

Giới thiệu Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu

Kiếp trước Chân Bảo Lộ là một người lợi dụng sắc đẹp để có được cuộc sống sung sướng, ngay cả nằm mộng cũng muốn thấy người sang bắt quàng làm họ. Thường ngày chỉ muốn có cuộc sống giàu sang phú quý để hưởng thụ cho đến già, nhưng nào ngờ ông trời lại khiến nàng qua đời và trung sinh ở một kiếp mới.

Ở kiếp này nàng chỉ muốn làm một Chân Bảo Lộ bình thường, cưới một tướng công hiền lành có thể phụ giúp việc nhà. Nhưng công việc của tướng công càng ngày càng thành đạt, và đó cũng là điều khiến nàng mất chồng. Mời các bạn đón đọc truyện Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu, một truyện xuyên không đặc sắc và thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bảo Lộ

Chân Bảo Lộ ngồi trên ghế hoa hồng làm từ gỗ lê quý giá, nàng nhú mày, nhìn không được ngẩng đầu nhìn Chúc ma ma trước mặt.

Tuy đã thích ứng được vài ngày, nhưng lúc này khi Chân Bảo Lộ nhìn đến bộ dáng của Chúc ma ma, vẫn không nhìn được sợ hãi than, hóa ra dáng vẻ của Chúc ma ma còn có lúc trắng mập phúc hậu như vậy. Gò má đỏ thắm, nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy tinh thần.

Chân Bảo Lộ dừng một chút, cặp mắt to mở lớn, hỏi lại lần nữa: "Mẫu thân còn chưa sinh ra đệ đệ sao?"

Chân Bảo Lộ là tiểu nữ nhi của trưởng tử Chân Như Tùng phủ Tề Quốc Công, mà mẫu thân trong miệng nàng chính là Từ Thị, kế thất (vợ kế) của Chân Như Tùng.

Năm nay Chân Như Tùng hai mươi chín, năm vừa qua, sẽ là danh tiếng vang khắp thiên hạ. Vào niên kỷ này, dù là ở gia đình bình thường, dưới gối cũng phải có con trai mới có thể nói là tốt, huống chi vì áp lực của một trưởng tử, Chân Như Tùng rất cần một đứa con trai. Chỉ là nguyên phối (vợ đầu) Tiết Thị của Chân Như Tùng chỉ lưu lại một nữ nhi, mà Từ Thị vào cửa chín năm, cũng chỉ sinh một khuê nữ là Chân Bảo Lộ.

Cũng may đầu năm nay Từ Thị được khám ra có thai, khiến cho lão thái thái rất vui mừng, trong chốc lát cả nhà cao thấp đem Từ Thị trở thành Bò Tát cung phụng, vô cùng quý giá. Trước mắt chính là lúc hoa cúc vàng nở rộ và cũng là mùa thu của, buổi trưa hôm nay Từ Thị đang thưởng cúc ở trong sân, chợt cảm thấy đau bụng, đó là dấu hiệu muốn sinh. Mắt thấy đứa nhỏ sắp chào đời, chẳng những đại phòng nơi này luống cuống tay chân, mà toàn bộ người của phủ Tề Quốc Công đều nhìn chăm chăm.

Chẳng qua Chân Bảo Lộ chỉ mới tám tuổi, giọng nói mềm mại ngọt ngào, giống tét Nguyên Tiêu được ăn nắm gạo nếp, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn giống Từ Thị, môi hồng răng trắng, ngày thường vô cùng khéo léo đáng yêu. Thời điểm Chân Bảo Lộ vừa ra đời đã có bộ dạng nhỏ nhắn yếu ớt, chỉ chấp nhận cho mỗi mẫu thân Từ Thị ôm, người bên ngoài bất luận là ai cũng khóc lóc không ngừng, nhưng đến lúc được tổ phụ Tề Quốc công ôm thì lại yên lặng, tương đối nhu thuận.

Tuy rằng Tề Quốc công hy vọng có tôn nhi (cháu trai), khi nhìn thấy cháu gái nhỏ phấn nộn đáng yêu, nàng mở lớn đôi mắt to tròn nhìn ông, khiến lòng ông hoàn toàn bị tan chảy. Đôi mắt to đen lúng liếng sạch sẽ trong suốt óng ánh, thật giống như nai con trong núi rừng, khiến ông nghĩ đến một chữ 'Lộ' nên đã đặt làm tên cho cháu gái nhỏ.

Lúc này Chúc ma ma nghe tiếng nói của tiểu thư nhà mình, đưa ra khuôn mặt tròn cười dịu dàng. Tất nhiên bà cũng hi vọng phu nhân có thể sinh con trai, huống chi bụng phu nhân lại lớn như vậy, đại phu nói có thể là song thai. Nếu đều là con trai, cuộc sống sau này của phu nhân đã có thể dễ chịu, nhưng nếu nở ra lại là khuê nữ...

Chúc ma ma không muốn nghĩ nhiều nữa, vội nói: "Vẫn chưa, tiểu thư chờ chút nữa nha." Dù sao nữ nhân sinh con đều phải cần nhiều canh giờ.

Nghe xong lời nói của Chúc ma ma, tiểu cô nương có chút thất vọng, cúi đầu "Ồ" một tiếng, cặp lông mi dày như hai thanh quạt nhỏ, nhẹ nhàng chớp động hơi hơi hạ xuống, làm người ta nhìn vào còn tưởng tiểu cô nương đang có vài phần cảm giác cô đơn.

Chúc ma ma cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, mà lại không nói ra được.

Chân Bảo Lộ cúi đầu, nhìn đôi tay bé nhỏ mũm mĩm của mình, mu bàn tay còn có thịt múp múp. Chân Bảo Lộ cầm hai tay đan vào nhau, rồi mở ra lần nữa, liên tục nhiều lần, cuối cùng mới mỉm môi nở nụ cười.

Thật nhỏ.

Thật tốt.

Lúc này, một nha hoàn mặc y phục xanh lục, chải hai búi tóc vôi vàng chạy vào. Có lẽ là sốt ruột chạy tới, hai má đỏ bừng, chớp mắt cũng lấm tấm mồ hôi, vui vẻ nói: "Sinh rồi, sinh rồi! Phu nhân sinh ra hai vị tiểu thiếu gia."

Đây quả nhiên là tin tức vô cùng tốt.

Chúc ma ma thở ra một hơi dài, mặt tròn mím cười, chấp tay trước ngực niệm một câu Phật hiệu, khi phản ứng lại, đã không thấy tiểu cô nương lúc này còn ngồi trên ghế hoa hồng đâu nữa, vội hỏi nha hoàn phía sau: "Tiểu thư đâu?"

Nha hoàn này hầu hạ bên cạnh Chân Bảo Lộ, tên là Hương Đào.

Hương Đào thoáng nhìn ra bên ngoài.

Chúc ma ma lập tức phản ứng lại, chạy ra bên ngoài, thấy tiểu thư nhà mình đang từng bước chân ngắn chạy tới Nghi An Cư nơi ở của phu nhân. Chúc ma ma lo lắng, sợ tiểu thư bị vấp té, vội nói: "Tiểu thư chậm một chút." Nói xong thì vội vàng đuổi tới.

.

Nghi An Cư

Trên giường gỗ lê hoa vẫn như ý vân, Từ Thị vừa mới sinh hạ song thai, sắc mặt suy yếu đang nằm, bên cạnh còn đặt hai bọc tã lót, ở trong chính là hai vị tiểu thiếu gia vừa ra đời.

Nhà mẹ đẻ của Từ Thị chính là phủ Trường Trữ Hầu, tính tình nàng dịu dàng hiền thực, cùng phu quân Chân Như Tùng ân ái hòa thuận, vào cửa gần mười năm lại không sinh con, chung quy có chút bất khoản. Ngày xưa lão thái thái đối với nàng vô cùng hài lòng, mấy năm nay lại có chút không vừa mắt. Lúc này sinh hạ hai nhi tử béo tròn trắng trẻo, rốt cục Từ Thị có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai đứa bé so với trẻ sơ sinh bình thường có hơi nhỏ, nhưng mới vừa rồi tiếng khóc rất to, ngược lại là vô cùng khỏe mạnh.

Từ Thị sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé bên cạnh, gò má xinh đẹp thanh lệ, trong lòng dâng đầy sự vui sướng và từ ái của người làm mẹ. Vì vừa mới sinh xong, cơ thể Từ Thị mệt mỏi vô lực, nhưng nàng muốn cùng phu quân chia xẻ giờ phút vui sướng này, nên cố chống đỡ chưa chịu nằm nghỉ.

Ở bên ngoài truyền đến tiếng phu quân nhà mình, quay đầu lại trong mắt Từ Thị lộ ra vẻ vui sướng, người nam nhân luôn ôn trọng từ trước tới giờ, hiện nay lại vô cùng vội vàng, nàng nhẹ nhàng kêu: "Gia."

Bình sinh Chân Như Tùng đã cao hơn tám thước, anh tuấn vĩ đại, mặt mày tuấn lãng, là một mỹ nam tử khí vũ hiên ngang. Nhìn thấy thê tử và hai tên tiểu tử đang ngủ yên trong tã lót, chân dài một bước, bước nhanh tới ngồi vào bên giường, một tay cầm lấy tay của thê tử, một tay khẽ vuốt gò má của nàng, ôn nhu nói: "Yếu yếu, vất vả cho nàng rồi." Yếu yếu là nữ danh của Từ Thị.

Nàng cứ nhìn hẩn như vậy, trước mắt cũng chỉ có nam nhân này. Bản thân rõ ràng cũng đã làm nương, lúc này lại giống như một tiểu cô nương vừa xuất giá, mặt hơi đỏ nói: "Thiếp thân không vất vả." Đối với Từ Thị, vì nam nhân của mình sinh con đường cái, chính là việc thiên kinh địa nghĩa, không thể nói là vất vả.

Chân Như Tùng quả nhiên cực kỳ yêu thích dáng vẻ mềm mại như vậy của thê tử.

Chân Như Tùng và nguyên phối Tiết Thị đã qua đời coi như là tương kính như tân, Tiết Thị rất giỏi trong công việc quản gia, đương nhiên Chân Như Tùng hài lòng. Sau đó Tiết Thị sinh hạ trưởng nữ Chân Bảo Quỳnh liền qua đời, Chân Như Tùng chịu tang một năm cho vợ, sau đó mới tái giá cưới Từ Thị. Xuất thân của Từ Thị hiển hách, có tri thức hiểu lễ nghĩa, dung mạo thì không cần nói, người nào không biết phủ Trường Trữ Hầu có hai đóa hoa tỷ muội. Chẳng qua Chân Như Tùng không phải người ham mê sắc đẹp, tính tình hẩn hướng nội, về mặt tình cảm cũng có chút lạnh nhạt, nhưng Từ Thị mạnh mẽ yêu chiều, chẳng những ôn nhu săn sóc đối với hẩn, còn xem nữ nhi Tiết Thị lưu lại như con của mình. Ôn nhu hiền lành như vậy, cho dù lòng Chân Như Tùng có cứng rắn như đá, cũng phải bị ủ nóng.

Nay, hẩn thật sự đã để thê tử trong lòng.

Chân Như Tùng xem xong thê tử, cúi thấp đầu nhìn vào hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc bên trong tã lót, gương mặt tuấn mỹ trở nên vô cùng ôn hòa.

Ngay lúc Chân Như Tùng đang tỉnh tã tường tận ngắm nhìn con trai, thì nghe bên ngoài một loạt tiếng bước chân 'thịch thịch thịch'. Rồi sau đó nhìn thấy một tiểu cô nương mang đôi giày vải thêu hoa sen màu hồng phấn anh đào đang bước nhanh vào.

Tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, ngày thường lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp, một đôi mắt to long lanh chớp chớp, khiến cho lòng người ta đều phải mềm nhũn.

Chân Như Tùng thấy khuê nữ chạy đến bên giường, bộ dáng có hơi nóng nảy. Trong ngày thường là người lạnh lùng xa cách, lúc này lại cười rất dịu dàng, một tay ôm lấy khuê nữ đặt lên đùi, xoa búi tóc hoa bao của khuê nữ hỏi: "Tiểu Lộ đến xem đệ đệ sao?"

Chân Bảo Lộ thật sự có hơi ghét bỏ thân thể nhỏ bé tám tuổi này, mới chạy vài bước đã thở. Nàng mở cái miệng nhỏ nhắn ra thở phì phò, sau nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ dịu dàng của phụ thân nhà mình.

Mới một lát mà đôi mắt to ngập nước của Chân Bảo Lộ lập tức hiện ra lệ quang, vành mắt cũng đỏ lên.

Người được mùi vị trên người phụ thân, nàng liền cảm thấy an tâm.

Vừa nghĩ tới lúc trước không có cha mẹ, phải trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu, Chân Bảo Lộ cảm thấy thật chua xót. Xưa nay nàng được cha mẹ nâng trong lòng bàn tay, có khi nào phải chịu khổ đâu? Chỉ là nàng không nghĩ tới, thì ra sau khi mất đi chỗ dựa là phụ thân, thế nhưng cuộc sống sẽ khổ sở như vậy.

Chân Như Tùng tương đối cưng chiều khuê nữ này, thêm vào Chân Bảo Lộ yếu ớt hoạt bát, làm cho Chân Như Tùng càng yêu thích nàng nhiều hơn. Lúc này nhìn cặp mắt to của khuê nữ đỏ hồng hồng, lông mày Chân Như Tùng nhíu lại, đồ đành hỏi: "Ai bắt nạt Tiểu Lộ của phụ thân? Nói cho phụ thân nghe, phụ thân sẽ giúp con hả giận."

Chân Bảo Lộ mắt đỏ nín khóc mỉm cười, lắc đầu, mới nghiêng cổ nhìn phụ thân, giọng nói mềm mại: "Không có ai khi dễ Tiểu Lộ. Vì Tiểu Lộ nghe Chúc ma ma nói, mẫu thân sinh đệ đệ rất đau. Tiểu Lộ lo lắng cho mẫu thân."

Lời vừa nói xong, đừng nói là Chân Như Tùng hơi kinh ngạc, ngay cả Từ Thị đang nằm trên giường cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Khuê nữ này của nàng, đã bị chiều hư, trong ngày thường chỉ lo đến bản thân, có khi nào biết nghĩ cho người khác? Tính tình Từ Thị nhu nhược, cũng muốn dạy dỗ nữ nhi tốt hơn, nên có nguyên tắc của mình. Nhưng mỗi khi khuê nữ ở trước mặt nàng làm sai chuyện, nàng muốn trách phạt, thì nữ nhi liền trốn phía sau phụ thân, làm nũng khóc lóc cáo trạng. Chân Như Tùng lại cưng chiều nữ nhi đến không có phép tắc, vừa thấy khuê nữ bảo bối rơi giọt nước mắt, lập tức bảo thôi đi. Xưa nay Từ Thị luôn dụ ngoạn (dụ dỗ ngoạn ngoạn), nhưng không ít lần tranh cãi với phu quân vì việc này. Đến lúc sau, có lẽ nên nghe theo phu quân. Nhớ kỹ khuê nữ còn nhỏ tuổi, nên thôi đánh từ từ mà dạy.

Thế mà nay lại biết quan tâm đến người khác.

Vừa sinh hai đứa con trai, vốn Từ Thị đã rất vui mừng, hiện nay thấy khuê nữ còn nhỏ mà như thế, lại càng vui mừng hơn.

Chân Như Tùng nghe lời nói quan tâm của khuê nữ, ngược lại cười cười, nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của nữ nhi nói: "Tiểu Lộ của chúng ta quả nhiên đã trưởng thành rồi." Sau lại nói, "Nào, hãy cùng phụ thân xem đệ đệ."

Đệ đệ.

Vốn Chân Bảo Lộ đang cười khanh khách, vừa nghe được hai chữ này, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên căng thẳng. Bàn tay bên trong áo theo bản năng nắm chặt thành quả đấm nhỏ. Nàng hơi khàn khản. Vừa nãy tuy là nàng lo lắng, nhưng nàng biết hôm nay mẫu thân sẽ bình an sinh đệ đệ, đã biết rõ kết quả, nàng vẫn đứng ngồi không yên. Hiện nay nghe được mẫu thân thuận lợi sinh ra hai đệ đệ, nàng khó nhịn được vui sướng, trực tiếp chạy tới... Chính là nàng đang mong chờ hai người đệ đệ này.

Nghĩ tới đời trước, gương mặt béo tròn trắng bệch của Vinh Nhi, còn có ánh mắt chỉ trích của Thượng Nhi, trong đầu Chân Bảo Lộ như bị kim đâm.

Chân Bảo Lộ cắn môi, không suy nghĩ thêm nữa, chỉ cúi đầu nhìn hai đệ đệ vừa mới ra đời.

Trẻ con vừa mới được sinh ra, theo lý thuyết sẽ không đẹp lắm, nhất định cả người đỏ rực nhăn nhó. Nhưng xem chừng hai đệ đệ này của nàng lại nhỏ nhỏ hồng hồng, rất là đáng yêu.

Chân Bảo Lộ nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn gần như giống nhau như đúc, theo bản năng vươn bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình sờ vào mặt đệ đệ. Tiểu từ kia um một tiếng, miệng móp mép, lập tức giống như con heo nhỏ, tiếp tục ngủ.

Trong mắt Chân Bảo Lộ hàm chứa nước mắt, nhịn cười không được mà nở nụ cười, tiến đến sờ đứa nhỏ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Biểu ca (ăn sung mặc sướng)

Thấy khuê nữ yêu thích hai đệ đệ như vậy, Từ Thị có hơi kinh ngạc, sau đó khẽ cười, ôn nhu nói: "Bây giờ Tiểu Lộ đã là tỷ tỷ, sau này cần phải chăm sóc thật tốt cho bọn đệ đệ nha."

Lời này Từ Thị chỉ thuận miệng nói ra. Nàng hiểu được tính tình của khuê nữ nhà mình, không khi dễ người ta thì tính là không tồi rồi, thật ra nàng không trông cậy Tiểu Lộ giống như tỷ tỷ trong gia đình bình thường che chở đệ đệ.

Nào biết Chân Bảo Lộ còn nhỏ tuổi, lúc này lại khó được nhu thuận gật đầu, giọng điệu ngọt ngào nói: "Dạ, Tiểu Lộ sẽ chăm sóc đệ đệ thật tốt."

Nói xong, Chân Bảo Lộ hơi giương mắt, thấy mẫu thân đang nhìn vào mắt mình, thoáng ngừng lại, mới hiểu được vì sao mẫu thân kinh ngạc.

Đúng rồi, đời trước lúc bọn đệ đệ trong bụng mẫu thân chưa ra đời, trong lòng mình không vui chút nào. Khi đó tuổi còn nhỏ, nghe người ở bên cạnh nói chờ cha mẹ có đệ đệ, thì không yêu thương mình nữa, nên trong lòng lo lắng, không hy vọng đệ đệ sinh ra. Nhưng rốt cuộc là máu mủ tình thâm, đợi hai đệ đệ trắng trẻo non nớt sinh ra, thời điểm mình nhìn thấy, theo bản năng vẫn là yêu thích.

Chẳng qua là...

Chân Bảo Lộ nhú mày, tỉ mỉ nhớ lại đến tận cùng là khi đó người nào đã ở bên tai mi nói, mới khiến cho nàng bái xích hai người đệ đệ này.

Tuy nói giờ phút này Chân Bảo Lộ là thật tâm thực lòng, hiện nay có thể nói lời này, trong lòng Chân Bảo Lộ vẫn hơi chột dạ. Đời trước khi nào thì mình cố gắng làm một tỷ tỷ có trách nhiệm? Cũng làm khó cho hai tiểu tử kia, còn nhỏ tuổi nhưng tính tình hào phóng, không so đo cùng Nhị tỷ là mình đây.

Sống lại một đời, đối với Chân Bảo Lộ mà nói nằm mơ cũng chưa hề nghĩ tới việc này.

Chân Bảo Lộ thật cẩn thận sờ gương mặt tròn trịa non nớt mủm mĩm của đệ đệ.

Lúc này đây, nàng sẽ cố gắng làm một tỷ tỷ tốt.

Hiển nhiên Từ Thị có ý muốn tỷ đệ bọn họ bồi dưỡng cảm tình từ nhỏ, lúc này liền mỉm cười nhìn khuê nữ hỏi: "Tiểu Lộ đoán xem, hai đệ đệ này, ai lớn, ai nhỏ?"

Chân Bảo Lộ lấy lại tinh thần, giờ phút này có cha mẹ bên cạnh, nàng xác định đây không phải nằm mơ, tự nhiên nên quý trọng thật tốt, làm lại cuộc sống, lập tức cong cong đôi mắt, cánh tay nhỏ bé ôm cổ phụ thân Chân Như Tùng, chớp mắt cười khê: "Phụ thân biết không?"

Chân Như Tùng liếc mắt nhìn hai nhi tử giống nhau như đúc, vẻ mặt ngưng trọng.

Một vấn đề nhỏ, lại đem đường đường Đại học sĩ Hàn Lâm viện làm khó rồi.

Chân Như Tùng lúng túng lắc đầu.

Mới vừa rồi trong lòng hắn đang nghĩ về thê tử, mới nói được mấy câu với thê tử thì khuê nữ đã đi vào, nên hắn vẫn chưa biết trong hai đứa con trai, đứa nào lớn hơn.

Chân Bảo Lộ cười khanh khách, sau đó thò tay nhẹ nhàng kéo xuống bọc tã nơi bả vai của hai đệ đệ ----

Nằm bên trong, bả vai bên phải có một cái bớt màu đỏ, đó là đệ đệ sinh sau, Vinh Nhi; còn bên ngoài, chính là Thượng Nhi sinh ra sớm hơn Vinh Nhi một phút.

Nàng vẫn nhớ rõ, tuy Thượng Nhi còn nhỏ tuổi nhưng chính chắn thận trọng, rất có phong phạm của phụ thân, mà tính tình Vinh Nhi lại giống với mẫu thân, thật thà lương thiện, lại dễ bị bắt nạt.

"Đây là Tứ đệ, đây là Ngũ đệ." Giọng nói Chân Bảo Lộ trong vắt.

Hai tiểu tử kia tuy là con trưởng và con thứ của Chân Như Tùng, nhưng so với Chân Như Tùng mấy năm dưới gối không con, phủ Tề Quốc Công còn có nhị phòng, đã có Tam thiếu gia, dựa theo thứ hạng, hai tiểu tử kia đương nhiên phải xếp thứ tư, thứ năm rồi.

Từ Thị nở nụ cười, chỉ nói nữ nhi đoán lung tung: "Nhưng thật ra để Tiểu Lộ đoán đúng."

Chân Bảo Lộ toét miệng cười, giống như trở lại cơ thể tám tuổi, tâm tình cũng biến thành đơn giản.

Chân Như Tùng thấy khuê nữ bảo bối khéo léo như thế, đương nhiên vui mừng.

"Cha, mẹ... Muội muội."

Đương lúc cả nhà đang hết sức vui vẻ ấm áp, Chân Như Tùng nghe được tiếng gọi từ phía sau truyền đến, mới quay đầu lại xem.

Vị tiểu cô nương vừa mới đi vào này, mặc áo bông nhiều lớp thêu hoa cắm chướng màu hồng đào, dung mạo xinh đẹp mềm mại, nhưng thật ra so với Chân Bảo Lộ, lại có đáng vẻ điệu bộ như một quý nữ khuê các.

Đây chính là trưởng nữ của Chân Như Tùng do nguyên phối (vợ đầu) Tiết Thị đẻ lại, Chân Bảo Quỳnh.

Thấy là trưởng nữ, Chân Như Tùng ôn nhu gọi: "Quỳnh nhi."

Chân Như Tùng có hai khuê nữ, tất nhiên đều thương yêu. Chính là tuổi Chân Bảo Lộ còn nhỏ nên tính tình đáng yêu, có lúc sẽ làm nũng khoe mẽ, khó tránh khỏi yêu thương nàng nhiều hơn. Mà Chân Bảo Quỳnh tuy rằng chỉ mới mười một tuổi, nhưng lúc còn nhỏ tính tình luôn tùy tiện giống nam tử,

không có chút tính tình tiểu nữ nhi nào cả, không ngờ Từ Thị thân là kẻ mẫu, đối xử với Chân Bảo Quỳnh yêu thương quan tâm, nhìn đáng điệu, quả thực so với con ruột là Chân Bảo Lộ còn dễ tâm hơn.

Từ Thị là thật sự yêu thương Chân Bảo Quỳnh, cũng hiểu được đứa nhỏ này đáng thương, sợ nàng sẽ nghĩ nhiều, nên phá lệ đối với nàng săn sóc hơn. Mà Chân Bảo Quỳnh rất hiểu chuyện, lúc đầu thật cẩn thận thuận theo, cho tới bây giờ dĩ nhiên đã xem Từ Thị thành mẫu thân thân sinh (mẹ ruột).

Quan hệ mẹ con giữa Từ Thị và Chân Bảo Quỳnh rất tốt, tuổi Chân Bảo Lộ còn nhỏ nên trong lòng tự nhiên sẽ khó chịu. Thí dụ như mỗi khi Chân Như Tùng đi xa nhà trở về, mang theo một ít đồ chơi nhỏ, Chân Như Tùng nghĩ đến đầu tiên là Chân Bảo Lộ, mà Từ Thị thận trọng để cho Chân Bảo Quỳnh chọn trước. Chân Bảo Quỳnh là tỷ tỷ, tự nhiên sẽ nhường muội muội, đúng là đứa bé nhỏ tuổi, thấy mẫu thân đau tỷ tỷ như vậy, trong lòng nàng tóm lại sẽ khó chịu, lúc này thường xuyên qua lại, vốn là hai tỷ muội xa cách, quan hệ lại ồn ào có hơi bẽ bác.

Nghe được tiếng nói của Chân Bảo Quỳnh, nụ cười trên mặt Chân Bảo Lộ lập tức không còn, chỉ nhìn theo ánh mắt của phụ thân nhà mình, rồi xoay người nhìn sang chỗ khác.

Từ lúc trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên gặp lại Chân Bảo Quỳnh.

Ngày thường Chân Bảo Quỳnh đoan trang hào phóng, giữa hai lông mày có hơi giống phụ thân, có lẽ nàng nghe người khác nói, dung mạo của nàng lại giống người mẹ đã qua đời Tiết Thị. Đối với vị tỷ tỷ này, đời trước Chân Bảo Lộ chưa bao giờ cho nàng sắc mặt tốt. Dưới cái nhìn của nàng, Chân Bảo Quỳnh ra vẻ nhu thuận, đoạt đi mẫu thân nàng, lại làm bộ ôn nhu, hại cho hai đệ đệ yêu thích nàng, bây giờ đệ đệ cùng cha khác mẹ còn xem nàng như tỷ tỷ ruột...

Nàng hận chết Chân Bảo Quỳnh.

Nhưng chỉ có một mình nàng chán ghét trường tỷ, khi cha mẹ lần lượt qua đời, phải đi ăn nhờ ở đậu, Chân Bảo Quỳnh dùng bờ vai mảnh mai vì tỷ đệ bọn họ mà chống đỡ cả vùng trời.

Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội sững sờ nhìn mình, chỉ vì trong ngày thường nàng đều không muốn nhìn thấy mình, nên trong một lúc chân tay có hơi luống cuống, không biết có nên đi qua hay không.

Vốn là tiểu cô nương tràn đầy hưng phấn muốn đến xem đệ đệ, lúc này cứ như vậy đứng im tại chỗ.

Từ Thị cũng nghĩ như vậy, nhưng vẫn mỉm cười với Chân Bảo Quỳnh, nói: "Quỳnh nhi, tới đây xem đệ đệ một chút đi."

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười đáp lại, chậm rãi đi đến cạnh giường.

Nguyên là Chân Bảo Lộ ngồi trên đùi Chân Như Tùng xem đệ đệ, bây giờ Chân Bảo Quỳnh lại đây, tất nhiên trở nên gần hơn.

Chân Bảo Quỳnh đứng bên cạnh Chân Như Tùng, cúi đầu nhìn đệ đệ trong bọc tã. Nét mặt Chân Bảo Quỳnh hàm chứa ý cười ôn hòa, có thể thấy nàng vô cùng yêu thích hai đệ đệ.

Tiểu cô nương mười một tuổi, ngửi thấy trên người nàng mùi thơm ngát vô cùng tốt. Chân Bảo Lộ biết, đó là hương thơm của dầu hoa mai do mẫu thân tự mình làm. Hiện nay nàng mới tám tuổi, vẫn còn nhỏ nên không cần dùng hương.

Nhưng Chân Bảo Lộ còn nhớ rõ đời trước, nàng thích chưng diện, luôn quần quít lấy mẫu thân xin hương dầu, mẫu thân liền cho nàng. Ban đầu nàng dùng cảm thấy rất mới mẻ, sau lại phát giác bản thân dùng hương dầu giống với Chân Bảo Quỳnh, trong con tức giận nàng đem hương dầu mẫu thân tự làm ném đi...Sau này, khi phụ thân nhiễm bệnh qua đời, mẫu thân bị thương quá độ cũng bị bệnh qua đời... Chân Bảo Lộ mất đi cha mẹ, không bao giờ còn là hòn ngọc quý trên tay sống an nhàn sung sướng của phủ Tề Quốc Công nữa, ở đâu còn có hương dầu để chọn tới chọn lui?

Giống như cảm thấy được muội muội đang nhìn mình, Chân Bảo Quỳnh đột nhiên quay đầu, bắt gặp đôi mắt to tròn ngập nước của Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ giật mình, sững sờ ngơ ngác nhìn gương mặt ôn nhu của Chân Bảo Quỳnh hồi lâu, sau mới vội vàng rời mắt đi, động tác lưu loát từ trên đùi phụ thân đứng xuống, không nói một lời, xoay người bước từng bước nhỏ đi ra ngoài.

Làm sao có thể hiểu được, bất quá Chân Bảo Quỳnh cũng chỉ là một tiểu cô nương mười một tuổi, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của muội muội, liền biết nàng còn chưa yêu mến mình. Trong một lúc Chân Bảo Quỳnh cảm thấy hơi cô đơn, nhưng lại rất hiểu chuyện, không có biểu hiện ra ngoài.

Chờ Chân Bảo Quỳnh rời đi, Từ Thị mới nhịn không được thở dài một tiếng, vì quan hệ tỷ muội hai người mà thấy buồn rầu.

Chân Như Tùng hiểu được bản khoán của thế tử, hôn nhẹ hai má nàng, trấn an nói: "Yên tâm"

Từ Thị nhìn phụ quân nhà mình, nhịn cười không được mà cười. Rốt cuộc nam nhân này vẫn không giỏi nói lời tốt, ngay cả vài câu nói an ủi cũng không nói được, có lẽ chính như vậy mà nàng yêu thích.

Từ Thị nói: "Đều là vì chàng, đã chiều hư Tiểu Lộ rồi."

Từ Thị biết tính tình Chân Bảo Quỳnh là thiện lương rộng lượng, tâm tư cẩn thận, cho nên quan hệ tỷ muội không hòa hợp là do tính tình tiểu nữ nhi Chân Bảo Lộ được nuông chiều, không chịu gần gũi người khác.

Chân Như Tùng lại bao che khuyết điểm nói: "Lòng dạ Tiểu Lộ thẳng thắn, ta đây làm phụ thân, thật sự rất vui mừng." Một lòng cung chiêu khuê nữ, sủng đến không có nguyên tắc.

Từ Thị bắt đầu đi vắng giọng: "Chính là chàng bao che Tiểu Lộ."

Chính xác, nhìn toàn bộ phủ Tề Quốc Công, chỉ có Chân Như Tùng phụ thân này, sủng Chân Bảo Lộ nhất.

Mà phủ Tề Quốc Công có tam phòng, đều là con vợ cả, Chân Bảo Lộ đứng hàng thứ sáu, bên trên còn có bốn chị họ, và thân tỷ tỷ (chị ruột), Chân Bảo Quỳnh.

Hiện nay, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của Chân Lục cô nương đang nhăn nhó, nhàu mày buồn rầu ---- nàng không biết nên đối mặt với tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh này như thế nào.

Đời trước, vào năm Chân Bảo Lộ mười tuổi, phụ thân nhiễm phải dịch bệnh qua đời. Cũng chính là bắt đầu khi đó, cuộc sống cơm ngon áo đẹp của nàng có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đời đến sau khi mẫu thân cũng bị bệnh chết, nàng liền cảm thấy bầu trời đều sụp xuống. Ngày thường nàng kiêu căng, tỏ mẫu đối với nàng không vui, tổ phụ trước đây còn thích nàng, cũng không thích tính tình ích kỷ của nàng. Việc này vì lúc trước nàng được cha mẹ nuông chiều nên hoàn toàn không hay biết gì. Đến sau này nàng mới thật sự cảm giác được, nàng chịu không nổi, rồi bỏ lại hai đệ đệ, chạy tới phủ Trường Trữ Hầu tìm bà ngoại và cậu.

Mặc dù cậu đối với nàng rất tốt, nhưng mợ lại không thích nàng, những ngày tháng này cũng không dễ chịu hơn.

Sau đó thì sao.

Nhắc tới cậu, Chân Bảo Lộ không thể không nhớ tới biểu ca tao nhã, ngọc thụ lâm phong, Từ Thừa Lăng.

Từ Thừa Lăng học phú ngũ xa*, dung mạo xuất chúng, lại là Thế tử phủ Trường Trữ Hầu, khi đó nàng nghĩ, nếu có thể gả cho biểu ca, nàng sẽ không cần tiếp tục bị người ta xem thường, bỏ qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu. Nàng có thể trở về cuộc sống an nhàn sung sướng lúc trước, cơm ngon áo đẹp, có thể tùy ý mua sắm phần mình thích, không cần tiếp tục phải cực khổ tiết kiệm tiền mới có thể mua món trang sức mình thích. Quan trọng nhất là, Từ Thừa Lăng cũng thích nàng, thành thân, hẳn nhất định sẽ đối với mình rất tốt.

* Học phú ngũ xa: Đọc sách rất nhiều, học thức sâu rộng

Nhưng hỏi nàng thích Từ Thừa Lăng bao nhiêu, cũng chưa chắc.

Nếu Từ Thừa Lăng không phải Thế tử phủ Trường Trữ Hầu, nàng cũng sẽ không để tâm đến vị biểu ca này.

Nhưng cuối cùng hẳn vẫn cưới người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tỷ muội

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn chuỗi vòng ngọc bàn ly bằng vàng đeo trên cổ, và mặc trên người bộ y phục váy phù dung hoa lệ, hai tay trong ống tay áo nhìn không được nắm chặt...

Tuy nói đời trước nàng đã có được một bài học, ham vinh hoa phú quý mới muốn gả cho Từ Thừa Lăng, cuối cùng bởi vậy mà chết. Có thể làm lại một đời, nàng nên sống an phận, nhưng cuộc sống cơm ngon áo đẹp, nếu nói là nàng không nghĩ đến thì đó chính là gạt người.

Nàng hi vọng!

Nàng muốn tiếp tục làm một hòn ngọc quý trên tay của phủ Tề Quốc Công.

Chỉ cần đời này phụ thân không xảy ra chuyện, nương cũng sẽ không bệnh chết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chân Bảo Lộ âm thầm ghi nhớ. Chờ hai năm sau, chỉ cần nàng nghĩ cách quán quít lấy phụ thân, hoặc sớm tiết lộ ra chuyện này, phụ thân liền có thể tránh được một kiếp. Phụ thân nàng vẫn còn, là trưởng tử của phủ Tề Quốc Công, sau này thừa kế tước vị, cũng sẽ không đến phiên Nhị thúc.

Chân Bảo Lộ mỉm cười.

Bỗng nhiên nghe được có người kêu tên mình, Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn lại, thấy cách đó không xa trên đường mòn trái đá xanh, một phụ nhân mặc y phục gấm vóc khoan thêu hoa văn vân nhạn, cổ áo màu xanh đen phối với vạt áo dài bó từ, đang gọi nàng.

Chính là Nhị thẩm Trình Thị, theo sau là hai nha hoàn mặc y phục xanh ngọc.

Trình Thị xuất thân từ Trình gia huyện Ngân*, cha là Trình Ký, Lễ Bộ Thượng Thư, huynh trưởng Trình Khi của nàng và phụ thân là Tiến Sĩ cùng năm, hiện nay cũng giữ chức Hàn Lâm Viện. Mà một vị Tam thẩm khác, cũng xuất thân từ Tiết gia phủ An Quốc Công, đường tỷ muội với Tiết Thị, mẫu thân đã qua đời của Chân Bảo Quỳnh. Đồi trước nàng không thích Chân Bảo Quỳnh, tất nhiên người Tiết gia phủ An Quốc Công cũng là không thích, quan hệ giữa nàng và Tam thẩm cũng không thân thiết bằng nàng với Nhị thẩm Trình Thị.

* huyện Ngân ở tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc

Chân Bảo Lộ nhìn Trình Thị trước mặt.

Thấy nét mặt nàng ta như phù dung, chải búi tóc uyển đọa, mặc dù phong thái không khuynh thành bằng nương, nhưng cũng là một mỹ nhân rực rỡ. Chỉ là vẻ đẹp của Trình Thị quá phô trương, bởi vì nguyên nhân này, xưa nay tổ mẫu luôn có chút bất mãn đối với Trình Thị vị con dâu này.

Trình Thị được tin Từ Thị bình an sinh hạ hai vị tiểu thiếu gia, tuy là tiếc nuối, sinh cũng sinh rồi, còn có cách gì? Thấy Chân Bảo Lộ từ Nghi An Cư đi ra, làm như thuận miệng hỏi: "Tiểu Lộ đã gặp qua đệ đệ?"

Chân Bảo Lộ nhìn khuôn mặt mỉm cười hiện nay của Trình Thị, cùng sắc mặt Trình Thị sau khi phụ mẫu của nàng mất, từ từ lồng vào nhau, mới nở nụ cười ngây thơ, gật đầu nói: "Dạ, là hai đệ đệ."

Trình Thị nói: "Chúc mừng Tiểu Lộ đã làm tỷ tỷ, nhưng là..."

Nói rồi, Trình Thị thoáng nhíu mày, thở dài một tiếng.

Chân Bảo Lộ mở lớn đôi mắt to ngập nước, theo như tâm ý Trình Thị, ngẩng đầu lên tò mò hỏi: "Nhị thẩm làm sao vậy?"

Trình Thị nhíu mày, bỏ hạt đậu trên tay ra, rồi vuốt búi tóc hoa bao của Chân Bảo Lộ, nhìn tiểu cô nương mắt to sáng rực, mới nói: "Tiểu Lộ làm tỷ tỷ là chuyện tốt, chính là --- có hai đệ đệ, sau này phụ thân và nương sẽ thương yêu bọn đệ đệ rất nhiều. Theo lý, hai đệ đệ tuổi còn nhỏ, quả thực phải yêu thương hơn, chỉ là Nhị thẩm thấy, Tiểu Lộ là cô nương được thích nhất trong phủ Tề Quốc Công, nên mọi người phải cùng nâng trong lòng bàn tay mới đúng."

Lời nói này, ngược lại biểu lộ sự yêu thương vô hạn với Chân Bảo Lộ.

Không những thế còn đã cảnh tỉnh Chân Bảo Lộ. Lúc trước ly gián quan hệ giữa nàng và Chân Bảo Quỳnh, cũng là vị Nhị thẩm yêu quý này.

Tiểu hài tử có thể biết gì? Chẳng qua nghe theo lời người lớn thôi. Phụ mẫu đối đãi thân thiết với Chân Bảo Quỳnh, trong lòng nàng không thoải mái, nhưng cũng không đối xử Chân Bảo Quỳnh như kẻ thù, chỉ vì nghe theo lời Nhị thẩm, liền cảm thấy Chân Bảo Quỳnh quả nhiên xấu xa ---- Chân Bảo Quỳnh ở trước mặt phụ mẫu đóng vai nhu thuận, chính là muốn cướp đi phụ thân và nương của nàng..

Đội nương mang thai, Nhị thẩm lại thay nàng 'lo lắng' phụ mẫu có đệ đệ sẽ không đề ý tới nàng.

Nhìn bộ dáng tiểu cô nương nhíu mày trước mặt, Trình Thị cười khế, lại nói: "Có lẽ là Nhị thẩm lo xa rồi, Tiểu Lộ đừng nghĩ nhiều, nhanh đi về làm bài tập, nếu khéo léo ngoan ngoãn, phụ mẫu người vẫn sẽ thương người."

Chân Bảo Lộ nhíu mày khó chịu, bĩu môi ủy khuất "Dạ".

Đội Trình Thị đi rồi, vốn là tiểu cô nương ủy khuất, mặt mày lại nở rộ, đứng thẳng lưng nhìn theo bóng dáng Trình Thị.

.

Chân Bảo Quỳnh đi ra từ Nghi An Cư, thì nhìn thấy Trình Thị và muội muội nói chuyện.

Tuy rằng Chân Bảo Quỳnh chỉ có mười một tuổi, bởi vì thường nhỏ từng mất nương, lại là tỷ tỷ, tự nhiên tâm tư so với tiểu cô nương bình thường tinh tế hơn, chân mày lá liễu cong cong, lộ ra vẻ lo âu.

Phụ nhân mặc y phục bó từ màu thu hoi củi đi theo bên người Chân Bảo Quỳnh. Chính là Cát ma ma đi theo chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Chân Bảo Quỳnh.

Lúc trước Cát ma ma và Tiết Thị cùng đến phủ Tề Quốc Công. Sau khi Tiết Thị qua đời, Cát ma ma luôn ở bên người chiếu cố Chân Bảo Quỳnh. Sau này Chân Như Tùng tái giá, cưới Từ Thị. Cát ma ma còn lo lắng tân phu nhân sẽ đối với tiểu thư không tốt. Ai ngờ Từ Thị xem tiểu thư như con đẻ, thật sự làm Cát ma ma vui mừng.

Chính là Cát ma ma biết Lục tiểu thư Chân Bảo Lộ xưa nay cùng tiểu thư nhà bà không đúng lắm, tiểu thư luôn luôn nhường nhịn, nhưng cô gái nhỏ

được nuông chiều quen rồi, được đàng chân lán đàng đầu.

Lúc này Cát ma ma nhân tiện nói: "Tiểu thư, chúng ta trở về đi."

Cát ma ma không hi vọng tiểu thư nhà mình chung đụng cùng Chân Bảo Lộ, nhất định sẽ bị ức hiếp.

Trong lòng Chân Bảo Quỳnh cũng hiểu được, tuy rằng phụ thân yêu thương muội muội thật nhiều, nhưng cũng là hợp tình hợp lý, dù sao tuổi muội muội còn nhỏ. Ngược lại là kẻ mẫu Từ Thị, đối với nàng so với muội muội là con ruột còn tốt hơn, thật ra khiến nàng có chút áy náy. Muội muội cảm thấy bản thân bị đoạt mất mẫu thân, cũng có thể thông cảm được, dù sao đối lại là nàng, trong lòng chỉ sợ cũng không thoải mái.

Nàng rất thích muội muội hoạt bát đáng yêu này, còn nghĩ tới phải cố gắng ở chung với nàng, nhưng lần nào cũng...

Chân Bảo Quỳnh do dự một chút, vẫn quyết định nghe Cát ma ma nói, trở về sân của mình. Hôm nay là ngày tháng tốt, muội muội thấy nàng khẳng định sẽ không vui, nàng cần gì phải khiến muội muội không thoải mái?

Đương nhiên Chân Bảo Lộ cũng nhìn thấy Chân Bảo Quỳnh.

Thấy Chân Bảo Quỳnh xoay người rời đi, hiểu được tỷ ấy lo gặp mình lại phát sinh cãi vã.

Nhưng là...

Xưa nay Chân Bảo Lộ sĩ diện, lúc này bước tới nói chuyện với Chân Bảo Quỳnh, xác thực không phải nàng muốn gây ra việc gì. Chính là đời trước, nàng không hiểu chuyện, nếu không phải chuyện kia liên quan tới Vinh Nhi, Chân Bảo Quỳnh chưa từng nặng lời với nàng lần nào.

Nay...

Mới tám tuổi, muốn mặt mũi làm gì?

Chân Bảo Lộ cắn răng, nắm váy chạy tới.

Chân Bảo Quỳnh nghe được động tĩnh phía sau, xoay người thấy là muội muội, cảm giác nao nao.

Vẫn là Cát ma ma phản ứng nhanh chóng, trước tiên chắn trước mặt tiểu thư nhà mình, sắc mặt khó coi nhìn tiểu cô nương mới tám tuổi mà đã thích trêu cợt người kia.

Rốt cuộc vẫn là chủ tử, Cát ma ma không dám bất kính, chỉ hành lễ hỏi: "Lục tiểu thư có chuyện gì vậy?"

Nhìn tư thế của Cát ma ma, Chân Bảo Lộ cũng không hề tức giận, chỉ giương đôi mắt to nhìn về phía sau Cát ma ma, tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh cao hơn nàng rất nhiều, sau một lúc do dự, mới mím môi nói: "Tỷ, tỷ tỷ..."

Nàng chưa bao giờ chịu kêu Chân Bảo Quỳnh là tỷ tỷ, hiện nay kêu ra khỏi miệng, cảm thấy cũng không phải rất khó.

Chân Bảo Lộ tiếp tục nói: "Hai ngày nữa Tà phu tử sẽ kiểm tra bài tập, muội có vài chỗ không hiểu, tỷ tỷ có thể dạy cho muội không?" Tà phu tử là nữ tiên sinh Từ Thị cố ý mời đến phủ Tề Quốc Công dạy cho các vị tiểu thư.

Vốn là Chân Bảo Quỳnh bị một tiếng tỷ tỷ của Chân Bảo Lộ làm cho bối rối, hiện nay lại nghe nàng chủ động thỉnh giáo mình về bài tập, miệng khẽ mở, thấy có hơi bị hồ đồ rồi.

... Không chịu sao?

Chân Bảo Lộ xem như đã muốn buông bỏ, tuy là việc nhỏ, nhưng đối với nàng mà nói, thật không phải chuyện dễ. Gặp Chân Bảo Quỳnh nửa ngày cũng không nói chuyện, Chân Bảo Lộ rất muốn tìm cái động chui vào, đem chôn luôn bản thân mới tốt.

Chân Bảo Quỳnh lấy lại tinh thần, tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhìn cặp mắt to trong suốt của muội muội, bản thân chỉ cảm thấy cả lòng mềm nhũn, thầm nghĩ: Khó trách chỉ cần muội muội làm nũng, cái gì phụ thân cũng chiều nàng, bị ánh mắt tội nghiệp này nhìn, còn cự tuyệt được sao?

Chân Bảo Quỳnh hơi băn khoăn nói: "Bản thân tỷ cũng là tài sơ học thiển, bất quá...nếu tỷ biết, khẳng định sẽ chỉ muội."

Lời này lập tức khiến Chân Bảo Lộ mừng tí mắt, giọng điệu ngọt ngào nói: "Tốt lắm, sáng mai muội liền tới tìm tỷ tỷ. Chúng ta... chúng ta quyết định như thế, được không?"

Chân Bảo Quỳnh dừng một chút, lúc này phản ứng lại nhanh, gật đầu cười cười nói: "Được."

Chân Bảo Lộ vừa đi, Cát ma ma đứng trước mặt Chân Bảo Quỳnh mới nói: "Cũng không hiểu được Lục tiểu thư lại muốn khi dễ người thế nào, nếu không tiểu thư đem việc này nói với phụ nhân?"

Chân Bảo Quỳnh nhìn bộ dáng Cát ma ma như lâm đại địch, cảm thấy buồn cười. Có lẽ là bởi vì tâm tình tốt, Chân Bảo Quỳnh nhợt nhạt cười nhìn Cát ma ma, "Làm tỷ tỷ dạy muội muội bài tập, là chuyện bình thường, Cát ma ma đừng quá kinh ngạc. Hơn nữa nương vừa sinh đệ đệ, cần phải nghỉ ngơi,

chúng ta ít đi quấy rầy mới tốt."

Lời này đúng là có lý, nhưng... Cát ma ma nhũ mảy, thật là lo lắng, miệng lẩm bẩm: "Lục tiểu thư này..."

Vẫn là không yên lòng.

Chân Bảo Quỳnh giương mắt, lẳng lặng nhìn bóng dáng nho nhỏ đi xa, trong lòng có chút nhịn không được mừng như điên.

.

Đến nửa đường Chúc ma ma tìm thấy tiểu thư nhà mình, theo thói quen cầu nhàu một phen. Nếu là ngày thường, bà vừa lẩm bẩm, tất nhiên tiểu thư sẽ nhũ mi bất mãn, lúc này lại cười khanh khách, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mượt mà tươi cười dào dạt, khiến cho trong lòng Chúc ma ma sinh ra tò mò, hỏi: "Tiểu thư vui vẻ như vậy, chắc hai vị tiểu thiếu gia rất đáng yêu?"

Mới vừa rồi Chân Bảo Lộ phải đi xem đệ đệ.

Tuy rằng Chúc ma ma lo lắng tiểu thư nhà mình sẽ không thích hai vị tiểu thiếu gia, mà khi phu nhân sinh con, tiểu thư đứng ngồi không yên, bà thấy rõ tận mắt.

Nói đến hai đệ đệ vừa ra đời, tròn trịa phấn nộn nhưng cũng đáng yêu. Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, mặt mày linh động nói: "Đương nhiên rất đáng yêu."

Nói xong, liền thẳng lưng. Đệ đệ của Chân Bảo Lộ nàng, tự nhiên là vô cùng đáng yêu rồi.

.

Bởi vì hôm nay thấy hai đệ đệ được sinh ra, lại chủ động nói chuyện cùng tỷ tỷ, buổi tối Chân Bảo Lộ nằm ở trong mền lăn qua lộn lại, cảm thấy hưng phấn ngủ không được.

Ngày kế thức dậy hơi muộn.

Chân Bảo Lộ tùy tiện ăn chút đồ ăn sáng, sau đó mới đi đến sân của Chân Bảo Quỳnh.

Chính là thật không khéo, hôm nay tỷ tỷ nàng có khách đến từ nhà ngoại tổ An Quốc Công Tiết phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiết Nhượng

Chân Bảo Quỳnh ở tại Lâm Linh Cư, cách không xa U U Hiên của Chân Bảo Lộ. Lúc này Chân Bảo Lộ từ xa nhìn có một bóng người trong viện Lâm Linh Cư, thấy một thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh ngọc đang nói chuyện với tỷ tỷ.

Thiếu niên vóc dáng cao to, đứng đưa lưng về phía nàng, nên nàng nhìn không thấy mặt.

Nha hoàn Hương Đào bên cạnh Chân Bảo Lộ nói: "Là Đại công tử phủ An Quốc Công, Hình như mang đồ tới cho Tứ tiểu thư."

Chân Bảo Quỳnh xếp thứ tư.

Chân Bảo Lộ đương nhiên biết, phủ An Quốc Công là nhà ngoại tổ của tỷ tỷ, Tiết Thị là trưởng nữ phủ An Quốc Công. Tuy nói Tiết Thị chết bệnh nhiều năm, nhưng Tiết lão thái thái phủ An Quốc Công yêu thương trưởng nữ từ nhỏ, tỷ tỷ là nữ nhi duy nhất của Tiết Thị, Tiết lão thái thái liền đem sự yêu thương đối với trưởng nữ dồn hết lên người tỷ tỷ nàng.

Nghĩ đến Tiết lão thái thái, Chân Bảo Lộ lại nghĩ tới bà ngoại của mình...

Nàng nghĩ đến bà ngoại đối với nàng yêu thương rất nhiều, đưa nàng trở thành con người mà sủng ái, lại không biết ở trong mắt của nàng, nương là nữ nhi đã gả ra ngoài giống như nước đã đổ ra, huống chi nàng là cháu ngoại, làm sao thân được với cháu gái? Những ngày ở tại phủ Trường Trữ Hầu, nàng vì có thể gả cho Từ Thừa Lăng, ngay cả biểu tỷ nông công cuồng tự cao tự đại Từ Tú Tâm cũng chịu nhịn.

Hương Đào thấy gương mặt phấn nộn non nớt của tiểu thư xụ xuống, thì biết Tiểu Tổ Tông này lại không vui, cẩn thận nói: "Tiểu thư, vậy chúng ta cần tới xem không?"

Chân Bảo Lộ lắc đầu nói: "Nếu tỷ tỷ có khách, ta chờ một lát rồi lại tới."

Đó là biểu ca của tỷ tỷ, cũng không phải của nàng. Nàng đi nhìn làm cái gì?

Chân Bảo Lộ không đi qua, nghĩ đến hai đệ đệ vừa ra đời, lập tức tươi cười rạng rỡ, nhanh nhẹn chạy tới Nghi An Cư bên Từ Thị.

Từ Thị một thân y phục trắng trong đang nằm ở cũi trên giường nhỏ. Ngày thường nàng xinh đẹp, sau khi mang thai có hơi đầy đặn, lại bồi bổ thoải đáng nên mềm mại hồng nhuận, hiện nay đôi mắt long lanh đang quan sát Chân Bảo Lộ ở bên giường xem hai đệ đệ, khóe miệng cười mỉm.

Nữ nhi cùng lắm chỉ mới tám tuổi, ước chừng dung mạo là kế thừa ưu điểm của nàng và phu quân.

Trắng mịn đáng yêu, nếu nhu thuận một chút, vậy tốt hơn rồi.

Chẳng qua, ban đầu Từ Thị còn lo lắng, tiểu khuê nữ được nuông chiều ở cùng một chỗ với hai tiểu tử kia sẽ không được, nhưng trước mắt thấy nàng ân cần đến xem đệ đệ, mặt mày còn vô cùng vui mừng khi được làm tỷ tỷ, khiến Từ Thị hoàn toàn yên tâm ---- có lẽ hôm qua con gái cũng không phải nhất thời thấy mới mẻ, là thật sự thích đệ đệ.

Từ Thị thoáng giương mắt, thấy trong tay Hương Đào đang cầm bộ sách, nghi ngờ hỏi: "Tiểu Lộ lấy sách làm gì vậy?"

Nàng biết con gái ý vào bản thân thông minh, xưa nay không đem Tạ phu tử để vào mắt, có bài tập cũng không để tâm.

Nghe được lời nó của nương, Chân Bảo Lộ nắm chân nhỏ mập mạp của đệ đệ đưa lên đầu, mắt to đen lúng liếng nhìn Từ Thị, nói: "Tiểu Lộ muốn tỷ tỷ chỉ con làm bài, nhưng hiện giờ tỷ tỷ đang nói chuyện với Tiết biểu ca ở phủ An Quốc Công, Tiểu Lộ muốn đột lát nữa sẽ đi qua."

Chỉ làm bài...

Làm sao Từ Thị không biết tính tình con gái mình? Giờ lại nghe một tiếng 'tỷ tỷ' từ nàng, nên thấy hơi bị hồ đồ rồi.

Hôm qua không phải hai tỷ muội còn xa lạ sao?

Nàng sợ con gái lại khi dễ Chân Bảo Quỳnh, vì thế lấy tay xoa xoa hai má của nàng. Đối với khuôn mặt này, trong lòng Từ Thị đều thấy mềm nhũn. Dù sao cũng là con gái ruột, nào có đạo lý không thương yêu? Mấy năm nay nàng đối đãi Chân Bảo Quỳnh như con đẻ, mà tuổi con gái còn nhỏ, tất nhiên không hiểu được, nên cảm thấy tỷ tỷ được yêu thương nhiều hơn nàng. Nếu người bên ngoài nói lời dèm pha, con gái càng tỏ ra không thích trường tỷ rồi.

Từ Thị hỏi: "Thường ngày không phải con không thích tỷ tỷ sao? Cũng không thích làm bài tập. Tiểu Lộ, nói cho nương biết sao lại thế này, được không?"

Đệ đệ kêu a a a, Từ Thị không có ôm lên, chỉ tiếp tục nhìn con gái.

Tóm lại con gái và nương vốn luôn thân thiết hơn, nhưng trong trí nhớ của Chân Bảo Lộ, nàng thích gần gũi với phụ thân nhất. Bởi vì phụ thân thương nàng nhất, còn nương, nào có phải không nghĩ muốn gần gũi người? Chính là thấy nương thương yêu tỷ tỷ, lúc nào cũng đặt tỷ tỷ ở vị trí đầu, trong lòng nàng khó tránh khỏi mất mát.

Lúc này nhìn dung mạo của nương giống như một đóa hoa đáng yêu trắng trong đẹp đẽ, Chân Bảo Lộ chợt nhớ tới đời trước, khi nương bị bệnh qua đời, bộ dáng tiêu tụy, khuôn mặt đen gầy...

Sau khi hai mắt nương nhắm chặt. Lúc đó đầu nàng tựa vào trong lòng tỷ tỷ, cặp mắt của cả hai đều khốc đến sưng như quả hạch đào.

Chân Bảo Lộ rũ mắt xuống, lẳng lặng nhìn vạt áo thêu hoa văn tinh xảo của mình, nhỏ giọng nói: "Ban đầu Tiểu Lộ không chịu thân thiết với tỷ tỷ, vì lo lắng tỷ tỷ đoạt đi nương. Nhưng mấy ngày trước đây Tiểu Lộ mơ một giấc mơ, trong mơ bên người Tiểu Lộ không có phụ mẫu, chỉ có tỷ tỷ, tỷ tỷ đối đãi với Tiểu Lộ tốt lắm..."

Đâu chỉ là rất tốt, vì chăm sóc nàng và hai đệ đệ, việc hôn sự của tỷ tỷ đều bị kéo dài rồi kéo dài, bằng không có phủ An Quốc Công làm chỗ dựa, tỷ tỷ nàng lo gì tìm không được phu quân tốt? Cũng may, cuối cùng tỷ tỷ cũng gả cho đúng người.

Từ Thị chỉ cho là con gái nằm mơ, rốt cuộc vẫn là tiểu cô nương, trong lòng sợ hãi, đem cảnh trong mơ và hiện thực liên hệ cùng một chỗ. Từ Thị cảm thấy bản thân chưa hết sức làm tròn trách nhiệm một người nương, kém xa phu quân đối với con gái tín nhiệm, còn bản thân mình thì hoài nghi con gái.

Quả nhiên là hồ đồ rồi, Từ Thị vỗ về khe khẽ hai má con gái, ôn nhu hỏi: "Tiểu Lộ còn lo lắng tỷ tỷ cướp đi nương không?"

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, rồi sau đó néo chân nhỏ của đệ đệ, giọng nói mềm ngọt: "Không lo lắng nữa."

Hai mẹ con nói chuyện, Chân Như Tùng đi vào.

Hôm nay là ngày nghỉ của Chân Như Tùng, nam tứ tuần mỹ trâm ổn, mặc y phục sinh hoạt ở nhà, vạt áo dài bằng lụa Hàng Châu thêu hoa văn cây

xương bồ, nhìn đến thê tử cùng con gái, nụ cười trên mặt càng sâu, quả đúng là chi lan ngọc thụ.

Chân Như Tùng đi đến bên giường, thuận tay đem con gái bảo bối bế lên, nói: "Ta đã nói Tiểu Lộ của chúng ta hiểu chuyện nhất." Mặt mày tràn đầy cảm giác kêu ngao.

Tất nhiên đã nghe được lời nói của Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu cười, nàng hiểu được phụ thân thương nàng, cho dù nàng gây ra tai họa, phụ thân đều có thể viện cớ thay nàng.

Từ Thị thường thấy bộ dáng phu quân yêu thương con gái đến không phép tắc, đang muốn nhắc nhở vài câu, thì nghe được tên tiểu tử nằm trên giường a a, thế là lại khóc lên.

Tên tiểu tử kia khóc rống còn có thể có chuyện gì? Không phải đói bụng thì chính là tiểu ra.

Từ Thị gian nan như vậy mới lo xong hai con trai, mọi việc tất nhiên đều tự mình làm. Từ Thị mỉm cười nhắc tới nói: "Đệ đệ này yếu ớt nhất, khóc lóc ầm ĩ, so với Tiểu Lộ trước đây thật giống nhau."

Hai tiểu tử kia đều được tổ phụ đặt tên. Sinh ra trước kêu Thượng Nhi, sinh ra sau kêu Vinh Nhi, mới vừa nhỏ hơn một chút mà khóc to kia chính là Vinh Nhi.

Nàng nào có như vậy? Chân Bảo Lộ bất mãn chép chép miệng.

Có điều... Nhìn đến Vinh Nhi hiện nay còn nhỏ xíu, Chân Bảo Lộ gần như có thể tưởng tượng bộ dáng to béo mượt mà rất thích đi theo sau lưng nàng.

Từ Thị coi bỏ khăn tả của Vinh nhi và liếc xem, nhưng thật ra vẫn sạch sẽ, có lẽ đói bụng rồi, lúc này liền ôm con trai vào lòng, chuẩn bị cởi vạt áo ra cho con ăn sữa.

Có ăn, tiểu tử kia liền hí hục học học có vẻ rất sốt ruột, Từ Thị nhìn thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu, nhìn không được mà nheo cái mặt tròn non nót của hắn. Đợi nàng giương mắt, thấy ánh mắt phu quân đang nhìn mình, lập tức sững sờ, sau đó lỗ tai cũng nóng cả lên, liền rũ mắt xuống tỏ vẻ không chú ý.

Nếu Chân Bảo Lộ thật sự là tiểu cô nương tám tuổi, tự nhiên không biết nương đang thẹn thùng. Nhưng đời trước dù chưa lập gia đình, nhưng nàng cũng hiểu một chút, lúc này liền thức thời nói: "Tiểu Lộ đi xem biểu ca Tiết gia đi rồi hay chưa."

Nói xong thì từ trên đùi phụ thân nhà mình tuột xuống, mặt mày vui vẻ kêu Hương Đào đi tìm Chân Bảo Quỳnh.

.

Lúc Chân Bảo Lộ đến Lâm Linh Cư, vị biểu ca Tiết gia phủ An Quốc Công đã đi rồi.

Chân Bảo Quỳnh còn đang lo lắng muội muội không quay lại, lúc này thấy nàng đến đây, phân phó nha hoàn đón muội muội vào, lại bảo Cát ma ma chuẩn bị dưa và trái cây, rất là chu đáo.

"... Hôm nay biểu ca tới đột xuất, làm hại muội muội đợi lâu, là tỷ tỷ không phải." Chân Bảo Quỳnh cẩn thận nói, sợ muội muội tức giận.

Tỷ tỷ này của nàng cho tới bây giờ đều là như vậy, dễ tính, tính tình ôn hòa, đời trước chính là nàng thấy không quen bộ dáng nhu thuận bên cạnh nương của tỷ tỷ. Nhưng sau khi phụ mẫu gặp chuyện không may, nàng mới phát hiện tỷ tỷ tính tình nhu nhược lại có thể trở nên kiên cường dẻo dai.

Chân Bảo Lộ nói: "Không có việc gì, vừa vặn muội cũng muốn đi xem hai đệ đệ." Nói xong thì quan sát khuê phòng của Chân Bảo Quỳnh.

Chân Bảo Quỳnh là trưởng nữ của đại phòng, chi phí ăn mặc đi đứng đương nhiên sẽ không thiếu, thêm nữa nương nàng xưa nay luôn đề tâm tới tỷ tỷ, có vật gì tốt đều sai người đưa tới. So với khuê phòng tinh xảo hoa lệ của nàng, ngược lại nơi này của tỷ tỷ lại có nhiều hơn mấy phần thư hương (chỉ người có học, kiểu giống một sách).

Chân Bảo Lộ nhìn thấy bên trên đặt một thùng gỗ hoàng hoa lê, có lẽ vừa rồi vị biểu ca Tiết gia kia đưa tới.

Chân Bảo Quỳnh nói: "Trước đó vài ngày Đại Cữu Cữu đi Hạc Châu, những thứ này đều là đồ chơi nhỏ từ Hạc Châu mang về, muội muội nhìn xem có thích món nào..." Nói xong thì tự mình đi mở thùng ra, để cho muội muội chọn.

Chân Bảo Lộ muốn nói không cần, nhưng tỷ tỷ quá nhiệt tình, đã đem thùng mở ra. Nhìn vào bên trong thùng đầy ắp, có đồ ăn, đồ chơi, cũng có giấy và bút mực và một ít vật trang trí nhỏ, thật là nhiều loại đồ chơi nhỏ.

Chẳng qua là ----

Nếu chỉ cần tặng đồ, phái gả sai vật đến là được.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu hỏi: "Biểu ca Tiết gia sao không ở lại dùng cơm?"

Chân Bảo Quỳnh cười cười: "Biểu ca nói còn có việc, nên đi trước."

Nghe Chân Bảo Quỳnh nói như vậy, Chân Bảo Lộ nhú mày lại, nhưng thật ra có chút ấn tượng.

Từ trong miệng tỷ tỷ, nàng biết được biểu ca đó là trưởng tử phủ An Quốc Công, Tiết Nhượng. Lại nói tiếp Tiết Nhượng này cũng rất đáng thương, còn nhỏ tuổi đã không có nương, sau khi phụ thân An Quốc Công tái giá, bụng của kẻ thất Vương Thị không chịu thua kém, liên tiếp sinh ra Tiết Đàm, Tiết Khiêm, hai thiếu gia thông minh lanh lợi, rất được lòng An Quốc Công, đặc biệt Tiết Đàm, đây chính là Quý công tử cao cấp nhất Hoàng thành. Bởi vậy, nơi nào còn có chỗ cho Tiết Nhượng, một đứa trẻ không nương?

Cũng khó trách hôm nay tặng đồ, loại chuyện nhỏ này, cũng để Tiết Nhượng phải tự mình đến.

Chân Bảo Lộ ti mi nhớ lại.

Sau này, hình như Tiết Nhượng theo võ học, ôi, cũng không biết làm cái đồ bỏ võ tướng gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Võ tướng

Cũng không phải Chân Bảo Lộ có thành kiến gì đối với võ tướng, chỉ là Đại Chu trọng văn khinh võ, mà tiểu cô nương tuổi còn trẻ, phần lớn thương thức phong lưu phóng khoáng, Quý công tử học phú ngũ xa. Nàng cũng là như thế.

Bất quá đây là chuyện đời trước rồi.

Đời này, ở phương diện kia, thật ra nàng có chút đổi mới.

Nam nhân lịch sự, cả ngày ngâm thơ đối câu có ích lợi gì? Trên trời có thể rơi xuống bạc hay sao? Còn không bằng ngày thường khỏe mạnh chút, có thể gánh vác, có thể che chở người nhà chu toàn. Quan trọng nhất là, thành thật lo việc nhà một chút, đừng cả ngày lêu lổng ở bên ngoài.

Chân Bảo Lộ cảm thấy bản thân nghĩ tới có chút xa. Tuy nói bên trong tâm trí nàng đã là đại cô nương, nhưng chính bản thân vẫn còn là một bé gái tám tuổi, chuyện phu quân này, còn rất sớm.

Chân Bảo Lộ lấy lại tinh thần, hướng về phía Chân Bảo Quỳnh cười cười, nói: "Muội chọn cái gì cũng được sao?"

Ngày thường Chân Bảo Lộ vốn trắng nõn đáng yêu, chỉ là tính tình trong ngày thường có hơi không tốt, ít khi lộ ra nụ cười thân thiện như vậy. Hiện nay Chân Bảo Quỳnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, gò má phồng nộn của muội muội nhà mình, thật sự có chút không kiềm chế nổi, muốn đưa tay xoa bóp khuôn mặt khiến người yêu thích này, nhìn xem có phải hay không có thể bóp ra nước.

Bất quá lúc này Chân Bảo Quỳnh cũng không dám làm cử chỉ này đó, đối xử muội muội thật cẩn thận, chỉ thành khẩn gật đầu nói: "Ừ, cứ tự nhiên."

Chân Bảo Lộ nhìn ra được tỷ tỷ đang cân trọng, cũng hiểu được ấn tượng bản thân trong lòng nàng ta không được tốt. Nàng cúi đầu nhìn ngó, những thứ lật vật này, đích xác rất tinh xảo, nếu nàng quả thật là bé gái tám tuổi, nhất định rất thích. Nhưng thời khắc này mà nói, thật ra có vẻ hơi ấu trĩ, kém xa xiêm y xinh đẹp và trang sức tinh xảo.

Chẳng qua có qua có lại, quan hệ giữa nàng và tỷ tỷ mới có thể dần dần tốt lên. Lần tới nàng muốn tặng lễ cho tỷ tỷ, cũng có cách nói rồi.

Giấy và bút mực nàng không có hứng thú, chỉ tùy ý chọn hai bao giấy dầu đồ ăn vặt, hướng về phía Chân Bảo Quỳnh nói: "Hai thứ này đi."

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, chỉ cảm thấy muội muội như vậy làm nàng cảm thấy gần gũi hơn rất nhiều.

Sau đó Chân Bảo Quỳnh dạy muội muội ôn bài tập.

Chân Bảo Lộ không thích học chữ, ngày thường được cái thông minh, trong số những tiểu thư ở phủ Tề Quốc Công, trình độ coi như là trung bình. Mà Chân Bảo Quỳnh thích học bài, trời cho tính chịu khó, nhưng thật ra những năm gần đây đường tỷ Chân Bảo Quân xuất sắc hơn nhiều lắm, nếu muốn so sánh, chỉ có Nhị phòng, Tam tiểu thư Chân Bảo Chương có thể cùng nàng đánh đồng. Tam đường tỷ Chân Bảo Chương tài mạo song toàn, xưa nay luôn xem Chân Bảo Quỳnh là đối thủ, sáng suốt mà đánh giá, tiểu cô nương Chân Bảo Lộ không thích học chữ thật ra là không thể hiểu nổi.

Đời trước nói như thế nào Chân Bảo Lộ cũng sống đến mười bảy tuổi, làm sao có thể lãng phí việc học, tóm lại so với thời điểm tám tuổi thực sự tốt hơn nhiều.

Chân Bảo Quỳnh ti mi chỉ dạy, thấy muội muội một chút liền hiểu, thật rất thông minh. Có thể tương tượng biểu hiện của muội muội ở trước mặt Tạ phu tử, cảm thấy quá mức đáng tiếc, mới không nhận được nói: "Muội muội đem bài tập nộp lên có thể có nhiều điểm tâm hơn, lão tổ tông nhất định sẽ thực vui mừng."

Dạy đến giữa trưa, Chân Bảo Quỳnh cũng không còn cần trọng như vừa mới bắt đầu nữa, thấy muội muội không có tâm tư khác, chính là đơn thuần muốn nàng dạy bài tập, nàng tự nhiên sẽ dốc sức dạy dỗ, thường xuyên qua lại, trong lời nói cũng tùy ý hơn.

Chân Bảo Lộ nghe xong lời của tỷ tỷ nhà mình, nhũu mảy lại, nhin không được cần cần bút.

Lão tổ tông thích cô nương có tài hoa, cho nên tiểu thư trong phủ đều dốc hết sức học tập, đó là vị tỷ tỷ này của nàng, cũng đứng trong hàng ngũ đó. Nhưng nàng không thích, nhìn đồng chữ trên sách, liền cảm thấy buồn tẻ vô vị. Cũng giống với nàng, còn có Tam phòng, Ngũ đường tỷ Chân Bảo Nguyệt, Chân Bảo Nguyệt là đồ dots đặc cán mai thấy chữ liền choáng váng đầu. Cho nên lão tổ tông đối với nàng và Chân Bảo Nguyệt đều là không thể nào yêu thích.

Đại Chu coi trọng văn, Hoàng thành thiết lập trường học nữ, cuộc thi nhập học tương đối khắc nghiệt, phủ Tề Quốc Công đã có ba vị tiểu thư thông qua cuộc thi đầu tiên, trong đó có tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh của nàng. Chính là đời trước, sau khi phụ mẫu gặp chuyện không may, tỷ tỷ liền không có tiếp tục tham gia học ở trường nữa, mà là hồi phủ chăm sóc cho nàng và hai đệ đệ. Mặc dù nàng không quan tâm tỷ tỷ này, nhưng chỗ ở của hai người gần nhau, nhìn thấy bộ dáng tỷ tỷ ở trong sân đọc sách.

... Mặc dù không thể tiếp tục đến trường nữ học, tỷ tỷ nàng chưa từng buông tha việc học.

Chân Bảo Lộ ngược mắt nhìn tỷ tỷ ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ muốn vào trường nữ học sao?"

Thật ra Chân Bảo Quỳnh không nghĩ tới muội muội đột nhiên sẽ hỏi việc này, dừng một chút, mới mỉm cười gật đầu nói: "Ừ, có nghĩ tới." Nói xong thì nhìn Chân Bảo Lộ, "Tạ phu tử nói, chỉ có vào trường nữ học, mới có thể nâng cao một bước. Nữ tử không nên chỉ nuôi dưỡng ở bên trong khuê phòng, mà cũng nên được thêm kiến thức."

Ngược lại thật sự là một con một sách đáng yêu.

Trong lòng Chân Bảo Lộ buồn cười, nhìn vị tỷ tỷ xưa nay ôn trọng, nói lên chuyện này, lại tràn đầy phấn khởi, tràn đầy tính trẻ con. Đời này chỉ cần phụ mẫu bình an, tỷ tỷ có thể như ý nguyện tiếp tục tham gia trường nữ học.

Chân Bảo Quỳnh nghĩ tới điều gì, con người sáng ngời hỏi: "Muội muội thì sao?" Chân Bảo Quỳnh cảm thấy, bỗng nhiên muội muội muốn nàng dạy bài tập, lại đột nhiên nhắc tới trường nữ học, có lẽ có chút ý kiến. Nàng làm tỷ tỷ, phải cảm thấy vui vẻ.

Mình a...

Chân Bảo Lộ nhũu mảy, tuy nói nàng không lòng cầu tiến gì, có thể thấy đời trước tỷ tỷ thuận lợi thi vào trường nữ học, bộ dáng phụ thân và nương vui mừng không thôi, nói thật trong lòng nàng vẫn rất hâm mộ.

Chân Bảo Lộ rũ mắt thản nhiên nói: "Muội không được..."

Chân Bảo Quỳnh rất nhanh nhận tiện nói: "Như thế nào? Muội muội so với ta rất thông minh, nếu như có thể chăm chỉ một chút, khẳng định so với Tam đường tỷ càng xuất sắc hơn."

Về mặt Chân Bảo Lộ bắt đắc dĩ nhìn tỷ tỷ. Tính tình tỷ tỷ xác thực có chút giống phụ thân, một mặt bao che khuyết điểm, xem trọng nàng như vậy.

Chân Bảo Lộ thoáng mỉm cười, trên gương mặt phấn nộn non mềm lộ vẻ tươi cười, giọng nói trẻ con lại nghiêm túc nói: "Tốt, muội và tỷ tỷ cùng nhau cố gắng."

Chân Bảo Quỳnh gật đầu lia lịa.

Tỷ muội hai người đang nói chuyện, Cát ma ma bung tới một đĩa điểm tâm, hướng về phía Chân Bảo Quỳnh nói: "Tiểu thư nghỉ một lát đi."

Chân Bảo Quỳnh gật đầu, lại nói với Chân Bảo Lộ, "Chúng ta ăn một chút gì trước đã." Nói xong liền đẩy đĩa bánh quế hoa Cát ma ma bung tới đến trước mặt Chân Bảo Lộ, lại cầm lấy cái chén men trắng nhỏ trên khay mạ vàng vẽ hoa hải đường đỏ, trong chén là chè bột củ sen đường phèn còn nóng, đưa cho Chân Bảo Lộ, nói: "Cẩn thận phỏng miệng."

Cát ma ma không thích Chân Bảo Lộ, hiện nay thấy tiểu thư nhà mình đối với nàng tốt như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy có chút không được tự nhiên, luôn cảm thấy tiểu cô nương này không có lương tâm, dù cho tiểu thư đối tốt với nàng ta, cũng sẽ không cảm kích.

Chân Bảo Lộ cẩn thận tiếp nhận, hướng về phía Chân Bảo Quỳnh nói tiếng cảm ơn. Tay trái nàng cầm một khối bánh quế hoa, tay phải múc một muỗng bột củ sen đường phèn. Bánh quế hoa vàng bạc rõ ràng, trong suốt long lanh, bột củ sen sạch như băng tuyết, hình dáng giống như lông ngỗng.

Chân Bảo Lộ nếm xong, cặp mắt sáng ngời, bật thốt lên: "Ăn ngon thật."

Chân Bảo Quỳnh cảm thấy muội muội quá đáng yêu, nói: "Bánh quế hoa và chè bột củ sen là Cát ma ma tự mình làm."

Lúc này Chân Bảo Lộ cũng không phải keo kiệt lời khen, tuy nàng biết Cát ma ma không thích mình, nhưng cũng có thể thông cảm được, nhìn về phía Cát ma ma, giọng nói điềm nhiên: "Cảm ơn Cát ma ma."

Y hệt như một tiểu cô nương rất có học thức.

Dù là Cát ma ma bất mãn vị Lục tiểu thư này như thế nào, lúc này đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, cũng không tiện tiếp tục nghiêm mặt, chỉ mỉm cười nói: "Lục tiểu thư thích là tốt rồi, đây đều là tiểu thư cố ý phân phó."

Nghĩ vừa giữa trưa tỷ muội hai người ở chung, Cát ma ma cảm thấy bản thân rất là lòng dạ hẹp hòi, ---- Lục tiểu thư là thật lòng muốn thân cận cùng tiểu thư.

Tóm lại cũng là hai tỷ muội, nếu có thể vui vẻ chung đụng, trong lòng bà cũng nên thấy vui lấy. Ngược lại là bà, một người hầu thôi, nhưng lại không có quy củ, dám để sắc mặt nhìn chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người ngoài

(Tề Quốc Công Phủ nhân vật biểu)

Tề Quốc công: Chân Bình Hồng

Lão phu nhân: Du Thị

(tử bối)

Đại gia: Chân Như Tùng (vợ cả Tiết thị, tái giá Từ thị)

Nhị gia: Chân Như Bách (thê: Trình thị)

Tam gia: Chân Như Đồng (thê: Tiết thị)

(tôn bối)

Đại công tử: Chân Cảnh Hành (13 tuổi) (nhị phòng)

Nhị công tử: Chân Cảnh Duệ (12 tuổi) (tam phòng)

Tam công tử: Chân Cảnh Chu (11 tuổi) (tam phòng thứ xuất)

Tứ công tử: Chân Cảnh Thượng (1 tuổi, đích tôn)

Ngũ công tử: Chân Cảnh Vinh (1 tuổi, đích tôn)

.

Đại cô nương: Chân Bảo Quân (13 tuổi) (nhị phòng)

Nhị cô nương: Chân Bảo Thanh (12 tuổi) (tam phòng thứ xuất)

Tam cô nương: Chân Bảo Chương (11 tuổi) (nhị phòng)

Tứ cô nương: Chân Bảo Quỳnh (11 tuổi) (đích tôn)

Ngũ cô nương: Chân Bảo Nguyệt (10 tuổi) (tam phòng)

Lục cô nương: Chân Bảo Lộ (8 tuổi) (đích tôn)

Ghi chú: Tuổi ẩn tuổi mụ tính, sinh ra tính 1 tuổi, về sau mỗi qua một cái tết ta dài 1 tuổi.

Chẳng những Chân Bảo Lộ ở Lâm Linh Cư đến giờ trưa, còn cùng Chân Bảo Quỳnh dùng cơm

Chuyện của hai tỷ muội, Từ Thị làm nương tự nhiên là quan tâm. Tuy nói lúc này nàng đang ở cử, nhưng cũng lo lắng, sai bảo nha hoàn đi nhìn xem tình hình trải qua thế nào.

Hiện nay nghe nha hoàn bẩm báo, Từ Thị thở dài một tiếng, cúi đầu ngắm nhìn hai thằng nhóc ăn no ngủ yên, mới nói với Chân Như Tùng: "Lúc trước thiếp thân lo lắng Tiểu Lộ sẽ khi dễ Quỳnh nhi, nay nghĩ đến, ta đây xác thực làm nương có chút không có trách nhiệm, khó trách..., khó trách Tiểu Lộ gian dối."

Trường nữ thuở nhỏ mất mẫu thân, tâm tư nấn cảm, nàng liền đối với Chân Bảo Quỳnh quan tâm hơn, mặc dù đạo lý này đơn giản, nhưng con gái nàng còn nhỏ như vậy, có thể biết cái gì?

Nói cho cùng, tính tình con gái trở nên kiêu căng, có hơn phân nửa là trách nhiệm của nàng.

Chân Như Tùng thấy thê tử nhũn mảy, giờ tay vuốt lên giữ mi tâm, ôn nhu nói: "Đến giờ còn không phải rất tốt sao? Nàng nha, cũng đừng quan tâm quá. Nàng đối xử tốt với Quỳnh nhi, trong lòng Quỳnh nhi hiểu được, vốn Tiểu Lộ là muội muội, nhiều người yêu thương nàng hơn cũng không sao."

Từ Thị biết nghe lời phải, hướng tới Chân Như Tùng nói: "Thiếp thân hiểu rõ, là thiếp thân không phải."

Bộ dáng thê tử mềm mại đáng yêu, Chân Như Tùng cúi đầu hôn lên hai má của nàng, thấy hai má thê tử lập tức ửng hồng, mặt mày lộ ra vui vẻ. Thê tử này của hắn da mặt quá mỏng, thân thiết gần gũi lâu như vậy rồi, vẫn còn thẹn thùng.

.

Ngày kế là lễ tắm ba ngày của hai đệ đệ béo tròn của Chân Bảo Lộ, quan hệ họ hàng với phủ Tề Quốc Công đều dẫn theo người nhà đến đây.

Hôm qua Chân Bảo Lộ ngủ say, hôm nay dậy có hơi trễ.

Một mặt Chúc ma ma phân phó Hương Đào, Hương Hàn, hai nha hoàn bụng tới nước ảm và khăn, một mặt thay Chân Bảo Lộ còn đang buồn ngủ mặc thường phục.

Y phục là bản thân Chân Bảo Lộ chọn ra tối hôm qua, đúng là nàng đang ở độ tuổi hoạt bát đáng yêu, thêm nữa hôm nay là ngày vui, nên chọn một thân áo váy tề ngực* có hoa nhỏ màu đỏ thắm, tóc đen thui mềm mại chải thành hai búi tóc hoa bao đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn non mềm mướt, non như là đậu hũ.

Chân Bảo Lộ nhìn khuôn mặt mang đầy vẻ ngây thơ chất phác trong gương, đột nhiên nhớ tới dung mạo khi nàng ở tuổi dậy thì đời trước.

Dung mạo của Chân Bảo Lộ giống như Từ Thị, giữa hai lông mày lại có nét của Chân Như Tùng, quả nhiên là có chút xinh đẹp chói mắt.

Bất quá hiện nay tuổi nàng còn nhỏ, dung mạo còn chưa nảy nở, có xinh đẹp đi nữa, cũng bất quá là một tiểu nha đầu khiến người yêu thích thôi.

Tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp hơn một chút chính là ưu thế, nhưng tuổi nàng như vậy, tính tình mới là trọng yếu nhất.

Chân Bảo Lộ chợt nhớ tới lời hôm qua tỷ tỷ nói với nàng. Đời trước nàng khinh thường cùng vài vị đường tỷ như vậy, có tri thức hiểu lễ nghĩa làm niềm vui cho lão tổ tông. Bây giờ nghĩ lại, tài nữ một bụng thi thư khí thế rực rỡ, nàng không làm được, nhưng có lòng cầu tiến, trong bụng thật nhiều kiến thức, dù sao vẫn là chuyện tốt.

Hơn nữa, nàng đã đáp ứng với tỷ tỷ là cùng nhau thi vào trường nữ học. Theo như đời trước, tỷ tỷ có thể thuận lợi thông qua, nếu nàng không có cách nào khác thông qua, chẳng phải rất mất mặt?

Dùng xong đồ ăn sáng, Chân Bảo Lộ đi Lâm Linh Cư gọi Chân Bảo Quỳnh.

Tỷ muội hai người cùng nhau đến Nghi An Cư của Từ Thị.

Phủ Trường Trữ Hầu là nhà mẹ đẻ của Từ Thị, Từ Thị vào cửa gần mười năm, chỉ sinh một nữ nhi Chân Bảo Lộ, với lại Từ lão thái thái cũng không thích đến phủ Tề Quốc Công thăm nữ nhi. Mẹ ruột đã như thế, huống chi là mẹ chồng ngóng trông Tôn nhi? Tình cảnh mấy năm qua Từ Thị ở phủ Tề Quốc Công có thể hiểu được.

Lúc này Từ Thị một hơi sinh hai nhi tử, bộ dáng của hai tiểu tử kia chặt chẽ vững vàng cực kỳ giống Chân Như Tùng, bản thân Từ lão thái thái cũng cảm thấy lo lắng khi đến phủ Tề Quốc Công.

Thời điểm Chân Bảo Lộ vào nhà, chỉ thấy ngoại tổ mẫu nàng ôm đệ đệ ngồi ở bên giường, chính là đang kiên nhẫn dặn dò những điều nương nên chú ý.

Nhưng thật ra Từ Thị là người đầu tiên nhìn thấy hai tỷ muội, cười cười nói: "Quỳnh nhi, Tiểu Lộ, còn không mau lại đây gặp qua ngoại tổ mẫu và cửu mẫu (mợ)."

Hôm nay Từ lão thái thái mặc một thân bối tử* thêu hoa văn chữ thọ màu xanh ngọc, đội đai buộc đầu bằng bạc mạ vàng điểm thụy gắn ngọc thạch, trang điểm thể hiện thân phận phú quý. Từ lão thái thái được bảo dưỡng vừa phải, nên mái tóc vẫn đen vô cùng, lộ ra nét trẻ trung, tuy nói trên mặt có

dấu vết tháng năm, cũng không khó nhìn ra, ngày xưa Từ lão thái thái hẳn là một mỹ nhân.

Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ cùng nhau tiến lên cúi chào, lại hướng tới phụ nhân xinh đẹp bên cạnh Từ lão thái thái gọi một tiếng cữu mẫu.

Đó chính là Trang thị.

Trang thị là cữu mẫu của Chân Bảo Lộ, một người khéo léo. Chân Bảo Lộ ngược mắt nhìn vị cữu mẫu này, nhớ tới lúc trước nàng ham muốn gả cho Từ Thừa Lăng, nhưng cữu mẫu chính là người đầu tiên phản đối. Mặc dù trong lòng nàng có nhiều bất mãn, cũng từng oán trách cữu mẫu. Nhưng hôm nay nghĩ đến tính cách của cữu mẫu, cũng là có thể hiểu được. Hơn nữa nếu thực sự muốn nói tiếp, Từ Thừa Lăng đối với nàng coi như là một mối tình si. Đáng tiếc, rốt cuộc vẫn là lấy hiểu làm đầu.

Tiểu cô nương mắt to đen lúng liếng nhìn mình, Trang thị không hiểu được trong lòng cháu gái đang suy nghĩ gì, chỉ quan sát đôi tỷ muội này, mỉm cười tán dương: "Xem ra, ngày thường hai tỷ muội rất hòa thuận nha."

Nghe vậy, Từ lão thái thái cũng ngược mắt nhìn thoáng qua. Hôm nay tâm tình Từ lão thái thái tốt, trên mặt vẫn luôn lộ vẻ tươi cười. Lúc bà nhìn Chân Bảo Lộ, cũng hài lòng cười cười, chỉ khi nhìn Chân Bảo Quỳnh cao gầy nhả nhận trầm tĩnh, ý cười trên mặt phai nhạt một chút.

Xem ra đối với Từ lão thái thái, chung quy Chân Bảo Quỳnh vẫn là người ngoài.

Lúc trước Từ lão thái thái thấy nữ nhi đối xử chăm sóc Chân Bảo Quỳnh như vậy, cũng ngầm nhắc nhở vài lần. Ý tứ của Từ lão thái thái, kể thật không cần như vậy, dù cho người đối với nữ nhi của người khác thế nào, tóm lại không bằng bản thân quan tâm đến người ngoài thì so với con gái ruột của mình nên là tốt hơn, trên đời này nào có người ngốc như vậy?

Từ lão thái thái chỉ trích nữ nhi ngu ngốc, nhưng Từ Thị lại mỉm cười nói: "Quỳnh nhi và con gái ruột đều giống nhau." Nghiễm nhiên là đem Chân Bảo Quỳnh trở thành thân nữ nhi rồi.

Từ lão thái thái không còn cách nào khác. Nữ nhi không nghe lời, tự nhiên bà cũng không nói gì nữa. Cho dù từ lúc còn nhỏ Chân Bảo Quỳnh vẫn luôn nhu thuận, Từ lão thái thái cũng cảm thấy không thích.

Thời điểm đi ra ngoài, Chân Bảo Lộ thấy tỷ tỷ bên cạnh đang đắm chiêu, hiểu được vị tỷ tỷ này của nàng tâm tư thận trọng, nhìn ra ngoại tổ mẫu không thích nàng. Lúc này Chân Bảo Lộ cúi đầu hô một tiếng: "Tỷ tỷ."

Chính lúc Chân Bảo Quỳnh không nói được một lời lập tức lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn về phía muội muội, thấy muội muội không nói gì, chỉ hướng về mình cười cười.

Lúc này đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười khanh khách của muội muội, trong lòng Chân Bảo Quỳnh thế này mới thoải mái rất nhiều, mỉm cười nói: "Muội muội cần phải đi tìm Cẩm Tâm biểu muội và Tú Tâm biểu muội không?"

Cữu cữu (cậu) và cữu mẫu Trang thị có bốn đứa nhỏ, hai nam, hai nữ. Hai nàng đó là Từ Cẩm Tâm và Từ Tú Tâm.

Từ Cẩm Tâm là tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng Từ Tú Tâm cũng là cái loại được nuông chiều khó dây dưa, tính tình so sánh với Chân Bảo Lộ, quả thực chỉ có hơn chứ không kém.

Chân Bảo Lộ chép chép miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn mướt mà thoáng nhăn lại, lắc đầu nói: "Không cần."

Chân Bảo Quỳnh biết quan hệ giữa muội muội và Từ Tú Tâm, hạ mi mắt cười cười, tiện đà nhìn muội muội chậm rãi nói: "Mới vừa rồi cữu mẫu nói, Từ biểu ca cũng tới, muội cũng không đi sao?"

So với Chân Bảo Lộ đối với tỷ tỷ là không quan tâm, Chân Bảo Quỳnh lại tương đối hiểu rõ vị muội muội này. Từ Thừa Lăng tuổi còn trẻ lại lịch sự, học giỏi, là người trưởng thành nhất trong số những thiếu niên cùng tuổi, hơn nữa trong ngày thường còn luôn che chở muội muội, muội muội này của nàng, thích nhất là ở cùng một chỗ với vị biểu ca này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lần đầu gặp mặt!

Chân Bảo Lộ mím mím môi, đang tính nói cũng không muốn gặp Từ Thừa Lăng, nhưng lúc này, phía sau lại truyền tới một giọng nói trong veo.

"Lộ biểu muội."

Chân Bảo Lộ xoay người nhìn lại.

Người tới chính là hai tỷ muội Từ Cẩm Tâm, Từ Tú Tâm.

Dung mạo hai người tỷ muội này sinh ra cũng không xấu, mắt hạnh má đào, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng, có thể thấy được sau khi lớn lên sẽ xinh đẹp. Hơi cao hơn một chút là Từ Cẩm Tâm, đoan trang hào phóng, rất có khí chất, còn Từ Tú Tâm hơi nhỏ người, lại có chút tính trẻ con, gương mặt xinh đẹp, ngày thường so với tỷ tỷ Từ Cẩm Tâm thì đẹp hơn, nhưng giữa hai lòng này liền có thể nhìn ra sự kiêu căng của nàng.

Từ Tú Tâm và nàng là đối thủ, lúc này gọi nàng tất nhiên là Từ Cẩm Tâm.

Mà ngay phía sau hai tỷ muội, thiếu niên mặc áo bào màu xanh đen lịch sự nho nhã, đó là biểu ca của nàng, Từ Thừa Lăng.

Cũng khó trách mới vừa rồi tỷ tỷ nàng nói như vậy. Ngày thường nàng và Từ Thừa Lăng quan hệ rất tốt, ở trong số những tiểu cô nương cùng tuổi, nàng có chút không hòa đồng, nhưng với Từ Thừa Lăng thì không giống vậy. Vị Từ biểu ca này tính tình ôn hòa, xưa nay chưa bao giờ tỏ ra tức giận với nàng, tuổi nàng còn nhỏ, tự nhiên thích bản thân mình được chiều chuộng. Vì thường xuyên qua lại, nên cùng Từ Thừa Lăng có vẻ thân thiết.

Nhưng hôm nay, nàng không nghĩ sẽ cùng Từ Thừa Lăng gần gũi như vậy.

Đối đãi với nàng tốt hơn thì lại làm sao? Chung quy tính tình hẩn mêm yếu, không có cách nào che chở cho nàng.

Chân Bảo Lộ lấy lại tinh thần, quay sang nói với hai tỷ muội Từ Cẩm Tâm: "Cẩm Tâm biểu tỷ, Tú Tâm biểu tỷ..." Sau đó mới thân nhiên nhìn thiếu niên phía sau hai người vẫn đang mỉm cười với nàng, nhu thuận nói, "Biểu ca."

Chân Bảo Quỳnh cũng theo muội muội cùng nhau chào.

Lúc này Từ Tú Tâm, người luôn để mắt trên đầu, bỗng nhiên nghi hoặc cười nói: "Như thế nào? Không phải ngày thường trong mắt Lộ biểu muội chỉ có đại ca của ta sao?"

Từ Tú Tâm là tiểu chủ được nuông chiều và sủng ái rất nhiều, vốn nàng đối với Chân Bảo Lộ cũng có chút thành kiến, lại thấy đại ca nhà mình tốt với Chân Bảo Lộ hơn so với bản thân mình, nên càng sinh ra bất mãn. Bản thân nàng ta không có ca ca, cả ngày cướp đi ca ca của nàng, như vậy là có ý gì?

Từ Cẩm Tâm cũng hiểu được bản thân muội muội đang bức bối, hôm nay khó có được đến phủ Tề Quốc Công làm khách, nàng cũng không muốn hai biểu tỷ muội này lại gây ra việc không vui, quay sang phía muội muội nói: "Nhanh như vậy thì đã quên lời dặn dò của nương rồi sao?"

Tuy rằng Từ Tú Tâm được nuông chiều, nhưng vẫn rất nghe lời tỷ tỷ. Trước khi ra cửa Trang thị cũng từng có ý căn dặn tiểu nữ nhi, không được cùng Chân Bảo Lộ gây mâu thuẫn. Trang thị sủng ái nữ nhi, nhưng vẫn rất nghiêm khắc, còn có chút làm cho người ta sợ hãi. Tiểu tính tình này của Từ Tú Tâm cũng đã không ít lần chịu sự quở trách của Trang thị, lập tức cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ mỉm môi bất mãn, sau đó không thêm liếc mắt nhìn Chân Bảo Lộ một cái.

Chuyện này nếu là lúc trước, tất nhiên Chân Bảo Lộ lại muốn cùng Từ Tú Tâm náo loạn. Nhưng lúc này, Chân Bảo Lộ nhìn Từ Tú Tâm mới tám tuổi, thầm nghĩ: Nàng cùng so đo với một đứa bé làm gì?

Vẫn là Chân Bảo Quỳnh ôn trọng hơn, tiếp đón huynh muội ba người này ra đình nghỉ mát ngồi một chút, cũng sai nha hoàn chuẩn bị nước trà và điểm tâm.

Tất nhiên Chân Bảo Lộ không muốn gặp lại Từ Thừa Lăng và Từ Tú Tâm, nhưng rốt cuộc người tới là khách, nhìn tỷ tỷ nàng chiều đãi bọn hẩn như vậy, nếu nàng lại bày ra sắc mặt, thì cũng hơi quá đáng.

Chân Bảo Lộ cùng Từ Cẩm Tâm hợp ý hơn, mà Từ Cẩm Tâm nhìn thái độ Chân Bảo Lộ đối xử với vị tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh rõ ràng thay đổi rất nhiều, cảm thấy kinh ngạc, nhưng không có biểu hiện quá mức ra ngoài. Tính tình Từ Cẩm Tâm và Chân Bảo Quỳnh có chút giống nhau, đã gặp mặt mấy lần, nói chuyện vài lần, cứ chỉ Chân Bảo Quỳnh khéo léo, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngược lại Từ Cẩm Tâm rất là yêu thích.

Từ Cẩm Tâm tỉ mỉ đánh giá gương mặt phấn nộn mướt mà của tiểu biểu muội, hướng về phía Chân Bảo Lộ quan tâm nói: "Trước đó vài ngày nghe nói thân mình Lộ biểu muội không khoẻ, đã đỡ chút nào chưa?"

Trong lúc rảnh rỗi Chân Bảo Lộ ngồi ăn bánh quế hoa, vừa nghe Từ Cẩm Tâm hỏi như vậy, liền muốn đáp lại.

Nào biết Từ Tú Tâm bên cạnh Từ Cẩm Tâm lại nói: "Ta xem là kiếm cơ không muốn đọc sách chứ gì?"

Lúc này Chân Bảo Lộ nhú mày lại, thân nhiên nói: "Nhiều điểm tâm như vậy còn không chặn nổi miệng của ngươi!"

Từ Tú Tâm nổi cáu đứng bật dậy, tức giận nói: "Chân Bảo Lộ!"

Tính tình Chân Bảo Lộ không tốt, nhưng hôm nay nàng đã nhìn Từ Tú Tâm một lần, mà Từ Tú Tâm cũng là kiểu được dâng chân lân cận đầu, nếu nàng nhìn nữa, sẽ bị người ta xem là quả hồng mềm mà bóp nát. Hơn nữa, Chân Bảo Lộ nhớ tới đời trước, những ngày nàng sống ở phủ Trường Trữ Hầu, Từ Tú Tâm đối với nàng gây khó khăn đủ đường. Mới đầu nàng đi cáo trạng với ngoại tổ mẫu và cửu cửu (cậu), ngoại tổ mẫu còn nói vài câu có lẽ với Từ Tú Tâm. Nhưng dần dần, ngoại tổ mẫu cũng có chút không nhìn được. Tính tình Từ Tú Tâm lại được nuông chiều, đều bị người sủng thành thói quen, nàng không có người sủng, cũng chỉ có thể đè nén nhẫn nhịn, thêm nữa khi đó nàng muốn gả cho Từ Thừa Lăng, nên hy vọng cùng Từ Tú Tâm tiêu tan

hiềm khích lúc trước.

Mà Từ Thừa Lãng này giờ không nói gì, làm sao nhìn không ra, tính tình tiểu biểu muội so với ngày thường đã tốt hơn rất nhiều, là muội muội này của hắn hùng hổ dọa người, nói chuyện quá khó nghe.

Từ Thừa Lãng là Trưởng Tử phủ Trường Trữ Hầu, thiếu niên mười ba tuổi, rất có tác phong trầm ổn, hiện nay liền đem ra uy nghiêm của huynh trưởng, hướng tới Từ Tú Tâm nói: "Tú Tâm, không phải ngươi muốn nhìn tiểu biểu đệ sao? Tổ mẫu và nương đang ở chỗ của cô mẫu, ngươi tới xem đi."

Từ Tú Tâm ở đâu đã nói qua muốn gặp tiểu biểu đệ! Nàng không thích Chân Bảo Lộ, nên ngay cả đệ đệ của nàng ta cũng là không thích, nhưng ca ca đã lên tiếng. Từ Tú Tâm không dám nói gì nữa. Nàng biết rõ, trong ngày thường ca ca của nàng che chở cho Chân Bảo Lộ nhất!

Từ Tú Tâm cảm thấy rất ủy khuất, rõ ràng là thân ca ca của mình, vì sao liên tục giúp người ngoài? Nàng mím môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, tiểu cô nương mềm mại đáng yêu, bộ dáng hai mắt đầm lệ mịt mờ, ngược lại khiến người đau lòng.

Nhưng sau khi Từ Tú Tâm đứng dậy, đôi mắt rung rung lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Chân Bảo Lộ, lập tức làm một chút áy náy còn sót lại trong lòng Chân Bảo Lộ tan thành mây khói.

Từ Tú Tâm đi rồi, Từ Cẩm Tâm mới nói: "Tính tình Tú nhi luôn như vậy, nhưng nàng không có ác ý gì, Lộ biểu muội chớ để ở trong lòng."

Chân Bảo Lộ và Từ Tú Tâm cãi nhau, tự nhiên sẽ không giận chó đánh mèo đến trên người Từ Cẩm Tâm có tính tình tốt, liền mỉm cười nhìn Từ Cẩm Tâm, nói: "Ta không để ở trong lòng." Nói xong trừng mắt cười, "Cùng Tú Tâm biểu tỷ đấu võ mồm đấu thành thói quen, nếu là hòa hòa thuận thuận, ta còn cảm thấy cả người không được tự nhiên đâu."

Từ Cẩm Tâm nghe vậy, nhin không được "phốc xuy" cười ra tiếng, ngay cả Từ Thừa Lãng cũng mỉm cười ảm áp.

Lời nói của Chân Bảo Lộ hoạt bát đáng yêu, ngược lại đem bầu không khí ngọt ngào trong đình hóa giải hết.

Mấy người biểu tỷ muội nói chuyện, phần lớn là Chân Bảo Lộ và Từ Cẩm Tâm nói, ngẫu nhiên Chân Bảo Quỳnh cũng nói vài câu, còn Từ Thừa Lãng, chỉ là yên lặng, không có cơ hội chen vào.

Sau đó Cát ma ma bên cạnh Chân Bảo Quỳnh lại đây, nói là khách nhân phủ An Quốc Công tới.

Phủ An Quốc công là nhà ngoại tổ Chân Bảo Quỳnh, tất nhiên nàng phải đi ra ngoài gặp.

Chân Bảo Quỳnh đứng dậy hướng về phía Từ Cẩm Tâm và Chân Bảo Lộ nói: "Vậy ta đi trước gặp ngoại tổ mẫu cứu mẫu." "

Chân Bảo Lộ gật đầu với Chân Bảo Quỳnh, nhu thuận nói: "Tỷ tỷ đi đi, có muội tiếp Cẩm Tâm biểu tỷ là được." Không có Từ Tú Tâm, Chân Bảo Lộ thật sự nguyện ý cùng Từ Cẩm Tâm vị biểu tỷ này chung đụng.

Chân Bảo Quỳnh an tâm rời đi, Từ Cẩm Tâm lúc này mới không có băn khoăn, nói ra: "Quan hệ giữa Lộ biểu muội và Quỳnh biểu muội ngược lại tốt hơn nhiều."

Từ Cẩm Tâm đối với Chân Bảo Lộ vị tiểu biểu muội này là thương yêu, tuy nói tiểu biểu muội yếu ớt, cùng tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh quan hệ không tốt, nhưng dưới cái nhìn của nàng, dù sao cũng không phải cùng chung một nương sinh ra, mà cô mẫu của nàng đối với Chân Bảo Quỳnh thiên vị quá đáng trong lòng tiểu biểu muội không thoải mái, giận chó đánh mèo Chân Bảo Quỳnh, vẫn có thể hiểu được.

Chân Bảo Lộ lập tức chân thành nói: "Tỷ tỷ đối đãi rất tốt." Giọng nói Tiểu cô nương êm ái ngọt ngào, đôi mắt ngập nước, hiển nhiên là thực sự thích tỷ tỷ nhà mình.

Thấy quan hệ tỷ muội hai người như vậy, Từ Cẩm Tâm cũng yên tâm. Nàng nghiêng đầu nhìn ca ca nhà mình, hiểu được hôm nay cứ chỉ tiểu biểu muội đối với ca ca có chút kỳ quái, thế nhưng chưa hề liếc mắt nhìn qua một lần. Từ Cẩm Tâm rất rộng lượng, sẽ không giống Từ Tú Tâm, không cho phép người khác chiếm lấy ca ca của mình, liền thức thời tìm một cái cớ, nói: "Mới vừa rồi sợ là Tú nhi thấy ủy khuất, ta đi qua khuyên nhủ nàng."

Nói xong thì đứng dậy muốn đi tìm Từ Tú Tâm.

Chân Bảo Lộ cũng không tiện ngăn nàng, chỉ có thể gật đầu để nàng đi, nhưng Từ Cẩm Tâm vừa đi, trong đình nghỉ mát chỉ còn lại nàng và Từ Thừa Lãng.

Chân Bảo Lộ không nói chuyện, cũng không nhìn hắn, chỉ cúi đầu ăn bánh quế hoa trong tay. Đợi cái miệng nhỏ của nàng ăn xong bánh quế hoa, Từ Thừa Lãng ngồi bên cạnh mới đưa tay cầm một cái bánh, nhét vào trong bàn tay nhỏ múp míp của Chân Bảo Lộ.

"Tiểu Lộ, còn giận ta vài ngày trước không có tới thăm ngươi?"

Chân Bảo Lộ không lên tiếng, chỉ yên lặng đem miếng điểm tâm Từ Thừa Lãng đưa cho nàng bỏ vào trong đĩa, sau đó lấy khăn ra, lau tay nhỏ bị dính vụn bánh ngọt.

Xem ra là rất tức giận.

Thiếu niên mười ba tuổi, đôi mắt tiểu biểu muội yếu ớt này, xưa nay là không có cách, Từ Thừa Lăng tiếp tục nói: "Vậy biểu ca nhận lỗi với người, được không?"

Từ Thừa Lăng chính là loại người này, tính tình quá tốt, đối mặt với người như vậy, làm sao còn có thể tức giận gì nữa?

Nàng dĩ nhiên giận hấn, nhưng Từ Thừa Lăng vẫn chưa làm sai. Trong lúc đó đứng giữa nàng và mẹ ruột, hấn chọn nương của mình, đây là thói thường của con người.

Chân Bảo Lộ chậm rãi giương mắt, nhìn gương mặt thiếu niên tuần tú, nhớ tới nam tử ôn nhu như nước mấy năm sau. Trong lúc nàng thương tâm khổ sở nhất, hấn đã từng làm bạn trải qua cùng nàng.

Chân Bảo Lộ lắc đầu, rõ ràng là khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con, lại phá lệ có vẻ nghiêm túc, nói: "Ta không tức giận, biểu ca suy nghĩ nhiều rồi. Chỉ là ----" nàng dừng một chút, tiếp tục nói, "Nương cùng ta nói qua, ta đã tám tuổi, không thể lại giống như trước đây, bám dính biểu ca."

Tiểu nha đầu mới tám tuổi... Từ Thừa Lăng khẽ mím môi, có chút buồn cười.

Này rõ ràng vẫn còn tức giận nha. Từ Thừa Lăng muốn phản bác, nhưng có thể thấy được vẻ mặt kiên định của tiểu biểu muội, không giống như chỉ nói mà thôi.

Nghĩ tới điều gì, Từ Thừa Lăng mới từ trong lồng ngực lấy ra một con rối nhỏ tinh xảo, là con nai con bằng vải bông khá xinh đẹp.

Hấn đưa cho Chân Bảo Lộ, nói: "Đây là mấy ngày trước đây ta cùng Cẩm Tâm đi dạo cửa hàng nhìn thấy, Tiểu Lộ thích không?" Tiểu biểu muội tức giận, kiên nhẫn đồ dành nhất định là đồ được.

Mắt to đen lúng liếng của Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua con nai con bằng vải bông trong tay Từ Thừa Lăng.

Con nai bông tuy nhỏ, nhưng là rất sống động, xác thực hết sức tinh xảo. Chân Bảo Lộ rất thích. Nhưng làm lại một đời, khiến Chân Bảo Lộ hiểu rõ một đạo lý: Không phải tất cả những gì mình thích, đều phải vì bản thân chiếm lấy cho bằng được. Người không thể quá tham lam, chọn thứ bản thân mình giống như là thích nhất thì tốt rồi.

Kỳ thật Chân Bảo Lộ cũng biết, nếu nàng thực sự thích Từ Thừa Lăng, đời này có thể làm lại từ đầu, phụ mẫu đều bình an vô sự, cữu mẫu xem địa vị của phủ Tề Quốc Công trong Hoàng thành, đại khái là sẽ đồng ý nàng gả cho Từ Thừa Lăng. Mà Từ Tú Tâm, ngày sau lại phải xuất giá, không là trở ngại trong mắt nàng. Chỉ là Từ Thừa Lăng cuối cùng vẫn cưới người khác, tuy là chuyện đời trước, nhưng theo Chân Bảo Lộ, trước sau cũng bị người khác dùng qua.

Tìm nhiều lý do như vậy, nói đi nói lại, chẳng qua là thích không đủ mà thôi.

Chân Bảo Lộ không do dự, mắt to trong suốt hàm chứa ý cười, nhìn thiếu niên tuần tú ôn hòa trước mặt này, chậm rãi lắc đầu nói: "Cám ơn biểu ca, chỉ là... Chỉ là hiện tại ta không thích."

.

Nói đến Từ Tú Tâm bị ủy khuất lau nước mắt đi Nghi An Cư tìm mẫu thân Trang thị, cũng không thêm đề ý Từ lão thái thái và Từ thị đều ở đây, khóc sụt sùi cáo trạng với Trang thị, sau còn tiếp tục thút tha thút thít nói: "Đại ca chỉ che chở Lộ biểu muội..."

Từ Thừa Lăng đối tội với Chân Bảo Lộ, vì chuyện này, Từ Tú Tâm cáu kỉnh cũng không phải mới một ngày hai ngày. Nếu là thâm kín, tất nhiên Trang thị ôm nữ nhi bảo bối trấn an thật tốt trong chốc lát, nhưng trước mặt lão thái thái và Từ thị đều ở đây, dù sao nàng vẫn không thể làm vậy trước mặt hai người, nói khuê nữ ngoại tôn các nàng không phải chứ?

Trang thị nghiêm mặt nói: "Tiểu Lộ là biểu muội người, người nên nhường nhịn nàng một chút, nhìn người kia, còn đâu là bộ dạng của biểu tỷ? Cũng không sợ cô mẫu người chê cười."

Ngay cả nương cũng giúp đỡ Chân Bảo Lộ, Từ Tú Tâm mím cái miệng nhỏ nhắn, càng tỏ ra ủy khuất.

Từ Thị trên giường nhỏ cũng hiểu tính tình nóng nảy của con gái mình, vì thế nói: "Tính tình Tiểu Lộ không tốt, Tú nhi đừng nóng giận, đợi tí nữa cô mẫu sẽ thay người khiển trách nàng thật tốt."

Trang thị vội nói không cần: "Là Tú nhi không đúng, hôm nay ta thấy Tiểu Lộ biết điều không ít." Mặc dù đau lòng nữ nhi của mình, nhưng ngoài miệng vẫn phải nói như vậy.

Từ lão thái thái ở đây nghe xong, ngược lại cười dịu dàng nói: "Nói đến thì từ nhỏ Lăng nhi đối với Lộ nhi đúng là rất tốt, ta suy nghĩ, nếu hai đứa nhỏ thân thiết như vậy, đợi Tiểu Lộ trưởng thành, nếu có thể gả cho Lăng nhi làm thê tử, ngược lại không tệ."

Dù sao Từ lão thái thái nguyên ý đem trưởng nữ mà mình tỉ mỉ bồi dưỡng gả cho Chân Như Tùng làm tái giá, cũng là nhìn trúng địa vị phủ Tề Quốc Công trong Hoàng thành.

Trang thị nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi.

Nàng nghiêng đầu nhìn gương mặt mỉm cười của Từ lão thái thái, liền biết lời này của Từ lão thái thái không phải tùy tiện nói, nhất thời trong lòng khó chịu.

Muốn nhi tử của nàng cưới Chân Bảo Lộ, tiểu cô nương không có giáo dưỡng... Trong lòng Trang thị là một ngàn một vạn cái không đồng ý, nhưng nàng thân là con dâu, sao có thể phản bác lời nói của mẹ chồng? Nhất thời cũng chỉ có thể nhủu mày lo lắng, yên tĩnh ôm khuê nữ đứng ở một bên.

Tuy rằng Từ Thị mảnh mai, nhưng đứng là vẫn còn có nhãn lực ý vị, biết được Trang thị vị tẩu tẩu này không thích khuê nữ nhà mình, mới mỉm cười nói: "Thừa Lãng ưu tú như vậy, Tiểu Lộ lại bị chiều hư, sợ là không hợp. Hơn nữa Tiểu Lộ tuổi còn nhỏ, hai người bắt quá là biểu huynh muội thân thiết một chút mà thôi, nếu muốn thành phu thê, chuyện này cũng không phải đơn giản như vậy. Ta xem chuyện này vẫn là ngày sau hãy nói đi."

Từ lão thái thái cũng cảm thấy bản thân mình hơi sốt ruột, trêu chọc ngoại tôn béo ú trong lòng, nói: "Cũng đúng, bọn trẻ tuổi còn nhỏ, đợi thêm hai năm nữa cũng không muộn."

Lúc này Trang thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ thị đem biểu tình của Trang thị để ở trong mắt, mắt đẹp uốn cong, cảm thấy không khỏi có chút buồn cười.

Từ Thừa Lãng vị cháu trai này, đích xác là chọn không sai, nhưng thành thân không đơn thuần là chuyện của hai người. Với tính tình của con gái nàng, sau này lớn lên, chỉ sợ cũng không thay đổi được bao nhiêu, làm sao có thể vào được trong mắt vị tẩu tẩu này?

Cách không xa đình nghĩ mát, Chân Bảo Lộ một mình đi ở trong sân. Nàng lại không tìm không phở, ít nhiều gì đối với Từ Thừa Lãng cũng còn có cảm tình, hiện thời quyết định cùng hẳn phân rõ giới hạn, trong lòng có hơi buồn phiền.

Hiện nay hai người bọn họ còn nhỏ tuổi, Từ Thừa Lãng chỉ coi nàng như muội muội. Đợi ngày sau trưởng thành, thì sẽ không còn kịp rồi.

Chân Bảo Lộ dừng bước chân, đứng ở dưới tàng cây hoa hải đường, nhớ tới lúc trước vị biểu ca ôn nhu này thay nàng làm việc, liền cảm thấy trong lòng chất chất. Trong lúc đó giữa hai người bọn họ, vẫn có rất nhiều hồi tưởng tốt đẹp ngọt ngào.

Nhưng như vậy thì lại làm sao? Nàng, Chân Bảo Lộ rồi sẽ tìm được người tốt hơn.

Tốt nhất.

Thành thành thật thật, có thể bảo vệ được nàng, đối xử với nàng như châu như bảo. Đúng vậy, nếu bộ dạng có thể đẹp mắt một chút thì tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Chân Bảo Lộ liền cong môi cười cười, rồi sau đó ngửa đầu nhìn cây hoa hải đường trước mặt mình. Hoa hải đường hồng như son, nở ra thật xinh đẹp.

Chân Bảo Lộ quan sát tới lui, liếc thấy đầu cành cây kia nở xinh đẹp nhất.

Nàng duỗi cánh tay, muốn hái xuống. Không biết làm thế nào thân thể nhỏ bé tám tuổi này, cách đầu cành còn có một khoảng cách rất lớn.

Với không tới.

Chân Bảo Lộ nhủu mày ảo não, nhưng theo như tính tình, càng hái không đến, càng muốn chiếm được.

Đang lúc Chân Bảo Lộ nhón chân nhảy lên nhảy lên, sau lưng đột nhiên vươn tới một cánh tay, thoáng nâng lên, dễ dàng thay nàng đem đầu cành cây có hoa hải đường đẹp nhất hái xuống, đưa tới nàng trước mặt.

"... Nè."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thiếu niên

Chân Bảo Lộ sững sờ nhìn hoa hải đường trước mắt.

Hoa hải đường kiều diễm, cùng những ngón tay thon dài cân xứng khá là đẹp mắt.

Chân Bảo Lộ tưởng Từ Thừa Lăng đã đi còn quay lại, tỉ mỉ nghe kỹ giọng nói, thì phát giác ra kém Từ Thừa Lăng rất nhiều. Chân Bảo Lộ xoay người lại, thấy trước mặt là một thiếu niên cao to, liền nhìn thẳng vào khuôn mặt hấn thật lâu.

Tuy nói hôm nay có nhiều người đến phủ Tề Quốc Công làm khách, nhưng một số biểu ca biểu đệ nàng vẫn có thể nhận biết. Mà vị trước mặt này, mặc cẩm bào màu xanh ngọc, đầu đội ngọc quan, vóc dáng cao gầy, khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi. Và khuôn mặt này, cũng không hiểu trưởng thành thế nào, nhưng so với Từ biểu ca tao nhã còn tuần tú hơn nhiều.

Hôm nay những vị thiếu gia có thể tới phủ Tề Quốc Công, có lẽ cũng có địa vị nhất định trong Hoàng Thành, mà nếu quả thật vị trước mặt đây là công tử thế gia huân quý, đời trước tại sao nàng không có chút ấn tượng nào cả?

Chân Bảo Lộ lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt tối đen như mực của vị thiếu niên cũng đang nhìn mình chăm chăm, lập tức cảm thấy có chút sồn tóc gáy.

Chân Bảo Lộ lui hai bước về phía sau, hít sâu một hơi, mới nói: "Ta... Ta không cần."

Vị thiếu niên thoáng nhú mày.

Chân Bảo Lộ liếc nhìn, tuy rằng đôi phương xem đẹp mắt, nhưng rốt cuộc vẫn là dáng vẻ của một thiếu niên, đẹp hơn nữa cũng vẫn còn trẻ tuổi đi. Hơn nữa bộ dáng nhú mày rất đáng sợ nha.

Chân Bảo Lộ không nói gì nữa, chỉ nhấc làn váy lên, xoay người chạy tới hướng U U Hiên của mình.

Chạy một hồi, Chân Bảo Lộ mới dừng lại xoay người liếc nhìn xem, thấy vị thiếu niên kia không có đuổi theo, lúc này liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó Chúc ma ma đến tìm nàng, gương mặt tròn trịa lo lắng, hỏi: "Sao tiểu thư không dẫn theo Hương Hàn và Hương Đào, Từ công tử đâu rồi?"

Khi Chân Bảo Lộ gặp Từ Thừa Lăng sẽ rất thích cùng hấn ở chung một chỗ, tất nhiên lúc này Chúc ma ma cũng nghĩ đến như thế.

Chân Bảo Lộ mím môi nói: "Ta không có đi chung với biểu ca..." Nàng không muốn nói đến hấn nên nói tránh đi, "Tỷ tỷ đâu? Tỷ tỷ chưa trở về sao?"

Tình cảm hai tỷ muội nhiều ngày qua rất tốt, Chúc ma ma nhìn thấy cũng rất vui. Tiểu thư nhà bà xưa nay chỉ thích chơi cùng với Từ công tử, bây giờ trước mặt lại chỉ nhớ tới Từ tiểu thư, ngay cả vị Đại Biểu Ca cũng không để ý tới, quả thật ngạc nhiên.

Chúc ma ma nói: "Từ tiểu thư còn ở trong phòng trước cùng Tiết lão thái thái."

Tiết lão thái thái...

Chân Bảo Lộ có hơi ưu sầu. Nàng biết tuy rằng nhìn Tiết lão thái thái rất nghiêm khắc, nhưng là thật lòng đối tốt với tỷ tỷ. Đời trước nàng không ưa người của phủ An Quốc Công, nên mỗi lần họ tới, nàng đều tìm đủ loại lý do để tránh mặt.

Lúc này, nàng muốn đi qua xem một chút sao?

Nghĩ đến biểu hiện của tỷ tỷ trước mặt ngoại tổ mẫu của mình, thì có thể hiểu được, không phải là thân ngoại tôn nữ (cháu gái ruột) của bà, mặc dù bản thân mình sẽ rất nhu thuận, chưa chắc Tiết lão thái thái cũng sẽ thích mình.

Nhưng nàng đã không phải là một đứa nhỏ nữa rồi, cũng không thể tùy theo tính tình mà hành động chứ?

Chân Bảo Lộ không suy nghĩ quá nhiều, liếc mắt một cái nói với Chúc ma ma: "Ta đây cũng đi gặp ngoại tổ mẫu." Ngay sau đó lập tức quên mất vị thiếu niên tuần mỹ vừa rồi.

Chúc ma ma nghe xong sững sờ, rất nhanh đã lấy lại tinh thần nói: "Nô tỳ đưa tiểu thư qua đó."

Chân Bảo Lộ gật đầu nói được, liền cùng Chúc ma ma đi tới phòng trước.

Ở phòng trước, Chân lão thái thái phủ Tề Quốc Công đang ngồi trên ghế bành gỗ lê, nói chuyện vui vẻ với Tiết lão thái thái phủ An Quốc Công. Mà Chân Bảo Quỳnh mặc áo váy ngắn màu lam nhạt lặng lẽ ngồi bên cạnh Tiết lão thái thái, nhu thuận trả lời.

Tiết lão thái thái biết ngoại tôn nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình lại ôn hòa, mà Chân lão thái thái cũng thích những cô nương đoan trang hào phóng, lão thái thái cũng không có bởi vì Chân Bảo Quỳnh mất nương từ nhỏ mà xem nhẹ nàng. Lúc này liền hỏi bài tập của Chân Bảo Quỳnh, Chân lão thái thái tán dương: "Tạ phu tử nói qua với ta nhiều lần, theo tư chất của Quỳnh nhi, sang năm thi vào trường nữ học là không thành vấn đề."

Năm nay Chân Bảo Quỳnh mười một tuổi, sang năm mới sẽ là mười hai, mười hai tuổi có thể thi trường nữ học. Ở trường nữ học tiếp ba năm, nếu có thành tích xuất sắc, đối với việc hôn sự cũng có ích rất nhiều.

Chân lão thái thái nói mấy câu, hiển nhiên là yêu thương Chân Bảo Quỳnh, và ngày thường cũng rất quan tâm tới nàng.

Tiết lão thái thái nghe xong cũng thấy vừa lòng, vỗ vỗ mu bàn tay của ngoại tôn nữ nói: "Đừng làm cho ngoại tổ mẫu thất vọng."

Chân Bảo Quỳnh có hơi ngượng ngùng.

Lúc này Chân Bảo Lộ đi vào phòng trước, nhìn thấy hai vị lão thái thái đều tươi cười từ ái, còn tỷ tỷ nàng đang nhu thuận đứng bên cạnh Tiết lão thái thái, đúng là một cảnh tượng vô cùng hòa thuận ấm áp.

Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ ngừng lại, thấy vô cùng hâm mộ. Trong trong trí nhớ của nàng, vị tổ mẫu này chưa bao giờ cười với nàng như vậy, cũng không có tỏ ra kiêu ngạo khi khen nàng.

Bất quá là nàng có cái gì khiến người ta kiêu ngạo đâu chứ?

Ánh mắt Chân Bảo Lộ âm thầm, đột nhiên không muốn đi vào nữa.

Nhưng đến cùng đến rồi, không có đạo lý nào lại nửa đường bỏ cuộc. Chân Bảo Lộ thẳng sống lưng, chậm rãi đi đến trước mặt hai vị lão thái thái, hướng tới Chân lão thái thái gọi "Lão tổ tông", rồi sau đó mới làm lễ chào với Tiết lão thái thái, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên ý cười dịu dàng, nói: "Tiểu Lộ gặp qua ngoại tổ mẫu."

Chân lão thái thái nhìn tiểu tôn nữ trắng ngần trước mặt, ngày thường trắng nõn đáng yêu, xác thực khiến người ta yêu thích, nhưng tính tình thì...nghĩ đến tính tình cháu gái, Chân lão thái thái nhũn mảy, nhưng vì có Tiết lão thái thái ở đây, bà cũng không tiện trở nên quá lạnh nhạt với Chân Bảo Lộ, hôm nay Tiết lão thái thái lại đây, cháu gái này của bà cũng không có giống trước kia, không quy củ không chịu tiếp khách, giờ còn chủ động qua đây, thật ra cũng là một đứa nhỏ tương đối nhu thuận.

Chân lão thái thái không thích cháu gái này, huống chi Tiết lão thái thái cũng không phải ngoại tổ mẫu ruột thịt.

Nhưng Tiết lão thái thái biết Từ Thị đối đãi rất tốt với Chân Bảo Quỳnh, trong lòng bà vô cùng cảm kích Từ Thị. Vì mặt mũi của Từ Thị, Tiết lão thái thái xưa nay uy nghiêm, giờ lại mỉm cười với Chân Bảo Lộ nói: "Đứa nhỏ này, càng lớn càng biết điều."

Chân Bảo Quỳnh cũng thấy kinh ngạc, thái độ muội muội đối với mình trước đó, nàng đã rất vui vẻ, hiện nay thế nhưng muội muội lại thay đổi thái độ ngày xưa, rất ngoan ngoãn khéo léo tới gặp tổ mẫu, càng khiến cho Chân Bảo Quỳnh kích động, nên kéo muội muội đến đứng gần Tiết lão thái thái hơn.

Một hành động này khiến cho Tiết lão thái thái phải nhũn mảy. Thầm nghĩ quan hệ hai tỷ muội như thế nào đã trở nên tốt hơn như vậy rồi hả?

Tiết lão thái thái biết, tính tình ngoại tôn nữ của bà quá mức ôn hòa, mà Chân Bảo Lộ thì được nuông chiều từ bé, khó tránh sẽ khi dễ ngoại tôn nữ của bà. Nhưng hôm nay xem ra, tiểu cô nương này ở trước mặt tỷ tỷ tỏ ra thật là dịu ngoan, không chút nào giống như giả vờ.

Hơn nữa...

Tiết lão thái thái vừa liếc nhìn Chân Bảo Quỳnh, thấy ngoại tôn nữ cười vui vẻ, hiển nhiên rất đề ý đến vị muội muội này. Thôi, nếu ngoại tôn nữ của bà thích, bà liền chiều theo tâm ý của nàng.

Bởi vậy, Tiết lão thái thái càng nhìn Chân Bảo Lộ càng thấy thuận mắt, tiểu cô nương mặc một thân áo váy ngắn trắng mịn, trang điểm tinh xảo đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn xinh đẹp, con mắt vừa tròn vừa to, thật làm người ta ưa thích.

Tiết lão thái thái tươi cười chân thành nói: "Đứa nhỏ này, ngày thường cũng thật chỉnh tề."

Chân lão thái thái nghe vậy mới nhìn thoáng qua bản thân cháu gái. Bộ dạng đúng thật xinh đẹp, nhưng dưới cái nhìn của bà, điều quan trọng nhất của một cô nương không phải bộ dạng xinh đẹp, mà là có tri thức hiểu lễ nghĩa đoan trang hào phóng.

Chân Bảo Lộ cũng không phải là một đứa bé tám tuổi thật sự, ánh mắt của hai lão thái thái nhìn mình, nàng làm sao không biết?

Tiết lão thái thái vì nể mặt tỷ tỷ, cũng không hề bày sắc mặt cho nàng xem. Hơn nữa thời điểm khen nàng, đúng là xuất phát từ thật lòng.

Về phần vị tổ mẫu này của nàng, có lẽ ấn tượng bản thân trong lòng bà quá kém, nếu muốn thay đổi, vẫn phải cần chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lợi hại

Lợi hại

Chân Bảo Lộ cũng không nghĩ nhiều lắm, dù sao nàng vẫn biết đạo lý tuân tự từng bước, trước mắt theo tỷ tỷ an tĩnh đứng ở bên cạnh hai vị lão thái thái là được.

Suy cho cùng Tiết lão thái thái là người từng trải, nhìn tiểu cô nương nhu thuận, tự nhiên nể tình tán dương vài câu, khiến cho trong lòng Chân Bảo Lộ thư thái hơn nhiều.

Sau đó Chân Bảo Lộ thấy một tiểu cô nương hoạt bát sáng sủa ở bên ngoài tiến vào. Tiểu cô nương có gương mặt tròn trịa, y phục bối tử hồng nhạt, tuổi so với nàng không chênh lệch mấy. Nghe tỷ tỷ xưng hô, thì biết vị này chính là tiểu thư duy nhất của Đại phòng phủ An Quốc Công, Tiết Nghi Phụng.

Tiết Nghi Phụng so với nàng lớn hơn một tuổi, Chân Bảo Lộ kêu theo một tiếng biểu tỷ.

Tiết Nghi Phụng là cô nương đáng yêu hoạt bát, phủ An Quốc Công có ít nữ nhi, trong ngày thường Tiết Nghi Phụng là niềm vui duy nhất của Tiết lão thái thái. Lúc này Tiết Nghi Phụng đang nhìn tiểu biểu muội đáng yêu mềm mại bên cạnh Chân Bảo Quỳnh, nghĩ lời đồn đãi có chút không giống, lúc này cũng mỉm cười nói: "Lộ biểu muội thật dễ thương, giống như Tiểu Tiên Nữ bên cạnh Vương Mẫu nương nương vậy đó."

Tiết lão thái thái bật cười, lấy tay捏 hai má Tiết Nghi Phụng, nói: "Kể ra ngươi là người nói chuyện giỏi nhất đó." Tuy là lời nhắc nhở, nhưng giọng điệu cũng là tràn đầy sủng nịch.

Tiết Nghi Phụng đáng yêu than thở một tiếng.

Chân Bảo Lộ thầm nghĩ trách sao Tiết Nghi Phụng có thể là niềm vui của trưởng bối, ngày thường đáng yêu, thích cười, cái miệng nhỏ nhắn lại ngọt, đừng nói là trưởng bối, nàng cũng thích nha. Đồi trước tuy rằng nàng và Tiết Nghi Phụng không có giao tình gì, cũng nhớ rõ nàng gả đi tốt lắm.

Cô nương tuổi còn nhỏ rất nhanh liền trở nên thân thiết, bất quá dưới mắt có trưởng bối ở đây, xưa nay Tiết Nghi Phụng hoạt bát cũng không dám nói nhiều lắm, chỉ ráng ghé mặt lại đây, nhỏ giọng nói với Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ: "Quỳnh biểu tỷ, Lộ biểu muội, thời điểm lúc ta mới tới, nhìn thấy Nhị ca ở trong sân thi đấu phóng tên vào bình rượu, có rất nhiều người vây quanh, vô cùng đặc sắc, chúng ta có cần tới xem một chút hay không?"

Tiết lão thái thái có nhãn lực tốt, không đợi Chân Bảo Quỳnh trả lời, đã mở miệng nói: "Bản thân ngươi yêu thích náo nhiệt còn chưa tính, nhưng đừng lôi kéo biểu tỷ và biểu muội cùng hư là được rồi."

Tiết Nghi Phụng bĩu môi bất mãn, nói mình không có đâu.

Bản thân Tiết lão thái thái cũng chịu thua cháu gái này, thỏa hiệp nói: "Thôi được, tiểu cô nương các ngươi cùng lão nhân gia chúng ta quả thật không thú vị, vậy đi ra ngoài chơi đi." Ở bên ngoài đối với cháu gái dung túng như vậy, có thể thấy được ngày thường bà rất là sủng ái Tiết Nghi Phụng.

Mà Chân lão thái thái cũng chỉ cười phụ họa theo.

Tiết Nghi Phụng mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cùng Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ đến trong viện xem náo nhiệt.

Vừa ra khỏi phòng trước, Tiết Nghi Phụng lập tức không còn băn khoăn, lưu rú giống như một con chim sẻ, nói: "Ta xem Nhị ca thích nhất là phóng tên vào bình rượu, có lẽ tất nhiên sẽ đạt được hạng nhất."

Nhị ca trong miệng Tiết Nghi Phụng chính là Nhị công tử Tiết Đàm của Đại phòng phủ An Quốc Công.

Chân Bảo Lộ biết, Tiết Nghi Phụng tự tin như vậy cũng là có nguyên nhân, dù sao Tiết Đàm này thật sự xuất sắc.

Ba vị tiểu cô nương đi đến xem trận đấu phóng tên vào bình rượu ở trong viện, chỉ thấy một nhóm công tử trẻ tuổi quần áo đẹp đẽ cao quý đang phóng tên vào bình rượu.

Đại Chu đối với nữ tử thật ra cũng không có quá nhiều trói buộc, hiện nay ba vị tiểu cô nương có nha hoàn đi theo sang đây xem phóng tên vào bình rượu, tự nhiên không tính là liên quan đến việc xuất giá rồi, mặc dù muốn đi qua cùng thi đấu, cũng không có vấn đề. Nhưng bản thân tiểu thư khuê các lên chơi đùa không có gì, còn nếu muốn so tài với nam tử, thì là tự rước lấy nhục ---- những loại trận đấu này, nữ nhân làm sao có thể là đối thủ của nam tử?

Chân Bảo Lộ thấy hai tỷ muội Từ Cẩm Tâm và Từ Tú Tâm đã ở đây, lúc này như nghĩ tới điều gì, liền nhìn ra nhóm người ở chính giữa, quả thực nhìn thấy Từ Thừa Lăng.

Đúng rồi, Từ Thừa Lăng không chỉ là Quý công tử ôn nhuận như ngọc, đối với phóng tên vào bình rượu cũng rất là am hiểu.

Hắn còn từng lên dạy cho nàng.

Chân Bảo Lộ không muốn xem Từ Thừa Lăng, dời đi ánh mắt, thì thấy nam tử mặc cẩm bào bên cạnh Từ Thừa Lăng.

Đó là...

Người đã hái hoa hái đường cho nàng!

Chuyện này thật ra khiến cho Chân Bảo Lộ có chút sửng sốt.

Nhìn sang ba vị tiểu cô nương bên cạnh, vừa lúc Tiết Đàm ném xong nên đi tới đây. Tiết Nghi Phụng nhìn thấy ca ca nhà mình, khuôn mặt nhỏ nhắn rất là vui vẻ, hỏi: "Nhị ca, thế nào rồi hả?"

Ngày thường Tiết Đàm cao lớn tuấn tú, khí chất cũng giống như Từ Thừa Lăng, bất quá tính tình so với Từ Thừa Lăng thì thoải mái hơn, lúc này đang

sùng nhìn nhìn muội muội nói: "Muội đoán xem."

Tiết Nghi Phương chu miệng tỏ vẻ bất mãn, Tiết Đàm thấy thế mới chịu nói với muội muội.

Trải qua mấy vòng đầu thi đấu, giờ chỉ còn lại có năm người, Tiết Đàm là một người trong số đó, còn có đó là Từ Thừa Lăng phủ Trường Trữ Hầu...

Nghe có cả đại ca, cặp mắt Tiết Nghi Phương mở lớn, kinh hô: "Đại ca lại có thể cùng chơi."

Tiết Đàm gật đầu, nhìn thoáng qua huynh trưởng cùng cha khác mẹ đứng cách đó không xa, thấy huynh ấy kiệm lời ít nói, trong ngày thường cũng không có hòa đồng, hôm nay bất quá là theo lễ phép mời huynh ấy chơi chung, biết chắc huynh ấy sẽ không tham gia đâu, thế nhưng không nghĩ tới huynh ấy lại gật đầu, càng là ngoài dự liệu của hắn...

"Đại ca không chỉ có tham gia chơi, mà còn rất lợi hại." Tiết Đàm cười nói.

Ngay cả Chân Bảo Quỳnh vốn đang im lặng cũng hơi kinh ngạc nói: "Đại Biểu Ca thật sự là thâm tàng bất lộ."

Lúc này mấy người khác cũng ném xong rồi, chỉ còn có ba người, Tiết Nhượng và Tiết Đàm phủ An Quốc Công, công tử Từ Thừa Lăng của phủ Trường Trữ Hầu.

Tiết Đàm giờ tay béo hai má Tiết Nghi Phương, sau đó rất có lễ phép hướng về phía hai vị biểu muội nói: "Ta phải đi qua đó rồi."

Trận đấu ngày càng phấn khích, người vây xem cũng đứng thành nhóm nghị luận, đoán xem trong ba người ai sẽ thắng. Phần lớn đều hướng về Tiết Đàm và Từ Thừa Lăng, tiếng ủng hộ cho Từ Thừa Lăng so với Tiết Đàm to hơn một chút.

Mà Chân Bảo Lộ nhìn đến nam tử cao lớn đứng ở bên cạnh Tiết Đàm và Từ Thừa Lăng, tự nhiên biết vị này chính là Đại công tử Tiết Nhượng phủ An Quốc Công.

Thì ra hắn chính là Tiết Nhượng.

Tiết Nghi Phương hưng phấn nói: "Quỳnh biểu tỷ, Lộ biểu muội, các người cảm thấy trong ba người bọn họ ai sẽ thắng?"

Chân Bảo Quỳnh lắc đầu, khẽ cười nói: "Ta không hiểu lắm."

Tiết Nghi Phương liền hỏi Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ sững sờ, nhìn thoáng qua ba vị nam tử đang so tài, miễn cưỡng chống lại ánh mắt Từ Thừa Lăng đang nhìn mình. Nếu là lúc trước, nhất định nàng sẽ không chút do dự cho rằng Từ Thừa Lăng sẽ thắng, nhưng hôm nay...

Bên cạnh Từ Tú Tâm nghe được, quay đầu cười nói: "Trong ngày thường Lộ biểu muội thích nhất là đi theo sau ca ca của ta, lúc này tự nhiên là cảm thấy ca ca ta sẽ thắng, đúng hay không?" Lúc này không thoải mái, Từ Tú Tâm vẫn còn nhớ, nhưng dù sao hôm nay nàng cũng là khách, nên ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân, không chấp nhặt cùng Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ thần nhiên liếc nhìn Từ Tú Tâm, căn bản không để ý tới nàng, chỉ mỉm cười nói với Tiết Nghi Phương: "Muội cảm thấy hai vị Tiết biểu ca rất lợi hại."

Tiết Nghi Phương ưỡn ngực thẳng lưng, kiêu ngạo nói: "Ừ." Làm muội muội, đương nhiên cũng hi vọng người khác xem trọng ca ca của mình. Bởi vậy Tiết Nghi Phương càng thích tiểu biểu muội vô cùng xinh đẹp này.

Từ Tú Tâm thấy Chân Bảo Lộ không để ý tới mình, tức giận đến khẽ hừ một tiếng, lại nghe nàng nói xem trọng hai vị Tiết gia kia, thì nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Khẩu thị tâm phi." Từ Tú Tâm cảm thấy nhất định Chân Bảo Lộ là vì muốn đối nghịch với nàng mới nói như vậy.

Sau đó tiếp tục xem trận đấu của ba vị nam tử.

Càng gần đến cuối, tự nhiên cuộc so tài này càng khó, vị trí chiếc bình so với ban đầu đặt càng xa hơn, mà miệng bình vừa nhỏ vừa hẹp, vị trí xa như vậy, phóng vào một mũi tên đã không dễ, lúc này nhưng toàn bộ năm mũi tên phải cắm vào hết. Tuy Tiết Đàm là cao thủ, nhưng trong cuộc thi đấu này, vẫn có nhiều áp lực, thấy ba mũi tên đầu tiên của hắn đã an ổn cắm vào, nhưng càng đi về phía sau, mũi tên bên trong bình càng nhiều, muốn tiếp tục phóng vào, tất nhiên độ khó càng cao hơn.

Ba mũi tên đầu tiên ba người đều thay phiên nhau phóng, đến mũi tên thứ tư, Tiết Đàm thất thủ, chỉ còn lại có hai người Tiết Nhượng và Từ Thừa Lăng so tài.

Tiết Nghi Phương không bởi vì Nhị ca nhà mình thất thủ cảm thấy khổ sở, chỉ nhìn đại ca xưa nay luôn thu mình, quay sang Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ lo lắng nói: "Không biết đại ca có thể thắng nổi Từ công tử hay không nữa."

Chân Bảo Lộ nghe vậy, nhìn Tiết Nhượng bên cạnh Từ Thừa Lăng.

Thấy khuôn mặt tuần tú của hắn vẫn bình thản, trên người có sự ổn trọng thành thực không hợp với tuổi, nhưng thật ra rất lợi hại, mỗi lần đều vững vàng phóng vào, có lẽ thực lực này vẫn còn chưa ra hết sức. Tuy rằng đời này nàng sẽ cách xa Từ Thừa Lăng, nhưng xuất phát từ lòng riêng, nàng cũng mong

Từ Thừa Lãng sẽ thắng, cũng may coi như Từ Thừa Lãng cùng hấn sức lực ngang nhau.

Trong lúc nhất thời, Chân Bảo Lộ cũng khản trương hấn lên.

Chính là vòng này, Tiết Nhượng và Từ Thừa Lãng đều phóng được hết năm mũi tên vào bình, bắt phân thắng bại.

Nhưng thi đấu giữa nam tử, nào có chuyện cân sức ngang tài!

Sau đó, tất nhiên lại thêm một vòng thi.

Lúc này không chỉ có đem chiếc bình dịch xa hơn, mà còn dùng mảnh vải che lại mắt của hai người.

"...Không nhì thấy, làm sao có thể ném vào đây?" Chân Bảo Lộ nghe Tiết Nghi Phương bên cạnh nói nhỏ.

Nghe xong Tiết Nghi Phương, Chân Bảo Lộ mỉm cười.

Nàng biết có thể. Ít nhất, nàng biết Từ biểu ca là có thể, còn Tiết gia Đại Biểu Ca thì...

Ván này, Từ Thừa Lãng nhất định thắng đi.

Dựa theo trình tự, lần này cũng là Từ Thừa Lãng ném trước.

Thấy Từ Thừa Lãng dùng mảnh vải che mắt, sau đứng ở lẫn vạch, cầm mũi tên lặng im suy nghĩ một lát, rồi đem mũi tên trong tay phóng ra----

"Keng!"

Mũi tên vũng vàng rơi vào trong bình.

"Hay!"

Chung quanh lập tức phát ra một trận âm thanh ủng hộ.

Che mắt phóng tên vào bình rượu tất nhiên là khó, nhưng Từ Thừa Lãng tuy là tiểu thiếu niên, ở trong giới con cháu quý tộc, cũng coi như có chút danh tiếng, trước mắt thấy hấn xuất sắc như thế, cũng không tính ngoài dự đoán của mọi người. Ngược lại là Tiết Nhượng, ở sau Từ Thừa Lãng, cũng bịt mắt đem mũi tên phóng vào trong bình.

Lúc này, Chân Bảo Lộ không thể không quan sát vị Tiết gia Đại Biểu Ca này một lần nữa.

Nghe theo lời của tỷ tỷ từng nhắc qua lúc trước, Tiết gia Đại Biểu Ca bất quá chỉ mới mười bốn, lớn hơn Từ Thừa Lãng một tuổi, nhưng vóc dáng này..., trong số các nam tử cùng tuổi Từ Thừa Lãng coi như là cao lớn, hiện nay Tiết gia Đại Biểu Ca đứng trước mặt Từ Thừa Lãng, rõ ràng khiến Từ Thừa Lãng so không bằng, đến cả dung mạo, cũng xuất sắc hơn nhiều so với Từ Thừa Lãng...

Nhưng dạng nam tử này, tại sao lại cứ muốn đi theo võ học chứ?

Chân Bảo Lộ xem xét quan sát, nàng thấy Tiết gia biểu ca vai rộng thắt lưng hẹp, dáng người cao ngất, nhìn hơi gầy, cũng không phải giống cái loại này nặng phụ tục tăng.

Bất quá....

Dù sao Chân Bảo Lộ cũng là sống lại một đời người, hiểu được Tiết Nhượng trước mắt tuy rằng ngày thường đẹp mặt, có thể mấy năm sau, nói không chừng lớn lên sẽ xấu xí... Bởi vậy, Chân Bảo Lộ nghĩ đời trước mình lớn lên nhưng không có nghe qua tên Tiết Nhượng, có lẽ là nguyên nhân này.

Khi Từ Thừa Lãng đem mũi tên cuối cùng phóng trúng vào bình thì thắng bại hiển nhiên đã định rồi.

Cho dù Tiết Nhượng cũng đem mũi tên cuối cùng phóng trúng, dựa theo quy củ, cũng coi như Từ Thừa Lãng thắng. Đây chính là chỗ tốt của việc được thi trước.

Chân Bảo Lộ nhìn vị nam tử mặc áo bào xanh lam, thấy ánh mắt hấn nhàn nhạt, giống nhau chẳng có để ý bao nhiêu.

Không biết sao, thật ra Chân Bảo Lộ cảm thấy đáng tiếc thay cho hấn.

Dù sao, thực lực của hấn cũng không thua Từ Thừa Lãng, chính là thời cơ kém hơn thôi.

Tuy rằng thắng bại đã định, nhưng mũi tên cuối cùng này của Tiết Nhượng, liệu có muốn phóng.

Lại thấy vị nam tử này đã bịt mắt, giờ tay đem mũi tên phóng ra, mũi tên lọt vào miệng bình, nghe 'keng' một tiếng, sau đó một mũi tên khác trong bình đột nhiên bắn ra ngoài.

Mũi tên bị bắn ra ngoài có màu xanh lục.

Tiết Nghi Phương ở giữa nhóm tiểu cô nương phản ứng đầu tiên, kinh hô: "Đại ca thật lợi hại!"

Tiết Đàm bị thua cũng không nhận được đối với vị đại ca nhà mình nhìn với cặp mắt khác xưa, mở miệng cười nói: "Hay!"

Đúng, ván này dĩ nhiên là Tiết Nhượng thắng rồi.

Hai người phóng tên vào bình rượu, mũi tên dùng màu sắc để phân biệt, Tiết Nhượng màu lam, Từ Thừa Lăng màu lục, tuy rằng toàn bộ năm mũi tên của Từ Thừa Lăng đều phóng trúng vào bình, nhưng mũi tên thứ năm của Tiết Nhượng lại khiến một mũi tên của Từ Thừa Lăng bắn ra ngoài, nay trong bình chỉ còn lại chín mũi tên, năm lam bốn lục, ai thắng ai thua, vừa xem đã hiểu rõ ràng.

Từ Thừa Lăng là người khiêm tốn, đối với thắng bại cũng không coi trọng, đại đa số thời điểm đều giữ lại thực lực, sẽ không bộc lộ tài năng. Chính là lúc trước tiểu biểu muội giận dữ không để ý tới hắn, lúc này thấy nàng lại đây, hắn nghĩ chiến thắng để làm nàng vui vẻ, nên xuất ra toàn lực.

Mà vị Tiết Nhượng này, hắn chưa bao giờ giao thủ qua, nhưng trong quá trình thi đấu, hắn có thể rõ ràng cảm giác được Tiết Nhượng cố ý giữ lại thực lực thật sự... Đối thủ mạnh như vậy, sao trước kia hắn không phát hiện?

Từ Thừa Lăng hướng tới Tiết Nhượng cười nói: "Tiết công tử thật lợi hại, tại hạ rất bội phục."

Tiết Nhượng nhìn hắn một cái, giống như nghĩ tới điều gì, giữa hai lông mày lộ ra một chút xa cách nói: "Đa tạ."

Từ Thừa Lăng là người thận trọng, tự nhiên hiểu được ý tứ qua lời nói và sắc mặt, hiện nay đối phương có địch ý không giải thích được, khiến hắn có chút không hiểu, chỉ khẽ cười, sau đó nhắm mày đắm chiêu.

Đang cùng Từ Thừa Lăng nói chuyện, thì Tiết Nhượng nhìn thấy hai huynh muội Tiết Đàm và Tiết Nghi Phương đi tới. Phía sau còn có hai tỷ muội Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ đi theo.

Trong ngày thường Tiết Nghi Phương không dám thân cận vị đại ca này, trước mắt cũng thật tình bội phục hắn, vội vàng nhảy nhót nói: "Đại ca thật là lợi hại, so với Nhị ca còn lợi hại hơn." Vui mừng như vậy, giống như người thắng là nàng vậy.

Trên mặt Tiết Nghi Phương lộ vẻ sùng bái, ngay cả Chân Bảo Quỳnh tính tình dịu ngoan cũng tràn đầy bội phục.

Nhưng nàng thì sao?

Tiết Nhượng chậm rãi giương mắt, liếc mắt nhìn tiểu nha đầu chải búi tóc nụ hoa có khuôn mặt trẻ con kia, thấy nàng yên lặng đứng bên cạnh tỷ tỷ nhà mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà trắng nõn không có bất kỳ hưng phấn và ý cười nào.

Tiết Nhượng cảm phần thưởng thắng được từ Từ Thừa Lăng, trong lòng quá là rõ ràng.

Hôm nay hắn thắng Từ biểu ca trong lòng của nàng, chắc là nàng không vui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đối thủ

Đối thủ

Chân Bảo Lộ vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy nam tử tuấn tú vô song đó đang nhìn mình, cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra, luôn cảm thấy ánh mắt của nam tử này nhìn mình có chút kỳ quái.

Chân Bảo Lộ là tiểu thư dung mạo xuất chúng, tuy rằng được nuông chiều từ bé, nhưng đời trước cũng có không ít nam tử ái mộ nàng, có một số việc nàng có thể hiểu. Nếu nàng là tiểu cô nương tuổi thanh xuân chính trực, một nam tử nhìn nàng như vậy, thật ra có thể thông cảm được, nhưng trước mắt nàng vẫn còn bộ dáng con nít nha.

Chân Bảo Lộ nhíu mày lại, có chút không thoải mái. Chỗ này lại không phải bốn bề vắng lặng, Chân Bảo Lộ cũng không có sợ hãi chút nào, còn thoáng há hốc miệng, mở lớn đôi mắt to đen lúng liếng, nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiểu cô nương chính là tính tình trẻ con như vậy, tròng người ta thì có lực uy hiếp gì? Ngày thường nàng còn khéo léo đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà, mặc y phục hồng nhạt, da thịt tuyệt trắng mềm mại, giống như một nắm bột đáng yêu vậy.

Chân Bảo Quỳnh nhìn vị Đại Biểu Ca lợi hại này, mới nghĩ tới muội muội, lôi kéo Chân Bảo Lộ nói: "Tiểu Lộ, đây là Đại Biểu Ca." Hôm nay muội muội

nguyện ý đi gặp ngoại tổ mẫu, Chân Bảo Quỳnh liền biết muội muội nguyện ý tiếp nhận người nhà cứu cứu của mình, Đại Biểu Ca này, tất nhiên cũng nên giới thiệu để nàng quen biết một chút.

Dù là Chân Bảo Lộ không muốn, cũng phải cho tỷ tỷ nhà mình mặt mũi, giọng nói mềm mại kêu: "Đại Biểu Ca."

Ánh mắt Tiết Nhượng thân nhiên nhìn Tiểu Biểu Muội ra vẻ nhu thuận trước mặt mình, trả lời: "Lộ biểu muội."

Chân Bảo Quỳnh không nghĩ nhiều như thế, nhìn muội muội và biểu ca ở chung hòa hợp, tất nhiên là vui vẻ.

Trận đấu phóng tên vào bình rượu đã chấm dứt, Chân Bảo Quỳnh đưa muội muội nhà mình và Tiết Nghi Phuong rời đi.

Mà Từ Tú Tâm bối vì ca ca thua trận nên rất ủ rũ, mới vừa rời nhìn thấy bộ dáng ra vẻ của Tiết Nghi Phuong, càng khiến cho lòng nàng buồn chán cực kỳ.

Một mặt Từ Cẩm Tâm an ủi muội muội, một mặt nhìn ca ca nhà mình. Vị ca ca này của nàng, xưa nay nổi tiếng, nương nàng từ trước đến giờ đều lấy hấn làm kiêu ngạo, hôm nay bại bởi công tử phủ An Quốc Công... Lại thấy ý cười trên mặt ca ca thân nhiên, thì biết tâm tình hấn không tốt, vì thế nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, ca và Lộ biểu muội như thế nào rồi hả?"

Từ Cẩm Tâm thận trọng, có thể thấy ca ca và Tiểu Biểu Muội đã thay đổi, tuy nói Tiểu Biểu Muội yếu ớt, nhưng là một tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu, mà ca ca của nàng cũng rất yêu thương vị Tiểu Biểu Muội này.

Từ Thừa Lăng chống lại ánh mắt ân cần thông minh của muội muội, khẽ mỉm cười nói: "Không có việc gì, có lẽ là nhiều ngày ta không sang đây xem nàng, nên nàng tức giận." Nghĩ đến bộ dáng biểu tình thật lòng của Tiểu Biểu Muội, Từ Thừa Lăng cũng có chút nhìn không thấu. Nàng thật sự... không đề ý đến hấn nữa sao?

Từ Cẩm Tâm cũng cảm thấy như thế. Vị đại ca này dễ tính, trừ bỏ việc này, làm sao còn có thể là điều khác?

Từ Tú Tâm thấy bất mãn nói: "Dựa vào cái gì ca phải nhân nhượng nàng? Chẳng lẽ sau này Chân Bảo Lộ sẽ làm nương tử cho đại ca, bắt đại ca cả đời đổ dành nàng sao?"

Bất quá Từ Tú Tâm mới tám tuổi, ngày thường được nuông chiều, tự nhiên có lúc nói không biết lựa lời.

Nhưng Từ Cẩm Tâm tuổi tác lớn hơn, đối với chuyện nam nữ cũng có chút hiểu biết, hiện nay nghe muội muội nói như vậy, vội mắng: "Tú nhi chó nói nhảm!"

Từ Thừa Lăng nghe xong thấy nao nao.

Thiếu niên mười ba tuổi, đã không phải tiểu hài tử nữa rồi. Ở Đại Chu, công tử gia đình giàu có mười ba mười bốn tuổi đã biết nhân sự* rồi. Mẫu thân Trang thị của Từ Thừa Lăng, cũng cố ý thay Trương Từ chọn lựa vài nha hoàn dung mạo đoan chính, tính tình dịu ngoan hầu hạ bên cạnh, nhưng Từ Thừa Lăng một lòng chỉ lo đọc sách thánh hiền, thật ra chưa bao giờ nghĩ tới sự tình như thế.

* sống chết, được mất, vui buồn, hợp tan

Dù là tuổi Từ Tú Tâm còn nhỏ, cũng biết lời nói này có hơi quá đáng, lập tức nín cái miệng nhỏ nhắn lại như không nói, nhỏ giọng thăm thò: "Ta sẽ nghe lời không nói nữa."

Tiểu cô nương cảm thấy ủy khuất, giương mắt quan sát xem xét, thì thấy hai vị nam tử vừa mới đi qua ---- đó là Đại công tử và Nhị công tử phủ An Quốc Công mới vừa rời cùng tỷ thí với đại ca.

Từ Tú Tâm thấy vị Tiết Đại công tử đột nhiên dừng bước chân nhìn nàng một cái, cũng không nhịn được nhìn lại hấn, thấy tuổi tác của vị công tử này cùng ca ca mình không sai biệt lắm, lúc này cặp mắt như nhỏ mực, giữa hai lông mày giống như nhuộm bằng sương, vô cùng dọa người.

Từ Tú Tâm có chút sợ hãi, theo bản năng xô dịch bước chân tới gần Từ Cẩm Tâm hơn.

Đợi hai người đi rồi, Từ Tú Tâm mới giương mắt nhìn theo bóng dáng hai người, đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại lẩm bẩm: Nàng nói Chân Bảo Lộ thôi, hấn tức giận cái gì?

.

Ba vị tiểu cô nương đi trên đường mòn, Chân Bảo Lộ nhìn mặt sững sờ, Tiết Nghi Phuong cũng khó nhịn hưng phấn, nói: "Trong ngày thường đại ca luôn làm việc khiêm tốn, ngược lại ta thật ra cũng không chú ý đến huynh ấy, hôm nay ta thấy đại ca đứng giữa những Quý công tử, giống như hạc trong bầy gà vậy, tương đối trường thành..." Nói xong hai mắt tỏa ánh sáng tự hào nhìn Chân Bảo Quỳnh, "Quỳnh biểu tỷ thấy có đúng vậy không?"

Chân Bảo Quỳnh cười cười đồng ý.

Lại nói tiếp, Chân Bảo Quỳnh cùng vị Đại Biểu Ca này cũng chưa từng nói chuyện nhiều qua, hơn nữa tính tình Đại Biểu Ca trầm mặc, tính tình nàng thì nội liễm, tự nhiên quan hệ không bằng nàng và Nhị biểu ca Tiết Đàm. Nhưng cả hai đều nhỏ đều mất mẹ, Chân Bảo Quỳnh thấy Đại Biểu Ca liền có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên. Mà thật ra nàng rất may mắn, kể mẫu xem nàng coi như con đẻ, còn kể mẫu Vương Thị của Đại Biểu Ca khôn

khéo có khả năng nhưng lòng dạ hẹp hòi, làm sao dung nạp Đại Biểu Ca được?

Cũng may, tính tình Tiết Đàm và Tiết Nghi Phuong không giống Vương Thị.

Chân Bảo Quỳnh lại nhìn muội muội bên cạnh không nói lời nào, xem bộ dáng của nàng, phảng phất có chút không cao hứng.

Chân Bảo Quỳnh hiểu được quan hệ tốt giữa muội muội và Từ Thừa Lăng, mà Đại Biểu Ca thì chỉ mới gặp mặt, hôm nay Đại Biểu Ca thắng Từ Thừa Lăng, muội muội không vui cũng là bình thường. Đợi sau khi Tiết Nghi Phuong rời đi, Chân Bảo Quỳnh mới an ủi muội muội nói: "Từ biểu ca rất lợi hại, dù sao Đại Biểu Ca lớn hơn Từ biểu ca một tuổi."

Lúc này Chân Bảo Lộ mới phản ứng lại, thì ra tỷ tỷ nghĩ mình không vui.

Bất quá...

Làm sao nàng nhỏ mọn như vậy?

Trong lòng Chân Bảo Lộ yên lặng suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới chuyện đời trước, nhận thấy tính tình của mình xác thực rất khó chung đụng, cũng có chút hẹp hòi. Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ, lắc đầu nói: "Tỷ tỷ không cần an ủi ta, chuyện này muội không để ở trong lòng. Loại chuyện này, có thua có thắng không phải thực bình thường sao? Hơn nữa, Đại Biểu Ca đích xác rất lợi hại, muội xem cũng thấy bội phục."

Chân Bảo Lộ nói đều xuất phát từ chân tâm.

Hơn nữa nàng cũng hiểu được, tuy rằng Từ Thừa Lăng lợi hại, cho dù có lớn hơn một tuổi, cũng chưa chắc là đối thủ của Tiết Nhượng.

Nói đến Tiết Nhượng, trong lòng Chân Bảo Lộ càng thấy tò mò, thật cẩn thận hỏi tỷ tỷ nhà mình: "Tỷ tỷ, sao ta cứ cảm thấy tính tình Đại Biểu Ca... có chút kỳ quái?"

Muội muội không có nghĩ nhiều, Chân Bảo Quỳnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này nghe muội muội hỏi như vậy, cười dịu dàng nói: "Bất quá Đại Biểu Ca chỉ là không thích nói nhiều, làm sao lại kỳ quái rồi hả?"

Chân Bảo Lộ tỉ mỉ nhớ lại người nam tử kia.

Giống như... đúng là như thế. Nhưng nàng luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ba vị trí đầu

Ba vị trí đầu

Chân Bảo Lộ trầm tư một lát, cảm thấy nếu tỷ tỷ đã nói như vậy, tất nhiên là nàng suy nghĩ nhiều rồi, cũng không nói nữa, chỉ kéo cánh tay Chân Bảo Quỳnh nói: "Tỷ tỷ, chúng ta mau đi xem đệ đệ đi."

Chân Bảo Quỳnh nhìn cử chỉ của muội muội vô cùng thân thiết, có chút sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại, vui mừng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của muội muội, gật đầu nói: "Được."

Hôm nay là lễ tắm ba ngày của Tứ công tử và Ngũ công tử phủ Tề Quốc Công, lúc này hai tiểu tử kia đang bị bao bọc thực chặt chẽ, chỉ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà. Chân lão thái thái tiếp đón xong khách khứa, bây giờ đang ôm một trong hai cháu trai, về mặt từ ái nói: "Tuy nói là song sinh, nhưng khi ôm cũng có chút nặng, là một đứa nhỏ khỏe mạnh." Trong ngày thường Chân lão thái thái đối với cháu gái rất nghiêm khắc, nhưng đối với cháu trai thì tương đối sủng ái. Nhị phòng và Tam phòng cũng có ba vị công tử, ngoại trừ thứ xuất Chân Cảnh Chu, lão thái thái đối với hai người bọn hắn xưa nay luôn thiên vị.

Thời điểm tỷ muội hai người Chân Bảo Lộ đi vào, thấy Chân lão thái thái ôm đệ đệ vừa ra đời của nàng, mà Nhị thẩm và Thím ba thì đang hầu ở bên cạnh lão thái thái.

Nhị phu nhân Trình Thị nhìn thấy Chân Bảo Lộ, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nghiêng đầu nhìn lão thái thái đang ôm cháu trai, mỉm cười nói với Chân Bảo Lộ: "Tiểu Lộ lại đây xem nè, rất đáng yêu nha."

Chân Bảo Lộ nhìn vẻ mặt tươi cười của Trình Thị.

Cảnh tượng này, thật ra có chút ấn tượng.

Đời trước vào thời điểm lễ tắm ba ngày của hai đệ đệ, hình như cũng là Nhị thẩm tiếp đón nàng đi qua, khi đó nàng không thích hai đệ đệ, cùng với tuổi tác của nàng, tất cả suy nghĩ đều viết lên mặt. Lão tổ tông vốn cũng không thích nàng, thấy nàng thân là tỷ tỷ, đối với đệ đệ ruột lại hồ hững, vì vậy ấn tượng đối với nàng càng kém.

Chân Bảo Lộ chậm rãi đi qua, như Trình Thị mong muốn trung ra khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm, đến bên cạnh lão thái thái, nhìn Vinh Nhi trong lòng lão thái thái, càng tỏ ra có chút rầu rĩ không vui.

Tự nhiên Trình Thị hiểu được tâm tư cháu gái nhỏ này, Trình Thị ước gì Từ Thị không sinh được nhi tử, nào biết lúc này bụng Từ Thị không chịu thua kém, chẳng những sinh nhi tử, mà còn sinh hai đứa.

Hôm nay Chân Bảo Lộ phá lệ nhu thuận, mặc dù lão thái thái cảm thấy tiểu tôn nữ yếu ớt, nhưng dù sao con trai Trưởng của bà cũng xem đứa con gái này thành bảo bối mà yêu thương, bà vì xem mặt mũi nhi tử, cũng không tiện coi nhẹ nàng quá mức.

Lúc này lão thái thái đang cao hứng ôm cháu trai, vừa nhắc mắt thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của tiểu tôn nữ đang rầu rĩ không vui, ý cười lập tức giảm bớt, hỏi: "Thân là tỷ tỷ, thấy đệ đệ tại sao lại là bộ dáng này?"

Giọng điệu của lão thái thái có chút lạnh nhạt, người tham gia tất nhiên có thể thấy được bà không vui.

Xưa nay Chân Bảo Quỳnh luôn sợ uy nghiêm của lão thái thái, từ nhỏ trong ngày thường đã luôn ngoan ngoãn, nhưng hôm nay nghe lão thái thái giống như muốn trách mắng muội muội, liền nhìn không được, tiến lên phía trước nói: "Lão tổ tông, muội muội không phải ý đó, nàng, nàng chỉ là, chỉ là..."

Chỉ là cái gì? Chân Bảo Lộ biết, vị tỷ tỷ này chưa bao giờ nói láo, lúc này muốn giúp nàng, nhất thời cũng tìm không ra cái cớ nào tốt.

Chân Bảo Lộ vội giành trước lời của tỷ tỷ, mở miệng nói: "Lão tổ tông, Tiểu Lộ rất vui vì có đệ đệ, Tạ phu tử cũng từng nói qua, huynh đệ tỷ muội phải chăm sóc lẫn nhau, Thượng Nhi và Vinh Nhi vừa mới sinh ra, Tiểu Lộ là tỷ tỷ, nên bảo hộ bọn họ thật tốt. Nhưng là ----" nói xong, Chân Bảo Lộ ngược mắt liếc nhìn Trình Thị.

Chống lại đôi mắt to ngập nước của cháu gái nhỏ, nụ cười trên mặt Trình Thị cứng đờ, rồi đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu.

Chân Bảo Lộ tiếp tục nói: "Chính là Nhị thẩm nói với Tiểu Lộ, phụ mẫu có đệ đệ, thì không thương Tiểu Lộ nữa, ngày sau Tiểu Lộ có món ăn vặt và đồ chơi, toàn bộ đều phải cho đệ đệ, một thứ cũng không thể giữ lại. Lão tổ tông, nếu Tiểu Lộ giống như tỷ tỷ nhu thuận nghe lời, đi theo Tạ phu tử học bài thật giỏi, phụ mẫu còn có thể tiếp tục yêu thương Tiểu Lộ không?"

Trình Thị làm sao dự đoán được, tiểu nha đầu này lại nói ra được như vậy, lại thấy sắc mặt lão thái thái không ngờ, vội vội vàng vàng giải thích: "Con dâu không có, con dâu làm sao nói ra chuyện như thế? Là Tiểu Lộ nói xấu con dâu."

Chân Bảo Lộ mím môi, nước mắt trong đôi mắt to đảo quanh, giữa đầu nhìn Trình Thị nói: "Nhị thẩm, nương đã dạy Tiểu Lộ, tiểu hài tử không thể nói dối."

Trình Thị vội nói: "Ngươi..."

"Được rồi." Lúc này lão thái thái mới lên tiếng, ánh mắt không nhìn Trình Thị, chỉ thần nhiên nói, "Ngươi là người lớn, còn muốn so đo với tiểu hài tử? Tiểu Lộ mới bảy lớn, bất quá chỉ tám tuổi thôi. Ngươi làm vậy như vậy, nếu truyền ra ngoài, còn không bị người ta cười đến rụng răng. Hơn nữa, Tiểu Lộ chính là tiểu hài tử, tiểu hài tử có thể có ý đồ xấu gì?"

Trình Thị cắn môi, tức giận đến có chút hốt hoảng, mà lão thái thái hiện giờ đang ở đây, không biết làm thế nào, nhất thời cũng không dám phát tác.

Lão thái thái nói: "Ngươi trở về phòng suy nghĩ tĩnh táo lại cho tốt, tháng sau đi đến Linh Phong tự, ta sẽ để Bình ma ma đem một ít kinh thư cho ngươi, mấy ngày nay hãy ở trong phòng chép kinh thư đi."

Khiến trách này, xem như nhẹ rồi. Bất quá Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy hơi thư thân.

Sau đó lão thái thái để Chân Bảo Lộ lưu lại.

Lão thái thái giương mắt, chậm rãi quan sát tiểu tôn nữ trước mặt. Mấy năm qua bà chưa bao giờ để ý tới tiểu tôn nữ, chỉ biết tính tình nàng kiêu căng, học tập không tiến bộ, chỉ toàn làm âm ỉ. Nhưng hôm nay tỉ mỉ đánh giá, thấy mặt mày tiểu tôn nữ linh động, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ chất phác, phần nào giống như hoa đào đầu cành nở rộ trong tháng ba, nhìn như thế nào cũng khó mà khiến người ta thấy chán ghét.

Lại nghĩ đến hôm nay nàng chủ động đi ra gặp Tiết lão thái thái, cừ chi cũng tự nhiên hào phóng, đứng bên người Quỳnh tỷ lớn tuổi hơn chút cũng không kém chút nào.

Lão thái thái mở miệng nói: "Lời nói hôm nay, là ai dạy ngươi?"

Chân Bảo Lộ ngăn người, lập tức phản ứng lại, dù sao vị tổ mẫu này là người từng trải, một chút trò đùa của nàng, làm sao có thể gạt được pháp nhãn của bà?

Chân Bảo Lộ bối rối kiếm cớ, vừa suy nghĩ, bỗng nhiên hiểu được cái gì, ngược mắt nhìn lão thái thái nói: "Không có người nào dạy Tiểu Lộ cả. Nhị thẩm thật sự nói với Tiểu Lộ như vậy, nhưng...nhưng nói ăn vặt và đồ chơi đều phải cho đệ đệ, là do bản thân Tiểu Lộ hiểu ra."

Lão thái thái nhìn ánh mắt tiểu tôn nữ, thấy đôi mắt này linh khí bức người, lại trong suốt sạch sẽ, xác thực không có nói dối. Bà là người trải qua sóng to gió lớn, tâm tư nhóm con cháu ít nhiều gì bà cũng có chút hiểu biết. Đôi khi có tâm sự cũng không phải chuyện xấu, nhưng nếu là quá độ, vậy thì sẽ không tốt rồi.

Chân Bảo Lộ cảm thấy không yên, không đoán được trong lòng lão thái thái đến tột cùng là nghĩ như thế nào.

Nàng do dự một chút rồi tiếp tục nói: "Tiểu hài tử không thể nói dối, đạo lý này phụ mẫu đã dạy Tiểu Lộ, Tà phụ tử cũng đã nói. Tiểu Lộ biết lão tổ tông không thích ngày thường Tiểu Lộ nghịch ngợm, không thích Tiểu Lộ, nhưng Tiểu Lộ thực sự nói thật."

Lão thái thái nhẹ nhàng nói: "Lúc này lại cứ nhắc tới Tà phụ tử, trong ngày thường sao không chú ý đến bài tập?"

Chân Bảo Lộ nhú mày, nhất thời đáp không được.

Lão thái thái thở dài, lại nói: "Người nói tổ mẫu chê người nghịch ngợm, nhưng người nên hiểu được, nếu người thật sự có bản lĩnh, cho dù nghịch ngợm một chút, tính theo tuổi tác của người, tất nhiên tổ mẫu cũng hiểu được tính tình người hồn nhiên chân chất. Nhưng nếu không có bản lĩnh, còn những nhẽo ương ngạnh, tự tung tự tác, đó chính là khiến người ta không vừa ý rồi."

Nếu giờ phút này Chân Bảo Lộ là một đại cô nương, những lời này sẽ làm cho mặt đỏ.

Nhưng tổ mẫu nói cũng không sai, chính nàng không có bản lĩnh, còn muốn mọi người xoay chung quanh nàng, đó mới là làm người si mê ngu xuẩn. Tổ mẫu thích cháu gái học giỏi, nhu thuận có hiểu biết, nàng cảm thấy tổ mẫu thiên vị, ai có thể nói bà không dụng công chứ?

Là một cô nương trong nhà, mặc dù ngày thường có xinh đẹp hơn, chỉ dựa vào gương mặt, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là mỹ nhân vô dụng.

Chân Bảo Lộ gật đầu, nói: "'Đa tạ lão tổ tông dạy bảo, Tiểu Lộ ghi nhớ rồi."

Lão thái thái còn tưởng rằng, bà nói những lời này, tiểu tôn nữ yếu ớt sợ là sẽ khóc nhe, không nghĩ tới thế nhưng tiểu tôn nữ ngoan ngoãn gật đầu, nhìn biểu tình, giống như đều nghe hiểu hết. Lúc trước lão thái thái không thích tiểu tôn nữ này, trong lòng thất vọng nhiều hơn. Nhưng hôm nay có lẽ tiểu tôn nữ này bất quá mới tám tuổi, nếu như có thể dạy dỗ, tất nhiên là một chuyện tốt.

Lão thái thái nói: "Tháng sau tổ mẫu sẽ đi Linh Phong tự, ba người trúng tuyển trong nhóm sáu cô nương các người sẽ được cùng đi theo ta."

Chân Bảo Lộ nghe xong thật là động tâm, cô nương ở nhà dù có nhu thuận thế nào, nhưng có ai mà không thích ra ngoài chơi?

Lão thái thái thấy nhân tình tiểu tôn nữ sáng lên, làm gì còn có bộ dáng thông tuệ như mới vừa rồi, sự tình gì đều viết lên mặt.

Rốt cuộc là vẫn còn nhỏ. Trong lòng lão thái thái than thở.

"Chỉ cần lúc thi khảo nghiệm, người đạt được một trong ba vị trí đầu, tổ mẫu sẽ dẫn người đi cùng."

Ba vị trí đầu.

Phủ Tề Quốc Công có tổng cộng sáu vị tiểu thư, biết lão tổ tông thích người học giỏi, nên ai cũng dốc hết sức học bài. Cũng may mắn mà, ngày sau danh tiếng tiểu thư phủ Tề Quốc Công lan xa. Trong đó tài hoa nhất, thuộc về Chân Bảo Quân đại cô nương Nhị phòng, Tam cô nương Chân Bảo Chương và Tứ tiểu thư Đại phòng Chân Bảo Quỳnh.

Hiện nay sáu vị tiểu thư cùng nhau học tại Ngọc Khánh Sơn, mỗi tháng thi khảo nghiệm một lần, thứ tự đều sẽ đưa cho lão thái thái xem qua.

Đời trước. Lão thái thái ra ngoài thường thích mang theo Chân Bảo Quân, Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Lộ không hiểu, chỉ cảm thấy tổ mẫu bất công, nhưng không biết nguyên nhân tổ mẫu an bài như vậy.

Mỗi lần thi khảo nghiệm ba người này đều được ba vị trí đầu, Đệ Nhất Danh không phải Chân Bảo Chương mà là Chân Bảo Quỳnh.

Chân Bảo Lộ nắm chặt hai tay trong tay áo.

Đời trước nàng không phải là không có lòng tranh cường hão thắng, thấy tỷ tỷ thể hiện xuất sắc, thời điểm được tổ mẫu khen ngợi, trên mặt nương của nàng lộ ra một loại cảm xúc tự hào, nàng cũng muốn được như vậy. Nhưng nàng vẫn cảm thấy, dù cho mình biểu hiện tốt hơn, nương vẫn để ý tới tỷ tỷ nhất, cho nên đối với việc học, cũng không có đặt quá nhiều tâm tư.

Đời này, nếu nàng có thể xuất sắc hơn, nương cũng sẽ vì nàng mà kiêu ngạo.

Lão thái thái thấy tiểu tôn nữ nhú đôi mi thanh tú, chỉ muốn nói nàng biết khó mà lui, liền nói: "Như thế nào? Bản thân sợ rồi sao?"

Như thế nào bất thành rồi?

Chân Bảo Lộ thẳng lưng, mắt to ngập nước nhìn về phía vị tổ mẫu khắc nghiệt này của mình, miệng nhỏ đỏ hồng khẽ cong, mặt mày thần thái phần khởi nói: "Tổ mẫu nói chuyện cần phải giữ lời, nếu Tiểu Lộ có thể xếp trong ba vị trí đầu ở lần thi khảo nghiệm, lão tổ tông phải mang Tiểu Lộ cùng ra ngoài

đó."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nai con

Nai con

Đội Chân Bảo Lộ đi ra, Chân Bảo Quỳnh mới vội vàng chạy tới gần: "Muội muội."

Chân Bảo Lộ thấy đôi mi thanh tú của tỷ tỷ nhũn nhặn, bộ dáng này, hiển nhiên là vì quá lo lắng rồi. Chân Bảo Lộ mỉm cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta không sao." Không chỉ không có việc gì, mà còn làm nàng một lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu. Chân Bảo Lộ tươi cười sáng lạn, tiếp tục nói, "Tỷ tỷ, lão tổ tông chỉ hỏi bài học của muội, cuộc thi khảo nghiệm lần tới muội phải chuẩn bị cẩn thận mới được."

Chân Bảo Quỳnh biết xưa nay thường ngày lão thái thái đối với muội muội cũng chỉ hỏi qua loa bài tập, lúc này nếu cùng muội muội nói chuyện, đó chính là có chú ý hơn chút.

Đây là chuyện tốt.

Chân Bảo Quỳnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại thấy muội muội tươi cười long lanh, hai má phúng phính vô cùng đáng yêu. Lúc trước Chân Bảo Quỳnh đối với vị muội muội này rất cẩn thận, sợ trêu đến nàng không vui, cho dù cảm thấy nàng dễ thương, cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, nay lại tự nhiên giơ tay nheo nheo mặt muội muội, nói: "Nếu lão tổ tông đã nói như vậy, nhiều ngày tới tỷ sẽ nhìn chăm chăm muội thật tốt, lại không được nhàn hạ rồi."

Sờ vào, thì có thể cảm giác được, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà của muội muội, so với nàng tưởng tượng còn trơn mềm hơn nhiều. Tuy rất vui, Chân Bảo Quỳnh vẫn nhìn xem sắc mặt của muội muội.

Lo nàng sẽ mất hứng.

Chân Bảo Lộ xác thực không quen người khác chạm vào mình như vậy, nàng dừng lại, nhìn vào mắt tỷ tỷ, biết được lúc này nàng không yên, liền cười càng sáng lạn, gạt đầu nhu thuận nói: "Dạ, muội biết rồi."

Nghe thanh âm mềm mại của muội muội, Chân Bảo Quỳnh cũng cười theo.

.

Bên này Trình Thị đã trở về Sơ Lan Viện của mình, nghĩ đến lời của lão thái thái hôm nay, ngồi trên ghế gỗ lê tức giận, sắc mặt âm trầm gay gắt.

Lúc này một người mặc bối tử màu vàng nhạt thêu hoa mai tiến vào, tiểu cô nương chải búi tóc song loa, thanh lệ tú nhả, ước chừng mười một mười hai tuổi còn trẻ mà đã có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các. Đây chính là Nhị nữ nhi của Trình Thị, cũng chính là Tam tiểu thư phủ Tề Quốc Công, Chân Bảo Chương.

Dung mạo của Chân Bảo Chương không khoa trương giống Trình Thị, nhưng thật ra cực kỳ giống Nhị gia Chân Như Bách.

Trình Thị đang tức giận, nhìn đã biết con gái đến, cảm thấy thư thân hơn. Xưa nay Chân Bảo Chương rất xuất sắc, tròi lại cho tính chăm chỉ, rất được lão thái thái yêu thích, tất nhiên Trình Thị cảm thấy kiêu ngạo vì nữ nhi này, trong ngày thường đối với nàng cũng thương yêu hơn.

Chân Bảo Chương tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn là người thông minh, chuyện mới vừa rồi đã xảy ra, nàng cũng có nghe thấy, tiến lên nhu thuận kêu một tiếng "Nương", sau mới nói: "Nữ nhi nghe nói đã nhiều ngày Lục muội như biến thành người khác vậy, cùng Tứ muội như hình với bóng, rất là thân thiết."

Trình Thị nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của cháu gái nhỏ, cũng hiểu được với ngày thường có chút không giống.

Trình Thị thần nhiên nói: "Nha đầu kia chỉ đang giờ trò, không đáng sợ. Chương nhi, tháng sau lại có thi khảo nghiệm, lần này con đừng để bại bởi Tứ nha đầu đó."

Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quỳnh là cô nương ưu tú nhất trong phủ Tề Quốc Công, bài học cũng phân giống nhau, mỗi lần hạng nhất tất nhiên đều ở giữa hai người.

Nhưng đến khi thi khảo nghiệm, Chân Bảo Chương đành phải xếp thứ hai.

Chân Bảo Chương xuất sắc, nên khó tránh khỏi có chút tự phụ và thái độ kiêu ngạo, nhưng về phần làm người, cũng là một tiểu cô nương tự tin, không phải chuyện gì xấu. Trước mắt nhắc tới Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Chương lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tức giận nhăn nhó. Chân Bảo Chương trẻ mới nói khê: "Nương yên tâm, cho dù người không nói, con cũng sẽ cố gắng thật tốt."

Trình Thị nhìn con gái không chịu thua kém như thế, lúc này mới vui mừng gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi."

Trận đấu phóng tên vào bình rượu tuy là trò chơi nhỏ của đám công tử trẻ tuổi, nhưng thanh danh là như vậy dần dần tích lũy lên.

Trang thị đang bị lời nói của lão thái thái dọa cho phát sợ, lo lão thái thái nhất thời hồ đồ thật khiến cho nhi tử của nàng cưới Chân Bảo Lộ, cũng may tiểu cô tử này coi như tự mình hiểu lấy, hiểu được con gái nuông chiều từ bé không có giáo dục không xứng với nhi tử của nàng.

Vừa mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe được trận đấu phóng tên vào bình rượu, nhi tử bại bởi Đại công tử phủ An Quốc Công, lúc này Trang thị lại có chút không dễ chịu, nhìn nhi tử lịch sự nhã nhặn trước mặt hỏi: "Không phải sở trường của con là phóng tên vào bình rượu sao? Như thế nào hôm nay lại thất thủ rồi hả?"

Nhi tử của nàng không phải người phập phồng thấp thỏm, há có thể thất thủ? Vì vậy Trang thị lại nói: "Không đúng, bản lĩnh của con nương rõ ràng nhất, nhất định Đại công tử phủ An Quốc Công gian dối mới thắng được..." Bên người không có tường bối và người bên ngoài, Trang thị nói chuyện cũng không có cổ kị.

Từ Thừa Lăng có chút bất mãn, nhìn mẫu thân của mình, còn thật sự nói: "Tiết Đại công tử xác thực lợi hại hơn nhi tử, là nhi tử học nghệ không tinh, nương đừng nói như vậy."

Từ Thừa Lăng là chính nhân quân tử, thua trận đấu tất nhiên hẳn có chút không thoải mái, nhưng hẳn thua tâm phục khẩu phục. Tiết Nhượng thật sự có bản lĩnh, mà bản lĩnh này còn chưa hoàn toàn xuất ra hết.

Bất quá...

Đây là lần đầu tiên Từ Thừa Lăng có cảm giác như vậy. Dĩ vãng đều là hắn cố ý giữ lại, có thể dễ dàng thắng người khác, lúc này lại liên tục ở vào thế bị động.

Nghe nhi tử nói như vậy, Trang thị cũng không tiện nói gì tiếp. Vẫn là Từ Tú Tâm tiến đến bên cạnh Trang thị, giương lên khuôn mặt tươi cười an ủi: "Nương yên tâm, đại ca lợi hại như vậy, có đi kiểm toàn Hoàng thành cũng tìm không ra nam tử nào xuất sắc hơn đại ca đâu. Lúc này bất quá họ Tiết là vận khí tốt thôi, lần tới ca ca nhất định thắng trở về."

Tất nhiên Từ Tú Tâm cậy được sủng ái sinh kiều, nhưng cái miệng nhỏ cũng là được người ta yêu thích, Trang thị nghe xong liền thấy vui vẻ, mỉm cười dịu dàng nói: "Con nha, hãy học theo đại ca con một chút đi, đừng hấp ta hấp tấp, náo động với Lộ biểu muội ngang tàng kia của con có cái gì tốt."

Nhắc tới Chân Bảo Lộ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Tú Tâm rầu rĩ cúi đầu "Ồ" một tiếng. Những lời tương tự, không phải Trang thị lần đầu tiên nói, nhưng mỗi lần Từ Tú Tâm đều xem như nước đổ đầu vịt.

Đội tiệc tàn đi, Chân Bảo Lộ theo tỷ tỷ tiến đưa Tiết lão thái thái phủ An Quốc Công. Hơn nữa xưa nay Tiết Nghi Phương kết giao bằng hữu đều thích bộ dáng xinh đẹp, hôm nay cùng với Chân Bảo Lộ rất là hợp ý, nên la hét: "Mấy ngày nữa chính là sinh thần (sinh nhật) của ta, Lộ biểu muội nhất định phải tới nha."

Nói xong nắm bàn tay nhỏ bé múp míp của Chân Bảo Lộ, điệu bộ này, giống như Chân Bảo Lộ mà không đáp ứng, nàng sẽ không buông tay ra.

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn tay hai người nắm vào nhau.

Đời trước Chân Bảo Lộ không có nhiều bằng hữu lắm, sau khi phụ mẫu qua đời, một số bạn khuê phòng cũng không cùng nàng lui tới nữa. Tính tình nàng lại cao ngạo, đương nhiên sẽ không chủ động liên lạc với các nàng. Nhưng vì Tiết Nghi Phương này, nàng thực sự rất thích, lúc này liền nể tình nói: "Ta nhất định sẽ theo tỷ tỷ cùng nhau đến."

Tiết Nghi Phương mỉm cười, thế này mới vừa lòng, lại lôi kéo nói chuyện với Chân Bảo Quỳnh một hồi.

Tiết lão thái thái cứ như vậy nhìn, chỉ cảm thấy ba vị tiểu cô nương đứng chung một chỗ, cảm thấy rất là thoải mái. Sau lại nghiêng đầu, nhìn hai cháu trai cùng theo tới hôm nay. Tiết lão thái thái nhìn Tiết Nhượng, nghĩ tới điều gì, thích thú hỏi: "Nghe nói hôm nay người phóng tên vào bình rượu được hạng nhất?"

Tiết lão thái thái hiểu được, trưởng tôn này của bà mất mẹ từ nhỏ, dần dà lâu ngày, đã dưỡng thành tính tình nội liêm an tĩnh. Thiếu niên tuổi còn trẻ, nên hoạt bát cởi mở chút mới tốt. Mà bà làm tổ mẫu, nào có chuyện không thương yêu cháu trai? Tất cả cháu trai bà đều thương yêu.

Tiết Nhượng còn chưa nói, Tiết Đàm bên cạnh lại lên tiếng, hắn nói: "Đại ca thật là bỗng nhiên nổi tiếng, ngay cả Từ công tử phủ Trường Trữ Hầu cũng không bằng đại ca."

Từ Thừa Lăng tuy còn tuổi nhỏ nhưng thanh danh trong giới quý tộc Hoàng thành lại vô cùng tốt, hơn nữa gia thế và tu dưỡng của hắn, ngày sau nhất định có tiền đồ. Bất quá Từ Thừa Lăng mới mười ba tuổi, mà nhiều phụ mẫu trong Hoàng thành đã suy nghĩ muốn đem con gái gả cho hắn rồi. Tất nhiên Tiết lão thái thái cũng từng gặp qua Từ Thừa Lăng, công nhận đứa bé kia có lễ phép có khí độ, ngày thường lịch sự, là một đứa nhỏ được người ta yêu

thích. Nhưng Tiết lão thái thái biết hai đứa cháu trai của mình cũng không kém chút nào.

Tiết lão thái thái lẳng lẳng đánh giá đứa cháu trai trưởng, cũng không biết có phải lâu lắm rồi bà không chú ý, cảm giác phong thái của đứa nhỏ này kiêu ngạo, cùng với bình thường có chút không giống.

Tiết Nhượng khiêm tốn nói: "Hôm nay cháu chỉ may mắn thôi, Từ công tử xác thực danh bất hư truyền."

Tiết lão thái thái gật đầu. Thiếu niên ôn trọng biết khiêm tốn, về sau là nhân tài có chí hướng.

Nghe Tiết lão thái thái và Tiết Nhượng đang bàn luận Từ Thừa Lăng, Chân Bảo Lộ đứng ở một bên, nhìn không được giương mắt xem xét. Mà vị Tiết Đại Biểu Ca này giống như sau lưng có mắt vậy, thoáng nghiêng đầu liền nhìn về phía nàng.

Chân Bảo Lộ mím mím môi, không nói chuyện.

Sau khi Tiết lão thái thái và Tiết Nghi Phuong lên xe ngựa, Chân Bảo Quỳnh đi phía cuối nói lời từ biệt với hai vị biểu ca: "Đại Biểu Ca, Nhị biểu ca, đi thông thả."

Tiết Đàm nhìn hai vị biểu muội cười cười, nói với Tiết Nhượng: "Đại ca, chúng ta đi thôi." Nói xong thì tiến đến con ngựa của mình.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới phản ứng được, do dự trong chốc lát, chống lại nam tử trước mặt, ngoan ngoãn khéo léo nói: "... Đại Biểu Ca đi thông thả."

Bất quá chỉ là một câu cực kỳ khách khí và tầm thường.

Nhưng Chân Bảo Lộ cảm thấy vị nam tử có biểu tình lạnh nhạt, sau khi nghe xong lời nói của nàng, cặp mắt cũng trở nên nhu hòa hơn, vốn là giữa hai lòng mây có vẻ trong trẻo lạnh lùng, bây giờ giống như tuyết đầu mùa tan ra lộ ý cười ôn hòa.

Hắn mỉm cười gật đầu nói: "... Tốt."

Chân Bảo Lộ nao nao, cái miệng nhỏ nhắn thoáng hé ra, thầm nghĩ vị Tiết Đại Biểu Ca này cười rộ lên cũng quá sức thật. Chân Bảo Lộ âm thầm rĩ mắt, xưa nay nàng thích sự vật tốt đẹp, trong lòng chắc chắn đòi trước chưa từng nghe nói tới Tiết Nhượng, đoán chừng là bởi vì sau khi lớn lên hẳn tăng trưởng đến bị tổn hại, nhất thời cảm thấy hơi xúc động. Nam tử tuấn tú như vậy, nếu là trưởng thành tốt, đó rõ ràng chính là tai họa, chỉ là vừa đứng ở đó, nhìn xem phong chừng ăn cơm cũng có thể ăn nhiều hơn một chén.

Chân Bảo Lộ lại thấy Đại Biểu Ca xoay người lên ngựa, động tác lưu loát tiêu sái, trong lòng lại càng trầm than một tiếng.

Đời trước bên ngoài nàng tỏ ra thường thức Từ Thừa Lăng học cao hiểu rộng, kỳ thật càng yêu thích phong độ của hắn lúc đá cầu cười ngựa, mà nay nếu nàng lấy Từ Thừa Lăng và vị Đại Biểu Ca mới quen không lâu này so sánh với nhau, Từ Thừa Lăng liền có vẻ hơi nhỏ nhả yếu đuối rồi.

Chân Bảo Quỳnh thấy Đại Biểu Ca và muội muội quan hệ không tệ, nhân tiện nói: "Tỷ đã nói Đại Biểu Ca là người rất tốt, đúng hay không?"

Chân Bảo Lộ nghe xong lời của tỷ tỷ, lại cười cười nói: "Hoàn toàn đúng." Bất quá đơn giản là thường thức thôi, Chân Bảo Lộ cũng không để ở trong lòng, dù sao hiện nay nàng cần phải học bài thật tốt mới là chuyện đứng đắn.

Thiếu niên ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, thấy nắm bột nhỏ tười cười lúm đồng tiền như hoa đứng bên cạnh tỷ tỷ, cặp mắt to ngập nước cực kỳ giống một chú nai con.

Chỉ liếc mắt nhìn, Tiết Nhượng liền ngẩng đầu hướng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đẹp mắt

Tiến xong người phủ An Quốc Công, tất nhiên Chân Bảo Lộ tự mình đưa ngoại tổ mẫu. Trước kia lần nào nàng cũng luyến tiếc Từ Thừa Lăng, nhưng lúc này chỉ nhân nhạ chào hỏi ba vị huynh muội, rồi sau đó cùng Từ lão phu nhân nói chuyện thân mật, không liếc mắt nhìn Từ Thừa Lăng một lần nào.

Ngay cả Từ lão phu nhân cũng không nhìn được khen tiểu ngoại tôn Chân thị lớn rồi.

Mà xưa nay Chân Bảo Lộ hành động quả quyết, nghe xong mấy câu nói của lão thái thái, giống như đã được giác ngộ, liền ở U U Hiên bắt đầu chuẩn bị, đem nội dung bài học Tạ phu tử đã dạy sửa sang lại. Lúc trước nàng không chăm chỉ học tập, bài vở ghi chép đều bừa bãi lung tung, căn bản không có cách nào xem. Nhìn chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo của mình trên giấy, bản thân Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Hương Đào là nha hoàn hầu hạ bên người Chân Bảo Lộ, nhìn tiểu thư nhú mi buồn rầu, liền nói: "Nếu không tiểu thư ăn một chút gì trước đi?"

Chân Bảo Lộ cười, nghiêng đầu nhìn nàng: "Không cần, ta không đói bụng."

Lúc này Hương Đào mới thôi không nói nữa. Thấy bộ dáng thật lòng của tiểu thư, cũng không dám tới quấy rầy, rèm cửa được nhấc lên, một nha hoàn ăn mặc giống như Hương Đào nhưng thanh tú và cao hơn tiến vào. Hương Đào thấy nàng, kêu một tiếng "Hương Hàn tỷ tỷ."

Hương Hàn và Hương Đào là nha hoàn hầu hạ bên người Chân Bảo Lộ, đều do Từ Thị dạy bảo ra. Nói Từ Thị yêu mến trưởng nữ nhiều hơn, nhưng rốt cuộc Chân Bảo Lộ vẫn là con gái ruột của nàng, nào có chuyện không thương yêu? Hương Hàn nhìn tiểu thư nhà mình, bởi vì thường ngày đều hầu hạ bên người, tự nhiên có thể dễ dàng cảm giác được chủ tử thay đổi, nhưng Hương Hàn phải thừa nhận, sự thay đổi này, khiến cho tiểu thư càng có thêm người yêu thích.

Hương Hàn chậm rãi tiến lên, nói với Chân Bảo Lộ: "Tiểu thư, đây là Từ công tử bảo nô tỳ chuyển giao cho tiểu thư." Nói xong thì đem vật cầm trong tay đưa ra.

Từ Thừa Lăng là biểu ca của Chân Bảo Lộ, quan hệ hai người giống như huynh muội ruột, trong ngày thường Từ Thừa Lăng hay đưa lễ vật nhỏ cho vị Tiểu Biểu Muội này không ít, lúc này tự nhiên cũng xem như là không có gì không bình thường. Dù sao tiểu thư nhà nàng mới tám tuổi.

Vốn trong lòng Chân Bảo Lộ đang buồn rầu, vừa nghe Từ Thừa Lăng, lại có chút đau đầu. Nàng nhìn con nai bằng bông trong tay Hương Hàn, đó là lúc trước Từ Thừa Lăng đưa nàng nhưng nàng đã cự tuyệt.

Chân Bảo Lộ chậm rãi giơ tay cầm lấy nai con bằng bông, tỉ mỉ nhìn ngắm.

Hương Hàn mỉm cười nói: "Tiểu thư, con rối nhỏ này làm thật tinh xảo, Từ công tử quả nhiên là có lòng."

Từ Thừa Lăng đợi nàng, cho tới bây giờ đều là cũng có lòng. Chân Bảo Lộ nghĩ.

Bất quá... Chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ, nếu trả lại, có vẻ quá rạch ròi.

Hắn là biểu ca của nàng, đơn giản chỉ là quan hệ biểu huynh muội, đưa con rối nhỏ thật sự là không hề trọng.

Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua, đã đem con rối nhỏ nhét vào tay Hương Hàn, nói: "Đem cất đi."

Hương Hàn bất động một chút, nhưng lại không nói gì.

Chân Bảo Lộ ngồi ở bàn thêu trong chốc lát, vẫn là quyết định đi tìm tỷ tỷ.

Thời điểm nàng đến Lâm Linh Cư, Chân Bảo Quỳnh đang tưới hoa.

Tiểu cô nương quần áo váy ngắn màu phấn nhạt, dáng người mỏng manh cao gầy, khuôn mặt thanh lệ đoan trang, quả thật giống như đóa hoa liễu xinh đẹp đóa đưa theo gió. Chân Bảo Lộ biết mình và tỷ tỷ không giống nhau ---- nàng chưa từng có kiên nhẫn trồng hoa cỏ này đó, nhưng lại cảm thấy hứng thú đem hoa chế thành hương phấn, hương cao.

Chân Bảo Lộ mang theo khuôn mặt tươi cười, gọi một tiếng tỷ tỷ.

Chân Bảo Quỳnh đang tưới hoa, nghe được giọng nói của muội muội, xoay người lại nhìn nàng, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói: "Muội muội." Nàng đem nước tưới hoa đưa cho nha hoàn bên cạnh, thấy muội muội nhưng lại không biết nói cái gì, chỉ bảo, "Theo ta vào trong đi."

Chân Bảo Lộ gật đầu, đi theo tỷ tỷ vào phòng, thế này mới nói ra ý đồ đến đây: "Ta muốn hỏi mượn tập ghi chép của tỷ tỷ."

Chân Bảo Quỳnh nghe xong có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến muội muội cũng nguyên ý để mình dạy nàng, hiện nay mượn tập ghi chép cũng không có gì. Chân Bảo Quỳnh dẫn muội muội đến bàn sách của mình, nói: "Tỷ nên tự mình đưa tới..."

Lúc này Chân Bảo Lộ mới phát hiện, thì ra tỷ tỷ đã đem tập ghi chép sắp xếp tốt lắm, ngăn nắp đặt ở một bên.

Chân Bảo Lộ rũ mắt xuống, hiển nhiên không khó để hiểu tâm ý của tỷ tỷ. Lúc trước nàng không lạ gì việc tỷ tỷ làm này nọ, mà tỷ tỷ chính là có tâm, cũng không dám chủ động đưa tập ghi chép cho nàng mượn. Chân Bảo Lộ tiếp nhận tập ghi chép trong tay tỷ tỷ, mở ra nhìn xem, chẳng qua tỷ tỷ mới mười một tuổi, đã viết được chữ khá như trâm hoa nhỏ xinh đẹp, ngay ngắn chỉnh tề, không giống chữ viết xiêu vẹo của nàng.

Cũng khó trách nương luôn lấy làm kiêu ngạo...

Chân Bảo Lộ hâm mộ nói: "Chữ viết của tỷ tỷ thật đẹp."

Chân Bảo Quỳnh rất khiêm tốn, thân nhiên nói: "Ngày thường trong lúc rảnh rỗi, ta cũng thích luyện chữ một chút."

Chân Bảo Lộ làm sao không biết, chữ đẹp như vậy, làm sao chỉ luyện một chút trong lúc rảnh rỗi là có thể được? Vị tỷ tỷ này của nàng, so với tượng tượng còn cố gắng hơn nhiều. Bất quá Chân Bảo Lộ cũng hiểu được, tỷ tỷ nàng thuở nhỏ mất mẹ, yêu cầu đối với bản thân đương nhiên phải cao hơn so với người bên ngoài. Chăm chỉ sẽ được đền đáp, đó là lẽ thường tình, không có gì có thể tùy tiện mà lấy được.

Chân Bảo Lộ khẽ mỉm cười nói: "Tỷ tỷ khiêm tốn rồi, ngay cả ánh mắt Tạ phu tử cao như vậy, cũng không nhận được thường xuyên khích lệ tỷ tỷ đó nha."

Tuy Tạ phu tử là nữ tử, cũng là người nghiêm khắc ý chí sắt đá. Ấn tượng sâu sắc nhất của Chân Bảo Lộ, đó là Tạ phu tử nói thường ngày bộ dáng nàng nhìn tốt đẹp, nhưng sao lại xấu xa như vậy? Vì chuyện này, nàng đã tức giận đến mấy ngày không đi đến lớp học ở Ngọc Bàn Sơn.

Chân Bảo Lộ mang theo tập ghi chép trở về U U Hiên của mình, chăm chú xem cho đến bữa tối. Tuy nàng có ưu thế là đã trọng sinh lại một đời, không biết làm sao sau khi phụ thân và nương gặp chuyện không may, nàng đã không còn chạm qua sách vở nữa, mà lúc đó cũng không cố gắng, tự nhiên là đã quên gần hết. Nhưng nàng xem như học lại lần thứ hai, nếu còn giống như trước kia thì đó chính là rất mất mặt rồi.

Dùng xong bữa tối, Chân Bảo Lộ lại xem thêm trong chốc lát, Chúc ma ma phải thức dục hai lần, mới không tình nguyện mà lên giường nghỉ ngơi.

Có lẽ là do trước đó đọc sách, Chân Bảo Lộ liền chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Chỉ là không biết tại sao lại mơ thấy sự việc đời trước. Nàng mơ thấy phụ thân và nương qua đời, mơ thấy Từ Thừa Lăng thành thân, mơ thấy bởi vì nàng lo là nên hại chết đệ đệ ruột của mình... Tỉnh dậy Chân Bảo Lộ phát hiện trên mặt ướt nhẹp, và gối ngủ cũng ướt một mảng lớn.

Chúc ma ma thấy tiểu thư ướt rớt cục đã tỉnh, mới thờ dãi nói: "Cuối cùng tiểu thư cũng tỉnh, thấy ác mộng sao?"

Tiểu cô nương trên giường mặc áo ngủ màu ngọc lan, suối tóc mềm mại rồi tung bung ra hai bên, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa đỏ hồng mềm mại như nước, giống như quả hoa hồng* mới hái xuống từ trên cây, trên mặt còn dính nước mắt trong suốt.

* giống như quả táo tây nhưng nhỏ hơn

Chân Bảo Lộ thờ dôn dập, có ý muốn đi tìm phụ thân và nương. Nhưng nghĩ đến bọn họ đều đã ngủ, nương còn đang ở cử, cũng phải chăm sóc cho hai đệ đệ nữa.

Chân Bảo Lộ hỏi: "Hiện tại là giờ nào rồi?"

Chúc ma ma thấy tiểu thư nhà mình đã bình tĩnh, nói: "Tiểu thư, vừa qua khỏi giờ hội*."

* giờ hội - khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm

Chân Bảo Lộ hơi do dự, rồi kêu Chúc ma ma giúp mình mặc thường phục, sau đó chạy tới Lâm Linh Cư bên cạnh.

Phía Chân Bảo Quỳnh đã sắp ngủ, nghe được Cát ma ma nói muội muội đến tìm, liền khoác áo đứng lên. Chân Bảo Quỳnh nhìn muội muội không bụi tóc, dáng vẻ ấy hiển nhiên là mới từ trong chốn đi ra, tiến tới nắm tay Chân Bảo Lộ hỏi: "Muội muội sao vậy?" Đến gần chút nữa, Chân Bảo Quỳnh thấy đôi mắt to của muội muội đỏ hồng, giống như vừa mới khóc, đột nhiên liền hiểu ra, nói: "Thấy ác mộng hả?"

Đứa nhỏ mới tám tuổi, gặp ác mộng sợ hãi là chuyện rất bình thường.

Chân Bảo Lộ nghe lời nói thân thiết của tỷ tỷ nhà mình, gật gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng: "Tỷ tỷ, đêm nay ta có thể ngủ cùng tỷ không?"

Chân Bảo Quỳnh ngừng một hồi, nàng biết vị muội muội này của mình xưa nay không thích cùng ngủ với người khác, nhưng nhìn bộ dạng vô cùng đáng thương này của nàng, mắt to ươn ướt, lập tức gật đầu, dắt muội muội đến bên giường.

Chân Bảo Quỳnh kéo muội muội lên giường, để nàng nằm bên trong, nhẹ nhàng thay nàng kéo góc chăn, giờ tay vuốt một ít tóc rối trên trán nàng, ôn nhu trấn an nói: "Chỉ là ác mộng thôi, không có quan hệ, tỷ tỷ sẽ ngủ cùng ngươi, hả?"

Tiểu cô nương mới mười một tuổi, nhưng thật ra có phong phạm trưởng tỷ rồi.

Chân Bảo Lộ nhìn nàng ừ một tiếng, rồi kéo ống tay áo của nàng, nói: "Tỷ tỷ cũng ngủ đi."

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, cùng muội muội nằm xuống. Nàng nghiêng đầu, thấy muội muội vẫn mở to mắt, còn chưa có ngủ.

Chân Bảo Lộ nhìn nàng, trong lòng lại nghĩ tới chuyện tình đời trước. Đời trước tỷ phu của nàng là nam tử tốt si tình nhất, nguyện ý chờ tỷ tỷ nhiều năm như vậy, đời này, tỷ tỷ không cần một mình chăm sóc cho nàng và hai đệ đệ, vậy là có thể thuận lợi xuất giá.

Chân Bảo Lộ giương môi, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ có thích muội muội không?"

Gối đầu bọc lụa màu xanh ngọc làm nổi bật lên gò má trắng mịn của tiểu cô nương, Chân Bảo Quỳnh lẳng lẳng nhìn muội muội của mình, giờ tay vỗ nhẹ vào lưng của nàng, cực kỳ tự nhiên nói: "Đương nhiên thích rồi."

Ngày trước nhìn thấy muội muội sinh ra, chỉ là một cái bọc nhỏ nhỏ, làm cho Chân Bảo Quỳnh vô cùng vui mừng, mỗi ngày đều canh giữ bên cạnh nhìn xem muội muội, muội muội a a a rất đáng yêu. Nàng tưởng tượng ngày sau cùng muội muội tương thân tương ái, chăm sóc muội muội thật tốt, nhưng..

Chân Bảo Lộ nhỏ giọng nói: "Tiểu Lộ cũng thích tỷ tỷ..."

Chân Bảo Quỳnh ngẩn ngơ, sau đó tỉnh táo lại, nhìn gương mặt muội muội bên cạnh, thấy nàng có vẻ đã muốn ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn im lặng nhu

thuận, giống như khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh mấp míp khi còn nằm ở trong nôi vậy.

Lúc này Chân Bảo Quỳnh mới mỉm cười, đem tay để bên ngoài của muội muội bỏ vào trong chăn.

"... Ngủ đi. Có tỷ tỷ ở đây, không cần sợ."

.

Các cô nương phủ Tề Quốc Công đều học tại lớp học ở Ngọc Bàn Sơn, vừa vặn là lễ Trung thu, mới có được năm ngày nghỉ. Ngày nghỉ đã qua, Chân Bảo Lộ muốn đi học lại.

Tạ phu tử dạy học thích tiểu cô nương ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề không sắc sỡ, Chân Bảo Lộ cũng không như bình thường làm trái ý của Tạ phu tử, chỉ mặc một thân váy tề ngực màu xanh nhạt, búi tóc nụ hoa quần dài lụa cùng màu, buông rủ trước ngực là bím tóc nhỏ nhỏ cột trần châu. Nhìn thoải mái hào phóng, khiến người ta sáng mắt.

Thời điểm Chân Bảo Lộ cùng tỷ tỷ đi vào lớp học ở Ngọc Bàn Sơn, Tạ phu tử còn chưa tới. Chân Bảo Lộ đánh giá nơi quen thuộc này, trong lòng có chút cảm khái, lúc trước nàng ghét nhất chỗ này, không nghĩ tới muốn đến đây lần nữa. Nàng cong môi mỉm cười, đi tới vị trí cuối cùng tận bên trong.

Vị trí này là địa bàn của Chân Bảo Lộ.

Nào biết nàng vừa muốn đi qua, thì nghe được tỷ tỷ đang gọi tên nàng.

Chân Bảo Lộ quay đầu lại, nhìn mặt tỷ tỷ, nghi ngờ hỏi: "Tỷ tỷ?"

Nhiều ngày nay Chân Bảo Quỳnh cùng vị muội muội này đã gần gũi hơn khá nhiều, nói chuyện cũng không còn mất tự nhiên, nên trước mắt liền nói thẳng: "Cùng nhau ngồi chung đi."

Chân Bảo Lộ ngẩn người, nhìn nhìn chỗ ngồi của tỷ tỷ.

Tỷ tỷ của nàng, xưa giờ toàn ngồi bàn đầu tiên, vừa nhắc mắt là có thể nhìn thấy Tạ phu tử.

Chân Bảo Lộ có chút do dự, tuy nói nàng quyết định phải học thật tốt, nhưng vẫn cần thời gian thích ứng, nhanh như vậy khiến cho nàng ngồi nơi đó, nàng sợ sẽ hù Tạ phu tử. Mà không biết tại sao tỷ tỷ này của nàng tính tình mềm yếu, cứ chỉ lại bá đạo, đưa tay cầm lấy túi sách nàng đang ôm trong lòng, để vào vị trí bên cạnh.

Chân Bảo Lộ bất đắc dĩ, đành phải đi qua đó ngồi.

Sau đó những tiểu thư khác của phủ Tề Quốc Công cũng lục đục đến đây, Nhị phòng Chân Bảo Quân và Chân Bảo Chương, Tam phòng Chân Bảo Thanh và Chân Bảo Nguyệt. Chân Bảo Quân và Chân Bảo Chương có bộ dáng tiểu thư khuê các điển hình, đặc biệt Chân Bảo Chương, đời trước nàng là tiểu thư xuất sắc nhất của phủ Tề Quốc Công, sau gả cho Tĩnh Vương, trở thành Vương Phi. Chân Bảo Thanh là con thứ, không được lão thái thái coi trọng, là một tiểu thư rất có quy củ, còn Chân Bảo Nguyệt, tính tình không được tốt, cũng giống như nàng không phải là người thích học.

Chân Bảo Nguyệt nhìn Chân Bảo Lộ ngồi bên cạnh tỷ tỷ nàng ta, liền hỏi: "A, Lục muội muội sao đổi tính rồi hả?"

Chân Bảo Lộ mới không cùng nàng so đo, xoay qua cười với tỷ tỷ bên cạnh, biết tỷ tỷ lo lắng nàng sẽ gây gổ với Chân Bảo Nguyệt, nên không thêm quan tâm Chân Bảo Nguyệt.

Còn lại vài người, biết quy củ của lớp học Ngọc Bàn Sơn, không có nói nhiều, đều tự ngồi xuống, im lặng chờ Tạ phu tử.

Tạ phu tử họ Tạ tên Thanh, tuổi gần ba mươi, còn chưa xuất giá, bất quá rất có tiếng tăm trong Hoàng thành, theo Chân Bảo Lộ biết, vị Tạ phu tử này là họ hàng với phủ Tề Quốc Công, chỉ là quan hệ hơi xa một chút.

Lúc này Tạ phu tử tiến vào, thấy các vị tiểu cô nương đều ngồi im lặng ngay ngắn, cảm thấy rất vừa lòng, sau lại nghĩ tới điều gì, liếc nhìn vị trí cuối cùng tận bên trong.

Chỗ đó trống không.

Tạ phu tử nhíu mi.

Bà biết tính tình của vị Chân Lục tiểu thư này, chỉ nghĩ tính tình lại tái phát, thanh âm thân nhiên nói: "Hôm nay sao Lục tiểu thư không tới đi học? Thân mình lại không thoải mái rồi?"

Một chữ 'lại', có thể thấy được Chân Bảo Lộ sử dụng trò vật này cũng không phải mới một hai lần.

Tạ phu tử trầm nghĩ quả nhiên là gỗ mục không điều khắc được.

"... Tạ phu tử, con ở chỗ này."

Biểu tình Tạ phu tử ngừng lại một hồi, rồi tìm theo tiếng nói, thấy tiểu cô nương khả ái đáng yêu ngồi ở hàng thứ nhất chậm rãi giơ tay lên, vẻ mặt vô tội nhìn bà.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn mượt mà này, Tạ phu tử hơi dừng một chút, sau đó phản ứng lại rất nhanh, nói: "Đến là tốt rồi, chúng ta bắt đầu học thôi." Bà đi đến đằng trước, cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương ngồi đối diện, thấy hai tròng mắt trong suốt của nàng, còn mỉm cười nhìn bà.

Tạ phu tử nhú mày lại, ho nhẹ một tiếng, mới bắt đầu kiểm tra nội dung đã dạy lần trước.

Hai ngày này Chân Bảo Lộ cố gắng tất nhiên cũng không phải uống phí, tuy rằng không đến nỗi làm Tạ phu tử kinh động như gặp thần tiên, nhưng cũng xem như tiến bộ rất lớn.

Cứ như vậy qua năm ngày.

Ngày hôm đó Chân Bảo Lộ cùng tỷ tỷ nhà mình ở trong phòng làm bài tập, Chân Bảo Quỳnh nhắc nhở: "Ngày mai là sinh thần của Nghi Phương, sáng mai tỷ tới gọi muội nha."

Chân Bảo Lộ gật đầu. Sinh thần của Tiết Nghi Phương, tất nhiên nàng nhớ rõ, lễ vật cũng đã sớm chọn lựa tốt rồi.

Nàng đem bài tập làm xong giao cho tỷ tỷ kiểm tra, sau đó hai tay chống má chống cằm nói: "Tỷ tỷ, vậy chúng ta tự mình đi sao?"

Chân Bảo Quỳnh đang xem kỹ bài tập của muội muội, thấy muội muội tiến bộ rất nhiều, nàng vô cùng vừa lòng. Chân Bảo Quỳnh mỉm cười nhìn muội muội nói: "Người yên tâm, Nghi Phương đã nói Nhị biểu ca sẽ đến đón chúng ta."

Chân Bảo Lộ yên tâm, ngày kế mặc một thân y phục mới, sửa soạn một hồi. Đến lúc Chân Bảo Lộ chuẩn bị xong đi ra, mới phát hiện người tới đón nàng không phải Nhị biểu ca, mà là ngày thường đẹp mắt, tư thế lên ngựa cũng thực thích mắt, Đại Biểu Ca.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Canh một - Thuyền nhỏ

Thời điểm Chân Bảo Lộ nhìn thấy Tiết Nhượng, thì thấy hắn cao to như một khối ngọc, bộ cảm bào hoa lụa màu xanh ngọc, ăn mặc gọn gàng chỉnh tề, nhưng không mất vẻ cao sang của Quý công tử Hoàng thành, ngay cả đôi giày gấm vân nam trên chân cũng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Chân Bảo Lộ từng nghe nói qua võ tướng trong quân doanh, mười ngày nửa tháng không tắm rửa là chuyện thường, cho dù mấy tháng không tắm rửa cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, nếu dựa theo đời trước, ngày sau vị Tiết Đại Biểu Ca này vào quân doanh, chẳng phải là... Nghĩ đến đây, Chân Bảo Lộ liền cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhất thời ánh mắt nhìn Đại Biểu Ca cũng mang theo nhiều phản đồng tình.

Bởi vì quan hệ với Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Lộ đối với người của phủ An Quốc Công cũng thân thiện hơn, vả lại Chân Bảo Lộ thấy tỷ tỷ và Tiết Nhượng quan hệ cũng không tệ, nên nhìn vị Tiết Đại Biểu Ca này càng thêm thuận mắt. Lần trước mới gặp, Tiết Đại Biểu Ca có lòng tốt thay nàng hái hoa, nàng còn tưởng hắn là người xấu. Nghĩ đến đây, Chân Bảo Lộ cười toét miệng, hồn nhiên gọi: "Đại Biểu Ca."

Có lẽ là do phải đi ra ngoài làm khách, hôm nay tiểu cô nương trang điểm rất là xinh đẹp, gương mặt trẻ con, có thể mơ hồ thấy được sau khi lớn lên sẽ đẹp cỡ nào.

Tiết Nhượng có thể cảm nhận được Tiểu Biểu Muội đối với mình thân thiện, khẽ vuốt cằm đáp: "Lộ biểu muội." Rồi sau đó giải thích, "Nhị đệ nhờ ta tới đón các người."

Đối với Chân Bảo Lộ, bất kể là Tiết Nhượng hay Tiết Đàm cũng không có gì khác biệt.

Vẫn là Chân Bảo Quỳnh khiêm nhường nói: "Vậy thì phiền Đại Biểu Ca rồi."

Trước khi đi, Chân Bảo Lộ và tỷ tỷ cùng nhau đi Nghi An Cư chào Từ Thị một tiếng. Mấy ngày trước đây đã nói qua, nên Từ Thị cũng đã dặn dò đầu vào đó, hôm nay thấy hai nữ nhi trang điểm thật xinh đẹp lại đây, liền giơ tay sờ hai má của Chân Bảo Lộ, nói: "Nhớ phải nghe lời của tỷ tỷ, không được bướng bỉnh nha chưa."

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ nhà mình, rồi sau đó quay sang Từ Thị nhu thuận nói: "Nương yên tâm, Tiểu Lộ sẽ nghe lời." Cũng không biết tại sao, Chân Bảo Lộ cảm thấy nương đối với nàng quan tâm hơn so với lúc trước rất nhiều.

Từ Thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái mình, nhớ tới chuyện tình ngày ấy, trong lòng lại hận Trình Thị cực kỳ. Nàng thật sự không ngờ, vị Nhị đệ muội kia thế nhưng ly gián quan hệ hai mẹ con nàng. Mà mấy ngày nay Từ Thị cũng suy nghĩ nhiều lắm, dù sao con gái còn nhỏ, nếu không phải bản thân

nàng làm không tốt, cũng sẽ không để người ta có cơ hội lợi dụng được. Nói đến nói đi, vẫn là nàng làm nương không tốt.

Từ Thị lại kiên trì dặn dò thêm vài câu, sau đó nói: "Tốt lắm, đừng để biểu ca người đợi lâu."

Chân Bảo Lộ gật đầu, nhưng không lập tức đi ra ngoài, mà là chạy tới chiếc nôi bên cạnh, nhìn hai đệ đệ trắng trẻo non nớt bên trong, nhìn thấy nàng liền mở lớn đôi mắt to đen lúng liếng ngốc nghếch nhìn nàng.

Chân Bảo Lộ nhìn bộ dáng ngốc của hai đệ đệ, lần lượt hôn vào mặt từng tên tiểu tử, rồi mới nói với Chân Bảo Quỳnh: "Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi."

Nhìn hai tỷ muội đi ra ngoài, Chúc ma ma đứng ở bên giường Từ Thị nói: "Phu nhân nhìn xem, Lục tiểu thư càng ngày càng hiểu chuyện rồi."

Từ Thị nghĩ tới sự thân mật giữa hai tỷ muội mới vừa rồi, cũng không nhịn được mỉm cười.

.

Chân Bảo Lộ cùng theo tỷ tỷ ra cửa, bên ngoài sớm đã có cỗ xe lộng lẫy treo dây tua ngọc trai xanh biếc đang chờ. Chân Bảo Lộ tuổi còn nhỏ, ngày thường lại nhỏ nhắn xinh xắn, dù dẫm lên bậc thang để lên xe ngựa, cũng đã cố hết sức. Chân Bảo Quỳnh thấy vậy, thì muốn tới đỡ muội muội, nhưng Tiết Nhượng đứng ở một bên đã tiến lên phía trước nói: "Đề ta đi."

Giọng nói nam tử trầm thấp lạnh lạnh,, khiến cho Chân Bảo Quỳnh nao nao.

Bất quá muội muội chỉ là một tiểu nha đầu, không phải lo việc nam nữ khác biệt, nghĩ như vậy, Chân Bảo Quỳnh gật đầu nói: "Vậy thì phiền Đại Biểu Ca rồi."

Chân Bảo Lộ tính nói mình có thể tự lên, lại nghe tỷ tỷ đã thay nàng đáp lại, sau đó thì thấy vị Đại Biểu Ca này của nàng, một tay nâng mông của nàng. Trực tiếp ôm nàng lên xe ngựa.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ mở ra, sững sờ nhìn Tiết Nhượng, thầm nghĩ Đại Biểu Ca không hổ là võ tướng, tuy rằng nàng tuổi còn nhỏ, nhưng hẳn cũng bất quá chỉ là một thiếu niên, nhưng lại ôm lấy nàng nhẹ nhàng như vậy, giống như chỉ xách một con gà con vậy đó. Lại còn nghe được mùi vị mát lạnh dễ ngủ trên người thiếu niên, thầm nghĩ vị Đại Biểu Ca này vẫn rất là có phẩm vị.

Chân Bảo Lộ xoay người vào trong xe ngựa, lại liếc nhìn ra bên ngoài, thấy Đại Biểu Ca cũng không có giúp tỷ tỷ nàng, mà là nha hoàn bên cạnh tỷ tỷ nâng nàng lên.

Chân Bảo Lộ nhú nhú mày, đưa tay sờ mông của mình.

Vì sao Đại Biểu Ca chỉ bế nàng?

Trong lòng Chân Bảo Lộ nghi hoặc, nhìn thấy rèm xe nhấc lên, nhìn gương mặt thanh lệ xinh xắn của tỷ tỷ, thì liền hiểu được. Chẳng qua nàng mới có tám tuổi, nhưng tỷ tỷ và Tiết Nhượng tuy nói là biểu huynh muội, rốt cuộc vẫn phải tránh né việc tiếp xúc thân thể, tất nhiên có thể tránh thì nên tránh.

Thì ra vị Đại Biểu Ca này của nàng còn rất tỉ mỉ.

Chân Bảo Lộ giờ tay vén màn cửa sổ ra nhìn, thấy Tiết Nhượng xoay người lên ngựa, sống lưng thẳng tắp ngồi ở trên ngựa, hai chân dẫm trên bàn đạp, rất có phong độ khí phái hiên ngang. Chân Bảo Lộ mỉm cười, cảm thấy người phủ An Quốc Công đều rất thân thiện.

Chân Bảo Quỳnh ngồi xuống, thấy muội muội đang nhìn ra ngoài, tùy ý hỏi: "Nhìn gì vậy?"

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, với tuổi của nàng, cũng không có gì phải kiêng dè, thích thú nói thẳng: "Muội đang nhìn Đại Biểu Ca."

Nhìn bộ dáng trẻ con của muội muội hôm nay, Chân Bảo Quỳnh cong môi.

Thấy tỷ tỷ nở nụ cười, Chân Bảo Lộ tiếp tục nói: "Bàn chân của Đại Biểu Ca thật lớn." Nàng đưa tay ra trước mặt khoa tay múa chân, ánh mắt tròn to, mang theo vẻ ngạc nhiên nói: "Lớn như vậy nè, giống như chiếc thuyền nhỏ ấy."

Chân Bảo Quỳnh đoan trang nội liễm, nghe xong lời này của muội muội, cũng nhịn không được bật cười lên.

Tiếng cười của hai tỷ muội trong xe ngựa như chuông bạc, Tiết Nhượng ngồi trên lưng ngựa nghiêng đầu nhìn, môi mím hơi bĩu ra, sau mới kẹp chặt bụng ngựa, tự mình đưa hai vị biểu muội này hồi phủ.

Đi gần nửa canh giờ mới đến phủ An Quốc Công, lúc này là lần đầu tiên sau khi sống lại Chân Bảo Lộ đi ra ngoài, tất nhiên cảm thấy mới mẻ. Nàng vén màn cửa lên liếc nhìn, đường cái Hoàng Thành cho tới bây giờ luôn náo nhiệt phồn hoa, nhiều loại quán nhỏ san sát nhau.

Chân Bảo Lộ nhìn đến vui vẻ, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh vui mừng diễn tấu sáo và trống, mới hưng phấn quay qua tỷ tỷ bên cạnh nói: "Tỷ tỷ, người xem, có người thành thân kìa."

Chân Bảo Quỳnh cũng nhìn.

Quả thật là đội ngũ đón dâu.

Tân lang mặc hi bào màu đỏ thẫm ngồi trên lưng ngựa, bộ dáng bạch diện thư sinh lịch sự, bởi vì là thành thân, nên trên mặt tràn đầy tươi cười vui sướng.

Chân Bảo Lộ nhìn kiệu hoa đỏ thẫm, lẩm bẩm nói: "Thật tốt."

Cả đời của một cô nương chờ đợi nhất chính là gã cho lang quân như ý, ngày xưa nàng cũng từng khát khao được trải qua bộ dáng khi bản thân mình xuất giá. Nhưng không nghĩ đến, đời trước nàng sống đến mười bảy tuổi, vẫn không có cơ hội mặc vào giá y đỏ thẫm. Bất quá, cũng may tỷ tỷ của nàng thuận lợi xuất giá.

Gặp được đội ngũ đón dâu, xe ngựa đứng bên cạnh nhường đường, thiếu niên trẻ tuổi tuấn mỹ ngồi trên lưng ngựa, ghé vào cửa sổ trên xe nhìn thoáng qua tiểu cô nương đang nhìn đến xuất thân. Lúc này nàng mới tám tuổi, nhưng trong mắt đã lộ ra sự vui vẻ và chờ đợi, giống như bản thân mình là tân nương tử bên trong kiệu hoa này vậy.

Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, trong lòng Tiết Nhượng có chút hoảng hốt và buồn phiền.

Mà Chân Bảo Lộ nhìn đội ngũ đón dâu từ từ đi xa, đang tính lui đầu vào, thoáng giương mắt, thì thấy gương mặt tuấn tú của vị Tiết Đại Biểu Ca này có vẻ âm trầm. Mới vừa rồi còn tốt lành, sao bỗng nhiên đã thay đổi rồi hả?

Chân Bảo Lộ mím mím môi, cảm thấy Đại Biểu Ca quả nhiên là một quái nhân. Nhất thời cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục trò chuyện với tỷ tỷ để giết thì giờ.

Đội xe ngựa đến bên ngoài phủ An Quốc Công, Chân Bảo Quỳnh xuống ngựa trước, rồi sau đó tự mình đỡ muội muội nhà mình xuống.

Lúc này, Chân Bảo Lộ mới nhớ tới Tiết Nhượng, thoáng xoay đầu nhìn hán. Thấy hán quả thực cũng không có ý muốn đến đưa nàng.

Không đi thì không đi, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không biết tại sao, trong lòng Chân Bảo Lộ có chút không được tự nhiên, luôn cảm thấy là mình chọc Đại Biểu Ca không vui, nhưng nàng không hề làm gì cả, thật là oan uổng nha.

Phát cẩu cùng một tiểu cô nương là như thế nào. Chân Bảo Lộ cảm thấy bất mãn, thời điểm bước lên bậc thang để xuống xe ngựa, giày trên chân trái bỗng nhiên rớt xuống.

Chân Bảo Lộ 'ò' một tiếng, liền nâng chân nhỏ chỉ mang tất lên, nhìn Chân Bảo Quỳnh bên cạnh, hai má đỏ bừng nói: "Tỷ tỷ."

Chân Bảo Quỳnh cười: "Sao không cẩn thận như vậy?"

Chân Bảo Lộ cũng là vô tội, bất quá là nàng đang bị phân tâm thôi.

Hôm nay Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ đều mang theo một nha hoàn tới đây, Chân Bảo Lộ dẫn theo nha hoàn luôn thận trọng, Hương Hàn. Hương Hàn vừa thấy tiểu thư nhà mình bị rớt giày, tính tình không cẩn thận như vậy, nàng chỉ có thể nhìn mà không thể trách, liền bắt đắc đi lặc đầu, vội vàng đi qua nhặt giày.

Nào biết có người nhanh hơn nàng một bước.

Thiếu niên trẻ tuổi cao lớn như vậy, khom lưng nhặt lên chiếc giày may từ gấm toàn châu nhũ yên màu xanh nhạt của một tiểu cô nương, bàn tay to nhẹ nhàng phui đi tro bụi dính trên giày, rồi sau đó mới thản nhiên nói: "Đem chân nâng lên." Nhưng giọng điệu lại không khiến người ta thích chút nào.

"...A."

Chân Bảo Lộ không suy nghĩ nhiều, nhu thuận giơ chân trái lên.

Thì thấy vị Đại Biểu Ca này quỳ một chân trên đất, một tay nắm lấy bàn chân nhỏ của nàng, một tay đem chiếc giày chậm rãi mang vào giúp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Canh hai - Trầm Ngư

Dù mẫu thân của Tiết Nhượng mất sớm, ở phủ An Quốc Công không được sủng ái, nhưng đầu gi cũng là Trường Tử con vợ cả. Nào có đạo lý xô giày cho tiểu cô nương với tư thế như vậy?

Chân Bảo Lộ sững sốt một lát rồi vội vàng phản ứng lại, muốn rút chân ra khỏi tay Tiết Nhượng.

Nàng vừa động, chiếc giày sắp được mang vào lại rơi xuống lần nữa, nhưng là rơi vào lòng bàn tay của Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ có chút bối rối, thấp giọng nói: "Đại Biểu Ca?" Nhị không được hướng ánh mắt tới tỷ tỷ bên cạnh nhờ giúp đỡ.

Lại không biết vị tỷ tỷ này của nàng xưa nay ôn trọng, biểu tình cũng đã có chút ngỡ ngàng.

Khó trách Chân Bảo Quỳnh sẽ kinh ngạc như vậy. Nàng cùng Đại Biểu Ca tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng lần nào gặp hẳn cũng chỉ thấy đáng vẻ lạnh nhạt ít lời, làm sao có thể làm ra cử chỉ thế này? Nếu muội muội là một cô nương tuổi mới lớn, Chân Bảo Quỳnh sẽ suy nghĩ nhiều hơn, nhưng đây muội muội nàng vẫn là một đứa bé, Chân Bảo Quỳnh chỉ có thể cho rằng Đại Biểu Ca rất tốt với muội muội.

Nhưng...

Chân Bảo Quỳnh nói: "Không cần phiền Đại Biểu Ca đâu, để nha hoàn đến làm là được mà." Tuy nàng nói hết lời nhưng Tiết Nhượng vẫn không có đứng lên. Trong nhất thời Chân Bảo Quỳnh cũng không còn cách nào, đành đem ánh mắt bắt đầu hướng tới muội muội thôi.

Chân Bảo Lộ mím mím môi, cũng không tiện cự tuyệt ý tốt của Đại Biểu Ca nữa, ngoan ngoãn đem chân đặt vào lòng bàn tay của hắn, cúi đầu nhìn nhỏ tiếng nói: "Cảm ơn Đại Biểu Ca." Chỉ là trong lòng Chân Bảo Lộ rốt cuộc cũng không qua được lần ranh kia, dù sao nàng không phải thật sự là một đứa bé. Đồi trước Từ Thừa Lăng còn chưa có sờ qua chân nàng nha.

Nàng đứng trước mặt Tiết Nhượng, cúi đầu xuống liền có thể nhìn thấy chiếc mũi của thiếu niên anh tuấn, còn có mi mắt lẳng lẳng rũ xuống, vừa dài vừa dày, giống như hai cây quạt nhỏ.

Đồi trước Từ Thừa Lăng đối với nàng là một lòng si tình, cũng chưa từng cư xử với nàng như vậy.

Đem giày mang vào xong, Tiết Nhượng mới đứng dậy.

Bởi vậy, với vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn của Chân Bảo Lộ, tất nhiên chỉ có thể ngược đầu lên nhìn hắn. Nàng nói thêm lần nữa: "Cảm ơn." Nói xong liền đem chân dẫu vào phía dưới làn váy.

Tiết Nhượng nói: "Không có gì." Sau đó thoáng rũ mắt, nhìn khuôn mặt non nớt của tiểu cô nương trước mặt, biểu tình trên mặt hơi bất động, sau mới nói, "Hai vị biểu muội đi theo ta."

Cũng không nhắc đến sự việc nho nhỏ đã xảy ra này, dẫn hai người đi vào.

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn bóng dáng thiếu niên đi đằng trước, lúc này mới cúi xuống, nhìn chân trái mang giày của mình, biểu tình có hơi sững sờ, vẫn là Chân Bảo Quỳnh nhẹ nhàng gọi vài lần, Chân Bảo Lộ mới hồi phục tinh thần, cùng tỷ tỷ đi theo vào.

Phủ đệ An Quốc Công tọa lạc tại ngõ nhỏ Long An, nằm theo hướng Nam Bắc triều, bố cục phủ đệ chia làm hai khu vực, Đại phòng ở tại đông viện, mà Nhị phòng ở tại tây viện.

Tiết Nghi Phụng là tiểu thư con vợ cả của Đại phòng, ở tại tây sương phòng, Hương Tuyết Ổ, thuộc đông viện.

Chân Bảo Lộ không giống Chân Bảo Quỳnh, đây là lần đầu tiên nàng đến phủ An Quốc Công. Bất quá nàng cũng không phải chưa từng trải việc đời, mặc dù thấy xa và trụ nhà đều được trạm khắc sang trọng, trần nhà còn vẽ thành một bức tranh thật to, cũng chỉ là thân nhiên nhìn qua, chứ không cảm thấy kinh ngạc. Chân Bảo Lộ không nhìn thấy được bộ dáng của chính mình, nhưng trong mắt người ngoài, cảm thấy tiểu cô nương tuổi nhỏ năm đó, ăn mặc chẳng những tự nhiên hào phóng, mà mỗi tiếng nói cử động cũng rất có đáng vẻ, quả không hổ danh là tiểu thư con vợ cả phủ Quốc Công.

Xuyên qua cửa tròn, thì gặp được An Quốc Công mới từ Hương Tuyết Ổ đi ra.

Tiết Trọng Uyển An Quốc Công đã có danh tiếng vang khắp thiên hạ, đáng vẻ cao lớn anh tuấn, dung mạo còn cực kỳ trẻ trung. Lúc này chỉ mặc một thân áo cà sa* màu thạch anh có thêu hoa văn tối màu, trên eo đeo ngọc bội và túi thơm, khuôn mặt vốn ôn hòa, nhưng khi nhìn thấy trường tử, lập tức trầm xuống.

Tiết Nhượng hành lễ nói: "Phụ thân."

An Quốc Công gật đầu.

Chân Bảo Quỳnh đi theo ở phía sau cũng gọi một tiếng: "Cửu cửu (cậu)."

Nhìn thấy cháu gái, An Quốc Công lại lộ ra nụ cười sùng nịch, đi đến trước mặt Chân Bảo Quỳnh, tươi cười ấm áp nói: "Quỳnh nhi."

Chân Bảo Quỳnh vội vàng giới thiệu: "Cửu cửu, đây là Tiểu Lộ." Sau đó nhìn Chân Bảo Lộ nói, "Còn không kêu cửu cửu."

Chân Bảo Lộ nhu thuận gọi: "Cửu cửu."

An Quốc Công quan sát tiểu cô nương bên cạnh cháu gái, thấy nàng đáng vẻ ngọc tuyết xinh đẹp, đôi mắt to tròn có linh khí bức người, đúng là một tiểu cô nương thông minh khiến người yêu thích. Biết là muội phu tái giá sinh ra, trong lòng An Quốc Công cũng không sinh ra phản cảm đối với một tiểu cô nương, ngược lại bởi vì Từ Thị đối với Chân Bảo Quỳnh yêu thương rất nhiều, nên ông cũng đối với cháu gái không liên hệ máu mủ này thích nhiều hơn

mấy phần.

An Quốc Công lộ ra ý cười ảm áp của trưởng bối, nói: "Đúng là cô nương ngoan ngoãn, cừu cừu cũng thường xuyên nghe tỷ tỷ người nhắc qua."

Nói nàng thế nào?

Chân Bảo Lộ biết, cho tới bây giờ tỷ tỷ chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, trước mặt An Quốc Công nhất định là nói tốt cho nàng rồi. Chân Bảo Lộ mím mím môi, giọng nói tròn trịa trong veo: "Tỷ tỷ cũng thường xuyên cùng Tiểu Lộ nhắc qua cừu cừu, còn kêu Tiểu Lộ phỏng theo chữ viết của cừu cừu nữa, nói rằng chữ viết của cừu cừu rất có phong phạm Đông Tấn Đại Thư Pháp Gia Vương Hi Chi*."

* Vương Hi Chi là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn (từ năm 317-420, do Nguyên Đế - Tư Mã Duệ- lập nên, đóng đô ở Kiến Khang, thuộc Nam Kinh ngày nay)

An Quốc Công đối với thư pháp rất có nghiên cứu, nhưng Đại Chu chú trọng văn tự, người có thư pháp xuất chúng chỗ nào cũng có, thanh danh của An Quốc Công cũng không tính là vang dội. Nhưng lời nói này, An Quốc Công vẫn cực kỳ hưởng thụ, lập tức tươi cười càng sáng lạ.

Chân Bảo Lộ nhìn vị An Quốc Công này cười đến thân thiết, lại nhìn thiếu niên đứng ở một bên, thấy hần dáng người thẳng tắp trước sau như một, mặc dù vẻ mặt không có gì, nhưng nàng luôn cảm thấy Đại Biểu Ca thật đáng thương. Lúc trước nàng chỉ nghe nói, hiện giờ chính mắt thấy được, An Quốc Công không thích trường tử của mình còn ngoài sự tưởng tượng của nàng ---- nhưng lại đối với người cháu gái không có quan hệ gì như nàng thì ôn hòa, tại sao thái độ đối với con ruột lại như vậy chứ?

An Quốc Công lại nói vài câu, sau mới dặn dò trưởng tử: "Mang hai vị biểu muội vào đi thôi."

Đội An Quốc Công đi rồi, Chân Bảo Quỳnh mới lôi kéo ống tay áo của muội muội hỏi: "Ta cùng muội nói tới chữ viết của cừu cừu khi nào vậy?"

Chân Bảo Lộ cười cười nói: "Mấy ngày trước đây ta ở trong thư phòng của tỷ tỷ làm bài, trong lúc vô tình từng thấy một quyển bảng chữ mẫu, nghe Cát ma ma nói là chữ của cừu cừu."

Lúc này Chân Bảo Quỳnh mới hiểu ra, nhẹ nhàng cười giờ tay nhéo nhéo chóp mũi nhỏ của muội muội, nói: "Muội đúng là thông minh. Cừu cừu thích nhất được người khác khen ông ấy."

Chân Bảo Lộ mỉm cười, nếu nàng muốn cùng tỷ tỷ tương thân tương ái, thì trước mặt người của phủ An Quốc Công phải biểu hiện cho thật tốt, không thể làm mất mặt tỷ tỷ. Đội cùng tỷ tỷ nói xong, Chân Bảo Lộ thấy Đại Biểu Ca đi đằng trước đã cách một khoảng xa với các nàng.

Chân Bảo Quỳnh vội kêu: "Chúng ta đi mau lên."

Chân Bảo Lộ gật đầu, hai người rất nhanh đã đến Hương Tuyết Ổ của Tiết Nghi Phụng, còn chưa có vào bên trong sân, đã nghe được tiếng cười nói của một nhóm tiểu cô nương rồi, rất là náo nhiệt.

Sau đó có nha hoàn tinh mắt nhìn thấy, nói: "Tiểu thư, biểu cô nương phủ Tề Quốc Công đến rồi."

Thì thấy Tiết Nghi Phụng nhanh chóng đi ra, nhìn Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ, vui vẻ chào hỏi, mới kéo tay Chân Bảo Lộ nói: "Đây là lần đầu tiên người đến, ta phải đem người giới thiệu cho mọi người thật tốt mới được." Tiểu cô nương trong lúc này thân thiết với nhau rất nhanh, chỉ cần hợp tình, liền thân như tỷ muội vậy.

"Ta còn tưởng là ai? Thì ra là biểu muội, Nhị muội muội chờ đã lâu rồi đó."

Cô nương vừa nói chuyện mặc nhu quần màu đỏ rực, mặt trái xoan trắng nõn, mặt hạnh thật to, ước chừng mười hai mười ba tuổi. Đại phòng có một khuê nữ là Tiết Nghi Phụng, vậy vị tiểu thư này gọi Tiết Nghi Phụng là Nhị muội muội, tất nhiên đó chính là Nhị phòng Tiết Nghi Dung rồi.

Nhìn Tiết Nghi Dung mỉm cười, Chân Bảo Lộ không thể không nhớ tới một người khác.

Nàng ta phải ở đây rồi chứ?

Bàn tay trong tay áo của Chân Bảo Lộ nhanh chóng nắm chặt, quả thực thấy phía sau Tiết Nghi Phụng, một cô nương áo trắng chậm rãi đi tới. Ánh mắt Chân Bảo Lộ nhìn chằm chằm vào nàng ta.

Vẫn là Chân Bảo Quỳnh phản ứng nhanh, hướng tới vị cô nương này làm lễ: "Phúc An huyện chủ."

Vị tiểu thư áo trắng này chính là nữ nhi duy nhất của Trưởng Công chúa Tân Dương, muội muội của đương kim Tuyên Hòa Đế, Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư.

Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư, kỳ thật dung mạo không tính là trâm ngư lạc nhạn, nàng chỉ là một tài nữ tiếng tăm vang dội Hoàng thành, bởi vì xuất thân hiển quý, thanh danh so với Chân Bảo Chương còn mạnh mẽ hơn. Đồi trước Thẩm Trầm Ngư và Chân Bảo Chương là học cùng khóa ở trường nữ học, thành tích kết nghiệp của Chân Bảo Chương được xếp thứ hai, mà đứng thứ nhất đó là Thẩm Trầm Ngư này.

Chân Bảo Lộ chưa bao giờ lo tới việc trường nữ học, chỉ sau khi Chân Bảo Quỳnh bị cho thôi học, loại chuyện này cũng không có hứng thú.

Nàng không thích Thẩm Trầm Ngu.

Bởi vì đời trước Thẩm Trầm Ngu ái mộ Từ Thừa Lăng, cuối cùng y vào thân phận của mình, như nguyện gả cho Từ Thừa Lăng, mà sau khi nàng ta định thân (đính hôn) với Từ Thừa Lăng, còn cố ý âm thầm làm nhục nàng.

Nếu lúc đó không có tỷ tỷ, với tính tình cao ngạo xúc động, không biết nàng đã làm ra chuyện điên rồ gì nữa.

Thẩm Trầm Ngu tươi cười trong suốt nhặt nhèo, nàng biết vài vị cô nương của phủ Tề Quốc Công tuổi tuy nhỏ, nhưng từ nhỏ đã quen thuộc thơ ca, đặc biệt Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quỳnh này. Nàng cũng biết hai người này muốn vào trường nữ học, liền có chút lưu tâm với hai người họ. Chân Bảo Quỳnh nàng cũng đã gặp qua vài lần, đích xác là một tài nữ có tác phong thi thư lộng lẫy. Thẩm Trầm Ngu cười nói với Chân Bảo Quỳnh: "Hôm nay chúng ta đều đến đây muốn chúc mừng sinh thần cho Nghi Phương, Chân Tử tiểu thư không cần đa lễ." Nói xong tự mình đỡ nàng lên.

Nhìn thấy tiểu cô nương bên cạnh Chân Bảo Quỳnh, Thẩm Trầm Ngu liền biết vị này là Lục tiểu thư phủ Tề Quốc Công. Thẩm Trầm Ngu vốn là không chú ý đến tiểu cô nương nhỏ tuổi như này, có thể thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con nhưng đã lộ ra vẻ xinh đẹp, thậm chí đây thật là loại mỹ nhân bại hoại. Bất quá nàng nghe nói qua, vị Chân Lục tiểu thư này không thích đọc sách, sau này nhiều lắm thì cũng chỉ là một mỹ nhân ngốc nghếch mà thôi.

Thấy nàng ngơ ngác nhìn mình, Thẩm Trầm Ngu chỉ xem như tiểu cô nương này chưa từng trải việc đời, mới mỉm cười nói: "Chân Lục tiểu thư."

Chân Bảo Lộ cố gắng khống chế tâm tình của mình, nhẹ rũ mắt nói: "Xin chào Phúc An huyện chủ."

Vài vị tiểu cô nương đã gặp mặt xem như biết nhau rồi. Tiết Nghi Phương vội vàng hô: "Chúng ta đứng mãi ở đây làm gì? Nhanh vào trong ngồi thôi."

Tiết Nghi Dung đón Thẩm Trầm Ngu vào, Tiết Nghi Phương thì kéo tay Chân Bảo Lộ vô cùng thân thiết, lưu riu oán trách các nàng tới quá trễ.

Đột nhiên Chân Bảo Lộ nghĩ tới điều gì, nhìn thoáng ra phía sau.

Thấy không có ai cả, mới nhú mày lại.

"Tiểu Lộ, như thế nào rồi? Người đang tìm gì vậy?" thấy Chân Bảo Lộ ngẩn người, Tiết Nghi Phương khẽ véo nhẹ mu bàn tay múp múp của nàng.

"...À?" Chân Bảo Lộ sững sờ lấy lại tinh thần, lúc này mới lẩm bẩm nói, "Không, không có gì."

Trong lòng nghĩ thầm: Đại Biểu Ca cũng thật là, không nói tiếng nào đã bỏ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tranh thủ tình cảm

Tạm thời để vị Đại Biểu Ca kia của nàng qua một bên, Chân Bảo Lộ theo Tiết Nghi Phương vào nhà, Hương Tuyết Ô trang trí âm áp lịch sự tao nhã, đồ dùng bài trí bên trong đều là gỗ tử đàn và gỗ Hoàng Hoa Lê trân quý. Tuy rằng Tiết Nghi Phương tuổi còn nhỏ, nhưng đãi khách thật ra có dáng có vẻ, lôi kéo Chân Bảo Lộ ngồi xuống, đem đĩa nho xanh biếc trong suốt trên bàn chuyển qua cạnh tay nàng, nói: "Lộ biểu muội nếm thử đi, đây là nho Nam Uyển tiến cống, nhìn mặc dù nhỏ, nhưng ăn rất ngọt."

Chân Bảo Lộ nể tình ăn một quả, cặp mắt cong cong cười nói: "Quả thực ngọt vô cùng, giống như mật vậy."

Tiết Nghi Phương cười dịu dàng nói: "Vậy Lộ biểu muội phải ăn nhiều một chút." rồi nhìn qua Chân Bảo Quỳnh nói, "Quỳnh biểu tỷ cũng nếm thử đi."

Chân Bảo Quỳnh cũng ăn thử, nhìn thấy Thẩm Trầm Ngu ngồi ở đối diện, sợ Tiết Nghi Phương chỉ lo cho các nàng mà bỏ quên Thẩm Trầm Ngu, liền nói với Tiết Nghi Phương: "Người đi tiếp huyện chúa đi."

Thẩm Trầm Ngu không bao giờ thiếu đó là "chúng tinh cùng nguyệt"*, lúc này nhìn Tiết Nghi Phương tiếp đón hai tỷ muội, cũng không để trong lòng, lại nghe được lời nói của Chân Bảo Quỳnh, nhìn tỷ muội hai người họ ăn nho, chỉ cảm thấy hai tỷ muội này sợ là chưa thấy qua việc đời, cũng không được hưởng qua vật gì tốt, liền thân nhiên mở miệng nói: "Không cần, nho ngọc bích này quý phủ nhà ta không hiếm lạ gì, lần nào Hoàng Đế cửu cửu cũng tự mình phái người đưa đến phủ công chúa, ta ăn nhiều rồi, cũng thấy hơi ngán. Nếu Chân Tử tiểu thư thích, ngày mai ta sai hạ nhân quý phủ đem cho người một ít."

*"chúng tinh cùng nguyệt" chỉ một người luôn là trung tâm được người khác xoay vòng quanh mình.

Tiết Nghi Dung là người hầu của Thẩm Trầm Ngu, tất nhiên nể mặt, vội nói: "Đúng thật, Hoàng Thượng luôn luôn yêu thương huyện chúa, cho dù hậu cung phi tần, cũng không được sùng bái bằng huyện chúa đâu."

Thẩm Trầm Ngu mỉm cười nói: "Nghi Dung đừng nói như vậy." Tuy là nói thế, nhưng trong lòng Thẩm Trầm Ngu vẫn cực kỳ hưởng thụ.

Chân Bảo Quỳnh nhất thời cũng không thèm nhắc lại.

Chân Bảo Lộ thấy tỷ tỷ nhà mình có lòng tốt như vậy, không ngờ Thẩm Trầm Ngư lại kiêu ngạo, lập tức có chút ngồi không yên, muốn thay tỷ tỷ nàng nói chuyện, chỉ là tỷ tỷ hiểu nàng rất rõ, thấy nàng muốn phát tác, tay vỗ nhẹ vào lưng bàn tay của nàng, ý bảo nàng không nên nói gì.

Suy cho cùng, hôm nay rốt cuộc là sinh thần của Tiết Nghi Phương.

Chân Bảo Lộ mím mím môi, nhìn khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của Thẩm Trầm Ngư, trước mắt nàng ta tuổi còn nhỏ, tính tình không hề che giấu, qua vài năm nữa, thì sẽ có dáng điệu đoan trang tự phụ, mà thói hư tật xấu thực chất bên trong vẫn không thay đổi bao nhiêu. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thẩm Trầm Ngư vẫn sẽ gả cho Từ Thừa Lăng. Vị cữu mẫu (mợ) kia của nàng, đối với vị con dâu huyện chủ này có thể nói là ngàn lần vạn lần vừa lòng.

Cũng tốt, cữu mẫu và Thẩm Trầm Ngư tiến đến cùng nơi, nàng vừa vịn đứng ở một bên xem kịch vui đây.

Bởi vậy, Chân Bảo Lộ ăn nhỏ càng cảm thấy ngọt hơn.

Thẩm Trầm Ngư liếc mắt nhìn hai tỷ muội, thấy vị Chân Lục tiểu thư tuổi nhỏ kia mặt mày cười cười nhìn nàng, nhất thời có chút không được tự nhiên, nhưng thấy hai trông mắt của nàng ta trong suốt sạch sẽ, bộ dáng lại trắng trẻo đáng yêu. Thẩm Trầm Ngư gờ tay sờ sờ mặt mình, nghĩ có phải là ... trang điểm trên mặt mình bị lem hay không, nên tìm lấy có, cùng nha hoàn đi vào phòng trong ngồi một chút thuận tiện trang điểm lại.

.

Tiết Nhượng từ Hương Tuyết Ổ của Tiết Nghi Phương đi ra, lại thấy Tiết Đàm đứng khoanh tay ở hành lang. Tiết Đàm vừa thấy vị huynh trưởng này, liền xoay bước đi qua, nói: “Đại ca.” Hôm nay đi phủ Tề Quốc Công đón hai vị Tiểu Biểu Muội, vốn là chuyện của Tiết Đàm, nhưng hắn không nghĩ tới, xưa nay đại ca không thích ra cửa lại sẽ nguyện ý giúp hắn, lúc này đến nói cảm tạ, “Chuyện hôm nay thật làm phiền đại ca rồi.”

Khách sáo một hồi, Tiết Đàm mới nói đến chính sự: “Từ công tử phủ Trường Trữ Hầu đưa bái thiếp tới, hẹn chúng ta ba ngày sau cùng đi tây giao cưỡi ngựa. Đại ca, người đi không?”

Tiết Đàm biết đại ca không muốn đi, cũng biết Từ Thừa Lăng có ý hẹn bọn họ, nhất định bởi vì chuyện phóng tên vào bình rượu lần trước ở phủ Tề Quốc Công. Tuy rằng Từ Thừa Lăng tuổi trẻ ôn trọng, nhưng rốt cuộc vẫn là còn trẻ, nào có đạo lý chịu thua? Sợ là muốn mượn cơ hội này bàn luận cùng đại ca một chút. Đây cũng không phải chuyện gì xấu, các công tử độ tuổi này, cùng nhau bình luận so tài mới có thể tiến bộ. Hơn nữa, Tiết Đàm cảm thấy, đại ca của hắn thâm tàng bất lộ, chắc chắn sẽ không chỉ am hiểu phóng tên vào bình rượu, hắn cũng muốn mở mạng kiến thức về thuật cưỡi ngựa của đại ca.

Tiết Nhượng liếc mắt nhìn Tiết Đàm, nói: “Được.”

Đến phiên Tiết Đàm sừng sốt.

Hắn còn tưởng phải tốn chút công phu để thuyết phục đại ca, nào biết lại dễ dàng như vậy. Rốt cuộc tuổi trẻ nha, trên mặt Tiết Đàm lộ vẻ vui mừng, vội nói: “Quyết định vậy, đệ kêu người đi hồi đáp đây.” Sau lại nói, “Đại ca có việc thì đi trước đi, lát đệ đến liền đó.”

Tiết Nhượng gật gù đầu, biết bản tính Nhị đệ, đợi hắn cũng không lạnh nhạt giống như lúc trước.

.

Chân Bảo Lộ cùng tỷ tỷ dự yến tiệc ăn mừng sinh thần của Tiết Nghi Phương, lúc trở về, cố ý nói lời từ biệt với lão thái thái. Lão thái thái nhìn đôi tỷ muội xinh đẹp này, sùng nịch ôm hai hài tử vào lòng, nói khi nào rảnh thì hãy thường xuyên đến đây. Chân Bảo Quỳnh gật đầu đáp vâng, sau mang theo muội muội đi ra cửa lớn phủ An Quốc Công.

Tiết Nghi Phương và Tiết Đàm đưa hai tỷ muội đến cửa.

Chân Bảo Lộ nhìn hai huynh muội Tiết Đàm và Tiết Nghi Phương, lúc này lại nhớ tới vị Đại Biểu Ca kia, nhưng hai người cũng không quen thân lắm, tự nhiên nàng đi hỏi thì không được tốt, có lẽ giống như lời tỷ tỷ đã nói, tính tình ít nói, không thích cùng người khác kết giao. Bất quá ---- trước đó lúc thay nàng xỏ giày, rõ ràng rất tốt mà.

Chân Bảo Lộ mang theo nghi hoặc lên xe ngựa, Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội yên lặng, nhéo nhéo hai má của muội muội hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Chân Bảo Lộ lấy lại tinh thần, nhìn vào ánh mắt của tỷ tỷ, thầm nghĩ: Tỷ tỷ càng ngày càng thích nhéo má nàng.

“Không có gì, chỉ là...” Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, mới bất mãn nói, “Muội không thích Phúc An huyện chủ kia.”

Thì ra là vậy.

Nghĩ đến thái độ lúc nãy của Phúc An huyện chủ, xác thực có chút không đem người ta để vào mắt, nhưng thân phận như vậy, thật sự không thể đắc tội. Muội muội tuổi còn nhỏ, không vui cũng có thể thông cảm được, Chân Bảo Quỳnh lập tức an ủi: “Không sao đâu, dù sao chúng ta cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc.”

Đúng vậy. Chân Bảo Lộ tươi cười nói: “Tỷ tỷ nói đúng.”

Sau khi hồi phủ, Chân Bảo Lộ cũng không nghĩ đến Thẩm Trầm Ngư nữa.

Đời trước Thẩm Trầm Ngư lên lút hạ nhục nàng, khi đó Từ Thừa Lăng đã đính hôn, nàng còn dây dưa không rõ, xác thực quá hạ thấp rồi. Đời này nàng Chân Bảo Lộ muốn gia thế có gia thế, muốn dung mạo có dung mạo, đời trước không hề nghĩ đến trường nữ học, hiện giờ hết sức đi thử một lần, nàng không tin bản thân mình tìm không được nhà chồng tốt.

Nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ chăm chỉ học tập.

Chân Bảo Lộ vốn đã thông tuệ, nay trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác ngoài việc chăm chỉ học bài, tất nhiên là phải có tiến bộ. Mới đầu Tạ phu tử thấy Chân Bảo Lộ đột nhiên chăm chỉ, mặc dù kinh ngạc, nhưng chỉ cảm thấy bản tính tiểu cô nương khó mà sửa đổi, sợ là nhất thời quật khởi thôi, tâm tình mới mẻ qua đi, khẳng định sẽ lại ngồi vào vị trí cuối cùng nhân hạ kia. Nào biết đã nhiều ngày, tiểu cô nương chẳng những thật sự nghe giảng bài, đúng hạn nộp bài tập, còn thường chạy tới thỉnh giáo với bà.

Chân Bảo Lộ cả ngày cắm đầu vào đóng sách vở, bận tới mảy tới mạt, hôm đó bỗng nhiên Từ Tú Tâm ở phủ Trường Trữ Hầu đến nói muốn nàng cùng đi xem Từ Thừa Lăng cưới ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gặp lại

Từ Thừa Lăng đi cưới ngựa, nàng đi làm cái gì?

Chân Bảo Lộ nhủ mi muốn cự tuyệt, có điều nhớ tới đời trước, nàng luôn thích đi cùng Từ Thừa Lăng, cũng thích tư thế oai hùng của hắn khi ngồi trên lưng ngựa, cho nên nghe được tin này, nhất định sẽ đi xem. Từ Thừa Lăng là biểu ca thân nhất của nàng, hắn tạo ra danh tiếng, thì nàng cũng được thom lây.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ.

Đời trước ngoài việc đến cuối cùng hắn cưới Thẩm Trầm Ngư, còn lưu lại cho nàng, tất cả đều là kỷ niệm tốt đẹp. Chỉ tiếc nàng không muốn chấp nhận, trong lòng vô cùng chán ghét, cho dù đời này có thể gả cho hắn, chỉ cần nghĩ tới sắc mặt của cửu mẫu, nàng liền cảm thấy vị Từ biểu ca này cũng không phải tốt lắm.

Hương Đào thấy tiểu thư nhà mình không nói lời nào, vì thế hỏi lại lần nữa: “Tiểu thư có muốn đi không?”

Chân Bảo Lộ không có nghĩ nhiều, lật ra đang cầm trong tay, nói: “Ta sẽ nói với biểu tỷ Tú Tâm, mấy ngày này ta phải học bài, không thể đi được.” Giả sử nàng có đi, cũng chỉ thấy một đám thiếu niên trẻ tuổi, có gì đáng xem đâu?

Chân Bảo Quỳnh vừa bước vào, thấy bộ dáng con mọt sách của muội muội đang ngồi học, mỉm cười gọi: “Muội muội.”

“Tỷ tỷ!”

Chân Bảo Lộ lập tức buông cuốn sách ra, tự leo xuống ghế hoa hồng, đến trước mặt Chân Bảo Quỳnh, ngửa đầu hỏi: “Sao tỷ tỷ qua đây?”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Cát ma ma có làm chút điểm tâm, tỷ lấy tới cho muội ném thử.”

Cặp mắt Chân Bảo Lộ cong cong, làm nũng nói: “Tỷ tỷ thật tốt, vừa vặn muội cũng đang đói.”

Chân Bảo Quỳnh kêu nha hoàn Bích Trúc đem hộp đựng thức ăn gỗ lim khắc hoa tói, lấy ra chè hạt sen đường phèn, bánh tì vàng và bánh hạt dẻ, nhẹ nhàng đặt lên bàn gỗ từ đàn vân hoa lạc tiên. Chân Bảo Lộ nhận lấy đôi đĩa gấp một khối bánh tì, cắn nhẹ, hai tròng mắt mở lớn cười nói: “Bánh tì này trong suốt như ngọc, giòn mà không gãy, quả nhiên ăn rất ngon, tài nấu ăn của Cát ma ma thật tốt.”

Chân Bảo Quỳnh cung chiêu nói: “Nếu thích thì ăn nhiều một chút.” Sau đó tùy ý cầm lấy cuốn sách lúc này muội muội đang xem, Chân Bảo Quỳnh lật vài tờ, mới thoáng nhíu mày.

Chân Bảo Lộ cắn một miếng bánh tì, giọng nói có chút không rõ, ngượng ngùng nói: “Muội chỉ tùy tiện lấy...xem vẫn chưa hiểu hết.”

Xem không hiểu là bình thường, Chân Bảo Quỳnh biết muội muội thông minh còn chăm chỉ, nhưng quá khó rồi, một bé gái như nàng làm sao có thể hiểu được?

Chân Bảo Lộ múc một muổng chè hạt sen, tuy tiểu cô nương hoạt bát, có thể ăn này nọ, nhưng đúng là rất có dáng vẻ, không hề phát ra chút âm thanh đồ sứ và chạm nào. Bất quá cuốn sách này, không phải Chân Bảo Lộ tự nhiên tùy tiện lấy, đòi này nàng có ưu thế, tạm thời nàng chỉ cần tốn ít tâm tư, tự học này nọ nhưng rất nhanh đã hiểu, sờ đi nàng xem này là vì, đòi trước nàng không hiểu nhất chính là mặt này. Giống như tiểu thư của gia đình có truyền thống học giỏi, càng phải cố hết sức, đòi trước nàng và tỷ tỷ Chân Bảo Chương không am hiểu nhất cũng chính là toán học.

Chân Bảo Quỳnh cười cười nói: “Nhìn xem cũng không sao.”

Chân Bảo Lộ cười gật đầu.

Chân Bảo Quỳnh hỏi: “Mới vừa rồi muội nói không đi, là đi đâu vậy?”

Chân Bảo Lộ mím mím môi, giọng nói hơi nhỏ: “Cũng chẳng có gì, chính là biểu tỷ Tú Tâm nói sáng mai muốn muội cùng nàng ta đi xem Từ biểu ca cười ngựa.”

Mấy ngày này Chân Bảo Quỳnh cùng muội muội thân thiết, đương nhiên phát giác ra muội muội đối với Từ Thừa Lăng không giống như trước. Ngày xưa vị muội muội này đối với Từ Thừa Lăng so với đường huynh trong phủ còn thân thiết hơn, mà nhiều ngày qua, muội muội lại ít có khi nhắc tới Từ Thừa Lăng. Nhớ lại tình cảnh trong lễ tắm ba ngày của bọn đệ đệ, Chân Bảo Quỳnh liền cảm thấy muội muội và biểu ca cãi nhau rồi. Chân Bảo Quỳnh rất tán thưởng Từ Thừa Lăng, nghĩ rằng với tính tình của hắn, không có khả năng chọc muội muội tức giận, như vậy...

Chân Bảo Quỳnh cúi đầu nhìn lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn tròn trịa như ngọc của muội muội, cực kỳ đáng yêu. Dưới cái nhìn của nàng, trên đời này muội muội là tiểu cô nương xinh đẹp và thông tuệ nhất.

Đều là biểu huynh muội, thật không nên giận nhau.

Chân Bảo Quỳnh có dụng ý nên nói: “Muội đã cố gắng nhiều ngày, tỷ tỷ đều nhìn ở trong mắt. Cách cuộc khảo nghiệm còn đến nửa tháng, cứ nhốt mình trong phòng học bài cũng không phải biện pháp. Sáng mai không phải là ngày nghỉ lễ sao, xưa nay muội và Tú Tâm biểu muội không hợp lắm, nay nàng ta đã có lòng mời, nhân cơ hội này cùng nàng ta tiêu tan hiềm khích lúc trước cũng rất tốt. Bất quá nàng ta chỉ vì bị cửu mẫu quản có hơi yếu ớt, chứ không có ý đồ xấu gì đâu.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ biết, trong mắt tỷ tỷ, trên đời này làm gì có người xấu? Nhất thời nàng cũng không chống đỡ được, trưng ra khuôn mặt tròn nhỏ nhắn bất đắc dĩ, liên tục nói: “Muội nghe lời tỷ tỷ là được rồi.” Lại sợ tỷ tỷ nói tiếp, Chân Bảo Lộ cầm lấy một khối bánh hạt dẻ mềm mại vàng óng ánh trong đĩa sứ nhỏ vân cánh hoa cúc, bỏ vào miệng Chân Bảo Quỳnh, nói, “Tỷ tỷ cũng ăn đi.”

Nhìn cặp mắt to ngập nước của muội muội, Chân Bảo Quỳnh ngưng một chút rồi nhận lấy, bắt đầu ăn.

.

Ngày kế Từ Thừa Lăng tự mình đến đón người.

Chân Bảo Lộ lên xe ngựa phủ Trường Trữ Hầu, xốc rèm xe lên, đã thấy bên trong chỉ có một mình Từ Tú Tâm, không phải người mình thích, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ hơi hơi xụ xuống. Mà Từ Tú Tâm cũng cảm tức, mắt to trừng lên liếc nàng nói: “Người đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không thích cùng ngồi chung với người.”

Chân Bảo Lộ vốn muốn tỷ tỷ đi cùng mình, nhưng tỷ tỷ đã sắp mười hai tuổi, tính tình sau này lại không còn thích đi chơi. Chân Bảo Lộ ngẫm nghĩ, ở trong phòng nhiều ngày quả thực rất buồn, mà tỷ tỷ có lòng muốn nàng và Từ Tú Tâm tiêu tan hiềm khích lúc trước, nàng cũng không tiện khiến tỷ tỷ thất vọng. Bất quá đòi này nàng không muốn gả cho Từ Thừa Lăng, nên cũng không cần nhường nhịn Từ Tú Tâm nữa.

Nguyên tưởng rằng còn có Cẩm Tâm biểu tỷ.

Lúc này Từ Thừa Lăng vén rèm lên liếc nhìn xem, thấy hai tiểu cô nương bên trong xe ngựa xụ mặt, bộ dáng cả hai đều ra vẻ ghét nhau.

Hắn biết tính tình của muội muội, nhưng còn Tiểu Biểu Muội thì...

Từ Thừa Lăng đem bình sứ cầm trong tay đưa tới, nói: “Lộ biểu muội, cách tây giao còn một đoạn đường nữa, muội hãy cầm cái này ăn trên đường đi.”

Cái gì đây?

Chân Bảo Lộ thấy Từ biểu ca tươi cười ôn hòa, cho nên không tiện cự tuyệt, cầm lấy bình sứ nhỏ, mở ra, thấy bên trong chứa đầy hạt thông.

Đều là nhân hạt thông đã được bóc hết vỏ.

Chân Bảo Lộ im lặng, nói không cảm động đó là giả. Dù sao lúc đó từ đầu tới cuối hắn luôn kiên nhẫn chiều cố nàng, an ủi nàng.

Từ Thừa Lăng lẳng lặng nhìn gương mặt của Tiểu Biểu Muội, mặc dù không biết vì sao nàng tức giận, nhưng dù sao hắn cũng lớn hơn nàng mấy tuổi, còn là biểu ca, tất nhiên phải nhường nàng. Hắn hi vọng Tiểu Biểu Muội có thể giống như lúc trước, thân thiết với hắn, nên tí mị đánh giá về mặt của nàng.

Từ Tú Tâm ngồi bên cạnh Chân Bảo Lộ, thấy đại ca ở ngay trước mặt mình đối với Chân Bảo Lộ tốt như vậy, đã có chút bất mãn, lại nhìn Chân Bảo Lộ được đại ca tự tay bóc một bình hạt thông, nhưng không hề nói lời cảm kích nào, Từ Tú Tâm thấy bất bình cho đại ca, vì thế tức giận nói: “Như thế nào?

Đại ca của ta đối đãi người tốt như vậy, người còn không biết thức thời? Được lắm, người đã không thích ăn hạt thông, vậy đưa cho ta là tốt rồi.”

Nói xong, liền không có chút do dự đoạt lấy bình hạt thông trong tay Chân Bảo Lộ, gắp gạo ôm ở trong ngực mình.

Từ Thừa Lăng bất đắc dĩ nhìn muội muội, nói: “Tú Tâm, hãy trả lại cho Tiểu Lộ. Ta lấy bánh quế hoa cho muội.”

Trong mắt Từ Tú Tâm ngẩn lẹ, lắc đầu, vênh môi nói: “Không cần, muội muốn cái này.”

Đối với một đứa bé, đồ giành được luôn là tốt nhất.

Chân Bảo Lộ nãy giờ im lặng mới đột nhiên mở miệng nói: “Không cần đâu Từ biểu ca, ta cũng không phải rất thích ăn hạt thông, nếu Tú Tâm biểu tỷ thích, vậy thì cho nàng đi.”

Nghe Chân Bảo Lộ nói như vậy, Từ Thừa Lăng cũng không tiện nói gì nữa, chỉ dặn dò vài câu, thì xuống xe lên ngựa.

Xe ngựa vững vàng chạy đi, Từ Tú Tâm ôm bình hạt thông ánh mắt chớp động liên tục, cảnh giác liếc mắt nhìn Chân Bảo Lộ, còn tưởng nàng diễn trò cho đại ca xem, nhưng hôm nay nhìn nàng, xác thực không có ý muốn lấy lại.

Lúc này Từ Tú Tâm thật thấy nghi ngờ, nhẹ nhàng kêu 'Ê'.

Chân Bảo Lộ biết Từ Tú Tâm là đang gọi nàng, nhưng nàng cố tình không biết. Ê cái gì mà ê, bộ nàng không có tên sao.

Từ Tú Tâm lăm băm một câu, mới không tình nguyện gọi: “Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ thế này mới thản nhiên lên tiếng.

“Người...thật không cần hả?”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn về mặt nghi ngờ và kinh ngạc của Từ Tú Tâm, mới nói: “Ừ, cho người đó.”

Dù thế nào Từ Tú Tâm cũng là tiểu thư con vợ cả phủ Trường Trữ Hầu, trong ngày thường đeo vàng đeo bạc, làm sao hiếm lạ gì một bình nhân hạt thông. Nàng muốn chẳng qua vì Chân Bảo Lộ thích ăn nhân hạt thông thôi. Lúc này thấy Chân Bảo Lộ không cần, liền cảm thấy bản thân mình lấy thứ đồ nàng ta không cần, thật sự rất mất mặt. Từ Tú Tâm mang bình hạt thông vốn coi như trân bảo trong lòng để qua một bên, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi cong lên, không thèm nói chuyện với Chân Bảo Lộ nữa.

Tính tình thật đúng là quá mức.

Chân Bảo Lộ nhìn bình hạt thông, thoáng rĩ mắt, biết đây nhất định là Từ Thừa Lăng tự tay bóc. Có điều, bộ dáng lúc này của Từ Tú Tâm, bỗng nhiên Chân Bảo Lộ nghĩ tới bản thân mình ở đời trước.

Đời trước cỡ mẫu không thích nàng, ngoại tử mẫu cũng không hi vọng Từ Thừa Lăng cưới nàng, Từ Tú Tâm cũng không tha cho nàng, mỗi một người đều cảm thấy nàng không xứng với Từ Thừa Lăng. Tính tình nàng quật cường, càng là như thế, càng không được như ý, thì càng muốn gả cho Từ Thừa Lăng.

Chân Bảo Lộ đột nhiên cười cười, bây giờ suy nghĩ lại, bản thân mình lúc đó thật sự rất ngốc.

Từ Tú Tâm hoạt bát, ngày thường đấu võ mồm cùng Chân Bảo Lộ như com bữa, hai người vừa thấy mặt liền giống như pháo đốt bùng bùng âm ỉ lên, nhưng hiện giờ Chân Bảo Lộ lại yên lặng, Từ Tú Tâm ngồi cũng không thoải mái. Nàng giương mắt quan sát, thấy hôm nay Chân Bảo Lộ mặc y phục cười ngựa màu đỏ, gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa mấp mấp, nhìn cực kỳ mềm mại, cánh môi hơi hơi mím lại, tất cả đều rất đẹp.

Người gì mà thật đáng ghét, dựa vào đâu có bộ dạng đẹp mắt như vậy?

Từ Tú Tâm bắt mắt trong lòng. Tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, đối với dung mạo đã có một chút nhận thức. Nàng đã gặp qua cô mẫu Từ Thị, mỗi lần nhìn thấy cô mẫu, liền muốn sau này mình cũng có thể trở lên xinh đẹp giống bà là tốt rồi. Sau khi Chân Bảo Lộ lớn lên, khẳng định cũng đẹp giống như cô mẫu vậy.

Từ Tú Tâm có chút rầu rĩ. Hơn nữa cũng không hiểu được sao lại thế này, ngày xưa Chân Bảo Lộ giống như nàng không có quy củ, bây giờ tư thế ngồi rất chỉnh tề, hoàn toàn không có dáng vẻ lười nhác như xưa.

Từ Tú Tâm biết quy củ, nương cũng nói qua với nàng, trước mặt người bên ngoài, đặc biệt trước mặt quý nhân, nàng phải phá lệ đoan trang, mới tỏ ra phong phạm của đại gia khuê tú. Nói thật, Từ Tú Tâm cũng không cách nào đem lời này trở thành gió thoảng bên tai, chỉ cần học theo bộ dáng của tỷ tỷ, nhu thuận đứng ở bên cạnh là tốt rồi. Cô mẫu cũng từng lên căn dặn Chân Bảo Lộ sao? Nhưng lúc này không có người, nàng ta làm ra điệu bộ này cho ai xem đây?

Thực đối trá!

Từ Tú Tâm không biết chuyện gì xảy ra với mình, càng chán ghét bộ dáng này của Chân Bảo Lộ, còn nghe nói gần đây nàng ta rất cố gắng học bài...

“Nghe nói sau này Lộ biểu muội muốn thi vào trường nữ học?”

Chân Bảo Lộ dừng một chút, nhưng là thấy ngạc nhiên, nàng nghe ai nói vậy?

Chân Bảo Lộ còn chưa trả lời, Từ Tú Tâm đã tiếp tục nói: “Trường nữ học cũng không phải tùy tiện muốn vào là vào, trừ phi phải giống tỷ tỷ của ta đó, người đúng là không biết lượng sức rồi.” Giọng điệu này giống như Chân Bảo Lộ sẽ không vào được trường nữ học vậy, nàng có cái gì tốt đâu chứ.

Chân Bảo Lộ liếc mắt nhìn tiểu biểu tỷ ngang ngược này và nói: “Bản thân người không vào được, còn không cho người khác vào sao?”

Từ Tú Tâm nhú mày nói: “Người ----”

Chân Bảo Lộ cong môi, tiếp tục chậm chậm nói: “Nhưng mà ta nghe nói, Tú Tâm biểu tỷ khi sáu tuổi ngay cả Tam Tự kinh còn không thuộc nữa nha.”

Ở Đại Chu trọng văn khinh võ, đến tuổi đó mà còn không thuộc Tam Tự kinh, quả nhiên vô cùng nhục nhã. Chẳng khác nào nói nàng đã bảy, tám tuổi mà còn đái dầm vậy.

Từ Tú Tâm bị nói đến á khẩu không trả lời được, tuổi nhỏ cũng biết cảm thấy thẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lập tức đỏ rực lên, mắt to ngập lệ, rầu rĩ 'hừ' một tiếng, rồi không để ý tới Chân Bảo Lộ nữa.

Trong lòng Chân Bảo Lộ cũng không thấy vui vẻ chút nào, nhìn bộ dáng Từ Tú Tâm úy khuất nước nỡ, thì thoáng cúi người xuống, đánh giá gương mặt của nàng ta, thấy hai mắt đầm lệ mờ mờ, từng giọt nước mắt như hạt đậu lộp bộp rơi xuống, hai tay mới chống má nói: “Nói không lại ta, ngày sau đừng có mà cùng ta đấu võ mồm nữa, đến lúc đó người khóc nhè chính là người thôi.” Nàng thấy Từ Tú Tâm hừ lạnh một tiếng, vẫn còn khóc, mới ghét bỏ nói, “Xấu quá đi.”

Lúc này Từ Tú Tâm mới khịt khịt mũi, hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, bất mãn nói: “Người mới xấu đó.” Nghĩ đến nương từng nói qua với nàng, tiểu cô nương không thể khóc, vừa khóc sẽ bị biến dạng, Từ Tú Tâm cắn cắn môi, dùng khăn lau nước mắt, liền không tiếp tục khóc nữa.

Từ Tú Tâm nói: “Người vào không được trường nữ học đâu!”

Chân Bảo Lộ cong mắt cười, nói: “Nếu lần sau ta vào được trường nữ học, đến lúc tổ chức tiệc ăn mừng, ta sẽ nói nương đưa báỉ thiệp qua cho người, Tú Tâm biểu tỷ nhất định phải tới nha.”

Thật đáng ghét! Từ Tú Tâm hừ hừ, không thèm nhắc lại.

Trong lòng Chân Bảo Lộ vui mừng, trước kia sao nàng không cảm thấy, Từ Tú Tâm cũng rất đáng yêu đó chứ.

Có lẽ xe ngựa đi ngang qua cây hoa quế, Chân Bảo Lộ ngửi được một mùi hương thơm. Tiểu cô nương với khuôn mặt tươi cười vén rèm xe lên, nhìn ra bên ngoài, quả thực nhìn thấy một hàng cây hoa quế.

Từ Thừa Lăng liền cười ngựa tới bên cạnh xe ngựa, nhìn gương mặt của Tiểu Biểu Muội, nói: “Đừng nhô đầu ra ngoài, cẩn thận đó.”

Chân Bảo Lộ “Ồ”, lại giương mắt nhìn hấn.

Nhìn hai con mắt, một cái lỗ mũi, một cái miệng của vị Từ biểu ca này, cũng không có gì đặc biệt. Không phải ai cũng đều như vậy sao? Nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ liền thấy thoải mái. Đời này, nàng chỉ cần xem hấn như một biểu ca bình thường, nếu lần tới hấn cưới Thẩm Trầm Ngư, nàng cũng sẽ thật vui vẻ đến uống rượu mừng.

Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, Từ Thừa Lăng xoay người nhìn lại.

Khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên tươi cười ôn hòa, lập tức trở nên xa cách hơn, hướng đến người vừa tới khách khí nói: “Tiết Đại công tử, Tiết Nhị công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chọn ngựa

Chân Bảo Lộ đang nhìn Từ biểu ca, lại không biết hai vị biểu ca phủ An Quốc Công bỗng nhiên xuất hiện. Thì ra hôm nay Từ Thừa Lăng hẹn hai huynh đệ bọn họ cùng nhau cưỡi ngựa. Tay nàng đang tính buông rèm xuống thì dừng lại, tiếp tục nhìn vài lần, thấy dáng vẻ hai vị Tiết biểu ca đều có khí phách, tư thế oai hùng rạng rỡ.

Mà Tiết Đại Biểu Ca...

Chân Bảo Lộ ý vào bản thân nhỏ tuổi, tùy ý nhìn loạn cũng không lo lắng.

Lúc trước toàn thấy hắc mặc y phục màu lam, không ngờ hôm nay lại mặc một thân y phục màu trắng, bên eo đeo thắt lưng bản to gấm vân nam, mái tóc đen dùng ngân quan nam ngọc cố định. Nhìn lên, vị Đại Biểu Ca này có lông mày dài gần chạm đến tóc mai, gương mặt như ngọc, quả nhiên là chi lan ngọc thụ, mát mẻ tao nhã. Nhìn ánh mắt, cái mũi và miệng của Đại Biểu Ca lúc này, xác thực so với người khác thì trưởng thành hơn nhiều. Chân Bảo Lộ biết, không phải người nào cũng mặc được màu trắng, cũng không phải tất cả nam tử mặc vào y phục màu trắng là đều sẽ có tác phong nhanh nhẹn.

Chân Bảo Lộ không thể không thừa nhận, dù cho lúc này nàng dùng ánh mắt soi mói để nhìn, cũng hiểu được bộ dạng vị Đại Biểu Ca này thật sự rất xuất sắc.

Khó trách hẳn trong ngày thường ăn mặc giản dị.

Chân Bảo Lộ trầm nghĩ.

Từ Thừa Lăng đang nói chuyện cùng Tiết Đàm, đột nhiên nghe Tiểu Biểu Muội kêu lên “ai ư”, lúc này mới xoay người lại, thấy Tiểu Biểu Muội nhăn mày xoa trán, giống như bị đụng vào đầu rồi. Đây chính là hậu quả của sự không nghe lời, đã nói đừng lộ đầu ra, mà không chịu nghe. Về mặt Từ Thừa Lăng khản trương bảo phu xe dừng lại bên đường, hướng tới hai huynh đệ phủ An Quốc Công nói: “Ta đi xem Lộ biểu muội thế nào rồi.”

Tiết Đàm cũng rất yêu thích Tiểu Biểu Muội này, liền nói ngay: “Ừ, nhanh đi nhìn xem.”

Từ Thừa Lăng đem ngựa ngừng bên cạnh xe, kéo rèm lên gọi: “Lộ biểu muội.”

Trong xe ngựa Chân Bảo Lộ có nha hoàn Hương Hàn đang xoa trán cho nàng, lúc này xe ngựa ngừng lại, rồi nghe được giọng nói của Từ Thừa Lăng, liền nghiêng đầu ngượng ngùng nói: “Ta không sao.”

Không cẩn thận va trúng thôi, thật sự không có chuyện gì, nhưng tiểu cô nương luôn sợ đau, làn da còn mềm mại. Thật ra thái độ Từ Thừa Lăng có hơi cứng cỏi, đưa tay duỗi vào, vén tóc trên trán nàng ra, nhìn thấy cái trán trơn bóng trắng nõn đã đỏ ửng lên, liền cảm thấy hơi tự trách. Từ Thừa Lăng dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ, lại thấy hai mắt Tiểu Biểu Muội đầm lệ mờ mịt, rõ ràng rất đau, liền nói ngay: “Muội xem muội đó...” Giọng điệu trách cứ, nhưng động tác theo bản năng lại nhẹ hơn.

Chân Bảo Lộ vội nói: “Dạ, là muội sai.”

Xong nói tiếp, “Chúng ta đi nhanh lên, đừng nán lại nữa.”

Từ Thừa Lăng rút tay về, nhìn Tiết Nhượng và Tiết Đàm đang đứng một bên chờ bọn hắn, cũng không tiện tiếp tục nói nữa, nói với Chân Bảo Lộ: “Được rồi.”

Đội đến khi thấy Từ Thừa Lăng buông rèm xuống, Chân Bảo Lộ mới thở phào, giờ tay sờ sờ cái trán. Đúng là rất đau.

Bên cạnh truyền đến âm thanh quái gở của Từ Tú Tâm

“...Thật phiền phức.”

Chân Bảo Lộ không có tâm tư cùng một tiểu cô nương đầu võ mồm, bất quá đã bị bài học kinh nghiệm, cũng không còn dám vén rèm lên nhìn ra bên ngoài nữa.

.

Đến sân ngựa Tây Giao, Chân Bảo Lộ và Từ Tú Tâm cùng lúc muốn xuống xe. Từ Tú Tâm thấy Chân Bảo Lộ muốn đi xuống, liền xông lên giành trước. Chân Bảo Lộ nghĩ vị tiểu biểu tỷ này rất ghi thù nha, sau đó mới được Từ Thừa Lăng đỡ xuống xe ngựa.

Từ Thừa Lăng lại giờ tay vén tóc ở trán của Tiểu Biểu Muội ra, thấy cái trán đỏ hơn rồi, bất quá vẫn còn hơi đỏ, nhân tiện nói: “Ta đã kêu Song Thụy trở về lấy thuốc mỡ, nhặn thêm tí nha.” Song Thụy là gã sai vặt bên người Từ Thừa Lăng.

Chân Bảo Lộ cười nói: “Không cần, cũng không nghiêm trọng như thế.”

Từ Thừa Lăng mỉm cười: “Khách sáo với ta như vậy làm gì?”

Cũng đúng. Chân Bảo Lộ rũ mắt xuống, đời trước nàng chính là như vậy, không e dè hưởng thụ việc người khác đối tốt với mình. Từ Thừa Lăng cũng là như thế, khi đó nàng không có tim không có phổi, chỉ lo đến bản thân mình, cho tới bây giờ cũng sẽ không lo lắng vì người khác, chỉ hi vọng tất cả mọi người đều chiều theo ý mình.

Thấy Tiểu Biểu Muội không nói, Từ Thừa Lăng nghĩ tới điều gì, lại nói: “Tiểu Lộ, đừng giận biểu ca nữa, được không?”

Chân Bảo Lộ lẩm bẩm: “Ta không có giận...”

Từ Thừa Lăng cười nói: “Ngươi có.”

Được rồi. Cho tới bây giờ nàng vẫn không thể gạt được vị biểu ca này. Chân Bảo Lộ suy nghĩ, cảm thấy cứ cứng rắn chặt đứt quan hệ giữa nàng và Từ Thừa Lãng, xác thực có chút không ổn. Đây là biểu huynh muội thân cận, ngày thường luôn muốn tìm gặp nhau. Thôi, bình thường nàng chú ý chút là tốt rồi. Nghĩ như vậy Chân Bảo Lộ mới tươi cười nói: “Được, ta và biểu ca làm hòa.”

Từ Thừa Lãng thế này mới nói: “Ừ.”

Sau đó Chân Bảo Lộ đi theo Từ Thừa Lãng đến chuồng chọn ngựa, tuy rằng Từ Tú Tâm không thích mùi hôi, nhưng thấy Chân Bảo Lộ cũng đi, liền giống như khê cần môi giận dỗi đi tới. Cùng nhau chọn ngựa còn có hai huynh đệ Tiết Nhượng và Tiết Đàm, mới vừa rồi ở trên xe ngựa, Chân Bảo Lộ còn chưa chào hỏi, lúc này nhìn thấy, tất nhiên không thể mất đi cấp bậc lễ nghĩa, vì thế nói với hai người họ: “Đại Biểu Ca, Nhị biểu ca.”

Tiết Đàm cười gật đầu, lại hỏi: “Mới vừa rồi còn đau không?”

Chân Bảo Lộ đối với người của phủ An Quốc Công đều rất có hảo cảm, lúc này thấy Tiết Đàm quan tâm nàng như vậy, nhìn ánh mắt hàm chứa nụ cười ôn hòa của hắn, ngượng ngùng nói: “Đa tạ Nhị biểu ca quan tâm, đã hết đau rồi.” Nàng dừng một chút, lại hỏi, “Sao hôm nay Nghi Phụng biểu tỷ không đến?”

Tiết Đàm nói: “Nàng có bài tập phải làm, không đến được.”

Tuy rằng hiểu được, nhưng Chân Bảo Lộ vẫn thất vọng “Ồ” một tiếng, sau đó cũng không hỏi nữa, mở to mắt quan sát Tiết Nhượng đứng bên cạnh Tiết Đàm này giờ không nói gì.

Nếu đổi lại là người bên ngoài, nàng nhìn như vậy nhất định hẳn sẽ tán gẫu cùng nàng vài câu, nói như thế nào cũng là biểu huynh muội mà. Nhưng vị Đại Biểu Ca này giống như không có đề ý vậy. Chân Bảo Lộ cũng không thèm, liền đi theo Từ Thừa Lãng chọn ngựa.

Chân Bảo Lộ tuổi còn nhỏ, cũng không học qua cưỡi ngựa, lúc này chọn là để lát nữa cho Từ Thừa Lãng cưỡi.

Chân Bảo Lộ chọn một con ngựa màu nâu đậm, mà Từ Tú Tâm lại lôi kéo Từ Thừa Lãng nói: “Ca ca, con này tốt nè, nhìn xem, bộ dạng rất đẹp nha.” Từ Tú Tâm chỉ vào một con ngựa toàn thân màu trắng, ánh mắt nhìn Chân Bảo Lộ khiêu khích.

Từ Thừa Lãng bị hai tiểu cô nương kẹp ở giữa, nhất thời thấy khó xử, không biết phải chọn thế nào.

Tất nhiên Chân Bảo Lộ có thể nhìn ra Từ Thừa Lãng khó xử, nếu hắn chọn con màu nâu, Từ Tú Tâm sẽ tức giận với nàng cả ngày cho xem. Chân Bảo Lộ không muốn cáu gắt cùng Từ Tú Tâm, nếu thật sự muốn đấu võ mồm với nàng ta, thì âm thầm sẽ tốt hơn. Chân Bảo Lộ nói: “Tú Tâm biểu tỷ chọn con ngựa này được lắm, Từ biểu ca hãy cưỡi con bạch mã này đi.”

Ngựa trong chuồng này đều là ngựa tốt, Chân Bảo Lộ và Từ Tú Tâm mặc dù là tiểu cô nương không hiểu về ngựa, bất quá ánh mắt chọn ngựa ngược lại không tệ. Từ Thừa Lãng hiểu được hai tiểu cô nương có mâu thuẫn với nhau rất sâu đậm, tất nhiên hắn không muốn khiến cả hai không vui. Hơn nữa hắn có chút không ngờ, ngày xưa tính tình của cả hai đều cực kì ngang bướng, nửa bước cũng không chịu nhường nhau, nhưng lúc này Tiểu Biểu Muội lại... Từ Thừa Lãng liếc nhìn gương mặt của Tiểu Biểu Muội, thấy khỏe miệng nàng tươi cười, nhón chân vỗ về con ngựa màu nâu, trong mắt tràn đầy thích thú. Hoàn toàn không có chút nào tức giận.

Thật sự không muốn tranh giành.

Lúc này Từ Thừa Lãng mới yên tâm, chọn con bạch mã mà muội muội chỉ.

Chân Bảo Lộ là thật sự thích con ngựa màu nâu. Con ngựa này dường như phảng phất có linh tính, một đôi mắt màu đen lẳng lẳng nhìn nàng. Đáng tiếc nàng không biết cưỡi ngựa, bằng không nàng liền chọn nó rồi. Chân Bảo Lộ tiếc nuối vỗ vỗ vai cái, nhẹ giọng nói: “Ngoan lắm, ta không buồn, chờ sau này ta học cưỡi ngựa, sẽ chọn người được không?”

“Lộ biểu muội.”

Hả?

Chân Bảo Lộ nghe có người đang gọi nàng, không phải là tiếng của Từ Thừa Lãng, nghiêng đầu nhìn, đúng là Tiết Nhượng chưa từng nói câu nào cùng nàng cả nửa ngày nay. Tính tình Chân Bảo Lộ luôn so đo, người khác không thương không quan tâm nàng, nàng cũng không thèm, sẽ không chủ động đi bắt chuyện. Lúc này thấy Tiết Nhượng chủ động gọi nàng, nàng cũng không có khó chịu, chỉ khách sáo nói: “Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng giống như không thấy vẻ mặt Tiểu Biểu Muội không vui, chỉ giơ tay sờ sờ lông bờm của con ngựa màu nâu, lúc này Chân Bảo Lộ cũng rất muốn sờ, nhưng vốc dáng đứng sờ không tới. Tiết Nhượng cúi xuống nhìn thoáng qua đỉnh đầu của Tiểu Biểu Muội, chậm rãi nói: “Lộ biểu muội chọn con ngựa này tốt lắm.”

Giọng nói của thiếu niên trong veo tròn trịa như ngọc, trầm thấp dễ nghe.

Chân Bảo Lộ chớp chớp mắt to, nhất thời cũng không so đo thái độ mới vừa rồi của hắn. Trên mặt tiểu cô nương tràn đầy sự vui sướng, nàng giơ tay nắm lấy ống tay áo của Tiết Nhượng, hỏi: “Thật sao?”

Có lẽ bị nụ cười của nàng thu hút, thái độ của Tiết Nhượng cũng ôn hòa hơn, cặp mắt hàm chứa ý cười nhợt nhạt, nói: “Ừ.”

Tiết Đàm đứng một bên cũng cười nói: “Lộ biểu muội, vị đại ca này của ta cười ngựa rất lợi hại, ánh mắt xem ngựa tất nhiên cũng không sai được, nếu hần nói tốt, vậy khẳng định là rất tốt rồi.”

Chân Bảo Lộ càng cảm thấy vui mừng “Ừ” một tiếng.

Tiết Nhượng nhìn thoáng qua con bạch mã của Từ Thừa Lăng, sau đó thân nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Ta còn chưa chọn ngựa. Nếu Lộ biểu muội không ngại, ta có thể cười con này không?”

Tiết Nhượng muốn chọn con ngựa của nàng!

Tuy nói nàng tiếp xúc không nhiều lắm với vị Đại Biểu Ca này, nhưng cũng biết hần không phải thích xen vào chuyện của người khác, cũng không thích nói chuyện nhiều, nhưng tâm ý rất là tốt bụng, lần trước xỏ giày lại cho nàng. Lúc này Chân Bảo Lộ biết, hiểu rằng đại khái là Đại Biểu Ca muốn giải vây cho nàng, hoặc là nhìn thấy nàng thích con ngựa này, nên không muốn để nàng buồn.

Chân Bảo Lộ nhìn vào ánh mắt của thiếu niên tuấn tú vô song, thấy chỗ đuôi lông mày nhàn nhạt ôn hòa, nghĩ tới lời của tỷ tỷ, Đại Biểu Ca đúng là như vậy.

Lúc này không chút do dự, giọng nói trong veo: “Không ngại, Đại Biểu Ca cười đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Canh một - Rất ngọt

Tính tình Chân Bảo Lộ chính là như vậy. Chỉ cần thuận theo nàng, việc gì cũng nói được, thái độ khi nãy của Tiết Nhượng đối với nàng, giờ phút này đã hoàn toàn không nghĩ đến nữa.

Lúc này Chân Bảo Lộ nhìn Tiết Nhượng lên ngựa cười thử, ngẩng đầu liếc nhìn. Tuy nói ngựa này nàng vốn là chọn cho Từ Thừa Lăng, nhưng Từ Thừa Lăng đã có, giờ để Đại Biểu Ca cười, cũng thật là tốt. Có lẽ bởi vì do Tiết Nhượng cười ngựa mà nàng chọn, nên thời điểm ba người Tiết Nhượng, Tiết Đàm và Từ Thừa Lăng sắp cùng nhau đua ngựa, Chân Bảo Lộ có chút hi vọng Tiết Nhượng sẽ thắng.

Hần cười con ngựa mà nàng chọn nha.

Hôm nay một mình Hương Hân đi theo Chân Bảo Lộ. Xưa nay tính Hương Hân chu đáo, sợ tiểu thư nhà mình lỡ sơ sẩy bị con ngựa làm đau, nên mới cẩn thận nói: “Tiểu thư, chúng ta đến bên cạnh ngồi một lát đi.”

Tiểu cô nương không thể cười ngựa, chỉ có thể ở bên cạnh xem.

Chân Bảo Lộ biết nghe lời phải, theo Hương Hân cùng nhau đi sang bên cạnh nghỉ ngơi.

Từ Tú Tâm cũng không có bởi vì đại ca cười con ngựa nàng chọn mà cảm thấy vui vẻ, bởi vì Chân Bảo Lộ không hề có ý muốn tranh cùng với nàng, điều này làm Từ Tú Tâm cảm thấy rất không có ý nghĩa.

Nhìn Chân Bảo Lộ đi tới, Từ Tú Tâm từ trên ghế đứng lên nói: “Đại ca cười con ngựa mà ta chọn, nhất định sẽ thắng.”

Thắng thì thắng, nói với nàng chuyện này làm gì?

Từ Tú Tâm cực kỳ chán ghét bộ dáng hồ hững này của nàng, không vui khẽ hừ một tiếng, sau đó đặt mông ngồi xuống. Đến khi nha hoàn bên cạnh Từ Tú Tâm nói gì đó bên tai nàng, Từ Tú Tâm vốn đang không vui bỗng nhiên trở nên vui mừng không thôi, mắt to sáng rực hỏi: “Thật vậy sao? Tổng ca ca đến rồi?”

Tiểu cô nương đáng yêu giống như thực thích vị “Tổng ca ca” này, nghe nha hoàn nói xong, liền không ngồi yên được nữa, đứng dậy chuẩn bị ra nghênh đón.

Chỉ chốc lát sau, Chân Bảo Lộ nhìn thấy một thiếu niên mặc y phục cười ngựa màu lục cùng Từ Tú Tâm đi tới.

Từ Thừa Lăng cũng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đưa vị thiếu niên này sang một bên nói chuyện: “Ta còn tưởng rằng Tổng huynh không tới nữa.”

Thiếu niên mỉm cười, mặt mày ôn hòa, như gió xuân ấm áp.

Chân Bảo Lộ nhìn vị thiếu niên đứng giữa hai huynh muội Từ Thừa Lăng và Từ Tú Tâm, cũng vô cùng kinh ngạc, thiếu chút nữa một tiếng “Tỷ phu” đã kêu ra khỏi miệng.

Đúng, vị công tử trẻ tuổi này chính là vị hôn phu Tổng Cháp của tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh ở đời trước. Tổng Cháp là Nhị công tử con vợ cả của phủ Trung Dũng Hầu, bên trên có một ca ca Tổng Dương.

Chân Bảo Lộ tiếp xúc với vị tỷ tỷ phu Tổng Cháp này không nhiều lắm, nhưng nàng biết Tổng Cháp đối với tỷ tỷ nàng là một tấm chân tình, đúng là nam nhân tốt khó có được. Cũng bởi vì tỷ tỷ, Tổng Cháp đối với em vợ như nàng cũng vô cùng tốt. Chân Bảo Lộ mỉm cười, nhìn Tổng Cháp trẻ tuổi trước mắt, bộ dáng khoảng mười bốn mười lăm tuổi thôi.

Thật trẻ trung.

Tướng tá lại tốt.

Tuy nói đời này Tổng Cháp vẫn chưa gặp được tỷ tỷ, nhưng trong lòng Chân Bảo Lộ đã đem hắn trở thành tỷ tỷ rồi. Chỉ là nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Từ Tú Tâm đứng bên cạnh Tổng Cháp, mở miệng đóng miệng là “Tổng ca ca”, Chân Bảo Lộ liền có chút không vui. Tuy nói tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn là một cô nương, nên tránh né đi chứ.

Từ Thừa Lăng thấy Tiểu Biểu Muội tựa hồ có hơi rầu rĩ không vui, lúc này cũng không tiện hỏi han, chỉ cùng Tiểu Biểu Muội giới thiệu: “Vị này là Tổng Nhị công tử phủ Trung Dũng Hầu.” Rồi hướng Tổng Cháp nói, “Đây là biểu muội của ta, Lục tiểu thư của phủ An Quốc Công.”

Tổng Cháp nhìn thoáng qua tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu, và nói: “Chân Lục tiểu thư.”

Bởi vì đời trước hiểu được Tổng Cháp đối đãi với tỷ tỷ tốt bao nhiêu, lúc này Chân Bảo Lộ nhìn Tổng Cháp càng thêm thuận mắt. Nhưng đời này, nàng cũng không thể để lại ấn tượng nhõa nhõa phóng túng trước mặt tỷ phu, liền nhu thuận nói: “Tổng Nhị công tử.” Lại nhớ kỹ một cô nương là phải rụt rè, nên vẫn chưa quá nhiệt tình với Tổng Cháp.

Tính tình Tổng Cháp hiền lành, chung đụng rất tốt, hơn nữa tuổi còn trẻ, trên người không có sự tranh cường háo thắng, ở trong số con dòng cháu giống có nhân duyên vô cùng tốt.

Chân Bảo Lộ không nghĩ tới, đời này có thể gặp gỡ Tổng Cháp sớm như vậy. Nghĩ tới hôm nay nàng đến đây, đều bởi vì tỷ tỷ khuyên bảo, đúng là từ nơi sâu xa tất cả đều đã được an bài.

Bắt quả ----

Thật ra Chân Bảo Lộ cảm thấy tiếc nuối, sớm biết thì đã tìm biện pháp kêu tỷ tỷ đi cùng rồi. Ngay sau đó, Chân Bảo Lộ lại nghĩ, không được không được, tỷ tỷ tuổi còn nhỏ, nhân duyên giữa nàng và Tổng Cháp là do trời định, nàng không thể can thiệp lung tung, hết thấy phải thuận theo tự nhiên, đời này cũng giống như vậy, cuối cùng hai người cũng sẽ gặp được nhau.

Tâm tư tiểu cô nương rất nhạy cảm, Từ Tú Tâm cực kỳ vui mừng khi ở gần Tổng Cháp, sự nhiệt tình này, có thể đem so sánh với Chân Bảo Lộ và Từ Thừa Lăng lúc còn chưa trưởng thành. Chẳng qua có một chút không giống, Chân Bảo Lộ và Từ Thừa Lăng là biểu huynh muội, thân cận hơn cũng không sao, mà quan hệ giữa Tổng Cháp và phủ Trường Trữ Hầu cũng không phải thân lắm, chỉ đơn giản qua lại thân thiết với Từ Thừa Lăng thôi. Cũng may Từ Tú Tâm vẫn còn nhỏ tuổi, nếu lớn tuổi hơn chút, thì sẽ bị người ta nói thành không biết xấu hổ rồi. Lúc này Từ Tú Tâm thấy Chân Bảo Lộ cứ nhìn Tổng Cháp, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui cười, sợ nàng đã đoạt ca ca của mình, giờ còn muốn cướp Tổng ca ca nữa, vội vàng kéo Tổng Cháp ra xa Chân Bảo Lộ.

Như thế vẫn chưa đủ.

Từ Tú Tâm lặng lẽ kéo ống tay áo của Tổng Cháp, ý bảo hắn cúi người xuống một chút, rồi sau đó nói nhỏ vào tai Tổng Cháp: “Tổng ca ca, Lộ biểu muội này của ta khiến người ta ghét nhất, thường xuyên trêu chọc người khác, hơn nữa...” Đôi mắt Từ Tú Tâm chớp nhanh, nói, “Hơn nữa nàng còn rất ngốc, sáu tuổi mà vẫn chưa thuộc Tam Tự kinh.”

Nói như vậy, khẳng định Tổng ca ca sẽ không thích Chân Bảo Lộ nữa chứ?

Từ Tú Tâm theo bản năng đánh giá về mặt của Tổng Cháp.

Tổng Cháp sẽ để những lời này ở trong lòng sao? Trong phủ của hắn cũng không phải không có muội muội, bởi vì hắn dễ tính, bọn muội muội đều thích cùng hắn thân cận, mấy trò vặt vãnh gì đó cũng đã thấy nhưng không trách cứ. Tổng Cháp liếc mắt nhìn vị Chân Lục tiểu thư nho nhỏ kia, chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất có linh khí, đại khái bởi vì mới gặp mặt, ở trước mặt hắn còn có chút nhút nhát.

Có lẽ là một tiểu cô nương thông tuệ. Tổng Cháp vẫn chưa nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Từ Tú Tâm nói: “Ừ, ta biết rồi.”

Lúc này Từ Tú Tâm mới cong cong khóe miệng, đắc ý nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ.

Đời trước Chân Bảo Lộ không quan tâm chuyện tình cảm của tỷ tỷ, càng sẽ không quan tâm đến chuyện Tổng Cháp. Nhưng nàng biết rất rõ phủ Trường Trữ Hầu, Tổng Cháp lại là bạn thân của Từ Thừa Lăng, tất nhiên hiểu được Từ Tú Tâm thích Tổng Cháp. Cũng khó trách, Tổng Cháp tao nhã lịch sự, lại còn tốt tính, nghe nói các cô nương phủ Trung Dũng Hầu đều rất thích vị Nhị ca này, mà Tổng Cháp là một người lịch sự, cũng là rất có bản lĩnh, nếu đổi lại là người bên ngoài, ca ca tốt như vậy bị người đoạt đi, khẳng định bọn tỷ muội sẽ không thích tâu tấu. Nhưng Tổng Cháp lại làm được vô cùng tốt, khiến cho một đám muội muội chưa xuất giá trong phủ đối với Chân Bảo Quỳnh rất tốt.

Người như Tổng Cháp mới xứng đôi với tỷ tỷ của nàng.

Sau khi Từ Thừa Lãng giới thiệu Tổng Cháp cho Tiết Nhượng và Tiết Đàm quen biết. Tình tình Tiết Đàm hoạt bát, có nhiều bằng hữu, từng vài lần gặp gỡ qua Tổng Cháp, chỉ là Tiết Nhượng không thường ra ngoài, vừa mới gặp Tổng Cháp.

Nhưng thái độ của Tiết Nhượng đối với Tổng Cháp thật ra rất tốt.

Tiết Đàm đứng một bên có chút buồn bực, hẳn chưa từng thấy đại ca thân mật với người ngoài như vậy.

Bởi vậy, trận đấu đua ngựa liền trở thành bốn người.

Chân Bảo Lộ đứng bên cạnh Từ Tú Tâm, nhìn bốn người tư thế oai hùng trên ngựa. Vốn là Từ Tú Tâm ngóng trông đại ca nhà mình có thể thắng, lúc này liền do dự giữa hai người Từ Thừa Lãng và Tổng Cháp, không biết phải cô vũ cho ai. So với Chân Bảo Lộ thì dễ dàng lựa chọn hơn ---- tất nhiên nằng hi vọng tỷ phu có thể thắng, hoàn toàn đem Tiết Đại Biểu Ca cưới con ngựa mà nằng chọn quên sạch sành sanh rồi.

Từ Tú Tâm suy nghĩ, cảm thấy trước giờ đại ca đua ngựa đều là số một, thắng nhiều như vậy rồi, lúc này để Tổng ca ca thắng một lần cũng không sao đúng không? Bởi vậy, tiểu cô nương thoải mái mỉm cười, rồi sau đó nghĩ tới điều gì, hỏi Chân Bảo Lộ: “Người thấy ai sẽ thắng?”

Chân Bảo Lộ đang lột vỏ quýt, nằng đem một múi cho vào miệng, đôi mắt cong cong nói: “Công tử nhà họ Tống.”

Từ Tú Tâm bất mãn, thầm nghĩ Chân Bảo Lộ quả thực lại muốn cướp Tổng ca ca của nằng, lúc này cau mày nói: “Bất chúc!”

Nhìn dáng vẻ áy của Từ Tú Tâm, Chân Bảo Lộ thầm nghĩ trách không được Tổng Cháp lại thích tỷ tỷ, tính tình Từ Tú Tâm so sánh với tỷ tỷ, quả nhiên là kém hơn quá nhiều.

Sân ngựa trong rừng cách đó không xa, có cắm bốn cây cờ nhỏ, bốn người sẽ cưỡi ngựa chạy vào trong rừng lấy cờ, sau đó quay trở về, người nào cầm cờ cưỡi ngựa đến điểm cuối cùng có dây lụa đỏ sẽ thắng.

Trận đấu bắt đầu, Từ Tú Tâm liền đặt hai tay bên miệng làm thành hình loa, vui vẻ kêu: “Tổng ca ca, Tống ca ca!”

Từ Thừa Lãng cũng không so đo muội muội mình hướng về Tổng Cháp, chỉ hướng tới Tổng Cháp nói: “Muội muội của ta chỉ có ở trước mặt người mới ngoan ngoãn nghe lời.”

Tổng Cháp ngồi trên lưng ngựa cười cười.

Tiết Đàm bên cạnh cũng trêu ghẹo theo: “Tổng huynh dễ tính, xác thực rất được nhiều tiểu cô nương yêu thích, coi Lộ biểu muội xem, luôn nhìn Tổng huynh cười, chỉ sợ cũng hi vọng Tổng huynh thắng đây.”

Thật sao?

Từ Thừa Lãng thu lại vẻ tươi cười, nhìn thoáng qua tiểu cô nương chải búi tóc nụ hoa, mặc y phục màu đỏ, thấy nằng quả thực không có nhìn mình.

Trong lòng Chân Bảo Lộ nghĩ tỷ phu nhà mình thắng, nhưng cũng không dám giống Từ Tú Tâm gióng trống khua chiêng như vậy, chỉ nhìn Tổng Cháp trên lưng ngựa, có ý âm thầm cô vũ cho hắn thôi.

Nhưng mà, bên cạnh Tổng Cháp là Tiết Nhượng. Chân Bảo Lộ không để ý nhìn thấy ánh mắt của Đại Biểu Ca, đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi mình còn hi vọng Đại Biểu Ca đã thay nằng giải vây sẽ thắng, lúc này nhìn thấy tỷ phu thì hi vọng tỷ phu thắng, thật sự có chút không được tốt...

Rốt cuộc thì một giọt máu đào hơn ao nước lã. Chân Bảo Lộ cảm thấy an ủi, Tiết Nhượng làm sao thân bằng tỷ phu được?

Cuộc đua ngựa bắt đầu, bốn con tuấn mã cùng nhau lao ra sân.

Dẫn đầu là Từ Thừa Lãng.

Đối với Chân Bảo Lộ mà nói, cũng không có gì kinh ngạc, dù sao Từ biểu ca thật sự xuất sắc, chẳng qua đời trước nằng chính là rõ ràng nhất.

Đang nhìn mấy người còn lại, thứ nhì là Tiết Đàm, Tổng Cháp ở vị trí thứ ba, còn thứ tư...

Sao Đại Biểu Ca lại là cuối cùng?

Chân Bảo Lộ mở lớn cặp mắt to tròn, kinh ngạc không thôi.

Bởi vì Chân Bảo Lộ biết sau này Tiết Nhượng muốn theo võ học, cho nên cảm thấy Đại Biểu Ca đương nhiên phải cưỡi ngựa rất giỏi, lúc này thấy hắn xếp sau cùng, xác thực có chút kỳ quái. Chân Bảo Lộ nhíu mày, rồi đột nhiên hiểu ra ---- sẽ không phải là do con ngựa mà nằng đã chọn chứ?

Nếu thật sự là như thế, Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút áy náy rồi.

Đại Biểu Ca thay nằng giải vây, nằng lại thay Đại Biểu Ca chọn một con ngựa kém.

Tuy nói dẫn đầu không phải Tổng Cháp, nhưng trong lòng Từ Tú Tâm vẫn vui vẻ, dù sao Từ Thừa Lãng cũng là thân ca ca của nàng. Lập tức nhìn qua bộ dáng nhũ mi của Chân Bảo Lộ, Từ Tú Tâm khoanh tay cười nhạo nói: “Con ngựa Tiết Đại công tử cười là do ngươi chọn đúng không?” Nói xong Từ Tú Tâm liền che miệng cười to, “Ngươi nhìn xem, may mà ca ca cười con ngựa ta chọn đó.”

Giống như Từ Thừa Lãng có thể dẫn đầu không phải bởi vì hấn cười ngựa giỏi, mà là vì cười con ngựa nàng ta chọn vậy.

Hai vị tiểu cô nương ở một bên đầu võ mồm, khát thì bắt đầu lột quýt ăn.

Đã qua thời gian một ly trà, liền nghe được tiếng vỗ ngựa cách đó không xa.

Trở về rồi!

Chân Bảo Lộ và Từ Tú Tâm lập tức đứng lên, rướn cổ nhìn tới bên đó.

Từ Tú Tâm nhìn người trở về đầu tiên, sững sờ nói: “Sao...sao lại là hấn?” Giọng điệu có chút khó tin.

Phía sau, Chân Bảo Lộ cũng nhìn đến.

Nàng nhìn thấy thiếu niên mặc y phục cười ngựa màu trắng, còn có tuần mã màu nâu. Có lẽ bởi vì sự áy náy khi nãy, lo Tiết Nhượng vì con ngựa nàng chọn mà bị thua, nay thấy hấn dẫn đầu, trong lòng Chân Bảo Lộ thật sự vui mừng, nhất thời không kiềm chế nổi sự vui sướng trong lòng, lớn tiếng gọi: “Đại Biểu Ca, Đại Biểu Ca!”

Thiếu niên trên lưng ngựa, nghe được âm thanh lanh lảnh của tiểu cô nương, nhìn thoáng qua nàng, rồi sau đó kẹp chặt bụng ngựa tiếp tục tiến lên.

Khi Tiết Nhượng gần đến điểm kết thúc, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng ngựa hí vang.

Khiến lực chú ý của Chân Bảo Lộ bị hấp dẫn. Theo sát phía sau Tiết Nhượng là Tổng Cháp và Từ Thừa Lãng, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng Tổng Cháp té xuống từ trên lưng ngựa, mà con ngựa của Từ Thừa Lãng ở đằng sau, vỗ ngựa giờ cao...

Từ Thừa Lãng ngồi trên lưng ngựa thất kinh, không khống chế được ngựa, thấy vỗ ngựa sắp đâm xuống người của Tổng Cháp.

Chân Bảo Lộ nhìn thấy, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Ở trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tiết Nhượng lập tức nhanh chóng nhảy xuống, một tay nắm lấy Tổng Cháp kéo lên, lăn qua một bên.

Ngựa của Từ Thừa Lãng vượt qua dải lụa đỏ ở điểm cuối, mới phản ứng được, khuôn mặt tuần tú trắng bệch lập tức nhảy xuống, chạy tới bên cạnh Tiết Nhượng và Tổng Cháp.

Từ Tú Tâm sớm đã bị sợ đến choáng váng, ngơ ngác đứng ở một bên.

Mà Chân Bảo Lộ cũng bị sợ thành ngốc, phản ứng lại sau, liền vội vã sốt ruột chạy tới chỗ của Tiết Nhượng và Tổng Cháp.

Tuy rằng Tổng Cháp bị thương, nhưng được Tiết Nhượng đứng lúc ra tay cứu giúp, bằng không mạng nhỏ sẽ không còn rồi. Đời này của tỷ tỷ chẳng phải sẽ... Nghĩ đến đây, Chân Bảo Lộ thở ra một hơi dài.

Mọi người đều vây quanh Tổng Cháp, chỉ có Tiết Đàm xem xét vết thương trên người huynh trưởng Tiết Nhượng. Cánh tay của Tiết Nhượng bị chà rách da, bàn tay cũng bị trầy, thêm nữa hôm nay hấn mặc một thân y phục cười ngựa màu trắng, khiến cho máu tươi nhìn càng ghê sợ.

Chân Bảo Lộ xem xong Tổng Cháp, mới nhìn qua Tiết Nhượng, nhũ mi quan tâm nói: “Đại Biểu Ca?”

Sắc mặt Tiết Nhượng như thường, nhưng Chân Bảo Lộ thấu màu máu đỏ sẫm liền cảm thấy đau xót.

Hai người được đưa vào chỗ nghỉ ngơi, Từ Thừa Lãng bận rộn sai người đi tìm đại phu.

Bởi vì có nhiều người quan tâm Tổng Cháp, tuy rằng Chân Bảo Lộ lo lắng, cũng không muốn đi qua giúp vui, lựa chọn tiếp tục ở bên cạnh Tiết Nhượng --- hôm nay Tiết Nhượng đã cứu tỷ phu một mạng, chính là ân nhân cứu mạng của Chân Bảo Lộ nàng.

Hai người rửa sạch miệng vết thương, để cho đại phu thoa thuốc.

Cũng may hai người chỉ bị thương ngoài da, không thương tổn tới gân cốt, coi như trong cái rủi có cái may.

Tiết Đàm đi theo đại phu ra ngoài hỏi những điều cần chú ý, Chân Bảo Lộ ở lại ngồi cùng Tiết Nhượng. Nàng thấy Tiết Nhượng khẽ mím môi, cánh môi có hơi khô ráo, tay liền lấy một trái quýt trong mâm đựng trái cây, cúi đầu im lặng lột vỏ.

Lúc này, Tiết Nhượng mới nghiêng đầu liếc nhìn tiểu cô nương bên cạnh.

Lột hơn một nửa trái quýt, Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nhượng đang nhìn nàng, thì dừng lại hỏi: “Đại Biểu Ca có đau không?”

Tiết Nhượng lắc đầu: “Không có việc gì.”

Chân Bảo Lộ cười toét miệng, hai tròng mắt sáng như ngọc, nói: “Mới vừa rồi ta còn tưởng Tổng công tử sẽ mất mạng, bắt quá... Đại Biểu Ca thật lợi hại.”

Môi mỏng của Tiết Nhượng thoáng cong lên, không nói gì, xem tiểu cô nương tiếp tục lột vỏ quýt.

Tiết Nhượng là nam tử, cho tới bây giờ ăn quýt đều lột đại khái thôi, nhưng Chân Bảo Lộ lột vỏ quýt lại thích lột cho sạch. Lúc này đôi bàn tay múp míp đem những sọt xơ màu trắng lột ra sạch sẽ sau khi đã lột xong vỏ, một chút cũng không thừa. Trái quýt được lột sạch, xác thực nhìn có vẻ ăn ngon hơn. Tiết Nhượng trầm nghĩ.

Lột xong rồi, Chân Bảo Lộ bóc ra một múi, đưa tới bên miệng Tiết Nhượng: “Đại Biểu Ca.”

Trong lòng Tiết Nhượng nao nao, sau đó do dự há mồm ăn.

Chân Bảo Lộ nhìn hần, dịu dàng cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Tiết Nhượng đối với mặt mày tươi cười của tiểu cô nương, bỗng nhiên nghĩ đến một Chân Lục tiểu thư xinh đẹp vô song tính tình lại kiêu căng, thiếu niên trẻ tuổi nhất thời dừng một chút, lỡ tai ửng hồng, nghiêng mặt đi, chỉ còn thấy được sườn mặt tuần tú.

“... Rất ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Chân Bảo Lộ nở nụ cười.

Nàng chọn quýt đương nhiên phải ngọt rồi.

Có điều, nàng nhớ rõ quýt này có hạt nha.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, ánh mắt thoáng nhìn xuống, thấy cổ họng hần giật giật, nhưng vẫn chưa phun hạt ra, có lẽ Đại Biểu Ca may mắn, ăn trái quýt đó vừa lúc không có hạt.

Từ Thừa Lăng đi vào, thấy Chân Bảo Lộ ngồi bên cạnh Tiết Nhượng, ánh mắt hơi giật mình, sau mới đi tới nói: “Thương thế của Tiết công tử như thế nào rồi?” Hôm nay Tiết Nhượng và Tổng Cháp gặp chuyện không may ở sân ngựa của phủ Trường Trữ Hầu, hiển nhiên Từ Thừa Lăng phải có trách nhiệm, cũng may hai người bị thương không nặng.

Tiết Nhượng ung dung thản nhiên thu lại vẻ ôn hòa trên mặt, nhìn về phía Từ Thừa Lăng ôn nhuận như ngọc trước mặt, nói: “Không có gì đáng ngại. Cưỡi ngựa bị thương là việc không thể tránh được, Từ công tử không cần để ở trong lòng.”

Từ Thừa Lăng nói: “Tiết công tử không sao là tốt rồi.” Chuyện đã xảy ra lúc này, nếu không có Tiết Nhượng phản ứng kịp thời, sợ là Tổng Cháp đã mất mạng dưới vó ngựa của hần... Trong lòng Từ Thừa Lăng cảm thấy tự trách, nhưng chuyện đột ngột xảy ra, Từ Thừa Lăng vẫn còn là một thiếu niên trẻ tuổi, khó tránh khỏi không biết phải làm sao. Nói cho cùng, Từ Thừa Lăng vẫn rất cảm kích Tiết Nhượng.

Lúc này Tổng Cháp ở phòng bên cạnh đã được đắp thuốc rất tốt đang chuẩn bị hồi phục, cố ý lại đây cảm tạ ân cứu mạng của Tiết Nhượng.

Thái độ của Tiết Nhượng đối với Tổng Cháp rõ ràng ôn hòa hơn.

Tổng Cháp xuất thân từ phủ Trung Dũng Hầu, từng qua lại với rất nhiều công tử quyền quý, nhưng hôm nay Tiết Đại công tử và hần bắt quả chỉ mới gặp mặt lần đầu, nhưng đã xả thân cứu giúp, khiến cho Tổng Cháp cảm thấy rất là khâm phục, lúc này thấy thái độ Tiết Nhượng khiêm tốn nhã nhặn, từ trong đáy lòng rất là thương thức. Liên nhận định Tiết Nhượng thật sự là một người rất đáng để kết giao.

Mới vừa rồi bên cạnh Tổng Cháp có nhiều người, Chân Bảo Lộ chỉ xác định hần không bị thương nặng thì tới bên Tiết Nhượng, trước mắt nhìn Tổng Cháp được bôi thuốc xong còn tự mình qua đây, vậy có lẽ thật sự không sao rồi. Chân Bảo Lộ mới thở phào nhẹ nhõm, nếu hôm nay không có Đại Biểu Ca, bị con ngựa kia đạp xuống, sợ là Tổng Cháp không chết cũng bị tàn phế. Tỷ tỷ nên làm thế nào cho phải a!

Nghĩ đến điều này, hình ảnh kia thật là vô cùng hung hiểm, Từ biểu ca xưa nay ôn trọng, cũng lập tức bị rối loạn.

Chân Bảo Lộ liếc nhìn Đại Biểu Ca nhà mình, cánh môi khẽ nhếch, mới nhìn sang Tổng Cháp, Tổng Cháp cũng đang nhìn sang nàng khẽ cười.

Từ Thừa Lãng tự mình đưa Tổng Chấp ra ngoài.

Chân Bảo Lộ ở lại trong phòng, nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay, lại cảm thấy cũng không còn sớm, nên trở về thôi.

Chân Bảo Lộ xem xét quan sát Tiết Nhượng bên cạnh, muốn mở miệng nói lời từ biệt.

Lại thấy vị Đại Biểu Ca này cũng nhìn nàng: “Lộ biểu muội.”

“Ừ.” Chân Bảo Lộ lên tiếng, “Đại Biểu Ca, ta...”

“Có thể lột thêm một trái quýt không?”

Chân Bảo Lộ giật mình, nghĩ đến hần bị thương cánh tay và bàn tay, cũng không tiện cự tuyệt, mỉm cười nói: “Đương nhiên có thể.” Lập tức cầm lấy một trái quýt từ mâm đựng trái cây, lưu loát lột ra.

Hình như Tiết Nhượng rất thích ăn quýt.

Ăn xong thêm một trái, Chân Bảo Lộ mới nhìn không được cười nói: “Đại Biểu Ca thật may mắn, ăn hai trái đều không có hột.”

[haha...anh tham quýt của chị quá đi, hên là chỉ 2 trái, cả đĩa thì chết anh nhé]

.

Trở về phủ, Chân Bảo Lộ đem chuyện nguy hiểm xảy ra ở sân ngựa hôm nay nói với Chân Bảo Quỳnh. Chân Bảo Quỳnh nghe xong, mới kéo muội muội lên kiểm tra một lượt, vội vàng nói: “Đề tỷ tỷ xem nào, trên người người có bị thương hay không?”

Chân Bảo Lộ nhìn bộ dáng tỷ tỷ khăn trương, mới nắm tay tỷ tỷ trấn an: “Tỷ tỷ yên tâm, lúc ấy ta đứng ở một bên, làm sao bị thương được?”

Vừa nói như thế, Chân Bảo Quỳnh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội trắng nõn như ngọc, hai tay cũng trắng trẻo non nớt, quả nhiên một sợi tóc cũng không thiếu.

Chân Bảo Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, lầm bầm nói: “Người không có sao là tốt rồi. Thật là, loại chuyện cười ngựa này quá nguy hiểm, ta không nên để muội đi.” Vốn là ý tốt, bây giờ Chân Bảo Quỳnh liền cảm thấy bản thân mình suy nghĩ không đủ chu toàn, rốt cuộc muội muội vẫn còn nhỏ, cho dù có Từ Thừa Lãng, nhưng sân cười ngựa, ít đi thì tốt hơn.

Chân Bảo Lộ thấy trong lòng tỷ tỷ chỉ có mình, nhìn không được cong môi cười, lại nghĩ đến hôm nay gặp được Tổng Chấp, nên nói: “Vị Tổng công tử kia quả nhiên mạng lớn, may mắn có Đại Biểu Ca.”

Chân Bảo Quỳnh là tiểu cô nương được nuôi dưỡng ở khuê phòng, trừ ngày lễ ngày tết đi thăm người thân, gặp mặt với biểu ca biểu đệ này nọ, còn Tổng Chấp, tất nhiên nàng chưa gặp qua. Nay nói đến Tiết Nhượng cứu Tổng công tử, hiển nhiên tất cả lực chú ý đều rơi vào trên người Tiết Nhượng, vị biểu ca này, nói: “Đại Biểu Ca thật sự không sao chứ?”

Chân Bảo Lộ gật đầu, kể lại cảnh tượng khi đó: “... Ta và Tú Tâm biểu tỷ đứng ở một bên đều sợ đến choáng váng, Từ biểu ca cũng bị giật mình, Đại Biểu Ca thiếu chút nữa là đến điểm cuối, chột nhảy xuống đem Tổng công tử nâng lên lăn qua một bên...”

Chân Bảo Quỳnh chưa thấy qua việc hung hiểm như vậy, hết sức chăm chú lắng nghe, khi nghe đến Tiết Nhượng đem Tổng công tử nâng lên, mới nghĩ ngơ nói: “Muội nói vị Tổng công tử kia mười bốn mười lăm tuổi rồi hả?”

Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, nàng nhớ rõ tỷ phụ so với tỷ tỷ lớn hơn bốn tuổi, trước mắt tỷ tỷ chỉ mới mười một, vậy thì Tổng Chấp phải là mười lăm. Chân Bảo Lộ gật đầu nói: “Đúng vậy, so với Từ biểu ca lớn hơn một chút.”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Tiết Đại Biểu Ca bắt quá mới mười bốn, có thể nâng Tổng công tử lên...”

Chuyện này...

Chân Bảo Lộ lập tức há to miệng. Sự tình xảy ra đột ngột, sau còn hoang mang hoảng loạn, thật ra nàng đã không suy nghĩ nhiều. Hiện giờ nghe tỷ tỷ nói, Chân Bảo Lộ mới tỉ mỉ nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nhìn không được thờ dãi: “Sức lực của Đại Biểu Ca ghê gớm thật.” Trách không được ngày sau muốn theo võ học.

Chân Bảo Lộ nhú mày lại. Nghĩ thoát nhìn Đại Biểu Ca lịch sự như vậy, cũng không hề giống như có sức mạnh kinh người như vậy.

Sau khi kinh ngạc, Chân Bảo Lộ đánh giá gương mặt thanh tú của tỷ tỷ, nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ cũng biết vị Tổng công tử kia?”

Chân Bảo Quỳnh là tiểu thư khuê các, làm sao có thể tùy tiện nhắc tới ngoại nam, nhưng nàng hiểu muội muội tuổi còn nhỏ, sợ là không có khái niệm này, liền thực sự nói: “Chưa từng. Sao vậy?”

Chân Bảo Lộ chỉ cười không có gì, sau mới nhìn tỷ tỷ nói: “Chẳng qua là cảm thấy Tổng Nhị công tử rất thân thiết.”

Tất nhiên Chân Bảo Quỳnh không biết trong lòng muội muội đã đem Tống Nhị công tử trở thành thân tỳ phu, mới có thể cảm thấy hân thân thiết, mà chỉ cảm thấy muội muội rất đáng yêu, người bên ngoài nhìn tiểu cô nương đáng yêu như vậy tự nhiên là sẽ thân thiện hơn, cũng không phải chuyện gì hiếm có.

Hai người tỳ muội đang nói chuyện, Chúc ma ma bên cạnh Chân Bảo Lộ đi đến, trong tay cầm một bình sứ trắng nhỏ, có chút kích động nhìn Chân Bảo Lộ, nói: “Tiểu thư sao lại bị thương vậy chứ? Vì sao không nói với lão nô?” Nói xong xoay qua mặt Hương Hàn, “Nha đầu Hương Hàn kia, trong ngày thường làm việc rất cẩn thận, hôm nay sao lại qua loa như vậy, tiểu thư bị thương cũng không nói một tiếng.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới phản ứng được, thì ra Từ Thừa Lăng phái người đưa thuốc mỡ tới cho nàng. Trong lòng Chân Bảo Lộ thấy ấm áp, chuyện xảy ra hôm nay, mà hắn còn nhớ việc nhỏ này. Bản thân nàng cũng đã quên.

Chúc ma ma vừa nói, Chân Bảo Quỳnh vốn đã thờ phào nhẹ nhõm lại bị dọa cho khiếp sợ, giọng nói cũng lớn hơn: “Bị thương ở đâu?”

Chân Bảo Lộ dờ khóc dờ cười, lúc này mới giơ tay vén tóc trên trán ra, chỉ vào cái trán đã hết đau nói: “À, chính là chỗ này. Hôm nay ta ở trên xe ngựa không cẩn thận bị đụng vào đầu, tý tý xem đi, hết đau từ lâu rồi. Chỉ là Từ biểu ca chuyện bé xé ra to thôi.”

Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng vẫn còn có chút sưng đỏ, và lại làn da của Chân Bảo Lộ mềm mại trắng trẻo, nên hiện ra càng rõ ràng. Ngày thường Chân Bảo Quỳnh nhìn không được mới nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội, mà cũng không dám quá dùng sức.

Lúc này Chân Bảo Quỳnh thấy cực kỳ đau lòng, cầm lấy thuốc mỡ trong tay Chúc ma ma, tự tay thoa lên cho muội muội.

Chân Bảo Lộ cười hi hi, bộ dáng bướng bỉnh không có nửa điểm để ý. Khiến cho Chân Bảo Quỳnh vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

.

Đó là lần cuối Chân Bảo Lộ ra ngoài trước kỳ thi khảo nghiệm, sau ngày đó chỉ đóng kín cửa học bài, mỗi ngày trừ bỏ đến phòng học ở Ngọc Bàn Sơn, thỉnh an với lão thái thái, sau đó đi Nghi An Cư thăm hai đệ đệ.

Mà ở bên Nhị phòng, Chân Bảo Chương đang hỏi thăm tình hình của Chân Bảo Quỳnh, bởi vì mấy ngày này Chân Bảo Lộ đổi tính, Tạ tiên sinh phá lệ khen thưởng nàng, Chân Bảo Chương cũng đã hỏi thăm đến Chân Bảo Lộ. Nghe được mấy ngày này Chân Bảo Lộ rất cố gắng học bài, buổi tối đều đọc sách đến đêm khuya, trong tay Chân Bảo Chương cầm bút dừng lại, nói: “Lục đường muội này của ta lần này thực sự trở nên ngoan ngoãn rồi.”

Chân Bảo Chương không giống với Chân Bảo Nguyệt, cảm thấy Chân Bảo Lộ chỉ là đang giả bộ để được Tạ tiên sinh thích. Chân Bảo Chương hiểu được, Lục đường muội tuổi nhỏ hơn nàng, lúc trước không chăm chú nghe giảng bài, bây giờ lại cố gắng, thế nhưng đang đuổi gần tới, hiển nhiên không thể khinh thường. Trong thời gian ngắn có thể vượt qua nàng thì không thể nào, nhưng cứ tiến bộ, theo thời gian, chưa chắc đã không phải là một đối thủ mạnh.

Đại phòng có một Chân Bảo Quỳnh đã đủ khó giải quyết, thật sự không thể để vị Lục đường muội này cũng vượt qua...

Và lại, mấy ngày nay nương bị lão thái thái trách phạt, nhốt trong phòng kinh Phật, cũng bởi vì do Lục đường muội.

Làm nữ nhi, sao có thể nhìn xuống con gian này?

Chân Bảo Chương kêu nha hoàn Phát Đông bên người tới nói: “Người đi Tiêu Tiêu Cư mời Ngũ cô nương lại đây, nói trước đó vài ngày ta có một cái vòng tay tinh xảo, kiểu dáng này trong Hoàng thành cũng không mua được, kêu nàng lại đây xem, nếu nàng thích thì ta sẽ cho nàng.”

Phát Đông đáp dạ, liền đi Tam phòng tìm Ngũ cô nương Chân Bảo Nguyệt.

Chỉ chốc lát sau, Chân Bảo Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng đi tới: “Tam tỷ tỷ.”

Chân Bảo Nguyệt là nữ nhi duy nhất của Tam phòng, bên trên có thứ tỷ Chân Bảo Thanh, nhưng Chân Bảo Nguyệt tự cho mình cao quý, không thích chơi cùng với thứ tỷ, ngược lại thích Tam đường tỷ hiểu biết nhiều thứ thì còn đối xử với người thân gần gũi. Chân Bảo Nguyệt bội phục người học giỏi, tự nhiên cũng bội phục Tứ đường tỷ Chân Bảo Quỳnh, nhưng Tứ đường tỷ Đại phòng lại có một muội muội đáng ghét, Chân Bảo Nguyệt không thích Chân Bảo Lộ, nên cũng không thân cận với Chân Bảo Quỳnh.

Kể từ đó, Chân Bảo Nguyệt cùng hai đường tỷ ở Nhị phòng thân cận hơn, nhất là Chân Bảo Chương.

Vì kỳ thi khảo nghiệm, Chân Bảo Nguyệt nhìn thấy sách liền đau đầu cũng phải ở trong phòng mỗi ngày thật sự ôn bài, lúc này Chân Bảo Chương gọi nàng tới xem vòng tay mới, Chân Bảo Nguyệt thấy rất có hứng thú, hỏi: “Tam tỷ tỷ, vòng tay ở đâu vậy?”

Chân Bảo Chương cười cười, sai nha hoàn cầm hộp nhỏ gỗ tử đàn khắc hoa ngọc lan trên bàn trang điểm tới, mở ra, bên trong có một cái vòng tay mạ vàng hoa văn gọn nước, còn kết hai cái chuông nhỏ tinh xảo, nhìn thật đẹp mắt. Chân Bảo Nguyệt lập tức nói: “Vòng tay này đẹp quá.”

Chân Bảo Chương thấy bộ dáng nóng lòng muốn đeo thử của Chân Bảo Nguyệt, liền cầm lấy chiếc vòng tự tay đeo lên cho nàng, nắm tay Chân Bảo Nguyệt nhìn nhìn, nói: “Ngũ muội muội mang rất hợp, nếu Ngũ muội muội không chê, vòng tay này cho người.”

Chân Bảo Nguyệt nhận không ít đồ của Chân Bảo Chương, lúc này tuy rằng rất thích, nhưng vẫn khách sáo nói: “Không tốt lắm đâu...” Ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào vòng tay.

Chân Bảo Chương nhẹ nhàng vỗ tay Chân Bảo Nguyệt, nói: “Chúng ta là đường tử muội, của ta là của người, khách sáo vậy làm gì?”

Dù sao Chân Bảo Nguyệt còn nhỏ tuổi, cũng không từ chối nữa, cười vui vẻ nhận lấy.

Chân Bảo Chương hỏi tới kỳ thi khảo nghiệm đã chuẩn bị đến đâu rồi. Vừa nhắc tới chuyện này, Chân Bảo Nguyệt vốn đang cười rạng rỡ liền cuối đầu xuống lầm bầm nói: “Sợ là sẽ bị điểm thấp nữa rồi...”

Chân Bảo Chương nói: “Ngũ muội muội người thông minh, nếu chăm chỉ hơn chút, tự nhiên có thể vượt qua những tử muội khác. Bất quá ---- ban đầu thành tích của người và Lục muội muội ngang nhau, có bị tụt ở phía sau cũng không sao, dù sao hai người tuổi còn nhỏ. Chỉ là nhiều ngày qua, ta thấy Lục muội muội chăm chỉ chịu khó, còn có Tứ muội muội bên cạnh chỉ dạy, sợ là sẽ đột nhiên tiến bộ...” Chân Bảo Chương nói xong lại thở dài, “Đến lúc đó Tạ tiên sinh nhìn không được sẽ so sánh người với Lục muội muội, mà tuổi của Lục muội muội còn nhỏ hơn người hai tuổi đấy.”

Chân Bảo Nguyệt không thích tính tình của Chân Bảo Lộ, nhưng thấy mỗi kỳ thi khảo nghiệm Chân Bảo Lộ đều giống nàng xếp ở cuối, cảm thấy vẫn có chút may mắn vì có bạn. Xếp cuối thì xếp cuối, riết rồi thành thói quen, nhưng lúc này nếu Chân Bảo Lộ tiến bộ hơn, vậy là chỉ còn có một mình nàng xếp cuối rồi.

Nghe xong lời nói của Chân Bảo Chương, vẻ mặt Chân Bảo Nguyệt như đưa đám mới phản ứng lại nói: “Tam tỷ, ta...ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tuy nói còn chưa thi khảo nghiệm, nhưng mấy ngày này trên lớp Tạ tiên sinh ra đề, Lục muội muội cũng đều đáp được. Nàng đều thấy rất rõ ràng.

Chân Bảo Chương nhú mồm, cũng nói không có biện pháp: “Dù sao loại chuyện này, không bao lâu nữa là có kết quả.”

Chân Bảo Nguyệt đôi mắt ửng hồng, khịt khịt mũi.

Lại nghe Chân Bảo Chương nói: “Trừ phi...”

Chân Bảo Nguyệt biết Tam tỷ thông minh, có vấn đề gì khó giải quyết, chỉ cần có Tam tỷ sẽ có thể nghĩ ra biện pháp. Lúc này mặc dù âm thanh của Chân Bảo Chương rất nhỏ, nhưng Chân Bảo Nguyệt vẫn nghe thấy. Nàng vội vàng kéo ống tay áo của Chân Bảo Chương, hỏi: “Trừ phi cái gì? Tam tỷ có biện pháp?”

Thì thấy Chân Bảo Chương lắc đầu, nói lầm bầm: “Không được, dù sao Lục muội muội cũng là đường muội của chúng ta. Chúng ta không thể làm như vậy.”

Đây là có biện pháp, lại không chịu nói cho nàng biết?

Chân Bảo Nguyệt vô cùng sốt ruột, khóc sụt sụt nói: “Tam tỷ nói cho ta biết đi. Chỉ cần người nói cho ta biết, ta nhất định sẽ không nói với người khác, có được hay không, Tam tỷ...”

Chân Bảo Chương do dự trong chốc lát, liền nhỏ giọng nói vào tai Chân Bảo Nguyệt, sau khi nói xong, thấy biểu tình Chân Bảo Nguyệt sững sờ, thì cup mắt xuống: “Chuyện này không được tốt. Bất quá... Với tính tình của Lục muội muội, cho dù chúng ta không làm, bản thân nàng ta có cố gắng cũng sẽ...”

Chân Bảo Nguyệt vốn đang do dự, dù sao loại chuyện này, xác thực quá ác rồi.

Nhưng nghe được nửa câu nói sau của Chân Bảo Chương, Chân Bảo Nguyệt cũng phản ứng lại.

Đúng vậy, với tính tình của Lục muội muội, làm gì sẽ thành thật thi khảo nghiệm chứ?

.

Ngày kế là ngày mà sáu vị cô nương ở phòng học Ngọc Bàn Sơn thi khảo nghiệm. Mỗi lần thi khảo nghiệm xong, sẽ có năm ngày nghỉ. Đối với tiểu cô nương cả ngày học bài mà nói, tất nhiên là một sự kiện đáng vui mừng. Và lại lúc này lão thái thái còn muốn đi Linh Phong tự bái Phật, có thể sẽ ở lại trên núi mấy ngày, càng khiến cho người ta thêm mong chờ.

Mà cả hai đời của Chân Bảo Lộ, cũng chưa từng cố gắng như vậy. Hơn nữa lúc trước lão thái thái đã nói với nàng, Chân Bảo Lộ hiểu được, đây là lão tổ tông cho nàng một cơ hội. Nếu nắm chắc thật tốt, khẳng định lão tổ tông sẽ thích nàng. Nghĩ như thế, Chân Bảo Lộ bắt đầu ước mơ lần thi khảo nghiệm của nàng sẽ được tốt, cảnh tượng phụ mẫu sẽ vui vẻ.

Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội khần trương, nên nhéo mu bàn tay mập mạp của muội muội, nói: “Đừng căng thẳng.” Nàng biết muội muội thông minh, Chân Bảo Quỳnh tin tưởng kỳ thi khảo nghiệm hôm nay sẽ không làm khó được muội muội.

Chân Bảo Lộ mỉm cười nói: “Tỷ tỷ yên tâm, ta không có căng thẳng.”

Chân Bảo Lộ không có ưu điểm gì, tâm tính tốt chính là một trong những ưu điểm khó có được. Chỉ là thấy lần này rất quan trọng, nàng không hi vọng sẽ bị sai lầm. Nàng cũng muốn cùng đi với lão tổ tông đến Linh Phong tự, cùng tỷ tỷ ở bên người lão tổ tông, trở thành cháu gái mà bà mang đi ra ngoài sẽ được nở mặt nở mũi.

Đến khi Chân Bảo Lộ và tỷ tỷ cùng nhau ngồi xuống, Chân Bảo Quân và Chân Bảo Chương của Nhị phòng, còn có Chân Bảo Nguyệt của Tam phòng cũng cùng nhau tiến vào.

Mấy người tỷ muội chào hỏi nhau, rồi đều tự mình ngồi xuống.

Chỉ là Chân Bảo Nguyệt luôn hoạt bát, nhưng hôm nay một câu cũng không nói, chỉ yên lặng ngồi xuống vị trí của mình.

Chân Bảo Lộ nghi hoặc nhìn thoáng qua, mà không hề quan tâm, chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ của mình, ở trong đầu đem chuyện nhìn thấy hôm qua để sang một bên. Sau đó Tạ phu tử tiến vào, thấy các vị tiểu cô nương đều ngồi ngay ngắn, hiển nhiên đã chuẩn bị xong, thì bắt đầu phát bài kiểm tra khảo nghiệm.

Đợi bài kiểm tra phát xuống hết, Chân Bảo Lộ cũng không vội vã, mà xem qua bài kiểm tra một lần, nhìn thấy đều là những gì nàng đã học thuộc, lúc này mới nở nụ cười.

Vốn là Tạ phu tử không thích vị Chân Lục tiểu thư kém cỏi này, nhưng hôm nay nhìn thấy đã thuận mắt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tươi cười dào dạt, bộ dáng tràn đầy tự tin, giữa lông mày của bà cũng thoáng giãn ra, sau đó nhìn sang vài vị tiểu cô nương nói: “Tốt lắm, nhanh làm bài kiểm tra đi.”

Bên trong lớp học lập tức trở nên im lặng, các vị tiểu cô nương đều tự cúi đầu làm bài kiểm tra.

Chân Bảo Lộ làm bài rất thuận lợi. Nàng chưa bao giờ có cảm giác này, đời trước, mỗi kỳ thi khảo nghiệm nàng đều cần bút vẽ mặt cầu xin.

Nay nghĩ lại, đã là chuyện đời trước rồi.

Tạ phu tử không có ở lại bên trong lớp học, mà đi ra ngoài, hiển nhiên đối với các vị tiểu cô nương là cực kỳ tín nhiệm, dù sao cũng đều là tiểu thư của phủ Quốc Công.

Chân Bảo Lộ làm xong bài kiểm tra, liếc nhìn xem bốn phía, thấy tỷ tỷ vẫn còn viết, mà Chân Bảo Chương bên kia cũng vẫn còn viết.

Nếu không, kiểm tra lại một lần?

Nhưng tính tình của Chân Bảo Lộ không có cách nào khác lập tức sửa đổi được, dù là đời trước đã chịu nhiều thiệt thòi như vậy, vẫn không học được một nửa tính ôn hòa của tỷ tỷ nàng. Tạ phu tử đi vào, nhìn thấy Chân Bảo Lộ đã sắp đặt bút xuống, lại thấy trên bài kiểm tra tràn ngập chữ viết, liền hỏi: “Làm xong rồi?”

Chân Bảo Lộ gật đầu, hiểu được ý tứ của Tạ phu tử, đứng dậy đem bài kiểm tra giao cho Tạ phu tử.

Tạ phu tử nhận lấy bài kiểm tra của Chân Bảo Lộ, hai mắt nhìn qua bài làm một lần, lúc này mới gật đầu.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, cũng đứng thẳng lưng lên hơn.

Tạ phu tử nói: “Tốt lắm, vậy ngươi đi ra ngoài trước, đừng quấy rầy những người khác làm bài.”

Chân Bảo Lộ nhu thuận gật đầu, đang muốn đi ra ngoài, thì thấy Chân Bảo Nguyệt ngồi ở hàng cuối cùng đứng lên, nhỏ giọng nói: “Tạ phu tử, ta có việc muốn nói với ngài.”

Giọng nói của tiểu cô nương mềm mại, còn có một chút khấn trương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thành tích

Tạ phu tử nghĩ tới điều gì, về mặt trấn tĩnh, nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ, sau đó mới hỏi Chân Bảo Nguyệt: “Chuyện gì?”

Hai tay Chân Bảo Nguyệt gặt gao quấn chặt, do dự sau một lúc lâu cũng nói không ra, đưa mắt nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ, mới cắn chặt răng, ngẩng đầu nói với Tạ phu tử: “Ta...lúc này ta thấy trong người Lục muội muội có tờ giấy, mới vừa rồi thời điểm Tạ phu tử đi ra ngoài, Lục muội muội cúi đầu nhìn vào.”

Lời này nói ra, bốn vị cô nương vốn đang làm bài kiểm tra cũng phải sững sốt, ngay cả Tạ phu tử cũng biến sắc, nói: “Ngũ cô nương nói thật sao?”

Chân Bảo Nguyệt gật mạnh đầu: “Ta thấy rất rõ ràng.”

Chân Bảo Lộ nhíu mày, nhìn dáng vẻ của Chân Bảo Nguyệt, làm sao không biết chuyện gì xảy ra? Nàng ta sợ chỉ có mình nàng ta xếp cuối, nên muốn dùng hạ sách này kéo mình xuống nước theo sao? Chân Bảo Lộ suy nghĩ, theo tính tình của Chân Bảo Nguyệt, cho dù có chán ghét mình, cũng không thể nghĩ ra loại biện pháp này, như vậy...

Tạ phu tử nhìn Chân Bảo Lộ, thán nhiên nói: “Lục tiểu thư có cái gì muốn nói không?”

Chân Bảo Lộ vẫn không nóng vội, hai tròng mắt trong suốt, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Học trò không có.”

Tạ phu tử nhìn thấy ánh mắt tiểu cô nương trong suốt, lại nhìn qua Chân Bảo Nguyệt, lúc này mới nói: “Vậy người nhìn phía dưới bàn sách của người xem thử đi.”

Chân Bảo Lộ đáp “Dạ”, rồi chậm rãi đi đến bàn sách của mình, ngồi xuống, xem đồ vật bên trong.

Từ bên trong Chân Bảo Lộ lấy ra một tờ giấy viết đầy chữ, mới thấy nao nao, lập tức nắm chặt tờ giấy.

Hôm nay đúng là thi về .

Chân Bảo Lộ chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như thế, nhưng hôm nay theo chứng cứ, nếu nàng không cố gắng nghĩ cách, sẽ bị đường ty nói xấu rồi. Nên làm cái gì bây giờ? Tạ phu tử sẽ tin tưởng nàng sao? Có thể tưởng tượng được biểu tình lúc này của Tạ phu tử, Chân Bảo Lộ hiểu, Tạ phu tử chắc chắn sẽ không tin nàng.

Chân Bảo Nguyệt vội vàng nói: “Tạ phu tử, chính là cái này.”

Tạ phu tử thấy tờ giấy Chân Bảo Lộ cầm trong tay, sắc mặt thay đổi, khuôn mặt thanh lệ tràn đầy sự không thể tin, nói: “Đưa ta xem.”

Chân Bảo Lộ hít sâu một hơi, đem tờ giấy đưa cho Tạ phu tử, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bình tĩnh, còn thật sự nói: “Tạ phu tử, thứ này không phải của ta.”

Chân Bảo Nguyệt lại nói: “Trong bàn của người, không phải của người, chẳng lẽ của người khác?”

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chân Bảo Nguyệt, biết trong lòng nàng ta còn muốn kích động hơn mình. Nàng không thể rối loạn. Chân Bảo Lộ âm thầm cổ vũ bản thân mình, nói: “Thứ này xác thực không phải của ta, nếu Tạ phu tử không tin, có thể nhìn chữ viết.”

“...Cái này, đương nhiên Lục muội muội sẽ không tự tay viết, ta nhớ rõ nha hoàn bên cạnh Lục muội muội đều biết chữ.”

Đây là có ý đồ kiên quyết muốn vu oan cho Chân Bảo Lộ thừa nhận.

Nhưng rốt cuộc Chân Bảo Nguyệt tuổi còn nhỏ, loại chuyện này là lần đầu tiên làm, trong lòng đã sớm sôi sục, chỉ hy vọng Chân Bảo Lộ nhanh bị định tội mới được.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ, mới nhìn qua Chân Bảo Nguyệt, bình thản nói: “Mặc dù ta không có chứng cứ, nhưng bài xác thực không phải ta viết, cũng không phải nha hoàn bên cạnh ta viết.”

Chân Bảo Nguyệt càng nôn nóng, nói: “Nói bậy, bài viết trên giấy rõ ràng là ...”

Lời này nói ra, Chân Bảo Chương ngồi bên trong hàng ghế đầu cũng không nhịn được âm thầm mắng một câu ngu xuẩn.

Chân Bảo Nguyệt cũng lập tức phản ứng lại, cắn cắn môi, hoang mang hoảng loạn nhìn về phía Tạ phu tử, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng luống cuống, lắp bắp nói: “Tạ phu tử, ta...”

Tạ phu tử nhíu mày, xưa nay bà sẽ không bởi vì các tiểu cô nương này tuổi nhỏ mà bao dung, lúc trước nhỏ tuổi nhất là Chân Bảo Lộ, chỉ cần học bài không chăm chú, sẽ bị phê bình trong lớp học ngay, nửa điểm mặt mũi cũng không cho. Lúc này chính là đường ty muội, nhưng có thể làm ra loại việc hăm hại như vậy, khiến cho ngay cả một người đọc sách như Tạ phu tử cũng cảm thấy thẹn.

Tạ phu tử lạnh lùng nói: “Chuyện hôm nay, ta sẽ nói với lão thái thái, Chân Ngũ cô nương đi về trước đi.”

Vừa nghe muốn nói cho lão thái thái, Chân Bảo Nguyệt sợ tới mức 'Oa' khóc lên, nhưng rốt cuộc vẫn sợ sự uy nghiêm của Tạ phu tử, nên bị nha hoàn dẫn đi ra ngoài.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may các vị tiểu cô nương làm bài vừa xong, đều tới nộp bài thi. Lúc Chân Bảo Quỳnh đi ra, vội vã cuống cuống giữ chặt tay muội muội, nói: “Muội muội...” Tình tình Chân Bảo Quỳnh vô cùng tốt, nếu có thể chọc giận nàng, coi như là có bản lĩnh, hiện nay đúng là cực kỳ tức giận, nói: “Làm sao Ngũ muội muội có thể làm ra loại chuyện này!”

Mấy ngày nay muội muội cố gắng chăm chỉ thế nào nàng đều nhìn thấy rõ, Chân Bảo Quỳnh vừa vui mừng vừa đau lòng.

Mà việc xảy ra hôm nay, nếu không phải muội muội thông tuệ, hiểu được con người của Ngũ muội muội, chẳng phải muội muội sẽ bị oan uổng rồi sao?

Chịu ủy khuất là nàng, nhưng Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ khó chịu như vậy, cảm thấy mình nên an ủi tỷ tỷ. Chân Bảo Lộ cười khanh khách nói: “Tỷ tỷ yên tâm, không phải muội muội không có chuyện gì sao?” Lại nghĩ đến tình cảnh khi nãy, Chân Bảo Lộ nhỏ giọng hỏi, “Nếu muội muội nghĩ không ra biện pháp, tỷ tỷ có

tin muội không?”

Chân Bảo Quỳnh không chút nghĩ ngợi, đã nói: “Đương nhiên tỷ tỷ tin muội. Tiểu Lộ sẽ không làm chuyện như vậy.”

Chân Bảo Lộ nở nụ cười. Đây là tỷ tỷ của nàng, mặc kệ khi nào, cũng đều tin tưởng nàng.

Chỉ là Chân Bảo Quỳnh cũng có hơi băn khoăn, dù sao Chân Bảo Nguyệt cũng là đường muội của nàng, mẫu thân của Chân Bảo Nguyệt còn là Tiết Thị, dì ruột của nàng, từ khi nương mất đi, dì Tiết Thị luôn chiều cổ nàng. Chẳng qua Tiết Thị chỉ có một trai một gái, Chân Bảo Nguyệt là con gái duy nhất của bà. Làm ra...loại chuyện quá mức như vậy, Chân Bảo Quỳnh làm sao có thể nói thay cho Chân Bảo Nguyệt?

Chân Bảo Lộ cũng biết tỷ tỷ nhà mình băn khoăn.

Giọng nói của tiểu cô nương ngọt ngào: “Tỷ tỷ, tuy ta thật sự không thích Ngũ đường tỷ, nhưng chuyện hôm nay, cho dù ta có đi cầu tình với Tạ phu tử, lão tổ tông vẫn sẽ biết.”

Đúng vậy.

Chỉ sợ, chuyện này đã truyền đến Thọ Ân Đường của lão thái thái rồi.

Chân Bảo Quỳnh nắm tay muội muội, thờ dài nói: “Muội không sao là tốt.” Mặt mày thanh tú thả lỏng, hỏi, “Hôm nay thấy muội làm xong nhanh vậy, cảm thấy thế nào?”

Chân Bảo Lộ cong môi, nói như thật: “Mấy ngày này có tỷ tỷ chỉ dạy, tất nhiên so với trước kia khá hơn nhiều...” Chân Bảo Lộ ngượng ngùng nhún vai, “... Có điều có vài chỗ không có viết ra. Muội nghĩ, không viết thì không viết, cho dù có ngồi lâu hơn cũng không viết ra được, nên dứt khoát nộp bài thi luôn.”

Chân Bảo Quỳnh nhìn muội muội tươi cười rạng rỡ, quả nhiên là tâm tính tốt.

.

Sau khi Chân Bảo Lộ trở về U U Hiên, mới giống như trút được gánh nặng. Nhưng chuyện hôm nay, nghĩ là lão thái thái sẽ kêu nàng qua hỏi. Mà Chân Bảo Lộ chờ mãi, cũng không thấy ai tới gọi đi, sau lại nghe nói Tam thẩm Tiết Thị trước mặt lão thái thái, hung hăng đánh vào lòng bàn tay của Chân Bảo Nguyệt, thế này mới khiến lão thái thái hết giận. May mà tuổi của Chân Bảo Nguyệt còn nhỏ, chuyện này cũng không có nhiều người biết, lão thái thái vì thanh danh của các vị tiểu thư phủ Tề Quốc Công, đương nhiên sẽ không làm lớn việc này.

Tuy rằng Tiết Thị không thích Chân Bảo Lộ, nhưng chuyện tình hôm nay, đúng là Chân Bảo Nguyệt làm sai, cũng không để ý nữ nhi bị đánh lòng bàn tay sưng đỏ, trực tiếp dẫn Chân Bảo Nguyệt đến U U Hiên xin lỗi Chân Bảo Lộ.

Nhìn Chân Bảo Nguyệt khóc sụt sùi nói lời xin lỗi, tay thì bị đánh cho sưng đỏ lên, Chân Bảo Lộ cũng không tiện nói cái gì nữa, dù sao đều là đường tỷ muội, ngoài miệng tất nhiên phải nói tha thứ. Hướng hồ trong lòng nàng hiểu được, chuyện này người nên bị trừng phạt, không phải là Chân Bảo Nguyệt.

Bất quá, vị tổ mẫu kia thậm chí ngay cả một câu quan tâm đều không có, lại khiến cho Chân Bảo Lộ có hơi khó chịu.

Cũng may chỉ là khó chịu trong chốc lát, lúc này ngày kế thành tích cuộc thi khảo nghiệm đã được công bố.

Xếp thứ nhất là Chân Bảo Quỳnh, thứ hai là Chân Bảo Chương, thật ra hai người này không có gì phải ngạc nhiên, nhưng nhỏ tuổi nhất, Lục tiểu thư Chân Bảo Lộ ngày thường không chăm chỉ, lại đột nhiên tiến bộ thần tốc, trong kỳ thi khảo nghiệm lại được xếp thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tình cờ gặp gỡ

Thời điểm dùng bữa tối, khuôn mặt tuấn tú của Chân Như Tùng lộ ra tươi cười, tự hào nói: “Nhìn Tiểu Lộ của chúng ta xem, có bao nhiêu tiến bộ, hôm nay ta gặp Tạ phu tử ở trong sân, cũng khen Tiểu Lộ với ta.” Phải biết rằng ngày thường, Chân Như Tùng toàn nghe được đều là lời khen ngợi tới từ trường nữ.

Lại nghiêng đầu nhìn con gái nhu thuận hiểu chuyện, nhún mày nói, “Lúc này thi khảo nghiệm đã chấm dứt, Tiểu Lộ nên nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng cả ngày cứ đọc sách, xem kì, mặt mũi gầy hốc hác đi rồi.”

Con gái cuối cùng có thể thực sự học tập là chuyện tốt, nhưng theo Chân Như Tùng mà nói, nuôi nữ nhi bảo bối này béo trắng mới là quan trọng.

Chân Bảo Lộ đang nhai miếng cá kho tàu mềm mại, gò má nhỏ nhún phồng to, nghe Chân Như Tùng nói, mắt to xoay tròn mới cười nói: “Phụ thân cứ nói Tiểu Lộ gầy...nhiều ngày nay Tiểu Lộ rất thích ăn điểm tâm do Cát ma ma làm, nên phải mập lên chứ.”

Cát ma ma là ma ma bên người Chân Bảo Quỳnh, Chân Như Tùng từng nghe nói qua, biết quan hệ của hai tỷ muội càng ngày càng thân thiết, cảm thấy rất là vui mừng, liền nói ngay: “Tay nghề của Cát ma ma quả thật không tệ, có điều không nên ăn quá nhiều đồ ngọt, sẽ không tốt cho cơ thể.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, liếc mắt nhìn Chân Bảo Quỳnh bên cạnh: “Tỷ tỷ đã dặn con rồi, phụ thân yên tâm đi.”

Từ Thị mới ra tháng không lâu, thân mình chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng vẫn nhìn hồng nhuận đầy đặn, thật xinh đẹp.

Bà nói: “Lúc này con có thể tiến bộ nhiều như vậy, cũng là nhờ vào tỷ tỷ, nhớ không được kiêu ngạo.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ tự nhiên là hiểu, nhưng giương mắt ngó nhìn nương, không biết vì sao, trong lòng ít nhiều vẫn có chút vướng mắc. Lòng tràn đầy vui mừng giống như lập tức mạnh mẽ bị chặt đứt mất nửa. Nàng biết mình không nên nghĩ như vậy, cũng biết tỷ tỷ đối xử tốt với mình, nàng cũng thực thích tỷ tỷ, nhưng vì sao nương không khen nàng?

Chân Bảo Lộ “Dạ”, sau mỉm cười nói: “Tỷ tỷ luôn chỉ dạy thêm cho Tiểu Lộ, còn sổ ghi bài cũng đưa cho Tiểu Lộ xem...”

Chân Bảo Quỳnh thận trọng, quay sang nói với Từ Thị: “Nương, kỳ thật Tiểu Lộ rất thông minh, căn bản con không cần làm gì...”

Bỗng nhiên Từ Thị hiểu ra, lại nhìn sang phu quân nhà mình, mới biết bệnh cũ lại tái phát, liền tự tay gấp một miếng cá cho con gái: “Tiểu Lộ ăn nhiều chút đi, bồi bổ thân mình.”

Rốt cuộc thì Chân Bảo Lộ đã sống lại một đời người, sẽ không tính toán chi li giống đời trước, trước mắt hiểu được nương đang từ từ thay đổi, cũng không hy vọng xa vời, chỉ cười đem miếng cá cho vào miệng ăn.

Sau bữa tối, Chân Bảo Lộ cũng giống như thường ngày, vây quanh nồi xem hai đệ đệ.

Hai tên tiểu tử kia vừa ra đời đã có bộ dạng trắng trẻo non nớt, lúc này càng đáng yêu hơn, chỉ là bọn đệ đệ thích ngủ, thời điểm nàng sang đây xem, hầu như lúc nào cũng thấy chúng ngủ giống mấy con heo con vậy đó.

Đột nhiên nghe được có tiếng bước chân bên cạnh.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, thấy là Chân Bảo Quỳnh, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ.” Sợ đánh thức hai đệ đệ.

Chân Bảo Quỳnh gật đầu, đi qua cùng nàng đứng ở bên nôi, nói: “Hôm nay lời nương nói, muội đừng để trong lòng, cũng đừng nghĩ nhiều.”

Chân Bảo Lộ giật mình, thầm nghĩ không ngờ tỷ tỷ nàng thận trọng đề tâm như vậy. Chân Bảo Lộ không nhìn nàng, chỉ nắm bàn tay của Vinh Nhi, lầm bầm nói: “Muội không nghĩ nhiều.”

Chân Bảo Quỳnh nhìn gò má phàn nộn của muội muội, nàng biết tiểu cô nương mới tám tuổi, không nên mẫn cảm như thế. Nhưng cho dù là nói vậy, vẫn là vì nàng. Chân Bảo Quỳnh cup mí mắt xuống, thấp giọng nói: “Chỉ vì từ nhỏ ta đã mất đi mẫu thân, nên nương mới tốt với ta hơn thôi. Nhưng Tiểu Lộ, muội là con gái ruột của nương, trong lòng bà khẳng định đề ý đến muội hơn tỷ tỷ rất nhiều.”

Thật vậy chăng?

Chân Bảo Lộ dừng một chút, kỳ thật đến bây giờ cũng không dám khẳng định, nương thật sự vì tỷ tỷ từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, cho nên phá lệ đối với nàng chiều codd nhiều hơn, hay là bởi vì tỷ tỷ khiến bà mở mày mở mặt, mà nàng thì là đứa không có tiền đồ. Chân Bảo Lộ mỉm môi nói: “Nhưng tỷ tỷ, nếu ta là nương, khẳng định cũng thích tỷ tỷ nhiều hơn.” Nàng có cái gì tốt? Làm sao so sánh được với tỷ tỷ?

Chân Bảo Quỳnh hiểu được, muội muội nhất định là để ý, hiện nay có thể nói ra, dù sao cũng tốt hơn kìm nén trong lòng. Nàng nói: “Nói vậy, ta rất thích Tiểu Lộ.” Cô nương luôn dịu ngoan nhu thuận, khi nói ra lời này, trong mắt tản ra ánh sáng, cực kỳ sinh động, “Tiểu Lộ lớn lên rất đẹp, còn rất thông minh, đối xử tốt với bọn đệ đệ, không ai sẽ không thích.”

Chân Bảo Lộ cười ra tiếng, nhìn tỷ tỷ nói nhỏ: “Ta nào có tốt như vậy?”

Nhưng nhìn ánh mắt sáng trong suốt của tỷ tỷ, đôi mắt này, sẽ không nói khoác. Trong lòng Chân Bảo Lộ thấy ấm áp, nhin không được đắc ý.

Nàng, thật sự có tốt như vậy sao?

Tỷ tỷ đã nói thế, thì là thế đi. Chân Bảo Lộ cười hi hi nghĩ.

Chân Như Tùng và Từ Thị đứng bên ngoài, nhìn hai đứa con gái cười khanh khách, cũng thờ phào nhẹ nhõm. Từ Thị nhìn phu quân, bộ dáng dịu ngoan, ngầm tự trách nói: “Lúc này thiệp sai rồi, xin gia trách phạt.”

Đối với hai đứa con gái không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia, nhưng rốt cuộc vẫn là thói quen, nhin không được vẫn khen trưởng nữ nhiều hơn.

Chân Như Tùng không nói chuyện, chỉ dẫn thê tử nhẹ nhàng im lặng đi ra ngoài, để hai tỷ muội ở trong phòng trò chuyện. Đến khi ra đến bên ngoài,

Chân Như Tùng mới thuận thể cầm tay của thê tử.

Đến cùng là ở trong sân, hai má Từ Thị đỏ hồng, giọng nói khẽ run: “Gia.”

Chân Như Tùng nói: “Mấy năm qua nàng đối với Quỳnh nhi rất tốt, ta cũng thấy rất tốt. Tuy nói vậy là có chút không công bằng với Tiểu Lộ, nhưng hiện nay Quỳnh nhi đối với Tiểu Lộ như vậy, coi như là nàng đã gieo xuống thiện quả. Chỉ là...” Chân Như Tùng nắm chặt tay của thê tử, dừng lại bước chân nhìn thê tử nói: “Tuy rằng Tiểu Lộ tuổi còn nhỏ, nhưng ta thấy suy nghĩ của con cũng có hơi miễn cưỡng. Nói ra thì thấy thật kỳ quái, đứa nhỏ này, sao lại lập tức liền trưởng thành như vậy?”

Từ Thị vô cùng hồ thẹn, đỏ mặt nói: “Đúng là thiếp đã không quan tâm nhiều tới Tiểu Lộ.”

Chân Như Tùng lập tức mềm lòng, lại cố cứng rắn nói chuyện: “Thực là vậy, chính xác thì nàng quan tâm quá ít đến Tiểu Lộ. Thí dụ như chuyện đã xảy ra ở ngày thi khảo nghiệm, nàng thân là nương, sao không an ủi con một chút? Tuy nói cuối cùng cũng vô sự, nhưng nếu Tiểu Lộ không thông minh, sao có thể tự biện luận cho trong sạch của mình? Suy cho cùng trong lòng nhà đầu đó vẫn thấy ủy khuất.”

Nghe đến đó, Từ Thị càng không nói nên lời.

Chân Như Tùng than nhẹ, nói: “Ta biết mấy ngày này nàng bận bịu chăm sóc cho Thượng Nhi và Vinh Nhi, nhưng Tiểu Lộ cũng mới có tám tuổi, Yếu Yếu, mấy năm nay nàng đã cố gắng làm một người dâu hiền, thê tử tốt, ở trong mắt của ta, nàng đích thực đã làm được. Nhưng với Tiểu Lộ mà nói, nàng không phải là một người nương tốt, có biết không?”

Từ Thị giương mắt nhìn nam tử chín chắn ôn trọng này, năm đó bà là tiểu thư con vợ cả phủ Trường Trữ Hầu, rồi đi làm kẻ thất cho người ta, trong lòng bà cũng ủy khuất, nhưng sau khi gả cho hắn, bà một lòng đặt hết trên người hắn, nghĩ đến con gái mà lúc trước Tiết Thị để lại cho hắn, cũng coi như con đẻ.

Đôi mắt Từ Thị ửng hồng, rõ ràng đã là nương của bốn đứa nhỏ, nhưng bây giờ lại giống đứa nhỏ làm chuyện bậy. Bà hơi cúi đầu, nói: “Thiếp thân thật sự biết sai rồi.”

Đã đến mức này, Chân Như Tùng còn có thể nói cái gì, một tay kéo lấy thê tử vào lòng, cúi đầu cười: “Nhìn nàng xem, làm chuyện bậy thì bày ra bộ đáng vô cùng đáng thương, đúng là giống Tiểu Lộ như đúc.”

.

Ngày kế là ngày lão thái thái đi Linh Phong tự lễ Phật.

Con dâu trưởng Từ Thị mới ra thán, không tiện ra cửa, con dâu thứ hai Trình Thị vẫn bị cấm túc, cho nên chỉ dẫn theo con dâu thứ ba Tiết Thị. Mà cháu gái đi theo, đó là ba vị trí đầu của kỳ thi khảo nghiệm, Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Chương và Chân Bảo Lộ.

Trong ngày thường đi theo Tạ phu tử học bài, ăn mặc luôn vô cùng đơn giản, hôm nay đi ra ngoài chơi, Chân Bảo Lộ liền tỉ mỉ ăn mặc một phen. Với tuổi này, cho dù có ăn mặc như thế nào nhan sắc cũng sẽ không sai được tuổi, y phục bó từ màu hồng đào, trang dung đơn giản khiến cho cả người đặc biệt hân hoan, bởi vì tiết thu mát mẻ, bên ngoài khoác thêm áo choàng lụa đỏ thắm, nhưng thật ra có vẻ đoan trang hào phóng hơn.

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn chân mang giày thêu gấm nhũ yên màu xanh nhạt có gắn hạt châu, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng sò, đột nhiên nhớ tới hình ảnh Đại Biểu Ca thay nàng xỏ giày ngày ấy...

Cũng không biết thương thế của Đại Biểu Ca thế nào rồi. Dù sao Đại Biểu Ca vì tỷ phu mới bị thương.

Trong khi Chân Bảo Lộ nhủ mi trầm nghĩ, bên ngoài Chân Bảo Quỳnh đã qua tới gọi nàng. Chân Bảo Lộ với khuôn mặt tươi cười, kích động chạy ra ngoài, nhìn thấy tỷ tỷ duyên dáng yêu kiều, mới điềm nhiên gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Chân Bảo Quỳnh sùng nịch cười nói: “Xem muội kia, vừa được nghỉ thì đã như con khi con rồi.”

Cái miệng nhỏ của Chân Bảo Lộ lâu bầu, thật vất vả mới được nghỉ, tất nhiên nàng phải vui vẻ chứ.

Chân Bảo Quỳnh sờ búi tóc nọ hoa của muội muội, nhìn khuôn mặt muội muội nhỏ nhắn tinh xảo, nói: “Mặc như vậy thật là đẹp mắt.”

Chân Bảo Lộ cười cười, hiện nay bất quá nàng chỉ là một tiểu nha đầu, có xinh đẹp hơn cũng chỉ là một đứa bé, có thể đẹp thế nào?

Hai tỷ muội vừa cười vừa nói đi đến Thọ Ân Đường của lão thái thái, Chân Bảo Chương tới sớm hơn so với các nàng, đã đứng ở bên cạnh lão thái thái rồi. Chân Bảo Chương nhìn cặp tỷ muội xinh đẹp phía trước, sắc mặt trầm xuống, nhưng ngay sau đó, một lần nữa trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ba vị tiểu cô nương cùng lão thái thái xuất môn, xe ngựa đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Ba vị tiểu cô nương ngồi một chiếc xe ngựa, con dâu thứ ba Tiết Thị muốn ngồi cùng hầu hạ cho lão thái thái, nhưng lão thái thái kêu bà đi chiêu cố ba đứa cháu gái, Tiết Thị chỉ đành gật đầu, rồi cùng ba vị cháu gái nhỏ ngồi trong một chiếc xe ngựa.

Khi Chân Bảo Quỳnh vừa tính đỡ muội muội lên xe ngựa, thì Lý ma ma bên cạnh lão thái thái đã đi tới, nói: “Lục tiểu thư, lão thái thái bảo ngài đi qua.”

Đừng nói Chân Bảo Lộ kinh ngạc, ngay cả Chân Bảo Chương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lão tổ tông có ý gì? Vì sao kêu Lục muội muội qua đó? Chân Bảo Chương lại nghĩ đến lúc thi khảo nghiệm, Chân Bảo Lộ thể hiện xuất sắc, nhưng nàng ta cũng không phải ưu tú nhất.

Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ: “Tỷ tỷ?”

Chân Bảo Quỳnh có chút bận tâm, nhưng cảm thấy vui vẻ cho muội muội, nên nắm tay muội nói: “Nếu lão tổ tông muốn muội ngồi cùng bà, vậy mau đi qua đi. Mà nhớ rõ, không được nghịch ngợm.”

Chân Bảo Lộ gật đầu nói dạ.

Chân Bảo Quỳnh lại nói với Lý ma ma: “Vậy làm phiền Lý ma ma rồi.” Sau nhìn theo muội muội đi theo Lý ma ma tiến về phía xe ngựa đằng trước.

Chân Bảo Lộ nhắc váy bước lên xe ngựa, thấy lão thái thái ngồi bên trong, liền nhu thuận nói: “Lão tổ tông.”

Lão thái thái nhìn thoáng qua tiểu tôn nữ, thấy gương mặt trắng nõn mềm mại của nàng, hơi ửng hồng, giống như có chút khấn trương. Lão thái thái nói: “Lại đây ngồi đi.”

Chân Bảo Lộ ngồi xuống bên cạnh lão thái thái. Nhìn thoáng qua lão thái thái, vị trí này, đối trước chính là Chân Bảo Chương ngồi, cũng đã thấy tỷ tỷ ngồi qua. Chân Bảo Chương và tỷ tỷ là cháu gái mà lão tổ tông cảm thấy kiều ngạo nhất, khi đó nàng chẳng những không phục, trong lòng thật ra còn rất hâm mộ. Hiện nay..., nàng cũng có thể rồi. Trong lòng Chân Bảo Lộ không có khấn trương, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, ngay cả khóe miệng cũng không nhịn được cong lên.

Nàng đã làm được, không phải sao?

Lão thái thái nói: “Có gì mà vui vẻ như vậy?”

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhỏ, nhìn lão thái thái, mắt to trong suốt như nai con trong rừng, nói: “Có thể ngồi cùng lão tổ tông, tất nhiên Tiểu Lộ phải thấy vui vẻ.”

Dáng vẻ của tiểu cô nương chẳng những đẹp mắt, giọng nói cũng mềm nhẹ êm dịu dễ nghe.

Lão thái thái cũng khó lộ ra tươi cười, sau mới nói: “Chuyện tình ngày ấy, tổ mẫu không có cho người một cái công đạo, trong lòng người có ủy khuất không?”

Chuyện tình ngày ấy?

Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, hiểu được lão thái thái nói đến là sự tình nào! Chân Bảo Lộ nói: “Lão tổ tông muốn Tiểu Lộ nói thật không?”

Lão thái thái nói: “Người nói xem?”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, hai tay quy củ đặt trên đầu gối, lúc này mới bót cười, nhỏ giọng nói: “Trong lòng Tiểu Lộ xác thực có chút không thoải mái. Chỉ là sau đó Tiểu Lộ thấy Tam thẩm dẫn Ngũ tỷ tỷ đến, xin lỗi Tiểu Lộ, nhìn tay của Ngũ tỷ tỷ, trong lòng Tiểu Lộ liền không còn tức giận nữa.”

Vốn là nàng không giận Chân Bảo Nguyệt, chẳng qua cảm thấy với tính tình này của nàng ta, ngày sau không chừng sẽ bị người khác lợi dụng. Nàng giận là giận người đã bày mưu cho Chân Bảo Nguyệt.

Lão thái thái cầm tay tiểu tôn nữ vỗ nhẹ vài cái, nói: “Người thật hiểu chuyện.” Lại tiếp tục nói, “Đều là đường tỷ muội, tổ mẫu chỉ hy vọng các người ở chung hòa hợp, mỗi một người đều khỏe mạnh.”

Chân Bảo Lộ nhu thuận gật đầu: “Tiểu Lộ hiểu.”

Lão thái thái nở nụ cười, ánh mắt vẫn nhìn tiểu tôn nữ, hai tròng mắt của tiểu cô nương này lộ ra linh khí, đúng như lời Tà phu tử đã nói, ước chừng là một khối ngọc thô chưa mài dũa, lúc trước bà thật đã nhìn nhầm rồi. Lão thái thái cười ra chuỗi Phật châu trên tay mình, đeo vào cổ tay cho Chân Bảo Lộ, chỉ là cổ tay của tiểu cô nương quá nhỏ, mang vào hơi lớn.

Chân Bảo Lộ mở to hai mắt kinh ngạc: “Lão tổ tông...” Nàng biết chuỗi Phật châu này, là vật bên người lão thái thái, trong ngày thường rất là yêu quý.

Lão thái thái nói: “Phật châu có thể phù hộ người bình an, mang không được thì để ở đầu giường. Coi như tổ mẫu bồi thường cho người.”

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn chuỗi Phật châu này, muốn nói cự tuyệt, nhưng nàng biết tính của lão thái thái, nên không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên cười: “Cảm ơn lão tổ tông.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ hiểu, đây không chỉ đơn thuần là một chuỗi Phật châu.

Sợ là ngày sau nàng càng phải chăm chỉ hơn rồi.

Đội đến Linh Phong tự, sau khi xuống xe ngựa, Chân Bảo Quỳnh không yên tâm nên đi theo Tiết Thị cùng qua nghênh đón lão thái thái xuống xe, nàng thấy muội muội đi theo bên cạnh lão thái thái, hai bà cháu đều tươi cười nhẹ nhàng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tựa như nàng đã nói, có người nào mà không thích muội muội chứ?

Tiết Thị đỡ lão thái thái lên núi. Ba tiểu cô nương đi ở phía sau, Chân Bảo Lộ và Chân Bảo Quỳnh đi gần nhau hơn, so ra thì Chân Bảo Chương có chút cô đơn một mình.

Chân Bảo Lộ biết tỷ tỷ lo lắng, nên kể một ít chuyện ở trên xe, khi Chân Bảo Quỳnh nghe nói lão thái thái đem bảo bối Phật châu đã đeo nhiều năm đưa cho muội muội, lập tức mừng rỡ không thôi.

Mà xưa nay Chân Bảo Chương lạnh nhạt, vừa nghe điều này, trong lòng cũng không nhịn được có chút chua chát, bước chân nhanh hơn, tiến đến bên người lão thái thái, vô cùng thân thiết kéo cánh tay lão thái thái.

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu liếc nhìn, chỉ cười cười, sau đó tiếp tục nói chuyện cùng tỷ tỷ.

Leo nửa canh giờ bậc thang, hai chân Chân Bảo Lộ mỏi đến nhũn rã, nhũn mảy, không còn sức để nói chuyện với tỷ tỷ nữa.

Chân Bảo Lộ mím môi: “Tỷ tỷ, muội thấy khát...”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Sắp tới rồi, cố nhịn chút nữa thôi.” Hôm nay vừa vận lại quên mang theo nước.

Chân Bảo Lộ nhũn mảy, cũng không tiện nói gì. Chỉ là giống như nghe được có người đang gọi nàng, sắc mặt Chân Bảo Lộ nhàn nhạt xoay người.

Nhìn thiếu niên phía sau, thấy hấn cao lớn tuấn tú, bất quá nửa tháng không gặp, sao có vẻ cao lớn hơn vậy. Lại thấy trong tay hấn cầm túi nước, Chân Bảo Lộ nở nụ cười tươi, khó được nhiệt tình chào hỏi: “Đại Biểu Ca, người cũng tới bái Bô Tát sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chua quá!

Tiết Nhượng thấy hai gò má của Tiểu Biểu Muội đỏ bừng, chớp mũi lăm lăm mồ hôi, cái miệng nhỏ nhắn cũng hơi dẩu ra. Lúc nhìn thấy hấn, cặp mắt to đen lúng liếng lập tức cong lên, cười đến ngọt ngào. Tiết Nhượng thần nhiên “Ừ”, rồi mới lên tiếng: “Hôm nay được nghỉ, ta và Tổng huynh cùng nhau đến đây một chút.”

Nam tử mặc áo bào xanh bên cạnh Tiết Nhượng đúng là Nhị công tử Tổng Cháp phủ Trung Dũng Hầu ôn nhuận lịch sự tao nhã. Lần trước được Tiết Nhượng liệu mình cứu giúp, Tổng Cháp tri ân báo đáp, muốn kết bằng hữu với Tiết Nhượng.

Tổng Cháp nhìn thấy hai tiểu cô nương trước mặt, cũng mỉm cười nói: “Chân Lục tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Tỷ phu!

Chân Bảo Lộ nhìn thấy Tổng Cháp, trong lòng tất nhiên vui vẻ, lại nghĩ tới chuyện ở sân ngựa ngày ấy, lập tức hỏi: “Thương thể của Tổng công tử tốt hơn chưa?”

Tổng Cháp mỉm cười, làm khó tiểu cô nương này còn nhớ rõ, nhân tiện nói: “Ngày ấy may mà có Tiết đại công tử, chẳng qua chỉ bị thương ngoài da, hiện nay đã không sao rồi.”

Vậy là tốt rồi. Chân Bảo Lộ yên tâm, chợt nhớ tới ngày ấy Tiết Nhượng cũng bị thương, này giờ nàng chỉ quan tâm tới một mình Tổng Cháp, thật sự là có chút nói không được. Chân Bảo Lộ lại nhìn sang Tiết Nhượng, hỏi: “Vết thương của Đại Biểu Ca cũng khá rồi sao?”

Về mặt Tiết Nhượng ôn hòa, nói: “Ừ, tốt lắm.”

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ nhà mình, kéo tay vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, vị này là Tổng nhị công tử mà lần trước muội nói với tỷ đó, tỷ tỷ nhớ không?”

Chân Bảo Quỳnh nhìn thoáng qua nam tử cao lớn nho nhã trước mặt, hơi chuyển đi ánh mắt, tiểu cô nương lễ phép nói: “Tổng nhị công tử.” Sau xoay sang Tiết Nhượng nói: “Đại Biểu Ca, hôm nay ta và muội muội cùng lão tổ tông đến lễ Phật, nên không quấy rầy biểu ca và Tổng nhị công tử nữa.”

Chân Bảo Lộ cũng hiểu được, dù sao nam nữ không giống nhau, tuy Tiết Nhượng là biểu ca, nhưng Tổng Cháp là ngoại nam. Chân Bảo Lộ còn muốn

nói gì đó, nhưng nhìn qua ánh mắt của tỷ tỷ nhà mình, cũng chỉ đành từ bỏ, liền nhìn Tiết Nhượng và Tống Cháp nói: “Đại Biểu Ca, Tống công tử, ta cùng tỷ tỷ đi lên trước đây.”

Thấy Chân Bảo Lộ phải đi, Tiết Nhượng mới nhớ tới cái gì, hai ba bước tiến lên, cầm túi nước trong tay nhét vào lòng Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ ngẩn người, nhìn vào mắt thiếu niên trước mặt, mấp máy nói: “Đại Biểu Ca?” Làm sao mà hắn biết, nàng muốn uống nước? Không phải là mới vừa rồi nàng nói chuyện với tỷ tỷ, bị Đại Biểu Ca nghe được chứ?

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn túi nước trong tay, tuy rằng muốn uống, nhưng túi nước này...

“Yên tâm, ta chưa uống qua.”

Chân Bảo Lộ hơi ngượng ngùng, nhưng nói tới nói lui thì cũng không tiện từ chối ý tốt của Đại Biểu Ca, cười cười nói: “Vậy cảm ơn Đại Biểu Ca nha.” Lúc này mới đi theo tỷ tỷ cùng nhau lên núi.

Sau đó Chân Bảo Lộ mở túi nước ra, thấy túi nước quả thật vẫn còn đầy, nên xoay sang tỷ tỷ nói: “Tỷ tỷ uống không?”

Chân Bảo Quỳnh đáp: “Ta không khát, muội uống đi.”

Chân Bảo Lộ nhìn vẻ nhường nhịn trên mặt tỷ tỷ nhà mình, sau đó mới nói: “Tỷ tỷ muốn muội uống trước đúng không?” Nàng cũng không khách khí nữa, cái miệng nhỏ uống vào mấy ngụm, rồi đưa qua cho tỷ tỷ. Lúc này Chân Bảo Quỳnh cũng không cự tuyệt.

Uống xong nước, Chân Bảo Lộ theo bản năng nói đến Tống Cháp: “Tỷ tỷ, vị Tống nhị công tử kia nhìn rất lịch sự, đáng đáp cũng tốt.” Ý vào bản thân tuổi còn nhỏ, tùy ý thảo luận về ngoại nam cũng không sao.

Nhưng Chân Bảo Quỳnh lại nói: “Tống công tử là người ngoài, muội không được cứ nhắc đến bên miệng, bị người khác nghe được sẽ không tốt.”

Chân Bảo Lộ cúi đầu “Ồ” một tiếng, sau đó mắt to đảo vòng quanh, hỏi: “Tỷ tỷ cảm thấy Tống nhị công tử có đẹp mắt không?”

Chân Bảo Quỳnh quả thực không có cách nào với vị muội muội này, bắt đắc dĩ nói: “Tốt thì tốt, nhưng ta cảm thấy còn kém xa Tiết biểu ca.”

A?

Chân Bảo Lộ vốn nghĩ, đời trước Tống Cháp là tỷ phu của nàng, đối với tỷ tỷ là một lòng si tình, tò mò muốn biết khi gặp mặt hai người sẽ nghĩ gì về đối phương, không ngờ tỷ tỷ nàng chưa hề đề ở trong lòng. Nhưng nghĩ kỹ lại, tỷ tỷ nàng nói vậy, cũng là sự thật ---- Đại Biểu Ca xác thực tuấn tú hơn so với Tống Cháp! Đại khái là đời trước ấn tượng về Tống Cháp trong lòng nàng quá tốt, nên khi nhìn dung mạo của hắn, sẽ tận lực điểm tô cho đẹp.

Chân Bảo Lộ không tình nguyện a một tiếng, thì không nói gì thêm nữa.

Thời điểm hai tỷ muội đến Linh Phong tự, liền có tiểu tăng trong chùa dẫn đến sương phòng ở hậu sơn nghỉ ngơi. Lão thái thái và Tiết Thị đang ngồi dùng trà. Chân Bảo Lộ liếc mắt nhìn Chân Bảo Chương bên cạnh lão thái thái, đang nói chuyện vui về gì đó cùng lão thái thái, cười rất là ngọt ngào. Nhìn thấy hai tiểu cô nương đã tới, Chân Bảo Chương mới nói một câu: “Tứ muội muội, Lục muội muội cuối cùng đã đến, ta còn lo lắng, tính cho Phát Đông đi xem thử đó.” Bộ dáng y như một tỷ tỷ tốt.

Chân Bảo Lộ nhìn Chân Bảo Chương, cũng chỉ khẽ cười. Nếu nàng đoán đúng, chuyện của Chân Bảo Nguyệt, khẳng định có liên quan tới Chân Bảo Chương. Nàng hiểu rất rõ hai mẹ con Chân Bảo Chương và Trình Thị, khẩu Phật tâm xà. Lại nghĩ đến đời trước phụ thân nàng qua đời, sau đó Nhị thúc được thừa kế tước vị, đường phát triển của Tam tỷ tỷ càng rộng mở...

Sắc mặt Chân Bảo Quỳnh lạnh nhạt, xoay sang giải thích với lão thái thái chuyện mới vừa rồi gặp được Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ ở một bên nói: “Đúng vậy, Đại Biểu Ca còn bảo cháu và tỷ tỷ thay hắn ân cần thăm hỏi ngài nữa.”

Sao lão thái thái nhìn không ra đường tỷ muội không hợp? Nhưng hôm nay đến Linh Phong tự, bà cũng không muốn xảy ra chuyện không thoải mái, nên khuôn mặt tỏ ý cười nói: “Đúng là đứa trẻ tốt.”

Lão thái thái muốn đi nghỉ, kêu Tiết Thị dẫn ba đứa cháu cùng nhau đi bái Bỏ Tát. Chân Bảo Chương muốn ở lại hầu bên cạnh lão thái thái, nhưng lão thái thái lại thần nhiên nói không cần. Tuy rằng Chân Bảo Chương bất mãn, rốt cuộc cũng không dám nói gì nữa, chỉ nhu thuận đáp dạ, rồi theo Tiết Thị cùng nhau đi bái Phật.

Là vì nàng Chân Bảo Nguyệt mới bị đánh tay, trước mắt còn ở trong phòng dưỡng thương. Tuy nói chuyện này là Chân Bảo Nguyệt không đúng, nhưng suy cho cùng Tiết Thị vẫn đau lòng cho nữ nhi, thêm nữa bà vốn không thích Chân Bảo Lộ, nhất thời cũng không cho nàng sắc mặt tốt.

Chân Bảo Lộ cũng chẳng để ý. Nàng biết Tam thẩm thẳng tính.

Bái Bỏ Tát xong, Chân Bảo Lộ mới nói với Chân Bảo Quỳnh: “Tỷ tỷ, muội muốn ở trong đây thêm chút nữa, tỷ tỷ theo Tam thẩm đi trước đi.”

Chân Bảo Quỳnh làm sao yên tâm, cũng không hỏi vì sao, chỉ nói: “Tỷ ở lại với muội.”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, nói: “Tỷ tỷ yên tâm, còn có Hương Hàn mà.”

Chân Bảo Quỳnh nhìn thoáng qua nha hoàn Hương Hàn đi theo phía sau muội muội, biết Hương Hàn cẩn thận, lập tức cũng thoáng yên tâm hơn, rồi nắm tay muội muội nói: “Vậy người sớm tới theo nha.”

Chân Bảo Lộ gật gù đầu, đợi tỷ tỷ đi rồi, thế này mới quỳ gối xuống đệm hương bồ lần nữa.

“Bồ Tát, xin người phù hộ cho cha mẹ bình an, sống lâu trăm tuổi, phù hộ Thượng Nhi và Vinh Nhi khỏe mạnh ngoan ngoãn, thông minh, phù hộ tỷ tỷ thuận lợi thi vào trường nữ học, sau đó...” Thuận lợi gả cho tỷ phu.

Chân Bảo Lộ quy củ dập đầu, rồi mới từ trên đệm hương bồ đứng lên.

Hương Hàn đứng bên cạnh, đỡ tiểu thư nhà mình lên, mới vừa rồi lời tiểu thư nói, nàng cũng đều nghe được. Lời nói này xuất ra từ miệng của một tiểu cô nương nhỏ tuổi, thật là quá mức hiểu chuyện. Hương Hàn hỏi: “Tiểu thư sao không thay mình cầu nguyện?”

Chân Bảo Lộ cười cười nói: “Có mà.”

Hương Hàn lại tò mò hỏi: “Tiểu thư đã cầu gì vậy?”

Chân Bảo Lộ nháy mắt mấy cái cười khê nói: “Không nói cho người biết.”

Trong lòng nàng lặng lẽ hứa.

Nàng không có chí hướng gì lớn, đời trước không thể thuận lợi xuất giá, đời này thâm nghĩ thành thật lập gia đình, sau đó trải qua cuộc sống giúp chồng dạy con. Nàng muốn gả cho một phu quân trung thực, không cần có nhiều tiền đồ, đối với nàng tốt là được. Có điều, diện mạo còn phải được nữa...

Đang nghĩ tới, Chân Bảo Lộ bước ra đại điện, thì gặp Tổng Cháp và Tiết Nhượng, lập tức vui vẻ nói: “Tổng công tử...”

Tổng Cháp mỉm cười: “Thật đúng lúc.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, vừa liếc nhìn Tiết Nhượng bên cạnh Tổng Cháp, lúc này mới hỏi: “Đại Biểu Ca, các người tính đi chỗ nào?”

Tổng Cháp đáp: “Ta đi chào hỏi đại sư Linh Phong tự, rồi nghe nói phía sau núi có một vườn quýt, tính cùng Tiết công tử đi xem thử.”

Vườn quýt? Chân Bảo Lộ lập tức thấy hứng trí, dù sao đến Linh Phong tự, bái Bồ Tát xong rồi thì cũng không có việc để làm. Mà Tổng Cháp cũng nhìn thấu tâm tư của tiểu cô nương trước mặt, nói: “Nếu không chúng ta cùng nhau đi đi.”

Chân Bảo Lộ gật đầu nói được,, thế này mới cùng Tổng Cháp và Tiết Nhượng đến vườn quýt ở hậu sơn.

Đây cũng là chỗ tốt của việc tuổi còn nhỏ, nếu qua thêm vài năm, một tiểu cô nương như nàng, sẽ không tiện đi chung với biểu ca như vậy. Tổng Cháp hay nói lại vui tính, dọc theo đường đi nói chuyện cùng Chân Bảo Lộ, nhưng thật ra trò chuyện với nhau rất vui.

Tổng Cháp nói: “Nhìn Chân Lục tiểu thư còn nhỏ tuổi như vậy, lại đã đọc qua nhiều sách vở.”

Tuy rằng Chân Bảo Lộ thích được người khác khích lệ, nhưng làm sao nhận được lời khen từ vị Tổng nhị công tử học xa hiểu rộng này, nói: “Đều do tỷ tỷ dạy ta, ta ngay cả một nửa của tỷ tỷ cũng không bằng.”

Tổng Cháp “Ồ” một tiếng, nghĩ đến tiểu cô nương đoan trang dịu dàng mới vừa rồi nhìn thấy, thật sự rất thanh tú nhã nhặn. Tổng Cháp mỉm cười: “Có tỷ tỷ như vậy, quả nhiên Chân Lục tiểu thư thật có phúc lớn.”

Chân Bảo Lộ tán đồng gật đầu, trong lòng thầm nói: Ngày sau chính là người có phúc lớn đó nha.

Vẫn cùng Tổng Cháp nói chuyện, Chân Bảo Lộ lại lạnh nhạt Đại Biểu Ca bên cạnh, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói: “Đại Biểu Ca, nếu lúc này đã gặp nhau, muốn ta đem túi nước hồi nãy trả lại cho cho Đại Biểu Ca chứ?”

Ánh mắt Tiết Nhượng lạnh nhạt, nghiêng đầu nhìn vào mắt to trong suốt của tiểu cô nương, muốn nói không cần, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, bỗng nhiên khựng lại, nói: “Cũng được.”

Chân Bảo Lộ giật mình, hiển nhiên không ngờ tới Đại Biểu Ca thật sự muốn. Bất quá nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu. Chân Bảo Lộ thoáng cười, nói với Hương Hàn theo phía sau: “Người đi sương phòng đem cái túi nước kia lại đây.”

Hương Hàn thấy có biểu công tử phủ An Quốc Công ở chỗ này, cũng yên tâm, lập tức lĩnh mệnh trở về sương phòng lấy túi nước.

Còn chưa nhìn thấy cây quýt, cũng đã ngửi được mùi quýt thơm rồi. Lúc ba người tiến vào vườn quýt, liền nhìn thấy những trái quýt vàng óng như ngọn đèn nhỏ lung linh treo đầy đầu cành cây, cực kỳ mê người.

Chân Bảo Lộ đưa tay ra muốn hái, chỉ tiếc vóc dáng nàng nhỏ, có nhón chân lên cũng hái không đến, chỉ có thể nhờ đến hai người còn lại hái quýt.

Vóc dáng Tiết Nhượng cao gầy, khoát tay liền dễ dàng hái được, đưa cho Chân Bảo Lộ: “Nè.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn Đại Biểu Ca.”

Tổng Chấp thấy hai người biểu huynh muội bọn họ hái quýt vui vẻ, thì nở nụ cười tiếp tục đi vào trong xem.

Chân Bảo Lộ ngồi trên một cái ghế dài bên dưới cây quýt, ngẩng lên chỉ huy Tiết Nhượng hái quýt, có điều chỉ trong chốc lát, đã hái được mười mấy trái. Chân Bảo Lộ tùy tay cầm lấy một trái quýt lột ra, thấy Tiết Nhượng lại cầm quýt tới, mới nói: “Đại Biểu Ca nghỉ một lát đi, lát nữa lại hái tiếp.” Xong liếc nhìn xem chung quanh, đã không thấy Tổng Chấp đi chỗ nào rồi nữa.

Chân Bảo Lộ chăm chú lột vỏ quýt, rất nhanh đã lột sạch sẽ, mùi thơm của quýt thấm vào đầy tay nàng. Chân Bảo Lộ tách ra một múi muốn ném thử, bỗng nhiên nghĩ, không biết quýt này có chua hay không.

Nếu là chua...

Chân Bảo Lộ suy nghĩ, lập tức có biện pháp, liếc mắt nhìn Tiết Nhượng đang ngồi nghỉ ngơi bên cạnh, tay nhỏ bé đem quýt đến bên miệng hắn: “Đại Biểu Ca.”

Có kinh nghiệm lần trước, lúc này Tiết Nhượng rất nhanh há miệng ra ăn vào múi quýt.

Chân Bảo Lộ thật cẩn thận đánh giá về mặt của hắn, rồi sau đó mới hỏi: “Ngọt không?”

Tiết Nhượng gật đầu, âm sắc rõ ràng: “Rất ngọt.”

Vừa nghe là ngọt, thế này Chân Bảo Lộ mới yên tâm ăn, mỉm cười cầm một múi quýt cho vào miệng.

Tiểu cô nương miệng nho nhỏ, múi quýt lại lớn, cả miệng lập tức phồng lên. Nào biết mới vừa cắn vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ trở nên giống như cái bánh bao thịt nhả nhum lại.

Nàng phun ra quýt trong miệng, hai mắt đăm lẹ mờ mịt nhìn sang Tiết Nhượng bên cạnh: “Đại Biểu Ca...”

Chưa chết nàng. Muốn trêu chọc nàng đây mà!

Tiết Nhượng không nói chuyện, chỉ thoáng cong khóe miệng.

Chân Bảo Lộ thăm oán một câu, sau cũng không nhìn được cười lên khanh khách.

Bị bài học kinh nghiệm, lúc này Chân Bảo Lộ cũng không dám tin lời của Đại Biểu Ca nữa, tự mình chọn vài trái ngọt.

Ngày mùa thu khí trời ẩm áp dễ chịu, Chân Bảo Lộ ăn no, tựa vào ghế dài hí hí mất. Chẳng qua làn da của tiểu cô nương quá mềm mại, chỉ mới phoir một lát, mặt mũi liền đỏ bừng hết lên.

Tiết Nhượng nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn tiểu cô nương chộp mắt trên ghế dài.

Thấy nàng thoáng nhăn đầu lông mày, Tiết Nhượng cười ra áo khoác ngoài của mình, đứng dậy, mở rộng áo ra, giơ tay, thay nàng che đi ánh nắng.

Thiếu niên đứng thẳng tắp, chưa qua bao lâu, gương mặt đẹp trai cũng bị phoir nắng đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Canh một - Ngọt ngào

Chân Bảo Quỳnh ở trong sân chờ mãi, cũng không thấy muội muội trở về, liền có chút sốt ruột.

Chân Bảo Chương ung dung đi ra, nhìn thấy Chân Bảo Quỳnh, biết nàng đang đợi Chân Bảo Lộ, thì nói: “Sao Lục muội muội còn chưa trở lại? Có cần ta cùng Tứ muội muội đi ra ngoài kiếm không?” Đều là đường tỷ muội chung một nhà, Chân Bảo Chương sao không biết tính tình của Chân Bảo Lộ, mấy ngày này chăm chỉ thì lại làm sao? Thực chất bên trong còn không phải là một tiểu nha đầu yêu thích náo động à.

Chân Bảo Quỳnh nói: “Cảm ơn Tam tỷ. Xưa nay Tiểu Lộ nhu thuận, lập tức sẽ trở lại ngay.”

Chân Bảo Chương cười cười nói: “Vậy thì Tứ muội muội ở chỗ này chờ đi, ta vào trò chuyện cùng lão tổ tông.”

Chân Bảo Quỳnh thân nhiên “Ừ”, thấy Chân Bảo Chương đi vào sương phòng của lão thái thái, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần mới lộ ra vẻ lo âu.

Lúc này thấy nha hoàn Hương Hàn của Chân Bảo Lộ tiến vào, Chân Bảo Quỳnh vừa vui vẻ, thì thấy chỉ có mỗi mình Hương Hàn, bước lên phía trước hỏi: “Tiểu Lộ đâu?”

Hương Hàn thấy Tứ tiểu thư sốt ruột như vậy, biết nàng lo lắng cho tiểu thư, vì vậy mỉm cười nói: “Tứ tiểu thư yên tâm, lúc này Lục tiểu thư đang ở trong vườn hái quýt cùng Tiết đại công tử. Nô tỳ quay về lấy túi nước trước đó của Tiết đại công tử.”

Thế này Chân Bảo Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là không yên lòng, không thể chiều theo tính tình của muội muội vui chơi ở bên ngoài, liền nói: “Ta cùng người đi qua đó.”

Hương Hàn biết Tứ tiểu thư nhìn thì nhu hòa đáng yêu, tính tình dịu ngoan, nhưng liên quan đến Lục tiểu thư, thì rất có phong phạm trường tử. Cũng may Lục tiểu thư cũng nghe lời vị tỷ tỷ này. Hương Hàn cầm túi nước rồi đưa Chân Bảo Quỳnh đi đến vườn quýt, vào trong vườn, lúc này đường không dễ đi, nên nhắc nhở: “Tứ tiểu thư đi chậm một chút.”

Bên cạnh Chân Bảo Quỳnh có nha hoàn Bích Trúc cùng theo tới giúp đỡ.

Đi được một đoạn đường, thì nghe có người đang gọi nàng.

“Chân Tứ tiểu thư.”

Là giọng nói của nam tử.

Chân Bảo Quỳnh giật mình, theo tiếng nói quay đầu lại, thì thấy một thiếu niên mặc y phục màu xanh đi ra từ đường mòn bên trái.

Mặt mày thiếu niên tuấn nhã, khí chất như ngọc, bộ dáng rất là ôn hòa gần gũi.

Ánh mắt Chân Bảo Quỳnh sáng lên, mở miệng nói: “Tổng nhị công tử.” Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng gặp được Tổng nhị công tử, Chân Bảo Quỳnh vẫn có chút vui vẻ, lúc này nhẹn không được hỏi, “Tổng nhị công tử có biết muội muội của ta và Tiết biểu ca ở đâu không?”

Tổng Cháp đến cùng Tiết Nhượng, mà muội muội nàng và Tiết biểu ca ở cùng một nơi, tất nhiên Tổng Cháp biết được muội muội ở nơi nào.

Quả nhiên, Tổng Cháp khẽ vuốt cằm, nói: “Biết. Ta đưa Chân Tứ tiểu thư đi qua đó.” Xưa nay hắn luôn gần gũi tốt bụng, và lại vị Chân Tứ tiểu thư này cùng lắm mới mười hai tuổi, có vẻ ôn trọng, bất quá vẫn là một tiểu cô nương. Không khác mấy với Tam muội trong phủ của hắn.

Chân Bảo Quỳnh rất là cảm kích, vội nói: “Vậy làm phiền Tổng nhị công tử rồi.”

Tổng Cháp mỉm cười nói không cần khách khí, thấy nàng còn nhỏ tuổi mà đoan trang ôn trọng như thế, lại nghĩ tới tiểu cô nương khả ái trắng trẻo mới vừa rồi luôn miệng khen tỷ tỷ nàng, đúng là danh xứng với thực.

Chân Bảo Quỳnh theo Tổng Cháp cùng nhau đi sâu vào trong vườn quýt. Nàng ngẩng đầu nhìn bóng dáng thiếu niên trước mặt. Nghĩ tới lời nói của muội muội, thì nhẹn không được mỉm cười. Trách không được muội muội nàng nóng nảy như vậy, mới gặp mặt vị Tổng nhị công tử này một lần, liền đối với hắn rất có thiện cảm. Vị Tổng nhị công tử này thật là một người hào hoa phong nhã, vừa nhiệt tình vừa tốt bụng.

Có lẽ bởi vì nghĩ tới xuất thân, nên không chú ý tới hòn đá nhỏ dưới chân, chân trái của Chân Bảo Quỳnh bước lệch, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cũng may Bích Trúc phản ứng nhanh, một tay vịn lấy Chân Bảo Quỳnh.

Tuy rằng không ngã sấp xuống, nhưng mắt cá chân vẫn bị trật, Chân Bảo Quỳnh nhú mày, đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Tổng Cháp bước lên phía trước hỏi: “Chân Tứ tiểu thư?”

Xưa nay Chân Bảo Quỳnh da mặt mỏng, trước mặt ngoại nam chưa hề làm ra trò cười này, liền cúi đầu xuống, nhất thời không biết nên như thế nào cho phải.

Lúc này Chân Bảo Lộ đã hái quýt xong đi tới, nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình, lập tức giống như con chim yến mới sinh trở về mà chạy tới gọi: “Tỷ tỷ.” Đến khi tới gần thì thấy Bích Trúc đang đỡ cánh tay của tỷ tỷ, thế này mới chú ý tới chân của Chân Bảo Quỳnh, hỏi: “Tỷ tỷ bị trật chân sao?”

Tìm thấy muội muội, Chân Bảo Quỳnh mới gạt đầu nói: “Ừ, không có gì đâu, muội mau theo ta trở về đi.”

Chân Bảo Lộ biết, tỷ tỷ không yên tâm đi tìm nàng mới bị trật chân, nhất thời cảm thấy tự trách, liền đỡ cánh tay kia của tỷ tỷ nói: “Ta đỡ tỷ tỷ trở về.”

Lúc này trong lòng nàng chỉ có tỷ tỷ, cũng không hề liếc mắt nhìn Đại Biểu Ca theo sau lưng.

.

Bữa trưa dùng cơm chay tại Linh Phong tự. Đậu cô-ve, nấm và mộc nhĩ xào chung với nhau, màu sắc vô cùng tươi đẹp, mùi vị thơm ngon; củ cải ướp chua ngọt thanh mát, còn có củ từ ướp mật ong, phi thủy đậu hũ, khoai sọ chưng mềm... Tuy là thức ăn chay, nhưng cũng có thể làm ra đa dạng đến vậy. Ngay cả Chân Bảo Lộ kén ăn, cũng biết được cơm chay của Linh Phong tự ăn rất ngon. Nếu là ngày thường, nàng sẽ cố gắng ăn thêm một chén cơm.

Nhưng hôm nay Chân Bảo Lộ chỉ im lặng ăn cơm, không có khẩu vị mấy.

Lão thái thái quan sát liếc mắt nhìn Chân Bảo Quỳnh, nói: “Quỳnh nhi bị trật chân, hai ngày này hãy nghỉ ngơi trong sương phòng.” Rồi nói với Chân Bảo Lộ, “Tiểu Lộ hãy trò chuyện với tỷ tỷ người nhiều một chút, đừng có chạy đi chơi lung tung nữa.”

Chân Bảo Lộ nhu thuận gật đầu, biết được dù lão thái thái chưa trực tiếp trách cứ, nhưng cũng là đang trách phạt nàng.

Bởi vì hôm nay lão thái thái đem Phật châu quý giá nhất cho Chân Bảo Lộ, trong lòng Chân Bảo Chương vốn không thoải mái, nhưng Chân Bảo Lộ quả thực ở bên ngoài chơi đùa như nàng suy nghĩ, mà Chân Bảo Quỳnh còn không cẩn thận bị trật chân, trong lòng Chân Bảo Chương liền thấy rất mất lòng. Nàng biết lão thái thái thích cháu gái ôn trọng khéo léo, Lục muội muội học bài tiến bộ thì lại làm sao? Tính tình thích náo động là không sửa đổi được. Lúc này ngay cả Chân Bảo Quỳnh xưa nay ôn trọng cũng bị liên lụy. Đứng là một chuyện tốt.

Rốt cuộc Chân Bảo Chương vẫn là tiểu cô nương tuổi còn trẻ, bản thân mình cảm thấy che giấu vô cùng tốt, nhưng ở trong mắt người lớn, có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Thí dụ như Tam phu nhân Tiết Thị hầu hạ lão thái thái dùng cơm, thấy bộ dáng Chân Bảo Chương cố nén nụ cười như vậy, nhìn không được cau mày lại. Việc trong ngày thi khảo nghiệm, trong lòng Tiết Thị rất rõ ràng. So với Chân Bảo Lộ được nuông chiều, bà càng không thích nữ nhi mình qua lại thân thiết với Chân Bảo Chương hơn.

Sau khi bị lão thái thái nói trong bữa ăn trưa, Chân Bảo Lộ liền ở cùng tỷ tỷ trong sương phòng, không có ra ngoài nửa bước.

Chân Bảo Quỳnh biết tính tình muội muội hoạt bát, hôm nay thật vất vả mới được đi chơi, sao có thể cùng nàng ngồi buồn chán trong phòng? Lập tức nói: “Muội muội, người không cần ở với tỷ, muốn đi ra ngoài thì cứ ra ngoài, bất quá phải có Hương Hàn đi cùng muội.”

Chân Bảo Lộ đã sớm kiểm chế tính ham chơi của mình, khẽ mỉm cười nói: “Buổi sáng đi mệt rồi, bây giờ ở trong phòng nghỉ ngơi một chút.” Lại nghĩ tới trước đó nàng cùng Đại Biểu Ca hái quýt, trong lòng thư thả nhiều, nghiêng đầu nói với tỷ tỷ, “Quýt trong vườn ăn rất ngon, vốn là hái được một ít, muốn cho tỷ tỷ nếm thử, chẳng qua... đều ở chỗ Đại Biểu Ca rồi.” Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu có chút tiếc nuối.

Mới vừa rồi tỷ tỷ bị trật chân, nàng một lòng chỉ nghĩ tới tỷ tỷ, làm sao còn nhớ rõ Đại Biểu Ca đang cầm quýt giùm nàng?

Chân Bảo Quỳnh cũng không phải người tham ăn, làm sao nghĩ đến trái quýt gì chứ? Nhưng hôm nay cái gì muội muội cũng nghĩ đến nàng, khiến nàng cảm thấy rất ngọt ngào, nụ cười trên mặt cũng sâu hơn.

Chân Bảo Lộ cảm thấy phiền muộn, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của tỷ tỷ nhà mình, lẩm bẩm hỏi: “Tỷ tỷ cười cái gì vậy?”

Chân Bảo Quỳnh hơi hơi nín thở, nói: “Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy vui vẻ thôi.”

Chân Bảo Lộ lập tức hiểu ra, cũng cười theo. Ngẫm lại bản thân mình đời trước thật là ngốc, tỷ tỷ tốt như vậy mà đối nghịch làm cái gì? Nàng quan tâm nói: “Chân của tỷ tỷ còn đau không?”

Chân Bảo Quỳnh biết muội muội tự trách, nhưng chuyện hôm nay là do nàng không cẩn thận, sao có thể trách muội muội được, vội nói: “Rượu thuốc ở Linh Phong tự vô cùng tốt, ta đã hết đau.”

Nào có tốt như vậy? Lừa tiểu hài tử còn được. Bất quá nghĩ lại thì không phải nàng chính là tiểu hài tử à?

Nghĩ đến đây, Chân Bảo Lộ cau mày lại.

Buổi chiều hôm đó Chân Bảo Lộ vẫn ở lại trong phòng cùng tỷ tỷ, sau khi dùng xong bữa tối, tỷ muội hai người cùng nhau chuẩn bị nghỉ ngơi, Tiết Thị liền tiến vào xem Chân Bảo Quỳnh.

Tiết Thị là di của Chân Bảo Quỳnh, còn là Tam thẩm, và lại Chân Bảo Quỳnh mất mẫu thân từ nhỏ, nên bà khá quan tâm tới nàng. Chuyện tình ngày hôm đó, tất nhiên bà cũng là giận chó đánh mèo lên Chân Bảo Lộ, nên trung ra sắc mặt với Chân Bảo Lộ. Để cho Chân Bảo Lộ hiểu được, mới vừa rồi có lão thái thái, thái độ của Tam thẩm đối với nàng đã bớt đi nhiều.

Tuy rằng Chân Bảo Lộ không thoải mái, nhưng cũng không làm được gì, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh tỷ tỷ, nhìn Tiết Thị dẫn ma ma bên người đến xem chân bị thương của tỷ tỷ.

Bành ma ma theo Tiết Thị từ phủ An Quốc Công, đối với tể ngà bị bong gân rất có kinh nghiệm. Lúc này Tiết Thị có ý mang theo Bành ma ma đến để xem cho Chân Bảo Quỳnh.

Cởi giày ra, Chân Bảo Lộ mới thấy chân của tỷ tỷ bị trật có chút nghiêm trọng, mắt cá chân có máu ứ đọng.

Tiết Thị nhíu mày, nói: “Người nhìn xem...”

Chân Bảo Quỳnh biết tính Tiết Thị, chỉ tùy theo bà, không dám nói một câu.

Bành ma ma xem qua chân của Chân Bảo Quỳnh, nói: “Vết thương ở chân không hề nhỏ, Tứ tiểu thư chịu đựng một chút, lão nô dùng biện pháp tở

truyền xoa nắn lại cho người. Sẽ hơi đau, có điều nắn lại gân rồi sẽ mau lành ngay.”

Chân Bảo Quỳnh tin vào tay nghề của Bành ma ma, lập tức cảm kích nói: “Vậy làm phiền Bành ma ma rồi.”

Bành ma ma tuổi đã già, đôi tay có chút thô ráp, mặt trên đầy nếp nhăn, móng tay hơi ố vàng. So sánh với bàn chân trắng nõn thon nhỏ của Chân Bảo Quỳnh, thì chân nàng càng trắng trong như ngọc hơn. Bành ma ma nhẹ nhàng cầm chân Chân Bảo Quỳnh, sờ soạng vài cái, mới thoáng dùng sức xoa nắn.

Liền nghe được Chân Bảo Quỳnh hít vào một ngụm khí lạnh, đau đến thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Chân Bảo Lộ khần trương đứng ở bên cạnh nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại, không nhịn được nói: “Ồi, Bành, Bành ma ma, bà nhẹ chút.”

Tiết Thị thấy bộ dáng lo lắng của Chân Bảo Lộ, không thể không tức giận, trừng mắt liếc nhìn nàng, nói: “Nếu người ngoan ngoãn ở trong phòng không chạy đi lung tung, Quỳnh nhi làm sao sẽ bị như vậy? Hiện giờ lại tỏ ra quan tâm, sớm biết thế đi làm gì?”

Tuy rằng Chân Bảo Lộ vì chuyện này rất tự trách, nhưng làm sao chịu được chỉ trích thẳng thừng như vậy? Tuy nói nàng cố gắng nhu thuận ôn trọng, nhưng tính nung nấu ngầm sâu trong xương tủy vẫn không sửa đổi được, nhất thời bị tức đến hốc mắt cũng đỏ lên.

Chân Bảo Quỳnh vừa bị Bành ma ma xoa nắn chân, vừa lo lắng cho muội muội và Tam thẩm, vội vàng nói: “Tam thẩm, tất cả việc này không liên quan tới Tiểu Lộ. Tam thẩm, người..., người không thể nói muội muội ta như vậy.”

Nghe cháu gái nói lời này, Tiết Thị bị tức có chút đau buồn.

Lúc trước hai tỷ muội các nàng lần lượt gả vào phủ Tề Quốc Công, cũng là tỷ muội ruột, còn là chị em dâu. Sau đó bà thấy cháu gái còn nhỏ mà đã mất mẫu thân, rất đáng thương, liền đối với nàng quan tâm hơn. Khi đó cháu gái nhỏ cùng bà thân như mẹ con, buổi tối còn cùng bà ngủ chung, thẳng đến khi kể thất Từ Thị vào cửa, mới để Từ Thị nuôi dưỡng. Bây giờ, cháu gái nhu thuận như vậy, nhưng lại vì một muội muội kiều căng chống đối với mình?

Gương mặt đoan chính thanh nhã của Tiết Thị nhuộm vẻ giận dữ, buồn bực nói: “Khá lắm, sau này ta sẽ mặc kệ người, hai tỷ muội các người tình thâm, ta là người ngoài, không có tư cách quản muội muội bảo bối này của người.”

Lời nói tức giận của Tiết Thị, người ở trong phòng đều có thể nghe được, là vì quá quan tâm đến cháu gái Chân Bảo Quỳnh. Chân Bảo Quỳnh cũng biết mình nói chuyện hơi nặng lời, nhưng vất vả lắm nàng mới cùng muội muội hòa thuận, và lại, nàng thật sự không thể nhìn người khác nói muội muội của mình như vậy.

Chân Bảo Quỳnh đã quên cơn đau trên chân, nhỏ giọng nói: “Tam thẩm, con... con không phải có ý này.”

Rốt cuộc Tiết Thị vẫn là trưởng bối, cũng không tiện nổi giận với cháu gái, chẳng qua là cảm thấy cháu gái quá hiền lành, tránh không được bị khi dễ. Càng thấy Chân Bảo Lộ là tiểu cô nương không có lương tâm, cho dù có móc tim móc phổi đối xử với nàng thì nàng cũng sẽ không để ở trong lòng.

Đội Bành ma ma nắn chân cho Chân Bảo Quỳnh xong, Tiết Thị cũng không nói thêm lời quan tâm nào nữa, dẫn Bành má má liền đi.

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn bóng dáng Tiết Thị đi ra ngoài, chợt nhớ tới đời trước, tỷ tỷ vì muốn chiều cổ nàng và bọn đệ đệ, ngay cả việc hôn sự với phủ Ninh Hầu cũng bị đẩy lui. Khi đó Tam thẩm nóng lòng tới xem, mắng tỷ tỷ nàng ngu xuẩn. Nay nghĩ lại, thật sự quá ngu rồi. Trưởng nữ không có cha mẹ, việc hôn sự vốn đã khó nói chắc, nếu không có nhà ngoại tổ là phủ An Quốc Công, tỷ tỷ nàng làm sao có thể có một hôn sự tốt như vậy? Nhưng tỷ tỷ đúng là ngốc. May mà tỷ phu cũng là ngốc từ một lòng si tình, nguyện ý chờ tỷ tỷ.

Khi đó nàng thì sao? Lại chỉ một lòng nghĩ gả cho Từ Thừa Lăng, sớm ngày thoát ly khổ ải.

Chân Bảo Quỳnh thấy đôi mắt muội muội ửng hồng, biết nàng chịu ủy khuất, liền kéo tay nàng ngồi xuống bên cạnh mình, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng an ủi: “Tiểu Lộ, muội...muội đừng tức giận. Tính tình Tam thẩm muội còn không biết sao? Việc hôm nay chính do ta không cẩn thận, muội đừng tức giận, được không?”

Chân Bảo Lộ nói nhỏ: “Muội không giận Tam thẩm...” Nói xong thì cuối đầu xuống nhìn vạt áo thêu hoa hải đường, nhỏ giọng nói. “... Chẳng qua là cảm thấy bản thân mình xác thực rất đáng ghét.”

Tính xấu trước kia, có ai nhìn được chứ?

Muội muội không khóc, Chân Bảo Quỳnh thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Nàng mỉm cười, giơ tay nhéo cái mũi vênh lên của muội muội, nói: “Làm sao mà đáng ghét hả? Muội muội của ta là khiến người yêu thích.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn không thoải mái, liền ngẩng đầu nói: “Tỷ tỷ, ta muốn đi ra ngoài một chút, được không?”

Vẫn là tức giận...

Chân Bảo Quỳnh suy nghĩ, nói: “Vậy đi ra ngoài tản bộ chút đi, ta không đi cùng muội được, nên muội đi rồi sớm trở về.”

Chân Bảo Lộ đáp dạ, rồi ra sân đi dạo.

Trong sân có trồng hai cây hoa quế, lúc này đúng là mùa hoa quế nở rộ, đầy sân đều tràn ngập mùi thơm hoa quế. Bất quá mùi hương hoa này vẫn không thể làm cho tâm tình Chân Bảo Lộ bình tĩnh lại.

Tam phẩm nghĩ nàng như vậy, những người khác ở phủ Tề Quốc Công, cũng đều nghĩ nàng như vậy đi. Có lẽ nương cũng vậy... Trong lòng vốn tràn đầy tự tin, lúc này đột nhiên có hơi nản lòng rồi.

Chân Bảo Lộ chậm rãi đi dạo trong sân, bỗng nhiên nhìn thấy phảng phất có bóng người bên ngoài, bước chân nhất thời ngừng lại. Nàng biến sắc, hỏi: “Ai... Ai ở đó?”

Vừa dứt lời, thì thấy một thiếu niên cao gầy đi ra từ chỗ tối.

“Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ kinh ngạc, nói nhỏ: “Đại Biểu Ca?” Nàng hai ba bước thì chạy tới, ngẩng đầu lên nói, “Đại Biểu Ca tới làm gì vậy?”

Tiết Nhượng ho nhẹ một tiếng, nói: “Lúc trưa Lộ biểu muội không lấy quýt.”

Chân Bảo Lộ cúi đầu, quả thực thấy trong tay hắn cầm theo một cái túi màu xám, bên trong chứa những trái quýt vàng óng.

Thì ra là đặc biệt đến đưa quýt, khuôn mặt Chân Bảo Lộ tươi cười đón chào. Có lẽ biểu ca đến muốn đưa quýt, nhưng tới bên ngoài thì nương ngừng không đi vào. Dù sao bây giờ trời cũng đã tối.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, sau đó thu lại ý cười, thản nhiên nói: “Cảm ơn Đại Biểu Ca, bất quá... Bất quá ta không muốn ăn quýt nữa. Đại Biểu Ca giữ quýt lại tự mình ăn đi.”

Mặc dù Tiết Nhượng là nam tử, nhưng cũng có lúc thận trọng, hắn thấy hai mắt của Tiểu Biểu Muội hơi ửng hồng, giống như vừa mới khóc, hoặc là bị ủy khuất gì đó. Nghĩ đến hôm nay chuyện tỷ tỷ nàng bị trệt chân, sợ là do vậy đi?

Vì thế Tiết Nhượng hỏi: “Chân của Quỳnh biểu muội thế nào rồi?”

Chân Bảo Lộ biết là vì tỷ tỷ, mới tiện nghi có thêm một Đại Biểu Ca là Tiết Nhượng, nói sao đi nữa thì, Đại Biểu Ca thân với tỷ tỷ hơn. Nên lập tức đến muốn ---- quýt này là đưa cho tỷ tỷ, mà nàng còn vô cùng tự nhiên cho rằng đây là đưa cho nàng.

Là nàng tự mình đa tình rồi. Trong lòng Chân Bảo Lộ có hơi khó chịu, nghe Tiết Nhượng hỏi tỷ tỷ, thì thoáng cup mắt nói: “Mới vừa xúc rượu thuốc xong, hồi nãy Bành ma ma đã nắn gân chân cho tỷ tỷ, có lẽ sẽ lành mau thôi.”

Hắn muốn nhìn lại cặp mắt ửng hồng của nàng, nhưng nàng đã rũ mắt xuống.

Tiết Nhượng ừ một tiếng, nói: “Vậy thì tốt rồi. Có điều... người mới nói không muốn ăn quýt, vậy muốn ăn cái gì?”

Hả?

Chân Bảo Lộ hơi nghi hoặc ngược mắt lên, nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song của người thiếu niên, trước kia nàng thấy, rõ ràng là một người chín chắn nội liêm còn kiệm lời, nhưng có vẻ như rất là quan tâm Tiểu Biểu Muội này. Chân Bảo Lộ nhìn dáng vẻ ấy của hắn, bỗng nhiên có một loại cảm giác ---- nếu giờ phút này nàng nói muốn ăn Bàn đào của Vương Mẫu nương nương, hắn cũng sẽ bay lên trời, học Tề Thiên đại thánh hái Bàn đào xuống cho nàng.

Chân Bảo Lộ bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, nghiêng đầu cười khanh khách nói: “Ta muốn ăn thịt, được không?”

Thanh âm của tiểu cô nương mềm ngọt, so với sự câu nệ khách khí lúc đầu, giọng điệu này có chút ý tứ hàm xúc làm nũng bên trong.

Tiết Nhượng chậm rãi rũ mắt, lại nhìn không được nhìn thêm mấy lần. Nhớ tới đời trước, tiểu cô nương khả ái xinh đẹp kia, đứng bên cạnh thanh mai trúc mã Từ biểu ca làm nũng, cũng là đáng đáp như vậy.

Trong lòng Tiết Nhượng nổi lên sự chua xót, lại ức chế không được cảm thấy chút ngọt ngào, lúc này nhìn vào cặp mắt xinh đẹp của nàng, giọng nói trầm trầm: “... Được.”

.

Chân Bảo Lộ chỉ là thuận miệng nói thôi, dù sao đây cũng là trọng địa Phật môn, ở đâu có thức ăn mặn?

Cho dù là có, hiện nay nàng đang theo lão tổ tông cùng nhau đến đây, nào dám ăn a?

Nhưng thấy Đại Biểu Ca đáp lại, còn vài ba lần đã bắt được mấy con chim sẻ trên cây, sau đó cời giày, kéo ống quần chuẩn bị xuống ao bắt cá.

Giờ đã là cuối thu, buổi tối có chút lạnh, mà Linh Phong tự thì ở trên núi, trong ao nước tự nhiên là lạnh lẽo buốt xương.

Chân Bảo Lộ đứng bên cạnh ao, sốt ruột nói: “Đại Biểu Ca, nước này lạnh lắm, người mau lên đi, đừng bắt cá nữa... Ta không cần ăn cá.” Sợ kinh động người trong chùa, Chân Bảo Lộ không dám lớn tiếng kêu. Nếu bị người ta phát hiện Trương tử phủ An Quốc Công, thế nhưng hơn nửa đêm ở chùa

chiên của người ta mò cá trong ao, vậy Đại Biểu Ca sẽ bị mang tiếng ăn chơi trác táng khinh nhờn Thánh Địa Phật Môn mất thôi.

Lại nói Tiết Nhượng đang cầm sào trúc chuẩn bị xiên cá, nhìn đáng vẻ lo lắng sốt ruột của tiểu cô nương đứng bên cạnh ao, liền đi qua.

Bởi vì hấn đứng trong ao, nhưng thật ra khó mà ngược đầu lên nhìn nàng, hỏi: “Thật sự không cần?”

Chân Bảo Lộ vội vàng gạt đầu: “Ừ, không muốn không muốn, người lên mau đi.” Lại nhìn hấn để chân trần, thì thúc giục, “Người mang giày vào nhanh lên.”

Cô nương trong nhà không thể tùy tiện lộ chân ra ngoài, nhưng nam tử tùy tiện lộ chân cũng không phải thói quen gì tốt, bất quá... tuổi của Đại Biểu Ca không lớn lắm, mà bàn chân cũng thật to.

Đây là lần thứ hai nàng kinh ngạc vì bàn chân to của hấn rồi.

Tiết Nhượng rất biết nghe lời, sau khi đi lên, mới nhìn mấy con chim sê hấn bắt khi nãy, hỏi: “Vậy nướng chim sê ăn nha?”

Chân Bảo Lộ phải nói không ăn, dù sao tiểu cô nương trong nhà, nhìn thấy chim sê nhỏ đáng yêu như vậy, thích còn không kịp, làm sao mà nỡ ăn nó? Nhưng... Đại Biểu Ca xuống tay quá nặng, lúc này vài con chim sê đáng yêu đã không bay lên được nữa. Không biết vì sao, Chân Bảo Lộ như ma xui quỷ khiến gạt đầu.

Mặc dù Tiết Nhượng là thiếu niên, nhưng bắt tay vào làm việc khá lưu loát, chỉ trong một chốc đã xử lý tốt mấy con chim sê, sau đó nhóm lửa lên nướng.

Chân Bảo Lộ ở kê bên Tiết Nhượng cùng nhau ngồi xuống.

Vàng trắng sáng tỏ, ánh lửa ấm áp. Chỉ cảm thấy bản thân mình hai đời gộp lại, cũng chưa trải qua loại tình huống này.

Nàng thoáng nghiêng đầu nhỏ, trong ánh lửa bập bùng, vốn là thiếu niên ngây ngô, nhưng lại có sự trầm ổn khiến lòng người yên bình.

Nhìn mấy con chim sê nướng trên lửa, trong lòng không vui cũng dần dần tiêu tan, đến khi ngửi được mùi thịt nướng, Chân Bảo Lộ càng tỏ ra hưng phấn, nhỏ giọng hỏi: “Đại Biểu Ca, nướng chín chưa?”

Tiết Nhượng có thể nghe ra sự hưng phấn trong giọng nói của Tiểu Biểu Muội, liếc mắt nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng sáng rực trong suốt, dĩ nhiên không còn vẻ ủy khuất vành mắt đỏ như mới vừa rồi, thì mỉm cười nói: “... Sắp rồi.”

Chim sê nhỏ, nướng so với cá nhanh hơn nhiều.

Tiết Nhượng thật cẩn thận cầm trong tay một xâu chim sê nướng đưa tới, nói: “Ăn trước xâu này đi. Cẩn thận nóng, chờ nguội một chút hãy ăn nữa.”

Chân Bảo Lộ đưa tay tiếp nhận, dùng sức gạt đầu. Nàng cầm xâu chim sê nướng, cái mũi nhỏ tiến đến gần ngửi. Mặc dù chim sê nướng hơi nhỏ, cũng là mỹ vị khó có được, thịt vừa mềm vừa mịn, hương vị thơm ngon vô cùng. Bữa tối hôm nay Chân Bảo Lộ vốn chỉ ăn một ít, đã đói bụng lắm rồi, nên mới trong chốc lát đã ăn hết xâu chim sê vào trong bụng. Sau đó lấy khăn lau miệng, mong chờ vào xâu chim sê nướng thứ hai trong tay Đại Biểu Ca.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Canh hai - Tâm tư

Xâu chim sê thứ hai cũng được nướng kỹ. Chân Bảo Lộ vốn muốn chia cho Tiết Nhượng. Nhưng chim sê nướng quá thơm, nàng đành phải da mặt dày ăn toàn bộ vào trong bụng. Dù sao, bộ dáng của Đại Biểu Ca cũng có vẻ không đói bụng.

Ăn được không sai biệt lắm, Hương Hàn canh chừng cách đó không xa bắt đầu thúc dục. Chân Bảo Lộ vội phản ứng lại, đứng lên nói: “Đại Biểu Ca, ta phải trở về rồi, bằng không tỷ tỷ sẽ lo lắng lắm.”

Tiết Nhượng cũng đứng dậy theo, nói: “Ta đưa người.”

Chân Bảo Lộ lắc đầu: “Không cần, đã có Hương Hàn ở đây rồi.” chuyện hôm nay, hai đời của nàng gộp lại cũng chưa từng trải qua, cũng không cần nói, sau khi vì kích thích mà ăn ngon ngiến quá nhanh, buồn phiền trong lòng nàng đã sớm quét đi sạch sành sanh.

Mà lúc này, nàng nhìn vị Đại Biểu Ca này tất nhiên thuận mắt hơn: “Hôm nay cảm ơn Đại Biểu Ca, ta đi trước.”

Nàng cười với hấn, rồi nhắc váy bước đi.

Tiết Nhượng lẳng lẳng đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng tiểu cô nương đi xa, thế này mới đột nhiên mỉm cười.

Chân Bảo Lộ biết trên người mình toàn mùi thịt nướng, nếu bị tỷ tỷ nhìn thấy, nhất định sẽ không thể gạt được, đang định sau khi về phòng sẽ kêu Hương Hàn chuẩn bị nước, tắm rửa thật tốt.

Nào biết nàng vừa mới đi vào, đã thấy tỷ tỷ ngồi trên ghế hoa hồng, đang chờ nàng đây mà.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới chậm chạp đi tới: “Tỷ tỷ...” Nàng sợ tỷ tỷ tức giận, liền giải thích chuyện đã cùng Tiết Nhượng ở cùng một chỗ, sau khi nói xong thì nháy mắt nói, “Tỷ tỷ sẽ không tức giận chứ?”

Chân Bảo Quỳnh thấy dáng vẻ của muội muội lúc này, cùng với bộ dáng như trái cà tím héo queo hồi này thật hoàn toàn bất đồng, khi đó nàng còn lo lắng một mình muội muội bị ủy khuất, mới qua một lát mà vẻ mặt lại tươi cười rồi. Nghĩ đến việc cùng Tiết biểu ca một chỗ vô cùng tốt.

Tuy Chân Bảo Quỳnh có nghi vấn, nhưng tâm tình muội muội đang tốt, nàng cũng thấy vui vẻ theo.

Nàng nói: “Trở về là được rồi.” Nói xong, mới ngửi được mùi trên người muội muội, nhăn mày hỏi: “Sao có mùi gì vậy?”

Chân Bảo Lộ không giống Chân Bảo Quỳnh sẽ không nói dối, nàng có tí khôn vặt, thời điểm nói dối ánh mắt vẫn sạch sẽ trong suốt, không hề nhìn ra là gạt người. Nhưng đối mặt với tỷ tỷ, nàng không nghĩ muốn dấu diếm, liền thật cẩn thận đem chuyện khác người hôm nay kể với tỷ tỷ.

Quả thực, Chân Bảo Lộ vừa nói xong, Chân Bảo Quỳnh liền mở to hai mắt nói: “Các người làm sao... Làm sao có thể...” Đây là nơi Phật Môn thanh tịnh. Nhìn khuôn mặt cười khanh khách của muội muội, Chân Bảo Quỳnh bất đắc dĩ nói, “Về sau không được như vậy nữa. Có thể có người nhìn thấy thì sao?”

Nàng biết tỷ tỷ không nỡ trách phạt nàng.

Chân Bảo Lộ mỉm cười ngồi xuống, cầm lấy ly trà sứ trắng đặt trên bàn muốn uống, đã thấy Chân Bảo Quỳnh nói: “Nước này nguội rồi.” Nói xong thì bảo Bích Trúc bưng tới một ly trà nóng.

Chân Bảo Lộ nhu thuận “Ồ”, lúc này mới nhận lấy ly trà nóng uống vào mấy ngụm, nói: “Tỷ tỷ yên tâm đi, ta để Hương Hàn trông chừng, chỗ đó rất khuất, sẽ không có người khác đi tới.”

Chân Bảo Quỳnh thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy là tốt rồi.” Nhưng vừa nghĩ tới Tiết Đại Biểu Ca trầm ổn này của nàng, thế mà cả buổi tối cùng chơi đùa với muội muội, thật sự là không thể tưởng tượng. Nàng và Tiết Đại Biểu Ca cũng không thân cận được như thế, có muốn trách, cũng không tiện trách hấn. Chỉ có thể nói với muội muội, “Lần sau không được vậy nữa.”

Chân Bảo Lộ gạt đầu: “Ta nghe tỷ tỷ.”

Tỷ muội hai người nói chuyện, rồi rửa mặt lên giường. Chân Bảo Lộ vốn không thích ngủ cùng người khác, nhưng từ lúc cùng tỷ tỷ thân cận tới nay, cảm thấy bên cạnh có người phá lệ yên tâm. Nàng nằm trong chăn, do tỷ tỷ cẩn thận dịch góc chăn cho nàng, nghiêng đầu, mở to mắt nhìn tỷ tỷ bên cạnh.

Chân Bảo Quỳnh nhìn vào ánh mắt của muội muội, giọng nói êm ái: “Mệt mỏi cả ngày, mau ngủ đi.”

Chân Bảo Lộ chỉ a, nghĩ tỷ tỷ thật tốt, ngày sau phải gả cho người khác, quả nhiên có chút luyến tiếc. Nhưng Tổng Chấp lại là vị hôn phu khó có được. Chân Bảo Lộ nhích người tới gần, nhẹ nhàng cọ vài cái, lẩm bẩm nói: “Tỷ tỷ...”

Lần tới nếu thật sự muốn chọn vị hôn phu, nàng nhất định phải chọn gần phủ Trung Dũng Hầu một chút.

.

Ngày kế dùng điểm tâm, Chân Bảo Lộ nhìn thức ăn chay cùng một màu, mặc dù ăn ngon, nhưng làm sao so được với chim sẻ nướng thơm ngon tối hôm qua? Nhưng hôm nay nghĩ đến, quả nhiên thật có lỗi.

Chân Bảo Lộ cảm thấy áy náy, mặc niệm vài câu a-di-đà phật, nhìn lão thái thái đều có chút chột dạ.

Mà bởi vì hôm qua Chân Bảo Quỳnh được Bành ma ma nắn gân chân cho, hôm nay thế nhưng có thể đi lại, chỉ là phải đi chậm một chút, cũng không thể đi quá lâu. Như vậy, Chân Bảo Lộ cũng không tức giận Tam thẩm nữa, dù sao Tam thẩm cũng bởi vì thật lòng quan tâm tỷ tỷ.

Nhưng kêu nàng tỏ ra thông minh khéo léo trước mặt Tam thẩm, Chân Bảo Lộ tự hỏi là làm không được.

Tiết Thị cũng đang tức giận, lúc này thái độ đối với Chân Bảo Quỳnh cũng lạnh nhạt.

Sau khi ăn xong đồ ăn sáng, Chân Bảo Quỳnh mới tới xin lỗi Tiết Thị, nói: “Tam thẩm, tối hôm qua là cháu không đúng, thẩm đừng nóng giận, được không?”

Xưa nay Tiết Thị là người ăn mềm không ăn cứng, bà cũng thật tình yêu thương Chân Bảo Quỳnh, lúc này thấy cháu gái nhu thuận dịu ngoan mềm giọng xin lỗi bà, trong lòng cũng mềm nhũn. Nhưng vì mặt mũi, nên mạnh miệng nói: “Hôm qua không phải một lòng che chở muội muội bảo bối của người sao?”

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười. Dung mạo của nàng quá giống mẹ đẻ, mà Tiết Thị và mẫu thân của nàng còn là tỷ muội ruột thịt, hai người này đứng chung một chỗ, nếu người ta không biết, tất nhiên sẽ cho rằng là mẹ con. Chân Bảo Quỳnh còn thật sự nói: “Tam thẩm, cháu biết thẩm có chút hiểu lầm với Tiểu Lộ. Nếu thẩm hiểu rõ con người của nàng, nhất định sẽ thích nàng. Thẩm nhìn đi, ngay cả lão tổ tông cũng không phải từ từ thích Tiểu Lộ rồi sao?”

Tiết Thị cũng cười: “Người chính là quá thiện lương. Ta không cần hiểu rõ, cũng biết tiểu nha đầu kia có đầy ý nghĩ xấu.”

Chân Bảo Quỳnh vội nói: “Tam thẩm!”

Tiết Thị hiểu ý, nói: “Thôi, ta không nói muội muội bảo bối của ngươi nữa được chưa?”

Rõ ràng là một trường bối, tính tình lại giống đứa bé. Chân Bảo Quỳnh hết cách với Tam thẩm, lại nói tiếp: “Tam thẩm, coi như cháu van người. Tâm tư Tiểu Lộ rất nắn cảm, nếu Tam thẩm thật sự không thể nào thích Tiểu Lộ, cũng xin người về sau... không cần nói ngay trước mặt nàng, có được hay không?”

Tiết Thị còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn gương mặt của cháu gái nghiêm túc như vậy, cũng thôi, nhủ mi bất đắc dĩ nói: “Được rồi, ta chịu theo người đó.” Nói xong lại nhắc tới, “Chân người còn bị đau, nhanh về nghỉ ngơi đi, chớ có đi tới đi lui.”

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười đáp dạ, được nha hoàn đỡ về sương phòng của mình.

Tiết Thị cảm thấy còn chưa ổn định, quay sang nói với Bành ma ma bên cạnh: “Cũng không biết nha đầu kia cho Quỳnh nhi uống thuốc gì, nhìn xem đi, ta chỉ nói muội muội nàng vài câu, nàng đã sốt ruột. Bành ma ma, người còn nhớ chứ, trước đây Quỳnh nhi và ta giống như hai mẹ con vậy, nay đảo ngược lại...”

Bành ma ma là người hiền lành, nét mặt già nua mang theo ý cười, nói: “Kỳ thật Tứ tiểu thư nói cũng không phải vô lý, trước mắt cảm tình tỷ muội giữa Lục tiểu thư cùng Tứ tiểu thư được vậy, cũng là một chuyện tốt. Và lại, lão nô nhìn thấy, Lục tiểu thư rất đáng yêu, nếu là lão nô, cũng không muốn một đứa bé đáng yêu như thế chịu chút ủy khuất gì.”

Tiết Thị bất mãn nói: “Người đúng là bị hồ đồ rồi. Ngay cả sinh ra từ trong bụng một mẫu thân, còn chưa chắc có thể thật tình, huống chi là sinh ra từ kẻ mẫu?”

Nhất thời Bành ma ma cũng không dám nói nữa, chỉ thoáng nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy tiểu cô nương lẳng lẳng đứng ở hành lang, thế này mới đổi sắc mặt, hướng về phía Tiết Thị nói: “Phu nhân, nhìn xem...”

Tiết Thị giương mắt nhìn lên, thấy là Chân Bảo Lộ, cũng thấy nao nao.

Nhưng Tiết Thị nhanh mồm nhanh miệng, không chột dạ chút nào, thản nhiên nói: “...Đề nàng nghe thấy cũng tốt, hiểu được tỷ tỷ nàng thương nàng bao nhiêu.”

Chân Bảo Lộ chậm rãi bước tới, ngẩng đầu nhìn Tiết Thị nói: “Tỷ tỷ đối đãi tốt, trong lòng cháu tất nhiên biết rõ. Tam thẩm, mặc dù tỷ tỷ và cháu không phải sinh ra từ một mẫu thân, nhưng nương đối xử với tỷ tỷ so với cháu còn tốt hơn, không phải thẩm không biết.”

Tiết Thị nói: “Nương của người đối tốt với Quỳnh nhi, tất nhiên ta biết. Nhưng người dám nói, trong lòng người không có không thoải mái sao?” Tiểu cô nương ở tuổi này, nhìn nương của mình đối tốt với tỷ tỷ hơn chính mình, lại có thể không hề có khúc mắc mà ở chung cùng tỷ tỷ, bà không tin chút nào. Bởi vì điều này, Tiết Thị mới phát giác tiểu cô nương năm đó không hề đơn giản như ngoài mặt vậy. Thí dụ như chuyện của Nhị tẩu Trình Thị lần trước, tuy Trình Thị gieo gió gặt bão, nhưng vì một đứa bé mà bản thân chịu thiệt thòi như vậy, tuyệt đối không phải Trình Thị quá ngu.”

Chân Bảo Lộ biết bụng dạ Tam thẩm thẳng thắn, cũng nói thẳng: “Lúc trước xác thực cháu có đề ý. Người chắc cũng hiểu, từ lúc còn nhỏ tỷ tỷ đã nhu thuận, nương đối tốt với nàng, cũng không có sao. Chỉ là cháu...chỉ là mình làm chưa đủ tốt thôi.”

Tiết Thị nao nao, nhẹ nhàng a một tiếng.

Lại nghe Chân Bảo Lộ nói: “Tam thẩm không quen nhìn cháu, chỉ là do thái độ của cháu đối với tỷ tỷ lúc trước, nói vậy cũng còn một nguyên nhân, là vì chuyện tình ở lần thi khảo nghiệm trước đó. Tam thẩm là người lớn, phải rõ hơn so với đứa bé như cháu, chuyện này rốt cuộc là lỗi của ai, Tam thẩm hiểu trong lòng. Ban đầu cháu nghĩ rằng, hy vọng một ngày nào đó Tam thẩm sẽ có thể thay đổi cái nhìn về cháu, nhưng bây giờ, cũng không cần thiết nữa. Tam thẩm thích nghĩ cháu như thế nào thì cứ nghĩ vậy đi, dù sao chỉ cần có tỷ tỷ tin cháu là được.”

Tối hôm qua bởi vì Tam thẩm nói mấy câu mà nàng cảm thấy khó chịu, phần lớn nguyên nhân là vì còn ôm ấp hy vọng với Tam thẩm. Lúc này Chân Bảo Lộ đã nghĩ thông rồi ---- bảo vệ những người thật sự quan tâm đến mình là được. Còn lại nghĩ nàng thế nào thì thế đó đi.

Chân Bảo Lộ thoáng quỳ gối, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy vẻ quật cường, nói: “Tam thẩm, Tiểu Lộ xin lỗi không tiếp được nữa.”

Tiết Thị bị Chân Bảo Lộ nói mấy câu khiến cho nghẹn á khẩu không trả lời được, khi phản ứng lại mới lẩm bẩm nói: “Quả nhiên là nhanh mồm nhanh miệng...” Nhưng bởi vì tính tình thẳng thắn thành khẩn trực tiếp này, làm cho Tiết Thị cảm thấy nên nghĩ lại.

Chẳng lẽ...bà thật có thành kiến quá sâu với cháu gái nhỏ này?

Chân Bảo Lộ nói xong mấy lời này với Tam thẩm cũng coi như là không xem bề trên ra gì, liền bắt đầu hối hận. Tỷ tỷ nàng kính trọng Tam thẩm như vậy, nàng còn chọc giận Tam thẩm, đến lúc đó tỷ tỷ bị kẹp ở giữa sẽ thấy khó xử.

Nhưng nàng không nhận được.

Chân Bảo Lộ hối hận nhủ mảy.

Chân Bảo Lộ không tránh được suy nghĩ nhiều, mà Chu thị phủ Trường Trữ Hầu dẫn một đôi trai gái tới dâng hương, biết được lão thái thái đã ở đây hai ngày này, liền lại đây ân cần thăm hỏi. Chân Bảo Lộ thân là văn bối, tất nhiên phải đi qua, vừa vào phòng thì thấy lão thái thái và cửu mẫu Chu thị đang trò chuyện.

Còn Từ Thừa Lăng biểu ca thì đứng bên cạnh Chu thị.

Chân Bảo Lộ tiến lên hành lễ chào hỏi, lão thái thái nhìn Chân Bảo Lộ, thái độ đối với lúc ăn trưa hôm qua đã thay đổi, khẽ mỉm cười nói: “Hôm qua còn nghe Tiểu Lộ nhắc tới Từ biểu ca, nhìn xem, hôm nay Từ biểu ca của ngươi đã tới rồi. Còn không mang Từ biểu ca đi ra ngoài dạo một chút?”

Từ Thừa Lăng mặc cẩm bào màu xanh ngọc, ánh mắt nhuộm ý cười, nghe lời này của lão thái thái, trên mặt ý cười càng sâu hơn.

Nhưng Chân Bảo Lộ nghi hoặc. Nàng giương mắt nhìn lão thái thái, thầm nghĩ: “Nàng nhắc tới Từ biểu ca khi nào vậy? Cho dù nàng thật sự nghĩ đến Từ biểu ca, cũng sẽ không nhắc tới trước mặt lão tổ tông nha?”

Bất quá Chân Bảo Lộ cũng không phải đứa ngốc, nếu lão thái thái đã nói như vậy, chỉ có thể cười khanh khách quay sang nói với Từ Thừa Lăng: “Từ biểu ca, Tiểu Lộ dẫn ngươi đi bái Bô Tát.”

Hôm nay Chu thị mặc một thân bối tử màu đỏ tía dùng chỉ bạc dệt hoa mẫu đơn, chải búi tóc uyển đọa, cài trâm Thúy Vân, rất là tự nhiên hào phóng.

Mang trên mặt ý cười khéo léo, nhưng nghe đến lời nói của lão thái thái, sắc mặt thoáng khựng lại.

Chu thị rũ mắt, nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ trước mặt, ngày ấy ở lễ tẩm ba ngày, lời nói của mẹ chồng còn vang vọng bên tai. Tuy nói cuối cùng không có đoạn sau, nhưng Chu thị ngẫm lại liền cảm thấy lo lắng.

Nay, ngay cả Chân lão thái thái cũng có chút yêu thích đứa cháu gái Chân Bảo Lộ này, còn muốn con trai của mình thân cận với Chân Bảo Lộ, nếu cứ như vậy, lão thái thái của hai nhà đều có ý tứ này, nhi tử của mình...

Chu thị không thích con trai của mình chung đụng với cháu gái bên ngoại này, nhưng bây giờ lão thái thái đã lên tiếng, mình làm sao còn dám nói cái gì đó, chỉ cười cười nhìn nhi tử nói: “Vậy thì đi ra ngoài cùng Tiểu Lộ một chút đi, ngươi là biểu ca, cần phải chăm sóc tốt Tiểu Lộ.” Sau lại bổ sung, “Đừng ham chơi, nhớ về sớm.”

Từ Thừa Lăng mỉm cười gật đầu, cực kỳ lễ phép quay sang chào lão thái thái, rồi sau đó mới nói với Tiểu Biểu Muội: “Lộ biểu muội, chúng ta đi thôi.” Nói xong, tựa như lúc trước thuận thế nắm tay Tiểu Biểu Muội.

Chân Bảo Lộ hơi sững sờ, cúi đầu nhìn tay hai người đang nắm, lại ngẩng đầu nhìn thiếu niên có nụ cười ấm áp bên cạnh, tùy ý hấn dẫn mình đi ra ngoài.

Lão thái thái ngồi trên ghế chủ vị, nhìn hai đứa nhỏ, lâm lâm nói: “Nhìn xem đôi biểu huynh muội này, thanh mai trúc mã, cảm tình thật tốt.”

Chu thị hơi không yên lòng, chậm rãi tươi cười, nói: “... Đúng vậy. Tính tình Lăng nhi chính là như thế, đối với tất cả biểu muội đều thân thiết như vậy.”

Lão thái thái nhìn biểu tình của Chu thị, thì hiểu rõ ra, rồi cười cười, giờ tay cầm ly trà lên, uống một ngụm trà xanh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Canh một - Thảm bại

Ra khỏi phòng, Trang thị mới không nhận được nói: “Bà ta nghĩ cháu gái của bà ta là cái gì, cũng xứng với Lăng nhi của ta sao?”

Đi theo Trang thị là Lý ma ma tâm phúc của bà, lúc này nghe Trang thị nói như vậy, liền liếc nhìn bốn phía, nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, cẩn thận kẻo có người nghe thấy.” Lý ma ma đi theo bên người Trang thị nhiều năm, tất nhiên hiểu được tính tình Trang thị không thích hợp, chỉ là bên trên có một mẹ chồng nghiêm khắc đề ép, nên mọi chuyện đều cẩn thận kính cẩn nghe theo. Trong âm thầm, bản tính Trang thị tự nhiên liền bộc phát ra ngoài.

Nhìn Trang thị còn chưa nguôi giận, Lý ma ma lại nói: “Đại công tử còn chưa tới tuổi làm mai, nhìn xem biểu cô nương mới bấy lớn? Hai người vẫn còn là đứa bé thôi.”

Trang thị lại nói: “Từ nhỏ Lăng nhi đã ưu tú, ngày sau tất nhiên sẽ có tiền đồ lớn, cho nên Chân lão thái thái mới nhìn chăm chăm Lăng nhi của chúng ta.” Nói xong thì bắt đầu đi nói, “Khiến ta lo lắng là, lão thái thái cũng có ý tứ này. Lần trước ở trước mặt em chồng, cũng đã đề cập qua. May mà Từ Thị thức thời, cũng không có nhắc lại chuyện này.”

Nếu hai vị lão thái thái đều có ý kết thân, vậy chuyện này xác thực có chút khó giải quyết, Lý ma ma an ủi: “Không phải còn có Hầu Gia sao? Đại công tử là trưởng tử, việc hôn nhân này một mình lão phu nhân cũng không làm chủ được.”

Nói đến Trường Trữ Hầu, Trang thị nhân tiện nói: “Tất nhiên ta có nói bóng nói gió đề cập qua, nhưng ông ấy rất vừa lòng đứa cháu ngoại này. Hơn nữa Hầu Gia còn rất có hiếu, chỉ cần lão thái thái lên tiếng, làm sao dám nói “Không”?

Nói cũng đúng, Trường Trữ Hầu thật sự nổi danh là hiếu tử. Lý ma ma cười cười, lại nói: “Kỳ thật ngày thường biểu cô nương xác thực thông tuệ lanh lợi, nghe nói mấy ngày này cũng rất cố gắng học bài, lão nô nhìn thấy, cử chỉ thần thái mới vừa rồi, so với trước biết điều hơn nhiều. Nếu cứ như vậy, ngày sau nói không chừng...”

“Nói không chừng cái gì!”

Trang thị hung hăng liếc Lý ma ma, xưa nay đối với Chân Bảo Lộ có thành kiến, làm sao cho phép người khác nói lời hay cho nàng ta? Chỉ kiên quyết nói: “Những chuyện khác, ta đều có thể cho qua, chỉ có việc hôn sự của Lăng nhi, ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Nhà đầu kia muốn vào cửa phủ Trường Trữ Hầu, chỉ cần còn có ta, cho dù thiếp thất cũng không tới phiên nàng!”

Thấy Trang thị đang tức giận, Lý ma ma vội vàng đáp dạ, lúc này mới cùng Trang thị đi tới bái Bô Tát.

.

Chân Bảo Lộ ti mi suy nghĩ mấy câu nói của lão thái thái, lúc này mới có chút ý tưởng. Từ Thừa Lăng là trưởng tử phủ Trường Trữ Hầu, lại cố tình là Quý công tử có nhiều tri thức, cho dù trước mặt chưa tới tuổi cưới vợ, cũng đã có nhiều người lên hỏi thăm...Không phải lão tổ tông cũng muốn nàng gả cho Từ Thừa Lăng chứ?

Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút cảm giác khó chịu, quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, thật là cảm thấy quá mức ngây ngô.

Đòi trước nàng một lòng muốn gả cho Từ Thừa Lăng, nhưng lão tổ tông chưa từng quan tâm tới việc hôn sự của nàng đứa cháu gái này, đòi này lại có thể sớm tính toán...

Đáng tiếc tình tình Chân Bảo Lộ đã là như thế. Thời điểm muốn một thứ, cho dù khó hơn nữa, đều muốn đạt được, lúc đã không muốn, cho dù người khác đưa đến trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không nhìn nhiều.

Từ Thừa Lăng ở đời này, nàng chính là không muốn.

Chân Bảo Lộ rất bình tĩnh rút tay trở về, mỉm cười hỏi: “Không phải nói Tú Tâm biểu tỷ cũng tới sao?”

Biểu tình của Từ Thừa Lăng ngẩn ra, nhìn nụ cười cực kỳ tự nhiên của Tiểu Biểu Muội, thế này mới lúng túng thu tay về, nói: “Ừm, chỉ là mới vừa rồi ở ao phóng sinh bên kia gặp Tổng huynh...”

Từ Tú Tâm vừa thấy Tổng Cháp liền không chịu đi nữa. Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy không ổn, Tổng Cháp là của tỷ tỷ nàng, làm sao đến phiên nàng ta chứ?

Tuy rằng Chân Bảo Lộ tin Tổng Cháp, cũng hiểu được lúc này Từ Tú Tâm chỉ là đứa nhỏ, giữa hai người không có khả năng xảy ra chuyện gì, nhưng nàng không thích thấy Từ Tú Tâm quấn quýt lấy tỷ phu nàng.

Chân Bảo Lộ liền nói: “Từ lúc ở sân ngựa, đã nhiều ngày ta chưa gặp Tú Tâm biểu tỷ, Từ biểu ca, chúng ta đi qua tìm nàng đi.”

Quan hệ của Tiểu Biểu Muội và muội muội, trong lòng Từ Thừa Lăng rõ ràng nhất. Nhưng một hồi cũng không nói gì, gật đầu: “Được.”

Khi Chân Bảo Lộ theo Từ Thừa Lăng đến bên cạnh ao phóng sinh, nhìn thấy Tổng Cháp đang ngồi ở cạnh bàn đá chơi cờ, mà cùng hắn đánh cờ, chính là Tiết Nhượng người tới hôm qua cùng nàng nướng chim sẻ. Có lẽ bởi vì tới hôm qua tư vị nướng chim sẻ quá tốt, Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nhượng, ý cười trên mặt liền nhiều hơn. Chân Bảo Lộ lộp bộp chạy tới, tươi cười xinh đẹp nói: “Đại Biểu Ca và Tổng công tử đang chơi cờ a.”

Từ Tú Tâm ngồi bên cạnh Tổng Cháp. Từ Tú Tâm không biết chơi cờ, tất nhiên cũng không hiểu được, mới đầu còn có thể lú lú nói mấy câu, nhưng sau đó nhìn Tổng Cháp chú tâm chơi cờ, liền không tiện nói chuyện. Lúc này nhìn thấy Chân Bảo Lộ đến đây, lập tức vênh vác hống hách nói: “Người đừng làm âm ỷ Tổng ca ca.”

Nhưng thật ra Tổng Cháp rất thích Chân Bảo Lộ, nhìn tiểu cô nương có hai má phần non nớt, chỉ cảm thấy thư thái, mỉm cười nói: “Không sao đâu.”

Từ Tú Tâm cúi đầu “Ồ”, giọng nói có chút bất mãn.

Tiết Nhượng cầm cờ đen, sau khi hạ quân cờ xuống, nhìn thoáng qua Tiểu Biểu Muội ở đối diện, tự nhiên cũng nhìn thấy Từ Thừa Lăng. Hắn khách khí nói với Từ Thừa Lăng: “Từ công tử.”

Từ Thừa Lãng cũng mỉm cười.

Chỉ là mỗi khi nghĩ đến Tiết Nhượng liền cảm thấy có chút kỳ quái, vị Đại công tử phủ An Quốc Công này rõ ràng so với Nhị công tử Tiết Đàm xuất sắc hơn nhiều, vì sao trong thành không nghe đồn về hắn? Nếu không có ngày lễ tắm ba ngày, trận đấu phóng tên vào bình rượu giữa hắn cùng Tiết Nhượng, sợ là hắn cũng không biết đến tên tuổi của Tiết đại công tử. Mà ngày ấy ở sân ngựa, thuật cưỡi ngựa cũng tinh xảo hơn hắn nhiều. Nếu Tổng Cháp không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiết Nhượng đã đoạt thứ nhất rồi.

Chân Bảo Lộ thuận theo ngồi bên cạnh Tiết Nhượng, nhìn hai người hạ cò, nàng cũng giống Từ Tú Tâm, đều là không thạo, cũng may đỡ hơn so với Từ Tú Tâm, ít nhất nhìn xem có thể hiểu một chút.

Tổng Cháp hạ xuống quân trắng, nhìn thiếu niên trước mặt, chế nhạo nói: “Tiết công tử có chút phân tâm rồi.”

Thật sao?

Chân Bảo Lộ ngược mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tổng Cháp, sau đó nghiêng đầu nhìn Đại Biểu Ca, vội vã rửa sạch trách nhiệm, giọng nói mềm mại ngọt ngào: “Đại Biểu Ca, ta cũng không nói chuyện...” Ý tứ đó là nàng không có làm âm ỷ đến hắn, hắn phân tâm không có liên quan tới nàng.

Một bên Tiết Nhượng nhìn vào đôi mắt to ngập nước của Tiểu Biểu Muội, thân nhiên “Ừ”, mới tiếp tục hạ quân cò. Bất quá cuối cùng vẫn thua Tổng Cháp.

Từ Tú Tâm vui vẻ nói: “Ta đã nói Tổng ca ca lợi hại nhất.” Giống như người thắng là nàng ta vậy.

Có điều, đối với Chân Bảo Lộ mà nói, một là tỷ phu tương lai của nàng, một là Đại Biểu Ca của nàng, mặc kệ ai thắng, nàng đều vui vẻ.

Tổng Cháp nói: “Bất quá là may mắn mà thôi.” Hắn nói là sự thật.

Giọng nói của Từ Tú Tâm trong vát: “Tổng ca ca cũng không cần khiêm tốn, thắng chính là thắng.”

Đương nhiên Tiết Nhượng sẽ không để ý đến một bàn thắng thua nho nhỏ này, chỉ là sau khi thua, vẫn theo bản năng nhìn tiểu cô nương bên cạnh. Nghĩ tới điều gì, Tiết Nhượng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Từ Thừa Lãng lặng lẽ đứng đó, nói: “Nghe Tổng huynh nói, kỳ nghệ của Từ công tử rất tinh xảo, có thể hay không nê mặt chơi một ván?”

Từ Thừa Lãng đang có ý này, trước mắt nghe Tiết Nhượng chủ động đề ra, mở miệng nói một câu: “Cũng được.”

Tổng Cháp nhường chỗ ngồi, để Từ Thừa Lãng đánh cò cùng Tiết Nhượng.

Từ Thừa Lãng cầm cò trắng, Tiết Nhượng cầm cò đen. Theo quy củ, cò trắng đi trước, Từ Thừa Lãng đặt xuống một quân cò.

Chân Bảo Lộ hơi nhíu mày, chỉ cảm thấy biểu tình của hai người này ngưng trọng, nhưng thật ra không hề giống cùng nhau trao đổi bình thường, mà giống như đang liều mạng. Nhưng nàng rõ ràng nhớ rõ, lúc trước hai người này không biết nhau. Bất quá, vừa nghĩ tới trận đấu phóng tên vào bình rượu và cưỡi ngựa, Đại Biểu Ca đều hơn Từ Thừa Lãng một bậc, dù khiêm tốn như Từ Thừa Lãng, trong lòng ít nhiều vẫn có chút lòng tranh đấu.

Nhưng Đại Biểu Ca thì sao?

Nàng tỉ mỉ đánh giá mặt mày của Đại Biểu Ca, mặc dù nàng và hắn không giống như Từ Thừa Lãng là thanh mai trúc mã, nhưng tiếp xúc vài lần, cũng hiểu ít nhiều tính tình của hắn. Là dễ tính, chung đụng vô cùng tốt. Theo lý thuyết, sẽ không cùng Từ biểu ca có ý so đo chứ?

Ván này hình như có hơi không ổn, so với lúc trước khi nhân nhả cùng Tổng Cháp đánh cò, lúc này vừa bắt đầu, từng bước của Tiết Nhượng đều mang theo sát khí.

Kỳ nghệ của Từ Thừa Lãng tinh xảo thế nào, cũng bất quá là lý luận suông, còn là thiếu niên trẻ tuổi chưa từng trải, làm sao có thể là đối thủ của Tiết Nhượng? Xưa nay Từ Thừa Lãng ôn trọng, cũng bị Tiết Nhượng giết trở tay không kịp.

Nếu nói lúc trước hắn loáng thoáng cảm giác được địch ý của Tiết Nhượng, như vậy giờ phút này hắn đã chắc chắn rồi.

Từ Thừa Lãng thảm bại. Hơn nữa ván này, so với một ván trước đó cùng Tổng Cháp ước chừng gấp đôi.

Mà Từ Thừa Lãng cũng là lần đầu tiên thua thảm hại như vậy.

Rốt cuộc vẫn là thiếu niên trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn tú của Từ Thừa Lãng tỏ ra lúng túng, miễn cưỡng mỉm cười nói: “... Tiết công tử quả thực lợi hại.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Canh hai - Ngụy cơ

Tiết Nhượng không phải là người xúc động lỗ mãng, cũng không nghĩ tới, bản thân mình sẽ lại đi so đo cùng với một thiếu niên trẻ tuổi ngây ngô. Hắn thân nhiên nói: “Bất quá là trao đổi với nhau thôi, đa tạ.”

Rốt cuộc thì không cần phải đa tạ, trong lòng Từ Thừa Lăng quá là rõ ràng. Hắn vốn là người nổi bật, nhưng trước mặt Tiết đại công tử, cũng vấp phải nhiều trắc trở. Hắn bước nào cũng đuối tận giết tuyệt, sau khi thắng lại tỏ thái độ lạnh nhạt, cho dù tính tình ôn hòa như Từ Thừa Lăng, cũng không nhận được suy nghĩ nhiều hơn ---- bản thân mình đến tột cùng là đắc tội với hắn khi nào? Hay hắn muốn lấy mình ra để tạo thanh danh?

Nhưng nghĩ lại, lấy năng lực của Tiết Nhượng, Từ Thừa Lăng hiểu được, nếu hắn thật sự muốn thành danh, cũng không chờ tới bây giờ. Như vậy, không lẽ thật sự nhắm vào mình?

Từ Thừa Lăng chậm rãi đứng dậy, nói: “Kỳ nghệ của Tiết đại công tử, tại hạ chịu thua. Hôm nay đến nơi đây, ta còn có việc.” Nói xong, mới nhìn Chân Bảo Lộ ngồi bên cạnh Tiết Nhượng, nói, “Lộ biểu muội, chúng ta đi thôi.”

Chân Bảo Lộ xem như đang bị lão thái thái cầm chừng, lúc này đi ra ngoài cũng do lão thái thái nói, liền nhu thuận đứng dậy, nói tạm biệt với Tiết Nhượng và Tổng Chấp.

Mà Từ Tú Tâm vốn muốn ở bên cạnh Tổng Chấp, nhưng trước mắt cảm xúc của đại ca nhà mình không được tốt, cũng không dám nói thêm cái gì, ngoan ngoãn đi theo.

Mọi người đi rồi, lúc này Tổng Chấp mới vén vạt áo ngồi xuống. Hắn tốt tính, được hoan nghênh, nhưng điểm trọng yếu nhất, cũng là hiểu được tùy mặt gửi lời, tình huống hôm nay, hắn thật sự xem không hiểu, tò mò hỏi: “Giữa ngươi và Thừa Lăng có chuyện gì sao?”

Tổng Chấp và Từ Thừa Lăng là quân tử chi giao, tính tình hai người hợp nhau, Tổng Chấp rất thương thức người như Từ Thừa Lăng, mà hắn cũng thương thức Tiết Nhượng, cho nên không muốn hai người có hiểu lầm gì. Hắn nhìn thiếu niên ngồi đối diện, mấy ngày này tiếp xúc, đây là lần đầu tiên hắn không rõ tâm tư của một người. Nhưng ngày ấy Tiết Nhượng xả thân cứu hắn, cũng là sự thật.

Tổng Chấp nói: “Kỳ thật tính tình Thừa Lăng khá tốt, nếu ngươi tiếp xúc nhiều hơn, sẽ trở thành bạn tốt.”

Rốt cuộc là Tổng Chấp lớn hơn hắn một tuổi, giọng điệu hơi có phong phạm huynh trưởng.

Lại nghe Tiết Nhượng nói: “Tổng huynh suy nghĩ nhiều, ta và Từ công tử cũng không có xảy ra chuyện gì.”

Tổng Chấp chậm rãi nói: “Nhưng, tài đánh cờ của ta kém xa Thừa Lăng... Ngươi thua cho ta, lại dễ dàng thắng hắn, đây thật không thể nào nói nổi nha?” Rồi sau đó nhẹ nhàng vỗ vai hắn, khẽ cười.

.

Chân Bảo Lộ theo hai huynh muội Từ Thừa Lăng cùng nhau đi bái Phật, dọc theo đường đi Từ Thừa Lăng không hề nói chuyện, Từ Tú Tâm lại cứ lúi rúi, nói không ngừng: “... Họ Tiết có cái gì lợi hại, bất quá chỉ may mắn thắng đại ca một lần, ra về gì chứ? Đại ca yên tâm, lần tới ngươi cùng hắn lại chơi cờ, bảo đảm có thể thắng hắn.”

Chân Bảo Lộ thầm nghĩ Tú Tâm biểu tỷ quả nhiên là nói năng lung tung, Đại Biểu Ca thắng được ngay thắng, người nào cũng nhìn thấy. Tạm thời cho dù thắng, Đại Biểu Ca cũng không có lộ nửa phần kiêu ngạo, làm sao mà ra về chứ?

Chỉ là nàng hiểu được, lúc này Từ Thừa Lăng trầm lặng, nói chung có liên quan đến việc chơi cờ bại bởi Đại Biểu Ca. Dù sao ở đời trước, Từ biểu ca nhưng là đường làm quan rộng mở, làm sao hường qua tư vị bị thua, nhưng bây giờ cố tình liên tiếp bại bởi Đại Biểu Ca...

Có giao tình nường chim sẻ, Chân Bảo Lộ nghĩ đến vị Đại Biểu Ca này, cũng có nhiều cảm giác thân thiết hơn. Chỉ là Đại Biểu Ca xuất sắc như vậy, vì sao thanh danh ở đời trước không nghe đến?

... Không nên.

Chân Bảo Lộ vừa nghĩ ngờ vừa cảm thấy đáng tiếc.

Con Trang thị vừa vận bát Bô Tát xong, thấy nhi tử và con gái, tâm tình liền thoải mái hơn chút, đến khi nhìn thấy tiểu cô nương chải búi tóc nụ hoa bên cạnh nhi tử. Mặt mày Trang thị suy sụp, sau đó cổ nở nụ cười đi tới.

Từ Thừa Lăng tự nhiên cũng nhìn thấy Trang thị, đi qua gọi: “Nương.”

Từ Tú Tâm vô cùng thân thiết sà đến bên cạnh Trang thị, thân thiết lôi kéo tay Trang thị, cười hi hi nói: “Nương, nương, người đoán xem con mới gặp người nào?”

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, Trang thị tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra, nói: “Chớ không phải là Nhị công tử phủ Trung Dũng Hầu?”

Ánh mắt Từ Tú Tâm vụt sáng, giọng nói diêm nhiên: “Nương thật lợi hại, chính là Tổng ca ca.”

Trang thị cũng gặp qua Tống Cháp, đứa nhỏ này có gia thế tốt, mặc dù không phải Trường Tử, nhưng cũng là con vợ cả, tạm thời chỉ có phong độ, khiêm tốn hữu lễ, bà thích nhất đứa nhỏ như vậy. Bà cũng thích con gái nhà mình lui tới với Tống Cháp, nhìn dáng vẻ ấy của con gái, tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt ngược lại không tệ. Chỉ tiếc, tuổi của hai người cách nhau hơi nhiều, hai năm nữa Tống Cháp đã đến tuổi thành thân, mà con gái bà vẫn còn con nít. Vì chuyện này, Trang thị cảm thấy không biết đáng tiếc bao nhiêu lần.

Chân Bảo Lộ cũng rõ ràng, vị mợ này không thích mình lắm. Đồi trước trong mắt nàng chỉ có Từ Thừa Lăng, người phủ Trường Trữ Hầu, không có gì ngoài cùng Từ Tú Tâm đầu võ mồm, còn lại đều không để ở trong lòng. Nhưng hôm nay tỉ mỉ nhìn lại, mới phát giác mợ đối với mình không thích căn bản vốn không hề che giấu. Có lẽ bởi vì nàng chỉ là đứa nhỏ, mợ mới không có cổ kị. Đồi trước xác thực nàng cực kỳ chán ghét mợ, trước mắt nghĩ đến, khi đó theo thân phận của nàng, xác thực không xứng với con trai của bà.

Quá nhiều người không thích nàng, nàng nào có thời gian chán ghét từng người một?

Chân Bảo Lộ thức thời, kêu một tiếng mợ, lại cong môi nói: “Lão tổ tông bảo Tiểu Lộ đưa biểu ca đi bái Bồ Tát, nay mợ và Tú Tâm biểu tỷ đều ở đây, Tiểu Lộ phải trở về với tỷ tỷ rồi.”

Trang thị cũng có nghe chuyện Chân Bảo Quỳnh bị trập chân, cũng hiểu được Chân Bảo Lộ này đúng là đồ phiên toái. Lúc này nhìn cháu gái tươi cười ngọt ngào, ngược lại không giống như ngày thường cứ quần lầy nhừ tử.

Thái độ Trang thị tốt hơn một chút, nói: “Tiểu Lộ càng lớn càng biết điều, không giống Tú Tâm biểu tỷ...”

“Nương...”

Từ Tú Tâm nghe nương hạ thấp mình rồi khen Chân Bảo Lộ, không vui vênh môi lên, cái miệng nhỏ chu ra có thể treo được cả bình dầu.

Trang thị nói: “Tiểu Lộ hãy trở về với tỷ tỷ người đi.” Rồi sau đó kêu nha hoàn đi theo phía sau đưa Chân Bảo Lộ trở về.

Nha hoàn đem người mình ghét đi, Trang thị mới hướng về phía nhi tử nhà mình lưu luyến không rời nói: “Nhìn cái gì, nhanh theo nương vào bái Văn Thù Bồ tát.”

Khi Từ Thừa Lăng nghe giọng nói đáng yêu của Tiểu Biểu Muội, lại nghĩ tới việc mới vừa rồi chơi cờ cùng Tiết Nhượng. Từ đầu tới đuôi, Tiểu Biểu Muội cũng chưa nói một câu.

Nếu là lúc trước, khẳng định nàng cũng giống Tú Tâm bảo hộ mình như vậy.

.

Chân Bảo Lộ không cần đối mặt với Trang thị, thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng vẫn phải trở về gặp lão thái thái. Lão thái thái thấy tiểu tôn nữ trở lại nhanh như vậy, tự nhiên hỏi nguyên nhân. Chân Bảo Lộ ngẩng đầu thành thật trả lời: “Tiểu Lộ gặp mợ và Tú Tâm biểu tỷ, liền muốn Từ biểu ca đi chung với mợ và Tú Tâm biểu tỷ, không cần Tiểu Lộ cùng đi bái Bồ Tát. Nên Tiểu Lộ nghĩ trở về với tỷ tỷ.”

Mấy câu nói thật ra cực kỳ nhu thuận.

Nhưng lão thái thái không cho là như vậy, chỉ nói Trang thị không thích tiểu tôn nữ này của bà, liền dọa tiểu tôn nữ trở về. Lão thái thái suy nghĩ, rồi sau đó cúi đầu đánh giá mặt mày tiểu tôn nữ một lần nữa.

Từ Thị dung mạo tuyệt sắc, cá tính hiền lành dịu dàng, lão thái thái vẫn hài lòng với con dâu trưởng này, những năm gần đây, chỉ vì Từ Thị không sinh được con trai, mới có hơi oán giận. Lúc này nhìn Chân Bảo Lộ, chỉ cảm thấy tiểu tôn nữ môi hồng răng trắng, linh khí bức người. Đứa bé còn nhỏ như vậy, có thể lạc đường mà biết quay lại, dụng công đọc sách, trong lòng lão thái thái thấy rất hiếm có.

Gương mặt lão thái thái lộ vẻ từ ái, giờ tay nắm bàn tay múp míp nhiều thịt của Chân Bảo Lộ, nói: “Tiểu Lộ nói lão tổ tông nghe, Từ gia biểu ca đối đãi người như thế nào?”

Từ Thừa Lăng?

Chân Bảo Lộ thoáng rù mắt, tròn mắt chuyển động nhanh như chớp, cảm thấy thâm nghĩ không ổn, nhưng ngược mắt nhìn lão thái thái mặt mũi hiền lành đang nhìn mình, tuy là biểu tình từ ái, lại khiến nàng rất có áp lực.

Chân Bảo Lộ mím cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Biểu ca đối với Tiểu Lộ tốt lắm, giống... giống như muội muội ruột thịt vậy đó.”

Lão thái thái xem nàng chẳng qua là đứa bé tám tuổi, sẽ không nghĩ đến chuyện đó, cho nên lúc này hỏi, nhưng thật ra có vẻ trực tiếp.

Lại thấy lão thái thái cười nói: “Đúng vậy, Từ biểu ca của ngươi là đứa bé ngoan. Lão tổ tông cũng thích.” Nói xong, bà nhớ tới biểu tình của Trang thị, khẽ véo nhẹ hai má tiểu tôn nữ, “Yên tâm, lão tổ tông sẽ nghĩ cách, khiến cho Từ biểu ca đối đãi với người tốt cả đời.”

Lão thái thái nói mấy câu, làm hại Chân Bảo Lộ về phòng gặp tỷ tỷ nhà mình, cũng chưa tỉnh táo được.

Chân Bảo Quỳnh đang ở trong phòng sao chép kinh Phật. Lão thái thái tin Phật, trong tòng kinh các của Linh Phong tự có đầy đủ hết các kinh Phật, lúc

này có cơ hội, Chân Bảo Quỳnh cố ý nhờ tiểu tăng trong chùa mượn vài cuốn kinh Phật. Cô nương tuổi như vậy, ít có ai quyết tâm yên tĩnh được như Chân Bảo Quỳnh? Thấy muội muội đã trở lại, Chân Bảo Quỳnh liền đặt bút xuống, nói: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ kêu một tiếng “Tỷ tỷ”, đến gần thấy tỷ tỷ đang sao chéo kinh Phật, thì lại cảm thấy hai người đến đây có vẻ như đi làm việc --- thật vất vả mới được nghỉ, nàng một lòng muốn vui chơi, mà tỷ tỷ nàng vẫn nhu thuận hiểu chuyện như vậy.

Nhìn vẻ mặt xinh xắn của tỷ tỷ, Chân Bảo Lộ tự thẹn không bằng, hiểu được vô luận mình như thế nào cũng không sánh bằng tỷ tỷ.

Chân Bảo Quỳnh nói: “Nghe Hương Hàn nói, người cùng Từ biểu ca đi chơi, như thế nào? Không vui sao?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu nói không phải, sau lại nói: “Nhìn thấy mẹ, cho nên không nói được mấy câu với Từ biểu ca. Ta nghĩ thôi thì trở về chơi với tỷ tỷ.”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Yên tâm, nếu người muốn ở chung cùng Từ biểu ca, lần khảo nghiệm tới cố gắng hơn, nương khẳng định đồng ý cho người đi phủ Trường Trữ Hầu ở mấy ngày.”

Ngay cả tỷ tỷ cũng thấy rằng, nàng muốn cùng Từ biểu ca ở chung sao? Chân Bảo Lộ nghĩ lại nhũn mị, ngày xưa mỗi lần nhìn thấy Từ Thừa Lăng bộ dáng của nàng liền vui vẻ nhảy nhót, thật ra so với Từ Tú Tâm thấy Tổng Chấp không khá hơn bao nhiêu.

Chân Bảo Lộ ảo não thở dài một hơi, tiểu bộ dáng này, cực kỳ giống bánh bao thịt nhỏ xíu.

.

Lại qua hai ngày, Chân Bảo Lộ theo lão thái thái hồi phủ. Sau đó thì thường lui tới học bài, mà vài vị tiểu cô nương còn lại của phủ Tề Quốc Công, nhìn thấy lần thi khảo nghiệm này Chân Bảo Lộ tiến bộ, một đám cũng càng trở nên chăm chỉ hơn. Thí dụ như Chân Bảo Quân, thân là cô nương lớn tuổi nhất, lúc trước bị hai muội muội Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quỳnh đè ép, trên mặt đã không dễ chịu, bây giờ trước mắt ngay cả tiểu đường muội so với nàng còn lợi hại hơn, càng cố gắng chăm chỉ đến mất ăn mất ngủ, mệt đến ngã bệnh.

Vì thế Tạ phu tử cố ý giảm bớt một nửa bài tập hàng ngày.

Ngày hôm đó Chân Bảo Lộ ngồi làm bài tập ở trên bàn vuông khắc hình ba cành hoa sen uốn cong phía trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn thấy chim chóc trên cây líu ríu, đột nhiên nhớ tới buổi tối chim sẽ nướng nấy vị tươi mới đó.

Chân Bảo Lộ cong môi, lại tỏ ra thèm ăn mím mím môi, lập tức bỏ bút xuống, kêu Hương Hàn và Hương Đào, ba người cùng nhau dùng cái sàng đi ra sân bắt chim sẻ, mất cả nửa ngày mới bắt được hai con.

Có điều lại không biết vì sao, cũng là chim sẻ nướng, lúc này Chân Bảo Lộ cảm thấy vẫn kém xa mấy xâu mà Đại Biểu Ca nướng cho nàng ở Linh Phong tự ngày ấy.

Vì chim sẻ nướng, Chân Bảo Lộ khó có được nhớ tới Đại Biểu Ca nhiều hơn.

Mà hai đệ đệ mập mập Thượng Nhi và Vinh Nhi của Chân Bảo Lộ đã được ba tháng, bắt đầu biết nhận thức rồi. Có lẽ là mỗi ngày Chân Bảo Lộ đều đến nhìn bọn đệ đệ, hai tiểu tử kia nhìn tỷ tỷ Chân Bảo Lộ cũng thân thiết hơn, đặc biệt là Vinh Nhi, thường xuyên hướng về phía Nhi tỷ kêu a a a.

Lúc này bên trong Nghi An Cư, âm thanh trẻ nhỏ a a a rất vui vẻ, mà Từ Thị trải qua ba tháng điều dưỡng, thân thể này đã khôi phục lại thướt tha như lúc trước. Rốt cục thể tử cũng ra tháng, Chân Như Tùng nhớ nhung thể tử, buổi tối tự nhiên tránh không được ôn tồn triền miên một phen, Từ Thị càng dễ chịu như đóa hoa xinh đẹp tươi mới vậy.

Lúc lão thái thái tiến vào, nhìn thấy Từ Thị đang ôm đứa nhỏ dễ dàng, Từ Thị nhìn thấy bà thì hành lễ, lão thái thái vội hỏi: “Người đang ôm đứa nhỏ, đứng lên đi.” Từ lúc Từ Thị sinh ra hai cháu trai trắng trẻo mập mập, thái độ của lão thái thái đối với nàng cũng khá lên không ít.

Đổi lại là trước kia, cho dù lão thái thái khách khí, Từ Thị cũng không dám không hành lễ, nay sinh nhi tử, coi như là có lo lắng, cũng thuận theo ý tứ của lão thái thái, cười khanh khách nói: “Lão tổ tông có dặn dò gì ạ?”

Lão thái thái giờ tay nắm bàn tay của tiểu tử trong lòng Từ Thị, lúc này nghiễm nhiên là một lão nhân gia mặt mũi hiền lành, bà không trả lời, chỉ đùa với Tôn nhi, nói: “Đây là Vinh Nhi?”

Ngày thường bộ dáng Thượng Nhi và Vinh Nhi giống nhau, người ngoài phân biệt không được.

Từ Thị gật đầu, nói: “Dạ. Thượng Nhi ngoan hơn, luôn yên lặng, Vinh Nhi thì hay thích làm âm ỉ, thế nào cũng phải đòi người ôm.”

Lão thái thái cũng cực kỳ vui thích, nói: “Hoạt bát tốt hơn, con trai nên hoạt bát chút. Thượng Nhi là Trường Từ, ôn trọng chút, ra dáng là ca ca. Vinh Nhi nhỏ hơn, thích làm âm ỉ, mới khiến người yêu thích.” Không hà khác giống như đối với các cháu gái, xưa nay lão thái thái đối với cháu trai luôn sủng nịch.

Từ Thị chỉ mỉm cười: “Lão tổ tông nói đúng lắm.”

Lão thái thái nắm bàn tay nhỏ bé non mềm của cháu trai, nhìn thoáng qua ánh mắt kính cẩn nghe theo của Từ Thị, rồi mới lên tiếng: “Hôm nay ta đến, là muốn thương lượng với người một sự kiện. Ta suy nghĩ, mấy tháng qua Lộ nhi nhu thuận có cố gắng, thật ra đã trưởng thành không ít...”

Lúc này con gái biết hiểu chuyện, đúng là Từ Thị có nhìn thấy.

Lại nghe lão thái thái tiếp tục nói: “Lộ nhi và cháu trai bên nhà mẹ đẻ của ngươi là thanh mai trúc mã, đứa nhỏ này đối với hần còn thân hơn đường huynh trong nhà. Nhưng rốt cuộc vẫn là biểu huynh muội, mà tuổi còn nhỏ, quan hệ tốt thì nói còn nghe được, qua thêm vài năm trưởng thành, tiểu cô nương trong nhà, cũng không thể qua lại quá gần với biểu ca.”

Từ Thị nghĩ đến không phải lão thái thái đây là đang nói con gái mình sao, cảm thấy mình làm nương không thể quản giáo, thế này mới vội vàng nói: “Nếu như vậy con dâu nhất định sẽ nói Tiểu Lộ.”

“Ta không phải có ý tứ này.” Lão thái thái chậm rãi nói.

Lần này ngược lại Từ Thị cũng không hiểu.

Nàng nghi hoặc nhìn lão thái thái, hỏi: “Ý tứ của lão tổ tông là...”

Lão thái thái mỉm cười nói: “Đứa nhỏ Thừa Lăng này, ta rất yêu thích. Nếu hần hợp ý với Lộ nhi, ta xem, nếu không sớm định ra việc hôn sự cho hai đứa nhỏ, về sau qua lại cũng dễ nói hơn, ngươi thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Canh một - Ủy khuất

Từ Thị sững sờ sau một lúc lâu, mới phản ứng được, nói: “Nhưng tuổi Tiểu Lộ còn nhỏ. Hơn nữa...” Nhớ tới biểu tình của Trang thị ngày ấy, Từ Thị đã biết, Trang thị không thích con gái của nàng như thế, làm sao nàng có thể để cho con gái của mình gả đi chịu phần tội này?

Lão thái thái đề ý tới biểu tình của Từ Thị, nói: “Tuổi còn nhỏ thì lại làm sao? Chỉ đính hôn thôi. Vợ của lão đại, ngươi nên hiểu, mọi thứ về Thừa Lăng đều xuất chúng, trọng yếu nhất là đối tốt với Lộ nhi. Lần trước ở Linh Phong tự, ta thấy hai đứa đứng chung, đúng là kim đồng ngọc nữ.”

Lão thái thái nói lời này, giống như thay nàng suy nghĩ cho con gái rất nhiều. Nhưng Từ Thị rõ ràng, lão thái thái nhìn trúng bất quá là gia thế của phủ Trường Trữ Hầu thôi. Đứa cháu trai này của nàng xuất chúng, ngày sau lớn lên không chừng có nhiều tiền đồ, đến lúc đó kết thân, sợ là phải đập phá cửa. Đừng nói Từ Thừa Lăng còn trẻ, tuy nàng đã xuất giá, cũng có nghe nói qua đã có nhiều người muốn kết thân cùng phủ Trường Trữ Hầu.

Từ Thị suy nghĩ sau một lúc lâu, mới lên tiếng: “Ý tứ của lão tổ tông, con dâu hiểu được. Con cũng thích đứa cháu kia, chỉ là...”

Lão thái thái cười cười, nói: “Ta cũng đã làm nương, có một số việc cũng hiểu. Ngươi đau lòng cho Lộ nhi, chẳng lẽ không muốn ngày sau Lộ nhi được gả cho vị hôn phu tốt sao?”

Từ Thị thành thật trả lời: “Tất nhiên con dâu có nghĩ vậy.”

Nàng hiểu được ý tứ hôm nay lão thái thái đến, cũng không phải thương lượng cùng nàng.

Khuôn mặt Từ Thị kinh ngạc nghe theo, nói: “Kỳ thật nương của con cũng từng đề cập qua việc này, chính là con dâu cảm thấy tuổi Tiểu Lộ còn nhỏ, cho nên mới không lo lắng. Hôm nay lão tổ tông đã nói vậy, lần tới con dâu sẽ cùng nương thương lượng việc này.”

Lúc này Lão thái thái mới vừa lòng.

Chân Bảo Lộ ăn xong hai con chim sẻ nướng, liền giống thường ngày đi tới Nghi An Cư thăm hai đệ đệ mập mạp. Nào biết đi đến bên ngoài, thì thấy nha hoàn Phi Thúy đỡ lão thái thái đi ra.

Nhân tình Chân Bảo Lộ sáng lên, nhu thuận hành lễ nói: “Tiểu Lộ gặp qua lão tổ tông.”

Mấy ngày này thái độ của lão thái thái đối với cháu gái không tệ, về mặt ôn hoà, hiển nhiên là một tổ mẫu từ ái. Đời trước Chân Bảo Lộ chưa từng hưởng thụ qua. Lúc này lão thái thái nhìn tiểu tôn nữ như đút ra từ ngọc, mỉm cười hỏi: “Hôm nay Tiểu Lộ đã làm xong bài tập chưa?”

Chân Bảo Lộ gật đầu: “Dạ rồi. Nương nói mỗi ngày Tiểu Lộ phải làm xong bài tập mới có thể đến xem đệ đệ.”

Lão thái thái nói: “Đứa bé ngoan, nhanh đi vào thôi.”

Chân Bảo Lộ khẽ mỉm cười, nhìn theo lão thái thái rồi đi, đợi bà đi rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà của tiểu cô nương mới dần dần bớt ý cười.

Hôm nay Lão tổ tông đến đây, sợ không phải chỉ là thăm đệ đệ đơn giản như vậy chứ?

Chân Bảo Lộ suy nghĩ, nhưng cũng nghĩ không ra là nguyên do gì, chỉ cất bước vào bên trong.

Lông mày Từ Thị nhíu lại, bộ dáng tâm sự nặng nề, ngay cả Chân Bảo Lộ đi vào, cũng không phát hiện. Ngay cả Chân Bảo Lộ đến gần gọi hai tiếng “Nương”, Từ Thị mới hoảng hốt lấy lại tinh thần, nhìn con gái phẫn nộ trước mặt: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, thấy nương đang ôm một đệ đệ, còn một đứa khác thì nằm ở trong nôi.

Chân Bảo Lộ biết nương ôm là Vinh Nhi, bởi vì do đời trước, Chân Bảo Lộ yêu thương đệ đệ Vinh Nhi này nhiều hơn, mà tính tình của Vinh Nhi so với Thượng Nhi thì hoạt bát hơn, một đứa bé mới bấy lớn, cũng đã bắt đầu nhận thức rồi.

Chân Bảo Lộ đi qua ngồi xuống, bên cạnh Từ Thị, đưa tay sờ bàn tay nhỏ mềm mại của Vinh Nhi, ngẩng đầu lên nhìn Từ Thị nói: “Nương, Tiểu Lộ mới thấy lão tổ tông đi ra, bà đến thăm bọn đệ đệ sao?”

Từ Thị hơi không yên lòng, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Khóe miệng Chân Bảo Lộ cười mỉm, lơ đãng đánh giá vẻ mặt của nương, đến khi nhìn thấy cặp mắt to đen lúng liếng của Vinh Nhi, trong lòng thoáng chốc trở nên mềm nhũn.

Đời trước nàng cũng muốn thân cận với hai đệ đệ đáng yêu này, chỉ là nghĩ đến phụ mẫu bởi vì có đệ đệ mà không thương yêu mình nữa, tiểu cô nương được nuông chiều từ bé lại không hiểu chuyện không qua được lần ranh kia. Cho nên dù bọn đệ đệ đáng yêu, nàng cũng không thích nổi.

Chân Bảo Lộ chơi cùng hai đệ đệ trong chốc lát, thì đi trở về. Nhưng nàng cảm thấy hôm nay biểu tình của nương có chút kỳ quái, khiến cho buổi tối Chân Bảo Lộ ngủ không được yên.

Trời tối người yên, người của phủ Tề Quốc Công đều chìm vào giấc ngủ. Lúc này bên Nghi An Cư, trên giường gỗ lê khắc hoa, Từ Thị nằm bên trong, nghĩ đến lời nói của lão thái thái ở ban ngày, thì ngủ không yên. Nhưng thật ra Chân Như Tùng thận trọng đã nhận ra, cánh tay dài đưa qua, một lấy kiểu thê vào lòng, nhẹ nhàng cọ vài cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

Từ Thị là thê tử dịu dàng hiền thực, xưa nay coi phụ là trời, sự tình gì cũng sẽ không gạt phụ quân của mình. Hiện nay nghe phụ quân hỏi, thì nói thật []: “... Kỳ thật Tiểu Lộ và Thừa Lăng xác thực không tệ, chỉ là thiếp thân lo lắng đại tâu không đồng ý.”

Chân Như Tùng ngẫm nhíu mày, nói: “Đây là chung thân đại sự của Tiểu Lộ, không qua loa được. Đứa nhỏ Thừa Lăng này tuy tốt, nhưng bọn họ chỉ là biểu huynh muội, nhỏ như vậy đã nghĩ đến hôn, chỉ hơi bất cần một chút, sẽ hủy cả đời Tiểu Lộ.”

Suy tính của Chân Như Tùng và Từ Thị không giống với, nghe phụ quân nói như vậy, Từ Thị lại mỉm cười, mắt đẹp nhìn phụ quân nhà mình, nói: “Làm sao biết chứ? Tính tình của Thừa Lăng, ta rõ ràng nhất.” Dù sao ở trong lòng Từ Thị, hẳn là con gái gả cho cháu trai, coi như là tèo cao rồi. [Skinny Cat: Bà này điên]

Chân Như Tùng gờ tay vỗ về khe khẽ mi tâm của thê tử, trầm giọng nói: “Chuyện này, chúng ta hãy hỏi ý tứ của Tiểu Lộ một chút. Tuy tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có chủ kiến.”

Việc hôn nhân của cô nương trong nhà, đều nghe lệnh cha mẹ theo lời người mai mối, nào có đạo lý tự mình là chủ?

Huống chi vẫn còn con nít.

Từ Thị nói: “Chuyện này chúng ta làm phụ mẫu có thể quyết định.” Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Từ Thị mới nói thêm, “... Quan hệ giữa Tiểu Lộ và Thừa Lăng tốt bao nhiêu, phụ quân ngài còn không rõ ràng sao? Nếu nha đầu kia hiểu được bản thân mình sau khi lớn lên có thể gả cho Từ biểu ca, không chừng vui vẻ như thế nào đó?”

Đúng vậy.

Nét mặt Chân Như Tùng như hòa, nghĩ đến bộ dáng khi con gái nhỏ quần quít lấy Từ Thừa Lăng trước kia, ông nhìn xa xa, không biết tiểu nha đầu này cười đến có bao nhiêu vui vẻ. Chân Như Tùng cũng rất thương thức đứa cháu Từ Thừa Lăng này. Đáng tiếc Chân Như Tùng không giống với những người khác, ông thường thức đứa nhỏ này, không phải là bởi vì hẳn ông hào hoa phong nhã đọc đủ thứ thi thư, chỉ là bởi vì hẳn có thể làm cho con gái mình vui vẻ thôi.

Từ Thị nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Kỳ thật thiếp thân cũng hiểu được, mấy năm nay mình mắc nợ Tiểu Lộ hơi nhiều. Chuyện này, tuy là lão tổ tông chủ động nhắc tới, nhưng thiếp thân nghĩ, đối với Tiểu Lộ mà nói thật là việc tốt. Ta đây làm nương, đối với nàng ít quản giáo, lúc này còn có thêm Thượng Nhi và Vinh Nhi, thật sự không có nhiều sức lực như vậy. Nàng thích Thừa Lăng biểu ca này, vậy chúng ta làm cho nàng như ý nguyện, coi như là bồi thường đối với nàng.”

Chân Như Tùng không nghĩ tới sớm như vậy để cho con gái mình đính hôn, nhưng nghe như vậy, thật là một chuyện tốt.

Ông cười cười nói: “Hừm, đã như vậy, ngày khác nàng hãy thương lượng với nhạc mẫu đại nhân một chút. Được rồi, sắc trời không còn sớm, chúng ta mau ngủ đi.”

Hai má Từ Thị ửng hồng, ngượng ngùng “Ừ” một tiếng. Nhưng Chân Như Tùng chỉ là lẳng lặng ôm thê tử, trong lòng suy nghĩ chuyện con gái từ ngày ấy

đã dần dần nhu thuận.

Chân Bảo Lộ cũng không phải thực sự là đứa bé tám tuổi, có một số việc, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ tới liền quên. Lời của lão thái thái ngày ấy ở Linh Phong tự, còn có lần trước sau khi nương gặp qua lão thái thái thì rất kỳ lạ, cũng khiến cho trong lòng Chân Bảo Lộ nhớ kỹ. Nếu thật sự như nàng nghĩ tới, lão thái thái muốn làm cho nàng và Từ Thừa Lãng đính hôn, với tính tình dịu ngoan của nương, khẳng định không dám nói “Không”. Nhưng chuyện này, khẳng định nương cũng sẽ thương lượng với.

Phụ thân?

Xưa nay phụ thân thương nàng, khẳng định cũng sẽ nói với nàng.

Hay nàng đã suy nghĩ nhiều?

Chân Bảo Lộ hơi hơi nhú mồm, cảm thấy phiền não không thôi, ở trong lớp hiếm khi bị Tạ phu tử phê bình. Sau khi tan học, Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội cúi đầu, chỉ nghĩ nàng khó chịu bởi vì bị Tạ phu tử phê bình, mới an ủi nói: “Tạ phu tử chỉ là coi trọng muội, cho nên mới không muốn thấy muội không yên lòng.”

Chân Bảo Lộ nói đã biết, rồi sau đó hỏi Chân Bảo Quỳnh: “Tỷ tỷ, hôm nay nương có phải hay không đi đến nhà Từ biểu ca?”

Chân Bảo Quỳnh bắt đầu dĩ cười cười, rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, tâm tình mau thay đổi. Nàng nói: “Ừm. Như thế nào? Muội cũng muốn gặp Từ biểu ca sao?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói: “Tỷ tỷ, hôm nay muội không tới chỗ tỷ làm bài.” Nói xong, liền mang túi vội vàng chạy đi.

Nhìn bóng dáng muội muội hoạt bát, Chân Bảo Quỳnh mỉm cười nói: “Quả nhiên là đứa nhỏ.”

Lúc này Chân Bảo Lộ kêu Hương Hàn đi qua Nghi An Cư canh chừng, đợi nương của nàng trở về, thì lập tức nói cho nàng biết. Chân Bảo Lộ không thích cảm giác lo lắng đề phòng này, nếu chuyện này chỉ do nàng miên man suy nghĩ, đó là không còn gì tốt hơn, nhưng nếu thật sự giống như nàng suy nghĩ, thì nàng phải lập tức nói rõ ràng cùng phụ mẫu ---- nàng không muốn đính hôn cùng Từ Thừa Lãng.

Mọi người không thích nàng, nếu thật sự muốn đính hôn, cũng sẽ không dễ dàng như vậy, hơn nữa bản thân nàng không muốn, lão thái thái bên kia không nắm chắc, nhưng nàng tin tưởng phụ thân nhất định sẽ che chở cho mình.

Chân Bảo Lộ đợi trong phòng gần nửa canh giờ, mới thấy Hương Hàn bước nhanh vào, nói: “Tiểu thư, phu nhân đã trở lại.”

Chân Bảo Lộ bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Thật sự?”

Hương Hàn gật đầu: “Vừa vặn cùng lão gia trở về.”

Phụ thân ở đó, ánh mắt Chân Bảo Lộ sáng trông suốt, càng tỏ ra chắc chắn. Về mặt nàng nghiêm túc, nói với Hương Hàn: “Tốt lắm, ta sẽ đi tìm nương ngay bây giờ.” Nói xong, liền chạy tới Nghi An Cư.

Mà hôm nay Từ Thị vì chuyện của con gái, cố ý đi qua phủ Trường Trữ Hầu. Từ lão thái thái vốn là có ý thân càng thêm thân, lúc này nghe ý tứ của nữ nhi, nói Chân lão thái thái cũng có ý đó, thật không thể tốt hơn rồi. Tóm lại Từ lão thái thái rất nhanh gật đầu, chỉ dặn dò nữ nhi dạy bảo cháu ngoại, cháu ngoại thông tuệ, tuổi còn nhỏ, bây giờ dạy bảo, cũng không muộn.

Từ Thị cũng hiểu được. Vốn là nàng thăm nghĩ kiếm cho con gái một phu quân trung hậu thật thà, có nhà mẹ đẻ là phủ Tề Quốc Công, mặc cho nàng yếu ớt, nhà chồng cũng phải nể vài phần mặt mũi cho phủ Tề Quốc Công. Nhưng nếu ngày sau phải gả tới phủ Trường Trữ Hầu làm con dâu trưởng, tất nhiên phải có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lành ôn trọng.

Đọc theo đường đi, Từ Thị liền tính toán, ngày sau phải quản giáo tiểu nữ nhi như thế nào. Đợi đến cửa phủ Tề Quốc Công, thấy phu quân nhà mình vừa vặn trở về, nhìn không được đem hi sự này chia sẻ cùng phu quân.

Phu thê hai người trở về Nghi An Cư, Chân Như Tùng nhìn bộ dáng mặt mày thê tử vui vẻ, thở dài: “Không ngờ nhạc mẫu lại vừa ý Tiểu Lộ.”

Từ Thị nói: “Đúng vậy. Nói như thế nào Tiểu Lộ cũng là cháu ngoại của nương, còn có điều gì không thích? Ngay cả nương cũng nói vậy, mấy năm trước chúng ta quá mức sùng ái Tiểu Lộ, đứa nhỏ này cũng không thể cứ tập thành thói quen được.”

Chân Như Tùng nói: “Ta thấy Tiểu Lộ như vậy tốt vô cùng.”

Từ Thị lắc đầu: “Cô nương trong nhà cần dịu dàng hiền thực, giống Quỳnh nhi mới tốt.”

Chân Như Tùng mỉm cười, nói: “Cô nương dịu dàng hiền thực tất nhiên là tốt, nhưng Tiểu Lộ của chúng ta ngày thơ thông tuệ, ai cũng có sở trường riêng. Người có lòng dạy dỗ đứa nhỏ là chuyện tốt, cũng không thể quá mức nghiêm khắc.”

Từ Thị đáp lại: “Thiếp thân hiểu rồi...”

Bên ngoài Chân Bảo Lộ cất bước chạy đến Nghi An Cư, còn chưa đi vào, thì nghe được phụ mẫu đang bàn luận đến mình bên trong, đến khi nghe được mấy chữ “Thừa Lãng” “Thành thân” linh tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ lập tức cứng đờ, rồi sau đó vọt vào, sốt ruột nói: “Phụ thân, nương...”

Tiểu cô nương chạy thở hổn hển, trên người mặc y phục nhu quần màu xanh nhạt, nổi bật lên gò má tuyết trắng, ánh mắt trong suốt đen nhánh.

Chân Như Tùng vừa thay y phục ở nhà màu trúc xanh, đang nghĩ tới sau khi tán gẫu cùng thê tử xong sẽ qua xem con gái một chút, không ngờ tiểu nữ nhi đã chạy tới rồi.

Mặt mày Chân Như Tùng ôn hòa, hướng tới tiểu nữ nhi vẫy tay: “Tiểu Lộ, đến đây, đến bên người phụ thân.”

Chân Bảo Lộ nghe lời đi qua, ngẩng đầu nhìn phụ mẫu, mới cong môi nói: “Phụ thân, nương, sau khi lớn lên con không cần gả cho Từ biểu ca, các người đừng để con đính hôn với Từ biểu ca, có được hay không?”

Chân Như Tùng không cười nữa, cúi người nhìn thẳng vào cặp mắt to mênh mông của con gái, mới ôn nhu nói: “Tiểu Lộ nghe được phụ thân và nương nói chuyện?”

Chân Bảo Lộ gật đầu: “Dạ, Tiểu Lộ nghe được.”

Chân Như Tùng mỉm cười nói: “Tiểu Lộ biết gả cho Từ biểu ca là có ý gì sao?”

Nàng tự nhiên là biết. Chân Bảo Lộ nói: “Tiểu Lộ biết, tựa như phụ thân và nương vậy. Nhưng phụ thân...” Nàng vội vàng nắm ống tay áo của phụ thân, nói: “Tiểu Lộ còn nhỏ.”

Chân Như Tùng ý cười càng sâu, giờ tay xoa bóp hai má non mềm củ con gái, nói: “Phụ thân tất nhiên biết Tiểu Lộ còn nhỏ. Chỉ là hiện tại phụ thân cho Tiểu Lộ và Từ biểu ca định ra trước, chờ khi trưởng thành mới thành thân. Định ra đến, Từ biểu ca củ con sẽ không bị người khác đoạt đi.”

Nhìn phụ thân nhà mình thực thích Từ Thừa Lãng, Chân Bảo Lộ càng sốt ruột, “Không muốn không muốn. Sau khi Từ biểu ca lớn lên thích lấy ai thì lấy, Tiểu Lộ không muốn gả cho Từ biểu ca. Phụ thân, coi như Tiểu Lộ van cầu người, có được hay không?”

Chân Như Tùng vốn tưởng con gái tuổi còn nhỏ, không hiểu này đó, giải thích một phen, sẽ nhận được tươi cười. Lại không ngờ con gái phản ứng như thế.

Từ Thị bên cạnh, nhìn con gái hồ nháo như vậy, lạnh lùng nói: “Được rồi, phụ thân của người cả ngày mệt mỏi, Tiểu Lộ đi về phòng làm bài tập, chớ phiền phụ thân.”

“Nương...” Chân Bảo Lộ gấp đến độ bật khóc, “Nương, chỉ cần nương đáp ứng Tiểu Lộ, không để cho con đính hôn với Từ biểu ca, Tiểu Lộ liền ngoan ngoãn trở về làm bài, được không?”

Tĩnh tĩnh Từ Thị cũng không giống Chân Như Tùng, chiều chuộng con gái, lúc này nghe con gái cò kè mặc cả với mình, sắc mặt càng khó coi. Bà nói: “Mới biết điều mấy tháng, tại sao lại bắt đầu làm ầm ĩ? Tĩnh tĩnh của người đúng như ngoại tổ mẫu nói, phải cố gắng quản giáo nghiêm khắc.” Vừa nghĩ tới ngày sau con gái phải gả tới phủ Trường Trữ Hầu làm con dâu trưởng, Từ Thị liền cảm thấy áp lực trên người trở nên nặng nề. Nếu bà không dạy bảo con gái giống trưởng nữ nhà nhân lịch sự, sợ là gả đi, đại tẩu cũng sẽ châm chọc nữ nhi, đến lúc đó bà cũng khó chịu được.

Chân Bảo Lộ mấp máy môi: “Nương, con...”

Từ Thị nói: “Đi về nhanh!”

Chân Bảo Lộ gạt mình, lúc này mới cắn môi, xoay người chạy ra ngoài.

Chân Như Tùng nhìn theo bộ dáng con gái sắp khóc lên mới vừa rồi, cảm thấy đau lòng, muốn đuổi theo đi ra ngoài, lại bị Từ Thị ngăn lại.

“Phu quân yên tâm, Tiểu Lộ bắt quá là đứa nhỏ phát cáu thôi. Có lẽ ngày hôm trước giận dữ cùng Thừa Lãng, chờ dùng hết bữa tối, thiếp thân đi qua khuyên nhủ nàng là được.” Lại thấy phu quân vẫn chưa yên tâm, Từ Thị cười khanh khách nói, “Được rồi, phu quân cũng mệt mỏi cả ngày, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Chuyện của bọn nhỏ, phu quân cũng không cần quan tâm, cứ giao cho thiếp thân là được.”

Như thế, Chân Như Tùng mới thờ dài một tiếng, nhưng chân mày thật lâu cũng không thể giãn ra.

Buổi tối cả nhà dùng cơm tối, Chân Bảo Lộ buồn bực ở trong U U Hiên không chịu đi ra. Chân Bảo Quỳnh đi qua khuyên đến mấy lần, nhưng ai ngờ tính tình muội muội quật cường như vậy, hỏi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, cũng không chịu nói.

Bữa tối qua đi, Từ Thị mới dẫn trưởng nữ cùng nhau đi U U Hiên.

Vừa nghe tiểu nữ nhi vui ở trên giường nhỏ không chịu ra, Từ Thị nhủ mảy. Đây là mán khóe lúc trước Chân Bảo Lộ thích dùng nhất, mỗi lần không như ý, liền đem chính mình cuộn trong chăn, làm người ta dễ dàng hơn cả buổi mới người giận.

Từ Thị ngồi ở bên giường, ỏ chần hờ ra trên giường nhỏ, nói: “Được rồi, trước đó thái độ của nương không tốt, Tiểu Lộ của chúng ta đừng tức giận với

nuong, được không?”

Đứa bé trên giường vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên còn rất giận.

Chân Bảo Quỳnh nhìn, vừa mới qua đi nhẹ nhàng kéo chân của muội muội, ôn nhu nói: “Tiểu Lộ, lần trước không phải nói Cát ma ma làm bánh quế hoa ăn ngon sao? Tỷ tỷ mang cho người một chút, người ngồi dậy ăn đi? Tiểu Lộ...” Chân Bảo Quỳnh lo lắng muội muội bị ngộp thở, thoáng dùng sức kéo.

Đã kéo xuống chân gấm đàn phượng triều dương sắc đỏ thắm, bên trong chỉ có mỗi cái gối đầu lụa mỏng màu phấn nhạt thêu hoa mẫu đơn, mà tiểu cô nương đáng lý phải vùi trong chân gấm, sớm chẳng biết đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Canh hai - Mì vẫn thẫn

Chân Bảo Lộ mặc một thân áo váy đơn giản bằng gấm sa tanh màu son đỏ điểm sợi vàng ròng, búi tóc nụ hoa trên đầu bởi vì mới vừa nằm trong chăn nên có hơi rối, hiện nay khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến đỏ ửng. Chân Bảo Lộ hơi hồi hận, nhưng vì tính tình quật cường, không nghĩ nhu thuận như vậy trở về. Nàng biết lúc này mình cần bình tĩnh lại tâm tình để nghĩ cách, mà không phải làm ra cử chỉ gây thơ này đó. Nhưng nàng lại không bình tĩnh được.

Chân Bảo Lộ ảo não thở dài, chà xát đôi tay nhỏ bé vài cái, sau đó lẳng lặng che gió thổi lạnh lẽo trên gương mặt.

Đi gấp quá, ngay cả áo choàng cũng chưa lấy.

Hơn nữa... Chân Bảo Lộ đi ở trên đường, nhìn người trên đường vội vàng qua lại, lúc này mới nhớ tới trước mắt bản thân mình chỉ là đứa nhỏ, tuy rằng Hoàng Thành phồn hoa, nhưng cũng nhiều tên lừa đảo, nếu lỡ gặp phải bọn buôn người, đến lúc đó nàng muốn khóc cũng không kịp.

Phải quay về sao?

Bước chân Chân Bảo Lộ khựng lại, nhưng vẫn chậm rãi đi trên đường. Bước chân nàng không nhanh, nếu phụ mẫu dùng xong bữa tối sớm, tới U U Hiền xem nàng, chẳng mấy chốc sẽ phát hiện không có nàng. Đến lúc đó tìm được nàng, tự nhiên là chuyện dễ dàng.

Đáng tiếc Chân Bảo Lộ đi gần nửa canh giờ, bên phủ Tề Quốc Công cũng không hề có động tĩnh.

Đời trước nàng cũng như thế, cáu kỉnh, thích tự giam mình ở trong phòng, phụ mẫu đến dỗ nàng, nàng liền có thể cảm giác được phụ mẫu yêu thương nàng. Giống như nếu làm ồn ào, phụ mẫu sẽ thương nàng nhiều hơn. Có lúc nghiêm trọng, nàng cũng sẽ vụng trộm chạy ra phủ, bất quá khi đó nàng sẽ đi tìm Từ Thừa Lăng đầu tiên, đáng tiếc mỗi lần đi đến nửa đường, liền bị phụ thân tìm được xách trở về.

Sống lại lần nữa, nàng cảm thấy mình đã rất cố gắng, lại phát hiện kỳ thật vẫn dậm chân tại chỗ. Mà tệ hơn là, lúc này nàng vụng trộm đi ra, ngay cả một chỗ để đi cũng không có.

Chân Bảo Lộ hốt hoảng, nghe được có tiếng vó ngựa lộc cộc, người đi đường khác cũng giống như vậy, thoáng nép vào trong lề đường. Đội nàng ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên trên lưng con ngựa kia, thì rất mừng rỡ, lớn tiếng gọi: “Đại Biểu Ca!”

Thiếu niên ngồi trên tuấn mã màu nâu đậm mặc cẩm bào màu xanh ngọc, khoác áo choàng thêu hoa văn màu mực, khi nhìn thấy tiểu cô nương ở ven đường mặc áo váy màu son đỏ, có chút rung động. Đợi đến khi xác định thật là nàng, lúc này liền vội vàng xuống ngựa: “Lộ biểu muội.”

Có lẽ là vì gặp được người quen, chớp mũi Chân Bảo Lộ chưa xót, thiếu chút nữa rơi lệ, thế này mới đỏ mắt ứa khuất lại gọi một tiếng: “Đại Biểu Ca.”

.

Bên U U Hiền, Từ Thị không thấy con gái, lúc này thật sự bối rối. Trong ngày thường đứa nhỏ này hồ nháo, dễ dàng một chút là được rồi, làm gì âm ỉ thành dáng vẻ ấy?

Từ Thị ôm lòng chờ mảy mẩn, làm cho bọn hạ nhân tìm kiếm khắp nơi trong phủ.

Loại chuyện này, Từ Thị không dám để lộ ra, buổi tối này, nếu lại kinh động đến bọn người lão thái thái, thì sẽ không tốt.

Chân Bảo Quỳnh lại vội vàng lôi kéo ống tay áo của Từ Thị, nói: “Nương, chúng ta nói cho phụ thân biết đi, để cho phụ thân phái người đi tìm, con nghĩ muội muội hẳn là ra ngoài phủ rồi.”

Tuy rằng Từ Thị lo lắng, nhưng trên mặt cố gắng trấn định, trấn an Chân Bảo Quỳnh nói: “Yên tâm, chúng ta tìm trước đã.”

Chân Bảo Quỳnh nhìn thoáng qua gói đầu trên giường nhỏ, nghĩ rằng lúc này nàng nên tiếp tục ở lại cùng muối muối. Chân Bảo Quỳnh không ngừng tự trách, nghe bọn hạ nhân tìm kiếm các nơi trong phủ đèn bầm nói không tìm được muối muối, lúc này gặp đến độ không biết làm sao, cũng không đợi Từ Thị, trực tiếp đi tìm Chân Như Tùng.

Chân Như Tùng vốn cảm thấy việc hôm nay đã ủy khuất con gái, lại nghe được con gái vụng trộm ra ngoài phủ, thế từ lại lên tự mình tìm kiếm, nam nhân xưa nay ôn hòa cũng không nhịn được trách móc thế từ nặng nề: “Người làm nương kiêu gì vậy? Tiểu Lộ mới bấy lớn, nếu đi ra ngoài gặp người xấu, cả đời chúng ta đều phải hối hận!”

Nói xong, cũng không đợi Từ Thị giải thích, trực tiếp mang theo thị vệ ra phủ tìm kiếm con gái.

Mì vẫn thần mãnh như to, tròn như mỡ. Một đại to đầy được bung lên, mì vẫn thần trôi nổi như cá vàng quẫy đuôi, nước thịt thêm hành thái xanh biếc đẹp mắt, nóng hổi, hương vị thơm ngon nức mũi.

Bình thường Chân Bảo Lộ chưa bao giờ ăn hành, lúc này cũng không để ý hành thái đẹp mắt trên mì vẫn thần, cầm lấy muống bắt đầu ăn.

Tiết Nhượng ngồi ở một bên, nhìn Tiểu Biểu Muối mới vừa rồi còn ủy khuất ngóng trong, nay nét mặt im lặng ăn mì vẫn thần, rất biết điều. Hắn thấy nàng vô tình hay cố ý đem hành thái trong chén gạt sang một bên, lập tức hiểu rõ gì đó, rồi mới lấy đôi đũa từ trong ống trúc, giúp nàng lấy từng miếng hành thái trên mặt ra.

Chân Bảo Lộ nhìn thấy, liền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười với Tiết Nhượng.

Lúc này cũng không khách khí, giọng nói điềm nhiên: “Cảm ơn Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng nói không cần khách khí, chỉ chúc lát sau, đã lấy hết sạch hành thái trong tô mì vẫn thần.

Trong lòng Chân Bảo Lộ khen ngợi: Đại Biểu Ca chẳng những là một người nướng chim sề ngon, ngay cả lấy hành cũng rất thuần thực.

Ăn xong rồi mì vẫn thần, Chân Bảo Lộ nhận lấy khăn tay Tiết Nhượng đưa tới để lau miệng, lúc này mới hỏi: “Sao trẻ như vậy mà Đại Biểu Ca còn chưa về phủ?” Nàng biết, Tiết Đại Biểu Ca và Từ Thừa Lăng giống nhau, cùng học ở thư viện Bạch Lộ, lúc này, nên đã tan học từ sớm.

Thấy vị thiếu niên trước mặt nhìn nàng một cái, rồi sau đó mới chậm rãi nói: “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ ta, sau khi tan học ta liền đi tế bái, trên đường có chút trì hoãn.”

Vốn là như vậy.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nhìn hắn, nghĩ đến chuyện của Tiết Nhượng mà tỷ tỷ nói với nàng, là đứa nhỏ có tang mẫu, thật sự rất đáng thương, cộng thêm còn có kẻ mẫu Vương Thị khôn khéo này. Lần trước là nướng chim sề, lần này là mì vẫn thần, Chân Bảo Lộ đối với vị biểu ca này thân cận hơn rất nhiều so với lúc trước, liền an ủi: “Đại Biểu Ca có hiếu như vậy, mẹ trên trời có linh thiêng nhất định cũng sẽ cảm thấy vui mừng.”

Tiết Nhượng thần nhiên “Ừ”, nhưng không nhắc lại.

Hắn nhìn qua đối diện, thấy bên kia vô cùng náo nhiệt, là diễn kịch đèn chiếu.

Tiết Nhượng nghiêng đầu hỏi nàng: “Muốn đi xem không?”

Chân Bảo Lộ vốn cho là, hắn sẽ hỏi mình vì sao ra ngoài, cũng hoặc là đưa nàng trở về, lại không nghĩ rằng sẽ mang mình xem kịch đèn chiếu. Chân Bảo Lộ gật gật đầu, liền từ trên ghế con đứng lên, chỉ thấy Đại Biểu Ca thanh toán bạc, xong mang nàng tới xem kịch đèn chiếu.

Nhịp trống leng keng mạnh mẽ, giọng hát mượt mà, cảnh sơn thủy mây mù ở trên đều rất sống động.

Chân Bảo Lộ đứng bên cạnh Tiết Nhượng, vui vẻ nắm tay Đại Biểu Ca bên cạnh, tiểu cô nương mới vừa rồi cái mũi còn khóc, trước mắt cũng là nhếch miệng cười, vui vẻ vô cùng.

Tiết Nhượng quay đầu nhìn thoáng qua, thấy nàng cười đến vui vẻ, cũng lẳng lặng xem kịch đèn chiếu, không nói chuyện, cũng không hỏi nàng tại sao hôm nay lại bỏ ra đây.

Đợi đến sau khi vở Tôn Ngộ Không Đại Náo Thiên Cung diễn xong, kịch đèn chiếu liền tan hát. Chân Bảo Lộ cố ý mượn một lượng bạc của Đại Biểu Ca, thưởng cho lão tiên sinh của diễn kịch đèn chiếu, còn cười khanh khách về mặt sùng bái nói: “Lão tiên sinh thật lợi hại.”

Sau đó hai người mới ngồi ở sạp hạt dẻ xào đường bên cạnh, nhìn Đại Biểu Ca trước mặt thay nàng bóc vỏ hạt dẻ xào đường nóng hổi, lúc này Chân Bảo Lộ mới nhỏ giọng hỏi: “Đại Biểu Ca, người cũng không hỏi ta vì sao ở bên ngoài sao?”

Thấy thiếu niên bóc hạt dẻ khụng lại, mỉm cười nhìn nàng.

Chân Bảo Lộ ngẫm lại, cũng nhịn không được nở nụ cười.

Đúng vậy, nàng là một đứa bé, đi ra ngoài như vậy thì có thể là gì, còn không phải cái kinh sao? Đại Biểu Ca thông minh như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng tất nhiên đã nghĩ tới.

Chân Bảo Lộ lấy hai tay chống má, lẩm bẩm nói: “Ta chọc nung tức giận, nhưng việc này, ta sẽ không nhượng bộ. Đại Biểu Ca, ngươi nói ta có phải đặc biệt khiến người khác chán ghét hay không?”

Còn chưa nghe hắn đáp lại, Chân Bảo Lộ liền tiếp tục lẩm bẩm lầu bầu: “Ta biết mình so với tỷ tỷ kém hơn nhiều, cũng biết tính tình làm người ta không thích...”

Nói xong, Chân Bảo Lộ ra về người lớn thở dài một hơi. Rồi sau đó gột tay vuốt gương mặt mượt mà của mình, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt uốn cong, giọng điệu nhẹ nhàng nói, “... Không nói những thứ này, Đại Biểu Ca hãy bóc thêm vài hạt dẻ cho ta đi.”

“...” Tiết Nhượng gật đầu, “Được.”

Bên phía Chân Như Tùng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, thì nghe được thị vệ đến bẩm báo, nói có người nhìn thấy một tiểu cô nương mặc áo váy màu son đỏ, ước chừng bảy, tám tuổi, và một thiếu niên ở chung với nhau. Mới vừa rồi hai người cùng nhau ở chỗ xem kịch đèn chiếu, sau khi tan hát, tự nhiên cũng tìm không thấy người.

Chân Như Tùng sợ thiếu niên kia là tên lường gạt, vội vàng hướng tới vị trí này, thấy chỗ diễn kịch đèn chiếu đã sớm trống rỗng, không thấy bóng dáng ai nữa.

Chân Như Tùng lại tìm chung quanh, rồi trở lại phủ lần nữa để xem tình huống, thì lại nghe Quản gia bên cạnh nói: “Lão gia, ngài nhìn kia không phải là Lục tiểu thư sao?”

Chân Như Tùng ngẩng đầu nhìn lại ----

Thấy cách đó không xa trên đường phố mờ tối, một thiếu niên dáng người cao to đang chậm rãi đi tới, trong tay dắt con ngựa màu nâu đậm, trên lưng cõng một tiểu cô nương, tiểu cô nương nghiêng đầu ghé vào đầu vai của thiếu niên, giống như đang ngủ, trên người được bao bọc chặt chẽ bằng một cái áo choàng màu mực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại lộ ra.

Không phải chính là con gái bảo bối của ông đó sao!

Về mặt Chân Như Tùng lộ ra vui sướng, bước nhanh tới.

Thiếu niên bình thường tuấn tú khôi ngô, chỉ mặc một thân bào tử, thân mình có vẻ đơn bạc, lại khiêm tốn hữu lễ: “Chân bá phụ...cháu mạng Lộ biểu muội về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Canh một - Thăm bệnh

Lúc này Chân Bảo Lộ không có xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi hồi phủ, ngay đêm đó liền phát con sốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương bị nóng đến đỏ bừng, nhũn mảy, cố gắng thì thảo nói gì đó.

Chân Như Tùng thương yêu nhất là đứa con gái này, ngồi canh giữ suốt một đêm. Cũng may sau nửa đêm, cuối cùng đã hạ sốt.

Chúc ma ma bung nước ấm tới, Hương Hàn cầm khăn, Chân Như Tùng tiếp nhận khăn trong tay Hương Hàn, nhúng nước rồi vắt khô, thay con gái lau mặt lau tay.

Lúc này Từ Thị cũng một đêm không ngủ đã đi tới, nói: “Gia, đề thiếp thân làm cho.” Sắc mặt Từ Thị không được tốt, bởi vì ngày thường nàng xinh đẹp, bây giờ bộ dáng mảnh mai gầy gò, khiến cho người ta đau lòng. Mặc dù Chân Như Tùng có chút giận chó đánh mèo thê tử, nhưng nhìn bộ dáng thê tử như vậy, suy cho cùng cũng thấy thương tiếc, không nói gì thêm, chỉ lấy khăn lau nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nằm trên giường nhỏ, nói, “Ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

Từ Thị cũng đau lòng con gái, tối hôm qua tìm không thấy, bà cũng thấp thỏm lo âu.

Từ Thị nhũn mảy lại, nói: “Thiếp thân biết tối hôm qua mình làm không đúng. Nhưng gia, Tiểu Lộ là miếng thịt rơi xuống từ trên người thiếp thân, ta làm nương nào có đạo lý không đau lòng?”

Chân Như Tùng than nhẹ, nói: “Ta biết.” Mấy năm nay nàng có áp lực rất lớn, ta cũng không có ý muốn trách ngươi.” Ông nhìn thoáng qua Từ Thị, nói,

“Người còn phải chiếu cố Thượng Nhi và Vinh Nhi, về phần Tiểu Lộ, thì giao cho ta đi.”

Từ Thị biết phu quân xem tiểu nữ nhi như trân bảo, nghĩ con gái đã bót sốt, mà Thượng Nhi và Vinh Nhi tuổi còn nhỏ, cần bà chăm sóc, thì cũng không nói thêm gì nữa, trước khi đi chỉ nói một câu: “Phu quân trông coi cả đêm, cũng sớm nên đi về nghỉ.”

Chân Như Tùng gật gù: “Ta biết rồi.”

Đợi Từ Thị đi rồi, Chân Như Tùng mới lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái trên giường nhỏ, nhìn không được đưa tay ra sờ. Mấy tháng này nàng cố gắng nhu thuận, ông có thể nhìn thấy, nhưng bất tri bất giác, đứa nhỏ này thế nhưng đã gây hóc hắc đi.

Nghĩ đến hôm qua tìm không được con gái, lúc này Chân Như Tùng nhớ lại, thấy có chút sợ hãi.

Chân Bảo Lộ mơ mơ màng màng ngủ hồi lâu, mới chậm rãi mở to mắt, vừa mở mắt nhìn thấy gương mặt của phụ thân, mở miệng nhỏ kêu: “Phụ thân...”

Chân Bảo Lộ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không có sức lực, đầu óc thì mê man. Cẩn thận nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua, lúc này Chân Bảo Lộ mới phản ứng được, mắt đen lúng liếng nhìn Chân Như Tùng, hỏi: “Đại Biểu Ca đâu?”

Nàng nhớ rõ tối hôm qua nàng và Tiết Nhượng ở cùng nhau.

Nghe nữ nhi vừa nói như thế, Chân Như Tùng cũng nhớ tới thiếu niên tuần tú tối hôm qua. Ông chưa từng chú ý đến đứa cháu trai này, bây giờ rất cảm kích hẳn. Ông nói: “Tất nhiên là quay trở về phủ rồi. Con nha, may mắn là gặp được Đại Biểu Ca, bằng không kêu phụ thân làm sao bây giờ?”

Sau khi bình tĩnh, Chân Bảo Lộ xác thực thấy hành động của mình có hơi quá như một đứa bé giận dỗi, nhìn thấy đáng về ấy của phụ thân nhà mình, thì tự trách nói: “Dạ, Tiểu Lộ sai rồi.”

Nhìn cặp mắt rung rung nước mắt của con gái, Chân Như Tùng liền mềm lòng, thầm nghĩ: “Con gái hiểu chuyện như vậy, sao ông không thương yêu được?”

Chân Như Tùng giờ tay khẽ véo nhẹ hai má con gái, nói: “Biết sai là tốt, nếu lần tới lại hồ nháo, xem phụ thân giáo huấn con thế nào.”

Chân Bảo Lộ cong môi cười, nàng biết phụ thân mới không nỡ giáo huấn nàng.

Có điều, vừa nghĩ tới chuyện tình hôm qua, Chân Bảo Lộ nhủ mi phiền não, nói: “Nhưng... Tiểu Lộ thật sự không muốn đính hôn cùng Từ biểu ca.” Tiểu Lộ cô nương sinh bệnh nhìn đặc biệt trắng trong mảnh mai, giọng nói cũng thấp, không có vẻ hoạt bát lạnh lạnh như xưa, bây giờ cúi đầu rũ mắt, hàng mi dày lẳng lặng che xuống, “... Đại cữu mẫu không thích Tiểu Lộ.”

Chân Như Tùng nao nao.

Đứa nhỏ mới bấy lớn, thế nhưng đã nhạy cảm đến trình độ này. Một mặt ông đau lòng con gái, một mặt tự trách, vội nói: “Yên tâm, có phụ thân ở đây, sẽ không có người ép Tiểu Lộ làm chuyện không thích. Chuyện này là lỗi của phủ mẫu, không có thương lượng với Tiểu Lộ đã tự quyết định rồi. Tiểu Lộ không muốn, tất nhiên phụ thân phải đứng bên phía Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ đột nhiên gương mặt, rất là vui mừng, thì thảo nói: “Phụ thân nói thật chứ?”

Chân Như Tùng nói: “Phụ thân khi nào thì lừa gạt Tiểu Lộ? Yên tâm, hết thấy đều giao cho phụ thân xử lý. Tiểu Lộ chỉ cần dưỡng bệnh cho khỏe, ở chỗ Tạ phu tử, phụ thân cũng đã cho người đi xin phép rồi.”

Chân Bảo Lộ hiểu được, chuyện tình giữa nàng và Từ Thừa Lăng, là do lão thái thái quyết định, hơn nữa hôm qua phụ mẫu đã đi qua phủ Trường Trữ Hầu thương lượng qua với tổ mẫu, nếu lúc này đổi ý, nhất định phụ thân phải tốn rất nhiều công sức.

Đôi mắt Chân Bảo Lộ ửng đỏ, giọng nói mềm mại: “Cảm ơn phụ thân.”

Chân Như Tùng mỉm cười nói: “Khách sáo với phụ thân như vậy làm gì? Cùng lắm thì con phải đáp ứng phụ thân, về sau cho dù có tức giận thế nào, cũng không được lên bờ ra ngoài.”

Chân Bảo Lộ lập tức nhẹ nhàng cười cam đoan nói: “Dạ, Tiểu Lộ nghe lời phụ thân.”

Con gái vẫn hoạt bát tốt hơn. Chân Như Tùng khẽ mỉm cười, nói: “Phụ thân nên cảm tạ Tiết Đại Biểu Ca của con thật tốt.”

Đại Biểu Ca à.

Chân Bảo Lộ mím môi nghĩ đến Tiết Nhượng hôm qua, cũng thấy mình nên cảm tạ hẳn. Lập tức nhủ mi nghĩ, không biết sinh thần của Đại Biểu Ca là khi nào, nàng phải hỏi tỷ tỷ, chờ đến sinh thần của Đại Biểu Ca, nàng nhất định phải chọn một phần lễ vật thật lớn.

Chân Như Tùng kêu Chúc ma ma và Hương Hàn, Hương Đào chăm sóc con gái, tận mắt nhìn con gái ăn đồ ăn sáng, mới đi tới Nghi An Cư. Từ Thị vừa nghe phu quân nhà mình muốn nói chuyện với lão thái thái về việc nữ nhi cùng Từ Thừa Lăng đính hôn, tuy rằng thấy đáng tiếc, nhưng vừa nghĩ tới

khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt suy yếu của con gái, liền đau lòng, gật đầu nói: “Không bằng để thiếp thân đi nói đi.”

Chân Như Tùng biết, nếu để thế tử đi nói, khẳng định lại phải bị mắng, nên nói: “Không cần, ta đây làm phụ thân đã đáp ứng Tiểu Lộ, thì phải do ta tự mình đi. Ta biết người tự trách, nhưng bây giờ đã tìm được Tiểu Lộ về, chuyện này coi như cho qua. Người có rảnh thì hãy quan tâm lo lắng cho Tiểu Lộ là được rồi.”

Từ Thị nói: “Dạ, thiếp thân biết rồi.”

Chân Như Tùng liền đi Thọ Ân Đường gặp lão thái thái, sớm đem chuyện nói rõ, nói con gái còn nhỏ, không nên đính hôn sớm. Lão thái thái nghe xong, không khỏi giận dữ: “Người nhìn người xem, ngày thường luôn nuông chiều Lộ nhi, hôm qua mới nháo như vậy. Hiện giờ tuổi còn nhỏ, lại có gan to thế, buổi tối mà bỏ đi ra ngoài, nếu không gặp được người quen đưa nàng về, làm sao chỉ có thể dọn giản như vậy?? Thế nào? Tiểu hài tử giận dỗi, người làm người lớn cũng bị hồ đồ theo, đứa cháu kia của người ngày sau có bao nhiêu quý hiếm, chẳng lẽ người không nghĩ tới? Ta là tổ mẫu của Lộ nhi, tất nhiên cũng suy nghĩ vì nàng, ngược lại là người, một lòng cưng chiều đứa nhỏ.”

Chân Như Tùng nói: “Nương, mặc dù Thừa Lãng tốt, nhưng Tiểu Lộ cũng là hòn ngọc trong lòng bàn tay nhi tử. Nương nói đúng lắm, Thừa Lãng thật là đứa bé ngoan, nhưng Hoàng Thành lớn như vậy, chẳng lẽ còn tìm không ra người tốt hơn hẳn sao?” Suy nghĩ, Chân Như Tùng tiếp tục nói, “... Hôm qua Tiết Nhượng đưa Tiểu Lộ trở về, con ngược lại cảm thấy, bộ dạng đứa nhỏ này khí độ mọi thứ tốt so với Thừa Lãng, nên cũng không phải muốn chúng ta đem Tiểu Lộ hứa gả cho người ta chứ?”

Lão thái thái chán nản nói: “Người đây là già mồm át lễ phải.”

Chân Như Tùng mỉm cười, trước mặt lão thái thái, không ít lời giống bên ngoài, tỏ ra là một nhi tử kính cẩn nghe theo, nói: “Nương, nhi tử biết nương là vì muốn tốt cho Tiểu Lộ, muốn vì nàng sớm kiếm một vị hôn phu tốt. Hiện tại hai đứa nhỏ đều còn nhỏ tuổi, đúng là quan hệ không tệ, nhưng ngày sau như thế nào, ai có thể nói chính xác được? Từ nhỏ con đã yêu thương Tiểu Lộ, không muốn ngày sau hại cả đời nàng. Nương, trước kia người không thích Tiểu Lộ, là vì đứa nhỏ này nghịch ngợm, nhưng bây giờ người nhìn xem, một đứa bé ngoan ngoan khéo léo, nếu người là thật thương nàng, thì để nàng lớn lên, đến thời điểm thích hợp nói chuyện hôn sự, chúng chọn nhà chồng tốt cho nàng, có được hay không?”

Lão thái thái nổi giận dưng dưng không nói lời nào.

Chân Như Tùng hạ thấp thái độ, nói: “Nương, chuyện này coi như nhi tử van xin người, được không?”

Khi nào thì nhi tử ăn nói khép nép qua chứ? Lão thái thái liền mềm lòng, thái độ cũng dịu đi một chút, nói: “Người đã nói như vậy, ta còn có thể như thế nào? Không đính hôn thì không đính hôn, tự người đi nói với bên nhạc mẫu đi. Chỉ là hiện nay chúng ta làm ồn ào lên rồi, ngày sau nếu lại có ý muốn kết thân, e là nhạc mẫu của người cũng sẽ không đồng ý nữa. Đến lúc đó Lộ nhi muốn gả cho Từ biểu ca cũng không thành.”

Lão thái thái chịu nói vậy, Chân Như Tùng mới như trút được gánh nặng. Ông nói: “Nương yên tâm, ngày sau nhi tử nhất định sẽ tìm cho Tiểu Lộ một vị hôn phu tốt hơn.”

Đúng là một phụ thân tốt.

Lão thái thái cười: “Được rồi, đừng đứng trước mặt ta cho chướng mắt, nhanh đi tới chỗ con gái bảo bồi của người đi.”

.

Chân Bảo Lộ dưỡng bệnh hai ngày này, mỗi ngày Chân Bảo Quỳnh đều đem bài học của Tà phu tử chép lại một phần cho muội muội, mỗi ngày đi qua U U Hiên của muội muội nhiều lần, còn chịu khó hơn so với Từ Thị người làm nương này. Mà Chân Bảo Lộ từ phụ thân biết được, việc hôn sự giữa nàng cùng Từ Thừa Lãng đã hủy bỏ, lúc này mặt mày mới mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy đáng thương, cuối cùng cũng sáng lại.

Chân Bảo Quỳnh coi như là thoát khỏi pháo nệ nhỡ, nhớ tới chuyện tình ngày ấy, trong lòng vẫn còn có chút run sợ, “Bình thường muội luôn an phận thủ thường, ngày ấy sao lại chạy ra ngoài? Ngay cả Chúc ma ma và Hương Hân trong phòng đều không biết.”

Chân Bảo Lộ cười cười, vấn đề này phụ thân cũng có hỏi qua, phụ thân yêu thương nàng như vậy, tự nhiên nàng cũng nói ra chi tiết. Chỉ sợ hiện nay cái hang trong vườn đã bị lấp lại rồi.

Vừa mới nói xong, Chúc ma ma bên ngoài cười đến vui vẻ, nói: “Lục tiểu thư, người nhìn xem ai tới thăm người nè?”

Liền thấy rèm che bị mở ra, Tiết Nghi Phương nhiều ngày không thấy giống như bướm bướm nhẹ nhàng chạy vào.

Tiết Nghi Phương nhìn tới Tiểu Biểu Muội trên giường nhỏ, tỉ mỉ tỉ mỉ xem xét một hồi, chau mày nói: “Để ta xem, đang yên lành sao bị bệnh đây? Hôn nữa bị bệnh cũng không nói cho ta biết, còn có xem ta là biểu tỷ không hả?” Tiết Nghi Phương chu môi, rõ ràng chỉ lớn hơn Chân Bảo Lộ một tuổi, lại cứ muốn bày ra bộ dáng đại tỷ tỷ.

Chân Bảo Lộ ngượng ngùng nói: “Chỉ là phong hàn thôi mà.”

Tiết Nghi Phương cũng không thuận theo: “Người chính là không coi ta là bằng hữu, nên phạt.” Nói xong thì nâng tay nhỏ bé khẽ véo nhẹ cái mũi Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ mỉm cười.

Lúc này Tiết Nghi Phuong mới nghĩ tới điều gì, nói: “Đúng rồi, hôm nay là đại ca ta theo giúp ta cùng đi, nghe nói ngày ấy cũng là đại ca của ta đưa người về nhà, thật là trùng hợp. Đúng rồi, đại ca của ta rất quan tâm đến người, Lộ biểu muội, có thể cho đại ca đi vào không?”

Mặc dù Chân Bảo Lộ là đứa bé, nhưng nói như thế nào cũng là tiểu cô nương trong nhà, Tiết Nhượng cũng là biểu ca, cũng không tiện đi vào khuê phòng của biểu muội.

Nhưng Chân Bảo Lộ không thèm để ý, nói: “Ừ, để Đại Biểu Ca vào đi.” Dù sao nàng vẫn còn con nít thôi.

Tiết Nghi Phuong rất vui mừng, lúc này liền nói: “Ta đi ra ngoài gọi đại ca.” Nói xong, thì vội vàng đi ra ngoài rồi.

Chân Bảo Quỳnh nhìn bộ dáng Tiết Nghi Phuong hoạt bát, mỉm cười nói: “Mấy ngày không thấy, quan hệ giữa Nghi Phuong và Đại Biểu Ca đã gần gũi hơn khá nhiều.”

Thật sao?

Chân Bảo Lộ chớp chớp mắt to. Đối với chuyện tình ở phủ An Quốc Công không hiểu rõ, dù sao đó là nhà ngoại tổ của tỷ tỷ, chỉ là rất hợp ý với Tiết Nghi Phuong biểu tỷ này. Bất quá, nếu nàng và tỷ tỷ có thể ở chung hòa hợp, vậy vị Đại Biểu Ca mặt lạnh tim nóng, tâm địa thiện lương lại lấy giúp người làm niềm vui kia, đối với muội muội Tiết Nghi Phuong của kẻ mẫu, thân cận nhiều hơn chút cũng không có gì lạ. Dù sao, hẳn cũng đối với biểu muội không có bất cứ quan hệ gì này tốt như vậy.

Thật ra hiện giờ, Chân Bảo Lộ có chút hâm mộ Tiết Nghi Phuong ---- nếu nàng có ca ca, thì thật tốt bao nhiêu.

Đang nghĩ tới, liền thấy Tiết Nghi Phuong cùng Tiết Nhượng tiến vào.

Chân Bảo Lộ nhìn vị thiếu niên cao lớn, thấy y phục của hắn hôm nay là áo cà sa lụa hàng châu màu xanh ngọc sạch sẽ, eo buộc ngọc bội túi thơm, ăn mặc rất là thỏa đáng. Nhớ tới bộ dáng cẩn thận của hắn buổi tối đó, Chân Bảo Lộ lập tức không hề keo kiệt nụ cười của mình, mỉm cười tỏa sáng gọi: “Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng nhìn lại, thấy sắc mặt Tiểu Biểu Muội hồng nhuận, nửa điểm đều không còn vẻ yếu bệnh, ánh mắt liền ôn hòa hơn, đáp: “Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ tươi cười sáng lạn, còn muốn cảm tạ vị biểu ca này thật tốt, chỉ là Tiết Nghi Phuong thích nói chuyện, mấy ngày không gặp Chân Bảo Lộ, thì lôi kéo tay Chân Bảo Lộ lúi rúi nói không ngừng, Tiết Nhượng chỉ phải lẳng lặng đứng một bên, nhìn muội muội và Tiểu Biểu Muội nói chuyện.

“...Đang yên lành, người nghĩ như thế nào đột nhiên liền chạy ra khỏi nhà vậy? Nếu ta dám nháo như vậy, nương không đánh gãy chân của ta mới là lạ. Người nói ta nghe đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Về mặt của Tiết Nghi Phuong mang theo tò mò hỏi.

Chân Bảo Lộ làm sao không biết xấu hổ nói ra, là vì nàng không muốn đính hôn cùng Từ Thừa Lăng.

Bộ dáng nhăn nhó, Tiết Nghi Phuong lại nói nàng không coi mình là bằng hữu, chu cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm nói: “Ôi, Lộ biểu muội, người thật sự coi ta là người ngoài à? Người yên tâm đi, người nói với ta, ta cam đoan sẽ không nói cho người khác, ngay cả Nhị ca cũng sẽ không nói.” Tuổi Tiết Nghi Phuong còn nhỏ, cũng rất giữ chữ tín, thích nhất thay người khác giữ bí mật.

Chân Bảo Lộ nhìn tiểu cô nương có hai má tròn trịa trước mặt, tất cả đều là tính trẻ con hồn nhiên, tuổi của cả hai đều chưa tới thời điểm xấu hổ.

Chuyện này cũng không có gì ghê gớm.

Liền nhăn mày nói: “Phụ mẫu muốn cho ta và Từ biểu ca đính hôn, sau khi lớn lên gả cho Từ biểu ca...”

Tiết Nghi Phuong lập tức mở to hai mắt, há hốc mồm, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay cả thiếu niên đứng một bên này giờ không nói gì, sắc mặt cũng khẽ xao động.

Chân Bảo Lộ tiếp tục nói: “Ta không chịu, nên giận đối cùng phụ mẫu.”

Bộ dáng Tiết Nghi Phuong như thật sự hiểu rõ, nói: “Ta nghe nương nói, thành thân là việc đại sự, từ từ chọn mới được. Về sau ta chọn vị hôn phu, nhất định phải có quyền tập, trên đó vẽ bức họa, chậm rãi tuyển chọn, nếu như có thể chơi đùa cùng ta, vậy là tốt rồi.”

Thật đúng là đứa nhỏ. Chân Bảo Lộ cười cười.

Tiết Nghi Phuong lại nghĩ tới điều gì, nghi ngờ nói: “Nhưng, ta cảm thấy Từ biểu ca của người tốt vô cùng nha, ta thường xuyên nghe nhiều người lớn khen hắn lắm.” Từ Thừa Lăng ở Hoàng Thành có thanh danh vô cùng tốt, trường bối thường xuyên lấy hắn ra so sánh cùng con của mình.

Đúng nha, Từ biểu ca đích xác rất tốt. Nhưng nàng lại không nói hắn không tốt.

Chân Bảo Lộ cau mày, rồi sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Chỉ là không muốn thôi...”

Ồ.

Tiết Nghi Phuong cái hiểu cái không, vỗ vỗ bả vai Chân Bảo Lộ tỏ ra là đã hiểu: “Ừm, chúng ta cứ từ từ chọn.”

Tiết Nhượng nhìn mặt mày tinh xảo của tiểu cô nương trên giường nhỏ tỏ ra vẻ không tình nguyện, bỗng nhiên nghĩ tới đời trước, bộ dáng đáng yêu của nàng mỗi khi ở trước mặt Từ biểu ca, hiểu được tuổi nàng còn nhỏ, chỉ là hiện tại chưa muốn thôi.

Ngày sau thì muốn rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu biểu muội: Đại Biểu Ca mới vừa ăn mì thịt bò dưa chua sao? Quá chua đi..

Đại Biểu Ca: Buổi tối đến phòng ta, ta cho ngươi ăn thử.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Canh hai - Xuất sắc

Tiết Nhượng chỉ cảm thấy phiền muộn, liền tìm cơ đi ra ngoài. Chân Bảo Lộ thấy hắn đi rồi, mới thật cẩn thận hỏi Tiết Nghi Phuong: “Nghi Phuong biểu tỷ, Đại Biểu Ca bị sao vậy?”

Lại nói tiếp, mặc dù Tiết Nghi Phuong cùng Tiết Nhượng là huynh muội, nhưng bình thường không tiếp xúc nhiều lắm, lúc này Tiết Nghi Phuong cũng nhũn mảy suy nghĩ, sau một lúc lâu mới nói: “Chúng ta đều là cô nương trong nhà, nên có lẽ là đại ca thấy không thú vị thôi...”

Chân Bảo Lộ gật đầu, biết lời nói của Tiết Nghi Phuong có lý.

Tiết Nghi Phuong mỉm cười, cầm lấy tay Chân Bảo Lộ nói: “Ngươi yên tâm đi, trước kia ta cũng có chút sợ đại ca, nhưng giờ thấy được, tính tình đại ca của ta tốt vô cùng.” Tiết Nghi Phuong là tiểu cô nương hiền lành, dù là nương của nàng Vương thị nhiều lần kêu cách xa Tiết Nhượng một chút, nhưng Tiết Nghi Phuong cảm thấy đều là huynh muội ruột, nên tương thân tương ái mới đúng.

Còn Tiết Nhượng đi ra ngoài, đến sau viện. Vừa vặn gặp được Chân Như Tùng đến xem nữ nhi.

Chân Như Tùng vừa mới trở về, áo bào trên người cũng chưa đổi, vừa hỏi phủ đã vội vàng đi thẳng đến U U Hiên. Lúc này Chân Như Tùng nhìn thấy thiếu niên trong viện, liền nhận ra là Tiết Nhượng người đưa con gái trở về đêm đó, Chân Như Tùng xưa nay đối với người ngoài lạnh nhạt, cũng lập tức tỏ ra thái độ trưởng bối ôn hòa.

Tiết Nhượng thấy Chân Như Tùng, thái độ cung kính nói: “Chất nhi gặp qua dưỡng.”

Chân Như Tùng nhìn dung mạo Tiết Nhượng xuất chúng và phong độ không tầm thường, nhất thời lộ ra vẻ tán thưởng, nói: “Không cần khách sáo như vậy. Lần trước ngươi đưa Tiểu Lộ về, ta còn phải cảm tạ ngươi kia.” Nói xong, mới đánh giá một lượt, nhìn đỉnh đầu chất nhi, hỏi, “Nhất thời đã quên ngươi bao nhiêu tuổi rồi.”

Tiết Nhượng đáp: “Qua hết năm là mười lăm rồi ạ.”

Mười mười lăm.

Chân Như Tùng thấy hắn cao như vậy, còn tưởng rằng là mười sáu tuổi, không ngờ mới mười bốn. Trước mắt gặp Tiết Nhượng, vừa vặn có thể nói chuyện phiếm với hắn một chút. Chân Như Tùng lại hỏi một ít về việc học hành, biết được Tiết Nhượng và Từ Thừa Lăng học cùng một lớp, đều học ở thư viện Bạch Lộ, rất hài lòng gật gật đầu. Thư viện Bạch Lộ là thư viện tốt nhất trong Hoàng Thành, lúc ông còn là thiếu niên, cũng học ở đó.

Chân Như Tùng nhìn xa xăm, giống như nhớ tới chuyện lúc mình còn trẻ, thì thào nói: “Cũng không biết thân thể Lư tiên sinh như thế nào rồi?”

Tiết Nhượng nói: “Lư tiên sinh thân thể cường tráng. Mặc dù không còn dạy học, nhưng thật ra vẫn thường xuyên tới chỉ bảo.”

Về mặt Chân Như Tùng kinh ngạc nhìn về phía Tiết Nhượng.

Lư tiên sinh là tiên sinh dạy kỹ xạ ở thư viện Bạch Lộ. Tuy rằng Đại Chu trọng văn khinh võ, nhưng nam tử có thân thể cường tráng cũng rất quan trọng, nhưng bất quá chỉ là một môn học phụ. Mà thời niên thiếu Chân Như Tùng đặc biệt thích võ nghệ kỹ xạ, vị Lư tiên sinh này coi như là ân sư giảng dạy của ông.

Chân Như Tùng nghĩ nghĩ, mới nói: “Ta ngược lại thật ra nghe nói, mười mấy năm qua Lư tiên sinh chưa từng thu nhận đồ đệ hai năm trước lại ngoại lệ thu một đồ nhi...” Ông khựng lại, nhìn về phía Tiết Nhượng, búng tỉnh đại ngộ, “Chẳng lẽ là ngươi?”

Tiết Nhượng khẽ vuốt cằm.

Chân Như Tùng cười sang sảng, giờ tay vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, nói: “Ngươi đúng là còn lợi hại hơn ta, năm đó ta tốn rất nhiều công phu, mới làm được môn hạ của Lư tiên sinh, không ngờ tuổi ngươi còn trẻ đã được Lư tiên sinh ưu ái, quả nhiên là hậu sinh khả ư. Nói như thế, chúng ta coi như là đồng môn sư huynh đệ rồi...”

Lời này tự nhiên là Tiết Nhượng không dám nhận, nói: “Lư tiên sinh thường xuyên nhắc qua đường với cháu, lần nào cũng đều là khen không dứt miệng.” Chân Như Tùng xem như là một trong số ít đệ tử xuất sắc nhất của Lư tiên sinh.

Chân Như Tùng nghĩ đến lúc bản thân còn trẻ, so với việc đọc sách, ngược lại càng yêu thích múa máy kiếm pháp, đáng tiếc đến cuối cùng tuy rằng là môn hạ của Lư tiên sinh, võ nghệ kỳ xạ tiến vùn vụt, nhưng suy cho cùng vẫn không thể không nghe theo lệnh phụ mẫu, đi theo con đường quan văn. Nhớ tới lúc đó, Chân Như Tùng vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Hai người đường và cháu trai đang tán gẫu thật hợp ý, đã thấy Chúc ma ma đi ra, nói: “Bên ngoài trời lạnh, sao lão gia và Tiết công tử ở bên ngoài vậy? Lục tiểu thư đang hỏi, sao hôm nay lão gia còn chưa sang đây xem nàng đó.”

Chân Như Tùng mỉm cười, vẻ mặt hiện lên vẻ sùng nịnh với con gái, hướng tới thiếu niên bên cạnh mỉm cười, vỗ nhẹ bờ vai của hắn, cử chỉ thân như cha con, nói: “Đi, theo ta cùng vào đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Canh một - Dưa hấu

Chân Như Tùng đã nói vậy, tất nhiên Tiết Nhượng không thể cự tuyệt, liền cùng ông đi vào.

Trong phòng Chân Bảo Lộ và Tiết Nghi Phụng trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thấy phụ thân cùng Tiết Nhượng tiến vào, có hơi sững sờ, nhưng sau đó cũng nhanh chóng phản ứng lại, mỉm cười với phụ thân: “Con còn tưởng rằng hôm nay phụ thân không đến xem Tiểu Lộ nữa chứ.” Giọng điệu hơi yếu ớt và trách móc.

Chân Như Tùng lại cười nói: “Phụ thân có ngày nào mà không nhớ thương con?”

Tiết Nghi Phụng cũng cười dịu dàng nói: “Nghi Phụng gặp qua đường.”

Từ lúc Tiết Thị qua đời, phủ Tề Quốc Công và phủ An Quốc Công cũng không lui tới thường xuyên giống như trước kia. Có điều còn có Chân Bảo Quỳnh, Chân Như Tùng cũng sẽ đi cùng con gái tới phủ An Quốc Công thăm lão thái thái, và Tiết Nghi Phụng là cháu gái mà lão thái thái thương yêu nhất, đương nhiên Chân Như Tùng đã gặp vài lần, cũng cảm thấy cô nương này có cái miệng ngọt lại hay cười, rất khiến người ta yêu thích.

Lúc này thấy tiểu cô nương và con gái nhà mình hợp ý nhau như vậy, cũng cười ôn hòa nói: “Nếu Nghi Phụng rảnh, hãy thường xuyên đến chơi với Tiểu Lộ.”

Thật sự mà nói, đúng là Chân Bảo Lộ không có bạn bè nào cả. Mặc dù Chân Như Tùng vui mừng khi con gái chăm chỉ nhu thuận, nhưng cũng cảm thấy đứa nhỏ mới bao nhiêu tuổi, nên thừa dịp tuổi còn nhỏ mà chơi đùa nhiều hơn.

Tiết Nghi Phụng ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ được, đến lúc đó con cũng sẽ thường xuyên mời Tiểu Lộ đến phủ nhà con làm khách, con thật rất thích Tiểu Lộ.”

Chân Như Tùng tới thăm con gái xong, thì về phòng của mình thay y phục, mà Tiết Nghi Phụng hiểu được tuy rằng Lộ biểu muội khí sắc không tệ, nhưng vẫn còn bệnh, cần tĩnh dưỡng, nên cũng không quấy rầy thêm. Đợi Chân Bảo Quỳnh đưa Tiết Nhượng và Tiết Nghi Phụng đi ra ngoài, Chân Bảo Lộ mới bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mở miệng gọi Tiết Nhượng lại: “Đại Biểu Ca.”

Bước chân Tiết Nhượng ngừng lại, xoay người nhìn nàng.

Chân Bảo Lộ nói: “Ta còn có chuyện muốn nói cùng ngươi.”

Chân Bảo Quỳnh dẫn Tiết Nghi Phụng đi ra ngoài trước, Tiết Nhượng mới chậm rãi đi qua, hai tròng mắt màu đen âm trầm thâm thúy, nhìn tiểu cô nương trên giường nhỏ nói: “Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Chuyện tình ngày ấy, ta phải cảm ơn Đại Biểu Ca thật nhiều. Nếu không phải gặp được ngươi, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ...”. Rốt cuộc vẫn là do được nuôi dưỡng, nhất thời xúc động, hoàn toàn không hề nghĩ tới sau khi trốn ra khỏi phủ sẽ phát sinh chuyện gì.

Tiết Nhượng nói: “Không cần...” Hân khựng lại, cảm thấy phản ứng của mình quá lạnh nhạt, liền lảng lảng nhìn Tiểu Biểu Muội nói lại: “Nếu người đã gọi ta một tiếng biểu ca, việc này là ta phải làm.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy âm áp, gật đầu ừ một tiếng, rồi sau đó mỉm cười nói: “Còn có ngày ấy Đại Biểu Ca cho ta mượn áo choàng, ta đã kêu Chúc ma ma cất lại, không có bị dơ, Đại Biểu Ca mang về đi.”

Đang nói chuyện, liền thấy Chúc ma ma lấy ra cái áo choàng màu mực ở trong tủ quần áo, đưa cho Tiết Nhượng. Tiết Nhượng tiếp nhận, rồi xoay người ra khỏi phòng Chân Bảo Lộ.

Mới đi ra không lâu, thì nghe Chúc ma ma bên trong nói: “Hôm nay tiểu thư muốn ăn cái gì, lão nô đi phòng bếp làm.”

Sau đó nghe được giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên.

Đại khái là đếm trên đầu ngón tay liệt kê ra...

“Minh Châu đậu hũ, chim cút hầm tương, cá viên trần châu, canh tuyết đào... Ôi chao, hay là Chúc ma ma làm cho ta một đĩa bánh hạt dẻ trước đi.”

Tiết Nhượng nhè nhẹ vỗ về áo choàng trong tay, khe khẽ cười.

.

Đợi sau khi Chân Bảo Lộ khỏi bệnh, cũng dần dần đến cuối năm.

Kỳ thi tốt nghiệp của lớp học ở Ngọc Bàn Sơn cuối cùng đã xong. Trước khi nghỉ, Tà phu tử cố ý kêu Chân Bảo Quân, Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quỳnh ba người lưu lại nói chuyện, Chân Bảo Lộ thì chờ tỷ tỷ ở bên ngoài. Mà Chân Bảo Nguyệt lại thu dọn đồ đạc của mình ra sân đi về, không giống trước kia, thích cùng Chân Bảo Chương ở cùng một chỗ.

Chắc Tam thẩm đã cố ý căn dặn nằng, cách Chân Bảo Chương xa một chút.

Hơn nữa về chuyện tình sau đó, Chân Bảo Nguyệt rõ ràng cũng cố gắng rất nhiều, đã không còn đầu võ mồm với Chân Bảo Lộ nữa. Bình thường Chân Bảo Lộ và nàng hay so đo với nhau, bây giờ đột nhiên yên lặng, thật ra thì Chân Bảo Lộ có chút không quen. Hơn nữa bên cạnh đường tỷ muội, người người ai cũng chăm chỉ chịu khó, trong lớp học Ngọc Bàn Sơn cũng yên lặng, sau khi tan học liền tự nhốt mình ở trong phòng học bài, cố gắng hướng tới bộ dáng tiến bộ mà lão thái thái thích, càng khiến cho Chân Bảo Lộ cảm thấy trống vắng.

Cũng may còn có tỷ tỷ. Chân Bảo Lộ cười vui vẻ.

Đến khi Tà phu tử nói xong, ba tiểu cô nương mới đi ra. Chân Bảo Quân đi đằng trước, biểu tình có vẻ căng thẳng, không biết Tà phu tử đi bên cạnh đang nói cái gì, đại khái là trấn an linh tinh đi.

Sau khi Tà phu tử đi rồi, Chân Bảo Lộ mới bước đến bên người tỷ tỷ nhà mình, gọi: “Tỷ tỷ.”

Chân Bảo Quỳnh gật gật đầu, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ cũng có chút ngưng trọng.

Tuy rằng không nói, nhưng Chân Bảo Lộ cũng có thể đoán được, lúc này Tà phu tử giữ ba người các nàng lại nói chuyện, đại khái là vì chuyện tình đầu tháng sáu sang năm trường nữ học có kỳ thi. Trước mắt cửa ải cuối năm đã qua, các cô nương phủ Tề Quốc Công có nguyên một tháng được nghỉ, giống như Chân Bảo Lộ còn nhỏ tuổi, tự nhiên có thể hưởng thụ thật vui vẻ, nhưng như Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Chương thì sang năm phải tiến tới kỳ thi của trường nữ học, đương nhiên phải lợi dụng ngày nghỉ thật tốt để mà nỗ lực học tập.

Chân Bảo Lộ nói: “Tỷ tỷ yên tâm đi, nếu ngay cả tỷ tỷ mà còn không thông qua, thì trừ phi sang năm trường nữ học không nhận học sinh.”

Nghe muội muội nói vậy, Chân Bảo Quỳnh cũng cười.

.

Năm đó vừa qua, Chân Bảo Lộ được chín tuổi.

Ngày mùng hai này, Chân Bảo Lộ theo phụ mẫu đi chúc tết phủ Trường Trữ Hầu.

Mặc dù thường lui tới vô cùng náo nhiệt, nhưng Chân Bảo Lộ vẫn có thể nhìn ra nương và ngoại tổ mẫu đều không vui. Tất nhiên vì việc hôn sự bị hủy bỏ.

Và lại với Từ Thừa Lăng, Chân Bảo Lộ vẫn không muốn cùng hắn có quá nhiều tiếp xúc, nhưng tới làm khách, làm sao không tiếp xúc được. Thiếu niên đã mười bốn tuổi, đúng là thời điểm trưởng thành, Chân Bảo Lộ nhìn Từ Thừa Lăng cao gầy, trong lúc lơ đãng đã có thói quen so sánh hắn với Tiết Nhượng ---- hình như Từ biểu ca không cao bằng lúc Đại Biểu Ca mười bốn tuổi.

Về phần Từ Thừa Lăng, lúc trước bàn bạc việc hôn sự, mới đầu hắn không biết, sau đó cũng nghe được ít nhiều.

Khi đó Từ lão phu nhân rất hài lòng, mà Trường Trữ Hầu là hiếu tử, tất nhiên cũng nghe lời của lão thái thái, còn Trang thị xưa nay luôn nhường nhịn mẹ

chồng, đối với việc hôn sự của nhi tử lại không đồng ý, vào cửa mười mấy năm, đây là lần đầu tiên bà dám chống lại lão thái thái, vì thế còn vài lần cãi nhau với Trường Trữ Hầu.

Cũng vào lúc ấy, Từ Thừa Lãng nghe được chuyện bản thân mình và Tiểu Biểu Muội.

Khiến thiếu niên mười bốn tuổi, đối với việc hôn sự vẫn còn ngu ngơ, tạm thời hắn muốn một lòng tập trung lo cho việc học, cũng chưa từng suy nghĩ qua tương lai muốn kết hôn với thế tử dạng gì, càng không nghĩ tới ngày sau muốn kết hôn với thanh mai trúc mã Tiểu Biểu Muội.

Chỉ là đến khi Từ Thừa Lãng nghe được chuyện này từ trong miệng phụ mẫu, sau khi trở về phòng suy nghĩ, cảm thấy Tiểu Biểu Muội thông tuệ đáng yêu, hơn nữa hắn cũng thích nàng, đợi nàng lớn thành thiếu nữ, nếu như có thể cưới nàng, đúng là tốt không gì bằng. Bởi vậy, lần đầu tiên Từ Thừa Lãng tưởng tượng đến bộ dáng của Tiểu Biểu Muội sau khi lớn lên... Khóe miệng cũng tự giác cong lên.

Đến sau này việc hôn sự bị hủy, Từ Thừa Lãng cảm thấy có chút tiếc nuối, rầu rĩ không vui mấy ngày.

Bây giờ thấy Tiểu Biểu Muội đến làm khách, ăn mặc tươi đẹp đáng yêu, gương mặt hồng nhuận mềm mại, chỉ nhìn thôi đã thấy thư thái vô cùng. Chỉ là Tiểu Biểu Muội ngày xưa yêu thích quần quít lấy hắn, lúc này lại như hình với bóng cùng tỷ tỷ của nàng, mà với hắn chỉ lễ phép chào hỏi.

Lại nói tiếp, quan hệ tỷ muội trở nên tốt như vậy, Từ Thừa Lãng cũng thấy kỳ quái, nhưng hôm nay nhìn nàng vui vẻ, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa.

Từ Tú Tâm vẫn chán ghét Chân Bảo Lộ trước sau như một, ngày xưa Chân Bảo Lộ cứ quần quít lấy ca ca của nàng, nàng sẽ xông lên đấu võ mồm với Chân Bảo Lộ, tuổi tác của hai biểu tỷ muội xấp xỉ nhau người tới ta đi, càng đấu khí thế càng ngất trời, nếu không có Từ Thừa Lãng và Từ Cẩm Tâm khuyên nhủ, quả nhiên sẽ âm ỉ lên.

Hôm nay thấy Chân Bảo Lộ thay đổi ngoan ngoãn, hơn nữa hành vi cử chỉ cũng có chút khéo léo, khiến cho Từ Tú Tâm cảm thấy bất mãn, lẩm bẩm nói: “Cũng không biết uống lộn thuốc gì rồi.”

Chân Bảo Lộ đang cùng tỷ tỷ và Từ Cẩm Tâm trò chuyện. Từ Cẩm Tâm và Chân Bảo Quỳnh muốn cùng nhau tham gia kỳ thi vào trường nữ học, có đề tài chung này, đương nhiên tán gẫu càng hợp ý, thêm nữa xưa nay Từ Cẩm Tâm bội phục Tạ phu tử, lúc này nghe Chân Bảo Quỳnh nói đến vài cuốn sách mà Tạ phu tử đề cập qua cần phải xem cho Từ Cẩm Tâm nghe, Từ Cẩm Tâm ghi nhớ rõ ràng từng cái, thấy vị biểu muội này không che giấu cho riêng mình, quan hệ của hai người lại khá hơn một chút.

Bởi vậy, chỉ còn lại một mình Từ Tú Tâm không có người nói chuyện.

Từ Tú Tâm sĩ diện, nên không bám theo, chỉ kéo tay Từ Thừa Lãng nói: “Đại ca, người đi vườn Mai với muội chút đi.” Xong lời kéo Từ Thừa Lãng cùng đi ra vườn Mai.

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu xa xa nhìn thoáng qua.

Bỗng nhiên nghĩ tới, trước kia nàng cũng thích ở chung một chỗ với Từ Thừa Lãng như vậy, chỉ cảm thấy đời này cùng hắn bất hòa là chuyện không thể nào. Nhưng trước mắt, giống như cũng không khó như vậy...

Chỉ là, Chân Bảo Lộ vừa muốn cùng Từ Thừa Lãng giống như đời trước một chút xúi thôi. Nhưng hiện giờ nàng lựa chọn bất hòa với hắn, như vậy những chuyện vui vẻ, đời này sẽ không xảy ra nữa. Nghĩ đến đây, Chân Bảo Lộ nhất thời có chút không nỡ.

Sao nàng có thể không tìm không phôi, vẫn phải cảm kích hắn. Giờ cứng rắn lựa chọn, trong lòng giống như trống rỗng, thiếu chút gì đó... Khuyết thiếu cái gì, cũng không hiểu được sẽ do ai đến bù vào.

Chân Bảo Quỳnh đang nói chuyện cùng Từ Cẩm Tâm, quay đầu liếc nhìn muội muội thấy bộ dáng nàng nhũn mảy, thì nhẹ nhàng gọi vài tiếng.

Hồi lâu Chân Bảo Lộ mới phản ứng được.

“Như thế nào? Không thoải mái sao?” Từ sau khi Chân Bảo Lộ sinh bệnh, Chân Bảo Quỳnh liền xem muội muội giống như người làm bằng sứ vậy, hơi có một chút dị thường, trong lòng khẩn trương ngay.

Chân Bảo Lộ nói: “Không có...” Nàng xoay qua nhìn thấy tỷ tỷ lo lắng, lúc này mới tươi cười, “Muội còn đang nghĩ lát nữa ăn điểm tâm nào ngon.”

Từ Cẩm Tâm nghe xong cũng nở nụ cười, nói: “Nhà chúng ta còn có thể thiếu cái ăn cho người hay sao? Ta đã sớm phân phó phòng bếp, chuẩn bị điểm tâm người thích ăn nhất xong rồi, muốn ăn cái gì cũng có hết.”

Thế này Chân Bảo Lộ mới thẹn thùng cười.

.

Nhoáng một cái đã qua năm. Chân Bảo Lộ vẫn thường lui tới, chỉ là Chân Bảo Quỳnh muốn chuẩn bị cho kỳ thi vào trường nữ học, Từ Thị cố ý dặn dò: “Ngày sau nếu không hiểu cái gì, ngày kế đi hỏi Tạ phu tử một chút là được, chớ có đi quấy rầy tỷ tỷ của người.”

Lúc này Từ Thị coi trọng kỳ thi vào trường nữ học, mà Chân Bảo Lộ cũng biết vậy. Nàng hiểu, đương nhiên sẽ không thường xuyên đi quấy rầy tỷ tỷ, bất quá trước mắt nghe nương nói như vậy, giống như nàng không hề hiểu chuyện vậy, trong lòng Chân Bảo Lộ rầu rĩ, chỉ cúi đầu viết chữ, đáp “Dạ”, tỏ

về biết rồi.

Từ Thị thấy con gái chăm chỉ làm bài, sợ nàng không nghe lời mình, liền lặp lại một lần: “... Thường xuyên đọc sách cũng không khá được, nếu buồn, thì đi qua chơi với đệ đệ của ngươi. Vinh Nhi thích nhất người tỷ tỷ là ngươi mà.”

Chân Bảo Lộ cũng thực thích bọn đệ đệ, nói: “Dạ, con biết rồi.” Lại thấy nương còn chưa đi, thì sáng tỏ, để bút xuống ngẩng đầu lên nói, “Nương yên tâm đi, tỷ tỷ chuẩn bị cho kỳ thi vào trường nữ học, con sẽ không thường xuyên đi qua Lâm Linh Cư đâu.

Lúc này Từ Thị mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, nói: “Vậy nương yên tâm rồi. Hôm nay ngươi ăn cơm trưa không nhiều, nếu có đói bụng, thì kêu Chúc ma mà làm ít điểm tâm cho ngươi đi, làm món bánh hoa đào mà ngươi thích ăn nhất.” Nói xong, thì tự mình phân phó Chúc ma mà đi chuẩn bị điểm tâm.

Chân Bảo Lộ cảm thấy bất đắc dĩ, nhịn không được nâng hai má than thở.

Bánh hoa đào này là tỷ tỷ thích ăn nhất, chứ không phải nàng.

Đầu tháng sáu, chuẩn bị hơn nửa năm, Chân Bảo Quỳnh cùng hai vị đường tỷ khác trong phủ cùng nhau tham gia kỳ thi vào trường nữ học, mà Chân Bảo Lộ cũng đi theo. Chỉ là trường này không tùy tiện cho người ngoài đi vào, thêm nữa hôm nay lại là ngày thi lớn, bên ngoài có quan binh canh giữ.

Trong lòng Chân Bảo Quỳnh thấp thỏm, vẫn không yên lòng cho muội muội, quan tâm nói: “Tiểu Lộ, trời nóng quá, hay muội trở về đi, nếu bị cảm nắng sẽ không tốt đâu.”

Chân Bảo Lộ nhìn gương mặt của tỷ tỷ gầy xẹp xuống, tuy biết nàng xuất sắc, nhưng vì hôm nay, nửa năm qua, mỗi ngày tỷ tỷ đều đọc sách đến tận khuya. Chân Bảo Lộ nhu thuận nói: “Tỷ tỷ yên tâm, ta chờ tỷ ở đây, nếu cảm thấy nóng, sẽ tìm chỗ mát hơn nghỉ ngơi. Tỷ nhanh vào đi thôi, chớ để trễ.”

Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quân đứng bên cạnh xe ngựa cũng đến tham gia kỳ thi, về mặt hiện nay khản trương. Chân Bảo Chương thấy Chân Bảo Quỳnh dong dài như vậy, cũng lo bị muộn, liền nhanh tới thúc giục: “Tứ muội muội, Lục muội muội cũng không phải đưa con nít ba tuổi, và lại còn có nha hoàn, nếu thấy nóng, tự nhiên sẽ nghĩ cách. Chúng ta hãy vào đi thôi.”

Mà Chân Bảo Quân, là người duy nhất trong số ba vị cô nương lần thứ hai tham gia kỳ thi vào trường nữ học, lại còn lớn tuổi nhất, áp lực cũng rất lớn, nói theo: “Đừng vậy, Tứ muội muội, bằng không sẽ muộn đó.”

Đã vậy, Chân Bảo Quỳnh cũng không dám nói tiếp, chỉ phân phó nha hoàn Hương Hàn đi theo tới nói: “Phải chăm sóc cho Lục tiểu thư.” Thế này mới mỉm cười với muội muội, “Tỷ đi vào đây.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, nhìn theo ba vị tỷ tỷ đi vào trường, lúc này mới gãi tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

Mặt trời gay gắt như lửa đốt, trời nắng chang chang. Thời tiết cũng nóng quá đi mất.

Dù cho Chân Bảo Lộ chỉ mặc một thân tề ngực màu hoa anh đào nhạt mỏng manh, tóc mai trên trán cũng ẩm ướt dính vào làn da, gò má vốn là trắng nõn mềm mại, bây giờ cũng trở nên đỏ rực.

Nhưng hôm nay là ngày lớn của tỷ tỷ, nàng làm muội muội, tất nhiên phải chờ tỷ tỷ đi ra mới được. Hơn nữa nàng đã đáp ứng với tỷ tỷ rồi.

Đang lúc Chân Bảo Lộ buồn rầu hết sức, thì nghe được có người gọi nàng.

Chân Bảo Lộ xoay người lại nhìn xem, thấy đang đi tới hướng nàng, thiếu niên mặc y phục khoác áo màu lam nhạt, dáng người cao lớn, thân thẳng như trúc, liền nở nụ cười: “Đại Biểu Ca.” Đợi đến gần, mới ngạc nhiên hỏi, “Tại sao Đại Biểu Ca lại ở chỗ này?”

Sau khi hỏi xong, Chân Bảo Lộ cảm giác mình hồ đồ rồi.

Tiết Nhượng học ở thư viện Bạch Lộ, mà thư viện Bạch Lộ và trường nữ học lại nằm cạnh nhau, gặp được hần ở đây, tất nhiên cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên.

Tiết Nhượng thì biết xưa nay nàng không tìm không phôi, e là sẽ không nhớ những việc vặt này, tất nhiên cũng không biết hần học ở đâu, nhân tiện nói: “Ta là học sinh của thư viện Bạch Lộ...”

Chân Bảo Lộ vội nói: “Ta biết.” Nàng tươi cười sáng lạn, “Nghị Phụng biểu tỷ có nói qua.”

Tiết Nhượng “Ừ” một tiếng, lại thấy hai má nàng đỏ bừng, biết cảm tình của nàng và tỷ tỷ rất tốt, lúc này sợ là phải đợi tỷ tỷ đi ra, mới nói: “Nơi này rất nóng, để ta dẫn ngươi đi tới chỗ khác.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, bỗng nhiên nói: “Nhưng nếu tỷ tỷ ra tìm không thấy ta thì sao?”

Tiết Nhượng nói: “Yên tâm, chỉ ở ngay dưới cây lớn, thi xong sẽ có tiếng chuông, đến lúc đó chúng ta tới cũng không muộn.”

Đã như vậy, Chân Bảo Lộ liền đi theo Đại Biểu Ca, thấy Đại Biểu Ca phân phó gì đó với thư đồng phía sau, nhưng nghe không rõ, cũng không nghĩ

nhiều, chỉ đi theo hần tới dưới cây lớn chờ.

Chân Bảo Lộ theo Tiết Nhượng đi đến dưới cây nhãn lồng, thấy cây nhãn lồng xanh um sum xuê, cao vút tận mây, ở dưới có một khối đá tron bóng, vừa vặn có thể ngồi hóng mát. Hương Hàn lấy khăn tay ra trải lên trên tảng đá, lúc này Chân Bảo Lộ mới sửa sang lại làn váy ngồi xuống, rồi sau đó nói với Tiết Nhượng: “Đại Biểu Ca cũng ngồi đi.”

Tiết Nhượng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Biểu Muội.

Mà thư đồng đi theo Tiết Nhượng cũng dựa theo phân phó đem gì đó đến, thờ hồng học chạy tới trước mặt thiếu gia nhà mình, nói: “Đại thiếu gia.”

Bộ dáng thư đồng này cũng chắc chỉ mười ba mười bốn tuổi, trong có vẻ lịch sự nhã nhặn, mới nhìn là biết người thông minh. Trong tay đang cầm một trái dưa hấu xanh mướt, giống như vừa ngâm nước, bên ngoài vẫn còn ướt.

Chân Bảo Lộ mím môi, nhưng thật ra hơi khát, thấy Đại Biểu Ca cầm lấy trái dưa hấu tròn vo, đặt lên tảng đá, trầm mặc một hồi, rồi một tay chặt trái dưa hấu làm hai nửa. Lúc này, Chân Bảo Lộ mới nao nao, xoay qua Hương Hàn cũng đang kinh ngạc liếc nhìn nhau, xong chuyển ánh mắt tới trên trái dưa hấu vừa bỏ ra.

Da mỏng như giấy, nước nhiều như suối, đúng là trái dưa ngon.

Tiết Nhượng lại chia nửa trái dưa hấu thành khối nhỏ, đưa cho Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ giờ tay tiếp nhận, nói: “Cảm ơn Đại Biểu Ca.” Rốt cuộc là đang khát, nên cũng không rụt rè, cúi đầu nho nhỏ cắn một miếng.

Dưa hấu lạnh lẽo ngon miệng, dưa hấu cắt trong veo, mặt mày Chân Bảo Lộ tươi tắn, nói với Tiết Nhượng: “Mát quá.”

Tiết Nhượng thấy nàng vui vẻ, khẽ gật đầu một cái, âm sắc rõ ràng tron tru trầm thấp, nói: “Thả trong giếng hơn một canh giờ rồi.”

Ngày nắng to ăn dưa hấu ướp lạnh đương nhiên là tốt nhất. Chân Bảo Lộ lại cắn một cái, mép miệng hồng nhạt nhỏ nhắn dính nước, khuôn mặt tràn đầy ý cười, híp mắt hưởng thụ.

Tiết Nhượng nhìn, rồi tiếp nhận quạt hương bồ trong tay thư đồng đã chuẩn bị xong, chậm rãi thay người bên cạnh quạt quạt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Canh hai - Mật đào

“... Ca ca, đó không phải là Lộ biểu muội sao?”

Trên xe ngựa, tiểu cô nương nặc một thân váy ngắn màu xanh lục chép miệng nói.

Hôm nay tiểu cô nương này cũng đưa tỷ tỷ Từ Tú Tâm đi thi. Nhìn thấy Chân Bảo Lộ hóng mát dưới tàng cây, Từ Tú Tâm bất giác chu môi, giống như đối phương thiếu năng ta mấy trăm lượng bạc rỗng vậy đó.

Đương nhiên Từ Thừa Lăng biết, hôm nay Chân Bảo Quỳnh cũng tới thi, mà Tiểu Biểu Muội quan hệ cùng tỷ tỷ tốt như vậy, tự nhiên sẽ cùng nhau đến. Thật ra cũng đã mấy ngày rồi hần không gặp nàng...

Ánh mắt Từ Thừa Lăng nhu hòa, nhìn Tiểu Biểu Muội ngồi ở chỗ kia, đang muốn đi qua lên tiếng gọi, lại nhìn thấy bên cạnh nàng còn có một thiếu niên. Ánh mắt Từ Thừa Lăng khựng lại, nghĩ một năm qua, thanh danh của vị Tiết Đại công tử này ở thư viện Bạch Lộ, có thể nói là không lên tiếng mà bỗng nhiên nổi tiếng, hơn nữa nghe nói ngay cả Lư tiên sinh xưa nay mắt cao hơn đầu đặc biệt thu hần làm môn hạ.

Từ Thừa Lăng cũng từng đi thăm hỏi Lư tiên sinh vài lần, biết ông tuyên bố không thu đồ đệ. Hần nguyên tưởng rằng Lư tiên sinh là thật lòng không thu, nhưng không ngờ chỉ do bản thân mình không lọt nổi vào mắt của ông thôi. Mà Tiết Đại công tử, lại khiêm tốn như vậy. Đòi lại người bên ngoài, trở thành môn hạ của Lư tiên sinh, còn không đi khoe ra?

Trách không được ky xạ của Tiết Nhượng lợi hại như vậy.

Bất quá suy cho cùng thư viện Bạch Lộ là chỗ đọc sách, có nhiều vở nghệ đi nữa, cũng không bằng đọc sách thật tốt.

Nhưng không thể không nói, Từ Thừa Lăng vẫn thật lòng bội phục Tiết Nhượng, dù sao hần thật có chỗ hơn người.

Từ Thừa Lăng nói với Từ Tú Tâm trên xe ngựa: “Muốn cùng ta đi xuống không?”

Gặp Chân Bảo Lộ sao?

Từ Tú Tâm than thở, vốn không muốn đi, nhưng nghĩ đã nhiều ngày không đấu võ mồm cùng Chân Bảo Lộ, liền cùng nhau xuống xe ngựa. Vừa xuống xe ngựa, bắt đầu oán giận: “Nóng chết đi mất, nóng chết rồi!”

Từ Thừa Lãng bắt đắc dĩ, lại lấy ra hai trái mật đào đã rửa sạch trong xe ra.

Từ Tú Tâm nhìn đại ca như vậy, thì bất mãn nói: “Phủ Tề Quốc Công không thiếu hai trái đào.”

Từ Thừa Lãng mỉm cười nói: “Thời tiết nóng như vậy, cũng không biết Lộ biểu muội có mang nước hay không. Nếu là không mang nước, vừa vặn có thể giải khát.”

Từ Tú Tâm lại bất mãn hừ hừ vài tiếng, thầm nghĩ trong lòng đại ca chỉ nhớ tới Chân Bảo Lộ, ngay cả muội muội ruột là nàng cũng không bằng người ta. Nàng phiền nhiễu một hồi, lúc này mới cùng Từ Thừa Lãng đi đến dưới cây nhãn lồng.

Mà Chân Bảo Lộ cũng nhìn thấy hai huynh muội Từ Thừa Lãng đi tới, tuy là biểu ca, nhưng nàng ngồi vẫn không được lễ phép, vì thế đứng lên nói: “Từ biểu ca.”

Chân Bảo Lộ đúng là lúc đang trưởng thành, sau lễ mừng năm mới vừa qua, lại cao hơn một chút. Tiểu cô nương mặc một thân váy ngắn màu hồng nhạt, chải búi tóc song loa, trâm hoa châu tinh xảo, mắt hạnh má đào, da trắng như tuyết môi đỏ mọng, mơ hồ có thể nhìn ra phong thái thiếu nữ xinh đẹp ngày sau rồi.

Từ Thừa Lãng mỉm cười nhìn nàng, nói: “Ta biết hôm nay Lộ biểu muội nhất định sẽ đến, không ngờ người quả thật ở nơi này, chắc người không mang nước, đây là ta...” Từ Thừa Lãng muốn đưa nàng trái đào, đột nhiên nhìn thấy dưa hấu trên tầng đá, vỏ dưa hấu ăn còn dư lại, lúc này ý cười tan bớt, thì đã hiểu nhìn về phía thiếu niên bên cạnh Tiểu Biểu Muội, “... Nhưng thật ra Tiết huynh đã suy nghĩ rất chu đáo.”

Tiết Nhượng chỉ cười nhẹ, ngược lại không nói gì.

Chân Bảo Lộ nhìn thấy hai trái đào trong tay Từ Thừa Lãng ---- chỉ là mới vừa rồi ăn hai miếng dưa hấu, lúc này nàng ăn không nổi nữa.

Một mặt Từ Tú Tâm không thích đại ca đối tốt với Chân Bảo Lộ, một mặt lại không thích Chân Bảo Lộ tỏ ra bộ dáng không chú ý tới đại ca, vì thế đoạt lấy hai trái đào trong tay Từ Thừa Lãng, vẻ mặt kiêu căng nói: “Nếu Lộ biểu muội đã ăn dưa hấu, cầm trái đào sợ là không ăn được, đại ca, chúng ta tự mình ăn là được rồi.”

Từ Thừa Lãng cho nàng trái đào, rốt cuộc vẫn là ý tốt, lúc này Chân Bảo Lộ cũng không so đo tính tình với Từ Tú Tâm, chỉ nói với Từ Thừa Lãng: “Vẫn là cảm ơn Từ biểu ca.”

Tiểu Biểu Muội nhu thuận hiểu chuyện, là một chuyện tốt, nhưng Từ Thừa Lãng cảm thấy khoảng cách giữa hai người bất tri bất giác không thân thiết nữa. Ngày xưa nàng làm gì mà lễ phép cảm tạ như vậy, lần nào cũng thấy là đương nhiên, nhưng hẳn thấy nàng vui vẻ, cũng vui vẻ theo. Lúc muội muội và nàng cúi kính, cũng sẽ quán quít lấy hân hoi, rốt cuộc là để ý Tú Tâm nhiều hơn, hay nàng nhiều hơn. Hẳn chọn không được, nàng liền khóc nhè.

Bởi vậy, nguyên là ngồi dưới tàng cây hóng mát là Tiết Nhượng và Chân Bảo Lộ, lúc này lại thêm hai người.

Từ Tú Tâm không muốn ngồi chung với Chân Bảo Lộ, nhưng chỗ này mát mẻ, vừa nghĩ tới trời nắng chang chang, Từ Tú Tâm đành nhịn xuống sự bất mãn với Chân Bảo Lộ.

Đến khi tiếng chuông trong trường nữ học vang lên, Chân Bảo Lộ mới mỉm cười, vui vẻ đứng lên, nói với Tiết Nhượng bên cạnh: “Tỷ tỷ thi xong rồi.”

“... Ừ.”

Tiết Nhượng khẽ vuốt cằm, cũng đứng lên theo.

Chỉ chốc lát sau, nhóm tiểu cô nương hôm nay tham gia thi đều đi ra. Chân Bảo Lộ đã sớm không kiềm chế nổi, thấy tỷ tỷ đi ra, liền vội vàng vàng chạy tới, nắm tay Chân Bảo Quỳnh hỏi: “Tỷ tỷ, thế nào rồi?”

Sắc mặt Chân Bảo Quỳnh so với lúc đi vào tốt hơn nhiều, nàng ta nói: “Mới đầu xác thực có hơi căng thẳng, cũng may lúc trước Tạ phu tử chỉ điểm vài thứ...” Tình tình Chân Bảo Quỳnh dịu ngoan khiêm tốn, nhưng ở trước mặt muội muội, cũng ăn ngay nói thật, ý tứ đó là thi rất thuận lợi.

Chân Bảo Lộ dựa vào trí nhớ của kiếp trước, tự nhiên sẽ biết tỷ tỷ thuận lợi thông qua, nhưng vẫn còn có chút khản trương, dù sao đời này có một số việc phát sinh đã không giống kiếp trước. Hiện nay nghe tỷ tỷ nói như vậy, Chân Bảo Lộ tươi cười dào dạt nói: “Vậy thì tốt rồi, nhất định sẽ thuận lợi.”

Kỳ thi vào trường nữ học chia làm sáu môn, thi ba ngày, hôm nay là ngày đầu, còn có một môn. Cũng như thế, tất nhiên không có khả năng hỏi phủ dụng bữa.

Từ Thừa Lãng liền đề nghị: “Gần bên thư viện có Trạng Nguyên lâu cũng không tệ, nơi đó có món vịt nướng ăn rất ngon. Lộ biểu muội, nếu không chúng ta tới đó dùng cơm trưa đi?”

Chân Bảo Lộ cũng đói bụng, liền hỏi ý tỷ tỷ và hai vị đường tỷ còn lại. Tất nhiên Chân Bảo Quỳnh không có ý kiến, còn hai tỷ muội Chân Bảo Quân và

Chân Bảo Chương, tính tình Chân Bảo Quân ôn hòa, qua lại rất tốt, mà Chân Bảo Chương cao ngạo từ trong xương, nói cho cùng vẫn mệt mỏi, thậm chí nghĩ tìm chỗ nghỉ ngơi ăn bữa cơm thật ngon, cũng không nói gì, gật đầu theo.

Chân Bảo Lộ cùng ba vị tỷ tỷ đi theo Từ Thừa Lăng dùng cơm trưa, lúc này cũng không có không tìm không phỉ, nghĩ tới Tiết Nhượng ngồi với nàng nửa ngày, nói: “Tiết biểu ca cùng đi chứ.”

Tiết Nhượng nghĩ nghĩ, giống như do dự.

Lúc này Chân Bảo Lộ vươn tay nhỏ bé kéo ống tay áo của hắn, ngửa đầu mỉm cười, giọng nói mềm mại: “Đi thôi.”

Tiết Nhượng nao nao, nhìn cặp mắt to trong suốt của Tiểu Biểu Muội, lỗ tai bắt đầu nóng lên, vội vàng chuyển mắt đi, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh lại như lúc ban đầu.

“...Được.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Canh một - Ân cần

Vịt nướng ở Trạng Nguyên lâu có lớp da giòn mỡ bóng loáng, ngoài giòn trong mềm.

Bánh* là sen và sợi hành cùng dây nướp, cuốn chung với miếng thịt vịt giòn mềm thơm ngon chấm vào tương ngọt, cắn một cái, trong miệng thơm đầy mỡ thơm ngon, lưu lại hương vị trong miệng.

*Bánh này chế biến bằng bột mì đem hấp hoặc nướng chín, thường có hình dạng dẹp, tròn.

Chân Bảo Lộ không thích sợi hành, chỉ gấp một miếng thịt vịt bỏ vào miệng, không cần nhai kỹ, chỉ thoáng nuốt vào, hương vị của vịt nướng giòn đậm đà tức khắc lan tỏa đến từng kẽ răng, trong miệng không chỉ có vịt nướng thơm ngon mà còn có một mùi hương trái cây nhàn nhạt.

Chân Bảo Lộ mím mím cái miệng nhỏ nhắn ăn đến sáng bóng, nói với Từ Thừa Lăng ngồi cùng bàn: “Thịt vịt này ăn ngon thật, còn có một mùi thơm nữa.”

Chân Bảo Lộ nhỏ tuổi nhất, tất nhiên hoạt bát chút cũng là bình thường. Hiện nay nghe Tiểu Biểu Muội nói với vẻ mặt thỏa mãn, Từ Thừa Lăng mỉm cười nói: “Vịt nướng da giòn ở Trạng Nguyên lâu, quá trình nướng cũng rất coi trọng, chỉ dùng củi gỗ từ cây táo làm chất đốt...”

Chân Bảo Lộ chỉ biết ăn, làm gì chú ý tới này đó, nhưng nghe Từ Thừa Lăng nói êm tai, nàng cũng nghe đến mê mẩn.

Đòi trước nàng chính là thích bộ dáng biết tất cả mọi chuyện này của hắn.

Tiểu cô nương nhìn nam tử đích xác không đơn thuần chỉ là nhìn mặt nông cạn, tu dưỡng và kiến thức cũng rất là trọng yếu, mà Từ Thừa Lăng, lại cứ xuất sắc về mọi thứ.

Đừng nói là Chân Bảo Lộ, ngay cả Chân Bảo Chương đang im lặng dùng cơm, cũng nhìn không được liếc nhìn Từ Thừa Lăng nhiều hơn.

Chân Bảo Chương đúng là đang độ tuổi bắt đầu biết yêu, thấy Từ Thừa Lăng tuấn tú nho nhã, lại bác học đa tài, tất nhiên cảm thấy thiện cảm. Nhìn ra thiếu niên tuấn tú này trong mắt chỉ có Chân Bảo Lộ, cũng không có nhìn tiếp nữa, chỉ chăm chú dùng cơm.

Tuy Chân Bảo Lộ ăn ngốn nghiêng, nhưng còn tuổi nhỏ, cử chỉ cũng vô cùng đúng mực, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn ăn có hơi sáng bóng thôi. Nàng quay đầu nhìn Chân Bảo Quỳnh, nói: “Tỷ tỷ ăn nhiều chút đi, ăn no mới có sức thi.”

Chân Bảo Quỳnh cười cười, thân nhiên “Ừ”, xác thực cũng nhiều ăn hơn.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, sau đó nhìn Tiết Nhượng ngồi ở đối diện, cũng nhu thuận nói: “Đại Biểu Ca cũng ăn nhiều chút nha.”

Về mặt Tiết Nhượng ôn hòa, chỉ là Từ Thừa Lăng ngồi bên cạnh Tiết Nhượng, tay cầm đũa khựng lại. Hắn giương mắt lên nhìn, thấy gương mặt Tiểu Biểu Muội tươi cười thân thiết, vì điều là đệ tử trong thư viện Bạch Lộ, tất nhiên hắn cũng từng chú ý tới tính tình của Tiết Nhượng, rõ ràng là lạnh nhạt lại trầm mặc. Theo lý thuyết, Lộ biểu muội không nên thích tính tình như vậy, nhưng quan hệ của hai người lại cứ rất tốt... Từ Thừa Lăng nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới chuyện năm trước ---- Lộ biểu muội tức giận rời nhà, hình như chính là Tiết Nhượng đưa nàng về.

Như thế, đã giải thích được rồi.

Từ Thừa Lăng buông đôi đũa trong tay, cầm lấy đũa gấp đồ ăn, gấp hai miếng củ sem ngâm chua ngọt bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt Chân Bảo Lộ, cử chỉ

thân cận nói: “Tiểu Lộ thích ăn nhất mà.”

Củ sen ngâm chua ngọt đậm kẹo mạch nha chấm tương hoa quế, màu sắc rất là mê người, lại có mùi thơm ngát của hoa quế nữa.

Chân Bảo Lộ thật sự thích ăn món này, nghĩ đến thân nương còn không nhớ được điểm tâm yêu thích của nàng, nhưng vị biểu ca chu đáo này, lại nhớ kỹ món ăn nàng thích, Chân Bảo Lộ thấy rất cảm động, lúc này liền cười nói: “Cảm ơn Từ biểu ca.” Gắp miếng củ sen chua ngọt lên bắt đầu ăn.

Từ Thừa Lăng nhếch miệng lên, liếc nhìn Tiết Nhượng trầm mặc bên cạnh.

Ăn trưa gần đủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Chân Bảo Quỳnh xưa nay đoan trang lạnh nhạt, lúc này có vẻ khó xử. Vừa giữa trưa cũng chưa đi ngoài, bây giờ thật ra có hơi không nhịn được.

Chân Bảo Lộ rất tinh ý, nhìn dáng vẻ ấy của tỷ tỷ, liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, lúc này cái miệng nhỏ nhắn kề tai tỷ tỷ, nói mình muốn đi nhà xí. Chân Bảo Quỳnh nhìn mặt muội muội linh động, rồi nói: “Ừm, tỷ dẫn muội đi.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, theo tỷ tỷ cùng nhau đứng dậy đi vệ sinh.

Đến hậu viện, Chân Bảo Quỳnh mới nhỏ giọng hỏi: “Muội muội, thật sự muốn...” Chân Bảo Quỳnh biết tuy rằng muội muội còn nhỏ, nhưng ý tứ cũng rất tỉ mỉ, sợ là nhìn ra mình muốn đi nhà xí, nàng mới nói muốn đi.

Chân Bảo Lộ gật đầu nói: “Dạ...” Nàng giờ tay sờ sờ bụng của mình, nói, “Khi này muội đã ăn hai miếng dưa hấu của Đại Biểu Ca cho.”

Ăn nhiều dưa hấu, tránh không được phải đi nhà xí. Cũng là bởi vì vậy, nên khi Đại Biểu Ca đưa tới miếng thứ ba, nàng nhanh chóng từ chối ---- dưa hấu cũng không thể ăn nhiều.

Nhìn dáng dấp khả ái của muội muội, Chân Bảo Quỳnh nhịn cười không được cười, nói: “May mắn có Tiết biểu ca, bằng không tỷ còn lo lắng cho muội đó.”

Chân Bảo Lộ vội nói: “Tỷ tỷ yên tâm đi, không cần lo lắng cho muội, tỷ chỉ để ý đến cuộc thi là được, cái khác đều không cần suy nghĩ nhiều. Đại Biểu Ca đã nói, hôm nay hẳn không có lớp, sẽ tiếp tục theo ta chờ tỷ tỷ.”

Chân Bảo Quỳnh lại nói: “Tiết biểu ca có vẻ rất nhiệt tình.”

Thế à? Chân Bảo Lộ trầm nghĩ: “Đại Biểu Ca rõ ràng vẫn luôn nhiệt tình mà.

Lúc trở lại, tuy rằng dễ chịu, nhưng Chân Bảo Lộ sờ bụng tròn vo của mình, nghĩ mặc dù vị nướng da giòn ăn ngon, nhưng thật sự không thể ăn nhiều hơn nữa. Khi hai người muốn đi lên lầu, ngay hành lang thể nhưng lại gặp được người quen.

Ánh mắt Chân Bảo Lộ sáng như tuyết, nhìn thiếu niên phong độ này, liền lên tiếng chào hỏi: “Tổng Nhị công tử.”

Nam tử mặc trường bào màu xanh đen đang chuẩn bị lên lầu cách đó không xa, đúng là Tổng Nhị công tử, Tổng Chấp đã lâu không gặp.

Tổng Chấp quay đầu liền thấy, tiểu cô nương tươi cười long lanh gần đó, tất nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra, đi qua nói: “Chân Lục tiểu thư...” Rồi sau đó nhìn thoáng qua tiểu cô nương cao gầy mềm mại bên cạnh, “Chân Tứ tiểu thư.”

Chân Bảo Lộ ngày thường có xinh đẹp đi nữa, nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu nha đầu xinh xắn.

Nhưng Chân Bảo Quỳnh không giống vậy, cô nương mười hai mười ba tuổi, thật sự là tuổi tươi non nhất, trắng nõn thanh tú, duyên dáng yêu kiều, xanh mắt như ngọc mềm mại như cánh liễu non, tựa hồ còn mang theo giọt sương trong suốt của buổi sáng tinh mơ. Hơn nữa, hôm nay nàng mặc một thân váy Tề ngực lụa trắng xanh biếc, búi tóc song loa sạch sẽ tinh xảo, nhìn liền cảm thấy thoải mái vô cùng.

Chân Bảo Quỳnh thoáng nhún người, một cô nương lễ phép, nói: “Tổng Nhị công tử.”

Tổng Chấp khẽ vuốt cằm.

Năm trước mới gặp ở Linh Phong tự, hẳn chỉ cảm thấy cảm tình hai tỷ muội này rất tốt, mà người làm tỷ tỷ này, tính tình mềm yếu, vô cùng yêu thương muội muội. Nay gặp lại, thì phát hiện tiểu cô nương này giống như cao gầy mềm mại hơn nhiều, y như một đóa hoa mới nở xinh đẹp hẳn ra. Đều nói nữ nhân thay đổi mười tám lần, đúng là như vậy.

Tổng Chấp mỉm cười, chính mình cũng chưa ý thức được, đã nhìn tiểu cô nương người ta chăm chăm lâu rồi.

Chân Bảo Quỳnh vốn rũ mắt xuống, cũng nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn, đối với hai tròng mắt tối đen của nam tử trước mắt, gương mặt lập tức đỏ ửng, vội vàng cúi thấp đầu, ngay cả hai tai cũng nóng lên.

Chân Bảo Lộ chỉ mỉm môi cười. Tuy nói nàng rất vừa ý Tổng Chấp tỷ phu này, nhưng lúc này tỷ tỷ tuổi còn nhỏ, hơn nữa, da mặt tỷ tỷ lại mỏng, Tổng Chấp cứ nhìn tỷ tỷ chăm chăm như vậy, còn không khiến tỷ tỷ bị dọa sợ sao.

Chân Bảo Lộ vội nói: “Tổng Nhị công tử, biểu ca và biểu tỷ còn đang chờ chúng ta, ta cùng tỷ tỷ phải đi lên trước rồi.”

Lúc này, Tổng Cháp mới lấy lại tinh thần, ý thức được bản thân mình đường đột, nói: “Ừm, hai người lên đi.”

Chân Bảo Lộ lời kéo tỷ tỷ đã xấu hổ đến không ra hình thù gì: “Tỷ tỷ chúng ta đi thôi.”

Chân Bảo Quỳnh cúi đầu “Ừ”, liền tùy theo muội muội lời kéo tay mình, cũng không dám quay đầu nhìn nhiều nữa.

Tổng Cháp đứng tại chỗ, nhìn hai tiểu cô nương lên thang lầu, nhìn bóng dáng mảnh khảnh trắng trong xanh biếc, lúc này mới bắt đầu cười.

Hắn bị làm sao vậy?

Nhìn tiểu cô nương đến nỗi làm người ta sợ hãi.

.

Đến khi buổi chiều Chân Bảo Quỳnh thi xong, Chân Bảo Lộ mới theo tỷ tỷ hồi phủ. Từ Thừa Lãng vốn muốn đưa bọn họ trở về, đáng tiếc phủ Trường Trữ Hầu và phủ Tề Quốc Công không tiện đường, nếu Từ Thừa Lãng đưa bọn họ về phủ Tề Quốc Công trước, rồi bản thân mới về phủ Trường Trữ Hầu, vậy trời cũng đã tối, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Tú Tâm đang xỉ xuống, không hi vọng đại ca nhà mình đưa nhóm người Chân Bảo Lộ về.

Cũng may còn có Tiết Nhượng.

Phủ An Quốc Công và phủ Tề Quốc Công rất thuận đường. Về phủ An Quốc Công trước, thì phải đi qua phủ Tề Quốc Công, Đại Biểu Ca đi theo nàng cả một ngày, cũng không ngại đưa các nàng về nhà. Chân Bảo Lộ liền từ chối khéo hảo ý của Từ Thừa Lãng, để Tiết Nhượng đưa các nàng hồi phủ.

Một ngày hôm nay, Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Chương và Chân Bảo Quân đều phát huy không tệ. Bình thường trên mặt Chân Bảo Chương có sự hòa hợp, nhưng tính tình có hơi cao ngạo, lúc này cùng nhau trở về, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng. Chân Bảo Chương vốn rèm xe ngựa lên thì nhìn thấy bên cạnh, thiếu niên cao lớn cười con ngựa màu nâu, cũng không nhận được liếc mắt nhìn nhiều hơn.

Nghĩ đến mới vừa rồi Từ Thừa Lãng ôn nhuận như ngọc, còn vị Đại công tử phủ An Quốc Công này, cũng rất nổi bật, nếu bàn về dung mạo, thật ra còn xuất sắc hơn so với Từ Thừa Lãng..

Tiểu cô nương còn trẻ tuổi chính là thích sự đẹp mắt, nếu có võ nghệ giỏi hơn, thì làm sao mà không thích. Chỉ là Chân Bảo Chương nghĩ đến mẹ đẻ của Tiết Nhượng đã qua đời, trước mắt kẻ mẫu Vương Thị làm chủ mẫu phủ An Quốc Công, mà Vương Thị lại có con trai và con gái, vị Tiết Đại công tử này sợ là cũng khó sống tốt.

Thật sự đáng tiếc.

Trong lòng Chân Bảo Chương than một tiếng, rồi buông rèm không nhìn nữa.

Chân Bảo Lộ nói chuyện cùng tỷ tỷ nhà mình, nghe được tiếng nói chuyện của Tiết Nhượng bên ngoài, tò mò kéo rèm lên nhìn, thấy có thêm một con tuần mã màu trắng bên cạnh Tiết Nhượng, mà người cười trên con tuần mã kia, đúng là Tổng Cháp tình cờ gặp được vào buổi trưa.

Tuy rằng Đại Biểu Ca của nàng không được nhiều người hoan nghênh như Từ biểu ca, nhiều bạn bè, nhưng suy cho cùng cũng có phẩm vị, kết giao bằng hữu với Tổng Cháp. Trải qua đời này, Chân Bảo Lộ biết không phải càng nhiều bằng hữu là càng tốt, thật lòng thì chỉ cần một người là đủ rồi.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nói với tỷ tỷ nhà mình: “Tỷ tỷ xem, là Tổng Nhị công tử.”

Tổng Nhị công tử... Tổng Cháp?!

Nghe thế, ngay cả Chân Bảo Quân đang im lặng cũng có chút tò mò. Tổng Nhị công tử nổi danh là công tử ôn nhuận trong Hoàng Thành, hơn nữa làm người khiêm tốn, lại có thiện tâm. Chân Bảo Quân là cô nương lớn tuổi nhất, cũng đã đến tuổi làm mai, dù trong lòng cũng muốn nhìn, nhưng không tiện vén rèm lên. Bởi vậy, Chân Bảo Quân thật sự có chút hâm mộ Lục muội muội nhỏ tuổi nhất, ý vào bản thân mình còn nhỏ, nhìn ngoại nam cũng không cần cố kỵ gì hết.

Vốn là chuyện buổi trưa Chân Bảo Quỳnh vẫn canh cánh trong lòng, mỗi khi nghĩ đến ánh mắt của Tổng Nhị công tử nhìn nàng, trên mặt liền nóng lên, lúc này nghe âm thanh muội muội lạnh lạnh, tuy biết nàng còn nhỏ, chỉ đơn thuần thương thức Tổng Cháp thôi, cũng không có ý trêu ghẹo, nhưng Chân Bảo Quỳnh da mặt mỏng, hay ngượng ngùng, chỉ cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Bên ngoài Tiết Nhượng và Tổng Cháp cùng nhau cười ngựa, Tổng Cháp nhìn thoáng qua xe ngựa, nói với Tiết Nhượng: “Thường ngày chưa chắc đã đối với muội muội của người săn sóc như vậy...” Hai người quen biết cũng gần một năm, Tổng Cháp làm sao không biết tính của Tiết Nhượng, làm gì là loại thích xen vào chuyện người khác? Tuy nói vài vị này trong phủ Tề Quốc Công là biểu muội của Tiết Nhượng, nên chiếu cố một chút, nhưng theo Tổng Cháp xem ra, lại có vẻ vô cùng ân cần.

Năm nay Tổng Cháp mười sáu, đã đến tuổi làm mai. Hiện nay thấy Tiết Nhượng đối tốt với vài vị biểu muội, tất nhiên nhìn không được nghĩ tới phương diện kia ----

Bên trong xe ngựa này có bốn vị cô nương, chắc là coi trọng một vị trong đó rồi. Vậy là ai đây? Tuổi xứng đôi nhất, là đại cô nương Nhị phòng Chân Bảo Quân và tam cô nương Chân Bảo Chương... Có điều, đột nhiên Tổng Cháp nhớ tới năm trước ở Linh Phong tự, Tiết Nhượng rất ân cần với Lục

tiểu thư...

Tổng Cháp lập tức sừng sốt, nghiêng đầu liếc nhìn Tiết Nhượng.

Chớ không phải, người trong lòng Tiết Nhượng ngờng mộ, là Chân Tử tiểu thư!

Nghĩ như vậy, Tổng Cháp nhớ lại trưa nay gặp được, vị cô nương có gương mặt thanh tú ửng hồng, chải búi tóc song loa.

Thích tỷ tỷ người ta, nên muốn lấy lòng muối muối, bởi vậy, hết thầy đều giải thích được.

Không biết sao, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy rầu rĩ. Nhưng người ta là biểu ca biểu muội, thanh mai trúc mã, thực sự mà nói, coi như vốn là trai gái đẹp đôi vừa lứa. Tổng Cháp tỉ mỉ đánh giá ngũ quan cùng khí độ của người thiếu niên bên cạnh, nghĩ đến hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đứng bên cạnh hắn...

Thật là chết tiệt xứng đôi mà!

Tổng Cháp dùng sức kẹp chặt bụng ngựa, hô to một tiếng “giá”, lúc này mới nghênh ngang rời đi.

Tiết Nhượng ngẩng đầu, không hiểu nhìn Tổng Cháp tức giận rời đi, khoe miệng khê uốn cong, trong lòng thoáng có chút an ủi.

.

Ba vị cô nương phủ Tề Quốc Công cùng nhau đi tham gia kỳ thi vào trường nữ học, lão thái thái cố ý đi Linh Phong tự thắp hương cầu phúc. Có lẽ Bô Tát linh nghiệm, một tháng sau, trong danh sách tân sinh trường nữ học, ba vị cô nương của phủ Tề Quốc Công đều có tên trên bảng, quả nhiên đã khiến lão thái thái cực kỳ vui mừng. Kể từ đó, thanh danh của vài vị cô nương trong phủ Tề Quốc Công, truyền ra khắp Hoàng Thành, trong lúc nhất thời tên tuổi các cô nương phủ Tề Quốc Công đều được gọi “Tài nữ”. Đặc biệt là Chân Bảo Quỳnh, được xếp đầu bảng, khiến cho bà mỗi dịp sắp cửa muốn tới làm mai.

Chân Bảo Lộ cũng thấy cao hứng cho tỷ tỷ nhà mình. Nhưng nhìn nhóm bà mỗi tới cửa làm mai, Chân Bảo Lộ thật sự lo lắng phụ mẫu coi trọng gia đình nào đó, rồi đem tỷ tỷ hứa ra ngoài.

Chuyện này không được.

Ngày sau tỷ tỷ của nàng phải gả cho Tổng Cháp.

Nghĩ tới ánh mắt Tổng Cháp nhìn tỷ tỷ nàng ngày đó, cũng không biết có đẻ bụng hay không.

Mà Chân Bảo Quân và Chân Bảo Chương đều là người của Nhị phòng, con gái không chịu thua kém như vậy, mấy ngày này Trình Thị cũng vui mừng tít mắt cả ngày. Tính tình Chân Bảo Quân an tĩnh, chỉ cười nhẹ nhàng, tuy nói nàng miễn cưỡng đậu được, nhưng so với việc thi rớt ở năm trước, Chân Bảo Quân đã rất hài lòng rồi. Nhưng Chân Bảo Chương, đạt được mười vị trí đầu xem như cực xuất sắc, nhưng vừa nghĩ tới Chân Bảo Quỳnh được đứng nhất, xưa nay nàng ta sĩ diện, nên cũng không vui.

Và lại với Từ Thị, vốn mang nhiều kỳ vọng với Chân Bảo Quỳnh, biết trường nữ sẽ không dễ cho mình thất vọng, trước mắt thấy trường nữ không chịu thua kém như thế, vui mừng không thôi, ngày hôm đó lúc dùng cơm, nhịn không được thay trường nữ gấp rau, nói: “Ăn nhiều chút đi, nhìn con xem, nửa năm này đã gầy thành bộ dáng gì rồi. Mấy ngày này hãy nghỉ ngơi một chút, bớt đọc sách lại.”

Chân Bảo Quỳnh nhìn thức ăn xếp thành núi trong chén, vừa vui vẻ vừa bất đắc dĩ, nói: “Cảm ơn nương, con gái biết rồi.”

Từ Thị vui mừng nói: “Ngoan lắm.” Sau đó lại gấp rau cho Chân Bảo Lộ, “Tiểu Lộ cũng ăn nhiều chút, ăn nhiều để cao hơn.”

Chân Bảo Lộ cũng vui vẻ cho tỷ tỷ, nhìn gương mặt cười dịu dàng của nương, rồi sau đó thân nhiên gật đầu, nói: “Dạ.” Nàng thấp đầu ăn cơm, còn nhớ rõ ngày này ở đời trước, nương thật vui vẻ, nàng thì nhịn không được cùng bà ầm ĩ một trận, chỉ cảm thấy trong mắt bà chỉ có tỷ tỷ, căn bản không thấy mình.

Nói là muốn ngoan ngoãn, nhưng vẫn là nhịn không được a.

Chân Bảo Lộ ơi Chân Bảo Lộ, người cũng không được chịu thua kém đi.

.

Dùng bữa tối xong trở về phòng, Chân Bảo Lộ nằm trên giường La Hán, cong môi đọc thư Tiết Nghi Phương viết cho nàng. Lúc trước nàng hỏi Tiết Nghi Phương về sinh thần của Đại Biểu Ca, tháng tới chính là sinh thần của Đại Biểu Ca. Lúc này Tiết Nghi Phương cố ý viết thư nhắc nhở nàng.

Mặt mày Chân Bảo Lộ mỉm cười, lăn hai vòng trên giường La Hán.

Ai, Đại Biểu Ca chăm sóc nàng như vậy, nàng muốn đưa lễ vật tốt nào cho sinh thần của Đại Biểu Ca đây?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Canh hai - Âm áp

Chân Bảo Quỳnh vẫn như thường trước khi ngủ tới xem muội muội một lát, lúc này thấy muội muội đang lười biếng nằm trên giường La Hán, chân trắng nõn nà để trần, nơi nào có đáng về quy củ hiểu chuyện, đi qua nói: “Nhìn muội xem, lở như cảm lạnh thì sao.” Nói xong liền nhặt lên đôi vớ bên cạnh, cầm lấy chân của Chân Bảo Lộ, tự tay mang vào cho nàng.

“Tỷ tỷ...”

Trong lòng Chân Bảo Lộ run lên, chặn lại nói, “Để tự muội làm là được rồi.”

Chân Bảo Quỳnh cũng vì yêu thương muội muội, nói: “Hai ta là tỷ muội, sợ tỷ ghét bỏ muội hay sao?” Nàng ta mỉm cười, thay muội muội mang tất vào, lúc này mới hỏi, “Mới vừa rồi thấy muội hơi thất thần, đang suy nghĩ chuyện gì đấy?”

Chân Bảo Lộ ngồi dậy, tiến đến bên cạnh tỷ tỷ, gột rửa lá thư của Tiết Nghi Phuong, cười đến vui mừng, “Nghi Phuong biểu tỷ nói, mừng sáu tháng sau chính là sinh thần của Đại Biểu Ca. Đại Biểu Ca vô cùng tốt với muội, lần trước muội lên đi ra ngoài, may là có hắn đưa về. Tỷ tỷ, ngày ấy muội nghĩ đi phủ An Quốc Công chúc mừng sinh thần cho Đại Biểu Ca...” Nói xong thì ôm cánh tay Chân Bảo Quỳnh làm nũng, “Có điều quan hệ của Tiết biểu ca và tỷ tỷ thân hơn, đến lúc đó tỷ tỷ đi cùng, có được hay không?”

Mọi chuyện Chân Bảo Quỳnh đều theo ý của muội muội, nhưng bây giờ nàng đã không phải là tiểu hài tử, không thể tùy tiện đến gặp biểu ca. Hơn nữa đã nhiều ngày qua, có người tới cửa cầu hôn, Chân Bảo Quỳnh cũng có biết, tuy rằng phụ mẫu đều cự tuyệt, nhưng Chân Bảo Quỳnh không tránh được thẹn thùng.

Trong lúc mấu chốt này, nàng thật sự không tiện đi chúc mừng sinh thần cho Tiết Nhượng.

Chân Bảo Quỳnh suy nghĩ, nhìn vào đôi mắt to của muội muội, cảm thấy hơi dao động, mới lên tiếng: “Chuyện này... Vậy ngày ấy muội không được chạy đi lung tung, phải ở bên cạnh ta.” Nếu có muội muội bên người, thì có thể tránh hiểm nguy rồi.

Chân Bảo Lộ hiểu được băn khoăn của tỷ tỷ, nhu thuận gật đầu, nàng nghiêng đầu ti mi đánh giá, thấy tỷ tỷ, tuy rằng dung mạo thường ngày không tính là kinh diễm, cũng là một vẻ đẹp khó lẫn được, hơn nữa càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Làn da tuyết trắng mềm mại, lông mày cong mang vẻ dịu dàng nhu mì, quả nhiên là cái liếc nhìn khiến người ta động lòng sinh ra ý muốn bảo hộ. Trước mắt còn non trẻ, dung mạo vẫn chưa nảy nở, đợi thêm hai năm, sợ là Tổng Cháp vừa nhìn thấy sẽ không dời mắt nổi.

Nghĩ tới ngày đó Tổng Cháp luống cuống ở Trạng Nguyên lâu, Chân Bảo Lộ mỉm cười.

Nếu Tổng Cháp và Đại Biểu Ca là bạn tốt, vậy lần sinh thần này của Đại Biểu Ca, có lẽ cũng sẽ đến.

Có điều, tỷ tỷ là nữ nhi của phủ Quốc Công, tất nhiên nàng không có khả năng giúp đỡ Tổng Cháp ở riêng với tỷ tỷ, bằng không nếu bị Tổng Cháp coi thường, sẽ không tốt lắm. Đến lúc đó, chỉ để Tổng Cháp ở xa xa nhìn một chút, như vậy hẳn mới thấy tỷ tỷ nhà mình tốt bao nhiêu, mới có thể đề trong lòng nhiều hơn.

.

Lại nói đến Chân Bảo Chương, mặc dù thông qua cuộc thi của trường nữ học, nhưng mỗi lần thấy bộ dáng khoe khoang khắp nơi của Trình Thị, thì nhin không được kéo Trình Thị đến một góc, bất mãn nói: “Nương, chuyện này có cái gì tốt đâu mà nói. Nữ nhi cũng không phải được đứng nhất, Tứ muội muội vẫn yên lặng, suốt ngày ở Lâm Linh Cư học bài, người giống trống khua chiêng như vậy làm cái gì?” Chân Bảo Chương càng nói càng tức, đôi mắt có chút ửng hồng, “Thành ra Tứ muội muội có phong phạm của đại gia khuê tú, ta lại chỉ làm nền cho nàng ấy.”

Năm trước Chân Bảo Quân lạc tuyển, Trình Thị thấy thật mất mặt, lúc này hai nữ nhi đồng thời vào được trường nữ học, tất nhiên Trình Thị không kim nén được loại tình cảm vui sướng. Bây giờ nghe Chân Bảo Chương nói như vậy, thì nhieu mảy khiến trách: “Người nhìn người đi, chẳng qua chỉ kém vài hạng thôi, thì đã ừ rừ như vậy. Chương nhi, nương nói người nghe, có thể đi vào trường nữ học đó là người có tiền đồ, nhưng nương cũng không hi vọng người trở thành người chịu thua.”

Đúng vậy. Trước mắt bất quá mới là kỳ thi đầu, ngày sau nàng và Chân Bảo Quỳnh còn có nhiều lần so đấu hơn.

Mi mất Chân Bảo Chương run rẩy, nhìn về phía Trình Thị: “Nữ nhi biết sai rồi, nữ nhi nhất định cố gắng, sớm ngày đem Tứ muội muội bỏ lại đằng sau.”

Trình Thị thấy thế mới vừa lòng.

Từ năm trước bởi vì chuyện tình của Chân Bảo Lộ, Trình Thị bị lão thái thái cảm tức, sau đó vẫn luôn cẩn thận từng chút một, sống trong norm nóp lo sợ, lúc này hai nữ nhi không chịu thua kém, tâm tình lão thái thái vô cùng tốt, cũng khen bà vài câu, nói bà làm nương có phương pháp giáo dục. Còn Từ Thị sinh hai con trai thì lại làm sao? Ngày sau có được coi trọng hay không còn chưa chắc chắn đâu.

Trình Thị nhìn con gái mình, càng ngày càng trở mã xinh đẹp ra, nếu ở trường nữ học cũng thể hiện xuất sắc, việc hôn sự ngày sau đã có thể không cần lo âu rồi. Nghĩ đến mấy ngày trước có người đến cầu thân, trong lòng Trình Thị thấy khinh thường. Con gái của bà đúng là lúc nước lên thì thuyền lên, ngày sau sẽ càng nổi bật, ánh mắt bà mới không thiếu cận đem việc hôn sự định ra sớm.

Trình Thị giờ tay vuốt ve mặt nữ nhi, nói: “Ngươi nha, chỉ cần lo cố gắng, để lão tổ tông thương ngươi, vậy nương cũng yên lòng rồi.”

Chân Bảo Chương lại nói: “Nhưng... Lão tổ tông cũng thật là yêu thương Lục muội muội.” Chân Bảo Chương nhăn đầu lông mày, nghĩ năm trước Lục muội muội còn nhõng nhẽo bướng bỉnh, vẫn luôn nghi hoặc, “Nói thật, lấy năng lực của Lục muội muội hiện nay, so với lúc con cùng tuổi đó, thật sự là cao hơn một bậc.”

Đây cũng là một trong những nguyên nhân lão thái thái thích Chân Bảo Chương, sẽ không xem thường đối thủ của mình, ngược lại còn thật sự quan sát ưu điểm trên người đối phương.

Nói tới Chân Bảo Lộ, Trình Thị nhớ lại chuyện cháu gái nhỏ gặp hạn bị té ngã.

Trình Thị nói: “Lục muội muội của ngươi thật là không đơn giản, trước mặt lão tổ tông tỏ ra bộ dáng hồn nhiên ngây thơ, trong bụng lại không biết nguy trang đến mức mưu ma chước quỷ gì.” Nói xong thì dặn dò con gái, “Nếu ngươi không có việc gì, chớ trêu chọc tới nha đầu kia.”

Chân Bảo Chương gật đầu nói: “Con gái biết rồi.”

Chân Bảo Chương nói chuyện với Trình Thị, rồi quay về phòng của mình. Lúc đi ngang qua ao hoa sen, lại gặp Chân Bảo Nguyệt.

Mà Chân Bảo Nguyệt, từ lúc chuyện tình vu oan cho Chân Bảo Lộ bị trách phạt, liền nghe lời nương Tiết Thị, không lui tới cùng Chân Bảo Chương. Nhưng ở đây lòng Chân Bảo Nguyệt vẫn tin tưởng Chân Bảo Chương, chỉ là Tiết Thị nhấn mạnh nhiều lần, khiến cho Chân Bảo Nguyệt không thể không ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này Chân Bảo Chương thuận lợi thông qua cuộc thi trường nữ học, Chân Bảo Nguyệt cũng vì nàng ta mà thấy cao hứng. Trước mắt tình cờ gặp được, nhưng không có tránh đi, tiến lên gọi Chân Bảo Chương: “Tam tỷ.”

Chân Bảo Chương cũng hiểu được chuyện tình năm trước là nàng quá bất cẩn, hơn nữa Chân Bảo Nguyệt cũng quá ngu xuẩn, Chân Bảo Lộ mới nói hai ba câu đã bị lộ ra. Có điều cũng may Chân Bảo Nguyệt coi như có nghĩa khí, vẫn chưa nói ra là chủ ý của nàng. Chỉ là Tam thẩm không cho Chân Bảo Nguyệt lui tới cùng nàng, trong lòng sợ đã sớm đoán được là chuyện gì xảy ra.

Chân Bảo Chương cười dịu dàng nói: “Ngũ muội muội. Hai ta cũng lâu rồi không nói chuyện với nhau, nhìn Ngũ muội muội có vẻ gầy đi nhiều.”

Chân Bảo Lộ đột nhiên tiến bộ nhanh chóng, mà Chân Bảo Nguyệt cũng không phải hoàn toàn không có lòng cầu tiến, nên chỉ có thể kiên trì cố gắng. Bởi vậy, tính tình được nuông chiều của Chân Bảo Nguyệt cũng bị gãy vỡ một ít, ngày ngày học bài, ngược lại có bộ dạng con một sách hiền lành.

Chân Bảo Chương kéo tay Chân Bảo Nguyệt nói: “Ngày sau ta không học cùng Ngũ muội muội được nữa, Ngũ muội muội cần phải cố gắng nha. Đúng rồi, trong phòng ta có bài ghi chép, đều là do ta tổng kết được vài năm qua, nếu Ngũ muội muội cần, ta sẽ kêu Phát Đông đem qua cho ngươi.”

Không thể không nói, so với ngày xưa Chân Bảo Nguyệt thích trang sức xinh đẹp, lúc này xác thực là muốn bài ghi chép.

Chân Bảo Nguyệt bị Chân Bảo Lộ đề nghị đã chịu đủ lắm rồi, hốc mắt lập tức nóng lên, nói: “Cảm ơn Tam tỷ.”

Chân Bảo Chương nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Chân Bảo Nguyệt, nói: “Muội muội ngốc, ngươi khách sáo cùng ta làm gì?” Nàng thở dài một hơi, mới nói tiếp, “Chuyện tình lần trước, là do ta lo lắng không chu đáo, không nghĩ tới Lục muội muội giả dối như vậy, đã ủy khuất cho Ngũ muội muội. Lúc trước ngươi hơi hốt, ta cũng sẽ không oán giận đâu, dù sao xác thực là lỗi của ta...” Nói đến phần sau, biểu tình của Chân Bảo Chương tỏ ra hơi cô đơn, lại miễn cưỡng cười vui, “Thôi, chúng ta không nói nữa. Tam thẩm không thích ngươi ở cùng với ta, đồ phải để bà nhìn thấy, đến lúc đó ngươi lại bị phạt, ta đi trước đây.”

Chân Bảo Nguyệt đỏ mắt, muốn mở miệng nói chuyện, thì thấy Chân Bảo Chương cũng không quay đầu lại mà đi rồi. Trong lòng nàng vừa cảm động lại khó chịu, nếu nói ban đầu nàng có hơi hoài nghi, nay nghe xong mấy câu nói của Chân Bảo Chương, Chân Bảo Nguyệt liền cảm thấy được mình suy nghĩ quá rồi, nương cũng tương nhiều rồi.

Tam tỷ đối tốt với mình như vậy, há lại là loại người kia?

Đến chạng vạng lúc Chân Bảo Chương kêu nha hoàn Phát Đông vụng trộm đem bài ghi chép đến, Chân Bảo Nguyệt nhìn chữ viết chính tề, cảm động không thôi, nói với Phát Đông: “Ngươi đi nói với Tam tỷ, cho tới bây giờ ta chưa từng hoài nghi nàng. Ta biết nàng tốt với ta...” Nói rồi, thì cắn cắn môi nói tiếp, “Đều do Chân Bảo Lộ, nếu không phải do nó nương sẽ không cấm ta lui tới cùng Tam tỷ.”

Chân Bảo Nguyệt lập tức muốn cố gắng vượt qua Chân Bảo Lộ, như vậy mới không phụ lòng và sự khổ tâm của Tam tỷ.

Bên trong Nghi An Cư, đứa bé béo lùn chắc nịch bước cái chân nhỏ mập mạp, lắc lư đi mấy bước, mới gục vào lòng tỷ tỷ nhà mình, toét miệng cười ngây ngô kêu: “Tỷ, tỷ tỷ...”

Chân Bảo Lộ ôm nắm gao nếp trong lòng, hôn một cái lên trên mặt non mềm thơm tho của hân, tán dương: “Vinh Nhi thật lợi hại.”

Đứa bé béo mập hoan hô, cũng đến gần hôn lên mặt Chân Bảo Lộ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ dính đầy nước miếng.

Chân Bảo Lộ nhìn đệ đệ, tuy rằng còn chưa tới một tuổi, cũng đã có thể gọi vài tiếng đơn giản, cũng có thể lác lác đi vài bước, thật là một đứa bé thông minh. Nàng ôm Vinh Nhi, cũng không ghét bỏ nước miếng của hân, chỉ nghiêng đầu nhìn một tiểu tử kia khác đang yên lặng ngồi ở trên giường La Hán, lo lắng nói: “Sao Thượng Nhi còn không mở miệng nói?”

Thượng Nhi cũng sẽ đi vài bước, nhưng nói chuyện chậm hơn Vinh Nhi. Hơn nữa tính tình yên lặng, không hề có bộ dáng của một đứa trẻ nhỏ.

Chân Bảo Lộ làm tỷ tỷ, rất là lo lắng.

Nàng nhớ rõ, đời trước tuy rằng Thượng Nhi nhỏ tuổi đã như ông cụ, nhưng cũng sẽ không ngay cả thời kì trẻ con đều im lặng như vậy.

Từ Thị cũng nhũu mày lo lắng. Thượng Nhi là Trường Tử, Từ Thị xem cả hai con trai như bảo bối, tất nhiên không có lý không chú ý. Từ Thị đã cố hỏi qua đại phu, nhưng đại phu nói đứa nhỏ này rất khỏe mạnh, hơn nữa cũng thực thông minh, mở miệng nói chuyện hơi chậm chút, cũng là bình thường. Còn tính tình trầm mặc... Bà nghe theo lời đại phu, mỗi ngày tìm chút thời giờ cùng hân trò chuyện, nhưng vẫn không khỏi sắc.

Từ Thị nhìn tiểu nữ nhi trân trọng đệ đệ, lập tức lộ ra mỉm cười. Lúc trước khi mang thai con trai, bà vẫn lo lắng con gái không tiếp nhận được, nay xem ra, hai con trai, quan hệ cùng tỷ tỷ, quả thực so với bà làm nương còn thân hơn. Nhìn Vinh Nhi găm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con gái, vẻ mặt Từ Thị liền nhu hòa, nói: “Tiểu Lộ một không, Vinh Nhi béo lùn chắc nịch nhưng không nhẹ.”

Chân Bảo Lộ lác đầu nói không phiền lụy, cũng hôn một cái lên mặt đệ đệ béo mập, “Vinh Nhi thích ta nhất.” Nàng cười khanh khách, rồi sau đó nghiêng mặt sang bên nói, “Nương, sáng mai con cùng tỷ tỷ muốn đi phủ An Quốc Công mừng sinh thần cho Đại Biểu Ca, người không quên chứ?”

Từ Thị nói: “Nương nhớ kỹ rồi, đến lúc đó nương sẽ cho người sắp xếp ổn thỏa xe ngựa cho người, cùng đi với tỷ tỷ. Người cũng đi với tỷ tỷ của người nhiều hơn đi, để thả lỏng một chút.”

Chân Bảo Lộ nói: “Dạ, con gái biết rồi.” nàng quay đầu nhìn Thượng Nhi, thấy đôi mắt to đen lúng liếng của hân cũng đang nhìn mình, nhất thời cảm thấy, bản thân mình vẫn ôm Vinh Nhi, tiểu gia hỏa này sẽ không phải là tức giận chứ? Chân Bảo Lộ hiểu được loại cảm giác này, liền tận lực đối xử bình đẳng, đưa Vinh Nhi qua cho nương, sau đó đến bên giường La Hán, giờ tay sờ sờ đầu Thượng Nhi.

Tuy Thượng Nhi là ca ca, cũng không béo lùn chắc nịch giống Vinh Nhi, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không có biểu tình gì, đáng về ấy, có vẻ giống như đứa nhỏ mất đi phụ mẫu vậy.

Biểu tình Chân Bảo Lộ ngưng trệ, cố gắng không nghĩ tới chuyện không vui nữa.

Đời này, bọn họ sẽ không mất đi phụ mẫu.

Chân Bảo Lộ cũng hôn mặt Thượng Nhi, nắm lấy bàn tay nhỏ của hân nói: “Thượng Nhi còn chưa gặp qua Đại Biểu Ca nhỉ, chờ người lớn hơn, tỷ tỷ đưa đệ đi gặp Đại Biểu Ca được không? Đại Biểu Ca lợi hại lắm, cười ngựa bắn tên mọi thứ đều giỏi, Thượng Nhi chúng ta sau khi lớn lên, cũng giống Đại Biểu Ca tốt như vậy phải không?”

Tiểu gia hỏa này, giống như nghe hiểu lời của nàng, đôi mắt to đen lúng liếng ngơ ngác nhìn nàng.

Chân Bảo Lộ bật cười ra tiếng, cặp mắt cong cong như vàng trắng, nói: “Phản ứng này là sao?” Nàng giờ tay, lại nhẹ nhàng xoa bóp mặt nhỏ béo phì đầy thịt của hân.

Ở phía sau, Vinh Nhi giống một tiểu phật Di Lặc béo tròn trong lòng Từ Thị, thấy tỷ tỷ ôm mặt của ca ca thì rất là hâm mộ, cũng dùng sức vung tay nhỏ mập mạp, a a a a, muốn tỷ tỷ xoa bóp mặt béo tròn của mình.

Thượng Nhi thì nhũu hàng mày nhỏ. Biểu tình cực kỳ ghét bỏ, nhưng không có cố tình né tránh, tùy ý Chân Bảo Lộ xoa nắn. Tiểu tử kia giương mắt nhìn thoáng qua, sau khi lẳng lẳng xụ mặt, cái mặt nhỏ mập mạp khôi phục lại bộ dáng không chút cảm xúc.

Tác giả có lời muốn nói:

Phía trước năng lượng cao! ! !

Ngày hôm qua tiểu kịch trường hết sức dơ bẩn - -

.

Đại biểu ca: Vịt nướng có cái gì mà ngon, không bằng ta nướng chim sẻ đâu

Lộ biểu muội: Đúng nha đúng nha, đại biểu ca nướng chim nhỏ ăn thật ngon

Đại biểu ca: Về sau chim to cũng cho người ăn..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Canh một - Sinh nhật

Ngày hôm đó Chân Bảo Lộ sửa soạn kỹ lưỡng, rồi sau đó nhấc váy chạy đến trước mặt Chúc ma ma, cười nhẹ nhàng hỏi: “Chúc ma ma, nhìn xem có phải ta cao hơn rồi đúng không?”

Chúc ma ma nhìn tiểu cô nương trang điểm thật xinh đẹp, một thân y phục màu hồng anh đào, làn váy tầng tầng lớp lớp mềm mại rũ xuống, khi bước đi còn phát ra văng vẳng nhàn nhạt, giống như ánh trăng sáng vậy. Lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm ý cười, xinh đẹp đáng yêu, không còn là bộ dáng nuông chiều ương ngạnh ngày xưa nữa. Bình thường Chân Bảo Lộ đi tới lớp học ở Ngọc Bàn Sơn, Tạ phu tử không thích đệ tử trang điểm quá mức tinh xảo, chỉ cần thoả mái là được, nên các cô nương phủ Tề Quốc Công đành lấy trắng trong thuần khiết làm chủ. Mà lúc này phải ra khỏi cửa đi làm khách, khó có được dịp nên Chân Bảo Lộ ăn mặc một phen.

Hơn nữa xiêm y trang sức cũng không phải Hương Hàn và Hương Đào chọn, mà là tự nàng quyết định.

Chúc ma ma nhìn tiểu cô nương mềm mại như nước, gật đầu nói: “Tiểu thư xác thực cao lớn lên rất nhiều.”

Chân Bảo Lộ cười hi hi gật đầu.

Mà bên Chân Bảo Quỳnh, cũng đã chuẩn bị tốt, đến cùng muội muội xuất môn.

Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ duyên dáng yêu kiều, nghĩ tới vẻ trẻ con của bản thân mình trong gương mới vừa rồi, liền muốn, nếu như có thể mau mau lớn lên thì thật tốt. Nhưng lại nghĩ đến sau khi lớn lên sẽ phiền não, Chân Bảo Lộ vô cùng quý trọng thời gian trước mắt.

Hai tỷ muội tới phủ An Quốc Công, Tiết Nghi Phương nhiệt tình tự mình ra nghênh đón. Nhìn hai tỷ muội xinh đẹp như hoa, tất nhiên là nhìn không được khen rồi rít, nói với Chân Bảo Lộ: “Lộ biểu muội trang điểm thật là đẹp mắt, búi tóc này chải làm sao vậy? Thu Đường chưa bao giờ chải kiểu này cho ta.”

Thu Đường là nha hoàn bên người của Tiết Nghi Phương, đặc biệt hầu hạ trang điểm cho Tiết Nghi Phương.

Chân Bảo Lộ nói: “Nếu Nghi Phương biểu tỷ thích, muội kêu Hương Hàn chỉ cho nha hoàn bên cạnh người, cái này không khó đâu, vừa học liền biết.” Búi tóc này do Chân Bảo Lộ dạy Hương Hàn, nhìn tinh xảo, nhưng cũng không khó chải, chỉ là hiện nay trong Hoàng thành còn chưa lưu hành kiểu này. Đợi sau này hợp thời, mấy tiểu cô nương còn trẻ đều thích kiểu này.

Dọc theo đường đi, đều là Tiết Nghi Phương nói chuyện cùng Chân Bảo Lộ, Chân Bảo Quỳnh lớn tuổi hơn chỉ im lặng nghe hai tiểu nha đầu nói chuyện.

Lúc đi xuyên qua cửa thủy hoa*, Tiết Nghi Phương nhìn thấy người cách đó không xa, đột nhiên giòn giọng kêu lên: “Nương.”

* một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trở son màu

Chân Bảo Lộ cũng nghe tiếng nhìn theo qua, thấy một phụ nhân mỹ mạo đang nói chuyện với bà tử, đó là mẫu thân của Tiết Nghi Phương, cũng chính là Vương Thị nữ chủ nhân phủ An Quốc Công.

Tiết Nghi Phương kéo Chân Bảo Lộ chạy đến trước mặt Vương Thị, ngẩng đầu lên nói: “Nương, người xem, Quỳnh biểu tỷ và Lộ biểu muội đến rồi.”

Chân Bảo Quỳnh cùng Chân Bảo Lộ lễ phép kêu một tiếng “Mợ”.

Vương Thị mỉm cười với hai tiểu cô nương, ánh mắt dừng ở trên người Chân Bảo Quỳnh, bà biết, tuy nói mẫu thân của cháu gái mất sớm, nhưng lão thái thái yêu thương vị cháu ngoại này rõ như ban ngày. Nề mặt lão thái thái, Vương Thị cũng không dám đối xử sơ xuất với cháu gái, lại nhìn tiểu nha đầu bên cạnh nàng ta, tuổi tác với Phương nhi không sai biệt lắm, đó là do kế thất Từ Thị sinh ra.

Vương Thị đối với Chân Bảo Quỳnh còn xa cách, hướng chi là Chân Bảo Lộ hoàn toàn không có quan hệ gì, lúc này bất quá là khách sáo nói: “Quỳnh nhi và Lộ nhi thật ngoan, cũng không giống Phương nhi nhà ta...” Tuy là quả trách, nhưng giọng điệu của người làm nương rất sủng nịch.

Tiết Nghi Phương chu miệng, nũng nịu bất mãn nói: “Nương...”

Thế này Vương Thị mới bắt đầu dĩ không nói tiếp, lại nhìn Chân Bảo Lộ, tiểu cô nương đặc biệt xinh đẹp, nói: “Phương nhi thường xuyên nhắc với ta về cháu, hôm nay khó có dịp lại đây, hãy ở lại quý phủ thêm mấy ngày, buổi tối cùng ngủ với Phương nhi.”

Tiết Nghi Phương mở to hai mắt, vô cùng vui mừng: “Nương, thật sao?”

Chân Bảo Lộ nhìn Vương Thị trước mặt, mặc búi tóc gấm phi bóng màu nho có đường viền thêu hoa mẫu đơn vàng, chái búi tóc bảo kè, trăm bộ điều kim ngọc, phong thái toàn thân phú quý, dáng người cao gầy đầy đặn, mặt trái xoan tinh xảo, trên mặt vẫn mang ý cười, dễ dàng khiến người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

Có điều đòi trước Chân Bảo Lộ cùng Vương Thị tiếp xúc qua một hai lần.

Khi đó tỷ tỷ nàng ở phủ An Quốc Công một quãng thời gian, mà sau khi nàng ở phủ Trường Trữ Hầu bị ủy khuất, cũng ở đây mấy ngày, khi đó sắc mặt Vương Thị không phải như thế... Có một ngày nàng từng nghe Vương Thị căn dặn bà từ chiều cổ nàng và tỷ tỷ, lo nàng dựa vào khuôn mặt xinh đẹp liên đi quyến rũ con trai của bà ta. Vì vậy, Chân Bảo Lộ mới không có tiếp tục ở phủ An Quốc Công, còn gây gỗ một trận với tỷ tỷ.

Cho nên, đời này Vương Thị đối với nàng khách khí, nàng cũng không có biện pháp đối với bà ta hảo cảm, chỉ nhớ kỹ bà ta là mẫu thân của Nghi Phụng, mẹ của tỷ tỷ, mới khách khí với bà ta một chút thôi.

Có điều, nữ nhân như vậy, cũng là kẻ mẫu của Đại Biểu Ca.

Nghĩ đến Đại Biểu Ca rất chăm sóc cho nàng, Chân Bảo Lộ lại không nhìn được quan tâm tới hắn. Lần trước thái độ của An Quốc Công đối với Đại Biểu Ca, nàng là người từng trải, nhìn ra làm gì có chỗ nào giống phụ tử, hơn nữa Vương Thị còn là kẻ mẫu khó dây vào, cuộc sống của Đại Biểu Ca nàng sợ là không dễ chịu.

Chân Bảo Lộ cau mày.

Đến khi Vương Thị đi rồi, Tiết Nghi Phụng mới hét lên: “Quỳnh biểu tỷ, Tiểu Lộ, hôm nay các người cũng đừng về, có được hay không?”

Chân Bảo Quỳnh không tiện trả lời, chỉ nói: “Chuyện này để sau rồi nói.”

Tiết Nghi Phụng “Ồ” một tiếng, sợ Chân Bảo Quỳnh không đáp ứng, thì chớp chớp mắt to với Chân Bảo Lộ. Chân Bảo Lộ mỉm cười, chỉ nhìn thoáng qua tỷ tỷ, ý là nghe theo tỷ tỷ nhà mình.

Ba vị tiểu cô nương đi đến Hương Tuyết Ốc nghỉ ngơi trước, mà Vương Thị đứng trên hành lang, nhìn bóng dáng ba vị tiểu cô nương đi xa, nói với bà từ bên cạnh: “Quỳnh nhi quả thực không tệ, đáng tiếc...không có nương.”

Vị này là Hà ma ma bên cạnh Vương Thị, chính là tâm phúc của Vương Thị, giờ nghe Vương Thị nói như vậy, lập tức nói: “Kẻ mẫu Từ Thị của Biểu cô nương coi nàng như con đẻ, so với con gái ruột còn tốt hơn đấy.”

Vương Thị lại nói: “Kẻ mẫu chính là kẻ mẫu, làm sao có thể đối với đứa nhỏ của người khác so với chính mình tốt hơn? Bất quá Từ Thị muốn có cái danh hiển lương thực đức thời, làm cho mẹ chồng và phu quân vừa lòng. Lão thái thái một lòng lo nghĩ đến cháu ngoại Quỳnh nhi này, rất muốn nó gả cho Tiết Nhượng hoặc là Đàm nhi. Nhưng... Quỳnh nhi, ta thực sự không thích, Đàm nhi của chúng ta ngày sau có thể lấy được người tốt hơn.”

Hà ma ma nói: “Một khi đã như vậy, vì sao phu nhân không tác hợp Đại công tử và biểu cô nương? Như vậy không chỉ có thể khiến cho lão thái thái vui, hơn nữa ngày sau Nhị công tử cũng có thể cưới người có thân phận tôn quý hơn.”

Vương Thị nói: “Chuyện này không được, lão thái thái xem cháu ngoại này như bảo bối, nếu Tiết Nhượng cưới Chân Bảo Quỳnh, sợ là lão thái thái sẽ thiên vị Tiết Nhượng, đến lúc đó Đàm nhi của chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Hà ma ma cũng cảm thấy có lý, trước mắt Nhị công tử rất là nổi bật, Vương Thị là nữ chủ nhân, thân phận Nhị công tử Tiết Đàm tất nhiên tôn quý hơn. Nhưng nếu Tiết Nhượng cưới cháu ngoại bảo bối Chân Bảo Quỳnh của lão thái thái, vậy tình thế đối với Nhị công tử không có lợi.

Chỉ là ----

Hà ma ma nói: “Xưa nay Đại công tử đều trải qua sinh thần khiêm tốn, mấy năm trước biểu cô nương chỉ phái người đưa lễ vật tới, xem hiện nay, biểu huynh muội có vẻ thân thiết, muội muội bên cạnh cũng mang đến.”

Vương Thị nói: “Còn không phải sao? Đây là chuyện ta lo lắng. Nghĩ đến Tiết Nhượng cũng không phải chân chính là người khiêm tốn, trên mặt hắn cái gì cũng không để ý, chẳng qua là bởi vì hắn không có cách nào thôi. Nay Quỳnh nhi vào trường nữ học, có thanh danh tốt, gia thế tốt, cộng thêm hai năm nữa sẽ đến tuổi mai mối, Tiết Nhượng thân là biểu huynh, làm sao không hiểu đạo lý gần quan được ban lộc?” Nghĩ đến đây, Vương Thị liền chau mày nói, “Tiết Nhượng muốn dựa vào Chân Bảo Quỳnh xoay người, ta sẽ không cho phép! Chỉ cần có ta đây, hắn đừng nghĩ đến đánh chủ ý lên Chân Bảo Quỳnh.”

Hà ma ma khẽ cười nói: “Phu nhân nói đúng lắm.”

Lại thấy Vương Thị thờ dài. Trong lòng bà không tha cho Tiết Nhượng, cũng may An Quốc Công đối với đứa con trai này lạnh nhạt, trong lòng Vương Thị mới tốt hơn ít. Chỉ là trước mắt Tiết Nhượng học ở thư viện biểu hiện càng ngày càng xuất sắc, lão thái thái cũng nhiều lần khen ngợi, trong lòng Vương Thị tự nhiên là lo lắng. Bà cũng nghĩ tới phải làm gì đó. Nhưng bà thân là kẻ mẫu, phạm là Tiết Nhượng xảy ra chuyện gì, mũi nhọn sẽ chỉ về bà đầu tiên.

Lại nghĩ đến con cái của chính mình cũng thân cận với Tiết Nhượng, Vương Thị lại đau đầu. Con trai con gái cứ không giống bà. Nói rất êm tai là chính trực thiện lương, khó nghe đó là ngu ngốc.

Vương Thị cảm thấy cái trán thỉnh thoảng nháy lên, vô cùng phiền não, phân phó Hà ma ma nói: “Người phái người nhìn chăm chăm một chút, đừng để bọn họ cô nam quả nữ một mình gặp mặt.”

Hà ma ma vội nói: “Phu nhân yên tâm, lão nô hiểu rồi.”

Vương Thị tính toán, phải nhanh định ra một mối hôn sự cho Tiết Nhượng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Canh hai – Sính Đình

Dù nói thế nào Tiết Nhượng cũng là đích Trường Tử phủ An Quốc Công, hôm nay là sinh thần mười lăm tuổi của hắn, mẹ kế Vương Thị cũng phải thu xếp tiệc sinh thần cho hắn chu toàn. Biểu huynh muội ngang vai vế, đều được gửi thiệp mời, Tiết Nhượng lại là đệ tử ở thư viện Bạch Lộ, bạn thân cùng trường tất nhiên cũng không thiếu được.

Lão thái thái nghĩ đến, tuổi cháu trai đích tôn này cũng không nhỏ, phần lớn mấy công tử chừng mười sáu tuổi trong Hoàng Thành đều đã thành thân, lúc này thoáng một cái đã đến sinh thần mười lăm của cháu trai đích tôn, việc hôn sự tự nhiên muốn bắt đầu an bài rồi.

Lại nghiêng đầu nhìn cháu trai đích tôn tới thỉnh an, y phục lụa xanh ngọc, diện mạo so với Trường Tử lúc còn trẻ còn tốt hơn, so với thiếu niên cùng tuổi cũng cao hơn một cái đầu, dáng vẻ đường đường, cao lớn tuấn mỹ, phóng mắt tìm khắp Hoàng Thành thực sự không được người thứ hai đâu.

Lão thái thái cười dịu dàng đem tiền li xì đã chuẩn bị bỏ vào tay cháu trai, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cháu nói: “Đưa trẻ ngoan.”

Tiết Nhượng nhìn lão thái thái, nói: “Cháu cảm ơn tổ mẫu.”

Vương Thị đứng ở một bên, nhìn xem hai bà cháu, trên mặt mỉm cười, đợi lão thái thái cho tiền li xì xong, cũng đem tiền li xì mình đã chuẩn bị đưa tới.

Tiết Nhượng nhàn nhạt tiếp nhận: “Cảm ơn mẫu thân.”

Lúc này, nha hoàn bên cạnh lão thái thái tiến đến bẩm báo, nói là Nhị tiểu thư mang theo hai vị biểu cô nương của phủ Tề Quốc Công tới gặp lão thái thái. Lão thái thái nghe xong, giữa hàng lông mày càng tỏ ra vui vẻ hơn, trong lòng cũng là ngóang trông ngoại tôn nữ tài danh lan xa này, cười dịu dàng nói: “Hai đứa nhỏ này, hôm nay ngược lại là tới sớm, mau để cho các nàng tiến vào.”

Tiết Nghi Phương dẫn Chân Bảo Quỳnh cùng Chân Bảo Lộ đi vào, lúc nhìn thấy lão thái thái, khuôn mặt tròn trịa tươi cười dào dạt, hoạt bát nói: “Lão tổ tông, cháu dẫn Quỳnh biểu tỷ và Lộ biểu muội tới rồi.”

Lão thái thái gật đầu cười, nhìn hai vị tiểu cô nương tiến đến nhu thuận hành lễ. Lão thái thái thầm nhủ trong lòng, tất nhiên nhìn không được tình tứ đánh giá ngoại tôn nữ một phen, thấy gương mặt của ngoại tôn nữ so với nửa năm trước mượt mà hơn, nghĩ Từ Thị tuy có con trai, nhưng không lạ là con gái. Rồi nhìn sang tiểu cô nương bên cạnh ngoại tôn nữ, cũng có bộ dáng khéo léo, khiến cho lão thái thái dần dần cũng thích cháu gái không có bất kỳ quan hệ này. Nếu tỷ muội hai người tương thân tương ái như vậy, bà cũng nguyện ý yêu thương Chân Bảo Lộ.

Lão thái thái nói: “Đúng là có lòng, hôm nay hai cháu có thể tới, Đại Biểu Ca của các cháu không biết là cao hứng biết bao nhiêu đây.”

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, rồi sau đó mới nhìn Tiết Nhượng đứng bên cạnh lão thái thái, nhu thuận gọi: “Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng gật đầu, nhìn tới tiểu cô nương thấp hơn bên cạnh nàng.

Nhìn vào đôi mắt của thiếu niên trước mặt, Chân Bảo Lộ vô ý thức mỉm cười, gương mặt phấn nộn cũng nhuộm vẻ tươi cười, gọi: “Đại Biểu Ca.”

“Ừm.”

Lão thái thái nhìn ngoại tôn nữ thanh tú điểm đạm trước mặt, lại nhìn sang cháu trai cao lớn tuấn mỹ bên cạnh, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nụ cười trên mặt càng sâu. Bà nói: “Hôm nay là sinh thần của Nhượng nhi, mấy cháu cũng không cần ở cùng lão bà ta đây.” Nói xong liền nhìn sang phía Tiết Nhượng, nói: “Cháu dẫn hai biểu muội đi ra ngoài dạo một chút đi. Các nàng không thường tới, cháu là biểu ca, cần phải chiều cố nhiều hơn.”

Lão thái thái là sợ cháu trai quá mức trầm mặc ít nói, chúng tiểu cô nương không thích tiếp xúc.

Tiết Nhượng gật đầu, liền dẫn hai Tiểu Biểu Muội cùng Tiết Nghi Phương đi ra ngoài.

Lão thái thái nhìn theo bóng lưng của cháu trai và ngoại tôn nữ đi ra, giữa hàng lông mày chứa đựng ý cười từ ái, nói với Vương Thị đứng bên cạnh: “Người nhìn xem, Nhượng nhi và Quỳnh nhi đứng cùng một chỗ, thật sự là xứng đôi.”

Trong lòng Vương Thị ‘lộp bộp’ một tiếng, sắc mặt lập tức thay đổi. Lúc này bà mới lo lắng qua việc này, không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Bà cười cười, nói: “Bất quá... không phải Quỳnh nhi mới vừa vào trường nữ học sao? Con dâu nghe nói, có không ít người đến cầu hôn, đều bị muội phụ cự tuyệt. Có lẽ... Có lẽ là muốn cho cháu nó an tâm học hành, qua hai năm nữa mới nghĩ tới việc hôn sự.”

Lão thái thái nói ra: “Người không hiểu rồi. Bất quá là lời từ chối khéo léo thôi, nếu thật sự nổi bật, thì tất nhiên cũng sẽ suy tính đến việc con rể.” Nói xong, lão thái thái muốn đi nghỉ, “Đứa nhỏ Nhưộng nhi này, trong đầu suy nghĩ cái gì, ta cũng nghĩ không ra. Thế nhưng ta không ngờ hẳn đối với biểu muội đề tâm như vậy, lúc trước Sính Đình đến đây, ta kêu Nhưộng nhi dẫn nàng ta đi dạo chung quanh, không phải đứa nhỏ này liên cự tuyệt tại chỗ sao?”

Cô nương gọi là Sính Đình này đúng là ngoại tôn nữ của trưởng tử lão thái thái, họ Chu. Chu Sính Đình mới mười hai, từ Trữ Châu ở ngàn dặm xa xôi tới, thuận lợi thông qua kỳ thi đầu vào được trường nữ học ở Hoàng Thành. Hiện nay đang ở tại phủ An Quốc Công. Lão thái thái hiểu rõ, Chu Sính Đình đi thẳng tới chỗ bà dì này, tất nhiên không đơn thuần là vì muốn có người chiếu cố lúc học hành, mà là vì muốn tìm một mối hôn sự tốt. Tiểu cô nương thông tuệ lanh lợi, lại chăm chỉ chịu khó, lão thái thái rất là yêu thích. Nguyên nghĩ đến, đem tiểu cô nương này phối cho Nhưộng nhi cũng không tệ, chỉ là cháu trai đích tôn của bà không chú ý đến nàng ta, liền biết Tiểu Biểu Muội này không vừa mắt hẳn rồi.

Bà cũng biết tiểu cô nương có ý với cháu trai, dù sao cháu trai đích tôn này ngày thường tuấn tú như vậy, có cô nương nhà ai mà không động lòng? Không ngờ bà chỉ thoáng nhắc tới, cháu trai đã nói phải đi làm bài tập, thiếu chút nữa làm cho tiểu cô nương người ta sượng mặt. Cũng may tiểu cô nương này coi như thông minh, hiểu được nhìn mặt nói chuyện, đổi thành người khác, đoán rằng đã bật khóc rồi.

Có điều, lão thái thái cũng đã sáng tỏ đối với việc hôn sự của cháu trai.

Cháu trai này thuở nhỏ đã mất mẹ, thật rất đáng thương, việc bà có thể làm vì hắn, chính là thay hắn tìm một thê tử mà hắn thích. Hắn không thích, bà tuyệt đối không miễn cưỡng.

Những năm này Vương Thị khôn khéo tài giỏi, lão thái thái cũng nhìn thấy, nhưng dù cho Vương Thị đối xử tốt với Tiết Nhưộng, cuối cùng cũng không phải trong bụng của Vương Thị sinh ra, không có khả năng đề tâm như với con ruột. Lão thái thái cũng sợ Vương Thị giờ trò với việc hôn sự của cháu trai đích tôn, cho nên việc hôn sự của cháu đích tôn, hoàn toàn do lão thái thái làm chủ.

Vương Thị mỉm cười, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Bà cũng là người từng trải, hiểu được tuổi của Tiết Nhưộng như vậy, đúng là thời điểm biết yêu, nhìn thấy tiểu cô nương ưa thích, ân cần một chút cũng là bình thường. Tâm tư của thiếu niên đều viết lên mặt, tự nghĩ là thông minh cho rằng nguy trang tốt lắm, không ngờ người bên ngoài đều thấy rõ ràng.

Nhất thời, Vương Thị liền oán dung mạo của Chu Sính Đình không xuất sắc bằng Chân Bảo Quỳnh, nếu có thể xinh đẹp hơn chút nữa, Tiết Nhưộng làm sao không liếc nhìn tới?

.

Đi ra bên ngoài, Chân Bảo Quỳnh mới đưa lễ vật sinh thần đã chuẩn bị cho Tiết Nhưộng. Mà Chân Bảo Lộ thấy tỷ tỷ tặng quà rồi, cũng từ trong tay Hương Hàn đứng phía sau, lấy ra một hộp nhỏ, đưa cho Tiết Nhưộng: “Đại Biểu Ca, sinh thần vui vẻ.”

Tiết Nhưộng mỉm cười, đưa tay tiếp nhận lễ vật sinh thần Tiểu Biểu Muội đưa, liền muốn mở ra xem.

“A...”

Chân Bảo Lộ vội giơ bàn tay nhỏ lên, đề lên trên tay của Tiết Nhưộng, ngăn cản động tác muốn mở ra của hắn, mắt to nhìn Tiết Nhưộng nói, “Nào có người xem lễ vật ở trước mặt người ta như vậy? Người trở về phòng lại xem nha.”

Chân Bảo Quỳnh thấy đáng vẻ ấy của muội muội, cười cười nói: “Đã đưa cho biểu ca, bây giờ nhìn cũng không sao mà.”

Tuy Chân Bảo Lộ không thuận theo, nhưng nghe xong lời tỷ tỷ nói..., cũng thấy cử chỉ của mình quá mức rồi, vội rút tay về, nói: “Vậy được, Đại Biểu Ca muốn xem thì xem đi.”

Tiết Nghi Phuong cũng rất hiếu kỳ, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, hưng phấn nói: “Đúng nha, mở ra nhìn xem đi, cũng không biết Tiểu Lộ đưa là cái gì. Lần trước trong sinh thần của muội, Tiểu Lộ đưa lễ vật muội rất thích đó.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, thầm nghĩ: Mình làm gì mà đưa lễ vật tốt, chỉ là có suy nghĩ khác người mà thôi. Tiết Nghi Phuong là thiên kim tiểu thư con vợ cả phủ An Quốc Công, làm gì thiếu xiêm y và đồ trang sức xinh đẹp? Chọn vài món đồ chơi nhỏ để thương mới lạ, theo nàng mà nói, tất nhiên sẽ thấy trân quý hơn so với châu báu rồi.

Ngược lại là Tiết Nhưộng không có mở ra, chỉ nhẹ nhàng vuốt nhẹ hoa văn tinh xảo trên hộp, nói: “Lát nữa ta mới xem”

Về mặt Tiết Nghi Phuong mắt hứng, nhưng vì có chút sợ vị đại ca này, nên cũng không dám can rở ồ ào.

Bất quá lời nói của Tiết Nhưộng thật khiến cho lòng Chân Bảo Lộ vui sướng, nói: “Ừm, đợi tí nữa Đại Biểu Ca hãy xem đi.”

Lúc này gã sai vặt bên cạnh Tiết Nhưộng đi tới, hành lễ nói: “Đại thiếu gia, Tổng Nhị công tử tới rồi.”

Nghe là Tổng Cháp đến, Chân Bảo Lộ liền nhìn qua tỷ tỷ nhà mình, quả thật thấy tỷ tỷ xưa nay luôn bình tĩnh, biểu lộ có chút mất tự nhiên.

Mà Tiết Nghi Phuong biết đại ca và Tổng Nhị công tử là bạn tốt, liền thức thời nói: “Đại ca, muội mang Quỳnh biểu tỷ và Lộ biểu muội đi qua bên kia, ca đi tiếp đón Tổng Nhị công tử đi.” Nói xong, thì lôi kéo Chân Bảo Lộ đi.

Tiết Nghi Phuong thấy vô cùng hiếu kỳ, đợi đi xa một chút, mới hỏi: “Ai nha, Quỳnh biểu tỷ, Tiểu Lộ, rốt cuộc hai người đưa lễ vật gì cho đại ca vậy, ta thật muốn biết.”

Nhìn bộ dáng ngửa ngáy này của Tiết Nghi Phuong, Chân Bảo Quỳnh cũng không có thừa nước đục thả câu, chậm rãi mở miệng nói: “Cũng không phải cái gì quý trọng, chỉ là đưa một bộ bút Minh Hạc thôi.”

Tiết Nghi Phuong nghe xong, ngược lại là kinh ngạc nói: “Cái này còn không quý trọng, ta muốn cũng mua không được đó.”

Chân Bảo Lộ cũng biết, bộ bút Minh Hạc rất là khó mua, nếu nàng nhớ rõ, bộ bút này chính là nương tìm cách lấy được cho tỷ tỷ, không ngờ tỷ tỷ lại đưa cho Đại Biểu Ca... Chân Bảo Lộ nhìn qua khuôn mặt thanh tú của tỷ tỷ, nếu không phải tỷ tỷ nhìn thấy Tổng Cháp liền xấu hổ, nàng sẽ có chút hoài nghi liệu có phải tỷ tỷ thích Đại Biểu Ca không nữa nha. Nếu mà so sánh, lễ vật nàng đưa ngược lại là có vẻ hơi khó coi rồi.

Chân Bảo Lộ không nói chuyện.

Chân Bảo Quỳnh lại cười dịu dàng nhìn muội muội đứng bên cạnh, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của muội muội nói: “Lúc trước nếu không phải Tiết biểu ca tìm được Tiểu Lộ trở về, ta thật không biết nên làm sao bây giờ? Lúc này là sinh thần của huynh ấy, đưa một bộ bút Minh Hạc, không coi là gì cả.” Tuy Chân Bảo Quỳnh xem bộ bút đó như bảo bối, thế nhưng làm sao có thể so sánh với muội muội được.

Chân Bảo Lộ nghe xong trong lòng ấm áp, ngẩng đầu lên nói với tỷ tỷ: “Ngày sau Tiểu Lộ nhất định sẽ tặng 100 cây bút Minh Hạc cho tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn viết thế nào cũng được.”

Tiết Nghi Phuong “phốc phốc” cười, chỉ cảm thấy Chân Bảo Lộ khoe khoang quá độ rồi, nói: “Bút Minh Hạc hàng năm chỉ có vài bộ. Nương nương trong cung nghĩ hết biện pháp, chỉ có thể làm ra một bộ. Muốn làm ra 100 cây, ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng làm không được.”

Chân Bảo Lộ không hề có ý đùa giỡn.

Tỷ tỷ đối tốt với nàng, thì nàng tất nhiên cũng hồi báo gấp trăm nghìn lần. Hôm nay tỷ tỷ vì nàng nhịn đau cắt thịt, đem bút bảo bối tặng cho Đại Biểu Ca, ngày sau nàng đã nói được thì làm được, đưa 100 cây bút cho nàng.

.

Lúc này gã sai vặt đã đón Tổng Cháp vào phủ An Quốc Công.

Tổng Cháp mặc cẩm bào màu xanh thẫm, tác phong nhanh nhẹn, ngay cả lúc không lộ vẻ gì, khuôn mặt tuấn tú cũng hàm chứa ý cười nhẹ nhàng, khó trách trong Hoàng Thành lại có nhân duyên tốt như vậy.

Lúc này hần thấy ba vị tiểu cô nương đi đến hướng hồ sen, nói nói cười cười, ánh mắt rơi vào trên bóng dáng màu xanh nhạt nhỏ nhắn, nhìn đến cả nửa ngày, lúc này mới chú ý tới Tiết Nhượng, con mắt lẳng lặng nhìn qua hộp Tử Thượng trong tay Tiết Nhượng, hỏi: “Tiểu Biểu Muội đưa?”

Tiết Nhượng không lên tiếng, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ đưa người tới chỗ ở của mình.

Tiết Nhượng ở Tử Hòa Cư bên đông sương phòng, là một nơi rộng rãi sáng sủa, hoàn cảnh cũng thích hợp cho việc học hành. Tổng Cháp từng tới đây, theo hần vào phòng ngồi xuống, uống hai ngụm trà, ánh mắt mới rơi xuống hai chiếc hộp trên bàn.

Tổng Cháp dùng hai ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, ho nhẹ một tiếng nói: “Sao... không mở ra xem?”

Hần thấy rất hiếu kỳ, tiểu cô nương kia đưa lễ vật sinh thần gì. Dù sao với lễ vật sinh thần, liền có thể nhìn ra tiểu cô nương đối với vị biểu ca này của nàng có ý gì hay không.

Tuy Tiết Nhượng như ông cụ non, nhưng lại ý hợp tâm đầu với Tổng Cháp, lúc này nhìn bộ dạng hiếu kỳ của Tổng Cháp, điệu bộ ngược lại bất động, rõ ràng là có ý muốn cho Tổng Cháp sốt ruột.

Nói như thế nào thì Tổng Cháp cũng là thanh niên tài俊 ở Hoàng Thành, xưa nay luôn bảo trì bình tĩnh, lúc này trong lòng lại ngứa ngáy khó nhịn, đưa tay ra cầm lấy hộp gỗ tử đàn nhỏ hơn ở trên, nói: “Ta thay ngươi xem.”

Nói xong liền muốn mở ra.

Đúng lúc này, vị thiếu niên vốn đang ngồi bất động, gương mặt bạch ngọc nhất thời biến đổi, sau đó đưa tay ra đặt dưới hai tay đang cầm hộp của Tổng Cháp, nhẹ nhàng vỗ một cái, cái hộp nhỏ trong tay Tổng Cháp liền bay ra, rồi lẳng lặng rơi xuống, văng vẳng rơi vào trong tay của vị thiếu niên.

Tổng Cháp biết hần thâm tàng bất lộ, ngăn người, vẫn lộ ra ánh mắt khinh thường, tiếp đó “xoạt” thoáng cái mở ra cây quạt trong tay, dùng sức quạt vài cái, nói: “Còn như vậy sao?”

Tâm tình Tiết Nhượng tốt, khuôn mặt tuấn tú không lộ ra vẻ gì, so với ngày thường ôn hòa hơn nhiều. Hắn cầm hộp nhỏ tinh xảo trong tay, chậm rãi mở ra, lẳng lặng nhìn vào món đồ bên trong, mới có chút giật mình.

Tuy trên mặt Tống Cháp tỏ ra không thèm, nhưng cảm thấy thật sự rất hiếu kỳ, đến khi nhìn thấy nút thắt bình an tinh xảo Tiết Nhượng cầm từ trong hộp ra, vẫn là không nhịn được lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Dòng dõi thế gia không hiếm lạ gì vàng bạc châu báu, mà nút thắt bình an nhỏ nhỏ này, được kết đặc biệt tinh xảo, có lẽ đã hao tổn rất nhiều tâm tư. Hơn nữa đồ chơi nhỏ tinh tế như vậy, cũng chỉ có tiểu cô nương khéo tay mới kết ra được.

Mới này Tiết Nhượng vừa gặp hai vị cô nương phủ Tề Quốc Công, lễ vật sinh thần này, tất nhiên là do hai vị Tiểu Biểu Muội kia tặng rồi. Mà Tống Cháp còn đương nhiên cho rằng, nút thắt bình an đặc biệt tinh xảo này, được làm ra từ tay Tứ tiểu thư phủ Tề Quốc Công, Chân Bảo Quỳnh.

Tống Cháp thật sự buồn phiền, lại không tiện nói gì, chỉ nói qua loa: “Vị biểu muội này của người, rất có lòng a.”

Tiết Nhượng khẽ cong môi, nhẹ nhàng vuốt ve nút thắt bình an tinh xảo, rồi mới đem bỏ vào trong ngực, bộ dáng muốn mang theo trên người.

Tống Cháp hít sâu một hơi, giờ tay cầm ly trà bên cạnh mãnh mẽ uống hết mấy ngụm nước.

.

Lại nói Tiết Nghi Phương dẫn hai tỷ muội Chân Bảo Lộ đến bàn tiệc trong sân nhỏ. Ở đây đã có nhiều tiểu cô nương trẻ tuổi tới ngồi, oanh oanh yến yến mặc đồ xanh đỏ, cũng toàn là biểu tỷ biểu muội.

Thời điểm Tiết Nghi Phương đi qua, chỉ thấy một vị thiếu nữ mặc y phục màu xanh nhạt, chải búi tóc phần sao rủ xuống đã đi tới, tự nhiên cười nói: “Nghi Phương.” Rồi nhìn qua Chân Bảo Quỳnh bên cạnh Tiết Nghi Phương nói: “Chân Tứ tiểu thư.”

Có vẻ Tiết Nghi Phương không thích thiếu nữ trước mặt này, nên không có nhiệt tình líu ríu nói chuyện, chỉ nói: “Chu biểu tỷ cùng Quỳnh biểu tỷ đều là đệ tử trường nữ học, nên chắc đều biết nhau rồi?” Lại nói với Chân Bảo Lộ, “Tiểu Lộ, đây là biểu tỷ của ta đến từ Trữ Châu, họ Chu.”

Tuổi Chân Bảo Lộ còn nhỏ, tất nhiên cũng theo Tiết Nghi Phương khách khí kêu một tiếng “Chu biểu tỷ”. Mà xem vị Chu biểu tỷ trước mặt này, ngược lại Chân Bảo Lộ cảm thấy nàng ta và tỷ tỷ của nàng tuổi tác không sai biệt lắm, trên mặt cũng mang theo nụ cười, nhưng có chút miễn cưỡng, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Lại nhìn thái độ của Tiết Nghi Phương, đại khái là cũng không thể nào ưa thích vị biểu tỷ này.

Chào hỏi xong, ba người mới ngồi xuống.

Tiết Nghi Phương nhìn vị Chu biểu tỷ kia, rất hòa hợp với Đường tỷ Tiết Nghi Dung của mình, giống như tỷ muội ruột vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời lộ ra vẻ khinh thường. Tiết Nghi Phương nhẹ nhàng xùy ~ một tiếng, quay đầu lại thấy Chân Bảo Lộ đang cầm bánh quế hoa, cái miệng nhỏ ăn rất gọn gàng, không thèm quan tâm đến mình, mới yếu ớt oán giận nói: “Tiểu Lộ, người đừng chỉ lo ăn nha.”

Chân Bảo Lộ nhìn dáng vẻ ấy của Tiết Nghi Phương, hiểu được nàng ta đang tức giận gì đó.

Thường ngày cảm tình của Tiết Nghi Dung và Tiết Nghi Phương không tệ, hôm nay Tiết Nghi Dung lại cùng vị Chu biểu tỷ kia ngồi cùng một chỗ, trong nội tâm tiểu nha đầu này khó tránh khỏi khó chịu.

Chân Bảo Lộ nói: “Người không thích vị Chu biểu tỷ này à?”

Tiết Nghi Phương gật gật đầu, nói: “Ừm!” Nàng ta nâng cằm lên, khiến cho khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn vằn thành một nắm, nói, “Từ sau khi Chu biểu tỷ đến, cả ngày nương cứ lăm bằm, Chu biểu tỷ có bao nhiêu thông minh, còn thuận lợi thi vào trường nữ học, cứ kêu ta phải theo học tập Chu biểu tỷ một chút...”

Chân Bảo Lộ cười cười. Cảm thụ như vậy, nàng rõ ràng nhất.

Cái này không phải là chính mình đòi trước sao.

Nhưng Chân Bảo Quỳnh nghe xong lại nói: “Đích xác Chu cô nương rất xuất sắc, Phu Tử ở thư viện không chỉ một lần tán thưởng qua.”

Tiết Nghi Phương rất bất mãn: “Không phải Quỳnh biểu tỷ xuất sắc sao? Xưa nay tỷ ít khi kiêu căng, người mà muội thật tâm thật ý bội phục là tỷ, nhưng Chu Sính Đình, muội mới không thích...” Nói xong liền khẽ hừ một tiếng, rồi sau đó như nghĩ tới điều gì, mắt to đảo vòng vòng chớp liên tục, ghé cái miệng nhỏ nhắn vào tai Chân Bảo Lộ, “Ta nói cho người nghe một chuyện — vị Chu biểu tỷ này nha, nàng ta yêu thích đại ca của ta đó.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Canh một - Đùng nhúc nhích

Vị Chu cô nương này lại thích Tiết Nhượng?

Lúc này Chân Bảo Lộ mới có chút phản ứng.

Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy Chu Sính Đình đứng bên cạnh Tiết Nghi Dung, trò chuyện cùng các cô nương khác đến làm khách, rất có bộ dáng của chủ nhân. Lại nhìn mặt của nàng ta, tuyết trắng tinh xảo, coi như là xinh đẹp động lòng người, mặc dù không phải cô nương trong Hoàng Thành, nhưng cử chỉ cũng tự nhiên hào phóng. Theo như lời của tỷ tỷ và Tiết Nghi Phương, thanh danh của Chu Sính Đình cũng rất tốt.

Chân Bảo Lộ tỉ mỉ nhớ lại chuyện ở đời trước, thì nhớ mang máng trong trường nữ học chính xác có nhân vật như vậy, tương lai đích thực là người xuất chúng.

Chân Bảo Quỳnh vội nhỏ giọng nói: “Nghi Phương, loại chuyện này không thể nói lung tung.” Dù sao cũng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của cô nương nhà người ta.

Tiết Nghi Phương nói: “Ta mới không có nói lung tung. Chuyện này người nào trong phủ An Quốc Công mà không biết? Thời điểm đại ca của ta tan học, Chu biểu tỷ còn thỉnh thoảng cùng ta vô tình gặp đại ca...” Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã bất mãn, giờ nói đến chuyện này, mới có chút mỉm cười, “Bất quá là đại ca cũng chẳng thêm đề ý đến nàng.”

Còn có chuyện như vậy!

Chân Bảo Quỳnh da mặt mông, đã quyết định không nghĩ tới chuyện này, nhất thời cũng kinh ngạc, cảm thấy hành động của Chu Sính Đình ngược lại hơi phản cảm.

Có điều Chân Bảo Lộ lại hiểu rõ... rất có thủ đoạn nha.

Chu Sính Đình muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn tài hoa có tài hoa, cho nên mới tự tin như vậy, nghĩ rằng chỉ cần xuất hiện trước mặt Tiết Nhượng, Tiết Nhượng sẽ ái mộ nàng ta. Một chút thủ đoạn này, ngược lại là Chân Bảo Lộ từng chứng kiến những cô nương khác sử dụng với Từ Thừa Lãng, bất quá đều là chuyện ở đời trước. Đời trước nàng và Từ Thừa Lãng ở cùng một chỗ, Từ Thừa Lãng luôn được hoan nghênh, mỗi lần đi ra ngoài, sẽ gặp được ong bướm. Mà Từ Thừa Lãng lại là quân tử thích nói đến cấp bậc lễ nghĩa, sẽ không để tiểu cô nương người ta sượng mặt, cũng là bởi vì hắn tốt tính, người ta càng được một tác lại muốn tiến một thước. Về chuyện này, nàng cũng không ít lần cãi nhau với Từ Thừa Lãng.

Nàng không thích như vậy.

Lòng dạ nàng hẹp hòi, không cho phép người mình đề ý đối tốt với người khác. Huống chi lúc đó nàng không còn gì nữa, bên người chỉ có mỗi biểu ca thật lòng.

Chân Bảo Lộ nghĩ, nếu khi đó Từ Thừa Lãng có thể như Đại Biểu Ca đối với Chu Sính Đình như vậy, có lẽ nàng sẽ thích hắn nhiều hơn.

Ai, tại sao lại nghĩ đến Từ Thừa Lãng rồi.

Chân Bảo Lộ vỗ vỗ mặt, không nghĩ nhiều nữa.

Bất quá, bởi vì Tiết Nghi Phương nói lời này, cộng với đời trước khiến nàng càng khinh thường cái loại cô nương chủ động bám sát này, trước kia cũng chưa từng tiếp xúc với Chu Sính Đình, nhưng cũng thấy không thích. Lập tức nói: “Nếu thật sự là như thế, may mắn là Đại Biểu Ca không coi trọng nàng ta.”

Lời này Tiết Nghi Phương thích nghe.

Nàng thò tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ, cười hi hi nói: “Vẫn là Tiểu Lộ tốt, đứng ở phía bên ta. Đại ca tốt như vậy, ngày sau nhất định sẽ lấy một người tốt gấp trăm lần Chu Sính Đình.”

Ừ. Chân Bảo Lộ cũng gật đầu cười.

Đúng nha, Đại Biểu Ca ưu tú như vậy, Chu Sính Đình lại đáng là gì đâu?

Ngược lại là Chân Bảo Lộ có chút tò mò không biết sau này Tiết Nhượng sẽ lấy người nào. Rõ ràng nàng là người sống lại một đời, biết rõ tỷ tỷ sẽ gả cho người nào, biết rõ phu quân của Tiết Nghi Phương là ai, lại duy chỉ có không biết chuyện này. Ai biểu kiếp trước nàng và Đại Biểu Ca không có nhiều tiếp xúc chứ?

Chân Bảo Lộ lấy hai tay nâng cằm, nhũn mảy suy nghĩ.

.

Mà lúc này Vương Thị đã lòng nóng như lửa đốt, vừa ra khỏi Như Ý Đường, thì sốt ruột nói: “Nhìn xem, quả thật bị ta nói trúng rồi...” Lão thái thái thật đúng có ý muốn Chân Bảo Quỳnh đính hôn cùng Tiết Nhượng. Nếu hai người thật sự đính hôn, vậy sẽ rất phiền toái Vương Thị không thích đêm dài lắm.

mộng, lúc này liền muốn nghĩ ra biện pháp.

Phùng ma ma cũng đứng ở một bên, không dám nói gì.

Vương Thị thờ dài, giương mắt nhìn lên, thấy thiếu niên cách đó không xa, mặc cẩm bào xanh thẫm, đầu đội ngọc quan, vóc dáng cao lớn, hào hoa phong nhã. Vương Thị thoáng nhú mày, hỏi Phùng ma ma: “Vị kia là...”

Phùng ma ma chỉ liếc mắt nhìn, thì mỉm cười đáp: “Dạ phu nhân, vị kia chính là Nhị công tử Tổng Cháp của phủ Trung Dũng Hầu, trong hai năm qua, rất thân cận cùng Đại thiếu gia. Lão nô nghe nói, có một lần cười ngựa, Tổng nhĩ công tử thiếu chút nữa mất mạng dưới vó ngựa, cũng may Đại thiếu gia cứu được Tổng nhĩ công tử, nên mới trở thành bằng hữu.”

Tổng Cháp.

Vương Thị cũng từng nghe qua tên này, thấy hần tuấn lãng bất phàm, ôn nhuận lịch sự tao nhã, thật là một thiếu niên phong độ nhẹ nhàng.

Vương Thị gãi mày, nói: “Nghe nói vị Tổng nhĩ công tử này thanh danh chẳng những rất tốt, nhân duyên cũng không tệ.”

Phùng ma ma nghe xong gật đầu: “Còn không phải sao. Tổng nhĩ công tử tại Hoàng Thành rất được hoan nghênh, tính tình hiền lành, lại là người ôn hòa thiện lương.”

Dù Vương Thị là phu nhân trong nhà, cũng từng nghe thấy thanh danh của vị Tổng nhĩ công tử này, hơn nữa Tổng nhĩ công tử cũng học ở thư viện Bạch Lộ, ngược lại là nghe nhĩ tử Tiết Đàm nhắc qua.

Vương Thị thờ dài: “Nếu là Tổng Cháp, phối với Quỳnh nhi cũng không tính là chịu thiệt thòi.”

Lúc này Phùng ma ma sững sờ, hiểu rõ ý của Vương Thị, kinh ngạc nói: “Phu nhân có ý muốn...”

Vương Thị cười cười, nói ra: “Việc hôn sự của Tiết Nhượng, tự lão thái thái dẫn đo, ngay cả ta cũng không yên tâm, ta tất nhiên không thể ép lão bà ta. Nhưng việc hôn sự của Quỳnh nhi, cũng không tới ngoại truyện tổ mẫu là lão bà ta làm chủ đi? Nhị công tử Tiết Nhượng phủ Trung Dũng Hầu, thân phận thật xứng đôi với Quỳnh nhi, cũng là người đọc sách, ta đây là mợ, thay nàng ta an bài mối hôn sự tốt như vậy, coi như không có phụ lòng nàng ta.” Nói xong, liền phân phó Phùng ma ma, “Ngươi phái một nha hoàn lạ mặt đi tìm Quỳnh nhi, nói lão thái thái có chuyện muốn nói với một mình nàng ta. Còn bên Tổng nhĩ công tử, ngươi biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Dù sao Phùng ma ma đã theo Vương Thị nhiều năm, hiểu được ý của Vương Thị, vội nói: “Lão nô đã rõ...”

Vương Thị gật đầu hài lòng.

Như thế này bà liền tìm một lý do mang theo lão thái thái đi ra, chỉ cần để lão thái thái chứng kiến hai người bọn họ gặp gỡ riêng tư là được.

Trong sân dựng sân khấu kịch, Chân Bảo Lộ đang cùng tỷ tỷ và Tiết Nghi Phương vui vẻ ngồi xem. Chỉ là có mỗi Chân Bảo Quỳnh thích xem, thật ra Chân Bảo Lộ không thích xem mấy cái này, tán gẫu cùng Tiết Nghi Phương bên cạnh.

Tiết Nghi Phương đối với vị Chu biểu tỷ kia rất oán hận, nói nhỏ thì thầm cả buổi, cũng còn chưa đủ hả giận. Bởi vì quá mức kích động, lại làm đổ nước trà, đành phải trở về Hương Tuyết Ô đối xiêm y.

Ngay lúc này, có một nha hoàn mặc y phục màu xanh lục đi tới, mời Chân Bảo Quỳnh đi gặp lão thái thái.

Chân Bảo Quỳnh không nghi ngờ gì, tự nhiên đứng dậy đi gặp.

Chân Bảo Lộ lại cảm thấy có chút kỳ quái, mắt to đảo vòng vòng, sau đó giương mắt nhìn nha hoàn kia hỏi: “Vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp, không biết tên gọi là gì?”

Nha hoàn mặc y phục màu xanh lục chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, thanh tú sạch sẽ, đúng là không tệ, thấy biểu cô nương khách khí như thế, lại thấy biểu cô nương ăn mặc tinh xảo phú quý, gương mặt phấn nộn xinh đẹp tựa như Tiểu Tiên Nữ bên cạnh Vương Mẫu nương nương, nhìn không được mỉm cười.

Nha hoàn hành lễ nói: “Thưa Chân Lục cô nương, nô tỳ gọi là Lục Đan.”

Rồi sau đó nói với Chân Bảo Quỳnh: “Chân Tứ tiểu thư, xin theo nô tỳ đi qua, cũng đừng làm lão thái thái đợi lâu.”

Chân Bảo Quỳnh gật gật đầu, hướng phía Chân Bảo Lộ nói: “Muội hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, tỷ đi gặp ngoại tổ mẫu rồi lập tức quay lại.”

Nàng cũng sẽ không chạy loạn. Chân Bảo Lộ nhu thuận gật đầu: “Ừm, tỷ tỷ yên tâm đi đi, muội biết rồi.” Trong lòng lại âm thầm ghi nhớ tên và hình dáng của nha hoàn này.

Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ nhà mình đi theo nha hoàn Lục Đan, cảm thấy hơi nghi ngờ, nhưng nơi này là phủ An Quốc Công, nhà ngoại tổ của tỷ tỷ, nên sẽ

không xảy ra chuyện gì. Đồi trước tỷ tỷ ở phủ An Quốc Công lâu như vậy, cũng chưa nghe nói qua xảy ra chuyện gì. Mà phủ An Quốc Công, cũng sẽ không có người làm gì biểu cô nương, nếu nói Vương Thị không thích nàng, thế nhưng tỷ tỷ cũng không có trêu chọc tới bà ta. Hơn nữa lão thái thái yêu thương tỷ tỷ như vậy, Vương Thị xem ở mặt mũi lão thái thái, cũng nên khách khí với tỷ tỷ hơn.

Đúng lúc này, Tiết Nghi Phương làm bản váy, trở về phòng thay y phục. Nên không có ai nói chuyện với Chân Bảo Lộ.

Mà Chân Bảo Quỳnh theo nha hoàn Lục Đan đi đến Như Ý Đường của lão thái thái, tới một chỗ vắng vẻ gần ao hoa sen, mới phát giác là lạ, vì thế hỏi nha hoàn Lục Đan: “Không phải ngoại tổ mẫu muốn gặp ta à? Vì sao lại dẫn ta tới đây?”

Tuy Chân Bảo Quỳnh thận trọng, nhưng chưa từng xảy ra sự tình gì ở phủ của ngoại tổ mẫu, nhất thời cũng không nghĩ đến chuyện khác.

Nha hoàn Lục Đan dẫn Chân Bảo Quỳnh tới đình nghỉ mát Bát Giác cạnh hồ sen.

Trong lương đình có đặt sắn bàn và ghế đá, bên trên đặc biệt bày biện trái cây cùng điểm tâm.

“Lão thái thái nói trong phòng oi bức, nghĩ đến muốn trò chuyện cùng biểu cô nương ở ngoài này. Biểu cô nương ngồi đây trước, đợi một chút lão thái thái sẽ tới ngay đây.”

Chân Bảo Quỳnh suy nghĩ, nói: “Không cần, ta vẫn cứ đi qua tìm tổ mẫu đi.”

Nha hoàn Lục Đan vội ngăn lại nói: “Thời điểm nô tỳ tới, vừa vặn thấy Quốc Công gia tiến vào Như Ý Đường, có lẽ Quốc Công gia có chuyện quan trọng muốn nói với lão thái thái, lúc này biểu cô nương đi qua, sợ là không thích hợp.” Lại thấy Chân Bảo Quỳnh có vẻ bất an, vội động viên nói, “Biểu cô nương chờ ở đây một lát, nô tỳ đi xem lão thái thái và Quốc Công gia đã nói chuyện xong chưa.”

Chân Bảo Quỳnh thấy nha hoàn kia nói xong liền đi, thì bắt đầu hoài nghi, thấy trên bàn đá để hai cái ly, càng cảm thấy không ổn, nghĩ nghĩ, thấy vẫn nên đi qua tìm ngoại tổ mẫu thì hơn.

Ngày thường Chân Bảo Quỳnh đoan trang nho nhã, nhưng lúc này cũng không lo gì nữa, nhìn bốn phía không có ai, liền nhắc váy, vội vàng chạy ra ngoài.

Tới khi chạy đến chỗ rẽ ở đường mòn, không ngờ bên cạnh bỗng nhiên đi tới một người, Chân Bảo Quỳnh cố sức dừng lại, cuối cùng vẫn không kịp nên bị đụng vào.

Suy cho cùng Chân Bảo Quỳnh tuổi còn nhỏ, lúc này cũng không biết làm sao, đến khi ngước mắt nhìn thấy người trước mặt, mới sững sờ kêu lên: “Tổng nhị công tử!”

Tổng Chấp cũng vô cùng kinh ngạc, nhất thời mở to hai mắt.

Vừa mới nãy có gã sai vặt nói Tiết Nhượng tìm hắn, hắn liền đi tới đây, không ngờ gã sai vặt đưa hắn đến nơi này, đảo mắt đã không thấy người. Loại thủ đoạn này, Tổng Chấp nghĩ là đã biết, nhưng hắn không ngờ tới, lại gặp được Chân Tứ tiểu thư ở chỗ này.

Tổng Chấp khẽ giật mình, lại thấy bên người Chân Tứ tiểu thư không có nha hoàn đi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vô cùng hoảng hốt lo sợ, thì hắn đã hiểu rõ.

Trong lòng lập tức càng tức giận, nắm đấm trong tay áo siết chặt.

Đột nhiên Tổng Chấp nghe được thanh âm của phu nhân, liền biết không ổn, lập tức nắm chặt tay tiểu cô nương trước mặt, núp vào trong bụi cây bên cạnh.

Chân Bảo Quỳnh vốn đang sợ hãi, nhưng gặp được Tổng Chấp, biết rõ cách làm người của hắn, lại biết hắn và Đại Biểu Ca qua lại thân thiết, liền có chút yên lòng. Không ngờ hắn lại làm ra cử chỉ lỗ mãng như thế, Chân Bảo Quỳnh muốn rút ra, lại nghe hắn nói với vẻ mặt thành thật: “Tin tưởng ta, ta sẽ không hại muội.”

Cuối cùng Chân Bảo Quỳnh vẫn tin hắn, nghe hắn nói như vậy, cũng không phản kháng nữa, chỉ theo hắn trốn vào trong bụi cây.

Ẩn nấp trong bụi cây từng nhỏ hẹp, sau lưng dựa vào một khối đá lớn, Chân Bảo Quỳnh không dám lộn xộn, nhưng lúc này phía sau lưng hoàn toàn dán lên trên lồng ngực của nam tử. Trên mũi tràn đầy hơi thở mát lạnh trên người nam tử.

Lồng ngực nhấp nhô, nàng mắc cỡ đến lỗ tai nóng lên, muốn xê dịch người ra, tránh khỏi lồng ngực của hắn.

Chỉ là nàng khẽ động, cây tùng cũng sẽ phát ra âm thanh “xoạt xoạt”.

Tổng Chấp nắm chặt tay tiểu cô nương trong ngực, cổ tay mảnh khảnh trơn mềm như son còn hơn so với tưởng tượng của hắn. Cổ họng Tổng Chấp giật giật, biết cử chỉ của mình đường đột, nhưng hôm nay không thể không làm thế, nói khẽ: “Đừng nhúc nhích.”

Bên tai là hơi thở nam tử ấm áp, Chân Bảo Quỳnh chỉ cảm thấy hai má nóng hổi, lúc này mình lộn xộn khiến bụi cây phát ra tiếng động, lập tức nhu thuận

“Ừm” một tiếng, cũng không dám lộn xộn nữa.

Nàng cắn cắn môi, xuyên qua khe hở của bụi cây, ngược lại thấy được người đi tới.

Hai mắt Chân Bảo Quỳnh đột nhiên tròn to.

Đi tới chính là ngoại tổ mẫu của nàng, bên cạnh là mẹ Vương Thị.

Vương Thị cùng lão thái thái tản bộ tới, nhìn thấy trong lương đình không có một bóng người, nhất thời sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm mắng một câu: Vô dụng.

Tất nhiên Lão thái thái cũng nhìn thấy trên bàn đá trong chòi nghỉ mát có bày điểm tâm, trên mặt mỉm cười, nói: “Không biết là ai mà biết hưởng thụ như vậy, ở đây đúng là chỗ tốt.”

Vương Thị cũng cười theo: “Hôm nay là sinh thần của Nhượng nhi, ở trước náo nhiệt, chắc là có đứa nhỏ nào thích an tĩnh, nghỉ ngơi ở chỗ này.”

Lời nói của Lão thái thái và Vương Thị, Chân Bảo Quỳnh đều nghe được. Trong chốc lát Chân Bảo Quỳnh cũng biết đây là chuyện gì xảy ra.

Căn bản ngoại tổ mẫu không có phái người tìm nàng, mà là có người tìm cách đưa nàng tới nơi này, rồi sau đó... Chân Bảo Quỳnh cảm nhận được hơi thở của nam tử bên cạnh, cũng không dám nghiêng đầu nhìn hắn. Trong lòng suy nghĩ: Tổng nhị công tử cũng bị người dẫn đến nơi đây?

Nếu nàng chờ tại đình nghỉ mát, Tổng nhị công tử đi tới, rồi gặp được nàng. Bên cạnh bọn họ vừa không có nha hoàn hay gã sai vặt đi theo...

Tình cảnh như vậy, nếu để ngoại tổ mẫu nhìn thấy, nàng cùng Tổng nhị công tử...

Tình tình Chân Bảo Quỳnh mềm yếu, nghĩ đến đây, hốc mắt không khỏi có chút ửng hồng.

Tổng Cháp nghiêng đầu, thấy mi mắt tiểu cô nương ướt át, biết nàng thông minh, giờ phút này sợ là đã biết rõ cuộc hôm nay là chuyện gì xảy ra.

Tiểu cô nương nhu thuận hiểu chuyện như vậy, là ai muốn hại nàng chứ? Nếu hôm nay người gặp không phải hắn, vậy nàng... Nghĩ đến đây, Tổng Cháp thật vất vả mới đè nén xuống tình cảm bùng lên lần nữa.

Hắn không thể nhìn nàng chịu ủy khuất như vậy, dịu dàng động viên nói: “Yên tâm, đã không sao rồi.”

Đội lão thái thái cùng Vương Thị đi xa, Tổng Cháp mới cẩn thận từng li từng tí mang Chân Bảo Quỳnh ra ngoài.

Thấy y phục của nàng có chút rối loạn, búi tóc bên trên cũng dính lá cây. Tổng Cháp muốn thay nàng sửa soạn lại. Chỉ là dù sao người ta cũng là cô nương trong nhà, hắn không dám đụng vào y phục của nàng, chỉ giờ tay lấy xuống lá cây trên búi tóc.

Nghe giọng nói của tiểu cô nương run run khách khí nói một câu cảm ơn với hắn, lúc này Tổng Cháp mới ho nhẹ, dẫn đo trong chốc lát, mặt mày ôn hòa nói: “Chân Tứ tiểu thư, mới vừa rồi là ta đường đột, chỉ là tình huống khẩn cấp. Muội yên tâm, chuyện này sẽ không có người khác biết.

Hắn sợ cử chỉ của mình sẽ làm cho vị cô nương trước mặt thấy không vui.

Chân Bảo Quỳnh tự nhiên là tin con người Tổng Cháp, trước mắt nghe hắn nói như vậy, vội lắc đầu, mắt hạnh ngập nước cảm kích nhìn hắn, môi hồng khẽ nói: “Hôm nay may mắn là có Tổng nhị công tử, nếu không phải huynh...” Loại chuyện này, Chân Bảo Quỳnh không muốn nói tiếp, nàng cố gắng mỉm cười, nói: “Tóm lại là cảm ơn huynh.”

.

Chân Bảo Lộ bên này, đội Tiết Nghi Phuong thay đổi xiêm y trở lại, nàng mới vội hỏi: “Nghi Phuong biểu tỷ, người có biết bên người ngoại tổ mẫu có một nha hoàn tên Lục Đan không?”

Tiết Nghi Phuong chẳng những thay đổi xiêm y xinh đẹp, còn chải búi tóc tinh xảo giống như Chân Bảo Lộ, đúng là mới được thiếp thân nha hoàn Hương Hàn của Chân Bảo Lộ chỉ cho.

Đang đắc ý, thì nghe Chân Bảo Lộ hỏi như vậy, Tiết Nghi Phuong mới ngẫm nghĩ lại, rồi sau đó nháy mắt mấy cái nói: “Không có, mỗi ngày ta đều đi Như Ý Đường, nhưng chưa nghe nói qua.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ 'lộp bộp', khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trầm xuống.

Lúc này mới gấp gấp đứng dậy, chạy tới phương hướng tỷ tỷ mới đi.

Chân Bảo Lộ vô cùng hối hận.

Vì sao lúc này nàng không để tâm hơn? Lão thái thái chỉ muốn gặp một mình tỷ tỷ, nàng cứ mặt dày đi theo là tốt rồi. Một đứa nhỏ thì cần gì mặt mũi.

Chân Bảo Lộ theo hướng Như Ý Đường chạy tới, nhưng lâu như vậy rồi, cũng không biết tỷ tỷ có xảy ra chuyện gì hay không. Nàng gấp vô cùng, nhìn

thấy thiếu niên đi tới, tựa như thấy được cứu tinh, vội vàng chạy lại, bắt lấy tay của hắn, đỏ mắt bật khóc “oa”: “Đại Biểu Ca, không thấy tỷ tỷ của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Canh hai – Tính tình

Ngày thường Chân Bảo Lộ vốn có một đôi mắt to long lanh ngập nước, lúc này lo lắng, từng giọt nước mắt to như hạt đậu 'lộp bộp' rơi xuống, bộ dáng đáng thương, khiến cho Tiết Nhượng xưa nay dù đứng trước núi thái sơn sụp đổ cũng ung dung thản nhiên, bị sợ hết hồn.

Tiết Nhượng cầm chặt bàn tay bé nhỏ của nàng, vàng trán ngưng trọng, vô vẻ nói: “Đừng có gấp, muội từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Chân Bảo Lộ tin hẳn, đem đầu đuôi sự tình nói với hắn, “... Thế nhưng mà Nghi Phương biểu tỷ nói với ta, bên người ngoại tổ mẫu không có nha hoàn gọi là Lục Đan. Ta lo lắng tỷ tỷ sẽ xảy ra chuyện.” Mặc dù sốt ruột, nhưng đến cùng không có rối loạn, dù sao trước mắt tìm tỷ tỷ mới là quan trọng nhất.

Tiết Nhượng suy nghĩ, rồi nói: “Như vậy đi, ta dẫn muội đi tới chỗ tổ mẫu xem thử.”

Cũng chỉ có thể như vậy. Chân Bảo Lộ tình nguyện là mình suy nghĩ nhiều, nói với Tiết Nhượng, “Vậy chúng ta đi nhanh lên đi.”

“Ừm.” Tiết Nhượng gật đầu, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy vết nước mắt, thì lấy khăn tay ra lau cho nàng.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới phản ứng được, cảm thấy thật xấu hổ quá đi, vội nói: “Để ta tự làm được rồi.” Nàng tiếp nhận cái khăn trong tay Tiết Nhượng, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, vội lau xong rồi, mới dè dặt giương mắt, nhìn vào đôi mắt đen kịt thâm thúy của thiếu niên trước mặt, Chân Bảo Lộ lâu bầu, thanh âm còn làm bộ khóc thút thít, “Không cho Đại Biểu Ca chê cười ta.”

Bất quá, hiện nay nàng vẫn còn là con nít, khóc nhè không tính mất mặt chứ? Chỉ có tự an ủi mình như vậy, Chân Bảo Lộ mới thấy khá hơn chút.

Đội hai người theo phương hướng Như Ý Đường đi đến, từ rất xa, thấy đình nghỉ mát Bát Giác dưới cây đại thụ, có một thiếu nữ mặc y phục màu xanh nhạt đang lẳng lặng đứng đó, bộ dáng thanh tú động lòng người, tựa như nụ sen nhỏ mới nở trong ao ngày hè.

Chân Bảo Lộ vui mừng không thôi, vội bỏ tay của thiếu niên ra, vội vàng hấp tấp chạy tới, “Tỷ tỷ!”

Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội chạy nhanh, sợ nàng ngã sắp xuống, bèn đi lên trước nắm hai tay của nàng vội nói: “Đi từ từ thôi.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, lại hỏi: “Tỷ tỷ, không phải đi gặp ngoại tổ mẫu sao? Tại sao lại ở chỗ này?” Tuy đã tìm được tỷ tỷ, nhưng bây giờ thấy nàng một mình đứng ở chỗ này, Chân Bảo Lộ cũng lo lắng liệu có phải đã xảy ra chuyện gì rồi. Lại nhìn gương mặt của tỷ tỷ, có chút hồng hồng, trên mặt mặc dù không có vết nước mắt, nhưng hốc mắt có chút âm u.

Chân Bảo Quỳnh muốn nói, thì thấy Tiết Nhượng đi theo phía sau muội muội, có Tiết Nhượng biểu ca ở đây, nàng không tiện nói với muội muội là nàng gặp Tổng Chấp. Chỉ là... Chân Bảo Quỳnh vẫn còn có chút nghĩ mà sợ, nếu không phải gặp được Tổng nhị công tử, không biết hôm nay nàng sẽ phát sinh sự tình gì.

Chân Bảo Quỳnh đành phải mỉm cười nói: “Muội yên tâm, không có chuyện gì.” Lại thấy muội muội tỏ ra lo lắng, còn đã khóc, Chân Bảo Quỳnh càng cảm động lại tự trách, “Khiến muội lo lắng rồi.”

Chân Bảo Lộ lắc đầu: “Tỷ tỷ không có chuyện là tốt rồi.”

Nhìn tình hình trước mắt, tỷ tỷ không có xảy ra chuyện gì. Nhưng Chân Bảo Lộ cũng hiểu được, chuyện hôm nay, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy. Người đã tìm được thì tốt rồi. Chân Bảo Lộ một mực lôi kéo tay tỷ tỷ, nhất thời ngược lại là đã quên Đại Biểu Ca này giờ đi theo sau lưng nàng.

Vẫn là Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, nói với Tiết Nhượng: “Đa tạ biểu ca giúp ta chăm sóc cho Tiểu Lộ.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới nhớ tới Tiết Nhượng, xoay người, cũng muốn nói tiếng cảm tạ, nhưng Đại Biểu Ca đã mở miệng nói trước: “Ta đưa các người quay lại.”

Chân Bảo Quỳnh khẽ vuốt cằm, ánh mắt nhìn về phía hành lang cách đó không xa. Thấy thiếu niên áo bào xanh vốn nên đứng đó đã đi rồi, lúc này mới rủ mắt xuống, thoáng khẽ cong môi.

Chân Bảo Lộ một lòng để trên người tỷ tỷ, lúc này biểu lộ rất nhỏ của Chân Bảo Quỳnh, tự nhiên cũng đã rơi vào trong mắt nàng. Chân Bảo Lộ là người từng trải, hiểu được loại vẻ mặt này có ý vị như thế nào, lập tức liền suy nghĩ: Chớ không phải là tỷ tỷ đã gặp người nào rồi chứ?

Trên đường đi Chân Bảo Lộ cứ một mực nắm tay tỷ tỷ như vậy, nghĩ đến chuyện vừa rồi, vội về tới dưới sân khấu kịch, hai người ngồi xuống, Chân Bảo Lộ nhìn chiếc khăn màu xanh ngọc trong tay, mới nghĩ tới điều gì, lâu bầu: “Ôi, Đại Biểu Ca ----”

Chân Bảo Lộ đang muốn đứng dậy, lại bị Chân Bảo Quỳnh kéo lại, nàng ta cười nói: “Đã đi rồi.”

Đi rồi.

Chân Bảo Lộ nắm khăn trong tay, nhìn thoáng qua hành lang cách đó không xa, đúng vậy, thấy Đại Biểu Ca đã đi xa.

Là đi qua chỗ bằng hữu mời đến sao?

Thế nhưng mà... Như thế nào ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng với nàng. Thói quen này đúng là khiến người ta không thích chút nào. Chân Bảo Lộ tức giận oán trách, rồi cất chiếc khăn vào.

Hôm nay xảy ra loại chuyện này, đương nhiên Chân Bảo Quỳnh cũng không dám lưu lại nữa. Sau khi tàn tiệc, Chân Bảo Quỳnh đến nói tạm biệt với lão thái thái, chuẩn bị mang theo muối muối hồi phủ. Mà Tiết Nghi Phuong vốn nghĩ đến hôm nay có thể đem hai vị biểu tỷ biểu muội lưu lại, buổi tối còn có thể ngủ cùng một chỗ, lúc này nghe hai người phải đi, rất không tình nguyện, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống nói: “Không phải nói ở lại mấy ngày sao? Tại sao muốn đi trở về?”

Nhìn bộ dáng của Tiết Nghi Phuong, Chân Bảo Lộ cũng không nỡ, nhưng nàng biết hôm nay tỷ tỷ bị kinh hải, nếu bây giờ ở lại phủ An Quốc Công, buổi tối làm sao ngủ được? Chân Bảo Lộ nắm tay Tiết Nghi Phuong nói: “Lần tới đi. Lần tới ta nói với phụ mẫu, cùng tỷ tỷ tới chơi với người, nhất định sẽ ngủ lại qua đêm, thế nào?”

Tiết Nghi Phuong là tiểu cô nương thông minh, sao không biết đây chỉ là lời nói có lệ..., vì có quan hệ tốt với Chân Bảo Lộ, Tiết Nghi Phuong cũng không khách khí, lúc này liền vạch trần nói: “Ta mới không tin đâu, ta thấy là ngươi không thích nhà của ta thôi.”

Lúc này đến phiên Chân Bảo Lộ không biết làm sao.

Vương Thị nhìn con gái nhà mình như vậy, vội tới kéo con gái đến bên cạnh, nói: “Con nhìn con xem, sao lại nói vậy? Hôm nay Quỳnh nhi cùng Lộ nhi không ở lại, cũng không phải ngày sau không tới nữa. Lần tới nương sẽ nói với cô mẫu, cho Quỳnh nhi và Lộ nhi tới nhà chúng ta ở lại một thời gian, cùng chơi với người được chứ.”

Đến cùng Tiết Nghi Phuong vẫn phải nghe lời của nương..., đành lưu luyến gật đầu.

Lão thái thái cũng ở đây, thấy tình cảm của mấy cháu gái tốt như vậy, thì rất vui. Lúc này ngoại tôn nữ phải về phủ, lão thái thái cũng lo lắng, phân phó ma ma bên cạnh: “Đi Tứ Hòa Cư kêu Đại thiếu gia đến, để hắn đưa Quỳnh nhi và Lộ nhi về phủ.”

Ma ma đáp dạ, rồi đi đến Tứ Hòa Cư của Tiết Nhượng.

Vương Thị nghe xong lại cười nói: “Lão tổ tông sợ là hồ đồ rồi, lúc này bằng hữu trong học viện của Nhượng nhi đều ở đây, hôm nay là sinh thần của hắn, thật vất vả mới tụ họp lại, làm sao để hắn đưa Quỳnh nhi và Lộ nhi về được, con dâu thấy hãy để Đàm nhi đưa là được rồi.”

Nói cũng đúng. Tuy Lão thái thái muốn cho Nhượng nhi chung đụng với ngoại tôn nữ nhiều hơn, nhưng hôm nay là sinh thần của cháu trai, trong phòng còn có khách khứa, đích thật là không thích hợp.

Lão thái thái nói: “Vậy được, để Đàm nhi đưa cũng tốt.”

Ngược lại là Tiết Đàm rất tình nguyện đưa hai vị biểu muội này về phủ.

Trên xe ngựa, Chân Bảo Lộ còn muốn nói đến chuyện vừa rồi, nhưng rõ ràng tỷ tỷ của nàng không muốn nói. Đến tột cùng tỷ tỷ đã gặp người nào? Chân Bảo Lộ biết tính tình tỷ tỷ dịu dàng ngoan ngoãn, chỉ sợ nàng bị người ta khi dễ, cũng không nói ra.

Chân Bảo Lộ phiền não vén rèm xe ngựa lên, nhìn nhị biểu ca Tiết Đàm cười ngựa bên cạnh, nhất thời không thích ứng được là hôm nay không phải Đại Biểu Ca đưa các nàng về.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Canh một - Cung chiều

Tất nhiên Chân Bảo Lộ không yên tâm việc của tỷ tỷ, nhưng thấy tỷ tỷ không bị tổn hại chỗ nào, nàng không tiện hỏi nhiều. Buổi tối Chân Bảo Quỳnh ở lại U U Hiên của muối muối một hồi, vừa lúc Từ thị sang đây xem con gái. Ba mẹ con ngồi tán gẫu cùng nhau cả buổi. Đến khi sắc trời không còn sớm, Từ thị mới nói: “Quỳnh nhi cũng về nghỉ sớm đi, sáng mai còn phải đến trường đây.”

Chân Bảo Quỳnh gật đầu, đứng dậy chuẩn bị trở về.

Từ thị chú ý đến gò má trắng nõn của trưởng nữ, ánh mắt đột nhiên rơi vào phần gáy của nàng, tựa như nhìn thấy cái gì, ánh mắt lập tức gật mình, gọi: “Quỳnh nhi.” Bà gọi trưởng nữ lại, đưa tay vén tóc phủ hai bên của trưởng nữ lên, tóc phía bên phải được vén lên, thì thấy có một vết màu đỏ trên càn cổ trắng nõn của tiểu cô nương.

Từ thị trầm mặt hỏi: “Đây là làm sao?”

Chân Bảo Quỳnh cũng hoảng sợ, dơ tay sờ vào cổ, sắc mặt chợt tái mét, không biết nên nói cái gì.

Chân Bảo Lộ nhìn vào mắt của mẫu thân nhà mình, biết trong lòng mẫu thân đang nghĩ như thế nào, liền nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay.

Sắc mặt Từ thị ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt hoảng loạn luống cuống của trưởng nữ, lại càng lo lắng. Bà hỏi: “Con nói cho nương nghe, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Chân Bảo Quỳnh cắn cắn môi. Từ trước đến nay nàng không biết nói dối, liền nói ra đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra hôm nay.

Từ thị nghe xong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vương thị thật đúng là mợ tốt!” Vương thị thông minh lanh lợi, tính tình mạnh mẽ, tuy hai phủ có qua lại, nhưng từ trước đến nay với Từ thị đều là bằng mặt không bằng lòng. Vì trưởng nữ, Từ thị cùng phủ An Quốc Công cũng tới lui thân cận, nên hiểu rõ người trong phủ An Quốc Công. Nếu thật muốn tính kế con gái của bà, thì chỉ có mợ Vương thị.

Từ thị nói, “Con nói Tổng nhị công tử ấy, hần..., có thể nào hần đối với con...”

Chân Bảo Quỳnh tuổi còn nhỏ, nào biết đến việc này, vừa nghe thấy lời nói của Từ thị, sửng sốt một lúc lâu, mới phản ứng được, chính là phương diện kia. Nàng chỉ lo mẫu thân nhà mình hiểu lầm con người Tổng Cháp, vội vàng lắc đầu nói: “Nương, Tổng nhị công tử không phải loại người như vậy, hần một lòng che chở con gái, nếu không có hần tùy cơ ứng biến, hôm nay con gái cùng hần đơn độc gặp nhau, bị ngoại tổ mẫu và bọn hạ nhân nhìn thấy, sợ là dù thế nào cũng không giải thích rõ được.”

Cho dù lão thái thái tin nàng, nhưng không biết được bọn hạ nhân nghĩ ra sao. Một khi loại chuyện này truyền đi, thì thanh danh của nàng trước đó có tốt cỡ nào, cũng bị phá hủy trong chốc lát.

Chân Bảo Lộ cũng đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra hôm nay, thấy tỷ tỷ bảo vệ Tổng Cháp, liền biết đúng là tỷ tỷ có chút để ý đến Tổng Cháp. Suy cho cùng Tổng Cháp sẽ là tỷ phu tương lai của nàng, Chân Bảo Lộ cũng nói: “Nương, Tiểu Lộ gặp qua Tổng nhị công tử vài lần, hần là người tốt, còn là bạn tốt của Đại Biểu Ca.”

Từ thị đang tức giận, nghe con gái nói như vậy, nghiêm nghị nói: “Con nít con nôi, biết cái gì là người tốt cái gì là người xấu? Hôm nay tỷ tỷ ngơoi xảy ra loại chuyện này, sao ngươi không nói cho nương biết?”

Chân Bảo Lộ mấp máy môi, trong lòng thấy tủi thân, đang muốn nói thì Chân Bảo Quỳnh vội nói: “Nương, chuyện hôm nay, là con gái không muốn làm cho nương lo lắng, hơn nữa cũng không có phát sinh ra chuyện gì, cho nên mới không để Tiểu Lộ nói với nương.” Xảy ra chuyện như vậy, Chân Bảo Quỳnh cũng sợ hãi, viền mắt của nàng đỏ lên, nói, “Nếu không phải Tiểu Lộ mang theo Đại Biểu Ca đi tìm con, lúc ấy con cũng không biết trở về như thế nào.”

Từ thị mở to hai mắt: “Đại Biểu Ca của con cũng biết?”

Chân Bảo Quỳnh lắc đầu: “Không có, Đại Biểu Ca không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ mang theo Tiểu Lộ tìm con gái mà thôi.” Nàng sờ lên vết đỏ trên cổ, nhỏ giọng nói, “Cái này chắc là lúc trốn ở trong bụi cây, không cẩn thận bị vạch vào, khi đó trong lòng con gái rất sợ, cắn bản là không để ý nhiều như vậy.”

Ra là vậy, cuối cùng Từ thị cũng yên tâm hơn.

Từ thị kêu Chân Bảo Quỳnh đem sự việc từ đầu chí cuối nói lại một lần nữa cho bà nghe, sau đó mới nói với trưởng nữ: “Được rồi, chuyện này trong lòng nương có tính toán, con nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Chân Bảo Quỳnh suy nghĩ một chút, rồi nói: “Trong lòng con gái vẫn còn hơi sợ, hôm nay muốn ngủ cùng với Tiểu Lộ.”

Một năm qua, tình cảm của hai tỷ muội rất tốt, thường xuyên ngủ cùng nhau. Từ thị nghe xong cũng không nói gì, chỉ dặn dò hai người vài câu, liền trở về Nghi An Cư.

Từ thị đi rồi, Chân Bảo Quỳnh mới đưa tay sờ sờ mặt của muội muội, nói: “Tiểu Lộ, đừng giận, hả?”

Tỷ tỷ rất hiểu rõ nàng. Chân Bảo Lộ lắc đầu, rừ mi làm bầm: “Ta không để ở trong lòng.” Lại nghĩ tới cái gì, cong cong môi, nói với tỷ tỷ, “Tỷ tỷ thích Tổng nhị công tử sao?”

Chân Bảo Quỳnh gật mình, nhìn vào đôi mắt to trong veo của muội muội nhà mình, vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng. Chuyện hôm nay, sở dĩ nàng không nói với muội muội, bất quá là cảm thấy muội muội còn nhỏ, nhưng bây giờ bộ dáng già đời này, thật ra khiến Chân Bảo Quỳnh có hơi mắc cỡ. Lỗ tai nàng hơi ửng hồng, nói làm bầm: “Không còn sớm nữa, mau mau ngủ đi.”

Chân Bảo Lộ thấy bộ dạng tý tỷ xấu hổ, liền biết trong lòng tý tỷ nghĩ như thế nào. Cũng không biết kiếp trước tý tỷ và Tống Cháp có phải là ... kết duyên như vậy hay không, mặc kệ là ra sao, duyên phận của hai người, cho dù thế nào cũng không ngăn được.

Chân Bảo Lộ cười hi hi, làm hại Chân Bảo Quỳnh có chút xấu hổ, cũng không thêm chú ý đến hình tượng đoan trang lịch sự thường ngày nữa, tiến lên khe khẽ đánh vài cái vào mũi của muội muội.

“Ui ui, đau, tý tỷ đánh người, muội muốn nói cho tý phu nghe.”

Chân Bảo Lộ ôm mũi nhỏ mềm mại của mình. Cười chum chim khẽ nói.

Từ thị nổi giận đùng đùng trở về Nghi An Cư, thấy Chân Như Tùng mặc một thân y phục ở nhà đang ngồi trên giường đọc sách. Lúc này Từ thị liền đỏ mặt, vội vàng vàng đi tới nói: “Phu quân, người phải làm chủ cho Quỳnh nhi của chúng ta.” Nghĩ đến chuyện hôm nay, Từ thị cực hận Vương thị.

Chân Như Tùng nghĩ, thê tử là đi qua xem hai đứa con gái, vậy mà trở lại đã có dáng vẻ ấy, vội đặt quyển sách trên tay xuống, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Từ thị đem sự việc từ đầu chí cuối nói ra tất cả, sau cùng mới nói: “May mà Tống nhị công tử là chính nhân quân tử, nếu không thanh danh của Quỳnh nhi chẳng phải bị hủy rồi sao?”

Xưa nay Chân Như Tùng xem con của mình như bảo bối, trưởng nữ nhu thuận hiểu chuyện, khiến ông vui mừng nhất, giờ ở phủ An Quốc Công lại xảy ra loại chuyện này, ông cũng nhìn không được. Nhưng phủ An Quốc Công không giống những phủ khác, là nhà mẹ đẻ của thê tử nguyên phối, sau khi thê tử qua đời, ông vì trọng mặt mũi của thê tử, nên có vài phần khách khí nhưn nhường đối với phủ An Quốc Công. Chân Như Tùng nói: “Chuyện này, nếu thật là do Vương thị, ta làm phụ thân, tự nhiên sẽ vì Quỳnh nhi lấy lại công đạo, nhưng lúc này chúng ta không có chứng cứ.”

Đúng vậy. Từ thị biết rõ chuyện này chắc chắn là do Vương thị gây nên. Bà nghĩ nghĩ, hiểu được trong phủ An Quốc Công, Tiết lão thái thái yêu thương cháu đích tôn Tiết Nhượng, Quỳnh nhi nhà bà, trước kia vào ngày sinh của Tiết Nhượng, đều là phái người đưa lễ vật tới, lúc này nhưng là tự mình đi. Hơn nữa lần trước lúc Quỳnh nhi tham gia kỳ thi đầu vào trường nữ học, bà cũng nghe nói Tiết Nhượng cùng Tiểu Lộ chờ Quỳnh nhi cả buổi. Biểu huynh muội qua lại mật thiết, mà hai đứa nhỏ lại đến tuổi biết yêu, những điều này có ý nghĩa thế nào, là quá rõ ràng. Mà Vương thị, lo lắng Tiết lão thái thái sẽ tác hợp cho một đôi cháu đích tôn và ngoại tôn nữ đây mà.

Trong lòng Từ thị tức giận không thôi, cảm thấy Vương thị quá mức thâm độc.

Từ thị nói: “Thiếp thân chỉ là thấy ủy khuất thay Quỳnh nhi.”

Chân Như Tùng nghĩ nghĩ, nói: “Hai đứa nhỏ đều ngủ rồi sao?”

Từ thị gật đầu: “E rằng Quỳnh nhi vẫn còn bị kinh sợ, hôm nay ngủ bên Tiểu Lộ.”

Chân Như Tùng “Ừ” một tiếng, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi Từ thị: “Chuyện hôm nay, người không có giận chó đánh mèo với Tiểu Lộ chứ?”

Từ thị giật mình, ngược lại không nghĩ tới phu quân sẽ hỏi việc này. Nhớ tới mới vừa rồi bà sốt ruột nên khi nói chuyện với tiểu nữ nhi, giọng điệu có hơi nặng, chưa tính là giận chó đánh mèo. Tiểu Lộ có tính tình trẻ con, sợ là chẳng mấy chốc liền sẽ quên ngay thôi.

Bất quá Từ thị vẫn thấy thẹn trong lòng, nghĩ tới sáng mai tự mình làm chút điểm tâm bồi thường cho con gái.

Nhìn bộ dáng thê tử như vậy, Chân Như Tùng liếc nhìn, mi mày hơi nhíu lại nói: “Chuyện này ta sẽ phái người đi thăm dò rõ ràng. Ta còn có một số việc, đêm nay sẽ không ở lại nơi này, người đi ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong, liền đi ra khỏi Nghi An Cư.

Từ thị nghĩ muốn giải thích, vừa muốn, hôm nay đích thật là bệnh cũ của bà lại tái phát. Cũng không đuổi theo phu quân, mà là đi xem hai đứa con trai bảo bối béo tròn của mình.

Chân Như Tùng đi ra Nghi An Cư, ngược lại không đi tới thư phòng, mà là qua U U Hiên nhìn coi. Đi tới bên ngoài, thấy Chúc má má ra đây, Chân Như Tùng hỏi: “Đều ngủ rồi hả?”

Trong lòng Chúc má má rất rõ ràng, lão gia yêu thương tiểu thư nhà bà nhất, thật ra mỗi ngày sau khi Từ tiểu thư ghé qua xem tiểu thư nhà bà xong, lão gia cũng sẽ tới xem tiểu thư một chút. Chúc má má cười cười nói: “Dạ, hôm nay Từ tiểu thư và tiểu thư ngủ cùng nhau, hai tý muội thì thăm một lúc, bây giờ cũng đã yên tĩnh rồi.”

Giương mặt Chân Như Tùng nhu hòa, nhớ đến con gái má lúm đồng tiền tươi cười như hoa, trong lòng lập tức mềm mại. Chân Như Tùng nói: “Ta đây vào trong nhìn một cái.”

Chân Như Tùng nhẹ tay nhẹ chân đi vào, nha hoàn Hương Hàn canh đêm muốn hành lễ, ông vội giờ tay, làm động tác ngăn lại.

Vòng qua bình phong, Chân Như Tùng lẳng lặng đứng ở bên khung giường khắc hoa, nhìn hai đứa con gái đang ngủ yên trên giường, lúc này mới đưa tay vuốt gương mặt của tiểu nữ nhi. Chân Như Tùng nhẹ nhàng đẩy tóc mái trên trán của con gái ra, nhìn gương mặt non mềm của con, miệng nhỏ hơi nhếch lên.

Ánh mắt Chân Như Tùng tràn đầy vẻ cưng chiều nhìn thật lâu, lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, rồi mới ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Canh hai - Khăn tay

Ngày kế Chân Bảo Lộ không cần đi đến Ngọc Bàn Sơn học, nhưng phải ở trong phòng học thêu thùa.

Một năm qua, từ lúc đầu Chân Bảo Lộ chăm chỉ chịu khó, cho tới bây giờ dĩ nhiên ở trong mắt Tạ phu tử đã trở thành một học sinh thông minh nhu thuận. Ở phương diện này nàng thông tuệ, nhưng thua bởi môn thêu thùa.

Lúc này Chân Bảo Lộ thấy hoa mai xiêu xiêu vẹo vẹo trên khăn tay của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như bánh bao trắng nõn sụp đổ.

Chân Bảo Lộ cúi kinh buồng xuống việc thêu thùa trong tay, nhũ mày nhìn ra ngoài cửa sổ, người được trong phòng nồng nặc mùi hoa quế, thì nghĩ muốn Cát ma ma làm bánh hoa quế. Chân Bảo Lộ mấp máy miệng, nghĩ dù sao cũng phải thêu cho xong rồi mới ăn cái gì đó, lập tức cầm lấy khăn thêu tiếp.

Dạy Chân Bảo Lộ thêu thùa là nữ tiên sinh họ Trầm. Đến khi nhìn thấy Chân Bảo Lộ thêu khăn, nhũ mi thở dài nói: “Được rồi, hôm nay chúng ta thêu đến đây thôi.”

Chân Bảo Lộ sao không biết, Trầm tiên sinh ghét bỏ nàng đây mà. Chân Bảo Lộ ngượng ngừng nói: “Ta thêu một lát nữa thôi.”

Tuy nàng không am hiểu nữ công, nhưng mấy cái này cô nương trong nhà tất phải học được. Nàng không biết được đời này mình sẽ gả cho phu quân như thế nào, cũng hiểu được mình quyết chí làm một hiền thê. Ngâm thơ làm câu đối không thể no bụng, nhưng học giỏi thêu thùa, thì có thể vì phu quân và hải tử làm y phục chống lạnh bên người.

Chân Bảo Lộ biết mình nghĩ có chút xa vời, nhưng chuyện này, là nên từ từ học.

Mặc dù trong lòng Trầm tiên sinh than thở tài thêu thùa của Lục cô nương quả thật không có thiên phú, so với Tứ cô nương thông minh khéo tay đúng là kém quá xa, nhưng vị Lục cô nương này, tuổi nhỏ đã hiểu được đạo lý cần cù bù thông minh, Trầm tiên sinh nhìn thấy vẫn rất vui mừng.

Nhất thời thái độ của Trầm tiên sinh cũng ôn hòa hơn, gương mặt tròn phúc hậu khẽ mỉm cười: “Lục cô nương thêu một lúc nữa rồi nghỉ ngơi đi thôi, tuyệt đối đừng để hại mắt.”

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt quan tâm của Trầm tiên sinh, gật đầu nói: “Ừm, ta biết rồi.”

Thanh âm của tiểu cô nương cực kì mềm mại.

Lúc này Trầm tiên sinh mới yên tâm rời đi.

Chân Bảo Lộ lại thêu hoa mai mới học được hôm nay một lần nữa, tuy nhiên vẫn còn có chút khó coi, nhưng cuối cùng vẫn ra hình ra dáng. Như vậy là đủ rồi. Chân Bảo Lộ cười cười, gấp khăn tay lại, để vào ngăn kéo bên cạnh. Nhưng lúc mở ra, lại nhìn thấy chiếc khăn tay màu xanh ngọc đặt bên trong.

Đây không phải cái khăn Đại Biểu Ca đưa nàng hôm qua sao?

Chắc là Hương Hàn cất vào cho nàng.

Chân Bảo Lộ cầm khăn tay lên, nhìn trên mặt khăn không có bất kỳ hoa văn nào, vô cùng đơn điệu, giống như Đại Biểu Ca vậy đó, tính tình im lìm.

Chạng vạng Chân Như Tùng về phủ, đi tới U U Hiên, vừa vào phòng thì thấy con gái cúi đầu thêu thùa, thì trêu ghẹo nói: “Tiểu Lộ thêu gì đó, cho phụ thân nhìn xem nào?”

Nghe được âm thanh của phụ thân, Chân Bảo Lộ vội vàng giấu việc thêu thùa trong tay ra phía sau, lắc lắc đầu nói: “Còn chưa thêu tốt đâu, thêu xong rồi cho phụ thân xem.”

Chân Như Tùng sao không hiểu con gái, bài học và việc thêu thùa của nàng hàng ngày, Chúc ma ma đều đã bẩm báo với ông. Chân Như Tùng chỉ nghĩ con gái còn nhỏ sợ xấu mặt, không muốn để ông nhìn thấy tác phẩm xiêu xiêu vẹo vẹo, nên cũng không có hỏi nữa.

Chân Bảo Lộ vội vàng nói sang chuyện khác, nói: “Sao hôm nay phụ thân về sớm vậy?” Nàng mỉm cười, nhanh nhẹn bước xuống giường la hán, lôi kéo phụ thân đến bên ghế hoàng hoa lê, quan tâm nói, “Phụ thân ngồi đi.”

Áo bông nhỏ tri kỷ như vậy, Chân Như Tùng vui vẻ lập tức ngồi xuống.

Chân Bảo Lộ lại nghiêng đầu phân phó Hương Hàn: “Đi pha ly trà cho phụ thân.”

Chân Như Tùng nói: “Được rồi, phụ thân chỉ tới xem con, không uống trà. Con theo phụ thân tới thư phòng, phụ thân có đồ cho con.”

Chân Bảo Lộ tựa như tiểu cô nương bình thường, nghe được cho đồ, thì vui vẻ nói: “Là cái gì vậy?” Trong khoảng thời gian này, phụ thân lại không ra khỏi nhà, như thế nào đột nhiên nghĩ đến tặng quà cho nàng.

Chân Như Tùng giờ tay xoa đầu con gái, nói: “Theo phụ thân đi là được.”

“Dạ!” Chân Bảo Lộ vui vẻ gật đầu, được phụ thân nhà mình nắm tay, rời khỏi U U Hiên.

Nhất Đức Trai là thư phòng của Chân Như Tùng, vật dụng bên trong phần lớn đều là gỗ Hoàng Hoa Lê, bất quá trong góc phòng cũng có một kệ sách bằng gỗ bạch đàn. Chân Bảo Lộ biết, tất cả sách và chữ viết trên đó đều là khi phụ thân ở thời niên thiếu xem qua, từ phía dưới để những đồ chơi mà trước đây phụ thân từng chơi.

Chân Bảo Lộ ngoan ngoãn đi vào, liếc mắt liền thấy được trên bàn sách để một con điều, cặp mắt sáng rực lên, chạy nhanh tới, hai tay vịn vào góc bàn nói: “Điều đẹp quá.”

Chân Như Tùng bế con gái lên, dứt khoát để nàng ngồi trên bàn sách, rồi sau đó cầm lấy con điều nói: “Tiểu Lộ thích không?”

Điều làm rất đẹp, là hình vẽ con hươu, có điều hơi mập mạp. Chân Bảo Lộ nhìn, đương nhiên rất thích, muốn ôm chặt con điều, lại lo lắng làm hỏng nó, nên lại cẩn thận. Nàng nghiêng đầu nói: “Sao tự nhiên phụ thân lại làm điều cho Tiểu Lộ?”

Chân Như Tùng nghe xong, mới nói: “Chuyện của tỷ tỷ con hôm qua, phụ thân đã biết.”

Nói đến chuyện của tỷ tỷ, Chân Bảo Lộ liền tức giận, nói: “Phụ thân phải thay tỷ tỷ xả giận!”

Chân Như Tùng cười cười nói: “Cái này hiển nhiên phụ thân biết. Chỉ là Tiểu Lộ...” Ông cúi đầu, nhìn đôi mắt to ngập nước trong suốt của con gái, “Tôi hôm qua nương của con là lo lắng cho tỷ tỷ, thái độ đối với Tiểu Lộ mới không tốt, Tiểu Lộ rộng lượng, đừng để ở trong lòng. Về sau phụ thân nhất định thay con giáo huấn nương.” Vị Đại Học Sĩ xưa nay trầm ổn, nhưng bây giờ lại dùng giọng điệu ngây thơ như vậy, khiến cho người ta cảm thấy, ông cùng mình đứng chung lập trường.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, giọng nói trong vắt: “Được.” Nàng bỏ con điều xuống, ôm cổ phụ thân nhà mình nói, “Phụ thân thật tốt.”

Chân Như Tùng xoa xoa mặt nàng: “Vậy Tiểu Lộ của chúng ta không tức giận nữa chứ?”

Tiểu đại nhân Chân Bảo Lộ tựa như nghĩ nghĩ, thành thực nói: “Còn một điều.” Sau đó vươn bàn tay nhỏ trắng non mềm ra, đưa ngón tay cái và ngón trỏ lên quơ quơ. Nàng cười nói, “Trừ phi sáng mai phụ thân lại làm thêm một con điều nữa cho Tiểu Lộ.”

Thật là đứa nhỏ tinh ranh. Chân Như Tùng cười cười nói: “Được, trở về phụ thân làm thêm cho con một con điều.”

Hai cha con nói chuyện trong thư phòng, gã sai vặt bên cạnh Chân Như Tùng tới bẩm báo, nói bên ngoài có khách tới.

Hôm nay con gái là lớn nhất, Chân Như Tùng ôm con gái bảo bối trong lòng, thân nhiên nói: “Khách nào?” Bộ dáng có thể không gấp thì sẽ không cần nhìn xem.

Gã sai vặt đáp: “Là lão phu nhân của phủ Trung Dũng Hầu.”

Chân Như Tùng nhíu mày kiểm, trái lại có chút ngoài ý muốn, sau đó đặt con gái đứng xuống đất, nói: “Tiểu Lộ ngoan, trở về phòng trước, phụ thân đi gặp khách.”

Chân Bảo Lộ vừa nghe là Tổng lão phu nhân phủ Trung Dũng Hầu, liền hy vọng Nhị công tử Tổng Cháp phủ Trung Dũng Hầu cũng đến. Lúc này, Tổng lão thái thái tới đây làm cái gì? Chân Bảo Lộ kéo ống tay áo của phụ thân nói: “Tiểu Lộ cũng muốn đi.”

Chân Như Tùng chịu thua con gái, liền mỉm cười dặt tay con gái, nói: “Được, vậy thì cùng đi với phụ thân.”

Thế là một lớn một nhỏ, ra khỏi Nhất Đức Trai, tiến đến tiền sảnh gặp khách.

Lúc Chân Như Tùng đi qua, lão thái thái đang nói chuyện với Tổng lão thái thái phủ Trung Dũng Hầu. Tổng lão thái thái nhìn đứa bé xinh đẹp phần điều ngọc trác* được Chân Như Tùng dặt trong tay, lão nhân gia thấy trong lòng mềm mại, kinh ngạc nói: “Đây chính là Chân Lục cô nương?”

* Phần điều ngọc trác: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn, ở đây nghiêng về nghĩa

thứ 2

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn Tống lão thái thái, thấy hôm nay bà mặc bối tử màu hồng lệ chi* quanh thân áo có thêu nhánh bồ đào, gương mặt đầy nếp nhăn dày dặn phong sương, nhưng nụ cười rất hiền lành, cùng ngồi bên cạnh là tổ mẫu của nàng thì hoàn toàn khác nhau.

*màu của trái vải

Tống lão thái thái là vị lão nhân cực kỳ hiền lành, đời trước hôn sự giữa tỷ tỷ của nàng và Tống Cháp chậm trễ lâu như vậy, nếu không có Tống lão thái thái, sợ là tỷ phu cũng không gánh được áp lực lớn như vậy.

Lúc này nhìn thấy Tống lão thái thái, Chân Bảo Lộ lại cảm thấy bà trẻ hơn nhiều. Tóc vẫn hoa râm, không có giống đời trước chỉ toàn tóc bạc. Có điều bọn họ cũng chưa lớn.

Chân Bảo Lộ nhu thuận hành lễ, giọng nói ngọt ngào: “Tiểu Lộ gặp qua lão phu nhân.”

Tống lão thái thái liên tục nói, “Đưa bé ngoan”, rồi nắm bàn tay nhỏ kéo Chân Bảo Lộ đến bên người, giờ tay vuốt ve gương mặt và búi tóc nụ hoa gọn gàng của tiểu cô nương, càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp, hâm mộ nói với Chân lão thái thái: “Phong thủy của phủ Tề Quốc Công đúng là biết nuôi người, nhìn đứa nhỏ này xem, bộ dáng thật tốt. Ta sống đến từng tuổi này, chưa từng thấy một cô nương có linh khí như vậy.”

Lời khen ngợi..., không ai lại không thích.

Chân lão thái thái nghe xong, cũng rất vui mừng, ngoài miệng thì nói: “Đâu có, ngày thường Lộ nhi cũng rất bướng bỉnh.” Lúc này nhìn tiểu tôn nữ, cũng cảm thấy trải qua một năm này chăm chỉ cố gắng, không chỉ có nhu thuận hiền chuyện, bộ dáng thường ngày cũng càng đáng yêu.

Tống lão thái thái cực kỳ thích Chân Bảo Lộ, ôm tiểu cô nương không chịu buông tay. Tán dương hồi lâu, mới nói đến chính sự.

Lần này Tống lão thái thái đến, đó là vì thay cháu trai Tống Cháp cầu thân.

Chân Như Tùng vừa nghe, liền nhìn xem biểu tình của Chân lão thái thái.

Chân lão thái thái ngẩn người, cười cười nói: “Quỳnh nhi tuổi còn nhỏ, năm nay vừa mới tiến vào trường nữ học...”

Tống lão thái thái giống như rất hài lòng với Chân Bảo Quỳnh, nói không quan trọng, “Đưa cháu này của ta cũng bắt quá mới mười sáu, ngược lại không gấp thành thân.”

Tuy Chân Bảo Lộ kinh ngạc, cũng hiểu được, xưa nay Tống lão thái thái cực kỳ yêu thương đứa cháu Tống Cháp này, đời trước sau khi tỷ tỷ gả đi, Tống lão thái thái cũng yêu ai yêu cả đường đi, chẳng những yêu thương tỷ tỷ, cũng rất chiều cố tởi nàng. Hôm nay đến cầu thân, nói chung cũng là ý tứ của Tống Cháp. Bất quá, trái lại Tống lão thái thái có tấm lòng rộng lượng, nam tử trong giới quý tộc Hoàng Thành, mười sáu tuổi cũng nên thành thân rồi. Nhưng Tống lão thái thái lại không hề sốt ruột, bộ dạng tỏ ra là có thể đợi.

Tống lão thái thái cũng không phải lần đầu tới cửa cầu hôn, Chân lão thái thái vẫn có chút vừa lòng với phủ Trung Dũng Hầu, nhưng nếu lúc này Tống lão thái thái đến cầu thân cho trường tôn, Chân lão thái thái có thể sẽ đáp ứng, nhưng Tống Cháp là Nhị công tử. Chân lão thái thái có hơi do dự, liền muốn bàn bạc lại.

Tống lão thái thái là người sáng suốt, nói: “Dù sao cũng là việc chung thân đại sự, tất nhiên cần phải suy nghĩ. Lần trước lúc ta đưa cháu gái đi trường nữ học, trái lại có gặp Chân Tử cô nương, bộ dáng của tiểu cô nương rất tốt, ta nhìn thấy vô cùng yêu thích, nhớ tới cô nương tốt như vậy, có thể làm cháu dâu của ta thì hay bao nhiêu. Lão phu nhân yên tâm, nếu việc hôn sự giữa hai nhà chúng ta có thể thành, ngày sau ta khẳng định sẽ đối với Quỳnh nhi tốt hơn cháu trai của mình.”

Lời nói này rất hay, nhưng Tống lão thái thái là thật lòng. Chân Bảo Lộ hiểu rất rõ, Tống lão thái thái là một trong số ít người thích cháu gái hơn cháu trai.

Chân lão thái thái mỉm cười đáp ứng, cùng Chân Như Tùng nói một hồi rồi tự mình đưa bà xuất phủ.

Tống lão thái thái nắm bàn tay nhỏ của Chân Bảo Lộ, không nỡ buông ra, cười nói: “Nếu có thì giờ rảnh, lần tới Chân Lục cô nương nhất định phải đến phủ Trung Dũng Hầu chơi nhé.”

Chân Bảo Lộ thụ sùng nhược kinh, cũng nhẹ nhàng bước tiếp đưa Tống lão thái thái xuất phủ.

Đưa người đi xong, lão thái thái giảm ý cười, nói với cháu gái nhỏ: “Tiểu Lộ đi về trước đi, ta cùng phụ thân của cháu có chuyện muốn thương lượng.”

Chân Bảo Lộ biết, tất nhiên là thương lượng việc hôn sự của tỷ tỷ, nên ngoan ngoãn trở về. Nhưng mà trong lòng cũng rất lo lắng, liệu tổ mẫu có đáp ứng hôn sự này hay không.

Chân Bảo Lộ lại bắt đầu phiền não. Đời này cùng đời trước vẫn có chút bất đồng, đời trước việc hôn sự của tỷ tỷ và Tống Cháp, là ngoại tổ mẫu Tiết lão thái thái của tỷ tỷ xúc tiến. Dựa theo đời trước thân phận của tỷ tỷ có phụ mẫu đều bệnh chết, còn muốn chiều cố nàng cùng hai đệ đệ, có thể tìm được một nhà chồng tốt như vậy, thì thấy được Tiết lão thái thái đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Nhưng bây giờ, tỷ tỷ của nàng là cháu gái dòng chính nữ phủ Tề Quốc Công, lại là tài nữ đứng đầu bảng trong trường nữ học, theo tính tình của tổ mẫu, sợ là sẽ không nhanh cho tỷ tỷ đính hôn như thế.

Nhưng vạn nhất nếu bỏ lỡ hôn sự này, vậy nên làm sao đây?

Dáng người nhỏ nhỏ, lại giống như người lớn vậy, ừ ừ, phảng phất có quá nhiều phiền não.

Buổi tối Chân Bảo Lộ vội vã nói việc này với tỷ tỷ, Chân Bảo Quỳnh nghe xong, gương mặt liền đỏ lên, nhìn muội muội hỏi: “Thật... Thật sự?”

Chân Bảo Lộ gật đầu: “Ừm, muội cùng phụ thân đi gặp Tổng lão phu nhân mà. Tổng lão phu nhân có vẻ cực kỳ yêu thích muội, luôn nói chuyện cùng muội, lại vẫn cứ nắm tay của muội nữa.”

Chân Bảo Quỳnh cười cười. Kỳ thật nàng cũng từng gặp Tổng lão phu nhân, lúc đó Tổng lão phu nhân đưa cháu gái Tổng Như đi trường nữ học, nên nàng vừa vặn gặp được Tổng lão phu nhân, đúng như lời muội muội nói, là một lão phu nhân hiền lành.

Chân Bảo Lộ che miệng cười, sau đó nói: “Không nghĩ tới Tổng nhị công tử hành động nhanh đến vậy.” Giống như... là sợ tỷ tỷ của nàng sẽ bị người ta cướp mất vậy.

Chân Bảo Quỳnh không tiện nói về chuyện này, nên liền nói: “Được rồi, mới vừa rồi muội nói chỗ nào không biết, cho tỷ xem nào...” Đó là nói tới việc thêu thùa của Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ đem khăn tay thêu được nửa đóa hoa mai đưa tới, để tỷ tỷ chỉ bảo, bất quá lúc này không có tâm tư học thêu thùa, hai tay chống má nói: “Cũng không biết phụ thân có thể đáp ứng hay không, ngược lại muội rất thích Tổng nhị công tử làm tỷ phu của muội.”

Vừa nghe hai chữ tỷ phu, mặt của Chân Bảo Quỳnh nóng hơn. Bất quá nàng cũng không phải lo muội muội sẽ nói lung tung ra ngoài, nàng biết muội muội của mình còn nhỏ tuổi, nhưng cực kỳ thông tuệ và lanh lợi, không hề cần người khác nhắc nhở. Chân Bảo Quỳnh cầm chiếc khăn trong tay, trong lòng cũng rối bời. Hôm nay Tổng lão thái thái đến câu thân, sợ là do hấn chủ động nói tới. Nhưng sao hấn lại nói với Tổng lão phu nhân, là hấn nghĩ muốn thành thân... muốn cưới nàng sao?

Chân Bảo Quỳnh xấu hổ đến không dám nghĩ nữa, đối diện với đôi mắt to mang ý trêu ghẹo của muội muội, lại càng hiếm có gất giọng: “Tự muội thêu đi.” Liền đem khăn tay nhét vào lòng muội muội.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, cũng không dám trêu tỷ tỷ nữa, ngoan ngoãn nói: “Được rồi, tự muội thêu vậy.” Nàng làm việc thêu thùa trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn giảm ý cười, lúc sau mới chân thành nói, “Tỷ tỷ.”

“Hả?” Chân Bảo Quỳnh nghiêng đầu nhìn nàng.

Chân Bảo Lộ nói: “Ta thật sự cảm thấy, nếu tỷ tỷ gả cho Tổng nhị công tử, Tổng nhị công tử nhất định sẽ đối với tỷ tỷ rất tốt.”

Thật sao? Chân Bảo Quỳnh rất nghiêm túc suy nghĩ, trong lòng cũng là bang bang nhảy loạn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội nhà nàng, Chân Bảo Quỳnh thấy nàng nhẹ nhàng mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không sao tả được.

Nàng biết muội muội xinh đẹp, cũng thấy đôi mắt ngập nước của muội muội tựa như biết nói. Rõ ràng là sớm chiều chung đặng cùng muội muội, hiện tại nhìn nàng mỉm cười, vẫn nhìn không được phải thán phục: Tiểu cô nương tại sao có thể xinh đẹp như vậy.

Chân Bảo Quỳnh mỉm môi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừm.” Nàng cũng có loại cảm giác này, hấn sẽ đối tốt với nàng.

.

Lão thái thái còn đang suy nghĩ đến hôn sự này, Chân Như Tùng và Từ thị cũng nghĩ đến mỗi ngày, không biết nên hay không nên đáp ứng. Mà Chân Bảo Lộ vốn là tiểu cô nương vô ưu vô lự, cũng mỗi ngày nghĩ cách đến thư phòng của phụ thân, xem ý tứ của phụ thân, không biết làm sao phụ thân lại có vẻ khó xử.

Trong lòng Chân Bảo Lộ sốt ruột, lăm lăm nghĩ: Có cái gì phải khó xử? Con rể tốt như vậy, nhanh chóng đáp ứng đi chứ.

Có điều, kiếp trước việc hôn sự của tỷ tỷ và nàng, phụ thân của nàng chưa từng an bài tốt, thì người cũng không còn. Hiện giờ coi như là một kinh nghiệm tốt đẹp. Nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua vẻ mặt ngưng trọng của phụ thân sau bàn sách, rồi nhẹ chân nhẹ tay tiêu sái đi ra khỏi thư phòng của phụ thân.

Chân Bảo Lộ trở về U U Hiên, theo thói quen hỏi Chúc ma ma: “Hôm nay tỷ tỷ về chưa?”

Chúc ma ma nói: “Nha hoàn Hương Đào mới vừa nói với lão nô, Tứ tiểu thư đã trở về, bất quá trên đường xe ngựa xảy ra chút chuyện, may mà có biểu công tử đưa Tứ tiểu thư trở về, lúc này còn ở tiền sảnh.”

Chân Bảo Lộ nhíu mi: “Là biểu công tử nào?”

Chúc ma ma nói: “Là Đại công tử của phủ An Quốc Công.”

Đại Biểu Ca. Chân Bảo Lộ giật mình.

Chúc ma ma biết tiểu thư và Tiết đại công tử quan hệ không tệ, ngược lại cùng Từ công tử xa lạ rất nhiều, lúc này thấy vậy, thì nói: “Biểu công tử còn đang ở đó dùng trà, tiểu thư có muốn đi gặp hay không?”

Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn chân thành nói: “Gặp! Sao lại không gặp?” Nói xong thì 'thịch thịch' chạy vào phòng ngủ, mở ra ngăn kéo nhỏ trên bàn trang điểm, bên trong có chiếc khăn tay màu xanh ngọc mà hôm qua nàng mới vừa thêu xong.

Chân Bảo Lộ cầm khăn tay nhét vào trong lòng, vội vội vàng vàng chạy tới viện trước.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Canh một – Tượng người

Chân Bảo Lộ đi ra viện trước, vừa thấy Chân Bảo Quỳnh, liền la lên: “Tỷ tỷ, Chúc ma ma nói xe ngựa của tỷ tỷ xảy ra chuyện, tỷ không bị thương chứ?” Nàng liền nắm lấy tay tỷ tỷ nhà mình, trên dưới đánh giá một lúc.

Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội như vậy, không khỏi buồn cười. Rõ ràng nàng mới đúng là tỷ tỷ, ngược lại là muội muội lo lắng cho nàng.

Chân Bảo Quỳnh nói: “Không có việc gì, may mà có Tiết biểu ca.” Kỳ thật ngoại trừ Tiết Nhượng, còn có Tổng Cháp, nhưng Chân Bảo Quỳnh thật sự khó mà nói ra tên của hắn. Mặt Chân Bảo Quỳnh hơi hơi đỏ hồng, may mà muội muội không chú ý tới.

Chân Bảo Lộ quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, thấy hắn không có biểu tình gì, trong lòng liền bất mãn nói thầm, nhưng nhớ tới là hắn đã đưa tỷ tỷ của nàng trở về, nên khách khách khí khí nói: “Cảm ơn Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng thần nhiên nói: “Không cần.”

Chân Bảo Lộ “Ồ” một tiếng, liền mấp máy miệng không nói.

Chân Bảo Quỳnh nhìn muội muội, thường ngày rất hoạt bát, hơn nữa quan hệ cùng Tiết Nhượng biểu ca này cũng thân cận, sao hôm nay lại như vậy?

Chân Bảo Quỳnh nói: “Tỷ có hơi mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, Tiểu Lộ thay tỷ tiếp đãi Tiết biểu ca, được không?” Dù sao thì Chân Bảo Quỳnh đã đến tuổi làm mai mối, cùng biểu ca thân cận quá thật không tốt, nhưng Chân Bảo Lộ thì khác, vẫn còn là đứa nhỏ. Hơn nữa Chân Bảo Quỳnh nghĩ, vừa lúc có thể làm dịu quan hệ của hai người, có chuyện không vui gì, thì nói ra là tốt rồi.

Chân Bảo Lộ nói: “Muội đưa tỷ tỷ trở về.”

Chân Bảo Quỳnh nói không cần, hai mắt lẳng lẳng nhìn Tiết Nhượng, nói: “Tiết biểu ca, ta đi trước.”

Tiết Nhượng đáp: “Ừm, Quỳnh biểu muội nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Ài...” Chân Bảo Lộ thấy tỷ tỷ nhà mình cứ như vậy bỏ đi, nhìn theo bóng lưng của nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, sau đó nhú mày, nhìn Tiết Nhượng, “Đại Biểu Ca dùng điểm tâm không?” Bất quá nàng chỉ hỏi khách sáo thôi.

Nào biết Tiết Nhượng gật đầu nói: “Được.”

Lúc này lại không khách khí. Chân Bảo Lộ nói thầm trong lòng, khoe miệng thoáng cong cong, hỏi: “Vậy Đại Biểu Ca muốn ăn cái gì?”

Tiết Nhượng thần nhiên nói: “Sao cũng được.”

Sao cũng được, vậy thì dựa theo khẩu vị của nàng đi. Tuy Chân Bảo Lộ còn nhỏ, nhưng tiếp đãi khách thì vẫn có dáng có vẻ, phân phó Chúc ma ma đi phòng bếp lấy điểm tâm, sau đó dẫn Tiết Nhượng đi vào trong viện.

Lúc này thời tiết mát mẻ, hương hoa quế vàng thối nhẹ trong viện, khiến cho tâm tình người ta sáng khoái.

Hai người ngồi bên bàn đá, trên mặt ghế đá lót nệm mềm mại. Chân Bảo Lộ nghịch ngợm lắc lắc hai chân nhỏ, nhìn Tiết Nhượng, thấy tóc mai của hắn như đao cắt, mặt mày sáng sủa, tựa như càng lớn càng tuấn mỹ.

Khi mới gặp nàng cảm thấy đôi trước đối với vị Đại Biểu Ca này không hề ấn tượng, sợ là bộ dáng lớn lên rất xấu, nhưng theo trước mắt nhìn thấy, e rằng không thể nào. Vậy thì vì sao, đôi trước nàng chưa từng gặp hắn?

Trong lòng Chân Bảo Lộ nghi hoặc, nhất thời cũng không nói chuyện, im lặng ngồi trên ghế đá, vô cùng nhu thuận.

Còn có, sinh thần của Đại Biểu Ca nàng tặng một cái bình an kết, hẳn có thích không? Trong lòng Chân Bảo Lộ thật có chút suy nghĩ không rõ, nàng vốn là muốn đưa thứ quý giá hơn, nhưng ngày ấy ở trên giường nghĩ nghĩ, lại vẫn làm một cái bình an kết. Hẳn không có mẫu thân, hình như bên người cũng không có người đặc biệt thân cận, một cái lễ vật nhỏ vô cùng đơn giản như vậy, hẳn sẽ thích chứ?

Chân Bảo Lộ hơi hơi mím môi, lại cẩn thận đánh giá hẳn. Trong lòng nàng buồn phiền, hy vọng hẳn sẽ khuất phục trước, đây là tính tình xưa nay của nàng. Nhưng nghĩ lại nàng cùng Tiết Nhượng chung đụng, kỳ thật hẳn đối với biểu muội như nàng đã là rất tốt.

Nàng còn có cái gì bất mãn?

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhỏ thâm nghĩ, đang nghĩ nên mở miệng nói chuyện với Tiết Nhượng như thế nào, lại loáng thoáng cảm giác được người bên cạnh đưa tay qua. Chân Bảo Lộ thoáng giương mắt, thấy trước mặt có một tượng người nhỏ nhỏ nặn bằng bột béo ụt ịt mặc áo màu hồng quần màu lục, bộ dáng cực kỳ đáng yêu, thích thú cười khanh khách, ngược đầu nhìn Tiết Nhượng, đôi mắt to tròn đầy ý cười, hỏi: “Cho ta?”

Thấy nàng nở nụ cười, Tiết Nhượng cũng mỉm cười, giọng nói trong thoè tron tru: “Mới vừa rồi đi ngang qua thấy nên thuận tay mua.”

Chân Bảo Lộ cũng không khách sáo, đưa tay ra cầm lấy tượng người trong tay hẳn. Tượng người nặn bằng bột mập mập, tết hai búi tóc, dáng điệu thơ ngây chân thành. Chân Bảo Lộ thích nhất những thứ đồ chơi nhỏ thú vị này, nhất thời yêu thích không nổi buông tay.

Chân Bảo Lộ nói: “Cảm ơn Đại Biểu Ca, ta cực kỳ thích, thật là đẹp.”

Nàng nghĩ nghĩ, rồi mới lấy khăn tay trong người ra, đưa cho Tiết Nhượng: “À, lần trước quên trả lại cho huynh.”

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn chiếc khăn trong tay tiểu cô nương, không ngờ nàng còn giữ, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp, nhận lấy khăn tay.

Chân Bảo Lộ thấy hẳn nhét khăn tay vào người, nhìn cũng không nhìn một cái, vì thế bất mãn nói: “Huỳnh cũng không nhìn sao?”

Nhìn cái gì? Tiết Nhượng nhìn nàng.

Lúc sau giống như hiểu ra, Tiết Nhượng lại lấy khăn tay ra, mở ra xem, thấy bên trên thêu một con hươu sao đáng yêu.

Chân Bảo Lộ nói nhỏ: “Khăn tay của Đại Biểu Ca không có thêu gì cả, vài ngày trước ta theo Trầm tiên sinh học thêu, nên mượn khăn tay của Đại Biểu Ca luyện tay nghề một chút...” Kỳ thật Chân Bảo Lộ thấy, nàng thêu hình con hươu sao rất khá đấy. Nàng nói xong, nhìn nhìn biểu tình của Tiết Nhượng, thấy đôi mắt hăng sáng đến kinh người, Chân Bảo Lộ nhất thời thấy hơi xấu hổ, “Quá, quá xấu...”

Đúng là... Cũng không xấu đến nỗi nào đi.

Chân Bảo Lộ sĩ diện, đưa tay muốn lấy lại, hét lên: “Vậy huynh trả lại cho ta, sáng mai ta kêu Hương Hàn thêu cho huynh cái mới.” Hương Hàn là nha hoàn thêu thùa tốt nhất bên người nàng.

Nàng muốn lấy đi, đã thấy hẳn nhanh chóng đem khăn tay đứng dậy, khó có được tươi cười rực rỡ nhìn nàng: “Không, thêu khá lắm. Ta... Ta rất thích.”

Thật sao?

Chân Bảo Lộ lúng túng rút tay về, nhìn bộ dáng tươi cười của hẳn, giống như đích thật là rất yêu thích. Đúng là...nàng quá rõ ràng bản thân mình có mấy cân mấy lượng. Như vậy cũng rất thích, nếu vị Đại Biểu Ca này nhìn thấy tác phẩm của tỷ tỷ thêu, chẳng phải sẽ giật nảy mình?

Cũng không thể không nói, lời này của Tiết Nhượng, Chân Bảo Lộ vẫn rất hưởng thụ.

Trong tay nàng cầm tượng người, híp mắt cười cười, da mặt dày mề khen mề dài đuôi nói: “Ta cũng biết rất đẹp mà.”

Chân Bảo Lộ nhìn Đại Biểu Ca, càng ngày càng thuận mắt hơn.

Bất quá như vậy, là bọn họ huê rồi chứ? Trong lòng Chân Bảo Lộ suy nghĩ. Nhưng nhìn bộ dáng của Đại Biểu Ca, giống như căn bản chưa từng cãi nhau với nàng. Vẫn luôn là nàng tự mình hờn dỗi thôi.

Có điều, hòa hảo là được rồi. Chân Bảo Lộ cười khanh khách, tâm tình đặc biệt vui vẻ.

Chân Bảo Lộ muốn đem tượng người nhỏ đáng yêu này đưa cho hai đệ đệ béo của mình chơi, nên nói với Tiết Nhượng: “Đại Biểu Ca, huynh còn chưa nói chuyện với Thượng nhi và Vinh nhi đâu nhỉ, ta dẫn huynh đi gặp mặt bọn hẳn, có được hay không?” Lần trước nàng đã nói với Thượng nhi, muốn đưa Đại Biểu Ca tới chơi, Thượng nhi tựa như cũng thấy hứng thú.

Tiết Nhượng nói: “Được.”

Chân Bảo Lộ đứng xuống từ trên ghế đá, bàn tay nhỏ cực kỳ tự nhiên dặt tay người bên cạnh, khi cảm giác cả người hẳn thoáng khựng lại, Chân Bảo Lộ mới nghiêng đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiết Nhượng lắc đầu, đáp: “Không có gì.”

Chân Bảo Lộ cười cười, thấy mặt Tiết Nhượng không chút thay đổi, quả thực không có gì.

Chỉ là, Chân Bảo Lộ nhận thấy được bàn tay nàng đang nắm, còn lớn hơn so với tưởng tượng của nàng. Đồi trước Từ Thừa Lăng cũng thường xuyên dất tay nàng, nhất là mới trước đây, tay của Từ Thừa Lăng cũng rất lớn, ấm áp nữa. Bất quá tay của Đại Biểu Ca, khớp xương cân xứng, ngón tay thon dài, còn có vết chai, trong lòng bàn tay thoáng có chút thô ráp.

Còn trẻ như vậy, tại sao trong lòng bàn tay có thể có vết chai? Cũng không phải do quanh năm cầm bút mà bị chai.

Nhưng vừa nghĩ tới sau này Đại Biểu Ca đi theo võ học, Chân Bảo Lộ bỗng nhiên đã hiểu ra.

Chân Bảo Lộ nắm tay hắn đi đến chỗ hai đệ đệ béo, còn chưa đi vào, đã có thể nghe được tiếng khóc oa oa thật to của tiểu tử kia, chưa nhìn thấy, Chân Bảo Lộ cũng biết, lúc này đang khóc to nhất định là Vinh nhi. Nàng nói với Tiết Nhượng: “Vinh nhi lại khóc rồi.”

Nàng dẫn hắn vào phòng, nhìn thấy Từ thị, ý cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần thu lại, biểu tình cũng thoáng mất tự nhiên hơn, gọi: “Nương.”

Từ thị đang ôm Vinh nhi dỗ dành, nghe được giọng nói của con gái, liền xoay người nhìn, thấy bên cạnh con gái còn có một thiếu niên.

Thiếu niên lớn lên tuấn tú vô song, chi lan ngọc thụ, dáng người cao thẳng như trúc. Từ thị hơi hơi ngần ra, cười khẽ nói: “Nhượng nhi cũng tới.”

Thái độ Tiết Nhượng ôn hòa nói: “Đệ nhị gặp qua cô mẫu.”

Trái lại một tiếng cô mẫu này Từ thị đâm đương không nổi, chẳng qua vài năm nay bà xem Chân Bảo Quỳnh như con ruột mình sinh ra, nên rất được Tiết lão thái thái ưu thích, Tiết lão thái thái cũng coi bà giống như con ruột vậy.

Lần trước Chân Như Tùng làm một cái điều cho con gái, Chân Bảo Lộ cũng biết ý tứ của phụ thân, là lo lắng nàng giận nương, đặc biệt muốn dỗ nàng. Nàng hiểu được khổ tâm của phụ thân, nhưng có một số việc, trong lòng không chế không được. Đó là nàng không giận nương, nhưng cũng không có cách nào thân cận với bà.

Về phần Từ thị, đã nhiều ngày qua quả thực rất hối hận, hơn nữa mấy ngày này Chân Như Tùng đều ngủ tại thư phòng xử lý công việc, khiến Từ thị cảm thấy trống rỗng và hơi bất an. Xưa nay bà coi phụ là trời, phụ quân tức giận vì bà đối đãi với con gái nhỏ không tốt, thân là thê tử, tự nhiên muốn sửa đổi tính tình của mình một chút. Nghĩ lại tình cảnh ngày ấy, Từ thị cũng hiểu được là mình thật sự có lỗi, cũng không biết như thế nào, khi đó vừa nghĩ tới Quỳnh nhi xảy ra chuyện như thế, bà liền lo lắng đến nóng ruột, nên giọng điệu nặng nề chút.

Hiện nay Từ thị cười đến ôn hòa, nói với Chân Bảo Lộ: “Sao lại đưa biểu ca của con tới nơi này? Vinh nhi đang quấy đây này, cũng không sợ Tiết biểu ca cười à.”

Vinh nhi trong lòng Từ thị vốn đang khóc to, nhưng vừa nhìn thấy tỷ tỷ đi vào, một đôi mắt ngập nước đáng thương liền nhìn qua tỷ tỷ, khịt khịt mũi, giọng nói non nớt nói: “Tỷ, tỷ...ôm...”

Chân Bảo Lộ chợt buông lỏng tay người bên cạnh, đi qua hôn gương mặt nhỏ nhắn mủm mủm của Vinh nhi, cung chiều nhẹ nhàng chỉ vào trán hắn nói: “Mít ướt.”

Vinh nhi mím mím môi, giống như biết mít ướt không phải là một từ hay ho gì, nhưng đối diện với ánh mắt mang ý cười của tỷ tỷ, liền sung sướng vỗ vỗ tay.

Đồ ngọc. Trong lòng Chân Bảo Lộ nói thầm, liền đi tới bên giường La Hán, ghé vào nhìn Thượng nhi đang nằm ngủ. Chân Bảo Lộ nhẹ nhàng vỗ vỗ mõng nhỏ mềm mại của Thượng nhi. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn thay đổi, lập tức cảm thấy buồn cười, nói: “Thượng nhi ngoan, nhìn xem ai tới coi đệ nè?”

Chân Bảo Lộ biết tính của Thượng nhi, đứa bé nhỏ nhỏ, tính tình lại vô cùng cổ quái. Nàng đối xử với hai đệ đệ đều bình đẳng, Vinh nhi ngốc nghếch, nhìn thấy nàng là cười, hắn thích được ôm nhất, nhưng Thượng nhi đối với nàng, đều là khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng. Có đôi khi Chân Bảo Lộ thấy rất kỳ quái, rõ ràng cùng sinh ra từ trong một bụng mẹ, sao tính tình lại khác nhau đến như vậy?

Chân Bảo Lộ bế Thượng nhi lên, đặt hắn xuống đất. Thượng nhi chưa biết nói, không giống Vinh nhi đã biết nói chút ít, nhưng bước đi lại học nhanh hơn Vinh nhi. Thượng nhi béo lùn, được tỷ tỷ đỡ chập chững đi đến trước mặt Tiết Nhượng.

Từ thị nhìn thấy, sợ con trai béo mập té xuống, kêu ma ma bên cạnh nhìn theo.

Tiểu tử kia với gương mặt tròn mốp mốp từng bước từng bước đi đến trước mặt Tiết Nhượng, sau đó ngược đầu lên nhìn thiếu niên trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Tĩnh tĩnh Thượng nhi lạnh nhạt, không giống những đứa bé khác, rất ít khóc lóc. Lúc trêu đùa hân, thường thì hân đều không để ý tới. Lúc này tiểu tử kia ngẩng lên, một đôi mắt to đen nhánh giống như viên đá dưới sông sạch sẽ trong suốt, chiếu đến khuôn mặt của vị thiếu niên trước mắt.

Tiểu tử kia nhìn xem, thì ề ề a a náo loạn lên, đáng vẻ còn có chút hưng phấn. Nhưng tiểu tử kia vẫn không nói chuyện, chỉ có thể phát ra âm thanh ồ ồ ào.

Chân Bảo Lộ thấy Thượng nhi túm lấy áo bào của Tiết Nhượng, cái chân mập nho nhỏ nhảy lên nhảy lên, bộ dáng thật buồn cười.

Thượng nhi không thích gần gũi nàng, nhưng nàng biết, với người ngoài mà nói, Thượng nhi đối với tỷ tỷ như nàng coi như là đã gần gũi, mỗi ngày nàng đều qua đây chiều cổ hai thằng nhóc này, so với người ngoài đương nhiên hiểu rõ bọn họ hơn, lập tức nhìn hành động của Thượng nhi, liền nắm tay nhỏ béo múp múp của hân, hỏi: “Thượng nhi muốn Đại Biểu Ca ồ, có phải không?”

Thượng nhi chậm rãi xoay người, nhìn tỷ tỷ tươi cười xinh đẹp bên cạnh mình, dừng một chút, liên tục gật gật đầu.

Chân Bảo Lộ quả thật thấy đệ đệ này rất đáng yêu, rõ ràng là bộ dáng béo ụt ịt mềm mại, lại cứ phải làm ra dáng vẻ người lớn nghiêm trang.

Tiết Nhượng cũng phản ứng rất nhanh, ngồi xổm người xuống, bế nắm thịt béo bên chân lên. Một đôi mắt to của tiểu tử kia nhìn hân không dời mắt, có chút kích động, lại có chút vui mừng. Tiết Nhượng nhìn một lúc, mới mở miệng gọi: “Thượng nhi.”

“Ừm...”

Thượng nhi hưng phấn lên, “AA A A... ề ề.”

Đến khi Tiết Nhượng phải đi, Thượng nhi tựa như rất không nỡ, vất vả lắm mới ôm Thượng nhi trở về được, Chân Bảo Lộ đi đến bên cạnh Tiết Nhượng, ngẩng lên suy nghĩ nhìn hân, có chút không phục: “Thường ngày Thượng nhi cũng chưa gần gũi ta như vậy, làm sao có thể thích Đại Biểu Ca thế chứ?”

Chân Bảo Lộ rất tò mò, ngoại trừ tò mò, lại có một tí ti không cam lòng ----- nàng tận tâm tận lực yêu quý hai tên tiểu tử kia như vậy, vậy mà Thượng nhi không thân thiết với nàng chút nào, thật là đồ không có lương tâm. Chẳng qua nàng là người kiên nhẫn, nhưng đối với bọn họ, đôi trước là nàng mắc nợ họ, nên so với người khác càng kiên nhẫn hơn.

Tiết Nhượng giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt đỉnh đầu nàng.

Chân Bảo Lộ khẽ giương mắt, cong môi nhìn hân: “Ta đưa Đại Biểu Ca ra ngoài.”

Tiết Nhượng nói: “Được.”

Thượng nhi nằm sấp trên giường La Hán sững sờ nhìn cửa phòng, mở to mắt nhìn Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ rời đi, cuối cùng mới cô đơn rũ mi mắt xuống.

Nghiêm má má bên cạnh Từ thị khẽ cười, nói: “Lục tiểu thư nhà chúng ta và Tiết Đại công tử quan hệ có vẻ rất thân thiết, vị Tiết Đại công tử này nhìn cũng có vẻ là người biết chăm sóc, lão nô chưa từng thấy thiếu niên nào cao như vậy...” Nghiêm má má từng tiếp xúc qua Từ Thừa Lăng, bà còn tưởng rằng Từ Thừa Lăng đã là thiếu niên xuất sắc rồi, không ngờ dung mạo của Tiết Đại công tử lại càng xuất chúng. Chẳng trách gần đây Lục tiểu thư thường đi qua phủ An Quốc Công, có lẽ tất cả tiểu thư công tử của phủ An Quốc Công tính tình cũng tốt như Tiết Đại công tử.

Từ thị ôm Vinh nhi trong lòng, cũng nhú mày suy nghĩ.

Chỉ là nghĩ tới việc ngày đó Vương thị làm với Quỳnh nhi, trong lòng cũng có chút thông cảm cùng vị Đại công tử của phủ An Quốc Công này. Vương thị, làm sao có thể khoan dung được với nhi tử của vợ trước để lại?

.

Chân Bảo Lộ đưa Tiết Nhượng ra cửa, liền quay cề U U Hiên. Tiết Nhượng nhìn theo bóng lưng của tiểu cô nương, thấy nàng nâng váy, bộ dáng hồn nhiên chân chất. Hân lấy khăn tay từ trong ngực ra xem.

Nhìn một chút, một cây kim một sợi chỉ bên trên tựa như cũng trở nên nổi bật dễ thương.

Gương mặt thiếu niên ôn hòa, phảng phất giống như trúc xanh thẳng đứng tắm mình trong ngày xuân ấm áp.

Bên góc rẽ một con ngựa đi tới, nam tử lịch sự cao lớn cười trên ngựa, nhìn Tiết Nhượng, rồi nhẹ nhàng ho một tiếng.

Tiết Nhượng nhanh chóng phản ứng lại, xoay người nhìn Tổng Cháp, cũng xoay mình lên ngựa.

Lúc này Chân Bảo Quỳnh tan học, xe ngựa xảy ra sự cố ngoài ý muốn, khi ấy hai người đều ở đó. Nhưng suy cho cùng quan hệ của Tổng Cháp và phủ Tề Quốc Công không bằng Tiết Nhượng, nhìn Tiết Nhượng đưa Chân Bảo Quỳnh về phủ, hiển nhiên Tổng Cháp cũng không tiện nói gì. Bất quá rốt cuộc Tổng Cháp cũng không cam lòng, trong lòng hơi ngửa ngáy, mặt dày mày dạn đi theo tới.

Chỉ có điều -----

Dù là da mặt có dày đi nữa, Tổng Cháp cũng không tiện đi theo vào phủ, liền đợi ở bên ngoài, nghĩ xem khi nào Tiết Nhượng đi ra.

Không ngờ lại đợi lâu như vậy.

Trong lòng Tổng Cháp không thoải mái. Lại càng cho rằng Tiết Nhượng cũng giống hần, yêu thích Tứ tiểu thư của phủ Tề Quốc Công. Chỉ là ngày ấy tại phủ An Quốc Công, hần có cử chỉ thân mật với tiểu cô nương này, cho tới bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm thấy như đang nằm mơ. Sau đó mỗi khi nhớ tới bộ dáng tiểu cô nương mảnh mai cổ nển ủy khuất, ý nghĩ muốn cưới nàng trong lòng hần càng kiên định hơn. Hần từng chứng kiến bản lĩnh của Tiết Nhượng, lại sợ xảy ra việc ngoài ý muốn, vừa lúc phát sinh chuyện tình ngày ấy, liền thuận lý thành chương làm tổ mẫu đến đề nghị kết thông gia.

Trong lòng Tổng Cháp không yên, nhưng đối với cảm giác thất bại vẫn có chút lòng tin, thì nghe được phủ Tề Quốc Công vẫn chưa đáp ứng, cần thời gian suy nghĩ, mới sinh ra cảm giác thất bại.

Chỉ là tin tức tới cửa cầu thân không thể giấu diếm, người bạn thân này của hần hiển nhiên cũng biết được.

Trong lòng Tổng Cháp thật sự không hề áy náy. Chuyện nam nữ như vậy, chưa bao giờ tồn tại vấn đề nhường hay không nhường. Tiết Nhượng và tiểu cô nương là biểu huynh muội, cận thủy lâu đài*, nếu hần không nghĩ cách nhanh chân đến trước, vậy ngày sau không nghi ngờ sẽ phải nhìn hảo huynh đệ của mình và cô nương trong lòng mình ân ái. Như vậy thật không được. Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh đó, trong lòng Tổng Cháp cực kỳ hoảng sợ.

* cận thủy lâu đài: ý câu này nói lâu đài gần bờ nước thì được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường chỉ việc ở gần sẽ được ưu tiên.

Giọng điệu Tổng Cháp nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Chân Tứ cô nương có khỏe không?”

Tiết Nhượng quét mắt nhìn hần, sao không biết được trong lòng hần đang suy nghĩ gì. Tiết Nhượng nắm chặt dây cương, nói: “Quỳnh biểu muội rất tốt. Ngươi có lòng rồi.”

Tổng Cháp tiến lên, cười ngửa song song cùng hần, nói: “Chân Tứ cô nương là người ta ái mộ, tổ mẫu của ta đã tới xin cưới, nếu thuận lợi cầu thân, ngày sau sẽ là vị hôn thê của ta, hần nên quan tâm nhiều hơn mới đúng.” Lúc nói lời này, hần thoáng đánh giá biểu tình của Tiết Nhượng, thấy sắc mặt của hần không hề thay đổi, nhất thời lại cảm thấy kỳ quái. Tổng Cháp cho rằng tâm tư người này giấu thật sâu, vừa thờ dài vừa thấy may mắn. Thờ dài vì rõ ràng Tiết Nhượng thâm tình cũng không nói ra miệng, còn may mắn là tính tình Tiết Nhượng như vậy, nếu không sao đến phiên Tổng Cháp hần?

Tiết Nhượng nói: “Vậy thì trước chúc ngươi sớm ngày như nguyện, cưới được Quỳnh biểu muội.”

Trái lại Tiết Nhượng nói ra lời này rất bình thường.

Nhưng gương mặt tuấn tú của Tổng Cháp có chút mờ mịt. Cho dù có che giấu sâu hơn, cũng sẽ không dễ dàng nói ra lời chúc phúc như vậy. Để tay lên ngực tự hỏi, nếu người trong lòng của Chân Tứ cô nương là Tiết Nhượng, ngày sau Tiết Nhượng ôm được mỹ nhân về, hần cũng rất khó nói ra lời chúc phúc thiệt tình, dù sao đó là cô nương trong lòng hần.

Nhưng Tiết Nhượng...

Tổng Cháp mở to hai mắt. Hần cũng không phải hồ đồ, nhìn dáng vẻ này của Tiết Nhượng, liền biết mình đã hiểu lầm ----- căn bản là Tiết Nhượng không thích Chân Tứ cô nương.

Tổng Cháp thoáng há mồm, hơi kinh ngạc, lại có chút giận hờn. Đã như vậy, vì sao Tiết Nhượng không nói rõ ràng, làm hại hần cho là cả hai đều thích cùng một cô nương. Nếu không như vậy, hần cũng sẽ không sốt ruột tới cửa cầu thân, hôm nay cũng sẽ không mặt dày nghĩ muốn đưa tiểu cô nương về nhà, cuối cùng bị người ta cự tuyệt, lại vẫn bám theo qua đây. Bộ dáng vừa nóng vội vừa ân cần của hần, rơi vào trong mắt Chân Tứ cô nương, có phải cảm thấy khôi hài lại buồn cười hay không.

Mà Tiết Nhượng có bao nhiêu thông minh, tâm tư có bao nhiêu kín đáo, hần rõ ràng nhất. Hiển nhiên đã biết hết, nhưng lại không giải thích một câu với hần.

Tổng Cháp xấu hổ giận dữ nói: “Được lắm, thì ra ngươi đứng ở một bên xem ta diễn trò.”

Hôm nay tâm tình Tiết Nhượng rất tốt, thiếu niên vốn là tuổi không lớn, suốt ngày đề ra bộ dáng như một ông cụ, lúc này mặt mày tươi cười, trái lại tỏ ra đáng vẻ mà cái tuổi này nên có.

Tuy Tổng Cháp oán giận, nhưng trong lòng xem như thờ dài nhẹ nhõm, dù sao hần xem Tiết Nhượng là bằng hữu tốt nhất, thật sự không muốn hai người cùng thích một cô nương.

Trong lòng Tổng Cháp lập tức vui sướng, nói với Tiết Nhượng: “Đi, trời còn sớm như vậy, chúng ta đi uống rượu đi.”

Tiết Nhượng cười nhạt một tiếng, lại nhớ đến tiểu tử béo ụt ịt kia hôm nay, đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt thoáng âm trầm. Lại nghe Tổng Cháp gọi hần đi uống rượu, mới chợt hoàn hồn, vuốt cằm nói: “Được.”

Phụ Trung Dũng Hầu tựa như rất coi trọng hôn sự này, nửa tháng sau, Tổng lão thái thái lại tới cửa cầu thân. Lúc này lại càng khoe khoang bản lĩnh của cháu trai nhà mình giỏi thế nào.

Dung mạo Tổng Cháp xuất chúng, tài hoa hơn người, cho dù Chân lão thái thái có muốn bắt bẻ, cũng tìm không ra cái gì sai. Tuy nói không phải Trường Từ dòng chính, nhưng chung quy vẫn là con vợ cả, đã nhiều ngày qua Chân lão thái thái cũng có nghe được ---- Tổng Nhị công tử so với huynh trưởng của hắn còn xuất sắc hơn nhiều, nghe nói cũng là cháu trai mà Tổng lão thái thái sủng ái nhất.

Việc hôn sự của Chân Bảo Quỳnh, Từ thị cũng rất để tâm, lại nghe nói Tổng lão thái thái đối với con cháu rất gần gũi, đặc biệt là cháu dâu, vô cùng yêu thương. Đã như vậy, sau khi Chân Bảo Quỳnh gả đi, cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất.

Chân lão thái thái và Từ thị đều hài lòng, Chân Như Tùng lại kiểm tra học vấn của Tổng Cháp một lần. Thường ngày Tổng Cháp bình tĩnh ổn trọng, hôm nay thấy nhạc phụ tương lai, hiểu rằng có ồm được vợ về hay không, phải xem biểu hiện lúc này rồi. Mặc dù có chút khấn trương, lại biểu hiện cực kì xuất sắc.

Ngày hôm đó đúng lúc là ngày nghỉ lễ của Chân Bảo Lộ, vừa lúc trường nữ học cũng nghỉ, Chân Bảo Lộ liền lôi kéo tỷ tỷ trốn sau bình phong, nhìn phụ thân kiểm tra Tổng Cháp.

Nàng quan sát gương mặt thanh tú xinh xắn của tỷ tỷ. Khi phụ thân ra đề khó, tỷ tỷ nàng sẽ lo lắng nắm chặt khăn tay, lông mày nhất thời nhíu lại, đến khi Tổng Cháp đáp đúng, tỷ tỷ liền giãn mày, khoe miệng cũng tràn đầy ý cười.

Sau khi kiểm tra xong, Chân Như Tùng tính vào bên trong thương lượng cùng thê tử, nhìn hai đứa con gái đều ở đây, thì hỏi con gái nhỏ: “Con dẫn tỷ tỷ tới đây hả?” Trường nữ luôn giữ bốn phận lại dịu ngoan, đối với chuyện chung thân đại sự, bất quá cũng chỉ một mình ngồi trong phòng thấp thỏm mà thôi. Lúc này chạy tới mong ngóng, nhất định là chủ ý của con gái nhỏ.

Chân Bảo Lộ sao không biết phụ thân nhà mình, thấy bộ dáng của ông rõ ràng là rất hài lòng Tổng Cháp, vẫn cứ một mực tỏ ra kiêu ngạo.

Chân Bảo Lộ ngẩng lên nghĩ nghĩ nói: “Là Tiểu Lộ mang tỷ tỷ tới. Phụ thân, người thấy Tổng Nhị công tử như thế nào? Có thể làm tỷ phu của Tiểu Lộ chứ?”

Ông chưa gật đầu, trái lại nàng đã mở miệng kêu một tiếng tỷ phu rồi. Chân Như Tùng cười cười, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của trường nữ đỏ bừng, nhân tiện nói: “Ta còn muốn thương lượng một chút với nương của con.”

Chân Bảo Quỳnh hơi hơi nhíu mày, có chút lo lắng.

Chân Bảo Lộ cũng che chở cho tỷ phu tương lai, nhìn phụ thân phải đi về phòng, liền vội vàng từ từ đi theo, bất mãn lắm lắm: “Tiểu Lộ thấy, Nhị công tử rất tốt nha, mới vừa rồi phụ thân hỏi vấn đề, đều đáp được hết.”

Bước chân Chân Như Tùng chậm lại, nói: “Cũng không phải khảo thi Trạng Nguyên, học vấn như vậy cũng không phải quan trọng nhất.”

Nhưng Chân Bảo Lộ không thuận theo, nếu học vấn không quan trọng, vậy tại sao còn phải kiểm tra? Nàng giơ tay kéo ống tay áo của Chân Như Tùng, làm nũng nói: “Phụ thân đáp ứng đi nha.”

Chân Như Tùng cũng rất hài lòng Tổng Cháp, trường nữ là nguyên phối thê tử để lại, đứa nhỏ không có mẹ ruột, về chuyện chung thân, đương nhiên ông không muốn nàng ủy khuất. Nguyên tưởng rằng chọn chọn lựa lựa sợ là không dễ dàng định ra việc hôn sự như vậy, không ngờ Tổng Nhị công tử lại rất xuất chúng.

Chân Như Tùng khom lưng, cánh tay dài rắn chắc hữu lực, bế con gái nhỏ lên, nhìn thẳng nàng, nói: “Xem con kia, làm mai cho tỷ tỷ nữa, con gấp cái gì?”

Đương nhiên nàng sốt ruột rồi.

Hai tay Chân Bảo Lộ vòng qua cổ phụ thân, phẫn nộ nghiêm trang, mở miệng nói: “Nếu phụ thân không đáp ứng, Tiểu Lộ sẽ mất đi một tỷ phu tốt như Tổng Nhị công tử.”

Chân Như Tùng cười, điểm nhẹ chóp mũi của con gái, nói: “Tiểu quý ranh ma.”

Chân Bảo Lộ hôn lên mặt phụ thân, nói: “Phụ thân đáp ứng nha.”

Chân Như Tùng bất đắc dĩ, kỳ thật trong lòng đã sớm đáp ứng, nói: “Quyết định vậy đi, phụ thân đáp ứng con có được chưa?”

Chân Bảo Lộ cũng nhìn ra được, phụ thân nàng rất vừa ý Tổng Cháp. Hiện nay nhìn phụ thân gật đầu, trong lòng Chân Bảo Lộ cũng kiên định hơn. Đòi trước không có phụ mẫu, tỷ tỷ nàng gả cho Tổng Cháp, người bên ngoài đều nói tỷ tỷ của nàng trèo cao, nhưng cuộc đời này, chính là Tổng gia cầu cưới tỷ tỷ của nàng.

Việc hôn sự của Chân Bảo Quỳnh và Tổng Cháp cứ như vậy được định xuống.

Người hai nhà đều rất hài lòng. Chỉ là hiện tại tuổi Chân Bảo Quỳnh còn nhỏ, muốn thành thân còn cần đợi thêm hai năm nữa. Bên Tổng gia trái lại có hơi

sốt ruột, nhưng trước đó đã nói, chờ được, hiện tại chỉ có thể chờ thôi. Dù sao Tổng Cháp cũng mới mười sáu, mười tám, mười chín tuổi thành thân cũng không ngại.

Tổng Cháp là thiếu niên vô cùng xuất chúng trong Hoàng Thành, nguyên tưởng rằng việc hôn sự không sớm định ra như vậy, không ngờ lại là Tứ tiểu thư của phủ Tề Quốc Công. Tuy người ngoài không phục, nhưng cũng từng nghe qua tên tuổi của Chân Tứ cô nương, Chân Tứ cô nương tài mạo song toàn, xuất thân hiển quý, cùng Tổng Nhị công tử quả là xứng đôi vừa lứa, ông trời tác hợp, bởi vậy, người ngoài cũng chỉ có thể hâm mộ.

Những cô nương cùng học ở trường nữ học, vốn là hâm mộ tài học của Chân Bảo Quỳnh, giờ còn sớm định ra hôn sự, đối phương không ngờ lại là Tổng Nhị công tử có nhân duyên tốt trong Hoàng Thành, người hâm mộ càng nhiều hơn. Chân Bảo Quỳnh da mặt mỏng, mỗi lần bị trêu ghẹo mặt đều đỏ bừng lên, có mấy lần tan học ra về, cũng không biết có phải đúng dịp hay không, vừa lúc sẽ gặp phải Tổng Cháp cũng vừa tan học, như vậy, càng có nhiều người trêu chọc. Chân Bảo Quỳnh làm sao mặt dày như Tổng Cháp, vội vội vàng vàng lên xe ngựa, đến khi tâm tình bình phục lại, mới dám vén màn xe lên nhìn một cái. Nếu nhìn thấy ánh mắt cười nhẹ nhàng của Tổng Cháp, Chân Bảo Quỳnh cuồng quất buồng xe xuống, rồi sau đó đỏ mặt ngượng cười.

Chân Bảo Quỳnh đính thân, bên nhị phòng cũng kín đáo phê bình.

Chân Nhị gia vừa trở về đã bị Trình thị oán trách nói: “Chương nhị của chúng ta còn chưa đính thân, sao Quỳnh nhi có thể vòng qua Chương nhị đính thân trước đây.”

Chân Bảo Quỳnh là Tứ tiểu thư của phủ Tề Quốc Công, ngoài Nhị tiểu thư Chân Bảo Thanh là con thứ ra, bên trên còn có Chân Bảo Quân và Chân Bảo Chương. Chân Bảo Quân đã sớm định ra hôn sự, nhưng việc hôn sự của Tam tiểu thư Chân Bảo Chương vẫn chưa định ra.

Gia đình giàu có, xưa nay xem trọng thứ tự trường ầu. Vốn là Trình thị đã không phục khi lão thái thái đối với Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ so với hai đứa con gái của bà tốt hơn, lúc này rõ ràng bất công như vậy, tự nhiên là càng không phục.

Chân Nhị gia Chân Như Bách, dung mạo có sáu bảy phần giống với huynh trưởng Chân Như Tùng, nhìn cũng rất trầm ổn, nhưng tính tình hoàn toàn khác với huynh trưởng. Ông giờ tay lên cho Trình thị hầu hạ ông thay quần áo, nhìn thê từ oán trách, cái miệng đỏ sẫm lại nhai liên tục, thì cúi người hôn xuống.

Trình thị đỏ mặt, nhưng cũng đã quen với tính tình như thế của Chân Nhị gia, gắt giọng: “Nhị gia.”

Trình thị không được lão thái thái ưa thích, đó là bởi vì luôn không yên phận còn tùy tiện lỗ mắng, mặc dù không xinh đẹp vô song bằng đại tâu Từ thị, nhưng bên trong có một loại ý vị hấp dẫn nam nhân. Lúc trước Chân Nhị gia thấy Trình thị như vậy, mới không đếm xỉa đến phản đối của lão thái thái, kiên trì muốn cưới bà. Hiện nay phu thê bọn họ, trôi qua cũng rất ân ái.

Chân Nhị gia mỉm cười nói: “Mẫu thân của ta thiên vị cũng không phải ngày một ngày hai, nhìn xem đi, từ lúc hai cháu trai sinh ra, có phải Hành nhi của chúng ta đã bị lạnh nhạt không ít hay không.”

Còn không phải sao, nói đến việc này, Trình thị càng oán hận.

Ngày xưa trong phủ Tề Quốc Công, đại phòng không có con trai, Trình thị không chịu thua kém, sinh ra trưởng tôn Chân Cảnh Hành. Lão thái thái sủng cháu trai đó nhất. Thế nhưng năm nay Từ thị sinh ra song thai, đại phòng lập tức có hai đứa con trai, lão thái thái đúng là đem hai cháu trai nhỏ trở thành tròng mắt mà yêu thương, đối với Từ thị cũng thân như mẹ con, càng ngày càng xa cách Trình thị.

Mà Từ thị lại cùng Tam đệ muội Tiết thị qua lại thân thiết, nên nhân duyên của Trình thị ở trong phủ Tề Quốc Công, xem như kém đến đáng thương.

Chân Nhị gia nhìn khuôn mặt xinh đẹp của thê tử, biết thường ngày bà bị ủy khuất, trong lòng ông cũng biết rõ ràng rành mạch. Đầu phải ông không cảm giác được? Từ nhỏ lão thái thái đã coi nặng Trưởng Tử, đau lòng con út, ông là lão Nhị, vĩnh viễn ở vị trí lúng túng ngưỡng ngưỡng. Chân Nhị gia không muốn nhìn thấy thê nhi (vợ con) ủy khuất, lập tức vỗ về gương mặt của thê tử nói: “Nàng yên tâm, sẽ có một ngày, Chân Như Bách ta cho nàng một cuộc sống trải qua thoải mái.”

Đây chính là an ủi lớn nhất của Trình thị. Trình thị mỉm cười nói: “Thiếp thân tin gia.”

.

Đào mất đã đến cuối năm. Một năm này, bởi vì ba vị tiểu thư của phủ Tề Quốc Công đều vào trường nữ học, mà Chân Bảo Quân và Chân Bảo Quỳnh đều đã đính thân, trôi qua cực kỳ náo nhiệt. Chân Bảo Lộ cũng lớn hơn một tuổi, tiểu cô nương mười tuổi so với khi còn bé thì cao gầy hơn, đứng cùng một chỗ với Chân Bảo Quỳnh, cũng phảng phất có bộ dáng của một thiếu nữ.

Chân Bảo Lộ mặc y phục gấm sa tanh màu đỏ son thêu chỉ vàng, dắt theo hai đệ đệ béo mập, mỗi bên một đứa.

Nói ra cũng là kỳ quái, Thượng nhị xưa nay không thích gần gũi người khác, rốt cục bắt đầu thân cận với nàng, tuy nhiên không bằng nửa phần dính người của Vinh nhi, nhưng trong lòng Chân Bảo Lộ vẫn rất thỏa mãn.

Buổi tối đón giao thừa, Chân Bảo Lộ dẫn hai đệ đệ đi ở trong sân, ngắm đầu xem pháo hoa.

Vinh nhi rất nhát gan, có lúc thấy đẹp, hai tay nhỏ sẽ vỗ bốp bốp, có lúc bị âm thanh của pháo đốt làm sợ tới mức oa oa khóc lớn. Chân Bảo Lộ bắt đắc dĩ, đành phải lấy hai tay che lỗ tai của Vinh nhi lại, Thượng nhị thì trái lại, không hề là ca ca, tính tình quả thật không giống, im lặng không khóc không làm

khó.

Chân Bảo Lộ bật tai Vinh nhi, nghiêng đầu nhìn Thượng nhi cười nói: “Có đẹp không? Khi nào Thượng nhi lớn hơn một chút, tỷ tỷ mang bọn người chơi đốt pháo hoa.”

Cả người Thượng nhi đều bị bao bọc trong áo gấm màu xanh ngọc, trên đầu cũng đội mũ quả dưa bằng lông mềm như nhung, trong cổ áo mềm mại he ra một gương mặt nhỏ nhắn béo tròn, ngay cả cằm cũng không nhìn thấy.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn gương mặt cười dịu dàng của Nhị tỷ nhà mình, khó có được nề tình gật gật đầu: “Ừm”

Tiểu gia hỏa này...

Trong lòng Chân Bảo Lộ oán giận, bản thân nàng luôn được người ta dỗ dành, chưa bao giờ phải ăn nói khép nép dỗ dành người khác đâu, lúc hắn quả thật phách lối nha. Bất quá điều này làm cho Chân Bảo Lộ hiểu rõ, đời trước tỷ tỷ cũng đồ nàng như vậy.

Chân Như Tùng lẳng lặng đứng ở hành lang dài bên kia, nhìn ba tiểu gia hỏa cách đó không xa, ánh mắt nhuộm đầy ý cười sùng nịch, sau đó mới chậm rãi đi tới.

Chân Bảo Lộ vội vàng vui vẻ gọi: “Phụ thân.”

Hai tiểu tử kia trong tay, cũng đều đồng thời mở miệng kêu: “Phụ thân.” Giọng nói non nớt, mới học gọi phụ thân không lâu.

Chân Như Tùng chột khom lưng, xoa bóp gương mặt của hai tiểu tử kia, rồi sau đó nói với Chân Bảo Lộ: “Lạnh không?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, mặt mày cong cong nói: “Tiểu Lộ không lạnh.” Lại nói, “Phụ thân đốt pháo hoa cho ta, Thượng nhi và Vinh nhi xem đi.”

Xưa nay Chân Như Tùng sủng ái bọn nhỏ, lập tức đáp ứng. Thấy ông đắm xuồng nền tuyết đọng thật dày đi tới, ở trong sân đốt pháo hoa cho bọn họ xem. Châm lửa pháo hoa, phụ thân của nàng liền quay lại, bàn tay to dày rộng, che lại lỗ tai của nàng và Thượng nhi.

Chân Bảo Lộ cũng che lỗ tai của Vinh nhi trong lòng, bốn người ngửa đầu lên, nhìn pháo hoa sáng rực trên trời.

Chân Bảo Lộ chậm rãi nghiêng đầu nghĩ, phụ thân nhà mình thật tuần lẳng.

Đời trước, đây là năm cuối cùng phụ thân và nàng trôi qua cùng nhau.

Hốc mắt Chân Bảo Lộ ẩm ướt, rồi lại cười lên, tiếp tục ngẩng đầu nhìn.

Mùa xuân năm nay, nếu phụ thân của nàng có thể tránh được một kiếp này, như thế đời này, cả nhà bọn họ sẽ bình bình an an.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy kỳ quái ----- Hàn Lâm viện có nhiều người như vậy, vì sao chỉ mỗi phụ thân vô duyên vô cớ bị nhiễm dịch bệnh?

Không lẽ giống như tổ mẫu nói, đây đều là mệnh sao? Nhưng nàng không tin vào mệnh, ông trời đã cho nàng sống lại một đời, nào có đạo lý tro mắt nhìn phụ thân nhà mình gặp chuyện không may?

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nằm ở trên giường, từ lúc này được Hương Hàn hầu hạ rửa chân xong, hiện nay hai chân trắng mịn mềm mại trông không, tuy bên ngoài trời lạnh, nhưng trong phòng ấm áp dễ chịu, chân không như vậy cũng không lạnh chút nào.

Nàng phiền não cuốn người trong áo ngủ bằng gấm lán qua lán lại, nhìn tượng người nho nhỏ đặt bên cạnh giường, liền đưa tay cầm lên xem.

Đây là tượng người nhỏ ngày ấy Tiết Nhượng đưa cho nàng, bộ dáng mập mạp ngây thơ. Tuy chỉ là lễ vật nhỏ tầm thường, nhưng nàng cực kỳ thích.

Ánh mắt Chân Bảo Lộ đột nhiên sáng lên.

Đúng rồi, đời trước nàng và Tiết Nhượng chưa hề tiếp xúc với nhau, đời này nàng lại xa lạ với Từ Thừa Lăng, quan hệ cùng Tiết Nhượng vị Đại Biểu Ca này rất tốt. Đã như vậy, đời này vì sao phụ thân nàng không thể tránh được một kiếp này chứ? Chân Bảo Lộ kích động. Chỉ cần phụ thân không có việc gì, nương hân cũng không nằm trên miên trên giường bệnh, buồn đau sầu não mà chết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ nhất thời trở nên nghiêm túc, còn phải làm như thế nào để phụ thân có thể tránh được một kiếp này.

Chỉ là nàng không thể nói với phụ mẫu chuyện mình trùng sinh, tuy nàng biết phụ thân sẽ tin nàng, nhưng trong mắt người ngoài, sợ là sẽ cảm thấy nàng bị trúng tà, mà nương cũng sẽ không tin nàng. Đến lúc đó chẳng những nàng không cứu được phụ thân, đoán chừng lão thái thái còn có thể mời đại sư ở Linh Phong tự gấp gáp tới làm phép cho nàng nữa.

Đã như thế, nàng chỉ có thể nghĩ cách để phụ thân không đến Hàn Lâm Viện thôi, chỉ cần mấy ngày này phụ thân không đi Hàn Lâm Viện thì sẽ thành công rồi.

Chỉ là ---- như thế nào mới có thể ngăn cản phụ thân?

Chân Bảo Lộ suy nghĩ cả một đêm, ngày kế dưới đáy mắt hiện lên màu xanh đen nhàn nhạt, bởi vì làn da của tiểu cô nương trắng nõn, nên càng thấy rõ. Từ thị nhìn thấy, cũng nhìn không được đau lòng nói: “Thật vất vả mới nghĩ lễ mừng năm mới, buổi tối ngủ sớm đi, đừng cứ lo đọc sách.”

Chân Bảo Lộ đang ăn chè hạt sen mềm dẻo ngon ngọt, ậm ừ “ừm” một tiếng, nói: “Tiểu Lộ biết rồi.”

Từ thị hài lòng gật đầu, lại cùng Chân Như Tùng nói đến Tổng Cháp: “Đứa nhỏ này thật hiểu biết cấp bậc lễ nghĩa, bắt quá mới vừa đánh thân, năm nay đã tới đây chúc tết rồi.”

Tổng Cháp chỉ qua đây tặng lễ, không có ở lại dùng cơm, đích thật là chu toàn lễ nghi.

Chân Như Tùng cũng gật gù đầu, cũng rất hài lòng với con rể tương lai: “Là một đứa bé ngoan.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Quỳnh đỏ bừng, xấu hổ đến vùi cả vào trong chén.

Chân Bảo Lộ cười khanh khách.

Vinh nhi nhìn phụ mẫu không để ý tới mình, thì quơ tay mập bắt mắt nói: “Cháo, cháo...”

Từ thị vội vàng đút muỗng cháo đút Vinh nhi.

Gương mặt tròn vo béo ụt ịt được bọc kỹ của Vinh nhi nghiêng đi, mắt to đen lúng liếng nhìn tỷ tỷ ngồi đối diện, la lên: “Tỷ tỷ đút.”

Chân Bảo Lộ quả thật thấy Vinh nhi càng ngày càng bám nàng. Có điều là, đời trước Vinh nhi cũng thích nàng, dù nàng lạnh nhạt với hắn, hắn cũng lẻo đẻo đi theo sau lưng nàng, muốn bỏ cũng không bỏ được. Hiện giờ nàng tốt với hắn như vậy, tiểu tử kia không bám nàng mới là lạ.

Chân Như Tùng nhìn nhi tử như vậy, sau đó nói: “Phụ thân xem như bảo bối còn chưa đủ, trái lại con lại dám sai bảo hã.” Nói xong thì bày ra bộ dáng nghiêm túc.

Vinh nhi ỳ ạch chu mỏ, nước mắt đảo quanh, sợ hãi nhìn thoáng qua phụ thân, lại đáng thương nhìn tỷ tỷ.

Nhìn cái dáng vẻ sợ hãi đó, giống như bị gia đình bạo ngược vậy.

Tiểu gia hỏa này làm cho cả lòng Chân Bảo Lộ mềm nhũn, lập tức nhận lấy chén sứ trắng nhỏ trong tay Từ thị, cầm muỗng múc cháo, thổi vù vù vài lần, mới đút tới miệng của tiểu tử kia: “Ừ, ăn nhanh lên.”

Vinh nhi liền nín khóc mỉm cười, vỗ vỗ hai tay, ngoan ngoãn ăn nhanh, yên lặng lại nhu thuận, chỉ chốc lát sau đã ăn hết nửa chén.

Chân Bảo Lộ nhìn đệ đệ béo tròn, lại nhìn qua Thượng nhi. Thường ngày Thượng nhi ngoan nhất, nương đút cái gì là ăn cái đó, nên đã sớm ăn xong rồi. Nhưng Chân Bảo Lộ vẫn múc một muỗng, thổi một chút rồi đưa qua, nói: “Thượng nhi cũng ăn nha.”

Hai tiểu tử kia sinh ra thời gian không chênh lệch nhiều, bộ dáng thì giống nhau như đúc, rất khó phân biệt được, nhưng suốt cả một năm rưỡi qua. Vinh nhi thích ăn, càng ngày càng béo, cân nặng của Thượng nhi thì bình thường đúng độ tuổi. Thật ra chỉ liếc mắt nhìn là thấy cân nặng khác biệt rồi.

Nhưng tiểu hài tử mập mạp mới càng đáng yêu, mỗi lần Chân Bảo Lộ nhìn đều nhìn không được đưa tay ra xoa bóp mặt.

Thượng nhi hé ra gương mặt tròn trịa mấp mấp nho nhỏ, không mở miệng, chột nghiêng đầu đi, bày tỏ bản thân không muốn ăn.

Bình thường Chân Bảo Lộ luôn nuông chiều hai đệ đệ, nhưng bản thân nàng cũng là có lúc cáu kỉnh, nhìn thấy vậy, thì hừ một tiếng, tiếp tục quay đi đút cho Vinh nhi, nói: “Tối, Vinh nhi ăn nê, ăn cho Thượng nhi xem, cháo này ăn ngon cỡ nào.”

Vinh nhi thích làm nũng, cũng thích nghe lời Chân Bảo Lộ, lúc này hiểu tỷ tỷ đang nói gì, liền mở to miệng, ăn rồi còn chưa đủ, vẫn chép chép miệng, giống như cháo hôm nay ăn ngon lắm vậy.

Vinh nhi phồng miệng, ngốc hồ hồ nhìn tỷ tỷ nhà mình, lại quay sang ca ca nhà mình nói: “Ngon, ăn ngon.”

Chân Bảo Lộ cười cười, xoay người sang xem Thượng nhi, quả thực thấy đôi mắt to tròn của tiểu tử kia đang nhìn mình. Lúc này Chân Bảo Lộ mới múc một muỗng, đưa đến bên miệng Thượng nhi.

Tiểu tử kia chỉ có hơi ngắn người, sau đó há mồm ăn vào.

Chân Bảo Lộ cười đắc ý, hỏi: “Ăn ngon chứ?”

Thượng nhi không nhìn nàng, lâu sau mới nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

.

Mất thấy sắp qua tháng giêng, trong lòng Chân Bảo Lộ bắt đầu lo lắng. Đến trung tuần tháng hai, Chân Bảo Lộ cắn chặt răng, buổi tối khuya xốc chân đang đắp trên người lên, cứ vậy sau hai ngày, tiểu cô nương vốn khỏe mạnh, bắt đầu phát sốt.

“...Kêu các người chăm sóc cho Lục tiểu thư, các người chăm sóc người kiểu gì đây! Bị sốt như vậy, một đám cũng không có chú ý đến sao! Nếu Lục tiểu thư xảy ra chuyện gì, tất cả hạ nhân trong U U Hiên đều phải bị phạt!”

Là giọng nói tức giận của phụ thân nàng.

Lại nghe thấy nương an ủi: “Phu quân đừng tức giận, thiếp thân đã sai người đi mời đại phu rồi, lập tức tới ngay thôi.”

“Người cũng vậy, làm nương thế nào vậy? Tiểu Lộ vẫn chưa hiểu chuyện, bắt quá chỉ là một đứa bé mười tuổi, thường ngày sao người không quan tâm nhiều hơn chứ?”

“Vâng, là lỗi của thiếp thân. Sau này thiếp thân nhất định sẽ chăm sóc tốt Tiểu Lộ.” Giọng nói của nương trầm thấp.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới vươn tay ra, liền bị tỷ tỷ canh giữ ở bên giường nắm lấy, nói: “Tiểu Lộ ngoan, nằm nghỉ cho tốt.”

Chân Bảo Lộ từ từ mở to mắt, nước mắt mênh mông, thì thào: “Phụ thân, ta muốn phụ thân.”

Chân Bảo Quỳnh nhìn muội muội nằm trên giường như vậy, bình thường cười nói vui vẻ, bây giờ tiều tụy vì bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận cũng trắng bệch như giấy. Chân Bảo Quỳnh đau lòng, nói: “Được, tỷ tỷ đi gọi phụ thân.” Nói xong thì ra ngoài kêu Chân Như Tùng tiến vào.

Bên ngoài Chân Như Tùng nghiêm mặt, nam nhân thành thực ôn trọng, nổi giận lên cũng rất đáng sợ. Ông không phải là người tùy tiện giận chó đánh mèo, nhưng đụng phải chuyện liên quan đến con gái bảo bối, Chân Như Tùng liền không còn lý trí. Thấy Chân Bảo Quỳnh đi ra, Chân Như Tùng mới nói: “Làm gì lại ra đây? Không phải kêu con trông coi Tiểu Lộ sao?”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Muội muội tỉnh lại, lúc này nói muốn gặp phụ thân.”

Lời này lập tức khiến Chân Như Tùng đau lòng, vội vàng xoay bước đi vào, vòng qua bình phong, nhìn con gái nhỏ nhỏ nằm trên giường, ngồi xuống bên cạnh nói: “Phụ thân ở đây, Tiểu Lộ không thoải mái chỗ nào, nói cho phụ thân nghe, phụ thân lập tức mời đại phu đến chữa cho Tiểu Lộ, hả?”

Chân Bảo Lộ đưa tay ra cầm tay của phụ thân nhà mình, nói: “Tiểu Lộ chỉ cần phụ thân.” Nàng dùng một chút, đáng thương nhìn phụ thân nhà mình, nói, “Phụ thân hãy ở cùng Tiểu Lộ mấy ngày này, đừng đi đâu hết, có được không?”

Chân Như Tùng dùng chân găm bọc con gái lại thật chặt chẽ, sau đó mới bế lên, đưa tay sờ lên đầu con gái, nóng đến dọa người. Ông vội nói: “Được, phụ thân ở với Tiểu Lộ mấy ngày này, đâu cũng không đi.”

Từ thị cũng tiến vào, nhìn con gái bị bệnh thành dáng vẻ ấy, cũng rất là lo lắng, nói với Chúc ma ma đứng bên cạnh: “Bà ra ngoài nhìn xem, đại phu đã đến chưa. Sao mà mời đại phu lâu như vậy?”

Chúc ma ma đáp dạ, lúc này mới vội vàng vàng ra ngoài.

Từ thị đi đến bên cạnh Chân Như Tùng, nói với Chân Như Tùng: “Phu quân, để thiếp thân chăm sóc Tiểu Lộ đi.” Lời nói của hai cha con mới vừa rồi, đương nhiên Từ thị cũng nghe thấy, có điều bà chỉ nghĩ là phu quân đổ dành con gái thôi, dù sao cũng không thể vì chăm sóc cho con gái, mà thật sự không đi tới Hàn Lâm Viện làm việc.

Chân Bảo Lộ vừa nghe, vội vàng nhìn phụ thân bên cạnh, nói: “Tiểu Lộ muốn phụ thân.”

Chân Như Tùng vốn đang đau lòng nắm chặt tay con, vừa nghe giọng nói yếu ớt vô lực của con gái lại càng gấp gáp, vội vàng vỗ về nói: “Tiểu Lộ ngoan, phụ thân không đi.” Rồi sau đó nói với Từ thị, “Đề ta trông Tiểu Lộ.”

Từ thị cũng không nói thêm nữa. Lúc này đại phu đến, Từ thị vội tránh ra, để cho đại phu xem. Đại phu nói: “Lục tiểu thư bị phong hàn rất nặng, theo lý thì hôm qua nên có triệu chứng, sao lại kéo dài tới hôm nay?”

Lời này nói ra, sắc mặt Chân Như Tùng càng lúc càng âm trầm.

Từ thị cũng nhịn không được nữa, muốn quở trách hạ nhân trong phòng, nhưng nhớ tới bà làm nương, cũng không có chú ý, cũng khó chối tội này.

Chân Bảo Lộ nằm trên giường, nghe đại phu nói vậy, biết lúc này mình mắc phong hàn có chút nghiêm trọng, nhưng trong lòng thấy đáng giá. Nếu không như vậy, nàng không có lý do gì khiến phụ thân không đi Hàn Lâm Viện. Sinh bệnh, tuy có hơi tùy hứng, cũng là không còn cách nào. Chỉ là Chân Bảo

Lộ lại lo lắng, liệu phụ mẫu có thể bồi vậy mà trách phạt những hạ nhân trong U U Hiên hay không. Hương Hàn và Hương Đào là người hầu hạ bên cạnh nàng, hôm qua thật sự là nàng có hơi không khoẻ, chỉ là cố tình không muốn các nàng ấy phát giác thôi.

Đại phu kê ra phương thuốc, Từ thị sai Nghiêm ma ma đưa đại phu đi phòng thu chi linh bạc, sau đó trách cứ hạ nhân trong U U Hiên.

Hương Hàn và Hương Đào đã sớm đổi sắc mặt, đứng ở một bên nom nớp lo sợ.

Từ thị nhíu mi, nói: “Hôm qua tiểu thư đã không khỏe, sao các người hầu hạ bên người, cũng không phát hiện được chứ?”

Hương Hàn lớn tuổi hơn, thấy Hương Đào sợ hãi nói không ra lời, mới kéo Hương Đào quỳ xuống, nói: “Hôm qua tiểu thư quả thực đi ngủ sớm, nô tỳ tưởng rằng tiểu thư đọc sách nhiều ngày nên mệt mỏi, mới không nghĩ nhiều. Là nô tỳ không chăm sóc chu đáo, khiến tiểu thư ngã bệnh, xin phu nhân trách phạt.”

Trách phạt tất nhiên là phải trách phạt, huống chi sơ sẩy lớn như vậy.

Từ thị đang suy nghĩ xem nên nghiêm khắc xử phạt hai nha hoàn này thế nào, nhưng ở bên trong Chân Bảo Lộ bắt đầu sốt ruột. Hương Hàn cùng Hương Đào luôn luôn ở bên người nàng chiều cổ, sớm đã thân như tỷ muội. Chân Bảo Lộ giãy giụa, muốn từ trong chăn găm ngồi dậy, nhưng bản thân bị bọc chặt chẽ kín mít như một con nhộng.

Chân Như Tùng mềm giọng nói: “Nằm im, chớ lộn xộn.”

Chân Bảo Lộ nước mắt mênh mông, nếu nói mới đầu là cố ý giả bộ đáng thương, nhưng lúc này, là bệnh đến khó chịu vô cùng. Người sinh bệnh tính tình yếu ớt, nước mắt tự động rơi xuống.

Chân Bảo Lộ mấp máy môi nói: “Phụ thân, đừng trách phạt các nàng ấy có được hay không, Tiểu Lộ rất thích Hương Hàn và Hương Đào, đừng phạt các nàng...”

Chân Như Tùng biết con gái thiện lương, người bên cạnh đối tốt với nàng, tuy nàng không nói, thực ra trong lòng thấy rất rõ ràng, cũng ghi nhớ từng người. Mặc dù là nha hoàn. Chân Như Tùng nói: “Nếu không phạt một chút, sẽ không nói được, nhưng phụ thân đáp ứng với con, phạt nhẹ thôi, để sau này các nàng chăm sóc cho con cẩn thận hơn.”

Như vậy là được rồi. Tuy Chân Bảo Lộ cảm thấy có lỗi với hai nha hoàn này, nhưng nếu phụ thân đã đáp ứng cho hai người họ tiếp tục lưu lại bên cạnh mình, nàng sẽ có cơ hội bồi thường. Chân Bảo Lộ cũng không so đo nữa, từ lúc phụ thân thay khăn đắp trên trán cho nàng, miệng vẫn thì thào nói: “Phụ thân đã đáp ứng Tiểu Lộ, trước khi Tiểu Lộ khỏi bệnh, không được rời khỏi Tiểu Lộ.”

Trong lòng Chân Như Tùng sớm đã có quyết định, gật đầu nói: “Yên tâm, phụ thân đáp ứng với con.”

Lúc này, dưới áo ngủ bằng gấm lụa hoa màu đỏ thắm một cái tay nhỏ chạm rỗng vuren ra, ngón út cong cong.

“Ngoéo tay.”

Chân Như Tùng cười cười, vuren bàn tay dày rộng của mình ra, nhẹ nhàng nắm lấy ngón út mảnh khảnh của con gái, âm sắc trầm lắng nói: “Ngoéo tay.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, gương mặt vẫn còn nóng sốt đỏ rực, trong lòng lại kiên định. Xưa nay phụ thân không lừa nàng, chuyện ông đã đồng ý thì luôn nói được làm được.

Đầu thật sự nặng quá, chỉ là có những lời này của phụ thân, Chân Bảo Lộ liền an tâm nằm ngủ.

Đến khi Chân Bảo Lộ tỉnh lại, nhìn thấy Chúc ma ma và tỷ tỷ bên cạnh, đang lau mình cho nàng, lúc này mới cả kinh, lôi kéo tay Chúc ma ma nói: “Phụ thân... Phụ thân đâu?” Tiếng nói hơi khàn, không còn trong veo mềm mại giống ngày trước.

Chúc ma ma cực kỳ đau lòng, nói: “Tiểu thư yên tâm, lão gia chỉ trở về dùng cơm, một lát sẽ tới đây với tiểu thư.” Trong lòng lại than thở, lão gia yêu thương con gái như vậy đích xác là không còn gì để nói.

Chân Bảo Quỳnh cũng dỗ dành: “Phụ thân đã mệt mỏi, tỷ tỷ ở với muội cũng giống nhau, Tiểu Lộ ngoan, hả?”

Chân Bảo Lộ biết mình không phải đứa nhỏ ba tuổi, không nên tùy hứng, nhưng lúc này nàng chỉ có thể mặc kệ thôi, như vậy mới có thể kéo phụ thân ở lại. Nàng thì thào, một giọt nước mắt như hạt đậu rơi xuống. Kỳ thật Chân Bảo Lộ không cần phải làm bộ khóc, chỉ cần vừa nghĩ tới những ngày phụ thân của nàng bị nhiễm bệnh ở đời trước, hơn nữa chỉ có vài ngày thì ra đi, vậy là không thể nào cầm được nước mắt.

Chân Bảo Quỳnh nhìn thấy, vô cùng rối rắm, vội vàng nói với nha hoàn bên cạnh: “Người đi tìm lão gia, nói Lục tiểu thư tỉnh rồi.” Sau đó vỗ nhẹ nhẹ vào lưng muội muội, trấn an nói: “Ngao, Tiểu Lộ không khóc, không khóc...”

Lúc này ở Nghi An Cư, Chân Như Tùng đang dùng cơm, do Từ thị hầu hạ thay đổi xiêm y. Từ thị cẩn thận thay ông sửa ống tay áo, nhíu mi nói: “Phu quân mệt mỏi một ngày rồi, cũng sớm nghỉ ngơi đi. Bên Tiểu Lộ, thiếp thân qua chăm sóc là được rồi.” Đại phu đã nói, con gái bị nhiễm phong hàn rất nặng, phu quân chăm sóc như vậy, lỡ như cũng bị lây phong hàn thì sao, bà làm thế từ, nhưng lại không nói được. Việc chăm sóc cho con gái, là người làm nương như bà phải làm.

Chân Như Tùng lại nói: “Không cần, mỗi ngày người đều phải chăm cho Thượng nhi và Vinh nhi, cũng rất mệt rồi. Ta lại khác, ta là nam nhân, chỉ có chút mệt ấy với ta mà nói không coi ra gì cả.”

Từ thị còn không chịu: “Tuy vậy, phu quân thật sự muốn theo lời Tiểu Lộ nói, mấy ngày nay không đến Hàn Lâm Viện sao?”

Chân Như Tùng mỉm cười, gật đầu nói: “Ừm. Ta đã đáp ứng Tiểu Lộ, tất nhiên phải làm được. Hơn nữa, đã vài năm ta luôn bận công sự, chỉ có nghỉ cuối tuần hàng tháng, mới có thể ở cùng Tiểu Lộ bọn họ. Lúc này Tiểu Lộ bệnh nặng như vậy, ta làm sao còn có tâm tư làm việc công.”

Đang nói, nha hoàn bên cạnh Chân Bảo Quỳnh đã đến ở bên ngoài. Chân Như Tùng vừa nghe con gái tỉnh lại, vội vàng đi ra, bước tới ngưỡng cửa, lại quay đầu liếc nhìn Từ thị: “Người ngủ sớm đi. Trong phòng Tiểu Lộ có giường êm, ta mệt thì ngủ một đêm ở đó cũng được, người không cần chờ ta.”

Như vậy, Từ thị chỉ có thể gật đầu thuận theo, trong lòng ngóng trông con gái sớm ngày hết bệnh.

.

Chân Bảo Lộ tiểu tụy vì bệnh nằm trên giường trọn vẹn năm ngày, đến ngày thứ sáu, tinh thần mới khá hơn một chút, có điều khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như cũ không có huyết sắc. Đầu nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, thật là không sai.

Mà Chân Như Tùng cũng theo lời nói của con gái, đã nhiều ngày không nghỉ ngơi chăm sóc bên người con gái, ở chỗ lão thái thái cũng đã úp mở phê bình.

Lão thái thái không dễ chọc, nhưng Chân Như Tùng có biện pháp của mình để đối phó với lão thái thái. Lại nói đến Chân Như Tùng, không hổ là nam tử hàng ngày luyện võ, tuy nhìn lịch sự, nhưng có một thân thể cường tráng, cực khổ chăm sóc như vậy, cũng chỉ hơi mệt mà thôi, vẫn không có gì không khoẻ.

Một ngày này, Chân Bảo Lộ nằm trên giường, nhìn ra bên ngoài, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, phòng ngủ trở nên sáng trưng. Chân Bảo Lộ chậm rãi nghiêng đầu, hỏi Chúc ma ma: “Hôm nay là ngày gì rồi?”

Chúc ma ma nhìn tiểu thư nhà mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mượt mà, bây giờ cái cằm đã trở nên nhọn hoắt. Bà đáp lại: “Thưa tiểu thư, hôm nay đã là mười chín rồi.”

Mười chín, mười chín tháng hai.

Cả người Chân Bảo Lộ ở dưới nệm siết chặt, hốc mắt có chút nóng. Nàng nhớ rất rõ ràng, đời trước buổi tối ngày mười bảy tháng hai phụ thân bắt đầu phát sốt, lúc sau bị chẩn ra là nhiễm dịch bệnh, đến giờ tỵ (từ 9 giờ đến 11 giờ sáng) ngày hai mươi tháng hai thì ra đi.

Đời này thì sao? Sáng nay phụ thân vẫn chăm sóc cho nàng, tay vẫn vuốt chao cho nàng ăn.

Chân Bảo Lộ vừa kích động, vừa sợ hãi. Chỉ mong ngóng sớm tới ngày mai, chờ ngày mai qua đi, phụ thân liền không có việc gì nữa.

Chúc ma ma hơi lo lắng, sắc mặt của tiểu thư hôm nay đã tốt hơn nhiều, nên nhịn không được hỏi: “Tiểu thư muốn tìm lão gia ư?” Mấy ngày nay tiểu thư nhà bà rất bám lão gia. Bất quá tiểu cô nương sinh bệnh, biểu hiện này cũng là bình thường.

Chân Bảo Lộ biết, lúc này phụ thân của nàng đang trở về phòng nghỉ ngơi, án theo tình huống trước mắt, sáng mai cũng sẽ không đi làm công sự.

Chân Bảo Lộ lắc đầu, nói: “Không cần, để phụ thân nghỉ ngơi nhiều một lúc đi.”

Lúc này Chúc ma ma mới lộ ra mỉm cười, đưa tay dịch góc chăn cho nàng, nói: “Được, tiểu thư hãy nghỉ ngơi.”

“Ừm.” Chân Bảo Lộ nhu thuận gật đầu, nằm ở trên giường, tròn tròn mắt nhìn phía trên.

Lúc sau bên ngoài chợt có động tĩnh, Chúc ma ma đi ra ngoài nhìn coi, đợi Chân Bảo Lộ nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, mới kinh ngạc nói: “Đại Biểu Ca?”

Người tới chính là Tiết Nhượng.

Nhưng giống như bình thường rồi lại có chút không giống.

Chân Bảo Lộ nhìn thật lâu, mới nhìn ra Đại Biểu Ca không giống ở chỗ nào.

Thường ngày lúc nàng gặp mặt Đại Biểu Ca, hần đều là áo mũ sạch sẽ, bản thân cũng đẹp đẽ gọn gàng, nhưng bây giờ y phục toàn thân dính bùn, giống như vài ngày rồi chưa thay đồ, với lại sắc mặt cũng không được tốt, có cảm giác như phong trần mệt mỏi.

Chân Bảo Lộ không thích nhìn nhất là lời thôi, bản thân mình không lời thôi, nhìn người khác, nếu lời thôi, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Ngay sau đó liền cau mày, có chút ghét bỏ, cũng không dám tỏ ra ghét bỏ quá rõ ràng, hỏi: “Sao Đại Biểu Ca lại tới đây vậy?”

Thiếu niên cao to im lặng đứng ở đó, nghe được giọng nói của tiểu cô nương, mới chậm rãi đi tới, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gầy hằn xuống, ánh

mắt dừng một chút, rồi cẩn thận hỏi: “Muội... khá hơn chút nào chưa?”

Chân Bảo Lộ cười cười, ghét bỏ y phục dơ bẩn của hắn, nhưng lại thích con người này của hắn, mấp máy môi nói: “Khá hơn nhiều rồi.”

Tiết Nhượng thấy thế, chậm rãi đi đến cạnh bàn gỗ hoàng hoa lê bên cửa sổ. Trên bàn có bình nước ấm, hắn cầm lấy rót một ly, lại đi đến bên giường, đỡ người đang nằm trên giường lên.

Vừa lúc Chân Bảo Lộ cũng đang khát, lập tức ừng ực uống vài ngụm, nhẹ nhàng cười nhìn hắn: “Cảm ơn Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng lại nói: “Nghe nói...mấy ngày nay dưỡng luôn ở bên người chăm sóc cho muội.”

Đại Biểu Ca cũng biết sao? Chân Bảo Lộ có chút xấu hổ, nhưng nhớ tới, có một phụ thân yêu thương mình như vậy, khoe ra còn không kịp, mắc cỡ gì chứ?

Nàng gật đầu: “Ừm, đúng vậy, buổi sáng phụ thân vừa mới đi về nghỉ rồi.”

Tiết Nhượng ừ một tiếng: “Vậy là tốt rồi.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, vừa định hỏi hắn làm sao lại có bộ dạng này, tựa như đã vài ngày chưa có tắm rửa vậy, liền thấy Hương Đào vội vội vàng vàng chạy vào.

Dù Hương Hàn và Hương Đào không bị phạt nặng, nhưng cũng là không chăm sóc cho chủ tử chu đáo, nên bị đánh mười gậy, hai ngày này mới có thể xuống giường. Thấy Hương Đào có thể xuống giường thì vui vẻ, tâm tình của Chân Bảo Lộ cũng tốt hơn, khẽ mỉm cười nghiêng đầu hỏi: “Sao rồi hả? Chuyện gì mà kích động như vậy?”

Gương mặt tròn nhỏ nhắn của Hương Đào tái mét, giọng nói run rẩy: “Lục tiểu thư, là... là lão gia gặp chuyện không may. Mới vừa rồi lão gia phát sốt, phu nhân còn tưởng rằng phong hàn, mời đại phu đến xem, đại phu nói... nói lão gia nhiễm dịch bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chân Bảo Lộ lập tức bối rối, mấp máy môi nói: “Ngươi... Ngươi nói cái gì?”

Làm sao lại như vậy? Mấy ngày nay phụ thân căn bản không đi Hàn Lâm Viện, cho dù buổi sáng lúc nàng tỉnh lại, phụ thân vẫn khỏe mạnh. Chân Bảo Lộ vội vội vàng vàng xuống giường, trên người chỉ mặc mỗi bộ trung y màu thiên hạnh, chân không bước xuống.

Hương Đào bước lên phía trước đỡ: “Tiểu thư, người đừng xuống.”

Tiết Nhượng thấy thế, cũng đưa tay nắm cánh tay nàng: “Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ không nghe, cố sức tránh đi, phóng ra khỏi phòng ngủ, chạy tới Nghi An Cư.

Tiết Nhượng hơi chau mày, xoay người đi theo.

.

Bên Nghi An Cư, Chân Như Tùng đã được chẩn đoán chính xác, Nghi An Cư cũng bị cách ly.

Mặc dù lão thái thái lo lắng, nhưng lúc này là thời điểm cần yên ổn lòng người, bà không thể rối rắm. Lão thái thái nhìn Từ thị đoan trang hiền thực thường ngày, hiện nay hai mắt đỏ lên, không để ý đại phu ngăn trở muốn chiếu cố nhi tử, trong lòng cũng thổn thức. Người con dâu này, đúng là thật lòng đối với nhi tử của bà, bằng không cũng sẽ không đối với con gái mà Tiết thị đẻ lại tốt như vậy.

Lão thái thái nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Từ thị, nói: “Được rồi, suy cho cùng ngươi cũng là con dâu trưởng của phủ Tề Quốc Công, nhìn ngươi xem, đã thành bộ dáng gì rồi hả?”

Thường ngày Từ thị tận lực làm con dâu và thê tử tốt, nhưng lúc này không nhận được, nước nỡ nói với lão thái thái: “Xin người để con dâu đi chăm sóc cho lão gia.”

Người chiếu cố bên cạnh, vậy cũng bị lây bệnh. Mà đây không phải là phong hàn bình thường, nếu bị nhiễm bệnh, coi như một chân đã bước vào quan tài rồi. Lão thái thái nói: “Thân ngươi yếu ớt, nếu cũng nhiễm bệnh dịch, bọn Thượng nhi Vinh nhi và Lộ nhi nên làm sao bây giờ?”

Thượng nhi và Vinh nhi còn chưa tròn ba tuổi.

Từ thị đầu lo được nhiều như vậy, vẫn quyết tâm lưu lại chiếu cố phu quân của mình. Nhưng lão thái thái cao tuổi rồi, sao không hiểu rõ bệnh dịch lợi hại bao nhiêu.

Lão thái thái nhìn Từ thị hai mắt đầm lệ trước mặt, gương mặt tràn đầy nếp nhăn không hài lòng còn bất đắc dĩ, thở dài nói: “Được rồi, cứ theo ý người đi. Chỉ là Thượng nhi và Vinh nhi, mấy ngày nay nên tạm thời ở tại Thọ Ân Đường của ta.”

Người con dâu này đối với nhi tử của bà là một mối tình thâm thiết, trong lòng lão thái thái rất cảm động, nên phải thành toàn. Nhưng hai cháu trai còn nhỏ tuổi, lão thái thái thật sự không dám mạo hiểm.

Từ thị lập tức gạt đầu, rung rung kích động nói: “Tốt, nghe theo lão tổ tông.” Lúc này, Từ thị cũng hiểu rõ bản thân mình không có tâm tư chăm sóc cho hai đứa con trai, ngày thường lão thái thái nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng là cháu trai của bà, tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn hắn. Cho nên ở lại Thọ Ân Đường, Từ thị rất yên tâm.

Từ thị tiến bước lão thái thái, lúc này mới xoa xoa nước mắt, chuẩn bị đi vào chiếu cố Chân Như Tùng.

Đại phu đi ra, là một lão già cao gầy, mặc trường bào cổ tròn màu xám cũ kỹ, tóc đã hoa râm. Bởi vì sợ bị lây bệnh, nên dùng khăn che miệng và mũi, thấy Từ thị muốn đi vào, vội vàng ngăn trở: “Phu nhân không thể đi vào.”

Từ thị làm sao đồng ý, sốt ruột nói: “Phu quân bị bệnh, làm thế tử nào có không chăm sóc bên người? Đại phu, người hãy nói với ta, bệnh tình của phu quân như thế nào?” Từ thị rơi nước mắt lã chã. Dung mạo bà vốn đoan chính thanh nhã, bộ dáng hoa lệ đầm mưa này, lại càng khiến người ta đau lòng.

Đại phu thực sự nói: “Bệnh tình của Chân đại gia cực kì hung hiểm, sợ là lành ít dữ nhiều. Ngoài thành đã có nhiều thôn dân bị loại bệnh dịch này. Chỉ là trong hoàng thành, vẫn không có người nhiễm bệnh... Mấy ngày nay Chân đại gia có ra khỏi thành không?”

Từ thị lắc đầu, giọng điệu nghẹn ngào không thôi, thực sự nói: “Phu quân nhà ta luôn ở trong phủ.” Nói xong mới thoáng khựng lại, nói, “Chỉ là... Chỉ là mấy ngày trước đây nữ nhi của ta bị phong hàn, phu quân nhà ta một mực chiếu cố bên người.”

Đại phu ngăn người: “Lệnh thiên kim bị phong hàn?”

Từ thị gạt đầu: “Đúng vậy. Mấy ngày trước đây có hơi nghiêm trọng, hai ngày này đã gần như khỏi hẳn.”

Giống như nghĩ đến điều gì, Từ thị hỏi, “Ý của đại phu... chẳng lẽ phu quân ta nhiễm bệnh dịch có liên quan tới con gái của ta?”

Đại phu vội nói: “Cũng không phải như vậy. Chỉ là theo như lời nói của phu nhân, mấy ngày nay Chân đại gia ở cùng một nơi với lệnh thiên kim, lão phu lo lắng lệnh thiên kim cũng bị nhiễm loại bệnh dịch này.”

Từ thị giật mình, lúc này mới cẩn thận hỏi: “Bệnh của phu quân... có thể trị hết không?”

Đại phu nói: “Dịch bệnh này lão phu cũng không có nắm chắc, chỉ có thể tận lực thử một lần... Mong rằng phu nhân chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Nửa câu nói sau, dĩ nhiên giải thích rõ ràng tính nghiêm trọng của bệnh dịch.

Lúc này sắc mặt Từ thị trắng nhợt, cả người xém chút đứng không nổi, lão đảo vài bước, may có Nghiêm ma ma luôn đi theo bên cạnh đỡ bà.

Đây chính là đại phu có danh vọng nổi tiếng nhất Hoàng Thành, nếu ngay cả ông ấy cũng trị không được, phu quân của bà...

Chân Bảo Lộ một đường chạy đến Nghi An Cư, mới vừa bước vào cửa, liền thấy sắc mặt của nương có hơi đáng sợ.

Chân Bảo Lộ vô cùng sợ hãi, sốt ruột tiến lên, ngẩng đầu thì thào hỏi: “Nương, phụ thân thế nào rồi?”

Tiểu cô nương khó khăn lắm mới xuống giường được, tóc đen bung xõa, vội vàng vàng, áo khoác cũng không mặc. Lại nói còn chưa hết bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn mướt mà không có nửa phần huyết sắc, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng. Hiện nay đôi mắt to đen lúng liếng đầm đìa nước mắt, thật khiến người ta thương tiếc.

Đại phu đứng ở một bên, nhìn thấy dáng vẻ suy yếu và nét mặt trắng nhách ấy của tiểu cô nương, cũng cau mày lo lắng.

Nhưng Từ thị đối diện với gương mặt của con gái nhà mình, nghĩ đến mấy ngày nay phu quân đều chiếu cố nàng hàng đêm. Bà muốn đi thay, ông cũng không chịu. Từ thị cắn chặt môi, giờ tay lên, rốt cuộc “bốp” một phát đánh tới.

Trong phòng yên tĩnh, càng khiến âm thanh này càng thêm vang dội.

Tiểu cô nương thật sự bị bắt ngờ, cơ thể nhỏ nhắn lập tức ngã trên mặt đất. Có chút lơ mơ, thoáng há miệng, tựa hồ không kịp phản ứng.

Từ thị tròn mắt nhìn, cuồng loạn giận dữ hét lên: “Người qua đây làm gì? Chính là người! Chính người hại phụ thân của người thành như vậy!”

Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng tức giận như vậy, cũng y như những người đàn bà chanh chua ngoài đường phố.

Nghiêm ma ma là tâm phúc của Từ thị, nhìn bà đổ xử với Lục tiểu thư như vậy, cũng không nhìn được, lúc này khom lưng đỡ tiểu cô ngã trên mặt đất lên.

Từ thị lại tiếp tục nói: “Không được đỡ nó! Đều là do nó, là nó hại phụ thân của nó thành cái dạng này, đều do nó làm hại!”

Nghiêm ma ma vừa nâng Chân Bảo Lộ ở dưới đất dậy, Từ thị liền không khống chế được tâm tình của mình, giơ tay lên muốn đánh nàng tiếp. Không ngờ một tát này còn chưa hạ xuống, bỗng nhiên có người xông tới, chạy qua chắn trước mặt Chân Bảo Lộ.

“Bốp” một cái, Từ thị cảm giác lòng bàn tay đau rất, mới phản ứng lại, mờ to hai mắt nhìn thiếu niên trước mặt.

Nghiêm ma ma cũng kinh hãi.

Vốn là tướng Lục tiểu thư bị đánh, không ngờ lúc này, Tiết Đại công tử lại xông tới.

Nghiêm ma ma nghiêng đầu nhìn Tiết Đại công tử ở bên cạnh, thấy hán bảo hộ Lục tiểu thư trong lòng, trên mặt lại bị đánh cho đỏ bừng, không chỉ có như vậy, gương mặt tuấn tú còn có mấy vết cào chảy máu.

Người làm nương, cho dù có giận con của mình, cũng không thể hành động như vậy, Lục tiểu thư mới bây lớn chứ. Nghiêm ma ma đau lòng cho Lục tiểu thư, rồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ: Nếu vết thương này ở trên gương mặt trắng nõn của Lục tiểu thư, như vậy cũng được sao?

Tiết Nhượng nhìn Từ thị trước mặt có vẻ như đã mất đi lý trí, nghĩ tới đó là nương của nàng, ánh mắt rét lạnh, nói: “Hành động này của phu nhân... không phải là quá mức rồi sao?”

Thường ngày Từ thị đoan trang hiền lương, trước mặt vẫn bối cũng như thế, lúc này thấy Tiết Nhượng, nhưng không hề có chút phong độ. Chỉ là Từ thị nhìn Tiết Nhượng, thấy hán rõ ràng là một thiếu niên, khi nói ra lời kia, trong lòng bà cũng run rẩy sợ hãi.

Lúc này Từ thị mới phục hồi tinh thần, nghiêm nghị nói: “Người dựa vào cái gì lo đến việc nhà của ta? Ta muốn giáo huấn con gái của mình, người ngoài như người có thể quản sao?”

Tiết Nhượng ôm tiểu cô nương trong lòng, lẳng lặng đặt tay đặt sau gáy nàng, xoay đầu nàng vào trong ngực mình, không để nàng nhìn thấy dáng vẻ hiện nay của nương nàng.

Cảm giác được cả người nàng phát run, Tiết Nhượng nhẹ nhàng xoa xoa vài cái.

Rồi sau đó mới nói với Từ thị: “Đúng là cháu không quản được, chỉ là ----- nếu cháu có cách cứu dưỡng thì sao?”

Chân Bảo Lộ lập tức ngẩng đầu lên, tay nhỏ gắt gao nắm lấy tay hán, thì thào: “Đại Biểu Ca, huynh nói có thật không?”

Tiết Nhượng cúi đầu, nhìn tiểu cô nương trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn xinh đẹp, hiện nay một bên sưng đỏ. Hán hít sâu một hơi, rồi “Ừ” một tiếng.

Lại nói thêm: “Muội yên tâm.”

Giọng nói của hán rất ôn hòa, khiến cho Chân Bảo Lộ cảm thấy vô cùng kiên định.

Tiết Nhượng hướng tới Từ thị nói: “Vân Hạc tiên sinh ở trong xe ngựa bên ngoài.”

Đại phu đứng bên cạnh Từ thị, vừa nghe là Vân Hạc Tiên sinh, ánh mắt sáng lên, vội vàng xoay bước tới, vô cùng kích động, nói: “Vị công tử này, người nói... người biết Vân Hạc Tiên sinh?”

Tiết Nhượng nói: “Không tính là quen biết, chỉ là hôm nay may mắn mời được ông ấy tới đây.”

Lời nói này vô cùng khiêm tốn, thanh danh của Vân Hạc Tiên sinh, ngay cả phụ nhân và con nít đều biết. Nhưng hành tung của ông ấy bất định, mặc dù may mắn gặp được, ông ấy cũng sẽ không tùy tiện ra tay xem bệnh. Đại phu nhìn vị thiếu niên phong độ hiên ngang trước mặt, cũng ngẫm tán thưởng, lại hiếu kỳ, vị công tử này đến tột cùng làm cách nào mà kiếm được Vân Hạc Tiên sinh, còn mời ông ấy đến đây.

Lúc này có Vân Hạc Tiên sinh, bệnh dịch của Chân Như Tùng tất nhiên có thể được cứu rồi.

Từ thị tự mình ra ngoài mời Vân Hạc Tiên sinh vào, nhìn ông ấy bắt mạch cho phu quân nhà mình, kê đơn thuốc, lại nghe nói bệnh dịch này không khó trị, uống thuốc ông kê xong, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe lại. Lúc này Từ thị cảm động đến rơi nước mắt, muốn trả số tiền lớn cảm tạ Vân Hạc Tiên sinh.

Mà bên U U Hiên, Chân Bảo Lộ đã mặc xong xiêm y màu hồng đào cùng áo khoác thêu hoa rơi, búi tóc được chải gọn gàng, lúc này Chân Bảo Quỳnh đang tự mình thoa thuốc mỡ lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Chân Bảo Quỳnh nhìn má trái của muội muội, vô cùng đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Có phải đau lắm không?”

Chân Bảo Lộ im lặng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì bình tĩnh, nói: “Đã không đau nữa rồi.”

Xuống tay nặng như vậy, làm sao mà không đau? Mặt của muội muội thế này, là do nương. Chân Bảo Quỳnh lại oán Từ thị, thân là con gái, chẳng qua không thể trách bà. Lúc ấy nàng bị lão thái thái kêu đi, hai đệ đệ ồn ào ầm ĩ, nàng phải đỡ hơn nửa ngày, sau khi vội vàng vàng trở về, thì thấy được tình cảnh như vậy.

Chân Bảo Quỳnh đỏ cả vành mắt, nghĩ đến vừa rồi Tiết Nhượng che chở cho muội muội, còn ôm muội muội trở về, trong lòng rất là cảm kích, vì thế nói với Chân Bảo Lộ: “Muội nghỉ ngơi thật tốt đi, tỷ ra ngoài cảm ơn biểu ca.”

Đại Biểu Ca.

Chân Bảo Lộ nghe xong, giương mắt, cũng từ ghế đứng lên, nói với tỷ tỷ: “Muội cũng đi.”

Hôm nay nếu không có Đại Biểu Ca, bọn họ không biết nên làm sao bây giờ.

Chân Bảo Quỳnh cũng không ngăn cản, gương mặt điềm tĩnh mang theo ý cười, gật đầu nói: “Ừm, vậy chúng ta cùng đi.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, được tỷ tỷ nắm tay dắt ra ngoài, thấy Đại Biểu Ca đứng ở bên ngoài, ngoại bào trên người bản thủ dơ dáy vẫn chưa thay ra.

Lúc này, nàng không hề ghét bỏ hần bản thủ.

Nghĩ đến mới vừa rồi hần đã che chở cho mình, trong lòng Chân Bảo Lộ chỉ thấy ấm áp. Tuy nàng có đường huynh, nhưng không hề thân cận, có đôi khi nàng cũng muốn mình có một ca ca như vậy, chắc chắn có năng lực che chở cho nàng và tỷ tỷ. Việc ở đời trước, tất cả trọng trách, cũng không cần một mình tỷ tỷ yếu đuối gánh vác rồi.

Tiết Nhượng nghe được tiếng động nên xoay người lại.

Thấy tiểu cô nương đã sửa soạn sạch sẽ, trên mặt cũng thoa thuốc mỡ, chỉ có vẫn còn sưng đỏ.

Chân Bảo Lộ nhìn hần, trên mặt hần cũng có dấu tay, còn có vài vết cào xước, chính là dấu móng tay. Vết thương này vốn nên rơi vào trên mặt nàng.. Trong lòng Chân Bảo Lộ không nói ra được cảm giác gì, rút tay mình trong tay tỷ tỷ ra, đi đến trước mặt Tiết Nhượng, kéo hần đến ngồi xuống ghế mai côi ở một bên.

Chân Bảo Lộ tự mình bôi thuốc cho hần.

Tiết Nhượng an tĩnh không nói chuyện.

Chân Bảo Quỳnh đứng ở một bên, cười cười, sau đó nói: “Ta đi xem bọn Thượng nhi ở bên lão tổ tông.” Từ thị cố ý ở lại bên người hầu hạ Chân Như Tùng, lão thái thái sợ hai cháu trai cũng nhiễm bệnh dịch, liền dứt khoát nuôi dưỡng ở cạnh mình. Chỉ là hai tiểu tử kia còn nhỏ, không thấy được nương, mà mấy ngày rồi cũng không thấy Chân Bảo Lộ, ồn ào ầm ĩ, rất cần người dỗ dành.

Chân Bảo Lộ nhu thuận nói: “Ừm, tỷ tỷ đi đi.” Lại hướng tới Tiết Nhượng nói, “Đại Biểu Ca, đau không?”

Tiết Nhượng đối diện với đôi mắt to thân thiết của Tiểu Biểu Muội, khẽ mở miệng nói: “Không đau.”

Thoa xong thuốc, Chân Bảo Lộ đẩy bình sứ nhỏ lại, một đôi mắt to nhìn về phía Tiết Nhượng. Mặc dù nàng cảm thấy kỳ quái, vì sao hôm nay Đại Biểu Ca lại mời Vân Hạc Tiên sinh tới, nhưng những nghi vấn này, đến trước mắt, nàng lại không muốn hỏi, cũng biết đã không quan trọng.

Chân Bảo Lộ vẫn lo lắng hỏi: “Đại Biểu Ca, phụ thân của muội sẽ không có chuyện gì nữa chứ?”

Tiết Nhượng biết nàng lo lắng, khẽ cười, giờ tay vuốt ve nửa bên mặt không bị thương của nàng, nói: “... Yên tâm.”

Chân Bảo Lộ cũng cười theo, liên tục gật đầu nói: “Ừm.”

Giống như chỉ cần hần nói một câu yên tâm, nàng thật sự yên tâm rồi.

.

Chân Như Tùng uống thuốc Vân Hạc Tiên sinh kê, quả thực liền giảm sốt. Mà dù sao Tiết Nhượng cũng không thể ở lâu, nhìn sự tình cuối cùng đã chuyển biến tốt đẹp, bản thân mình lại có bộ dáng dơ bẩn, liền đi về phủ An Quốc Công. Chân Bảo Lộ tiễn Tiết Nhượng xong, mới đi Nghi An Cư xem phụ thân.

Từ thị đang canh giữ bên giường, mớm thuốc cho Chân Như Tùng.

Lúc Chân Bảo Lộ đi vào, Từ thị mới vừa dứt xong thuốc, bàn tay trắng nõn đem chén sứ trắng nhỏ đặt qua một bên, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Chân Bảo Lộ tiến vào.

Thấy vết thương trên mặt Chân Bảo Lộ, Từ thị hơi khựng lại, rồi chột dạ nhìn ra chỗ khác.

Chân Bảo Lộ cũng có chút lúng túng, nhàn nhạt gọi “Nương”, sau đó chậm rãi đi tới.

Tuy Chân Như Tùng đang mơ màng, nhưng nghe được hết động tĩnh bên ngoài, đại khái cũng rõ đã xảy ra chuyện gì, đến khi nhìn thấy gương mặt sưng lên của con gái, mới tức giận liên tục ho lên.

“Phụ thân.” Chân Bảo Lộ cuống cuống hô.

Từ thị cũng cau mày, vội vàng đỡ Chân Như Tùng lên, vỗ nhẹ vào lưng ông.

Chân Như Tùng liên tục ho vài cái, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, lúc sau mới thở hổn hển mấy hơi, nói với Chân Bảo Lộ: “Tiểu Lộ ngoan, bệnh của phụ thân còn chưa khỏe, con ngoan ngoãn ra ngoài, chớ vào đây.”

Chân Bảo Lộ mấp má môi, không muốn đi ra: “Phụ thân.”

“Nghe lời.”

Chân Bảo Lộ gắt gao nắm chặt hai tay, mắt to trắng đen rõ ràng lưu luyến không rời liếc nhìn phụ thân nhà mình, lúc này mới nghe lời đi ra ngoài.

Sau khi Chân Bảo Lộ ra ngoài, Chân Như Tùng nằm xuống, ánh mắt tối đen lạnh lùng nhìn về phía Từ thị.

Từ thị lạnh cả sống lưng, lúc này mới thì thầm nói: “Thiếp thân sai rồi, thiếp thân không nên giận chó đánh mèo Tiểu Lộ, chỉ là...chỉ là lúc ấy thiếp thân lo lắng đến rối trí.” Bệnh dịch này sẽ khiến người ta mất mạng, bà không dám tưởng tượng nếu ông cứ như vậy mất đi.

Sắc mặt Chân Như Tùng có chút không được tốt, biểu tình cũng xa cách, trên mặt không còn vẻ nhu tình của trước kia. Mặc dù ông thương tiếc thế tử, nhưng càng đau lòng con gái. Ông nói: “Ta biết rồi.” Lúc sau lại không nói gì nữa. Ông rất hiểu rõ loại chuyện này, có nói nhiều hơn nữa cũng không làm nên được gì.

Ông nói: “Ta muốn nghỉ ngơi, người đi ra ngoài đi.”

Từ thị nhìn phu quân lạnh nhạt, trong lòng cũng không từ bỏ. Vừa mới nhìn gương mặt của con gái, bà cũng đau lòng. Chỉ là bà không biết. Vào lúc đó trong đầu bà chỉ có mỗi mình phu quân của mình.

Trong lòng Từ thị cũng hiểu rõ, bà quá để ý phu quân, cho nên mấy năm nay, vì vậy mới tốt với Quỳnh nhi gấp bội, để ông kính trọng mình nhiều hơn, cùng ông trải qua cuộc sống ân ái. Bà yêu người nam nhân này, muốn vì ông sinh con dưỡng cái, nhưng gả vào đây gần mười năm, lại chỉ sinh ra một đứa con gái. Mẹ chồng vốn xem bà như con gái ruột, trong lòng cũng oán bà, ngay cả mẹ ruột của bà cũng vì bà nhiều năm không sinh hạ được con trai, số lần tới phủ Tề Quốc Công đều bớt đi. Mỗi lần nhìn con gái bị phu quân cưng chiều kiêu căng, trong lòng bà không vui chút nào, cũng không ngừng suy nghĩ: Nếu Tiểu Lộ là con trai, thì tốt biết bao nhiêu. Nếu như vậy, bà ở phủ Tề Quốc Công cũng không còn lo lắng.

Hiện giờ cuối cùng đã có con trai, nhưng trong lòng oán con gái, đã thành thói quen. Bà sớm biết rằng đứa nhỏ vô tội, nhưng thói quen này không thay đổi được.

Từ thị vô cùng áy náy, đôi mắt ửng hồng, nhìn phu quân nằm trên giường nhắm mắt không muốn nhìn bà, giờ tay thay ông dịch góc chăn, ôn nhu nói: “Một lát thiếp thân lại đến.”

.

Chân Bảo Lộ đi ra Nghi An Cư, đứng ở bên ngoài trong chốc lát, khi không nghe thấy âm thanh tranh cãi của phụ mẫu, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng đưa tay sờ mặt mình, bây giờ vẫn còn đau, mới vừa rồi nàng lo lắng cho phụ thân, không có tâm tư nghĩ đến, giờ yên tĩnh lại thì cảm thấy vô cùng oan ức.

Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống. Chân Bảo Lộ giờ tay xoa xoa, lau đi, lại rơi xuống, như thế nào đều lau không hết.

Đi ra Nghi An Cư, Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn thấy trong đình nghỉ mát cách đó không xa có một lão bá mặc áo bào xanh, biết được vị kia là thần y Vân Hạc Tiên sinh do Đại Biểu Ca mời tới.

Cặp mắt to của Chân Bảo Lộ vụt sáng, nhắc lần váy lên chạy đến.

Tuy rằng Vân Hạc Tiên sinh tóc trắng phơ, nhưng tóc bạc mà mặt vẫn hồng hào, khuôn mặt bóng loáng nhẵn nhụi, cực kỳ trẻ tuổi. Bất quá tính tình không được tốt, không thích quan tâm đến người khác.

Đại khái người có bản lĩnh đều có thái độ kiêu kỳ. Chân Bảo Lộ cũng không thích người cao ngạo, nhưng hôm nay vị Vân Hạc Tiên sinh này đã cứu mạng phụ thân của nàng, cho dù thái độ của ông có kém hơn nữa, nàng cũng phải cung kính với ông.

Chân Bảo Lộ thi lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười cung kính, nói: “Đa tạ tiên sinh đã cứu mạng phụ thân của cháu.” Tuy khách khí, nhưng không mất phong phạm quý nữ nên có.

Vân Hạc Tiên sinh liếc nhìn tiểu cô nương đối diện nhàn nhạt dò xét, biết nàng là Lục tiểu thư của phủ Tề Quốc Công, vẫn không có phản ứng, đến khi nhìn thấy một bên mặt sưng đỏ của tiểu cô nương, ánh mắt mới thoáng khựng lại.. Vân Hạc Tiên sinh nhíu mày, nhưng cũng không thích lo chuyện bao

đồng, thu dọn được liệu trên bàn đá, không nhanh không chậm nói: “...Không cần cảm tạ.”

Quả thực không cần cảm tạ, cũng không phải ông có tấm lòng lương thiện mà tới cứu người.

Nếu không phải tình tình thiếu niên kia quật cường, mặc kệ mưa gió leo lên vách đá, hái xuống Linh Chi trên núi cho ông, thì ông cũng không đáp ứng đi ra chữa bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Vân Hạc Tiên sinh diệu thủ hồi xuân, bệnh dịch của Chân Như Tùng hiển nhiên được chữa khỏi rất nhanh.

Mà vốn là thân thể của Chân Bảo Lộ đã tốt rồi, chỉ là ngày ấy đi chân đất sang nhìn phụ thân, bị lạnh, buổi tối lại phát sốt. Từ thị muốn săn sóc cho Chân Như Tùng, không có thời gian qua đây, lão thái thái có đến xem một lần, chỉ là mấy ngày nay dù sao Chân Bảo Lộ cùng Chân Như Tùng tiếp xúc khá nhiều, nên lúc đi thăm người, cũng không dám quá thân cận.

Trái lại là Tam phu nhân Tiết thị vốn không thích Chân Bảo Lộ, nhìn thấy Chân Bảo Quỳnh chiếu cố muội muội như vậy, liền chủ động hướng lão thái thái xin đi giết giặc, ở lại chăm sóc cho Chân Bảo Lộ.

Trước đó mấy ngày tuy nói Chân Như Tùng chăm sóc cho Chân Bảo Lộ, nhưng Chân Bảo Quỳnh lo lắng cho muội muội, buổi tối cũng không sao ngủ ngon giấc được. Trước mắt thấy muội muội lại phát sốt, miệng thì thảo, có đôi khi thấp giọng nức nở, giống như một con nai con bị thương vô cùng tội nghiệp, Chân Bảo Quỳnh nhìn thấy, nghĩ rằng thà bản thân chịu tội thay cho muội muội.

May mà lúc này Chân Bảo Lộ bình phục rất nhanh, qua hai ngày, thân thể đã khỏe hơn nhiều, bên mặt sưng đỏ cũng tan đi, nghe tin tức bên Nghi An Cư, biết phụ thân đã thoát khỏi nguy hiểm, trong lòng Chân Bảo Lộ coi như đã buông xuống một khối đá lớn.

Bất quá nhìn thấy Tam thẩm đang chăm sóc bên người mình, vẫn có hơi kinh ngạc. Tuy nhiên thành kiến của Tam thẩm đối với nàng vẫn rất sâu, thái độ cũng không tốt, có điều sau mỗi lần cho nàng uống xong thuốc, còn đưa một viên mứt hoa quả cho nàng.

Tiểu cô nương sinh bệnh tâm tư đặc biệt tinh tế nhạy cảm, lúc này, nàng nhìn Tam thẩm, trái lại không có chán ghét như ngày xưa. Hốc mắt nóng lên, có chút muốn khóc.

Tiết thị thấy bộ dáng yếu ớt này của nàng, cũng thấy phiền mà cau mày, có thể xem hai đêm vừa qua, cháu gái này của bà chưa hề thoải mái, còn có ngày ấy, đại tẩu Từ thị xưa nay đoan trang hiền thực, vậy mà có thể giận chó đánh mèo con gái, trong lòng cũng hơi tức giận.

Tiết thị thấy đứa nhỏ này thật đáng thương, tự nhiên bà cũng không so đo nữa. Lúc này tức giận nói: “Nhìn xem dáng vẻ của cháu đi, đợi một lát nếu để cho Quỳnh nhi thấy được, còn tưởng rằng ta lại nói gì cháu nữa.”

Rốt cuộc Tiết thị vẫn là người lớn, cũng không muốn luôn tị nạnh với một đứa bé như vậy. Do lúc trước Chân Bảo Lộ chọc bà không vui, nhưng sự tình tới cùng đều đã qua lâu vậy rồi. Cho dù hiện nay quan hệ của hai tỷ muội xác thực rất tốt, bà cũng không cảm thấy Chân Bảo Lộ sẽ làm ra chuyện gì xấu với Chân Bảo Quỳnh.

Chân Bảo Lộ cười cười, nói: “Mấy ngày nay đa tạ Tam thẩm chiếu cố cho cháu.” Nhắc tới cũng buồn cười, nàng sinh bệnh, canh giữ bên cạnh mình không phải mẹ ruột, mà là Tam thẩm luôn không thích mình.

Tiết thị thấy nàng gần như hoàn toàn khôi phục, nhân tiện nói: “Nếu muốn cảm ơn, thì cảm ơn Quỳnh nhi được rồi, ta chỉ không muốn nó bị mệt nhọc.”

Chân Bảo Lộ cũng hiểu được, tỷ tỷ vì chăm sóc cho nàng, đã nhiều ngày không đến trường nữ học rồi. Bất quá nàng rất rõ ràng, Tam thẩm chiếu cố cho nàng, tất cả cũng không phải là vì tỷ tỷ, thật ra trong lòng bà cũng coi nàng như cháu gái ruột.

Mẫu thân của tỷ tỷ và Tam thẩm là tỷ muội, nàng từng nghe nói qua, bộ dáng của hai người họ có chút giống nhau, chỉ là tính tình Tam thẩm thẳng thắn mạnh mẽ hơn thôi.

Tiết thị nhìn nàng: “Ngươi nhìn cái gì, trên mặt ta dính đồ dơ bẩn hay sao?”

Chân Bảo Lộ im lặng lắc đầu, khẽ mỉm cười nói: “Cháu chỉ đang nghĩ, thân sinh mẫu thân của tỷ tỷ, có phải hay không rất giống Tam thẩm?”

Nói đến vị tỷ tỷ đã mất sớm của bà, Tiết thị cũng than một tiếng, bà nói: “Ta chỉ bằng một phần mười của bà ấy.”

Chân Bảo Lộ biết, Tam thẩm và mẫu thân của tỷ tỷ cảm tình rất tốt, cho nên Tam thẩm mới chiếu cố tỷ tỷ như vậy.

Sau khi Chân Bảo Lộ khỏi bệnh có thể xuống giường, liền đi Nghi An Cư xem phụ thân. Lúc đi đến cũng thật vừa vặn, Từ thị không có ở đó, Chân Bảo Lộ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn phụ thân bình an vô sự nằm trên giường, trong lòng không nói ra được có bao nhiêu vui mừng. Chân Như Tùng thấy con gái khóc sụt sùi, thì mỉm cười lau nước mắt cho nàng, nói: “Không phải phụ thân đã không có chuyện gì sao? Đừng khóc, hử?”

Tiếp theo còn nói đến Tiết Nhượng.

“Tiết biểu ca của con quả nhiên là có bản lĩnh, mới được Vân Hạc Tiên sinh đến đây. Lúc này mạng của phụ thân, đúng là do Tiết biểu ca của con cứu.” Chân Như Tùng vốn đã thương thức Tiết Nhượng, hiện nay nói đến, lại càng khen không ngớt.

Chân Bảo Lộ hiểu được ý tứ của phụ thân, mở to mắt, có dáng có vẻ nói: “Tiểu Lộ sẽ cảm tạ Đại Biểu Ca thật tốt.”

Tiết Nhượng không đơn giản chỉ là cứu mạng của phụ thân, mà còn cứu cả nhà bọn họ. Lúc này nếu không phải có hắn, nàng quả thật sẽ hối hận không kịp. Chỉ là Chân Bảo Lộ thấy rất kỳ quái ---- đang yên lành không ra khỏi cửa, ở trong phủ mình thì làm sao có thể nhiễm bệnh dịch được chứ?

Chân Bảo Lộ liền than thở: “Mấy ngày vừa qua rõ ràng phụ thân một mực chiều có Tiểu Lộ, làm sao có thể bị nhiễm bệnh dịch một cách vô lý như thế?”

Nói đến việc này, trong lòng Chân Như Tùng cũng có nghi hoặc, nhưng loại chuyện phiền não này, Chân Như Tùng tuyệt đối sẽ không để con gái ngây thơ vui vẻ của mình tiếp xúc vào.

Chân Như Tùng xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhớ tới lần trước một bên mặt bị sưng lên của con gái, ánh mắt rét lạnh, sau đó rất nhanh đã khôi phục sắc mặt ôn hòa, nói: “Chuyện này Tiểu Lộ không cần quan tâm. Con bệnh lâu như vậy, nên ra ngoài đi chơi giải sầu cho tốt. Hai ngày tới là tiết thượng tị, con và tỷ tỷ đi ra ngoài chơi một chút đi, để tinh thần vui vẻ hơn.”

* tiết thượng tị còn gọi là tiết thanh minh: Là ngày lễ truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, tục gọi là mừng ba tháng ba, tiết tháng ba, tiết mừng ba. Ngày tiết Thượng tị người ta thường cúng cầu phúc cạnh bên nước, đạp thanh du xuân, xua đuổi bệnh tật.

Xem thêm ở đây để chi tiết hơn [http://www.chuonghung.com/2014/04/dich- ... a-rau.html](http://www.chuonghung.com/2014/04/dich-...a-rau.html)

Chân Bảo Lộ rất thích, có điều lúc này nàng lại không có tâm tình, nhưng nàng hiểu đó là ý tốt của phụ thân, nên gật đầu: “Được.” Mấy ngày nay phụ thân bị bệnh, bên phủ Trung Dũng Hầu cũng tặng đến rất nhiều thuốc bổ thân thể, Tổng Cháp cũng cố ý qua đây thăm viếng. Hiện nay tỷ tỷ của nàng và Tổng Cháp đã đính ra hôn sự, như vậy tiết thượng tị vừa lúc là ngày gặp gỡ của nam nữ, tỷ tỷ nàng cũng nên thừa cơ hội này gặp mặt Tổng Cháp đi.

Mà nàng đây.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới Tiết Nhượng, nói với phụ thân: “Ngày ấy Tiểu Lộ muốn đi phủ An Quốc Công gặp Đại Biểu Ca, đặc biệt cảm tạ huynh ấy.”

Tính tình của Chân Bảo Lộ là vậy, người khác đối với nàng tốt tuy nhìn nàng có vẻ không để tâm đấy, nhưng trong lòng thật ra là đã nhớ kỹ. Mà người khác đối tốt với người nàng để ý, nàng sẽ càng ghi nhớ cảm kích trong lòng rồi đáp tạ lại thật tốt. Mà Tiết Nhượng đã làm cả hai việc, giúp nàng, còn giúp phụ thân nàng.

Chân Như Tùng nói: “Được, vậy con nên thay phụ thân cảm tạ hắn.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười đáp ứng, mặc dù muốn nói chuyện với phụ thân nhiều hơn, nhưng nhớ đến thân thể phụ thân vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn nên nhắc nhở ông nhanh chóng nằm xuống nghỉ ngơi, dáng vẻ giống như người lớn đắp kín chăn gấm cho ông. Xưa nay Chân Như Tùng rất uy nghiêm, nhưng đối mặt với con gái như vậy, lại ngoan ngoãn phục tùng.

Chân Bảo Lộ chậm rãi đi ra, chợt xoay người lại nhìn thoáng qua, thấy phụ thân tròn tròn mắt, liền cong môi, giọng điệu trong vắt ra lệnh: “Nhắm mắt lại.”

Chân Như Tùng chịu thua, môi mỏng khẽ cong, thế này liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc này gương mặt của Chân Bảo Lộ mới tràn đầy tươi cười, bước chân nhẹ nhàng đi nhanh ra ngoài.

Đến khi đi ra bên ngoài, vừa vặn nhìn thấy Từ thị qua đây, đi theo bên cạnh Từ thị là Nghiêm ma ma mặc bối tử màu thu hương, Chân Bảo Lộ giảm ý cười, gọi: “Nương.” Nàng thấy sắc mặt của nương có chút không được tự nhiên, lại nói tiếp, “Phụ thân mới vừa nằm ngủ, con gái về phòng trước đây.”

Từ thị nấp máy môi muốn nói gì đó, đến khi nghe nàng nói vậy, đành phải gật đầu nói: “Được, con vừa mới khỏe lại, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Chân Bảo Lộ nhàn nhạt “Dạ” một tiếng, bước chân ung dung trở về U U Hiên.

Nghiêm ma ma nhìn hai mẹ con xa lạ như vậy, cũng nhịn không được nửa khuyên nhủ: “Chắc lúc này e là Lục tiểu thư rất thương tâm, phu nhân phải tìm cơ hội nói chuyện thật tốt với Lục tiểu thư, mẹ con có giận dữ cũng không thể sinh ra khoảng cách.”

Từ thị cúi đầu nhìn tay mình, hơi hơi cong lại, nhưng không nói gì.

.

Đến tiết thượng tị mừng ba tháng ba, Chân Bảo Lộ cùng tỷ tỷ ra cửa, đầu tiên là đến phủ An Quốc Công. Lúc này chủ yếu là tới gặp Tiết Nhượng, bắt

quá phải đi Như Ý Đường gặp lão thái thái trước. Lão thái thái gặp hai cháu gái, nhìn xem Chân Bảo Quỳnh rồi ánh mắt rơi vào trên mặt Chân Bảo Lộ, trái lại thân thiết ôm nàng vào lòng.

Tiết lão thái thái giờ tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ, đau lòng nói: “Sao mà gầy thành như vậy? Nhìn xem, hôm ăn tết khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tròn trịa cơ mà.”

Bị bệnh một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của Chân Bảo Lộ trở nên nhợt nhạt, tuy rằng trên người vẫn còn có chút thịt, nhưng vì nàng có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, nên khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Chân Bảo Lộ nở nụ cười, nói: “Mấy ngày nữa sẽ mập trở lại thôi. Bất quá Tiểu Lộ thấy gầy đi sẽ đẹp hơn.”

Mặc dù Chân Bảo Lộ không phải là cháu gái ruột của bà, nhưng hai năm nay, mỗi lần Tiết lão thái thái gặp hai tỷ muội các nàng, đều là như hình với bóng, cũng dần dần quan tâm cháu gái nhỏ này hơn. Và lại, có lão nhân gia nào không thích trẻ con đâu? Tuy là con của người khác, thấy dễ thương đáng yêu, cũng nhìn không được yêu thích, huống chi một đứa bé nhu thuận còn gọi bà một tiếng “Ngoại tổ mẫu” đây.

Tiết lão thái thái cau mày, nói: “Tiểu thư trong nhà phải béo một chút mới tốt, béo mới có phúc khí.”

Nhưng Chân Bảo Lộ cũng không dám béo hơn nữa, sau khi trò chuyện với lão thái thái một lúc, mới ngẩng đầu hỏi: “Ngoại tổ mẫu, hôm nay Đại Biểu Ca có ở nhà không ạ?”

Chuyện của Chân Như Tùng, đương nhiên Tiết lão thái thái cũng có nghe nói, biết việc cháu trai đã cố ý mời Văn Hạc Tiên sinh đến chữa bệnh cho Chân Như Tùng. Trong lòng Tiết lão thái thái bồn chồn, không biết cháu trai quen biết Văn Hạc Tiên sinh khi nào, nhưng lúc này có thể cứu được mạng của con rể, tóm lại là một việc rất tốt.

“Có.” Tiết lão thái thái lại nói thêm, “Ngày ấy trở về thì phát sốt. Đứa nhỏ này, lớn như vậy cũng không biết chăm sóc cho bản thân mình, may là hần luôn khỏe mạnh nên không đến hai ngày đã sinh long hoạt hổ rồi.”

Trái lại Chân Bảo Lộ không biết chuyện này.

Chân Bảo Quỳnh cũng kinh ngạc: “Đại Biểu Ca bị bệnh?”

Tiết lão thái thái nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chân Bảo Quỳnh, nhíu nhíu mi: “Còn không phải sao. Trong số mấy đứa cháu, thân thể của hần là cứng cáp nhất, từ nhỏ đến lớn cũng chưa sinh bệnh bao giờ, không nghĩ tới vô duyên vô cớ liền bị phong hàn.”

Vừa nghe nói như thế, Chân Bảo Lộ lại càng muốn đi, lập tức nói với Tiết lão thái thái: “Chuyện của phụ thân ngày ấy, Tiểu Lộ còn chưa cảm tạ Đại Biểu Ca thật tốt. Nếu hôm nay Đại Biểu Ca có ở trong phủ, Tiểu Lộ muốn đi gặp huynh ấy một chút, nói tiếng cảm ơn với huynh ấy, có được không?”

Tuổi Chân Bảo Lộ còn nhỏ, tự nhiên Tiết lão thái thái đáp ứng, chỉ là Chân Bảo Quỳnh còn nữa năm là đến tuổi cập kê, không thể tùy tiện tiếp xúc cùng biểu ca, huống chi trước đó nàng ta còn đã đính hôn sự.

Tiết lão thái thái liền giữ Chân Bảo Quỳnh ở lại nói chuyện, để nha hoàn đưa Chân Bảo Lộ đi Tứ Hòa Cư của Tiết Nhượng. Chân Bảo Lộ cũng hiểu ý tứ của Tiết lão thái thái, chỉ nhìn thoáng qua tỷ tỷ nhà mình, rồi sau đó đi gặp Tiết Nhượng.

Trên đường đến Tứ Hòa Cư, Chân Bảo Lộ gặp được Vương thị.

Vương thị là chủ mẫu trong phủ An Quốc Công, thường ngày mặc dù uy nghiêm đoan trang, nhưng thái độ đối với tiểu cô nương như Chân Bảo Lộ cũng rất thân thiện. Chỉ là lúc này thấy Chân Bảo Lộ, dáng vẻ làm bộ làm tịch tươi cười đều không có, nghe được Chân Bảo Lộ kêu mình, cũng chỉ đáp qua loa.

Chân Bảo Lộ tự biết mình không phải người rộng lượng, thấy bộ dáng ấy của Vương thị, trong lòng cũng không thoải mái, chỉ là chào hỏi xong thì đi. Vì sao Vương thị có thái độ như vậy với nàng, trong lòng nàng cũng có chút rõ ràng ---- chuyện tình của tỷ tỷ lần trước, bọn họ đã đoán được là do Vương thị làm, phụ mẫu của nàng khẳng định cũng đoán được. Có điều Vương thị cũng xem như là tẩu tẩu của nguyên phối thê từ trước của phụ thân nàng, sợ là phụ thân đã phải bỏ qua cho bà ấy lần này, nhưng có lẽ là nương nuốt không trôi con tức này, đã đi tìm Vương thị nói chuyện rồi.

Vương thị lẳng lặng đứng ở hành lang nhìn theo bóng lưng của tiểu cô nương mặc y phục màu trắng, đứng là không lẽ phép, lại cảm thấy nàng thật sự là không có giáo dục.

Vừa nghĩ đến việc con gái của mình qua lại thân thiết với Chân Bảo Lộ, Vương thị liền thấy đau đầu. Không ngờ với tính tình ngang ngược của con gái, cũng thích chơi cùng Chân Bảo Lộ.

Vương thị nhíu mi.

Ngày ấy Từ thị hẹn bà ra ngoài vì chuyện của Chân Bảo Quỳnh, hai người ra về trong sự không vui, bà lại càng giận Từ thị. Nhưng với Vương thị mà nói, sự tình này coi như là kinh sợ mà không nguy hiểm ---- cuối cùng Chân Bảo Quỳnh cũng cùng Tổng Chấp đình thân.

Nghĩ đến vậy, khiến cho tâm tình Vương thị khoan khoái, cười cười đi tới Như Ý Đường của Tiết lão thái thái.

Mà Chân Bảo Lộ cũng đã đi đến Tứ Hòa Cư của Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ chậm rãi đi vào tiền viện, nhìn hai cây son trà trồng trong sân, hiện giờ đúng là mùa son trà chín cây, bên trong những tán cây xanh mượt, đan xen những quả son trà vàng óng, loáng thoáng còn có thể ngửi được mùi thơm của son trà.

Mà dưới tàng cây son trà, nhìn thấy một thiếu niên để trần nửa người trên đang tập luyện quyền. Từng chiêu từng thức, mạnh mẽ sắc bén.

Mồ hôi của thiếu niên rơi xuống trên khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, giọt mồ hôi theo cằm chảy xuống, một đường dọc theo cổ, xương quai xanh, xuống tới vùng ngực phập phồng lên xuống uốn lượn trên cơ bụng rắn chắc ngay ngắn như từng khối đậu hũ, rồi biến mất dưới lớp lưng quần.

Tác giả có lời muốn nói:

Đại biểu ca: Nhìn thấy hài lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Mặc dù Chân Bảo Lộ chỉ mới là tiểu cô nương mười tuổi, nhìn thấy cảnh này, cũng nên có chút xấu hổ. Nhưng Chân Bảo Lộ nhìn thiếu niên đứng dưới tàng cây son trà, một đôi mắt to đen lúng liếng lảng lạng nhìn một lúc lâu, ánh mắt theo bản năng lướt từ cổ của hắn trở lui xuống những bộ phận khác một lúc, hơi hơi mấp máy môi, rồi sau đó mới hậu tri hậu giác cúi đầu xuống.

Chân Bảo Lộ xem mình như một đứa bé, chung đụng cùng biểu ca biểu tỷ, cũng không có suy nghĩ gì khác. Nhưng hôm nay thấy nửa người trên trần trụi của Đại Biểu Ca, thật ra khiến Chân Bảo Lộ kịp nhận ra ---- Đại Biểu Ca của nàng đã không còn là thiếu niên ngây ngô kia nữa, mà là một nam nhân rồi.

Đời trước Chân Bảo Lộ mất cha từ lúc nhỏ, tiếp xúc với nam tử duy nhất đó là Từ Thừa Lăng. Nhưng Từ Thừa Lăng là người thế nào? Hào hoa phong nhã, mặc dù đã cùng nàng đàm hôn luận giá, cũng cực kỳ thủ lễ, làm gì khóa thân trước mặt nàng như vậy?

Chân Bảo Lộ tiến thối lưỡng nan, không biết nên đi qua hay không nên. Nhưng nếu nàng không qua, trái lại có vẻ giấu đầu lòi đuôi.

Nàng còn nhỏ, rõ ràng nên là cái gì cũng đều không hiểu...

Đang lúc Chân Bảo Lộ còn phiền não, thiếu niên đang luyện quyền đã đi tới gần.

“Lộ biểu muội.”

Thanh âm của Tiết Nhượng bỗng nhiên vang lên bên cạnh. Chân Bảo Lộ giật mình, sau đó cong cong môi, ngẩng đầu nhìn hắn: “Đại Biểu Ca.” Nhưng nhìn xem, đã thấy Đại Biểu Ca mặc y phục vào, bên ngoài choàng một cái áo ngoài mỏng màu trắng nhạt, chỉ là vạt áo cột lỏng lẻo, ngực phập phồng lên xuống, lộ ra một mảng lông ngực lớn bóng mượt. Hơn nữa trên người còn có mùi mồ hôi, mùi vị kia cũng khó ngửi.

Chân Bảo Lộ nhú nhú mày, nhưng cũng không tiện ghét bỏ một cách trắng trợn, mới lên tiếng: “Hôm nay là tiết thượng tị, ta cùng tỷ tỷ đi ra xem hội chùa, thuận đường tới xem Đại Biểu Ca một chút.”

Nghe đến Tiết lão thái thái nói Đại Biểu Ca sinh bệnh, Chân Bảo Lộ liền tỉ mỉ quan sát mặt mày của hắn. Bộ dáng này giống như bình thường, chỉ là trên mặt có giọt mồ hôi, không hề giống như mới vừa bị bệnh, “... Nghe ngoại tổ mẫu nói, trước đó vài ngày Đại Biểu Ca ngã bệnh, hiện tại khỏe chưa?”

Vừa nói xong, Chân Bảo Lộ đã cảm thấy bản thân quả nhiên ngốc rồi, có thể khóa thân ở trong sân luyện quyền, tất nhiên là khỏe rồi.

Về mặt của Tiết Nhượng cực kỳ ôn hòa, nói: “Ừm, đã khỏe rồi.” Sau đó lại nói, “Muốn vào ngồi một chút không?”

Tiết lão thái thái để nàng sang đây gặp Đại Biểu Ca, lưu lại tỷ tỷ, cũng bởi vì tuổi nàng còn nhỏ. Lúc này đi vào ngồi một chút, cũng không sao. Chân Bảo Lộ lập tức gật đầu nói: “Ừm, được. Vừa lúc ta cũng hơi khát nước.”

Tiết Nhượng dẫn Chân Bảo Lộ vào phòng, tự mình rót nước cho nàng, sau đó mới nói: “Ta đi đổi y phục, Lộ biểu muội ngồi một lát nha.”

Chân Bảo Lộ nhu thuận gật đầu, bưng ly trà uống. Đến khi thấy Tiết Nhượng vào phòng tắm, thì nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, lắc chân bắt đầu đánh giá.

Tuy nói Vương thị đối đãi với Tiết Nhượng đưa con trai này không tốt lắm, nhưng dù sao Đại Biểu Ca cũng là trưởng tử dòng chính, Vương thị cũng không dám ở ngoài sáng bạc đãi Đại Biểu Ca. Thí dụ như gian phòng trước mắt, được thu dọn sáng sủa sạch sẽ, vật trang trí và vật dụng bên trong, từng món đều không phải là đồ thường.

Chỉ là, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, lúc nhìn thấy đối diện có một gã sai vặt mặc đồ đen đứng cung kính ở đối diện, Chân

Bảo Lộ mới đột nhiên nhận ra, đến tốt cùng là chỗ nào không thích hợp rồi.

Trong phòng của Đại Biểu Ca, vậy mà không có nha hoàn hầu hạ bên người. Trong viện bên ngoài cũng chỉ có vài thô sử nha hoàn thôi. Điều này trái lại là kì quái, theo lý thuyết với thân phận nam tử như Đại Biểu Ca của nàng, bên người ít nhất phải có nha hoàn hầu hạ, với lại... Đại Biểu Ca đã mười sáu rồi, thông thường, nam tử mười sáu tuổi, trong phòng cũng có thể có người.

Nói đến chuyện này, Chân Bảo Lộ không thể không nghĩ đến Từ Thừa Lăng, quân tử thủ lễ như Từ Thừa Lăng, lúc ấy mười lăm mười sáu tuổi, đại cử mẫu của nàng cũng bắt đầu thả người vào phòng của hắn. Lúc trước nàng nhìn thấy hai nha hoàn bên cạnh hắn, xinh đẹp như hoa, nhỏ nhắn động lòng người, gần nhất là, đại cử mẫu rõ ràng biết Từ Thừa Lăng thích nàng, còn cố ý chọn hai người có hình dáng và dung mạo giống nàng đến mấy phần, thiếu chút nữa làm nàng tức chết đi. Chỉ là khi đó nàng không có dính thân cùng Từ Thừa Lăng, làm sao lo được nhiều như vậy, chỉ nghe hắn bảo đảm, không hề đụng đến nửa ngón tay của hai nha hoàn đó, trong lòng nàng mới thoải mái hơn.

Tâm tình Chân Bảo Lộ có chút không được tốt, từ từ thở dài một hơi, vừa lúc bị Tiết Nhượng mới thay y phục xong đi ra nhìn thấy.

Chân Bảo Lộ nghe được tiếng bước chân, cũng ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Đại Biểu Ca trước mắt nàng mặc một thân áo bào dài cổ tròn màu trắng ngà vẽ cảnh lầu gác sơn thủy tinh tế, phong thần tuấn lãng, nếu chỉ liếc mắt nhìn qua, còn thật sự cho rằng là một thư sinh yếu đuối. Lúc trước Chân Bảo Lộ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng mới vừa rồi nàng đều nhìn thấy. Chân Bảo Lộ thốn thức không thôi, thầm nghĩ quả thật là người không thể chỉ xem bề ngoài.

Tiết Nhượng hỏi: “Lúc này, muội nói cùng tỷ tỷ của muội đi hội chùa?”

Không biết vì sao đột nhiên Tiết Nhượng hỏi cái này, bất quá Chân Bảo Lộ vẫn cười nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đúng vậy.” Lại giống như hiểu ra cái gì, tiếp tục nói, “Đã nhiều ngày không ra cửa, thừa dịp náo nhiệt nên muốn cùng tỷ tỷ đi dạo một chút. Đại Biểu Ca cũng muốn cùng đi sao?”

Tiết Nhượng đáp nhanh: “Được.”

Lần này trái lại đến phiên Chân Bảo Lộ có chút xấu hổ. Chẳng qua nàng chỉ thuận miệng nói một chút thôi, dù sao nàng cùng tỷ tỷ hai tiểu cô nương, mà hắn là một đại nam nhân.

Tiết Nhượng lại nói: “Hội chùa nhiều người, có ta cùng đi sẽ tốt hơn.”

Hình như cũng có đạo lý. Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nhượng ngồi xuống bên cạnh mình, hai người ngồi gần nhau, lúc này không còn nghĩ thấy mùi mồ hôi trên người hắn nữa, mà là một mùi trúc xanh mát lạnh thoải mái. Chân Bảo Lộ liếc mắt dò xét, mắt mờ to kinh ngạc, thầm nhủ trong lòng, mới vừa rồi Đại Biểu Ca không đơn giản là đi thay y phục, mà đã tắm rửa rồi. Nhìn lại, thấy mái tóc hắn còn hơi ẩm, đích thật là vừa mới tắm xong.

Không có mùi, Chân Bảo Lộ cũng không ghét bỏ hắn ngồi gần. Có điều tuy Đại Biểu Ca có ý tốt, nhưng tiết thượng tị hôm nay nàng không đơn thuần là cùng tỷ tỷ chỉ có hai người, mà còn hẹn tiểu thư Tống Như của phủ Trung Dũng Hầu.

Tống Như là muội muội ruột của Tống Chấp, học cùng tỷ tỷ ở trường nữ học, là một cô nương thoải mái tự nhiên, lại thân hòa. Bởi vì tỷ tỷ của nàng đã đính hôn sự với Tống Chấp, quan hệ giữa tỷ tỷ và Tống Như tự nhiên càng thân mật hơn. Lúc này tuy nói là hẹn Tống Như, nhưng cơ hội tốt như vậy, khẳng định Tống Chấp cũng sẽ đi. Hôm nay là ngày đặc biệt, nam nữ trẻ tuổi ở cùng một chỗ trò chuyện cũng không sao, vốn là Chân Bảo Lộ muốn, đến lúc đó nàng kéo Tống Như mua cái gì đó, để Tống Chấp có cơ hội ở riêng với tỷ tỷ... Kế hoạch vốn là rất tốt, nhưng nếu Đại Biểu Ca cũng đi, vậy thì kế hoạch có chút thay đổi rồi.

Nếu có Đại Biểu Ca, tỷ tỷ của nàng da mặt mỏng, cũng không tiện đơn độc ở chung cùng Tống Chấp.

Sau một lúc đắn đo giữa tỷ tỷ và Đại Biểu Ca, Chân Bảo Lộ mới cười nói: “Không cần làm phiền Đại Biểu Ca đâu, bên cạnh ta có nha hoàn biết công phu quyền cước, với lại phụ thân còn phái hai gã sai vặt có công phu rất tốt theo bảo hộ ta và tỷ tỷ, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Chân Bảo Lộ dừng một chút, dứt khoát nói: “Đại Biểu Ca bị bệnh mới khỏe lại, nên nghỉ ngơi thật tốt mới được.”

Nàng nở nụ cười.

Tiết Nhượng cũng hiểu rõ ý của nàng, thấy nàng nắm chặt đôi bàn tay nhỏ, biết nàng đang nghĩ cách cự tuyệt mình, cũng không nói gì thêm, chỉ nói: “Ừm. Vậy cũng tốt.”

Chân Bảo Lộ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại cảm thấy nàng đối với Đại Biểu Ca như vậy có hơi không phúc hậu ---- dù sao Đại Biểu Ca đã cứu phụ thân của nàng.

Chân Bảo Lộ nói: “Chuyện của cha ta, ta còn chưa cảm tạ huynh. Còn có ngày ấy...” Nhớ tới ngày ấy nương đánh nàng, là Đại Biểu Ca che chở cho nàng, thay nàng trừng một cái tát. Hiện tại Chân Bảo Lộ nhớ tới vẫn còn rất khó chịu.

“... Lúc nào cũng vậy, đa tạ Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng nói: “Không cần cảm tạ, những điều này là ta phải làm.”

Chân Bảo Lộ mím môi khẽ ừ, nhìn gương mặt nam tử bên cạnh, ngồi song song cùng hắn như vậy, trong lòng nàng cảm thấy hơi chút kiên định. Chân Bảo Lộ lại trầm giọng nói: “Kỳ thật ta rất hâm mộ Nghi Phương biểu tỷ có ca ca như Đại Biểu Ca và Nhị biểu ca, ta chỉ có tỷ tỷ, tuy nhiên tỷ tỷ đối với ta rất tốt, nhưng dù sao tỷ ấy cũng là một cô nương.” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, con mắt lóe sáng trong suốt, “... Đại Biểu Ca, huynh đối tốt với ta như vậy, ta thật sự không biết nên báo đáp huynh thế nào. Hay như vậy, về sau Đại Biểu Ca coi Tiểu Lộ là muội muội ruột, huynh nghĩ thế nào?”

Đại Biểu Ca là Trưởng Tử của phủ An Quốc Công, nhưng suy cho cùng là không có mẹ ruột, kể mẫu lại không tốt với hắn. Tuy có đệ đệ muội muội là Tiết Đàm và Tiết Nghi Phụng, nhưng cũng do kể mẫu sinh ra. Đại Biểu Ca đối với nàng tốt như vậy, nghĩ đến chắc cũng rất thích biểu muội là nàng đây, như vậy ngày sau nàng liền kính trọng và đối đãi Đại Biểu Ca giống như ca ca ruột.

Tiết Nhượng tựa hồ có hơi kinh ngạc. Đối diện với cặp mắt to của Tiểu Biểu Muội bên cạnh, hơn nửa ngày mới nói: “Chúng ta vốn chính là biểu huynh muội, không cần so đo nhiều như vậy.”

Chân Bảo Lộ ngừng một lát, rồi sau đó mới nở nụ cười, lúng túng cúi đầu xuống, thì thào: “Cũng đúng nha.”

Chỉ là bị cự tuyệt như vậy, trái lại Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, có thể là lúc trước Đại Biểu Ca đối với nàng quá tốt, cho nên theo bản năng nàng nghĩ Đại Biểu Ca chắc có lẽ sẽ không cự tuyệt nàng gì gì đó. Tới cùng chỉ là biểu huynh muội mà thôi. Chân Bảo Lộ chậm rãi đứng dậy, hướng tới Tiết Nhượng nói: “Tỷ tỷ còn đang chờ ta, vậy, ta đi trước đây.”

Chân Bảo Lộ thăm dò nhìn hắn, thấy hắn cũng không nói gì khác, liền xoay người đi ra.

Cứ đi như vậy hình như cũng không được tốt, Chân Bảo Lộ ngừng bước chân, xoay người lại, nhu thuận nói: “Đại Biểu Ca hãy chăm sóc tốt bản thân mình, mấy ngày nay trời nóng, lúc luyện quyền, tốt nhất vẫn nên mặc áo, đỡ phải cảm lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Đợi đến lúc Chân Bảo Lộ ngồi trên xe ngựa, trong lòng vẫn có chút rầu rĩ, hai tay lẳng lẳng đặt trên đầu gối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhẵn thành một đồng.

Chân Bảo Quỳnh cũng không có lo lắng muội muội ở chỗ Tiết Nhượng chịu ủy khuất gì, chỉ cần nhớ tới bộ dáng ngày ấy Tiết Nhượng cẩn thận che chở cho muội muội nàng, Chân Bảo Quỳnh liền biết ---- Tiết Nhượng đối với muội muội còn tốt hơn so với tưởng tượng của nàng.

Chân Bảo Quỳnh cầm một khối bánh ngọt trong đĩa nhỏ đặt trên bàn đưa cho muội muội, hỏi: “Làm sao vậy? Yên lặng, một câu cũng không nói?”

Chân Bảo Lộ nhận lấy bánh ngọt tỷ tỷ đưa, nói: “Không có gì.” Nàng cắn một miếng, mới nghiêm túc hỏi Chân Bảo Quỳnh, “Tỷ tỷ, tỷ có biết vì sao quan hệ giữa Đại Biểu Ca và cữu cữu không tốt không?”

Chân Bảo Quỳnh không biết vì sao bỗng nhiên muội muội lại hỏi cái này, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đại khái là có liên quan đến cữu mẫu đã qua đời. Nghe nói sau khi cữu mẫu sinh Tiết biểu ca thì bệnh chôn không dứt, sau đó thường xuyên sinh bệnh, cho nên mới...” Nàng dừng một chút, nhìn muội muội hỏi, “Đang yên lành, sao muội lại hỏi cái này?”

Chân Bảo Lộ ngượng ngùng nói: “Đại Biểu Ca giúp muội rất nhiều, nghĩ tỷ hiểu rõ hắn hơn, nên muốn hỏi một chút.”

Muội muội tri ân đồ báo, Chân Bảo Quỳnh cũng vui vẻ, nói: “Kỳ thật ta cùng Tiết Đại Biểu Ca không tiếp xúc nhiều lắm, chỉ biết là, mới trước đây Đại Biểu Ca trải qua cũng không tốt, may mà có ngoại tổ mẫu ở đây, còn có người che chở.”

Nhớ tới Tiết lão thái thái, Chân Bảo Lộ biết tuy Tiết lão thái thái che chở cho Tiết Nhượng, nhưng cũng đối xử bình đẳng với những đứa cháu khác, cho dù có đối tốt với Tiết Nhượng, cũng không tới trình độ thiên vị. Với lại tính tình Đại Biểu Ca như vậy, có bị Vương thị khiến cho ủy khuất, cũng sẽ không đi cáo trạng với Tiết lão thái thái. Hiện giờ Đại Biểu Ca đã trưởng thành, Vương thị cũng sẽ không tùy tiện khất khe.

Vậy thì còn trước đây?

Chân Bảo Lộ đột nhiên nghĩ đến khi Đại Biểu Ca còn nhỏ tuổi, cảnh tượng bị Vương thị nghiêm khắc trách phạt nên khóc nhe.

Chân Bảo Lộ thở dài một hơi, sau đó vén màn lên nhìn nhìn. Hội chùa hôm nay trên núi Triều Dương cực kỳ náo nhiệt, lúc Chân Bảo Lộ đi tới còn đang suy nghĩ chuyện của Tiết Nhượng, nay vừa nhìn thấy cảnh tượng vô cùng náo nhiệt ở bên ngoài, tâm tư bay đi hết.

Chân Bảo Lộ quay đầu hỏi Chân Bảo Quỳnh: “Tỷ tỷ, Tổng cô nương chờ chúng ta ở nơi nào?”

Hôm nay tới không chỉ có Tổng Như, còn có Tổng Cháp.

Chân Bảo Quỳnh nghĩ đến điều này, gương mặt thẹn thùng đỏ lên, nói: “Đình nghỉ mát bên bờ sông.”

Chân Bảo Lộ cười cười nói: “Hôm nay nhiều người như vậy, Tổng Nhị công tử chắc chắn sẽ không yên lòng để Tổng cô nương đi một mình, muội nghe nói Tổng Nhị công tử là một ca ca tốt, tất nhiên sẽ đi cùng muội muội của mình rồi.”

Nói đến ca ca, Chân Bảo Lộ lại nghĩ đến Tiết Nhượng.

Nàng tự cho mình là không nhu thuận, nhưng hai năm qua tính tình cũng tốt lên nhiều, ít nhất so với bộ dáng điêu ngoa của Từ Tú Tâm, dĩ nhiên nghe lời hiểu chuyện hơn nhiều. Nhưng Đại Biểu Ca cứ không thèm muối muối là nàng.

Nếu đổi lại là Chân Bảo Lộ lúc mười sáu mười bảy tuổi, có một biểu ca đối với nàng tốt như vậy, tự nhiên rõ ràng là tâm tư của hân đối với mình không tầm thường, nhất định là ái mộ mình. Nhưng bởi vì lúc này nàng tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không cho rằng Tiết Nhượng đối với nàng là có nguyên nhân khác, cho dù bộ dáng hiện nay của nàng có đẹp hơn nữa, trước mắt bắt quả chỉ là hình dáng của một đứa bé.

Hai tỷ muội đi tới bên hồ hội họp cùng huynh muội Tống gia. Lúc xuống xe ngựa, Chân Bảo Quỳnh cố ý sửa sang lại xiêm y của mình một chút, Chân Bảo Lộ đứng bên cạnh nhìn thấy, nghiêng đầu nói: “Hôm nay tỷ rất đẹp, nhất định Tống Nhị công tử sẽ nhìn không dời nổi mắt đây.”

Lời nói này cũng không phải quá khoa trương, Chân Bảo Quỳnh tú ngoại tuệ trung, tuy chưa tới tuổi cập kê, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy vẻ tươi đẹp của thiếu nữ. Dáng dấp của nàng mặc dù không phải tinh xảo nhất, nhưng hai hàng lông mày cong cong, gương mặt thủy nộn hồng phấn, một đôi mắt không ngập nước như muối muối, nhưng cũng xem như cực kỳ xinh đẹp. Và lại dáng người nàng nhỏ nhắn, vòng eo tinh tế không đủ một nắm, càng nhìn càng muốn thương yêu.

Chân Bảo Quỳnh cực kỳ ngượng ngùng, chưa gặp được người trong lòng, cũng đã mây hồng đầy trời rồi.

Chân Bảo Lộ lén lút cười tỷ tỷ nhà mình không có tiền đồ.

Đời trước lúc nàng cùng Từ Thừa Lăng ở một chỗ, có thể quan hệ là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng rất ít khi đỏ mặt. Cho dù cùng hân dặt tay, cũng giống như tay trái nắm tay phải của mình, vẫn chưa có cái loại cảm giác mặt hồng tim đập.

Nghĩ như vậy, nàng thấy rất hâm mộ tỷ tỷ.

Chân Bảo Lộ và Chân Bảo Quỳnh đi tới, trong lương đình, Tống Cháp cùng Tống Như đã đợi ở đó. Thấy hai tỷ muội đã đến, Tống Như cực kì vui mừng, tiến lên lôi kéo tay của Chân Bảo Lộ tỉ mỉ đánh giá nói: “Vị này là Tiểu Lộ đúng không, bộ dáng thật đẹp.”

Quan hệ của Tống Như cùng Chân Bảo Quỳnh ở trường nữ học rất tốt, cử chỉ tự nhiên cũng rất quen thuộc.

Chân Bảo Lộ nhu thuận gọi: “Như tỷ tỷ.” Nàng biết Tống Như và tỷ tỷ của nàng bằng tuổi, tỉ mỉ nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, ngũ quan không tẻ, ánh mắt có chút giống Tống Cháp, đôi môi hơi dày, trái lại không có chỗ đặc biệt, nhưng nhìn cả khuôn mặt, lại làm người ta có cảm giác rất xinh đẹp, vô cùng thoải mái.

Tống Như xem như là tiểu thư ưu tú nhất phủ Trung Dĩnh Hầu, tính cách cũng không tẻ. Bất quá ở đời trước, nàng và Tống Như chưa từng tiếp xúc với nhau. Chỉ là sau khi tỷ tỷ xuất giá, nàng bị ủy khuất nên đi tìm tỷ tỷ, khi đó tỷ tỷ đang ở cùng Tống Như, xem ra cảm tình của hai người họ rất tốt. Bởi vì tỷ tỷ học ở trường nữ học hơn nửa năm thì lại không học nữa, Tống Như cũng thật lòng cảm thấy đáng tiếc cho tỷ tỷ.

Tống Như cười cười nói: “Ta từ sớm đã nghe Bảo Quỳnh nói muối muối vừa thông tuệ vừa đáng yêu, luôn muốn gặp mặt, lúc này nhìn thấy, quả thực so với ta tưởng tượng xinh đẹp hơn.”

Chân Bảo Lộ có chút ngượng ngùng, ngược lại không biết tỷ tỷ ở trước mặt Tống Như khen mình như thế nào, nên nói: “Tiểu Lộ cũng rất thích Như tỷ, nghe tỷ tỷ nói, Như tỷ là bằng hữu tốt nhất của tỷ tỷ ở trường nữ học.”

Tống Như càng thích Chân Bảo Lộ, kéo Chân Bảo Lộ thân mật nói chuyện, không hề giống như mới vừa gặp mặt.

Bởi như vậy, xem ra Tống Cháp đi theo phía sau Tống Như có hơi lúng túng.

Dáng người Tống Cháp cao gầy, bộ dáng cũng xuất chúng tuấn lãng, hôm nay mặc một bộ trường bào màu trắng ngà vẽ hoa văn cây trúc, khí chất tự nhiên càng tỏ ra xuất trần.

Mà từ lúc Chân Bảo Quỳnh xuất hiện, ánh mắt của hân liền liên tục rơi vào trên người nàng, nhìn nàng mặc một thân bối tử màu hồng đào thêu hoa lan, so với ngày thường ăn mặc thanh lịch hơn, càng ra dáng một tiểu cô nương nên có sức sống tinh thần phấn chấn. Chỉ là nàng da mặt mỏng, lúc này nghiêng đầu không có nhìn hân, chỉ là hân nhìn sườn mặt của nàng, rồi nhìn qua cổ áo của nàng lộ ra cái cổ trắng nõn mảnh khảnh, lại càng không thể dời mắt đi nổi.

Vẫn là Chân Bảo Lộ ngọt ngào hô một tiếng “Tống Nhị công tử”, Tống Cháp mới phục hồi tinh thần, hướng tới vị em vợ tương lai nói: “Chân Lục cô nương.”

Tống Như che miệng cười cười, nói: “Cái gì mà Chân Lục cô nương? Tiểu Lộ gọi muội một tiếng Như tỷ, muội kêu nhũ danh của nàng, ngược lại Nhị ca cứ mãi xa lạ với Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ hết sức thích tính của Tống Như, cũng nói: “Đúng nha, về sau Tống Nhị công tử cứ kêu Tiểu Lộ là được rồi, tạm thời ta gọi huynh một tiếng Tống Cháp ca ca, được chứ?”

Tạm thời là ca ca, sau này liền là tỷ phu.

Đương nhiên Tổng Cháp vô cùng cam tâm tình nguyện, nhìn Chân Bảo Quỳnh bên cạnh Chân Bảo Lộ, cũng khó được mặt dày hô một tiếng “Quỳnh muội muội”.

Thiếu nữ vốn đã ngượng ngùng, gương mặt đỏ hồng tựa hồ muốn nhỏ ra máu, ngơ ngác đứng tại chỗ siết chặt hai tay, nhất thời không biết nên làm thế nào .

Tổng Cháp thấy hơi buồn cười. Nhưng sau khi nàng xuất hiện, dáng vẻ tươi cười của hắn chưa từng mất đi.

Tổng Như nhiệt tình kéo tay Chân Bảo Lộ tay nói: “Đi, chúng ta cùng nhau qua bên kia xem một chút.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười nhìn Tổng Như, gật đầu nói: “Được.” Dem tý tý giao cho Tổng Cháp, nàng rất là yên tâm. Vào lúc này ở đời trước, tý muội hai nàng, đúng là thời điểm thương tâm bất lực nhất, ở đâu còn có tâm tư đi đạo hội chùa. Chân Bảo Lộ quay đầu, nhìn hai người phía sau tựa như kim đồng ngọc nữ, trong nội tâm thoải mái vô cùng.

Hai tiểu cô nương hoạt bát bỏ đi, thì chỉ còn lại hai người bọn họ .

Tổng Cháp lẳng lặng mở miệng nói: “Quỳnh muội muội, chúng ta cũng đi xem đi.”

Thường ngày Chân Bảo Quỳnh luôn trông coi muội muội, chiều cổ hai đệ đệ, rất có phong độ của trưởng tử, nhưng hiện nay đối mặt với vị hôn phu của mình, lại là trống rỗng, lòng bàn tay đều rịn ra mồ hôi. Tuy nói đã đính hôn sự, nhưng danh chính ngôn thuận đi ra gặp gỡ, lại là lần đầu.

Chân Bảo Quỳnh cúi đầu “Ừm” một tiếng, rồi theo hắn cùng nhau đi lên phía trước.

Tiểu cô nương có chút khản trương, lúc bước lên thềm đá không để ý bị hụt chân, may mắn Tổng Cháp ở một bên tay nắm lấy, lập tức bắt được tay nàng, tay kia đỡ eo nàng liền ôm vào lòng. Sự va chạm vừa lúc khiến cõi lòng tràn đầy.

Chân Bảo Quỳnh xấu hổ không sao tả được, mà hắn còn không chịu buông tay. Nàng chờ chờ, đỉnh đầu lại truyền đến tiếng cười khẽ trầm thấp.

Người ta nói con thỏ nóng nảy cũng biết cắn người, Chân Bảo Quỳnh nhú mày cuống cuống nói: “Huỳnh...”

Nhưng nàng còn chưa kịp nói, cái tay đỡ trên eo nàng liền thành thật buông lỏng ra.

Chân Bảo Quỳnh giật mình, sau đó cứ để hắn dắt nàng đi. Nàng nghiêng đầu, nhìn bàn tay to nắm tay của nàng, nhưng từ đầu đến cuối đều không có buông ra.

Chân Bảo Quỳnh thu hồi ánh mắt, cảm nhận được bàn tay to đang nắm tay nàng, lòng bàn tay cũng có chút ẩm ướt, mím môi cười cười.

Trên mặt Tổng Cháp bình tĩnh, kỳ thật trong lòng cũng rất khản trương. Hắn thoáng quay mặt sang, liếc mắt quan sát nàng, thấy nàng cười, hắn cũng cười theo. Nàng là một cô nương thông tuệ, chắc hẳn cũng biết hắn hồi hộp, trong lòng khẳng định là đang chê cười hắn đây.

Tổng Cháp thoáng nắm tay chặt hơn, cũng không dám dùng quá sức, sợ làm nàng đau, rồi sau đó mới nói: “Thân thể bá phụ đã khỏe hơn chưa?” Chân Như Từng bị bệnh nặng, Tổng Cháp cũng đã đi thăm, hắn muốn an ủi nàng, lại không có cơ hội đơn độc nói chuyện cùng nàng.

Chân Bảo Quỳnh gật đầu nói: “Ừa. Đã khá hơn nhiều, may mà Tiết biểu ca mời được Vân Hạc tiên sinh tới.”

Tổng Cháp vừa nghe, cũng cảm thấy Tiết Nhưộng đúng là rất có bản lĩnh. Nếu không phải hắn biết rõ Tiết Nhưộng đối với Chân Bảo Quỳnh không có ý đó, rất khó để hắn không nghĩ tới phương diện kia.

“... Đúng vậy, lúc này ta xem như thiếu hắn một món nợ ân tình rồi.” Tổng Cháp cực kỳ tự nhiên nói ra.

Chân Bảo Quỳnh tinh tế cân nhắc câu nói này, giống như chính người nhà của mình bị bệnh khi nói như vậy, nên cũng thẹn thùng không tiện nói tiếp.

Dù sao so da mặt, nàng không sánh bằng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Bên Chân Bảo Lộ, Tổng Như kéo nàng dọc đường chơi đùa mua đồ ăn ngon. Muốn hỏi lộ lấy lòng nàng như vậy, dĩ nhiên đã rất rõ ràng.

Tuy nói Chân Bảo Lộ không cần Tổng Như lấy lòng, cũng sẽ giúp Tổng Cháp gặp gỡ tý tỷ, nhưng nếu Tổng Như nhiệt tình như vậy, nàng cũng vui vẻ

tiếp nhận.

Mà nhìn Tống Như tiêu tiền như nước, Chân Bảo Lộ cũng có thể nhìn ra nàng ta ở phủ Trung Dũng Hầu rất được sủng ái. Nhớ tới Tống lão thái thái hiền lành, Chân Bảo Lộ có chút hâm mộ Tống Như. Người của phủ Trung Dũng Hầu đều cực kỳ thân thiện, tỷ tỷ có thể định ra hôn sự này, khó trách có nhiều cô nương hâm mộ như vậy.

Lại thấy tuy Tống Như ăn mặc đơn giản, nhưng xiêm y trang sức đơn giản này, mỗi một cái đều có giá trị không nhỏ. Chân Bảo Lộ rất tinh mắt, đòi trước nàng từng trải qua cuộc sống kim tôn ngọc quý, từ nhỏ đến lớn, ăn mặc đều phải tốt nhất, nhưng mãi đến lúc sau phải đi dựa vào, mới hiểu rõ bình thường không biết quý trọng, đến lúc này không còn có được nữa.

Mà Tống Như thấy rằng Chân Bảo Lộ cùng người nàng nghĩ tới hoàn toàn khác nhau, nên lôi kéo Chân Bảo Lộ tới một tiệm trà ngồi xuống, nói: “Lúc trước ta nghe Tú Tâm nói về muội...”

Từ Tú Tâm có thể nói cái gì tốt về nàng chứ?

Chân Bảo Lộ biết Tống Như là người thẳng thắn, cong môi cười, cũng nói thẳng: “Tú Tâm biểu tỷ nói xấu ta không ít đi?”

Tống Như nghe xong cười khách khách, thấy tiểu cô nương nói thẳng như vậy, thật sự thú vị, thật khiến người ta ưa thích.

Ở trong giới quý tộc Hoàng Thành đã lâu vậy, những tiểu cô nương tuổi còn non nớt, vốn nên ngây thơ hồn nhiên, nhưng chính là một đám cất giấu tâm địa gian xảo, nói chuyện quanh co lòng vòng. Tống Như rất không thích cái loại này, nhưng cũng không thể tránh được. Lúc này khó có thể gặp được người như Chân Bảo Lộ, lại càng muốn kết giao cho thật tốt. Và lại Tống Như cũng biết Từ Tú Tâm cực kỳ thích Nhị ca của mình, tính tình tiểu cô nương không tốt thích nói xấu sau lưng người khác, thật là nói tới thì, cũng là thẳng thắn đấy, cho nên Tống Như không chán ghét Từ Tú Tâm, ngược lại còn có chút thích nàng ta.

Tống Như nháy mắt mấy cái, nói: “Bất quá ta không tin đâu.”

Chân Bảo Lộ ừm ừm thoải mái uống trà, đôi mắt cong cong, cười cười với Tống Như, rồi sau đó nhìn thoáng qua tỷ tỷ cùng Tống Chấp ở phía sau.

Tống Như nói: “Muội yên tâm, Nhị ca sẽ che chở cho Bảo Quỳnh.” Thật ra Tống Như cũng biết, Nhị ca của mình nhìn trúng Chân Bảo Quỳnh, mặt dày xin tổ mẫu đi cầu thân cho hắn, hôm nay ra ngoài, còn đã sửa soạn rất lâu, cứ như sợ tiểu cô nương người ta ghét bỏ hắn vậy. Còn không có cưới vào cửa đã xem như bảo bối, đến khi thành thân, ca ca của mình còn không nâng tầu tầu ở trong lòng bàn tay sao.

Tống Như lẳng lặng nhìn hai người, cười cười, lúc sau mới sững sờ nói: “Đây không phải là...”

Cái gì đây?

Chân Bảo Lộ cũng quay đầu nhìn theo, thấy Tống Chấp và tỷ tỷ vốn đang đi đến quầy hàng làm tượng nặn bằng bột, lại vừa lúc gặp được người quen, hai người giống như nhìn trúng cùng một tượng người.

Mà người quen như vậy cũng không phải ai khác, chính là biểu ca Từ Thừa Lăng của nàng. Còn có, bên cạnh hắn là... Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư.

Trái lại Chân Bảo Lộ không biết, đòi này Thẩm Trầm Ngư và Từ Thừa Lăng quen biết như thế nào, có thể nghĩ ra, hai năm qua nàng bất hòa với Từ Thừa Lăng, đối với chuyện tình của hắn cũng không quan tâm, đương nhiên không biết hai người bọn họ là làm sao quen biết.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nhíu mi. Đối với chuyện tình của Từ Thừa Lăng nàng không mấy hứng thú. Thăm nghĩ dù sao hai người bọn họ muốn thành thân, hiện giờ thừa dịp tiết thượng nguyên đi ra gặp gỡ, cũng không có gì đáng ngại.

Chân Bảo Lộ tiếp tục uống trà, nhưng Từ Thừa Lăng đã nhìn thấy nàng, bước chân ung dung, tác phong nhanh nhẹn, đi thẳng tới bên này.

Hôm nay Từ Thừa Lăng mặc một thân cẩm bào màu thanh trúc, đầu đội mũ bạch ngọc, khiến cho đáng người cao hơn, trái lại trông càng tuấn lãng.

Tống Như chậm rãi đứng dậy, bởi vì quan hệ của Từ Thừa Lăng và Tống Chấp không tệ, cho nên Tống Như cũng đã gặp mặt Từ Thừa Lăng vài lần, lập tức khách khí nói: “Tống công tử.”

Từ Thừa Lăng vẫn như trước tuấn dật nho nhã, khuôn mặt bạch ngọc hàm chứa ý cười nhợt nhạt, khiến người cảm thấy như gió xuân ấm áp, cực kỳ thân thiết. Hắn chào hỏi cùng Tống Như, lúc này mới cúi đầu nhìn Tiểu Biểu Muội trắng trẻo mũm mĩm đeo khóa trường mệnh chải búi tóc hoa bao ngồi trên ghế con, ôn hòa nói: “Lộ biểu muội.”

Lúc này, đương nhiên Chân Bảo Lộ không thể vờ như không biết, chào hỏi với hắn: “Từ biểu ca.”

Lúc Chân Bảo Lộ sinh bệnh, Từ Thừa Lăng cũng có đến thăm nàng, chỉ là lúc đó nàng mơ mơ màng màng, chỉ biết hắn có tới mà thôi. Từ Thừa Lăng quan tâm nàng, trong lòng nàng rõ ràng, nhưng ai kêu trong lòng nàng phân rõ giới hạn với hắn.

Từ Thừa Lăng và Thẩm Trầm Ngư không giống Tống Chấp và Chân Bảo Quỳnh đã đính hôn sự, tự nhiên không có khả năng đơn độc đi ra ngoài, đó là mượn tên tuổi của muội muội bảo hộ, mới đi theo tới hội chùa.

Mẫu thân của Từ Thừa Lãng là Trang thị rất hài lòng thân phận của Thắm Trầm Ngư, còn thấy nàng ta xinh đẹp hiền nhiên rất thích, thanh danh ở trường nữ học cũng không tệ, quan trọng hơn là ---- Trang thị biết vị Phúc An huyện chủ này có ý với nhi tử của bà. Bởi vậy, Trang thị rất tình nguyện tác hợp cho bọn họ.

Mà Thắm Trầm Ngư thân là huyện chủ, sao không biết tâm tư của Trang thị? Nhưng nàng quả thật thích Từ Thừa Lãng, nên theo ý Trang thị, trước cùng Từ Cẩm Tâm và Từ Tú Tâm tạo mối quan hệ. Nói tới thì, Thắm Trầm Ngư là người cao ngạo, từ trong đáy lòng không thích bộ dạng vênh vao tự đắc của Từ Tú Tâm.

Còn như Từ Tú Tâm, nàng ta vốn cũng không thích Chân Bảo Lộ, hiện giờ Chân Bảo Quỳnh lại đoạt đi Tổng ca ca mà nàng ta thích nhất, nên càng hết sức căm ghét hai tỷ muội này. Hiện nay thấy Chân Bảo Lộ, khuôn mặt xinh đẹp lớn cỡ bàn tay thoảng suy sụp, thật ra nửa phần sắc mặt tốt đều không có.

Tổng Như nhìn Thắm Trầm Ngư, trái lại quy củ hành lễ. Mặc dù Chân Bảo Lộ không tình nguyện, suy cho cùng thân phận khác nhau cũng nhu thuận hành lễ theo.

Thắm Trầm Ngư cử chỉ phóng khoáng, nói với Tổng Như: “Tổng cô nương không cần phải khách khí.” Rồi sau đó nhìn về phía Chân Bảo Lộ, thân thiết nói, “Chân Lục cô nương đã khỏe rồi sao? Lúc trước ta nghe nói Chân Lục cô nương ngã bệnh, còn nghĩ, nếu nghiêm trọng, thì để mẫu thân của ta nghĩ cách thỉnh ngự y khám cho người.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ than thở: Quan hệ của bọn họ tốt như vậy từ khi nào rồi hả?

Bất quá, nhìn bộ dáng Thắm Trầm Ngư hiền lành rộng lượng, đứng trước mặt Từ Thừa Lãng, bộ dáng hơi giống với đời trước.

Trước người ta mỉm cười rộng lượng nói với nàng: “Người là biểu muội của Thừa Lãng, ngày sau cũng là biểu muội của ta, nếu có cái gì khó khăn, cứ việc tìm ta, ta nhất định sẽ giúp cho người.”

Sau người ta lại tìm mọi cách trào phúng nàng: “Chân Bảo Lộ, ta và Thừa Lãng sắp thành thân rồi, nếu để ta nhìn thấy người quần lầy hần nữa, đừng trách ta không khách khí... Người không nghĩ cho chính mình, cũng nên thay đệ đệ của người suy xét cân nhắc.” Nhưng từ lúc Từ Thừa Lãng quyết định cưới Thắm Trầm Ngư, nàng đã không cần hần nữa, dứt khoát phân ra.

Khi đó nàng chỉ cảm thấy Thắm Trầm Ngư dối trá, không hề là người cứu mẫu Trang thị nhìn trúng, hai người mẹ chồng nàng dẫu cùng một đức hạnh.

Nhưng hôm nay, tâm tình của nàng bình tĩnh rất nhiều, cũng không phải là tiểu cô nương không biết trời cao đất rộng trước kia.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, một đôi mắt to ngây thơ hồn nhiên, mỉm cười nói: “Cảm ơn huyện chủ. Hôm nay Từ biểu ca cùng huyện chủ đi ra xem hội chùa à? Từ biểu ca đối với huyện chủ thật tốt.”

Nói thật, Thắm Trầm Ngư nghe Từ Tú Tâm nói không ít chuyện, biết Chân Bảo Lộ thích quần lầy Từ Thừa Lãng nhất, nên đối với nàng ta không có ấn tượng gì, nhưng tiểu cô nương tươi cười xinh đẹp ngọt ngào, giọng điệu thành thật, giống như Từ Thừa Lãng thật sự đối với nàng rất tốt vậy.

Thắm Trầm Ngư cực kì hưởng thụ, cánh môi đỏ sẫm mấp máy, mặt mày nhiễm ý cười, cảm thấy tiểu cô nương như vậy đích xác có ánh mắt. Nàng nghiêng đầu lẳng lẽ nhìn thoáng qua Từ Thừa Lãng, gương mặt hơi hơi nóng lên, lúc này mới ý tứ giải thích nói: “Nào có? Từ công tử chỉ là đưa Tú Tâm đi thôi.”

Từ Tú Tâm vênh miệng nhỏ rất bất mãn. Nhìn Tổng Như và Thắm Trầm Ngư, mấy người này, quan hệ vốn cùng nàng rất tốt, nàng cũng nói qua với bọn họ tình tình được nuông chiều của Chân Bảo Lộ, trong lòng cứ nghĩ hai người bọn họ đều sẽ chán ghét Chân Bảo Lộ giống nàng, nhưng hiện nay sao bọn họ đều đối với Chân Bảo Lộ tốt như vậy, tươi cười dịu dàng, tựa như đều cực kỳ thích nàng ta.

Lại nhìn xem cử chỉ vô cùng thân thiết của Tổng Chấp và Chân Bảo Quỳnh cách đó không xa, trong lòng Từ Tú Tâm vô cùng ủy khuất. Chưa đợi nàng lớn lên, Tổng ca ca đã đính thân với Chân Bảo Quỳnh rồi.

Từ Tú Tâm vội vàng thân thiết kéo tay Thắm Trầm Ngư, giọng điệu ngọt ngào: “Thắm tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia xem một chút đi.”

Thắm Trầm Ngư vô cùng không thích bộ dạng nhiệt tình dính người này của Từ Tú Tâm, nhưng vì nàng là muội muội ruột của Từ Thừa Lãng, đành phải mỉm cười gật đầu.

Trái lại là Từ Thừa Lãng, không vội vã theo sau. Thiếu niên vốn mỉm cười, lúc này sắc mặt có chút khó coi, lẳng lặng nói với Chân Bảo Lộ: “Hôm nay đích thật là ta đưa Tú Tâm đi ra.” Kỳ thật Từ Thừa Lãng cũng không biết vì sao mình phải giải thích, chỉ là hắn không thích nhìn bộ dáng không chút để ý này của nàng. Nhớ ngày trước, Tiểu Biểu Muội rõ ràng cực kỳ dính mình.

Lòng Chân Bảo Lộ bỗng nhiên run rẩy, sau đó trầm thấp “Ồ” một tiếng.

Nàng thấy Từ Thừa Lãng còn chưa đi, liền ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn hắn: “Là cứu mẫu để Từ biểu ca đưa Tú Tâm biểu tỷ đi ra ngoài hả?”

Ánh mắt Từ Thừa Lãng ngưng trọng, mới nói: “Ừm.”

Chân Bảo Lộ cười cười. Nàng biết. Mà nàng cũng hiểu vị Từ biểu ca này, hắn thông minh như vậy, làm sao có thể không đoán được ý tứ của cứu mẫu, cứu mẫu hi vọng hắn và Thắm Trầm Ngư tiếp xúc nhiều hơn, cho nên mới để hắn đưa Từ Tú Tâm đi ra ngoài. Hắn biết rõ ranh ý tứ của mẫu thân mình,

biết hôm nay đi ra sẽ gặp Thẩm Trầm Ngu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi. Nói đi nói lại, hẳn muốn làm một nhi tử có hiếu. Đích xác là hẳn cũng không có sai.

Chờ Từ Thừa Lăng đi qua, Tống Như mới lúi kéo Chân Bảo Lộ nhỏ giọng nói: “Nghe nói trước kia muội cùng Từ công tử quan hệ rất tốt, giống như huynh muội ruột vậy.”

Chân Bảo Lộ nhìn về phía Tống Như, thẳng thắn vô tư giải thích nói: “Đều là chuyện trước đây rồi.”

Tống Như “xi” cười, giờ tay bóp hai má non mềm mừn mừn của Chân Bảo Lộ nói: “Tiểu Lộ, sao mà muội đáng yêu như thế.” Nói cứ như đã trưởng thành rồi vậy.

Bên này Từ Tú Tâm lúi kéo Thẩm Trầm Ngu rời khỏi, đi xa một chút, rồi thấp giọng nói với Thẩm Trầm Ngu: “Nhất định là Lộ biểu muội kiêng kị thân phận của Thẩm tỷ tỷ, mới khách khí với tỷ như vậy. Nếu hôm nay chỉ có một mình ta, khẳng định nàng sẽ mặt dày dấn lấy đại ca của ta.”

Vốn là Từ Tú Tâm cực kỳ thích Tống Như, nhưng hôm nay thấy Tống Như cùng Chân Bảo Lộ quan hệ tốt như vậy, trong lòng phi thường không thoải mái. Cho nên nàng biết rõ, hai năm qua Chân Bảo Lộ đã cùng đại ca của nàng xa lạ rất nhiều, nên lời nói trái lương tâm, chính là sợ Thẩm Trầm Ngu cũng trở thành bạn tốt với Chân Bảo Lộ.

Thẩm Trầm Ngu thông minh, sao không biết tâm tư của Từ Tú Tâm? Tuy tiểu cô nương thích nói xấu người khác, rất thích ai hay không thích ai cũng đều viết hết lên mặt. Thẩm Trầm Ngu không thích cùng loại ngu xuẩn này làm bằng hữu, ai bảo nàng có một đại ca xuất sắc như thế.

Sợ Thẩm Trầm Ngu không tin, Từ Tú Tâm lại nói: “Hai tỷ muội các nàng tính tình giống nhau... Nương đã đáp ứng ta, chờ ta lớn lên sẽ đề ta gả cho Tống ca ca.” Nói đến như vậy, Từ Tú Tâm thương tâm không thôi.

Thẩm Trầm Ngu cười cười. Thẩm nghĩ Tống Chấp cũng là Quý công tử có tiếng, làm sao xem trọng Từ Tú Tâm ngu xuẩn này? Mà Chân Bảo Quỳnh, thường ngày chỉ biết học hành, ở trường nữ học rất được Phu Từ tán thưởng, nhân duyên cũng vô cùng tốt, khí chất băng thanh ngọc khiết tươi mát, không ngờ còn nhỏ tuổi đã khiến Tống Nhị công tử say mê xoay tròn rồi.

Thẩm Trầm Ngu thấp giọng an ủi vài câu.

Lúc này Từ Tú Tâm mới dễ chịu hơn, quay đầu lại thấy Tống Như cùng Chân Bảo Lộ ở phía trước quây hàng ném vòng, cũng thấy yêu thích, liền lúi kéo Thẩm Trầm Ngu nói: “Thẩm tỷ tỷ, chúng ta cũng đi đi, ca ca ta chơi cái này lợi hại lắm.”

Thẩm Trầm Ngu mỉm cười, nhìn thoáng qua Từ Thừa Lăng đi theo sau lưng, trong lòng cũng vui vẻ cùng nàng ta đi qua đó.

Từ Tú Tâm biết Thẩm Trầm Ngu đứng về phía mình, lập tức có thêm sức mạnh, nhìn thấy Chân Bảo Lộ và Tống Như đang ném vòng, cực kì khiêu khích đứng ở bên cạnh nàng, nói với Từ Thừa Lăng: “Ca ca, giúp ta và Thẩm tỷ tỷ ném một cái nha.”

Trước kia Từ Thừa Lăng cũng đưa bọn muội muội đi ra ngoài dạo chơi, khi đó còn có Chân Bảo Lộ. Cái gì Từ Thừa Lăng cũng xuất sắc, thứ đồ chơi nhỏ nhỏ này hiển nhiên cũng không làm khó được hắn.

Trên mặt đất bày nhiều loại tượng gỗ gấu bông, còn có một chút tượng người bằng gốm sứ, mọi người đứng ở bên ngoài vòng dây đỏ, không thể nào vượt qua. Gần một chút là đồ chơi nhỏ rẻ tiền, càng xa càng khó ném là đồ tinh xảo mắc tiền. Mà ở xa nhất là một tượng em bé bằng gỗ béo ụt ịt, màu sắc tươi đẹp cực kì tinh xảo.

Những thứ vật nhỏ này đều dùng vòng sắt để ném, hai văn tiền một cái vòng sắt.

Chân Bảo Lộ và Tống Như mỗi người mua mười cái. Trước mắt Tống Như đang ném, thế nhưng nàng ném cả bảy lần đều không trúng, chỉ có một lần đánh bừa ném tới gần chỗ con rối nhỏ.

Từ Tú Tâm cầm mười cái vòng sắt, cũng ném vài lần, có điều ném trúng so với Tống Như còn không bằng, không có cái nào trúng. Từ Tú Tâm vênh môi, đem cái vòng sắt cuối cùng đưa cho Từ Thừa Lăng, nàng ta nói: “Đại ca, muội muốn cái tuốt bên trong kia.”

Từ Thừa Lăng nhận lấy vòng sắt trong tay muội muội, nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ bên cạnh.

Hiện giờ Tống Như đã ném xong rồi, đang đến phiên Chân Bảo Lộ ném.

Giọng điệu Từ Thừa Lăng rõ ràng nói: “Lộ biểu muội ném trước đi.”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, khách khí nói: “Không sao, dù gì Từ biểu ca chỉ còn một cái, người ném trước đi.”

Từ Thừa Lăng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua tượng bú bê bằng gỗ màu sắc rực rỡ ở sâu bên trong. Tượng gỗ này không chỉ ở chỗ xa nhất, mà bên cạnh còn có nhiều trở ngại, muốn ném trúng xác thực rất khó. Nhưng đối với Từ Thừa Lăng mà nói, cũng chỉ là một việc còn con. Chỉ là... sao hắn không biết, đây là loại đồ chơi nhỏ mà Chân Bảo Lộ thích nhất.

Từ Thừa Lăng nghiêng đầu, thấy vẻ mặt thành thật của tiểu cô nương bên cạnh, giờ tay, tùy tiện ném đi.

Không ném trúng.

Gương mặt của Từ Tú Tâm bên cạnh lập tức suy sụp, lời kéo ống tay áo của Từ Thừa Lãng nhỏ giọng nói: “Đại ca...” Giọng điệu có chút nén giận, giống như trách hấn không có tận lực.

Từ Thừa Lãng giờ tay sờ đầu Từ Tú Tâm, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, nói: “Cũng không phải lúc nào ta đều có thể ném trúng.”

Mới không phải á. Trong lòng Từ Tú Tâm nén giận, biết đại ca nhất định là nhường cho Chân Bảo Lộ, lập tức thờ phỉ phò nói: “Ta lại đi mua mười cái.”

Từ Thừa Lãng liền giữ chặt nàng ta: “Tú Tâm.” Giọng điệu rất có uy nghiêm của huynh trưởng.

Lúc này Từ Tú Tâm không đi nữa, chỉ có vênh môi đứng tại chỗ, nhìn xem Chân Bảo Lộ có ném trúng hay không.

Trong lòng Chân Bảo Lộ cũng biết rõ, Từ Thừa Lãng là cố ý nhường cho nàng. Bất quá, đúng là nàng rất thích cái tượng gỗ đó.

Chỉ là Chân Bảo Lộ cũng không ném trúng được, chuyên tâm ném vào tận cùng bên trong chính là cái tượng gỗ nhỏ kia, ném tám cái, tám cái cũng không trúng.

Từ Tú Tâm đứng ở một bên thấy Chân Bảo Lộ cũng giống mình, trong lòng liền thấy thoải mái cong cong môi.

Ném ra cái thứ chín, khó khăn lắm mới đụng tới một bên tượng gỗ nhỏ, mà lại bị bắn đi ra.

Từ Tú Tâm đã bắt đầu nở nụ cười: “Lộ biểu muội thật sự là ném chính xác nha.” Nói xong lời kéo Thẩm Trầm Ngư đứng bên cạnh nói, “Tỷ xem nàng ta...”

Chân Bảo Lộ không thèm để ý tới Từ Tú Tâm, lẳng lặng cúi đầu nhìn cái vòng sắt cuối cùng trong tay, nghĩ nếu ném mà không trúng, nàng sẽ không cần nữa.

Từ Thừa Lãng thấy thế, liền đi qua nói: “Lộ biểu muội, nếu không...”

“Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ nghe thấy có người gọi nàng, không có nghe rõ Từ Thừa Lãng nói, nên xoay đầu qua nhìn. Nàng thấy một thiếu niên tuấn mỹ, mắt to sáng lên, mặt mày lập tức hồng hồng, kinh hi nói: “Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng khẽ vuốt cằm, nhàn nhạt nhìn lướt qua Từ Thừa Lãng, lại thấy nàng cầm vòng sắt trong tay, liền đứng ở sau lưng nàng, hần cực kì tự nhiên nhẹ nhàng nắm tay nàng.

“Ta giúp muội.”

Nghe được thanh âm trầm thấp êm dịu bên tai, Chân Bảo Lộ hơi hơi ngẩn ra.

Chân Bảo Lộ từng chứng kiến bộ dáng Tiết Nhượng ném thê vào bình rượu, loại chuyện này đối với hần mà nói, đó là gạo vàng mức nước giếng bùn rồi. Chân Bảo Lộ vội vàng đáp ứng. Cũng không vội và hỏi vì sao hần lại xuất hiện tại nơi này, chỉ có ngoan ngoãn đứng tại chỗ, mặc kệ để người sau lưng nắm tay phải của nàng, vừa nhắc lên, sau đó đem vòng sắt trong tay ném ra ngoài.

Không nghiêng không lệch, vừa vắn vững vàng vàng ném trúng vào tượng gỗ nhỏ kia.

Chân Bảo Lộ vô cùng vui vẻ.

Theo chủ quầy nói tượng gỗ nhỏ này, làm theo kiểu tây dương, kêu là búp bê may mắn, mở tượng gỗ nhỏ ra, bên trong còn có một tượng nữa, chỉ là nhỏ hơn cái bên ngoài, mà mở cái nhỏ này ra, bên trong lại xuất hiện thêm một cái. Tượng gỗ nhỏ này được làm vô cùng tinh xảo, tổng cộng có chín tầng. Chân Bảo Lộ lần đầu nhìn thấy thứ đồ chơi tinh xảo như vậy.

Lại nói Từ Tú Tâm nhìn thấy, không ngừng hâm mộ, liền đi theo hỏi chủ quầy, kết quả chủ quầy nói chỉ có một cái mà thôi, khiến cho Từ Tú Tâm tức giận đến hồng.

Từ Tú Tâm giận dữ nắng to chủ quầy một trận, lúc này mới theo Thẩm Trầm Ngư và Từ Thừa Lãng rời đi.

Thẩm Trầm Ngư cũng thấy bề mặt, thấy sắc mặt lạnh nhạt của Từ Thừa Lãng, vẫn ôn hòa an ủi Từ Tú Tâm, nói: “Cái đồ vật này ta ở trong cung đã từng thấy qua, nếu Tú Tâm thích, lần tới ta tiến cung, xin hoàng thượng một cái.”

Từ Tú Tâm thích tượng gỗ may may này là một chuyện, càng tức khi cái gì đó mà mình thích rơi vào trong tay Chân Bảo Lộ. Nàng tức giận nói: “Tiết Nhượng cũng thật chán ghét.”

Thẩm Trầm Ngư nhăn mày lại, nghĩ đến thiếu niên khí chất kiêu ngạo mới vừa rồi, tim cũng đập loạn.

Nàng nhìn Từ Thừa Lãng, lại nghĩ lúc này trái lại cảm thấy vị Tiết Đại công tử so với Tiết Nhượng ôn trọng nội liễm kia kém hơn rất nhiều.

Thảm Trầm Ngư lẳng lẳng nhớ lại. Rõ ràng nàng tới phủ An Quốc Công mấy lần, sao chưa từng thấy vị Đại công tử này của phủ An Quốc Công đâu chứ? Bất quá nghĩ đến có thể Tiết Nhượng là người không được coi trọng, mà Từ Thừa Lăng từ nhỏ đã xuất chúng nổi bật, thanh danh tại Hoàng Thành cũng vô cùng tốt, do dự lắc lư trong lòng lập tức dần dần vững vàng lên.

Lúc trở về, Tổng Cháp thấy Tiết Nhượng ở đây, như vậy chuyện tốt được đưa hai vị Chân cô nương, tự nhiên không tới phiên hắn rồi. Trong lòng Tổng Cháp oán trách bạn tốt của mình, nhưng nghĩ hôm nay được dắt tay cùng cô nương mình thích, nói rất nhiều chuyện, cũng đã thỏa mãn, trước khi đi còn dặn dò Tiết Nhượng: “Vậy thì làm phiên người.”

Tiết Nhượng thấy người bạn thân này rạng rỡ, liền thân nhiên nói: “Trái lại phiên toái Tổng huynh hôm nay chiếu cố hai vị biểu muội của ta.”

Nghe xem, cái này gọi là nói cái gì vậy? Ngày sau hẳn là con rể của phủ An Quốc Công, hẳn mới đúng là người một nhà. Trong lòng Tổng Cháp bất mãn, nhưng không tiện nói gì, giot tay vỗ vỗ bả vai của Tiết Nhượng, rồi cùng muội muội trở về.

Chân Bảo Lộ được tượng búp bê bằng gỗ, xem nó như trân bảo, lại vén màn xe ngựa lên nhìn nhìn, thấy Đại Biểu Ca phía ngoài, mặt mày tràn đầy ý cười. Chân Bảo Lộ quay đầu nhìn tỷ tỷ, cười hi hi hỏi: “Hôm nay tỷ tỷ có vui vẻ không?”

Mặc dù Chân Bảo Quỳnh thẹn thùng, nhưng trong lòng quả thực cũng vui vẻ đấy, chỉ là nàng xấu hổ không trả lời, mà giot tay nheo mặt muội muội.

Chân Bảo Lộ cũng đưa tay thọt eo của tỷ tỷ.

Thiếu niên ngồi trên lưng ngựa, nghe tiếng cười thanh thúy êm tai trong xe ngựa, khoe miệng không tự giác cong lên.

Đến khi xuống xe ngựa, Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nhượng tới đỡ mình, cũng vui vẻ tiếp nhận, lúc để tay mình vào lòng bàn tay của hắn, mặt đối mặt nhìn hắn nói: “Đại Biểu Ca muốn vào ngồi một chút không?”

Tiết Nhượng nhìn ánh mắt nàng, sau một lúc lâu mới rời đi, giọng điệu trầm thấp nói: “Không cần, ngày khác ta trở lại.”

Bất quá Chân Bảo Lộ chỉ là khách khí, nghe xong thì gật đầu, sau đó vén váy, đi theo tỷ tỷ vào phủ.

Tiết Nhượng đứng tại chỗ, lẳng lẳng nhìn, đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của hai người, mới xoay mình lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Còn Chân Bảo Lộ theo Chân Bảo Quỳnh đi tới Thọ Ân Đường của lão thái thái, thuận đường xem hai đệ đệ béo mập, rồi sau đó lại đi Nghi An Cư thăm phụ thân. Nào biết khi đi vào, thì thấy không khí bên trong ngưng trọng.

Trước mặt lão thái thái có một người đang quỳ thẳng.

Thấy lão thái thái run rẩy chỉ vào người quỳ trên đất, sắc mặt tái xanh, cực kì tức giận nói: “Nghịch tử, ta không có con trai như ngươi vậy!”

Chân Bảo Lộ bị dọa giật mình, nàng chưa từng thấy bộ dáng tức giận như vậy của lão thái thái.

Qua một lát sau, Chân Bảo Lộ lại sững sờ.

---- người quỳ gồi trước mặt lão thái thái, là Nhị thúc của nàng

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Mặc dù Chân Bảo Lộ rất tò mò, nhưng cũng biết lúc này mình không thể đi vào. Vừa lúc Lý ma ma bên cạnh lão thái thái đi ra. Thường ngày Lý ma ma cực kỳ hòa ái, nói chuyện cũng ôn hòa, hướng tới các nàng hành lễ nói: “Từ tiểu thư, Lục tiểu thư, hiện giờ lão thái thái có chuyện muốn nói với Nhị gia, hay là hai vị tiểu thư trở về trước, lát sau hãy trở lại.”

Chân Bảo Quỳnh cũng biết có chuyện không ổn, thấy muội muội vẫn còn ngơ ngác đứng đó, thì đưa tay kéo kéo ống tay áo của nàng, thấp giọng nói: “Muội muội, chúng ta trở về thôi.”

Chân Bảo Lộ đáp một tiếng “Được.”, lúc này mới liếc nhìn người bên trong, rồi theo tỷ tỷ trở về. Nào biết hai tỷ muội vừa đi ra Thọ Ân Đường, thì thấy Chân Như Tùng vốn phải nằm trên giường đang đi tới.

Chân Bảo Lộ giật nảy mình, vội vàng đi qua hỏi: “Sao phụ thân xuống giường rồi? Không phải còn chưa khỏe ư?”

Chân Như Tùng mặc xiêm y trong nhà màu thạch anh, sắc mặt suy yếu, môi cũng hơi nhợt nhạt, hiển nhiên vẫn chưa khỏi hẳn.

Tuy nói y thuật của Vân Hạc Tiên sinh cao minh, nhưng Chân Như Tùng còn cần tĩnh dưỡng trong một thời gian.

Nhìn con gái nhỏ xinh hoạt bát bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc của Chân Như Tùng trở nên ôn hòa, vươn ra bàn tay dày rộng xoa nhẹ lên mặt nàng vài cái, giọng điệu êm dịu như thường ngày, nói: “Yên tâm, phụ thân không có việc gì.”

“Phụ thân!”

Chân Bảo Lộ vĩnh viễn có chút nén giận, giận ông không coi trọng thân thể của mình. Chỉ có nàng biết, nàng hi vọng phụ thân bình bình an an cỡ nào, cả đời che chở người nhà bọn họ. Nàng từng trải qua mùi vị không có cha mẹ, trải qua kinh nghiệm sợ hãi.

Chân Như Tùng thấp phần hướng thụ sự quan tâm của con gái, mỉm cười nói: “Phụ thân nói chuyện với tổ mẫu của con xong liền trở về nghỉ ngơi, hả?” Ông dịu dàng nói, lại nhìn qua trưởng nữ duyên dáng yêu kiều bên cạnh, tiếp tục nói, “Quỳnh nhi, dẫn Tiểu Lộ trở về phòng đi.”

Chân Bảo Quỳnh là người cẩn thận tỉ mỉ, nhớ tới biểu tình tức giận mới vừa rồi của lão thái thái, liền nhu thuận gật đầu, nắm tay của muội muội trở về U U Hiên.

Chân Bảo Lộ trở lại U U Hiên, chân mày vẫn không giãn ra. Nàng tiếp xúc cùng Nhị thúc không nhiều lắm, chỉ là ở đời trước sau khi phụ thân mất đi, Nhị thúc liên quân gia, trở thành chủ nhân của phủ Tề Quốc Công. So với Nhị thẩm Trình thị, Nhị thúc còn chiếu cố tỷ đệ bọn họ hơn, nhưng dù sao Nhị thúc là nam nhân, bận rộn nhiều việc, không có thời gian mà quản xem bọn hắn làm việc khi gió gi.

Lão thái thái có tông cộng ba nhi tử, theo thứ tự là phụ thân của nàng, Nhị thúc, còn có Tam thúc.

Tính tình phụ thân ôn trọng, lại là Trường Tử, từ nhỏ đã được dạy bảo nghiêm khắc, may cũng không có phụ kỳ vọng của trường bối. Mà người làm nương, trời sinh đối với tiểu nhi tử thiên vị hơn, Tam thúc của nàng là người tính tình phóng dăng, mặc dù không làm việc đảng hoàng, nhưng đối với trẻ con rất tốt, thường xuyên tìm cho nàng những thứ đồ chơi mới lạ. Còn Nhị thúc, kẹp giữa phụ thân và Tam thúc, tự nhiên dễ dàng bị xem nhẹ nhất.

Nhưng nàng nhớ rõ, vị Nhị thúc này cực kỳ thông minh, cũng cực kỳ tài giỏi. Đời trước lúc Nhị thúc quản gia, địa vị của phủ Tề Quốc Công tại Hoàng Thành phát triển không ngừng, cũng là bởi vì như vậy, tam đường tỷ Chân Bảo Chương của nàng mới có thể gả cho Tam hoàng tử được sủng ái nhất lúc ấy làm Vương phi. Còn về sau Tam hoàng tử Tĩnh Vương có lên làm Hoàng đế hay không, nàng không biết.

Hôm nay đến tột cùng là vì sao? Nhị thúc đã làm sai chuyện gì... Nghĩ đến mới vừa rồi Chân Như Tùng cũng vội vàng đi qua, Chân Bảo Lộ càng cảm thấy tò mò.

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến phụ thân?

Nha hoàn Hương Đào mang theo một cái rổ trúc nhỏ tiến vào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu thư nhà mình giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, kêu đến mấy lần tiểu thư mới phản ứng được. Hương Đào nói: “Tiểu thư đang suy nghĩ gì đấy? Hay là đói bụng?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, nhìn thấy trong tay Hương Đào là một cái giỏ đựng quả son trà vàng óng, mặt mày hớn hờ hởi: “Ồ đâu mà có vậy?”

Hương Đào nói: “Nô tỳ đang muốn nói chuyện này đây. Chính là gã sai vặt bên cạnh Tiết Đại công tử đưa quả son trà tới, nô tỳ tự chủ trương thay tiểu thư nhận lấy.”

Chân Bảo Lộ cầm lấy một quả xem, trông thấy thích nói: “Thật tốt quá, có thể làm bánh son trà nha.” Dừng một chút, phản phó Hương Đào nói, “Đợi sáng mai làm bánh son trà, người đi tới phủ An Quốc Công, đưa một ít cho Đại Biểu Ca.”

Tiếp đó, Chân Bảo Lộ thấp giọng thì thầm: “Cũng không biết hắn có thích ăn hay không...” Bất quá lại nghĩ đến Đại Biểu Ca mới vừa hết phong hàn, mà son trà lại nhuận phổi tiêu đàm, hết ho chữa sưng, dù sao cũng tốt cho thân thể, ăn một chút cũng không sao cả.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, Hương Hân đang dọn dẹp phòng bên trong, trong tay cầm búp bê may mắn mà hôm nay Chân Bảo Lộ mới vừa ném trúng được, nói: “Tiểu thư, cái này có cần cất đi không?”

Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua, rồi nói: “Không cần, đặt ở bên giường là được rồi.” Nàng rất thích.

.

Bên Thọ Ân Đường, lão thái thái tức giận đến không sao tả được, nhìn con thứ hai Chân Như Bách quý trên mặt đất nói: “Nếu không phải lão đại mạng lớn, gặp được thân y Vân Hạc Tiên sinh, mạng này của đại ca ngươi đã không còn rồi. Ngươi sao có thể... Sao có thể làm ra loại chuyện này!” Con tức giận của lão thái thái dâng lên, tuyệt đối không ngờ, con thứ hai thường ngày khiêm tốn an tĩnh, tâm tư có thể ác độc như thế.

Chân Nhị gia quý trên mặt đất, nghe lời nói của lão thái thái, lẳng lặng không nói gì.

Lão thái thái tức giận, giơ tay lên cầm ly trà bên cạnh ném tới trên đầu Chân Nhị gia. Nghe “xoảng” một tiếng, ly trà rơi xuống đất, mà trên đầu của Chân Nhị gia, cũng bị chảy máu.

Lúc Chân Như Tùng tiến vào, nhìn thấy chính là cảnh tượng này. Ông vội vàng đi qua, đỡ lấy tay đang run rẩy của lão thái thái, nói: “Nương, người làm

cái gì vậy?”

Lão thái thái ân cần nói: “Con không dưỡng bệnh cho tốt, qua đây làm gì?”

Chân Như Tùng nhìn thoáng qua Chân Nhị gia quỳ dưới đất, mới nói: “Nhị tử nghe nói nương đang quở mắng nhị đệ, nên đến xem một chút. Nhị đệ đã là người lớn, nếu hẳn có làm chuyện gì sai, người nói cho tốt là được rồi mà?”

Lão thái thái chỉ nghĩ trường tử còn chưa biết chuyện, chỉ vào Chân Nhị gia điên cuồng nói: “Con hỏi xem đệ đệ này của con, đến cùng hẳn đã làm ra loại chuyện gì!”

Sắc mặt Chân Như Tùng nhàn nhạt, biểu tình cũng không có gì biến hóa. Ông đỡ lão thái thái ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Nhị tử biết.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có lão thái thái kinh ngạc, ngay cả Chân Nhị gia đang quỳ trên mặt đất cũng lộ ra biểu tình khó có thể tin.

Lão thái thái cố gắng bình ổn lửa giận, nói: “Con đã biết, vậy chuyện này giao cho con xử lý đó. Phủ Tề Quốc Công của chúng ta, không có loại người tâm tư ác độc bực này, ta xem như không có đứa con trai này.”

Chân Nhị gia nghe xong, mới cười nói: “Từ nhỏ đến lớn, người có bao giờ thật sự để ý tới người con trai là con đây? Trong mắt người chỉ biết đến trường tử và tiểu nhị tử bảo bối, con đối với người mà nói, cho tới bây giờ đều là có cũng được mà không có cũng không sao. Con biểu hiện xuất sắc, người cũng sẽ không khen một câu, mà Đại ca cùng Tam đệ, cho dù đã làm chuyện sai, bất quá người cũng chỉ tùy tiện nói vài câu. Thời niên thiếu, con đã quỳ ở Từ Đường bao nhiêu lần, mà người chân thật quan tâm tới con mấy lần?”

Chân Nhị gia cười, ánh mắt hung ác nham hiểm, chỗ trán bị ly trà ném trúng chảy máu, một đường chảy xuống, khiến cho bộ dáng có hơi dữ tợn.

Lão thái thái nhìn ngây ngẩn cả người, lúc này mới nói: “Thì ra là vì vậy, nên người mới hăm hại ca ca ruột của mình! Nếu không phải ta điều tra ra, lúc này người không thành công, có phải còn có lần tới muốn tiếp tục ra tay hay không!”

Lão thái thái tức giận đến hốt hoảng, Chân Như Tùng vội vàng vuốt lưng cho lão thái thái, thay nàng xoa dịu con giận: “Nương, chuyện này, hãy để nhị tử xử lý đi.”

Lão thái thái nói: “Được, vậy con xử lý, ta mặc kệ, ta không có đứa con trai này!”

Lão thái thái được Lý ma ma đỡ trở về phòng, Chân Như Tùng mới đi đến trước mặt Chân Nhị gia. Ông cúi đầu, chột khom lưng, đỡ Chân Nhị gia ở dưới đất lên.

Chân Nhị gia vô cùng kinh ngạc, chậm rãi ngẩng đầu, thấy đại ca trước mặt, chờ ông đứng vững, đã thấy đại ca vung tay lên đánh một quyền lên mặt ông. Chân Nhị gia lao đảo lại té xuống đất, rồi sau đó lộ ra sắc mặt ngoan độc, đứng dậy vung một quyền tới.

Trong ba huynh đệ, Chân Như Tùng có võ nghệ tốt nhất, mọi thứ đều xuất sắc, mà tuy Chân Nhị gia nhìn có vẻ bình thường, kỳ thật nếu thật sự đem ra so sánh, cũng có thể phân cao thấp với Chân Như Tùng. Chân Nhị gia lập tức không tiếp tục ẩn giấu, hung hăng liều mạng với Chân Như Tùng.

Bọn sai vặt và nha hoàn đứng bên cạnh đang muốn tiến lên, lại nghe Chân Như Tùng quát: “Ra ngoài!”

Trong một lúc, hai huynh đệ đánh nhau không ra hình dạng gì.

Nếu đổi lại là thường ngày, tự nhiên Chân Nhị gia không phải là đối thủ của Chân Như Tùng, nhưng Chân Như Tùng đang bị bệnh mấy ngày nay, còn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc này hiển nhiên chống không lại Chân Nhị gia rồi. Hai huynh đệ người tới ta đi, lúc sau mỗi người đều bị thương ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Khỏe mắt và khỏe miệng của Chân Như Tùng đều bị đánh bầm tím, ngực thở phì phò lên lên xuống xuống, mới cười lạnh nói: “Ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày, bản thân mình thiếu chút nữa chết trong tay của chính huynh đệ mình. Chân Như Bách, người quả nhiên thật có bản lĩnh, rõ ràng không ngờ, người thật âm hiểm!”

Chân Nhị gia cũng không tốt hơn chỗ nào, bởi vì trên trán chảy máu, lúc này hơn phân nửa khuôn mặt đều nhuộm máu, nhìn khá dọa người.

Giọng điệu Chân Như Tùng bình tĩnh hơn, lại nói: “Người có biết khi đó ta đang suy nghĩ gì không?” Ông dừng một chút, nhìn về phía nhị đệ bên cạnh không nói một lời, nói, “Ta đã nghĩ, nếu ta cứ như vậy chết đi, liệu thê tử có đem tội lỗi này đổ lên người Tiểu Lộ hay không. Ta lại nghĩ nếu thật sự chết, trường nữ mới vừa đính thân, hai đứa con trai mới ba tuổi, nên làm sao bây giờ? Ta nghĩ đến thê tử của ta, nhớ tới con cái của ta, không yên tâm nhất, chính là Tiểu Lộ...”

“Nhị đệ, lúc Tiểu Lộ còn nhỏ, người cũng từng bông qua mà? Ta nhớ được người còn rất thích Tiểu Lộ đấy. Người nói từ nhỏ nương đã lạnh nhạt với người, kỳ thật không phải Tiểu Lộ cũng vậy sao? Thật ra tâm địa của nó thiện lương, chưa bao giờ ghi hận, nhiều lắm là trước mặt biểu đạt mình không vui thôi. Nhưng người thì sao? Người là đại nam nhân, mà ngay cả một đứa con nít cũng không bằng? Ta mà chết đi, người sẽ là đương gia của phủ Tề Quốc Công, thật ra người có nghĩ tới hay không, ta là đại ca của người, chúng ta là huynh đệ!”

Chân Như Tùng đứng dậy, phui phui bụi bặm trên người, không liếc mắt nhìn Chân Nhị gia nữa, giọng điệu lạnh như băng nói: “Người quỳ một tháng ở Từ Đường đi, suy nghĩ lại cho kỹ. Sau này, người cùng nhị đệ muội bọn họ đến tây viện bên cạnh mà ở, ngày sau nên bớt qua lại, ta không muốn nhìn thấy người.”

Ông dừng một chút, lại nói: “... Tự giải quyết cho tốt đi.”

Xong liền bước ra Thọ Ân Đường

Chân Nhị gia ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn bóng dáng huynh trưởng rời đi, lúc này mới khẽ cười.

Sau đó Chân Nhị gia liền quỳ suốt cả một tháng trong Từ Đường.

Sau khi ở Từ Đường suy nghĩ trở về, hai chân của Chân Nhị gia có chút không thuận tiện, nghe ý tứ của đại phu, sợ là cho dù dưỡng tốt, cũng sẽ lưu lại mầm bệnh. Mà một tháng này, Trình thị đã khóc đỏ hết mắt, mấy ngày trước đây còn chạy tới Thọ Ân Đường cầu lão thái thái, sau đó biết lão thái thái hạ quyết tâm, cũng chỉ có thể cân nhắc cuộc sống sau này.

Chân của Chân Nhị gia không có dưỡng tốt, lão thái thái không hề đau lòng, trực tiếp lên tiếng để nhị phòng chuyển đến tây viện.

Phủ Tề Quốc Công rộng lớn, lão thái thái và tam phòng đều ở tại đông viện, vô cùng náo nhiệt, bên tây viện không có người nào ở, nên có hơi hoang phế và quạnh quẽ.

Chuyện này ồn ào lớn như vậy, suốt hơn một tháng, không khí cả phủ Tề Quốc Công đều âm trầm. Mỗi ngày Chân Bảo Lộ ngoài việc đi học ở Ngọc Bàn Sơn, còn lại đều nhu thuận ở trong phòng làm bài tập và học thêu thùa.

Ngày hôm đó Chân Bảo Lộ đọc sách ở đình nghỉ mát trong vườn, thấy Chân Bảo Chương với cặp mắt hồng hồng từ chỗ của nàng ta đi ra, nha hoàn và gã sai vặt xách thùng gỗ lim đi theo phía sau, bên trong đều là đồ đạc của Chân Bảo Chương.

Chân Bảo Chương mặc một thân xiêm y màu xanh thêu hoa mai, dáng người cao gầy mảnh khảnh, bộ dáng xinh đẹp không có khoa trương giống Trình thị, vừa thấy liền là phong phạm của đại gia khuê tú. Chỉ là sắc mặt của nàng ta cũng không tốt.

Đây là lần đầu Chân Bảo Lộ nhìn thấy Chân Bảo Chương kiêu ngạo có bộ dáng tâm tình suy sụp như vậy, nàng ta nhìn thấy Chân Bảo Lộ, cũng chỉ vội vàng nhìn một cái, rồi lau nước mắt rồi đi.

Chân Bảo Lộ cũng không đến chào hỏi. Nàng hiểu tính tình của Chân Bảo Chương, lúc này mà đi đến, nàng ta chỉ cho rằng Chân Bảo Lộ có ý muốn cười nhạo. Nàng cũng không muốn bị mất mặt.

Sự tình âm ỉ lớn như vậy, không ai có thể biết đến tột cùng là bởi vì sao. Nhưng lúc này, Chân Bảo Lộ lại ít nhiều gì cũng đoán ra được. Nàng cứ tưởng rằng phụ thân bị bệnh dịch là do nhiễm ở Hàn Lâm Viện, nhưng đời này phụ thân không đi Hàn Lâm Viện, mà vẫn bị bệnh, thiếu chút nữa mất mạng. Nếu phụ thân của nàng chết đi, Nhị thúc chính là người có lợi nhất. Tất cả mọi việc, đều quá rõ ràng.

Vốn là Chân Bảo Lộ có ấn tượng không tệ với Nhị thúc, nhưng vừa nghĩ tới Nhị thúc thiếu chút nữa đã hại chết phụ thân, trong lòng là hoàn toàn không có một chút đồng tình.

Nàng nhìn theo bóng lưng cô đơn của Chân Bảo Chương, chỉ cảm thấy trừng phạt này còn chưa đủ. Nếu không phải Nhị thúc, đời trước cuộc sống của nàng làm sao có thể thành như vậy? Cứ cho là nàng so đo, lòng dạ hẹp hòi đi!

Chân Bảo Lộ nhú mày, thật tức giận, trong lòng rất không thoải mái.

Đến khi nghe có người gọi nàng, Chân Bảo Lộ mới ngẩng đầu lên, hướng người đi tới gọi: “Tạ phu tử.”

Chân Bảo Lộ cực kỳ kinh ngạc.

Trong hai năm qua, Tạ phu tử nhìn thấy Chân Bảo Lộ tiến bộ, dĩ nhiên rất vui vẻ. Và lại trước mắt có sáu vị tiểu thư thì có ba vị đã vào trường nữ học, còn lại ba vị, Nhị tiểu thư thứ xuất Chân Bảo Thanh không phải học nữa, vì đến tuổi làm mai mối, nên đã bắt đầu không đến lớp học ở Ngọc Bàn Sơn, mà là ở trong phòng chuyên tâm học tập nữ công, lúc này, cũng chỉ còn lại Chân Bảo Lộ và Chân Bảo Nguyệt.

Tạ phu tử thấy Chân Bảo Lộ cầm một bản tập thơ trong tay, hiếm có nói: “Lục tiểu thư chăm chỉ là chuyện tốt, bất quá cũng cần phải chú ý thân thể.”

Chân Bảo Lộ có chút thụ sủng nhược kinh, nói: “Dạ, cảm ơn Tạ phu tử quan tâm, đệ tử biết rồi.”

Tạ phu tử nhìn tiểu cô nương rất có hiểu biết, ở trên lớp học cũng suy một ra ba, cực kì thông tuệ, lập tức nhân tiện nói: “Ta nghe Tứ tiểu thư nói, Lục tiểu thư cũng muốn thi vào trường nữ học.”

Chân Bảo Lộ lại không biết, sao tỷ tỷ nói với Tạ phu tử chuyện này, lập tức ngượng ngùng đáp: “Ta muốn học cùng một chỗ với tỷ tỷ.”

Tạ phu tử nói: “Lục tiểu thư thông tuệ, nghĩ đến cũng không khó. Nếu có thể, sang năm hãy thử xem đi.”

Sang năm, Chân Bảo Lộ hơi há miệng, kinh ngạc nói: “Nhưng... Nhưng không phải mười hai tuổi mới có thể...”

Tạ phu tử cười lắc lắc đầu, nói: “Sớm một năm hay trễ một năm cũng gần giống nhau, chỉ cần có bản lĩnh là được.”

Dường như... Nói cũng có lý.

Chân Bảo Lộ mỉm môi nghĩ nghĩ, biết mình ngoài việc muốn cùng tỷ tỷ học chung một chỗ, còn là càng muốn bù đắp cho đời trước, đi trường nữ học sẽ có thể mở mang kiến thức. Ý chí chiến đấu lập tức sục sôi, nói với Tạ phu tử khó có được ôn hòa: “Được, đệ tử nhất định cố gắng, không cô phụ kỳ vọng của Tạ phu tử.”

Một năm đó, Chân Bảo Lộ gần như không rời khỏi nhà, chỉ ở trong phủ học bài.

Một năm sau, Chân Bảo Lộ thuận lợi đậu vào trường nữ học, trở thành đệ tử nhỏ tuổi nhất học trong trường nữ học ở Hoàng Thành.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Hai năm sau.

U U Hiên.

Nha hoàn mặc y phục xanh biếc vội vội vàng vàng tiến vào, vòng qua bình phong gõ trầm hương chạm trổ bốn mùa như ý, nhìn thấy mảnh gấm đã được vắt lên thành giường gỗ hoàng hoa lê khắc hoa văn hình mây như ý, mắt thoáng nhìn qua, thấy tiểu thư nhà mình đang ngồi trang điểm trước gương, bên cạnh là nha hoàn Hương Hàn đang đứng hầu hạ, mới cười nhẹ nhàng bước tới nói: “Tiểu thư, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Tiểu cô nương ngồi trên ghế hoa hồng khẽ ừ, bày tỏ biết rồi.

Tiểu cô nương mặc toàn thân bối tử dệt hoa bấn nổi màu hồng anh đào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn da thịt phấn nộn, lông mi vừa cong vừa dày đen, lúc này vừa mới thức dậy, mắt to ngập nước mờ mịt mênh mông, tóc đen buông xõa, môi hồng răng trắng, quả nhiên là tóc mai từng lộn hôn má hồng.

Hương Đào sững sờ nhìn tiểu thư nhà mình, kỳ thực tuy tiểu cô nương xinh đẹp, hàng ngày hầu hạ bên người, chung quy sẽ từ từ nhìn quen, nhưng hai năm này, tiểu thư nhà nàng từ một cô bé hoạt bát trẻ con, lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp sáng chói, tuy nói dung mạo được di truyền từ phu nhân Từ thị, nhưng so với Từ thị thì đẹp hơn nhiều. Mỗi ngày nhìn thấy, đều có cảm giác tiểu thư lại đẹp hơn một chút.

Hương Hàn bên cạnh hỏi: “Tiểu thư muốn chải búi tóc gì?”

Tiểu cô nương ngồi trên ghế hoa hồng rũ mắt nghĩ nghĩ, tia nắng ban mai bên ngoài nhàn nhạt xuyên vào cửa sổ, vừa lúc chiếu lên gương mặt như ngọc của tiểu cô nương, lông mi cụp xuống nhất thời tựa như hai cánh quạt nhỏ màu vàng rực rỡ, nàng hơi hơi dẩu môi, đôi mày đen khẽ nhíu. Thật lâu mới giương mắt, giọng điệu mềm mại nói: “Chải xoăn ốc búi tóc đi.”

Một cô nương chưa cập kê cũng không có nhiều kiểu búi tóc để chọn lựa, chỉ có thể chải kiểu búi tóc nữ đồng như xoăn ốc hay nụ hoa búi tóc.

Hương Hàn nhanh nhẹn chải búi tóc xoăn ốc tinh xảo kỹ càng cho tiểu thư nhà mình, cách chải là chia đều hai bên tóc, quấn chặt thành hai búi, rồi dùng dây cột tóc cố định lại. Hương Hàn lại lấy cây trâm khảm nam châu trong hộp nữ trang ra cắm lên, trên vành tai xinh xắn trắng nõn cũng đeo một đôi vòng tai hồng mã não tơ vàng.

Tiểu cô nương mười ba tuổi đúng là tuổi tươi mới, non nớt mềm mại giống như có thể nhéo ra nước, căn bản liền không cần son phấn đồ trang sức. Tiểu thư của người khác, có thể còn cần thoa son để nhìn có khí sắc, nhưng Hương Hàn thấy tiểu thư nhà mình không cần thoa son cũng có đôi môi đỏ mọng, nhan sắc mềm mại sáng bóng, không có màu son nào có thể thay thế.

Hương Hàn hỏi: “Tiểu thư xem đã được chưa?”

Chân Bảo Lộ chưa tỉnh ngủ, trước mắt bị Hương Hàn trang điểm một lúc, trái lại tỉnh táo hơn nhiều. Nàng lẳng lặng nhìn gương mặt nhỏ nhắn mịn màng hoạt bát của thiếu nữ trong gương khảm ngọc trai, khẽ mỉm cười gật đầu nói: “Ừm. Như vậy được rồi.” Nàng còn hải đến trường nữ học, không cần ăn mặc quá tỉ mỉ.

Lại nhìn qua gương đồng thấy Hương Đào im lặng đứng phía sau, nói: “Hương Đào làm sao vậy?”

Vốn là Hương Đào tiến vào kêu tiểu thư nhà mình dùng đồ ăn sáng, lúc này nhìn tiểu thư mỉm cười, càng cảm thấy hoảng hốt, đi tới gần cười cười nói: “Không có gì, chỉ là nô tỳ cảm thấy tiểu thư thật xinh đẹp, nô tỳ cứ nhìn như vậy, cả ngày không ăn cơm cũng được. Chẳng phải có một câu nói, gọi là cái gì nhỉ...” Tuy Hương Đào biết chữ, nhưng không có học vấn bằng Hương Hàn, liền theo quán tính giương mắt nhìn Hương Hàn xin giúp đỡ.

Hương Hàn cười cười nói: “Sắc đẹp thay cơm.”

Hương Đào vội nói: “Đúng đúng đúng, chính là sắc đẹp thay cơm.”

Chân Bảo Lộ nói một câu “Vuốt đuôi ngựa”, nhưng cực kì hường thụ, hơi nhếch khóe môi lên.

Tiểu cô nương xinh đẹp có tự tin cho tới bây giờ cũng không phải là một chuyện xấu, lại nói hai năm trước từ khi Chân Bảo Lộ thuận lợi thi đậu vào trường nữ học, thái độ của lão thái thái đối với nàng cũng không giống nhau nữa. Về sau Chân Như Tùng chính thức trở thành đương gia, Chân Bảo Lộ thân là tiểu thư đích xuất phủ Tề Quốc Công, thanh danh cùng trường tỷ Chân Bảo Quỳnh tại Hoàng Thành cực kì vang dội. Chỉ là Chân Bảo Quỳnh sớm đã đính hôn sự, tự nhiên mọi người đem ánh mắt hướng tới người còn nhỏ tuổi, vẫn chưa đính thân, Chân Lộ tiểu thư. Cũng vì vậy, hai năm qua lão thái thái và Từ thị trối buộc Chân Bảo Lộ chặt chẽ hơn, mỗi ngày phần lớn chỉ có ra vào hai bên trường nữ học và quý phủ, ngay cả thân thích cũng bớt đi lại.

Dùng xong đồ ăn sáng, Chân Bảo Lộ liền đi tới chỗ của Chân Bảo Quỳnh.

Hiện nay hai tỷ muội cùng nhau đến trường nữ học, lại càng như hình với bóng, cảm tình vô cùng tốt.

Chân Bảo Quỳnh còn nửa năm thi tốt nghiệp, mấy ngày trước đây nhiễm phong hàn, phải nghỉ ở nhà vài ngày. Hôm nay hai tỷ muội có thể đi học, Chân Bảo Lộ vô cùng thân thiết kéo tay tỷ nhà mình nói: “Tỷ tỷ nên chú ý chút, nửa năm này cũng không thể bị bệnh nữa đó nha.” Lần này Chân Bảo Quỳnh là học sinh ưu tú nhất trong trường nữ học.

Sắc mặt của Chân Bảo Quỳnh đã tốt hơn nhiều, thấy muội muội quan tâm mình như vậy, ngược lại khiến bản thân mình giống như muội muội. Nàng chậm rãi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn y như đóa hoa mềm mại xinh đẹp của muội muội, cười cười nói: “Ta nghe nương nói, hôm qua Thẩm gia tới cầu hôn.”

Chân Bảo Lộ nghe xong, không vui nhăn mày lại, nói: “Muội muốn tốt nghiệp xong mới nói chuyện hôn sự.”

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, biết cô muội muội này đích xác rất có chủ kiến, khác với những tiểu cô nương nói đến việc hôn sự, thì xấu hổ đến không sao tả được, còn nàng nửa điểm cũng không cảm thấy thẹn thùng. Chân Bảo Quỳnh chỉnh sửa lại tóc cho muội muội, nói: “Ừm, Tiểu Lộ của chúng ta nhất định phải từ từ tuyển chọn.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới xấu hổ cười cười.

Tiểu cô nương mắt to trong suốt nhìn tỷ tỷ nhà mình, chỉ cần nghĩ đến cuộc đời này tỷ tỷ của nàng ở trường nữ học biểu hiện ưu tú, sau khi tốt nghiệp có thể thuận thuận lợi lợi gả cho Tổng Chấp, chính là một đời trời đất tạo nên khiến người hâm mộ, trong lòng vô cùng vui vẻ. Còn nàng sao? Đời trước nàng không có thân phận và thanh danh như hiện tại, làm mai cho nàng, đều là người sa cơ thất thế, ngay cả tái giá cũng có. Đời này nàng vẫn chưa cập kê, người làm mai đã tới cửa rồi.

Mà hôm qua công tử nhà họ Thẩm tới xin cưới kia, chính là biểu ca của Thẩm Trầm Ngư, gia thế xuất chúng, có quan hệ họ hàng với Hoàng thất, còn đang học ở thư viện Bạch Lộ, hiện nay đã đến tuổi thành thân, cũng xem như một miếng mồi ngon.

Nhưng nàng biết đời trước vị công tử nhà họ Thẩm này sau khi thành thân vẫn còn tính phong lưu, không phải người lương thiện để kết đôi.

Nàng mới không cần cái loại khổ nạn này.

Chân Bảo Lộ cong cong môi, nghe tỷ tỷ nói một hồi, muốn lên xe ngựa trước, thì nghe được thanh âm thanh thúy mềm dẻo ở phía sau.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Một chân của Chân Bảo Lộ đã giẫm lên ghế ngựa chậm rãi để xuống, quay đầu, thấy một đứa bé béo lùn chắc nịch mặc xiêm y xanh thẫm đang chạy về phía nàng, lúc này mới khom lưng, ôm tiểu tử kia vào lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn béo tròn trong ngực nàng ngẩng lên, đôi mắt to ngân ngấn lệ, đáng thương tội nghiệp nói: “Vinh nhi cũng muốn đi.”

Chân Bảo Lộ thật chịu thua đệ đệ. Từ nhỏ nàng đã đối với hắn rất tốt, tiểu gia hỏa này từ nhỏ cũng đã thích bám dính nàng. Mấy đứa bé khác, đều là thích bám dính mẫu thân nhất, nhưng hắn cứ yêu bám mình nhất. Chân Bảo Lộ đưa tay bóp bóp khuôn mặt béo tròn thủy nộn của đệ đệ, nói: “Vinh nhi nên đọc sách cho tốt, lớn hơn chút nữa thì đi thư viện Bạch Lộ, sát ngay bên cạnh chỗ học của tỷ tỷ.”

Vinh nhi nói: “Nhưng bây giờ đệ muốn đi ngay.”

Chân Bảo Lộ chân thành nói: “Học xong tỷ tỷ sẽ mang hạt dẻ rang đường thơm ngào ngạt và mút quả về cho đệ, đệ thấy có được không?”

Vinh nhi mấp máy miệng nhỏ, tựa như có chút dao động.

Chân Bảo Lộ vỗ vỗ đỉnh đầu của hắn, nói: “Nếu Vinh nhi quán lấy tỷ tỷ nữa, tỷ và Từ tỷ tỷ đến lớp sẽ bị muộn, như vậy Phu Tử sẽ lấy thước khê tay đây.”

Vinh nhi lập tức há to miệng, vội vàng bỏ bàn tay béo mập bám trên lưng tỷ tỷ xuống, nhủ mảy sốt ruột không biết làm sao, gấp gáp phất tay thúc giục nói: “Tỷ tỷ nhanh lên đi!”

Chân Bảo Quỳnh đứng bên cạnh hé miệng cười cười.

Chân Bảo Lộ quả thật cảm thấy, Vinh nhi nhà nàng thật quá đáng yêu, thiện lương lại dễ bị lừa. Nhìn đệ đệ chưa tròn sáu tuổi, Chân Bảo Lộ bắt đầu lo lắng, tính tình như vậy, ngày sau làm sao cưới vợ.

Chân Bảo Lộ thoáng giương mắt, thoáng nhìn qua đệ đệ kia đứng cách mình xa xa. Nhìn gương mặt trẻ con môi hồng răng trắng của Thượng nhi, Chân Bảo Lộ không dám coi hấn như Vinh nhi mà lừa gạt. Nhắc tới cũng kỳ quái, hai đệ đệ đều sinh ra trong một bụng mẹ, thời gian chỉ kém nhau có khoảng một phút đồng hồ, nhưng Vinh nhi thiên chân hồn nhiên, đáng yêu đôn hậu, Thượng nhi thì từ nhỏ đã lão thành, ăn nói có ý tứ. Không những như vậy, Thượng nhi cực kỳ thông tuệ, lúc ba tuổi, cha mẹ phát hiện, tiểu gia hỏa này có khả năng xem qua là nhớ được ngay. Bởi vì điểm ấy, lão thái thái và Chân Như Tùng đều ký thác kỳ vọng vào vị Trưởng Tử này của đại phòng.

Đương nhiên Chân Bảo Lộ sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, hỏi hấn: “Thượng nhi muốn ăn gì nào?”

Thượng nhi thân nhiên nói: “Không cần.”

Vinh nhi không muốn nhìn ca ca nói chuyện với tỷ tỷ như vậy, bất mãn nói với Chân Bảo Lộ: “Về sau không cần mua cho ca ca. Chỉ cho một mình Vinh nhi ngoan ngoan thôi.”

Chân Bảo Lộ làm sao có thể so đo với đệ đệ năm tuổi, nàng vốn cho rằng Thượng nhi không thích mình, sau đó nàng phát hiện ra, thường ngày nàng cho Thượng nhi một ít món quà nhỏ, đều được hấn cất giấu kỹ, vô cùng quý trọng.

Tiểu tử kia chính là miệng cứng lòng mềm.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, cũng đi qua nhẹ nhàng xoa bóp mặt của Thượng nhi.

Chân Bảo Quỳnh đứng bên cạnh nhìn thấy liền giật mình, vội vàng xem sắc mặt của Thượng nhi. Đã thấy đệ đệ nhũ nhủu mày, cũng chẳng có gì khác, giống như đã thành thói quen. Nhưng Chân Bảo Quỳnh lại biết, đệ đệ không thích người ta đụng vào, mà ở bên ngoài thái độ của hấn đối với Tiểu Lộ lạnh nhạt, kỳ thật trong lòng thích tỷ tỷ này nhất.

Hai tỷ muội lên xe ngựa, Vinh nhi béo lùn chắc nịch nhìn theo xe ngựa của tỷ tỷ đi xa, hốc mắt hồng hồng. Lại nhìn người bên cạnh rõ ràng giống như hấn, ca ca cao hơn hấn một chút, phồng má, giọng nói non nớt nói: “Tỷ tỷ thích đệ nhất.”

Thượng nhi nhàn nhạt quét mắt nhìn mặt bánh bao của đệ đệ nhà mình, không lên tiếng, nghiêm mặt đi vào trong.

.

Đến trường nữ học, Chân Bảo Lộ và tỷ tỷ tách ra, như bình thường Tiết Nghi Phương liền cùng nàng đi vào, lại bắt đầu nói tới biểu tỷ Chu Sính Đình đã ở nhờ trong nhà nhiều năm.

Tiết Nghi Phương lớn hơn Chân Bảo Lộ một tuổi, nhưng Chân Bảo Lộ thi vào trường nữ học trước một năm, vừa lúc cùng Tiết Nghi Phương học chung một lớp, hai người vốn có quan hệ rất tốt, và lại hai năm qua còn ngồi gần nhau, cảm tình càng trở nên thân thiết giống như tỷ muội. Ngay cả việc muốn đi nhà xí, Tiết Nghi Phương cũng phải kéo nàng theo.

Lúc này nghe Tiết Nghi Phương nói thao thao bất tuyệt: “Tổ mẫu của ta chọn nhiều nhà có gia thế tốt cho nàng ta, làm sao nàng ta cũng không chịu đáp ứng. Ta thấy nàng ta chính là muốn đại ca của ta. May mà đại ca của ta làm nhiệm vụ ở Thần Cơ Doanh, thời gian ở nhà rất ít, không như vậy không biết Chu Sính Đình sẽ giờ trò gì nữa.”

Nói đến Tiết Nhượng, trái lại Chân Bảo Lộ quan tâm nhiều hơn.

Ba năm này nàng không rời nhà, bất quá Đại Biểu Ca vẫn thường xuyên tặng đồ cho nàng. Năm trước thi hội*, Từ Thừa Lăng, Tổng Cháp trúng cử nhân, đường làm quan rộng mở, mà Đại Biểu Ca của nàng lại bị thương, bỏ lỡ thi hội, sau khi thương thế lành, cũng không có học tiếp ở thư viện Bạch Lộ, mà tìm một chức vị trong Thần Cơ Doanh.

* kì thi được tổ chức ba năm một lần, thời Minh-Thanh ở Trung Quốc

Mỗi khi nhớ tới việc đó, Chân Bảo Lộ cũng có chút đáng tiếc. Rõ ràng Đại Biểu Ca so với Tổng Cháp và Từ Thừa Lăng xuất sắc hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Tiết Nghi Phương vẫn còn đang nói: “Mấy năm qua, đại ca của ta nhìn cũng không nhìn nàng ấy một cái, nàng ấy thật đúng là không biết xấu hổ, da mặt thật dày.”

Lại nói mặc dù Chu Sính Đình ăn nhờ ở đậu, nhưng ở gần dặm xa xôi xin thẳng vào phủ An Quốc Công, hiển nhiên cũng có vài phần năng lực.

Mấy năm nay, Chu Sính Đình không ra cổng trước không bước cổng trong, mỗi ngày trừ bỏ đọc sách tập viết, thêu hoa cho cá ăn, còn là hầu hạ bên người Tiết lão thái thái. Tiết lão thái thái là người biết chuyện, hiểu trong lòng tiểu cô nương đang suy nghĩ gì, nhưng lão nhân gia luôn mềm lòng, tiểu cô nương ăn nhờ ở đậu, một lòng muốn vì bản thân mình kiếm nhân duyên tốt, đây là thói thường của con người, tự nhiên đối đãi với Chu Sính Đình cũng tốt hơn chút.

Lão thái thái đối với nàng ắt tốt thì trên dưới phủ An Quốc Công đương nhiên cũng không dám xem thường vị biểu cô nương này.

Chân Bảo Lộ cười trên ghẹo nói: “Tỷ lo lắng ngoại tổ mẫu yêu thương Chu cô nương nhiều hơn tỷ sao?”

Tiết Nghi Phương cười khinh bỉ, nói: “Tỷ là cháu gái ruột thịt của tổ mẫu, người ngoài làm sao mà so được?” Điểm này, Tiết Nghi Phương cực kì tự tin.

Dung mạo của Tiết Nghi Phương cũng không tính thay đổi nhiều, nhưng nàng ta tự tin hoạt bát, còn rất hay cười, được các trưởng bối yêu thích. Chân Bảo Lộ cũng biết, cháu gái mà Tiết lão thái thái thương yêu nhất vẫn là Tiết Nghi Phương. Nàng thân nhiên nói: “Còn không phải sao.

“Ồi.” Tiết Nghi Phương dùng khuỷu tay nhẹ nhàng thúc nàng, sau đó hất hàm nói, “Ta chỉ tùy tiện nói vài câu thôi, chứ cũng không cùng nàng ấy so đo cái gì.”

Trái lại lời này là thật tình, nếu Tiết Nghi Phương điều ngoa hơn một chút, vài năm nay Chu Sính Đình làm gì có được ngày sống dễ chịu?

Đang nói chuyện, tiểu cô nương trong học đường đột nhiên xao động lên, cả đám đều chạy đến bên cửa sổ. Tiết Nghi Phương thích tham gia náo nhiệt, cũng lôi kéo Chân Bảo Lộ đi qua: “Đi, chúng ta cũng tới nhìn thử xem.”

Chân Bảo Lộ chịu thua, đành phải đứng dậy cùng nàng ta đi nhìn xem.

May mà vị trí của hai người đứng lúc là gần cửa sổ, chỉ cần đứng dậy là nhìn được.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng đứng ở bên cửa sổ, nhìn dưới tàng cây cách đó không xa, Từ Thừa Lăng đưa muội muội Từ Tú Tâm qua đây, cùng đi còn có Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư.

Trường nữ học đều là tiểu cô nương, tuy nói bên cạnh thư viện Bạch Lộ, nhưng suy cho cùng nam nữ hữu biệt.

Lúc này Từ Thừa Lăng đưa muội muội và Thẩm Trầm Ngư đến trường, hần lớn lên đã tuần lẳng nho nhã, cực kì đẹp mắt. Tuy nói người khác Hoàng Thành đều loakha81 cloan ---- ngày sau Đại công tử của phủ Trường Trừ Hầu tất nhiên sẽ thành đôi với Phúc An huyện chủ. Nhưng tới bây giờ hai người còn chưa đính thân, điều này làm cho những tiểu cô nương khác động tâm cũng ồm ồm lấy một tia hi vọng.

Tiết Nghi Phương nghi hoặc nói thầm: “Tuy nói Từ công tử đích xác phong tư tuấn tú, nhưng phản ứng của các nàng ấy cũng quá khoa trương rồi đó chứ?”

Chân Bảo Lộ thầm nghĩ: Người từ nhỏ đã đối mặt với Đại ca và Nhị ca xuất sắc như thế, nhìn thấy Từ Thừa Lăng tự nhiên cảm thấy chẳng có gì lạ rồi. Nhưng còn những người khác, công tử trong nhà có tuấn mỹ như Tiết Nhượng hay sao? Ngay cả Tiết Đàm, cũng là mỹ nam tử hiếm thấy trong Hoàng Thành.

Nữ đệ tử trong học đường phát ra âm thanh xao động.

Thì ra Từ Thừa Lăng liếc mắt nhìn sang bên này.

Hôm nay Từ Thừa Lăng mặc cẩm bào trắng ngà, dáng người cao gầy, hào hoa phong nhã, khuôn mặt tuấn lẳng, đôi mắt hẹp dài ôn hòa, vừa nhìn qua bên này, đích xác có loại cảm giác như mỹ nhân ngoái đầu nhìn lại cười.

Nam tử mười tám tuổi, so với lúc trước đương nhiên ôn trọng hơn, lúc này Từ Thừa Lăng giương mắt, thấy một nhóm cô nương tuổi trẻ xinh đẹp đứng trên lầu, ánh mắt nhìn tới tiểu cô nương nhỏ xinh nhất.

Ánh mắt Từ Thừa Lăng âm áp hơn.

Từ Thừa Lăng thấy nàng cũng đang nhìn mình, vì thế khẽ cười với nàng. Nếu nói lúc trước Tiểu Biểu Muội còn nhỏ tuổi, hần chỉ xem nàng như muội muội, không có tâm tư gì, nhưng hiện giờ nhìn nàng duyên dáng yêu kiều, Từ Thừa Lăng đã hiểu rõ tâm ý của bản thân mình.

Đã nhiều ngày không gặp, Từ Thừa Lăng muốn trò chuyện cùng nàng, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc, đành phải nói với muội muội bên cạnh: “Lúc tan học ta trở lại đón muội.”

Từ Tú Tâm có chút thụ sủng nhược kinh, hôm nay nàng xin đại ca đưa nàng tới trường nữ học, chẳng qua vì muốn lấy lòng Thẩm Trầm Ngư. Dù sao lấy tư chất của Từ Tú Tâm, dựa vào bản lĩnh thật sự để kiểm tra thì tuyệt đối không thể đậu vào trường nữ học, cuối cùng vẫn là nhờ quan hệ của Thẩm Trầm Ngư giúp nàng, mới có tên trong bảng. Vì thế Từ Tú Tâm cực kỳ cảm kích Thẩm Trầm Ngư. Cũng cực kỳ hi vọng Thẩm Trầm Ngư sẽ trở thành

tẩu tẩu của mình.

Nhưng Thẩm Trầm Ngu là người cẩn thận tỉ mỉ, sao nhìn không ra, Từ Thừa Lăng là muốn gặp Chân Bảo Lộ.

Lúc Thẩm Trầm Ngu ngẩng đầu, Chân Bảo Lộ đã đi vào rồi.

Chỉ là mỗi lần nghĩ đến dung mạo của tiểu cô nương kia càng ngày càng chói mắt, trong lòng Thẩm Trầm Ngu có chút không thoải mái ---- bọn họ đến tuổi mới thi được vào trường nữ học, nhưng Chân Bảo Lộ tiến vào trường nữ học là cô nương nhỏ tuổi nhất.

Hơn nữa...

Thẩm Trầm Ngu lo lắng nhìn Từ Thừa Lăng bên cạnh mình, nhớ tới ánh mắt của hắn nhìn Chân Bảo Lộ, trong lòng càng có cảm giác khó chịu.

Lúc này, Thẩm Trầm Ngu thấy buồn bực với vị đường huynh kém cỏi kia của mình.

Lần đầu tiên đường huynh nhìn thấy Chân Bảo Lộ ngay cả một bước chân cũng không di chuyển được, sau đó ngày nào cũng hỏi thăm nàng về chuyện của Chân Bảo Lộ, mặc dù nàng không thích Chân Bảo Lộ, nhưng cũng biết tính tình của đường huynh nhà mình, là một người phong lưu đây, nên hy vọng nếu Chân Bảo Lộ thực giả cho đường huynh, sau này có thể nếm không ít mùi vị đau khổ. Như vậy, nàng cũng không cần lo lắng Từ Thừa Lăng bị tiểu cô nương này mê hoặc, ai ngờ đường huynh đi cầu thân, phủ An Quốc Công lại có thể cự tuyệt.

Trái lại Thẩm Trầm Ngu cảm thấy thật buồn cười.

Đường huynh của nàng cũng cự tuyệt, vậy tới cùng Chân Bảo Lộ muốn gả cho hạng người gì? Chẳng lẽ còn muốn làm hoàng hậu? [skinny cat: Đúng rồi đó ^^]

Từ Thừa Lăng rời đi, tự mình Thẩm Trầm Ngu đưa Từ Tú Tâm lên lầu.

Tuy rằng thân phận của Thẩm Trầm Ngu tôn quý, nhưng tiểu cô nương trong học đường, ai mà không xuất thân cao quý, thiên kiều bách sủng hay sao? Khi Thẩm Trầm Ngu và Từ Tú Tâm tiến vào, bất quá chỉ khách khí chào hỏi. Nói cho cùng tính của Từ Tú Tâm không tốt là bởi vì nguyên do đi cửa sau, đều bị mọi người xem thường, mà nền tảng của nàng ta yếu kém, học cũng cực kỳ vất vả, mỗi kỳ thi xét nghiệm đều xếp cuối.

Chân Bảo Lộ ngồi ở vị trí của mình, nhìn Thẩm Trầm Ngu tự đưa Từ Tú Tâm vào lớp, lại thấy nàng ta nhìn mình, khẽ vuốt cằm cười cười với nàng ta, xem như là chào hỏi qua. Dù sao trong số những nữ đệ tử học ở đây, không xem trọng thân phận tôn quý, nên cũng không cần hành lễ.

Chân Bảo Lộ nhớ tới lúc này Từ Thừa Lăng nhìn mình, mặc dù đứng cách xa, bất quá là nàng quen thuộc nhất.

Cho tới bây giờ hắn nhìn nàng đều ôn hòa ấm áp như vậy, chỉ cần nàng nói cái gì hay làm cái gì, hắn cũng cười gật đầu, giống như nàng làm cái gì cũng đều đúng. Chỉ là, đời này rõ ràng nàng đã giữ khoảng cách với hắn, cho dù vài năm nay thân cận với Thẩm Trầm Ngu hơn, trong lòng làm sao còn sẽ có nàng?

Chân Bảo Lộ hơi có chút tức ngực, lại có chút may mắn. Nàng nói với Tiết Nghi Phương: “Ta ra ngoài đi một chút.”

Tiết Nghi Phương chỉ nghĩ nàng muốn ra ngoài đi vệ sinh, nên quan tâm hỏi: “Muốn ta đi với muội không?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu: “Không cần.”

Đương nhiên Chân Bảo Lộ không phải đi vệ sinh, chẳng qua là cảm thấy có chút ngột ngạt, muốn ra ngoài giải sầu thôi. Mà ở hậu viện của trường nữ học, cảnh vật chung quanh lịch sự tao nhã, cực kì thích hợp cho việc đọc sách. Bất quá lúc này chỉ vào đình nghỉ mát bát giác ngồi, mang theo đồ ăn đã chuẩn bị cho cả, rải xuống ao, xem cá chép kim sắc trong ao đua tranh giành giật thức ăn.

Chân Bảo Lộ cười cười, tâm tình cũng cảm thấy được thư thả hơn rất nhiều. Đang chuẩn bị đi ra đình nghỉ mát trở về lớp học, đã thấy có người cách đó không xa đang đi qua đây.

Chân Bảo Lộ vừa thấy là một nam tử, lập tức ngừng bước.

Theo lý mà nói nơi này là trường nữ học, lại là hậu viện, nam tử không nên vào đây. Nếu không như vậy, Chân Bảo Lộ tuyệt đối sẽ không có không mang theo nha hoàn.

Bất quá lúc này Chân Bảo Lộ cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ xem có cách nào tránh đi không, liền muốn lui bước trốn vào đình nghỉ mát. Đã thấy nam tử cách đó không xa nhìn thấy nàng, đang bước nhanh hơn đi tới.

Chân Bảo Lộ nhìn chăm chú, càng cảm thấy bị quấy nhiễu, lập tức nhăn đầu lông mày.

Nam tử đi tới, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, y phục màu xanh lam hồ, dung mạo đàng hoàng, mày rậm mắt to, dáng vẻ cũng coi như đường đường (có khí thế, khí phách).

Vị công tử này không phải người nào khác, chính là Nhị công tử Thẩm gia Thẩm Thiếu Đường, người hôm qua mới bị phụ thân nàng cự tuyệt việc cầu thân, thì ra là đường huynh của Thẩm Trầm Ngu.

Từ lúc Thảm Thiếu Đường gặp Chân Bảo Lộ liền đối với vị tiểu cô nương này mong nhớ ngày đêm, lại biết vị Chân Lục cô nương này chẳng những dung mạo tuyệt sắc, còn học rất giỏi, gia thế cũng xứng đôi với hắn, liền lập tức xinh trưởng bối trong nhà thay hắn đi cầu thân, không ngờ hoàn toàn bị cự tuyệt.

Thường ngày tuy Thảm Thiếu Đường có chút phong lưu, nhưng tự hỏi đối với Chân Lục cô nương là thật tâm, lập tức lịch sự chấp tay nói: “Chân Lục cô nương.”

Chân Bảo Lộ hành lễ qua loa, lại lo ở chỗ này gặp gỡ Thảm Nhị công tử, bị người khác nhìn thấy, vậy coi như rất phiền toái, liền vội vàng bận bịu chuẩn bị bỏ đi.

Hôm nay Thảm Thiếu Đường vốn là tới tìm Chân Bảo Lộ, bởi vì hôm qua cầu thân bị cự tuyệt, khiến cả đêm hắn không ngủ được. Giờ phút này thấy tiểu cô nương như vậy, tóc dài như mây, da trắng như tuyết, mũi dọc dừa, miệng nhỏ đỏ hồng, đẹp nhất chính là cặp mắt kia, sáng chói mênh mông, sóng nước nhẹ nhàng. Ngay cả nữ thần Lạc Thủy, cũng bắt quả chỉ như vậy.

Thấy nàng muốn bỏ đi, Thảm Thiếu Đường vội vàng nói: “Xin Chân Lục cô nương đừng bước.”

Chân Bảo Lộ nào dám dừng bước, hiển nhiên cơ chân chạy rồi.

Mà da mặt của Thảm Thiếu Đường có dày hơn nữa, cũng không tốt đuổi theo, chỉ cảm thấy lúc người trong lòng an tĩnh hẳn nhận lịch sự đoan trang, khi sinh động như vậy, càng xinh đẹp đáng yêu, trong lòng càng thấy thích hơn. Chỉ là tiểu cô nương phòng tránh hắn như hồng thủy mãnh thú, khiến hắn cực kỳ tổn thương, thiếu niên si tình chán chường cúi đầu xuống.

Bên này Chân Bảo Lộ chạy được vài bước, quay đầu nhìn thấy Thảm Thiếu Đường không có đuổi theo, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức quyết định, ngày sau sẽ không một mình đi tới hậu viện của trường nữ học nữa!

Nàng đứng thờ, cúi đầu, chợt thấy một đôi giày thêu gấm màu mực xuất hiện trước mặt, giày rất lớn, tựa như chiếc thuyền nhỏ, vừa thấy đã biết là nam nhân.

Chân Bảo Lộ liền đổi sắc mặt, chậm rãi giương mắt, nhìn thấy nam tử xuất hiện trước mặt, kinh ngạc hô lên: “Đại Biểu Ca.”

Chân Bảo Lộ mờ to mắt, không nghĩ tới gặp được Tiết Nhượng ở chỗ này.

Nàng vội hỏi: “Tại sao Đại Biểu Ca lại ở chỗ này?”

Dĩ nhiên hiện nay Tiết Nhượng không phải thiếu niên ngây ngô lúc trước, lúc này dáng người cao thẳng, thân thể cường tráng cao ngất, so với những thư sinh yếu ớt, càng lộ vẻ nam tử vĩ đại. Hắn mặc một thân áo bào màu xanh ngọc, bao lấy thân hình rắn chắc, khuôn mặt tuấn mỹ vô song, không nói ra được cảm giác thanh mát nhả nguyệt.

Hắn thoáng cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu trầm ấm nói: “Hôm nay Tĩnh Vương có việc, ta đi cùng hắn tới đây.”

Nhị hoàng tử Tĩnh Vương.

Đương nhiên Chân Bảo Lộ biết hắn, đời trước Tĩnh Vương chính là cưới Chân Bảo Chương, chỉ là đời này Nhị thúc của nàng không có trở thành đương gia, như vậy Chân Bảo Chương tự nhiên cũng không phải minh châu trên lòng bàn tay của phủ Tề Quốc Công, việc hôn sự của hai người còn không có liên quan đến nhau chút xíu nào.

Chân Bảo Lộ cũng không tiện hỏi đến chính sự của hắn, chỉ là gặp được hắn ở đây, rất kinh ngạc, lại cảm thấy an tâm. Nàng xem liếc mắt nhìn hắn, khẽ cười nói: “Thật khéo.”

Thiếu nữ mười ba tuổi, mặc một thân bối tử màu anh đào hồng nhạt, gương mặt phấn nộn thoáng ửng hồng, miệng nhỏ hé mở, lộ ra hàm răng chính tề tuyết trắng.

Tuy Chân Bảo Lộ nhỏ nhắn xinh xắn, vừa vặn so với những tiểu cô nương cùng tuổi trở mẫm sớm hơn, eo nhỏ như liễu, vòng hông vênh lên, cực kỳ linh lung hấp dẫn.

Nàng nhu thuận đứng trước mặt hắn, bởi vì bỏ chạy kịch liệt, trước ngực lên lên xuống xuống, uyển chuyển vô song.

Gió nhẹ lướt qua, lá cây phát ra âm thanh sột soạt.

Không biết như thế nào, nhất thời trở nên an tĩnh.

Chân Bảo Lộ mấp máy môi. Tuy là biểu ca, nhưng chờ lâu không tốt, vốn là nàng muốn chào hỏi cùng hắn rồi đi ngay, hiện nay thấy hắn không nói gì hết, một đôi mắt đen thâm trầm, thuận tiện ngạc nhiên hỏi: “Đại Biểu Ca, sao vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Tiểu cô nương mặt mày như vẽ, đứng trước sắc màu rực rỡ, mắt sáng ngập nước lẳng lẳng nhìn hấn. Xưa nay nàng đối với hấn có chút thân thiết, đáy mắt hàm chứa ý cười nhợt nhạt, không giống như lúc mới gặp khi còn bé, hấn vụng về lấy lòng nàng, đưa tay hái cành hải đường cho nàng, nàng lại lạnh lẽo cự tuyệt hấn ở ngoài ngàn dặm. Tiết Nhượng nhàn nhạt chuyển ánh mắt, lúc này mới trầm giọng nói: “Lần tới đừng đi ra ngoài một mình...”

Chân Bảo Lộ ngó ra. Nhớ tới mới vừa rồi gặp được Thẩm Nhị công tử, chẳng lẽ bị huynh ấy thấy rồi?

Nói cho cùng Chân Bảo Lộ là một cô nương, nhất thời gương mặt có chút nóng, vành tai tròn bóng trắng trẻo cũng trở thành màu hồng nhàn nhạt. Nàng cũng không muốn như vậy. Nhưng hấn nói như vậy, tựa như đang trách cứ nàng vậy. Vốn là cảm thấy có chút ủy khuất, sợ hãi, thái độ của hấn lại như vậy, Chân Bảo Lộ chậm rãi thu nụ cười, lầm bầm nói: “Ta cũng không phải cố ý.” Nơi này vốn cũng không phải là chỗ nam tử nên tới, hấn xuất hiện công khai, nàng cũng không nói gì, thế mà hấn còn trách nàng.

Chân Bảo Lộ không thèm nói chuyện cùng hấn nữa, nên nói: “Ta trở về đây.” Nàng vô ý thức xa lạ chút, nhưng thanh âm của nàng mềm mại dễ nghe, mặc dù là nhàn nhạt, cũng có ý tứ hờn dỗi hàm xúc bên trong.

Tiết Nhượng nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ bình tĩnh, mắt không nhìn hấn, miệng nhỏ hơi dẩu lên, đây là bộ dáng tức giận. Tiết Nhượng nắm chặt hai tay, đôi mắt hẹp dài nhìn nàng, hỏi: “Tức giận rồi hả?”

Chân Bảo Lộ do dự một lúc, nói không có, chuẩn bị đi trở về, thì thấy giày gấm trước mặt tới gần nàng một bước. Trong lòng Chân Bảo Lộ run lên, nhìn hấn hỏi: “Đại Biểu Ca?”

Tiết Nhượng nói: “Đừng tức giận.”

Vốn là Chân Bảo Lộ thật có chút giận, nhưng thấy hấn nghiêm túc nói lời này, đột nhiên thấy buồn cười. Trên thực tế, nàng cũng đích xác đã cười ra tiếng, đôi mắt cong cong nghĩ lại, Đại Biểu Ca vẫn giống như trước kia, hấn không biết an ủi người khác. Nàng biết hấn đối với nàng tốt mới có thể sinh ra cái kinh, chứ không phải thật sự tức giận. Chỉ có nắm chặt hai tay nói: “Ta chỉ mới tình cờ chạm mặt với Thẩm Nhị công tử một lần...” Nàng dừng một chút, lầm bầm một câu, “Ta cũng không muốn nhìn thấy hấn.”

Tiết Nhượng “Ừ” một tiếng: “Ta biết.”

Hấn có thể biết được cái gì! Hấn cái gì cũng không biết. Chân Bảo Lộ thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy nếu mình giải thích, chỉ sợ là hấn cho rằng nàng lên gân mặt cùng Thẩm Thiếu Đường. Tuy nói hấn là biểu ca của nàng, sẽ che chở cho thanh danh của mình, nhưng nàng cũng không muốn hấn hiểu lầm. Chân Bảo Lộ nói: “Này... ta trở về đây.”

Tiết Nhượng nghĩ muốn tiễn nàng, nhưng nhìn dáng vẻ duyên dáng yêu kiều hiện nay của nàng, biết rằng nam nữ hữu biệt, cũng không dám quá chủ động, liền gật đầu: “Được...”

Chân Bảo Lộ cười cười với hấn, xoay người chuẩn bị đi trở về, nghĩ tới điều gì, mới quay đầu lại “A” một tiếng.

Tiết Nhượng còn chưa đi, bình tĩnh đứng tại chỗ, dáng người thon dài cao ngát như trúc xanh. Hấn nhìn nàng, đáy mắt hơi lóe sáng, giọng điệu bình tĩnh, hỏi: “Chuyện gì?”

Chân Bảo Lộ cười cười, thấy hấn ngày càng thành thực tuần mỹ, vẫn đối với nàng tựa như ngày đó, quan tâm nói: “Huynh hãy chăm sóc tốt bản thân mình, đừng có không coi trọng thân thể của chính mình.” Lẽ ra với tuổi này của Đại Biểu Ca, cũng nên thành thân rồi, bên cạnh có một người thân thiết, dù sao vẫn tốt hơn. Đại nam nhân đối với chuyện bên ngoài luôn giỏi giang thông minh lanh lợi, nhưng đa số đều không biết chăm sóc cho bản thân. Mỗi ngày hấn bận rộn, kể mẫu Vương thị căn bản cũng sẽ bỏ mặc, Tiết lão thái thái nhiều lắm cũng chỉ nhắc nhở vài câu.

Tiết Nhượng hơi kinh ngạc, chột khẽ cười, nói: “Ừm, ta biết rồi.” Thanh âm lại từ từ, “Đi chậm một chút.”

Chân Bảo Lộ nhớ tới, bộ dáng chạy trốn hốt ha hốt hoảng của mình mới vừa rồi, nhất định Đại Biểu Ca đã nhìn thấy. Nàng có chút xấu hổ, rõ ràng quen biết nhiều năm vậy rồi, nàng cũng coi hấn như người một nhà, làm sao còn xấu hổ vậy chứ? Chân Bảo Lộ gật đầu lung tung, chạy nhanh trở về.

Đến bên ngoài học đường, đã thấy Tiết Nghi Phương ra ngoài tìm nàng. Thấy nàng, cực kì sốt ruột nắm tay nàng nói: “Sao mà đi ra ngoài lâu như vậy, ta vừa tính đi tìm muội đấy.”

Chân Bảo Lộ không nói với nàng ta chuyện gặp được Thẩm Thiếu Đường, chỉ nói: “Muội mới gặp được Đại Biểu Ca, nên nói mấy câu với hấn thôi.”

Tiết Nghi Phương hỏi: “Sao đại ca lại tới chỗ này?”

Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nghi Phương quan tâm đại ca của nàng ta như vậy, biết mặc dù hai người không cùng một mẹ, nhưng cảm tình rất tốt. Mấy năm nay, hiển nhiên nàng cũng rõ ràng chuyện của phủ An Vương, biết trong lòng Vương thị không chấp nhận Đại Biểu Ca, về chuyện Đại Biểu Ca bị thương, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Vương thị. Đáng tiếc không có chứng cứ, trong lòng nàng chỉ có thể nghĩ nghĩ. Lại nói, dù cho Vương thị có muốn

vàn chỗ sai, cũng là nương của Tiết Nghi Phương và Tiết Đàm

“...Hình như đi theo Tình Vương làm việc mới tới đây, muội cũng không rõ lắm, Đại Biểu Ca đang bận chính sự, muội không tiện hỏi nhiều.”

Mặc dù quan hệ giữa nàng và biểu ca rất tốt, nhưng nàng làm biểu muội, chuyện nên hỏi, chuyện không nên hỏi, trong lòng nàng vẫn hiểu rõ.

Nói đến nhị hoàng tử Tình Vương, Tiết Nghi Phương lặng lẽ nói với Chân Bảo Lộ: “Ta nghe nói Tình Vương là hoàng tử được Hoàng thượng sủng ái nhất, ngày sau rất có thể sẽ lên làm Hoàng đế.”

Chuyện này Chân Bảo Lộ cũng không biết. Dù sao nàng biết, đời trước lúc nàng mười bảy tuổi, Tuyên Hòa đế còn chưa lập Thái tử. Bất quá dựa theo tình thế lúc ấy, khả năng Tình Vương làm Thái tử đích xác rất lớn. Còn Đại Biểu Ca thì sao? Tuy rằng nàng nhớ rõ, đời trước Đại Biểu Ca không phải làm ở Thân Cơ Doanh, nhưng cụ thể làm cái gì, thì nàng thật đúng là không biết.

Chân Bảo Lộ cũng nhỏ giọng nói: “Loại chuyện này cũng không thể nói lung tung.”

Tiết Nghi Phương biết rõ đạo lý này, nháy nháy mắt nói với Chân Bảo Lộ: “Chẳng qua ta cũng chỉ nói với một mình muội.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, rất thích tiểu cô nương thông tuệ như Tiết Nghi Phương lại thật lòng thật dạ đối với nàng.

Chặng vạng lúc tan học, Chân Bảo Lộ chia tay Tiết Nghi Phương, rồi đợi hội họp cùng tỷ tỷ. Thì thấy Tống Như và Chân Bảo Quỳnh cùng nhau đi ra, Tống Như thấy Chân Bảo Lộ, mới niềm nở kéo tay nàng, nói: “Tiểu Lộ, ta đã nói với Bảo Quỳnh, tháng sau là sinh thân của ta, muội nhất định phải tới nha.”

Sau này tỷ tỷ của nàng sẽ gả tới phủ Trung Dũng Hầu, có quan hệ chị em chồng với Tống Như, đương nhiên Chân Bảo Lộ cũng vui vẻ khi thấy quan hệ của hai người tốt như vậy, lập tức đáp ứng nói: “Được, đến lúc đó muội với tỷ tỷ sẽ cùng tới.”

Tống Như cực kỳ thích tiểu cô nương xinh đẹp hào phóng này, cũng biết hai tỷ muội, một người dịu dàng hiền thực, một người xinh đẹp hoạt bát, thật sự khiến người ta hết sức hâm mộ.

Ba người đi đến cửa trường, đã thấy bên cạnh chiếc xe ngựa đình bằng sơn đen, có một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh đứng đó. Chân Bảo Lộ vừa nhìn thấy nam tử kia, liền nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ nhà mình cười cười.

Chân Bảo Quỳnh nhìn người nọ, gương mặt nóng nóng.

Lại nghe Tống Như cười hi hi nói: “Không ngờ hôm nay Nhị ca lại nhớ đến muội muội ta đây, tự mình đến đón nha.” Rồi nói với Chân Bảo Quỳnh, “Cũng không biết là tới đón ta hay muốn gặp người nào đó.”

Ngày thành thân của Chân Bảo Quỳnh và Tống Chấp đã định là mùa xuân sang năm, còn lại thời gian nửa năm. Từ lúc hai người đính thân, phủ Trung Dũng Hầu và phủ phủ Tề Quốc Công thân hơn rất nhiều, thường ngày lui tới cũng nhiều hơn, chỉ cần vừa có cơ hội, Tống Chấp sẽ cùng Chân Bảo Quỳnh gặp mặt.

Chân Bảo Quỳnh thấy vị hôn phu đang nhìn mình, trước mặt muội muội và Tống Như, cũng không dám nhìn hấn. Tiếp xúc vài lần, tự nhiên nàng biết người này ngoài mặt thì hào hoa phong nhã, nhưng thật ra da mặt dày còn đáng ghét... Nghĩ người này thật khó ưa, Chân Bảo Quỳnh vô cùng xấu hổ, lời kéo Chân Bảo Lộ nhân tiện nói: “Chúng ta lên xe ngựa đi.”

Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ nhà mình, thầm nghĩ hôm nay Tống Chấp có ý đến gặp tỷ tỷ, dù thế nào cũng phải nói được mấy câu, chợt nói: “Tỷ tỷ, chúng ta không qua chào hỏi, vậy thật không tốt.”

Chân Bảo Quỳnh kìm nén sau một lúc lâu nói không ra lời. Thường ngày là nàng dạy bảo muội muội, lúc này đến phiên muội muội quở trách nàng không biết lễ phép rồi. Chân Bảo Quỳnh kiên trì tiếp tục kéo muội muội.

Tống Chấp thấy vị hôn thê của mình then thùng như vậy, trong lòng âm thầm mỉm cười, cũng càng yêu thích nàng. Bất quá là hấn cố ý làm cho nàng bối rối, chỉ là chào hỏi bình thường, còn đã chuẩn bị xong hai bao hạt dẻ rang đường đưa tới.

Tống Chấp biết Chân Bảo Quỳnh sẽ không nhận lấy, liền đưa cho Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ tiếp nhận, nhu thuận nói: “Cảm ơn Tống Chấp ca ca. Sáng sớm lúc ta ra cửa, vừa vặn đáp ứng với Vinh nhi sẽ mua hạt dẻ rang đường cho hấn, lần này trái lại bớt việc rồi.”

Tống Như cố ý chế nhạo nói: “Quả nhiên có thể từ quên muội muội mà.”

Chân Bảo Quỳnh xấu hổ đến nỗi muốn tìm cái hang chui vào.

Tống Chấp liếc nhìn lỗ tai của tiểu cô nương đỏ ửng rực, vội vàng nói với Tống Như: “Mau lên xe ngựa đi.”

Tống Như “Ồ” một tiếng, mới nói với hai tỷ muội bên cạnh: “Ta đi đây.”

Chân Bảo Lộ nói: “Ừm, muội và tỷ tỷ cũng lên xe ngựa đây.”

Vội vội vàng vàng gặp mặt một lần, đã phải đi, Tống Chấp có chút lưu luyến không rời: “Quỳnh muội muội.”

Bị hấn gọi như vậy, Chân Bảo Quỳnh mới có lấy dừng khí nhìn hấn một cái, thấy bộ dạng thâm tình khẩn thiết của hấn, trong lòng tự nhiên cũng rất ngọt ngào, liền nói: “Muội đi nha.”

Thế Tống Chấp mới chịu, ngo ngắc nhìn người trong lòng lên xe ngựa.

Lên xe ngựa, Chân Bảo Lộ mỉm cười, ôm hai bao hạt dẻ rang đường trong lòng, nóng hổi hấp thơm ngào ngạt, cực kì dụ người. Nàng nghiêng đầu nói: “Tỷ phu thật đúng là chu đáo.” Ở nơi riêng tư, Chân Bảo Lộ mới có thể trước mặt tỷ tỷ trêu ghẹo kêu gọi tỷ phu.

Tính tình cho dù có tốt đến đâu, Chân Bảo Quỳnh cũng nhịn không được nữa khẽ véo mặt muội muội.

Chân Bảo Lộ cố ý “ui da” hô một tiếng, đến khi thấy tỷ tỷ vội vàng buông lỏng tay, mới cười hi hi.

Lúc này bên ngoài truyền đến một loạt tiếng vó ngựa, ngay sau đó Chân Bảo Lộ liền nghe thấy có người gọi nàng. Nàng không cười nữa, chuyển chỗ ngồi, đưa tay vén màn xe ngựa lên, còn chưa thấy người, đã thấy một bàn tay thon dài trắng nõn ----

Trong tay đó đang cầm một xâu mít quả hồ lô, bên ngoài bọc một lớp đường lông lánh, nhìn đã thấy thèm.

Chân Bảo Lộ hé mở miệng nhỏ, đến khi thấy rõ người bên ngoài, lúc này mới gọi: “Từ biểu ca?”

Bên ngoài đúng là Từ Thừa Lăng.

Từ Thừa Lăng nhìn Tiểu Biểu Muội xinh đẹp đáng yêu bên trong xe ngựa, ôn nhu nói: “Cầm.”

Nhớ tới chuyện buổi sáng, Chân Bảo Lộ biết hấn tới đón Từ Tú Tâm, thuận đường mới gặp mặt Thẩm Trầm Ngư. Chỉ là hấn đưa nàng mít quả như vậy, giống như xem nàng là đứa bé. Chân Bảo Lộ do dự một lúc, không muốn cầm lấy, một xâu mít quả như vậy, cũng không có gì lớn lao. Không lấy thì có vẻ quá không nể mặt hấn rồi.

Chân Bảo Lộ chậm rãi đưa tay tiếp nhận, hướng về phía Từ Thừa Lăng nói: “Cảm ơn Từ biểu ca.”

Chỉ là một câu cảm ơn khách khí, khiến cho Từ Thừa Lăng có chút mất mát. Khi còn bé hấn mua mít quả cho nàng, đứa bé gái trắng nõn nà còn có thể nhũn mày ghét bỏ nói: “Từ biểu ca, mít quả này không phải mua bên cạnh tiệm trang sức ở đường cái thành tây chứ? Cái này không thể ăn, ta không ăn, cho huynh đó...” Nói xong đem mít quả đã bị cắn một miếng đưa cho hấn, cũng không chịu ăn nữa.

Nhưng hôm nay, hấn đưa mít quả cho nàng, nàng mỉm cười nhận lấy, không có nửa phần xoi mói, còn có thể khách khí nói một câu cảm ơn cùng hấn.

Sau một lúc lâu Từ Thừa Lăng mới lấy lại tinh thần, chậm rãi nói: “... Không cần.”

Ở trên Tầng Thư Các cách đó không xa, nam tử mặc cẩm bào màu tím sậm thấy một màn này, mỉm cười hướng về phía nam tử bên cạnh nói: “Người xem, Từ công tử thật đúng là ôn nhu sẵn sàng, cũng khó trách biểu muội của ta thích hấn như vậy.”

Nói chuyện đúng là nhị hoàng tử Tĩnh Vương, biểu muội trong miệng, đó là Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư.

Hấn lại chậm rãi nói: “... Không biết trong xe ngựa đó là cô nương nhà nào.”

Gương mặt tuấn tú của Tiết Nhượng không chút thay đổi, môi mỏng khẽ mỉm, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Mà bên này, Chân Bảo Lộ nhìn chăm chăm xâu đường hồ lô trong tay, nhưng không có khẩu vị. Chỉ có cầm trong tay thường thức, nghĩ tới đem cho Vĩnh nhi, nhất định Vĩnh nhi sẽ rất thích. Nhớ đến hai đệ đệ béo lùn chắc nịch trong nhà, Chân Bảo Lộ liền không nhịn được lộ ra nụ cười.

Nhưng nụ cười này rơi vào trong mắt Chân Bảo Quỳnh bên cạnh, không khỏi khiến nàng ta nghĩ nhiều.

Chân Bảo Quỳnh nhớ tới Từ Thừa Lăng ôn nhuận nho nhã lúc này, nàng cũng thừa nhận Từ Thừa Lăng ưu tú, làm cho nhiều tiểu cô nương yêu thích, nhưng Từ Thừa Lăng và Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư đã được công nhận là một đôi. Hơn nữa đại cử mẫu của nàng cũng rất vừa ý Thẩm Trầm Ngư, chỉ không biết tại sao, hai người đó còn chưa đính thân. Nhưng cho dù lúc này chưa đính thân, đó cũng là chuyện sớm hay muộn.

Chân Bảo Quỳnh suy nghĩ một lúc, lo lắng muội muội tuổi còn nhỏ dễ dàng động tâm, vẫn quyết định nhắc nhở, vì thế hỏi: “Muội muội, muội thật thích Từ biểu ca sao?”

Chân Bảo Lộ biến sắc, có chút hoảng sợ. Thường ngày tỷ tỷ luôn yên lặng, vậy mà lúc này đột nhiên hỏi ra loại câu hỏi này.

Chân Bảo Lộ vội vàng nhìn nàng ta: “Tỷ tỷ nói cái gì đó.” Nàng đâu có biểu hiện ra là thích Từ Thừa Lăng đâu?

Chân Bảo Lộ càng cuống cuống, Chân Bảo Quỳnh càng lo lắng, nàng ta giờ tay nắm bàn tay của muội muội nói: “Tiểu Lộ, nghe tỷ tỷ nghiêm chỉnh nói này. Theo lý Từ biểu ca và muội là thanh mai trúc mã đích xác không sai, nhưng muội cũng biết hấn và Phúc An huyện chủ...”

Với tính tình của tỷ tỷ, có thể trực tiếp như vậy, thật là không dễ dàng. Chân Bảo Lộ hiểu ý của nàng ta, sau khi nghe không nhận được cong môi cười, nói: “Muội hiểu ý của tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi, muội đối với Từ biểu ca không có cái loại tâm tư này...” Nàng giờ mút quả trong tay lên, nói, “Chỉ là một xâu mút quả thôi, nếu Từ biểu ca cho muội, dù sao thì muội cũng không tiện từ chối. Bất quá Từ biểu ca vẫn cứ xem muội là một đứa bé, muội đã không thích ăn mút quả nữa rồi, xâu này là dùng cho Vinh nhi.”

Muội muội nói được thẳng thắn vô tư, Chân Bảo Quỳnh nhìn vào cặp mắt trong suốt của muội muội nhà mình, cũng không có ý né tránh.

Đó chính là lời nói thật.

Chân Bảo Quỳnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Vậy là tốt rồi...” Vừa cười cười, “Là tỷ suy nghĩ nhiều, tỷ cho rằng...”

Không đợi Chân Bảo Quỳnh nói hết, Chân Bảo Lộ lập tức nói: “Đích thật là tỷ tỷ nghĩ nhiều rồi. Tỷ tỷ còn nửa năm sẽ tốt nghiệp, sau đó thì xuất giá, nhiều việc như vậy, cũng đừng quan tâm cho muội. Muội thích người nào, trong lòng muội đã có tính toán, cho dù Từ biểu ca có tốt, muội cũng không trong mong cướp đoạt với Thẩm Trầm Ngư.”

Loại chuyện mất mặt này, nàng đã làm một lần cũng đủ rồi.

Đời này, nàng không muốn hạ giá như vậy.

Chân Bảo Lộ mấp máy môi, giọng điệu thấp hơn, chân thành nói: “Mặc dù ngày sau muội đến tuổi xuất giá, muội cũng sẽ tự mình quyết định.” Mỗi người đều có lòng hư vinh, nàng cũng thế. Nam nhân quyền cao chức trọng ai không thích, nhưng loại phong quang này, không phải ai cũng có thể thừa nhận. Có quyền thế thì phần lớn đều phong lưu, đời này nàng nhất định phải gả cho người trung thực, có thể bắt chặt lại chu đáo.

Chân Bảo Quỳnh như trút được gánh nặng, nhưng bởi vì lời nói này của muội muội mà kinh hãi, tuổi còn nhỏ đã biết như thế nào tuyển chọn hôn phu, nhắc tới việc hôn sự nàng đã cảm thấy thẹn thùng, muội muội thì không hề đỏ mặt.

Sau khi về phủ, một đứa bé béo mập trắng nõn thơm ngào ngạt đang ngồi xổm bên tường xây bình phong ở cổng chờ nàng.

Vừa nhìn thấy nàng và tỷ tỷ trở về, đứa bé béo mập liền đứng dậy, chân ngắn “lạch bạch” chạy tới. Ma ma chiều cổ bên người đi theo phía sau, sợ tiểu gia hòa ngã xuống.

Vinh nhi nhu thuận hô lên, mắt to nhìn mút quả trong tay Chân Bảo Lộ, ánh mắt sáng rực, nhảy nhảy lên nói: “Vinh nhi muốn.”

Chân Bảo Lộ đem mút quả và hạt dẻ rang đường đưa hết cho Vinh nhi, như thế vẫn chưa đủ, nói: “Đây là Tổng Cháp ca ca mua cho Vinh nhi đó.” Đến mút quả, cũng không nói Từ Thừa Lăng mua, tất cả công lao đưa hết lên người Tổng Cháp, để cho Vinh nhi nhớ kỹ Tổng Cháp thì tốt hơn.

Rồi sau đó lại vuốt ngón tay ngọc ra nhẹ nhàng chọc vào cái mặt béo tròn của Vinh nhi, gương mặt vừa mềm vừa béo, đầm một cái liền lún xuống, nghĩ tới tựa như bánh bao trắng mịn nóng hổi.

Chân Bảo Lộ dặn dò: “Nhớ chia cho Thượng nhi.”

Vinh nhi cầm mút quả trong tay, dùng y phục làm thành túi bao lại hai bịch hạt dẻ rang đường, nghiêng nhiên là bộ dáng muốn chiếm một mình. Nghe thấy lời của tỷ tỷ, gương mặt mồm mỉm của tiểu tử kia lộ vẻ không vui, miệng nhỏ hồng nhuận do dự cúi đầu nhìn thoáng qua hạt dẻ rang đường thơm ngào ngạt trong lòng, nghe mùi thơm khiến hấn lập tức muốn ăn.

Mặc dù có chút không muốn, nhưng Vinh nhi rất nghe lời Nhị tỷ, gật đầu nói: “Dạ... Vinh nhi biết rồi.”

Chân Bảo Lộ lúc này mới hài lòng: “Thật ngoan.”

Chân Bảo Lộ nắm tay đệ đệ béo mập bên cạnh cùng Chân Bảo Quỳnh trở về, đến lúc đi qua cửa thủy hoa*, nhìn thấy người lẳng lặng đứng dưới tàng cây giống như đã đợi rất lâu, mới theo thói quen thu lại ý cười, gọi: “... Nương.”

* cửa thủy hoa: Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Từ thị mặc áo bông nhiều lớp như ý màu hồng tím, dáng người yếu điệu thướt tha, không hề giống như phụ nhân đã sinh ra ba đứa nhỏ.

Lúc này bà mỉm cười, cực kì xinh đẹp. Nhưng trước kia Từ thị trẻ đẹp, nên bây giờ khóe mắt chỉ có nhân nhật đường vân nhỏ. Nếu không phải đứng gần, thì sẽ nhìn không thấy.

Chân Bảo Lộ nhìn, mày hơi nhăn nhăn.

Hai năm trước Từ thị mang thai lần nữa, khiến lão thái thái vui mừng sung sướng, nhưng chừng năm, sáu tháng thì không cẩn thận bị sảy thai, sau khi được đại phu khám và chữa bệnh, nói là lúc trước Từ thị sinh song thai bị thương tổn, ngày sau sợ là rất khó mang thai nữa. Vì chuyện này, lão thái thái cũng cảm thấy đáng tiếc ---- vốn quý phủ có thể thêm một cháu gái nhỏ trắng trẻo đáng yêu. Bất quá lão thái thái nghĩ Từ thị đã sinh ra hai cháu trai nên cũng không nói gì, tuy rằng Thượng nhi tuổi còn nhỏ, nhưng thông tuệ ổn trọng dĩ nhiên vượt ra khỏi kỳ vọng của lão thái thái, mà Vinh nhi là thứ tử, ngày sau không cần kế thừa gia nghiệp, nhưng cũng thật thà phúc hậu đáng yêu, lão thái thái quả thực đem hai cháu trai này xem thành bảo vật. Đã vậy, ngày sau Từ thị không thể có thai nữa, cũng không sao cả.

Chân Bảo Quỳnh nhìn biểu tình của hai mẹ con, trong lòng than một tiếng. Ngăn cách này không phải một hai ngày hình thành, mà là tích lũy qua tháng ngày, mẹ con vốn nên không chuyện gì mà không thể nói lại trở thành xa lạ.

Chân Bảo Quỳnh bước lên phía trước gọi: “Nương.”

Vinh nhi cũng giờ mút quả trong tay lên, chẳng qua là không có dư tay để cầm hai bao hạt dẻ rang đường, liền giao cho ma ma bên cạnh. Tuy rằng tiểu tử kia thích ăn, nhưng càng thích nắm tay tỷ tỷ. Hắn nhẹ nhàng cười ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nói: “Nương, Nhị tỷ mua cho Vinh nhi.”

Từ thị mỉm cười gật đầu, nói với Vinh nhi: “Ăn ít một chút, ăn nhiều coi chừng hỏng răng.”

Vinh nhi tỏ ra bộ dáng một tiểu đại nhân, thành thật nghiêm túc nói: “Nhị tỷ đã nói, Vinh nhi nhớ kỹ.”

Ánh mắt Từ thị rơi vào trên mặt Chân Bảo Lộ, biết nàng đối đãi hai đệ đệ quả thật tốt không lời để nói, có một đôi con gái xuất sắc như vậy, bà làm nương cũng có vinh diệu. Từ thị nói: “Hôm nay học bài một không, nhanh đi về nghỉ ngơi một chút, cơm tối nương đã bảo phòng bếp làm mấy món con thích ăn.”

Chân Bảo Lộ gật đầu: “Dạ, con biết rồi.”

.

Buổi tối Từ thị hầu hạ Chân Như Tùng thay áo, nhắc tới việc hôn sự của khuê nữ: “Mấy ngày nay người đến cửa cầu thân càng ngày càng nhiều, tuy nói Tiểu Lộ của chúng ta mới mười ba, nhưng khi Quỳnh nhi đính thân cũng tầm tuổi này. Quốc Công gia, người xem... chúng ta có nên định ra việc hôn sự cho Tiểu Lộ không?”

Việc hôn sự của khuê nữ là bệnh trong lòng phụ mẫu, hiển nhiên Từ thị cũng không ngoại lệ.

Dáng người Chân Như Tùng cao lớn, sau khi thừa kế tước vị càng trở nên trầm ổn. Ông thần nhiên nói: “Không vội.”

Tay Từ thị đang thay Chân Như Tùng buộc vạt áo khựng lại, biết ông xem khuê nữ này là bảo bối, sợ là không nỡ cho nàng xuất giá, nhưng khuê nữ đã trưởng thành, sao không đính hôn được? Từ thị biết nghe lời phải, nói: “Ừm, vậy thì theo ý Quốc Công gia.”

Kỳ thật trong lòng Từ thị cũng biết rõ, mặc dù nhiều người tới cửa cầu thân, nhưng xác thực bà cũng không có nhìn trúng ai. Thí dụ như Thẩm Nhị công tử hôm qua, thân phận gia thế tuy xứng đôi, nhưng Thẩm Nhị công tử quần là áo lượt quá phong lưu, thật sự bà không nỡ để khuê nữ gả cho nam tử như vậy. So sánh với gia thế, bà càng để ý tới nhân phẩm. Lúc này, Từ thị cũng có chút đáng tiếc Từ Thừa Lăng, đứa nhỏ này, quả nhiên là đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không ra người thứ hai.

Thay xong tấm y (áo ngủ), hai phu thê lên giường.

Thoi tắt đèn, màn giường mờ mờ ám ám. Từ thị nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ mờ rộng, lúc này mới nghiêng đầu, nhìn nam nhân ngủ yên bên cạnh. Từ thị nhũn mị, nghĩ tới lúc trước phu quân coi bà như trân bảo, buông giường the cũng triển miên ôn nhu, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, lại dần dần xa cách, cho dù có, cũng bất quá chỉ làm cho có lệ.

Trong lòng Từ thị tự nhiên cũng lo lắng.

Nữ nhân không thể sánh bằng nam nhân, tuổi này chính là lúc cực kỳ có sức quyến rũ, mà bà cũng biết rõ phu quân của mình, tuyệt đối không phải lực bất đồng tâm. Nếu bên ngoài có nữ nhân... nghĩ tới đây, Từ thị khe khẽ thở dài, ví như quả thật có nữ nhân, bà lại có thể thế nào? Náo loạn lên, bà cũng chỉ có thể rộng lượng đón người ta tiến vào, nhận được thanh danh hiển huệ.

Thật lâu, Chân Như Tùng mới mở hai mắt ra, ông xoay người, thấy thê tử nằm bên cạnh nhủu mi ngủ yên, lúc này mới đưa tay dịch chân cho bà.

Bên Chân Bảo Lộ, bởi vì sáng mai không cần đi trường nữ học, buổi tối không cần ngủ sớm. Đơn giản ngồi ngâm trong thùng tắm thỏa mái để chịu tắm rửa. Hơi nước mờ mờ, thân thể mềm mại bạch ngọc tựa như trong suốt, có một vàng sáng nhàn nhạt bao phủ. Chân Bảo Lộ cúi thấp đầu nhìn ngó, cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra, đáng người đời này giống như phát dục sớm hơn so với đời trước, bất quá cẩn thận tính toán, đầu năm nay là lần đầu nàng có kinh, cũng sớm hơn đời trước một năm.

Bộ ngực y hệt bánh bao trắng trẻo thơm phưng phức ngâm trong nước, nước ấm bao quanh bộ ngực, nhất thời lộ ra hình dáng đẹp đẽ.

Nghĩ tới hôm nay gặp Từ Thừa Lăng, Chân Bảo Lộ không khỏi nhăn đầu lông mày. Cũng không hiểu hắn có ý gì, một mặt nghe lời cừu mẫu, lấy lòng Phúc An huyện chủ, một mặt ra vẻ ân cần với nàng.

Dù sao cũng là người từng thích qua, Chân Bảo Lộ nghĩ đến điều này, trong lòng hơi khó chịu.

Hôm nay có tỷ tỷ, nếu lần tới hắn lại vẫn như vậy, nhất định nàng sẽ nói chuyện đằng hoàng cùng hắn, kêu hắn cách xa nàng một chút.

Đây coi như là đa tâm đi!

Chân Bảo Lộ càng nghĩ càng buồn bực, tắm xong thay ra tắm y, hơi ngủ không được, mới ngồi bên giường đọc sách. Chúc ma ma tiến vào thúc dục mấy lần, kêu nàng ngủ sớm. Tiểu cô nương trẻ tuổi đầy sức sống, qua quýt vài lần, mới chậm rì rì đưa sách cho Hương Hàn, lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Ai ngờ lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói, ngay sau đó, “lạch bạch” tiếng bước chân từ xa tới gần.

Chân Bảo Lộ giương mắt lên nhìn, thấy đệ đệ béo mập, khuôn mặt nhỏ nhắn và mắt to đen lúng liếng vươn nước mắt càng giống như quả nho mới vừa tưới nước, thật đáng thương tội nghiệp. Chân Bảo Lộ kinh ngạc: “Vĩnh nhi?”

Lúc này Vĩnh nhi mới chạy tới, bỏ nhào vào lòng tỷ tỷ, nói: “Vĩnh nhi mơ thấy người xấu.”

Chân Bảo Lộ trầm nghĩ đồ nhát gan, bắt đặc dĩ xoa xoa đầu của hắn, đợi hắn yên tĩnh lại, mới phân phó Hương Hàn chuẩn bị nước ấm, tự mình lau cái mặt mèo bần thiêu dơ dáy này của hắn. Rồi sau đó mới nói: “Hôm nay ngủ cùng tỷ tỷ đi.”

Vĩnh nhi lập tức nín khóc nỉm cười.

Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua Thượng nhi yên lặng đứng ở một bên, Vĩnh nhi qua đây, thì Thượng nhi cũng đi theo. Nàng thấy bộ dáng Thượng nhi muốn đi ra, mới vỗ vỗ mép giường, nói: “Thượng nhi cũng lên đây nào.”

Bình thường Vĩnh nhi rất thích cùng ngủ với tỷ tỷ, mà Thượng nhi tuổi nhỏ nhưng trưởng thành, mới sẽ không giống Vĩnh nhi gặp ác mộng liền chạy tới phòng tỷ tỷ. Lúc này tiểu tử kia ngớ ra, nhìn ánh mắt Nhị tỷ nhà mình xinh đẹp, mới miễn cưỡng gật đầu.

May mà giường của Chân Bảo Lộ lớn, thường ngày nàng nằm một mình hay lăn qua lộn lại, cũng không có vấn đề, lúc này Chân Bảo Lộ nói Chúc ma ma cầm thêm gối mềm đến cho Thượng nhi và Vĩnh nhi. Thượng nhi ngủ trong cùng, Chân Bảo Lộ ngủ bên ngoài rìa, mà Vĩnh nhi lủi rủi ngủ giữa hai người.

Bờ giường có kệ nhỏ, bên trên đặt nhiều loại đồ chơi nhỏ, Vĩnh nhi hưng phấn nên ngủ không được, giờ tay chỉ vào một cái tượng người bằng gỗ nhỏ nói: “Cái này chơi vui.”

Chân Bảo Lộ liếc nhìn, mới nói: “Đây là Đại Biểu Ca cho, đã lâu rồi.”

Vĩnh nhi muốn, nhưng vừa nghe là Đại Biểu Ca cho, còn tuổi nhỏ cũng biết người khác cho mình thì không thể chuyển tặng cho hắn, liền “Ồ”, cũng không nói nữa, mà nhìn về phía một cái khác: “Cái này cũng đẹp.”

Chân Bảo Lộ nói: “Cái này...”

Vĩnh nhi xoay đầu qua, mắt to trong suốt nhìn tỷ tỷ, khôn ngoan nói: “Cũng là Đại Biểu Ca cho hay sao?”

Chân Bảo Lộ gật đầu cười. Nhìn đồ chơi nhỏ bày trên kệ, không nhìn không biết, vừa nhìn mới biết đa số đều là Tiết Nhượng đưa cho nàng. Mặc dù Đại Biểu Ca không nói nhiều, nhưng mỗi lần tặng quà đều rất hợp ý nàng.

Vĩnh nhi mím mím cái miệng nhỏ nói thầm “Sao toàn của Đại Biểu Ca đưa cho vậy chứ?” giọng điệu có chút xú tiếu nuối, nếu là tỷ tỷ mua, vậy hắn có thể xin tỷ tỷ rồi.

Mà Thượng nhi nằm trong cùng, nhìn những thứ đồ chơi nhỏ tinh xảo đáng yêu này, trái lại không nói gì.

Tiểu hài tử là như thế, mới vừa rồi vẫn cứ lải nhải nói nói, lúc này liền đã ngủ thiếp đi. Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, thấy hai đệ đệ nhắm mắt ngủ yên bên cạnh, cong miệng cười cười.

Nàng đưa tay dịch góc chăn cho hai tên tiểu tử, cũng há miệng ngáp một cái, rồi nhắm mắt ngủ.

Ban đêm hoàn toàn yên tĩnh, đến khi bên ngoài vang lên tiếng gõ mở báo canh ba, bên cửa sổ rộng mở đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu đen, sau đó nhảy vào một cách dễ dàng, không phát ra bất kì âm thanh gì.

Tiết Nhượng nhìn thấy khuê phòng của nữ nhân này, bên tai cũng cảm thấy nóng lên.

Nghĩ tới chuyện ban ngày, tới cùng vẫn không nhìn được, nhẹ chân nhẹ tay đi tới, khe khẽ vén màn lụa lên.

Trên người tiểu cô nương đang đắp một chiếc chăn mỏng bằng lụa đỏ thắm thêu đan phượng triều dương, hai tay để bên ngoài, đặt trên chăn mỏng, ngón tay ngọc nhỏ dài trắng như tuyết, lại còn mịn màng mềm mại. Tiết Nhượng giật mình, hiển nhiên đã nhìn thấy hai tiểu tử kia ngủ bên trong. Hắn biết quan hệ của nàng cùng hai đệ đệ rất tốt, nhưng không biết thân thiết như vậy.

Tiết Nhượng ngồi xuống, lẳng lặng nhìn ngắm gương mặt của tiểu cô nương, mái tóc đen bung xõa trên gối, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đặc biệt trắng nõn.

Nhìn một cái, phải đi rồi.

Tiết Nhượng vội vàng đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi. Đến khi nhìn thấy một đôi chân ngọc của tiểu cô nương duỗi ra ngoài chăn, mới đi qua, chuẩn bị thay nàng phủ lên. Chỉ là cúi đầu, nhìn đôi chân ngọc tuyệt trắng trước mắt, nhất thời không thể dời mắt.

Quá nhỏ, khó trách nàng luôn ghét bỏ chân của hắn lớn.

Hắn vươn tay mình ra so so, phát giác còn không lớn bằng tay hắn. Hắn giờ tay chuẩn bị thay nàng đắp lại, chỉ biết khi nhìn đôi chân nhỏ này, con người trở nên sâu thẳm, thoáng cúi người xuống.

Còn chưa đụng vào, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Tiết Nhượng đột nhiên giương mắt.

Đã thấy tiểu tử ngủ tận cùng bên trong, mở to đôi mắt đen lúng lúng, đang lẳng lặng nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Sáng sớm hôm sau, Chân Bảo Lộ nghe được bên tai có tiếng động, chậm rãi mở to mắt. Chỉ thấy Thượng nhi đứng trên giường, bản thân đã mặc xong quần áo gọn gàng. Khuôn mặt của tiểu tử kia mượt mà mấp mấp, lại nghiêm túc, không hề có vẻ ngây ngô hoạt bát mà ở tuổi này nên có. Nhưng ngược lại có một loại cảm giác đáng yêu.

Chân Bảo Lộ thấy buồn cười, đứng dậy hỏi: “Tại sao không gọi Hương Hàn hay ai đó?”

Ngày mùa hè nóng rực, sáng sớm có hơi oi bức, Chân Bảo Lộ chỉ mặc tấm y mỏng nhạt, đang đứng dậy mang giày. Bên giường đặt một đôi giày thêu xa tanh, nàng không vội xỏ tất, chỉ tùy ý mang giày vào, mới vừa tỉnh ngủ, còn có chút mơ mơ màng màng, bên trái thì đã mang chỉnh tề, nhưng bên phải chỉ mới mang vào phần nửa. Tiểu cô nương cô bấu môi, có chút buồn bực. Nàng không có kiên nhẫn, may mà chỉ một lát sau cuối cùng cũng mang đầu vào đây.

Thượng nhi nhàn nhạt nheo mắt nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Tự đệ có thể làm.” Lập tức đem xiêm y mặc ngay ngắn chỉnh tề, ngay cả nếp gấp ở cổ áo và vạt áo đều thẳng thớm.

Chân Bảo Lộ nhìn, cũng tự thẹn không bằng. Bản thân nàng mặc quần áo đều phải có Hương Hàn và Hương Đào hầu hạ, vẫn không sánh bằng đệ đệ chưa tròn sáu tuổi này của nàng.

Chân Bảo Lộ nghiêng người sang, ngó ngó Vinh nhi bên cạnh, tiểu tử kia thích nằm úp sấp ngủ, hơi hơi vênh mõng nhỏ lên, tựa như một con heo nhỏ vậy.

Đây mới là hình dáng một đứa bé sáu tuổi nên có nha.

Chân Bảo Lộ nhìn Thượng nhi quần áo chỉnh tề trước mặt, nghĩ tới tuy là tiểu tử kia có thể tự mặc quần áo, nhưng chải đầu chắc sẽ không thể chứ? Chân Bảo Lộ vênh vênh khoe miệng, lập tức đưa hắn đến ngồi trước gương chải đầu cho hắn. Cái khác Chân Bảo Lộ làm không được, nhưng trái lại chải đầu rất lành nghề, chỉ vài lượt là gọn gàng ngay ngắn.

Nhìn đệ đệ của nàng lẳng lặng trong gương, Chân Bảo Lộ nhẹ nhàng xoa bóp mặt hắn, vụng trộm nói thầm: “Cũng không hiểu được cả ngày đệ đang suy nghĩ gì.”

Thượng nhi chớp mắt mỗi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không lên tiếng, chỉ nói: “Cảm ơn Nhị tỷ.”

Hôm nay cả nhà cùng dùng đồ ăn sáng, Từ thị gấp một cái bánh hoa mai thủy tinh vào đĩa nhỏ trước mặt Vinh nhi, hỏi: “Hôm qua lại chạy qua phòng của Nhị tỷ con hả?”

Vinh nhi thích ăn, cắn một miếng, mở to mắt là ra bộ dáng tội nghiệp, giọng nói lắp bắp: “Vinh nhi mơ thấy người xấu.” Giống như bây giờ vẫn còn sợ.

Từ thị cười cười nói: “Nam tử hán sao lại sợ ác mộng.” Lại nhàn nhạt rũ mắt xuống, nhìn qua khuê nữ bên cạnh đang im lặng dùng đồ ăn sáng. Đứa nhỏ năm sáu tuổi bình thường, năm thấy ác mộng đều đi tìm nương của chúng, đến phiên hai đứa bé này, trái lại đi tìm tỷ tỷ. Từ thị biết khuê nữ đối xử hai đệ đệ rất tốt, nên hai đứa nhỏ mới đặc biệt thích thân cận với khuê nữ, nhất là Vinh nhi, chỉ mong sao thời thời khắc khắc đều ở cùng tỷ tỷ.

Thượng nhi đã ăn xong rồi, nhìn Từ thị nói: “Nương, hôm nay con muốn đi đến tiệm sách.”

Từ thị cười nhẹ nhìn Thượng nhi, biết hắn còn nhỏ tuổi đã thích đọc sách, là điều khiến bà vui nhất. Bà nói: “Muốn mua sách gì, ghi ra tờ giấy, bảo hạ nhân đi là được.”

Thượng nhi thần nhiên nhìn Từ thị, không nói chuyện.

Nhưng Chân Bảo Lộ hiểu đệ đệ này, bộ dáng nhàn nhạt không lộ vẻ gì, chính là trong lòng không như ý rồi. Rõ ràng Thượng nhi và Vinh nhi sinh ra thời gian không chênh lệch nhiều lắm, mà tính tình lại quá khác xa, nếu có cái gì Vinh nhi bất mãn, sẽ nói ra ngay, còn Thượng nhi chỉ biết để trong lòng, khiến cho bọn họ suy đoán. Chân Bảo Lộ gọi, “Nương.”, nói: “Cũng mấy ngày rồi không đi tới tiệm sách, hôm nay hãy để con và Thượng nhi cùng nhau đi đi.”

Vinh nhi đang ăn cơm không bỏ qua, hét lên: “Vinh nhi cũng phải đi.”

Từ thị có chút lo lắng.

Nhưng Chân Như Tùng lại nói: “Khó có được hôm nay rảnh rồi, mấy mẹ con cùng nhau đi là được rồi.”

Từ thị rất ít ra ngoài, phần lớn là đều phải tham dự các loại yến hội, hiện nay nghe Chân Như Tùng nói vậy, Từ thị khẽ cười nói: “Ừm, vậy cũng được, thiếp thân đi an bài ngay, hôm nay đưa mấy đứa nhỏ ra ngoài dạo một vòng.”

Dùng xong đồ ăn sáng, Từ thị đưa Chân Bảo Lộ và hai huynh đệ Vinh nhi ra ngoài, còn Chân Bảo Quỳnh, mấy ngày qua không khỏe, nên không đi. Vinh nhi là đứa thích nói chuyện, hôm nay mặc bộ y phục nhỏ màu mực thêu hoa văn trúc xanh, đầu đội mũ quả dưa cùng màu, khuôn mặt hồng hào, nghiêng đầu không ngừng nói chuyện với Chân Bảo Lộ, còn Thượng nhi, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, tuổi còn nhỏ nhưng đã có vài phần bộ dáng Quý công tử rồi.

Xe ngựa dừng ở bên đường, Từ thị đỡ mấy đứa nhỏ xuống xe.

Từ thị muốn đi Linh Lung quán mua trang sức, mà Chân Bảo Lộ cùng Thượng nhi đi tiệm sách bên cạnh, Vinh nhi ôm tay Chân Bảo Lộ, la hét muốn cùng đi tiệm sách. Chân Bảo Lộ nhìn sắc mặt của nương, lúc này mới vuốt mặt Vinh nhi nói: “Vinh nhi ngoan, đệ đi với nương tới tiệm trang sức, chọn cho tỷ và đại tỷ hai cây trâm cài tóc xinh đẹp nha.”

Vinh nhi đối với sách không có mấy hứng thú, chẳng qua nhớ tỷ tỷ thôi, lúc này nghe tỷ tỷ an bài nhiệm vụ cho mình, mới hưng phấn nói: “Được. Nhất định sẽ chọn cái xinh đẹp nhất.” rồi quay sang nói với Từ thị, “Nương, chúng ta mau đi vào thôi, Vinh nhi muốn chọn trâm cài tóc cho Nhị tỷ và đại tỷ.”

Lúc này Từ thị mới lộ ra mỉm cười, vừa liếc nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Trên đường nhiều người, chớ đi lung tung, trông Thượng nhi cho kỹ.”

Chân Bảo Lộ nói một câu “Con biết rồi.”, như vậy mới dắt Thượng nhi đi tới tiệm sách.

Lúc này Chân Bảo Lộ cũng không phải đặc biệt muốn tới tiệm sách, chỉ là nàng cảm thấy tính Thượng nhi quá mức hướng nội, nàng cần phải thân cận cùng hắn hơn nữa, nên muốn tìm một lý do đi cùng hắn. Thường ngày lúc có cả hai đệ đệ, Vinh nhi thích dán lấy nàng, bắt buộc nàng phải hơi xa cách với Thượng nhi, lúc này khó có được chỉ còn lại hai tỷ đệ bọn họ.

Chân Bảo Lộ cùng Thượng nhi đi vào, đến khi nhìn thấy nam tử cao cao lớn lớn đứng bên trong tiệm sách, lúc này mới cau mày gọi: “Đại Biểu Ca?”

Hôm nay Tiết Nhượng mặc cẩm bào mặc lục sắc, khí chất lịch sự hơn so với bình thường, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng càng tuần mỹ. Nhìn hai người bọn họ, Tiết Nhượng đặt sách trong tay lại kệ, đi tới bên bọn họ: “Lộ biểu muội...” Lại cúi đầu nhìn Thượng nhi trong tay Chân Bảo Lộ, giờ tay xoa xoa đầu Thượng nhi, “Thượng nhi cũng tới.”

Chân Bảo Lộ biết rõ, mỗi lần nàng xoa đầu đệ đệ này, hắn đều nhủ mi nhãn mày, nếu là người ngoài, không chừng cả khuôn mặt đều trở nên lạnh băng. Nhưng Tiết Nhượng xoa đầu hắn, tiểu tử này không hề tỏ ra biểu hiện dị thường nào, còn nhu thuận gọi “Tiết biểu ca.”

Lúc này, Chân Bảo Lộ không nghĩ tại sao Tiết Nhượng lại ở trong này, chỉ cảm thấy bản thân mình đối với hai đệ đệ tốt như vậy, nhưng Thượng nhi đối với Nhị tỷ như nàng còn không bằng biểu ca tốt. Tiết Nhượng, Kỳ thật nàng cũng biết, khi còn bé Thượng nhi đã rất thích Tiết Nhượng, trước mặt Đại Biểu Ca Tiết Nhượng cũng khá nhu thuận, nhưng cảm thấy trong lòng không thoải mái, có chút chua chát. Trái lại Chân Bảo Lộ có chút hiểu được sự cô đơn khi mới vừa rời nương thấy hai đệ đệ đều thích quấn lấy mình.

... Đệ đệ của mình, luôn hi vọng thân cận cùng mình hơn.

Chân Bảo Lộ thấy mình quá keo kiệt, nhưng tính tình của cô nương chính là vậy, việc gì cũng so đo từng tỹ. Nhưng Chân Bảo Lộ biết đúng sai, trong lòng có chút cảm giác khó chịu là một chuyện, thái độ đối với Tiết Nhượng là một chuyện khác. Thượng nhi trước mặt Tiết Nhượng nhu thuận, thì nàng đối với Tiết Nhượng cũng nên tôn kính như huynh trưởng, lập tức cười ngọt ngào nói: “Hôm nay không cần đi học, nên ta mang Thượng nhi đến mua sách...” Dừng một chút, lại hỏi, “Đại Biểu Ca cũng tới mua sách sao?”

Về mặt Tiết Nhượng nhàn nhạt, tựa như bộ dáng quân tử. Theo Chân Bảo Lộ, Đại Biểu Ca không thích nói chuyện, dung mạo tuấn mỹ, theo lý mà nói với thân phận như vậy, bên người khẳng định có rất nhiều oanh oanh yến yến vây quanh, thí dụ như Từ Biểu ca được xưng là có phong phạm quân tử, bên người cũng có một Phúc An huyện chủ, mà Đại Biểu Ca thì đơn độc một mình.

Trái lại là một người thành thật hiếm có.

Tiết Nhượng nói: “Ừm, vừa lúc hôm nay ta cũng không làm nhiệm vụ, nên tới đây xem một chút.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, nói: “Vậy ta không quấy rầy Đại Biểu Ca chọn sách, ta dẫn Thượng nhi đi qua xem một chút.”

Tiết Nhượng khẽ gật đầu, nhìn Thượng nhi.

Lúc này Thượng nhi mới nghiêng đầu, nói với Chân Bảo Lộ bên cạnh: “Nhị tỷ, đệ muốn Tiết biểu ca giúp đệ chọn sách.”

Cái này...

Chân Bảo Lộ nhú mi, thầm nghĩ đệ đệ như vậy cũng quá không nề mặt nàng đi? Chân Bảo Lộ mới chỉ mười ba, tóm lại tiểu cô nương có chút tính khí, chẳng qua trước mặt đệ đệ làm ra dáng điệu tỷ tỷ, đối với bọn họ bao dung rất nhiều. Nàng nói: “Không được, đệ đừng làm phiền Đại Biểu Ca.”

Tiết Nhượng nhìn, biết nếu mình nói chuyện giúp Thượng nhi, Tiểu Biểu Muội sẽ tức giận với hắn, nhưng cũng không tiện giúp tiểu cô nương nói đệ đệ của nàng, nhất thời chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, ai cũng không giúp.

Thượng nhi đánh giá nhìn nàng, nói thẳng: “Nhị tỷ thấp, có đi với đệ, cũng với không tới.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy thường ngày đối quá tốt với hai tiểu tử kia, cả đám đều giẫm đạp lên mặt mũi nàng, vóc dáng nàng thấp... Chân Bảo Lộ nhìn Tiết Nhượng cao lớn trước mặt, có thể nhìn ra, nàng bắt quả chỉ cao ngang ngực hắn, cánh tay cũng ngắn hơn hắn một chút. Chân Bảo Lộ bĩu bĩu môi, thừa nhận đệ đệ nàng nói không sai, nàng đúng là thấp hơn. Được thôi, nếu đệ đệ đã ghét bỏ tỷ tỷ, nàng cũng không còn gì để nói.

Nàng xem Tiết Nhượng như người một nhà, nhất thời cũng nhịn không được tính khí của mình, giọng điệu thản nhiên nói: “Vậy thì phiền toái Đại Biểu Ca rồi.”

Lại nói: “Ta đi lên lầu xem chút.”

Nói xong liền tức giận đi lên lầu, tự mình giảm nhiệt.

Tiết Nhượng thấy tiểu cô nương buồn bực không sao tả được, cong môi cười cười, lúc này mới cúi đầu nhìn về phía Thượng nhi nghiêm mặt nói: “Đi thôi, ta dẫn đệ đi chọn sách.” Lại nghe được tiểu tử kia trầm thấp lắm bầm một câu.

Tiết Nhượng ngừng bước chân, liếc xéo nói: “Nói cái gì đó?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, Tiết Nhượng liền nhớ tới chuyện tối hôm qua, nhất thời có chút ngưng ngưng, tay phải nắm thành quyền, đặt bên môi nhẹ ho một tiếng.

Thượng nhi mới lên tiếng: “Huynh yên tâm, đệ chưa nói gì hết.” Rồi sau đó đi đến giá sách bên cạnh, chỉ vào quyển sách ở hàng đầu tiên cao nhất nói, “Lấy cuốn đó cho đệ.”

Tiết Nhượng cười cười, xoay bước đi qua, dễ dàng lấy xuống cho hắn.

Tiết Nhượng đem sách nhét vào trong lòng tiểu tử kia, gió tay xoa đầu hắn, trong mắt hàm chứa ý cười nói: “Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Bên này Chân Bảo Lộ nâng váy “cộp cộp” lên lầu hai của tiệm sách.

Trong tiệm này, sách trên lầu hai đều là sách mà mấy cô nương thích xem, vừa có sách vừa có bàn ghế đầy đủ mọi thứ, dọn dẹp sạch sẽ. Buổi sáng trong tiệm sách không có người nào, Chân Bảo Lộ thờ phỉ phò ngồi xuống, nghĩ tới mới vừa rồi đệ đệ không có lương tâm của nàng, hai tay chống má càng nghĩ càng thấy tức giận.

Bởi vì mắc nợ của đời trước, từ nhỏ nàng đã đối với hai đệ đệ rất tốt, trái lại Vinh nhi có lương tâm hơn, xem nàng còn thân hơn so với nương, nàng cảm thấy bản thân mình trả giá được đáp lại, trong lòng hiển nhiên vui vẻ, cũng nguyện ý tiếp tục nỗ lực. Thay vào đó Thượng nhi giống như một khối đá bị che đậy không tình cảm.

Nàng cũng hiểu, tính của Thượng nhi đã là như thế. Cũng biết trong lòng hắn có để ý tới tỷ tỷ là nàng đấy. Hôm nay chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng để nàng so đo như vậy. Có lúc việc nhỏ thường hay có thể phản ánh tình huống chân thực nhất.

Sợ là trong lòng Thượng nhi, Tiết Nhượng so với tỷ tỷ là nàng còn thân hơn.

Chân Bảo Lộ có chút nổi giận. Nhưng tính nàng không chịu thua, đối với hai đệ đệ, không thể dùng biện pháp khác ngoài việc một mực đối tốt với bọn họ. Chân Bảo Lộ rồi rầm nhủ mi, nghĩ tới mình cũng còn là một đứa trẻ, nhưng phải nắm vững tâm tư này rồi.

Ví như ngày sau nàng lập gia đình sinh con, cũng không thể cứ nuông chiều đứa nhỏ được.

Xưa nay Chân Bảo Lộ tức giận nhanh tới cũng nhanh đi, chỉ trong chớp lát liền cong cong môi đứng dậy, đi đến trước kệ chọn sách. Chân Bảo Lộ thường tới tiệm sách này, chỉ là Tầng Thư Các trong trường nữ học đều có đầy đủ hết các loại sách, trái lại nơi này không có gì để xem. Chân Bảo Lộ tùy tiện chọn một quyển tập thơ ôm vào lòng, lại nhón chân lên giơ tay cầm xuống cuốn du ký.

Nàng đâu có thấp, không phải lúc này cũng lấy được sao?

Chân Bảo Lộ nhìn cuốn du ký trên tay, cong môi cười cười, lúc cúi đầu xếp hai cuốn sách ngay ngắn chuẩn bị đi xuống, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng, không kịp nhận ra, hai người liền đụng vào nhau.

Sách trong tay “bộp bộp” rơi xuống đất.

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu xoa xoa chóp mũi bị đụng đau, thì nghe người kia vội vội vàng vàng nói: “Đụng đau sao?” Giống như bị giật mình.

Thật là kỳ quái, bị đụng là nàng, sao hắn lại giật mình?

Chân Bảo Lộ ngó ngó hắn, thấy hắn vội vã cuống cuống, nói: “Không có chuyện gì.” Nàng xoa nhẹ vài cái, đích xác có chút đau. Thăm nghĩ người nam nhân này đúng là bất đồng, quá cứng rắn, tựa như tảng đá vậy. Chân Bảo Lộ từng thấy thân thể lúc hắn mười sáu tuổi, khi đó đã như vậy, hiện nay sắp hai mươi rồi... Khó trách cứng như vậy.

Tiết Nhượng thấy nàng đau đến nước mắt lưng tròng, sao không có chuyện gì? Nhất thời cũng có chút xấu hổ, khom lưng nhặt sách lên cho nàng, lại thấy nàng ôm cái mũi, mới nói: “Cho ta xem xem.”

Chân Bảo Lộ cũng không nói thêm nữa, để tay xuống cho hắn coi.

Tiết Nhượng cao lớn, lại không thể khai cầm nàng lên coi, chỉ có thể thoáng cúi người nhìn nàng, nhất thời khoảng cách của hai người hiển nhiên kẻ gần hơn. Thấy chóp mũi nhỏ nhắn của nàng hồng hồng, đích xác bị đụng không nhẹ. Hắn nghĩ muốn xoa xoa cho nàng, nhưng vẫn ngưng ngừng, nửa đường thì thu tay về.

Mùi hương trên người tiểu cô nương thật dễ chịu, vừa thơm vừa ngọt, khoảng cách gần như vậy, còn có thể đếm được hàng lông mi cong mượt mà một cách rõ ràng. Dọc theo chóp mũi của nàng đến cánh môi đỏ hồng vênh lên phía dưới...

Tiết Nhượng hơi trầm mắt xuống, cổ họng gật gật.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nhìn Tiết Nhượng trước mặt, thấy một đôi tròng mắt đen láy của hắn nhìn nàng như vậy, cực kì quan tâm. Nàng và biểu ca thân thiết, mà Tiết Nhượng có cái gì tốt cũng sẽ nghĩ đến nàng, hai năm qua tuy nàng không thường đi ra ngoài, số lần gặp hắn cũng ít, nhưng nếu có đi phủ An Quốc Công tìm Tiết Nghi Phương chơi, tất nhiên cũng sẽ đi xem hắn một chút. Thân thiết thì luôn dễ dàng chênh lệch, nhìn hắn lúc này, hai năm trước còn là một thiếu niên lịch sự, vóc dáng vốn hơi cao gầy, hiện nay lại càng cao lớn tuấn mỹ, có một chút mùi vị thành thực của nam nhân.

Nói thật, lúc này, Chân Bảo Lộ nhìn Đại Biểu Ca, trong nháy mắt cũng thất thần.

Đến khi nhận ra, nàng mới cúi thấp đầu, nhìn đôi giày gấm màu mực trên chân hắn, nhỏ giọng nói: “Thật không có sao.”

Tiết Nhượng “Ừ” một tiếng.

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Đưa sách cho ta đi.”

Tiết Nhượng thấy nàng không bị gì ngoài chóp mũi có chút hồng hồng, cái khác trái lại không có việc gì, nói: “Hơi nặng, để ta cầm cho muội.”

Chân Bảo Lộ thấy buồn cười, bất quá chỉ có vài cuốn sách, nặng cỡ nào chứ? Mặc dù nàng là tiểu cô nương, tay chân lẻo khèo, nhưng vẫn cầm được vài cuốn sách. Nàng muốn nói mình có thể cầm, chỉ là nhìn điệu bộ của hắn, biết bởi vì mới vừa rồi hắn đụng trúng nàng nên muốn làm chút việc để bồi

thường. Đại Biểu Ca của nàng, quá thành thật rồi. Trong lòng Chân Bảo Lộ than thở, nói: “Vây được, ta chọn thêm vài cuốn nữa.”

Hắn nói được, cầm sách trong tay, đi theo phía sau nàng, lẳng lặng nhìn nàng chọn sách.

Chân Bảo Lộ cầm một cuốn lật đi lật lại, nói: “Không phải Đại Biểu Ca giúp Thượng nhi chọn sách sao? Như thế nào đi lên đây vậy?”

Tiết Nhượng biết trong lòng nàng còn có chút không thoải mái, liền nói: “Chọn một cuốn cho hắn xem, rồi nghĩ muốn lên đây nhìn muội.”

Nhìn mình? Chân Bảo Lộ lật trang sách, dừng một chút, muốn nói nàng có gì đáng nhìn đâu. Bất quá tuy Đại Biểu Ca là nam nhân, cũng là một người thận trọng chu đáo, sợ là nhìn ra lúc này nàng không vui, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ cúi đầu “ừm” một tiếng.

Tuy nói Đại Biểu Ca có ý tốt, bất quá Chân Bảo Lộ vẫn nhớ kỹ nam nữ hữu biệt, nếu là bị người khác thấy sẽ không tốt, sau khi chọn xong sách liền đi xuống lầu.

Bỗng chốc, Chân Bảo Lộ nhìn thấy Nhị thẩm và Chân Bảo Chương cũng tới đây. Thấy hai người, Chân Bảo Lộ hơi sững sờ, sau đó nói: “Nhị thẩm, Tam tỷ.”

Trình thị gặp Chân Bảo Lộ, trong lòng cũng rất không vui, từ ba năm trước bọn họ dọn đi tới tây viện, số lần gặp lão thái thái cũng ít hơn. Cho dù bọn họ có tâm đi thăm, chẳng qua lão thái thái chỉ vẫy vẫy tay, nói bọn họ không có việc gì thì không cần qua đây. Trình thị không biết Chân Nhị gia làm sai chuyện gì, nhưng cũng biết chuyện này vô cùng nghiêm trọng. Bà oán lão thái thái quá mức tuyệt tình, nhưng không biết làm sao, chỉ có thể dè dặt lấy lòng.

Hiện giờ Chân Như Tùng làm đương gia, Trình thị lại không thích Chân Bảo Lộ, cũng biết Chân Bảo Lộ là bảo bối đầu quả tim của Chân Như Tùng, còn sung ái hơn hai đứa con trai, tự nhiên không dám không nể mặt nàng, lập tức khẽ cười nói: “Tiểu Lộ cũng ở đây à.”

So sánh với khuôn mặt tươi cười của Trình thị, trái lại sắc mặt Chân Bảo Chương có chút khó coi.

Chân Bảo Chương lớn hơn Chân Bảo Lộ ba tuổi, đầu xuân sang năm Chân Bảo Quỳnh sẽ xuất giá, mà việc hôn sự của Chân Bảo Chương vẫn chậm trễ chưa định xuống. Vài năm trước Chân Bảo Chương rất được lòng lão thái thái, thanh danh ở trường nữ học cũng tốt, mà Chân Bảo Chương chỉ lo cố gắng làm lão thái thái vui vẻ, còn vị hôn phu, lựa chọn lựa chọn, lại không mấy sốt ruột. Nhưng từ lúc nhị phòng dọn đi tây viện, Chân Nhị gia quý một tháng trong Từ Đường bị tật ở chân, lão thái thái chẳng hề quan tâm, giống như cũng dính líu đến Chân Bảo Chương, lão thái thái đều không muốn liếc mắt nhìn nàng một cái.

Trước mắt Chân Bảo Chương mặc một thân áo bông nhiều lớp bảo bình màu xanh nhạt, chải búi tóc tùy vân, khuôn mặt đoan trang xinh đẹp, dáng người rất trưởng thành. Lúc này chỉ thần nhiên nhìn nàng, gọi một tiếng “Lục muội”, đứng bên cạnh Trình thị, không nói gì nữa.

Chân Bảo Lộ thấy Chân Bảo Chương hiện giờ, nhớ lại đời trước nàng ta phong quang vô hạn, hơi hơi cong môi.

Xưa nay Chân Bảo Chương không thích Chân Bảo Lộ, vài năm nay thanh danh của Chân Bảo Lộ tại trường nữ học rất tốt khiến lão thái thái xem nàng ta như bảo vật, ngày xưa nàng được lão thái thái ân sủng, nổi bật cũng không bằng một nửa của nàng ta. Mà sau khi đại bá thừa kế tước vị, thân phận của nàng ta lại càng được nâng lên cao hơn nhiều...

Từ nhỏ Chân Bảo Chương đã xuất sắc, tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu được những thứ này? Ba năm nay mặc dù nàng đã dần dần quen đi, nhưng sự cao ngạo tận trong xương tủy vẫn không thay đổi. Kêu nàng đi lấy lòng Lục đường muội, nàng tuyệt đối không làm được.

Trình thị nhìn dáng vẻ ấy của khuê nữ, cũng cau mày lại, nhìn Chân Bảo Chương nói: “Đều là đường tỷ muội, sao có vẻ xa lạ như vậy? Mấy ngày trước đây không phải còn nói muốn qua Tiểu Lộ mượn sách à?”

Chân Bảo Chương nhìn Trình thị, giống như đang nói: Con nói muốn qua Chân Bảo Lộ mượn sách khi nào vậy hả?

Nhưng nhìn ánh mắt của Trình thị, Chân Bảo Chương cũng đành phải hơi cong môi, miễn cưỡng cười nói: “Vốn muốn hỏi mượn Lục muội cuốn , chỉ sợ tùy tiện đi qua, quấy rầy đến Lục muội.”

Nhìn bộ dáng không tình nguyện của Chân Bảo Chương, sao Chân Bảo Lộ nhìn không ra hai mẹ con này có ý gì? Bọn họ khuất phục nịnh hót lôi kéo làm quen, nàng cũng có chút hưởng thụ. Bất quá chỉ cần nghĩ đến đời trước bản thân mình gặp tội là vì nhị phòng, tình cảnh của họ có thảm hơn nữa, nàng cũng sẽ không có nửa phần đồng tình.

Chẳng qua đời trước, Chân Bảo Lộ phải ăn nhờ ở đậu, luôn nhìn sắc mặt người khác. Hiện nay liền nói thẳng: “Đúng là ta có cuốn sách đó, bất quá vài ngày trước vừa lúc đã đưa cho Nghi Phương biểu tỷ, nếu Tam tỷ muốn xem, có thể phải đợi thêm một thời gian ngắn rồi.” Nàng nói chuyện không nhanh không chậm, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp long lanh, bộ dáng tự nhiên thanh thản, “... Xưa nay Nghi Phương biểu tỷ đọc sách hơi chậm, Tam tỷ có chờ nổi không?”

Chân Bảo Chương ngẩn ra, sao không biết nàng ta nói vậy chỉ là lời bịa đặt. Tiết Nghi Phương là minh châu trên lòng bàn tay ở phủ An Quốc Công, còn thiếu một cuốn du ký hay sao? Chân Bảo Chương hít sâu một hơi, mới nói: “Vây làm phiền Lục muội.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nói không phiền toái.

Hai tay của Chân Bảo Chương trong tay áo nắm chặt, vốn vô cùng buồn bực, đến khi nhìn thấy nam tử cao lớn kia đi ra từ phía sau Chân Bảo Lộ, mới

thoáng giật mình.

Nam tử có vóc dáng cao ngất, phong thần tuấn lãng, mặc một thân cẩm bào xanh thẫm, lại thêm vài phần phong nhã. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn nhã vô song.

Trước đó Chân Bảo Chương cũng đã từng gặp Tiết Nhượng, lúc ấy trái tim tiểu cô nương khẽ động, nhưng tới cùng vẫn thích thiếu niên hào hoa phong nhã như Từ Thừa Lăng, nhưng giờ nhìn lại, nam tử này tuấn mỹ ôn trọng, so với những người khác cao hơn nhiều, loại nam tử khí khái thư sinh yếu ớt như Từ Thừa Lăng không thể nào sánh được.

Bị vắng vẻ và ủy khuất vài năm, Chân Bảo Chương tự hỏi chưa từng nhận hạ thoai mái ngâm thơ làm câu đối nhiều như vậy, cũng thường thức không được đến những nam tử nho nhã yếu ớt tay trái gà không chặt, lúc này nhìn nam tử trước mặt, chỉ cảm thấy trong lòng phù phù điên cuồng, bên tai cũng không nhận được nóng hơn.

Chân Bảo Lộ có ý định trêu tức nàng ta, nguyên tưởng rằng Chân Bảo Chương sẽ nghiêng răng nghiêng lợi với nàng, cũng không ngờ sắc mặt nàng ta lại ngưng ngưng, thái độ lập tức thay đổi.

Chân Bảo Lộ nhăn lông mày, sau một lúc lâu mới phát hiện nàng ta cũng không phải đang nhìn mình, mà là Tiết Nhượng sau lưng nàng.

Bộ dáng thiếu nữ hoài xuân kiều mỵ động lòng người nhất, huống chi Chân Bảo Chương đích xác có vài phần nhan sắc.

Ánh mắt Chân Bảo Lộ dừng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn che dấu ý cười, liền đi tìm Thượng nhi.

Tiết Nhượng cũng đi theo nàng.

Trình thị nhìn nam tử cao lớn theo sau Chân Bảo Lộ, cũng hơi hơi ngẩn ra, đến khi nghiêng đầu nhìn khuê nữ nhà mình kiều mỵ quay mặt, đương nhiên trong lòng đã biết rõ. Hai mẹ con đi đến một góc chọn sách, xuyên qua khe hở giữa giá sách, Trình thị nhìn ngó nam tử bên trong, nói với khuê nữ bên cạnh: “Đại công tử phù An Quốc Công, đích thật là người có tiền đồ.”

Chân Bảo Chương lẳng lặng nghe Trình thị nói, không có nói chen vào.

Trình thị lại nói: “Ta cũng gặp qua Vương thị vài lần, là một nhân vật lợi hại. Tuy Tiết Đại công tử là trường tử, cũng không được An Quốc Công coi trọng, có một kẻ mẫu lợi hại như vậy, có thể hỗn [lấn lộn cho tới trình độ bây giờ, trái lại là một người vô cùng có năng lực đấy. Ngược lại thật ra ta từng nghe nói, nhị hoàng tử Tĩnh Vương đối với hần cũng có vài phần kính trọng, coi hần như tri kỷ bằng hữu. Tĩnh Vương lại được sủng ái nhất, ngày sau không chừng sẽ thành Thái tử, như vậy xem ra, Tiết Đại công tử lại càng có tiền đồ vô lượng...”

Chân Bảo Chương là nữ tử khuê các, nào biết đến việc này, trong lòng cảm thấy hứng thú, mà Trình thị nói khẽ, còn cứ nói từ từ, đem thân người hơi đẩy qua một chút, làm bộ như xem sách ở bên Trình thị.

Trình thị giờ tay nhẹ nhàng đánh một cái lên trán nàng.

Chân Bảo Chương “A” một tiếng, xoa trán nhìn mẫu thân nhà mình, thấy bà đang cười, liền biết tâm tư nhỏ nhỏ của bản thân mình đã bị nhìn thấu, nhất thời đỏ bừng mặt, yếu điệu cuối đầu xuống: “Nương...”

Trình thị nói: “Ta là nương của con, chuyện này có cái gì cần xấu hổ. Ta xem Tiết Đại công tử xuất chúng nổi bật, cho dù...” Bà dừng một chút, rồi vừa cười nói: “Ta sống đến từng tuổi này cũng chưa từng thấy qua nam tử cao như vậy, cũng khó trách tiểu nha đầu con nhìn đến không dời nổi mắt.”

Tiểu cô nương còn trẻ tuổi, chú ý nhất chính là tướng mạo. Chỉ là Trình thị đối với khuê nữ của mình rất có niềm tin, sẽ không dễ dàng bị người bên ngoài mê hoặc. Thay vào đó vị Tiết Đại công tử này sự thật là anh tuấn không giống người tầm thường, ở cái tuổi này mà trên người lại có một loại khí khái thành thực khó có được, với đạo hạnh của khuê nữ, sao không bị mê đến thất điên bát đảo được?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Tuy là lời nói thật, nhưng suy cho cùng Chân Bảo Chương là cô nương chưa xuất giá, nói đến loại chuyện này, dù sao vẫn xấu hổ. Hai má nàng nóng rực đỏ bừng, nghĩ tới nam tử tuấn mỹ cao lớn mới vừa rồi, mỗi cong cong. Chỉ là, nàng cũng có nghe thấy, Tiết Đại công tử đối với hai biểu muội của đại phòng vô cùng tốt.

Chân Bảo Quỳnh đã đính hôn sự, sang năm sẽ xuất giá, như thế... đó là Chân Bảo Lộ.

Nhớ lại lúc này Chân Bảo Lộ và Tiết Đại công tử đứng cùng nơi, Chân Bảo Chương thu lại ý cười, trong lòng cực kỳ buồn bực. Lại là Chân Bảo Lộ!

Trình thị hỏi: “Làm sao vậy hả?”

Chân Bảo Chương biết tuổi mình không còn nhỏ, việc hôn sự không thể kéo dài nữa. Lúc trước nàng rất được lão thái thái sủng ái, con đường làm quan của phụ thân trôi chảy, sau khi nàng vào trường nữ học sẽ bàn đến việc hôn sự, tất nhiên không lo gả không đến người trong sạch. Nhưng nháy mắt, nàng sắp tốt nghiệp trường nữ học, mà việc hôn sự vẫn không có tin tức. Lúc này thật vất vả mới nhìn trúng một người, nhưng trong lòng lại chằm Chân Bảo Lộ, tâm cao khí ngạo như Chân Tam cô nương làm sao không bức bội!

Chân Bảo Chương không gạt Trình thị, nắm chặt khăn trong tay nhỏ nhỏ nói thầm “Thật ra...hắn đối tốt với Lục muội như vậy.” Còn chưa có gì đâu, mà giọng điệu đã chua chát rồi.

Đúng nha, nếu tuổi nhỏ hơn, cảm tình giữa biểu huynh muội có nhiều hơn thì cũng không có ai nói gì, nhưng hiện nay Chân Bảo Lộ cũng sắp đến tuổi làm mai. Tiết Đại công tử đối đãi Chân Bảo Lộ tốt như vậy, nếu nói chỉ là cảm tình giữa biểu huynh muội, tuyệt đối sẽ không có người tin.

Trình thị cười cười, chỉ cảm thấy khuê nữ của mình thường ngày rất thông minh, gặp loại chuyện này, đầu óc trái lại trở nên không sáng suốt mấy.

Bà nói: “Thì làm sao? Cho dù hai người bọn họ thật sự có ý, hiện nay không phải còn chưa đính thân sao? Đại bá của con đem khuê nữ trở thành tròng mắt yêu thương, những người tới cửa cầu thân, toàn bộ đều cự tuyệt, giống như trên đời này không ai xứng đôi với khuê nữ bảo bối của ông ta vậy. Chương...” Trình thị kéo Chân Bảo Chương đến chỗ tối, tỉ mỉ đánh giá mặt mày của nàng, cảm thấy con gái mình xinh đẹp như vậy, so với Chân Bảo Lộ ngày ngo kia càng có vẻ kiều mỹ của một cô nương. Trình thị hỏi, “...Con nói cho nương nghe, con có thích Tiết công tử hay không?”

Chân Bảo Chương do dự một lúc, đỏ mặt gật gật đầu. Nam tử cao lớn tuấn mỹ như vậy, nàng làm sao có thể không thích chứ?

Trình thị gio tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Chân Bảo Chương, trấn an nói: “Vậy là được rồi, con yên tâm, nương sẽ nghĩ biện pháp cho con.”

Xưa nay Chân Bảo Chương luôn tin tưởng Trình thị, mấy năm nay, nương và phụ thân ân ái, nàng là con gái đều nhìn thấy rõ, biết về việc của nam nhân, đích xác nương của nàng có biện pháp của mình.

Ngay sau đó biểu tình của Chân Bảo Chương hòa hoãn hơn, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, sắc hồng còn chưa tan đi, vẻ xấu hổ cực kỳ động lòng người.

.

Chân Bảo Lộ đi vào, thấy Thượng nhi ngồi trên ghế gỗ con đọc sách. Khuôn mặt của tiểu tử kia trắng noãn mượt mà, nhũ mi như một ông cụ non, bộ dáng hết sức chăm chú.

Đến khi nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, mới từ nhảy từ trên ghế xuống, nói: “Tiết biểu ca, Nhị tỷ.”

Nghe xem, nào có gọi biểu ca trước rồi mới gọi Nhị tỷ? Chân Bảo Lộ mày cau lại, nhưng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Thượng nhi thích Tiết Nhượng như vậy.

Bất quá -----

Nghĩ đến mới vừa rồi ánh mắt của Chân Bảo Chương nhìn Tiết Nhượng, Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, xem xét hắn. Nhất thời Chân Bảo Lộ cảm khái: Cũng khó trách tâm cao khí ngạo như Chân Bảo Chương, nhìn Đại Biểu Ca nhìn đến không dời mắt nổi.

Trong lòng Chân Bảo Lộ nói thầm: Bộ dạng tốt như vậy, cũng không biết lớn lên thế nào.

Có điều Chân Bảo Lộ cũng biết rõ, Đại Biểu Ca sắp hai mươi rồi, sớm muộn cũng phải thành thân, cho dù hôm nay không có Chân Bảo Chương, ngay mai không biết còn ai vào đây chứ. Nói một cách công bằng, dung mạo của Chân Bảo Chương rất tốt, lại học giỏi, đích xác không tệ, chẳng thể thì đời trước cũng sẽ không trở thành Tĩnh Vương phi được người người hâm mộ. Nếu là... Nếu là Đại Biểu Ca biết Chân Bảo Chương coi trọng hắn, chỉ sợ cũng rất vui mừng?

Có thể tưởng tượng nếu ngày sau Tiết Nhượng thật sự cưới Chân Bảo Chương, trong lòng nàng kia nhất định có chết cũng đáp lại. Mặc dù hắn không phải là ca ca ruột của nàng, nhưng tình cảm mấy năm qua, không khác gì như ca ca ruột thịt, người đáng ghét như vậy, nếu thành tẩu tẩu của nàng..

Chân Bảo Lộ phùng phùng miệng, đưa tay ra nói với Tiết Nhượng: “Đưa cho ta.”

Chỉ sách Tiết Nhượng đang cầm trong tay.

Tiết Nhượng nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn phảng phất có chút không vui, liền đưa cho nàng.

Chân Bảo Lộ nhàn nhạt tiếp nhận, lại nhìn Thượng nhi phía sau nói: “Chọn xong chưa? Chúng ta đi thôi.”

Thượng nhi nhìn thoáng qua Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ lập tức chú ý tới sự mờ ám của Thượng nhi, lúc này liền buồn bức nói: “Nếu đệ thích ở cùng một chỗ với Đại Biểu Ca, thì về nhà với hắn là được.”

Thượng nhi cau mày lại.

Tiết Nhượng nào dám chọc giận nàng, lập tức ôn hòa nói với tiểu gia hỏa này: “Nghe lời của Nhị tỷ đệ, nhanh đi đi.”

Hai tay nhỏ của Thượng nhi ôm sách trong lòng, nhàn nhạt mỉm cười, ngoan ngoãn trở về cùng Chân Bảo Lộ.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới cảm thấy mình có hơi quá, nhưng nàng không xem Tiết Nhượng và Thượng nhi là người ngoài, cho nên... Tiểu cô nương cắn cắn môi, lông mi run rẩy, lúc này mới quay sang Tiết Nhượng cao lớn bên cạnh, nói: “Đại Biểu Ca, ta và Thượng nhi đi trước.”

Tiết Nhượng cũng không tiện không để bọn họ đi, vì thế mỉm cười nói: “Ừm, đi thôi.”

Chân Bảo Lộ “Ừ” một tiếng, dẫn Thượng nhi ra ngoài. Lúc này nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện Nhị thẩm Trình thị và Chân Bảo Chương đã đi rồi. Không biết tại sao, Chân Bảo Lộ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trở tiền sách xong liền đi sang Linh Lung quán cách vách, Từ thị đang chọn lựa trang sức.

Bên cạnh Từ thị còn có một phụ nhân mặc bối tử màu đỏ tươi thêu kim giao lĩnh, phụ nhân kia chải bảo kế, dáng người cao hơn Từ thị một chút, nhìn thấy Chân Bảo Lộ và Thượng nhi, mới hướng về phía Từ thị cười hỏi: “Đây chính là Lộ nhi và Thượng nhi?”

Từ thị gật đầu, kêu Chân Bảo Lộ và Thượng nhi tiến vào.

Chân Bảo Lộ nhìn phụ nhân trước mặt, trái lại có chút giật mình, rồi sau đó mới nhu thuận hành lễ nói: “Tiểu Lộ gặp qua phu nhân.”

Vị phụ nhân này họ Lư, từng là chị em tâm giao tốt nhất ngày xưa của Từ thị, phu quân của Lư thị là Lại bộ lang trung Giang Viễn Sơn. Mà Lư Thái Phó là ân sư của Tuyên Hòa đế, chính là phụ thân của Lư thị.

Chân Bảo Lộ nhận biết Lư thị, đời trước sau khi phụ mẫu gặp chuyện không may, Lư thị đã từng lên trợ giúp tỷ đệ bọn họ.

Lư thị nhã nhặn lịch sự đoan trang, dung mạo mặc dù không xuất chúng bằng Từ thị, lại có khí độ thanh nhã như phong lan trong u cốc. Nghĩ đến bà sinh ra trong thế gia dòng dõi Nho học. Thật ra ngày xưa Lư thị là tài nữ nổi danh khắp Hoàng Thành, lúc trước ở trường nữ học rất nổi bật, sợ là ngay cả Chân Bảo Quỳnh hôm nay đều không sánh kịp.

Lư thị cũng đang nhìn Chân Bảo Lộ, liếc mắt một cái lại cảm thấy tiểu cô nương như vậy quá đẹp, quá chói mắt.

Từ thị vốn đã là mỹ nhân hiếm thấy, đời này Lư thị cũng chưa thấy ai đẹp hơn Từ thị, nhưng hiện nay nhìn tiểu cô nương, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng, bởi vì tuổi còn nhỏ, hai má còn hơi phúng phính như trẻ sơ sinh, xinh đẹp như đóa nhò. Mặt mày không phấn son, nhưng lông mày đậm đen, da như tuyết và môi đỏ mọng. Đặc biệt có một đôi mắt to ướt át, linh khí bức người, mềm mại yêu kiều. Tiểu cô nương diện mạo đẹp như vậy, khiến người ta cảm thấy làm nàng cau mày cũng không nên.

Tĩnh tĩnh Từ thị thiên về nhu hòa, như vậy tiểu cô nương, mặc dù ngoan ngoãn khéo léo, nhưng chỉ liếc mắt bà đã có thể nhìn ra, nàng không giống với nương thân, đích thị là một người hoạt bát.

Lư thị nhìn rất thích, cười cười nói: “Nhớ ngày đó sau khi ta rời khỏi Hoàng thành, người vừa mới đầy tháng, chỉ là một đóa bé nhỏ nhỏ, chớp mắt lại lớn như vậy rồi...”

Chân Bảo Lộ cười cười ngại ngùng, có chút xấu hổ. Tuy nàng nhận biết Lư thị, nhưng nàng phải giả bộ như không biết, nhìn thoáng qua nương nhà mình.

Từ lúc Từ thị vào phủ Tề Quốc Công, mỗi ngày đều làm hết phận sự một con dâu, thê tử và nương tốt, ít khi đi ra ngoài hợp gặp bằng hữu. Lúc này Lư thị không dễ dàng trở về Hoàng Thành, mười mấy năm không thấy, hiện giờ gặp được ở đây, khó tránh khỏi có chút kính hi. Mặt mày Từ thị tràn đầy ý cười, nói với Chân Bảo Lộ cùng Thượng nhi: “Vị này là tỷ muội tốt nhất của nương, Giang phu nhân.”

Lúc này ngay cả Thượng nhi ngày thường không lên tiếng, gặp Lư thị, cũng cung kính nói: “Thượng nhi gặp qua Giang phu nhân.”

Lư thị khen Chân Bảo Lộ đẹp, nhìn thấy Thượng nhi béo tròn mũm mĩm, lại càng khen một hồi.

Bà xoa bóp mặt Thượng nhi, khen: “Bộ dáng đóa nhò này thật giống Tề Quốc công, nhìn thấy cũng là một đóa bé thông tuệ, tuổi nhỏ như thế, đã nhu thuận ôn trọng như vậy, quả nhiên là khó có được.”

Từ thị cũng gật đầu, có vẻ vô cùng hạnh diện. Dù sao là người làm nương, nào có không thích nghe người khác khen ngợi con mình.

Trong lòng Chân Bảo Lộ rất có hảo cảm với Lư thị, bất quá nhìn Lư thị néo mặt Thượng nhi, liền lo lắng nhìn Thượng nhi ---- chỉ sợ tiểu gia hỏa này lại không hợp thời điểm cho Lư thị sắc mặt. May mà nàng xem đệ đệ này, hiện nay trái lại ngoan ngoãn khéo léo, Lư thị néo mặt hẳn, cũng chỉ tỏ ra nhu thuận hiểu chuyện.

Như thế thật hiếm thấy. Trong lòng Chân Bảo Lộ khó hiểu, nhưng cũng không có suy nghĩ khác, dù sao đời này nàng có thể gặp lại Lư thị, là một chuyện cực kỳ vui mừng.

Lư thị có hai người con, lúc sau nghĩ tới điều gì, bà hỏi nha hoàn bên cạnh: “Mi Mi đâu rồi, nha đầu kia lại chạy đi nơi nào rồi hả?”

Mi Mi trong miệng Lư thị, đó là khuê nữ Giang Mi của bà. Giang Mi mới bốn tuổi, thường ngày nhu thuận hiểu chuyện. Từ nhỏ thể cốt Lư thị không tốt nên Giang Mi là khuê nữ duy nhất của bà, tự nhiên vô cùng cưng chiều.

Từ thị cũng cười: “Đúng vậy nha, mới vừa rồi vẫn cùng chơi với Vinh nhi mà.”

Lúc này Vinh nhi cùng Từ thị đi vào chọn trang sức, vừa lúc gặp hai mẹ con Lư thị. Từ thị và Lư thị thật khó lắm mới gặp mặt, tự nhiên có nhiều chuyện nói không hết, mà Vinh nhi cùng Giang Mi đều là trẻ con, một đứa sáu tuổi một đứa bốn tuổi, và lại thường ngày Vinh nhi hoạt bát thật thà phúc hậu, rất nhanh đã cùng Giang Mi nhu thuận chơi đùa cùng nhau. Thế là hai đứa trẻ tay nắm tay, ca ca muội muội, cực kì thân cận. Ngay cả Lư thị cũng nhận không được trêu ghẹo, dứt khoát định thân từ bé đi thôi.

Lúc này, phía sau Linh Lung quán âm thanh nhao nhao ồn ào.

Ngay sau đó, một người phụ nhân mặc bối tử màu nâu hơi cũ hấp tấp vội vã đi tới, gương mặt trắng bệch, nói với Lư thị: “Phu nhân, bên lầu các đi lấy nước, tiểu thư còn ở bên trong.”

Lời này nói ra, Lư thị đổi sắc mặt, nói: “Người nói cái gì?”

Ma ma này họ Vương, đúng là người chăm sóc cho Giang Mi, mới vừa rồi cùng Giang Mi và Vinh nhi đi chơi, hai Tiểu Chủ Tử hoạt bát chạy nhảy, không để ý liền chạy trốn không thấy bóng người. Vương ma ma vội vã đi tìm, lúc này, trên gác xếp lại cuộn cuộn khói đặc, bên trong lò mờ có tiếng con nít.

Bên trong có hai đứa bé, một là thiên kim Giang phủ, một là công tử phủ Tề Quốc Công, ai xảy ra chuyện bọn họ cũng không gánh nổi.

Từ thị vừa nghe, vội hỏi: “Còn Vinh nhi đâu?”

Wương ma ma tự trách không thôi, nói: “Chân Ngũ công tử cũng ở bên trong.”

Hai chân Từ thị mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã đi.

Mà Chân Bảo Lộ bên cạnh, vừa nghe Vinh nhi gặp chuyện không may, lập tức chạy tới hậu viện.

Thượng nhi còn nhỏ, thấy bộ dáng tỷ tỷ sốt ruột, cũng chạy theo.

Lúc này Từ thị mới nhận ra, vội vàng nói với nha hoàn bên cạnh: “Ngăn Tứ thiếu gia lại, đừng để hấn qua đó.” Vinh nhi đã xảy ra chuyện rồi, đương nhiên bà không thể để Thượng nhi cũng gặp chuyện không may.

Chân Bảo Lộ vội vội vàng vàng đến hậu viện, thì thấy trên lầu các lửa cháy hừng hực, ngọn lửa chung quanh tán loạn, thiêu đốt đùng đùng, mặc dù đã có không ít người hầu cầm thùng nước dập lửa, nhưng lửa cháy càng lúc càng lớn.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới Vinh nhi và tiểu cô nương Giang gia còn đang ở bên trong, nhất thời kèm nén không được, liền muốn đi lên.

“Tiểu Lộ”

Chân Bảo Lộ mới vừa nhắc chân, thì có người kéo tay nàng lại.

Nàng vội vàng quay đầu, thấy nam tử cao lớn tuấn tú bên cạnh, chính là Tiết Nhượng, hốc mắt mới ẩm ướt, nói: “Đại Biểu Ca buông ra, Vinh nhi ở bên trong.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tiết Nhượng hơi trầm xuống, tất nhiên không buông ra, mà là nắm tay kéo nàng đến nơi xa, nói: “Muội đợi ở chỗ này, không nên tới gần.”

“Đại Biểu Ca.” Chân Bảo Lộ lo lắng không thôi.

Tiết Nhượng cúi đầu thấy nàng khóc ánh mắt đỏ hồng, hơi hơi mím môi, rồi sau đó mới ôn hòa hơn nói: “Muội yên tâm, để ta đi.”

Lông mi ươn ướt, Chân Bảo Lộ kinh ngạc nhìn hấn, không đợi nàng nói chuyện, đã thấy Tiết Nhượng chạy lên lầu các.

Lửa cháy rất lớn, hấn đi vào, nàng hoàn toàn không thấy được, trong mắt chỉ có khói đặc cuộn cuộn và lửa cháy hừng hực. Chân Bảo Lộ gất gao nắm chặt tay. Nàng không muốn Vinh nhi gặp chuyện gì, nhưng nàng cũng không muốn hấn gặp chuyện.

Lúc Từ thị và Lư thị đi tới, nhìn thấy trên gác xếp lửa cháy rất to, cũng sốt ruột muốn chạy lên, may mà có nha hoàn ma ma ngăn lại bọn họ. Người làm nương nhìn con mình gặp chuyện không may, còn có lý trí gì, đặc biệt là Lư thị dịu dàng, khuê nữ chính là mạng của bà.

Chân Bảo Lộ ở bên ngoài lo lắng đủ thứ, thấy lửa càng lúc càng lớn, mà bên trong không có chút động tĩnh, trong lòng sợ đến muốn chết. Qua một hồi lâu, nhìn thấy Tiết Nhượng một tay ôm một đứa bé chạy ra, mới không nhận được chạy tới.

Hai đứa bé đã được cứu.

Rốt cục Chân Bảo Lộ thờ dài nhẽ nhỡm một hơi.

Lúc Vinh nhi và tiểu cô nương Giang gia Giang Mi được Tiết Nhượng ôm ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm khói đen, người cũng bị khói hun cho ngất đi. May mà đưa về phủ lập tức xin mời đại phu, hiện nay Vinh nhi lẳng lặng nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bóng sạch sẽ, Từ thị cũng kiểm tra qua, trên người không có thương tổn gì, lại nghe đại phu nói không có gì đáng ngại, trong lòng thấp thỏm mới thả lỏng.

Hôm nay việc này náo động lớn như vậy, tự nhiên lão thái thái cũng bị kinh động.

Lão thái thái ôm cháu trai đau lòng hồi lâu, vừa nghe không có việc gì, vẫn không nhận được răn dạy Từ thị: “Người làm nương như thế nào? Dưới mí mắt của người cũng đề xảy ra chuyện?”

Từ thị cũng bị dọa kinh sợ, làm nương đau lòng cho con cái còn hơn so với người khác, huống chi Từ thị biết sau này mình khó mang thai được nữa, đời này chỉ có mấy đứa con này thôi. Từ thị đỏ mắt, nói với lão thái thái: “Là con dâu không phải, là con dâu không trông Vinh nhi cẩn thận...” Trước mặt lão thái thái, xưa nay Từ thị không biết cãi lại.

Lão thái thái bị tức không phải nhẹ, lập tức cảm thấy được Từ thị quá phiền, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mủm mĩm của Vinh nhi trên giường, thở dài: “May mà đứa nhỏ này phúc lớn mệnh lớn.”

Lông mi Vinh nhi run rẩy, lúc sau chậm rãi mở mắt, nhìn lão thái thái trước mặt, đo đo đôi mắt yếu ớt nhu nhược hô một tiếng: “Lão tổ tông...” Rồi sau đó mắt to nhanh như chớp xoay xoay, nhìn coi chung quanh, nói với Chân Bảo Lộ đứng ở đầu giường, “Tỷ tỷ...” Giọng điệu cực kỳ ỷ lại.

Cặp mắt của Chân Bảo Lộ cũng đỏ bừng, thấy Vinh nhi gọi mình, vội nói: “Tỷ tỷ ở đây.”

Vài năm nay lão thái thái càng vừa ý Chân Bảo Lộ cháu gái này, lại biết nàng đối với hai đệ đệ rất tốt, cũng biết đứa nhỏ này hiểu chuyện lại thông tuệ. Liên nói với Chân Bảo Lộ: “Ngồi lại đây một chút, ở với Vinh nhi đi.”

Chân Bảo Lộ giờ tay xoa xoa mắt, ngồi xuống mép giường, khẽ cười nói với Vinh nhi: “Vinh nhi không sợ, đã không sao, hả?”

Vinh nhi gật đầu “Dạ” một tiếng, khuôn mặt nhỏ mủm mĩm không có vẻ sợ hãi, chỉ hỏi: “Giang muội đâu rồi? Nàng có sao không?”

Chân Bảo Lộ nói: “Đệ yên tâm, Giang muội cũng không có việc gì, Vinh nhi ngoan ngoãn nghỉ ngơi trước, mấy ngày nữa Nhị tỷ dẫn đệ đi tìm Giang muội cùng chơi, có được hay không?” Giang Mi cũng được cứu ra, giống với Vinh nhi, may mắn lông tóc không tổn hao gì.

Vinh nhi cực kỳ thích Giang muội kia, cảm thấy nàng rất thơm rất mềm, nói chuyện yếu ớt, giống con thỏ nhỏ. Bất quá xưa nay Vinh nhi nghe lời Chân Bảo Lộ, lập tức nhu thuận nói: “Được...” Nghĩ nghĩ, lại nói, “Vậy Tiết biểu ca đâu?”

Tiết Nhượng?

Chân Bảo Lộ nhìn Vinh nhi, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, su khi Tiết Nhượng cứu Vinh nhi ra, lòng nàng chỉ lo cho Vinh nhi, căn bản không chú ý đến hấn, thật là...ngay một câu cảm ơn đều không có.

Bất quá trước mặt đệ đệ, tự nhiên nàng không thể nói lời không có lương tâm này. Chỉ thay hấn dịch gót chân, nhìn ra chỗ khác nói: “Đại Biểu Ca cũng không có việc gì.” Lúc nói lời này, Chân Bảo Lộ có chút chột dạ ---- thật ra nàng không biết Tiết Nhượng có bị thương hay không.

Nhưng Vinh nhi tin tỷ tỷ, nhu thuận “Ồ” một tiếng, giống như vì tất cả mọi người không có việc gì cho nên yên tâm rồi.

Đợi đến khi Vinh nhi ngoan ngoãn ngủ vào, Chân Bảo Lộ mới chậm chậm đi ra. Chân Như Tùng thấy bộ dáng khuê nữ cau mày, liền nói: “Hôm nay con cũng mệt rồi, sớm về phòng nghỉ ngơi đi.”

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, nghĩ tới cảnh tượng lúc Tiết Nhượng đi vào cứu người, mới nói với Chân Như Tùng: “Phụ thân...” Nàng có chút áy náy, lẩm bẩm nói, “Con không biết Đại Biểu Ca có bị thương hay không, sáng mai con muốn đi xem hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Chân Như Tùng cũng nói: “Đúng vậy. Tiết biểu ca của con đã cứu Vinh nhi, quả là chúng ta nên cảm tạ hấn cho đảng hoàng.” Nói đến Tiết Nhượng, trong mắt Chân Như Tùng tràn đầy vui vẻ. Từ ba năm trước Tiết Nhượng mời Vân Hạc Tiên sinh đến chữa khỏi bệnh dịch cho ông, Chân Như Tùng cũng chú ý đến Tiết Nhượng nhiều hơn chút.

Ông nhìn khuê nữ, mặt mày cũng nhu hòa hơn. Trong lòng than thở, bất tri bất giác, khuê nữ của ông đã trưởng thành là một đại cô nương rồi.

Chân Bảo Lộ gật đầu nói: “Dạ, sáng mai con sẽ đi ngay.” Nàng muốn mang một ít thức ăn cho Tiết Nhượng, nhưng này lại nhớ tới, thậm chí ngay cả khẩu vị của hân nàng đều không biết. Chân Bảo Lộ vốn là người vô tâm, đời trước đã là như thế, ngay cả hai đệ đệ cũng không quan tâm. Tuy có kinh nghiệm hai đời, nhưng tính tình không phải nói dối là dối, nàng chỉ là người bình thường, cố gắng tận khả năng làm tốt, không thể lập tức trở nên hoàn mỹ.

Chân Như Tùng giờ tay vuốt đầu khuê nữ, nói: “Được rồi, con về phòng đi, ta đi xem nương của con.”

Chân Bảo Lộ đáp dạ, liền trở về U U Hiên của mình.

Trong phòng Từ thị vẫn canh giữ bên giường Vinh nhi, hai mắt còn đỏ hồng như cũ. Lúc này xiêm y của Từ thị đã sạch sẽ búi tóc chỉnh tề, nhưng mới vừa rồi lúc ôm Vinh nhi trở lại, tóc tai nghiêng lệch xiêm y hỗn độn, chật vật không sao tả được. Chân Như Tùng chậm rãi đi vào, thấy bộ dáng này của thê tử, biết bà đang tự trách.

Từ thị nhìn con trai trắng trẻo mập mạp trên giường, đến khi nhận thấy có người đưa tay khoát lên vai bà, mới xoay người lại: “Quốc Công gia...” Ra về muốn đứng lên.

Chân Như Tùng nói: “Được rồi, người cũng đừng khóc nữa, Vinh nhi không có việc gì, người cũng trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

Từ thị tự trách nói: “Nhưng hôm nay là lỗi của thiếp thân, nếu không phải thiếp thân gặp Giang phu nhân, cũng sẽ không lo là Vinh nhi...”

Sao Chân Như Tùng không biết, Giang phu nhân là tỷ muội tốt nhất của thê tử ông, mười mấy năm không gặp, hôm nay gặp lại khó tránh khỏi vui mừng.

Ông nhấp nháy môi muốn nói chút lời an ủi, cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ có thân nhiên nói: “Không có việc gì rồi.”

Từ thị nguyên tưởng rằng ông sẽ an ủi vài câu, thì nghe ông nói mấy chữ kia rồi không nói gì nữa, đôi mắt xinh đẹp liền âm ỉ xuống.

.

Ngày kế Chân Bảo Lộ đến phủ An Quốc Công gặp Tiết Nhượng. Chân Bảo Lộ lo lắng không yên để một mình muội muội đi, nên muốn đi cùng nàng, chỉ là Chân Bảo Lộ nghĩ tới mấy ngày nay tỷ tỷ không tiện, nên nói hết lời khuyên nàng ta ở trong phủ đợi. Dù sao nàng chỉ đến phủ An Quốc Công thôi, không có gì phải lo lắng.

Về phần khác, Chân Bảo Lộ không biết khẩu vị của Tiết Nhượng, nên theo khẩu vị bản thân chuẩn bị một chút điểm tâm. Bên người Tiết Nhượng không có người chiều cổ, mà hân đối với bản thân cũng không để tâm. Tính tình nam nhân đều là như vậy, dù cho cẩn thận như thế nào, trong việc tự chăm sóc mình, luôn là qua loa đại khái, có việc gì cũng không coi đó là vấn đề. Nghĩ đến như vậy, nếu sớm cưới một người thê tử, thì tốt rồi.

Hôm nay Hương Hàn đi cùng Chân Bảo Lộ, trên xe ngựa, nàng ta nhìn tiểu thư nhà mình nói: “Tiểu thư, hôm qua người ngủ không được ngon giấc, nếu không nghỉ một lát trước đi.”

Chân Bảo Lộ nói không cần, giờ tay vén màn lên nhìn. Tiểu cô nương thường ngày hoạt bát tươi đẹp, lúc này nhàn nhạt nhũn nhĩ, cả người giống như phủ một tầng sương mù mỏng nhạt, tăng thêm vài phần u buồn. Nhưng tiểu cô nương cùng tuổi như Chân Bảo Lộ, vốn nên là tuổi không cần quan tâm, mỗi ngày có ưu sầu, bất quá là vì sáng mai mặc xiêm y gì mang trang sức gì.

Nàng hạ màn xuống, đột nhiên hỏi Hương Hàn: “Người cảm thấy Đại Biểu Ca đối với ta rất tốt sao?”

Hương Hàn nhìn tiểu thư nhà mình, thấy cặp mắt xinh đẹp trong suốt ngập nước của tiểu thư, đang nhàn nhạt nhìn mình, cả người nàng có chút ngơ ra thần thờ.

Hương Hàn không hoạt bát như Hương Đào, làm việc cũng trầm ổn hơn, không vội trả lời, suy nghĩ mới lên tiếng: “Xưa nay tụi nó tỷ đều thấy rõ Tiết công tử đối với tiểu thư rất tốt. Cho dù tiểu thư chỉ xem Tiết công tử giống như ca ca ruột.”

Đúng vậy a. Giống như ca ca ruột. Chân Bảo Lộ trầm nghĩ.

Nàng tán đồng gật gật đầu: “Ta cũng hiểu được, Đại Biểu Ca đối với ta rất tốt.”

Hương Hàn cười cười, trong lòng suy nghĩ: Đâu chi là rất tốt? Tiết Đại công tử đối với tiểu thư quả thực là tốt không còn gì để nói, nếu không phải hai năm trước tiểu thư nhà nàng tuổi còn nhỏ, vẫn còn là con nít, nàng quả thật muốn nghĩ tới phương diện khác. Bất quá, thật ra nàng vẫn nhớ kỹ, ban đầu tiểu thư thích ở cùng Đại công tử của phủ Trường Trữ Hầu nhất, phủ Trường Trữ Hầu là nhà mẹ đẻ của phu nhân, người hai nhà thường xuyên qua lại, nên tiểu thư thường bám theo Từ công tử. Bất quá sau tám tuổi, tiểu thư rõ ràng trưởng thành hơn, lập tức trở nên hiểu chuyện.

Sau đó Chân Bảo Lộ không nói gì nữa, hai tay ngay ngắn đặt trên gối, rất có dáng vẻ. Khi đến phủ An Quốc Công, Hương Hàn mới đỡ Chân Bảo Lộ xuống xe ngựa.

Chân Bảo Lộ có quan hệ tốt với Tiết Nghi Phụng, cũng thường xuyên tới phủ An Quốc Công, lúc này đi vào, dĩ nhiên đã quen thuộc.

Chân Bảo Lộ tới Như Ý Đường gặp Tiết lão thái thái trước, đi qua liền nghe bên trong vô cùng náo nhiệt, hình như là có khách.

Tiết lão thái thái ngồi ở ghế chủ vị, thấy Chân Bảo Lộ đi vào, liền mỉm cười hướng về phía nàng vẫy vẫy tay.

Nhìn thấy Tiết lão thái thái, Chân Bảo Lộ cũng cười. Vài năm nay Tiết lão thái thái càng lúc càng thích Chân Bảo Lộ, nàng còn thông tuệ nhu thuận, hẳn là Tiết lão thái thái đã coi nàng như cháu ngoại mà yêu thương, ngay cả ngoại tổ mẫu Từ lão thái thái của Chân Bảo Lộ, cũng chưa chắc dễ tâm bằng Tiết lão thái thái.

Chân Bảo Lộ vội vàng đi tới hành lễ.

Vương thị và mấy phu nhân trong nhà cũng ở đây, mà ngồi bên cạnh Tiết lão thái thái, chính là Lư thị mới gặp được hôm qua. Hôm nay Lư thị cố ý qua đây, cách ăn mặc cũng tự nhiên thoải mái, một thân bôi từ màu hồng lệ chi thêu nhánh bồ đào quanh thân áo như ẩn như hiện, đoan trang quý khí, tươi cười điềm tĩnh, cực kì thân thiết.

Chân Bảo Lộ cũng ngoan ngoãn gọi: “Giang phu nhân.”

Lư thị mỉm cười gật đầu, hâm mộ nói với Tiết lão thái thái: “Lão phu nhân quả nhiên là có phúc khí, nhìn xem Lộ nhi này, xinh đẹp khéo léo, nếu để cho ta mỗi ngày nhìn thấy, cơm cũng có thể ăn nhiều hơn một chén.”

Tiết lão thái thái nghe xong cười không ngừng, nhưng không thể không nói, cháu gái này bộ dáng quả thực rất trưởng thành.

Kỳ thật hôm nay Chân Bảo Lộ cũng không có ăn mặc tỉ mỉ, trên người mặc xiêm y màu xanh nhạt đơn giản khiêm tốn, tóc đen như mây chải song thùy kể, bím tóc tinh tế buông thông trước ngực, chỉ dùng dây buộc có hạt minh châu đơn giản, mà phần trên búi tóc cũng chỉ dùng một cây trâm vàng hoa hồ điệp khảm Hồng Bảo Thạch vô cùng đơn giản, kiểu dáng tuy bình thường, nhưng hiển lộ rõ ràng dáng vẻ quý nữ.

Tiết Nghi Phương cười nhẹ nhàng kéo tay Chân Bảo Lộ, nói: “Tiểu Lộ thật là cô nương xinh đẹp nhất trong trường nữ học chúng ta, mỗi ngày cháu nhìn xem cũng không thấy đủ đâu.”

Tiết Nghi Phương hoạt bát cười mở, thường xuyên có thể chọc cho Tiết lão thái thái vui vẻ.

Mà Vương thị đứng bên cạnh Tiết lão thái thái, nhìn thấy khuê nữ bảo bối như hoa như ngọc đứng cạnh Chân Bảo Lộ, liên tiếp bị hạ thấp, trong lòng thầm mừng thật sự là ngu xuẩn.

Bà ngó ngó Chân Bảo Lộ, hai năm trước vẫn là một dã nha đầu không có giáo dục, từ lúc vào trường nữ học, thoáng cái như trở thành thiếu nữ mười tám, so với mẫu thân Từ thị của nàng còn dịu dàng người ta hơn. Nhưng bà lại không thể gây khó khăn được... Vương thị thấy Tiết lão thái thái đối đãi với Chân Bảo Lộ như thế, rõ ràng không phải cháu gái ruột, mà dáng vẻ này của lão thái thái quả thực đã thương yêu nàng ta như cháu gái ruột vậy.

Đang nói chuyện, liền nghe được một giọng nói êm dịu mềm mại, kêu một tiếng “Nương”, sau đó bước chân chân ngắn nhỏ nhún “cộp cộp cộp” Chạy đến bên cạnh Lư thị, đưa hai tay lên với Lư thị nói: “Nương, thơm không?”

Là một bé gái mặc váy hồng nhạt chải song nha kế, khoảng chừng bốn năm tuổi.

Tay nhỏ múp míp của bé gái cầm một cành kim quế, hương thơm ngào ngạt, cực kì dễ ngửi.

Chân Bảo Lộ biết, bé gái đó là con gái duy nhất Giang Mi của Giang phu nhân, hôm qua chơi cùng Vinh nhi bị nhốt trong lầu các. Nàng nhìn tiểu cô nương, dung mạo giống Lư thị, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng nõn, ngũ quan không tính xuất chúng, nhưng thanh tú dễ nhìn, một đôi mắt linh động trong suốt. Hơn nữa giữa ấn đường của Giang Mi còn có một chấm nho nhỏ, chính là nốt ruồi chu sa tựa như hạt gạo, cực kì xinh đẹp.

Giang Mi đưa hoa quế cho Lư thị, rồi sau đó chớp chớp mắt to ướt át, cười với Chân Bảo Lộ: “Tiên nữ tỷ tỷ.”

Chân Bảo Lộ cười cười, thầm nghĩ tiểu Giang Mi chẳng những đáng yêu, miệng mồm cũng ngọt, khó trách tối hôm qua Vinh nhi cứ nhắc mãi.

Lư thị cũng cười, hướng về phía tiểu Giang Mi nói: “Mi Mi ngoan, đây là Lộ tỷ tỷ, là tỷ tỷ của Vinh ca mà hôm qua cùng chơi với Mi Mi đó.”

Trí nhớ bé gái không được tốt, có điều chuyện tình hôm qua quá mức ấn tượng và sâu sắc, tiểu Giang Mi rất nhớ rõ.

Giang Mi mềm mại gọi: “Lộ tỷ tỷ.” Sau đó lo lắng nói, “Lộ tỷ tỷ, Vinh ca ngã bệnh sao? Như thế nào hôm nay không cùng đi với Lộ tỷ tỷ? Mi Mi muốn cùng chơi với Vinh ca.” Tuổi còn nhỏ, nhưng đã biết nhớ mong người khác rồi.

Chân Bảo Lộ thấy tiểu cô nương nhỏ nhắn mềm mại như vậy, đích xác khiến người yêu thích, thoáng cúi người khẽ véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của bé, nói: “Hai ngày này Vinh nhi vẫn còn cần nghỉ ngơi, mấy ngày nữa Lộ tỷ tỷ dẫn hân tới chơi cùng Mi Mi, được không?”

Giang Mi giương mắt lên, âm thanh non nớt nói: “Được nha được nha.” Bộ dáng cực kỳ hoan nghênh bọn họ đến làm khách.

Hôm qua Chân Bảo Lộ nghe nói Giang Mi không có chuyện gì, hiện nay nhìn bé hoạt bát đáng yêu, quả thật là không có chuyện gì, trong lòng cũng yên tâm.

Lư thị ôm khuê nữ đáng yêu vào lòng, nghĩ tới chuyện tình hôm qua, cũng vô cùng hoảng sợ.

Bên này Lư thị nói chuyện cùng Tiết lão thái thái, còn Tiết Nghi Phương dẫn Chân Bảo Lộ đến Tứ Hòa Cư của Tiết Nhượng. Mới đi ra ngoài, Tiết Nghi Phương liền nhíu mày nói: “Mấy ngày này sợ là đại ca của ta phải tình duyên trong phủ rồi...”

Trong lòng Chân Bảo Lộ lập tức run lên, bước chân khựng lại, nhìn về phía Tiết Nghi Phuong: “Đại Biểu Ca bị thương rất nghiêm trọng sao?”

Tiết Nghi Phuong hơi sững sờ, hỏi: “Hôm qua không phải muội cũng ở đó sao?” Ý tứ này đó là, bọn họ đều nhìn thấy, sao còn hỏi nàng?

Chân Bảo Lộ có chút xấu hổ, nhưng xưa nay không chuyện gì mà nàng không nói với Tiết Nghi Phuong, nên thực sự nói: “Hôm qua muội chỉ lo nghĩ tới Vinh nhi, trái lại không chú ý tới Đại Biểu Ca.”

Sao Tiết Nghi Phuong không biết tính Chân Bảo Lộ, nói hơi khó nghe, đó là người kiêu ngạo không có lương tâm, đặc biệt người càng thân thiết, lại càng dễ dàng xem nhẹ. Bất quá Tiết Nghi Phuong cũng không tiện nói nàng, chỉ có vênh môi nói: “Rất nghiêm trọng đấy, nghe ý của đại phu, là bị vật nặng béc chấy đập vào, không khéo là, đập ngay vào vết thương cũ trên cánh tay phải.”

Nghe Tiết Nghi Phuong không mặn không nhạt miêu tả, Chân Bảo Lộ kinh hồn táng đảm, hai tay của nàng trong tay áo nắm chặt, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc ấy nguy hiểm như thế nào. Nhưng nàng nhớ rõ lúc hấn cứu hai đứa bé ra, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, nàng có nói nhiều hơn nữa cũng không làm được gì, chỉ nhìn Tiết Nghi Phuong nói: “Bây giờ Đại Biểu Ca đang nghỉ ngơi sao? Muội tới có tiện hay không?”

Tiết Nghi Phuong là người thông tuệ tinh ranh, sao không biết tấm lòng của đại ca đối với Chân Bảo Lộ? Lập tức kéo tay Chân Bảo Lộ đi tới Tứ Hòa Cư, vừa đi vừa nói: “Đại ca của ta không nghỉ ngơi, đoán chừng lúc này đang rất nhàm chán, đúng lúc, muội hãy đến trò chuyện cùng ca ca đi.”

Đến bên ngoài Tứ Hòa Cư, gã sai vặt Trường Sinh hầu hạ Tiết Nhượng đang đứng ở bên ngoài, thấy Tiết Nghi Phuong và Chân Bảo Lộ đi tới, vội vàng hành lễ nói: “Nhị tiểu thư, biểu cô nương.”

Tiết Nghi Phuong gật đầu, đưa Chân Bảo Lộ đi vào. Sau khi dẫn Chân Bảo Lộ vào, Tiết Nghi Phuong mới cười cười, bản thân lặng lẽ trốn ra.

Lúc Chân Bảo Lộ tiến vào phòng ngủ, Tiết Nhượng đang dựa vào gối ngồi trên giường, đọc sách, chỉ có điều dùng là tay trái.

Chân Bảo Lộ nhìn thấy càng thêm áy náy. Đang muốn xoay sang nói với Tiết Nghi Phuong, thì đã không thấy bóng dáng nàng ta đâu.

Chân Bảo Lộ chịu thua, nếu đã đến rồi, chỉ có thể kiên trì đi qua.

Lúc này Tiết Nhượng mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Tóc đen bung xỏa, toàn thân chỉ mặc tấm y màu trắng, gương mặt tuấn tú trầm ôn lạnh nhạt, giống như thường ngày, nhàn hạ ngồi đọc sách mà thôi, chỉ là môi mỏng có hơi chút tái nhợt.

Tiết Nhượng lẳng lặng nhìn tiểu cô nương đi tới, thấy hôm nay nàng không giống như mọi khi, vừa thấy hấn liền cười nhẹ nhàng kêu biểu ca, mà điệu bộ này, trái lại có chút không tự nhiên và xa lánh.

Cho nên hấn khẽ cười cười nói trước: “Lộ biểu muội.”

Nam tử tóc mai tựa như đao cắt, mày đen như mực, áo trắng tóc đen, tuấn mỹ vô song, bàn tay to thon dài cầm sách, càng thêm ôn nhuận nho nhã, hình ảnh như vậy, thật sự đẹp như tranh vẽ.

Chân Bảo Lộ thoáng khựng lại, rồi mới đi tới nói: “Đại Biểu Ca.” Lại giờ lên hộp đựng thức ăn bằng gỗ khắc hoa hồng trong tay, cong môi cười cười nói: “Ta mang một ít thức ăn đến cho huynh, không biết huynh có thích ăn hay không.”

Tiết Nhượng nói: “Vừa vặn ta cũng có hơi đói rồi.”

Chân Bảo Lộ nghĩ, Đại Biểu Ca thật quá nể mặt, lập tức đem hộp đựng thức ăn để sang một bên.

Hộp đựng thức ăn có tổng cộng ba tầng, mỗi tầng đều bày món điểm tâm mà nàng thích ăn nhất, tầng trên là bánh xốp hoa mai, đây là sở trường của Cát ma ma, nàng đặc biệt để nữ đầu bếp trong phòng bếp nhỏ của mình theo Cát ma ma học, bất quá vẫn là Cát ma ma làm ăn ngon hơn chút. Thường ngày nàng muốn ăn sẽ bảo nữ đầu bếp của phòng bếp nhỏ làm, nhưng lúc này đến thăm Tiết Nhượng, nên nàng cố ý làm phiền Cát ma ma. Hai tầng còn lại, một tầng là bánh đậu xanh, một tầng là bánh mít táo.

Chân Bảo Lộ giương mắt hỏi hấn: “Đại Biểu Ca ăn cái nào trước?”

Tiết Nhượng nhìn điểm tâm xanh xanh hồng hồng, trong lòng cười cười, biết đây đều là món ăn nàng thích, mới nói: “Sao cũng được.” Sau khi nói xong cảm thấy quá miễn cưỡng, liền nói thêm một câu, “Ta đều thích.”

Vốn là Chân Bảo Lộ không yên lòng, nhất thời thoải mái hơn, khẽ cười cầm một cái bánh xốp hoa mai đưa cho hấn, nói: “Ném thử cái này trước đi.”

Tiết Nhượng đưa tay đón nhận, tay trái vốn đang cầm sách, lúc này tự nhiên là muốn đặt xuống. Chân Bảo Lộ nhìn, không nói gì, chỉ là lúc Tiết Nhượng tiếp nhận bánh xốp hoa mai, mới cầm sách trong tay hấn hỏi: “Đại Biểu Ca đang đọc gì đó... Bình pháp?” Nàng thấy tò mò, nói, “Đại Biểu Ca thích xem cái này sao?”

Tiết Nhượng thấy nàng hiếm khi hiếu kỳ như vậy, liền gật đầu nói: “Ừm, tùy tiện xem thôi.”

Chân Bảo Lộ nghĩ nhiều rồi đi, dù sao Đại Biểu Ca là nam tử, lại thích tập võ, xem binh pháp cũng rất bình thường. Nàng cầm sách trong tay, ngẩng đầu nhìn hán ăn bánh xốp hoa mai, mới ngưng ngưng nói: “Hôm qua Đại Biểu Ca cứu Vinh nhi, ta cực kỳ cảm kích. Nhưng khi đó ta chỉ lo lắng cho Vinh nhi, cho nên mới quên mất huynh...” Nàng biết mình làm không đúng, cũng sẽ không cho bào chữa cho bản thân.

Tiết Nhượng dừng một chút, giờ mới hiểu nguyên nhân hôm nay nàng tới đây, nói: “Không sao.”

Chân Bảo Lộ biết Tiết Nhượng nhất định sẽ nói không sao, nhưng có phải thật sự không sao hay không, nàng lại không biết. Bản thân mình rõ ràng nhất loại cảm giác này. Chân Bảo Lộ giương mắt lên, nhìn nam tử ngồi trên giường, chỉ cảm thấy Tiết Nhượng như vậy, vẫn nhã hơn nhiều so với ngày thường.

Chi lan ngọc thụ, thanh phong nhả nguyệt, chính là như vậy.

Chân Bảo Lộ mở cuốn binh thư ra, nói với Tiết Nhượng: “Nếu tay của Đại Biểu Ca bất tiện, ta có thể thay huynh đọc, có được hay không?” Nàng là người biết sai nên sửa, hiểu được bồi thường, Tiết Nhượng vì cứu đệ đệ của nàng mà bị thương, nếu nàng không làm chút gì, trong lòng sẽ thấy không yên tâm.

Tiết Nhượng nhìn bộ dáng hung trí bùng bùng của tiểu cô nương bên giường, liền nói: “Được, vậy thì làm phiền Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nói không khách khí, lúc này lật ra một trang đọc.

“Binh giả, quý đạo dã. Có thể mà tỏ ra không thể, dùng mà tỏ ra không cần, gần mà tỏ ra xa, xa mà tỏ ra gần. Lợi ích mà cảm dỗ, loạn mà thủ, thực mà phòng bị, cường mà phòng tránh, giận mà ngăn trở, hen mọn mà kiêu căng, ần mà lao, gần mà xa...”

Bánh xốp hoa mai trong tay đã ăn hết.

Tiết Nhượng thoáng giương mắt, nhìn tiểu cô nương bên cạnh, miệng nhỏ phẩn hồng khi đóng khi mở, rừ mi mắt đọc binh thư. Nàng có giọng nói trong veo, đọc binh thư vô vị buồn tẻ như vậy, cũng rất êm ái mềm mại, giống như một ca khúc du dương kéo dài.

Tiết Nhượng lẳng lặng ngắm nàng, lúc nàng học bài rất hay nhúc nhích, vừa lúc hôm nay mang cặp khuyên tai tơ vàng treo châu, cũng lắc lư theo nàng, rung động mấy cái, thật chói lọi, cực kì óng ánh. Nhưng không bằng đôi mắt nàng.

Ánh mắt tới lui lưu luyến ở vành tai và gương mặt của nàng, sau đó ma xui quỷ khiến rơi vào vạt áo của nàng, bím tóc tinh tế buông thông trước ngực, dây buộc đính châu ở đuôi tóc nhẹ nhàng đung đưa, lúc thì rơi vào gò núi tròn trịa, lúc thì rơi vào giữa khe cốc sâu thẳm... Ánh mắt Tiết Nhượng trầm xuống, lặng lẽ chuyển mắt đi, quay mặt về hướng khác, thoáng vén chăn gấm chỗ hai chân, che kín chỗ này lại, để ngừa bị nàng phát hiện.

Thanh âm say nồng của tiểu cô nương còn tại bên tai, hai người ngồi gần nhau, có thể ngửi được rõ ràng hương thơm trên người nàng.

“Lộ biểu muội.” Bỗng nhiên hán lên tiếng.

Vốn Chân Bảo Lộ đang cảm thấy binh thư thật buồn tẻ, bất quá hán thích nghe, nàng mới đọc, lúc này bỗng nhiên nghe hán kêu, nàng dừng lại, quay đầu nhìn hán: “Đại Biểu Ca?”

Tiết Nhượng từ tốn nói: “Ta có chút khát, Lộ biểu muội có thể rót ly nước cho ta không?”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới nghĩ đến, ăn điểm tâm, nhất định sẽ khát nước, lập tức đặt binh thư trong tay xuống, nói: “Ừm, để ta đi rót cho huynh.”

Nàng đi đến bàn vuông chân cong khắc hình đoá sen bên cửa sổ, cầm lấy ly sứ trắng rót nước, rồi một lần nữa đến bên giường, cầm ly đưa tới.

Tiết Nhượng nhìn bàn tay nhỏ tuyết trắng trước mặt, dừng một chút, mới nhận lấy cái ly, uống.

Chân Bảo Lộ chỉnh lại làn váy rồi lại ngồi xuống, thấy hán uống nước, cổ họng kịch liệt chuyển động, nghĩ rằng bánh xốp hoa mai quả thật rất khô khan. Hán rừ mi mắt, lông mi đen dày giống như hai cánh quạt, xinh đẹp khiến người ghen tị.

“Đại Biểu Ca.” Bỗng nhiên nàng kêu hán.

Tiết Nhượng chính đang uống nước, nghe nàng gọi, mới nghiêng đầu nhìn nàng, môi mỏng hé mở nói: “Làm sao vậy?”

Chân Bảo Lộ nhìn gương mặt đẹp trai của nam tử trước mặt, do dự một lúc, một đôi mắt to nhìn vào mặt hán, chậm rãi mở miệng hỏi: “Huynh...có phải yêu thích ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Ngồi trên giường, khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng của nam tử lập tức ửng hồng. Điều nói cô nương gia thẹn thùng e lệ là kiều mỹ nhất, nhưng đại nam nhân đồ mặt, dáng vẻ cũng đáng yêu không thua bao nhiêu.

Chân Bảo Lộ nhìn hấn nháy cũng không nháy, khe khẽ cắn cắn môi. Nếu nói lúc trước vẫn là suy đoán, như thể hiện nay nàng có thể xác định ---- hấn thật sự thích nàng!

Chân Bảo Lộ bần khoản bất an nắm chặt hai tay, không biết nên như thế nào cho phải. Đây là thói quen nhỏ của nàng, khi khẩn trương hoặc là không biết làm sao, thích nắm chặt hai tay gầy đầu ngón tay của mình. Nàng cúi đầu trầm tư một lúc, thật lâu cũng không có nghe được câu trả lời của hấn. Đại khái là hấn hơi bối rối.

Chân Bảo Lộ bình tĩnh lại giường mắt lên, xem xét hấn, thấy hấn cũng vừa lúc nghiêng đầu nhìn nàng. Tầm mắt của hai người chạm nhau, thêm vào lúc này mới vừa hỏi vấn đề kia, trái lại nhất thời có chút xấu hổ. Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Huỳnh vẫn là đừng yêu thích ta...”

Tiết Nhượng đang lo không biết nên trả lời như thế nào, nhưng ngay sau đó nghe được những lời này của nàng, lập tức đổi sắc mặt. Trong lòng mới vừa rồi tựa như pháo hoa bắn ra, sáng lạn sáng rực, lại lập tức bị nước đá dội ướt, vang lên xì xì, khói trắng nghi ngút, vùng vầy suy tàn.

Về mặt của hấn hồ hững, thấy bộ dáng nàng phiền não, vẫn mở miệng hỏi: “Vì sao?”

Chân Bảo Lộ không dám nhìn vào mắt hấn, chậm rãi đứng lên, đứng bên cạnh hấn, nói: “Ta không cần.” Nàng thật sự không cần, đời này mặc dù nàng học tốt hơn, nhưng tỷ tỷ so với nàng học càng giỏi, dung mạo của nàng so với những tiểu cô nương khác xinh đẹp hơn, nhưng Đại Biểu Ca cũng không phải người nông cạn như vậy. Nàng nói, “Đại Biểu Ca, chúng ta chỉ là biểu huynh muội, không có gì khác, ta cũng chỉ có thể coi huỳnh là biểu ca tốt, việc khác, ta đều không có nghĩ qua...”

Kỳ thật nghĩ tới ngày sau mình sẽ gả cho dạng người gì, nàng đích xác không có nghĩ tới Tiết Nhượng.

Hôm qua hấn ngăn đón nàng, dừng cảm quên mình tiến vào lầu các Cửu Vinh nhi, trong lòng nàng có xúc động. Tối hôm qua nàng ngủ không được, cũng nghĩ rất nhiều. Khi còn bé hấn đối tốt với nàng còn cho qua được, nhưng hôm nay nàng đã là đại cô nương, có một số việc, không đơn thuần là tình huynh muội đơn giản như vậy. Nàng không nghĩ tới thích hấn, cho nên không thể trở mặt nhìn hấn thích mình, trong lòng nàng không đâu được chuyện gì. Nếu đã đoán được, liền hy vọng đi xác nhận, sau đó nghĩ muốn sớm cắt đứt đoạn cảm tình này.

Có thể trải qua chuyện hôm nay, nàng không có cách nào cùng Tiết Nhượng thân thiết giống như trước. Bất quá như vậy cũng được, dù sao cũng hơn vẫn khiến hấn có chấp.

Hấn không nói chuyện, nàng hơi không được tự nhiên, khẩn trương lên, hô hấp trước ngực lên lên xuống xuống càng dồn dập. Lúc sau rốt cục nổi lên dũng khí, lẳng lặng nhìn hấn, nói: “Hai ta không được.”

Lúc này, Tiết Nhượng làm sao còn muốn nói gì, chỉ có mở miệng hỏi: “Chưa thử qua, làm sao mà biết không được?”

Nàng ngăn người, đối diện với đôi mắt thâm trầm sâu xa đen láy của hấn, hơi kinh ngạc. Mặc dù nàng chưa đến tuổi cập kê, nhưng biết rõ hấn nói “thử” là có ý gì. Nhưng loại sự tình này, có thể tùy tiện thử sao? Nếu không có kết quả, về sau ngay cả biểu huynh muội cũng khỏi phải làm rồi.

Nàng lắc đầu, chân thành nói: “Thật không được.”

Tiết Nhượng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêm túc, lời nói quả quyết như thật. Tay nhỏ mảnh khảnh nắm chặt, các đốt ngón tay hiện ra màu sắc rõ ràng, lộ vẻ khẩn trương. Thình thoảng nàng liếc nhìn hấn, giống như sợ hấn nói ra cái gì nữa khiến nàng không tiếp nhận nổi.

Đích xác Tiết Nhượng nghĩ muốn nói thêm gì đó, dù sao chỉ trong nháy mắt tâm tình xoay chuyển lên trời xuống đất, đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được.

Thật lâu, hấn nhàn nhạt nhìn ra chỗ khác, nói: “Ừm, ta biết rồi.” Cuối cùng hấn vẫn không muốn làm khó nàng.

Chân Bảo Lộ còn tưởng rằng hấn có thể sẽ nói tiếp gì đó, nghe như vậy, trái lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Kỳ thật nàng biết, loại chuyện này không coi là sai, không có ai quy định người khác thích mình đối tốt với mình thì nàng phải thích đối phương. Nhưng Tiết Nhượng không giống người khác, nàng không thể cự tuyệt hấn giống như lần nàng trực tiếp cự tuyệt Thẩm Nhị công tử. Nàng vụng trộm đánh giá sắc mặt của hấn, nghĩ tới nếu hấn nói đã hiểu rõ, như thế chuyện này coi như cho qua.

Cứ như vậy... cho qua.

Chân Bảo Lộ vẫn về đầu ngón tay của mình, rõ ràng đã kết thúc, cảm giác có chút không thoải mái. Sau đó mới nhìn ly trà cứng nhắc trong tay hấn, bên trong đã cạn. Nàng thật cẩn thận hỏi: “Đại Biểu Ca, huỳnh còn muốn uống nước không?”

Hấn không nói gì, suy nghĩ một chút rồi lại đưa ly trà tới. Chân Bảo Lộ hiểu ý, rừ mi mắt nhận lấy ly trà, sau đó đến bàn bên cửa sổ mới vừa rồi rót thêm nước. Nàng nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, thở dài thậm thụt, lúc này lại không vội đi qua, miễn cho cách quá gần lại xấu hổ.

Nàng đứng ở nơi đó, thật lâu mới quay đầu nhìn hấn, nói: “Đại Biểu Ca, huỳnh nghỉ ngơi thật tốt đi, ta đi trước đây.”

Lúc này, hiển nhiên nàng không thể tiếp tục ở lại, thấy hấn không nói gì khác, liền nhấc váy vội vàng vàng chạy ra ngoài, giống như chạy chậm một chút, sẽ bị lão hồ phía sau cắn vào cổ vậy.

Tiết Nhượng ngược mặt lên, nhìn theo bóng lưng vội vàng của nàng chạy ra ngoài, đến khi không thấy bóng người nữa, mới nghiêng đầu, nhìn điểm tâm xanh xanh hồng hồng... đặt bên cạnh.

Nam nhân luôn không thích ăn đồ ngọt ngấy gì đó, hấn cũng vậy. Hấn ngồi yên lặng, lúc sau mới đưa tay trái ra cầm một miếng bánh, há mồm, cắn một ngụm.

Chân Bảo Lộ đi ra từ Tứ Hòa Cư của Tiết Nhượng, liền chuẩn bị trở về. Khi đi đến tiền viện, nghe được một thanh âm ngọt ngào đang gọi nàng. Nàng xoay người lại, nhìn bé gái y hệt bánh trôi màu hồng nhạt đang ngẩng đầu gọi nàng, “Lộ tỷ tỷ.”

Đúng là Giang Mi mới vừa rời gặp ở chỗ Tiết lão thái thái, bên người là Lư thị.

Nếu đã gặp được, Chân Bảo Lộ đi tới chào hỏi.

Lư thị hỏi: “Tiểu Lộ chuẩn bị trở về à?”

Chân Bảo Lộ gật đầu, nói: “Dạ. Hôm nay cháu chỉ xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều phải đến trường nữ học nữa.”

Mặc dù Lư thị mới vừa trở về Hoàng Thành không lâu, nhưng cũng biết tiểu thư tuổi còn trẻ của phủ Tề Quốc Công, thanh danh tại trường nữ học vô cùng tốt. Lư thị nói: “Chúng ta cũng tiện đường, nếu không thì để ta đưa cháu về phủ.”

Giang Mi đang nhu thuận đứng bên cạnh Lư thị, nghe lời này, cũng hưng phấn ngẩng mặt tươi cười, cặp mắt trong suốt lóe sáng, nốt ruồi chu sa ở mi tâm càng dễ nhìn hơn, đưa tay nắm lấy ống tay áo của nàng, tiếng nói mềm mại: “Lộ tỷ tỷ, cùng đi nha.”

Chân Bảo Lộ biết, Giang phủ đích xác tiện đường với phủ Tề Quốc Công, mà Giang phu nhân đã mở miệng, vội lại nàng cũng thiết tình thích tiểu Giang Mi đáng yêu này, lúc này liền đáp ứng: “Vậy thì làm phiền phu nhân rồi.”

Giang Mi y hệt tiểu đại nhân lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phiền, không phiền.” Lúc trước Giang Viễn Sơn nhậm chức ở Liễu châu, nên tiểu Giang Mi được sinh ra ở Liễu châu, giọng điệu nói chuyện cũng giống cô nương Liễu châu vậy, mềm mại từ tốn, bộ dáng không nhanh không chậm.

Đã không phiền, Chân Bảo Lộ đành phải lên xe ngựa của Lư thị, còn Hương Hàn, thì lên xe ngựa nàng dùng đi tới lúc ban đầu, đi theo phía sau xe ngựa của Giang gia. Giang Mi cực kỳ thích Chân Bảo Lộ, Chân Bảo Lộ muốn ôm nàng ngồi lên đùi, nhưng tuy bé gái còn nhỏ tuổi, lại được giáo dưỡng vô cùng tốt, đoan đoan chính chính ngồi bên cạnh Chân Bảo Lộ, bộ dáng cực kì nhu thuận. Bé nghiêng đầu hỏi nàng: “Lộ tỷ tỷ, tay đại ca ca còn đau không? Vừa rồi muội nhìn thấy, tay đại ca ca quấn băng gạc đấy.”

Chân Bảo Lộ nghĩ tới tay phải của Tiết Nhượng không thể động đậy, thì nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Giang Mi trấn an, nói: “Mi Mi yên tâm, đại ca ca rất nhanh sẽ khỏe thôi.”

Giang Mi liên tục đáp dạ, rồi nói: “Đại ca ca tốt như vậy, nhất định sẽ khỏe lại.”

Chân Bảo Lộ nghĩ mặc dù tiểu Giang Mi là cục vàng của Lư thị, khuê nữ duy nhất, thiên kiều bách sủng, nhưng không có bị nuông chiều, mà là được giáo dưỡng cực kỳ tốt. Tính tình như vậy, trưởng thành cũng là một tiểu cô nương rất tốt vô cùng có tu dưỡng.

Chỉ là bé gái mới bốn tuổi, xe ngựa lao đảo, nói cùng Chân Bảo Lộ một lúc, thì đã hơi mệt. Lư thị ôm khuê nữ đến trong lòng, dỗ nàng ngủ, mới thương tiếc hôn lên gương mặt mềm mại của khuê nữ.

Chân Bảo Lộ hâm mộ nhìn, nói: “Mi Mi thật đáng yêu.”

Lư thị khẽ mỉm cười, nhìn bé gái nhu thuận ngủ yên trong lòng, nói: “Đúng vậy, tuy Mi Mi còn nhỏ tuổi, nhưng luôn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện...” Lại nghĩ tới chuyện tình hôm qua, trong lòng Lư thị vẫn hơi run sợ, nhìn Chân Bảo Lộ nói, “Hôm qua nếu không phải có Tiết Đại công tử cứu Mi Mi ra, ta không biết nên làm sao bây giờ.”

Chân Bảo Lộ tươi cười bị khựng lại, “Dạ.” một tiếng.

Lư thị lại nói: “Mới vừa rồi ta tán gẫu với lão thái thái, vừa nghe Tiết Đại công tử còn chưa thành thân, trái lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Tiết Đại công tử đã gần hai mươi rồi đúng không?”

Chân Bảo Lộ gật gù đầu, nói: “Mười chín rồi.”

Lư thị nói: “Còn không phải sao, đã mười chín. Nếu là con ta, mười chín tuổi, khẳng định ta sẽ rất sốt ruột. Tuy nói đã lâu ta không về Hoàng Thành, nhưng công tử trong Hoàng Thành như thế nào, ta cũng là có chút rõ ràng. Tiết Đại công tử văn võ song toàn, nhân phẩm tốt lại có thiện tâm, ngược lại ta chưa từng gặp qua ai xuất sắc giống hấn như vậy. Mà việc hôn sự còn chưa định xuống, quả thật có chút không thể hiểu nổi.” Giọng điệu của Lư thị tất cả đều là tiếc hận, đại khái là ý, tất cả cô nương ở Hoàng Thành đều giống như không có mắt, nam tử tốt như vậy mà không cướp đoạt.

Lư thị cũng thực lòng tán thưởng Tiết Đại công tử, nếu không phải mình chỉ có một khuê nữ là Giang Mi, tuổi còn quá nhỏ, bà khẳng định sẽ đem con rể tốt như vậy về nhà. Lư thị không coi Chân Bảo Lộ như người ngoài, lúc này mới có lời gì đều nói thẳng, còn nữa bà cũng nhìn ra cảm tình biểu huynh muội giữa Chân Bảo Lộ và Tiết Đại công tử rất tốt, nên nói một chút cũng không sao. Nhưng qua một hồi, bà thấy tiểu cô nương bên cạnh đột nhiên im lặng, mới ý thức tới loại chuyện này, không nên nói cùng tiểu cô nương chưa xuất giá.

Tiểu cô nương da mặt mỏng, không thể nói đến việc hôn sự với người ngoài. Là chính bà nghĩ không chu đáo rồi. Lư thị âm thầm cười cười, lại cẩn thận nhìn tiểu cô nương bên cạnh, càng xem càng thấy xinh đẹp.

Lư thị nghĩ tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, đứng cùng Tiết Đại công tử, đúng là vô cùng xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Xe ngựa đến trước cửa phủ Tề Quốc Công, Chân Bảo Lộ nhắc váy giẫm lên ghế ngựa cẩn thận bước xuống.

Giang Mi vừa tỉnh ngủ về mặt mê mang khe khẽ “A” một tiếng, nhìn thấy Chân Bảo Lộ đi xuống, mắt to chớp chớp, nhu thuận nói: “Lộ tỷ tỷ, Mi Mi đưa tỷ.” Bé gái rất ngoan ngoãn, cùng đi ra với Chân Bảo Lộ, có ý muốn đưa nàng tới cửa, tận mắt nhìn nàng đi vào.

Ban đầu Chân Bảo Lộ muốn nói không cần, nhưng Giang Mi quá mức hiểu chuyện, nàng có hơi không đành lòng cự tuyệt.

Chân Bảo Lộ thoáng nhìn tới cửa.

Trước kia mỗi lần trở về, Vinh nhi đều ở đây ngóng chờ nàng, nhưng hôm qua Vinh nhi bị kinh sợ, bị hun khói cũng nghiêm trọng hơn Giang Mi, nên vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi. Nhưng lúc này, Chân Bảo Lộ thấy một đứa nhỏ béo tròn ục ịch mặc tiểu bào màu xanh ngọc đứng trước cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn nghiêm trang, ngay khi nàng xuống xe ngựa, mới nhìn thoáng qua phía bên nàng, nhưng sĩ diện không chịu đi tới.

Nhưng thật ra Chân Bảo Lộ có chút kinh hi, không nghĩ tới Thượng nhi sẽ chờ nàng. Bất quá nàng biết, nhất định là ý của Vinh nhi. Đệ đệ của nàng là vậy, mặc dù trên mặt không chút thay đổi, nhưng rất mềm lòng.

Giang Mi đứng bên Chân Bảo Lộ, nhìn thấy bé trai đứng trước cửa, vui vẻ mỉm cười, sau đó giống như chú thỏ con “bạch bạch bạch” chạy tới, nghiêng đầu gọi: “Vinh ca ca.”

Thanh âm của bé gái ngọt ngào mềm mại, khi cười lộ lên còn lộ ra hàm răng trắng đều đặn, vừa yếu ớt vừa mềm mại hỏi, “Vinh ca ca còn khó chịu sao? Vì cái gì không nghỉ ngơi cho thật tốt, mà đã đi ra rồi?” Những đứa bé luôn luôn kết bạn rất nhanh, huống chi hôm qua tiểu Giang Mi và Vinh nhi có thể coi như là cùng trải qua sống chết, tuổi còn nhỏ, xem như rất có duyên phận.

Nàng cực kỳ quan tâm hấn, thấy hấn không tươi cười sáng lạn giống hôm qua, cho rằng vẫn còn khó chịu, liền vươn bàn tay nhỏ múp míp ra nắm lấy tay của hấn, điềm nhiên hỏi: “Nghe lời Mi Mi nha, ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi. Đến khi Vinh ca khỏe lại rồi, Mi Mi tới tìm huynh chơi cùng.”

Thượng nhi và Vinh nhi là sinh đôi, tuy rằng dung mạo của hai tiểu tử kia rất giống nhau, chỉ là Thượng nhi hơi cao hơn Vinh nhi một chút, cũng không béo tròn như Vinh nhi, người bên cạnh liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Nhưng tiểu Giang Mi mới bốn tuổi, làm sao biết tiểu ca ca có gương mặt không chút thay đổi trước mắt không phải Vinh nhi chơi đùa cùng nàng hôm qua.

Con người mắt đen như mực của Thượng nhi nhìn bé gái trắng nõn trước mặt, rồi cúi đầu đứng im, sau đó mím môi, một chữ cũng không nói. Chỉ là tiểu tử kia luôn không thích người ngoài chạm vào, trái lại lúc này vẫn cứ để cho tiểu Giang Mi nắm tay hấn.

Ồ?

Giang Mi phiền não cau mày, tới cùng vẫn là một bé gái thông minh, lúc này, nhìn ra “Vinh ca ca” trước mặt có hơi khác thường, rồi sau đó nhìn Chân Bảo Lộ đứng sau lưng ra vẻ cầu cứu, gọi: “Lộ tỷ tỷ...”

Chân Bảo Lộ vốn đang lo lắng thái độ của Thượng nhi đối với Giang Mi lạnh nhạt, lúc nhìn thấy Giang Mi nắm tay hấn, Thượng nhi tất nhiên sẽ rút tay về, đang nghĩ tới nếu khiến tiểu cô nương khóc cũng không hay. Nhưng không ngờ Thượng nhi không làm gì ngoài nghiêm mặt, cũng không nói gì khác.

Theo Chân Bảo Lộ, như vậy đã xem như rất nể mặt rồi.

Chân Bảo Lộ nói với Thượng nhi: “Đây là tiểu muội muội Giang gia, kêu là Mi Mi, hôm qua chơi đùa cùng Vinh nhi.” Lại sờ sờ đầu Giang Mi, nói, “Đây không phải Vinh nhi, mà là ca ca sinh đôi của Vinh nhi, gọi là Thượng nhi.”

Giang Mi còn nhỏ tuổi, trái lại đã biết sinh đôi là gì, lúc còn ở Liễu châu, cùng chơi với nhóm bạn nhỏ, cũng có cặp sinh đôi, giống nhau như đúc. Lúc này

Giang Mi đã hiểu ra, ngượng ngùng thả tay Thượng nhi ra, cười hì hì nói: “Ngại quá, muội nhận lầm người...” Đại khái là cảm thấy vô cùng mất mặt, Giang Mi rút tay về, đáng người nhỏ nhỏ liền trốn ra sau lưng Lư thị đang đứng bên cạnh, miệng nhỏ phẩn hồng khi đóng khi mở, khe khẽ nói, “Mi Mi thật sự rất ngốc ngếch.”

Lư thị và Chân Bảo Lộ nhìn nhau cười, rồi sau đó nói với khuê nữ nhà mình: “Mi Mi ngoan, gọi Thượng ca ca đi.”

Có nương ở đây, Giang Mi cũng không phải sợ người lạ, người trốn sau lưng Lư thị liền ló đầu ra dò xét, gọi: “Thượng ca ca.” Một đôi mắt to chớp chớp nhìn Thượng nhi, giống như muốn từ trên mặt hắn tìm ra chỗ không giống với Vinh ca ca.

Thượng nhi đáp: “Giang muội muội.” Rồi sau đó tiểu đại nhân hướng tới Lư thị hành lễ, “Giang phu nhân.”

Mặc dù Lư thị thân phục Thượng nhi còn nhỏ mà đã thành thực ỷ trọng y hết người lớn, nhưng cũng biết Thượng nhi là đích trưởng tử đại phòng, hiển nhiên được ký thác kỳ vọng, sợ là từ nhỏ đã nhận giáo dục rất khắc nghiệt, cho nên mới thành tính tình như vậy. Nghĩ như thế, Lư thị lại cảm thấy đứa nhỏ này quả nhiên là nhu thuận khiến người thương tiếc.

Tiền bước Lư thị và Giang Mi, Chân Bảo Lộ mới hỏi Thượng nhi: “Vinh nhi khá hơn chút nào chưa?”

Thượng nhi ít khi có chút không yên lòng, thật lâu mới “Ừm” một tiếng. Lúc bước vào cửa, Thượng nhi lẳng lặng đứng lại, xoay người nhìn thoáng qua xe ngựa của Giang phủ đã đi xa, đầu mày nhăn lại.

Chân Bảo Lộ nhìn ra Thượng nhi khác thường, ngồi xồm xuống ngang bằng cùng hắn, nháy nháy mắt nói: “Như thế nào? Thượng nhi cũng thấy Mi Mi đáng yêu? Sau khi Thượng nhi lớn lên cưới Mi Mi làm thê tử, được không?”

Nàng vốn chỉ tùy tiện trêu ghẹo. Dù sao Thượng nhi mới sáu tuổi, Giang Mi cũng mới bốn tuổi, giữa những đứa bé, nói giỡn một chút cũng rất bình thường. Nào biết nàng vừa nói, thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mím mím của Thượng nhi đỏ lên, cặp mắt to đen khó có được lộ ra tức giận của tiểu hài tử lờm lờm một cái, sau đó hơi hơi vén áo, tỏ vẻ nghiêm túc, đôi chân ngắn tiếp tục bước đi.

Chân Bảo Lộ “Xì” cười ra tiếng.

Chân Bảo Lộ đi qua bức tường phù điêu, xuyên qua cửa thủy hoa, ở trên hành lang dài, gặp được Chân Bảo Chương. Nhị phòng ở tại tây viện, hai người xem như ít khi gặp mặt.

Hôm nay Chân Bảo Chương mặc một thân bối tử màu cam nhạt thêu hoa mai, duyên dáng thướt tha, cũng rất đoan trang thanh tú. Bên người là nha hoàn Phát Đông của nàng ta. Thường ngày Chân Bảo Chương không bao giờ cho Chân Bảo Lộ sắc mặt tốt xem, cho dù có chạm mặt, nếu có thể không chào hỏi liền không chào hỏi, dần dà lâu ngày, Chân Bảo Lộ cũng quen, nào biết hôm nay lại mím cười đón chào.

“Lục muội.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này Nhị thẩm không có ở đây, sao Chân Bảo Chương còn đối với nàng khách khí như vậy. Chân Bảo Lộ hỏi: “Tam tỷ sao còn ở trong phủ, hôm nay không tới trường nữ học học bài à?”

Chân Bảo Chương nói: “Buổi sáng có việc nên đã xin phép nghỉ.” Lại hỏi Chân Bảo Lộ, “Lục muội thì sao? Đã đi đâu vậy?”

Giờ Chân Bảo Lộ mới hiểu vì sao thái độ của Chân Bảo Chương đối với nàng tốt như vậy, nguyên lai là ở đây đợi nàng. Nàng cũng nói thật: “Hôm qua Đại Biểu Ca cứu Vinh nhi, nên hôm nay ta liền đi gặp.”

Đương nhiên Chân Bảo Chương biết, hôm qua lầu các ở hậu viện Linh Lung quán gặp hoạ hoạn, Vinh nhi và tiểu cô nương Giang phủ bị vây ở bên trong là Tiết Nhượng đứng cảm quên mình cứu hai người ra. Chân Bảo Chương vốn không thích lo đến mấy chuyện vợ vãn này, chỉ là đúng lúc bắt gặp Chân Bảo Lộ và Lư thị vội vàng đem Vinh nhi lên xe ngựa mang về phủ, mà Tiết Nhượng vì cứu người nên bị thương, cánh tay phải phồng một mảng lớn. Nàng ở trên xe ngựa thấy mà hết hồn, nhưng ngay cả một cái nhăn mày Tiết Nhượng cũng không có.

Chân Bảo Chương đã có hảo cảm với Tiết Nhượng, lại càng bội phục khí khái nam tử và sự anh tuấn uy vũ của hắn.

Chân Bảo Chương hỏi: “Vậy không biết thương thế của Tiết công tử như thế nào rồi?”

Lúc hỏi cái này, giọng điệu Chân Bảo Chương nhàn nhạt, giống như chỉ tùy ý hỏi mà thôi, nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm Chân Bảo Lộ. Chân Bảo Lộ thấy nàng ta như thế, sao không biết trong lòng nàng ta nhớ tới Tiết Nhượng. Tuy nàng không thích nàng ta, nhưng Chân Bảo Chương quan tâm Tiết Nhượng là thật.

Chân Bảo Lộ thấy có chút không thoải mái, có một loại tâm tình tựa như “biểu ca nhà mình thì Chân Bảo Chương quan tâm làm cái gì”. Nhưng nghĩ kỹ lại, Tiết Nhượng chỉ là biểu ca trên danh nghĩa của nàng, bởi vì tỷ tỷ, nàng mới cùng hắn có mối quan hệ biểu huynh muội.

Chân Bảo Lộ có chút không muốn trả lời, thân nhiên nói: “Làm phiền Tam tỷ quan tâm, Đại Biểu Ca của ta không có chuyện gì.”

Chẳng qua Chân Bảo Chương chỉ muốn hỏi thăm một chút, nàng đã chủ động như vậy, không nghĩ tới Chân Bảo Lộ không thêm cho nàng một chút mặt mũi nào.

Suy cho cùng là một cô nương, Chân Bảo Chương cũng tâm tâm niệm niệm đối với Tiết Nhượng, hiện nay nghe Chân Bảo Lộ nói vậy, cả gương mặt lập

tức đỏ lên.

Nàng ta nói: “Được lắm, là ta nhiều chuyện rồi. Lục muội, ta còn có việc, đi trước đây.” Tới cùng cũng không dám đắc tội với Chân Bảo Lộ, Chân Bảo Chương nói xong rồi kim nén bạc vội bỏ đi.

Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn bóng lưng Chân Bảo Chương đi xa, nhìn dáng người thướt tha duyên dáng yêu kiều của nàng ta, trái lại cảm thấy Chân Bảo Chương cũng rất đẹp mắt.

Nếu Đại Biểu Ca biết Chân Bảo Chương thích hần...

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn hai tay nắm chặt của mình, phiền não cau mày, đến khi Hương Hân ở phía sau kêu nhiều lần, mới lên tiếng.

Bên này Tĩnh Vương cố ý đến phủ An Vương thăm Tiết Nhượng, lúc tiến vào phòng của Tiết Nhượng, thì thấy hần lẳng lặng ngồi trên giường, tay cầm sách. Tĩnh Vương là đương kim hoàng tử được Tuyên Hòa đề sủng ái nhất, tính khí hăng hái, tương lai rộng mở, cùng Đại công tử phủ An Quốc Công tựa như vừa thấy đã quen. Lập tức giống như bằng hữu chí cốt nói: “Đang suy nghĩ gì đây?”

Tiết Nhượng giương mắt, nhìn thấy là Tĩnh Vương, ra vẻ muốn xuống giường hành lễ. Trái lại Tĩnh Vương hai ba bước tiến lên, đỡ lấy hần, sang sảng cười nói: “Được rồi, nơi này không có người ngoài, thương thế của ngươi còn chưa lành, không cần hành lễ.” Hần nhìn thấy hộp đựng điểm tâm đặt bên cạnh, mỉm cười trêu ghẹo nói: “Như thế nào lại thích ăn điểm tâm giống như nữ nhân vậy chứ?”

Diện mạo của Tĩnh Vương rất giống Tuyên Hòa đế, dáng vẻ đường đường, cũng xem như tuấn lãng bất phàm. Ngừ khi hiền hoà, nghiêm nhiên xem Tiết Nhượng như bằng hữu tốt. Trên thực tế, là hần thật sự vô cùng thương thức Tiết Nhượng. Hôn nữa, người ngoài cùng hần đầu cười ngửa bản tên, đều luôn nhường hần, khiến hần thấy không có hứng thú, chỉ riêng Tiết Nhượng là không.

Nghĩ tới như vậy, hần vỗ vỗ vai Tiết Nhượng nói: “Ngươi hãy nhanh khỏi thương thế. Bỏn vương có mang tới một ít dược liệu bổ thân, ngươi nhớ dùng, không đủ bỏn vương lại đưa thêm.”

Tiết Nhượng nói: “Đa tạ Vương Gia.”

Tĩnh Vương cười cười, không câu nệ tiểu tiết ngồi xuống, nói: “Ngươi khách khí cùng bỏn vương làm gì?” Tính của Tĩnh Vương phi thường hiền hoà, thêm nữa hần mới chỉ mười tám, lại được Tuyên Hòa đề và Mộc Quý Phi sủng ái, nên càng có chút tính trẻ con. Hần thấy nhân rồi nhàm chán, nhìn thấy điểm tâm xanh xanh hồng hồng trái lại làm rất tỉnh táo, nên đưa tay ra lấy.

Nào biết hần còn chưa lấy được, liền nghe giọng nói truyền tới ----

“Vương Gia, điểm tâm rất ngọt, ta kêu người đổi cái khác cho ngươi.”

Tĩnh Vương mỉm cười, thật cũng không lấy nữa, nhìn bộ dáng của Tiết Nhượng, mới nháy nháy mắt nói: “Như thế nào? Người trong lòng đưa hay sao?” Ngừ khi của hần cực kì hâm mộ.

Xuất thân từ hoàng gia, mặc dù có thân phận tôn quý tới cao vô song và hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận, nhưng chính là vì như thế, mới nhìn không rõ lòng người bên cạnh. Cho dù có cô nương đưa điểm tâm, đều phải dùng ngân châm thử xem có độc hay không, bởi vậy, làm gì còn ngọt ngọt ngào ngào để nói nữa?

Nếu là người trong lòng của người ta đưa, đương nhiên Tĩnh Vương cũng không nên ăn.

Bất quá tuy rằng hần và Tiết Nhượng quen biết không lâu, nhưng biết Tiết Nhượng đến nay còn chưa thành thân, khi hần mới vào Tứ Hòa Cư, cũng chỉ thấy có gã sai vặt bên người chiếu cố, ngay cả một nha hoàn đều không có. Hần vẫn thật không nghĩ tới, Tiết Nhượng lại có người trong lòng.

Nhi Tĩnh Vương thì có vẻ tùy tiện đấy, nhưng suy cho cùng cũng là người hoàng thất, bẩm sinh đã luôn có tính cẩn thận. Lập tức nói: “Người trong lòng đến thăm bệnh đưa điểm tâm là chuyện tốt, nhưng lúc bỏn vương tới, nhìn thấy trên mặt ngươi không hề vui vẻ. Nếu nói ngươi không thích con gái người ta, vậy ngươi cũng sẽ không xem những thứ điểm tâm này như bảo bối, nhưng nếu là yêu thích, sao không có đến một chút vui mừng nào...” Rất nhanh Tĩnh Vương đã có một kết luận, mắt phượng hàm ý cười hỏi, “Như vậy kết quả chỉ có một, ngươi là đơn phương thích tiểu cô nương người ta đúng không?”

Không thể không nói, Tĩnh Vương có thể được Tuyên Hòa đề sủng ái, có một phần là bởi vì hần rất thông tuệ.

Tiết Nhượng tỉ mỉ nhớ lại lời nói cự tuyệt của tiểu cô nương lúc này, nhìn Tĩnh Vương hỏi: “Vương Gia đang chê cười ta sao?”

Tĩnh Vương đáp: “Nào có? Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, loại chuyện này, bỏn vương làm sao có thể chê cười chứ?” Chẳng những hần không có chê cười, ngược lại còn khá hiểu được, khoanh tay nói, “Kỳ thật cô nương rất dễ bị lừa, ngươi là Đại công tử phủ An Quốc Công, thân phận bộ dạng mọi thứ đều không thiếu, chỉ là da mặt quá mỏng, còn chậm chạp nữa, tiểu cô nương người ta sao biết được tâm tư của ngươi? Nếu ngươi thật sự vừa ý, liền trực tiếp đi, bày ra khí phách giống như khi ngươi đang ở sân ngựa, đảm bảo tiểu cô nương người ta sẽ quyết một lòng.”

Tiết Nhượng ít khi cong cong môi, thật đúng là nghĩ không ra bộ dáng nàng đối với hần quyết một lòng. Hần cũng không nói đến chuyện này nữa, chỉ hỏi: “Lần này Vương Gia tới, trừ bỏ thăm bệnh, nhưng còn có việc phân phó?”

Tình Vương lập tức nói: “Không có, bốn vương chỉ thuận đường ghé thăm người một chút thôi.”

Tiết Nhượng nhàn nhạt nhếch môi, chậm rãi nói: “Vương Gia có lòng rồi.”

Tình Vương thấy bộ dạng ốm yếu như thư sinh của hần lúc này, thật đúng là không có cách nào đem nam tử dừng mãnh uy vũ khi ở sân ngựa liên hệ cùng một chỗ. Con người hần trầm xuống, sau đó tiếp tục mỉm cười.

Từ lúc Chân Bảo Lộ đến phủ An Quốc Công thăm Tiết Nhượng, hai người tựa như chặt đứt qua lại. Thêm nữa đã sắp đến cuối năm, Chân Bảo Lộ có nhiều bài tập, mấy ngày đầu có hơi chút phiền não, sau đó lại thành quen.

Khi ở trường nữ học, Tiết Nghi Phương cũng sẽ nói đến tình trạng của Tiết Nhượng cho nàng nghe, dường như sau một tháng, coi như gần như khôi hần. Bởi vậy, Chân Bảo Lộ cũng xem như hoàn toàn yên tâm.

Đối với sinh thân của Tiết Nghi Phương, Chân Bảo Lộ đi phủ An Quốc Công, chỉ là nàng có chút không khoẻ, nên đã tới hơi trễ.

Xưa nay Tiết Nghi Phương cùng các quý nữ trong Hoàng Thành có quan hệ rất tốt, nên đến sinh thân của nàng ta, tổ chức vô cùng náo nhiệt. Tiết Nghi Phương đã đến tuổi mai mối, qua một hai năm nữa là nên xuất giá, nên đời sống khuê các tốt đẹp như vậy tự nhiên được quý trọng.

Khi nhìn thấy hai tỷ muội Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ, Tiết Nghi Phương vội vàng nghênh đón, nói: “Cuối cùng cũng đến rồi, ta trông ngóng này giờ.”

Hôm nay Tiết Nghi Phương mặc bối tử màu hồng thêu hoa mẫu đơn, chải búi tóc tùy vân, cực kì đoan trang tươi đẹp.

Có điều hôm nay tuy là tiệc sinh thân của Tiết Nghi Phương, nhưng tâm tư của tiểu cô nương chính là như vậy, phàm những ai có chút tư sắc, đều hy vọng có thể xinh đẹp lộng lẫy nhất, cho nên...các tiểu cô nương, ai cũng áo gấm, tóc mây trăm châu, cực kì đẹp mắt.

Đặc biệt là Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư. Trên người nàng ta mặc một thân đối khâm trường sam* màu đỏ tươi thêu cánh hoa đào, váy dài kéo đất màu khói trắng thêu trăm đoá hoa mai như ẩn như hiện trong nước, bên hông buộc hồ điệp kết tua rua ngũ sắc, trên búi tóc cắm trâm bộ điều kim ngọc kết dây trân châu*, cây trâm không chỉ được làm tinh xảo mà còn rực rỡ lộng lẫy, nhẹ nhàng lắc lư theo mỗi bước đi của nàng ta, ánh sáng nhu hòa ánh lên mặt, khiến cho dung mạo vốn chỉ có bảy phần của Thẩm Trầm Ngư tăng lên đến mười phần.

Những cô nương nhìn thấy nàng ta, không ai không tán thưởng.

Thẩm Trầm Ngư mỉm môi thân trọng mỉm cười, nhưng trong lòng khá là hờn thù.

Nếu so sánh, Chân Bảo Lộ mặc một thân trường sam xanh non hoa văn gọn sóng cùng áo choàng xanh nhạt thêu hoa thì có hơi bình thường. Thêm nữa bởi vì mấy ngày nay trong người có chút không khoẻ, sắc mặt Chân Bảo Lộ nhìn cũng không tốt.

Bất quá hôm nay là ngày vui, dù sao Chân Bảo Lộ vẫn không tiện lộ ra vẻ mặt suy yếu, ở trên môi bôi một lớp son mỏng.

Tuy màu sắc không đỏ tươi như Thẩm Trầm Ngư, nhưng hồng phấn tròn bóng, cực kì thích hợp với độ tuổi của nàng, hơn nữa Chân Bảo Lộ thích nhất vị bồ đào.

Lại nói Thẩm Trầm Ngư, tuy trang điểm tỉ mỉ, nhưng mỗi một thứ mặc trên người đều quá tỉ mỉ, ngược lại mất đi vẻ đặc sắc, lần đầu thoáng nhìn cảm thấy kinh diễm bị hấp dẫn, chỉ là xem đến lần thứ hai, sẽ thấy cũng bất quá chỉ là như vậy.

Tiết Nghi Dung của nhị phòng nhìn thấy Thẩm Trầm Ngư đến, vội vàng tiến lên tiếp đón.

Bên cạnh Tiết Nghi Dung còn có một cô nương mặc váy áo màu ngọc bích đeo trâm vàng bạch châu, đó là biểu cô nương đã ở nhờ nhiều năm tại phủ An Quốc Công ---- Chu Sính Đình.

Thường ngày Chân Bảo Lộ đối với Chu Sính Đình không có hứng thú, nhưng nghĩ Chu Sính Đình một lòng ái mộ Tiết Nhượng như vậy, lúc này lại ma xui quỷ khiến nhìn thoáng qua.

Với thân phận và gia thế của Chu Sính Đình, xiêm y trên người tự nhiên không phải nguyên liệu thượng thừa. Nhưng, mặc dù không xuất sắc như những quý nữ khác, về mặt phối đồ, trái lại rất có trình độ. Nàng ta ăn mặc thoát tục tươi mát lại gọn gàng, điểm tinh tươi cười uyển chuyển hàm xúc, khiến người ta sáng mắt.

Chân Bảo Lộ rừ mắt xuống, Chân Bảo Quỳnh bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Lại không thoải mái hay sao?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, mỉm cười với tỷ tỷ, nói: “Không có.” Tỷ tỷ đối với nàng quá mức cẩn thận rồi, cảm giác như nàng là người sứ chỉ khề đụng là vỡ ngay vậy đó. Nàng thấy Thẩm Trầm Ngư nói chuyện với Chu Sính Đình, xem điệu bộ này của nàng ta, có vẻ cũng muốn kết giao với Thẩm Trầm Ngư, bám vào cái cành cao là vị huyện chủ này.

Người đã đến đông đủ, mọi người cùng nhau ngồi xuống.

Bình thường chơi đùa đều là văn thơ đối câu, các loại tửu lệnh. Thường ngày Chân Bảo Lộ cũng rất thích tham gia, hơn nữa nàng lại thông tuệ, lần nào cũng có thể chơi đến vòng cuối. Nhưng hôm nay trong người không khoẻ, không có tinh thần, mấy vòng trước đều thua, bị phạt uống một ly rượu hoa đào.

Thẩm Trầm Ngư thấy trạng thái hôm nay của Chân Bảo Lộ chỉ thường thường, khoe miệng vênh lên, càng hưng trí bừng bừng muốn tiếp tục.

Chân Bảo Quỳnh biết muội muội không khoẻ, uống vào một ly rượu hoa đào nên gương mặt đỏ bừng, liền bắt đắc dĩ xoa mặt nàng nói: “Thôi, để tỷ nói với Nghi Phương một tiếng, muội nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Chân Bảo Lộ không còn cách nào, đành phải mượn lý do không khoẻ đi tới phòng khách chợp mắt một lúc.

Nào biết Chân Bảo Lộ mới ra khỏi Hương Tuyết ỏ của Tiết Nghi Phương, thì đụng phải Tiết Nhượng vừa mới đi tới.

Hôm nay hấn mặc cẩm bào màu xanh ngọc, đầu cài mũ quan bạch ngọc, cực kì ôn nhuận nho nhã, cách ăn mặc tựa như là tới làm khách. Cũng không biết có phải đã lâu không thấy hay không, Chân Bảo Lộ cảm thấy hôm nay Tiết Nhượng đặc biệt tuấn mỹ.

Nàng sững sờ nhìn nam tử tuấn mỹ cao lớn trước mặt, vốn là biểu huynh muội rất thân cận, nhất thời có vẻ hơi xa lạ. Đến khi nghe hấn gọi nàng một tiếng biểu muội, mới hoảng hốt hồi thần, cong môi đáp: “Đại Biểu Ca.” Nàng nhìn gã sai vặt phía sau Tiết Nhượng đang cầm một cái hộp nhỏ trong tay, chắc là đặc biệt đến đưa lễ vật sinh thần cho Tiết Nghi Phương.

Tiết Nhượng nhìn đôi tròng mắt trong suốt sáng ngời của nàng, gương mặt đỏ hồng, liền biết đại khái là nàng đã uống chút rượu mà người thấy hơi trong suốt, nên chuẩn bị tới phòng khách nghỉ ngơi, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ thần nhiên nói: “Ta đi vào đây.”

“Ừm, được.” Nàng gật gật đầu, nhìn Tiết Nhượng đi vào.

Bên trong đều là tiểu cô nương, hấn còn chưa đi vào, Tiết Nghi Phương đã nhìn thấy hấn tới. Nhưng tất cả tiểu cô nương hôm nay, đều đến tuổi biết yêu, chính là lúc đối với nam tử tò mò nhất, lúc này thấy nam tử tuấn mỹ như tiên đi vào, ánh mắt cả đám nhìn không chuyển mắt.

Ngay cả Thẩm Trầm Ngư xưa nay cao ngạo, cũng có chút hơi hơi luống cuống.

Chân Bảo Lộ nhìn một hồi, rũ mắt xuống nhưng thật ra không có hứng thú nhìn nhiều hơn nữa, nói với Hương Hân bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

Vào phòng khách, so với Chân Bảo Lộ tưởng tượng tốt hơn nhiều. Phòng này bố trí âm áp lại lịch sự tao nhã, còn gọn gàng sạch sẽ, nghĩ đến chắc bởi vì hôm nay là sinh thần của Tiết Nghi Phương nên đã đặc biệt chuẩn bị.

Trên giường La Hán còn lót một tầng đệm mềm mại.

Chân Bảo Lộ không lên giường, chỉ tính nghỉ tạm trên giường La Hán một lúc, nên bảo Hương Hân ra ngoài trông coi.

Trong phòng an tĩnh, Chân Bảo Lộ nằm trên giường La Hán, lập tức ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe được rất nhỏ động tĩnh.

Tưởng rằng Hương Hân, tiểu cô nương nhắm mắt nằm trên giường bĩu môi, gương mặt dựa lên gối mềm màu xanh ngọc theo hình cá chép, tóc đen tùy ý bung xõa tựa như tơ lụa, khe khẽ nói: “Không cần làm ồn...”

Đến khi trên mặt có chút cảm giác thô ráp ấm áp, Chân Bảo Lộ mới mơ hồ phát hiện không ổn, vội vàng mở mắt. Chỉ là nàng đang ngủ say, cặp mắt có chút sưng mù mọng lung.

Trong mắt là con người đen nhánh và chiếc mũi cao của nam tử anh tuấn, còn có cánh môi hơi hơi nhếch lên.

Nàng chớp chớp mắt, sau một lúc lâu mới khó có thể tin gọi: ““Đại...”

“Ừm!”

Hai chữ biểu ca còn chưa nói ra, cánh môi lập tức bị ngăn chặn. Môi nam nhân mang theo mát lạnh và hơi thở xâm lược, kết kết thực thực hôn lên môi nàng.

Thân thể nàng có chút lạnh, nhưng thân thể dính sát này, cứng cáp rắn chắc lại cực nóng. Nàng sững sốt hồi lâu, mới đưa hai tay ra đặt trước ngực, muốn đẩy hấn ra.

May mà nàng đẩy vài cái, hấn đã lập tức buông ra.

Chân Bảo Lộ hít thở sâu vài lần, nhìn nam tử gần trong gang tấc. Hấn nằm lên người nàng, hai người mắt đối mắt, chóp mũi đối với chóp mũi, hấn nháy mắt một cái, lông mi cũng nhẹ nhàng quét lên mặt nàng. Nằm cạnh gần như vậy, nàng tự nhiên ngửi được mùi rượu trên người của hấn. Hơi thở của hấn từ từ phun tại trên mặt của nàng, ấm áp, còn hơi hơi ngứa.

Nhưng cho tới bây giờ nàng đều tin hấn. Hôm nay hấn còn uống rượu, mà hấn vẫn lập tức buông lỏng ra không phải sao.

Chân Bảo Lộ không biết Tiết Nhượng từ đâu xuất hiện, chỉ có hô hấp dồn dập khăn trương nói: “Đại Biểu Ca, huynh...huynh đừng như vậy.” Nếu là người ngoài, nàng mới không để ý thanh danh của mình, sớm gọi Hương Hân đang trông coi bên ngoài rồi, nhưng hấn không phải người ngoài. Chỉ là hấn vẫn nằm trên người nàng, bên tai Chân Bảo Lộ nóng lên, có hơi sốt ruột, lại nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Đại Biểu Ca.”

Khuôn mặt Tiết Nhượng cũng hơi hơi ửng hồng, bởi vì uống rượu, mặt mày không thư thái giống như ngày thường, ánh mắt sâu thẳm âm trầm. Hấn lặng lẽ nhìn khuôn mặt bạch ngọc của tiểu cô nương trước mắt, cặp mắt to trong suốt thường ngày giờ phút này tràn đầy khăn trương.

Hấn giờ tay, nhú nhú mày, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, mở miệng nói: “Tiểu Lộ...”

“Ừm.” Chân Bảo Lộ thấy biểu tình của hấn rất cực bình tĩnh lại, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc sau lại cảm giác được hấn vỗ về bên má nàng, từ từ lấy tay che hai mắt của nàng. Lập tức trở nên tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

Chân Bảo Lộ muốn mở miệng lên tiếng.

Ngay sau đó, cánh môi mềm mại lại một lần nữa chuẩn xác hạ xuống, liên tục bao phủ lên môi nàng, và rồi há miệng ngậm lấy môi nàng, tiến quân thần tốc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Đôi môi thơm ngọt mềm mại của thiếu nữ không gì sánh nổi, đụng vào liền không muốn rời đi. Tiết Nhượng là nam tử huyết khí sôi trào, đến lúc này, làm sao còn có thể khống chế nổi? Trong một lúc sự dè dặt cẩn trọng ngày xưa tất cả đều quẳng ra sau đầu, tình cảm kìm nén sâu trong nội tâm nhất thời bị kích thích mà phát ra, chỉ còn hơi thở thô thô, mở miệng, muốn một ngụm nuốt vào cô nương mà mình xem như đầu quả tím cả hai đời này!

Một tay hấn che mắt của nàng, một tay ôm vòng eo của nàng.

Vòng eo mảnh nhỏ như liễu mềm mại đứng như tượng trưng của hấn, dường như chỉ khẽ gặp một cái sẽ bị bẻ gãy.

Hấn muốn dùng sức ôm chặt nàng, nhưng suy cho cùng vẫn còn giữ một chút lý trí, chỉ thoáng dùng sức ôm, không cho nàng tránh thoát. Hơi thở hỗn hển rối loạn hòa vào nhau, hấn hôn một cách không có cách thức thật lâu, rốt cục tiểu cô nương trong lòng mới nhận ra, ưm ưm ưm vùng vẫy.

Hấn buông nàng ra, bàn tay che lại trên mắt nàng cũng thoáng dời đi.

Chân Bảo Lộ nhìn Tiết Nhượng trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ kịch liệt. Cả hai đời cộng lại, lần đầu nàng bị người ta hôn như vậy. Ngay cả đôi trước khi nàng ở bên Từ Thừa Lăng lâu như vậy, hấn luôn chỉ phát hồ tình chỉ hồ lễ*. Nàng thở hỗn hển, cả người vốn là có chút lạnh, nhưng lúc này toàn thân đều vô cùng nóng, còn mềm nhũn, không có hơi sức. Nàng mờ mịt hai mắt trừng hấn, không gì ngoài xấu hổ đỏ mặt, hơn nữa là tức giận.

Sao hấn có thể như vậy?

Chân Bảo Lộ tròn tròn mắt, đang muốn mở miệng trách cứ.

Nhưng đúng lúc này chớp mũi bỗng nhiên thấy ngứa, sau đó liền không hợp thời hắt xì.

Mấy ngày nay trong người nàng đã khó chịu, hắt hơi thật rất bình thường. Nhưng tiểu cô nương là người thích xinh đẹp, loại chuyện hắt xì hơi này, cũng muốn làm cho lịch sự, có thể tao nhã bao nhiêu thì tao nhã bấy nhiêu. Thay vào đó lúc này nàng hắt hơi vang dội, cái mũi liên ẩm ướt... cả nước mũi cũng chảy ra.

Lần này được rồi, thoáng cái cơn tức cũng không còn.

Không khí ái muội cũng lập tức tan thành mây khói, khiến cho mặt của Chân Bảo Lộ đỏ lên, thật muốn tìm một cái lỗ chui vào. Hấn gần nàng như vậy, cũng không biết nước mũi có văng lên mặt của hấn hay không.

Tiết Nhượng đã chuẩn bị rất tốt để bị đánh mắng. Lúc này lại đột phát tình huống loại này, cũng có hơi lờ mờ. Trên người không mang theo khăn tay, hấn giờ tay dùng tay áo của mình xoa xoa nước mũi cho nàng, cẩn thận, một chút cũng không chê nàng bẩn.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới đẩy hấn ra, đứng dậy liền muốn xuống giường. Cả người nàng run rẩy, hốt ha hốt hoảng đi giày vào, thấy hấn cũng muốn bước xuống, thì hung dữ nói: “Không được qua đây!” Hiện giờ, nàng không biết nên làm như thế nào. Phản ứng duy nhất đó là hấn dừng đến gần nàng hơn nữa.

Nàng nói không, hần ngồi ở chỗ kia thật sự bất động.

Tiết Nhượng nhìn nàng.

Gò má của tiểu cô nương hồng như thoa son, hần cho rằng nàng sẽ khóc, nhưng nàng chỉ đỏ mắt, còn chưa khóc. Thấy nàng tức giận, hần lập tức có chút luống cuống, nhưng trên mặt lại tỏ ra bình tĩnh, mở miệng gọi: “Tiểu Lộ...”

“Tiểu Lộ còn đang ngủ sao?”

Nghe được tiếng của tỷ tỷ truyền đến từ bên ngoài, Chân Bảo Lộ ngẩn ra, thoáng cái đã phản ứng kịp.

Nàng không dám nói lớn tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng chỉ kìm nén, nói với Tiết Nhượng: “Huynh đi nhanh lên!” Nếu để tỷ tỷ nhìn thấy, thì nàng phải giải thích thế nào?

Lúc Chân Bảo Quỳnh tiến vào, thì nhìn thấy muội muội nhà mình yên lặng nằm trên giường La Hán. Nàng ta có hơi lo lắng, đi đến bên cạnh, nhìn tiểu cô nương trên giường đang nằm lên gối dựa màu lam thêu hình cá chép, gương mặt đỏ hồng.

Chân Bảo Quỳnh giật nảy mình, đưa tay ra sờ trán của muội muội, quả thực rất nóng, lúc này mới khe khẽ gọi vài tiếng: “Tiểu Lộ, Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ chậm rãi mở to mắt, trong mắt sương mù mông lung, giống như mới tỉnh lại từ trong giấc mộng. Chân Bảo Lộ tỉnh tỉnh hoạt bát, cơ trí thông tuệ, trò vật gạt người này cũng dễ như trở bàn tay. Nàng khẽ kêu một tiếng tỷ tỷ, sau đó mơ màng nhẹ nhàng nói: “Sao tỷ tỷ lại tới đây?”

Chân Bảo Quỳnh gợn tay vén lại mái tóc cho muội muội, nhìn gương mặt đỏ hồng, nhân tiện nói: “Hình như hơi phát sốt. Chúng ta nói một tiếng với Nghi Phuong, rồi về nhà đi.” Mới vừa rồi Chân Bảo Lộ không thoải mái, nhưng hôm nay là ngày vui, nếu nói muốn về phủ, thì quá mất hứng đi. Nhưng Chân Bảo Quỳnh cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, nàng ta biết tính của Tiết Nghi Phuong, nhất định sẽ thông cảm.

Tuy Chân Bảo Lộ giả vờ, nhưng suy cho cùng vẫn thấy chột dạ, không dám nhìn vào mắt của tỷ tỷ nhà mình.

Hiện giờ, hiển nhiên Chân Bảo Quỳnh nói cái gì chính là cái đó.

.

Hai tỷ muội Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ phải đi về, hiển nhiên Tiết Nghi Phuong muốn đưa ra, lập tức nắm tay Chân Bảo Lộ trách nói: “Muội nhìn muội xem, nếu thật sự không khỏe, hôm nay không đến cũng đâu sao. Nếu muội xảy ra chuyện gì, ta đây tự trách bao nhiêu? Được rồi, muội và Quỳnh biểu tỷ về nhanh đi, sau khi trở về thì nhớ gửi tin cho ta, biết chưa?”

Chân Bảo Lộ vô cùng xấu hổ, vội vàng gật đầu nói: “Được, muội nhớ rồi.” Trong người không khỏe, giọng nói cũng không trong veo có sức sống giống như ngày thường, mà yếu ớt.

Bỗng nhiên Tiết Nghi Phuong nghĩ tới điều gì, nói: “Ta vẫn có chút không yên lòng, nếu không ta bảo đại ca đưa các người đi.”

Làm sao Chân Bảo Lộ còn muốn nhìn thấy Tiết Nhượng, lúc này liền nói: “Không cần.” Nàng thấy Tiết Nghi Phuong ngăn người, mới giải thích nói, “Đại Biểu Ca cũng rất bận, không cần làm phiền đâu.” Hiện tại nàng không muốn gặp hần.

Nhất thời Tiết Nghi Phuong cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn theo hai tỷ muội lên xe ngựa.

Xe ngựa chuyển bánh chạy đi, nhưng Chân Bảo Lộ có chút không yên lòng.

Chân Bảo Quỳnh lo lắng cho muội muội, gợn tay sờ lên trán muội muội, thở dài một cái nói: “Sao lúc này lại nóng như thế.”

Chân Bảo Lộ quy củ đặt hai tay lên gối, lại theo bản năng nắm chặt góc áo choàng, nghe câu nói của tỷ tỷ, khựng lại, ậm ừ “Ừm” một tiếng, nhân này phiền não.

.

Mà bên này, khi Tiết Nghi Phuong quay lại Hương Tuyết ở, Thảm Trầm Ngư hiếm khi quan tâm hỏi: “Tiểu Lộ thế nào rồi? Hôm nay ta thấy nàng ấy, sắc mặt đích xác có chút không được tốt.”

Hôm nay Thảm Trầm Ngư tự nhận là điểm áp quản phuong, trong lòng thoải mái. Mà khi các cô nương chơi đối câu đối và tửu lệnh, Chân Bảo Lộ thể hiện không tốt sớm đi nghỉ ngơi rồi, Chân Bảo Quỳnh vì lo cho muội muội cũng có không tập trung, thật ra đã khiến Thảm Trầm Ngư được huênh hoang nổi trội.

Như vậy, tâm tình của Thảm Trầm Ngư tự nhiên đặc biệt tốt.

Bất quá những tiểu cô nương đang ngồi đây, thân phận đều là tiểu thư thế gia huân quý, dù sao vẫn có chút năng lực. Cũng không phải tài hoa không xuất chúng bằng Thảm Trầm Ngư, mà Thảm Trầm Ngư là ái nữ của trưởng công chúa, tự nhiên mọi người không dám đắc tội nàng ta rồi, nên ần dẫu để lầy lòng nàng ta.

Tiết Nghi Phương nói: “Hình như bị phát sốt, sáng mai ta sẽ đi xem nàng.”

Trái lại Thẩm Trầm Ngư cảm thấy nhắm mắt làm ngơ thì tốt hơn, chẳng qua nàng ta biết quan hệ giữa Tiết Nghi Phương và Chân Bảo Lộ rất tốt, hôm nay lại là sinh thần của Tiết Nghi Phương, nhân tiện nói: “Ừm, vậy cũng tốt. Bất quá hôm nay là sinh thần của người Nghi Phương, chúng ta vẫn là đừng nói những thứ này, hãy nói chút chuyện vui đi.” Nói xong, liền lôi kéo Tiết Nghi Phương cùng ngồi xuống.

Đến khi Tiết Nghi Phương mới vừa ngồi xuống, Tiết Đàm đã đi tới, đặc biệt qua đây đưa lễ vật sinh thần.

Xưa nay Tiết Đàm yêu thương người muội muội này, lễ sinh thần tự nhiên cũng đã tỉ mỉ lựa chọn.

Năm nay Tiết Đàm 17, chính đang là thanh xuân niên thiếu, dáng người cao gầy, cười rộ lên rất ôn hòa ấm áp, cực kì thân thiết.

Khi hân qua đây, chúng tiểu cô nương đều nhìn ngó theo. Còn có nhiều người vụng trộm đỏ mặt.

Ai cũng cảm thấy Tiết Đàm lớn lên thật tuấn lãng, lại thấy ánh mắt của Tiết Đàm đối với muội muội Tiết Nghi Phương sùng nịch, hết sức hâm mộ.

Không biết tiểu cô nương nào tùy tiện nói một câu: “Vẫn là Đại công tử mới vừa rồi nhìn đẹp hơn.”

Tiểu cô nương nhìn ngắm nam tử tuổi trẻ tuấn mỹ, vốn cũng không sao, nhưng những lời này, nghĩ trong đầu là được rồi, ít có ai không biết xấu hổ mà nói ra như vậy.

Chu Sính Đình ngồi bên cạnh an tĩnh nhu thuận, sau khi nghe được câu này, một đôi mắt tìm kiếm trong nhóm tiểu cô nương, thấy người nói lời này, là tiểu nữ tử xinh xắn mặc nhu váy màu hoa sen, chải song kê, lỗ tai đeo minh châu.

Chu Sính Đình tới Hoàng Thành cũng đã ba năm. Nàng biết Tiết Nghi Phương ở phủ An Quốc Công được sủng ái, vốn định lấy lòng nàng ta, thế nhưng nàng ta không chịu như vậy, đành phải tiếp cận Tiết Nghi Dung. Tuy Tiết Nghi Dung lớn tuổi chút, nhưng ngu xuẩn dễ lừa gạt, mà quan hệ cùng Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư cũng tốt, đương nhiên Chu Sính Đình nghĩ tới cách đối tốt với nàng ta. Bởi vì quan hệ với Tiết Nghi Dung, Chu Sính Đình cũng quen biết rất nhiều tiểu thư giới quý tộc trong Hoàng Thành, mà vị trước mắt này, đó là đường muội của Thẩm Trầm Ngư, nhị phòng Thẩm gia sinh ra Nhị cô nương, tên là Thẩm Yên.

Chu Sính Đình biết, Thẩm Yên đã 14, hai năm qua đang được làm mai.

Nàng nắm chặt khăn trong tay, nghĩ tới Tiết Nhượng chi lan ngọc thụ mới vừa rồi, đích xác tốt hơn Tiết Đàm rất nhiều.

Nàng chỉ lo Thẩm Yên sẽ coi trọng, liền mỉm cười nói: “Đàm biểu ca chơi mã cầu rất lợi hại, lần trước Từ công tử phủ Trường Trữ Hầu cũng không phải là đối thủ của Đàm biểu ca đó.”

Thanh danh của Từ Thừa Lăng tại Hoàng Thành mọi người đều biết đến, mà Tiết Đàm có một số việc cũng không thua hắn.

Nào biết vị tiểu cô nương kêu Thẩm Yên kia, chẳng những là người tùy tiện, lại còn nhanh mồm nhanh miệng. Đôi mắt hạnh liếc nhìn Chu Sính Đình, có chút khinh thường, cong môi nói: “Ta chỉ là đơn thuần thương thức Tiết Đại công tử thôi, mới không phải thấy người ta bộ dạng đẹp mắt thì choáng quáng đầu...” Nàng ta lại xuy một tiếng, rất khinh thường, “Chu cô nương vội vã nói Tiết Nhị công tử tốt như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ sợ ta cướp đoạt Tiết Đại công tử cùng người?”

Lời này vừa rơi xuống, những tiểu cô nương ở đây đều cười nhạo Chu Sính Đình. Chỉ cảm thấy thân phận của Chu Sính Đình như vậy cũng dám trêu chọc Thẩm Yên, quả là ngu xuẩn.

Cũng không nhìn xem Chu Sính Đình là thân phận gì? Ý vào mình học ở trường nữ học không tệ, trái lại xem người khác thành ngốc tử rồi.

Còn tính tình của Thẩm Yên ở trong giới quý nữ thật ra có tiếng thẳng thắn, ngay cả đường tỷ Thẩm Trầm Ngư của nàng ta, có đôi khi cũng không để vào mắt.

Chu Sính Đình đỏ bừng mặt, vội vàng yếu ớt nói: “Thẩm cô nương, ta... Ta không phải có ý này...” Bộ dáng như sắp khóc lên.

Nàng ta cúi đầu tỏ ra yếu kém, gương mặt đỏ hồng, dáng điệu cực kì mảnh mai bất lực, rất dễ làm người ta sinh đồng tình.

Nhưng Thẩm Yên không thêm chịu nể mặt mũi, ghét nhất là kiểu người làm bộ làm tịch, ghét bỏ nói: “Thôi, người không cần giải thích.”

Nhóm tiểu cô nương ở đây, không ai dám đắc tội Thẩm Yên. Thường ngày Thẩm Trầm Ngư còn có thể nói vài câu, nhưng Thẩm Trầm Ngư vừa nghe Chu Sính Đình có ý với Tiết Đại công tử, lại nghĩ đến nàng ta là một biểu cô nương không biết xấu hổ ở phủ An Quốc Công lâu như vậy, việc hôn sự cũng không định ra, thì hiểu được nàng ta chính là nhìn tới Tiết Đại công tử nhà người ta rồi.

Thẩm Trầm Ngư xem thường người như thế nhất, nhất thời cũng cảm thấy đường muội nhanh mồm nhanh miệng này của mình cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt.

Chu Sính Đình buồn bực cực kỳ, nhưng tới cùng không đắc tội nổi những tiểu cô nương này. Mỗi người các nàng đều là hòn ngọc quý trên tay trong gia đình, có người chống lưng. Hai mắt nàng rung rung nhìn Tiết Nghi Dung bên cạnh, nghĩ Tiết Nghi Dung có thể vì nàng nói mấy câu. Nhưng Tiết Nghi

Dung có ngốc đi nữa, lúc này cũng sẽ không vì biểu muội sa cơ thất thế mà đắc tội Thẩm Yên, trong một lúc chỉ im lặng, cũng không dám lên tiếng.

Trong lòng Chu Sinh Đình ủy khuất, chỉ có thể thoáng cúi mặt, cắn chặt môi.

Lúc Chân Bảo Lộ về phủ liền xem đại phu, Từ thị ngồi bên giường, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của khuê nữ trắng xanh mảnh mai, thì dặn dò: “Mấy ngày nay nên nghỉ ngơi thật tốt, đừng ra ngoài.” Lại giọng sờ sờ trán khuê nữ, đột nhiên đình trệ, hỏi, “Sao lại có mùi rượu?”

Trong lòng Chân Bảo Lộ “hồi hộp”, nghĩ tới mới vừa rồi ở phủ An Quốc Công, Tiết Nhượng cùng nâng thân cận như vậy, hẳn có uống rượu, nghĩ rằng trên người nàng cũng bị dính.

Chân Bảo Lộ khăn trương mở to mắt, không biết nên giải thích như thế nào, trái lại Chân Bảo Quỳnh đứng một bên nói.

“Hôm nay là sinh thần của Nghi Phuong, tất cả mọi người vui vẻ, nên có uống một ly rượu hoa đào.”

Từ thị cau mày nói: “Rượu hoa đào cũng là rượu, cô nương trong nhà vẫn ít uống mới đúng.” Từ thị biết tiểu nữ nhi ngang bướng, nghe mùi rượu, khẳng định không chỉ uống một chén đâu, chỉ là đại nữ nhi che chở như vậy.

Chân Bảo Lộ thấy mình quả thật ngu ngốc, sao lại quên chuyện như vậy. Nàng gật đầu nói: “Nữ nhi biết rồi.”

Từ thị nhìn khuê nữ uống thuốc, trán cũng không nóng nữa, liền yên tâm, mới nói với Chân Bảo Quỳnh: “Quỳnh nhi cũng nghỉ ngơi sớm đi, đừng làm ồn Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Quỳnh gật gật đầu, bất quá đến khi Từ thị ra ngoài, vẫn ở lâu trong phòng muội muội một chút. Nàng giờ tay chỉnh sửa lại mái tóc đen tuyền mềm mại của muội muội. Chỉ cảm thấy sờ vào thật mượt mà, cực kì thoải mái, còn có hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái nữa. Tóc của Chân Bảo Quỳnh cũng không tệ, có điều hơi thoáng có màu nâu vàng, không bằng mái tóc dài tơ lụa xinh đẹp của muội muội. Theo Chân Bảo Quỳnh, cái gì của muội muội cũng tốt nhất, thường ngày xem như trân bảo, hiện nay bộ dáng suy yếu như vậy, càng nhìn càng đau lòng.

Chân Bảo Quỳnh nói: “Nghỉ ngơi thật tốt nha, sáng mai tỷ trở lại thăm muội.”

Chân Bảo Lộ thích nằm nghiêng ngủ, gương mặt vùi vào gối mềm mại, càng lộ vẻ yếu ớt. Nàng gật gật đầu, nói: “Ủm. Tỷ tỷ đi ngủ sớm đi.”

Chân Bảo Quỳnh cười cười, lúc này mới ra ngoài.

Chân Bảo Lộ nằm trên giường, trở mình, nghe tiếng bước chân rời đi của tỷ tỷ. Bất quá Chân Bảo Quỳnh không có đi thẳng về phòng, mà nói Chúc ma ma chiếu cố Chân Bảo Lộ, muốn Chúc ma ma cẩn thận chiếu cố muội muội, lời nhai lăm nhăm, so với người làm nương là Từ thị còn để tâm hơn.

Đến khi không có động tĩnh, Chân Bảo Lộ mới phiền não vùi mặt vào trong chăn.

Hiện giờ, trong đầu đều là chuyện đã xảy ra trong phòng khách ở phủ An Quốc Công.

*Phát hồ vu tình, chỉ hồ vu lý [发乎于情, 止乎于理]: có lẽ lấy ý từ câu “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ” [发乎情止乎礼]. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thu”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa”, đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dân”. Chữ “Hồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “Vụ”.

“Phát hồ tình chỉ hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

Ý từ ở đây muốn nói rằng: Giữa người và người với nhau ái tình nảy sinh là điều không thể cấm cản, nhưng ái tình đó không được vượt quá giới hạn của lễ giáo cùng lễ thói xã hội, chính là không được có quan hệ tăng tị bất chính. Giới hạn ở đây không phải là ngăn chặn ái tình giữa hai bên, mà ý muốn nói những phạm vi cho phép của lễ giáo trong xã hội đối với ái tình. Con người phải biết dừng lại trước những điều cấm kỵ vượt quá giới hạn của lễ nghi đạo đức. Không được chỉ vì tình ái mà làm ra những sự việc trái với luân thường đạo lý, đi quá những ràng buộc giới hạn của đạo đức. Chung quy cả cụm có nghĩa là “Phát ra từ tình yêu, nhưng dừng lại ở lễ nghĩa”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Ánh mắt tối đen cùng hơi thở nóng rực của nam nhân, còn có mùi rượu nồng nặc đầy người kia, đến bây giờ nàng vẫn còn có thể cảm giác được. Hẳn

thích nàng, nàng biết. Thật ra nàng đã nói rõ với hắn.

Hắn rõ ràng cũng đã đáp ứng.

Mặc dù Chân Bảo Lộ sống lại một kiếp, nhưng đối với chuyện nam nữ thật ra biết rất ít. Nếu là tiểu cô nương bình thường, đụng vào loại chuyện này, nhất định sẽ bối rối không thôi, sau đó sẽ nói với nương. Nhưng người khác là người khác, còn nàng sao. Nàng hiểu rõ tính của nương, nếu nương biết nàng đã cùng Tiết Nhượng có tiếp xúc da thịt thân thiết, quan hệ giữa hai nhà lại là thân thích, nhất định bà sẽ hứa gả nàng cho Tiết Nhượng.

Gả cho Tiết Nhượng...

Đây là chuyện nàng chưa từng nghĩ tới.

Nàng lẳng lặng suy nghĩ thật lâu, đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Đến khi cảm thấy ngột ngạt, mới xốc chân lên, thò đầu ra, thở hổn hển, tiếp tục suy nghĩ.

Có lẽ, hôm nay hắn chỉ vì uống say.

Chân Bảo Lộ không biết nên làm gì bây giờ. Chỉ cảm thấy bản thân mình hiểu quá ít về vị biểu ca này.

Nàng vẫn cho hắn là người thành thật đáng tin cậy, nhưng lúc này hết lần này tới lần khác hắn nói mà không giữ lời gì hết. Đường đường là một đại nam nhân, lại có thể khi dễ biểu muội nhà mình!

Chân Bảo Lộ khẽ hừ một tiếng, cố gắng không chế bản thân mình, không suy nghĩ đến hắn nữa.

.

Bên phủ An Vương, lá xanh sum suê, dưới tàng cây thủy lập, Tiết Nhượng lẳng lặng đứng đó. Dáng người hắn cao thẳng như trúc, chỉ có vạt áo hơi đong đưa theo gió, đến khi thấy xe ngựa phủ Tề Quốc Công đi xa, mới quay về Tứ Hòa Cư của mình.

Tiết Nhượng nhíu mày. Chuyện vừa rồi, đích thật là hắn quá nóng nảy.

Chắc nàng đã bị hắn làm sợ?

Tiết Nhượng nhớ lại mùi vị mới vừa rồi, thân thể mềm mại mảnh khảnh linh lung của thiếu nữ, còn có gương mặt nõn nà hồng hào của nàng, thậm chí còn có vị bồ đào thơm ngọt, trên môi tựa hồ vẫn còn giữ. Lỗi tại Tiết Nhượng có chút nóng, nhưng trong lòng vô cùng khoan khoái, chỉ là sau khi vui mừng, trong lòng lại không nhìn được sự lo lắng.

Về Tứ Hòa Cư phải đi qua hồ sen, mà ở đường nhỏ bên hồ sen, Chu Sính Đình bị úy khuất đang lấy có đi ra giải sấu. Chu Sính Đình tự cảm thấy dung mạo tài hoa không thua những khuê nữ tại Hoàng Thành, nhưng lại bị thua thiệt về gia thế. Nghĩ tới những lời nói hôm nay của Thẩm Yên, tức giận đến trong lòng đều đau.

Hiện giờ, hai mắt Chu Sính Đình nhắm lệ mịt mờ ngẩng đầu, nhìn thấy một nam tử cao lớn đang đi tới, mặt mày cau chặt lập tức giãn ra, thoáng nhếch môi giống như nghênh đón, giọng nói ngọt ngào: “Nhượng biểu ca.”

Mặc dù ở dưới một mái hiên, nhưng Chu Sính Đình có rất ít cơ hội gặp được vị biểu ca này. Có đôi khi cả tháng không gặp mặt một lần. Tiếp xúc thì càng không cần nói, hai người bọn họ một câu nói chính thức cũng chưa từng nói qua.

Chỉ là nàng biết vị biểu ca này của mình tính tình lạnh nhạt, đối với người nào cũng giống như nhau.

Chu Sính Đình chuyển buồn thành vui, cặp mắt mỉm cười, mềm mại giống như cành hoa ngọc lan mới nở, thanh nhã thơm ngát.

Mà vị biểu ca này, mày kiếm mắt sáng, tuấn nhã bất phàm, vẻ mặt không lạnh nhạt như ngày thường, mà nhu hòa, cực kì dịu dàng.

Chu Sính Đình vốn đang cảm khái tướng mạo của hắn thật được, nàng ở phủ An Quốc Công đợi ba năm, vẫn là lần đầu thấy hắn lộ ra vẻ mặt ôn hòa như vậy. Nhất thời khiến tim Chu Sính Đình đập mãnh liệt, đang chờ Tiết Nhượng đáp lại, thì thấy hắn ung dung bước đi, trực tiếp đi qua bên người nàng, coi như không có.

Chu Sính Đình vốn đang mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời cứng lại, thân phận của nàng tuy thấp hơn, nhưng đối với dung mạo của mình rất có tự tin. Tuy rằng nàng không bằng Thẩm Trầm Ngư, nhưng mềm mại uyển chuyển hàm xúc, đúng là kiểu nam nhân thích nhất. Tại trường nữ học, có đôi khi tan học, nàng cũng đã gặp qua không ít nam tử vụng trộm ái mộ nàng. Chỉ là những người đó nàng đều không vừa mắt.

Vậy mà hắn...

Cả người Chu Sính Đình run rẩy quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn đã đi xa, chịu không nổi đã kích như vậy, tức giận đến toàn thân phát run.

.

Ngày kế cả người Chân Bảo Lộ thư thái rất nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Trước đó vài ngày nàng không có khẩu vị, sáng hôm nay lại ăn hết cả chén chè hạt sen. Sáng sớm Chân Bảo Quỳnh cũng đến xem muội muội, thấy khí sắc của muội muội tốt hơn nhiều, cũng yên tâm đi đến trường.

Mà Chân Bảo Lộ đã xin nghỉ.

Hôm nay không cần tới trường nữ học, liền ở trong phòng đọc sách làm một chút việc thêu thùa, như vậy, cũng nhàn nhã. Chỉ là nàng không nghĩ tới, Giang gia tiểu cô nương Giang Mi sẽ đến thăm nàng.

Lúc đó Chân Bảo Lộ đang thêu thùa, thì nghe thanh âm của đệ đệ bên ngoài. Ngay sau đó, thấy trong tay đệ đệ béo Vinh nhi của nàng đang dắt một bé gái trắng trẻo mũm mĩm đi tới chỗ nàng: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đệ và Mi Mi tới thăm tỷ nè.”

Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn lên.

Vinh nhi cùng Giang Mi tay trong tay đi ở phía trước, y như kim đồng ngọc nữ, Thượng nhi thì khoanh tay một mình đi ở phía sau.

Chân Bảo Lộ nhìn đệ đệ béo lùn nhà mình và Giang Mi trắng mịn hoạt bát, cảm thấy rất đáng yêu, vội vàng buông ra việc thêu thùa trong tay, ôm hai đứa bé vào lòng.

Sau chuyện lần trước, Vinh nhi và Giang Mi rất thân cận, hai đứa bé cực kì thân thiết. Mà lúc trước Vinh nhi vốn luôn nói muốn có muội muội, gặp Giang Mi đáng yêu, tự nhiên chỉ mong sao mỗi ngày có thể ở cùng nàng. May mà Giang Mi dễ tính, hợp ý với Vinh nhi, hai đứa bé chơi đùa cực kì vui vẻ.

Giang Mi ngừng đầu lên nhìn nàng, mắt to như nước trong veo và khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tràn đầy lo lắng, quan tâm nói: “Lộ tỷ tỷ ngã bệnh, còn không thoải mái sao? Mi Mi kêu lão gia gia râu bạc tốt bụng kia xem bệnh cho Lộ tỷ tỷ, uống thuốc lập tức liền khỏe ngay.”

Mặc dù Giang Mi tuổi nhỏ, lại vô cùng hiểu chuyện, Chân Bảo Lộ thấy, Giang Mi có thể cùng nhau chơi đùa với đệ đệ béo, nàng yên tâm nhất. Với lại, nếu hai đứa có thể cùng lớn lên, ngày sau coi như là thanh mai trúc mã rồi.

Chân Bảo Lộ mỉm cười nói: “Tốt, Lộ tỷ tỷ liền nghe Mi Mi.” Nàng nói, rồi nhìn thoáng qua Thượng nhi đứng ở chỗ hơi xa.

Thượng nhi mặc tiểu bào màu xanh ngọc, khoanh tay đứng ở đó, tuổi còn nhỏ, ngược lại rất có dáng điệu.

Chân Bảo Lộ hơi rầu rĩ.

Tính của Giang Mi rất tốt nhưng thích chơi cùng Vinh nhi nhiệt tình hoạt bát, tuy rằng Thượng nhi cũng là trẻ con, nhưng nghiêm mặt cả ngày, rõ ràng mới sáu tuổi, so với tỷ tỷ mười ba tuổi là nàng còn trưởng thành hơn. Bởi vậy, sự thân thiết của Giang Mi giữa hai đệ đệ liền hết sức rõ ràng ---- Chân Bảo Lộ hi vọng Giang Mi cùng nhau chơi đùa với cả hai đệ đệ.

Chân Bảo Lộ cầm cái đĩa nhỏ đựng bánh xốp giòn hoa sen, đưa tới trước mặt Giang Mi và Vinh nhi, nói: “Nè, cái này ăn ngon lắm.”

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Vinh nhi tán đồng gật gật đầu, nói với Giang Mi bên cạnh: “Đúng vậy, ăn rất ngon đó.” Thường ngày tiểu tử kia thích ăn nhất, lần nào kêu hân chia cho Thượng nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ rũ xuống, cực kì không tình nguyện. Lúc này lại lấy một khối cho Giang Mi trước, sau đó tự mình lấy thêm một khối.

Bánh xốp hoa sen tên như nghĩa giống như hoa sen, màu sắc tươi đẹp, toi xốp thơm ngọt, tựa như một đóa hoa sen nở ra, cực kì tinh xảo. Bên trong là nhân bánh có đậu xanh, hạt sen, đậu nành. Chân Bảo Lộ thích ăn bánh đậu.

Giang Mi vươn bàn tay mập mạp ra nhận lấy, nhu thuận nói: “Cảm ơn Lộ tỷ tỷ, cảm ơn Vinh ca ca.” Giọng nói trước sau như một, chậm rãi, mềm mại.

Cái miệng nhỏ nói xong liền cắn ăn.

Chỉ là bánh xốp hoa sen quá xốp, cắn xuống dễ rớt nhiều vụn bánh, miệng nhỏ của bé gái dính vụn bánh, trên cổ áo cũng dính một chút. Tuy là Giang Mi chỉ có bốn tuổi, nhưng rất thích sạch sẽ, thường ngày Vinh nhi hay chơi đùa bẩn thỉu dơ dáy nên không quan tâm, nhưng từ lúc chơi cùng Giang Mi, thì dần dần học theo thói quen thích sạch sẽ của Giang Mi.

Bé gái khẽ “A” một tiếng, mắt to ngập nước nhìn Vinh nhi, ủy khuất nói: “Vinh ca ca, bị dơ rồi...”

Vinh nhi thích chăm sóc cho tiểu muội muội này nhất, hân lấy tay sờ vào túi áo, phát hiện không có khăn tay, liền nói: “Mi Mi chờ một chút.”, rồi sau đó chân mập mạp bước đi “Bộp bộp bộp”, đi ra ngoài tìm khăn tay.

Chân Bảo Lộ thấy đệ đệ nhà mình nôn nóng nhiệt tình, cũng buồn cười, thường ngày hân chiếu cố mình cũng không cần thận như vậy. Nhìn ánh mắt tội nghiệp của Giang Mi, Chân Bảo Lộ đang muốn lấy khăn lau miệng cho nàng, thì đệ đệ Thượng nhi vẫn luôn không nói một lời đã chậm rãi đi tới, trong tay cầm một cái khăn tay màu xanh ngọc, giờ tay ra lau miệng và cổ áo cho Giang Mi.

Chân Bảo Lộ giật mình.

Giang Mi lại giống như luyện thành một loại thói quen, nói với Thượng nhi: “Cảm ơn Thượng ca ca.”

Thượng nhi đáp: “Không cần cảm tạ.”

Giang Mi nhìn nàng cười cười, sau đó tiếp tục ăn bánh xốp hoa sen trong tay. Mà Thượng nhi đứng ở một bên, cặp mắt lớn không chớp lấy một cái, nhìn

miệng Giang Mi dính bánh, hay trên quần áo bị dính, đều thay nàng trước tiên lau sạch sẽ.

Bởi vậy, khi Vinh nhi cầm khăn thờ hồng học chạy vào, Giang Mi chẳng những đã ăn xong, ngay cả miệng và xiêm y đều được lau sạch sẽ.

Vinh nhi tròn mắt nhìn Thượng nhi đứng bên cạnh Giang Mi, lại thấy trong tay hắn cầm khăn tay, tự nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Hắn chu chu miệng, trong lòng có chút không vui. Thật ra hắn không muốn để Giang Mi nhìn thấy bộ dáng hắn không vui, nên chu môi, tiến lên nắm tay Giang Mi, nói: “Mi Mi, chúng ta đi chơi đi.”

Giang Mi nhìn Vinh nhi gật gật đầu, rồi sau đó nói với Chân Bảo Lộ: “Lộ tỷ tỷ, đợi lát nữa Mi Mi trở lại thăm tỷ.”

Thật ngoan.

Chân Bảo Lộ thăm nghĩ, trách không được ngay cả đệ đệ không thích cùng người khác tiếp xúc cũng thích.

Nhìn thoáng qua thấy Thượng nhi hơi hơi nhú mi, Chân Bảo Lộ đột nhiên nghĩ tới điều gì, đưa tay ra nắm lấy một bàn tay mập mạp khác của Giang Mi, nói với nàng: “Mi Mi cũng dẫn Thượng ca ca cùng nhau đi chơi, có được hay không?”

Giang Mi cực kỳ thích Vinh nhi, với Thượng nhi lại xa cách. Thượng nhi ít nói còn không thích cười, theo bản năng nàng không thích thân cận. Nhưng hôm nay nàng đến thăm Lộ tỷ, hiện nay nghe Lộ tỷ nói như vậy, bé gái ngoan ngoãn hiển nhiên không tiện cự tuyệt, do dự một lúc, liền tùy Chân Bảo Lộ đặt tay nàng vào lòng bàn tay Thượng nhi.

Giang Mi gật đầu, trái lại cảm thấy Thượng ca ca không thích nói chuyện cũng không tệ, cũng hướng về phía hắn cười ngọt ngào: “Thượng ca ca, cùng đi đi.”

Thượng nhi nhìn bé gái cười rạng rỡ trước mặt, khuôn mặt nhỏ tròn mím mím thường ngày không lộ vẻ gì cũng lộ ra mím cười, trước khi đi vẫn cực lễ phép nói với Chân Bảo Lộ: “Nhị tỷ, đệ đi ra ngoài đây.”

Nhìn thái độ của Thượng nhi đối với nàng, một mặt Chân Bảo Lộ thấy rất vui, một mặt lại cảm thấy lòng chua xót. Nàng muốn đệ đệ này thân cận với nàng nhiều hơn, còn phải xem ở tiểu Giang Mi. Chuyện này coi là gì đây a!

Nào biết sau khi tiểu Giang Mi đến thăm nàng, Hương Hàn bỗng nhiên tiến vào, nói với nàng: “Tiểu thư, Tiết biểu cô nương tới thăm người.”

Tiết biểu cô nương này hiển nhiên là nói Tiết Nghi Phương rồi.

Hôm qua là sinh thần của Tiết Nghi Phương, nàng không khoẻ, hôm nay nàng ta tới thăm, vốn là không có gì. Nhưng Chân Bảo Lộ cảm thấy chột dạ, sợ Tiết Nhượng mặt dày đi theo tới.

Nàng do dự một lúc, mới nói với Hương Hàn: “Người bảo Chúc ma ma tiếp đón trước, ta đi đổi xiêm y.”

Hương Hàn biết tiểu thư nhà mình thích đẹp, gặp khách thay quần áo hiển nhiên không có gì, liền nói: “Dạ.”

Chân Bảo Lộ tự mình mở tủ quần áo chạm khắc hoa văn mạ vàng son son ra, chọn áo màu hồng nhạt thêu hoa lan và váy dài màu trắng ngà thêu hoa tím nhỏ. Xiêm y rất đẹp,, tiểu cô nương vốn đã xinh đẹp càng làm nổi bật vẻ yếu điệu thướt tha.

Trước khi ra ngoài, lại đến bên bàn trang điểm sửa sang lại búi tóc, nhìn bộ dáng sắc mặt hồng nhuận của mình trong gương, mới thoáng buông lỏng, lúc này mới ra ngoài gặp Tiết Nghi Phương.

Xưa nay tính của Tiết Nghi Phương nhanh nhẩu, thường ngày nàng ta đến xem Chân Bảo Lộ, vừa tiến đến là có thể thấy người ngay, lúc này ngồi uống nửa ly trà, mới gặp tiểu cô nương thân nhiên đi ra, nhất thời oán giận nói: “Tiểu Lộ, như thế nào chậm như vậy, ta chờ đợi hơn nửa ngày rồi.”

Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nghi Phương nhào tới như vậy, thì vô ý thức nhìn coi phía sau nàng ta.

Không có người khác, chỉ có một mình nàng ta.

Chân Bảo Lộ chột nhú mi.

Tiểu cô nương là như thế, mới vừa rồi ở trong phòng còn do dự hồi lâu, không muốn gặp mặt Tiết Nhượng. Nhưng này Tiết Nhượng thật sự không có tới, trong lòng nàng càng tức giận. Tối hôm qua hắn đối nàng như vậy, thậm chí ngay cả một lời giải thích đều không có. Còn nói thích nàng gì chứ!

Chân Bảo Lộ càng nghĩ càng giận, nhất thời không nghe rõ Tiết Nghi Phương đang nói cái gì.

Tiết Nghi Phương là người thông tuệ cỡ nào, sao nhìn không ra Chân Bảo Lộ nhìn sau lưng nàng ta là vì cái gì. Nàng ta mím môi cười cười, trong lòng vui mừng không thôi, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có lời kéo tay nàng đánh giá một lúc, nói: “Tiểu Lộ mặc như vậy thật là đẹp mắt, hôm qua nếu muội là như vậy, Thẩm Trầm Ngư còn dám kiêu ngạo hay sao?”

Khi còn bé Tiết Nghi Phương và Thẩm Trầm Ngư quan hệ không tệ, nhưng càng lớn lên, càng cảm thấy Thẩm Trầm Ngư tính tình không tốt, ngược lại quen biết Chân Bảo Lộ trẻ chút nhưng thân thiết hơn.

Lỗ tai Chân Bảo Lộ nóng nóng.

Lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra ---- nàng gặp Nghi Phương, ăn mặc xinh đẹp như vậy làm cái gì!

Tiết Nghi Phương nhìn hai má Chân Bảo Lộ hồng hào, bộ dáng linh động không khác với ngày thường, biết nàng tốt lắm rồi, nên cũng yên lòng đi học.

Tiết Nghi Phương đi ra phủ Tề Quốc Công, lúc lên xe ngựa, rèm xe ngựa được vén lên, lập tức lộ ra một gương mặt tuấn mỹ vô song.

Nàng cười cười, tiếng nói trong vạt: “Đại ca.”

Tiết Nhượng nhàn nhạt “Ừ”, hỏi: “Lộ biểu muội thế nào?”

Trong lòng Tiết Nghi Phương cực kì nghi hoặc, hôm nay đại ca rõ ràng cùng nàng đi đến, vì sao không tiến vào gặp Tiểu Lộ? Chỉ là nàng nghĩ tính tình của đại ca, tuyệt đối sẽ không nói cho nàng biết, liền nói: “Đại ca yên tâm, muội nhìn xem, sắc mặt của Tiểu Lộ so với hôm qua tốt hơn nhiều, hồng hào, nhìn không giống như người sinh bệnh, chắc là gần như khỏi hẳn rồi.”

Tiết Nhượng nhíu mày lên môi mỏng, vẫn không hỏi lại, chỉ là nắm tay phải, liên tục ho vài cái.

Tiết Nghi Phương thấy sắc mặt đại ca nhà mình có chút không được tốt, cũng thật lo lắng. Theo lời gã sai vặt ở Tứ Hòa Cư nói, sáng sớm hôm nay đại ca đã như vậy.

Tiết Nghi Phương cực kì lo lắng, hỏi: “Đại ca, đang tốt lành sao bị phong hàn vậy chứ? Muội mới hết lo lắng cho Tiểu Lộ, lại phải lo lắng cho ca ca.”

Hai người này sinh bệnh, giống như hẹn nhau vậy, người này đến người kia.

Tiết Nghi Phương buồn bực chống cằm, thật là khó hiểu.

.

Sau khi đưa Tiết Nghi Phương đi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của Chân Bảo Lộ lập tức xụ xuống tựa như bánh nhân đậu.

Chân Bảo Lộ phiền não ngồi trên ghế, nghĩ tới ánh mắt hôm qua Tiết Nhượng nhìn nàng, nàng có thể cảm giác được hân thật sự thích nàng, chỉ là ngay cả mặt mũi hân cũng không dám lộ, là sợ nàng tìm hân tính sổ sao?

Lúc này lại nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, cái loại cảm giác mặt hồng tim đập này cũng đã biến mất hơn phân nửa.

Lại qua mấy ngày, Chân Bảo Lộ đem chuyện như vậy hoàn toàn toàn toàn quên ra sau đầu.

Mà gần đến cuối năm, Chân Bảo Quỳnh sắp tốt nghiệp ở trường nữ học, Chân Bảo Lộ vì tỷ tỷ chúc mừng, cố ý xuất môn mua lễ tốt nghiệp cho tỷ tỷ.

Trên đường lại thuận tiện đi một chuyến đến tiệm sách.

Chân Bảo Lộ chọn một vài cuốn du ký có hứng thú, khi đi ngang qua chỗ thoại bản, dừng một chút, lại chọn một vài thoại bản lưu hành một thời nhất, gương mặt hơi hơi ửng hồng, đem mấy cuốn này nhét vào giữa, rồi chuẩn bị mang sách xuống lầu.

Chân Bảo Lộ mới đi ra, liền thấy nam tử cao lớn vững chãi tuấn mỹ đứng bên ngoài, con ngươi đen trầm trầm, lạnh lạnh nhìn nàng, cũng không biết đã nhìn bao lâu.

Chân Bảo Lộ sửng sốt, rồi sau đó mới bỗng nhiên nhận ra, ngay cả một tiếng biểu ca như thường ngày cũng không kêu, mặt lạnh trực tiếp xuống lầu.

Tiết Nhượng là người luyện võ, phản ứng nhanh, lập tức chắn trước mặt nàng, tiếng nói trầm thấp gọi nàng: “Tiểu Lộ.”

Tiếng nói Nam tử êm tai thanh nhuận, đầu của Chân Bảo Lộ có chút ông ông rung động. Thường ngày hân chỉ gọi nàng “Lộ biểu muội”, lúc này mặt dày gọi tiểu danh của nàng. Nàng có chút tức giận, không nghĩ đề ý đến hân, thấy hân sửng sốt đứng đó, tức không nhịn nổi, liền nhấc chân hung hăng đạp vài cái lên giày của hân.

Nhìn trên mặt giày gấm của hân có in vài dấu chân, Chân Bảo Lộ mới thoải mái một chút, đôi mắt tròn tròn, hung dữ nói: “Huynh tránh ra!”

Nếu đổi lại thường ngày, nàng nói một câu đông, hân tuyệt đối sẽ không đi tây.

Nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của nàng, bộ dáng tức giận như vậy, hân lại cảm thấy cực đáng yêu. Cũng không biết lấy dũng khí đâu ra, hân khẽ mỉm cười nói: “... Không tránh.”

Chân Bảo Lộ cảm giác giống như mình nghe lầm, không nhịn được ngẩng đầu nhìn hân, thấy hân khẽ mỉm cười nhìn mình, đầu lông mày tràn ngập nhu tình.

Bên má nàng nóng nóng, trầm thấp mắng một câu: “Không biết xấu hổ.”

Liền chuẩn bị hướng đường vòng bên kia đi.

Nào biết Chân Bảo Lộ mới vừa đi hai bước, Tiết Nhượng xoay bước đi đến cạnh nàng, rồi sau đó vươn ra cánh tay rắn chắc hữu lực, một tay ôm nàng lên, trực tiếp vác nàng ở trên vai.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Chân Bảo Lộ ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ làm ra cử chỉ vô lễ thô lỗ như vậy. Đến khi sách ôm trong tay “lộp bộp” rơi xuống, gương mặt mới nóng lên xấu hổ giận dữ kêu: “Tiết Nhượng!”

Nàng giống như bao gạo bị hắn vác trên vai. Mà đầu vai nam nhân lại cứng rắn, va đập vào bụng của nàng, khiến Chân Bảo Lộ cảm thấy đầu văng mắt hoa, trâm hoa cài trên búi tóc cũng lạch cạch rơi xuống đất.

Đây là trên lầu hai của tiệm sách, nàng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ ra sức đâm vào lưng hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Huynh thả ta xuống!”

Tiết Nhượng gật đầu nói được rồi xoay bước đi đến trước bàn học, cẩn thận đặt người trên vai xuống. Hắn để nàng ngồi trên bàn học, bản thân mình thì ngồi xuống ghế trước mặt nàng, thấy nàng muốn bước xuống, liền đưa tay khoát lên hai tay nàng trên gối: “Tiểu Lộ, chúng ta hãy nói chuyện cho rõ ràng đi.”

Chân Bảo Lộ hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Nói chuyện rõ ràng, hắn khiêng nàng như vậy, đây coi là kiểu nói chuyện rõ ràng gì vậy?

Nàng vừa giận vừa hờn, dò xét liếc mắt nhìn hắn. Hắn ngồi trước mặt nàng, chỉ là nàng ngồi trên bàn, còn hắn ngồi ở ghế. Nhìn như vậy, giống như hắn đang ngồi xồm bên chân của nàng.

Một nam nhân đội trời đạp đất, lấy tư thế này tựa vào bên chân nàng, ngược đầu nhìn lên nàng, không có cô nương nào có thể kháng cự.

Cặp mắt to của Chân Bảo Lộ hiện lên vẻ giật mình, lại cúi đầu nhìn tay của mình bị hắn nắm lấy. Bàn tay cô nương nhỏ nhắn trắng nõn, tựa như búp măng non mọc trong mùa xuân, mà tay của nam tử thon dài ấm áp, nhìn rất đẹp mắt, chỉ là lòng bàn tay có vết chai nhè nhẹ vỗ về mu bàn tay nàng, cái loại cảm giác ấm áp mà thô ráp này, khiến nàng có chút không được tự nhiên.

Nàng nhìn vào ánh mắt dịu dàng của hắn, mặc dù xúc động trong tích tắc, nhưng tới cùng vẫn là một cô nương rụt rè. Nàng thoáng nghiêng đầu, không muốn nói chuyện cùng hắn.

Tiết Nhượng nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn trước mặt, làm thế nào cũng không nỡ buông ra. Tay nàng rất đẹp, đầu ngón tay nhỏ hồng hồng không nhuộm màu, móng tay được cắt dũa ngay ngắn chỉnh tề sạch sẽ. Hắn khẽ nắm, cảm thụ được sự mềm nhẵn của đôi tay, đây là chuyện mà hắn đã rất muốn làm cả hai đời, tựa như vẫn nắm tay nàng như vậy. Hắn ngừng đầu nhìn nàng chu miệng nhỏ, càng cảm thấy vô cùng đáng yêu, liền nhẹ nhàng nói: “Đừng tức giận.”

Rõ ràng là tức giận, nhưng vào lúc này, Chân Bảo Lộ có chút muốn cười ---- nào có ai dễ dàng vậy chứ?

Nàng nghĩ nghĩ, cũng biết dạng này không phải vấn đề, rồi mới nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc nói: “Rõ ràng lần trước huynh đã đáp ứng với ta.”

Bỗng nhiên nói một câu như vậy, nhưng Tiết Nhượng nghe đã hiểu. Hắn nghĩ nghĩ, mới lên tiếng: “Ta đã hối hận, có được hay không?”

Chân Bảo Lộ khựng lại, thầm nghĩ đây không phải muốn chơi xấu sao?

Nàng quan sát hắn, cảm thấy mình nên nhận biết hắn một lần nữa. Hai người bọn họ quen biết cũng không phải ngày một ngày hai, hắn đối tốt với nàng cũng mong muốn gần gũi nàng. Người thật lòng đối với nàng không nhiều lắm, Tiết Nhượng là một người hiếm có trong số đó. Nàng vẫn luôn cực kỳ quý trọng hắn. Nàng không có huynh trưởng, hăm mộ tiểu cô nương khác, bị người khi dễ hoặc không vui có thể đi tìm ca ca. Nàng không có, bị ăn hiếp chỉ có thể tự mình cam chịu, còn phải làm một tỷ tỷ tốt chiều cổ hai đệ đệ.

Trong lòng nàng vẫn coi hắn như huynh trưởng, cho tới bây giờ không nghĩ tới hắn sẽ thích nàng.

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn hoa văn trên vạt áo mình, nhớ tới chuyện tình ngày ấy, nhẹn không được nói: “Vậy sao đến bây giờ huynh mới tới tìm ta?”

Thanh âm của tiểu cô nương có chút nén giận lại có chút ủy khuất, trong lòng Tiết Nhượng run lên, vội vàng giải thích nói: “Sau đêm đó ta hơi bị phong hàn, liền muốn hết bệnh rồi mới tới tìm muội.”

Đang yên lành, sao lại bị phong hàn?

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, gương mặt Chân Bảo Lộ đỏ bừng, nói thầm: “Đáng đời.”

Hắn khẽ cười, giống như nàng nói cái gì hắn cũng đều thích nghe. Hắn nắm hai tay của nàng thật chặt, nói: “Tiểu Lộ, lúc trước là muội không có nghĩ tới, hiện tại hãy cẩn thận suy nghĩ, có được hay không?” Mặc dù hắn có chút kiêng kỵ Từ Thừa Lăng, nhưng cuộc đời quan hệ của nàng cùng Từ Thừa Lăng không hề thân mật giống đời trước, ngược lại là hắn ở bên nàng nhiều hơn, nàng sẽ không giống như đời trước không phải Từ Thừa Lăng thì không lấy chồng.

Tựa như nghĩ tới điều gì, hắn lại nói, “...Muội yên tâm, về sau ta sẽ che chở muội, sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ muội. Muội muốn cái gì, ta đều sẽ cho muội.” Nhớ tới đời trước, ánh mắt Tiết Nhượng hơi hơi nhu hòa. Tiểu cô nương có chút tham mộ hư vinh, như vậy cũng không có gì, nam nhân không bản lĩnh mới cảm thấy đây là thói quen xấu. Trái lại hắn cảm thấy rất tốt, một cô nương không nên để mình chịu ủy khuất, đối với chính mình tốt mới đúng.

Nhưng lời này vừa vào tai Chân Bảo Lộ, thì lại ra thành ý tứ khác. Bởi vì do đời trước, đối với phương diện này Chân Bảo Lộ có chút miễn cảm, lập tức nói: “Huynh coi ta là hạng người gì thế?” Chẳng lẽ trong mắt của hắn, nàng chính là loại thích núi vàng núi bạc, dựa vào người quyền quý sao?

Tuy nàng tức giận, nhưng lại có chút chột dạ... Đời trước, không phải nàng là như vậy à?

Tiết Nhượng nhìn gương mặt tức giận của nàng, cười cười, nói: “Ta chỉ muốn nói cho muội biết, sau này chúng ta thành thân, ta sẽ không khiến muội chịu ủy khuất.”

Người này...

Chân Bảo Lộ hơi bị da mặt dày của hắn dọa sợ, cái gì gọi là sau này bọn họ thành thân? Khi nào thì nàng nói qua muốn gả cho hắn? Bất quá, Chân Bảo Lộ cũng biết rõ, đều như vậy rồi, nàng và Tiết Nhượng vốn là không thể giống như trước kia, làm một đôi biểu huynh muội yêu thương lẫn nhau. Lúc trước nàng không nghĩ tới hắn, cho nên sau khi biết hắn thích nàng, phản ứng đầu tiên chính là lập tức cự tuyệt. Nhưng mấy ngày qua nàng cũng đã suy nghĩ, kỳ thật Tiết Nhượng đích thật là một người đáng tin cậy, và lại từ nhỏ hắn đã luôn đối tốt với nàng, so sánh với Từ Thừa Lăng còn đáng tin hơn.

Nàng chậm rãi ngược mắt nhìn hắn, nhìn bên trong cặp mắt đen láy hẹp dài, đều tràn đầy ánh ngược của nàng. Tiểu cô nương trong đó, khuôn mặt đỏ ửng, bộ dáng xấu hổ, chính nàng cũng cảm thấy xa lạ.

Cô nương cứ hay già mồm cãi láo, chuyện gì cũng kéo kéo xoay xoay.

Chân Bảo Lộ cũng không thích bản thân mình như vậy, nhưng lại muốn hỏi hắn một câu ---- tới cùng hắn nhìn trúng nàng ở điểm nào? Dù nói cưới vợ phải cưới hiền, nhưng tính nàng không tốt.

Chân Bảo Lộ bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn hơi xấu hổ, lúc này mới khẽ ho, nói: “Trâm cài của ta rơi rồi.”

Tiết Nhượng nhìn thoáng qua mấy cuốn sách và trâm cài rơi cách đó không xa, trầm giọng nói: “Muội cứ ngồi đây, để ta đi nhặt.” Lúc này mới luyến tiếc buông lỏng tay ra.

Chân Bảo Lộ nắm chặt hai tay nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn xoay đi, mí mắt cười cười, đợi hắn một lần nữa xoay người lại, liền vội vàng che dấu ý cười.

Hôm nay Chân Bảo Lộ cài châu trâm mai vàng Hồng Bảo Thạch, may mà hoàn hảo không chút tổn hại. Tiết Nhượng nhặt châu trâm và sách lên, một lần nữa đến đứng bên cạnh Chân Bảo Lộ, lúc này hắn đứng trước mặt nàng, cao cao lớn lớn, có loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống.

Tiết Nhượng đặt sách xuống, nhìn châu trâm trong tay, nói với nàng: “Để ta đeo lên cho muội.”

Chân Bảo Lộ hơi khựng lại, sau khẽ “Ừm”. Nơi này không có gương, chỉ có thể để hắn cài cho nàng.

Thường ngày Tiết Nhượng viết chữ, múa đao lộ thương mọi thứ lành nghề đấy, nhưng thay tiểu cô nương cài châu trâm lại là lần đầu. Hắn sợ làm đau nàng, lại sợ cài lệch, nên rất cẩn thận cầm vào.

Chân Bảo Lộ chê hắn chậm: “Xong chưa?”

Tiết Nhượng gật gật đầu, cúi đầu nhìn hàng lông mi như phiến quạt và chóp mũi hếch lên của nàng, cổ họng khẽ động nói: “Được rồi.”

Chân Bảo Lộ cười cười, gơ tay sờ sờ, trái lại đúng là cảm thấy vào chỗ cũ, không có bị lệch. Nàng sửa sang lại làn váy của mình một chút, dễ dàng nhảy xuống bàn học, chuẩn bị rời đi. Nhưng nàng vừa đi, hắn liền chắn trước mặt nàng. Chân Bảo Lộ nhìn khoảng ngực rộng của nam tử trước mặt, nói: “Ta muốn trở về.”

“Vậy là muội đã đáp ứng?” Hắn lo lắng hỏi.

Đáp ứng cái gì? Đáp ứng ở cùng một chỗ sao?

Tuy nói Đại Chu dân phong rộng mở, nhưng loại thâm kín qua lại như vậy, đối với thanh danh của một cô nương nói cho cùng vẫn là không tốt. Thật ra lúc hân hôn nàng, đích xác nàng không có loại kháng cự giống trong tưởng tượng của mình. Chân Bảo Lộ có chút rầu rĩ, trước đó vài ngày còn đang hoàng tráng thần cự tuyệt hân, nói hai người bọn họ không có khả năng, lúc này lòng lại bắt đầu dao động.

Tiết Nhượng lẳng lẳng nhìn nàng, thấy nàng nhũ mây chu môi, bộ dáng như thật sự suy nghĩ. Ánh mắt của hân rơi vào miệng nhỏ đỏ hồng của nàng, đột nhiên có chút nhớ nhung hân với nàng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, hít sâu một hơi, lẳng lặng chờ nàng lên tiếng.

Chân Bảo Lộ cảm thấy, có cương cũng không ý nghĩa, đơn giản nói thẳng: “Huynh để ta nghĩ đã.” Nếu hân thích nàng, nàng cũng có thể thử xem.

So với ngày ấy không chút do dự cự tuyệt, phản ứng của nàng lúc này, đã khiến Tiết Nhượng cực kỳ vui sướng. Hân gật đầu nói: “Ừm, được.”

Chân Bảo Lộ nhìn hân, thấy hân khẽ mỉm cười, con mắt lóe sáng như sao, cũng cùng cười theo, giọng nói trong veo: “Ta đi đây.”

Hân gật đầu, đứng tại chỗ, nhìn nàng đi.

Trong tay Chân Bảo Lộ cầm sách, chậm rãi ra cửa, đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu khẽ gọi hân: “Đại Biểu Ca.”

Mặt mày hân trong sáng, dùng ánh mắt hỏi nàng.

Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, nói: “Về sau huynh không được uống nhiều rượu như vậy nữa.” Uống rượu dễ dàng hỏng việc, sự tình lần trước, nàng cũng không muốn phát sinh lần nữa. Hơn nữa, nếu hân tùy tiện khinh bạc cô nương khác, vậy thì làm sao bây giờ?

Ánh mắt Tiết Nhượng sững sờ, đương nhiên không thể nói với nàng, ngày ấy tửu lượng của hân rất tốt căn bản nửa phần men say đều không có. Chỉ là hiện nay vừa mới bước một bước nhỏ, nếu nàng biết rõ, sợ sẽ giận hân. Đối mặt với nàng, hân hiếm khi có suy nghĩ sáng suốt một lần, cho dù nàng bắt đầu quản lý hân, hân cũng cực kỳ hưởng thụ.

Hân gật gù, muốn nói được, dùng một chút, nhưng mỉm cười, trầm giọng nói: “Nghe lời muội.”

Nàng chịu không nổi ánh mắt sáng rực của hân hiện ra ánh sáng nhu hòa, gương mặt nóng rực, ôm sát vội vàng vàng xuống lầu.

Hương Hàn và Hương Đào dưới lầu, nhìn thấy tiểu thư nhà mình cầm sách trong tay, liền đi tới cầm thay nàng. Hương Hàn tỉ mỉ hơn, một đôi mắt nhỏ đánh giá tiểu thư nhà mình, nhìn bộ dáng xấu hổ của tiểu thư, trong lòng “hồi hộp”, ngay tức khắc cảm thấy có chút là lạ.

Hương Đào hoạt bát câu thả hơn, không nhìn ra khác thường, chỉ nhận sách trong tay Chân Bảo Lộ, cười hi hi nói: “Tiểu thư, chúng ta còn tới Thúy Phương trai mua ít điểm tâm không?”

Gương mặt Chân Bảo Lộ mang theo ý cười, lúc này khẩu vị không tệ, trái lại muốn ăn, nên gật đầu nói: “Ừm, chúng ta đi đi.”

Hương Đào nói chuyện với Chân Bảo Lộ, cùng ra khỏi tiệm sách, mà Hương Hàn đi ở phía sau, trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, chỉ là trước khi ra khỏi cửa tiệm mới cẩn thận nhìn thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Đối diện với tiệm sách là một quán trà.

Lầu hai nhả gian, Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn xe ngựa màu xanh đính dây châu tinh xảo ngừng bên ngoài tiệm sách, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là xe ngựa của Chân Bảo Lộ.

Ánh mắt Chân Bảo Lộ thâm trầm.

Mấy năm trước đại bá Chân Như Tùng của nàng chưa thành đương gia, tiểu thư con vợ cả trong phủ thân phận gần giống như, lão thái thái cũng sẽ không quá mức thiên vị. Nhưng từ lúc Chân Như Tùng thừa kế tước vị, thân phận của Chân Bảo Lộ liền bất đồng. Chi phí ăn mặc tiêu dùng nhiều hơn không nói, xe ngựa nàng ta dùng ra cửa đều tinh xảo vô song. Hàng năm muốn mua thêm xiêm y, trang sức lại càng không cần nói, quả nhiên đã trở nên dường như công chúa.

Chân Như Tùng yêu thương khuê nữ, điệu bộ này, nghiễm nhiên là muốn đem tất cả thứ tốt nhất cho bảo bối khuê nữ.

Cách sủng khuê nữ cũng không phải sủng quá đáng rồi sao? Thường ngày lão thái thái khẳng định phải lên tiếng.

Nhưng vài năm này chưa chắc lão thái thái đã nói một câu, cứ như vậy Chân Như Tùng phóng túng khuê nữ. Thấy những thứ này, trong lòng Chân Bảo

Chương tự nhiên cảm giác khó chịu, cứ như vị Lạc muối muối này đột nhiên được thông linh, nuông chiều từ bé đến mức này rồi, cũng có bản lĩnh đem sự thông minh lanh lợi lừa được lão thái thái hài lòng vui vẻ.

Nhìn khuôn mặt Chân Bảo Lộ tươi cười bước lên xe ngựa, Chân Bảo Chương càng cảm thấy tức ngực. Nàng ta cầm lấy ly trà trước mặt uống một ngụm trà, khi nhìn lại, xe ngựa của Chân Bảo Lộ đã sớm đi khỏi, cũng nhìn thấy nam tử cao lớn đi ra từ tiệm sách, Chân Bảo Chương nhất thời ngây ngẩn cả người, vội vội vàng vàng gọi Trình thị: “Nương!”

Trình thị thấy bộ dáng cả kinh sợ hãi của khuê nữ nhà mình, hơi hơi nhú mày, đến khi bà quay đầu nhìn, thì cười cười nói: “Thật đúng lúc.”

Sắc mặt của Chân Bảo Chương phi thường khó coi, biết nương hiểu lầm ý tứ của nàng, vội vàng gần từng tiếng giải thích nói: “Không phải, con mới nhìn thấy Lạc muối muối cũng đi ra từ tiệm sách.”

Trình thị lập tức hiểu ý khuê nữ.

Bà trầm thấp nở nụ cười: “Đại bá mẫu của con quả nhiên dạy ra một đứa con gái tốt.”

Tuổi nhỏ như thế, mà lại học được cùng nam tử gặp gỡ riêng tư.

Chân Bảo Chương cũng biết Chân Bảo Lộ như vậy là quá không biết xấu hổ rồi, quả thực là thứ thấp hèn vô sỉ.

Lúc này liền nói: “Con phải nói cho lão tổ tông biết việc này!” Lão thái thái thích nhất cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, nếu để bà biết cháu gái bảo bối vậy mà làm ra loại chuyện này, nhất định sẽ trách phạt thật nặng. Nhưng Chân Bảo Chương cũng không phải kẻ ngốc, nghĩ nghĩ lại nói, “Không được.”

Nàng ta lẳng lặng nhú mày, để bình ổn lại tâm tình của mình.

Suy cho cùng Chân Bảo Lộ là tiểu thư con vợ cả phủ Tề Quốc Công, thanh danh ở trường nữ học cũng tốt, nếu lúc này để lão thái thái biết nàng cùng Tiết Nhượng lui tới lén lút, mặc dù bà sẽ trách cứ, nhưng tất nhiên sẽ đem Chân Bảo Lộ hứa gả cho Tiết Nhượng, nói không chừng còn kêu hai người bọn họ sớm thành thân.

Trình thị cũng nghĩ đến, nói: “Đúng vậy, việc này chúng ta không thể lộ ra.”

Trong lòng Chân Bảo Chương chưa xót không thôi. Nàng hiểu được Tiết Nhượng đối với Chân Bảo Lộ rất tốt nhưng không nghĩ hai người thật sự có tư tình. Hai mắt nàng ta nhất thời ửng hồng, lại càng cực kỳ căm giận Chân Bảo Lộ ---- mọi thứ của nàng ta không thua gì Chân Bảo Lộ, vì sao trong mắt Tiết Đại công tử chỉ có một mình Chân Bảo Lộ như vậy?

Trình thị thấy nữ nhi, mắt hạnh má đào, nước mắt rung rung, lập tức nói: “Thật là, đáng về ấy của con là muốn cho ai xem?”

Chân Bảo Chương cảm thấy ủy khuất: “Không phải nương đã nói sẽ nghĩ cách cho nữ nhi hay sao?”

Hiện nay Tiết Đại công tử rõ ràng coi trọng Chân Bảo Lộ, nếu hần tới cửa xin cưới, dựa theo quan hệ của người hai nhà, đại bá nhất định sẽ đáp ứng.

Thật vất vả mới vừa ý một nam tử, nàng không muốn bỏ qua.

Trình thị cười khuê nữ không biết xấu hổ, nhưng không biết xấu hổ lại biết tranh thủ, dù sao cũng hơn cô nương yếu điệu không có chủ kiến tốt. Bà đưa tay vỗ vỗ lưng của nữ nhi, ý bảo nàng ta yên tâm.

.

Chân Bảo Lộ thuận đường đi đến Thúy Phương trai mua điểm tâm, sau khi về phủ, liền tự mình đi đưa cho Chân Bảo Quỳnh. Lúc nàng qua tới, Chân Bảo Quỳnh đang làm việc thêu thùa. Chân Bảo Quỳnh cầm lấy một khối bánh cắn ăn, hai mắt nhìn ngó muối muối ngồi trước mặt, cười hi hi nói: “Sao hôm nay cao hứng như thế?”

À?

Chân Bảo Lộ hơi hơi há miệng, rồi sau đó gờ tay sờ sờ mặt mình, khe khẽ nói: “Có sao?”

Nàng đâu có cao hứng?

Chân Bảo Quỳnh thật sự gạt đầu, cũng khẽ mỉm cười: “Từ lúc tiến vào đến giờ, khóe miệng của muối chưa hề hạ xuống.”

Có khoa trương như vậy sao?

Chân Bảo Lộ mở to mắt, có chút hoảng sợ. Nàng tự xưng là có chút tiểu thông minh, lại không nghĩ rằng sẽ rõ ràng như vậy. Nàng vội vàng mỉm môi không cười, lúc sau lại không nhịn được cong lên, giọng nói mềm nhẹ giải thích: “Điểm tâm ăn rất ngon mà.”

Chân Bảo Quỳnh cũng không có suy nghĩ khác, dù sao mấy ngày nay tâm tình của muối muối không tốt, nàng luôn để trong mắt. Hôm nay rốt cục một lần nữa mỉm cười, tóm lại là chuyện tốt.

Chỉ là ra khỏi Lâm Linh Cư của tỷ tỷ, Chân Bảo Lộ nhìn không được đưa tay nhỏ lên nheo nheo mặt mình. Hôm nay chẳng qua nàng gặp Tiết Nhượng, cùng hẳn một lúc, vậy mà vui như vậy.

Chân Bảo Lộ càng nghĩ càng thấy ngượng ngùng, hai tai cũng bắt đầu nóng lên.

Vừa vào phòng, Hương Hàn liền thuận miệng để Hương Đào đi ra ngoài, nhìn bộ dáng cười mị mị của tiểu thư nhà mình, vội vàng tiến lên nói: “Tiểu thư.”

Chân Bảo Lộ “Ừ” một tiếng, hỏi: “Sao thế?” Xưa nay Hương Hàn làm việc ôn trọng, ít khi tỏ ra bộ dáng khẩn trương.

Lại nghe nàng ta chậm rãi hỏi: “Mới vừa rồi ở tiệm sách thật ra tiểu thư đã gặp người nào vậy?”

Chân Bảo Lộ đang cầm bút trong tay, định luyện chữ một chút, khi nghe lời này của Hương Hàn, sợ tới mức tay run lấy bầy, liền nhanh chóng “bốp” một tiếng để bút xuống. Về mặt nàng thăm thiết nhìn Hương Hàn, lại nghĩ tới tỷ tỷ thông hiểu lòng người mới vừa rồi, cảm thấy những người bên cạnh thật quá thông minh rồi.

Nàng không muốn thừa nhận, dù sao đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, một lần nữa cầm bút lên, ra vẻ nhàn nhã nói: “Không có.”

Hương Hàn hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, sao không biết tính tiểu thư nhà mình? Vội vàng đến gần hơn nói: “Tiểu thư, mặc dù nô tỳ là hạ nhân, nhưng những năm này vẫn luôn hầu hạ tiểu thư, tự nhiên nghĩ muốn tiểu thư được khỏe mạnh. Sang năm tiểu thư cập kê rồi, việc hôn sự cũng sắp định ra đến, tiểu thư cũng không thể bị người tùy tiện lừa gạt.”

Hương Hàn không nhìn thấy người nọ là ai, lại đoán không ra. Nhưng nàng ta cảm thấy được, nam tử lén lút cùng tiểu thư gặp mặt riêng tư, phẩm hạnh không khá hơn chút nào. Tiểu thư nhà nàng lớn lên xinh đẹp, nam tử nào nhìn thấy mà không thích? Ngay cả nữ tử nhìn đều không dòi mắt nổi.

Nàng ta thấy Chân Bảo Lộ không nói lời nào, thì nhũu mày sốt ruột gọi: “Tiểu thư.”

Chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ. Nếu tiểu thư thực xảy ra chuyện gì, các nàng những nha hoàn bên người bị phạt là chuyện nhỏ, nếu ảnh hưởng tới danh tiết của tiểu thư, các nàng hối hận cũng không kịp.

Chân Bảo Lộ biết chuyện này lừa không được ánh mắt của Hương Hàn, nhưng không nghĩ tới bị phát hiện nhanh như vậy. Tới cùng nàng cũng là một cô nương, xấu hổ, chỉ có khe khẽ nói: “Hôm nay ta không phải gặp người khác...” Nàng dừng một chút, trên giấy viết một chữ Tiết thật to, mới nói, “Là Đại Biểu Ca.”

Lời này vừa nói ra, Hương Hàn bị dọa nhảy dựng.

Nàng ta cứ tưởng rằng là đệ tử nào ở thư viện Bạch Lộ, không nghĩ tới đúng là Tiết Đại công tử, nàng khe khẽ nói: “Không thể nào...” Trong ấn tượng của Hương Hàn, Tiết Đại công tử đối với tiểu thư giống như muối muối, quan hệ hai người cũng tốt. Hai người lui tới mật thiết, nàng ta không nghĩ gì nhiều, lại không nghĩ rằng, bất tri bất giác đã đến bước gặp mặt riêng tư.

Chân Bảo Lộ vốn kim nén khó chịu, lúc này nói rõ, nàng cũng không cần băn khoăn, lại thấy bộ dáng Hương Hàn khó có thể tin, giọng nói miễn cưỡng: “Thật sự là Đại Biểu Ca.”

Nhìn xem, nha hoàn Hương Hàn thông tuệ bên người nàng cũng cảm thấy Đại Biểu Ca thành thật ôn trọng, sẽ không làm chuyện như vậy, có thể thấy được Đại Biểu Ca ngay trang đến mức rất ra hình ra dáng đấy. Nếu biết vị Đại Biểu Ca này của nàng không chỉ có gặp riêng cùng nàng, còn cọt nhà nàng, sợ là Hương Hàn đều sẽ rơi cảm đó.

Hương Hàn vẫn lo lắng đề phòng, thực sợ tiểu thư xảy ra chuyện, lúc này biết người gặp riêng tiểu thư chính là Tiết Đại công tử, trái lại thở phào nhẹ nhõm. Bất kể như thế nào, nàng ta đối với nhân phẩm của Tiết công tử vẫn cực kỳ tin tưởng. Nàng ta nhìn tiểu thư, hỏi: “Nếu Tiết Đại công tử có ý với tiểu thư, vì sao không đến cửa cầu thân?” Nàng ta vô cùng đồng ý tiểu thư nhà mình gả cho Tiết Đại công tử.

Chân Bảo Lộ nheo mắt nhìn nàng ta: “Ngươi hướng về ai đó?” Rồi sau đó mới lẩm bầm một câu, “Ta còn chưa đáp ứng đâu.”

Hương Hàn run sợ, thăm nghĩ tiểu thư nếu là có thể gả cho Tiết Đại công tử, đó là không còn gì tốt hơn. Nhân phẩm và bộ dạng của Tiết Đại công tử đều đã rõ ràng, từ nhỏ đã đối tốt với tiểu thư cho dù ở phủ An Quốc Công lão thái thái cũng không thường yêu mến tiểu thư.

Hương Hàn nói: “Tiểu thư có dự định gì?”

Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, nói: “Ta biết ngươi quan tâm ta, bất quá ngươi cũng hiểu rõ phẩm hạnh của Đại Biểu Ca, hẳn chắc sẽ không biết làm ra loại sự tình quá đáng gì, ngươi cứ yên tâm đi...” Thấy Hương Hàn gật đầu tán đồng, trái lại Chân Bảo Lộ có chút chột dạ, tiếp tục nói, “Chuyện này ta sẽ cân nhắc suy nghĩ.”

Chân Bảo Lộ có thể nhìn ra, Tiết Nhượng là thật tâm thích nàng. Dù sao thích một người, ánh mắt sẽ không thể lừa được. Mấy ngày này cử chỉ của hắn tuy có hơi cường thế, nhưng suy cho cùng vẫn nghe lời của nàng, chỉ là lúc trước nàng cự tuyệt hẳn, nên hắn bị buộc nóng nảy đi. Thường ngày nàng không có suy nghĩ đến hắn, nhưng hôm nay nàng đáp ứng hắn sẽ suy nghĩ thật kỹ, nàng liền đem chuyện này để ở trong lòng.

... Cũng sẽ thử, đặt hắn trong lòng.

Nàng không biết mình hấp dẫn hắn ở chỗ nào. Nhưng hắn tốt với nàng, nàng cũng nhớ kỹ, nếu là có thể thích hắn, kỳ thật cũng không tệ.

Nàng nhìn Hương Hàn nói: “Ngươi đáp ứng ta, không cần nói với nương của ta, có được không?”

Hương Hàn biết quan hệ giữa tiểu thư và phu nhân, không thân cận giống mẹ con bình thường, lập tức ngẫm hiểu: “Nô tỳ hiểu rõ.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, cũng biết sự lo lắng của nàng ta, liền một lần nữa viết chữ, nói: “Chuyện này, ta có chừng mực, Đại Biểu Ca cũng có chừng mực, ngươi yên tâm đi.” Nàng biết sự nghiêm trọng của chuyện này, lại nói yên tâm một lần nữa.

Hương Hàn đáp: “Nô tỳ biết.”

Tuy nói không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nhưng Hương Hàn tin Tiết Đại công tử, nhất thời hiển nhiên đã không còn gì để nói.

.

Đào mất đã đến đầu tháng mười một.

Phủ Tề Quốc Công có việc mừng, chính là ngày Nhị công tử Chân Cảnh Duệ cưới vợ.

Phủ Tề Quốc Công không có nhiều công tử lắm, tam phòng cộng lại cũng chỉ có năm vị công tử.

Đại công tử Chân Cảnh Hành xuất thân từ nhị phòng, năm trước đã thành thân, còn lại hai vị đến tuổi thành thân, đều là người của tam phòng, theo thứ tự là Nhị công tử Chân Cảnh Duệ con vợ cả và Tam công tử Chân Cảnh Châu con thứ xuất. Còn hai vị Tứ công tử, Ngũ công tử của đại phòng, đó là Thượng nhi và Vinh nhi, mới chỉ sáu tuổi, đối với việc thành thân còn rất xa.

Năm trước Đại công tử Chân Cảnh Hành thành thân bố trí cực kì náo nhiệt rất có thể diện, lúc này đến phiên tam phòng, tự nhiên cũng cần phải xử lý sự việc công bằng, làm được phong quang vẻ vang.

Chân Bảo Lộ và ba vị đường huynh quan hệ không phải rất thân thiết, nhưng tính ra, quan hệ với vị nhị đường huynh này xem như là tốt nhất. Hơn nữa mấy năm nay Tam thẩm luôn chiều cố nàng, nàng cũng dần dần biết rõ ---- Tam thẩm chẳng qua nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ.

Bởi vì quan hệ với Tam thẩm, Chân Bảo Nguyệt xưa nay luôn cùng nàng đối đầu cũng không cãi nhau nữa. Nhưng tính nàng với Chân Bảo Nguyệt không hợp, cho dù không cãi nhau, cũng rất khó cùng chơi với nhau.

Chân Bảo Lộ không thích làm loại chuyện mặt nóng áp mông lạnh, cho Chân Bảo Nguyệt vài phần mặt mũi là được, nếu muốn nàng miễn cưỡng giao hảo cùng nàng ta, nàng thật không làm được.

Hôm nay là ngày vui, Chân Bảo Lộ mặc y phục bằng gấm màu lục thêu hoa tường vi bó sát người, dáng người thiếu nữ linh lung hấp dẫn, thường ngày luôn mặc rộng thùng thình, lúc này lập tức đem đường cong lung linh phác họa ra. Áo khoác bên ngoài bằng gấm màu hồng nhạt, phía dưới là váy dài chấm đất màu trắng phủ lớp vải trong suốt thêu hoa mai trên nước, eo váy hơi cao, khiến cho vóc dáng nhỏ xinh của Chân Bảo Lộ trở nên mảnh khảnh cao gầy, cực kỳ giống một nụ hoa hải đường kiều diễm sắp nở trong ngày xuân.

Chân Bảo Lộ cũng biết, hôm nay phủ Tề Quốc Công có tiệc mừng, Tiết Nhượng khăng định cũng sẽ tới.

Từ sau khi gặp mặt ở tiệm sách lần trước, hai người bọn họ cũng có đến mười ngày rồi chưa gặp lại.

Nghĩ tới điều này, đến khi muốn thoa lên son môi, Chân Bảo Lộ mới liền e lệ cầm lấy một hộp son nhỏ mùi quả nho tinh xảo, do dự thật lâu, mới dùng ngón tay chấm một chút, khẽ bôi trên môi.

Nhìn cách ăn mặc tỉ mỉ rõ ràng trong gương, tiểu cô nương bắn ra điểm quang bốn phía, Chân Bảo Lộ không nhịn được âm thầm tự nói một câu: Rất khá!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Chân Cảnh Duệ cưới chính là Minh Vi, tiểu nữ nhi của Minh tướng quân. Trái lại Chân Bảo Lộ chưa từng tiếp xúc qua với Minh Vi, nhưng biết được vị Minh cô nương này tuy xuất thân từ thế gia tướng môn, tính tình lại mềm mại dịu dàng, rất là hiền lành, vô cùng hiếm thấy. Mà Tiết thị cũng cực kỳ vừa ý người con dâu này.

Khi Chân Bảo Lộ và tỷ tỷ đến chỗ của tam phòng, thì nhìn thấy Tam thẩm mang theo vui mừng, cười không khép miệng.

Chân Bảo Lộ không còn không thích thân cận với Tiết thị giống trước đây, ngược lại vừa thấy bà đi tới, cười cười nói: “Chúc mừng Tam thẩm.”

Tiết thị vui vẻ mỉm cười, nhìn hai tỷ muội xinh đẹp như hoa trước mặt, một người thanh tú uyển chuyển hàm xúc, một người xinh đẹp vô song, chỉ cảm thấy đẹp mắt cực kỳ. Chỉ là Chân Bảo Nguyệt bên cạnh Tiết thị, gặp Chân Bảo Quỳnh còn có thể lộ ra tươi cười, đến khi thấy Chân Bảo Lộ, thì cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, vẫn không thích thân cận với Chân Bảo Lộ như cũ.

Tiết thị nhìn nàng ta một cái, Chân Bảo Nguyệt mới miễn cưỡng chào hỏi Chân Bảo Lộ: “Lục muội muội.”

Chân Bảo Lộ cũng đáp lại: “Hôm nay ngũ tỷ tỷ thật xinh đẹp.”

Hôm nay trong phủ có chuyện mừng, và lại tâm tình của nàng tốt mới sẽ không tính toán chi li cùng Chân Bảo Nguyệt.

Chẳng qua Chân Bảo Nguyệt nghe xong lại rõ ràng giật mình, một đôi mắt to khó có thể tin nhìn Chân Bảo Lộ. Hào cảm của tiểu cô nương đến nhanh đi cũng nhanh, tuy thường ngày đôi đầu cãi nhau, lúc này nghe Chân Bảo Lộ khen nàng ta xinh đẹp, hơn nữa lại là chân tâm thật ý, khiến cho Chân Bảo Nguyệt cong cong khóe miệng, tương đối hưởng thụ.

Sắc mặt của nàng ta mới khá hơn một chút, nói: “Hôm nay Lục muội muội cũng rất được.”

Mặc dù tiểu cô nương hay xấu hổ, nhưng trên thực tế vẫn luôn thích được khen. Chẳng qua Chân Bảo Lộ thuận miệng khen một câu, không nghĩ tới thái độ của Chân Bảo Nguyệt đối với nàng lập tức thay đổi.

Nàng ra về rụt rè hướng về phía Chân Bảo Nguyệt cười cười.

Hiện giờ, Trình thị và Chân Bảo Chương của nhị phòng cũng đã qua tới.

Chân Bảo Chương vừa tiến đến, liền ngọt ngào: “Tam thẩm.”

Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn, thấy hôm nay Chân Bảo Chương mặc một thân váy dài rộng rãi màu phù dung, cài trâm hoa trên châu hồng mai, búi tóc không phải chải theo kiểu tùy vân, mà là song loa búi tóc như tiểu cô nương. Nàng biết xưa nay Chân Bảo Chương đều thích trang điểm cho mình tự nhiên thoải mái, sau khi cập kê, trái lại đây là lần đầu thấy nàng ta chải búi tóc kiểu trẻ con thế này.

Chân Bảo Lộ lại cẩn thận nhìn nhìn, thì chợt phát hiện, hôm nay Chân Bảo Chương ăn mặc, phong cách rất giống với ngày thường của nàng.

... Tính tình của Chân Bảo Chương cao ngạo, cho tới bây giờ luôn không thích cùng nàng ăn mặc giống nhau.

Chân Bảo Chương thấy Chân Bảo Lộ đang nhìn mình, vẫn cười đến cực kì ngọt ngào, giống như tâm tình rất tốt vậy, nói với Chân Bảo Lộ: “Lục muội muội, làm sao vậy?”

Chân Bảo Lộ cười cười, nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy trâm hoa trên búi tóc của Tam tỷ rất đẹp.”

Nói thật ra, nàng xác thực không biết được trong hồ lô của Chân Bảo Chương có thuốc gì, bất quá người ta thích trang điểm như thế nào là chuyện của người ta, nàng ta cũng không ngại gặp mình. Chỉ là trong lòng Chân Bảo Lộ vẫn không thích nàng ta ăn mặc giống như mình, cảm giác rất không thoải mái.

Chờ đến khi ra ngoài, Chân Bảo Quỳnh không an tâm đến muội muội, hỏi: “Như thế nào rồi hả?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, không biết nên nói như thế nào. Trước đây nàng thích nói tâm sự của mình cho phụ thân nghe, trưởng thành, tâm sự của cô nương không tiện nói với phụ thân, nàng liền thích nói cùng tỷ tỷ. Nàng tỉ mỉ nhớ lại cách ăn mặc của Chân Bảo Chương mới vừa rồi, nhỏ giọng nói: “Muội cảm thấy... Tam tỷ cùng ngày thường có chút không giống.”

Chân Bảo Quỳnh là người tỉ mỉ, tự nhiên nghe được ý trong giọng nói của muội muội. Nàng ta dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn muội muội của mình, đôi mắt đẹp tràn đầy sùng nịch.

Chân Bảo Lộ nhìn tỷ tỷ cao hơn mình nữa cái đầu, thoáng ngẩng đầu, nghi hoặc chớp chớp mắt to, hỏi: “Tỷ tỷ?”

Chân Bảo Quỳnh giơ tay xoa xoa mặt muội muội, lại cười nói: “Cho dù ăn mặc có hơi giống, nhưng cách ăn mặc của Tiểu Lộ nhà chúng ta vẫn đẹp mắt nhất.”

Chân Bảo Lộ nghe xong hi hi cười, thân thiết kéo tay tỷ tỷ.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới sang năm tỷ tỷ sẽ xuất giá, có hơi chút không muốn nói: “Sang năm sẽ không còn có thể ở chung cùng một chỗ cùng tỷ tỷ nữa rồi.” Đầu xuân sang năm, tỷ tỷ ôn nhu hiền lành như vậy, liền trở thành con dâu Tổng gia rồi.

Nói đến việc hôn sự, hai gò má của Chân Bảo Quỳnh ửng hồng, có chút xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Sẽ không đâu, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt.”

Chân Bảo Lộ biết rõ, trở thành con dâu của người ta, mọi cử động đều có trường bối nhìn chăm chăm, làm gì có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó? Cho dù về nhà mẹ đẻ, cũng không thể về quá nhiều lần. Chẳng thế thì người ngoài còn tưởng rằng tỷ tỷ bị Tổng phủ khi dễ. Nàng cũng không muốn người khác nói linh tinh tỷ tỷ của mình.

Sau khi tách ra với tỷ tỷ, Chân Bảo Lộ mới đi tìm đệ đệ béo Vinh nhi của nàng.

Bộ dáng của Vinh nhi mập mạp, chạy thở hổn hển, nghe tỷ tỷ tìm hần, liền cực kì vui mừng chạy tới. Hần kéo ống tay áo Chân Bảo Lộ, nghiêng đầu nhảy nháy.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta cùng đi xem tân nương tử đi.”

Vinh nhi rất thích xem tân nương tử, lần nào Từ thị đi tham dự tiệc mừng, Vinh nhi nhất định sẽ trong mong đi theo. Lúc này hiếm khi trong nhà mình có việc vui, Vinh nhi nhỏ bé cũng ăn mặc đáng yêu vui mắt, hiển nhiên như một tân lang quân nho nhỏ.

Chân Bảo Lộ biết Nhị ca còn chưa đón tân nương tử về tới.

Nàng sờ sờ đầu béo đệ đệ, nhìn vào cặp mắt to ngập nước của hần, mới lấy một vốc kẹo đường mừng hi trong lòng ra, nhét vào người hần, nhỏ giọng nói: “Đệ ra ngoài nhìn xem, Đại Biểu Ca đến rồi chưa.” Lại sợ tiểu gia hỏa này nói lung tung, dặn dò, “Không được nói cho người khác biết.”

Vinh nhi thích ăn kẹo đường, lại là đứa ngốc nghếch dễ bị lừa, cũng không có cảm thấy được dị thường, ôm đồng kẹo đường tỷ tỷ cho, nhét vào cái túi nhỏ thêu cá chép của mình, khe khẽ nói: “Đệ muốn cùng ăn với Mi Mi.”

Chân Bảo Lộ thoáng nhú mi, giờ tay vỗ một cái vào mông nhỏ béo ú của đệ đệ, nói: “Đi nhanh.”

Vinh nhi lanh lảnh nói: “Dạ.” Sau đó liền “Ba ba ba” chạy ra tiền viện.

Bất quá Vinh nhi vừa mới chạy đến hành lang dài, thì bị Từ thị ngăn lại.

Từ thị nhìn con trai bảo bối, vội vàng ôn nhu hỏi: “Chạy nhanh như vậy làm gì vậy?”

Vinh nhi thờ phỉ phò, trong tay ôm túi đựng kẹo đường, giương mắt nói: “Vinh nhi muốn đi xem tân nương tử.” Hần đã đáp ứng tỷ tỷ không nói với người khác.

Từ thị cười cười, khom lưng bế Vinh nhi mập mạp lên. Tiểu tử kia có chút nặng, Từ thị ôm cũng thật cố hết sức, nhưng con trai là bảo bối của bà, có ăn nặng nữa cũng ôm. Bà xoa nhẹ mặt hần, nói: “Tân nương tử còn chưa tới, khi nào vào cửa, nương cùng con đi xem. Con nhìn kia, chảy hết mồ hôi rồi nè, nếu ngã bệnh thì làm sao?”

Vinh nhi cực kì khó xử, mấp máy môi: “Nương, con...”

Từ thị nhú mày lại: “Được rồi ngoan ngoan cùng nương đi về nghỉ. Con nhìn Thượng nhi ngoan ghê chưa.”

Nói xong, thì ôm Vinh nhi trở về Nghi An Cư.

.

Mà ở bên ngoài, Tiết Nhượng cũng đã tới. Thường ngày hần rất ít tham dự loại tiệc mừng này, nhưng lúc này là phủ Tề Quốc Công, hần mới đến. Đại nam nhân gần hai mươi, hôm nay mặc cẩm bào màu xanh ngọc, khí vũ hiên ngang, đứng bên người Tiết lão thái thái như vậy, chi lan ngọc thụ, phong tu thành nhĩ, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Các trưởng bối cùng tới tham dự tiệc mừng, thấy được mỹ nam tử trẻ tuổi tuấn tú trầm ổn, vừa nghe còn chưa đính thân, một đám người đều có ý hoặc vô ý đánh giá.

Tiết lão thái thái là người sáng suốt, hôm nay trường tôn đi cùng bà, bà rất vui, liền vỗ vỗ tay hần nói: “Được rồi, người trẻ tuổi có chủ đề của người trẻ tuổi, cháu không cần ở cùng tổ mẫu, tự mình đi chơi đi thôi.” Giọng điệu này, giống như đem cháu trai thành đứa bé vậy đó.

Trái lại Tiết Nhượng kính cẩn nghe theo gật gật đầu, tự mình đi vào trong viện.

Đi đến trong viện, hần nhìn những công tử trẻ tuổi cùng ngồi tán gẫu, xong xoay người lại Từ Thừa Lăng, lễ phép khẽ gật đầu.

So với hần Từ Thừa Lăng rõ ràng khách khí hơn, lập tức xoải bước đi tới, tươi cười ôn nhuận nói: “Tiết huynh.”

Tính của Từ Thừa Lăng vừa tốt vừa hay nói, chỉ là vài năm nay hần cảm giác được địch ý của Tiết Nhượng đối với hần, mới đầu mặc dù hần cảm thấy kỳ quái, nhưng lần nào gặp hần ở bên cạnh Tiểu Biểu Muội, sao Từ Thừa Lăng còn có thể không hiểu rõ? Như vậy, Từ Thừa Lăng cũng không còn lời nào để nói. Hần hiểu biểu muội của chính mình, tuyệt đối sẽ không thích loại trầm mặc ít lời như Tiết Nhượng.

Bên này có một tiểu nha hoàn mặc áo ngoài màu xanh nhạt chậm rãi đi tới, hành lễ với hai người, rồi sau đó nói với Tiết Nhượng: “Tiết Đại công tử.”

Từ Thừa Lăng cũng rất thức thời, liền tránh ra.

Chỉ còn lại Tiết Nhượng, thấy nha hoàn bên cạnh xa lạ, nhân nhạ mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Nha hoàn mặc áo xanh nói: “Lục tiểu thư nhà ta có lời muốn nói với Tiết công tử, thỉnh Tiết công tử dời bước đến đình nghỉ mát ở Mai viên.” Rõ ràng là một nam tử khoảng hai mươi tuổi, lại khiến nha hoàn này có một cảm giác áp bách khó nói lên lời, nàng ta lặng lẽ đánh giá, nhìn Tiết công tử tuấn mỹ vô song thân nhiên, bởi vì khẩu trương, hít sâu một hơi, mới nhỏ giọng nói, “Tiết Đại công tử?”

Về mặt của Tiết Nhượng không chút thay đổi, nói: “Ngươi dẫn đường đi.”

Nha hoàn mặc áo xanh gật đầu, liền dẫn Tiết Nhượng đi Mai viên.

Mai viên là một khu vườn vắng lặng của phủ Tề Quốc Công, ngoài lúc khi hoa mai nở rộ có chút náo nhiệt, những lúc còn lại cũng không có ai. Lúc này Chân Bảo Chương ăn mặc tỉ mỉ đang đứng ở trong lương đình, hỏi nha hoàn Phát Đông bên cạnh: “Tối chưa?”

Phát Đông lắc đầu: “Còn chưa.”

Chân Bảo Chương sầm mặt lại, nhìn xiêm y trên người mình, thì vịn vẹo người. Tính nàng ta cao ngạo, để nàng học theo cách ăn mặc của Chân Bảo Lộ, nàng ta vốn là không chịu được, nhưng vừa nghĩ tới nếu mình không hành động, Tiết Đại công tử sẽ thật sự hướng tới Chân Bảo Lộ cầu thân.

Thôi, nhịn một chút đi. Chân Bảo Chương hít một hơi thật sâu.

Phát Đông nhìn thoáng qua đường mòn, thấy được nam tử cao lớn tuấn mỹ đã qua đến, ánh mắt về mặt, đều lộ vẻ vui mừng: “Tiểu thư, Tiết Đại công tử tới rồi!”

Tối rồi!

Chân Bảo Chương tỏ ra vui mừng, nhìn thoáng qua hồ sen trong vắt, lúc này mới cắn chặt răng, “bùm bùm” một tiếng nhảy xuống.

Phát Đông kinh hãi, lập tức hô lên: “Không tốt, tiểu thư rơi xuống nước rồi.”

Nhìn thấy Tiết Nhượng xoay bước vào đình nghỉ mát, mới vội vàng vàng nghênh đón.

“Tiết Đại công tử, Lục tiểu thư không cẩn thận rơi xuống nước rồi!”

Tiết Nhượng giật mình.

Hắn nhìn thoáng qua hồ sen.

Hiện nay không phải mùa sen nở, chỉ còn cành khô hoa héo. Nước ao rét lạnh xanh biếc, cô nương mặc xiêm y màu phù dung rơi vào trong nước, có thể vì không biết bơi, nên cả người đều chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Cả người tiểu cô nương ở bên trong nước, chỉ còn lại một đôi cánh tay mảnh khảnh trắng thuần liễu mạng vùng vẫy. Hiện giờ đang là đầu mùa đông, nước ao rét lạnh, tình huống vô cùng nguy cấp. Tuy Phát Đông biết tiểu thư nhà mình biết bơi, nhưng không chịu nổi khí trời lạnh như vậy, nàng ta thấy nam tử tuấn mỹ lạnh lùng bên cạnh thờ ơ, mới thật sự bối rối: “Tiết công tử, Lục cô nương sắp không được rồi...” Nàng ta run giọng, ánh mắt chăm chú nhìn mặt nước, khuôn mặt sợ tới mức trắng bệch.

Lúc này, nam tử mặc cẩm bào màu xanh biếc xoay bước chạy tới, nhìn cô nương rơi xuống nước, vội vàng hỏi Phát Đông: “Ngươi mới vừa nói là ai rơi xuống nước!”

Hiển nhiên Phát Đông nhận ra Từ Thừa Lăng trước mặt. Nàng ta không biết sao Đại công tử phủ Trường Trữ Hầu lại xuất hiện ở đây, nhưng đã không kịp nghĩ tới những thứ này. Tiết Đại công tử trước mặt, nàng ta không có cách nào khác sửa lại nói là Tam cô nương, cho dù lấy giao tình của Từ công tử cùng Lục cô nương, nhất định sẽ phân đầu quên mình cứu người, lập tức liền nói: “Là Lục cô nương, Lục cô nương rơi xuống nước rồi.”

Suy cho cùng Từ Thừa Lăng cũng là người thông tuệ, nếu hôm nay là cô nương khác rơi xuống nước, nếu muốn hắn cứu người cũng sẽ do dự một lúc, dù sao hắn sẽ cùng cô nương người ta có da thịt thân thiết, đó là phải chịu trách nhiệm đấy. Nhưng nghe thấy là Tiểu Biểu Muội, làm sao còn có thể do dự, lập tức liều lĩnh nhảy xuống nước đi cứu người.

“Tiểu Lộ!”

“Tiểu Lộ!”

Kỹ năng bơi của Từ Thừa Lăng cũng không tốt, nhưng ít nhiều vẫn biết, hiện nay tình huống khẩn cấp, trái lại hẳn phát huy vô cùng tốt. Từ Thừa Lăng kích động vô cùng. Nước ao rét lạnh, một nam tử như hắn còn chịu không nổi, vừa nghĩ tới Tiểu Biều Muội mềm yếu kia rơi vào nước, trong lòng gấp đến độ không sao tả được, đợi đến lúc đem người nâng từ dưới nước lên, cuối cùng mới thấy rõ gương mặt của cô nương trong lòng.

Từ Thừa Lăng đột nhiên mở to hai mắt, nhận ra trong lòng không phải Chân Bảo Lộ, mà là Tam cô nương Chân Bảo Chương của nhị phòng. Lúc này đầu của Từ Thừa Lăng ông lên, sáng tỏ thông suốt, nghiêng đầu nhìn Tiết Nhượng trong đình nghỉ mát, thấy dáng vẻ của hắn như sắp đi.

Hiện giờ, Từ Thừa Lăng sao còn không rõ ràng chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Nhưng việc đã đến nước này, hẳn cũng chỉ có thể kiên trì cứu Chân Bảo Chương trong lòng lên.

.

Trong phòng Chân Bảo Lộ đang ngoan ngoãn khéo léo hầu bên người lão thái thái.

Ngày xưa lão thái thái thương yêu nhất là Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Chương, nhưng từ chuyện ba năm trước đây, lão thái thái liền cách xa Chân Bảo Chương, mà đặc biệt yêu thương Chân Bảo Lộ hơn. Còn Chân Bảo Quỳnh sắp phải xuất giá, việc hôn sự đã định, lão thái thái cũng bớt để tâm đến, dù sao trong lòng của bà, cháu gái vậy đã là người của nhà khác, chỉ có Chân Bảo Lộ chưa đính thân, hai năm trước bà luôn luôn cất giấu, chỉ chăm chỉ học hành để nâng cao bản thân, hiện giờ đến tuổi làm mai, thì cũng đem cháu gái bảo bối này ra ngoài, cho mọi người nhìn thấy.

Hôm nay là ngày náo nhiệt, đương nhiên lão thái thái sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Những phu nhân ở đây, trong nhà có con trai, nên có ý hay vô ý quan sát đến vị Chân Lục cô nương này. Ngày thường ở trường nữ học, bọn họ cũng từng nghe nói qua, biết vài vị tiểu thư của phủ Tề Quốc Công, tất cả đều có tri thức hiểu lễ nghĩa tài hoa xuất chúng, trong số mấy vị tiểu thư đó, chính là hai vị trưởng thành của đại phòng. Hôm nay nhìn thấy, Chân Lục cô nương đứng đằng kia, đích thật muốn người ta không chú ý cũng khó khăn ---- tiểu cô nương lớn lên thật xinh đẹp. Hôm nay lại là ngày vui, nhan sắc ăn mặc tươi đẹp chút, lại càng xinh đẹp vô song.

Tốt thì tốt, chỉ là bộ dáng quá xinh đẹp.

Mặc dù Chân Bảo Lộ tuổi còn nhỏ, nhưng tới cùng đã từng trải qua đời trước, tự nhiên hiểu được dụng ý của lão thái thái, cũng biết rõ những phu nhân này khi nhìn mình trong lòng đã có tính toán. Trên mặt nàng hàm chứa tươi cười, nhưng trong lòng không thoải mái. Nàng cũng không phải củ cải trắng, để cho bọn họ chọn chọn lựa lựa?

Chân Bảo Lộ tùy tiện viện cớ rời đi, rồi sau đó gọi Hương Đào: “Có nhìn thấy Vinh nhi không?”

Hương Đào lắc đầu, nói: “Nô tỳ không biết.”

Chân Bảo Lộ ngẫm nhủ mi, chỉ cảm thấy béo đê đê làm việc quả nhiên là không bền chắc. Nàng ra sức bủi môi, thì thấy Chúc ma ma sắc mặt ngưng trọng chạy tới. Chúc ma ma mặc một thân bối tử màu nâu, dáng người có hơi tròn, đời trước bà đi theo bên người Chân Bảo Lộ, ngày ngày sầu khổ lo lắng, gầy giống như cây trúc, đời này Chân Bảo Lộ nhớ kỹ Chúc ma ma đối với chính mình không rời không bỏ, liền đối với bà tốt hơn. Không còn nhiều lo lắng, tự nhiên cũng mập trắng khỏe mạnh.

Chân Bảo Lộ vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Chúc ma ma đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, hạ giọng nói: “Tiểu thư, là Tam tiểu thư xảy ra chuyện.”

Chân Bảo Lộ thấy có chút kỳ quái, mới vừa rồi nàng còn thấy Chân Bảo Chương cười rạng rỡ, ăn mặc xinh đẹp, không biết được có bao nhiêu vui vẻ? Đang tốt lành, có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Chúc ma ma tiếp tục nói: “Tam tiểu thư không cẩn thận rơi xuống nước, vừa lúc Đại công tử đi ngang qua, cứu Tam tiểu thư lên.”

Chân Bảo Chương không phải loại người sợ ý, hơn nữa bên người còn có nha hoàn, làm sao có thể đột nhiên rơi xuống nước? Và lại, sao Từ Thừa Lăng vừa lúc cứu được nàng ta? Chân Bảo Lộ không phải ngốc, tiết mục rơi xuống nước này, nàng cũng không chỉ nghe nói qua một lần. Rơi xuống nước cứu người, da thịt thân cận là cần thiết, toàn thân một cô nương ướt sũng, bị nam tử dán lên người cứu được, hiển nhiên phải ôm qua, ngoài việc nhặt về một cái mạng nhỏ, nhưng trong sạch cũng bị hủy.

Nàng hiểu tính tình của Từ Thừa Lăng, là người hiền lành, đối với người nào cũng tốt. Lúc này rõ ràng là hãm hại hắn, hẳn vẫn đi cứu. Thật sự quá ngu đi!

Tuy nói đời này nàng rời xa Từ Thừa Lăng, không muốn tái hợp với hắn. Nhưng đời trước hắn đối với nàng vô cùng tốt. Hơn nữa thân là biểu muội, nàng cũng không hi vọng biểu ca của mình bị người thiết kế như vậy.

Nàng khẽ rũ mắt, hỏi: “Từ biểu ca không có chuyện gì chứ?”

Chúc ma ma biết tiểu thư quan tâm Từ Thừa Lăng, nói: “Lúc này Từ công tử đang nghỉ ngơi ở phòng khách.”

Trời lạnh như vậy, rơi xuống nước là chuyện rất kinh khủng.

Chân Bảo Lộ đang do dự không biết nên hay không nên đi qua đó, thì bất gặp Chân Bảo Quỳnh tới đây. Nàng đi qua, nói với tỷ tỷ nhà mình: “Tỷ tỷ,

chuyện của Tam tỷ và Từ biểu ca, tỷ tỷ có nghe chưa?”

Tuy Mai viên ít người, nhưng Chân Bảo Quỳnh cũng đã nghe nói, nàng ta đáp: “Nương đã đến đó, chúng ta cũng cùng đi xem một chút đi.”

Như thế rất hợp ý với Chân Bảo Lộ, gật đầu nói: “Ừm, được.”

Bên nhị phòng, Chân Bảo Chương rơi xuống nước bị lạnh, vừa tắm nước nóng, lúc này gương mặt trắng xanh nằm trên giường, đắp chăn kín mít. Mới vừa rồi rơi xuống nước, mới đầu là giả bộ, nhưng sau đó là thật sự chìm xuống. Cặp mắt của Chân Bảo Chương đỏ bừng, bộ dáng yếu ớt, Trình thị thấy vô cùng đau lòng.

Trình thị nói: “Được rồi, con nghỉ ngơi thật tốt, chuyện còn lại, hãy giao cho nương xử lý.”

Chân Bảo Chương thấy rõ người cứu mình, không phải Tiết Nhượng, mà là Từ Thừa Lăng. Lúc trước nàng xác thực từng ái mộ Từ Thừa Lăng, nhưng hiện nay nàng một lòng đặt trên người Tiết Đại công tử, sao còn vẫn thích Từ công tử bộ dáng thư sinh hào hoa phong nhã nữa? Chân Bảo Chương ừm khua rồi lè, nói: “Nương, nữ nhi...nữ nhi không thích Từ công tử.”

Sự tình xảy ra rui ro, Trình thị đích xác bị dọa nhảy dựng, nhưng sau khi lắng nghe, biết Từ Thừa Lăng cứu khuê nữ của bà, lúc này Trình thị mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Coi như là may mắn rồi.

Hiện nay nghe Chân Bảo Chương nói như vậy, Trình thị hung hăng trách cứ: “Ta xem con thật sự hồ đồ rồi, Từ công tử có gì không tốt?”

Lúc này Chân Bảo Chương không có nửa phần cao ngạo như ngày xưa, có vẻ yếu ớt, nàng ta ngập ngừng nói: “Thật ra...”

Trình thị nói: “Không có thật ra gì hết. Hôm nay Từ công tử cứu con, chúng ta nên cảm tạ. Nhưng con là một cô nương thuần khiết trong trắng, sao có thể tùy tiện để người khác ôm? Con và Từ công tử đã có tiếp xúc tay chân, nha hoàn ở đó đều thấy. Từ công tử là trưởng tử phủ Trường Từ Hầu, hiện nay còn chưa đính ước, nếu phát sinh loại chuyện này, nên cưới con mới đúng.” Trong lòng Trình thị biết rất rõ, nếu khuê nữ không thể gả cho Tiết Nhượng, Từ Thừa Lăng này, bà tất nhiên muốn tóm chặt lấy.

Trình thị trấn an Chân Bảo Chương xong, có ý đến phòng khách nơi Từ Thừa Lăng đang nghỉ ngơi.

Khi ra ngoài, vừa lúc gặp được Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ đến thăm. Trình thị chỉ nói: “Chương nhi không sao, hiện nay đã nghỉ ngơi, các người không cần quá lo lắng.” Lại hỏi hai người đã gặp Từ công tử chưa, biết là chưa đi, thì cười cười nói, “Vây thật tốt, ta đang muốn cảm ơn Từ công tử thật tốt đây, chúng ta cùng đi qua đi.”

Chân Bảo Lộ không muốn đến chỗ nhị phòng, nhưng tỷ tỷ thiện tâm, nàng đành phải cùng tỷ tỷ tới. Lúc này thấy Trình thị khẽ cười như vậy, đáng vẻ không giống như người nương lo lắng cho khuê nữ! Bất quá trong lòng Chân Bảo Lộ cũng rõ ràng, bà trong lòng đi qua cảm tạ Từ Thừa Lăng như vậy, chẳng qua muốn để Từ biểu ca cho Chân Bảo Chương một “công đạo” thôi.

.

Trong phòng khách, Từ Thừa Lăng đã thay xong xiêm y, mái tóc đen nhánh xổ ra, gương mặt tuấn tú nho nhã trắng xanh hơn so với ngày thường. Ngay cả màu môi cũng hơi tím tái.

Trang thị nhìn thấy nhi tử như vậy, đau lòng không sao tả được, không nhịn được trách cứ: “Con thật hồ đồ, loại kỹ xảo này con cũng có phải chưa từng gặp qua, sao hôm nay lại...sao hôm nay lại hồ đồ như vậy?”

Trang thị biết con trai dù không nói, xưa nay đối với loại chuyện này cũng đặc biệt lưu tâm, mà Từ Thừa Lăng lại thông minh, không có bị té ngã ở những loại sự tình này.

Bị hồ đồ?

Từ Thừa Lăng lẳng lặng mím môi.

Nhớ tới bóng dáng màu phù dung vùng vẫy trong nước kia, đến lúc này lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Xưa nay hắn gặp chuyện luôn bình tĩnh, hôm nay sờ đi không hề nghĩ ngợi mà nhảy xuống, cũng bởi vì hắn cho rằng Tiểu Lộ bị rơi xuống nước.

Từ Thừa Lăng từ tốn nói: “Nương, nhi tử không thể thấy chết mà không cứu được.”

Trang thị than một tiếng, nói: “Thôi, chuyện hôm nay con cũng nên ăn giáo huấn, nương sẽ thay con nghĩ biện pháp. Con hãy nghỉ ngơi cho tốt, nước lạnh như thế, nếu bị nhiễm khí lạnh, đến lúc đó rất phiền toái.” Nói xong lại thúc giục ma ma, “Sao canh gừng còn chưa đưa tới, người lại đi thúc giục đi?”

Ma ma bên người lĩnh mệnh, xoay người đi ra. Lúc sau có nha hoàn tiến vào, hướng tới Trang thị nói: “Phu nhân, Chân Nhị phu nhân cùng Tứ tiểu thư và Lục tiểu thư cùng sang đây xem Đại công tử.”

Vừa nghe là Trình thị, Trang thị hừ lạnh, châm chọc nói: “Tới thật nhanh.” Bà vỗ nhẹ mu bàn tay của Từ Thừa Lăng, vỗ vỗ nói, “Nương đi ra ngoài trước, hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Sắc mặt Từ Thừa Lăng ôn hòa gật đầu.

Tỷ muội Chân Bảo Lộ theo Trình thị qua đây, khi nhìn thấy Trang thị, Trình thị vội vàng tiến lên đón: “Từ Phu Nhân, hôm nay Chương nhi nhà ta đều nhờ có Từ công tử, không biết hiện tại Từ công tử như thế nào rồi?”

Trang thị mặc một thân búi tóc màu vàng thêu hoa văn như ý, chải búi tóc uyển đạ, cực kì đoan trang quý khí. Chỉ là khi nhìn thấy Trình thị, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Bà thân nhiên nói: “Thừa Lãng nhà ta xưa nay thiện tâm, hôm nay bất quá tiện tay mà thôi, Chân Nhị phu nhân không cần để ở trong lòng.”

Trình thị gặp bộ dáng Trang thị lạnh lùng cao ngạo, trong lòng sớm mừng tám trăm lần, nhưng tới cùng vẫn là nhin được, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng cực kì khách khí, lại hiểu được việc này trước mặt hai tỷ muội Chân Bảo Quỳnh khó mà nói, nhất thời đang nghĩ xem nên mở miệng như thế nào.

Mà Chân Bảo Lộ cũng không muốn cùng Trình thị đứng một nơi, nên nói với Trang thị: ““Cứu mẫu, ta có thể cùng tỷ tỷ vào xem Từ biểu ca không?”

Trang thị cũng có ý nói rõ ràng với Trình thị, lập tức đáp: “Cũng được.”

Đến khi hai tỷ muội Chân Bảo Lộ đi vào, Trang thị mới cười lạnh với Trình thị nói: “Chân Nhị phu nhân, chúng ta người sáng không nói lời tối, chuyện hôm nay cứ như vậy cho qua đi thôi. Trong lòng người đánh chủ ý gì, ta đã hiểu rõ ràng, Thừa Lãng của ta tuyệt đối sẽ không cưới con gái nhà người, người hãy dẹp bỏ cái ý niệm này đi.”

Chân Bảo Lộ không muốn nghe, nhưng Trang thị nói chuyện sang sảng, nàng cũng nghe được một chút. Nàng thoáng nhíu mày, theo tỷ tỷ cùng nhau tiến vào, mới thoáng thấy bóng dáng cao gầy đứng trước cửa sổ.

Áo bào màu xanh ngọc thêu hoa sen, làm nổi bật dáng vẻ thẳng đứng như trúc của hắn, tóc đen xõa xuống, chỉ là một bóng lưng, cũng có thể cảm nhận được sự ôn nhuận lịch sự tao nhã của hắn.

Nói cho cùng là nam tử mà đời trước nàng đã coi trọng...

Từ Thừa Lãng chậm rãi xoay người, thấy hai tỷ muội đi vào, mặt mày dịu xuống, kêu lên: “Quỳnh biểu muội, Lộ biểu muội.”

Rốt cuộc Chân Bảo Lộ và phu Trường Trữ Hầu quan hệ thân cận chút, lúc này cũng là Chân Bảo Lộ đáp lại: “Ta và tỷ tỷ tới thăm người một chút.” Nàng tươi cười khéo léo nhưng xa lạ, tỉ mỉ đánh giá sắc mặt Từ biểu ca, đích xác có chút khó coi. Nàng cũng hiểu, kỹ năng bơi của Từ Thừa Lãng không giỏi.

Từ Thừa Lãng trái lại khách khách khí khí, đi đến trước mặt hai người, nói: “Ngồi đi.”

Chẳng qua chỉ muốn tới xem một chút, Chân Bảo Lộ không có ý ở lâu, lập tức lắc đầu nói: “Không cần, ta chỉ qua đây nhìn một cái, không muốn quấy rầy Từ biểu ca nghỉ ngơi.” Tuy lúc này không phải cô nam quả nữ, tóm lại ngồi lâu có chút không tốt. Nàng quan tâm theo lễ phép, qua đây thăm viếng là đủ rồi. Nói gì thì chuyện cũng là xảy ra ở phủ Tề Quốc Công, nàng không đến thăm viếng thì thật không được.

Hiện giờ, gã sai vặt của Từ Thừa Lãng tiến vào, nói: “Thiếu gia, Tiết Đại công tử sang đây xem người.”

Từ Thừa Lãng sầm mặt lại, hai tay trong tay áo gắt gao nắm chặt, chậm rãi nói: “... Mời hắn vào.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Trái lại Chân Bảo Lộ không biết quan hệ giữa Đại Biểu Ca và Từ Thừa Lãng trở nên tốt như vậy từ khi nào. Hơn nữa nàng hiểu rõ tính tình của Đại Biểu Ca, không phải loại người có lòng nhiệt tình qua đây thăm hỏi, lúc này Đại Biểu Ca trở lại, đích thật là nằm ngoài dự liệu của nàng.

Đến khi nàng thấy dáng người xuất sắc tuấn dật xuất hiện, vốn là đang giương mắt nhìn, sau đó bỗng nhiên có chút chột dạ, liền nhích lại gần bên tỷ tỷ, không nhìn hắn nữa.

Bất quá lại nghĩ tới, đời trước nàng thích Từ Thừa Lãng, Đại Biểu Ca không biết!

Ngay sau đó thì cong cong môi, cực kì tự tin ưỡn thẳng sống lưng.

Từ Thừa Lãng nhìn Tiết Nhượng, trong lòng buồn bực, nhưng trên mặt vẫn khách khí, mỉm cười nói: “Tiết huynh có lòng rồi.” Tính tình của Từ Thừa Lãng ôn hòa, thường ngày tươi cười ấm áp, lúc này tuy là ý cười nhưng không đạt đến đáy mắt.

Kỳ thật cũng không thể trách Từ Thừa Lãng, đổi lại là người khác, xảy ra chuyện như vậy, làm sao còn cho Tiết Nhượng sắc mặt tốt được?

Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ cùng nhau chào hỏi, sau đó Chân Bảo Quỳnh mới nói: “Từ biểu ca, Tiết biểu ca, hai người trò chuyện đi, ta và Tiểu Lộ ra ngoài trước đây.”

Tuy Từ Thừa Lãng nghĩ muốn nói cho Tiểu Biểu Muội biết chân tướng sự tình, nhưng có Chân Bảo Quỳnh ở đây, hẳn không tiện nói, chỉ đành gật đầu nói: “Ừm.” Rồi sau đó khẽ mỉm cười nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ thấy Từ Thừa Lãng đang nhìn mình, cũng mỉm cười, cảm thấy hẳn nhìn mình như vậy, nếu mình không nói lời nào thì thật không tốt nên khách khí nói: “Từ biểu ca chăm sóc tốt bản thân mình nha, ta đi trước.”

Từ Thừa Lãng quan sát gương mặt bình tĩnh không chút thay đổi của Tiết Nhượng, tiếp tục hướng về phía Chân Bảo Lộ cười: “Ừm, đa tạ Lộ biểu muội quan tâm, ta sẽ chăm sóc tốt bản thân mình.”

Hai biểu muội đều đi ra ngoài, Từ Thừa Lãng mới có hơi không không chế nổi, sắc mặt trắng ngọc trầm xuống, mở miệng nói: “Tiết huynh không có lời gì muốn nói với ta sao?” Suy cho cùng hẳn là người đọc sách, thường ngày lịch sự nhã nhặn, vô cùng tốt tính, mặc dù hôm nay gặp phải loại tình huống này, còn có thể bảo trì bình thân mở miệng trước với đối phương.

Trái lại Tiết Nhượng nói.

Thấy hẳn mặt mày sáng sủa, không nhanh không chậm nói: “Kỹ năng bơi của Từ công tử không tệ, tại hạ bội phục.”

Dù Từ Thừa Lãng có tốt tính cỡ nào, lúc này cũng tức giận đến nổi thiếu chút nữa học máu, đến gần một bước, trợn mắt nhìn nói: “Ngươi biết rõ đây là một cái bẫy, biết người rơi xuống nước cũng không phải Tiểu Lộ, vì sao không ngăn cản ta, trợn mắt nhìn ta xuống nước cứu người? Tiết Nhượng, tôi cũng trong lòng ngươi là có ý gì?”

Lúc ấy hẳn thấy hiếu kỳ, thấy nha hoàn kia dẫn Tiết Nhượng tới vườn Mai, lo lắng người hẳn đi gặp là Tiểu Lộ, cho nên mới không nhận được mà đi theo, vì vậy lúc đó liền cho rằng đó là Tiểu Lộ, cũng không có hoài nghi nha hoàn kia.

Thật ra, nếu là Chân Bảo Chương bảo nha hoàn đi mời Tiết Nhượng, vậy cái bẫy kia, cũng là thiết kế cho Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng nhìn Từ công tử tao nhã trước mặt, hiếm khi bị tức thành như vậy, trái lại nhàn nhạt cong khóe miệng. Hắn chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn cảnh trí phía ngoài, mới vươn ngón tay thon dài khẽ vuốt lên bình sứ hình lá sen có hoa văn hoa mẫu đơn trồng một cây kim quế, nói: “Từ công tử nghĩ nhiều rồi.”

Từ Thừa Lãng làm sao tin được.

Hắn cười đi tới, nói với Tiết Nhượng, “Ta biết tâm ý của ngươi đối với Tiểu Lộ. Hôm nay ngươi làm như vậy, sẽ không sợ ta nói cho Tiểu Lộ biết sao? Nếu Tiểu Lộ biết ngươi hãm hại ta như vậy, ngươi cảm thấy nàng sẽ nghĩ về ngươi như thế nào?” Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp, “Hoặc là, ta cũng có thể nói như vậy ---- hôm nay ta cứu Chân tam cô nương, là vì lúc ấy ta tưởng đó là Tiểu Lộ. Ta đem việc này nói với Tiểu Lộ, Tiểu Lộ biết được hành động hôm nay của ta là vì nàng, trong lòng nàng nhất định sẽ cảm động. Mà ngươi sao, người biểu ca thường ngày che chở cho nàng, lại thấy chết mà không cứu!”

Tiết Nhượng thân nhiên nói: “Từ công tử đã hiểu lầm, ta chỉ là không biết bơi thôi.” Hắn nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Từ Thừa Lãng trước mặt, “... Nếu ngươi muốn nói cho nàng biết, vậy thì cứ nói đi. Ngược lại ta cũng muốn nhìn một chút, lòng của Tiểu Lộ tới cùng là hướng về người nào.”

.

Bên này, Trang thị và Trình thị vẫn còn đang tranh cãi.

Thái độ của Trang thị rất rõ ràng, kiên quyết không đồng ý cho Từ Thừa Lãng cưới Chân Bảo Chương. Thấy Trình thị nhất quyết không tha, liền nói: “Vậy cũng được, nếu ngươi có ý muốn đem con gái của ngươi đưa qua đây, Thừa Lãng của ta cũng có thể nhận. Chỉ là ta cảnh cáo trước, mặc dù hôm nay phát sinh loại chuyện này, Chân tam cô nương cũng chỉ có thể tiến vào từ cửa hông thôi.”

Trình thị vì nữ nhi vẫn chịu đựng thái độ của Trang thị, lại không nghĩ rằng thường ngày trông Trang thị hiền lành, nhưng tính tình lại hung hăng như vậy.

Tiến vào từ cửa hông, đây không phải kêu nữ nhi của bà làm thiếp sao!

Cho dù Trình thị như thế nào đi nữa, cũng không thể để nữ nhi mà mình dốc lòng dạy bảo đi làm thiếp thất. Bà tức giận thở hồng hộc, nói: “Từ Phu Nhân, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Trang thị cười cười.

Có thể sử dụng loại biện pháp bỉ ổi này, trong lòng bà xem thường đôi mẹ con này, nếu nói lúc trước bà có vài phần thương thức Chân Bảo Chương, thì giờ phút này đã không còn một chút gì. Trước kia bà không thích Chân Bảo Lộ, chỉ cảm thấy nha đầu đó luôn quấy lầy con trai của bà, sợ đời này con trai của bà sẽ bị bám chặt, nhưng dù tốt xấu gì tiểu cô nương cũng còn biết xấu hổ, khi trưởng thành thì là một tiểu thư rụt rè, không còn quấy lầy biểu ca. Nhưng Chân Bảo Chương này? Nói ra thì còn là lớn hơn hai tuổi đó chứ?

Trang thị nghiêm mặt nói: “Chân Nhị phu nhân cũng biết rõ, quan hệ giữa Thừa Lãng nhà ta cùng Phúc An huyện chủ, đó là thanh mai trúc mã. Tuy nói hai người chưa đính thân, nhưng trưởng công chúa đã đề cập qua chuyện này với ta nhiều lần, vô cùng thương thức Thừa Lãng nhà ta...” Bà dùng một

chút, về mặt cao ngạo nói, “Chẳng lẽ, Chân Nhị phu nhân muốn cùng trưởng công chúa cướp đoạt con rể?”

Vốn là Trình thị định nhất quyết không tha, dù sao việc này liên quan đến việc chung thân của nữ nhi. Nếu làm ầm lên, lão thái thái cũng sẽ quyết định thay nữ nhi của bà. Lấy quan hệ giữa người hai nhà, cuối cùng phủ Trường Trữ Hầu cũng phải thỏa hiệp trước. Nhưng bà lại quên, Từ Thừa Lãng chưa đính thân, đã có Phúc An huyện chủ ái mộ hẳn.

Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư, là ái nữ của Tấn Dương trưởng công chúa, cháu ngoại của đương kim Tuyên Hòa đế.

Sắc mặt của Trình thị thay đổi, biết tính toán hôm nay sợ là thất bại rồi. Con tức trong lòng bà, nhất thời cũng không nhịn nữa, hướng tới Trang thị nói: “Chương nhi nhà ta cho dù cả đời không lấy chồng, cũng sẽ không làm thiếp!” Nói xong, liền tông cửa đi ra.

Chân Bảo Lộ và tỷ tỷ cùng nhau đi ra, mới vừa đi tới bên này, thì nghe được những lời này của Trình thị, sau đó thấy Trình thị bước nhanh ra, sắc mặt tái xanh, bộ dáng tức giận đến hốt hoảng.

Chân Bảo Lộ nhìn nhìn, trái lại vui vẻ vênh vênh khoe miệng, trong lòng có chút thống khoái.

Chỉ cảm thấy Nhị thẩm của nàng đúng là tự làm tự chịu. Thường ngày tư thái rõ ràng cao ngạo, mà Chân Bảo Chương cũng thế, bộ dáng không ai bì nổi, lúc này lại dùng loại biện pháp không phù hợp này. Nàng biết Từ biểu ca rất được hâm mộ, nhưng dù như thế nào đi nữa, cũng phải có dáng vẻ rụt rè của một cô nương chứ.

Hiện giờ, nàng xem vị cứu mẫu ngày xưa mình không thích này, cũng thuận mắt thêm vài phần.

Chân Bảo Quỳnh thấy muội muội như vậy, liền nói: “Được rồi. Xem muội vui vẻ như thế.”

Chân Bảo Lộ mới mặc kệ, nói thẳng: “Hôm nay Nhị thẩm đích xác hơi quá đáng, thấy bà ấy đánh nát răng còn phải nuốt vào bụng, trong lòng muội rất vui.”

Trái lại Chân Bảo Quỳnh đối với Trình thị không có nhiều thành kiến như vậy, cũng không hiểu được vì sao muội muội không thích Trình thị, nhưng loại chuyện hôm nay, đích xác quá mức rồi, hơn nữa còn vào ngay thành thân của Nhị ca, nào thành như vậy, sự thật là không nên. Nghĩ đến chuyện mới vừa rồi vô cùng náo nhiệt, Chân Bảo Quỳnh nói: “Tân nương tử sắp vào cửa rồi, chúng ta nhanh đi qua đó đi.”

Chân Bảo Lộ nghĩ tới điều gì, chớp chớp mắt to, hướng về phía tỷ tỷ nói: “Tỷ đi trước đi, muội đợi lát nữa sẽ đi qua.”

Chân Bảo Quỳnh nghi hoặc. Chân Bảo Lộ sợ bị tỷ tỷ nhìn ra, vội vàng khe khẽ đẩy nàng ta, giọng nói mềm nhẹ: “Được rồi, muội sẽ đến ngay mà, tỷ tỷ nhanh đi đi thôi, nhìn xem nhị tẩu có đẹp hay không.”

Chân Bảo Quỳnh nở nụ cười. Nàng thật hết cách với vị muội muội này, đành nói: “Được rồi, tỷ đi trước đây.”

Chân Bảo Lộ ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo bóng lưng của tỷ tỷ biến mất, mới lẳng lặng đứng dưới tàng cây.

...Nhóm người.

Bên ngoài lạnh lẽo, Chân Bảo Lộ không mặc nhiều áo, bất quá thường ngày nàng hoạt bát khỏe mạnh, cũng không cảm thấy lạnh. Chỉ là bản thân nàng không cảm thấy lạnh, nhưng Hương Hàn lo lắng: “Tiểu thư, chúng ta đi qua kia đi? Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn của người đông lạnh thành như vậy rồi.”

Chân Bảo Lộ căng thẳng sờ sờ mặt, hỏi: “Đông lạnh thành cái dạng gì rồi hả?”

Hương Hàn cười khúc khích, nói: “Tiểu thư vẫn xinh đẹp.” Tâm tư của nàng ta thông tuệ, tự nhiên có thể đoán được, nên nói, “Nô tỳ đi lấy áo choàng cho tiểu thư.”

Chân Bảo Lộ cười cười đáp: “Ừm, người đi lấy đi.”

Nàng cười nhẹ nhàng nhìn Hương Hàn đi lấy áo choàng, mắt to mím cười mới nhìn sang hướng phòng khách, quả thực, chỉ chốc lát sau, thì thấy bóng dáng cao lớn từ bên trong đi ra.

Nàng cười cười, sau đó tiếp tục cúi đầu xem giày của mình. Hôm nay nàng mang đôi giày thêu bằng gấm nhũ bạc màu hồng nhạt, mũi giày gắn trân châu sáng bóng mượt mà. Từ lúc phụ thân thừa kế tước vị, ăn mặc của nàng còn tốt hơn trước đây, phụ thân thích đối tốt với nàng, xưa nay nàng cũng không bạc đãi bản thân mình, muốn hưởng thụ như thế nào thì hưởng thụ như thế đó. Nương có nói qua vài lần, đại khái là sợ nàng tiêu xài xa xỉ quen thói, về sau lập gia đình có thể sẽ khó qua, nhưng phụ thân lại nói, sẽ tích lũy đầy đủ đồ hồi môn cho nàng tiêu xài đủ hai đời. Cho nên, nàng không tham quyền quý, chỉ cần những ngày ở nhà chồng không có trở ngại, có đồ hồi môn của nàng, thì có thể trải qua ngày lạnh.

Trước đôi giày thêu gấm châu bồng nhiên xuất hiện một đôi giày gấm màu đen, mũi giày đối mũi giày, từ từ tiếp sát. Nàng cong cong môi, mới ngẩng đầu lên nhìn hẳn: “Đại Biểu Ca.”

Về mặt của Tiết Nhượng vô cùng ôn hòa, trầm thấp “Ừ” một tiếng, trông mắt đen nhánh nhìn nàng: “Như thế nào ở chỗ này?”

Đương nhiên nàng không thể nói là cố ý đang chờ hắn, chỉ có nói khẽ: “Ta có chút lạnh, bảo Hương Hàn thay ta đi lấy áo choàng, ta ở chỗ này chờ

nàng.” Rồi sau đó mới hỏi, “Đại Biểu Ca, khi nào mà quan hệ giữa huynh và Từ biểu ca tốt như vậy?”

Lúc này là ở bên ngoài, Tiết Nhượng lịch sự nhã nhặn, đối với nàng không có khác gì ngày trước. Nếu không phải Chân Bảo Lộ được chứng kiến bộ dáng lén lút của hắn, cũng sẽ không nghĩ tới, hắn vậy mà lại thích nàng.

Tiết Nhượng nghĩ tới lời nói lúc nãy của Từ Thừa Lãng, lẳng lặng nhìn tiểu cô nương ăn mặc tỉ mỉ trước mặt, nhìn đôi môi đỏ hồng của nàng, chỉ đứng như vậy, đã có thể ngửi được vị ngọt trên người nàng, còn có vị nho nhàn nhạt trên môi.

Hắn nhìn môi của nàng một lúc, mới nói: “Chuyện vừa rồi, kỳ thật ta cũng ở đó.” Chuyện này không phải bí mật, nàng thế nào cũng biết, nếu để người khác nói cho nàng biết, không bằng chính hắn nói.

Chân Bảo Lộ hơi kinh ngạc, lúc sau lại nghe hắn nói không biết bơi, lập tức nhăn mày trách nói: “Nếu huynh biết bơi, chẳng lẽ sẽ nhảy xuống cứu người?”

Từ biểu ca là người hiền lành, nàng cũng không hi vọng Đại Biểu Ca cũng trở thành người hiền lành, ngoài ý muốn và cố ý, việc gì thì việc, nhưng chuyện hôm nay rõ ràng như vậy, sự thật là không nên hồ đồ.

Tiết Nhượng cười cười, không nghĩ tới nàng kích động như thế, nói: “Sẽ không, ta đều có chừng có mực. Hơn nữa Từ công tử nhiệt tình hơn ta rất nhiều, nên cũng không tới phiên ta.”

Chân Bảo Lộ gật gật đầu, lại nói: “Này... Nếu hôm nay thật sự là muối rơi xuống nước thì sao?”

Hắn không biết bơi, cũng chỉ có thể kêu Từ Thừa Lãng đi cứu nàng. Chân Bảo Lộ thoáng nhú mi.

Tiết Nhượng đáp: “Ta sẽ lập tức nhảy xuống.”

Chân Bảo Lộ bị những lời này của hắn làm cho vui vẻ, nhẹ nhàng cười nhạo hắn: “Huynh cũng đâu biết bơi.” Không biết bơi, còn đòi làm anh hùng à? Với lại nàng chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, nàng yêu quý cái mạng nhỏ như vậy, làm sao có thể không cẩn thận rơi xuống nước chứ?

Lại nghe giọng nói hắn rõ ràng nói: “... Nghĩ tới cứu muối sẽ nhảy.”

Giương mặt Chân Bảo Lộ nóng nóng, có chút chịu không nổi. Nàng vênh vênh khoe miệng, nắm chặt đầu ngón tay của mình, thật lâu mới khẽ “Ừ” một tiếng.

Lúc sau lại thầm nghĩ: “May mà Nhị thẩm để mắt con rể không phải là Đại Biểu Ca.

Nghĩ nghĩ vẫn thấy không yên lòng, dù sao loại chuyện này rất thông thường. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc: “Chuyện của Từ biểu ca, nếu hôm nay huynh đã thấy, ta cũng không cần nói nhiều. Chỉ là ngày sau nếu huynh đụng phải loại chuyện này, cần bình tĩnh hiểu rõ, đừng giống Từ biểu ca như hôm nay.”

Tiết Nhượng biết nghe lời phải, nói: “Ừm, ta biết rồi.” Dừng một chút, lại lập lại: “Từ công tử quá nhiệt tình.”

Còn không phải sao. Chân Bảo Lộ gật đầu phi thường tán đồng.

Nàng không chấp nhận nhất điểm này của Từ Thừa Lãng, đối với người nào cũng đều tốt, cho nên hôm nay mới có thể như vậy, dẫn đến u mê nhảy xuống nước cứu người, thiếu chút nữa khiến cho Nhị thẩm thực hiện được ý đồ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Gặp Tiết Nhượng nghe lời như vậy, Chân Bảo Lộ cũng yên tâm hơn.

Không nói những cô nương khác, trong phủ An Quốc Công có một biểu cô nương Chu Sinh Đình thêm muốn hắn đã lâu. Nếu Đại Biểu Ca cũng nhiệt tâm như Từ Thừa Lãng, Chu Sinh Đình bày ra kể giống vậy, thì có thể như nguyện gả cho Đại Biểu Ca rồi.

Như vậy cũng không được.

Hương Hàn đã cảm ao choàng tới, thấy hai người lẳng lặng đứng dưới tàng cây, quả thật cảm thấy đẹp tựa như bức họa. Nàng ta đến gần chút, mới khẽ ho khan vài tiếng.

Chân Bảo Lộ vừa nghe động tĩnh, lập tức lui về sau một bước, thấy Hương Hàn bước qua, hai tai đỏ ửng.

Hương Hàn cảm áo choàng gấm thêu hoa màu hồng đỏ, kiểu dáng mới mẻ độc đáo lại tươi tắn. Nàng ta đi đến, hành lễ với Tiết Nhượng, rồi sau đó chuẩn bị phủ áo choàng lên cho tiểu thư nhà mình, mới vừa giờ tay, lại nghe nam tử bên cạnh nói: “Đề ta đi.”

Nàng ta còn chưa đáp ứng, một đôi tay thon dài liền đưa tới, cầm lấy áo choàng trên tay nàng ta.

Chân Bảo Lộ không nghĩ nhiều như vậy. Trước giờ Tiết Nhượng luôn đối tốt với nàng. Loại chuyện nhỏ nhặt này, đương nhiên nàng sẽ không để trong lòng. Nhưng trong một chốc, khi áo choàng bao lấy thân thể của nàng, ngăn trở gió lạnh. Hoa văn trên áo choàng thêu cực kỳ tinh xảo, đóa hoa trông rất sống động, nàng hơi hơi cúi đầu, trước mắt chính là đôi tay to với khớp xương cân xứng.

Động tác buộc áo choàng của hắn không hề thuần thực, có thể thấy được không thường làm. Bất quá nàng có thể nhìn ra, hắn đang cố gắng làm tốt chuyện nhỏ này.

Cô nương tâm tư mẫn cảm, có đôi khi tặng trang sức xiêm y xinh đẹp, mặc dù hợp tâm ý, nhưng đến cùng không được mới mẻ, cũng không có nhiều khả năng cảm động lòng người. Thường thường một chuyện cực nhỏ, bỗng nhiên sẽ chạm được đến nơi mềm mại nhất của một cô nương. Chân Bảo Lộ mỉm cười. Tuy trong lòng nàng vẫn có hơi không quen, cũng không phải không thừa nhận, cử chỉ như vậy, nàng vô cùng hưởng thụ.

Tiết Nhượng đích xác không am hiểu cái này, nhưng hắn hiểu được nàng thích chưng diện, buộc xong lại hỏi một câu: “Như vậy được không?”

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn, tay hắn còn chưa buông ra, ngón tay khẽ chạm vào mặt nàng, nhưng chỉ là vô ý chạm vào, không phải cố ý. Nàng liền giật mình, có chút xấu hổ, cũng không nhìn kỹ, đàn độn u mê gật đầu “Ừ” một tiếng.

Buộc xong rồi, nàng phải đi. Dù sao nam nữ hữu biệt, ngay cả biểu huynh muội cũng không thể quá thân cận.

Nàng chuẩn bị đi, ngẩng đầu nhìn hắn, thấy đôi mắt hắn im im lặng lặng nhìn mình chăm chăm, phảng phất muốn từ trên mặt của nàng nhìn chăm chú ra một đóa hoa. Nàng lâm bầm một câu: “Huynh nhìn ta làm gì?”

Lúc này nàng đang ở bên ngoài, bên người lại có Hương Hàn, nàng biết hắn không thể mặt dày khi dễ mình, lập tức có nhiều sức lực hơn, liền lấy ra kẹo đường từ trong người, cúi đầu nhìn, chọn mấy viên kẹo đường có vị mình thích nhất, cảm nhét vào trong tay hắn, cử chỉ cực kì rộng rãi.

“Ừm, như vậy cũng đủ đi.”

Cho kẹo đường, nàng nhẹ cười nhìn hắn, rồi cùng Hương Hàn bỏ đi.

Trình thị nhìn một bụng tức giận trở về phòng Chân Bảo Chương. Nha hoàn hầu hạ trong phòng, thấy bộ dáng của bà như vậy, ai cũng nơm nớp lo sợ, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng. Chân Bảo Chương nằm trên giường khắc hoàng hoa lê, khuôn mặt trắng nhợt, nhưng khí sắc trái lại so với lúc này tốt hơn chút, ít nhất cánh môi không còn tím tái.

Nàng thấy mẫu thân nhà mình đi vào, bộ dạng đó, trong lòng nàng biết chuyện này sợ là không thành rồi.

Cũng tốt. Chân Bảo Chương thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫn đứng lên nói: “Nương.”

Tới cùng là đau lòng nữ nhi, Trình thị vội vàng đi tới: “Kêu con nằm nghỉ cho tốt, con đứng dậy làm gì?” Bà nắm chặt tay khuê nữ nhà mình, đôi mắt ửng đỏ nói, “Là nương vô dụng, khiến con chịu khổ vô ích. Bất quá con yên tâm, chuyện hôm nay không có mấy người biết, ngày sau nương sẽ thay con suy nghĩ một chút biện pháp.”

Chân Bảo Chương nói: “Dạ, nữ nhi biết.” Nàng lẳng lẳng nhử mi, trong lòng suy nghĩ: Chỉ cần đừng để nàng gả cho Từ Thừa Lăng, thì sao cũng được.

Lúc sau Từ thị, Tiết thị đều sang thăm, nhưng sau khi lão thái thái nghe nói, nhìn cũng không sang nhìn một cái. Lão thái thái từng trải qua sóng to gió lớn, sao nhìn không ra chuyện gì xảy ra, cảm thấy còn chưa đủ mất mặt sao mà lại đi quá đó? Ngay cả Từ thị và Tiết thị, trong lòng ai cũng hiểu rõ.

Từ thị là đương gia chủ mẫu, khó mà nói gì, chỉ có ôn nhu trấn an vài câu Nhưng Tiết thị là người thẳng tính, hôm nay là ngày đại hi của con trai bà, vậy mà nhị tẩu lại làm ra loại chuyện này, thật là khinh người quá đáng. Nhất thời không cho Trình thị cùng Chân Bảo Chương sắc mặt tốt, trước khi đi còn nói với Trình thị: “Nhị tẩu cần phải chăm sóc Chương nhi cho tốt, không đến lúc đó lại rơi xuống nước.”

Không nói Trình thị ở chỗ Trang thị nhẫn nhịn đây bụng tức giận, giờ đụng phải Tam đệ muội phun lửa khắp nơi, lúc này liền muốn phát tác.

Vẫn là Từ thị khản trương ngăn lại, đối với Tiết thị nói: “Hôm nay là ngày đại hi của Duệ nhi, muội muội nên vui vẻ mới đúng.”

Như vậy, Tiết thị mới không nói gì nữa. Cùng Từ thị đi khỏi tây viện, Tiết thị mới nhìn không được nói: “Thường ngày ta thấy nhị tẩu mắt gấn trên đầu, xưa nay luôn khinh thường người khác, không nghĩ tới vì một người con rể, để nữ nhi của mình làm loại chuyện này.” Theo Tiết thị, chuyện hôm nay, trách nhiệm lớn nhất là ở Trình thị, không có mẫu thân chỉ dạy, một cô nương làm sao có lá gan to như vậy?

Từ thị cũng gật đầu tán đồng: “Đúng vậy, lúc này nhị đệ muội làm hơi quá rồi.” Bà biết cháu trai là người xuất sắc, nhưng không thể dùng loại biện pháp này. Bởi vì chuyện này, mới vừa rồi ánh mắt của nương và đại tẩu nhìn bà cũng có nhiều trách cứ.

Trong lòng Từ thị rất không dễ chịu. Dù sao vô duyên vô cớ xảy ra chuyện như vậy, mà bà lại là nữ chủ nhân của phủ Tề Quốc Công, luôn có chút trách nhiệm.

Nói thì, Chân Bảo Chương là cô nương bên nhị phòng, nếu nàng ta gây ồn ào, đây sẽ liên lụy đến các cô nương khác. Còn có vài vị cô nương chưa được làm mai mối, nếu vì thế bị liên lụy phá hủy thanh danh, thì Chân Bảo Chương chính là con chuột làm rầu nồi canh.

Tiết thị nói: “Chương nhi tuổi cũng không nhỏ, nhị tẩu muốn tìm việc hôn nhân tốt, sợ là chó cùng rứt giậu, lần tới không biết sẽ làm ra chuyện tình không biết xấu hổ gì nữa. Đại tẩu, Tiểu Lộ qua năm sẽ mười bốn, chính là thời điểm quan trọng để làm mai, cũng không thể bị liên lụy. Hôm nay Duệ nhi thành thân, lão tổ tông đem Tiểu Lộ mang theo bên người, Tiểu Lộ xinh đẹp nhu thuận, thấy được rất rõ ràng. Ngay cả bên ta cũng có nhiều phu nhân tới hỏi thăm, vừa nghe Tiểu Lộ chưa đính thân, bọn họ vô cùng có ý...”

Cháu gái nhỏ này có một thời gian rất kiêu căng, trong lòng bà cũng không thích nàng, nhưng lâu ngày, thì có thể nhìn thấy ưu điểm trên người cháu gái nhỏ này. Tiết thị tự nhiên càng lúc càng yêu thương.

Nói đến đây, Từ thị cũng đương nhiên biết rõ ý của Tiết thị. Bà nói: “Ta cũng muốn sớm cho Tiểu Lộ đính thân, chỉ là Quốc Công gia nói Tiểu Lộ còn nhỏ, chờ thêm cũng không muộn.” Nói đến chuyện này, về mặt Từ thị ảm đạm.

Đã vậy, hiển nhiên Tiết thị cũng không tiện nói thêm nữa.

Việc hôn sự của Chân Cảnh Duệ qua đi, Chân Bảo Lộ thường tới trường nữ học học bài, mà Chân Bảo Chương vì trong người không khoẻ nên xin phép nghỉ. Mấy ngày nữa sẽ kỳ thi kết nghiệp của Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Chương, là chuyện trọng yếu trong vài năm nay của trường nữ học, ở thời điểm này xin nghỉ, sợ là Chân Bảo Chương rất khó lấy được thứ hạng cao trong kỳ thi kết nghiệp.

Chân Bảo Lộ không có tâm tư lo lắng cho Chân Bảo Chương, chỉ có một lòng nhớ tới tỷ tỷ nhà mình.

Chỉ là đang tốt lành đột nhiên Chân Bảo Chương xin nghỉ, nhóm cô nương ở trường nữ học đều lên nghị luận, cũng không biết là cô nương nào nghe được tin tức, loáng thoáng biết chuyện tình Chân Bảo Chương rơi xuống nước, còn liên quan tới Từ Thừa Lăng. Như vậy, chúng tiểu cô nương thông minh cũng có thể đoán được bảy tám phần, một đám đều khinh thường Chân Bảo Chương.

Cũng khó trách các cô nương trường nữ học xem thường tác phong của Chân Bảo Chương, Từ Thừa Lăng ôn nhuận như ngọc, nhiều cô nương mới biết yêu ái mộ nam tử, lên cát giữ bức họa và tập thơ của hắn, thật là say mê. Một đám cô nương biết rõ, tự nhiên bình an vô sự. Chân Bảo Chương lại sử dụng loại thủ đoạn này.

Từ Tú Tâm nói đến chuyện này, liền đối với Thẩm Trầm Ngư oán giận nói: “Chỉ bằng nàng ta như thế, cũng muốn gả cho ca ca ta, cũng không nhìn xem bản thân mình nặng mấy cân mấy lượng...” Nói xong, còn thoáng nhìn qua chỗ ngồi của Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ cũng phiền lòng, nhìn Từ Tú Tâm như vậy, tự nhiên đã minh bạch chuyện này truyền ra thế nào. Bản thân nàng cũng xem thường Chân Bảo Chương, nhưng thanh danh Chân Bảo Chương không tốt, đối với nàng mà nói cũng là một chuyện xấu.

Thẩm Trầm Ngư nghe Từ Tú Tâm lẩm bẩm nhắc tới, trong lòng cũng tức giận. Nói tới ngày sinh thần của Tiết Nghi Phương, nàng thấy Tiết Đại công tử chi lan ngọc thụ, trong đầu mấy ngày liền đều nhớ tới, ngay cả nằm mộng cũng mơ thấy. Nàng chưa bao giờ có cảm giác này với Từ Thừa Lăng. Lúc trước nàng cảm thấy Từ Thừa Lăng là nam tử tốt nhất Hoàng Thành, xuất thân cao quý, học cao hiểu rộng, lại ôn nhuận tuấn lãng, nhiều cô nương trong Hoàng Thành đều hâm mộ nàng. Nam tử như vậy, mới là lương phối với Thẩm Trầm Ngư nàng.

Nàng chỉ nghĩ Từ Thừa Lăng xứng với nàng, nhưng tình yêu nam nữ chân chính, thì chưa trải qua. Lúc này nàng phát hiện mình một lòng đối với Tiết Nhượng, trong lòng phiền não không thôi. Dù sao vài năm nay nàng ở bên Từ Thừa Lăng, bỏ ra nhiều như vậy, cả Từ Tú Tâm cũng nhìn, nghĩ tới sau khi kết nghiệp liền có thể gả cho hắn. Trai tài gái sắc quần anh tự hội, trở thành thân tiên quyền lữ khiến người Hoàng Thành hâm mộ.

Hiện giờ, nhưng lại chần chờ suy nghĩ.

Suy cho cùng nàng nên tuyển chọn Từ Thừa Lăng, hay Tiết Nhượng.

Tuy nói đang do dự, nhưng nàng cũng dung không được người ngoài có ý đồ với Từ Thừa Lăng, dù sao người sáng suốt cũng biết, ngày sau Từ Thừa Lăng sẽ lấy nàng. Lúc này, Thẩm Trầm Ngư không nhịn được nói: “Đích thật là không biết xấu hổ.”

Từ Tú Tâm gật đầu tán đồng, đắc ý nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ bị nàng ta nhìn có hơi phiền lòng, lập tức liền đối với Tiết Nghi Phương bên cạnh nói: “Ta đi ra sau núi đọc sách.”

Nhắm mắt làm ngơ.

Tiết Nghi Phương hiểu rõ, trấn an vỗ vỗ mu bàn tay nàng, nói: “Ừm, gần thi rồi, phía sau núi an tĩnh, thích hợp đọc sách.”

Chân Bảo Lộ liền đi ra sau núi, bất quá có giáo huấn lần trước, lúc này đã có kinh nghiệm, mang theo Hương Hàn, đỡ phải đến lúc đó gặp phải người không muốn nhìn thấy.

Chân Bảo Lộ ngồi ở đình nghỉ mát đọc sách, nghĩ tới Từ Tú Tâm cùng Thẩm Trầm Ngư, trong lòng thật là có chút chờ mong. Sau khi Thẩm Trầm Ngư đến phủ Trường Trữ Hầu, làm sao có thể chịu được sự bới móc khó dây vào của mẹ chồng và em chồng? Dù là huyện chủ thì như thế nào? Trở thành con dâu của nhà người ta, tóm lại phải lương thiện hiền thực, cữu mẫu của nàng cũng không phải người dễ chọc, nhưng trước mặt ngoại tổ mẫu, còn không phải ngoan ngoãn tựa như con cừu nhỏ à.

Đây cũng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Nghĩ tới điều này, tâm tình Chân Bảo Lộ thoải mái đi nhiều. Nàng tựa vào cột đình, hai chân hơi hơi gập khúc, đặt sách lên trên chân mình, giờ tay khẽ lật ra một trang.

Rồi sau đó nghe Hương Hàn bên cạnh nói: “Tiểu thư.”

Chân Bảo Lộ “Ừ” một tiếng, giương mắt nhìn.

Thấy nam tử đang hướng tới đình nghỉ mát đi tới, vội vàng đứng dậy sửa sang lại váy, đứng vững, kinh ngạc nói: “Từ biểu ca?”

Nàng nhìn Từ Thừa Lãng nho nhã tuấn tú trước mặt.

Từ ngày Nhị ca của nàng thành thân, Từ Thừa Lãng nhảy xuống nói cứu người, nàng liền không gặp hắn nữa.

Nàng ôm sách trong tay, cong môi cười, nói: “Phúc An huyện chủ và Tú Tâm biểu tỷ không ở nơi này.” Vài năm nay, nàng luôn giữ khoảng cách với Từ Thừa Lãng, nhưng nhiều lần ở trường nữ học gặp hắn, lần nào đều là đưa đón Từ Cẩm Tâm và Từ Tú Tâm, thuận đường đưa đón Thẩm Trầm Ngư. Cho nên nàng tự nhiên cảm thấy Từ Thừa Lãng là tới tìm Từ Tú Tâm.

Từ Thừa Lãng dừng một chút, cảm giác trong lòng vô cùng khó chịu, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, ôn nhu nói: “Ta tìm muội.” Hắn thấy nàng kinh ngạc, mới khẽ cười cười, “... Tiểu Lộ, ta có một số chuyện muốn nói cùng muội.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Từ Thừa Lãng biết cử chỉ của mình có chút không ổn, nhưng tới cùng vẫn là không nhịn được, thoáng đến gần một bước nói: “Chúng ta nói chuyện một chút, được không?”

Chân Bảo Lộ hơi hơi mím môi, thoáng kinh ngạc. Hiện nay thấy hắn ngưng mắt nhìn mình ẩn tình thâm thiết, đích xác khiến nàng có chút chịu không nổi. Nhắc tới cũng kỳ quái, đời trước nàng hưởng thụ việc Từ Thừa Lãng đối tốt với nàng, chỉ mong sao trong mắt hắn chỉ có mình nàng, cho nên nhìn thấy hắn dùng bộ dáng ôn hòa đối với những tiểu thư khác, trong lòng phi thường chán ghét. Ham muốn chiếm hữu của nàng rất mạnh, hi vọng trong mắt hắn chỉ có nàng, nhưng hôm nay hắn dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, nàng lại không thích nữa.

Nàng khách khí nói: “Từ biểu ca muốn nói cái gì?”

Từ Thừa Lãng nắm chặt nắm tay, vành tai hơi hơi ửng hồng, sau đó nhìn thoáng qua Hương Hàn bên cạnh nàng.

Hương Hàn hiểu ý, nhìn qua tiểu thư nhà mình, hỏi ý của nàng.

Trái lại Chân Bảo Lộ tin được Từ Thừa Lãng, đem sách trong tay đưa cho nàng ta, nói: “Người đến dưới tàng cây bên kia chờ ta đi.”

Cách đó không xa có một cây nhãn to.

Hương Hàn gật đầu, liền yên lặng đi đến dưới gốc cây kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ không có nửa điểm xấu hổ hay ngượng ngùng, dịu dàng mỉm cười với Từ Thừa Lãng nói: “Từ biểu ca, người muốn cùng ta nói cái gì cứ nói đi.”

Từ Thừa Lãng nhìn diện mạo xinh đẹp mềm mại của Tiểu Biểu Muội, bỗng nhiên khẽ cười cười, nói: “Tiểu Lộ, muội còn nhớ chuyện chúng ta khi còn bé sao? Khi đó muội rất béo, thích nhất là quán lấy ta. Ngã bệnh không chịu uống thuốc, ngay cả cô mẫu út cũng không chịu uống, phải muốn ta tự mình dứt...” Giống như nghĩ đến chuyện rất tốt đẹp, vẻ mặt tuấn tú của hắn càng trở nên nhu hòa.

Chân Bảo Lộ nghe hắn nói như vậy, trong lòng trái lại có chút xúc động. Chỉ tiếc từ nhỏ nàng không chịu để tâm, chỉ biết theo lý thường hưởng thụ việc người khác đối tốt với mình. Từ Thừa Lãng đối nàng tốt, nàng hưởng thụ lấy, dần dà lâu ngày lại cảm thấy là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu hắn có hơi chút không vừa ý mình, sẽ thấy là hắn đã làm sai chuyện. Mà tính tình Từ Thừa Lãng rất tốt, còn nàng lại trẻ người non dạ, cho nên hắn chưa bao giờ so đo với nàng, trái lại che chở cho nàng khắp nơi.

Nàng cười cười, thân nhiên nói: “Đúng vậy...” Sau đó ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Khi đó ta còn quá nhỏ, đã không nhớ rõ nữa.”

Sắc mặt Từ Thừa Lãng thoáng trầm xuống, có vẻ vô cùng mất mát, rồi phục hồi mỉm cười, hai mắt mang ý cười: “Đúng vậy, khi đó muội còn quá nhỏ, không nhớ rõ là chuyện bình thường.”

Sao Chân Bảo Lộ không nghe ra trong giọng nói của hắn có sự tiếc nuối. Kỳ thật nàng muốn nói, chuyện tình khi còn bé mặc dù nàng không nhớ rõ, nhưng có chút chuyện hắn không nhớ, mà nàng lại nhớ kỹ trong lòng đấy. Tuy nhiên, đời này việc đó sẽ không xảy ra nữa, vì Từ biểu ca này cũng sẽ không biết, hắn đã từng chăm sóc yêu thương nàng như vậy. Cho dù cuối cùng không có trở thành phu quân của nàng, nhưng nàng đối với hắn, có thể làm đều làm, đích xác không chịu bất kỳ thiệt thòi.

Từ Thừa Lãng cũng không nhắc lại chuyện khi còn bé nữa, lẳng lặng nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, nói: “Về việc xảy ra trong ngày thành thân của Nhị ca muội, ta xuống nước cứu người, thực sự không phải xuất phát từ thiện tâm.”

Việc này Chân Bảo Lộ đã sớm không để trong lòng, dù sao đối với nàng mà nói, chuyện trọng yếu nhất lúc này là kỳ thi. Nàng nói: “Từ biểu ca, ngươi có ý gì?”

Chân Bảo Lộ thích hắn, muốn dùng biện pháp này khiến hắn phụ trách, mà Từ biểu ca luôn thiện tâm, liền rơi vào cái bẫy này. Trong lòng Chân Bảo Lộ, chuyện đã là như thế.

Từ Thừa Lãng nói: “Ngày ấy ta thấy Chân Tam cô nương rơi xuống nước, nếu ta biết là nàng ấy, chắc có lẽ ta sẽ không tự mình nhảy xuống cứu người. Dù ta có thiện tâm hơn nữa, cũng biết rõ loại chuyện này ý vị như thế nào, nếu ta cứu nàng ấy, như thế đại khái ta sẽ phải có trách nhiệm, thậm chí phải cưới nàng ấy...” Hắn gần từng chữ, “Tiểu Lộ, thiện tâm ta đúng là có, nhưng không có tốt bụng đến mức đó.”

Trái lại lời này khiến Chân Bảo Lộ có chút không rõ rồi. Nếu hắn biết kết quả, vậy vì sao...

Nàng khe khẽ nói: “Nhưng ngươi vẫn cứu.”

Từ Thừa Lãng cong môi nở nụ cười, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, thích bộ dáng thảnh thơi mơ màng của nàng, nói: “Đó là bởi vì - - ta cho rằng người kia là muội.”

Chân Bảo Lộ thoáng ngẩn ra, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Liền nghe Từ Thừa Lãng tiếp tục nói: “Mấy năm nay nẫu thân vẫn muốn ta cưới Phúc An huyện chủ, ta cũng biết rõ Phúc An huyện chủ yêu thích ta, Tấn Dương trưởng công chúa cũng thật thương thức ta, nhưng Tiểu Lộ, muội có biết vì sao với việc hôn sự ta vẫn chậm chạp chưa định xuống không? Đó là bởi vì ta không đồng ý. Trong lòng ta đã có người thương nhớ... Ngày ấy ta thấy Chân Tam cô nương rơi xuống nước, nha hoàn kia nói với ta là muội rơi xuống nước, ta mới không chút suy nghĩ liền nhảy xuống.”

“... Tiểu Lộ, bởi vì là muội, cho nên ta mới xuất phát từ bản năng đi cứu muội. Muội hiểu không?”

Nói tới lúc này, nếu Chân Bảo Lộ còn giả ngốc, vậy coi như quá không có phúc hậu rồi.

Mà suy cho cùng Chân Bảo Lộ chưa đến tuổi cập kê, nghe được Từ Thừa Lãng nói lời thổ lộ..., trong lòng nếu không có nửa phần xúc động, đó là gạt người. Từ Thừa Lãng thích nàng, nàng vẫn luôn biết, nhưng đời này, dù hắn có thích nàng nhiều hơn, thì nàng cũng dần dần quen với việc không có hắn rồi. Đời trước hai người bọn họ tốt như vậy, hắn luôn yên lặng thay nàng làm việc chăm sóc nàng, dù lúc không giúp nàng, cũng sẽ nắm tay nàng nói: “Không cần lo lắng, còn có ta.”

Mà lời nói trắng ra hôm nay..., là điều hắn chưa từng nói với nàng.

Chân Bảo Lộ chịu không nổi ánh mắt nóng bỏng của hắn, thoáng nhìn đi chỗ khác.

Từ Thừa Lãng cũng có thể cảm nhận được tâm tình phức tạp của tiểu cô nương trước mặt, hắn không nghĩ tới nàng sẽ vui mừng tiếp nhận, nhưng chuyện tình ngày ấy khiến hắn hiểu được địa vị của nàng trong lòng hắn, so với hắn tưởng tượng còn trọng yếu hơn. Quan trọng rất nhiều rất nhiều. Hắn chuyên tâm làm tốt Đại công tử phủ Trường Trữ Hầu, giành vinh quang cho mẫu thân, là một hiếu tử, cho nên làm việc luôn không quả quyết, do dự lưỡng lự, muốn từ từ chậm rãi.

Nhưng hôm nay nàng đã dần dần lớn lên, bên người có thêm một Tiết Nhượng. Có mấy lời, nếu hắn còn không mở miệng, thì trễ rồi.

Từ Thừa Lãng nói: “Tiểu Lộ, ngày ấy ta nhằm Chân Tam cô nương thành muội, kỳ thật trong nháy mắt cũng có nghĩ tới, nếu cứ như vậy cứu muội lên, ta liền đương nhiên có thể đến nhà muội cầu thân, dù mẫu thân không đồng ý đi nữa, cũng chỉ có thể gạt đầu.”

Hắn hơi cúi đầu, thấy nàng gặt gao nắm chặt hai tay, nghĩ thầm, thói quen của tiểu cô nương này vẫn không thay đổi, căng thẳng liền thích nắm chặt tay. Hắn cố lấy dũng khí, khẽ cầm hai bàn tay nhỏ, ôn nhu nói: “Tiểu Lộ, muội cho ta một chút thời gian để ta thuyết phục mẫu thân. Ta sẽ đến cửa cầu thân trước khi tỷ tỷ muội xuất giá.”

Hiện giờ đã là tháng mười hai, đầu xuân sang năm tỷ tỷ sẽ gả đi, ngày định ra là 28 tháng giêng.

Chân Bảo Lộ thật kinh ngạc, cho tới bây giờ Từ biểu ca làm việc không nhanh không chậm, nhưng chuyện này, lại sốt ruột như vậy - - hắn quả thật rất

muốn cưới nàng.

Chân Bảo Lộ giật mình, mới phát hiện tay mình bị hấn nắm, liền không chút do dự rút ra, thối lui hai bước ra sau.

Hiếm khi thấy hấn trực tiếp ép tới như vậy, nàng cũng không thể giả bộ hồ đồ rồi. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, nói: “Từ biểu ca, cho dù ngươi tới cầu thân, ta cũng sẽ không đáp ứng. Ta sẽ không gả cho ngươi, ta... ta cũng không thích ngươi.”

Sự mìn màng ảm áp nắm trong lòng bàn tay nhất thời biến mất, Từ Thừa Lãng chậm rãi nắm chặt hai tay trống không, nhìn về phía nàng: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ không thích nhất cảm giác không rõ ràng, với lại trong lòng nàng cũng hi vọng Từ Thừa Lãng được tốt, liền nói: “Từ biểu ca, ta không có ý gì khác, chỉ hy vọng ngươi không cần tốn tâm tư trên thân ta, cũng không cần vì ta mà trễ nãi việc đình thân. Dù ngươi không cưới Phúc An huyện chủ, ta cũng sẽ không gả cho ngươi. Hôm nay những lời này, ta coi như chưa từng nghe qua, chúng ta cũng chưa từng gặp qua, ngày sau gặp lại, vẫn là biểu huynh muội bình thường.” Nàng cười cười, tuy nhiên ít nhiều cũng có chút khô sở, càng nhiều hơn là như trút được gánh nặng.

Nàng cong môi cười nhìn nam tử đối với nàng rất tốt trước mặt, nói, “... Từ biểu ca, ta đi đây.”

Từ Thừa Lãng bình tĩnh đứng tại chỗ, nghĩ tới bất luận loại kết quả nào, nhưng không tệ hơn so với loại trước mắt này. Hấn nhìn bóng lưng tiểu cô nương đi xa, làn tóc đen như lụa khẽ phát phới, bước chân không nhanh không chậm, lại không do dự nửa phần.

Trên mặt Chân Bảo Lộ tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng thật sự không có cách nào đem chuyện hôm nay quên đi. Nàng rõ ràng cự tuyệt, chặt đứt khả năng nhỏ nhoi cuối cùng giữa nàng và Từ Thừa Lãng ở đời này.

Trên đường về phủ, Chân Bảo Lộ vẫn không nói gì. Hương Hân thông minh, nhìn bộ dáng Từ Thừa Lãng hôm nay, tự nhiên cũng có thể đoán được vài phần.

Ngày xưa vẫn là một bé gái trắng mập, hiện giờ đã là đại cô nương trưởng thành, chuyện phiền lòng như vậy càng ngày càng nhiều rồi. Tuy Hương Hân hi vọng tiểu thư nhà mình cùng Tiết Nhượng thành một đôi, nhưng không thể không thừa nhận, Từ Thừa Lãng cũng là người tuyển chọn tốt. Hai người đều tốt như vậy, si tình như vậy, đôi lại là ai cũng sẽ phát sầu a?

Chân Bảo Quỳnh cũng nhìn ra dị thường, đưa tay khoát lên bàn tay đặt trên đầu gối của muội muội, nói: “Như thế nào rồi hả?”

Chân Bảo Lộ khó mà nói hôm nay gặp Từ Thừa Lãng, liền cười mỉm nói: “Không có gì, muội chỉ suy nghĩ bữa tối hôm nay ăn gì đây.”

Chân Bảo Quỳnh cười cười, nói: “Nhìn muội xem, sang năm là cặp kê rồi, vẫn cứ giống như tiểu hài tử vậy.” Bất quá trong lòng cũng hiểu được, muội muội như vậy, rõ ràng có tâm sự.

Chân Bảo Lộ cười khách khách, dứt khoát không suy nghĩ đến chuyện Từ Thừa Lãng thêm nữa, dù sao đời này nàng đã hoàn toàn toàn toàn để hấn xuống. Không thêm nghĩ nữa, lại hoạt bát lên, nói chuyện cùng tỷ tỷ.

Hai tỷ muội về phủ, đến chỗ lão thái thái trước.

Không ngờ lúc này Chân Bảo Chương cũng có mặt.

Chân Bảo Lộ nhìn Chân Bảo Chương, từ lúc đó về sau, khuôn mặt nàng ta liền gầy đi nhiều, trên người mặc áo bông mỏng màu trắng ngà thêu hoa nhỏ màu xanh đậm, chỉ có điều thân váy đại khái là được làm trước đó, mặc lên người có vẻ hơi rộng, có thể thấy được đích xác gầy đi không ít. Hôm nay Chân Bảo Chương chải tóc tùy vân đoạn trang lịch sự tao nhã, cắm trâm hoa ngọc lan, mang một đôi khuyên tai đỉnh hương, cực kì trang nhã thoả đáng.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới lúc ở trường nữ học, lời Từ Thừa Lãng nói với nàng, lại hỏi tưởng lại ngày Nhị ca thành thân, cách ăn mặc khi đó của Chân Bảo Chương - - trách không được sao lại thay đổi phong cách, nguyên lai là bởi vì giả vờ giống nàng.

Nếu nói lúc trước Chân Bảo Lộ nghĩ tới Chân Bảo Chương, chỉ so đo với chuyện nhị phòng ở đời trước, như thể hiện giờ thấy Chân Bảo Chương không từ thủ đoạn như vậy, nàng liền ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nhiều. Đời trước tuy Chân Bảo Chương khó chung đụng và cao ngạo, nhưng tốt xấu gì cũng là điệu bộ của quý nữ danh môn, hiện giờ thì sao?

Trong lòng Chân Bảo Lộ không thích, lão thái thái thấy Chân Bảo Chương lại càng chướng mắt.

Lão thái thái vốn trầm mặt xuống, nhìn thấy Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ tiến vào, mới cười cười nói: “Đến, ngồi vào bên người lão tổ tông đây.”

Chân Bảo Lộ ngoan ngoãn khéo léo đi qua: “Lão tổ tông.” Lại cầm bánh đậu xanh mới mua ở Thúy Phương trai qua, “Lão tổ tông ném thử một cái đi.”

Lão thái thái thích ăn bánh đậu xanh nhất, mà bánh đậu xanh của Thúy Phương trai rất ngon. Quả nhiên lão thái thái cực kỳ thích, trong chốc lát liên tục trò chuyện với hai tỷ muội Chân Bảo Lộ, hỏi chuyện ở trường nữ học một chút, nói không sai biệt lắm, mới khiến cho hai cháu gái trở về, học bài thật tốt.

Chờ đến sau cùng, mới liếc nhìn Chân Bảo Chương bên cạnh một cái, thấy sắc mặt nàng suy nhược tái nhợt, liền chướng mắt, vẫy vẫy tay nói: “Trở về đi, nghỉ ngơi cho tốt, không có chuyện gì cũng không cần qua đây.”

Sắc mặt Chân Bảo Chương trầm xuống, gắt gao cắn môi, nhu thuận lui ra.

Đến mừng mười tháng chạp, tất cả cuộc thi chính thức của trường nữ học kết thúc.

Chân Bảo Lộ cũng xem như thờ ra một hơi dài, lúc này nàng cảm giác mình thi không tệ, tiếp tục viết cũng rất trôi chảy, nếu không có gì ngoài ý muốn, thứ hạng của nàng có thể so với trước kia sẽ tăng lên nhiều hơn. Thu thập xong này nọ, Chân Bảo Lộ liền cùng Tiết Nghi Phương ra ngoài.

Đi đến bên ngoài, Tiết Nghi Phương cảm khái một câu: “Tuyệt roi thực lớn.”

“Đúng vậy.” Chân Bảo Lộ đồng ý gật gật đầu, lúc này Hương Hàn thay nàng sửa sang lại cổ áo choàng, lông hồ ly màu tuyết trắng mềm như nhung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo vây bên trong lớp lông mềm mại, lộ ra vẻ xinh đẹp phấn nộn, chỉ là chóp mũi bị lạnh có chút hồng.

Bông tuyết rơi nhẹ trên hàng mi hơi lay động của nàng, sau đó từ từ hòa tan. Hàng mi dài xinh đẹp của tiểu cô nương trở nên ẩm ướt, ánh mắt lại càng giống như nhiễm một tầng sương mù mông lung, càng khiến cho người ta vừa thấy đã thương.

Thường ngày Chân Bảo Lộ cùng Chân Bảo Quỳnh cùng về, chỉ là ba ngày trước Chân Bảo Quỳnh đã kết thúc tất cả cuộc thi, mấy ngày nay không có đến trường nữ học.

Chân Bảo Lộ nhìn tuyết trắng mênh mông khiến cho tâm tình vui vẻ, nghĩ tới đệ đệ béo của nàng thích tuyết nhất, trở về liền có thể cùng hắn đắp người tuyết rồi.

Tiết Nghi Phương nói: “Sáng nay đại ca của ta được nghỉ, sáng nay hắn nói hôm nay sẽ đến đón ta, nhìn tuyết lớn như vậy, ta cũng không yên tâm, ta bảo đại ca đưa muội trở về, được không?” Tiết Nghi Phương biết đại ca thích Chân Bảo Lộ, nhưng thường ngày đại ca bận bịu, Chân Bảo Lộ lại đang đi học ở trường nữ học, căn bản không có cơ hội gặp mặt. Hôm nay đại ca có lòng tốt như vậy tới đón nàng, nàng biết ý không ở trong lời, nhưng nàng cũng vui vẻ tác thành.

Chân Bảo Lộ vừa nghe, liền rũ mắt xuống, nghĩ đến nàng và Tiết Nhượng đích xác đã nhiều ngày không gặp.

Tuy nhiên hắn luôn sai người tặng đồ cho nàng, người tài thì rất bận rộn. Trong lòng nàng có chút ít không được tự nhiên, dù sao chuyện trong tiệm sách ngày ấy, nàng còn chưa chính thức trả lời hắn, mà lúc trước trái lại hắn rất nóng nảy, nhưng hiện giờ bộ dáng lại có vẻ không vội vã.

Trong lòng nàng không thoải mái, lắc lắc đầu nói: “Không cần. Tuyết này mới vừa rơi, trên đường còn chưa đọng lại, xa phu chạy chậm một chút là được, không có việc gì đâu.”

Tiết Nghi Phương làm sao đồng ý, khuyên can mãi mới vừa thông suốt, thì thấy cách đó không xa một con ngựa màu nâu sẫm 'lộ cộp' đi tới, tiến lên hai bước vui mừng ngoác: “Đại ca đại ca.”

Chân Bảo Lộ nghe tiếng nhìn lại, thấy Tiết Nhượng tung người xuống ngựa, động tác tiêu sái lưu loát.

Hắn đem ngựa giao cho gã sai vặt bên cạnh, bản thân xoay bước đến trước, áo choàng màu mực thêu hoa văn hình mây mặc trên người theo hành động của hắn hơi hơi động đậy. Hắn cười ngựa đến đây, bông tuyết rơi trên tóc trên quần áo hắn như lớp bông liễu mềm mại như nhung, thái độ không chỉ không có nửa điểm chật vật, ngược lại cả người hắn càng lộ vẻ ôn hòa ân cần.

Lúc gần đến, Chân Bảo Lộ chỉ gọi một tiếng “Đại Biểu Ca”, liền không nói gì thêm.

Tiết Nhượng thấy khuôn mặt nàng bị lạnh đỏ lên, mới nói: “Mau lên xe ngựa, tuyết rơi rất lớn, ta đưa muội về.”

Chân Bảo Lộ nhìn nhìn hắn, thấy thái độ hắn cường thế, liền đồng ý, xoay người chuẩn bị lên xe ngựa.

Tiết Nhượng trước nhìn Tiết Nghi Phương lên xe ngựa, rồi sau đó mới đến bên người Chân Bảo Lộ, đưa tay dìu nàng lên.

Tay Chân Bảo Lộ thật lạnh, nhưng lúc bàn tay to ấm áp của nam nhân khẽ cầm tay nàng, sự ấm áp này khiến nàng giật mình, theo bản năng nghiêng mặt nhìn hắn.

Ngay sau đó thì thấy hắn cười với nàng, gương mặt tuấn tú tiếp cận, cách nàng gần hơn, nhưng từ phía sau nhìn qua, bất quá là hắn đỡ nàng lên ngựa mà thôi.

“Ngày hoàng thượng đi săn bắn, muội có đi không?”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn chui vào lỗ tai nàng, có chút tê tê đại đại, ngay cả hơi thở ấm áp của hắn cũng cảm nhận được.

Theo bản năng nàng rụt cổ một cái.

Chuyện Tuyên Hòa để muốn đi săn bắn, nàng biết rất rõ.

Ngày ấy không chỉ có rất nhiều con em công tử hoàng gia quý tộc, tiểu thư ngày thường không ra cổng trước không bước cổng trong cũng sẽ ra ngoài, tiện đường học được thêm kiến thức. Đó là lúc công tử trẻ tuổi có thể bày ra khí khái nam tử nhất. Khiến các cô nương giới quý tộc đi, cũng để chúng tiểu cô nương chủ động chọn lựa phu quân trong lòng. Nói chung, là một cơ hội vô cùng hiếm có.

Chuyện này mấy ngày trước đây Chân Như Tùng đã nói với nàng, Chỉ là Chân Bảo Lộ đối với săn bắn không có hứng thú, cho dù rốt cục thi xong có thể nghỉ ngơi thật tốt, thì chỉ hy vọng ở trong phủ chơi với đệ đệ, còn có tỷ tỷ nàng sẽ phải xuất giá.

Vốn là Chân Bảo Lộ không muốn đi. Lúc này nghe Tiết Nhượng hỏi như vậy, liền biết được ngày ấy hẳn cũng sẽ đi, hơn nữa...còn hi vọng nàng đi.

Nàng do dự một lúc, không trả lời. Lại nhận thấy được nam nhân nắm tay nàng có chút không thành thật, ngón trỏ có vết chai mỏng khê vuốt ve lòng bàn tay nàng, hơi chút ngứa.

Hai tai nàng nóng lên, vội vàng giương mắt hung hăng trợn lên nhìn hắn.

Thì thấy hắn còn mỉm cười.

Chân Bảo Lộ vừa thẹn vừa cáu, nhưng nghĩ lại chuyện Từ Thừa Lăng ngày ấy. Nàng có thể quả quyết nói lời cự tuyệt Từ Thừa Lăng, nhưng lại có chút không muốn cự tuyệt hắn.

Nàng không nhìn hắn nữa, chuẩn bị bước lên xe ngựa, sau đó liền muốn rút tay về, thì thấy hắn còn không chịu buông ra, cầm đến sát sao, cứ như vậy nhìn nàng.

Nàng nhất thời chịu thua, bất đắc dĩ thỏa hiệp nói: "...Nếu rảnh ta sẽ đi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Như vậy, liền coi như nàng đã đáp ứng rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Chân Bảo Lộ nóng hừng hực, vội vàng hạ màn xuống không nhìn hắn nữa.

Đến buổi tối, Chân Bảo Lộ đành phải nói ra việc này với phụ thân.

Chân Như Tùng mặc một thân áo xanh thẫm kẻ sọc, mặt mày ôn hòa khẽ mỉm cười, tiếp nhận ly trà Từ thị đưa tới. Ông cảm ly không nhanh không chậm gạt bọt trà, cố ý thản nhiên nói: "Lần trước không phải nói không muốn đi sao?"

Chân Như Tùng là hi vọng khuê nữ đi đấy, dù sao sang năm bảo bối khuê nữ này của ông tròn 14 tuổi, nên đính thân rồi. Tiểu thư trong nhà không có cơ hội thấy ngoại nam, ông vì việc hôn sự của khuê nữ, trong lòng cũng rất lo lắng. Ngoài miệng thì nói khuê nữ còn nhỏ, không vội, duy chỉ có trong lòng ông biết rõ, chỉ là tìm không được người hài lòng thôi. Ông sợ chọn không tốt thì nửa đời sau của khuê nữ sẽ trôi qua không như ý nguyện. Lúc này là cơ hội tốt, có thể để khuê nữ tự mình nhìn thấy bản lĩnh của những công tử kia, khuê nữ tuổi còn nhỏ, lại có chủ ý, nói không chừng có thể nhìn trúng một đứa đây.

Chân Bảo Lộ biết xưa nay phụ thân sủng ái nàng, lập tức giơ tay khẽ gạt ống tay áo của Chân Như Tùng một cái, nhảy nháy mắt nói: "Nghị Phương biểu tỷ nói nàng cũng sẽ đi, con đã hứa với bọn họ rồi."

Chân Như Tùng nghĩ khuê nữ cùng Tiết Nghi Phương có quan hệ tốt, đương nhiên cũng không hoài nghi.

Ông nghiêng đầu nhìn khuê nữ, nói: "Vậy thì tốt, phụ thân liền dẫn con đi."

Chân Bảo Lộ cười dịu dàng nói: "Cảm ơn phụ thân."

Từ thị lặng lẽ đứng ở một bên, nhìn hai cha con, cong môi cười cười, hỏi: "Quỳnh nhi có đi không?"

Chân Như Tùng khựng lại, nhìn thoáng qua Từ thị, nói: "Sang năm Quỳnh nhi sẽ xuất giá, nếu ra ngoài xảy ra điều gì ngoài ý muốn, vậy coi như không may." Ý lúc này là chỉ mang theo một mình Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Quỳnh nghe xong trái lại không hề gì, gật đầu nói: "Đúng vậy, hơn nữa bên ngoài lạnh như thế, con lo bản thân mình sẽ chịu không nổi." Thân thể Chân Bảo Quỳnh mảnh mai chút, mà trăng săn bắn của hoàng gia ở núi Ngọc Phong, tuyết trắng mênh mang, đối với thân thể của cô nương trong nhà thật không tốt.

Từ thị gật gù đầu: "Cũng đúng."

Mặc dù Chân Bảo Quỳnh không đi, nhưng đến cùng trong lòng vẫn nghĩ cho muội muội. Đêm trước khi đi núi Ngọc Phong săn bắn, tự mình sửa soạn xiêm y chống lạnh cho muội muội, đứng bên tủ quần áo mạ vàng khắc hoa cỏ thảo thảo bất tuyệt dặn dò hơn nửa ngày.

Tuy Chân Bảo Lộ nghe lời của tỷ tỷ, nhưng không chịu nổi tỷ tỷ đem nằng bao thành hình dáng bánh chưng, lập tức tiến lên kéo tỷ tỷ đang chỉnh lý xiêm y qua đây nói: “Tỷ tỷ yên tâm đi, có Hương Hàn, Hương Đào và Chúc ma ma chăm sóc cho muội, tỷ còn lo lắng cái gì chứ?”

Sao Chân Bảo Quỳnh không lo lắng, nói: “Vay muội nhớ kỹ đó, không được chạy loạn.”

Chân Bảo Lộ liên tục gật đầu, bảo đảm mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời không chạy loạn.

Ngày xuất phát, Chân Bảo Lộ mặc xiêm y sa tanh màu son thêu sợi kim tuyến, toàn thân bên ngoài bọc áo choàng lông chim màu đỏ quả hạnh đường viền hồng thạch lưu, trên đầu trâm nón lông thỏ trắng, cực kì xinh đẹp hoạt bát.

Bên Đại phòng chỉ có một mình Chân Bảo Lộ đi. Dù sao Chân Bảo Quỳnh sắp sửa xuất giá không tốt để đi, mà hai tiểu tử Thượng nhi và Vinh nhi tuổi còn nhỏ, bởi vậy chỉ còn lại có Chân Bảo Lộ. Nhưng thường ngày Chân Như Tùng hay giúp đỡ Tam phòng, hôm nay là cơ hội khó được, liền đem theo Chân Cảnh Duệ và Chân Bảo Nguyệt của chi thứ hai.

Chân Như Tùng giúp đỡ Tam phòng như vậy, trong lòng Trình thị tự nhiên cũng có chút ý kiến, liền đi qua bên Chân Như Tùng nói đến mấy lần, nói hết lời, lúc này mới chịu đem Chân Bảo Chương cùng đi.

Trình thị hiểu rõ, lúc này là cái cơ hội tốt, việc hôn sự của con gái bà không thể kéo nữa rồi.

Trái lại Chân Bảo Lộ không có ý kiến. Dù sao phụ thân là gia chủ, làm việc không thể quá tuyệt tình. Như vậy thanh danh truyền đi cũng nghe không được tốt.

Bất quá nàng không thích ngồi chung một xe ngựa với Chân Bảo Chương, khi xuất phát, liền chủ động lựa chọn ngồi cùng xe ngựa với nhị tẩu, mà Chân Bảo Chương ngồi trong xe ngựa phía sau với Chân Bảo Nguyệt.

Minh Vi là người thông minh, tuy mới vừa gả vào phủ Tề Quốc Công, nhưng biết bảo bối của Tề Quốc công chính là vị Lục cô nương này, cho dù Tề Quốc công chiếu cố tam phòng, nàng cũng thấy rõ ràng. Hơn nữa, Lục cô nương thông tuệ mỹ mạo, tính tình thẳng thắn, dù không có tăng quan hệ kia, nàng cũng nguyện ý qua lại thân thiết, ngay sau đó được phu quân đỡ lên xe ngựa.

Chân Bảo Lộ nhìn Chân Cảnh Duệ đối xử ôn nhu chu đáo với thê tử như vậy, không nhịn được reu rệu, cười cười nói: “Nhị ca đối với nhị tẩu thật tốt.” Lúc tân hôn là lúc ngọt ngào nhất, cũng khó trách.

Mặt Minh Vi đỏ hồng, có chút xấu hổ.

Cô nương chưa xuất giá đâu nào hiểu được những thứ này. Vốn là tân hôn, mấy ngày nay Chân Cảnh Duệ lại không cần làm nhiệm vụ, buổi tối hai phu thê hiển nhiên dính nhau. Minh Vi xuất thân tướng môn thế gia, nhưng đáng người lại vừa vặn mảnh mai, làm sao chịu nổi nam nhân mới vừa ném được thức ăn tươi mỗi đêm đòi hỏi đầu đá lung tung. Bởi vì cả người nàng hơi có chút không khỏe, tự nhiên nam nhân kia càng tỏ ra khuất phục nịnh hót chu đáo dụ dỗ nàng rồi.

Minh Vi nhìn tiểu cô nương có diện mạo vô cùng xinh đẹp bên cạnh, dù là nữ tử, nhìn cũng không dòi nổi mắt. Như vậy cô em chồng qua tết là 14 rồi, nàng thật có chút tò mò, đến tột cùng nam tử có phúc khí thế nào mới có thể lấy được nàng đây?

Hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, mà bên trong xe ngựa phía sau, Chân Bảo Chương cũng đang nói chuyện với Chân Bảo Nguyệt.

Chân Bảo Nguyệt rất tin tưởng Chân Bảo Chương, thấy Chân Bảo Chương mới một tháng đã gầy nhiều như vậy, nhũu mảy đau lòng nói: “Tam tỷ tỷ cần phải chăm sóc tốt cho thân thể của chính mình, tỷ nhìn một cái xem, gầy như vậy rồi.”

Chân Bảo Nguyệt là thật tâm thực lòng quan tâm, nhưng rơi vào trong mắt Chân Bảo Chương, cũng không là cái gì. Nàng mặc xiêm y dày, gương mặt lại vô cùng trắng xanh. Nàng nhìn xem Chân Bảo Nguyệt trước mặt, thường ngày Chân Bảo Nguyệt cùng Chân Bảo Lộ quan hệ tuy không tốt nhưng đại bá đến cùng vẫn chiếu cố tam phòng, lần nào có chuyện tốt gì cũng đều nhớ kỹ tam phòng. Còn nàng đâu? Lúc này là bởi vì mẫu thân của nàng đi nói đến mấy lần, mới miễn cưỡng dẫn nàng ra thôi.

Lúc trước trong lòng nàng chỉ hận Chân Bảo Lộ, lúc này ngay cả Chân Bảo Nguyệt cũng muốn giận lây.

Trên mặt Chân Bảo Chương không hiện ra, khẽ mỉm cười nói: “Thật làm phiền Ngũ muội muội quan tâm, ta không sao.”

Chân Bảo Nguyệt thấy nàng miễn cưỡng mỉm cười, trong lòng rất khó chịu, nhất thời cũng ngoan ngoãn, không dám đi quấy rầy nàng, chỉ để nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Mặc dù Đại Chu xem trọng vẫn coi nhẹ võ, nhưng xưa nay mùa đông mỗi năm hoàng gia đều đi săn bắn một lần. Nhớ ngày đó Tuyên Hòa đế cũng là một trong những hoàng tử trưởng thành nhất, đáng vẽ đường đường, văn võ song toàn. Nhưng bây giờ trăm mê nữ sắc, đâu còn có thể giương cung bắn tên? Chẳng qua lúc mở màn vẫn phải làm cho có, sau đó liền do người trẻ tuổi đi khoe khoang.

Chân Bảo Lộ theo Minh Vi xuống xe ngựa, hai người cùng mọi người nghênh đón Tuyên Hòa đế, sau khi làm lễ quỳ lạy liền có thể tự do hoạt động.

Đồng sản năm trước, nhị hoàng tử Tĩnh Vương đoạt giải nhất. Như vậy, chúng tiểu cô nương ở đây, lúc nhìn thấy Tĩnh Vương đứng bên cạnh Tuyên Hòa đế, ánh mắt cũng thường thường ngắm tới.

Tĩnh Vương chưa thành thân. Có lời đồn nói rằng, vào dịp đồng sản Tuyên Hòa đế có ý kêu Tĩnh Vương chọn lựa Vương phi. Mà các cô nương được mời, không phải ai cũng xuất thân danh môn thân phận hiển quý hay sao? Nếu may mắn được chọn làm Tĩnh Vương phi, thân phận lại càng tôn quý không cần nói, với lại, nếu ngày sau Tĩnh Vương có thể đăng cơ, đó chính là cũng có khả năng thành hoàng hậu đấy.

Dáng vẻ Tĩnh Vương cao cao gầy gầy, hai gò má mang cười, cũng xem như tuấn lãng thân hòa, khó trách có thể được Tuyên Hòa đế sủng ái. Bất quá Chân Bảo Lộ không có hứng thú với Tĩnh Vương, càng hấp dẫn nàng là nam tử mặc trang phục màu mực đứng ở bên người Tĩnh Vương - - mặt mày hấn trong veo mà lạnh lùng, lúc đứng sánh vai với Tĩnh Vương còn phải cao hơn nửa đầu, dung mạo lại càng tuấn mỹ vô song, thân phận không tôn quý bằng nửa Tĩnh Vương, cũng không thiếu tiểu cô nương vụng trộm đánh giá hấn.

Chân Bảo Lộ nhìn Tiết Nhượng càng phát ra chói mắt, trong lòng thật tự hào, lại hơi có chút cảm giác khó chịu.

Lúc trước nàng cảm thấy hấn thân là trưởng tử phủ An Quốc Công, cũng không được sủng ái, nhưng vẫn là người kiên định giỏi giang. Lần nào nàng nhìn thấy hấn đều cảm thấy an tâm, là một ca ca rất thương yêu nàng. Nhưng hôm nay, hấn lại càng ngày càng bày ra sự sắc sảo.

Khỏe miệng Chân Bảo Lộ nhếch lên từ từ hạ xuống, thoáng cúi đầu, không nhìn hấn nữa, tự nhiên cũng bỏ lỡ ánh mắt hấn nhìn nàng.

Tiết Nhượng liếc mắt một cái liền tìm được nàng. Mặc dù ở đây nhiều cô nương, ai cũng ăn mặc xanh đỏ tươi đẹp, nhưng hấn muốn tìm được nàng, quả thực là chuyện dễ dàng. Thấy nàng cúi cái đầu nhỏ không biết đang suy nghĩ gì, mặt mày Tiết Nhượng đột nhiên nhu hòa hơn. Cuối cùng nàng cũng tới rồi.

Bọn nam tử cùng nhau đi săn bắn, tiểu cô nương tụ lại tốp năm tốp ba nói chuyện phiếm. Con cái giới quý tộc trong Hoàng Thành nói nhiều không nhiều, tới lui lui cũng mấy người như vậy. Phần lớn Chân Bảo Lộ đã từng gặp ở trường nữ học, thường ngày cũng tham dự không ít tiệc sinh nhật cùng thường hoa yến, hai bên đều chào hỏi qua.

Trong giới quý tộc tại Hoàng Thành địa vị Phủ Tề Quốc Công xem như thượng lưu, tự nhiên cũng có rất nhiều tiểu cô nương xúm lại bên Chân Bảo Lộ.

Bất quá đại bộ phận lại vây quanh bên Thẩm Trầm Ngư.

Cũng khó trách Thẩm Trầm Ngư được hoan nghênh như vậy. Mẹ ruột của nàng là Tần Dương trưởng công chúa, Tuyên Hòa đế đối với nàng lại tốt, và lại Tuyên Hòa đế không có công chúa, vị huyện chủ Thẩm Trầm Ngư này liền có đãi ngộ của công chúa.

Chân Bảo Lộ nhìn nhìn.

Y phục của Thẩm Trầm Ngư trước sau như một cao quý đại lượng, bắt mắt nhất chính là áo choàng trên người nàng ta. Áo choàng tuyết trắng kia không nhiễm hạt bụi nhỏ lại ản ản ứng sáng bóng loáng, tiểu cô nương có nhãn lực đương nhiên nhìn ra được, đây là gấm lung tuyết hiếm có. Thứ tốt như vậy, hiển nhiên là hoàng gia mới có thể hưởng dụng, có thể thấy được Tuyên Hòa đế yêu thương nàng thế nào.

Chỉ là lúc ánh mắt hướng tới nhìn Chân Bảo Lộ, bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, mới chuyển đi.

Chân Bảo Lộ sờ sờ mặt mình, thầm nghĩ nàng trêu chọc Thẩm Trầm Ngư khi nào rồi hả ? Trong lòng nàng suy nghĩ một lúc, cảm thấy mấy ngày này bản thân mình cùng Thẩm Trầm Ngư cũng không xuất hiện bất luận chuyện gì. Nàng đang ngẫm nhủ mi, thì Tiết Nghi Phương vui vẻ chạy tới, lôi kéo tay nàng nói: “Tiểu Lộ, sao muội còn ở đây?”

Chân Bảo Lộ nhìn Tiết Nghi Phương trước mặt, cười cười nói: “Nghi Phương, ta cũng đang muốn đi qua tìm tỷ đây.”

Tiết Nghi Phương kéo tay Chân Bảo Lộ, nói: “Này đúng lúc, chúng ta qua bên kia nhìn một cái đi.”

Tự nhiên Chân Bảo Lộ thích cùng Tiết Nghi Phương chơi cùng. Lúc này, lại nghe Tiết Nghi Phương khẽ “Ồi” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Lộ, người xem.”

Chân Bảo Lộ không biết Tiết Nghi Phương muốn nàng nhìn cái gì, liền quay đầu lại - -

Đã thấy cách đó không xa, Tiết Nghi Dung và Chu Sính Đình đang muốn đi qua bắt chuyện với Tiết Nhượng, sắc mặt Tiết Nhượng nhàn nhạt, vẫn chưa nói thêm cái gì. Tuy nói thái độ của Tiết Nhượng đối với Chu Sính Đình lạnh nhạt, nhưng Chân Bảo Lộ thấy thật có hơi khó chịu, hai đầu mi nhất thời liền nhăn lại.

Tiết Nghi Phương nói: “Vốn là Chu biểu tỷ của ta đây không có tư cách tới, chỉ là không hiểu được tổ mẫu rót vào thuốc gì, này mới khiến phụ thân dẫn nàng ta tới.” Từ trong đáy lòng Tiết Nghi Phương xem thường Chu Sính Đình, lúc này không có gì ngoài bất mãn, cũng là muốn gỡ Chân Bảo Lộ một phen, làm cho nàng nhìn một cái đại ca cũng rất được hâm mộ đấy, phải nắm chặt mới được.

Chân Bảo Lộ nhàn nhạt “Ừ”, không nói gì nữa.

Nhưng Tiết Nhượng đi tới đây rồi. Hấn đang muốn vào rừng săn bắn một chút, trước đó đã có nhiều công tử đi vào, hấn xem như đi trễ rồi. Lúc này liền

qua đây hỏi các nàng muốn gì.

Tiết Nghi Phương biết mình dính ánh sáng của Chân Bảo Lộ, nghiêng đầu nói: “Đại ca sẵn con thỏ cho ta là được, nhưng nhớ kỹ, phải còn sống đấy.”

Tiết Nhượng đáp ứng, con người đen nhìn về phía Chân Bảo Lộ, hỏi: “Lộ biểu muội thì sao?”

Trong lòng Chân Bảo Lộ có chút rầu rĩ, nghĩ rằng lần tới phải cùng hắn nói chuyện cho tốt bảo hắn thu liễm chút nổi bật, lúc này ngay trước mặt Tiết Nghi Phương, tự nhiên cười cười nói: “Không cần...” Dừng một chút lại nói, “Đại Biểu Ca cần thận là được.” Nàng không cần con thỏ gì cả, chỉ muốn hắn bình bình an an thôi.

Tiết Nhượng cực kì hưởng thụ, thâm sâu nhìn nàng một cái, mặt mày giãn ra, rồi rời đi.

Chu Sính Đình bên này thấy Tiết Nhượng hồ hững với nàng ta, mặc dù khó chịu, vẫn cũng đã quen, nhưng muốn nàng trở mặt ra nhìn Tiết Nhượng đối với Chân Bảo Lộ tốt như vậy, trong lòng tư vị càng phát ra khó chịu hơn. Ngay cả Tiết Nghi Dung đều nhìn ra, nhỏ giọng nói: “Sính Đình, người nhìn một cái, lòng đường huynh cần bản chính là làm bằng đá, không biết nóng lạnh, sang năm người lại lớn hơn một tuổi rồi...”

Tiết Nghi Dung cũng là tốt bụng. Tuy nhiên có đôi khi nàng xem thường vị biểu muội này, nhưng nàng ta đối với mình tốt nàng cũng nhớ kỹ trong lòng, biết nàng ta thích đường huynh, liền hỗ trợ nàng ta. Nhưng nhiều năm qua, con mắt đường huynh đều không thèm ngó tới nàng ta, ý tứ này đã rất rõ ràng.

Tiểu cô nương, trong lòng nhớ thương một người không sao cả, nhưng cũng không thể vẫn tiếp tục hồ đồ.

Chu Sính Đình nhìn thoáng qua Chân Lục cô nương mỹ mạo vô song kia, nhìn trên người nàng ta ăn mặc cao quý, lại nhìn xem bản thân, nhất thời ảm đạm, nói với Tiết Nghi Dung: “Cảm ơn Dung biểu tỷ.”

Mặc dù Chân Bảo Lộ không có nói, nhưng nàng biết, Đại Biểu Ca hẳn có chút tâm tư, đều có thể sẵn một con động vật nhỏ đáng yêu cho nàng. Nàng không kiên nhẫn giống Tiết Nghi Phương nuôi một con thỏ, trái lại trong lòng hi vọng hắn có thể sẵn cho mình một con hồ ly, tốt nhất là bạch hồ, vừa lúc có thể làm khăn choàng cổ.

Bắt quá - -

Đợi đến ngày sắp kết thúc, Tiết Nhượng đích xác bảo gã sai vặt tặng đồ tới, nhưng đưa cũng không phải bạch hồ nàng muốn, mà là một con nai con nhát gan đáng thương tội nghiệp.

Hương Hàn, Hương Đào vây quanh con nai con rất là yêu thích, Chân Bảo Lộ thấy tiểu gia hỏa này, cũng cười cười, nói với gã sai vặt đưa nai con tới: “Thay ta cảm ơn Đại Biểu Ca.”

Chân Bảo Lộ cũng biết nai con đáng yêu, nhưng nàng không có tâm tư nuôi thú.

Nhìn nai con này, chỉ nghĩ đến lần trước ném qua thịt hươu. Trong lòng suy nghĩ: Suy cho cùng đây là nai con Tiết Nhượng đưa đấy, nàng không nên tùy tiện làm thịt, phải nói một tiếng với hắn trước mới được.

Một ngày mệt mỏi, đương nhiên mọi người đều cần đi nghỉ ngơi.

Tuy biệt uyển ở núi Ngọc Phong là chỗ của hoàng gia, nhưng thường ngày trong phủ Chân Bảo Lộ được Chân Như Tùng nuông chiều trở thành công chúa, trái lại cảm thấy phòng khách của biệt uyển ngủ có chút không thoải mái, thí dụ như giường không đủ lớn, không giống như trong phủ nàng có thể lăn qua lăn lại, chăn cũng không mềm mại, ngay cả mùi vị bên trong phòng này bọn họ cũng không thích.

Hương Hàn lại nói: “Tiểu thư hãy tạm chấp nhận.” Ở bên ngoài không thể sánh bằng ở trong phủ, làm sao mọi thứ đều có thể như ý nguyện.

Sáng mai còn phải dậy sớm, cho dù không quen, Chân Bảo Lộ cũng chỉ có thể tắm rửa đi ngủ.

Mới đầu nàng lăn qua lộn lại có chút ngủ không được, về sau, giữa lúc mơ mơ màng màng, bỗng nhiên ngửi được mùi hương rất thơm, lúc sau liền ngủ say sưa.

Ngày kế, Hương Hàn Hương Đào ở bên ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng, Chúc ma ma đi vào gọi tiểu thư. Chúc ma ma biết tiểu thư nhà bà thích ngủ nướng đặc biệt vào mùa đông, càng yêu ngủ. Khóe miệng bà cong cong, chân mày mang theo ý cười, khẽ kêu: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Gọi vài tiếng, còn chưa thấy động tĩnh, lúc này Chúc ma ma mới đưa tay ra vén màn lên.

Phía ngoài Hương Hàn và Hương Đào chợt nghe Chúc ma ma bên trong gọi lớn một tiếng, vội vội vàng vàng tiến vào, thì thấy Chúc ma ma đứng bên giường run rẩy, khuôn mặt trắng bệch.

Gấp màn giường thêu mây trên giường nhỏ đã nhấc lên, vắng vẻ trống không, tiểu thư vốn nên nằm ngủ yên trên giường lại chẳng biết đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Suy cho cùng Chân Bảo Lộ vẫn là cô nương chưa xuất giá, tin tức mất tích không nên để lộ ra ngoài, nếu không cho dù có tìm được người trở về, thanh danh cũng sẽ bị phá hỏng. Ông chỉ nói trong người khuê nữ không khoẻ, cần ông săn sóc. Danh tiếng Chân Như Tùng sùng ái con gái ở Hoàng Thành không ai không biết, bởi vậy, tự nhiên không ai sẽ hoài nghi.

Tuy trên mặt Chân Như Tùng tỏ vẻ bình tĩnh, trong lòng thì sốt ruột vô cùng. Ông vào phòng vén màn lên nhìn nhìn chiếc giường, hiện giờ phía trên chỉ còn lại chăn gấm gối thêu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Chân Như Tùng quay đầu, nhìn về phía người tới, ánh mắt sáng lên.

“Thừa Lãng, Nhượng nhi.”

Khuôn mặt tuần tú của Từ Thừa Lãng hơi trầm xuống, chấp tay nói: “Tùy tiện xâm nhập khuê phòng của biểu muội, xin thứ cho diệt nhi vô lễ.”

Hiện giờ, Chân Như Tùng làm gì còn so đo với những thứ này. Bất quá ông cũng kinh ngạc, hai cháu trai của ông lại biết được tin tức nhanh như vậy. Ông nói: “Không sao, các người cũng là có lòng tốt.”

Ánh mắt Tiết Nhượng rét lạnh, hần hướng tới giường nhìn thoáng qua, hỏi: “Dượng, không biết là khi nào thì phát hiện biểu muội không thấy nữa?”

Hương Đào đo đỏ đôi mắt đứng bên cạnh liền mở miệng: “Hôm qua tiểu thư ngủ không ngon, rất khuya mới ngủ vào. Chính là lúc nô tỳ qua đây hầu hạ tiểu thư đi rửa mặt, sáng nay nô tỳ và Hương Hàn tỳ tỳ ở bên ngoài chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, Chúc ma ma đi vào đánh thức tiểu thư, mới phát hiện tiểu thư không thấy đâu nữa.” Hương Đào nhất gan, nói xong liền bật khóc, “Đều nói núi Ngọc Phong có dã thú, liệu tiểu thư của chúng ta có phải đã bị dã thú...”

“Nói bậy!”

Lúc này Chân Như Tùng quát lớn một tiếng, trong lòng cũng rất sợ hãi.

Tiết Nhượng cũng nói: “Sẽ không đâu.” Hần tỉ mỉ nghĩ tới lời Hương Đào nói, đi đến thoáng mở rộng cửa sổ ra, hỏi, “Vậy cửa sổ vẫn mở ra sao?”

Chúc ma ma giống như nghĩ tới điều gì, tiến lên một bước nói: “Lúc lão nô tiến vào, cửa sổ cũng đã mở ra rồi.”

Hương Hàn lại nói: “Tiểu thư sợ lạnh, cửa sổ là nô tỳ tự mình đóng, trừ phi buổi tối tự mình tiểu thư mở cửa sổ ra thôi.”

Như vậy rõ ràng cho thấy không thể nào.

Tiết Nhượng hướng tới ngoài cửa sổ nhìn lại, thấy bên ngoài một mảnh tuyết trắng mờ mịt. Tuyết còn đang rơi, dù có vết tích gì, cũng đã sớm bị che dấu không thấy nữa. Hần hít một hơi thật sâu, tự nói với mình phải tỉnh táo, rồi sau đó cúi đầu, chú ý tới vết bột phấn để lại bên cửa sổ. Hần dùng ngón tay chấm nhẹ, để lên chóp mũi ngửi.

Chân Như Tùng cũng đã đi tới, nói: “Đây là...” Ông nhất thời mở to hai mắt, “Thế nhưng lại dùng thủ đoạn xấu xa như vậy!” Chuyện đến bây giờ, Chân Như Tùng hiển nhiên biết, khuê nữ là bị người dùng mê hương làm ngất rồi mang đi.

Mi mảy Tiết Nhượng trong veo mà lạnh lùng, lúc này mới xoay người nhảy ra cửa sổ.

Trong lòng Từ Thừa Lãng lo lắng, nhìn Tiết Nhượng nhảy ra ngoài cửa sổ, xoay người nói với Chân Như Tùng: “Cháu cũng đi tìm Lộ biểu muội.”

.

Nguyên là Chân Bảo Lộ cảm thấy mê man, như thế nào mắt mờ đều không ra. Đến khi cảm giác được bản thân mình ngã nhào xuống từ trên cao, trên người đau đớn không thể tả, mới gắng gượng mở to hai mắt.

Rõ ràng nàng đang ngủ trên giường trong phòng khách, hiện giờ mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là một mảnh tuyết trắng xoá, bên tai giống như còn có tiếng ngựa hí.

Nàng nghiêng đầu, thấy một con ngựa màu rậm nắng càng chạy càng xa, lộc cộc, mãi đến dần dần biến mất trong tầm mắt nàng.

Chân Bảo Lộ hít sâu một hơi, tứ chi lạnh cóng không còn cảm giác. Trên người nàng chỉ mặc tằm y (áo ngủ), bởi vì biệt uyển có chút lạnh, buổi tối lúc đi ngủ mới mặc bộ dày hơn. Nhưng có dày cách mấy, cũng chỉ là đồ ngủ.

Chân Bảo Lộ lạnh run cảm cập, thấy con ngựa đi xa và mảnh vải rơi trên mặt đất, đã đoán ra chuyện gì xảy ra.

- - Nàng bị người dùng mảnh vải cột vào trên lưng ngựa, mãi cho đến nơi này, mới từ trên lưng ngựa té xuống.

Chân Bảo Lộ chống hai tay ngồi dậy, nhìn nhìn bốn phía, nhưng nơi này tất cả đều là tuyết đọng trắng xoá và cây cối, nàng không nhận ra nơi này là chỗ nào. Lúc này Chân Bảo Lộ mới sợ hãi. Đồi trước mặc dù nàng trôi qua vất vả, nhưng tới cùng cũng không gặp qua loại tội này, đồi này nàng thật vất vả và mới có thể sống an toàn, phụ thân và bọn đệ đệ đều còn, nhưng nàng lại gặp chuyện như vậy.

Đến tốt cùng là ai muốn hại nàng?

Chân Bảo Lộ tỉ mỉ suy nghĩ. Nghĩ tới Chân Bảo Chương, nhưng nàng biết, nơi này là biệt uyển hoàng gia, Chân Bảo Chương có lòng đó cũng không có năng lực kia.

Như thế...

Chân Bảo Lộ lạnh đến cánh môi tím tái hơi hơi mấp máy, trong lòng đại để đã đoán được ra. Nàng dùng sức ôm lấy thân thể của chính mình, nhưng bên ngoài lạnh như vậy, nếu nàng không trở về, sớm hay muộn sẽ bị đông chết ở đây.

Thật đúng là ngoan độc, làm nàng hôn mê choáng váng cột lên ngựa, lại đứng vào thời tiết này, trên núi hoang vu không người, nàng chỉ là một cô nương, cho dù không đông chết, chỉ nói bị ngã từ trên ngựa xuống, nói chung cũng sẽ mất mạng dưới vỏ ngựa.

Trái lại vận khí của nàng có chút may mắn, cử động thân thể, không có ngã sấp xuống, chỉ là tay chân bị cọ rách da, chảy máu, trời lạnh nên miệng vết thương nhanh chóng bị đông cứng kết vảy.

Chân Bảo Lộ run rẩy, hít một hơi thật sâu, biết rằng nếu nàng cứ chờ người khác tới tìm nàng, sớm hay muộn sẽ bị tươi sống đông chết, lập tức đứng dậy đi vài bước. Tuy lạnh, vừa vận có thể từ bước đi. Chỉ là nàng không biết mình ở chỗ nào.

Nàng nhớ rõ lúc mình đang còn ở trong phòng, hiện giờ trời đều đã sáng, nghĩ đến cách biệt uyển cũng đã một khoảng nhất định. Nhưng vào thời điểm này, Chúc ma ma và Hương Hàn các nàng cũng nhất định phát hiện không thấy nàng, tất nhiên sẽ nói cho phụ thân đi tìm nàng. Tìm người trong tuyết rơi là tệ nhất, dấu vết gì, chỉ một thoáng liền bị tuyết che hết toàn bộ không thấy được nữa, phụ thân nhất định vô cùng lo lắng cho nàng, cũng chỉ có thể giống con ruồi không đầu mà tìm nàng.

Chân Bảo Lộ có chút hối hận.

Nếu lúc này mình thật chết đi, vậy đồi này con gái như nàng cũng không thể hiểu thuận phụ thân cho tốt, cảm tình giữa nàng và mẫu thân mặc dù xa lạ, nhưng nói cho cùng đó cũng là mẫu thân của nàng, nàng cũng có thể thoáng đối với bà tốt hơn chút. Còn có tỷ tỷ, nếu nàng cứ như vậy chết đi, việc hôn sự của tỷ tỷ sẽ phải lùi lại. Nàng còn chưa thấy Thượng nhi cùng Vinh nhi lớn lên, còn chưa thấy hai người bọn họ cưới vợ nữa...

Chân Bảo Lộ nghĩ tới những thứ này, ý chí sức lực kiên trì liền nhiều hơn.

Còn có, còn có chính nàng đây.

Đồi này nàng chỉ muốn gả cho một phu quân kiên định, hiện giờ thật vất vả và mới tới tuổi nói chuyện đính thân, việc hôn sự cũng chưa định ra. Tiết Nhượng thích nàng, nàng cũng dần dần bắt đầu không bài xích hắn, trong lòng cũng có chút đề ý hắn. Nếu nàng chết đi, Tiết Nhượng nhất định sẽ khổ sở, nhưng qua không bao lâu, rồi cũng sẽ thành thân. Chu Sính Đình vẫn chờ đợi hắn, trì trệ không gả, nếu nàng đi rồi, chẳng phải vừa lúc cho nàng ta như nguyện? Cho dù không có Chu Sính Đình, còn có người hại nàng kia.

Chân Bảo Lộ càng nghĩ càng thấy được bản thân không thể cứ như vậy dễ dàng chết đi.

Nàng tin bản lĩnh của phụ thân, cũng tin bản lĩnh của Tiết Nhượng. Bọn họ nhất định sẽ tìm ra nàng.

Chân Bảo Lộ bước thấp bước cao đi tới, hai tay ôm thật chặt thân thể của mình, cảm thấy đã đi rất lâu rất lâu, quay đầu nhìn lại, thì ra bắt quá chỉ là một đoạn ngắn.

Nàng nhìn dấu chân dẫm trên mặt tuyết của mình, biết dựa vào năng lực của nàng, nàng căn bản đi ra không được. Nàng buông tha việc đi tiếp, nhìn nhìn bốn phía, chợt thấy cách đó không xa có một đại thụ vững chắc, bởi vì đại thụ qua nhiều năm tháng đã tạo thành một hốc cây, Chân Bảo Lộ nhìn hốc cây kia, nhất thời hai mắt sáng lên đi tới, sau đó ngồi xổm người xuống trốn vào bên trong.

Hiện giờ, trái lại Chân Bảo Lộ thấy may mắn vì người mình thấp bé, nàng khó khăn lắm mới có thể chui vừa vào hốc cây này.

Hốc cây khuất gió, tuy nhiên vẫn băng hàn thấu xương, lại làm cho nàng thiếu chút bị lạnh cóng. Nàng dùng lực xoa xoa hai tay, che mặt mình, sau đó lại xoa xoa hai chân đang từ từ cứng ngắc vì rét lạnh. Nhưng cũng không có bớt lạnh gì cả, suy cho cùng những thứ này chỉ trị ngọn không trị gốc, xoa làm sao cũng không ấm lên.

Đến cuối cùng, Chân Bảo Lộ chỉ có thể cuộn tròn thân mình nằm trong hốc cây, lạnh run, rốt cuộc không còn khí lực nhúc nhích nữa.

Vào lúc hoảng hốt, Chân Bảo Lộ nghĩ tới một chút chuyện tình đồi trước - -

Nàng nhớ rõ mùa đông năm ấy, tuyết rơi phủ kín. Nàng ở phía sau núi Linh Phong tự ít khi hảo tâm đã cứu được một người quần áo lam lũ, nam tử râu

ria đầy mặt. Xưa nay nàng ích kỷ, không có thiện tâm như những cô nương khác, nhưng ngày ấy cũng không hiểu được sao lại thế này, nhìn nam tử đông lạnh kia, đột nhiên nổi lên đồng cảm. Lúc đó chính nàng cực kỳ rõ ràng cảm giác được, mới nghĩ tới, nếu là hiện giờ, ai đó có thể cứu nàng, thì thật tốt bao nhiêu.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nằm thật lâu, lâu đến cảm giác mình không chịu đựng nổi rồi. Lúc nàng rốt cục muốn nhắm mắt lại, thì nghe được có người đang gọi nàng.

Ai đó?

Nàng nấp máy mũi, muốn nói mình ở nơi này, nhưng sau khi mở miệng mới phát hiện mình đông lạnh đến nỗi ngay cả tiếng nói đều không phát ra được.

Tiết Nhượng tại cách đó không xa, trên tóc và người dính không ít tuyết, sắc mặt âm trầm, người đầy chất vật.

Hắn lẳng lặng nhìn dấu vết in xuống trên mặt tuyết, nhìn dấu chân nông nông sâu sâu chưa bị che lấp, mới theo dấu chân một đường đi đến trước...

Đến dưới cây đại thụ, hắn thấy một cô nương co rúc ở trong hốc cây, lúc này mới đột nhiên mở to hai mắt.

Thấy hai tay nàng ôm thật chặt bản thân mình, giống như con vật nhỏ bị người vứt bỏ, tội nghiệp nằm ở nơi đó, không hề nhúc nhích.

Hai tay Tiết Nhượng run rẩy, lúc này mới quỳ xuống, lấy tay ôm người lên: “Tiểu Lộ, Tiểu Lộ...”

Cả người tiểu cô nương rét lạnh, trên người tựa như một tia nhiệt độ cũng không có. Tiết Nhượng cởi bỏ vạt áo của mình, bọc nàng vào trong người mình, dùng cánh môi đụng đụng mặt nàng, khẽ kêu, “Tiểu Lộ, Tiểu Lộ.”

Cảm giác được sự ấm áp, Chân Bảo Lộ không nhịn được áp tới.

Nàng nghe được giọng nói của Tiết Nhượng, chậm rãi mở to mắt nhìn hắn, giống như đã khóc, lông mi dính nước mắt đông lạnh thành sương, chậm rãi run rẩy vài cái, mới mím môi ủy khuất nói: “...Huynh rốt cục tới rồi.” Nàng áp gương mặt mình sát vào lồng ngực của hắn, “Ta còn tưởng rằng ta sẽ chết nữa chứ.”

Tiết Nhượng vuốt ve mặt nàng, trước ngực phập phồng, thò ra một hơi dài, nói: “Là ta đã tới chậm.”

Chân Bảo Lộ khe khẽ lắc đầu.

Xưa nay nàng luôn bất bẽ, trước giờ không hài lòng cái này, cũng không vừa ý cái kia, nhưng vào thời điểm này, nàng không trách hắn chút nào. Lúc này nàng gặp chuyện không may, phụ thân nhất định sẽ mang rất nhiều người tìm nàng. Thật ra nhiều người như vậy, lại cứ là hắn tìm được nàng.

Khỏe miệng Chân Bảo Lộ vênh vênh lên, gương mặt dán vào trong ngực cực nóng của hắn, gương mặt thoáng nghiêng, khẽ áp đôi môi đụng lên ngực hắn. Nàng vô cùng hết sức cảm kích hắn tìm được mình.

Nhưng Tiết Nhượng không chú ý tới sự mờ ám của nàng, đợi thân thể nàng khôi phục độ ấm, mới đưa xiêm y áo choàng trên người khoác lên cho nàng. Chân Bảo Lộ thấy nàng bị quấn giống như bánh chưng, ngay cả đầu cũng được bọc thật chặt chẽ, run rẩy nấp mấy lần bằm một câu.

Tiết Nhượng cười cười, biết nàng thích chưng diện, đầu chịu nổi dài ngoằng như vậy, liền vỗ về nói: “Trước như vậy đã, ta mang muội tìm một chỗ nghỉ ngơi chút.” Hắn thay nàng che phủ chặt chẽ, rồi, mới khom lưng cõng người lên.

Chân Bảo Lộ nằm vào trên lưng hắn, chỉ cảm thấy lưng hắn rộng lớn rắn chắc, khiến cho nàng cảm thấy rất kiên định.

Nàng tựa đầu vào vai hắn, khe khẽ nói: “Ta có thể ngủ một lát không?”

Tiết Nhượng cõng người trên lưng, tìm kiếm khắp nơi một chỗ để nghỉ ngơi, nghe thanh âm trầm thấp của tiểu cô nương phía sau, liền nhắm mắt nói: “Đừng ngủ, chúng ta nói chuyện.”

Chân Bảo Lộ “Ừ” một tiếng, nhớ việc hắn đem xiêm y của mình cho nàng rồi, quan tâm nói: “Đại Biểu Ca, huynh lạnh không? Ta đưa lại xiêm y cho huynh nha.” Tuy nói nàng đã mặc xiêm y của hắn, lúc này vẫn cảm thấy lạnh, nhưng so với mới vừa rồi thì tốt nhiều lắm.

Lại nghe hắn thân nhiên nói: “Không có việc gì, ta không lạnh.”

Chân Bảo Lộ chợt nhớ tới Tiết Nghi Phương nói với nàng, nói đại ca của nàng ta thân thể rắn chắc, buổi sáng hàng ngày đều thức dậy luyện quyền, trời mùa đông vẫn đi trần.

Lúc này nghe hắn nói không lạnh, cũng liền yên tâm.

Chỉ là Chân Bảo Lộ nhìn thấy lỗ tai hắn bị lạnh trở nên hồng, hai tay từ trong áo choàng vươn ra che lỗ tai của hắn, nhận thấy được bước chân của hắn dừng một chút, nàng mới nói: “Nếu để lạnh hơn, sẽ bị nứt da đấy. Nếu một lần bị nứt da, về sau hàng năm đều bị.”

Bản thân Chân Bảo Lộ trái lại không bị nứt da. Nếu lỗ tai và hai tay dễ dàng bị nứt da, một cô nương thích chưng diện, làm sao chịu được những thứ này? Đến mùa đông, Chân Bảo Lộ tự nhiên sẽ nghe theo Chúc ma ma giữ gìn thật tốt. Bất quá nghĩ tới mới vừa rồi nàng bị đông cứng lâu như vậy, sợ là

không thể tránh được bị nứt da, trong lòng liền phiền muộn.

Trong lòng Tiết Nhượng ảm áp, nói: “Ta là nam nhân, có bị nứt da cũng không sao, muối nhanh cho tay vào áo lại đi.” Thật sự là hấn không sao, nhưng nàng lại khác, nàng là một cô nương.

Chân Bảo Lộ không để tâm nữa, lúc này cũng cảm kích hấn đối tốt với nàng, chỉ có thu hồi hai tay rét lạnh, chà nóng, lại che lỗ tai cho hấn. Như vậy lặp đi lặp lại liên tục, lỗ tai của hấn và tay của nàng đều đã tốt hơn một chút.

Bên tai là thanh âm gió rít gào, Chân Bảo Lộ an tâm nằm trên lưng Tiết Nhượng, cuối cùng mới trăm cay nghìn đắng tìm được một son động để tránh gió.

Tiết Nhượng cẩn thận đặt người xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá gương mặt nàng, nhìn cánh môi nàng đông lạnh tím tái, mảy mặt lại, nói: “Muội ngồi một lát, ta đi nhóm lửa, lập tức sẽ ấm lên thôi.”

Chân Bảo Lộ được nuông chiều từ bé, cho dù đời trước ăn nhờ ở đậu, cũng chưa từng làm việc nặng, hiện nay nàng ngoan ngoãn đáp ứng, nhìn Tiết Nhượng tìm củi lửa, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu nhóm lửa..., động tác cực kì quen thuộc, khiến cho nàng càng cảm thấy Đại Biểu Ca thật sự có thể làm được.

Ánh lửa nhu hòa chiếu lên gương mặt tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng của nam nhân, hấn mặc một lớp xiêm y mỏng manh, giờ phút này đường nét rắn chắc hoàn toàn lộ ra hết, chỉ là nhìn, cũng làm người ta mặt đỏ tim đập.

Có một người nam nhân như vậy ở đây, đổi lại là cô nương nào đều sẽ có cảm giác thật sự yên tâm.

Nàng đang nhìn hấn, mà hấn chỉ lo cúi đầu nhóm lửa, nhưng lúc cảm giác được ánh mắt của nàng, mới ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt của nàng.

Ánh mắt nàng vốn rất xinh đẹp, trong suốt linh động, hiện nay bên trong là ánh ngược ánh lửa thiêu đốt, lại càng sáng rực loá mắt. Tiết Nhượng giật mình, lúc này mới thoáng cong môi, ôn nhu hỏi: “Ấm hơn chút chưa?”

Chân Bảo Lộ gật đầu “Ừ” một tiếng: “Nhiều lắm rồi.”

Tiết Nhượng ngồi đến bên cạnh nàng, nghĩ nghĩ, mới hỏi: “Muội có bị thương chỗ nào không?” Nam nữ hữu biệt, mặc dù hấn lo lắng, cũng không thể cứ như vậy coi bỏ xiêm y của nàng để kiểm tra.

Chân Bảo Lộ vừa nghe vậy, gương mặt đỏ hồng, xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì.” Những vết trầy da nho nhỏ này, đương nhiên không coi là gì, hơn nữa nơi này cũng không có thuốc mỡ, phải trở về rồi lại nói. Nàng biết hấn quan tâm nàng, nhưng những chỗ đó không tiện để cho hấn xem.

Tiết Nhượng nhìn nàng, hiển nhiên cũng yên tâm rồi. Hấn cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn thon nhỏ của nàng, đầu ngón tay đông lạnh có hơi đỏ, cũng không tri hoãn, không hỏi ý của nàng, đưa tay nắm lấy, bỏ vào trong lòng hấn.

Chân Bảo Lộ vội vàng nhìn hấn, nhưng không rút tay về.

Tay để trong ngực rắn chắc ảm áp, vừa nghĩ tới lúc này nàng áp vào trong lòng hấn, Chân Bảo Lộ cảm thấy gương mặt đều nóng lên. Lúc ấy nàng bắt chập những thứ này, nhưng hiện giờ nhớ tới, làm sao không biết xấu hổ. Cho nên lúc này hai tay đặt trong lòng hấn, Chân Bảo Lộ cũng không tiện nói chuyện cùng hấn nữa.

Thật ra vô cùng ảm. Nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hấn một cái, trong lòng suy nghĩ, bọn họ không nghĩ tới Đại Biểu Ca của nàng sẽ đau lòng người ta như vậy.

Nếu cười thê tử, khẳng định hấn cũng sẽ đau thê tử như vậy chứ? Hấn là so với lúc này còn tốt hơn.

Ủ ả tay xong, Tiết Nhượng nhìn áo bào đang đắp hai chân của nàng, nói: “Cũng ủ ả chân cho muội đi.”

Hấn thật đúng là tự xem mình là túi chườm nóng rồi, nhưng được hấn ôm lấy xác thực còn thoải mái hơn túi chườm nóng nhiều lắm. Chân Bảo Lộ xấu hổ vô cùng, rút tay trở về, dùng áo choàng bọc hai chân của mình, ngăn cản nói: “Không cần, chân không lạnh.”

Nói không lạnh đó là giả, toàn thân cao thấp lạnh nhất chính là chân. Nhưng nàng làm sao để Tiết Nhượng ủ ả chân cho nàng được?

Lúc này Tiết Nhượng lại khó có được không nghe lời nàng, động tác lưu loát xốc áo choàng lên cởi vớ nàng xuống, chỉ là nhìn đôi chân trắng như ngọc tinh xảo xinh xắn của nàng vẫn không nhìn được ngăn người, rồi sau đó chuyển ánh mắt đi, đem hai chân nàng đặt vào trên bụng.

Chân Bảo Lộ tròn tròn mắt nhìn hấn, thầm nghĩ hấn thật đúng là ủ đến nghiện rồi.

Bắt quả bàn chân thật ảm áp, đích xác rất thoải mái. Chân Bảo Lộ cũng không làm kiêu, nếu hấn muốn làm túi chườm nóng, vậy nàng xem hấn là túi chườm nóng là được.

Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, đến khi hai chân khôi phục sự ảm áp, mới thoải mái động vài cái, đầu ngón chân khẽ cọ lên bụng hấn, nhưng Tiết Nhượng làm sao chịu nổi nàng cọ như vậy, tuy nói lúc này có một số việc không hợp thời điểm, nhưng hấn là nam nhân, có một số việc không phải mình có thể

không chế.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rốt cục đỏ hồng hơn, mi mày nhuộm ý cười, giống như một chút cũng không sợ hãi tình cảnh lúc này. Mà trên người nàng đang mặc xiêm y của hắn, dù được bao bọc chặt chẽ, cũng khó có thể che dấu thân thể mềm mại linh lung hấp dẫn của tiểu cô nương. Mới vừa rồi trong lúc đó, nàng gất gao dựa vào lồng ngực của hắn, mềm mại áp vào bụng hắn, cánh môi khẽ cọ lên da thịt hắn. Chỉ mới nghĩ tới, Tiết Nhượng liền nóng lên, cổ họng hắn động vài cái, nhất thời cũng không dám nhìn nàng nữa, chỉ dời mắt đến một bên, nghĩ tới sự tình hôm nay.

Nghĩ như vậy, rốt cục cũng từ từ bình phục.

Hai người đều im lặng. Chân Bảo Lộ cứ như vậy được hắn thay nàng ủ chân, cũng vui vẻ hưởng thụ, chỉ là qua một lúc lâu sau, mới dần dần cảm giác có chút không ổn, không nhìn được cần cần môi.

Nhận thấy được nàng không nói một lời, đầu ngón chân cũng không nghịch ngợm nữa, Tiết Nhượng mới lại nhìn mặt nàng.

Thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cúi xuống, mày cũng gất gao nhú lại, liền nghĩ tới có lẽ nàng không thoải mái ở chỗ nào, mới hỏi: “Tiểu Lộ, muội sao rồi?”

Chân Bảo Lộ cắn cắn môi, hơi hơi giương mắt, mắt to ướt sũng nhìn đại nam nhân khăn trang trước mặt, tiểu bộ dáng giống như khó có thể mở miệng.

Tiết Nhượng nhất quyết không tha hỏi lại một lần.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới cúi thấp đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lấy một loại thấy chết không sờn nói: “Ta... Ta nghĩ muốn đi vệ sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Chân Bảo Lộ được Tiết Nhượng đỡ vào bên trong. Tận cùng bên trong son động có một tảng đá to, miễn cưỡng có thể che thân hình

Chân Bảo Lộ nghĩ hai đời cộng lại của mình cũng chưa mất mặt đến vậy, nhưng rốt cuộc kìm nén quá mức rồi, nhìn Tiết Nhượng đi ra ngoài, liền vội vàng ngồi xổm người xuống.

Cách đó không xa có một ao nhỏ, nước ao trong suốt, sau khi Chân Bảo Lộ vệ sinh sạch sẽ xong, mới nhìn ra cửa động. Tiết Nhượng còn chưa tiến vào, nàng trở về ngồi bên cạnh đồng lửa, nhìn ánh lửa ấm áp, chiếu vào mặt nàng đến nóng hừng hực. Được một lúc, mới nghe bên ngoài có động tĩnh. Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn ngó, thấy hắn đi vào, liền vội vàng cúi đầu, cầm bó củi bên cạnh, thêm vào trong đồng lửa.

Rồi sau đó truyền đến thanh âm trầm thấp của Tiết Nhượng: “Tuyệt lớn gió to, chúng ta phải ở chỗ này nghỉ tạm một đêm rồi. Ta ra ngoài xem xem có thể bắt được gà rừng hay thỏ hoang không, chuẩn bị cho muội ăn chút gì.”

Cũng không phải ngoài ý muốn của Chân Bảo Lộ, đợi một đêm liền một đêm, cùng hắn ở chung một chỗ, trái lại nàng không có gì phải lo lắng.

Hắn không nói đến chuyện đó, trong chốc lát trên mặt Chân Bảo Lộ xấu hổ cũng tán đi không ít. Nàng gật đầu nói: “Ừm.” Nàng quả thật đói rồi. Chẳng qua là xong lại nói một câu, “Đại Biểu Ca cẩn thận chút.”

Tiết Nhượng nhìn bộ dáng nàng như vậy, bên tai cũng có chút nóng. Tuy nói mới vừa rồi hắn đứng ở bên ngoài, nhưng tới cùng vẫn lo lắng cho nàng, chỉ đứng ở bên cạnh cửa động, nếu nàng có chuyện gì, cũng nhanh chóng đi vào. Son động có tiếng vang, và lại hắn còn là người tập võ, thính giác linh mẫn, tự nhiên cũng nghe được tiếng nước rất rõ ràng.

Trên mặt hắn thân nhiên nói: “Ừm, ta lập tức sẽ trở lại.” Lại thấy nàng khăn trang thêm củi, khẽ cười nói, “Đừng thêm củi nữa, lửa lớn quá cũng không tốt.”

Nói xong thì xoay bước đi ra ngoài.

Đến khi hoàn toàn không nghe được tiếng bước chân của hắn, Chân Bảo Lộ mới ngẩng đầu lên, nàng nhìn ra cửa động, không có ai, thì cúi đầu nhìn đồng lửa trước mặt. Nghĩ tới câu nói vừa rồi của Tiết Nhượng, liền không tiếp tục thêm củi nữa.

Tâm tình thoáng bình phục hơn, nhưng qua được một lúc, nhìn Tiết Nhượng vẫn trì trệ chưa trở về, Chân Bảo Lộ cũng không ngồi yên được.

Thường ngày nàng hoạt bát thông tuệ như thế nào đi nữa, nhưng đến cùng tuổi còn nhỏ, hôm nay gặp loại chuyện này, trong lòng vẫn sợ hãi. Trong đầu nghĩ tới, nếu hắn xảy ra chuyện thì nên làm gì bây giờ? Tuy nói trong mắt nàng, Đại Biểu Ca cái gì cũng lợi hại, nhưng suy cho cùng vẫn là người bình thường, nếu gặp phải dã thú... Chân Bảo Lộ càng nghĩ càng bất an, duỗi thẳng cổ trông ngóng, đến khi bên ngoài có động tĩnh, mới khoác áo choàng to

rộng lên người đi ra.

Mùa đông trời sẽ tối nhanh hơn, lúc này bên ngoài bầu trời đen kịt, nàng nghe thanh âm gió tuyết rít gào, nhìn thấy nam tử cao lớn hướng qua bên này đi tới, tay trái xách theo hai con thỏ hoang, tay phải cầm một con gà rừng.

Nàng cười vui vẻ, tiếng nói trong vất kêu lên “Đại Biểu Ca”

Tiết Nhượng không nghĩ tới nàng sẽ đi ra, thấy nàng lảng lảng đứng ở cửa động, đột nhiên trong nháy mắt, khiến hắn cảm giác nàng như một tiểu thê tử chờ đợi phu quân trở về nhà. Hắn đến gần, thấy mặt nàng đỏ bừng, nói: “Nhanh vào đi thôi.”

Chân Bảo Lộ thấy hắn xách đồ trong tay, cũng muốn giúp đỡ, chỉ là nhìn bộ dáng hấp hối của thỏ hoang và gà rừng, tới cùng cũng không hạ thủ được. Tiết Nhượng biết tâm tư của nàng, nói: “Muội cứ ngồi đó là được rồi.”

À.

Vậy nên Chân Bảo Lộ liền ngồi trở về, nhìn toàn bộ quá trình hắn làm thịt loại bỏ nội tạng, xiên tốt bỏ lên lửa nướng, động tác phi thường thuần thục.

Khi nướng, Chân Bảo Lộ mới nhận không được hỏi: “Đại Biểu Ca, sao cái gì huynh cũng làm được vậy?”

Trước kia nàng vẫn cảm thấy, tính tình tốt như Từ Thừa Lăng, một nam tử có gia thế có dung mạo, đã rất hoàn mỹ rồi, nhưng sau khi quen biết Tiết Nhượng, mới phát hiện giống như không có gì có thể làm khó hắn. Nàng biết, không biết, hết thấy hắn đều biết.

Tiết Nhượng nướng thỏ hoang cùng gà rừng, tay áo xắn lên, lộ ra bắp thịt cánh tay rắn chắc.

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng nâng cằm ngồi bên cạnh hắn, tuy là trang phục không tỉ mỉ giống ngày thường, nhưng tóc đen sáng bóng của nàng buông xõa, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn đặc biệt xinh đẹp. Hắn nói: “...Ta đều biết, vậy nên muội không cần học.”

Chân Bảo Lộ ngăn ra.

Rồi sau đó vội vàng chuyển mắt, thúc giục nói: “Huynh nướng mau đi.”

Hắn nói ừ, rồi không nói nữa, chỉ là mặt mày hiếm khi xao động nhiễm ý cười, thật lâu không tiêu tan.

Chân Bảo Lộ vốn đã đói bụng đến lợi hại, những món ăn thôn quê này mặc dù không có gia vị, nhưng may mà tay nghề của Tiết Nhượng thật tốt nướng đến da non mềm xốp giòn, và lại thịt này còn rất ngon, Chân Bảo Lộ vền vẹn ăn nửa con gà rừng và một cái đùi thỏ. Mà Tiết Nhượng là nam nhân, khẩu vị lớn, còn dư lại cả đều giao cho hắn xử lý.

Bụng no rồi, Tiết Nhượng lại đem một ít nhánh cây che cửa động lại, xoay người trở về, nói với tiểu cô nương ngồi dưới đất: “Không còn sớm, ngủ đi.”

Giăng co một ngày, đích thật toàn thân tứ chi của Chân Bảo Lộ đã đau nhức vô lực, lúc này bụng còn được lấp đầy, liền muốn ngủ một giấc thật tốt. Nàng nhìn áo choàng bọc trên người mình, nghĩ tới tối hôm qua nàng còn ghét bỏ giường ở phòng khách biệt uyển ngủ không thoải mái, không nghĩ tới báo ứng đến nhanh như vậy, lập tức khiến cho nàng nếm thử mùi vị ăn gió nằm sương.

Nàng nằm xuống, nhìn xem hắn, thấy hắn cũng nhìn lại, liền ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng, lập tức nhắm mắt ngủ.

Tối cùng là tiểu cô nương, nói ngủ liền ngủ mất. Tiết Nhượng đứng ở một bên, đợi đến khi nàng ngủ thiếp đi, mới chậm rãi bước tới, ngồi chồm xuống.

Hắn giơ tay vén lại tóc cho nàng, nhìn nàng sít sao co rút thành một khối, thì nhóm lửa lớn hơn. Đóm lửa lách bánh vang lên, cách hơi xa không đủ ấm, còn quá gần thì lại lo lắng sẽ bắn trứng lên người nàng. Tiết Nhượng không yên tâm, không thể nhắm mắt, dứt khoát ngồi bên cạnh trông cho nàng.

Thấy nàng hơi hơi nhui mí, có vẻ như ngủ không thoải mái, Tiết Nhượng nghĩ, ngủ như vậy không có gối đầu, đích xác khó chịu. Hắn chậm rãi giơ tay, để bàn tay đặt dưới đầu của nàng xuống, từ từ đem đầu nàng chuyển đến trên đùi của hắn. Gối lên bắp đùi của hắn, mặt mày nàng mới giãn ra một thoáng, cực kì thoải mái cọ xát vài cái.

.

Chân Bảo Lộ ngủ được không hề thoải mái, ngày kế thức dậy lại cảm thấy cổ đau nhức, không thể xoay chuyển, xoay một cái liền bị đau.

Mà nàng vừa có động tĩnh, Tiết Nhượng lập tức tỉnh lại, nhìn bộ dáng của nàng, thì ân cần hỏi: “Bị sái cổ rồi hả?”

Chân Bảo Lộ gật gật đầu. Còn không phải sao, tối hôm qua ngủ gối cao quá, nhưng nàng cũng không hiểu được, tỉnh lại liền phát hiện bản thân mình gối trên đùi hắn.

Tiết Nhượng vội nói: “Ta xoa xoa cho muội.” Hắn đưa tay đặt lên sau gáy của nàng, chạm đến sự trơn bóng mịn màng, lúc này mới thoáng khựng lại, ánh mắt nhìn nàng, “Được không?”

Chân Bảo Lộ nhìn hắn, trái lại lúc này hắn biết hỏi ý nàng rồi. Nhưng tối hôm qua bọn họ ở trong sơn động đợi cả đêm, dù cho sự tình gì cũng chưa phát sinh, nhưng đều giải thích không rõ ràng lắm. Nàng cũng không phải rất để ý, dù sao nếu không phải có Tiết Nhượng, thì mạng nhỏ này của nàng đã sớm

không còn, làm gì còn lo đến trong sạch không rõ ràng.

Nàng nói: “Không cần đâu. Ta coi bên ngoài trời đã sáng, chúng ta vẫn nhanh đi về đi.”

Tiết Nhượng ngưng ngừng thu tay: “Cũng được.”

Rồi sau đó lại đưa tay đỡ nàng đứng dậy.

Đường bên ngoài không dễ đi, Tiết Nhượng cũng không có ý định để cho nàng đi, đến bên cửa động thì công người lên. Một cô nương nhỏ xinh, với Tiết Nhượng mà nói, căn bản không nặng chút nào. Mới đầu Chân Bảo Lộ còn sợ bản thân mình quá nặng, nhưng Tiết Nhượng công nàng, mỗi bước chân đi được rất vững vàng, hơi thở cũng vô cùng bình thường, một chút cũng không giống như là đang công người.

Nghĩ thể lực của Đại Biểu Ca so với nàng tưởng tượng còn khỏe hơn.

Chân Bảo Lộ nằm sấp trên lưng hắn, so với những công tử tự xưng là phong lưu cả ngày khoe khoang thi văn trong Hoàng Thành, càng cảm thấy Đại Biểu Ca kiên định như vậy mới hiếm có nhất. Chỉ là Đại Biểu Ca cái gì cũng tốt, bộ dáng quá tiêu sái hoa đào, lúc trước có một Chu Sính Đình không nói, lúc này lại khiến một người khác nhìn tới.

Trong lòng nàng buồn bực, có chút không muốn nói chuyện.

Tiết Nhượng cũng cảm giác được. Hôm qua thời điểm hắn công nàng, nàng mềm giọng nói chuyện cùng hắn, còn che tai cho hắn, lúc này trái lại không lên tiếng. Chẳng lẽ tức giận? Tiết Nhượng cẩn thận suy nghĩ, nghĩ không ra bản thân mình làm gì khiến nàng không vui, bất quá một cô nương tốt đẹp, lại trải qua kinh nghiệm như vậy, còn ở trong son động đợi một đêm với hắn, trong lòng đích xác sẽ ủy khuất.

Hắn cũng lẳng lặng không nói lời nào, lúc sau mới ho nhẹ một tiếng, gọi nàng: “Lộ biểu muội.”

“Hà?”

Nàng lên tiếng, đầu đặt bên vai phải của hắn, hơi thở phất vào một bên mặt hắn, còn có mùi thơm trên người, trực tiếp áp đến sau cổ hắn. Hắn nói: “Lỗ tai của ta có chút lạnh.”

Chân Bảo Lộ mờ to hai mắt, đây là lần đầu nghe hắn nói lạnh. Đường đường là đại nam nhân, sợ xấu mặt, dù bị lạnh bị đau, cũng không phải làm bằng sắt, không chừng bị cảm lạnh rồi. Nàng xoa xoa đôi bàn tay, che lỗ tai cho hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi: “Thấy đỡ chút chưa?”

Nàng lo lắng, dựa sát vào, bước đi công nàng bỗng run lên một cái, gương mặt và cánh môi của nàng cũng khẽ quết lên gò má hắn.

Nhưng nàng chỉ lo lắng cho hắn, dường như vẫn chưa phát hiện.

Tiết Nhượng có ý thoáng nghiêng ngả, bờ môi nàng áp sát vào trên mặt hắn, ấn mạnh một cái, giống như chủ động hôn hắn vậy.

May là hai người bọn họ không có mặt đối mặt. Khuôn mặt tuấn tú của Tiết Nhượng nóng lên, khóe miệng khẽ nhếch, nói: “Đỡ nhiều rồi.”

Như vậy mà đã đỡ nhiều rồi?

Chân Bảo Lộ gắt gao nhíu mi, vẫn không yên lòng: “Đại Biểu Ca, nếu không huynh thả ta xuống đi.” Hắn công nàng đi đường luôn luôn vững vàng, mới vừa rồi lại thiếu chút nữa ngã xuống! Sợ là thật sự bị lạnh không ít.

Tiết Nhượng tiếp tục mặt dày nói lời bịa đặt, “Thật không có chuyện gì, muội cứ che cho ta giống hôm qua là được rồi.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ nghi ngờ, liền ừ một tiếng, ngoan ngoãn thay hắn che tai, lúc sau thấy hắn đi được thuận lợi vững chắc, đích xác không có việc gì, mới rốt cục yên lòng.

.

Lại nói Chân Như Tùng đúng là dẫn người hầu đi tìm vên vên một đêm, cho tới bây giờ cũng chưa chọn mắt. Mà phủ Trường Trữ Hầu thường ngày qua lại thân thiết, phủ Trung Dũng Hầu cùng phủ An Quốc Công, cũng đều phái người đi ra ngoài tìm. Nếu vừa mới bắt đầu vẫn chú ý thanh danh của khuê nữ, hiện giờ trong lòng Chân Như Tùng cũng chỉ có một ý nghĩ, đó là tìm được khuê nữ về.

Từ Thừa Lăng phân công mấy người cùng nhau tìm kiếm. Hắn không ăn không ngủ, nếu nói Chân Như Tùng lo lắng nhất, thì không thể nghi ngờ Từ Thừa Lăng xếp thứ hai. Nhìn Chân Như Tùng lo lắng sốt ruột, Từ Thừa Lăng tiến lên phía trước nói: “Đừng không cần lo lắng cho thanh danh của Lộ biểu muội, chỉ cần lúc này Lộ biểu muội có thể trở về, cháu ngay lập tức sẽ đến cửa cầu thân.”

Lúc ở trường học bị Chân Bảo Lộ cự tuyệt, đích xác Từ Thừa Lăng sầu não uất ức thật lâu, cũng có chút thất bại lùi bước. Nhưng hôm nay hắn hiểu được, dù Tiểu Biểu Muội cự tuyệt hắn thế nào, hắn cũng không thể lùi bước, hắn tin tưởng mình có thể đủ thành tâm đủ động nàng. Mới trước đây nàng có thể ý lại mình như vậy, hắn có tự tin có thể khiến nàng ý lại cả đời.

Chân Như Tùng hơi kinh ngạc, nhìn cháu trai cao cao gầy gầy trước mặt, cũng rất thương thức.

Khi còn bé hán đối với khuê nữ tốt ông đều nhìn thấy được, hiện giờ nghe hán nói như vậy, trong lòng ông tự nhiên cảm động. Dù sao ông hiểu tính tình của cháu trai, hiện giờ có thể nói ra lời này, thì thấy được hán đối với khuê nữ là thật lòng.

Nhưng Chân Như Tùng cũng không phải một người hồ đồ, việc hôn sự của khuê nữ, vô luận khi nào, ông đều muốn hỏi ý trong lòng nàng. Ông nói: “Thừa Lãng, tâm ý của cháu ta hiểu. Bất quá hiện tại, ta chỉ muốn tìm Tiểu Lộ về.”

Hiển nhiên Từ Thừa Lãng hiểu được, gật đầu nói: “Dạ, cháu đi tìm tiếp đây.”

Chân Như Tùng cũng biết cả đêm qua hán chưa chợp mắt, nhân tiện nói: “Hay là cháu nghỉ ngơi một lúc đi, nếu Tiểu Lộ biết, trong lòng cũng sẽ áy náy đấy.”

Từ Thừa Lãng lắc đầu, thế nào cũng không chịu đi nghỉ ngơi. Hán nói: “Tim không thấy Lộ biểu muội, cháu rất lo lắng, đừng hãy ở đây nghỉ một lát, cháu đi tìm nữa xem.”

Chân Như Tùng thấy bộ dáng Từ Thừa Lãng vội vội vàng vàng ra ngoài, cũng bắt đầu đỡ, chỉ có thể thuận theo hán thôi.

Thời điểm Từ Thừa Lãng ra ngoài, vừa vặn gặp được Từ Tú Tâm và Thẩm Trầm Ngư. Từ Tú Tâm biết đại ca nhà nàng vì tìm Chân Bảo Lộ mà một đêm không ngủ, tuy nói thường ngày nàng không thích Chân Bảo Lộ, nhưng tới cùng là biểu tỷ muội, nàng cũng không muốn nàng ta xảy ra chuyện, tiến lên hỏi: “Đại ca, Lộ biểu muội còn chưa tìm ra sao?”

Từ Thừa Lãng lắc đầu.

Từ Tú Tâm nhíu mày, than thở: “Đều nói tai họa lưu ngàn năm, thường ngày nàng miệng độc như vậy, nhất định sẽ bình bình an an.” Ngày thường hay cùng biểu tỷ muội cãi nhau, Từ Tú Tâm lại ghen tị nàng ta phong quang, ở trường nữ học còn được lòng người, nhưng nàng ta đã xảy ra chuyện, nàng cũng thật sự lo lắng.

Từ Thừa Lãng không nói chuyện, lại đi ra ngoài tìm người.

Thẩm Trầm Ngư thấy Từ Thừa Lãng coi mình như không có, thầm nhủ trong lòng vì Chân Bảo Lộ, một người lúc nào cũng lịch sự nho nhã, giờ thì thậm chí ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều đã quên. Mặt nàng trầm xuống, cũng không nói thêm gì.

Từ Tú Tâm thấy nàng tức giận, mới thay đại ca nhà mình nói tốt, “Thẩm tỷ tỷ đừng nóng giận, đại ca của ta cũng chỉ là lo lắng cho Lộ biểu muội. Dù sao... dù sao chúng ta đều là thân thích.” Nàng biết đại ca thích Chân Bảo Lộ, nhưng nàng không thể nói với Thẩm Trầm Ngư.

Thẩm Trầm Ngư mỉm cười, nói: “Ta không tức giận.” Nàng nhìn Từ Tú Tâm, nói, “Tiểu Lộ nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Từ Tú Tâm thấy Thẩm Trầm Ngư đại lượng khéo léo càng tỏ ra thương thức, cô nương như vậy, mới xứng với đại ca của nàng, vì thế mỉm cười gật đầu, nói: “Đúng vậy, chẳng thế thì về sau ta tìm ai đâu vô mồm chứ.”

Thẩm Trầm Ngư nhìn Từ Tú Tâm trước mặt, chỉ cảm thấy nàng ta hư tình giả ý, cũng không nói nữa.

Mà Từ Thừa Lãng một đường đi thẳng ra biệt uyển, sau khi đi được một đoạn, mới nhìn đến sườn núi cách đó không xa có một bóng người, chính đang đi tới bên này.

Đến gần hơn chút, hán mới nhận ra đó là Tiết Nhượng, mà trên lưng hán, giống như còn cồng một người.

Từ Thừa Lãng lập tức ý thức được cái gì, vội vàng chạy tới, thấy người trên lưng Tiết Nhượng quả thật là Chân Bảo Lộ, mới kích động kêu: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ giương mắt, nhìn thấy bộ dạng lo lắng này của Từ Thừa Lãng, lại thấy gương mặt hán tiêu tụy, trong lòng đại khái rõ ràng. Nàng mỉm cười nói cảm tạ: “Tư biểu ca, đã khiến người lo lắng rồi.”

Từ Thừa Lãng lộ ra tươi cười, nhìn bộ dáng nàng trước mắt, miễn bàn có bao nhiêu cao hứng. Đã mấy lần hán không nhìn được tường tượng đến bộ dáng gặp chuyện không may của nàng, trong lòng hối hận vì cái gì hán không che chở, hiện nay nhìn nàng vẫn tốt, hán liền yên tâm.

Tuy hán không thích Tiết Nhượng, nhưng vào thời điểm này, hán thấy Tiết Nhượng ăn mặc đơn bạc, cũng thiết tình thành ý nói một câu: “Cảm ơn.”

Cảm ơn người đã đưa nàng trở về.

Lại nhìn bộ dạng Tiết Nhượng có vẻ đã cống một thời gian thật dài, đưa tay liền muốn đón lấy: “Đề ta đi.”

Nhưng mặt Tiết Nhượng không chút thay đổi, nói: “Không cần, ta mang Tiểu Lộ trở về trước.” Hán tiếp tục cồng nàng trở về, vẫn không đưa người cho hán.

Từ Thừa Lãng lúng túng thu tay, nhưng trong lòng cũng vui vẻ, trên mặt vẫn giữ vững tươi cười, lẩm bẩm nói “Quá tốt rồi.”, nhanh chóng đuổi theo.

.

Chân Như Tùng nhìn Tiết Nhượng mang khuê nữ về, đường đường là đại nam nhân, lại kích động thiếu chút nữa rơi lệ. Vẫn là Chúc ma ma ở một bên

nhắc nhở: “Quốc Công gia, để lão nô trước mang Lục tiểu thư đi vào đổi thân xiêm y, tìm đại phu khám xem đi.”

Hai nha hoàn Hương Hàn Hương Đào đã sớm khóc đến đỏ mắt, hiện giờ nhìn tiểu thư nhà mình bình bình an an trở lại, cả đám đều vô cùng kích động. Chân Bảo Lộ cũng lần đầu nhìn thấy phụ thân nhà mình khảm trương thành dạng này, lập tức cười cười xoa bóp mặt ông, nói: “Phụ thân, nữ nhi không có việc gì, người đừng lo lắng.”

Lúc này Chân Như Tùng mới buông tay, kêu Chúc ma ma mang nạng về phòng.

Chân Bảo Lộ trấn an được phụ thân, lại nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tiết Nhượng còn chưa kịp thay y phục, lúc này mới trở về phòng.

Hốc mắt Chân Như Tùng hơi ẩm, tâm tình mất mà tìm lại được làm ông kích động không thôi. Ông nhìn Tiết Nhượng toàn thân mặc y phục mỏng manh, lại nghĩ đến mới vừa rồi khuê nữ được quần kín chặn chẽ, trong lòng thật là cảm kích, nói: “May nhờ có người. Dượng không biết nên cảm ơn người như thế nào.”

Sắc mặt Tiết Nhượng khiêm tốn nói: “Đây là việc cháu phải làm.”

Hắn nhìn Chân Như Tùng trước mặt, nghĩ nghĩ, mới vén áo bào lên quỳ xuống, gần từng chữ: “Cháu trai muốn xin thú Lộ biểu muội, mong dượng thành toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Chân Như Tùng nhìn Tiết Nhượng trước mặt, ánh mắt thoáng ngưng đọng, rồi sau đó lộ ra một chút khen ngợi.

Lúc này Tiết Nhượng mang Chân Bảo Lộ bình an trở về, Chân Như Tùng là phụ thân hiển nhiên trong lòng rất cảm kích, tuy nói bởi vậy, mà danh dự của khuê nữ bị tổn hại, nhưng suy cho cùng Tiết Nhượng đã làm được một việc tốt, Chân Như Tùng cũng không thể bởi vì vậy mà bắt Tiết Nhượng phải cưới khuê nữ của ông.

Nhưng Tiết Nhượng lại chủ động mở miệng cầu thân thì hoàn toàn khác nhau.

Tuy Chân Như Tùng vui mừng, sau một lúc suy nghĩ, vẫn đưa tay đỡ hắn lên. Ông mỉm cười nói: “Ta biết người tốt với Tiểu Lộ, bắt quả chuyện này nên là dượng cảm kích người mới đúng, người không cần chịu trách nhiệm.”

Trái lại Tiết Nhượng không đứng dậy, mà cung kính quỳ trên mặt đất, ngửa đầu nói với Chân Như Tùng: “Dượng đã hiểu lầm, cháu trai cầu hôn Lộ biểu muội đều không phải bởi vì vậy. Lộ biểu muội thiên chân thiện lương, hoạt bát thông tuệ, trong lòng cháu trai đã ngưỡng mộ từ lâu. Cháu trai vốn muốn, đợi ngày sau có công danh, mới đến cửa cầu thân, phong phong quang quang cưới Lộ biểu muội về. Hiện giờ phát sinh chuyện này, chỉ là trước thời gian dự tính một chút thôi, hi vọng dượng thành toàn cho cháu.”

Lần này trái lại Chân Như Tùng có chút bối rối.

Lúc trước mặc dù ông thương thức Tiết Nhượng, nhưng về hôn sự của khuê nữ, ông cũng chưa từng nghĩ tới hắn. Hiện giờ hồi tưởng lại, cháu trai này của ông ôn trọng kiên định, tâm tư kín đáo, tiền đồ không lường được.

Ông chậm rãi thu tay trở về, nhìn thoáng qua Tiết Nhượng. Thấy ánh mắt hắn chân thành, đích thực là chân tâm thật ý.

Trong lòng Chân Như Tùng có chút dao động. Nói đến việc hôn sự của khuê nữ, ông phải lựa chọn cẩn thận, nhưng đến cuối cùng người nào cũng không khiến ông yên lòng. Bình tĩnh mà xem xét, nếu đem khuê nữ giao cho Tiết Nhượng, trong lòng ông kiên định hơn nhiều.

Rồi lại như nghĩ tới điều gì, Chân Như Tùng nhìn qua Từ Thừa Lăng đang trầm mặt, tuy ông vừa lòng Tiết Nhượng, nhưng mới khi này Từ Thừa Lăng cũng đề cập qua việc hôn sự, lại bị ông một mực khéo léo từ chối. Nếu bây giờ ông ở trước mặt hắn đáp ứng lời cầu thân của Tiết Nhượng, vậy người trưởng bối này cũng quá không nề mặt hắn rồi.

Mà Từ Thừa Lăng nhìn cảnh tượng trước mặt, trong nháy mắt thu lại ý cười, lo sợ Chân Như Tùng sẽ đáp ứng.

Chân Như Tùng nói: “Chuyện này, ta cần cẩn thận suy nghĩ. Tuy nói hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ lời của mối mai, nhưng ai cũng biết, ta đối với khuê nữ có bao nhiêu yêu thương, việc hôn sự như vậy còn phải là khuê nữ gật đầu mới được.”

Tiết Nhượng không nói gì nữa, giống với suy nghĩ của hắn. Hắn nói: “Hôm nay cháu lỡ mồm rồi. Bắt quả cháu khẩn cầu dượng suy nghĩ thật kỹ, ngày khác cháu sẽ thỉnh tổ mẫu chính thức tới cửa cầu thân.”

Chẳng những chịu trách nhiệm, mà còn hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Chân Như Tùng để tay lên ngực tự hỏi, ông đối với Tiết Nhượng thật sự tìm không ra cái gì sai tới.

Ông nhìn dáng dấp chật vật của Tiết Nhượng, nghĩ đến hôm qua cũng đã chịu không ít tội, lập tức quan tâm nói: “Được rồi, chuyện hôm nay liền ngừng ở đây đi. Người cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi thật tốt, để đại phu khám xem.”

Tiết Nhượng gật đầu, đứng dậy cung kính hành lễ, lúc này mới rời đi.

Từ Thừa Lăng nhìn theo bóng lưng Tiết Nhượng đi ra, thật không ngờ, hần vậy mà cũng giống mình ở trước mặt đượng cầu hôn Lộ biểu muội. Hai tay trong tay áo của Từ Thừa Lăng nắm chặt, nhìn về phía Chân Như Tùng, trong lòng biết rõ, hành động vừa rồi của Tiết Nhượng, đã có chút đã động đến đượng, người thương con gái như mệnh này.

Từ Thừa Lăng không do dự, tiến lên một bước nói: “Đượng, Tiết huynh mới vừa rồi...”

Xưa nay Chân Như Tùng xử lý sự việc công bằng, tuy trong lòng đã hướng về Tiết Nhượng, nhưng cả hai đều là cháu trai, trên mặt không thể có quá nhiều thiên vị, chỉ mỉm cười nói với Từ Thừa Lăng: “Ta biết tâm ý của người với Tiểu Lộ, bây giờ Nhượng nhi đã cứu Tiểu Lộ về, lòng ta rất cảm kích, nhưng hần không thể bởi vậy mà đem Tiểu Lộ gả cho hần. Ta vẫn là câu nói đó, việc hôn sự của Tiểu Lộ, phải do chính nàng gật đầu.” Ông dừng một chút, mỉm cười trịnh trọng nói, “Chuyện hôm nay, người liền xem như không thấy được, cũng không nghe thấy.”

Như vậy, trái lại trong lòng Từ Thừa Lăng dễ chịu hơn chút.

Dù sao hần biết Tiểu Biểu Muội nghe lời phụ thân, nếu Chân Như Tùng vừa lòng Tiết Nhượng, mối hôn sự liền thành công hơn nửa rồi.

Hần gật đầu, nói: “Sự tình liên quan đến khuê danh của biểu muội, cháu trai hiểu rõ.”

.

Sau khi Chân Bảo Lộ tắm xong, lúc này mới cảm giác được cả người mát mẻ thoải mái, dễ chịu rất nhiều.

Mặc dù trên người nàng không bị thương nặng, nhưng hôm qua ngã xuống từ trên lưng ngựa, có vài chỗ bị trầy da, và lại lúc trước người nàng còn bị mảnh vải cột chặt, cổ tay và lưng đều bị bầm tím.

Chân Bảo Lộ được nuông chiều từ bé, thường ngày làm việc thêu thùa bị kim đâm ngón tay, các nàng Chúc ma ma đều đau lòng hồi lâu, lúc này thấy cả người trắng ngọc mềm mại của nàng chồng chất vết thương, trong mắt tất cả ma ma nha hoàn hầu hạ đều chảy nước mắt, vô cùng đau lòng.

Chân Bảo Lộ được tìm về, hai phu thê Chân Cảnh Duệ và Chân Bảo Chương với Chân Bảo Nguyệt cùng nhau tới, bất quá tin tức của Tiết Nghi Phuong nhanh hơn, lúc này những cô nương khác của phủ An Quốc Công đều qua đây. Còn có Từ Cẩm Tâm, Từ Tú Tâm ở phủ Trường Trừ Hầu cùng Tổng Như ở phủ Trung Dũng Hầu cũng đến.

Lúc này phòng ở của Chân Bảo Lộ đã ngồi đầy người.

Chân Bảo Lộ không tiện nằm trên giường gặp người, liền thay xiêm y đi ra gặp khách.

Tiểu cô nương mặc áo váy hồng nhạt thêu hoa, chải búi tóc song thùi, cười yếu ớt nhẹ nhàng, dáng vẻ ấy cùng ngày thường không có gì khác biệt, nửa điểm cũng không như vừa mới trải qua sống chết.

Tiết Nghi Phuong chỉ là cô nương còn trẻ tuổi, hiện giờ thấy Chân Bảo Lộ bình bình an an liền vui mừng, không giống với nhị tẩu Minh Vi đã là người xuất giá sau khi nhìn một hồi, thấy tiểu cô tử (em chồng) nỷ mọo mảnh mai như vậy, trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Minh Vi biết, người đã được tìm về, là chuyện vô cùng tốt, nhưng một cô nương bị mất tích một ngày một đêm không giải thích được, dù cho tìm trở về, không phát sinh ra chuyện gì, nhưng ở trong mắt mọi người, thanh danh cũng đã bị phá hủy.

Minh Vi tự mình cho Chân Bảo Lộ uống canh gừng, nhìn sắc mặt nàng không được tốt, nhân tiện nói: “Được rồi, chúng ta vẫn không nên làm phiền Tiểu Lộ nữa, để nàng vào giường nằm nghỉ tạm một lúc đi.”

Tiết Nghi Phuong cũng tán đồng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, Tiểu Lộ hãy nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta đi ra ngoài trước đây.” Như vậy một nhóm các cô nương đến phòng thăm hỏi cùng nhau ra ngoài.

Lúc này bên người Chân Bảo Lộ không có mẫu thân, Minh Vi thân là nhị tẩu, đương nhiên phụ trách việc chiếu cố nàng, nàng tận mắt nhìn Chân Bảo Lộ lên giường nghỉ ngơi, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài. Nhưng kỳ thật Chân Bảo Lộ không hề buồn ngủ, tối hôm qua có Tiết Nhượng ở đây, nàng ngủ được cực kỳ kiên định. Nàng đang nằm trên giường nghĩ tới chuyện này, liền nghe thanh âm của Chúc ma ma bên ngoài, hình như là phụ thân đến.

Chân Bảo Lộ kêu một tiếng “Phụ thân”, quả thực thấy Chân Như Tùng vòng qua bình phong bước vào.

Nàng ra vẻ muốn ngồi dậy, vẻ mặt Chân Như Tùng ôn hòa, lập tức tiến lên phía trước nói: “Được rồi, con cứ nằm nghỉ ngơi đi.”

Chân Bảo Lộ cười gật gật đầu, lại nhìn trong mắt phụ thân nhà mình có tơ máu, biết phụ thân bởi vì chuyện của nàng cũng chưa hề ngủ được, trong lòng rất là áy náy, nhỏ giọng nói: “Là Tiểu Lộ khiến phụ thân lo lắng rồi.”

Chân Như Tùng mỉm cười, chỉ cảm thấy khuê nữ như vậy quá mức nhu thuận. Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của khuê nữ chỉ lớn cỡ bàn tay, thương tiếc không thôi, nói: “Lúc này phụ thân qua đây, là muốn hỏi con một chút, cuối cùng hôm qua đã xảy ra chuyện gì, con đem những gì mình biết nói cho phụ thân nghe, hả?”

Chân Bảo Lộ biết phụ thân nàng nhất định sẽ thay nàng lấy lại công đạo, lập tức liền đem sự tình trải qua nói với ông: “... Về sau nữ nhi trốn trong hốc cây, còn tưởng rằng đời này sẽ không được gặp lại phụ thân nữa, không ngờ tới Đại Biểu Ca tìm được con, đưa con đi tìm sơn động đốt lửa sưởi ấm, lúc ấy mới kiếm về mạng nhỏ này.”

Dù Chân Bảo Lộ nói nhẹ nhàng như vậy, Chân Như Tùng nghe xong cũng kinh hồn táng đảm, đủ để tưởng tượng ra lúc ấy nữ nhi của hắn đã phải sợ hãi thế nào. Chân Như Tùng giơ tay vuốt ve mặt khuê nữ, ôn nhu nói: “Trở về là tốt, phụ thân sẽ tra ra rõ ràng, làm chủ cho con. Khuê nữ của Chân Như Tùng ta, tuyệt đối sẽ không chịu loại ủy khuất này một cách vô ích.”

Chân Bảo Lộ “Dạ” một tiếng, nhưng trong lòng lại lo lắng cho phụ thân sẽ vì nàng mà đắc tội với người ta, dù sao người có thể ở biệt uyển hoàng gia động tay chân, tuyệt đối không phải nhà quan bình thường, nếu đúng là người kia mà nàng nghĩ tới, nàng thật không biết có thể hay không bởi vì vậy mà liên lụy cả phủ Tề Quốc Công.

Thấy nữ nhi nhu thuận im lặng, Chân Như Tùng bỗng nhiên nghĩ tới việc kia. Hắn dịch dịch góc chăn thay nàng, nói: “Hôm nay, Từ biểu ca của con hướng đến ta xin cưới, nói chỉ cần con trở về, hắn sẽ đến nhà cầu thân.”

Chân Bảo Lộ lập tức mở to hai mắt, hai tay để trong chăn gắt gao nắm chặt. Lúc này thanh danh của nàng bị tổn hại, nhưng với phụ thân Từ Thừa Lăng đối với nàng rất thành tâm. Trong lòng nàng gấp gáp, vội nói: “Phụ thân đã đồng ý sao?”

Chân Như Tùng nhìn dáng vẻ khẩn trương của khuê nữ, lại không vội trả lời, mà nói: “Sau khi Từ biểu ca biết con mất tích, liền phái người đi tìm, cũng giống như phụ thân, không ăn không ngủ, mãi đến khi nhìn thấy con trở về...”

Chân Bảo Lộ thấy phụ thân nhiệt tình cảm động như vậy, trong lòng thật là bất mãn, oán trách ngắt lời: “Hắn đối tốt với con, con nhớ kỹ trong lòng, nhưng phụ thân, người... người sẽ không đáp ứng rồi chứ?”

Chân Như Tùng bỗng nhiên cười cười, nói: “Không phải khi còn bé con cực kỳ thích Từ biểu ca của con sao?”

Chân Bảo Lộ chỉ nghĩ phụ thân thật sự đáp ứng, trong lòng lập tức cực kỳ hoảng sợ, bất mãn nói: “Đó là lúc còn nhỏ, làm sao giống nhau được. Phụ thân, sao người có thể bởi vì nhất thời cảm động mà đáp ứng chứ? Không được, người phải nói rõ ràng với Từ biểu ca, chuyện này không thể.” Nàng càng nghĩ càng thấy không ổn, giơ tay vội vàng lôi kéo cánh tay của phụ thân, “Phụ thân lập tức đi nói rõ với Từ biểu ca ngay đi.”

Chân Như Tùng mỉm cười, cầm cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của Chân Bảo Lộ, một lần nữa đem tay bỏ vào trong chăn, rồi sau đó vỗ nhẹ nhẹ lên chăn nói: “Con yên tâm, trong lòng phụ thân đã có tính toán, chưa đáp ứng.”

Chân Bảo Lộ quả thật sắp bị hù chết, vừa cười vừa giận nói: “Phụ thân!”

Đã thấy phụ thân dần dần thu ý cười, không nhanh không chậm nói: “Bất quá mới vừa rồi, sau khi trở về, Tiết biểu ca của con ở ngay tại chỗ xin ta cho cưới con.”

Trái tim nhỏ của Chân Bảo Lộ còn chưa bình phục, vừa nghe những lời này của phụ thân, gương mặt lập tức nóng lên.

Hôm qua ở trong sơn động, mặc dù hắn chăm sóc nàng, nhưng không có nói các loại muốn nhận trách nhiệm với nàng, nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy trải qua hai đời, biết rõ những thứ này cũng không có gì quan trọng. Nhưng nàng không nghĩ tới, trong lòng hắn có ý nghĩ đó, vậy mà đã hướng phụ thân nàng cầu thân rồi.

Chân Bảo Lộ không dám nói lời nào, lẳng lặng hạ mí mắt, lại không nhịn được đánh giá phụ thân nàng một chút, nhỏ giọng hỏi: “Vậy... Người đã đồng ý sao?”

Chân Như Tùng nghiêm mặt thản nhiên nói: “Tại sao ta có thể là như vậy, bởi vì nhất thời cảm động, thì đáp ứng người ta đâu?

À?

Chân Bảo Lộ cắn cắn môi, không nghĩ tới phụ thân lại dùng lời của nàng tới phản bác nàng.

Nàng thoáng nhú nhú mày, cũng không nói cái gì. Đúng thật, dù sao việc hôn sự như vậy, không thể tùy tiện thì định xuống. Nếu nàng thật sự bởi vì vậy mà gả cho Tiết Nhượng, sợ là sau khi thành thân, tránh không được mà nói bởi vì chuyện này. Nàng cũng lo lắng, hẳn vì muốn phụ trách mới cầu thân.

Chân Bảo Lộ trầm thấp “Ồ” một tiếng, cũng không nói gì thêm. Tâm tình của nàng suy sụp mà không giải thích được, mở miệng nói: “Phụ thân, người nhanh đi nghỉ ngơi đi, con cũng muốn ngủ tiếp một lát.”

Chân Như Tùng mỉm cười, trong lòng đã rất rõ ràng, lập tức nhân tiện nói: “Tốt, con ngủ đi, phụ thân ra ngoài.”

Nhìn phụ thân ra ngoài, Chân Bảo Lộ mới trở mình một cái, cả người lui vào trong.

Tiểu cô nương phiền lòng nhiều chuyện, lúc này nhũn nhũn cũng không có nửa phần buồn ngủ. Trong lòng nàng nhớ Tiết Nhượng, nghĩ đến bộ dáng hần nhóm lửa, bộ dáng nướng thịt, còn có bộ dáng cồng nàng... Hần thật sự rất tốt với nàng, cũng rất biết săn sóc người khác. Cũng không biết bây giờ hần đang làm gì, bất quá hai ngày này hần cũng rất mệt mỏi đi, đại khái chắc cũng đã đi nghỉ rồi.

Mặt mày Chân Bảo Lộ giãn ra, xoay người lại hướng ra phía ngoài, đến khi nhìn thấy nam tử ngồi ở bên giường, nàng lập tức mở to hai mắt, lộ vẻ kinh ngạc, không nhịn được hỏi: “Huỳnh...huỳnh vào bằng cách nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Tiết Nhượng nhíu mày thoáng mở ra, mặt mày sạch sẽ, khuôn mặt đẹp trai cực kì thần nhiên, nói: “Ta tới thăm muội một chút.”

Chân Bảo Lộ thấy hần đã đổi một bộ xiêm y màu thiên thanh mới tinh, có lẽ cũng đã thu xếp thật tốt một lúc rồi. Nhưng nếu muốn đến xem nàng, vì sao không quang minh chính đại tiến vào, mà lại lén lút lút như vậy, ngay sau khi phụ thân nàng vừa đi khỏi. Chân Bảo Lộ nhũn nhũn, hỏi: “Huỳnh vào bằng cách nào vậy?”

Sau khi nàng gặp chuyện không may, phụ thân liền phái thêm gấp ba nhân thủ trông coi nàng, nếu như vậy, Tiết Nhượng còn có thể thoải mái hào phóng tiến vào, vậy tình cảnh của nàng đúng là có chút nguy hiểm.

Tiết Nhượng biết bản khoả của nàng, an ủi nói: “Ta mới vừa xem qua, nhiều người ngoài cửa lắm, chắc có lẽ sẽ không xảy ra chuyện nữa đâu, muội cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Nàng tròn mắt nhìn hần: “Ta hỏi huỳnh đó.”

Hần có chút xấu hổ, vốn muốn trẻ hơn mới qua đây, nhưng lại sợ trẻ quá sẽ dọa nàng sợ, lúc này mới đánh bạo tới ban ngày. Hần cũng muốn quang minh chính đại tiến vào, nhưng hôm nay hần mới vừa xin cưới, nếu ở trong lúc mấu chốt này trong lòng nàng sang đây xem nàng, đối với dượng hần sẽ trở thành một người lỗ mãng vội vàng xao động.

Hần thay nàng dịch dịch góc chăn, nói: “Muội yên tâm, ta sẽ không bị phát hiện.”

Chân Bảo Lộ chẳng muốn hỏi nhiều nữa, thật ra lúc này, hần nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng. Vậy mà hần lại chạy tới gặp nàng.

Trong lòng Chân Bảo Lộ mềm nhũn, tạm thời không đi so đo với hành động vô lễ của hần nữa, chỉ nói: “Lần sau đừng như vậy.” Hần có bản lĩnh lớn, nhưng một lần không bị phát hiện, nếu là nhiều lần thì sao, khó tránh khỏi sẽ không bị bắt đến.

Nàng không trách hần, đương nhiên hần gật đầu nói tốt. Chỉ là đôi mắt đen kịt lảng lảng nhìn nàng, như thể nào đều không thể chuyển đi, lẩn ở son động này, quan hệ của hai người giống như càng gần hơn. Hần cũng có chút ý thức được điểm này, cho nên mới dám vụng trộm tiến vào.

Hiện tại nàng chỉ nói lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, hần rất vui vẻ, bất quá cũng chưa quên chuyện đứng đắn, nói ngay vào điểm chính: “Chuyện tình hôm qua, muội nói với ta một chút xem.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới nhận ra, hần qua đây, là vì hỏi nàng cái này. Hôm qua tuy là hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng một chữ hần cũng không hỏi, hiện giờ bình an rồi, hần mới hỏi tới.

Trong lòng Chân Bảo Lộ rất cảm động, nghĩ đến mới trước đây nàng cùng tiểu cô nương khác cãi nhau, mặc dù nàng cường thế, khiến người ta phải khóc, nhưng lần nào nghe đối phương nói muốn trở về tìm ca ca để giáo huấn nàng, trong lòng nàng kỳ thật rất là hâm mộ. Nàng cũng muốn mềm mại yếu ớt, khóc nhè liên có ca ca sủng ái nàng, thay nàng dạy dỗ người khác, nhưng nàng không có. Hiện nay những lời này của Tiết Nhượng, giống như muội muội bị ủy khuất, ca ca muốn đi dạy dỗ người đó vậy.

Chân Bảo Lộ cực kì hưởng thụ, rất thích hần che chở mình như vậy, cong môi nói: “Ta nói với phụ thân rồi, phụ thân sẽ tra rõ ràng.” Tiết Nhượng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng, việc này, nàng thật sự không muốn hần tham gia vào.

Nàng nói xong, thấy hần im lặng nhìn chằm chằm mình, nàng không biết mình nói sai ở đâu rồi, thử kêu một tiếng, “Đại Biểu Ca?”

Tiết Nhượng lẳng lặng nhìn nàng, âm sắc trầm thấp nói: “Tiểu Lộ, cha muội là cha muội, ta không phải, không giống.”

Chân Bảo Lộ nhìn bộ dáng hần nghiêm túc, cảm thấy mặt mình có chút nóng, trong lòng suy nghĩ, lời này của hần rốt cuộc là ý gì? Nàng lăm bằm một câu, thấy hần nhất quyết không tha, liền đem sự tình nói một lần nữa, cuối cùng nói: “Đại Biểu Ca, huỳnh vẫn không nên dính vào chuyện này.”

Nàng không muốn hần gặp phiền toái.

Thì thấy Tiết Nhượng thờ dài một hơi, đưa tay bế nàng đang bọc trong chăn lên. Chân Bảo Lộ bị dọa đến giật mình, vùng vẫy vài cái, muốn la, nhưng sợ Chúc ma ma cùng Hương Hàn Hương Đào ở ngoài nghe được.

Người này, như thế nào là gan càng lúc càng lớn rồi! Chân Bảo Lộ gấp gáp sốt ruột, cứ như vậy bị hắn ôm vào lòng, đầu đặt ở ngực hắn, bùm, bùm. Nàng dùng trán đụng vào ngực hắn vài cái muốn phát tiết bất mãn, nhưng hắn cũng không để ý, giống như căn bản là không có cảm giác, chỉ dùng môi chạm vào trán nàng, nói: “Dượng nói sao với muội?”

Thanh âm của hắn có chút tối khàn, giống như rất hồi hộp.

Bỗng nhiên lại hỏi một câu như vậy, Chân Bảo Lộ có chút mơ hồ, lúc sau mới phản ứng được là chuyện gì, nàng khẽ rũ mắt nói: “Huynh không cần như vậy...”

Hắn cúi đầu, đầu chạm vào nàng, bởi vậy, hai người kề rất gần nhau, chóp mũi chạm chóp mũi, hai bên đều có thể nghe thấy được hơi thở của đối phương. Hắn khẽ đụng một cái, trong mắt tràn đầy nhu tình: “Vốn là muốn chờ thêm một thời gian nữa mới cầu thân, khi đó so với hiện tại sẽ phong quang hơn.”

Chân Bảo Lộ lập tức hiểu rõ ý hắn nói là gì, nhưng nàng cảm thấy hiện tại hắn đã rất lợi hại rồi.

Nàng trầm thấp nói: “Ta không cần những thứ này...” Lại bổ sung, “Cha ta cũng không để ý.” Với lại nàng biết, dựa vào năng lực của hắn, sớm hay muộn sẽ ra mặt. Hơn nữa nàng có tiền riêng của mình, phụ thân cũng sẽ cho nàng rất nhiều rất nhiều đồ hồi môn, dù nhà chồng có nghèo đi nữa, nàng cũng có thể để cho cả nhà trải qua ngày lạnh.

Nàng đang nghĩ nghĩ, thì thấy trong mắt hắn hàm chứa ý cười, ôn ôn nhu nhu, giống gió nhẹ lướt qua, khẽ gột rửa mặt hồ. Nàng chưa từng thấy hắn cười với người khác, nhưng hắn luôn cười với nàng. Nàng bỗng nhiên nhận ra, tim đập ‘bình bịch’ tựa như con thỏ nhỏ, vội vàng cúi đầu xuống không nhìn hắn nữa, nói: “Huynh đi nhanh đi.”

Dù hắn có thân thể cường tráng, cũng nên nghỉ ngơi thật tốt.

Tiết Nhượng nói: “Được.” Hắn đặt nàng xuống, giúp nàng chỉnh lý thật tốt mái tóc đen tuyền mềm mại rồi nhìn nàng ngoan ngoãn nằm xuống. Làn môi tiểu cô nương hồng nhuận, da trắng như tuyết, tóc đen như nhung, một đôi mắt to long lanh trong suốt. Cổ họng hắn giật giật, có chút muốn hôn nàng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chậm rãi đứng lên nói, “Ta đi đây.”

Nàng bị hắn nhìn có chút đỏ mặt, chôn đầu vào trong chăn, nói lầm bầm: “Đi nhanh lên.”

Chờ đến khi thật sự không có tiếng động nữa, nàng mới ló đầu ra nhìn.

Trong phòng vắng vẻ trống không, hắn thật sự đi rồi. Chân Bảo Lộ nhìn cửa sổ khép lại một lần nữa, nghĩ hắn cứ như vậy ra ngoài, cũng không biết có thể bị người nhìn thấy hay không? Nàng giơ tay sờ sờ mặt mình, hơi nóng, nhưng trong lòng cũng rất vui, giống như được ăn kẹo đường vậy.

Nàng trốn trong chăn cười cười, lúc này mới an tâm nhắm mắt ngủ.

.

Thời điểm Chân Bảo Lộ vừa trở về cả người trái lại không sao, bất quá cuối cùng cũng bị bệnh, khi đó dựa vào lực ý chí gắng gượng, về sau cùng Tiết Nhượng sống nương tựa lẫn nhau, lúc trở lại biệt uyển, mới coi như triệt để yên tâm. Một khi lo lắng, chứng bệnh tổn thương do giá rét trời đông tuyết phủ liên xuất ra, sốt cao không ngừng, lên cơn sốt đứt quãng hai ngày mới coi như ổn định.

Tuyên Hòa để cũng nghe được một chút tin tức, thấy bộ dáng Chân Như Tùng tiều tụy thì biết đang sốt ruột cho ái nữ của hắn, cũng không khiến hắn lại tiếp tục cùng đi, mà ân chuẩn cho hắn ở lại biệt uyển chiếu cố nữ nhi, còn đặc biệt kêu ngự y khám và chữa bệnh cho Chân Lục cô nương đang sinh bệnh.

Tuyên Hòa để gần năm mươi tuổi, bởi vì trầm mê nữ sắc, tóc mai sớm điểm bạc hai mắt vẫn đục, bụng lại to tròn, giống như phụ nhân mang thai năm sáu tháng vậy. Để Vương thế kia, nơi nào còn có nửa phần oai hùng cao lớn như lúc tuổi trẻ?

Ngày đầu tiên săn bắn, Tuyên Hòa để có liếc mắt nhìn qua vị Lục cô nương phủ Tề Quốc Công này, thấy nàng dung mạo xuất chúng, tuy vẫn nhỏ tuổi, nhưng có tài học, mà Tề Quốc công còn là đại thần nòng cốt trung thành và tận tâm, hắn vốn muốn, nếu lúc này Tĩnh Vương chưa lập phi, hắn liền quyết định đem Chân Lục cô nương ban cho Tĩnh Vương làm Vương phi. Hiện giờ vừa nghe tiểu cô nương vừa tới liền bị cảm lạnh, nghĩ đến là một người có thể cốt kém, thế thì, Tuyên Hòa để tự nhiên không có khả năng khiến tiểu thư có thân thể mạnh mai này trở thành Vương phi của Tĩnh Vương.

Bất quá phen tâm tư này của Tuyên Hòa để chỉ cân nhắc trong lòng mình, người ngoài đều không biết.

Mà trong ngày cuối cùng của kỳ săn bắn, lại phát sinh một sự tình.

Nói là lúc nhị hoàng tử Tĩnh Vương ở trong rừng săn bắn, không cẩn thận làm bị thương một vị tiểu thư, cuối cùng tự mình đem cô nương bị mình ngộ thương lên ngựa mang về. Mà vị cô nương này cũng không phải ai khác, chính là Chân Bảo Chương lúc trước mới vừa bị bệnh nặng dậy. Dích xác Chân Bảo Chương có vài phần tư sắc, vả lại bởi vì bệnh mà sinh ra cảm giác sạch sẽ đáng yêu, thật khiến Tĩnh Vương trẻ tuổi có lòng thương hương tiếc ngọc.

Lúc ấy thân mình của Chân Bảo Lộ đã tốt hơn, chỉ là gầy đi nhiều, vẫn do Tiết Nghi Phuong ngồi bên giường nói cho nàng nghe chuyện này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ trắng xanh suy yếu, chỉ cần từng nhìn thấy qua bộ dáng hoạt bát thường ngày của nàng, thì lúc này nhìn lại nàng sẽ phải đau lòng.

Chân Bảo Lộ nghe xong việc này, mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng liên tưởng đến đời trước, Chân Bảo Chương đường đường chính chính gả cho Tĩnh Vương, cũng không cảm thấy kỳ quái nữa. Tuy nhiên đời này có một số việc đã thay đổi, thật có chút duyên phận còn không có tuyệt đối. Suy cho cùng Chân Bảo Chương vẫn là tiểu thư phủ Tề Quốc Công, nếu nàng trở thành Tĩnh Vương phi, đối với phủ Tề Quốc Công cũng có chỗ tốt. Đáng tiếc, hiện giờ dưới tình huống như vậy, dù Chân Bảo Chương cùng Tĩnh Vương có tiếp xúc, cũng tuyệt đối không dám đương nổi vị trí chánh phi của Tĩnh Vương.

Chân Bảo Lộ hỏi: “Tam tỷ tỷ của ta bị thương nghiêm trọng không?” Nàng cũng không phải thật sự quan tâm Chân Bảo Chương, chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

Tiết Nghi Phuong vô cùng kinh thường hành vi của Chân Bảo Chương, nói: “Trước ta từng đi xem, thấy nàng ấy nằm trên giường nghỉ ngơi, mặc dù sắc mặt không được tốt, nhưng chuyện lại được như ý, luôn cong môi cười, hơn nữa có nhiều người đến thăm nàng ấy lắm.”

Ngày thường Chân Bảo Chương không được lòng người, lần trước rơi xuống nước bị bệnh, nhưng các cô nương trong trường nữ học không có một ai đi thăm nàng ta, lúc này lại không giống với lúc trước - - Chân Bảo Chương bám vào Tĩnh Vương. Cho dù những cô nương khác xem thường hành vi của nàng ta, nhưng trên mặt vẫn phải nịnh bợ khen tặng một phen, suy cho cùng Tĩnh Vương là hoàng tử Tuyên Hòa để sủng ái nhất, vô cùng có khả năng trở thành Thái tử. Chân Bảo Chương coi như không làm hoàng hậu, nếu trở thành sủng phi, đó cũng là đã phong quang vô hạn rồi.

Nói đến Chân Bảo Chương, Tiết Nghi Phuong liền không nhịn được nói: “Người nói một chút xem hai người đều là tiểu thư phủ Tề Quốc Công, làm sao nàng ta cứ không biết xấu hổ như vậy?”

Chân Bảo Lộ nghe giọng điệu khinh bỉ của Tiết Nghi Phuong, liền nhớ tới bản thân mình ở đời trước.

Khi đó nàng cũng như Chân Bảo Chương hiện giờ, tốt xấu gì Chân Bảo Chương còn có phụ mẫu, nhưng nàng cả phụ mẫu đều không có, lúc ấy trong lòng nàng cũng không phải không có nghĩ qua tham quý quyền thế. Tính tình của Tiết Nghi Phuong thẳng thắn, đời trước có thể cũng sẽ nói nàng không biết xấu hổ giống vậy đi. Chân Bảo Lộ cười cười, trong lòng không có cảm giác gì, đều qua rồi, nàng không so đo nhiều như vậy, ai cũng sẽ mắc sai lầm, cũng đều có thời điểm hồ đồ, nàng không thể vì đời trước bản thân mình kiến thức nông cạn mà canh cánh trong lòng.

Chân Bảo Lộ không nói đến việc này nữa, chỉ hỏi: “Không biết là người nào đoạt giải nhất trong cuộc săn bắn nhỉ?”

Tiết Nghi Phuong nói: “Đương nhiên là Tĩnh Vương...” Nói tới thì, Tiết Nghi Phuong lại cảm thấy đáng tiếc, nhũn mày nói, “Nếu không phải đại ca của ta nói rút lui, ta tin hẳn nhất định có thể đạt thành tích khiến mọi người kinh ngạc.”

Lời này không giả, ngày đầu săn con mồi, người duy nhất có thể phân cao thấp cùng Tĩnh Vương, cũng chỉ có một mình Tiết Nhượng. Cho dù Tiết Nhượng vào rừng trẻ nhất.

Đột nhiên Chân Bảo Lộ có chút tự trách.

Lúc này Tiết Nghi Phuong mới ý thức được mình nói sai, khẽ “Ài” một tiếng, nói: “Tiểu Lộ, ta không phải có ý trách người. Nếu như là ta, khẳng định ta cũng không chút do dự muốn đi cứu người a, như vậy săn bắn tính là cái gì, dù sao còn có sang năm.” Nói xong, Tiết Nghi Phuong vụng trộm nở nụ cười, “Tiểu Lộ, có phải người muốn gả cho đại ca của ta hay không, làm đại tâu của ta?”

Mặt Chân Bảo Lộ lập tức trở nên đỏ ửng, hung hăng lườm nàng một cái.

Tiết Nghi Phuong chỉ cười nói: “Kỳ thật đại ca của ta rất tốt. Hơn nữa, quan hệ của hai ta tốt như vậy, nếu người gả cho đại ca của ta, vậy chúng ta có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ rồi.”

Chân Bảo Lộ lại nghĩ: Làm sao có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ? Chờ thời điểm nàng có thể xuất giá, bản thân nàng ta sợ là đã đến nhà chồng rồi. Nhưng nàng vẫn hi vọng sau khi kết hôn có một tiểu cô từ (em chồng) giúp đỡ mình.

Sau khi chấm dứt săn bắn, mọi người liền theo Tuyên Hòa Đế trở về Hoàng Thành.

Chân Bảo Lộ tới núi Ngọc Phong một lần như vậy, coi như khắc cốt ghi tâm cả đời khó quên. Ngoài ngày đầu tiên ngủ ở sơn động kia, mấy ngày sau cũng chỉ có nằm trên giường trong phòng khách biệt uyển, sau đó lúc người khỏe hơn, cũng chỉ có thể nghe Tiết Nghi Phuong và bọn nha hoàn kể về chuyện tình săn bắn. Nếu có lần tới, nàng chắc chắn sẽ không trở lại nữa!

Ngày trở về, cả người Chân Bảo Lộ ỉu xiu, không hoạt bát tươi đẹp như trước, trên người khoác áo choàng gấm vân nam thật dày màu xanh thêu hoa sen hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng mảnh mai, mắt to đen lúng lếng hiện ra ánh nước nhẹ nhàng, quả nhiên là vừa thấy đã thương. Hiện giờ, Chân Bảo Lộ có chút cảm kích với sắp đặt trước khi đi của tỷ tỷ nàng, mang theo nhiều xiêm y dày.

Lúc này vẫn là Minh Vi ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Chân Bảo Lộ.

Mấy ngày nay đều là nhị tẩu Minh Vi chiều cổ nàng, Chân Bảo Lộ cũng thân cận với nhị tẩu thêm vài phần. Mà thời điểm khi nàng chuẩn bị lên xe ngựa, nghe được tiếng cười vui của Chân Bảo Nguyệt phía sau, liền quay đầu nhìn.

Thấy Chân Bảo Chương đang nói chuyện cùng Chân Bảo Nguyệt. So với lúc trước an tĩnh suy nhược, tuy lúc này Chân Bảo Chương vẫn không khoẻ như cũ, lại ứng với câu nói kia - - người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, cả khuôn mặt đều hơi hơi hiện ra hồng nhợt, tươi cười rạng rỡ.

Minh Vi nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt, nói: “Tiểu Lộ, chúng ta lên xe đi.” Cô nương xuất thân tướng môn thế gia, mặc dù mảnh mai, tính tình so với những cô nương khác thì chính trực hơn, trong lòng cũng không thích hành vi của Chân Bảo Chương.

Chân Bảo Lộ gật đầu, cứ thế cùng Minh Vi lên xe ngựa.

Đường núi sớm đã được quét sạch, nhưng tóm lại tuyết rơi, xe ngựa chạy đều đặc biệt cẩn thận, sợ gây ra rủi ro. Người ngồi trong xe ngựa, một người so với một người đều cao quý hơn, hơi có chút sai lầm, ai cũng không gánh nổi.

Chân Bảo Lộ chớp mắt một chút, đến khi đi được tới giữa sườn núi, xe ngựa lắc lư một hồi, bỗng nhiên ngừng lại.

Chân Bảo Lộ không để ý, thiếu chút nữa đụng vào thành xe, may mà có Minh Vi tay mắt lanh lẹ kéo nàng vào người.

Chờ xe ngựa ổn định lại, Minh Vi mới nói với nha hoàn: “Người đi nhìn thử xem, đằng trước xảy ra chuyện gì rồi?”

Nha hoàn đáp ứng, liền xuống xe ngựa đi đến trước nhìn nhìn.

Minh Vi nhìn về phía Chân Bảo Lộ bên cạnh, thân thiết hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, mỉm cười nói: “Mọi không sao, cảm ơn nhị tẩu.”

Lúc sau liền thấy nha hoàn kia khuôn mặt trắng nhợt chạy tới, hốt ha hốt hoảng nói: “Thưa phu nhân, là... xe ngựa của Phúc An huyện chủ bị ngã xuống sườn núi!”

Chân Bảo Lộ vừa nghe, lập tức nghĩ tới điều gì, nhưng lại cảm thấy không có khả năng. Địa vị Thảm Trầm Ngư là huyện chủ cao quý, được Tuyên Hòa đặc biệt yêu thương, người đánh xe khẳng định cũng vạn phần cẩn thận, bên cạnh lại có thị vệ bảo hộ đi theo, làm sao có thể xảy ra chuyện như thế?

Lại nói xe ngựa của Phúc An huyện chủ xảy ra loại chuyện này, Tuyên Hòa để không nhìn được bước xuống ngựa liền đi xem. Mắt mở trừng trừng nhìn chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá kia rơi xuống, Tuyên Hòa để đau lòng và lo lắng, vội vàng nói: “Còn không mau xuống cứu Phúc An huyện chủ lên!”

May mà sườn núi không cao lắm, thị vệ đi theo lĩnh mệnh ào ào chạy xuống.

Thời điểm sắp đến bên dưới, lại không biết là người nào bỗng nhiên la một câu: “Mọi người đừng xuống nữa!”

Bước chân thị vệ khựng lại, giương mắt nhìn lên. Lúc này mới phát hiện, đáy dốc núi này vậy mà có một con gấu đen to hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Ngày ấy những công tử và quý nữ thế gia đi núi Ngọc Phong săn bắn, sợ là đời này đều không quên được tiếng kêu thê thảm của Phúc An huyện chủ lúc đó.

Nói đến thì vận khí của Phúc An huyện chủ cũng thật quá kém, cả người lẫn ngựa không duyên không có ngã xuống không nói, còn gặp được gấu to đen hiểm thấy trong núi sâu. Gấu đen này thân hình cao lớn vạm vỡ, nghe nói là đang bị thương, nên dễ dàng nổi giận nhất, nhìn thấy Phúc An huyện chủ bò ra từ bên trong xe ngựa liền nhào tới. Tuy nói cuối cùng nhóm thị vệ hợp lực lại cứu được Phúc An huyện chủ ra, nhưng trên người Phúc An huyện chủ bị cắn thương vài chỗ, máu thịt be bét chặt vật không chịu nổi.

Trong đó bị thương nghiêm trọng nhất chính là cặp chân kia, ngay cả ngựa y trong cung đều phải bỏ tay, sợ là cả đời cũng không thể đứng lên. Mà khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ của Phúc An huyện chủ cũng bị móng vuốt của gấu đen cào trúng, móng vuốt sắc bén vô cùng, cho dù có thuốc cao tốt, cũng khó có thể hoàn toàn khôi phục được như ban đầu.

Lúc ấy xe ngựa phủ Tề Quốc Công ở phía sau, Chân Bảo Lộ chỉ mơ hồ nghe được một chút động tĩnh, vẫn chưa thấy thảm trạng của Thảm Trầm Ngư. Nhưng chỉ nghe những âm thanh đó, đã đủ khiến đến nay mỗi khi nàng nhớ tới cũng phải kinh hãi một hồi.

Người ngoài chỉ cảm thấy là ngoài ý muốn, nhưng Chân Bảo Lộ có chút cảm giác, biết đại khái không phải là chuyện ngoài ý muốn. Lúc trước nếu thật là Thảm Trầm Ngư muốn đẩy nàng vào chỗ chết, cho dù nàng may mắn nhất về cái mạng nhỏ, có chứng cứ vô cùng xác thực để Tuyên Hòa để phân xử, nhưng lấy sự yêu thương của Tuyên Hòa để đối với Thảm Trầm Ngư, cũng chỉ sẽ áp xuống chuyện này. Hơn nữa dù biết rõ rằng, Tuyên Hòa để che chở Thảm Trầm Ngư, sợ là đối với phủ Tề Quốc Công bọn họ cũng không có lợi. Cho nên nàng không có khả năng bắt Thảm Trầm Ngư làm gì.

Nhưng lúc này Thảm Trầm Ngư phát sinh chuyện “ngoài ý muốn”, dù nàng ta biết có người muốn trả thù nàng ta, cũng có miệng mà khó trả lời. Bằng không thì chính là nàng ta thừa nhận là nàng ta đã hại nàng.

Nếu thật sự như thế, Chân Bảo Lộ đối với một người muốn hại mình, là tuyệt đối không có nửa phần đồng tình.

Chuyện của Chân Bảo Lộ, Chân Như Tùng vẫn chưa cho người phủ Tề Quốc Công biết, đợi Chân Bảo Lộ trở về, Từ thị và Chân Bảo Quỳnh thấy bộ dáng nàng tiêu tụy mảnh mai như vậy, rồi biết được chuyện gì xảy ra. Lúc này Chân Bảo Quỳnh liền đỏ mắt lên, hối hận nói: “Ta nên đi cùng muội muội.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười nói: “Xem tỷ tỷ nói kìa, muội đây đại nạn không chết cuối đời tất có hạnh phúc, tỷ tỷ không cần lo lắng, muội đã khỏe rồi.” Tuy nói khỏe rồi, nhưng chiếc cằm nhọn hoắt cùng mắt to ngập nước, chỉ nhìn thấy cũng làm người ta đau lòng.

Từ thị đau lòng lo lắng, nhưng càng nghĩ tới đó là thanh danh của khuê nữ.

Khi còn bé nữ nhi này không hiểu chuyện, hiện giờ mới thật vất vả trở nên nhu thuận, không chỉ có biểu hiện xuất sắc ở trường nữ học, mà còn rất được lão thái thái ưa thích. Mắt thấy khuê nữ sắp đến tuổi mai mối, người đến cầu thân cũng sắp đập ngã cửa, đang nghĩ tới lựa chọn lựa chọn cho thật tốt, không ngờ lại xảy ra loại sự cố này.

Đến khi Từ thị theo Chân Như Tùng về phòng, lúc chăm sóc ông thay y phục, mới nói: “Phu quân, bên phủ An Quốc Công kia có tỏ ý gì không?” Tô ý này, hiển nhiên chỉ việc hôn sự.

Theo Từ thị, nếu Tiết Nhượng đã cứu khuê nữ của bà, hai người nên nhanh chóng đính thân mới đúng. Như thế, tự nhiên sẽ không có người bàn tán này nọ. Hơn nữa bộ dạng và phẩm hạnh mọi thứ của Tiết Nhượng đều xuất sắc, quan hệ với khuê nữ cùng bà lại tốt, tuy nói kể mẫu Vương thị có hơi khó xử, nhưng bên trên còn có Tiết lão thái thái, cho dù khuê nữ của bà gả đi, cũng sẽ không bị nhiều ủy khuất.

Chân Như Tùng giang tay, tùy Từ thị thay ông đổi bộ y phục ở nhà màu xanh, nhìn bàn tay trắng nõn thon của bà, thay ông buộc đai lưng, thân nhiên nói: “Việc này ta còn muốn suy xét cân nhắc.” Ông dừng một chút, nghĩ tới Tiết Nhượng và Từ Thừa Lăng, tiếp tục nói, “Lúc này Tiểu Lộ gặp chuyện không may, cũng không phải không có lợi, ít nhất Thừa Lăng cùng Nhượng nhi đều cầu ta cưới Tiểu Lộ, hai người bọn họ đối với Tiểu Lộ rất thật lòng thật dạ.”

Từ thị kinh ngạc nói: “Thừa Lăng cũng có đề cập tới sao?”

Chân Như Tùng cũng không giấu bà, nhàn nhạt gật đầu, dù sao khuê nữ là con của hai người bọn họ.

Lần này trái lại đến phiên Từ thị kích động! Bà vẫn luôn lo lắng thanh danh của khuê nữ bị hỏng, không ngờ Tiết Nhượng và Từ Thừa Lăng đều cầu cưới khuê nữ của bà. Nếu thật là như vậy, Từ thị cảm thấy hai người này cũng không tệ, nếu tâu tâu Trang thị của bà rộng lượng khoan hồng hơn, tự nhiên bà sẽ lựa chọn Từ Thừa Lăng, dù sao phủ Trường Trữ Hầu là nhà mẹ đẻ của bà, so với nhà mẹ đẻ của Tiết thị thì tốt hơn nhiều. Nghĩ đến mấy năm nay, đại tâu của bà luôn xem Phúc An huyện chủ Thảm Trầm Ngư như con dâu... Bỗng nhiên Từ thị nghĩ đến, lúc này Phúc An huyện chủ xảy ra chuyện, lấy phẩm hạnh của Từ Thừa Lăng, tuyệt đối không có khả năng sẽ cưới Thảm Trầm Ngư!

Đương nhiên Từ thị hẳn không chủ động nói đến việc này, bà biết xưa nay tâu tâu tâm cao khí ngạo, mà Từ Thừa Lăng cũng một lòng say mê khuê nữ của bà. Trong lúc mấu chốt này, tâu tâu sẽ vì muốn phôi sạch quan hệ với Phúc An huyện chủ, sẽ vội vàng đem việc hôn sự của Từ Thừa Lăng định ra, lựa chọn tốt nhất đó là con gái của bà rồi. Cho tới bây giờ Từ Thừa Lăng cũng chưa đính thân cùng Phúc An huyện chủ, bất quá là bởi vì bản thân hẳn không muốn thôi, tính tình chấp nhất như vậy, trong thời gian ngắn cũng không thể đính thân với cô nương khác.

Chân Như Tùng hơi hơi cúi đầu, thấy bà dừng tay lại, không biết đang suy nghĩ gì, liền gọi bà.

Từ thị lấy lại tinh thần, cười cười với Chân Như Tùng, nói: “Đích xác, Tiểu Lộ của chúng ta xảy ra loại chuyện như vậy, nhưng tới cùng vẫn là nữ nhi bảo bối của chúng ta, việc hôn sự cứ phải từ từ tính.”

Bấy giờ Chân Như Tùng mới mỉm cười, lúc này, nha hoàn ở ngoài đi vào, nói: “Quốc Công gia, lão thái thái gọi ngài qua đó.”

Trong lòng Từ thị hiểu rõ, nói: “Sợ là vì chuyện của Tiểu Lộ, thiết thân cùng người đi qua đi.” Rồi thuận tiện thay ông chỉnh lý nếp nhăn trên áo thật tốt, cùng ông đi đến Thọ Ân Đường của lão thái thái.

Ở trong Thọ Ân Đường, lão thái thái ngồi ở ghế bành lót đệm dày, trong tay đang cầm túi chườm nóng, thấy Chân Như Tùng cùng Từ thị tiến vào sắc mặt gay gắt trầm xuống.

Chân Như Tùng và Từ thị hành lễ, mới nghe được lão thái thái mở miệng nói: “Ta mới đi xem Tiểu Lộ, một đứa nhỏ đang khỏe mạnh, làm sao lại bệnh thành như vậy rồi hả? Ta để người dẫn nàng ra ngoài tiếp xúc với xã hội, người là như thế nào làm phụ thân vậy chứ? Mới mấy ngày, mà đem người chăm sóc thành như vậy?”

Lão thái thái lớn tuổi, tuy lúc trước tính tình hơi lạnh nhạt, nhưng bây giờ là thật tình đau lòng cho cháu gái. Bà nói, “Còn có, ta nghe nói đứa nhỏ Tiết Nhượng, hướng người cầu hôn Tiểu Lộ đúng không?”

Chân Như Tùng không kinh ngạc khi lão thái thái biết được tin tức nhanh như vậy, chỉ cuối đầu nói: “Dạ, nhưng con còn chưa đáp ứng.”

Lão thái thái quát lớn: “Hồ đồ!” Lúc sau mới hít sâu một hơi, giọng điệu thoáng bình tĩnh hơn, “Tiểu Lộ không gả cho Tiết Nhượng, chẳng lẽ người còn

muốn gả nàng cho người khác? Nói đến Tiết Nhượng, đứa nhỏ này ta nhìn không tệ, tuy rằng quan hệ giữa cha con bọn hắn không tốt nhưng nói như thế nào cũng là trưởng tử. Với lại, ba năm trước đây ngươi mắc bệnh dịch, nếu không có đứa nhỏ này xin Vân Hạc Tiên sinh chữa trị cho ngươi, sợ là ngươi đã...”

Nói đến đây, lão thái thái liền nghĩ tới người con thứ hai, sắc mặt nhất thời nặng nề, cũng không lại nói tiếp.

Bà nói: “Hôm nay ta cố ý tìm ngươi qua đây, không phải hỏi ý của ngươi, mà là nói cho ngươi biết ý của ta - - để Tiểu Lộ sớm đính thân. Sang năm Quỳnh nhi cũng cần phải xuất giá, hai nàng tỷ muội tình thâm, nếu đem việc hôn sự của Tiểu Lộ định ra đến thì Quỳnh nhi làm tỷ tỷ cũng có thể an tâm hơn.”

May mà trong lòng Chân Như Tùng đã có quyết định, hiện nay nghe lão thái thái nói như vậy, cũng dứt khoát làm một nhĩ tử hiếu thuận, kính cẩn nghe theo nói: “Nhĩ tử nghe theo mẫu thân.”

Như thế, mi mày lão thái thái mới giãn ra.

.

Lại nói tới bên phủ An Quốc Công, sau khi Tiết Nhượng về phủ, liền đi Như Ý Đường của Tiết lão thái thái, nói chuyện bản thân mình hi vọng cưới Chân Bảo Lộ.

Trước kia Tiết lão thái thái vẫn lo lắng đến việc hôn sự của cháu trai, lúc này thấy trưởng tôn ngày thường ít nói kiệm lời chủ động nói ra, hơn nữa còn là Chân Bảo Lộ, làm sao lão thái thái nói “Không” chứ, lập tức liền nói: “Được, chờ qua năm, tổ mẫu thay ngươi quyết định, đi phủ Tề Quốc Công cầu thân.”

Ở Tiết lão thái thái xem ra, sang năm Chân Bảo Lộ đến tuổi cập kê, lúc này vừa vặn để đi cầu thân.

Hơn nữa Tiết lão thái thái thật tình thích đứa nhỏ Chân Bảo Lộ này, xem nàng giống như cháu ngoại vậy, hiện giờ rốt cục trưởng tôn có ý muốn thành thân, bà nhất định sẽ thành tâm thành ý tới cửa cầu thân, xử lý sự tình thật tốt. Mặt mày Tiết lão thái thái nhiễm ý cười, càng nghĩ càng cao hứng, lại nhìn bộ dáng trưởng tôn như còn có lời muốn nói, thì hỏi: “Còn có việc sao?”

Mặc dù Tiết Nhượng làm việc ôn trọng, loại chuyện này cũng khó tránh khỏi đỏ mặt, mặt dày nói: “Cháu nghĩ...nên làm nhanh.”

Tiết lão thái thái là người tỉ mỉ, làm sao không hiểu ý của “Nhanh”, sợ là nghĩ muốn định ra trước năm mới.

Tiết lão thái thái do dự một chút, lo sự việc quá vội vàng, nhưng lại sợ lúc này mà không đáp ứng với cháu trai, lần tới cháu trai sẽ không muốn thành thân nữa.

Tiết lão thái thái cười cười, lập tức nói: “Được, tổ mẫu chuẩn bị một chút, qua hai ngày liền tới cửa cầu thân.”

Lúc này Tiết Nhượng mới nhìn không được cười, cảm kích nói: “Đa tạ tổ mẫu.”

Tiết lão thái thái có thể nhìn ra được, cháu trai là thật tâm thích Chân Bảo Lộ, nhất thời cảm thấy buồn cười, lúc trước hai đứa nhỏ ở trước mắt, làm sao bà lại không phát hiện ra chứ? Xưa nay tính tình cháu trai của bà lạnh nhạt, chỉ quan tâm riêng đối với hai vị biểu muội phủ Tề Quốc Công thôi, lúc trước bà còn muốn tác hợp Quỳnh nhi và hắn, giờ đây lại cười, may mà lúc ấy bản thân bà không kết đôi bậy bạ.

Vương thị đứng ở một bên, nghe xong lời nói này, trong lòng càng chìm xuống vài phần. Sau khi ra ngoài, mới nhũu mày lại nói với Phùng ma ma bên cạnh: “Ngược lại ta đã xem thường Tiết Nhượng rồi, không lấy được Chân Bảo Quỳnh, bây giờ nhưng thông minh ra, biết lùi lại mà cầu đường khác, cưới Chân Bảo Lộ.”

Chân Bảo Lộ là hòn ngọc quý trên tay phủ Tề Quốc Công, tại trường nữ học cũng có danh tiếng tốt và lão thái thái cũng coi nàng như cháu ngoại, không thể nghi ngờ sủng ái nàng gần như với Chân Bảo Quỳnh.

Phùng ma ma nghe xong, nhìn về phía Vương thị, chậm rãi nói: “Nếu không thì... Phu nhân nghĩ muốn biện pháp gì?”

Vương thị lẳng lặng đứng trên hành lang dài, ánh mắt bình tĩnh nhìn ánh chiều tà, nói: “Dựa theo quan hệ hai nhà, còn có chuyện đã xảy ra trên núi Ngọc Phong, hôn sự này khẳng định chắc rồi. Thôi, định thì định đi, cho dù ngày sau thành thân rồi thì như thế nào? Đến lúc đó người con dâu này, chẳng lẽ còn dám leo lên đầu người mẹ chồng ta đây?”

Phùng ma ma cười hùa theo: “Vẫn là phu nhân nhìn xa.”

.

Sang hai ngày, Tiết lão thái thái chuẩn bị xong bát tự của cháu trai, mời Trần lão thái phi có thân phận tôn quý của phủ Thụy vương đức cao vọng trọng ở Hoàng Thành đến phủ Tề Quốc Công cầu thân.

Lão thái thái vốn đã có ý này, giờ thấy phủ An Quốc Công có thành ý như vậy, biết ngày sau cháu gái gả đi cũng sẽ không bị ủy khuất, Tiết lão thái thái nhất định sẽ che chở nàng.

Đã thế, lão thái thái cũng vui vẻ đáp ứng mối hôn sự này.

Mà bên U U Hiên, Chân Bảo Lộ nghe nói phủ An Quốc Công mời Trần lão thái phi phủ Thụy vương tới cầu hôn, cũng giật cả mình, không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Hơn nữa Trần lão thái phi tới cửa cầu thân, xem như đã cho mặt mũi cực lớn rồi.

Trong lòng nàng vẫn lo lắng, nghĩ: Không biết lão tổ tông có đáp ứng hay không. Nếu cự tuyệt giống phụ thân nàng vậy thì...

Chân Bảo Lộ nhủ mi, biết lấy thành ý của Tiết Nhượng, cho dù lần này bị cự tuyệt, sẽ lại đến nữa. Nhưng nàng cảm thấy, nếu bản thân mình quyết định muốn gả cho hắn, việc hôn sự vẫn nên thuận thuận lợi lợi thì tốt hơn.

Mới đầu Chân Bảo Lộ ngồi trong phòng, sau đó đi đến trong viện, lúc sau bước chân xê dịch, không tự chủ được đi đến phòng khách.

Đợi cho nàng nhìn thấy lão thái thái tiền khách, xa xa nhìn thấy bóng dáng lão phu nhân tươi cười hòa ái kia, nhãn tình liền sáng lên, thầm nghĩ: Đây là Trần lão thái phi đến cầu thân?

Trần lão thái phi cười đến vui vẻ như vậy, thế thì việc hôn sự đã thành rồi sao? Chân Bảo Lộ mím môi cười cười, nhưng lại nghĩ, Trần lão thái phi đức cao vọng trọng, cho dù không thành, tất nhiên cũng hòa ái ân cần tươi cười đầy chữ.

Chân Bảo Lộ khăn trương nắm chặt tay, lòng bàn tay đều toát mồ hôi, đến khi xoay người, nhìn thấy phụ thân đứng phía sau đang mỉm cười ôn hòa, gương mặt bỗng nóng lên, thẹn thùng ngẩng đầu, ngọt ngào gọi: “Phụ thân!”

Trong lòng Chân Như Tùng, Chân Bảo Lộ vĩnh viễn là một đứa bé không lớn, lúc này thấy nữ nhi dịu dàng đứng dưới tàng cây, gương mặt đỏ ửng, có dáng vẻ của một cô nương, cũng không thể không cảm khái một câu: Con gái lớn thật rồi.

Bởi vậy, ông nữa là vừa lòng Tiết Nhượng, cũng nhịn không được nữa sinh ra một chút địch ý với Tiết Nhượng, thầm nghĩ: Khuê nữ xinh đẹp nhu thuận như vậy, thật vất vả mới nuôi lớn, liền muốn tiện nghi cho tiểu tử thối nhà người ta rồi.

Chân Như Tùng nói: “Ngày sau nếu Tiết biểu ca dám khi dễ con, phụ thân nhất định sẽ không tha cho hắn.”

Hai gò má Chân Bảo Lộ như bị phồng, tự nhiên hiểu hôn sự này thành rồi, lập tức làm bằ một câu: “Hắn mới không dám.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Lúc này Chân Bảo Lộ mới trở về U U Hiên.

Vốn Chân Bảo Quỳnh lo lắng cho thân mình của muối muối, trời lạnh như thế vẫn cứ đi ra ngoài, không nhịn được nhủ mi trách nói: “Hôm qua đã dặn muối phải đáp ứng ở trong phòng cho khỏe, tỷ xem là muối không chịu nghe lời rồi. Có lạnh hay không? Nhanh chóng theo tỷ vào ngay...” Chân Bảo Quỳnh lăm lăm thao thao bất tuyệt, nắm bàn tay nhỏ lạnh buốt của muối muối, nhủ vậy, mau chóng kêu Hương Hân cầm lò sưởi tay qua đây, ủ ấm cho nàng.

Đi đến trong phòng, Chân Bảo Quỳnh liền hỏi: “Thế nào rồi hả ?

Cái gì thế nào rồi?

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nàng ta, thấy tỷ tỷ cười nhẹ nhàng, lúc này mới rũ mắt xuống, có chút xấu hổ. Nàng mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Còn có thể như thế nào? Lão tổ tông đã đáp ứng.” Tuy rằng giọng điệu nhàn nhạt, nhưng khóe miệng lại không nhịn được vênh vênh lên.

Chân Bảo Quỳnh cũng vui mừng theo, con mắt lóe sáng óng ánh, nói: “Vậy là tốt rồi, đây thật là một tin vui lớn. Đem muối gả cho Tiết biểu ca, là không thể tốt hơn.” Chân Bảo Quỳnh tương đối hài lòng với Tiết Nhượng, ban đầu nàng còn nghĩ, sang năm nàng xuất giá, trong lòng không yên tâm nhất chính là muối muối này, không biết ngày sau muối muối sẽ gả cho người nào. Hiện giờ thật tốt, việc hôn sự của muối muối đã định ra, hơn nữa còn là biểu ca thân thuộc, trong lòng nàng coi như đã thả xuống một tảng đá.

Bản thân Chân Bảo Lộ hài lòng, nhưng chuyện lúc trước giữa nàng và Tiết Nhượng, vẫn luôn gát tỷ tỷ. Trong lòng nàng băn khoăn, hỏi: “Tỷ tỷ cũng nghĩ Đại Biểu Ca tốt sao?” Loại chuyện này, nàng nên thương lượng cùng tỷ tỷ, hiện giờ tuy là có hơi muộn, nhưng nàng vẫn muốn nghe ý của tỷ tỷ.

Chân Bảo Quỳnh cũng là cô nương chưa xuất giá, sao không biết ngược mà bình luận về nam tử như vậy, chỉ mỉm cười nói: “Điều ta biết, đó là nếu ngày sau muối và Tiết biểu ca thành thân, chỉ có muối khi dễ hắn thôi, chứ hắn nhất định sẽ đối với muối rất tốt.” Tiết Nhượng tốt với Chân Bảo Lộ, chính nàng không chịu để tâm không nhớ trong lòng, nhưng tâm tư Chân Bảo Quỳnh tinh tế nên đều thấy được.

“Tỷ tỷ!” Chân Bảo Lộ nhõng nhẽo sáng giọng, nghĩ thầm: Nàng nào có kiêu căng như vậy sao? Nàng cũng rất hiền lương thực đức mà?

Lúc này, Thượng nhi cùng Vinh nhi cũng qua đây. Mùa đông trời lạnh, Vinh nhi mặc xiêm y dày, choàng áo khoác màu xanh thẫm, gương mặt mồm mím, mắt to tròn tròn chớp chớp cực kì trong suốt, vừa vào nhà liền kéo ống tay áo của Chân Bảo Lộ khốc thút thút nói: “Nhị tỷ, Nhị tỷ phải gả tới nhà Đại Biểu Ca sao? Vinh nhi không nỡ xa Nhị tỷ...”

Lông mi dày như cánh quạt của tiểu tử kia dính nước mắt, ẩm ướt, giống như một hải tử bị ném bỏ, rất tội nghiệp thật đáng thương biết bao.

Cũng khó trách Vinh nhi khóc sụt sùi, lúc trước tiểu gia hỏa này biết Chân Bảo Quỳnh muốn gả cho Tống Chấn, chính là ngày sau vị đại tỷ này phải đi tới nhà người khác ờ, bây giờ nghe Nhị tỷ cũng cần phải lập gia đình, nhất thời hoảng loạn cực độ. Hai tỷ tỷ lập tức đều rời khỏi hẳn, đối với Vinh nhi nho nhỏ mà nói, không thể nghi ngờ giống như trời sập vậy.

Chân Bảo Lộ nhìn Vinh nhi nức nở, cũng cảm thấy buồn cười, vội vàng vỗ về nói: “Nào có nhanh như vậy?”

Vinh nhi hít hít cái mũi, tội nghiệp nói: “Vậy Nhị tỷ không đi nữa?”

Chân Bảo Lộ bất đắc dĩ, thấy hắn trong lòng mong nhìn mình, liền nói: “Không đi.”

Lúc này Vinh nhi mới nín khóc mỉm cười. Hắn để nữ mẫu bên người lau nước mắt nước mũi, rồi cười hi hi nói với Thượng nhi: “Nhị tỷ không đi đâu.”

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nhìn Thượng nhi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lạnh nhạt, sau đó hiếm khi lộ ra một chút ý cười, dáng người nho nhỏ, tượng hình tượng đáng nói: “Chúc mừng Nhị tỷ.”

Chân Bảo Lộ thật thấy buồn cười, người mới bây lớn nha, cả ngày tựa như người lớn vậy. Bất quá năng hiểu tâm tư của đệ đệ, nói chúc mừng như vậy, nghiêm nhiên rất hài lòng với nhị tỷ phu Tiết Nhượng này.

Trong lòng Chân Bảo Lộ vui mừng. Đời này nàng có thể gả cho một người mà người trong nhà đều thích, cũng là phu quân nàng vừa ý, thật sự không thể tốt hơn.

.

Ở phủ Trường Trữ Hầu, Trang thị lo lắng không thôi. Lúc này chính đang thương lượng cùng Từ lão thái thái: “... Hiện giờ với dáng vẻ ấy của Phúc An huyện chủ, chung quy Thừa Lăng của chúng ta cũng không thể cưới nàng đúng không?” Lại nghĩ đến lúc trước nhị tử vẫn không đồng ý, cho nên hôn sự này cứ chậm chạp chưa định ra, bà đã tức giận với nhị tử đến mấy lần, hiện giờ nghĩ lại, thì thở phào nhẹ nhõm - - may mà chưa định xuống.

Tuy nói con trai của bà cùng Phúc An huyện chủ hay qua lại, nhưng suy cho cùng không danh không phận, việc hôn sự còn chưa định ra, Phúc An huyện chủ biến thành dáng vẻ ấy, dù sao cũng không thể không biết xấu hổ mà áp tới chứ?

Từ lão thái thái cũng phiền lòng.

Trường tôn ưu tú như vậy, với Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư vốn là trời tạo một đôi, thế mà không duyên không có, xảy ra chuyện như vậy.

Từ lão thái thái nghe nói tình huống ngày ấy, lúc này không biết Thẩm Trầm Ngư như thế nào, nhưng nghe người ngoài nói, chân và mặt xem như hoàn toàn bị hủy.

Đừng nói là huyện chủ, cho dù là công chúa, có dáng vẻ ấy, thế gia công tử nào sẽ nguyện ý cưới đâu?

Từ lão thái thái thở dài nói: “Dù sao đi nữa Thừa Lăng vẫn chưa dính thân cùng nàng, hiện giờ xem ra, chỉ có sớm kêu Thừa Lăng dính thân thôi...” Từ lão thái thái thật sự không đành lòng để trường tôn ưu tú này cưới một cô nương chân có tật dung mạo lại bị hủy, liền là đối với phủ Trường Trữ Hầu bọn họ có lợi, nhưng bà cũng không thể hại cả đời cháu trai. Bà nói, “Trường công chúa bên kia, chúng ta xem như dứt tội rồi. Nhưng vì Thừa Lăng, chúng ta không còn biện pháp khác. Giao tình giữa Tú Tâm và Phúc An huyện chủ tốt, người kêu nàng đi thăm đi.”

Trang thị đáp ứng, mặt lại lộ vẻ khó xử nói: “Mẫu thân, người còn không biết tính tình của Thừa Lăng sao. Rất ngang ngược, sợ là không chịu dính thân.”

Từ lão thái thái nhíu mày, nét mặt giận hờn, nghĩ nghĩ nói: “Vi sao Thừa Lăng không chịu dính thân, người làm mẫu thân chẳng lẽ không rõ? Thừa Lăng đích xác xuất sắc, nhưng Lộ nhi cũng không kém như người nghĩ, khi còn bé đứa nhỏ này có chút ngang bướng, nhưng mấy năm nay tính tình hiền lành rất nhiều, thanh danh tại trường nữ học mơ hồ còn vượt qua Quỳnh nhi. Chưa đến tuổi cập kê, người tới cầu thân gần như đập sập cửa. Tội cùng người còn có cái gì bất mãn hả?”

Nếu không làm sao Từ lão thái thái lại hài lòng Trang thị nhìn trúng Thẩm Trầm Ngư, còn không phải do Trang thị khinh thường Chân Bảo Lộ, dù sao đó cũng là cháu ngoại của bà a.

Trang thị nơm nớp lo sợ nói: “Con dâu không có.”

Từ lão thái thái nhàn nhạt liếc bà một cái, như thế nào không biết suy nghĩ trong lòng Trang thị, nói: “Vậy người nên suy nghĩ lại cho tốt đi.”

Trang thị quy củ hành lễ, lúc này mới sụp mi thuận mắt, thân nhiên đi ra ngoài.

Tuy rằng Trang thị bất mãn với lời của lão thái thái, nhưng tí mỉa mai nhắc một lúc, cũng chỉ có thể thỏa hiệp, bà gọi Từ Thừa Lăng tới, nói chuyện đính

thân. Từ Thừa Lãng uyển chuyển cự tuyệt, chính như Trang thị đã nghĩ.

Trang thị nhìn con trai tuần lẳng nhơ nhả của mình, càng cảm thấy xuất sắc, liền nói: “Chẳng lẽ ngay cả Lộ biểu muội, con cũng không nguyện ý cưới?”

Từ Thừa Lãng không muốn dính thân, mỗi khi Trang thị nhắc tới, chính là bộ dáng này, bây giờ nghe Trang thị nói, Từ Thừa Lãng có chút hoảng hốt, sau một lúc lâu mới phản ứng được, mở to hai mắt nói: “Ý mẫu thân là...”

Nhìn dáng vẻ ấy của nhi tử, Trang thị cũng bất đắc dĩ, cười cười nói: “Đây là ý của tổ mẫu con, cũng là ý của ta.”

Từ Thừa Lãng nhất thời kích động không thôi, tiến lên một bước nói: “Mẫu thân thật sự đồng ý cho con cưới Lộ biểu muội?”

Trang thị nói: “Có khi nào mẫu thân gạt con đâu. Ta nên hỏi con, con có nguyện ý hay không? Nếu con gật đầu, sáng mai mẫu thân liền mời bà mối đi cầu thân cho con, nếu không muốn thì...”

“Nhi tử nguyện ý.” Từ Thừa Lãng thốt ra, lại khó tránh khỏi ngượng ngùng, mặt đỏ tai hồng nói, “Việc hôn sự của nhi tử, đều do mẫu thân quyết định.”

Trang thị liền gật đầu.

Mặt mũi Từ Thừa Lãng mang ý cười, vui sướng không thôi, quả thực so với trúng Tiến Sĩ còn vui hơn. Trang thị thấy dáng vẻ ấy của nhi tử, ần ần bắt đầu lo lắng, tuy nói Chân Bảo Lộ có vài phần học thức, nhưng trong xương cốt luôn được nuông chiều, nếu ngày sau gả vào phủ Trường Trữ Hầu, chỉ sợ cũng là một vấn đề phiền toái.

Trang thị đã nghĩ tới ngày sau nên như thế nào quản giáo con dâu. Lúc này, tâm phúc nha hoàn Minh Châu của Từ thị đi đến, thần sắc có chút khẩn trương.

Trang thị hỏi: “Chuyện gì?”

Minh Châu thấy Từ Thừa Lãng ở đây, lúc sau mới đi đến bên cạnh Từ thị, đem tin tức thăm dò được một năm một mười nói ra. Sau khi nghe xong, Từ thị sầm mặt lại, nhìn về phía nhi tử của mình.

Từ Thừa Lãng giật mình: “Mẫu thân?” Trong lòng bỗng có một loại dự cảm bất hảo.

Trang thị thờ dãi, nói: “Thừa Lãng, sợ là con không cưới Chân Bảo Lộ được rồi.”

Từ Thừa Lãng vội hỏi: “Lời này của mẫu thân là có ý gì?”

“... Hôm nay phủ An Quốc Công mời Trần lão thái phi đi phủ Tề Quốc Công xin cưới, Chân lão thái thái đã đáp ứng việc hôn sự giữa Chân Bảo Lộ và Đại công tử phủ An Quốc Công.”

Trang thị không biết nên thấy may mắn hay là nên tiếc nuối, nhưng trái lại bà cảm thấy được, đại để đó là ý trời, không muốn Chân Bảo Lộ tiến vào cửa lớn phủ Trường Trữ Hầu bọn họ.

Trang thị nhìn dáng vẻ ấy của nhi tử, đang muốn trấn an vài câu, đã thấy hấn xoay người đi ra ngoài, Trang thị lập tức biết con trai muốn đi đâu, đột nhiên đứng dậy, giận dữ nói, “Không được đi!”

Từ Thừa Lãng mặc áo bào xanh nho nhả, bình tĩnh đứng ở đó, vẫn chưa xoay người. Dáng người nam tử trẻ tuổi thẳng tắp cao lớn, tựa như trúc xanh thẳng đứng, gần từng tiếng kiên định nói: “Mẫu thân, từ nhỏ đến lớn, sự tình gì nhi tử cũng nghe theo người. Bây giờ, xin thứ cho nhi tử không thể tòng mệnh.”

Nói xong, dáng người quả quyết tiêu sái ra ngoài.

.

Chân Bảo Lộ mới từ vườn mai hái một nhánh hồng mai cắm vào bình gốm sứ thanh hoa để trước cửa sổ. Mùi hương hồng mai thoang thoảng, vài đoá hoa đã nở, còn có mấy nụ hoa sắp nở, tỏa ra hương thơm.

Xưa giờ tính tình Chân Bảo Lộ hoạt bát, vài năm nay đi theo Chân Bảo Quỳnh, mới dưỡng thành những thú yêu thích này, học đòi văn vẻ một phen. Bất quá phần lớn là vào lúc nàng có tâm tình tốt.

Hương Đào mặt tròn tròn mang cười, khen: “Hoa mai dĩ nhiên là đẹp, nhưng tiểu thư đứng ở một bên, người còn yêu kiều hơn hoa.”

Chân Bảo Lộ nói một câu: “Người chỉ biết nói ngọt.” Nàng xem nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng hỏi, “Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi sao?”

Hương Đào gật đầu nói: “Đúng vậy, tuyết này càng rơi càng lớn, thời điểm tiểu thư đi dùng bữa tối, nên để ý chút.”

Chân Bảo Lộ còn muốn cùng đệ đệ béo của nàng đắp người tuyết, thế nhưng nàng mới khỏi bệnh nặng, trên dưới cả nhà đều coi nàng như người gốm dễ vỡ vậy. Đừng nói là đắp người tuyết, ngay cả tuyết cũng không cho nàng đụng vào.

Bên ngoài tuyết lớn đầy trời, trong phòng đốt lò sưởi, cũng ấm áp hoà thuận vui vẻ. Chân Bảo Lộ chỉ mặc áo váy màu hồng mầu đơn thêu hoa đào, đáng người yếu điệu mảnh mai, lộ ra đường cong thiếu nữ linh lung. Chính ngay lúc nàng đang nói chuyện với Hương Đào, thì Hương Hàn ở ngoài đi vào, có lẽ bên ngoài tuyết lớn, trên tóc và vai Hương Hàn đều bị tuyết rơi dính.

Hương Đào vội vàng tới phủi phủi cho nàng ta.

Nhưng sắc mặt Hương Hàn ngưng trọng, thấy Chân Bảo Lộ đứng trước cửa sổ thì kêu một tiếng: “Tiểu thư.”

“Hả?” Chân Bảo Lộ nhìn nàng, dùng ánh mắt hỏi.

Hương Hàn nói: “Từ công tử... Từ công tử hần muốn gặp người, lúc này đang chờ ở Tiền viện.”

Hôm nay tâm tình Chân Bảo Lộ không tệ, vừa nghe Từ Thừa Lăng đến, tươi cười lại bớt đi.

Lúc này Từ Thừa Lăng tới gặp nàng, nàng cũng có thể đoán ra là vì cái gì.

Chân Bảo Lộ cảm thấy giữa mình và hần không có gì đáng nói, ngày ấy tại trường nữ học, nàng đã nói được rất rõ ràng rồi.

Chân Bảo Lộ nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, tuyết rơi khiến trời tối nhanh hơn, lúc này đã trở nên âm u. Nàng do dự một hồi, Hương Hàn và Hương Đào đều thức thoi không lên tiếng, chỉ lẳng lặng chờ nàng nói.

Sau một lúc lâu, Chân Bảo Lộ mới nói: “Đem áo choàng tới cho ta.”

Hương Hàn hiểu ý, liền đi qua lấy áo choàng.

Khoác áo choàng, Chân Bảo Lộ liền ra khỏi U U Hiên. Phía ngoài tuyết rơi rất lớn, may mà gió không lớn, chỉ có từng mảng bông tuyết lớn tĩnh lặng mềm mịn rơi xuống, lặng yên không phát ra tiếng. Chân Bảo Lộ đi ra U U Hiên, qua khỏi cửa thủy hoa, đi thẳng dọc theo hành lang dài, mới nhìn thấy bóng một người cao lớn lẳng lặng đứng trong viện.

Từ Thừa Lăng đứng ở nơi đó.

Trong ấn tượng của Chân Bảo Lộ, Từ biểu ca vẫn luôn là phong tư nho nhã ôn nhuận như nước, hần thích mặc áo bào màu sáng, càng có cảm giác nhẹ nhàng như tiên. Nhưng lúc này, Từ Thừa Lăng chỉ mặc áo vải màu xanh trúc, cũng không mặc áo choàng, nên cả người đơn bạc đứng trong tuyết. Giống như đợi rất lâu rồi, trên tóc hần cùng đầu vai đều phủ xuống một lớp tuyết mỏng.

Chân Bảo Lộ đi tới.

Từ Thừa Lăng đứng trong tuyết, cũng nghe được động tĩnh, thấy gương mặt tuần tú của hần lạnh cóng đến xanh xao, sắc môi cũng tím tái. Bộ dáng chật vật, đầu còn là Quý công tử tác phong nhanh nhẹn đầy bụng kinh thư?

Hần ngược mắt nhìn tiểu cô nương đi tới cách đó không xa. Nàng mặc áo choàng gấm vân nam màu hoa đào, nha hoàn cầm dù giấy màu xanh che cho nàng, đáng người nàng cao gầy đứng dưới ô dù, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp giống như ngày xuân mềm mại thanh lệ.

Hần cũng đi tới, mặt mày mang cười, nhưng không giống với ngày thường: “Tiểu Lộ...”

Chân Bảo Lộ thấy dáng vẻ ấy của Từ Thừa Lăng, trong lòng tự nhiên cũng có hơi xúc động. Nàng nói: “Từ biểu ca, chúng ta đi vào rồi nói.”

Từ Thừa Lăng đáp: “Không cần, ta ở đây nói là được rồi.” Hần dừng một chút, nhìn biểu muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên trước mặt, mỉm cười nói, “Nghe nói... muội muốn đính thân.”

Chân Bảo Lộ biết hần nhất định bởi vì chuyện này mới đến, lại không dự đoán được phản ứng của hần lớn vậy, nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy hần luống cuống như thế. Nàng mới từ trong phòng đi ra, gương mặt còn có chút hồng, ngẩng đầu lên nhìn Từ Thừa Lăng, cong môi mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

“Tiểu Lộ, kỳ thật ta...”

Chân Bảo Lộ nói: “Từ biểu ca, ngươi muốn nói gì, ta đều biết. Thật ra ta là thiết tình thành tâm muốn gả cho Tiết Nhượng.”

Từ Thừa Lăng khe khẽ nói: “Nếu như ngày ấy là ta tìm được muội, vậy muội có thể hay không...”

Chân Bảo Lộ lắc đầu, nói: “Sẽ không đâu. Chuyện này không phải quan trọng nhất. Cho dù không có phát sinh chuyện này, ta nghĩ cũng muốn gả cho hần. Từ biểu ca, ta là người không có gì tốt, đời này Tiết Nhượng cưới ta, cũng không biết là phúc hay họa. Nhưng ngươi đừng như vậy, đỡ phải ngày sau chúng ta lúng túng lẫn nhau.”

Nàng nói thực trắng ra, nàng với Tiết Nhượng đính thân rồi, không thể lại có bất kỳ dây dưa cùng Từ Thừa Lăng.

“Ngươi hiểu được tính tình của ta, chưa bao giờ miễn cưỡng bản thân mình, việc gì cũng chỉ tùy theo tâm ý của bản thân, sẽ không để ý đến suy nghĩ của người khác, chuyện này cũng là thế. Từ biểu ca, ngươi hãy về đi.”

Khỏe miệng Từ Thừa Lăng khề cong, chậm rãi nói: “Ta hiểu được.” Hấn nhìn nàng cười dịu dàng, ánh mắt sùng nịch, cùng với người biểu ca sùng ái muội muội khi còn bé không có khác biệt, “Chúc mừng muội.”

Chân Bảo Lộ thản nhiên ừ một tiếng, thấy hấn dần dần xoay người, từng bước một đi xa, bóng dáng đơn bạc, mãi cho đến khi biến mất ở bên trong đại tuyết mờ mịt, rốt cuộc nhìn không thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Chân lão thái thái đã đáp ứng việc cầu thân, vậy những chuyện tiếp sau cũng lần lượt được sắp xếp. Người phủ Tề Quốc Công cùng phủ An Quốc Công trao đổi thiệp canh của hai hài tử, rồi nhờ đại sư Linh Phong tự xem bát tự, nói hai hài tử vốn là lương duyên trời định. Xứng đôi như thế, việc hôn sự của Chân Bảo Lộ và Tiết Nhượng liền chính thức được định xuống vào cuối năm.

Mà chuyện của Tam cô nương Chân Bảo Chương, trong cung đã có bàn giao.

Tĩnh Vương do Mộc Quý Phi sinh ra. Xưa nay Mộc Quý Phi hay bắt bẻ, tự nhiên không có khả năng cứ như vậy đem việc hôn sự của Tĩnh Vương định xuống. Nhưng cũng không thể tùy tiện đuổi Chân Bảo Chương đi, dù sao cũng xuất thân từ phủ Tề Quốc Công. Cuối cùng, liền cấp cho Chân Bảo Chương làm Trắc phi của Tĩnh Vương.

Tuy nói là Trắc phi, nhưng rốt cuộc là Tĩnh Vương, nhất thời không khí trên dưới cả nhà lại càng thêm vui mừng.

Đến đêm ba mươi, trên dưới cả phủ Tề Quốc Công tụ tập ở một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên.

Thời điểm dùng bữa tối, Chân Bảo Lộ được lão thái thái kêu đến ngồi bên cạnh bà. Tuy không hợp quy củ, nhưng lão thái thái thương yêu Chân Bảo Lộ cũng không phải một ngày hai ngày, lại nói hôm nay là ngày vui mừng, con cái tự nhiên cũng sẽ không nói cái gì. Chân Bảo Lộ ngồi bên cạnh lão thái thái, chải búi tóc song kê tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, khí sắc so với lúc trước đã gần như khôi hấn.

Cô nương trẻ tuổi vốn tràn ngập sức sống, hiện nay hai mắt linh động, tươi đẹp ngọt ngào, nhìn thôi cũng làm người ta thích.

Mọi khi ăn tết, đại phòng và tam phòng vui vẻ náo nhiệt nhất, năm nay Nhị phu nhân Trình thị cũng nói nhiều hơn. Trình thị mặc váy áo bằng gấm tây dương màu hoa đỏ thắm thêu trăm điệp bằng chỉ kim tuyến, chải búi tóc bảo kế cài bộ diêu vàng rồng đỉnh hồng bảo thạch, phục trang đẹp đẽ, thật là khí phái.

Trình thị vui vẻ, liên tục mỉm cười. Việc hôn sự của Chân Bảo Quỳnh định vào ngày 28 tháng giêng, nguyên là Chân Bảo Chương còn chưa đính thân, tự nhiên cũng không có gì, nhưng hôm nay đã định ra rồi, Chân Bảo Chương thân là Tam cô nương, lớn hơn Chân Bảo Quỳnh một chút, nên phải xuất giá trước. Như vậy, việc hôn sự của Chân Bảo Chương định vào 18 tháng giêng, qua tết Nguyên Tiêu mấy ngày, so với Chân Bảo Quỳnh thì sớm hơn mười ngày.

Chỉ có điều người ngoài lại khinh thường mẹ con Trình thị. Dù sao Chân Bảo Chương là như thế nào có được vị trí Trắc phi của Tĩnh Vương, trong lòng mọi người đều rõ ràng, cũng không phải chuyện về vang gì. Nhất thời trái lại đối với chuyện song hi lâm môn của hai tỷ muội Chân Bảo Quỳnh và Chân Bảo Lộ thì càng khen nhiều hơn.

Chân Bảo Chương nhìn thấy, trong lòng không thoải mái, buông xuống chén đĩa nói là thân mình không khỏe.

Lão thái thái vốn đang cười dịu dàng, nhìn Chân Bảo Chương như vậy, chỉ cảm thấy Chân Bảo Chương cậy sủng sinh kiêu càng không quy củ, lập tức thu lại nụ cười, nói: “Vậy sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Mà Chân Bảo Nguyệt đang ngồi ăn cơm bát bửu chính là người đơn thuần, chớp chớp mắt to long lanh, vội hỏi: “Tam tỷ tỷ không khỏe chỗ nào, có cần phải mời đại phu nhìn thử xem không?”

Tiết thị nhìn khuê nữ mình như vậy, quả thực đau đầu, nhẹ quát nàng một tiếng, mới thấp giọng nói: “Đêm ba mươi mà gọi đại phu, đây không phải muốn xui xẻo a.”

Nếu đổi lại mọi ngày, nơi nào lão thái thái sẽ cho Chân Bảo Chương sắc mặt tốt? Hiện nay còn không quá nửa tháng thì nàng sẽ đi Tĩnh Vương phủ, không tiện trách phạt nàng ta, chỉ tùy nàng ta lần qua lần lại, dù sao cũng không lần ra được trò gian gì.

Chân Bảo Chương cứ vậy rời tiệc đi ra ngoài.

Chân Bảo Nguyệt chứng kiến bộ dáng ốm yếu của Chân Bảo Chương, có chút bận tâm, nhưng thấy mẫu thân nhà mình hung hăng trừng mắt, cũng không dám nói nữa.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, Chân Bảo Lộ đứng giữa hai đệ đệ, mỗi người lần lượt được cho một bao tiền mừng tuổi. Vinh nhi ôm tiền lì xì trong bàn tay nhỏ mập mập, mắt to chớp nhanh, nhìn ngó Chân Bảo Lộ cùng Thượng nhi, lúc này mới nhìn qua bao lì xì trong tay Chân Bảo Quỳnh, lập tức reo to nói: “Đại tỷ là nhiều nhất.”

Trong mắt Vinh nhi thật là hâm mộ.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn hấn một cái, nói: “Người còn nhỏ, nên cho ít nhất.”

Vinh nhi cố bĩu môi, có chút không phục, nhưng lại cảm thấy tỷ tỷ nói vô cùng có lý, gật gật đầu ngốc ngếch nói: “Ừm, Vinh nhi bao nhỏ nhỏ là đủ rồi, cho tỷ tỷ bao lớn đó.”

Lại không tham bạc. Chân Bảo Lộ cho béo đệ đệ một ánh mắt tán thưởng.

Nàng nhìn tỷ tỷ bên cạnh mình, đương nhiên biết vì sao bao lì xì của tỷ tỷ lớn nhất. Đây là lần cuối cùng tỷ tỷ qua lễ trừ tịch ở phủ Tề Quốc Công. Chân Bảo Lộ cúi đầu, nhìn tiền lì xì trong tay mình, thì nghĩ tới, bản thân nàng cũng không nhận được mấy năm nữa.

Trừ tịch náo nhiệt, bên ngoài pháo hoa nổ ầm ầm chưa hề chấm dứt. Chân Bảo Quỳnh tuổi lớn chừng chạc hơn, hiển nhiên không tiện đi theo các đệ đệ muội muội hồ nháo, Chân Bảo Lộ lại hoạt bát, và lại lúc trước bị bệnh phải nằm mấy ngày, hôm nay cao hứng, liền cùng hai đệ đệ đi ra viện đắp người tuyết và đốt pháo hoa.

Thường ngày Thượng nhi điếm đậm, hôm nay cũng rất nề tình đi đắp người tuyết.

Trên hành lang dài, Chân Bảo Chương và Chân Bảo Nguyệt lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Tiểu thư của phủ Tề Quốc Công từ nhỏ đã được dạy dục dề ít nói nhu thuận, không có một ai giống Chân Bảo Lộ tính tình thích đùa nghịch. Chân Bảo Nguyệt là cố ý đến gặp Chân Bảo Chương, nhìn nàng ta không có việc gì, hai người mới ra ngoài đi một chút, lúc này nghe được tiếng nói cười trong viện, trong lòng Chân Bảo Nguyệt cũng có chút xao động, nhưng miệng thì nói: “Nhìn Lục muội muội thử xem, có chỗ nào giống một cô nương đâu?”

Làm sao Chân Bảo Chương nghe không ra sự hâm mộ trong giọng nói của Chân Bảo Nguyệt, đừng nói là nàng ta, nàng cũng có chút hâm mộ. Có thể làm Trắc phi của Tĩnh Vương, xem như nàng mở mày mở mặt rồi, nhưng duyên phận giữa nàng và Tĩnh Vương, nói tới đúng là không về vang, chính nàng cũng xem thường bản thân mình.

Chân Bảo Chương không suy nghĩ thêm nữa, thẳng lưng, không nói gì.

Chân Bảo Nguyệt mắt to ngó ngó nàng, thấy sắc mặt Chân Bảo Chương không vui, phong quang nhất thân mình nàng ta vẫn còn chưa thoải mái, liền tận lực nói: “Tam tỷ tỷ, muội xem người được gả phong quang nhất trong phủ Tề Quốc Công chúng ta chính là tỷ rồi, muội nghe mọi người nói, ngày sau tám phần Tĩnh Vương có thể sẽ trở thành hoàng thượng, đến lúc đó tỷ là hoàng phi, ta chính là đường muội của hoàng phi, rất oai nha.”

Mặc dù Chân Bảo Nguyệt làm người hơi u mê, nhưng cũng biết lo lắng cho việc hôn sự của mình, mắt nhìn Chân Bảo Lộ nhỏ hơn nàng đã đánh thân rồi, trong lòng làm sao không nóng nảy? Nhưng loại sự tình này, tự cô nương nói đến rất ngược ngùng. Nàng cũng muốn gả cho người thật tốt, nếu tam đường tỷ Chân Bảo Chương trở thành hoàng phi, vậy thân phận của nàng cũng sẽ cao hơn một bậc.

Chân Bảo Chương nói: “Người yên tâm, chờ ta vào Tĩnh Vương phủ, nhất định sẽ nâng đỡ người.”

Chân Bảo Nguyệt liền cảm thấy tam đường tỷ là tốt nhất, ngoài miệng vẫn nói: “Không cần, Tam tỷ tỷ chăm sóc tốt bản thân mình là được rồi.” Trong lòng thì vô cùng hưởng thụ.

Chân Bảo Lộ ở trong sân, giống như cũng chú ý tới cái gì, quay đầu nhìn nhìn hành lang dài, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng của Chân Bảo Chương và Chân Bảo Nguyệt. Nàng quay đầu lại, không nhìn tới nữa, nghĩ Chân Bảo Chương sớm xuất giá cũng được, đỡ phải gây ra chuyện nữa.

Rồi sau đó Hương Hàn mặc váy bông vải xanh biếc đi tới, cúi người nói gì đó bên tai Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ nghe Hương Hàn nói, gương mặt hiện ra đồ ửng, ánh mắt lại mỉm cười, đầu mày cũng hiện lên sự vui vẻ.

Vinh nhi chính đang chống hông ngồi chồm hồm trên mặt đất vui đùa đắp tuyết ngược lên, tiếng nói trong vất gọi: “Nhị tỷ...”

Chân Bảo Lộ “Ơ” một tiếng, lòng bàn tay nhanh chóng bóc một nắm tuyết, nói với Vinh nhi: “Nhị tỷ có chút khát nước, trở về phòng uống nước.”

Vinh nhi dễ bị lừa, gật gật đầu rồi lại vội vàng tự chơi tiếp.

Chân Bảo Lộ nhìn dáng người mập mập của đệ đệ, hơi nghiêng đầu, nhìn qua Thượng nhi bên kia. Sang năm Thượng nhi bảy tuổi, bộ dáng lại như một người lớn, đối diện ánh mắt của Thượng nhi, Chân Bảo Lộ cũng có chút chột dạ, vội vàng đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Chân Bảo Lộ theo Hương Hàn đến hậu viện, đi ra cửa sau, quả thực thấy dưới đại thụ cách đó không xa buộc một con ngựa to màu nâu đậm.

Bên cạnh là nam nhân cao cao lớn lớn.

Hắn khoác áo choàng màu mực thêu cành trúc, cao lớn vững chãi, phong thần tuấn lãng.

Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn lên, thấy hấn cũng nhìn qua bên này. Gặp nàng đến rồi, thì đi nhanh tới.

Nàng không nghĩ hấn sẽ đến. Hiếm khi hôm nay đón giao thừa nên không cần ngủ sớm, nàng mới có thể vụng trộm chạy ra ngoài.

Nói tới thì, đây là lần đầu hai người gặp mặt sau khi bọn họ đính thân. Lúc trước vẫn là biểu huynh muội bình thường, giờ nhưng là hôn phu đứng đứng dần dần rồi. Chân Bảo Lộ cong cong môi, cố gắng rụt rè chút, thấy hấn đến gần, mới nhắc chân khề đá giày của hấn, nói: “Chàng tìm ta làm gì?”

Tiết Nhượng thường ngày tuấn mỹ, mặt mày ôn hòa. Chuẩn xác mà nói, sau khi chính thức đính thân, mỗi ngày hấn đều như gió xuân ấm áp. Giọng nói của hấn có chút trầm khàn, nói: “Muốn gặp nàng..”

Hấn nhìn nàng, ánh mắt như thế nào đều di chuyển không được. Tiểu cô nương còn chưa làm lễ cập kê, hôm nay chải búi tóc song kể, cài trâm vàng hoa hồ điệp khảm hồng bảo thạch, mặc áo váy màu hồng mới, nổi bật lên thân người xinh đẹp vô song của nàng.

Bất quá vẫn hỏi một câu, “Cả người khá hơn chút nào không?”

Chân Bảo Lộ cũng biết hấn là người không giỏi nói chuyện, chỉ cảm thấy hấn chất phác như vậy, cũng rất tốt.

Nàng ngừng đầu lên nhìn hấn, tiếng nói trong veo: “Đã tốt lắm rồi.”

Tiết Nhượng do dự một chút, mở miệng nói: “Vậy... chúng ta ngồi trò chuyện một lát chứ?”

Chân Bảo Lộ muốn cự tuyệt, nhưng hấn buổi tối khuya đến còn là từ cửa sau bên này, hiển nhiên không tốt dẫn hấn vào nhà. Nàng không trả lời, chỉ có đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn hấn, làm như muốn hỏi đi đâu ngồi một chút.

Tất nhiên Tiết Nhượng có chuẩn bị mà đến, hấn do dự một lúc, đưa tay ra gắt gao nắm chặt tay nàng.

Chân Bảo Lộ có chút bất ngờ, rõ ràng thấy hấn chủ động như vậy, trong lòng ngọt ngào, không rút tay về, mà đi theo hấn. Tay hấn dày rộng ấm áp, được hấn nắm thật ấm, cực kì kiên định.

Bên cạnh phủ Tề Quốc Công có một tòa nhà hoang phế, thật lâu còn không có người ở, Chân Bảo Lộ đi theo hấn vào, cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Tiết Nhượng quay đầu nhìn nàng một cái: “Có sợ không?”

Chân Bảo Lộ lẩm bẫm một câu: “Có gì đáng sợ chứ?”

Tiết Nhượng nói: “Vậy là tốt rồi.”

Tuy nói như vậy, nhưng biểu tình phảng phất có chút tiếc nuối. Chân Bảo Lộ là một cô nương thông tuệ, hiển nhiên nhìn ra được, nhin cười không được cười, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Nàng theo Tiết Nhượng đi vào, đêm giao thừa đẹp nhất chính là pháo hoa, nhưng muốn xem pháo hoa phải lên cao xem mới tốt. Tiết Nhượng tập võ, tự nhiên có thể dễ dàng lên mái tường, nhưng Chân Bảo Lộ là một cô nương, làm sao có năng lực đó?

Cuối cùng nàng nằm sấp trên lưng hấn, do hấn cõng nàng lên. Hấn cởi áo choàng trên người mình xuống lót phía dưới, lúc này hai người mới cùng ngồi xuống.

Khi còn bé Chân Bảo Lộ cũng nghịch ngợm, nhưng từ lúc trùng sinh tới nay, đây là lần đầu.

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, mặc váy áo bông vải màu xanh mới tinh, làn váy rũ xuống nhẹ nhàng, bao gọn đôi chân thon dài mảnh khảnh phát phơ một cái. Giao thừa không có trăng sáng, nhưng trên trời là từng hồi pháo hoa sáng rực, chiếu cả Hoàng Thành tựa như ban ngày. Tiết Nhượng cứ như vậy nhìn gò má của nàng, thấy nàng nghiêng đầu, lông mi tinh tế, làn da phấn nộn, cánh môi đỏ thắm, mái tóc đen nhẹ nhàng buông xuống, có thể ngửi được hương thơm... Bọn họ ngồi gần nhau như vậy. Tiết Nhượng cong cong môi, cảm giác trong lòng như bị thứ gì đó lấp đầy, ấm áp.

Bỗng nhiên Chân Bảo Lộ quay đầu, vừa lúc bắt quả tang hấn nhìn mình, đỏ mặt lẩm bẫm một câu: “Chàng nhìn ta làm gì?” Mặc dù biết hấn là vì thích nàng mới nhìn nàng. Nàng cười cười hỏi, “Hôm nay chàng đến liền chỉ muốn cùng ta ngồi trò chuyện một chút, không có chuyện khác sao?”

Tiết Nhượng không muốn nói đến sự kiện kia, ít nhất không muốn tại thời khắc tốt đẹp này nói đến. Hấn lấy ra một bao tiền lì xì từ trong áo, bỏ vào trong bàn tay của nàng.

Chân Bảo Lộ giật mình, tuy nói nàng thích tiền mừng tuổi, nhưng sợ là Tiết Nhượng không có nhiều tiền để dành. Vương thị làm đương gia, làm sao chịu cho Tiết Nhượng bạc xài chứ?

Chân Bảo Lộ có chút đau lòng, vội nói: “Ta không cần, chàng đừng đưa ta.”

Tiết Nhượng nắm tay nhỏ bé của nàng, lại nói: “Sớm muộn gì cũng đều là của nàng.”

Chân Bảo Lộ đỏ bừng mặt, cũng biết nam nhân hay sĩ diện, nàng đành nể mặt hấn, bằng không thì lần tới hấn lại không có dừng khi.

Nàng nghĩ nghĩ, mới gật đầu nói: “Vậy được, ta nhận trước.” Nàng nắm tiền lì xì trong tay, cảm thấy tiền lì xì nặng trĩu, một bao thật dày, chắc là không

ít đâu. Nàng thích bạc, nhưng cũng không phải là người tham tài, nghĩ thâm, số lượng bên trong này không phải ít, có thể thấy được hẳn coi trọng nàng. Tuy nói lúc trước hẳn đối với mình cũng rất tốt, hiện giờ lại cảm thấy, sau khi đính hôn, hẳn đối nàng càng tốt.

Trong lòng Chân Bảo Lộ than: Đãi ngộ của biểu muội và vị hôn thê tôi cùng là không giống nhau nha.

Tuy là nhận, nhưng ngoài miệng vẫn phải nói mấy câu, Chân Bảo Lộ cúi đầu nói: “Lần sau đừng như vậy, nếu muốn đưa, thì hãy có ý tứ chút, ta không thiếu bạc đâu.”

Tiết Nhượng nhìn nàng như vậy, chỉ cảm thấy hai người bọn họ đã đính thân, nàng nhất định sẽ là thê tử hiền lành. Thê tử. Trong lòng Tiết Nhượng lẩm nhẩm đọc một lần, lại nhìn mặt nàng, nhân tiện nói: “Ta sẽ cố gắng cho nàng trải qua cuộc sống như nàng mong muốn...” Hẳn biết nàng thích xiêm y và trang sức xinh đẹp, hẳn cũng hiểu được, tiểu cô nương nên như vậy. Nếu nam nhân không có cách nào để cho cô nương mình thích có được cuộc sống mà nàng muốn, đó chính là làm người ta chịu ủy khuất.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn hẳn, nói: “Chàng không cần cố gắng lắm đâu.” Chỉ cần có lòng cầu tiến, hơi chút cố gắng thôi là được rồi. Đời này vốn là nàng may mắn có được, nàng rất dễ dàng biết đủ.

Tiết Nhượng biết nghe lời phải, mọi chuyện đều đáp ứng, rồi sau đó mới nói đến chuyện của Từ Thừa Lăng ngày ấy.

Chân Bảo Lộ cảm thấy mình có chút oan uổng, nàng không nói đến vị Chu biểu muội nhìn chăm chăm bên cạnh hẳn. Trái lại hẳn tính sổ với nàng trước. Vốn là nàng trong sáng vô tư, suy cho cùng nàng cùng Từ Thừa Lăng, đời này là đời này, đời trước là đời trước, nàng cùng hẳn thanh thanh bạch bạch.

Chân Bảo Lộ nói: “Ngày ấy Từ biểu ca đích xác tới tìm ta, nhưng hẳn tới tìm ta, ta cũng không thể không gặp. Ta không dối gạt chàng, Từ biểu ca đích xác nói yêu thích ta, mà ta đã sớm rõ ràng cự tuyệt hẳn rồi...” Nàng cúi mặt, tâm tình vốn đang vui vẻ bỗng như trở nên hơi nặng nề, khe khẽ nói, “Ta cùng hẳn một chút việc gì cũng đều không có.”

Tiết Nhượng vội nói: “Là ta không tốt không nên nói đến việc đó.”

Nàng cũng biết, hẳn là nam nhân, luôn luôn để ý điểm ấy, ngược lại là bản thân nàng không thoải mái. Nàng thích hẳn ghen ghét, điều này nói rõ hẳn để tâm đến nàng. Nhưng ghen ghét cũng có mức độ, không thể ảnh hưởng tới tín nhiệm giữa hai người. Hiện nay hai người bọn họ bắt quá mới vừa đính thân, nếu là thành hôn, chuyện tình ghen ghét này nhất định là tránh không khỏi, giữa phu thê cũng không thể có ngăn cách.

Nàng chân thành nói: “Ta đã đáp ứng gã cho chàng, là thành ý thật tình, sẽ không còn muốn người khác.”

Tiết Nhượng cầm tay nàng, mặt mày nhiễm cười, trầm giọng nói: “Ừm, về sau ta sẽ không đề cập tới nữa.”

Hắn nghe lời, nàng hài lòng mỉm cười, nghiêng đầu nói: “Vừa phải vừa mức...Chàng có chừng có mực là được.”

Hắn nói tốt, nhưng ánh mắt có chút si ngốc, kinh ngạc nhìn mặt nàng. Phía sau nàng là pháo hoa nổ rộ, hai mắt của nàng sáng rực, đáy mắt yên tĩnh ánh lên ánh ngược của hẳn...

Cổ họng Tiết Nhượng giật giật, trong lòng có chút ngứa, rồi sau đó mới lẳng lặng dời mắt đi, hít một hơi thật sâu, tiếp tục xem pháo hoa.

Chân Bảo Lộ mấp máy môi, phát giác bên tai hẳn hơi hơi ửng hồng, vụng trộm cười trong lòng, rồi sau đó vươn tay ra, từng chút từng chút, từ từ, từ từ đưa tới.

Đầu ngón tay trắng nõn khẽ đụng một cái lên mu bàn tay hẳn.

“Này...”

Nàng gọi hẳn.

Tiết Nhượng giống như còn đang suy nghĩ, nghĩ tới có chút xuất thần, thân mình run nhẹ lên, rồi sau đó quay đầu đối diện với ánh mắt xinh đẹp của nàng, dò hỏi: “Tiểu Lộ?”

Chân Bảo Lộ khẽ mỉm cười nhìn hẳn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chỗ cổ áo lộ ra cái cổ trắng nõn cân xứng.

Hai má nàng phẫn nộ, mắt to đen lúng liếng nhìn hẳn, nhỏ giọng hỏi: “Đại Biểu Ca...”

“Hả?”

“...Chàng muốn hôn ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Chân Bảo Lộ nói xong liền hối hận, lại thấy bộ dáng Tiết Nhượng ngu ngơ, càng thấy tức cười, mây hồng đầy trời, mát to long lanh hung hăng trợn lên nhìn hắn: “Không muốn thì thôi.”

Giương mặt nàng nóng đến ứng đỏ, cuối cùng vẫn then thùng, làm bộ muốn đứng dậy đi xuống. Lúc này Tiết Nhượng mới phản ứng được, một phen nắm lấy tay nàng. Chân Bảo Lộ không nhìn hắn, cúi đầu liếc mắt nhìn bàn tay to của hắn đang nắm tay mình, khe khẽ nói, “Ta phải trở về rồi.”

Tiết Nhượng nói: “Ta đưa nàng.”

Chân Bảo Lộ khẽ ừ, nhưng không quan tâm tới hắn. Tường hơi cao, hắn đứng dậy đỡ nàng, chuẩn bị cõng nàng xuống. Bất quá lúc này Chân Bảo Lộ lại không để cho hắn cõng, giận dỗi nói: “Tự ta có thể xuống.”

Mi mảy Tiết Nhượng hàm chứa ý cười ôn hòa, buông tay nàng ra, tự mình dễ dàng nhảy xuống, rồi sau đó đứng phía dưới, ngửa đầu nhìn nàng.

Trong lòng Chân Bảo Lộ càng thêm buồn bực, thầm nghĩ: Hắn nghe lời như vậy làm gì? Cũng không phải Chân Bảo Lộ không có cách xuống, chỉ là nếu muốn xuống, tư thế kia khó tránh khỏi bất nhã. Nàng là một cô nương, tự mình làm cũng không thêm để ý những thứ này, nhưng nàng không muốn ngay trước mặt Tiết Nhượng xuống một cách chật vật như vậy.

Chân Bảo Lộ cực kỳ buồn bực, thì thấy nam tử tuấn mỹ phía dưới dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, từ từ dang hai tay ra.

Hiển nhiên nàng biết.

Chân Bảo Lộ e sợ đứng ở đầu tường, nếu mới vừa rồi có một chút nhỏ nhỏ bất mãn, lúc này cúi đầu nhìn hắn, thấy hắn giang cánh tay về phía nàng, không vui trong lòng lập tức tiêu tán. Coi như hắn còn chưa ngốc lắm. Nàng mấp máy môi, khoe miệng thoáng nhếch lên, cũng không lèo nhèo nữa, nhấc váy lên nhẹ răng cười, đáng người nhẹ nhàng nhảy xuống.

Cánh tay mạnh mẽ vững vàng đón nàng, gắt gao ôm vào trong ngực.

Ngay cả một chút sợ hãi Chân Bảo Lộ đều không có, bởi vì nàng biết hắn nhất định sẽ tiếp được nàng. Nàng vòng quanh cổ hắn, nghe hơi thở đều đều của hắn, mới vươn đầu ngón tay chọc chọc ngực hắn, nhắc nhở: “Chàng nhanh thả ta xuống.”

Người này, ôm nghiêm rồi.

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn nàng, ngoại trừ cười ngây ngô vẫn lại là cười ngây ngô. Hắn nghĩ tới lúc này nàng đứng ở mái tường cao cao, váy áo tung bay, phía sau là pháo hoa sáng rực, tiểu cô nương duyên dáng mảnh khảnh, mặt mày như hoa đào, xinh đẹp đến không thể tả.

Điều này làm cho hắn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cũng đứng trước mặt hắn như vậy, xinh đẹp, mặt mày linh động, giống như tiên tử hạ trần.

Tiết Nhượng đặt nàng xuống, Chân Bảo Lộ đứng vững, cúi đầu sửa sang lại làn váy, chuẩn bị đi trở về.

Nàng phát giác Tiết Nhượng vẫn không nói gì, lúc này mới hoài nghi nhử mảy, ngẩng mặt lên nhìn hắn. Nào biết nàng mới vừa ngẩng đầu, hơi thở của nam nhân đột nhiên tới gần, ngay sau đó cánh tay mới vừa rồi ôn định nàng, liền dùng lực ôm bờ eo nàng, đem nàng vào lòng. Khuôn mặt nam nhân không có dấu hiệu nào cứ như vậy phủ xuống, môi mông roi trên bờ môi của nàng, khẽ ngậm chặt, mút vào thật mạnh.

Cả người Chân Bảo Lộ run rẩy, chợt nhớ tới tại phủ An Quốc Công ngày ấy, khi đó trong lòng nàng tất cả đều là xấu hổ giận dữ và kinh hoàng, mà hiện giờ...

Chân Bảo Lộ lặng lẽ mở to mắt, nhìn gương mặt kè sát. Hắn rất nghiêm túc hôn nàng, lông mi thật dài rũ xuống, khẽ chạm vào mặt nàng. Trong lòng nàng vô cùng khâm trọng, hai tay chống đỡ trước ngực hắn, từ từ, bất tri bất giác bỏ xuống, không tự chủ ôm lấy vòng eo hẹp gầy của hắn, sống lưng rộng lớn, như là dây leo mềm mại, gắt gao dựa vào hắn.

Pháo hoa bên ngoài tường vẫn còn tiếp tục, thanh âm hải tử trên đường vô cùng náo nhiệt đều nghe được rõ ràng, bên trong tường nhưng lại im lặng, nồng tình mật ý, tươi đẹp phảng phất giống như ngày xuân. Hai người ôm nhau gắt gao có thể nghe được tiếng tim đập thật rõ ràng, hô hấp dồn dập ầm ập đan xen vào nhau, chặt chẽ không rời.

Tiết Nhượng từ từ buông nàng ra, cúi đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương trong lồng đỏ hồng, cánh môi đỏ thắm ướt át.

Nhìn đôi mắt đẹp dễ ngập nước khiến người rung động kia, hô hấp của Tiết Nhượng bị kiềm hãm, giọng nói khàn khàn: “Ta vẫn luôn rất muốn.”

Chân Bảo Lộ mím môi cười cười, chỉ cảm thấy cặp mắt của người nam nhân trước mặt này lóe sáng, như một nam nhân lần đầu biết yêu, nơi nào còn có bộ dáng trầm ổn nội liễm của ngày thường? Đều là bởi vì nàng a. Trong lòng Chân Bảo Lộ tự hào, thích nhìn trong mắt hắn chỉ có hình bóng nàng.

Nàng nhỏ giọng hỏi hắn: “Chàng có hôn qua cô nương nào khác không?”

Tiết Nhượng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng, đáp: “Không có.”

Chân Bảo Lộ rất hài lòng với đáp án này, nói: “Về sau cũng không cho.” Nàng cũng có thể cảm giác được, hấn vừa gấp gấp lại vừa dè dặt, bộ dáng vụng về như vậy, hiển nhiên không thể nào là người lão luyện. Nhưng nghe hấn chính miệng trả lời, trong lòng nàng càng vui vẻ.

Tiết Nhượng cười cười, nói được, rồi sau đó khẽ cầm hai tay của nàng, đặt lên bên môi hôn.

.

Chân Bảo Lộ đỏ mặt từ cửa sau đi vào, đuôi lông mày hàm chứa nhẹ nhàng xuân sắc, bộ dáng như một nụ tình chớm nở, sợ là người mù cũng nhìn ra được. Nhìn thấy Hương Hân đứng ở đằng kia, Chân Bảo Lộ có chút xấu hổ, không dám nhìn nàng ta, chỉ vội vàng trở về.

Trở về phòng, Chân Bảo Lộ mới tới ngồi trước gương kiểm tra một lần, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ửng sáng phản chiếu trong gương, đỏ bừng, quả thực so với bôi son còn xinh đẹp hơn. Nàng giờ tay sờ sờ bờ môi mình, vốn là bên trên có thoa một lớp son mỏng nhàn nhạt, có mùi trái cây ngọt ngào, hiện giờ đã không còn nữa, lộ ra màu sắc tự nhiên của đôi môi.

Nàng bụm mặt xấu hổ, nghĩ tới bộ dáng Tiết Nhượng mới vừa rồi khi hôn nàng, đến bây giờ còn chưa tỉnh táo.

Nàng ngây ngô cười, rồi sau đó mới nghĩ tới điều gì, đem tiền lì xì lúc này Tiết Nhượng cho nàng ra. Nàng sờ sờ, thật dày đấy, chắc bên trong có không ít ngân phiếu. Liên đi tới bên giường ngồi xuống, nằm sấp trên giường mở tiền mừng tuổi Tiết Nhượng cho nàng ra.

Không coi không biết, nhìn thấy quả nhiên là giạt mình! Ngân phiếu bên trong này có giá trị là một ngàn lượng.. Chân Bảo Lộ lại đếm, thậm chí có đến 88 tấm.

Đó là...

Gần 9 vạn 2 hai ngàn phiếu, cứ như vậy mà tùy tiện tiền cho nàng.

Chân Bảo Lộ mở to hai mắt, trong lòng khản trương như sắp nhảy ra ngoài, cho dù phụ thân sủng nàng, tiền mừng tuổi cũng không sẽ cho nhiều như vậy, mà Tiết Nhượng lại..

Chân Bảo Lộ nhú mày, cảm thấy nam nhân thật đúng là nam nhân, nửa điểm cũng không hiểu được công việc quản gia, nhưng rõ ràng, với nàng hấn mới tốt như vậy. Chân Bảo Lộ lo lắng trùng trùng sắp xếp ngân phiếu lại thật tốt rồi cất đi, trong lòng không yên. Nàng không biết Tiết Nhượng lấy những thứ ngân phiếu này ở đâu, lo lắng hấn làm những chuyện hồ đồ như tham ô hay nhận hối lộ gì đó.

Suy cho cùng hấn còn trẻ tuổi, ngộ nhớ làm sai...

Chân Bảo Lộ càng nghĩ càng lo lắng, thầm nghĩ: Nàng phải tìm thời gian cùng hấn nói chuyện thật tốt mới được. Còn nhiều ngân phiếu như vậy, vô luận như thế nào nàng cũng không thể nhận.

.

Một năm qua đi, Chân Bảo Lộ liền 14 tuổi, đến tháng ba sẽ tổ chức lễ trăm cài liền chính thức trưởng thành, vậy nghĩa là có thể xuất giá sinh con rồi. Bất quá việc học và bài tập của Chân Bảo Lộ tại trường nữ học còn chưa hoàn thành, mặc dù tuổi Tiết Nhượng lớn chút, nhưng lúc trước người hai nhà đã thương lượng xong, đến khi Chân Bảo Lộ kết thúc việc học mới thành thân, phủ An Quốc Công chờ nôi.

Mùng hai, Chân Bảo Lộ theo phụ mẫu đến phủ Trường Trữ Hầu nhà mẹ đẻ của Từ thị. Trường Trữ Hầu đối với người cháu ngoại Chân Bảo Lộ hiển nhiên rất yêu thương, mà trong lòng Trang thị thì không thích, trên mặt cũng chỉ có thể cười nhẹ.

Nhưng Từ Tú Tâm liền bất đồng. Nàng ta thấy Chân Bảo Lộ liền cúi mặt, sau cùng là Từ Cẩm Tâm kêu nàng ta đi an ủi một lúc.

Ra hành lang, Từ Tú Tâm mặc một thân áo váy màu hồng thêu hoa hải đường nhưng đôi mắt đỏ đỏ, gương mặt xinh đẹp đáng yêu, khóc sụt sùi nói: “Tỷ nói Chân Bảo Lộ có lương tâm hay không? Đại ca đối với nàng tốt như vậy, nửa câu quan tâm nàng đều không có. Ngày ấy đại ca trở về từ phủ Tề Quốc Công là thành cái dạng kia, vốn là gần sang năm mới, nên vô cùng náo nhiệt, nhưng hấn lại nằm ở trên giường dưỡng bệnh...” Từ Tú Tâm càng nói càng tức.

Từ Cẩm Tâm biết chuyện bên trong, cầm khăn lau nước mắt cho muội muội, nói: “Nhìn muội xem, chuyện này sao có thể trách Tiểu Lộ được chứ?”

Từ Tú Tâm hừ lạnh nói: “Không trách nàng thì trách ai? Cũng không hiểu được ngày ấy nàng nói gì với đại ca, lại hại đại ca thành như vậy...” Từ Tú Tâm cắn chặt môi, đem tất cả toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ đứng dưới cây mai, nhìn hai tỷ muội dần dần đi xa, lúc này mới trầm mặt.

Khó trách hôm nay nàng không thấy Từ Thừa Lăng. Nàng còn tưởng rằng hấn vì chuyện tình lần trước nên xấu hổ, không ngờ hấn vậy mà sinh bệnh. Trong ấn tượng của Chân Bảo Lộ, tuy rằng Từ Thừa Lăng hào hoa phong nhã, đáng người gầy nhưng không tệ, rất ít sinh bệnh.

Hương Đào cũng nghe được lời nói của Từ Tú Tâm, lại thấy tiểu thư nhà mình không cười, vội vàng bao che khuyết điểm nói: “Từ công tử sinh bệnh, chuyện này sao có thể tính đến trên đầu tiểu thư? Biểu cô nương cũng quá đáng rồi.”

Chân Bảo Lộ nghĩ thầm, Từ Thừa Lăng sinh bệnh, nếu muốn truy cứu chuyện này, ít nhiều gì cũng có chút liên quan tới nàng. Trong lòng nàng mặc dù có hơi áy náy, nhưng nếu lặp lại một lần nữa, khẳng định nàng vẫn sẽ làm như vậy. Nàng không có gì hay, cũng không có đáng để hấn thích, sau khi hấn khỏi bệnh, sẽ nghĩ thông suốt thôi. Loại chuyện này nên dứt khoát rõ ràng.

Bất quá điều này làm cho Chân Bảo Lộ biết rõ, ngày sau ở phủ Trường Trữ Hầu, nàng có thể không cần đến nên tận lực không đến.

Cả nhà Chân Như Tùng, dùng bữa trưa tại Trường Trữ Hầu, rồi lên xe ngựa về phủ.

Trên lầu sách cao nhất của phủ Trường Trữ Hầu, Từ Thừa Lăng mặc áo vải màu xanh khoác áo choàng thật dày đứng ở nơi đó.

Quý công tử nổi danh khắp Hoàng Thành, nhưng sắc mặt hiện giờ vàng như nến, hai mắt vô thần, vẻ mặt thần sắc mang bệnh. Hấn mi thanh mục sáng, lẳng lặng nhìn xe ngựa phủ Tề Quốc Công càng đi càng xa.

Bên cạnh một thiếu niên có bộ dáng lạnh lợi diện mạo lịch sự chính là gã sai vặt của Từ Thừa Lăng, tên Song Thụy.

Hấn nhìn công tử nhà mình có ý xuống giường muốn tới nơi này, vốn là không hiểu chuyện gì, hiện giờ thấy xe ngựa phủ Tề Quốc Công, làm sao còn không rõ ràng?

Trong lòng Song Thụy than công tử thật si tình, nhưng Chân Lục cô nương đã đính hôn, liền nói: “Đại công tử, thân mình người còn chưa khỏe, ở đây gió lớn, tốt hơn nên theo tiểu nhân đi xuống đi.”

Từ Thừa Lăng ngoảnh mặt làm ngơ, dáng người cao gầy đứng ở đó, run rẩy trong gió lạnh, thẳng tắp lại quạt cuồng.

.

Qua hết năm, phủ Tề Quốc Công liền muốn chuẩn bị chuyện xuất giá cho Chân Bảo Chương cùng Chân Bảo Quỳnh. Thời gian hai tiểu thư xuất giá gần nhau, đương nhiên muốn chuẩn bị nhiều hơn. Chân Bảo Lộ còn chưa thoát ra khỏi không khí ăn tết náo nhiệt vui mừng, thấy Từ thị nói với tỷ tỷ chuyện sau khi gả đi, liền cảm thấy thương cảm.

Chân Bảo Lộ cũng không tiện đi quấy rầy, chỉ chơi cùng hai đệ đệ.

Mùng tám, tiểu cô nương Giang Mi của Giang phủ thuận đường tới phủ Tề Quốc Công, tìm Thượng nhi và Vinh nhi chơi cùng. Tiểu cô nương qua năm mới tròn năm tuổi, chải kiểu tóc trái đào cài trâm hoa, áo váy màu đỏ làm nổi bật tiểu cô nương phấn nộn. Tiểu Giang Mi vừa đến, Thượng nhi và Vinh nhi liền theo sát chạy tới chơi cùng nàng. Hiện giờ Chân Bảo Lộ mới phát giác được, tính cách hai đệ đệ cũng không phải hoàn toàn bất đồng, ít nhất với điều này thì không khác nhau.

Chân Bảo Lộ rành rồi, có ý đi Thọ Ân Đường thăm lão thái thái, mới vừa đi tới bên ngoài, thì nghe tiếng Nhị thẩm khóc sụt sùi, còn có tiếng lão thái thái quát lớn.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng đứng bên ngoài, thức thời rời đi.

Đến tối, Chân Bảo Lộ theo mẫu thân đi nói chuyện phiếm với Tam thẩm mới biết chuyện gì xảy ra. Tiết thị cười cười nói: “Xem nhị tẩu đi, chẳng qua Chương nhi vào cửa làm thiếp thôi, nàng ta lại có thể tỏ vẻ như vậy? Cả chuyện xuất giá cũng đòi so với Quỳnh nhi, hiện tại còn hay, Tĩnh Vương lập tức liền sẽ đi ra biên quan...”

Chân Bảo Lộ đang ngồi ở một bên ăn điểm tâm, nghe Tiết thị nói, vội vàng giương mắt hỏi: “Vay việc hôn sự của Tam tỷ tỷ làm sao bây giờ?”

Tiết thị nhìn nàng một cái, nói: “Còn có thể làm sao? Mấy ngày nữa Tĩnh Vương sẽ xuất phát, nơi nào có thời gian cưới nàng, chỉ có thể sai một cái kiện nhỏ nâng nàng ta qua thôi, còn phải thay Tĩnh Vương sửa soạn hành lý, dù sao cũng chỉ là một thiếp thất, đòi phô trương gì nữa chứ.”

Chân Bảo Lộ nghe xong, bưng tỉnh hiểu ra, thầm nghĩ khó trách Nhị thẩm khóc sụt sùi. Chân Bảo Chương là hòn ngọc quý trên tay của bà, vốn đã nói rồi, mặc dù là Trắc phi, nên phô trương đều sẽ có. Hiện giờ thì ngược lại, chỉ có thể chuẩn bị vội vàng nâng người đi qua. Cô nương lập gia đình cả đời cứ như vậy thôi, đích thật là ủy khuất.

Chân Bảo Lộ không quan tâm chuyện của Chân Bảo Chương, chỉ tùy tiện hỏi một chút, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng cũng có chút ngột ngạt, phảng phất có sự tình gì muốn phát sinh.

Mà ngày kế, Chân Bảo Lộ lại nghe nói một sự kiện, Từ Thừa Lăng lập tức sẽ thành thân cùng Phúc An huyện chủ Thẩm Trầm Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Lại nói ở phủ Trường Trữ Hầu, Trang thị nhìn Từ Thừa Lãng trước mặt, nghiêm nghị quát lớn: “Thừa Lãng, làm sao con lại hồ đồ như vậy!”

Từ Thừa Lãng là một tài năng xuất sắc. Nam tử trẻ tuổi, lúc này mặc cẩm bào cổ tròn màu trúc xanh, búi tóc đen cài mũ bạch ngọc khảm hình trúc, mi thanh mục tú, phong thái thanh nhã. Dáng vẻ trưởng thành, thường ngày mặt mày nhu hòa, mang theo ý cười, khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp, không biết là người trong lòng của bao nhiêu cô nương ở Hoàng Thành.

Nhưng hiện nay mới bệnh nặng dậy, thân hình so với lúc trước suy nhược hơn, sắc mặt cũng gầy yếu. Đặc biệt là giữa lông mày, không còn sự ôn hòa, lại giống như trở nên chín chắn nội liễm chỉ qua một đêm.

Con trai như vậy, từng là hy vọng duy nhất của Trang thị.

Trang thị cảm thấy đứa con trai này mọi thứ đều tốt, chỉ là quá mềm lòng quá thiện tâm, đối với người nào cũng tốt. Mà người làm mẫu thân, thấy tính tình nhi tử đại biến, càng không không chế được nỗi đau lòng.

Trang thị cũng xem như là người quả quyết cứng cỏi, những năm gần đây, bầm bụng chịu phục tùng, trước mặt Từ lão thái thái làm một con dâu tốt, bây giờ biết được việc này, cũng nhìn không được nữa mà đỏ mắt, phút chốc rơi lệ nói: “Sớm biết như vậy, lúc trước ta nên thành toàn cho con...” Theo Trang thị, tùy tiện cưới vị cô nương nào, cũng thực tốt hơn nhiều so với Thẩm Trầm Ngư bị gậy chân lại còn hủy dung.

Tuy bà không vừa lòng Chân Bảo Lộ, nhưng không thể phủ nhận tiểu cô nương này lanh lợi thông tuệ, khiến người yêu thích, vài năm nay lại càng trở nên hiểu chuyện. Hai người cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, nếu đính thân, người hai nhà cũng thân càng thêm thân. Bà không cần chọn nữa.

Sắc mặt Từ Thừa Lãng có chút tái nhợt, mở miệng nói: “Mẫu thân, đây là con trai tự nguyện.”

Trang thị lại càng buồn bực, tức giận đến thở gấp, giọng run rẩy nói: “Mặc dù con tự nguyện, vì sao không thương lượng với phụ mẫu? Đây là việc hôn sự của con, Thẩm Trầm Ngư không phải người bình thường, sau khi kết hôn, đời này nàng đều sẽ là thê tử của con, ngày sau cho dù có hối hận cũng không kịp...”

Thân phận Thẩm Trầm Ngư tôn quý thì như thế nào, biến thành đáng về ấy, nơi nào còn có thể tìm được một phu quân ưng ý? Người khác tránh cũng không kịp, nhi tử ngọc của bà thì ngược lại, tự mình đưa đến cửa.

Sắc mặt Từ Thừa Lãng hơi biến, lúc sau con mắt rõ ràng, gằn từng chữ: “Mẫu thân, đây không phải điều người vẫn hy vọng sao?” Hắn mỉm cười, thái độ dụ ngoan nói, “Lúc trước con trai bất hiếu, khiến người tức giận. Hiện giờ con trai nghĩ thông rồi, đã 19 tuổi, là nên cưới vợ.”

Trang thị hối hận không kịp: “Đúng, là lỗi của ta...” Bà vội vàng tiến lên cầm tay Từ Thừa Lãng, gấp gấp nói, “Thừa dịp việc hôn sự còn chưa chính thức định ra, chúng ta nghĩ biện pháp đi, hả?”

Từ Thừa Lãng nói: “Mẫu thân, mối hôn sự này con trai đã tự mình tới cửa cầu, Tấn Dương trưởng công chúa vốn thương thức con, nhìn thấy con thành tâm như vậy, lập tức đem Phúc An huyện chủ gả cho con...” Hắn nhìn Trang thị, giọng điệu bình tĩnh tiếp tục nói, “Xưa nay Tấn Dương trưởng công chúa yêu thương Phúc An huyện chủ, sau khi bà đồng ý, đã nói muốn để hoàng thượng tự mình hạ chỉ tứ hôn. Mẫu thân, rốt cục con trai sắp thành thân, người nên vui mới đúng.”

Dừng một chút, lại nói: “Lúc này thánh chỉ phải nhanh đến rồi.”

Giọng nói rõ ràng của Từ Thừa Lãng vừa mới chấm dứt, nha hoàn Minh Châu bên người Trang thị liền thở hồng hộc chạy vào: “Phu nhân, phu nhân... Hầu Gia bảo người cùng Đại công tử đến tiền viện tiếp chỉ.”

Trang thị vừa nghe, trong lòng nguội lạnh hơn nửa.

Bà lão đảo ngồi trên ghế bành, sắc mặt trắng bệch khe khẽ nói: “Xong rồi xong rồi, lần này thật sự hết rồi...”

.

Phủ Trường công chúa, phòng trong Trầm Hương viện, Thẩm Trầm Ngư mặc áo ngủ ngồi trên giường, rèm che buông xuống, phía trên thêu hoa nở phú quý tinh xảo, trên người nàng đắp chăn gấm nguyệt hoa. Tất cả vật trang trí trong phòng đều vô giá, không biết là khuê phòng mơ ước của biết bao cô nương. Nhưng hôm nay...

Thẩm Trầm Ngư run rẩy sờ gương mặt của mình, vết thương đã kéo mào tóc ra, làn da vốn trắng mịn, hiện giờ sờ lên thô ráp...

Lúc Tấn Dương trưởng công chúa tiến vào, liền thấy cảnh tượng đó. Thường ngày Tấn Dương trưởng công chúa cũng không tính xinh đẹp, nhưng tới cùng là hoàng gia xuất thân, quần áo vô cùng đơn giản, cũng hiển lộ ra khí phái toàn thân. Bà đi tới ngồi xuống, cầm tay của nữ nhi, vô vẻ nói: “Con yên tâm, mẫu thân sẽ tìm cách chữa lành cho con.”

Cảm xúc của Thẩm Trầm Ngư đã bình phục rất nhiều, không giống mới ra xảy ra chuyện đòi chết đòi sống. Nàng lẳng lặng nhìn mẫu thân, hỏi: “Mẫu thân, bọn họ nói, có thật không? Từ công tử hấn...”

Nói đến Từ Thừa Lãng, Tấn Dương trưởng công chúa liền lộ ra tươi cười, bà nói: “Mẫu thân xác thực không có nhìn lầm Từ Thừa Lãng, là người trọng tình. Trong lòng con thích Từ Thừa Lãng thật lâu, hiện giờ hẳn có thể chủ động cầu hôn, mẫu thân giao con cho hẳn, cũng yên lòng.”

Thẩm Trầm Ngư không nói gì.

Nàng nhớ tới ngày ấy ở phía sau núi tại trường nữ học, nàng đứng từ xa, nhìn Từ Thừa Lãng nói chuyện với Chân Bảo Lộ. Nàng vẫn cho là, cho dù Từ Thừa Lãng tốt với Chân Bảo Lộ, cũng bắt quá xem nàng ta như biểu muội, lại không nghĩ rằng, hẳn muốn cưới nàng ta. Mặc dù khi đó nàng có ý với Tiết Nhượng, nhưng suy cho cùng không bỏ được Từ Thừa Lãng, đương nhiên là không chấp nhận Từ Thừa Lãng bày tỏ tình cảm với Chân Bảo Lộ. Về lần săn bắn, nàng mới nghĩ biện pháp đưa Chân Bảo Lộ vào chỗ chết, không ngờ nàng ta là mạng lớn như vậy...

Thật ra nàng không nghĩ tới, báo ứng tới nhanh như vậy.

Thẩm Trầm Ngư kỷ lưỡng nhớ tới tình cảnh mấy năm nay cùng với Từ Thừa Lãng.

Trong mắt của nàng, hẳn là người ôn nhuận như ngọc hiểu biết đủ loại thi thư, từ nhỏ đã là một quân tử, cho nên mới dưới tình huống như vậy mà cầu thủ nàng sao? Dù sao người ở Hoàng Thành đều biết, hai người bọn họ là một đôi, nhưng chưa định ra, nếu ở trong lúc mấu chốt này hẳn cưới người khác, chỉ sợ cũng thành một người bội bạc.

Nếu đổi lại trước kia, tính tình Thẩm Trầm Ngư tâm cao khí ngạo, làm sao cho phép trong lòng Từ Thừa Lãng đã có người khác còn muốn cưới nàng? Hiện giờ xem ra, Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng đã đính thân, Từ công tử cũng là người đáng thương.

Làm khó hẳn đến bây giờ còn nhớ đến nàng.

Tấn Dương trưởng công chúa nói: “Trầm Ngư, tuy là thân phận con tôn quý, nhưng ngày sau nếu gả qua đi, mẹ không tiện dùng thân phận đè nặng bọn họ, dù Từ Thừa Lãng không một lòng si mê con, con cũng phải kiềm chế tâm tính, ngày sau cùng hẳn sống cho tốt, biết chưa?”

Thẩm Trầm Ngư nói: “Nữ nhi biết.”

Lúc này Tấn Dương trưởng công chúa mới mỉm cười.

Từ lúc nữ nhi gặp chuyện không may, tâm trạng đã lâu không bình tĩnh như vậy rồi. Nghĩ tới cảnh tượng đổ máu ngày đó, Tấn Dương trưởng công chúa liền hải hùng khiếp vía. Lúc này tuy là tai họa, nhưng ít nhất còn có thể thấy được chân tình, nữ nhi này của nàng có thể gả cho Từ Thừa Lãng, coi như là giải quyết xong một sự lo lắng trong lòng bà.

.

Tuy rằng Chân Bảo Lộ lấy làm tiếc việc Từ Thừa Lãng không tránh được số mệnh phải cưới Thẩm Trầm Ngư, thật ra tính tế nghĩ lại, duyên phận giữa hai người bọn họ cùng Chân Bảo Chương và Tĩnh Vương cũng giống như nhau, lòng vòng đạo quanh không ngờ vẫn là thành đôi. Nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ liền nhịn không được nhớ tới đời trước của Tiết Nhượng.

Đời trước nàng không lập gia đình, còn Tiết Nhượng thì sao? Hẳn có thành thân không? Chân Bảo Lộ cảm thấy bản thân mình hồ đồ rồi, đời trước nàng cũng không lui tới với Tiết Nhượng, hẳn không quen biết nàng, không thích nàng, đương nhiên sẽ lấy cô nương khác.

Tuy rằng trong lòng có chút cằn cào, hối hận đời trước vì sao nàng hoàn toàn không biết gì về Tiết Nhượng, nhưng may mắn nàng không biết. Bằng không nếu đời trước biết Tiết Nhượng cưới vị cô nương nào, trong lòng nàng sẽ không chấp nhận được sao? Mà loại chuyện này, nàng chỉ có thể tự mình khó chịu, không thể trách Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ ngồi một lúc, nhìn Hương Đào ló đầu vào, cười nhẹ hỏi: “Chuyện gì mà cao hứng như thế?”

Hương Đào hi hi cười đi tới, chớp chớp mắt to tròn, nói: “Tiểu thư, Tiết Đại công tử tới.”

Trên mặt Chân Bảo Lộ vui vẻ, nghĩ đến chuyện đêm giao thừa, bên tai lại nóng lên. Nàng ngấm trang sức hộp nữ trang, cầm một chuỗi vòng tay san hô, khe khẽ nói: “Hắn tới làm gì?”

Hương Đào nói: “Cái này nô tỳ không biết, chỉ là lúc này Tiết Đại công tử đang tản bộ nói chuyện trong sân cùng Quốc Công gia.”

Tiết Nhượng cùng phụ thân nàng?

Nếu là thường ngày, hiển nhiên Chân Bảo Lộ không cần lo lắng quan hệ giữa phụ thân và Tiết Nhượng, phụ thân của nàng rất thương thức Tiết Nhượng. Nhưng hiện nay không giống với lúc trước, Tiết Nhượng là con rể tương lai của ông, nhạc phụ càng nhìn con rể càng không vừa mắt. Chân Bảo Lộ chưa từng thấy phụ thân phát giận với nàng, nhưng từng thấy ông giáo huấn hai, sự uy nghiêm rất là dọa người đấy.

Chân Bảo Lộ bao che khuyết điểm, sợ phụ thân nhà mình sẽ làm khó xử Tiết Nhượng, liền đứng dậy chuẩn bị đi qua, lại nghĩ tới cái gì, ngồi trước gương lấy lược chải tóc.

Nàng nhìn cô nương trong gương, mặt mày như hoa phù dung, ánh mắt vừa to vừa sáng, cánh môi đỏ hồng làn da trắng mịn, chỗ nào cũng đẹp. Năm mới vui mừng, nàng mặc xiêm y màu sắc cũng tươi đẹp hơn, vốn là thêm một tuổi mới, đương nhiên mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, lại càng như dệt hoa trên gấm.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới hài lòng, lấy tiền mừng tuổi trong hộp nữ trang mà lần trước Tiết Nhượng cho nàng ra, nhắc vầy vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Tiền viện, Tiết Nhượng mặc cẩm bào màu xanh ngọc mới tinh, phong thần tuấn lãng, khí độ hào hoa phú quý.

Dáng người Chân Như Tùng cũng cao lớn, lúc tuổi còn trẻ là mỹ nam tử có tiếng ở Hoàng Thành, lúc này đứng trước mặt Tiết Nhượng, nếu so với hắn vẫn thấp hơn một chút.

Hai người tản bộ trong sân vắng, giống như cha vợ con rể.

Đến khi nghe xong lời Tiết Nhượng nói, mặt mày Chân Như Tùng giãn ra, nói: “Người trẻ tuổi vốn nên lang bạt một lần, người có ý tới cửa nói việc này, quả thật hiếm có.”

Vốn là Tiết Nhượng còn tính lấy lòng Chân Như Tùng, hiện giờ cứ chỉ lại càng cung kính.

Sau đó Chân Như Tùng lại nghĩ tới cái gì, dừng chân lại, nhìn Tiết Nhượng tuổi trẻ trước mặt.

Bỗng nhiên ông muốn hỏi chuyện tình của Phúc An huyện chủ ngày ấy - - chuyện đã xảy ra với khuê nữ bảo bối của ông tại biệt uyển, ông làm phụ thân tự nhiên để ở trong lòng, manh mối lưu lại mặc dù ít, nhưng mấy ngày qua vẫn có một ít manh mối. Chỉ là những thứ này cũng không thể hoàn toàn tổ cáo là Phúc An huyện chủ gây nên, thêm nữa lấy sự sùng ái của Tuyên Hòa để đối với Phúc An huyện chủ, tự nhiên sẽ thiên vị nàng ta, huống hồ ngày ấy Phúc An huyện chủ lại gặp phải tai bay vạ gió...

Trong lòng Chân Như Tùng nuốt không trôi con tức này, thời điểm này cũng chỉ có thể thâm than bản thân mình vô năng. Hiện giờ xem ra, việc ngoài ý muốn của Phúc An huyện chủ không có đơn giản như vậy, ông suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra là người phương nào gây nên, giờ đây thấy Tiết Nhượng, cảm giác tâm tư hắn suy nghĩ kín đáo, có lẽ là hắn thay nữ nhi báo thù...

Nhưng, làm sao có thể chứ?

Tiết Nhượng lợi hại như thế nào đi nữa, cũng bắt quá là một nam tử trẻ tuổi mới lớn, làm sao có thể bố trí Phúc An huyện chủ kim tôn ngọc quý có trọng binh bảo vệ được?

Tiết Nhượng thấy ông nhìn mình, hỏi dò: “Dượng?”

Chân Như Tùng cười cười, khoát tay áo nói: “Không có việc gì, chỉ là đang nghĩ một số chuyện.”

Tiết Nhượng thức thời không có hỏi tiếp, chỉ là ánh mắt nhìn thoáng qua, thấy tiểu cô nương xinh đẹp đang lẳng lặng đứng ở hành lang dài, ánh mắt liền nhu hòa.

Chân Như Tùng cũng nhìn thấy, gặp khuê nữ lúm đồng tiền như hoa, cảm giác trong lòng khó chịu, nhưng hiếm khi rộng lượng giọng tay vỗ vỗ đầu vai Tiết Nhượng, nói: “Người tự mình đi nói với nó đi.”

Tiết Nhượng nhìn theo Chân Như Tùng rời khỏi, lúc này mới xoay bước đi tới, kêu: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ nhìn dáng người hắn cao lớn một mình đứng trước mặt mình, vậy mà cảm thấy hình dạng này của hắn có chút ngớ ngẩn. Nàng cũng không ngại ngần, thoải mái hào phóng nói: “Ta có việc nói với chàng đây.”

Tiết Nhượng cười cười, nói: “Ta cũng thế.”

Đây coi như là... tâm ý tương thông sao?

Trong lòng Chân Bảo Lộ ngọt ngào, cùng hắn tìm chỗ ngồi xuống,, nghe hắn nói muốn theo Tĩnh Vương đi biên quan, chính là ba ngày sau, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Chân Bảo Lộ trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Vậy được, chàng phải chăm sóc tốt bản thân mình.”

Điều này cũng không có gì, chung quy nam nhân luôn có chuyện mình phải làm. Chân Bảo Lộ xem như hiểu được. Lần này chiến loạn bình định biên quan nàng cũng có là nghe qua, đều nói là Tuyên Hòa để muốn Tĩnh Vương khảo nghiệm một lần, nếu thuận lợi, như vậy Tĩnh Vương cách vị trí Thái tử

càng tiến thêm một bước. Đây là chuyện tốt, Tiết Nhượng có thể tham dự chuyện này, sau khi trở về cũng khó tránh khỏi được ngợi khen. Nàng nên ủng hộ hẳn.

Trái lại Tiết Nhượng không ngờ nàng hiểu chuyện như vậy, lẳng lặng nói: “Nàng yên tâm” Hắn nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng, ở khoảng cách gần, lông tơ mềm mại mờ mờ trên da nàng đều nhìn thấy rất rõ. Nàng dường được tốt như vậy, hẳn có năng lực, để nửa đời sau của nàng có thể tiếp tục trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng, cảm y ngọc thực như vậy. Không đúng, phải tốt hơn so với bây giờ.

Chân Bảo Lộ không thích ly biệt, hiện nay cũng không muốn nhắc lại việc này, chỉ đem tiền lì xì trong tay áo lấy ra, nhét vào tay Tiết Nhượng. Tiết Nhượng ngăn ra, hỏi: “Tiểu Lộ? Nàng làm gì vậy?”

Chân Bảo Lộ tròn mắt nhìn hắn: “Chàng còn nói. Nào có ai cho tiền lì xì như vậy?” Nói xong thì một bụng tức giận, đưa tay chọc chọc ngực hắn nói, “Chàng hãy thành thật khai báo, có phải đã làm chuyện xấu gì không? Hai ta đã đính thân, nếu chàng xảy ra chuyện, mặc dù ta chưa gả đi, cũng sẽ bị lỡ cả đời...” Nàng càng nói càng tức, chỉ sợ hắn làm ra chuyện hồ đồ gì.

Lúc này Tiết Nhượng mới hiểu, vội nắm tay nhỏ bé của nàng nói: “Tiểu Lộ, số bạc này đều được kiếm bằng cách chính đáng đấy.” Hắn nhìn mắt to ướt át của nàng, biết nàng chỉ là lo lắng, liền giải thích nói, “Lúc mẫu thân của ta đến phủ An Quốc Công, trong đồ hồi môn có vài cửa tiệm và điền trang. Tổ mẫu không giao cho Vương thị. Vài năm trước tổ mẫu còn tự mình xử lý, khi ta 16 tuổi, bà mới đưa tất cả cửa tiệm cho ta, vài năm nay chuyện buôn bán và thu hoạch đều không tệ.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới yên tâm, hỏi: “Thật sao?”

Tiết Nhượng gật đầu, nói: “Tất nhiên là thật. Bất quá phần lớn việc này ta không cần tự mình xử lý, đều do tổ mẫu chọn lựa an bài người làm, ta đều tin được. Nếu nàng vẫn chưa yên tâm, ta sẽ giao cho nàng quản, cho nàng tự mình xem qua, điều tra sổ sách, như thế nào?”

Chân Bảo Lộ thật xấu hổ.

Đây là đang nói gì chứ? Hai người bọn họ còn chưa thành thân đâu, làm sao nàng quản cửa tiệm của hắn được? Bất quá lời này khiến nàng thoải mái rất nhiều, sợ là tiểu cô nương đều như vậy, thích lời ngon tiếng ngọt, có đôi khi cũng không phải thật sự muốn cái gì, chỉ là muốn xem thành tâm của đối phương thôi.

Nàng nói lảm bảm: “Ta mới không cần.” Tuy nói như thế, nhưng nhiều bạc như vậy, thật là nhiều lắm, nàng không tiện nhận, nói: “Tự người giữ ngân phiếu đi.”

Tiết Nhượng không nhận, mà bỏ vào trong tay nàng một lần nữa, nói: “Tiểu Lộ, sau này tất cả đều là của nàng, lúc này hà tất phải lấy tới lấu lủi, nàng cứ giữ đi.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy, đại khái là tất cả tiền tích góp của Tiết Nhượng, nàng không nên cầm, nhưng thái độ hắn kiên định như vậy, cũng chỉ đành nhận lấy.

Nàng nắm một xấp thật dày, nói: “Xưa nay ta tiêu tiền như nước, cẩn thận ta đều xài hết đấy.”

Tiết Nhượng cười cười, rất vui nói: “Chính là cho nàng xài mà.”

Chân Bảo Lộ cười hân hoan, chưa thấy qua ai cho người ta tiền xài còn cao hứng như thế.

Nàng nhận lấy ngân phiếu, gương mặt phấn nộn nhuộm ý cười, nghĩ không biết hai người sẽ xa nhau bao lâu, trong lòng thật không muốn, cũng không thêm đề ý đến lễ nghi, nghĩ muốn ngồi trong này cùng hắn lâu hơn một chút.

Cuối cùng vẫn là Tiết Nhượng lo lắng nàng bị cảm lạnh, mới kêu nàng đi trở về phòng.

.

Hai ngày sau, Tam cô nương Chân Bảo Chương phủ Tề Quốc Công mặc vào giá y, diện tấu sáo và trống vô cùng náo nhiệt đưa tới Tĩnh Vương phủ.

Tuy nói là Trắc phi, nhưng cho đến nay Tĩnh Vương vẫn không có chính thê, đây là Trắc phi vào cửa đầu tiên, trên dưới cả nhà cũng thật coi trọng. Chỉ có điều dù náo nhiệt như thế nào, rốt cuộc vẫn đi vào từ cửa hông.

Sau khi Chân Bảo Chương xuất giá, phủ Tề Quốc Công liền chuẩn bị hôn sự cho Chân Bảo Quỳnh nhưng Chân Bảo Lộ bởi vì Tiết Nhượng rời đi mà thương cảm một hồi, đợi tết Nguyên Tiêu qua đi, một lần nữa quay lại trường nữ học, Chân Bảo Lộ đi cùng Tiết Nghi Phương, nếu như bình thường tươi cười lúm đồng tiền như hoa.

Còn có việc hôn sự của Chân Bảo Quỳnh ở cuối tháng này, Chân Bảo Lộ không nề làm lỡ tỷ tỷ, vẫn đứng lúc làm tan đi sự nhớ nhung của nàng với Tiết Nhượng.

Đến 28 tháng giêng, Chân Bảo Quỳnh đội mũ phượng trùm khăn đỏ, vui vẻ thuận lợi được Tổng Chấp cưới về, không thể nghĩ ngờ Chân Bảo Lộ khóc đến thương tâm.

Vốn nên là Chân Bảo Quỳnh khóc vì gả đi, ngược lại cuối cùng là Chân Bảo Quỳnh làm tân nương từ chối dành muối muối.

Ngày hôm đó, Chân Bảo Lộ nhìn đường huynh công tử tỷ ra cửa chính, lên kiệu hoa phù Trung Dũng Hầu. Tiểu cô nương mặc áo nhỏ sa tanh màu đỏ thêu chỉ vàng, búi tóc song kể cài trâm vàng hoa hồ điệp khảm hồng bảo thạch, đeo khuyên tai trâm châu, cách ăn mặc thật là xinh đẹp vui tươi. Chỉ giương đôi mắt ướt át nhìn tỷ phu Tổng Cháp mặc hi bào đỏ thẫm xuân phong đắc ý lên ngựa, cứ như vậy cưới đi tỷ tỷ nàng rồi.

Thượng nhi cùng Vinh nhi đứng ở bên cạnh.

Tuy rằng Vinh nhi cũng không nở xa đại tỷ. Nhưng không khóc như Chân Bảo Lộ, mắt to đen lúng liếng đen tuyền như trái nho, nghiêng đầu cẩn thận ngó ngó nhị tỷ, cũng không dám quấy rầy nàng. Xưa nay Thượng nhi tuy tuổi nhỏ nhưng cứng chặc, lại không tỏ vẻ gì, một mình đứng thẳng tắp, lẳng lặng nhìn trưởng tỷ xuất giá.

Đến khi đội ngũ đón dâu đã đi xa, Thượng nhi mới quay đầu.

Hắn nhìn mất nhị tỷ đứng bên cạnh vì khóc mà đỏ lên, cảm thấy nàng quá mức yếu ớt, rồi lấy khăn tay trong người ra, thay nàng lau. Dưa nhỏ xưa nay ít nói, lúc này hiếm khi ôn tồn vỗ về nói: “Đừng khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Sau khi Chân Bảo Quỳnh xuất giá, Chân Bảo Lộ càng không có người nói chuyện. Cô nương phủ Tề Quốc Công chưa xuất giá chỉ còn lại có Chân Bảo Nguyệt và Chân Bảo Lộ. Chân Bảo Lộ đã đính thân, mà Chân Bảo Nguyệt còn lớn hơn Chân Bảo Lộ một tuổi, sang năm cũng phải vội vàng suy nghĩ đem việc hôn sự định ra.

Chân Bảo Lộ đếm đầu ngón tay trong mong từng ngày, cuối cùng đã tới ngày tỷ tỷ lại mặt, liền dậy thật sớm để chờ.

Phủ Trung Dũng Hầu phi thường hài lòng với hôn sự này, hôn lễ cũng làm rất náo nhiệt, thời điểm lại mặt, lại càng chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, đủ thể diện. Chân Bảo Lộ cùng hai đệ đệ đứng trước cửa, nhìn tỷ tỷ nhà mình được Tổng Cháp cẩn thận dìu xuống xe ngựa, dịu dàng chu đáo, cực kì ân ái.

Vinh nhi ý vào tuổi còn nhỏ, trong mong chạy tới, nghiêng đầu kêu một tiếng: “Đại tỷ.” Sau đó nhớ kỹ lời của Từ thị, hướng tới Tổng Cháp hô: “Đại tỷ phu.”

Tổng Cháp mặc áo dài lụa hồ nam màu xanh ngọc thêu hoa văn hình mây, hần ôn nhuận nho nhã, diện mạo lịch sự, nay cưới được kiều thê như nguyện, đương nhiên mặt mày tràn đầy ý cười, đối với cậu em vợ Vinh nhi cũng cực kì thân thiết.

Xưa nay đáng về Chân Bảo Quỳnh luôn thanh nhã, hiện giờ đã là cô nương mới gả đi, toàn bộ tóc đen như mây chải kiểu song đao kếm, cài bộ diêu châu thoa, trước trán dán hạt ngọc, dĩ nhiên không còn là tiểu cô nương được nuôi dưỡng trong khuê phòng nữa rồi. Chân Bảo Lộ nhìn hai người như keo như sơn lại càng vui vẻ, đợi sau khi gặp trưởng bối, mới lôi kéo tỷ tỷ đến bên trong, khẩn cấp hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ phu đối xử tốt với tỷ không?”

Trong ấn tượng của Chân Bảo Lộ, đời trước Tổng Cháp đối với tỷ tỷ nàng là tốt không thể nói. Đời này càng thuận lợi hơn, có lẽ cần phải tốt hơn.

Nói đến Tổng Cháp, mặt Chân Bảo Quỳnh liền hơi hơi ửng hồng, mi mày cũng hiện ra vẻ xinh đẹp của một tân nương tử. Nhìn muội muội trước mặt, những chuyện khuê phòng xấu hổ, thật không tiện nói với nàng, lập tức nói: “Tỷ phu của muội tốt với ta lắm, người nhà họ Tổng cũng đều rất tốt để sống chung.”

Chân Bảo Lộ vui vẻ nói: “Vậy là tốt rồi.”

Chân Bảo Quỳnh tỉ mỉ đánh giá muội muội trước mặt, thấy dưới mắt nàng hơi có quầng thâm, lập tức nhíu mi nói: “Như thế nào? Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Chân Bảo Lộ ngượng ngùng nói: “Biết hôm nay tỷ tỷ lại mặt, hôm qua cũng có chút ngủ không yên.”

Chân Bảo Quỳnh vốn là ôn trọng, hiện giờ đã thành thân, nên càng nhã nhặn lịch sự đoan trang, theo thói quen giờ tay xoa bóp mặt muội muội, nói: “Xem muội kia, đều đã là đại cô nương, còn cứ giống đứa bé.” Chân Bảo Quỳnh cũng nhớ muội muội, nhưng suy cho cùng đã lập gia đình, về sau cho dù muốn gặp muội muội, cũng không phải tùy tiện là có thể gặp.

Hai tỷ muội nói chuyện, Từ thị đi vào. Trưởng nữ lại mặt, hiển nhiên Từ thị tươi cười rạng rỡ, nhìn bộ dáng đoan trang quý khí của Chân Bảo Quỳnh, càng xem càng hài lòng, nói: “Sao lại đứng lên? Trên đường đi cũng mệt nhọc, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

Chân Bảo Lộ cười cười, vội vàng kéo tỷ tỷ ngồi xuống. Nàng liếc nhìn mẫu thân nhà mình, thấy hôm nay mẫu thân đặc biệt xinh đẹp, rõ ràng đã là phụ nhân ba mươi tuổi, làn da vẫn tinh tế, mặt mày hồng hào, không chút nào giống người đã sinh ra ba hài tử. Đương nhiên Chân Bảo Lộ biết mẫu thân thiên sinh lệ chất lại biết cách giữ gìn nhan sắc, nhưng có bảo dưỡng thế nào, chẳng qua chỉ kéo dài thời, không có khả năng cả đời không già. Trong lòng

Chân Bảo Lộ nghỉ ngơi, nhưng không nghĩ nhiều.

Lần này Từ thị qua đây, thân là mẫu thân, tự nhiên muốn hỏi đến chuyện tình trong đêm động phòng hoa chúc, mà Chân Bảo Lộ là tiểu cô nương chưa lấy chồng, loại chuyện này, ở trước mặt nàng nói không tốt, Từ thị liền tùy ý viện cớ kêu tiểu nữ nhi đi ra.

Mặc dù Chân Bảo Lộ bất mãn, nhưng hiểu được, không tha nói: “Đợi lát nữa muội lại đến.”

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của Chân Bảo Lộ rời đi, Từ thị mới thoáng mắt tự nhiên, nhìn trưởng nữ trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn thanh tú, hiện giờ mặt mày mang theo tư thái quyền rũ của phụ nhân, liền mở miệng hỏi.

Chân Bảo Quỳnh đỏ mặt, nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc trong ngày tân hôn ấy phu quân căn cứ, làm sao không biết ngược mà nói? Chỉ có căn cứ mỗi xấu hổ đỏ mặt: “Mẫu thân không cần lo lắng, phu quân rất tốt với con.”

Hiển nhiên Từ thị nhìn ra được Tổng Chấp tốt với nàng, lại hỏi: “Vậy trong phòng hán có thông phòng không?”

Chân Bảo Quỳnh lắc đầu: “Cái này thì chưa từng có.”

Mặt mày Từ thị giãn ra, con rể giữ mình trong sạch, hiển nhiên tốt nhất. Từ thị rất hài lòng với Tổng Chấp người con rể này, đối với trưởng nữ lại càng yên tâm, biết xưa nay nàng nhu thuận làm việc lại biết đúng mực, nghiêm nhiên có thể làm một thê tử và con dâu tốt. Từ thị lại nói một ít lời, quan trọng nhất là vấn đề con nối dòng, hiện giờ mới tân hôn, tuổi hai người còn trẻ, dễ dàng mang thai hài tử nhất, nếu một lần được con trai, trưởng nữ ở phủ Trung Dũng Hầu liền coi như đứng vững bước chân.

Chân Bảo Quỳnh bị Từ thị nói đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhu thuận đáp ứng, lúc sau mới chân thành nói: “Mẫu thân, ngày thường muội muội thích nhất ở cùng nơi với nữ nhi, hiện giờ nữ nhi xuất giá, muội muội ắt hẳn sẽ nhớ con, nếu rồi rãnh, mỗi ngày người hãy đi U U Hiền nhiều một chút, nhìn xem nàng.”

Vài năm nay quan hệ giữa Từ thị cùng Chân Bảo Lộ, Chân Bảo Quỳnh hiểu nhất, rõ ràng là mẹ con ruột, quan hệ cũng không bằng nàng đây không phải con ruột. Loại chuyện này đều không thể cải thiện trong một sớm một chiều, mọi khi nàng có thể từ giữa chu toàn, nhưng hôm nay nàng đã xuất giá, trong lòng không yên tâm nhất chính là chuyện này.

Sắc mặt Từ thị hơi biến, cười nhạt nói: “Con yên tâm.” Nói xong, nha hoàn bên ngoài nói cô gia qua đây.

Từ thị cười cười, trêu ghẹo nữ nhi: “Con rể này đúng là bá m người đấy.”

Gương mặt Chân Bảo Quỳnh nóng hừng hực, sau đó đứng lên đưa Từ thị ra ngoài, sau Tổng Chấp liền vào tới.

Tổng Chấp cao cao gầy gầy, ngũ quan thập phần tuấn tú, tiến bước Từ thị, liền đi tới nắm tay của thê tử, hỏi: “Nhạc mẫu có nói gì không?”

Đương nhiên Chân Bảo Quỳnh không tiện nói chuyện kêu nàng cố gắng sớm mang thai hài tử, chỉ ngược mắt nhìn hán, nói: “Chỉ bàn tán việc nhà này nọ thôi, cha ta đâu? Ông trò chuyện gì với chàng?”

Tổng Chấp cười cười, nói: “Nhạc phụ lại khách khí đối với ta, không hề khiến ta khó xử.” Hán ôn nhu mỉm cười, tâm tình đặc biệt tốt, nhìn thê tử cong cong lông mày, mắt hạnh trong suốt, nghĩ đến cảnh tượng triền miên ân ái mấy ngày nay, cổ họng gật gật, hạ xuống một nụ hôn trên hai gò má của nàng.

.

Dĩ nhiên Chân Bảo Lộ luyến tiếc tỷ tỷ, nhưng tóm lại đã xuất giá, nàng cần phải từ từ thích ứng. Mới đầu có chút không dễ chịu, ngày ngày nóng ruột nóng gan sợ tỷ tỷ ở phủ Trung Dũng Hầu bị ủy khuất.

Mà suy cho cùng Chân Bảo Quỳnh có phúc lớn, xuất giá mới hai tháng, xem bệnh lại ra hi mạch, nói đã có một tháng mang thai.

Trong lòng Chân Bảo Lộ thật sự cao hứng cho tỷ tỷ, liền tìm một ngày nghỉ, cùng Từ thị đi Linh Phong tự cầu phúc cho tỷ tỷ.

Cảnh xuân hoà thuận vui vẻ, tiểu cô nương mười bốn tuổi mặc áo cánh hồng nhạt, mềm mại giống như hoa hải đường nở rộ phía sau núi Linh Phong tự.

Chân Bảo Lộ thay tỷ tỷ cầu phúc xong, thì nghĩ tới Tiết Nhượng tại biên quan xa xôi. Bởi vì nàng nhớ tỷ tỷ, nên rất ít khi nghĩ tới Tiết Nhượng, rồi nhớ tới lời Tiết Nghi Phương nói với nàng mấy ngày trước đây, biên quan hung hiểm, cũng lặng lẽ ở trong lòng cầu phúc cho Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ đứng dậy sửa sang lại làn váy, thấy mẫu thân vẫn quỳ gối trên bô đoàn, mặt mày linh động, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, nữ nhi đi ra ngoài dạo một chút.”

Từ thị chấp tay trước ngực bái Bồ Tát, khẽ gật đầu một cái.

Chân Bảo Lộ liền nhấc làn váy lên đi ra ngoài.

Linh Phong tự hương khói cường thịnh, hoa hải đường nở rộ bốn phía, sương khói lượn lờ, rất có cảm giác thế ngoại đào nguyên. Mấy ngày này Chân Bảo Lộ không phải ở trong phủ thì là đi trường nữ học, hôm nay hiếm khi ra ngoài một chuyến.

Nàng đứng dưới tàng cây hoa hải đường, lúc sau dường như nghe được có người đang gọi nàng, liền quay lại.

Chân Bảo Lộ nhìn nữ tử duyên dáng sang trọng, làn váy uốn lượn kéo dài dưới đất, khẽ cười cười.

Ở chỗ này cũng gặp được Chân Bảo Chương, có lẽ vận khí của mình đặc biệt quá tốt rồi.

Chân Bảo Lộ nhàn nhạt nhìn lướt qua, xem cách ăn mặc của nàng như vậy, liền nhớ tới Tĩnh Vương phi cao cao tại thượng đời trước. Nhưng hôm nay Chân Bảo Chương chỉ là Trắc phi thôi, mà lại trang điểm cho mình thành dáng vẻ ấy. Chân Bảo Lộ khách khách khí khí kêu một tiếng “Trắc phi”.

Chân Bảo Chương nhìn Chân Bảo Lộ trước mặt, dù nàng có không thích Chân Bảo Lộ, lúc này không thừa nhận cũng không được, đích xác Chân Bảo Lộ rất xinh đẹp. Chẳng qua toàn thân mặc áo cánh thông thường, trên búi tóc cài châu hoa cũng không có bao nhiêu thu hút, lại cứ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thì tươi đẹp vô song, quanh thân giống như nhuộm một vàng sáng nhạt, khiến người chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng, cũng không còn cách nào dời mắt đi.

Chân Bảo Chương hít sâu một hơi, tới cùng là đã gả cho người, không giống vui buồn đều lộ rõ trên nét mặt như lúc trước, khẽ cười nói: “Lục muội muội cũng ở đây, trái lại thật hiếm khi, ta còn muốn khi nào thì về phủ tụ họp cùng bọn muội muội.”

Nói đến về phủ, Chân Bảo Lộ liền nhớ tới chuyện tình lại mặt của Chân Bảo Chương. Một ngày trước khi Tĩnh Vương xuất phát, Chân Bảo Chương mới gả tới Vương phủ, ngày kế Tĩnh Vương liền dẫn binh rời khỏi. Như vậy ngày thứ ba lại mặt, Chân Bảo Chương cũng là một mình tự trở về nhà mẹ đẻ. Bất quá Chân Bảo Chương chỉ là Trắc phi, dù ngày ấy Tĩnh Vương ở đây, cũng không nhất định sẽ đi về lại mặt cùng nàng ta.

Chân Bảo Lộ biết Chân Bảo Chương không thích mình, lúc này thấy nàng ta cứ lôi kéo mình nói chuyện, không đoán được trong hồ lô của nàng ta bán thuốc gì, nên nói: “Ta coi Nhị thẩm cũng rất nhớ mong Tam tỷ tỷ, nếu Tam tỷ có thể trở về, tất nhiên Nhị thẩm sẽ rất vui đấy. Tam tỷ tỷ, ta phải đi tìm mẫu thân rồi, xin lỗi không tiếp được.”

Chân Bảo Lộ chậm rãi rời khỏi, Chân Bảo Chương lại đột nhiên gọi nàng lại: “Lục muội muội.”

Dừng một chút, thì nghe nàng ta mỉm cười, trầm thấp nói: “Hôm nay Lục muội muội tới vì Tiết Đại công tử cầu phúc sao?”

Chân Bảo Lộ có thể cảm giác được Chân Bảo Chương hơi có ý với Tiết Nhượng, lúc này nghe nàng ta nói như vậy, liền cũng không muốn để ý tới nàng ta.

Nhưng Chân Bảo Chương nhất quyết không tha, từ từ nói: “Thì ra không phải a...” Nàng ta cười cười, than khẽ một tiếng, tiếp tục nói: “Vậy thật đáng thương cho Tiết Đại công tử, hiện nay sinh tử chưa biết, ngay cả vị hôn thê cũng không thêm thăm hỏi.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới dừng bước chân, quay lại, mặt lạnh hỏi: “Lời này của người là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Chân Bảo Chương cười nhẹ nhàng, nói: “Ta có thể có ý gì? Chỉ là có lòng tốt tới nói cho Lục muội muội biết thôi, hôm nay vừa lúc Lục muội muội ở Linh Phong tự, thì hãy thay Tiết Đại công tử cầu phúc, để hắn tránh được một kiếp đại nạn không chết đi.”

Trên mặt Chân Bảo Chương vui sướng khi người gặp họa, nói dễ dàng đấy, nhưng lúc biết tin tức, trong lòng vẫn từng có lo lắng. Suy cho cùng nàng đã từng coi trọng nam nhân này, nhưng hắn mất mùa, lại thích Chân Bảo Lộ. Và lại hiện giờ Chân Bảo Chương đã là Tĩnh Vương Trắc phi, tuy nói không có ân ái sau khi cưới, nhưng trong đêm động phòng hoa chúc Tĩnh Vương cũng dịu dàng, khiến nàng thấy được trên giường người nam nhân này cũng cường tráng tài giỏi, vậy thì, Chân Bảo Chương tự nhiên đối với Tĩnh Vương càng để tâm hơn.

Chân Bảo Lộ liếc mắt nhìn Chân Bảo Chương một cái, biết mặc dù Chân Bảo Chương thích đối nghịch cùng nàng, nhưng loại sự tình này, hắn không bịa đặt vô căn cứ.

Nàng cũng không hỏi nhiều nữa, vội vội vàng vàng đi tìm Từ thị.

Bên trong đại điện, vừa lúc Từ thị đi ra, nhìn bộ dáng khuê nữ hốt ha hốt hoảng, liền nhíu mi trách nói: “Nhìn con thử xem, tính tình trẻ con khi nào thì có thể thay đổi?”

Nhưng Chân Bảo Lộ đỏ mặt nói: “Mẫu thân, hình như Đại Biểu Ca xảy ra chuyện rồi.”

Chân Bảo Lộ đem lời của Chân Bảo Chương nói cho bà biết. Từ thị vừa nghe, lúc này trong lòng mới lo lắng, cũng không ở lâu lại Linh Phong tự, cùng Chân Bảo Lộ xuống núi.

Đọc theo đường đi Chân Bảo Lộ lo lắng trùng trùng, dưới loại tình huống này, nàng không thể làm gì, chỉ có thể lo lắng suông. Mà Từ thị ngồi bên cạnh khuê nữ, sửa sang lại ống tay áo, nghiêng đầu nhìn nữ nhi, vốn muốn an ủi vài câu, lại đột nhiên phát hiện bà chưa từng làm qua loại chuyện này, không biết nên nói cái gì.

Trong lòng Từ thị tự trách, ôn nhu nói: “Con yên tâm, Tiết Nhượng làm việc ổn trọng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nhưng Chân Bảo Lộ nghe không vào, chỉ nhàn nhạt gật đầu. Từ thị ngẩn ra, cũng không có nói nữa.

Đến khi Chân Bảo Lộ trở về phủ Tề Quốc Công, Chân Như Tùng vừa vận hạ triều trở về, nàng vội vàng tiến lên hỏi gấp: “Phụ thân, người có tin tức của Đại Biểu Ca sao?”

Chân Như Tùng ngẩn ra, hơi kinh ngạc vì nữ nhi vậy mà biết rõ, mặt mày ôn hòa nói: “Chúng ta vào trong rồi nói.”

Chân Bảo Lộ gật gật đầu, vội vàng đi theo Chân Như Tùng vào trong, mà Từ thị lại theo ở phía sau.

Vào phủ, Chân Như Tùng mới nói tin tức vừa nghe được với Chân Bảo Lộ. Nguyên lai là ngay lúc Tĩnh Vương bình định chiến loạn biên quan thì gặp được quân địch đánh lên, tử thương thảm trọng, Tĩnh Vương cùng Tiết Nhượng đều bị thương, nhưng Tĩnh Vương chỉ là bị thương nhẹ, Tiết Nhượng thì khá nặng.

Chân Như Tùng nói xong, thấy nữ nhi lo lắng, vội về nói: “Con yên tâm, tuy nói Nhượng nhi bị thương nặng chút, nhưng hôm nay đã thoát khỏi nguy hiểm, tánh mạng không sao.”

Chân Bảo Lộ lắng lắng nắm chặt hai tay, thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Vậy là tốt rồi.”

Chân Như Tùng gợn tay vuốt ve đầu con gái, mặc dù trong lòng ông cũng lo lắng, nhưng vào thời điểm này, ông không thể biểu lộ ra trước mặt của con gái. Giọng nói ông trầm ổn: “Nam nhân lên chiến trường, nhận chút thương tổn, lưu vài vết sẹo cực kỳ bình thường, không ăn chút khổ cực, ngày sau như thế nào đỉnh thiên lập địa, che gió che mưa thay người nhà?”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới dễ chịu hơn.

Đúng vậy, nàng đã biết Tiết Nhượng theo võ học, liền nghĩ tới điểm này. Nhớ đến mới vừa rồi nàng bởi vì lời nói của Chân Bảo Chương mà rối rắm, dù sao trong trí nhớ của nàng, đời trước chỉ biết Tiết Nhượng theo võ học, sau đó thì không biết gì nữa. Cho nên khi Chân Bảo Chương nói Tiết Nhượng sinh từ chưa biết, liền lập tức liên tưởng đến đời trước nàng không nghe nói qua Tiết Nhượng, có lẽ bởi vì hắn đã sớm chết trận sa trường. Hiện giờ nghĩ lại, nàng thật sự là hồ đồ, ví như Tiết Nhượng thật sự bởi vậy mà chết, nàng không có khả năng không biết.

Chân Như Tùng ôn nhu nói: “Tốt rồi, nếu có tin tức gì, phụ thân khẳng định nói cho con biết trước tiên, con cũng đừng lo lắng nữa, nhanh về phòng nghỉ ngơi một chút, đừng nghĩ lung tung nữa.”

Chân Bảo Lộ đã ổn định cảm xúc, liền đứng dậy trở về U U Hiên. Lúc này Từ thị mới đi đến bên cạnh Chân Như Tùng, thấy phu quân nhà mình nhíu mày, đau lòng nói: “Tuy Tiết Nhượng thật tốt, cứ một mực theo võ học, ngày sau tránh không được khiến Tiểu Lộ lo lắng hãi hùng.” Trong giọng nói, có vài phần hối hận đã đem nữ nhi gả cho hắn.

Chân Như Tùng Chân Như Tùng nghe xong thì khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, gần từng tiếng nói: “Việc làm của Nhượng nhi bây giờ, đó là chuyện trong lòng ta muốn làm ngay xưa. Đứa nhỏ này, là ta thấy ổn trọng nhất cũng cực kỳ có gan dạ sáng suốt.” Ông cũng không nhìn Từ thị, mà gương mặt của Từ thị đã sớm tái đi, khẩn trương do dự không biết nên nói cái gì. Chân Như Tùng nói, “... Ngày sau không cần nói những lời như vậy nữa.”

Tuy là giọng điệu nhàn nhạt, lại khiến trong lòng Từ thị kinh hãi, vội nói: “Là thiếp thân hồ đồ.”

.

Nói đến sau khi Chân Bảo Lộ trở về phòng, lấy trong ngăn tủ ra phong thư Tiết Nhượng viết cho nàng.

Tiết Nhượng đã rời đi hơn hai tháng, nhưng đã gửi thư cho nàng một lần, bên trong viết nhiều chuyện linh linh này nọ, đến cuối thư còn nói sau này mỗi tháng đều sẽ gửi cho nàng một phong thư. Chân Bảo Lộ thành thật nghiêm túc xem, chỉ là lúc ấy nàng có chút thương cảm bởi vì tỷ tỷ xuất giá, sau khi xem xong cũng không để trong lòng. Tháng này Tiết Nhượng không có gửi thư, nàng lại cảm thấy đại khái tính tình nam nhân cầu thả, tám phần đem chuyện này quên đi, cũng không có nghĩ nhiều.

Hiện giờ xem ra, là vì chiến sự khẩn cấp, mà hắn còn bị trọng thương.

Bàn tay trắng nõn của Chân Bảo Lộ nắm chặt lá thư, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, nhìn nét chữ cứng cáp hữu lực như rồng bay phượng múa bên trên, biết đây là trong lúc cấp bách tranh thủ chút thời gian mà viết. Chân Bảo Lộ thở dài một hơi, cẩn thận xếp lá thư lại, một lần nữa đem cất kỹ.

Ngày kế khi đi trường nữ học, Tiết Nghi Phương nói việc này với Chân Bảo Lộ. Đến khi nhìn thấy bộ dáng của Chân Bảo Lộ tỏ vẻ đã sớm biết, Tiết Nghi Phương mới nói: “Đúng vậy, muội là vị hôn thê của đại ca ta, chuyện này nên nói cho muội biết trước tiên, làm sao đến phiên ta nói với muội.” Lại nhíu mi trầm giọng nói, “... Bất quá ta nghe nói, vốn là đại ca của ta sẽ không bị thương, nhưng là vì cứu Tĩnh Vương đó.”

Chân Bảo Lộ ngẩn người, hỏi: “Thật sự?”

Tiết Nghi Phuong gật gật đầu, hai tay chống cằm nói: “Ta nghe phụ thân nói, nên sẽ không sai.” Vẫn là Tiết Nghi Phuong bênh vực cho Tiết Nhượng người đại ca này, lăm lăm bắt mắt nói, “Cửu Tinh Vương làm gì chứ? Mạng của đại ca cũng là mạng, nếu lỡ có nguy hiểm...”

Chân Bảo Lộ cũng nghĩ như vậy, không muốn Tiết Nhượng mạo hiểm, nhưng lúc này Tiết Nhượng đi theo Tinh Vương, gánh vác trách nhiệm bảo hộ Tinh Vương. Tinh Vương là hoàng tử được Tuyên Hòa đề sủng ái nhất, nếu Tiết Nhượng không đi cứu, lỡ như Tinh Vương xảy ra chuyện, Tiết Nhượng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Ở đây Chân Bảo Lộ nói chuyện cùng Tiết Nghi Phuong. Từ Tú Tâm ngồi ở bên trên cười cười, lên tiếng một cách kỳ quái: “Cũng đúng thôi, đâu phải người nào cũng giống như đại ca của ta, ai đó chọn tới chọn lui lại chọn một kẻ lỗ mãng chỉ biết múa đao lòng thương, hiện giờ hồi hận, có thể oán ai đây?”

Nếu là lúc trước Từ Tú Tâm đối nghịch với Chân Bảo Lộ, không có ý xấu, thì sau khi Từ Thừa Lăng bệnh nặng một hồi, Từ Tú Tâm liền cực hận Chân Bảo Lộ. Mà chuyện tình ở biên quan, đã truyền tới Hoàng Thành, tất cả cô nương ở trường nữ học đều là khuê nữ thế gia, đương nhiên đã nghe thấy. Từ Tú Tâm biết cũng không có gì lạ.

Tiết Nghi Phuong buồn bực, lập tức quăng tới một câu: “Quả nhiên là miệng chó phun không ra ngà voi!”

Tiết Nghi Phuong đang nổi nóng, hiển nhiên nói được rất khó nghe.

Từ Tú Tâm cáu giận, đứng dậy muốn đi qua, vẫn là cô nương bên cạnh can gián mới chịu yên.

Ngày thường Chân Bảo Lộ tại trường nữ học được nhiều người thích, lúc này được bọn họ tụ lại thành tốp năm tốp ba an ủi. Những tiểu cô nương này tuy là có lòng tốt, vẫn cảm thấy, Chân Bảo Lộ xinh đẹp lại có xuất thân hiển hách, hoàn toàn không cần thiết phải đi theo một phu quân chọn võ học. Nguyên nghĩ tới, lấy thanh danh của Chân Bảo Lộ, việc hôn sự không nên còn chưa đến lễ cập kê đã sớm định ra như vậy, cuối năm tới là đính thân rồi.

Đại công tử phủ An Quốc Công, chúng tiểu cô nương cũng có nghe thấy. Không thể không nói, đích thật là người tuấn mỹ vô song sáng sủa lịch sự, nhưng cho dù mặt mày có đẹp, cũng không thể coi như ăn cơm. Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, tiểu cô nương nào nguyện ý xuất giá để sau này cả ngày lo lắng đề phòng?

Bởi vậy, mọi người cảm thấy Chân Bảo Lộ chọn mối hôn sự này thật không ổn.

Mà tuy Từ Tú Tâm được nuông chiều ương ngạnh, các nàng cũng phải thừa nhận, vị đại ca kia xác thực xuất chúng. Thẩm Trầm Ngư đã thành dáng dấp kia rồi, Từ đại công tử tác phong nhanh nhẹn tao nhã còn chủ động cầu thân, hành động đó không biết đã khiến bao nhiêu tiểu cô nương sinh lòng hâm mộ, chỉ cảm thấy Từ đại công tử là người có tình có nghĩa.

Hôm nay Chân Bảo Lộ chẳng muốn gây gổ với Từ Tú Tâm, chỉ ngồi tại chỗ đọc sách, nhìn cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái.

.

Cứ như vậy lại qua hai tháng.

Đến thời điểm cuối tháng năm, bên biên quan truyền đến tin chiến thắng, mà trận này Tinh Vương đánh cũng rất hay, ít ngày nữa sẽ trở về Hoàng Thành.

Được tin tức này, Chân Bảo Lộ coi như thờ phào nhẹ nhõm một hồi.

Đến ngày Tinh Vương cùng Tiết Nhượng mang binh về Hoàng Thành, Chân Bảo Lộ lựa chọn cẩn thận, mặc bộ xiêm y tề ngực màu hồng thêu hoa văn hình lá sen, đem chính mình trang điểm một chút.

Tiểu cô nương đang trong lúc phát triển vóc dáng. Chỉ mới hơn nửa năm, trái lại cao lên không ít, dáng người càng yếu điệu tinh tế, bộ ngực còn căng đầy, vòng eo nhỏ nhắn tha thướt, hai chân thon dài thẳng tắp, cho dù cô nương cũng nhìn không dời mắt nổi.

Thường ngày Chân Bảo Lộ đi trường nữ học, hiển nhiên ăn mặc bình thường hơn, lúc này trang phục tỉ mỉ, càng xinh đẹp kinh người.

Ngay cả Hương Hàn và Hương Đào hầu hạ nhiều năm như vậy, nhìn bộ dáng xinh đẹp của tiểu thư nhà mình, cũng trợn mắt thật to nhìn.

Chân Bảo Lộ cố ý ăn mặc xinh đẹp, nhưng suy cho cùng không muốn làm quá, chỉ khoác một cái áo choàng mỏng, che đi xiêm y xinh đẹp, sau đó đội nón che mặt, lúc này mới hài lòng hướng về phía hai nha hoàn nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hương Hàn Hương Đào bất kịp, theo tiểu thư ra cửa.

Chân Bảo Lộ mỉm cười đi ra khỏi U U Hiên, nào biết mới vừa đi tới bên ngoài, lại nhìn thấy mẫu thân Từ thị tiến vào.

Chỉ có vào buổi tối Từ thị mới tới xem một chút, trái lại ban ngày rất ít khi tới. Nhưng tâm tình Chân Bảo Lộ đang rất tốt, liền cong cong môi, giọng nói trong vắt gọi: “Mẫu thân.”

Từ thị nhìn cách ăn mặc xinh đẹp của Chân Bảo Lộ, nhất thời nghĩ tới điều gì, hỏi: “Đây là muốn ra ngoài?”

Đương nhiên Chân Bảo Lộ không thể nói năng muốn ra ngoài nhìn Tiết Nhượng, nên nói: “Hôm nay con hẹn Nghi Phương biểu tỳ đến tiệm sách.”

Tiểu cô nương có một đôi mắt to vừa sáng vừa tròn, lại óng ánh, nói lời nói dối cũng không nháy mắt. Ngay cả lão thái thái thông minh nhanh trí có đôi khi nhìn mắt to của cháu gái, cũng không chịu nổi. Nhưng Từ thị làm mẫu thân, trong lòng lại sáng tựa như gương.

Từ thị chậm rãi mở miệng nói: “Ta biết hôm nay là ngày Đại Biểu Ca của con trở về, nhưng một cô nương phải biết dè dặt, nếu không sẽ bị người khác xem thường. Con có biết nếu như để người ngoài nhìn thấy, sẽ nói con như thế nào không?”

Mặt Chân Bảo Lộ nóng bừng, biết mình không gạt được bà, nắm chặt hai tay suy nghĩ, rồi sau đó nói: “Con chỉ đứng trên trà lâu, từ xa nhìn thôi.” Nàng sợ mẫu thân không đáp ứng, liền bổ sung thêm, “Hơn nữa hôm nay không phải chỉ có một mình con, đa số những cô nương ở trường nữ học đều đến, đây bất quá chỉ là thuận đường, xong rồi con còn phải hẹn gặp các nàng ấy trò chuyện nữa.” Đây là lời nói thật.

Nhưng thái độ Từ thị cứng rắn, không cho phép nữ nhi làm ra hành vi không có chút dè dặt, nói: “Mẫu thân sẽ phái người đi nói một tiếng, hôm nay con ở lại phủ, chỗ nào cũng không cho đi.” Lúc trước có Chân Bảo Quỳnh, chuyện của Chân Bảo Lộ, Từ thị liền mở một con mắt nhắm một con, nhưng Chân Bảo Quỳnh xuất giá rồi, Chân Bảo Lộ là cô nương duy nhất của đại phòng, hiển nhiên mọi chuyện đều phải làm tốt nhất, nếu ngày nào bị người nắm được chỗ sai, lại bị nói tùm lum ra ngoài.

Chân Bảo Lộ lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Mẫu thân, tại sao người có thể như vậy chứ?... Chuyện này hôm qua con đã nói với phụ thân, phụ thân cũng ngầm đồng ý rồi.”

Không nói đến Chân Như Tùng thì thôi, nhắc tới, khuôn mặt xinh đẹp của Từ thị lập tức chìm xuống, lạnh lùng nói: “Ta xem người chính là bị cha người làm hư rồi, dù sao hôm nay có ta ở đây, không cho người không biết quy củ đi ra ngoài...” Nói xong, liền phân phó Chúc ma ma đứng ở một bên nói, “Còn không nhanh đưa tiểu thư vào phòng.”

Chúc ma ma ngẩn ra, nhìn bộ dáng này của Từ thị, thường ngày đều không để ý tới tiểu thư, hiện giờ lại đột nhiên muốn quản. Tuy rằng Chúc ma ma bắt nạt, nhưng dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, không dám nói gì, chỉ đi đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, nhỏ giọng vỗ về nói: “Tiểu thư, hay là nghe phu nhân? Theo lão nô đi vào đi.”

Chân Bảo Lộ vừa tức vừa giận, lúc này mới chu mỏ xoay người đi vào phòng.

Nàng ngồi trên ghế trước cửa sổ, nhìn mặt trời gay gắt phía ngoài, tiếng ve kêu liên tục không ngừng làm cho nàng cực kỳ bức bối.

Đến một lúc lâu, Chân Bảo Lộ không nhịn được nữa, đột nhiên đứng dậy.

.

Phía tường cao ở hậu viện, Hương Hàn Hương Đào cùng Chân Bảo Lộ ba người cẩn thận đem cây thang đặt thật tốt. Chân Bảo Lộ vỗ vỗ tay, nhắc vảy leo lên.

Hương Đào bên cạnh lo lắng nói: “Tiểu thư, tường cao quá, nếu bị té thì sao? Hay chúng ta nghĩ biện pháp khác đi?”

Chân Bảo Lộ làm gì còn lo những thứ này? Hiện nay thời giờ đã không còn sớm, nếu nàng còn không đi, sẽ không kịp nhìn thấy Tiết Nhượng vào thành. Nàng cúi đầu nhìn nàng ta, tươi cười sáng chói, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm vô song, mở miệng nói: “Yên tâm, ta sẽ cẩn thận.” Động tác của Chân Bảo Lộ lưu loát leo lên tường, rồi sau đó run run rẩy rẩy đứng trên mái nhà, nhìn xuống dưới.

Cao như vậy.

Chân Bảo Lộ có chút đầu vầng mắt hoa, khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới nhắc vảy nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Huệ Phong Đường là quán trà nổi danh nhất Hoàng Thành, hiện nay nhả gian lâu hai, bên trong tụ tập nhóm tiểu cô nương trẻ tuổi của giới quý tộc. Hôm nay là ngày Tĩnh Vương chiến thắng trở về, như vậy Tĩnh Vương sẽ trở thành lựa chọn đầu tiên cho ngôi vị thái tử, tuổi trẻ tuấn lãng, mà trong phủ chỉ mới có một Trắc phi, còn chưa thành thân đâu, mấy tiểu cô nương nhận được tin tức liền cùng nhau hẹn hợp gặp ở Huệ Phong Đường, nói là dùng trà trò chuyện, kì thực chính là muốn chiêm ngưỡng phong thái của Tĩnh Vương.

Trong lòng mọi người đều biết, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi.

Tiết Nghi Phương ngồi ở chỗ gần cửa sổ, nhìn thoáng qua đường phố vô cùng náo nhiệt. Nàng thoáng nhíu mày, hỏi nha hoàn bên cạnh: “Người đi nhìn thử xem, Tiểu Lộ tới chưa.”

Tiểu nha hoàn chải tóc song hoàn, mặc áo ngoài màu xanh biếc, chính là tỷ nữ Lục Liễu bên cạnh Tiết Nghi Phuong. Lục Liễu đáp dạ, liền đi ra ngoài nhìn xem, trở về nói với Tiết Nghi Phuong: “Tiểu thư, nô tỷ không thấy kiệu của Chân Lạc cô nương.”

Tiết Nghi Phuong càng nhíu chặt mày hơn, lo lắng Chân Bảo Lộ xảy ra chuyện, đang muốn đứng dậy đi xem, lại không biết vị tiểu cô nương nào khế kinh hô một câu: “Nhìn kia.”

Tiết Nghi Phuong nghe tiếng nghiêng đầu, nhìn binh sĩ mặc giáp cầm giáo đem người đi đường đẩy tới tách ra hai bên, rồi sau đó cách đây không xa, nam tử mặc khôi giáp chủ soái cười trên một con ngựa cao to đang chậm rãi đi tới.

Quân đội kỷ luật nghiêm minh, đội ngũ đi trước ngay ngắn chỉnh tề, bước chân đều đều, âm vang hữu lực.

Ở đây đều là tiểu cô nương ngày thường chân không rời nhà, Đại Chu lại trọng văn khinh võ, các nàng làm sao được chứng kiến cảnh tượng uy phong凛冽 bức này? Nhìn binh sĩ ngẩng đầu ưỡn ngực cả người cao ngất chiến thắng trở về, khí thế bừng bừng đủ để khiến nhiệt tình của các nàng tăng cao, nhất thời có chút ảm ỉ.

Các tiểu cô nương đều vì Tĩnh Vương dẫn đầu mà tới, mỗi đôi mắt đều nhìn qua đi, thấy toàn thân Tĩnh Vương mặc khôi giáp màu vàng, quả thực uy phong凛冽, tuổi trẻ khôi ngô anh tuấn.

Nhưng thời điểm này, khiến người nhìn chăm chú cũng không phải chủ soái Tĩnh Vương, hiển nhiên lại là nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ vô song mặc giáp trụ khoác áo choàng màu mực đi phía sau Tĩnh Vương.

Nhìn nam tử trẻ tuổi có gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, dáng người ngồi trên lưng ngựa thẳng tắp, hai chân thon dài kẹp hai bên bụng ngựa, dẫm lên bàn đạp, có vẻ cường tráng mạnh mẽ, oai hùng bất phàm.

Tuổi trẻ Tĩnh Vương khuôn mặt tuấn tú, vốn nên hết sức thu hút sự chú ý của người khác, nhưng bên người lại có một nhân vật y hệt đại tướng quân thân kinh bách chiến như vậy, nhất thời làm khí thế của Tĩnh Vương bị hạ thấp xuống, khiến Tĩnh Vương nhìn non nớt hơn nhiều.

Có người nhận ra vị kia là đại ca của Tiết Nghi Phuong, Đại công tử Tiết Nhượng phủ An Quốc Công.

Trước giờ Tiết Nhượng làm việc khiêm tốn, rất ít lộ diện, cho dù thấy qua tư thế oai hùng của hắn, cũng bất quá chỉ hơi xao động một chút chứ không nghĩ tiếp. Mà hiện nay, nhìn Tiết Đại công tử anh hùng cao lớn như vậy, phong thái lạnh thấu xương trên người hoàn toàn không giống với bất cứ công tử văn nhược nho nhã nào trong Hoàng Thành, tựa như một viên ngọc thô nằm dưới đáy nước qua nhiều năm tháng chưa được mài dũa, giờ được cắt dũa đánh bóng. Khiến người nhất thời mặt hồng tím đập, không nhìn được nhìn nhiều hơn vài lần.

Nghĩ đến Tiết Đại công tử đã đính hôn cùng Chân Bảo Lộ từ sớm, nếu là lúc trước vẫn cảm thấy hôn sự này của Chân Bảo Lộ định ra có chút không ổn, vậy mà hiện giờ nhìn lại, dung mạo khí độ của Tiết Đại công tử không phải rất xuất chúng hay sao? Cho dù Từ Thừa Lăng si tình như thế nào, khiến người hướng tới thế nào, cũng làm sao so được với nam tử toàn thân phát ra phong thái tướng quân làm người ta sinh ra cảm giác an toàn trước mắt này?

Tiết Nghi Phuong cũng nhìn thấy. Vốn nàng thấy đại ca là đỉnh của đỉnh rồi, hiện giờ thấy đại ca lãnh binh ngồi trên lưng ngựa, gặp biến không sợ uy phong凛冽, cũng hơi ngó ra. Phản ứng kịp, lại cảm thấy từ nhỏ đại ca nên ở tại quân doanh. Nàng khẽ cười cười, trong lòng âm thầm cao hứng vì hắn.

Mà Tĩnh Vương ngay lúc đó, nhìn lên trà lâu, thấy lần lượt từng gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, quả thực có thể khiến tinh thần phơi phới. Hắn cười cười, quay đầu nhìn về phía Tiết Nhượng, chế nhạo nói: “Cũng hèn là người đã đính thân, nếu không sáng mai không biết có bao nhiêu cô nương bám theo đâu.”

Thường ngày Tiết Nhượng không thích hiện ra sắc mặt, khuôn mặt tuấn tú phơi nắng nên hơi bị đen, lại hiếm khi cười, môi mỏng khẽ mím thoáng mở ra nói: “Nên lo lắng, sợ là Vương Gia đó.” Nói xong, hắn cũng ngẩng lên nhìn thoáng qua, chỉ cần liếc mắt một cái, thì biết nàng có ở đó không.

Hắn lẳng lặng cụp mắt, không hề cảm thấy tức giận. Sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt, lúc này trời nóng như vậy, không ra ngoài càng tốt. Bất quá...

.

Lúc Chân Bảo Lộ đến Huệ Phong Đường, nhìn nhóm tiểu cô nương mặt mày ửng hồng ngồi bên trong, vẫn còn tươi cười, giống như chưa hết hưng phấn. Trong lòng Chân Bảo Lộ 'lộp bộp', biết đã bỏ lỡ, liền cong môi cười cười chào hỏi, đi tới bên cạnh Tiết Nghi Phuong: “Nghi Phuong.”

Tiết Nghi Phuong thấy Chân Bảo Lộ rốt cuộc đã tới, vội vàng kéo nàng ngồi xuống, nói: “Sao bây giờ muội mới tới? Đại ca của ta đã sớm đi qua rồi.”

Đương nhiên Chân Bảo Lộ không tiện nói nàng có ý đến xem Tiết Nhượng, liền nắm chặt đầu ngón tay, lăm bầm: “Cũng không phải chưa thấy qua.” Nàng biết Tiết Nhượng đẹp, nhưng nàng nhìn lâu, có đẹp hơn nữa trên mặt cũng không sinh ra cảm giác kinh diễm gì.

Có gì đáng xem.

Làm sao Tiết Nghi Phuong nhìn không ra nàng là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo đâu chứ? Nếu không phải muốn nhìn, hà tất trong lòng mong chạy tới như vậy. Nàng cười cười, nghĩ tới cảnh tượng mới vừa rồi, đôi mắt cong cong hưng phấn: “Ta là muội muội của đại ca, số lần thấy hắn dù sao cũng hơn muội đi? Ta cũng không lừa muội, lúc ấy ta nhìn đại ca, phong thái, dáng điệu kia, quả thực không nhận ra đó. Ánh mắt ta nhìn đến không dời đi được.”

Chân Bảo Lộ cười, nào có như nàng ta nói khuếch đại như vậy? Bất quá Tiết Nhượng cũng có hai con mắt một cái lỗ mũi, nửa năm không thấy thôi, chẳng lẽ hẳn có thể mọc ra thêm một con mắt?

Trên mặt nàng mỉm cười, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút tiếc nuối. Bất quá xưa nay nàng là người lạc quan, không thấy thì không thấy, dù sao đều là của nàng, tự mình dứt khoát cầm ấm trà rót một chén nước, uống 'ừng ực'.

Tiết Nghi Phuong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng, lấy khăn tay xoa xoa giọt mồ hôi trên trán cho nàng, hỏi: “Xem muội kia, làm sao mà ra bộ dạng này vậy?”

Chân Bảo Lộ khó mà nói thật, chỉ có tiếp tục uống nước, trông mắt đen lúng liếng xoay xoay, cuối cùng vẫn không nhìn được lộ ra vẻ tiếc nuối. Uống xong nước, nàng mấp máy môi, nhìn các cô nương ở gian phòng trong, vài người như có như không đánh giá nàng, cả Từ Tú Tâm cũng thế.

Chân Bảo Lộ cảm thấy kỳ quái, gờ tay sờ sờ mặt mình, thầm nghĩ: Chẳng lẽ trên mặt mọc hoa?

Chân Bảo Lộ khó hiểu, nháy mắt mấy cái nhìn Tiết Nghi Phuong.

Tiết Nghi Phuong là người thông minh, cười cười, nhỏ giọng nói: “Hâm mộ đó.” Tuy nàng nói thần nhiên, nhưng trong giọng nói khó có thể ức chế sự đắc ý. Đại ca xuất sắc cũng không chỉ có một chút như vậy, đợi ngày sau đại ca thành hôn với Tiểu Lộ rồi, chuyện tốt các nàng muốn hâm mộ còn nhiều ghê lắm.

Chân Bảo Lộ hơi nghi hoặc một chút, nhưng không hỏi nhiều. Nếu đã bỏ lỡ, thì cũng không thể tiếp tục ở lại, chỉ lặng lẽ nói với Tiết Nghi Phuong: “Không nói gạt tỷ, hôm nay là ta lén chạy ra đây, nếu mà bị mẫu thân của ta phát hiện, khẳng định lại muốn tức giận cho coi. Nên ta đi trước đây.” Nàng đứng dậy, chào hỏi những cô nương khác, rồi rời đi.

Mà những tiểu cô nương trong phòng, nhìn theo bóng lưng yếu điệu tinh tế của Chân Bảo Lộ, không biết là ai không nhìn được trầm thấp than thở: “... Chân Bảo Lộ thật tình mắt.”

.

Chân Bảo Lộ cảm thấy hành động hôm nay của mình quá lớn mật rồi. May mà Huệ Phong Đường gần với phủ Tề Quốc Công, nếu không nàng cũng không dám cứ chạy đi như vậy.

Lúc này Chân Bảo Lộ đội mũ che mặt, nhưng mặt trời chói chang, thật sự là đỡ không được, muốn tìm chỗ nghỉ một chút.

Sau khi Chân Bảo Lộ đi ra liền không còn giọng cười nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn ỉu xiu ngồi dưới gốc cây liễu, nhìn mặt hồ sóng nước lấp loáng, tâm trạng buồn chán cúi nhặt một viên đá nhỏ, xem xuống mặt hồ để phát tiết.

“Tôm” một tiếng.

Cục đá rơi vào mặt hồ, khiến đàn cá đang kiếm ăn kinh hồn tán đi, mặt hồ xanh biếc gợn lên từng vòng từng vòng sóng nhỏ.

Chân Bảo Lộ cúi thấp đầu nhìn giày mình, đây là đôi giày gấm thêu cảnh hoa sen bằng tơ vàng mà nàng thích nhất, nhưng ở mũi giày có hơi bị dơ. Nàng lấy khăn tay trong người ra, ngồi xuống lau lau, rồi sau đó buồn bực ném khăn xuống đất, chuẩn bị đi trở về.

Vừa lúc đó, bên tai truyền đến tiếng vó ngựa.

Lọc cọc, từ xa tới gần.

Chân Bảo Lộ giật mình, gắt gao nắm chặt hai tay, lẳng lặng đứng tại chỗ, tim đập thình thịch. Cảm thấy không thể nào, lại cảm thấy đúng vậy.

Đến một hồi lâu sau, tiếng vó ngựa kia hình như đã dừng lại.

Nàng căng thẳng, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Đến khi nhìn thấy Đại Nam Từ cao lớn đang chậm rãi đi tới, nàng thoáng bị toàn thân quân trang của hắn làm cho hoảng sợ. Một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, không nhìn được khoe miệng hơi vênh lên, rụt rè nói: “Làm sao chàng tới đây?”

Tiết Nhượng cười cười, mới vừa rồi nhìn nàng lẻ loi đi trên đường, còn tưởng rằng đã nhìn lầm, sau đó dọc đường liền đi theo nàng, thấy nàng cứ nhiên đứng ở chỗ này.

Hắn chậm rãi tiến lên phía trước nói: “Tiểu thư đang chờ người sao?”

Chân Bảo Lộ mấp máy môi, tuy rằng thấy hắn thay đổi rất nhiều, nhưng không đến nỗi nhận không ra. Hắn trên choker, tựa như muốn cùng nàng vui đùa. Nàng thu lại nụ cười, mặt mày linh động, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nói: “Ta đang chờ vị hôn phu của ta, công tử có nhìn thấy không?”

Trong lòng Tiết Nhượng ảm áp, mặt mày vui vẻ, lập tức nhìn không được, tiến lên vài bước ôm cô nương trước mặt vào lòng, hai cánh tay mạnh mẽ gắt gao giữ chặt vòng eo của nàng, môi mỏng khẽ cọ lên tóc nàng, trầm giọng gọi: “Tiểu Lộ...”

Chương 85

Chóp mũi Chân Bảo Lộ chưa xót, cảm thụ được hơi thở phập phồng của nam nhân trước mặt, nghe mùi hương trên người hắn, lẩm bẩm một câu: “Thúi chết đi.” Nhưng hai tay ôm ngang lưng hắn lại không buông ra.

Trên người cô nương nào cũng thơm ngào ngạt, mặc dù vừa rồi nàng chạy nhanh nên ra mồ hôi, trên người vẫn còn mùi thơm nhàn nhạt. Nhưng nam nhân thì khác, thường ngày khi Tiết Nhượng gặp nàng, đều tắm rửa thu xếp một phen, tình huống lúc này đặc biệt, dù cho tôn quý như Tĩnh Vương cũng toàn thân đều là mồ hôi bản, chớ nói chi đến Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng sợ dính vào nàng, liền buông nàng ra. Hắn cúi đầu nhìn tiểu cô nương mặt đỏ thắm, tình tế ung dung nói: “Gầy rồi.”

Có sao? Chân Bảo Lộ gio tay sờ sờ mặt mình, thầm nghĩ cô nương gầy chút không phải rất tốt sao? Chỉ cần chỗ không nên gầy đừng gầy là được. Nàng tùy ý nói một câu lấy lệ, lại thấy hắn sững sờ nhìn mình, cảm thấy có chút buồn cười, hỏi: “Chàng cứ tới đây như vậy, không có chuyện gì chứ?” Hiện giờ, Tiết Nhượng nên tiến cung cùng Tĩnh Vương.

Tiết Nhượng nói: “Yên tâm, không gì đáng ngại.” Thân mình Tuyên Hòa để không khoẻ, ngày mai mới triệu kiến.

Hắn đã nói vậy, nàng yên tâm rồi. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nghĩ tới lời Tiết Nghi Phuong mới nói cùng nàng, lại nhìn bộ dáng uy phong lẫm lẫm hiện nay của hắn, quả thật mới hơn nửa năm, Đại Biểu Ca của nàng càng có mùi vị nam nhân rồi. Nàng lại hỏi chuyện hắn bị thương, nhưng Tiết Nhượng chỉ nói sơ lược qua loa.

Chân Bảo Lộ mới không tin, phùng má, lập tức nói: “Cái gì mà vết thương nhỏ? Cả Hoàng Thành đều bàn tán, chàng đừng gạt ta.”

Tiết Nhượng vẫn cười ôn hòa, nói: “Nếu không tin, Ta cho nàng nhìn thử xem.”

Xem cái gì? Chân Bảo Lộ đỏ bừng mặt, tròn mắt nhìn hắn: “Da mặt dày!”

Tiết Nhượng tiếp tục mặt dày nắm tay nàng, cầm đôi tay nhỏ nhắn mịn màng trắng như bạch ngọc trong tay, lẳng lặng vuốt ve, chỉ riêng sự trơn mềm ấm áp này đã đủ khiến cảm xúc của hắn dâng trào. Hắn lại nhìn cái miệng nhỏ nhắn nộn kia, lúc này, nàng nói cái gì hắn cũng đều thích nghe. Da mặt dày lại thế nào? Nếu không phải hắn da mặt dày, sợ rằng hiện nay chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng, trong lòng nhớ nhung nàng, sao có thể danh chính ngôn thuận nắm tay nàng, gần gũi nàng như vậy. Tiết Nhượng cảm thấy hai đời đều thua trên người nàng rồi, cũng không còn biện pháp, ai kêu lần đầu tiên mất hắn nhìn thấy nàng, đã không thể không chế được bản thân mình.

Hắn nói: “Ta đưa nàng về.”

Chân Bảo Lộ biết Tiết Nhượng hiểu rõ nàng, khẳng định đoán ra là nàng lén chạy ra ngoài. Hai tai Chân Bảo Lộ nóng lên, có chút ngượng ngùng, hôm nay hắn trở về thành, nàng chạy đến như vậy, giống như nàng rất nóng lòng trông thấy hắn lắm vậy. Nàng nhắm mắt một lúc, nhìn mình chằm chằm mũi giày, mới nói: “Ta chỉ tùy ý ra ngoài đi một chút thôi.”

Hắn không vạch trần nàng, mà theo nàng nói tiếp: “Ừm, nhưng giờ đã gặp ta, thì không có lý do để ta không đưa nàng về.”

Trái lại nói rất có lý. Chân Bảo Lộ mỉm cười. Hắn cho nàng bậc thang để bước xuống, nàng cũng nể mặt hắn, vì thế gật đầu nói: “Được, vậy chàng đưa ta về đi.”

Chân Bảo Lộ đội mũ che mặt lên lại, thế này mới khiến Tiết Nhượng đưa nàng trở về. Bất quá ngày hôm đó trời nắng gắt gao, dù có mũ che mặt cũng đỡ không nổi. Cuối cùng vẫn là Tiết Nhượng ở sạp ven đường mua một cây dù giấy che ánh mặt trời cho nàng. Chân Bảo Lộ có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu ngó gương mặt đen đi vì bị phơi nắng của hắn, bản thân hắn thì chẳng bao giờ thêm lo những việc nhỏ nhặt này, nhưng đến phiên nàng thì cũng quá cẩn thận rồi.

Cử chỉ chu đáo như vậy, bất cứ cô nương nào đều rất hưởng thụ.

Đến khi tới cửa sau phủ Tề Quốc Công, Chân Bảo Lộ mới khẩn trương thúc giục hắn: “Chàng nhanh về đi.”

Tiết Nhượng dắt ngựa đứng bên cạnh nàng, dáng người cao lớn, gương mặt phơi nắng có hơi ửng đỏ, sắc mặt ôn hòa nói: “Ta nhìn nàng đi vào.”

Đổi lại thường ngày, trong lòng Chân Bảo Lộ sẽ thấy ngại ngùng, nhưng lúc này thì khác. Cửa sau khóa rồi, nàng không có cách nào đi vào một cách đường đường chính chính, càng không thể trèo tường ngay trước mặt Tiết Nhượng. Nàng nắm chặt hai tay có chút xấu hổ, thấy hắn giống như nhìn ra manh mối, dứt khoát thừa nhận: “Ta chính là trèo tường ra ngoài.”

Nàng cũng muốn rụt rè, không muốn để hắn thấy mình không biết xấu hổ như vậy, nhưng lúc ấy nàng đâu nghĩ được nhiều như vậy? Chân Bảo Lộ không

dám nhìn hấn, cúi đầu nhìn mũi giày, thấy Tiết Nhượng thật lâu không lên tiếng, lúc này mới nhớ tới lời nói của mẫu thân khi ngăn cản nàng ra ngoài, ngắc đầu khe khẽ nói: “Tiết Nhượng, ta như vậy...chàng sẽ xem nhẹ ta sao?” Lúc này nàng không gọi hấn là Đại Biểu Ca, mà là kêu tên của hấn.

Trong lòng Tiết Nhượng thoáng chấn động, giơ tay vuốt ve mặt nàng, nói: “Đương nhiên sẽ không, trong lòng ta rất vui.” Bất quá lại nói, “Nhưng lần tới đừng làm vậy nữa, nguy hiểm lắm. Nàng có bị thương ở đâu không?”

Chân Bảo Lộ như trút được gánh nặng, lắc đầu nói không có, con mắt lóe sáng trong suốt: “Sẽ không đâu, ta rất cẩn thận.”

Nàng vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, do dự một lúc mới mở miệng nói, “Bên trong có cây thang, các nàng Hương Hàn vẫn đang trông chừng, chàng giúp ta lên đi, được không?”

Tiết Nhượng vốn định tiếp tục trò chuyện cùng nàng, nhưng tình huống bây giờ như vậy, cũng biết mẫu thân của nàng rất nghiêm khắc, nếu bị phát hiện, khó tránh khỏi bị trách phạt. Hành động hôm nay của nàng, đã nằm ngoài sự dự liệu của hấn, hấn không nghĩ tới có một ngày nàng sẽ để tâm đến hấn như vậy.

Hấn đáp ứng, cúi người, cánh tay hữu lực khoẻ mạnh ôm lấy hai chân của nàng, nâng nàng lên.

Nhìn hai tay nàng đã bầu vịu vào bờ tường, mới nâng lên thêm một chút, sau cùng bàn tay to dày đỡ lấy bờ mông mềm mại của nàng, tuy chỉ là hành động vô ý, nhưng vẫn khiến Tiết Nhượng mặt đỏ tai hồng. Lòng bàn tay của hấn bỗng đến lợi hại, cổ nén kích thích, thần nhiên hỏi: “Được chưa?”

Chân Bảo Lộ cũng vô cùng xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến rỉ máu, ửng đỏ dọc theo hai gò má cho đến vành tai xuống tới cằm, ngực cũng phập phồng lên xuống. May mà nàng đưa lưng về phía hấn, hấn nhìn không thấy.

Nàng nắm chặt cơ hội vội vàng bò lên, nói: “Được rồi.” Nói xong, nhìn Hương Hàn và Hương Đào vẫn canh giữ dưới chân tường. Thấy nàng trở về, lập tức tiến lên vịn lấy cây thang. Chân Bảo Lộ đứng trên mái tường, nhìn thoáng qua bên ngoài, thấy dáng người Tiết Nhượng cao lớn, liền vội vàng ngo sang chỗ khác, nói, “Ta vào đây.”

Rời theo cây thang leo xuống.

Hương Đào nhanh chóng đi tới đánh giá một phen, hỏi: “Tiểu thư có bị thương chỗ nào không?”

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, chấp tay sờ sờ cái mông của mình, liền thấy khô nóng, lắc lắc đầu nói: “Không, không có chuyện gì.”

Lúc này Chân Bảo Lộ lên ra ngoài nhưng không bị Từ thị phát hiện, tuy rằng không chính mắt nhìn thấy bộ dáng uy phong của Tiết Nhượng khi lãnh binh, nhưng cuối cùng vẫn gặp được, coi như đáng giá rồi. Bất quá vào buổi tối, khi Chân Bảo Lộ tắm rửa, Chúc ma ma nhìn thấy đầu gối tiểu thư nhà mình bị bầm tím, nên đau lòng nói: “Lần tới tiểu thư đừng làm chuyện như thế nữa.” Nói xong liền gọi Hương Hàn lấy thuốc mỡ tối, thoa cho nàng.

Chân Bảo Lộ có một đôi chân thon dài trắng tấp, trắng mịn như tuyết, được rất nhiều cô nương hâm mộ. Hiện giờ hai đầu gối lại bị đụng đến thảm thương.

Chân Bảo Lộ đưa tay sờ sờ, cũng cảm thấy bản thân mình quả nhiên chịu thiệt thòi lớn, chẳng qua may mà đầu gối cũng không phải rất đau. Chân Bảo Lộ bị Chúc ma ma nhắc mãi việc thoa thuốc, thì Hương Đào đi vào, nói: “Tiểu thư, phu nhân đến.”

Từ thị tiến vào, thấy nữ nhi mới vừa tắm xong, mặc tằm y ngồi trên giường, đầu tóc đen vẫn chưa khô, thấy bà vào liền muốn đứng dậy.

Thái độ của Từ thị so với lúc nãy ngược lại tốt hơn nhiều, cầm lấy khăn trong tay Chúc ma ma, ngồi xuống bên cạnh Chân Bảo Lộ, nói: “Ngồi đi.” Rồi giơ tay lau đầu cho nàng.

Chân Bảo Lộ kinh ngạc nhìn mẫu thân, có chút ngoài ý muốn. Tuy trí nhớ khi còn bé nàng không nhớ rõ, nhưng từ khi nàng trở nên thân thiết với tỷ tỷ, tỷ tỷ thường xuyên chăm sóc cho nàng như vậy. Mà mẫu thân không chỉ có bận bịu sự tình trong phủ, còn phải chiếu cố đến hai đệ đệ, nên không quan tâm mấy tới nàng, hơn nữa có tỷ tỷ cẩn thận chiếu cố, đã khiến mẫu thân yên tâm làm chuyện khác. Trong lòng Chân Bảo Lộ có vướng mắc, nhưng máu mủ tình thân vẫn cắt không đứt. Nàng và mẫu thân, không có bao nhiêu mâu thuẫn, nhưng trong lòng hai bên đều có ngăn cách, khó có thể thân cận.

Chân Bảo Lộ không lên tiếng.

Từ thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nữ nhi, sau khi lau khô tóc, mới lên tiếng: “Tóc của con còn tốt hơn của mẫu thân.”

Đến mức này, Chân Bảo Lộ cũng không thể cứ im lặng, cất giọng nói trong veo: “Phụ thân nói Tiểu Lộ giống mẫu thân.”

Nàng nhìn khuôn mặt vẫn trẻ đẹp của mẫu thân nhà mình, bà có một đầu tóc đen soi rõ bóng người, tựa như tơ lụa như thác nước, khiến dung mạo của bà càng thêm nổi bật. Còn nàng, tuy rằng được bảo dưỡng từ nhỏ, nhưng mái tóc có thể xinh đẹp như vậy, xét đến cùng vẫn không thoát được quan hệ với Từ thị, người mẫu thân thiên sinh lệ chất này.

Từ thị mỉm cười, mặt mày nhu hòa, nghĩ tới ngày xưa ân ái cùng phu quân, Chân Như Tùng cũng không chỉ một lần khen mái tóc của nàng. Vì thế càng khiến Từ thị dỗi lòng bao dưỡng mái tóc của mình, đáng tiếc đã lâu bà không nghe thấy lời khen của ông. Nét mặt Từ thị ôn hòa hơn, chậm rãi nói: “Thái độ của mẫu thân mới vừa rồi với con có hơi quá, chỉ là Tiểu Lộ, mẫu thân vì muốn tốt cho con thôi, tuy rằng con và Tiết biểu ca đã đính thân, nhưng suy cho cùng còn chưa thành thân, một cô nương chưa lấy chồng, luôn luôn phải chú ý đến lời nói việc làm.”

Chân Bảo Lộ có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng biết mẫu thân nói đúng, sững sốt rồi mới nói: “Mẫu thân, nữ nhi biết rồi.” Nàng cũng biết có chừng mực, hành động hôm nay đích xác đã đi quá giới hạn.

Từ thị thấy nữ nhi nhu thuận đáp ứng, trong lòng cũng dễ chịu hơn, lại muốn nói thêm gì đó, nhưng cảm thấy mình và nữ nhi có chút không thân, khi hai mẹ con nói chuyện, còn không thân cận bằng bà và trưởng nữ. Nên Từ thị cũng không nói thêm nữa, chỉ dặn dò nữ nhi hãy nghỉ ngơi sớm, rồi đi trở về.

Ở phủ An Quốc Công, hôm nay Tiết Nhượng trở về, trên dưới cả phủ cảnh tượng náo nhiệt tựa như ngày tết. Vương thị thấy lão thái thái cao hứng, cảm giác trong lòng khó chịu, trên mặt cũng chỉ có thể cười xòa. Mà lão thái thái thấy trưởng tôn tiến vào, toàn thân mặc khôi giáp thật uy phong, lập tức lệ nóng doanh tròng, nắm cánh tay trưởng tôn nói: “Hơi đen và gầy, cần bồi bổ thật tốt.”

Tiết Nghi Phương cũng cười dịu dàng nghênh đón, nói: “Hôm nay muội ở trên trà lâu thấy đại ca, rất uy phong nha.”

Tiết lão thái thái cũng nghe thấy, lần này trưởng tôn lập công trạng, đến lúc đó hoàng thượng nhất định sẽ ngợi khen. Mới nửa năm không gặp, trưởng tôn càng cao lớn tuấn tú, Tiết lão thái thái vui vẻ không ngớt, lầm bầm: “Nếu có thể thành thân sớm thì tốt rồi.” Mặc dù Tiết lão thái thái rất tự hào vì trưởng tôn, nhưng lão nhân gia nhớ mong nhất vẫn là việc hôn sự của bọn tiểu bối, tranh được nhiều công trạng đi nữa, cũng không sánh nổi một đứa cháu trai trắng trẻo mập mạp.

Vương thị nghe lão thái thái nói vậy, liền thấy may mắn khi người Tiết Nhượng đính thân chính là Chân Bảo Lộ. Án theo tình hình của Chân Bảo Lộ, ít nhất cũng phải hai năm nữa mới có thể xuất giá. Mà việc hôn sự của Tiết Đàm đã định ra, Vương thị cố ý để Tiết Đàm thành thân trước, tuy nói trưởng ấu có thứ tự, nhưng Tiết Nhượng đã 20 tuổi, không thể chờ hán thành thân xong, con trai của bà mới có thể lấy thế tử.

Nói đến việc hôn sự của Tiết Đàm, Vương thị cũng tương đối hài lòng.

Đinh thân với Tiết Đàm chính là tiểu thư Thẩm Yên thuộc chi thứ hai của Thẩm gia phủ Khánh Quốc Công, gia thế Thẩm cô nương hiển hách lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, là cháu gái của Tấn Dương trưởng công chúa, đường muội của Phúc An huyện chủ. Lúc trước phủ Khánh Quốc Công phát triển là nhờ Thẩm Trầm Ngư của đại phòng, mà nay Thẩm Trầm Ngư trở thành bộ dáng kia, nên Thẩm Yên thuộc chi thứ hai liền nổi bật ra.

Nhưng thấy Tiết Nhượng chiến thắng trở về, trong lòng Vương thị ít nhiều gì cũng có chút tiếc nuối, lúc bà nghe tin Tiết Nhượng trọng thương, trong lòng còn ngấm ngấm mừng thầm, nghĩ nếu Tiết Nhượng cứ chết trận sa trường như vậy, cũng là một chuyện tốt, còn có thể đem vinh quang cho phủ.

Lại không nghĩ Tiết Nhượng mạng lớn như vậy.

Trong lòng Vương thị tiếc nuối, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Tiết Nhượng phong trần mệt mỏi, sau khi ở phòng khách gặp mọi người, liền về Tứ Hòa Cư rửa mặt chải đầu.

Mà về Tứ Hòa Cư cần phải đi ngang qua hồ sen, một cô nương mặc áo cánh màu xanh ngọc bích yêu kiều thanh mảnh chính đang đứng đó. Chu Sính Đình mười sáu tuổi thật xứng với tên của nàng, duyên dáng thướt tha, xinh đẹp như hoa, hiện nay gương mặt khỏe đỏ ửng, khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn tuấn mỹ kia đi tới, lúc này mới làm như ngẫu nhiên gặp được, tiến lên phía trước nói tiến lên phía trước gọi: “Nhượng biểu ca.”

Chu Sính Đình một đôi mắt hiện ra nhẹ nhàng xuân sắc, dáng người mảnh mai như liễu, cực kì xinh đẹp. Hôm nay nàng đã hao tổn tâm tư vào cách ăn mặc, nhìn vào không ngờ rằng, lại có thể khiến nàng nổi bật lên nét thanh lệ thoát tục, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Tiết Nhượng trầm mặt, chỉ khề gật đầu, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này ánh mắt Chu Sính Đình âm thầm, nhìn theo bóng lưng rời đi của Tiết Nhượng, vô ý thức cắn cắn môi.

Buổi tối sau khi tắm rửa Tiết Nhượng liền lên giường.

Ở trong quân doanh một đoạn thời gian, có chút không chú ý chuyện vặt vãnh, hiện nay áo ngủ thoáng mở rộng, lộ ra vùng ngực rộng lớn phập phồng.

Tiết Nhượng nằm trên giường, lẳng lặng nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sáng nay, còn có bờ môi mềm mại, nghĩ đến đó, cổ họng có chút khô khốc. Hai đời rồi, đây là lần đầu tiên. Trước kia còn đỡ, nhưng mấy ngày tại trong quân doanh, người trong quân doanh không giống với đám công tử thích nói chuyện tao nhã ở Hoàng Thành, mà đều là những hán tử thô lỗ, nói đến nữ nhân lại càng hưng phấn. Tiết Nhượng không nghe lọt tai mấy lời nói thô tục, lúc ấy không có bao nhiêu cảm giác, nhưng hôm nay nhớ lại, tâm tình liền khó có thể bình phục.

Hắn đưa tay lấy chiếc khăn tay dưới gối ra.

Đây là hôm nay nàng lau xong thì tiện tay vứt bỏ, nhưng hắn lại cẩn thận cất giữ.

Tiết Nhượng vuốt phẳng một phen, trong đầu niệm binh pháp, cố gắng áp chế ý nghĩ đẹp đẽ trong lòng. Thật lâu sau, Tiết Nhượng lẳng lặng mở to mắt, đáy mắt sâu sắc trầm tĩnh. Hắn cúi đầu nhìn chỗ dưới đáy quần nhô lên của mình, muốn đứng lên đi phòng tắm dội nước, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, một lần nữa nằm xuống, nắm chiếc khăn trong tay. Đưa tay xuống cảm. (Cảm gì thì mọi người tự hiểu nha)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Tĩnh Vương chiến thắng trở về, trong cung có thiết yến hội, phủ Tề Quốc Công thân là nhất đẳng thế gia ở Hoàng Thành, hiển nhiên cũng nhận được thiệp mời.

Chân Bảo Lộ là dòng chính nữ thuộc đại phòng của phủ Tề Quốc Công, đương nhiên ngày này được theo Từ thị tiến cung dự tiệc.

Lần trước săn bắn, Tĩnh Vương chưa chính thức định ra Vương phi, lúc này mời nữ quyến, cũng là có ý này. Người chưa đính thân, liền sẽ sửa soạn thật kỹ, khoe khoang một chút, nói không chừng gặp may mắn được Tĩnh Vương nhìn trúng. Bất quá những cô nương đã đính thân như Chân Bảo Lộ, sẽ tận lực ăn mặc khiêm tốn, như vậy người ngoài nhìn thấy, trong lòng cũng biết rõ.

Chân Bảo Lộ biết hôm nay Tiết Nhượng cũng sẽ đi, có chút kiềm nén không được, cài lên búi tóc cây trâm trâm châu tua rủ mà nàng thích nhất. Điều nói nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm, đại khái là ý tứ này.

Cô nương trẻ tuổi không cần son phấn, Chân Bảo Lộ đang tuổi thanh xuân, chỉ bôi một lớp mỏng son môi, như vậy thôi đã khiến màu sắc đôi môi của nàng tươi đẹp hơn rồi, cả người đặc biệt trở nên xinh.

Đóng hộp son tính xảo lại cất kỹ, Chân Bảo Lộ mới đứng dậy.

Nghe âm thanh Từ thị đã tới bên ngoài, liền đi ra.

Chân Bảo Lộ mặc áo bông búi từ màu hồng nhạt, bên eo đeo ngọc như ý cột tơ lụa. Khuyên tai trang sức này nọ, cũng cố sức đắn đo lựa chọn trâm châu nhẹ nhàng khiêm tốn chút. Lúc bước đi làn váy duyên dáng thướt tha, nhanh nhẹn và vô cùng xinh đẹp.

Đến khi Chân Bảo Lộ nhìn thấy cách ăn mặc khéo léo của mẫu thân, cảm giác hai mắt tỏa sáng. Thường ngày Từ thị đã xinh đẹp, hiện nay mặc phục sức của tam phẩm cáo mệnh, tựa như năm tháng vẫn không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt bà, gương mặt trắng nõn làn da nhẵn nhụi, hết như trứng gà lột.

Chân Bảo Lộ còn trẻ tuổi, làn da mềm mại cũng coi như hiếm thấy, nhưng Từ thị không phải tiểu cô nương như Chân Bảo Lộ, còn có thể bảo dưỡng tốt như vậy, đích thật là hiếm thấy.

Chân Bảo Lộ nghĩ đến khi bản thân mình đến tuổi như mẫu thân, cũng chưa chắc được xinh đẹp trẻ trung như vậy.

Chân Bảo Lộ ngoan ngoãn gọi mẫu thân. Từ thị đoan trang khéo léo, cũng không có nói gì thêm, chỉ dặn dò: “Nhớ kỹ, đến trong cung không được chạy loạn.”

Cái này hiển nhiên Chân Bảo Lộ biết rõ.

Xưa nay Từ thị lo lắng cho nữ nhi này, hôm nay nếu đổi lại là trưởng nữ tiến cung cùng bà, tự nhiên bà không cần lo lắng, nhưng tiểu nữ nhi tính tình hấp tấp, nếu ở trong cung gây họa gì, vậy coi như rất phiền toái.

Chân Bảo Lộ thu lại nụ cười, tỏ ra bộ dáng danh môn khuê tú. Mặc dù tính tình của nàng hoạt bát, nhưng trước mặt người ngoài, tương đối chú ý đến hành vi cử chỉ. Nàng biết xưa nay mẫu thân luôn kêu ngoạ vì tỷ tỷ, lúc nào cũng so sánh nàng với tỷ tỷ, nàng cũng thừa nhận tỷ tỷ đích xác đoan trang lương thiện, là một kiểu mẫu quý nữ.

Chân Bảo Lộ thân nhiên theo Từ thị lên xe ngựa.

Xe ngựa có nóc màu xanh phi thúy treo tám chuỗi ngọc châu của phủ Tề Quốc Công dừng trước cửa cung, đệ trình thẻ bài, mới được phép đi qua. Dọc theo đường đi Chân Bảo Lộ đều quy củ, hai tay đặt trên đầu gối, ngay cả một ngụm nước cũng không uống.

Đến khi hai người tới bên ngự hoa viên, mới thấy trong ngự hoa viên đã tụ hội rất nhiều mệnh phụ và quý nữ. Đặc biệt là những cô nương chưa định ra hôn ước, tất cả đều ăn mặc quang vinh chói lọi cực kì bắt mắt. Nếu mà so sánh, Chân Bảo Lộ một thân y phục đơn giản trắng trong thuần khiết thoải mái hào phóng, liền có vẻ không được thu hút mấy.

Giang phu nhân Lư thị có quan hệ thân thiết với Từ thị cũng có mặt. Lư thị nắm tay một bé gái trắng trẻo mũm mĩm, chính là Giang Mi. Bé gái nhìn thấy Chân Bảo Lộ thì hai mắt sáng lên, ngọt ngào gọi: “Lộ tỷ tỷ.”

Nhìn Giang Mi, Chân Bảo Lộ mỉm cười, khen ngợi: “Hôm nay Mi Mi thật xinh đẹp.” Rồi chào Lư thị, “Giang phu nhân.”

Lư thị ăn mặc đoan trang thanh nhã, rất có hơi hướng nho học, đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn hai mẹ con trước mặt, trong lòng không nhịn được mà thấy hâm mộ. Bà gặp Chân Bảo Lộ vài lần, biết tiểu cô nương này rất hoạt bát, lúc này bị Từ thị bắt thành bộ dạng đoan trang này, thì cực kì quan tâm nói với Từ thị: “Ta thấy nhóm tiểu cô nương đều ở bên kia, Tiểu Lộ đi theo chúng ta cũng rất nhàm chán, không bằng để Tiểu Lộ dẫn Mi Mi qua đó chơi, để

chúng ta trò chuyện được không?”

Từ thị có lo lắng, nhưng nghe Lur thị nói như vậy, cũng chỉ đành gật đầu: “Tiểu Lộ, con dẫn Mi Mi qua đó đi.”

Chân Bảo Lộ biết Lur thị thông minh lương thiện, e là đặc biệt giải vây cho nàng, trong lòng tung tăng, nhưng trước mẫu thân, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ nắm tay Mi Mi, nói: “Theo Lộ tỷ tỷ qua kia chơi nào.” Rồi nắm bàn tay nhỏ mềm mại của Giang Mi từ từ đi tới chỗ hoa thạch lựu nở rộ.

Lur thị nhìn theo bóng lưng đi xa của tiểu cô nương, mới nói với Từ thị: “Tính tình của Tiểu Lộ không giống với Quỳnh nhi, người không thể quá nghiêm khắc với nàng được.”

Xưa nay trường nữ luôn an tĩnh nội liêm, tiểu nữ nhi thì hoạt bát coi mở, dạy bảo hai nữ nhi, không thể dùng cùng một kiểu mẫu.

Từ thị cũng không cho là đúng, nói: “Ngược lại ta thấy bất kể trước đó nàng có được dạy dỗ quá dễ dãi hay không, nhưng nhìn xem, đều do nàng bị phụ thân sủng thành bộ dáng gì rồi? Và lại Tiểu Lộ sẽ gả đi là phủ An Quốc Công, với tính tình này của nàng, lúc nào Vương thị cũng có thể tìm ra lỗi của nàng thôi.”

Lur thị từng nghe qua danh tiếng của Vương thị, cười cười nói: “Cũng có lý.”

Bà đang nói chuyện với Từ thị, thì thấy Vương thị ở cách đó không xa đang đi tới, mới bắt đầu nói, “Người xem, mới nhắc bà ta, người này liền đến. Quả thực không thể nói sau lưng người khác mà.”

Hôm nay Vương thị chải búi tóc song đao, mặc bồi tử tay áo hẹp vải hoa lụa màu vàng kim, tà áo dài tới gối kết hợp của hai màu hồng tím, toàn thân khí phái.

Vương thị có dung mạo xinh đẹp, lúc trước từng là mỹ nhân có tiếng trong Hoàng Thành. Bà và Từ thị bằng tuổi nhau, hiện giờ đứng chung một chỗ, nhưng Từ thị lại có vẻ trẻ hơn nhiều. Vương thị vốn cũng không thích Từ thị, chỉ cảm thấy bà vì danh tiếng hiền lương thực đức mà xem nữ nhi Tiết thị lưu lại như con ruột của mình, cách làm này quả thực vô cùng giả dối - - thử hỏi trên đời này có kẻ mẫu nào thật tình bao dung cho con của trượng phu và vợ trước hay sao?

Nhưng Vương thị chỉ cần nghĩ tới, không quá nửa năm mà Tiết Nhượng đã trở thành võ tướng tứ phẩm thì trong lòng liền hận nghiền răng nghiền lợi. Nếu cứ tiếp tục, trong mắt lão thái thái càng không có chỗ cho Đàm nhi của bà.

Cùng Vương thị đi tới là Tiết Nghi Phương, y phục xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào, nhìn thấy Từ thị thì cười mỉm hỏi: “Cô mẫu, hôm nay Tiểu Lộ không tới sao?”

Từ thị nhìn Tiết Nghi Phương mỉm cười xinh đẹp trước mặt, trong lòng có chút không thích, nghĩ tính tình tiểu nữ nhi hoạt bát đã khó mà quản thúc, còn thường xuyên qua lại với Tiết Nghi Phương. May là Thượng nhi và Vinh nhi đều còn nhỏ, chẳng thể thì lấy ánh mắt của Từ thị, muốn tìm con dâu, cũng sẽ không chọn loại cô nương có tính tình hoạt bát như vậy.

Bà tuy mỉm cười, nhưng cực kỳ khách khí chỉ cho Tiết Nghi Phương: “Tiểu Lộ đang ở đằng kia.”

Tiết Nghi Phương nhìn đến cách đó không xa, Chân Bảo Lộ đang hái hoa cùng bé gái bên cạnh nàng, lập tức kiềm nén không được, hưng phấn nói với Vương thị: “Mẫu thân, mọi người cứ tán gẫu, con đi tìm Tiểu Lộ trò chuyện đây.”

Vương thị lại quá quen với tính cách của Tiết Nghi Phương, dù trong lòng không đồng ý, cũng không cách nào ngăn cản.

Lại nói Tiết Nghi Phương mới vừa đi tới bên cạnh Chân Bảo Lộ, liền bắt đầu oán giận: “Vẫn là ở cùng muội thoải mái hơn, nhóm người lớn đó, ai cũng giương cung bạt kiếm tiểu lý tàng đao, khiến ta thật không chịu nổi.”

Chân Bảo Lộ nhìn Vương thị đang nói chuyện cùng mẫu thân nàng cách đó không xa, trong lòng cũng bắt đầu nghĩ, nhỏ giọng nói thầm: “Muội mới phải lo lắng đây.”

Tiết Nghi Phương biết ý nàng nói là gì, cười hi hi nói: “Muội yên tâm, tuy mẫu thân của ta rất khó chơi, nhưng không phải còn có ta sao? Ta nhất định sẽ giúp muội.”

Chân Bảo Lộ trêu ghẹo nói: “Sợ là còn chưa giúp được, tỷ đã sớm lập gia đình rồi ấy chứ?”

Sao nàng không hi vọng Tiết Nghi Phương có thể ở bên cạnh giúp nàng? Nhưng đến lúc Tiết Nghi Phương gả cho người ta, thì nước xa vẫn không cứu được lửa gần. Nàng đã từng được chứng kiến uy nghiêm của mẹ chồng, lão tổ tông chỉ cần ho khan, ngay cả một chữ nẫu thân cũng không dám nói, hơn nữa bà còn là một đại cừu mẫu thông tuệ hiểu biết mọi điều, nhưng ở trước mặt ngoại tổ mẫu, còn không phải dụ ngôn giống một con cừu nhỏ?

Hai gò má Tiết Nghi Phương như bị phồng, dùng khuỷa tay thúc nàng, chép chép miệng nói: “Không cho chê cười ta.”

Chân Bảo Lộ không nói nữa, ngắt hoa đưa cho tiểu Giang Mi nhu thuận bên cạnh. Tiểu Giang Mi mỉm cười hôn lên mặt Chân Bảo Lộ, thế này mới vô cùng vui vẻ cắm hoa tới đưa cho mẫu thân.

Mà Tiết Nghi Phương lại lôi kéo Chân Bảo Lộ cùng nói chuyện.

Đương nhiên hai người nói tới là Tiết Nhượng.

Tiết Nghi Phương vốn đã bội phục đại ca của mình, bây giờ càng sùng bái hơn, đôi mắt sáng trong nói: “Hiện giờ đại ca của ta đã là võ tướng tứ phẩm, trong số các công tử trẻ tuổi ở Hoàng Thành, có người nào có thể lợi hại hơn đại ca của ta chứ. Thật ra có nhiều cô nương ở trường nữ học chúng ta đã hối hận vô cùng, ai cũng nói muội chẳng những xinh đẹp, còn có mắt chọn phu quân cũng là nhất đẳng.”

Chân Bảo Lộ bị nói đến xấu hổ, gương mặt ửng hồng, nói lầm bầm: “Đây là lệnh của cha mẹ lời của mỗi mai, chứ có phải muội chọn đâu...”

Tiết Nghi Phương đưa tay véo má nàng, mặt mày phấn khởi nói: “Phụ thân của muội thương muội như vậy, nếu không phải tự muội gặt đầu, ông sao có thể nhanh chóng đáp ứng việc hôn sự này đây?” Tuy chỉ là lời trêu ghẹo, nhưng trong lòng Tiết Nghi Phương cũng rất hâm mộ, dù sao không có bao nhiêu cô nương, có thể gả cho người phu quân mà mình lòng tình tương duyệt.

Đến khi yến hội bắt đầu, Chân Bảo Lộ mới tách khỏi Tiết Nghi Phương, theo Từ thị cùng những nữ quyến khác đến dự tiệc ở Quỳnh Hoa đài.

Chân Bảo Lộ có hơi nhớ Tiết Nhượng, đi tới bên cầu Nguyệt Nha, cuối cùng thấy được Tiết Nhượng cách đó không xa.

Nàng hơi khựng lại bước chân, có chút ngạc nhiên mừng rỡ, liền nhìn thoáng qua. Lần nào nàng nhìn hắn, Tiết Nhượng tựa như có mắt sau lưng vậy sẽ quay lại nhìn nàng, nhưng lần này hình như Tiết Nhượng không thấy nàng, vội vàng rời đi rồi.

Chân Bảo Lộ nhú nhú mày, thầm nghĩ: Thường ngày ánh mắt hắn rất tinh, liếc mắt liền thấy nàng, sao lúc này có vẻ làm như không thấy vậy chứ?

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tiết Nghi Phương, Chân Bảo Lộ không khỏi nghĩ nhiều một chút.

Từ thị dừng bước chân, nhìn nữ nhi ngờ ngác đứng ở đó, thì cau mày hỏi: “Sao vậy hả?”

Chân Bảo Lộ hoảng hốt hoàn hồn, nói gấp: “Không có gì.” Rồi tiến lên đi theo Từ thị.

Sau khi đã ngồi vào vị trí, Chân Bảo Lộ nhìn thấy tiểu thư Thẩm Yên của phủ Khánh Quốc Công, lại là hơi kinh ngạc.

Chân Bảo Lộ và Thẩm Yên cũng không có giao tình, nhưng riêng chuyện của Thẩm Yên thì đã nghe nói không ít, là một người tính tình nóng nảy và thẳng thắn, lúc trước cũng chỉ có nàng ta có năng lực đối nghịch với Thẩm Trầm Ngư. Hiện nay thấy Thẩm Yên, gương mặt trái xoan tinh xảo, chân mày không mềm mại cong cong như các tiểu cô nương khác, mà có hơi chút thô, nhìn ra có vài phần khí khái hào hùng mà những cô nương hiếm có được.

Chân Bảo Lộ vẫn chưa biết nên chung đụng thế nào với Thẩm Yên. Nàng biết, Thẩm Yên đã đính thân cùng Tiết Đàm, mà nàng sẽ gả cho Tiết Nhượng, ngày sau hai người chính là chị em bạn dâu.

Nghĩ đến điều đó, Chân Bảo Lộ thật có chút ngượng ngùng.

Mà Thẩm Yên bên cạnh, hiển nhiên đã chú ý tới Chân Bảo Lộ, ấn tượng của nàng đối với Chân Bảo Lộ không tệ, chỉ là không có qua lại, giao tình bình thường. Chân Bảo Lộ cô nương này nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng ngày sau sẽ là tâu tâu của nàng. Thẩm Yên cũng là người biết lý lẽ, liền muốn sớm giao tiếp với vị tâu tâu này, nên kêu: “Chân Bảo Lộ cô nương.”

Chân Bảo Lộ xoay lại nhìn nàng ta cười cười: “Thẩm cô nương, thật trùng hợp.”

Từ thị nghe thấy nữ nhi nói chuyện, liền nghiêng đầu nhìn thoáng qua, đến khi thấy người nói chuyện cùng nàng là Thẩm Yên phủ Khánh Quốc Công, cũng không có nói cái gì. Dù sao ngày sau hai tiểu cô nương sẽ là chị em bạn dâu, hiện nay đúng thật là cần tiếp xúc một chút.

Lúc trước Chân Bảo Lộ chưa từng giao thiệp cùng Thẩm Yên, chỉ nghe nói qua tính tình của Thẩm Yên không tốt, bây giờ trò chuyện được một lúc, trái lại cảm thấy cách nói năng của Thẩm Yên quả thật tài giỏi, lại còn xinh đẹp, đích xác rất xứng đôi với nhị biểu ca Tiết Đàm.

Bất quá Chân Bảo Lộ nghĩ tới thái độ mới vừa rồi của Tiết Nhượng, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Sau khi tán gẫu với Thẩm Yên xong, mới uống một ly rượu hoa đào, rồi viện cớ rời đi.

Lúc đi ra, màn đêm bên ngoài đã buông xuống.

Trước Quỳnh Hoa đài là một khu rừng trúc, Chân Bảo Lộ dẫm trên con đường mòn lót đá xanh, nhìn thoáng qua ngự hoa viên cách đó không xa - - yến hội của khách nam được tổ chức ở ngự hoa viên.

Gió nhẹ lướt qua, lá cây phát ra âm thanh rì rào.

Chân Bảo Lộ đứng im một lúc, thì chuẩn bị trở về.

Lúc này, Hương Hàn theo bên cạnh Chân Bảo Lộ trầm giọng gọi: “Tiểu thư.”

Chân Bảo Lộ được Hương Hàn nhắc nhở, giương mắt lên nhìn, thì thấy được nữ tử đeo vòng cổ phỉ thúy gắn trên châu đang đứng đối diện.

- - là Chân Bảo Chương.

Chân Bảo Lộ nhú nhú mày, không nghĩ tới lại gặp phải Chân Bảo Chương, nàng nghĩ tới lời nói của Chân Bảo Chương ở Linh Phong tự, trong lòng còn hơi tức giận. Bất quá, hôm nay vào cung dự tiệc, phải mang chính thể mới đúng, mà Chân Bảo Chương thân là thiếp thất, đi theo Tĩnh Vương vào cung dự tiệc, có thể thấy Tĩnh Vương vô cùng sủng ái nàng ta.

Tuy Chân Bảo Lộ không thích Chân Bảo Chương, nhưng cũng phải xem ở Tĩnh Vương, liền làm xong lễ chào.

Chân Bảo Chương thấy Chân Bảo Lộ có vẻ không tình nguyện, trong lòng đắc ý, thông thả nói: “Lục muội muội thật khách sáo.” Nàng nhìn Chân Bảo Lộ, khăn lụa trong tay áo nhẹ nhàng rơi ra, đúng là rơi ngay trên mặt đất.

Chân Bảo Chương liếc mắt nhìn chiếc khăn bên chân, nói với Chân Bảo Lộ, “Nếu Lục muội muội khách sáo như vậy, liệu có thể nhặt khăn lên giùm ta không?”

Chân Bảo Lộ còn chưa nói, Hương Hàn bên cạnh nàng đã kiểm chế không được, tiến lên phía trước nói: “Tam cô nương không nên khinh người quá đáng!”

“Khinh người quá đáng?”

Chân Bảo Chương nhắc lại, nghĩ tới những năm bị lạnh nhạt ở phủ Tề Quốc Công, vẻ mặt lạnh thấu xương nói, “Đúng là loại chủ tử gì thì có loại nha hoàn đó! Hôm nay ta đã là Trắc phi của Tĩnh Vương, làm sao còn là Tam cô nương của phủ Tề Quốc Công lúc trước nữa? Và lại, ta chỉ kêu Lục muội muội nhặt khăn giùm ta, tiện tay mà thôi, Lục muội muội hẳn sẽ không từ chối chứ?”

Chân Bảo Lộ nhìn Chân Bảo Chương như vậy, quả thực so sánh với đời trước khi trở thành Tĩnh Vương phi còn kiêu ngạo hơn. Nàng nhú mày nghĩ - - muốn nàng nhặt khăn cho Chân Bảo Chương, tuyệt đối không thể nào.

“Có chuyện gì đó?”

Phía sau truyền tới một thanh âm lạnh lạnh, Chân Bảo Lộ nhìn biểu tình của Chân Bảo Chương thay đổi cực nhanh, mỉm cười nhẹ nhàng nghênh đón, mềm mại gọi: “Vương Gia.”

Là Tĩnh Vương.

Chân Bảo Lộ bình tĩnh, xoay người hướng tới trước mặt Tĩnh Vương, đang muốn hành lễ, nhìn Tĩnh Vương mặc cẩm bào màu xanh ngọc, dáng người cao gầy tuấn lãng. Mà nam tử tuấn mỹ cao lớn bên cạnh hắn, chính là Tiết Nhượng.

Nếu là mọi khi, Chân Bảo Lộ gặp được Tiết Nhượng, sẽ thấy trong lòng kiên định, tự nhiên sẽ cầu cứu hắn. Nhưng khi nàng nhớ tới mới vừa rồi thái độ của Tiết Nhượng không lạnh không nhạt, trong lòng có chút không thoải mái, cũng không nhìn hắn, chỉ thoáng cong gối: “Thần nữ tham kiến Tĩnh Vương Điện hạ.”

Lại nói Chân Bảo Chương, gặp Tĩnh Vương, lập tức càng thêm tự tin, hơi nhếch khóe môi lên. Nàng mỉm cười nhìn Tĩnh Vương, trầm thấp nói: “Vương Gia, thiếp thân làm rơi khăn trên mặt đất. Cái khăn này, chính là hôm qua Vương Gia nhìn thấy, còn khen thiếp thân thêu rất đẹp. Vừa lúc rơi xuống bên cạnh Lục muội muội, thiếp thân liền muốn kêu Lục muội muội nhặt lên giùm thiếp thân, nào biết Lục muội muội...”

Không phải Chân Bảo Chương không có đầu óc. Chỉ là mấy ngày nay Tĩnh Vương càng thêm sủng ái nàng ta, nên lúc này mới để nàng ta càng thêm tự tin. Hơn nữa lại thấy Tiết Nhượng cũng có mặt, càng muốn hạ giận một phen.

Tiết Nhượng đứng ở một bên, dáng người thẳng tắp, tựa như cây trúc, vẫn không lên tiếng, chỉ là sắc mặt trầm xuống rất khó coi.

Mà khuôn mặt tuấn tú của Tĩnh Vương mang ý cười, nói: “Ta còn tưởng rằng là chuyện tình gì đâu? Chẳng qua chỉ là một chiếc khăn...”

Chân Bảo Chương tươi cười sáng lạn, nghĩ rằng Tĩnh Vương sẽ che chở cho mình, liền nói: “Đích thật chỉ là một việc nhỏ.”

Lại không biết ngay sau đó, Tĩnh Vương lập tức đổi sắc mặt, dương tay lên hung hăng đánh xuống.

“Bốp!”, trong rừng trúc an tĩnh liền có vẻ đặc biệt lạnh lạnh vang dội. Không khỏi khiến cho Chân Bảo Chương ngẩn người, ngay cả Chân Bảo Lộ cũng bị dọa giật mình.

Một bàn tay này đánh xuống, Chân Bảo Chương bất ngờ không phòng ngự, lao đảo vài bước mới đứng lại, gương mặt sưng thật to, trăm cái bộ điều cầm trên búi tóc cũng bị rơi xuống.

Tĩnh Vương khoanh tay đứng đờ, áo bào hơi hơi lay động. Mặt hắn lạnh lùng, nghiêm nghị nói: “Không nói tới Chân Lục cô nương là đường muội của người, chỉ nói nàng là vị hôn thê của Tiết Tướng quân, Tiết Tướng quân từng có ân cứu mạng đối với bản vương, người cũng dám vô lễ như thế!”

Chân Bảo Lộ còn tưởng rằng Tĩnh Vương sủng ái Chân Bảo Chương như vậy, hôm nay nàng phải chịu uất ức rồi, nhưng không ngờ trở thành thế này, thoáng há hốc mồm trong một lúc, vô cùng kinh ngạc.

Nàng lẳng lẳng giương mắt liếc nhìn vị Tĩnh Vương có tiếng hiền hoà rộng rãi trước mặt này, hiện nay thấy hai mắt hấn âm trầm, đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, nổi cả da gà.

Tĩnh Vương nhìn Chân Bảo Chương, gần từng chữ: “Thất thần ở đó làm gì, còn không mau xin lỗi Chân Lục cô nương?”

Chân Bảo Chương đã chung đụng cùng Tĩnh Vương một thời gian ngắn, hấn luôn đối với nàng ôn nhu như nước, vô cùng quan tâm. Hiển nhiên nàng cho rằng hấn là một người có tính tình tốt, thật không ngờ hấn lại đối với nàng như vậy. Sắc mặt nàng trắng bệch, trong lòng rất là ủy khuất, trên mặt vừa rất vừa đau, cắn chặt răng, hai mắt rung rung, giọng nói run rẩy tiến lên phía trước nói:

“Lục muội muội, là tỷ tỷ không phải, mong rằng... mong rằng Lục muội muội đại nhân đại lượng, đừng nên so đo.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Tĩnh Vương mang Chân Bảo Chương đi.

Chân Bảo Lộ vẫn lẳng lẳng đứng tại chỗ. Nghĩ tới mới vừa rồi Tĩnh Vương không chỉ kêu Chân Bảo Chương cho nàng một lời giải thích, còn phải nói xin lỗi với nàng, thì biết Tĩnh Vương tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài.

Ngày mùa hè ban đêm rõ ràng không lạnh, nhưng lúc này Chân Bảo Lộ lại cảm thấy hơi lạnh.

Chân Bảo Lộ khẽ gọi Hương Hàn, khi phục hồi tinh thần, lại phát hiện không biết Hương Hàn đã đi nơi nào. Mà nam tử tuấn mỹ khôi ngô cao lớn đứng trước mặt không phải Tiết Nhượng, còn có thể là ai? Vẫn chưa đi sao. Nàng nhớ tới thái độ của hấn mới vừa rồi, trong lòng có chút không thoải mái, thì thấy hấn bước tới gần, mũi giày găm màu mực kẻ sát vào giày của nàng.

Lúc này, Chân Bảo Lộ mới người được mùi rượu nhàn nhạt trên người hấn, không nhịn được ngẩng đầu hỏi: “Chàng uống rượu?”

Trong xã giao, nam nhân uống chút rượu cũng không có gì, nhưng Chân Bảo Lộ vừa nghĩ tới khi này Tiết Nhượng luống cuống, thì hơi lo lắng cho hấn uống rượu sẽ hỏng việc.

Tiết Nhượng ừ một tiếng, sau đó giải thích nói: “Uống không nhiều lắm.”

Chân Bảo Lộ nói: “Ta thuận miệng hỏi một chút thôi.” Nàng là người có chuyện sẽ không kìm nén trong lòng, phòng má hỏ, “Mới vừa rồi chàng không nhìn thấy ta sao?”

Nam nhân uống rượu, mặt mày sáng sủa, chỉ có giọng điệu chậm hơn so với bình thường, không nhanh không chậm nói: “Nhìn thấy.”

Hấn đương nhiên nhìn thấy - -

Trời xanh ngói xanh, nước cũng xanh biếc, nàng đứng trên cầu Nguyệt Nha, tóc đen da trắng như tuyết, đẹp đến rung động lòng người.

Chân Bảo Lộ tròn mắt nhìn hấn. Ý là hấn đã nhìn thấy vì sao còn làm bộ như không.

Tiết Nhượng mỉm cười. Hấn làm sao giải thích với nàng đây, sau đêm đó, mỗi đêm hấn đều nằm mơ thấy nàng. Cho tới bây giờ hấn đều đối với nàng rất dè dặt cẩn trọng, nhưng nàng còn nhỏ tuổi, hấn lo sẽ dọa nàng sợ. Có thể do uống rượu, Tiết Nhượng không hề do dự, đưa hai tay ra ôm tiều cô nương trước mặt vào lòng, cánh tay vòng quanh bờ eo của nàng thật chặt chẽ, cơ thể hai người sát vào nhau, đụng chạm kháng khí.

Chân Bảo Lộ không nghĩ tới hấn to gan như vậy.

Nàng ngó ra một lúc, khoe miệng khẽ cong, lúc này cũng không đi so đo thái độ lúc trước của hấn nữa. Nói thật, mấy cô nương vẫn thích nam tử hơi bá đạo một chút, nếu trước kia không có hai lần cường thế đó, trong lòng nàng thật đúng là sẽ không qua được lần ranh kia. Thời điểm nàng đang do dự, liền cần có người đẩy nàng một cái, rồi chuyện gì cũng được giải quyết. Nàng có chút may mắn, Tiết Nhượng đối với nàng còn dễ tâm hơn so với nàng tưởng tượng.

Nàng ngửi mùi hương trên người hấn, hơi thở mát lạnh lẫn với mùi rượu nhàn nhạt, khiến người vừa an tâm vừa thoải mái. Cái ôm này của hấn xiết chặt hơn bình thường, may mà nàng đang thấy lạnh, cả người nam nhân rất nóng, nàng nhanh chóng liền thấy ấm áp. Thầm thì nói: “Ta thấy Tĩnh Vương có cái gì đó không đúng, luôn cảm giác nhìn không đơn giản như vậy. Đại Biểu Ca, chàng làm việc phải nhớ luôn cẩn thận.”

Hấn thích nàng quan tâm hấn.

Tiết Nhượng cong môi đáp ứng: “Được, ta nhớ kỹ.” Lại cúi đầu hỏi nàng, “Mới vừa rồi ngoài việc nàng ta kêu nàng nhặt khăn, có còn làm khó dễ nàng việc gì khác không?”

Chân Bảo Lộ cười cười.

Nghe xem, giọng điệu này, chẳng lẽ Chân Bảo Chương làm khó nàng, hẳn liền muốn thay nàng đi tính sổ sao? Nói như thế nào đó cũng là Trắc phi của Tĩnh Vương nha? Bất quá lời nói này trong lòng Chân Bảo Lộ rất hưởng thụ, trong lòng không còn khó chịu, khi nói chuyện cũng nhu thuận hơn: “Ta cùng chơi với Tam tỷ từ nhỏ tới lớn, nếu vừa rồi Tĩnh Vương không xuất hiện, ta cũng có biện pháp đối phó với nàng ta.” Nàng nhỏ giọng nói, “...Ta mới sẽ không bị nàng ta khi dễ đâu.”

Nàng là người nhỏ mọn, có oán tất báo, đời trước đã sống không thoải mái, đời này có người yêu thương nàng, hà tất nàng phải ủy khuất bản thân mình? Hiện giờ xem ra, Chân Bảo Chương cũng bất quá chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

Nàng ở trong lòng hẳn nói xon, liếc giương mắt nhìn hắn, thấy hắn cứ nhìn chăm chăm mình, giống như xem sao cũng không đủ. Nàng đưa đầu ngón tay chọc chọc lên vùng ngực cứng rắn của hắn: “Tiền đồ.” Đã là đại tướng quân tư phẩm rồi đó.

Tiết Nhượng lại cảm thấy, chuyện xuất sắc nhất mà hắn làm được ở đời này, chính là cầu cưới được nàng.

Bàn tay hắn vòng quanh bờ eo của nàng, hơi hơi cúi đầu.

Ngày mùa hè nên y phục hơi mỏng manh, thiếu nữ để lộ ra phần cổ gầy trắng nõn tinh tế, đường cong tuyệt đẹp, dáng người nàng nhỏ xinh, nhưng chỗ cần thiết không hề gầy, hiện nay theo hô hấp của nàng mà nhấp nhô lên xuống, tựa như hai trái đào mật chín mọng vậy.

Cổ họng Tiết Nhượng vừa động, quả nhiên cảm giác mình bị mê muội rồi, rõ ràng nghĩ rằng trước khi thành thân phải giảm bớt tiếp xúc cùng nàng, nhưng chỉ mới có mấy ngày đã bị công phá. Hô hấp của hắn hơi dừng lại, muốn làm tiêu tán đi dục vọng trong mắt, lại khó khăn lắm mới đối diện được với đôi mắt ngập nước của tiểu cô nương, thì bị nàng bắt quả tang.

Chân Bảo Lộ đỏ mặt liếc hắn một cái, gờ tay nhéo vào cánh tay hắn: “Chàng đang nhìn chỗ nào đó!”

Tiết Nhượng đỏ mặt, nói: “Tiểu Lộ, nàng đừng giận.”

Nàng vội vàng thoát khỏi lòng hắn. Nhìn hắn như vậy, làm sao nàng còn có thể nói gì nữa?

Nàng im lặng, sau một lúc lâu mới khẽ ho khan, có chút lúng túng nói: “Mẫu thân chắc đang tìm ta rồi, ta đi trước đây.” Nàng đi về phía trước hai bước, nghĩ tới điều gì, quay đầu lại, thoải mái hào phóng ngẩng đầu nhìn hắn: “Nhớ kỹ đó, uống ít rượu thôi.”

Tiết Nhượng thấy nàng không tức giận, mỉm cười đáp: “Ta biết rồi.”

Tâm tình Chân Bảo Lộ dễ chịu hơn, lúc này mới nhanh chóng trở về Quỳnh Hoa đài. Đi vào, quả thực thấy mẫu thân có vẻ như muốn ra tìm nàng.

Nàng vội vàng tiến lên phía trước gọi: “Mẫu thân.”

Từ thị cau mày, giọng điệu có chút trách cứ: “Sao lại đi lâu như vậy?”

Chân Bảo Lộ không thể nói chuyện về Chân Bảo Chương, cũng không tốt nói đến Tiết Nhượng, đành phải nói: “Hoàng cung lớn quá, nên con bị lạc đường.”

Lúc này Từ thị cũng không tiện nói thêm gì. Dù sao đang ở trong cung, nên không hỏi nhiều nữa.

.

Mà bên này, Chân Bảo Chương đi theo Tĩnh Vương mãi cho đến Cảnh Thúy Cung.

Cảnh Thúy Cung là nơi ở của Tĩnh Vương khi chưa được phong vương, bây giờ mặc dù Tĩnh Vương đã có Tĩnh Vương phủ, nhưng bởi vì chưa cưới chính phi, nhiều khi vẫn sẽ ở lại trong cung với Mộc Quý Phi, mẫu phi của hắn, nên tiếp tục ở tại Cảnh Thúy Cung. Vì Tuyên Hòa để sùng ái Tĩnh Vương, bên trong Cảnh Thúy Cung được trang trí rất xa xỉ hoa lệ, chỉ hơi giương mắt nhìn, sẽ thấy được trên kệ gỗ từ đàn khám hoa văn được đặt nhiều đồ tiến cống hiếm quý, rực rỡ muôn màu.

Chân Bảo Chương làm sao còn tâm tư chú ý những thứ này? Không nói trên mặt nàng còn rất đau, mà nàng đang sợ sẽ bị Tĩnh Vương trách phạt. Đến khi nghe Tĩnh Vương cho tất cả cung nhân trong điện đi ra ngoài, Chân Bảo Chương mới 'phù phù' quý xuống, cả người run rẩy như hoa lê đầm mưa nói: “Vương Gia, thiếp thân biết sai rồi. Tĩnh Vương Gia trách phạt.”

Nghĩ đến hành động ngu xuẩn của mình vừa rồi, Chân Bảo Chương hối hận không kịp - - nàng có ý muốn trừng trị Chân Bảo Lộ, cũng không phải muốn ngay lập tức, nếu bởi vậy mà khiến Tĩnh Vương sinh lòng chán ghét với nàng, đó chính là mất nhiều hơn được.

Cả người Chân Bảo Chương run rẩy, run rẩy tựa như cái rây.

Hiện giờ, Tĩnh Vương lại tao nhã vén bào lên, không nhanh không chậm ngồi xuống bên giường tơ lụa. Hắn đư hai tay thon dài, trắng nõn đỡ Chân Bảo

Chương lên: “Ngươi nhìn ngươi xem, bốn vương còn chưa nói làm gì ngươi, mà đã khóc thành như vậy rồi là sao?” Hắn dùng ống tay áo lau nước mắt cho nàng, nhìn gò má Chân Bảo Chương bị sưng to, dùng ngón cái khẽ vuốt ve nói, “Đau không?”

Chân Bảo Chương cũng là người thông minh, nhìn ra thái độ lúc này của Tĩnh Vương dịu dàng hơn, mới đỏ mắt nhẹ giọng nói: “Là thiếp thân nên nhận lấy.”

Tĩnh Vương nắm hai tay của nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, nói: “Được rồi, hôm nay bốn vương ra tay hơi nặng, khiến ngươi chịu ủy khuất, sau khi về phủ bốn vương nhất định bồi thường thật tốt cho ngươi.”

Dù Tĩnh Vương đã ôn nhu chu đáo, Chân Bảo Chương cũng không dám đối đãi với hắn như lúc trước.

Sao nàng không biết, chẳng qua nam nhân này đánh một cái tát rồi cho lại một quả táo ngọt mà thôi?

Trong lòng Chân Bảo Chương thấy rất khuất nhục, lại nhớ kỹ thân phận của mình, muốn sinh hoạt ở Tĩnh Vương phủ tốt chỉ có thể cố gắng làm hắn vui lòng. Chân Bảo Chương hai mắt đầm lệ mặt mũi nói: “Đa tạ Vương Gia.”

Tĩnh Vương nhìn vào mắt nàng ta, chậm rãi nói: “Bất quá loại chuyện này, lần sau không thể như vậy nữa. Chân Lục cô nương là bảo bối trong lòng của Tiết Nhượng, hiện nay biên quan đại thắng, bốn vương có thể bình yên vô sự, ít nhiều là nhờ Tiết Nhượng. Hơn nữa, lúc này phụ hoàng đang khảo nghiệm bốn vương, đến nay trong lòng phụ hoàng cực kỳ vui mừng, đối với bản vương cũng khen ngợi hết lời. Ngươi nói ngươi, ngay trong lúc mấu chốt, ở trước mặt hắn khó xử vị hôn thê của hắn, sau này còn có ai chịu thiệt tình bán mạng thay bốn vương?” Hắn giơ tay vuốt búi tóc bị rối của nàng, nói, “Vội lại, Chân Lục cô nương còn là đường muội của ngươi, là bảo bối cực cưng trong lòng đại bá Tề Quốc công của ngươi, ở trong triều, bốn vương vẫn cần sự ủng hộ của ông ta, ngươi nói ngươi...”

Chân Bảo Chương vội nói: “Thiếp thân biết sai rồi, sáng mai sẽ đi giải thích với Lục muội muội.”

Tĩnh Vương hài lòng mỉm cười. Gương mặt trẻ tuổi tuấn lãng, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, cực kì thẳng thắn ôn hòa. Dáng vẻ hắn ôn nhu, làm gì còn vẻ hung ác nhếch nhếch như ở rừng trúc, nói: “Này cũng không cần, dù gì ngươi cũng là Trắc phi của bốn vương. Nhưng ngày sau nhớ kỹ, khách khí với Chân Lục cô nương hơn là được rồi.”

Trong lòng Chân Bảo Chương cực kỳ hoảng sợ, đang muốn đáp ứng, bên ngoài bỗng có chút động tĩnh. Nàng giơ tay chùi đi nước mắt trên mặt.

Nghe thanh âm này, chính là Lương Thọ thái giám bên người Tĩnh Vương. Chân Bảo Chương thử dò xét nói: “Vương Gia?”

Tĩnh Vương đứng dậy, lúc này mới nói: “Tiến vào.”

Thấy thái giám Lương Thọ đi đến, vội vội vàng vàng quỳ xuống nói: “Vương Gia, hoàng thượng xảy ra chuyện!”

.

Tuyên Hòa đế ở trên tiệc rượu miệng sùi bọt mép té xỉu tại chỗ, bữa tiệc này liền tan cuộc.

Chân Bảo Lộ theo Từ thị trở về phủ Tề Quốc Công, mà Chân Như Tùng còn ở lại trong cung chờ tin tức của hoàng thượng. Trong lòng Chân Bảo Lộ cũng bất ổn. Nàng nhớ rõ ràng, ở đời trước, lúc này thân thể của Tuyên Hòa đế vẫn rất tốt. Qua thêm hai ba năm, mới yếu dần, thuốc và châm cứu trở nên vô dụng.

Chân Bảo Lộ nhớ lại lúc ở biệt uyển hoàng gia, bộ dáng của Tuyên Hòa đế, rồi liên hệ với chuyện phát sinh hôm nay, trong lòng hồi hộp, trầm nghĩ: Chẳng lẽ đời này Tuyên Hòa đế sẽ băng hà sớm hơn?

Đại Chu nhìn phồn vinh hưng thịnh, nhưng Tuyên Hòa đế hoang dâm vô đạo, kỳ thật đã sớm ngàn lỗ trăm loét. Đời trước Chân Bảo Lộ không quan tâm việc này, chỉ nghĩ Hoàng Thành vẫn tốt là được. Nhưng đời này, Tiết Nhượng đứng bên Tĩnh Vương, ví như Tuyên Hòa đế thật sự băng hà, Hoàng Thành làm sao còn có thể duy trì sự thái bình bây giờ?

Chân Bảo Lộ đợi thật lâu ở U U Hiên, cho đến giờ hội (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm), Chân Như Tùng mới trở về. Đã trễ thế này, đương nhiên Chân Bảo Lộ không thể đi quấy rầy, chỉ hỏi Hương Đào: “Khi trở về biểu tình của phụ thân như thế nào?”

Hương Đào nhíu mi nhớ lại, nói: “Nô tỳ thấy, Quốc Công gia cau mày, đi rất nhanh, bộ dáng lo lắng trùng trùng.”

Nghĩ đến tình huống quả thực không được tốt.

Xưa nay phụ thân của nàng không dễ biến sắc dù núi thái sơn có sụp xuống, nếu không phải bệnh tình của Tuyên Hòa đế nghiêm trọng, cũng sẽ không có dáng vẻ như vậy.

Bên Nghi An Cư, Từ thị vẫn chờ Chân Như Tùng trở về.

Chân Như Tùng về phòng, thấy thê tử còn chờ ông, trong nháy mắt trong lòng cũng mềm mại, mặt mày hòa hoãn hơn, nói: “Bà nghỉ ngơi trước đi, không cần hầu hạ ta.” Sau đó liền đi ra sau bình phong thay y phục.

Tuy nói như vậy, nhưng làm sao Từ thị lại không tới hầu hạ được?

Đến khi Chân Như Tùng tắm rửa thay y phục xong, hai phu thê mới cùng nằm xuống giường. Xưa nay Chân Như Tùng không nói công sự với bà, Từ thị dù có hiếu kỳ, cũng không mở miệng hỏi. Chỉ là tối nay Từ thị nhận thấy nam nhân bên cạnh trần trọc khó yên, mới khẽ kêu một tiếng: “Quốc Công gia?”

Trong bóng tối, hai mắt Chân Như Tùng tỉnh táo, không có nửa điểm mệt mỏi. Ông nói: “Bệnh tình của hoàng thượng so với ta tưởng còn nghiêm trọng hơn, ta có giao hảo tốt với Liễu viện phán của thái y viện. Hôm nay lên hỏi thăm, Liễu viện phán nói hoàng thượng chống đỡ nhiều lắm chỉ thêm một tháng.”

Từ thị nghe xong, cũng kinh hồn táng đảm. Nhưng trong lòng âm áp, không nghĩ tới ông sẽ nói cho bà biết.

Từ thị nói: “Phu quân yên tâm, việc gì cũng có biện pháp giải quyết, chúng ta thuận theo tự nhiên thôi.”

Chân Như Tùng nghiêng đầu, nhìn thê tử xinh đẹp dịu ngoan bên cạnh, nói: “Cái này đương nhiên ta biết rõ, hơn nữa cũng có chuẩn bị từ sớm. Chỉ là - -”

“Chỉ là cái gì?” Từ thị cẩn thận hỏi.

Chân Như Tùng nhún mày, thở dài: “Nếu hoàng thượng băng hà, phải giữ quốc tang ba năm, trong vòng ba năm không thể cưới gả, đến lúc đó Tiểu Lộ đã 17 rồi.”

Cô nương lớn tuổi chút cũng không sao, dù gì cũng đã đính thân. Chỉ là Tiết Nhượng lon hơn nữ nhi sáu tuổi, lúc đó, sẽ là 23, nếu ở tuổi này vẫn còn chưa lập gia đình, nói sao cũng không tốt.

Nét mặt Từ thị khựng lại. Còn tưởng rằng phu quân lo lắng cho quốc gia đại sự, không ngờ chính là nhớ tới tiểu nữ nhi. Bà nghĩ nghĩ, nói: “... Điều này cũng không còn cách nào.”

Lại nghe Chân Như Tùng thản nhiên nói: “Cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Ngày hôm đó, sau khi dùng xong đồ ăn sáng, Chân Bảo Lộ mang túi chuẩn bị đi trường nữ học, thì nghe Chúc ma ma nói phụ thân nàng qua đây. Trong lòng Chân Bảo Lộ đang lo lắng, vội vàng chạy ra ngoài, ngọt ngào gọi: “Phụ thân.”

Nàng tươi cười sáng lạn, đôi mắt long lanh, tiến lên phía trước hỏi, “Sao phụ thân lại tới đây vậy?”

Chân Như Tùng nhìn khuê nữ xinh đẹp linh lung trước mặt, trong lòng thật không nỡ, nhưng suy cho cùng vẫn phải suy nghĩ vì nữ nhi. Ông nói: “Phụ thân tìm con muốn nói chút chuyện...” Mím cười, “Chúng ta ngồi xuống rồi nói.”

Trong lòng Chân Bảo Lộ hoài nghi, ngoan ngoãn ngồi xuống. Đến khi nghe phụ thân nhà mình nói muốn cho nàng và Tiết Nhượng nhanh chóng thành thân, mới kinh ngạc hỏi: “Vì sao lại đột nhiên như vậy?”

Lúc trước rõ ràng đã nói - - chờ nàng học xong mới thành thân cùng Tiết Nhượng. Chỉ thêm một hai năm nữa thôi.

Chân Như Tùng cũng không gạt nữ nhi, đem điều ông băn khoăn nói với nàng. Hôm qua Chân Bảo Lộ đã suy đoán phương diện đó, hiện nay nghe phụ thân nàng nói như vậy, trong lòng càng chắc chắn - - sợ là Tuyên Hòa để không gượng được lâu. Nói như vậy, suy nghĩ của phụ thân đúng là có lý. Vì như đợi ba năm sau mới thành thân, thì Tiết Nhượng đã trưởng thành. Vương thị đang chuẩn bị việc hôn sự cho Tiết Đàm, muốn để Tiết Đàm có nhi tử trước Tiết Nhượng.

Trong lòng nàng hiểu rõ, thế nào cũng phải gả đi, sớm hay muộn đều không có gì đáng ngại.

Nhưng gấp gấp quá...

Chân Bảo Lộ khe khẽ nói: “Phụ thân, nữ nhi không nỡ xa người.” Khiến nàng gả đi nhanh như vậy, thoáng cái sẽ là người của người khác, nàng sợ là nhất thời không tiếp thu kịp.

Chân Như Tùng thì làm sao nỡ bỏ tiểu nữ nhi ông luôn thương yêu? Ông nói: “Hai nhà cách nhau không xa, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt.”

Tuy nói rất có lý, nhưng khi đó nàng trở về phủ Tề Quốc Công, thân phận không còn là chủ nhân, mà thành khách nhân rồi. Nàng biết phụ thân là vì tốt cho nàng nên mới sáng sớm đã qua đây, nghĩ đến tối hôm qua người hấn đã suy nghĩ rất kỹ.

Nàng khẽ chớp mi, nói: “Nữ nhi đều nghe theo phụ thân.” Dù sao nàng cũng rất vù ý với người phu quân Tiết Nhượng này, sớm thành thân cũng được.

Trong lòng Chân Như Tùng chưa xót, nghĩ lúc này đã thế này, đợi đến ngày nữ nhi chính thức xuất giá, không biết được sẽ thành bộ dáng gì nữa? Tâm tình Chân Như Tùng nặng nề, nữ nhi này là tâm can bảo bối của ông, việc thành thân không thiếu được phô trương, nhưng trước khi thành thân, nên chuẩn bị như thế nào còn cần phải nhanh chóng sắp xếp. Nói đến cùng, không thể khiến nữ nhi thiệt thòi được.

Chân Như Tùng nói: “Được rồi. Phụ thân qua đây nói cho con biết một tiếng. Nửa tháng này con hãy chuẩn bị cẩn thận, về phía trường nữ học tạm thời con không cần đi, hãy theo mẫu thân con học tập cách quản gia xem sổ sách đi, nhà chồng không thể sánh bằng nhà mẹ đẻ, không có phụ thân che chở cho con, ít nhiều gì cũng chịu ủy khuất, nhưng chuyện này không thể tránh khỏi.”

“Nữ nhi biết rồi.” Đương nhiên Chân Bảo Lộ hiểu rõ.

Nàng cũng không hi vọng được Vương thị thương yêu, nhưng lúc này nàng gả đi, Tiết Nghi Phụng còn chưa xuất giá, có tiểu cô tử (em chồng) hỗ trợ, chung quy vẫn tốt lắm. Về phần trường nữ học, ban đầu nàng chính là không thích đọc sách, chỉ vì không muốn phụ kỷ vọng của tỷ tỷ, lại muốn làm mẫu thân kiều ngạo giống như tỷ tỷ, nhưng mấy năm qua đi, nàng đã nghĩ thông suốt.

Lúc này Chân Như Tùng mới đi Thọ Ân Đường thương lượng việc này cùng lão thái thái.

Lão thái thái suy nghĩ một phen, biết cháu gái đã đến tuổi cập kê, sớm xuất giá cũng không sao. Với lại lão thái thái biết tình thế ở phủ An Quốc Công - - cháu gái sớm gả đi, sinh hạ trưởng tôn cho phủ An Quốc Công, như vậy, cháu gái bà không những đứng vững bước chân, đối với Tiết Nhượng cũng có trợ giúp. Vương thị lại cường thế thì như thế nào? Trường tử vừa có thể vừa có con, ngày sau kế thừa gia nghiệp, sẽ không tới phiên dòng thứ tử.

Lão thái thái mỉm cười nói: “Tiết lão thái thái vốn muốn cho hai đứa thành thân sớm, chỉ là Lộ nhi của chúng ta còn đi trường nữ học, vì chiều theo Lộ nhi, việc thành thân mới không vội. Nhưng Tiết Nhượng đã 20, nếu đổi lại là người khác, đã làm phụ thân rồi nên, nào có đạo lý không vội? Hiện giờ chúng ta cũng có ý thành thân sớm, Tiết lão thái thái khẳng định cao hứng. Ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ đi xử lý. Ngươi hãy kêu thê tử mình dạy dỗ cho Tiểu Lộ thật tốt, thời gian mặc dù có chút eo hẹp, nhưng Tiểu Lộ là dòng chính nữ của đại phòng, sau khi gả đi cũng không thể sống theo tính tình đó.”

Nói đến cùng, lão thái thái vẫn là có chút không yên lòng.

Chân Như Tùng biết nghe lời phải: “Nhi tử hiểu được.”

.

Thế là Chân lão thái thái hẹn Tiết lão thái thái nói việc này.

Quả thực như Chân lão thái thái đã nói, sau khi nghe Tiết lão thái thái lập tức đáp ứng, cười tủm tỉm nói: “Nhượng nhi của nhà ta mới vừa lập được quân công thăng chức, lúc trước ta vẫn thăm nói, có nhiều quân công hơn nữa, cũng không bằng thành gia sớm. Hiện nay bà thông gia nói lời này, quả nhiên đã nói đến tiếng lòng của ta, từ lúc hai đứa nhỏ đính thân, lúc nào gặp Tiểu Lộ, ta chỉ hận không thể để Nhượng nhi sớm cưới nàng về...”

Như vậy, hai lão thái thái làm thành quyết định.

Mà ngày hôm đó Vương thị vừa vặn trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, lúc trở lại, nhìn thấy lão thái thái đang tiễn bước Chân lão thái thái từ đằng xa, bộ dáng trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Tiết lão thái thái trở vào phòng, Vương thị kính cẩn tiêu sái đến bên cạnh lão thái thái, nói: “Mẫu thân.”

Vương thị mặc bối tử màu vàng thêu hoa văn hồ lô song hỷ màu lam, chải búi tóc uyển điệu, cách ăn mặc thật là đoan trang.

Lão thái thái nhìn thấy Vương thị, ý cười trên mặt càng sâu, nói: “Ngươi tới vừa lúc, nhanh chóng đi chuẩn bị, nửa tháng nữa, cuối cùng trưởng tôn của ta đã có thể cưới vợ rồi.”

Sắc mặt Vương thị cứng đờ, khe khẽ nói: “Mẫu thân nói là...” Bà nghĩ đến Chân lão thái thái mới lên xe ngựa lúc này, trong lòng chợt cảm thấy không ổn, cười cười nói, “Không phải nói... đợi hai năm nữa sao?”

Bởi vì việc hôn sự của Tiết Nhượng định ra vào hai năm sau, cho nên việc hôn sự của Tiết Đàm được định vào nửa năm sau, trong lòng Vương thị còn rất vui vẻ vì điều đó. Lúc này vừa nghe Tiết Nhượng nhanh chóng muốn thành thân, làm sao Vương thị có thể không nóng nảy đây?

Tâm tình Tiết lão thái thái vô cùng tốt, mỉm cười nói: “Mới vừa rồi Chân lão phu nhân nói với ta, đại sư ở Linh Phong tự bói cho Tiểu Lộ một quẻ, nói nếu tháng sáu năm nay còn không xuất giá, hôn kỳ này sẽ phải chờ đến ba năm sau.”

Vương thị sao có thể tin lời nói này? Chỉ cảm thấy Chân lão thái thái rất biết nịnh hót, sợ là hiện giờ thấy Tiết Nhượng đã có tiền đồ, thì muốn sớm gả cháu gái qua đây. Trong lòng bà cực kỳ hoảng sợ, trên mặt chỉ có thể đáp ứng: “Dạ được, Nhượng nhi thành thân là chuyện vui, bây giờ con dâu sẽ bắt đầu chuẩn bị.”

Tiết lão thái thái hài lòng, lại nói: “Trong lòng ngươi hiểu rõ là tốt, Nhượng nhi là trưởng tử phủ An Quốc Công, việc hôn sự phải làm cho phong quang, không cần tiếc bạc.”

Tiết lão thái thái luôn xem việc tiết kiệm là công việc quản gia, hiện giờ có thể nói ra lời này, hiển nhiên là cực kỳ yêu thương cháu trai. Vương thị thấy bất bình, nghĩ tới thời điểm bà chuẩn bị việc hôn sự cho Đàm nhi, cũng không nghe lão thái thái nói như vậy.

Sắp phải xuất giá, Chân Bảo Lộ ở trong phủ theo mẫu thân Từ thị học xem sổ sách quản gia. Nếu đã quyết định, Chân Bảo Lộ cũng cần phải chuẩn bị cẩn thận.

Tiết Nhượng đối với nàng tốt là một chuyện, nàng nhận lấy đồng thời cũng phải nể mặt của hắn. Đạo lý giữa phu thê nàng không rõ ràng lắm, nhưng hiểu được cảm tình là hai bên cùng nỗ lực. Nàng đối với người khác không chịu để tâm không sao, ngày sau Tiết Nhượng là phu quân của nàng, nàng nhất định phải tốt với hắn.

Ban đầu Từ thị vẫn lo lắng tiểu nữ nhi tính tình quá hoạt bát, trong thời gian ngắn như vậy, sợ là học không xong những thứ này. Nhưng qua mấy ngày, Từ thị thấy khuê nữ chăm chỉ chịu khó, thông tuệ hơn người, có thể suy một ra ba, so với trưởng nữ học còn nhanh hơn. Hiện giờ, Từ thị làm mẫu thân, cảm thấy mình hiểu quá ít về tiểu nữ nhi.

Một ngày này, Chân Bảo Quỳnh đã xuất giá nhớ muội muội, liền trở về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Cuối tháng giêng Chân Bảo Quỳnh gả vào phủ Trung Dũng Hầu, một tháng sau mang bầu hài tử, hiện giờ đã tháng sáu, Chân Bảo Quỳnh mang thai được năm tháng, bụng to tựa như một người đang ôm quả cầu. Ban đầu dáng người của Chân Bảo Quỳnh gầy ốm mảnh khảnh, từ khi mang thai được tám bô từ từ, dáng người đầy đặn nhiều lên, gương mặt tròn trịa hơn. Khi cười lộ sắc mặt hồng nhuận, khỏi phải nói có bao nhiêu xinh đẹp.

Chân Bảo Lộ vừa nghe tý tý đến, vội vàng bỏ xuống công việc trên tay, chạy đi gặp người, nhìn bụng tý tý nhà mình liền kinh hô: “Đã to vậy rồi.”

Khi Chân Bảo Quỳnh vừa mới mang thai, Chân Bảo Lộ theo Từ thị đi thăm. Bất quá khi đó Chân Bảo Quỳnh chưa lộ bụng bầu, với lại thời gian đầu mang thai sắc mặt không được tốt khiến Chân Bảo Lộ lo lắng vô cùng. Tin tức ở phủ Trung Dũng Hầu được đưa tới thường xuyên, dần dần, thai của tý tý ổn định, trên dưới cả nhà nghĩ nàng là phụ nữ có thai liền xem như bỏ tất mà cung phụng, trong lòng Chân Bảo Lộ cũng bớt lo lắng.

Chân Bảo Quỳnh mặc áo cánh màu cam thêu hoa lan, eo rộng, gờ tay sờ sờ bụng, gương mặt hạnh phúc. Nàng ôn nhu nói: “Thêm mấy tháng sẽ lớn hơn, đến lúc đó ta không thể đi lại thuận tiện được nữa. Mấy ngày nữa muội sẽ xuất giá, ta đây là tỷ tỷ, nên về xem muội chứ.”

Nghe được muội muội nhanh như vậy phải xuất giá, phản ứng đầu tiên của Chân Bảo Quỳnh là kinh ngạc. Nhưng sau đó nghĩ lại, hiện giờ Tiết Nhượng vừa thể hiện tài năng, lấy bản lĩnh của hắn, ngày sau sẽ có tiền đồ vô lượng. Nam tử tốt như vậy, tự nhiên có rất nhiều người nhìn chăm chăm, nếu không phải đã đính thân với muội muội trước, sợ là người làm mai đã đập sập cửa phủ An Quốc Công rồi. Suy cho cùng đính thân không bằng thành thân, đã đính thân vẫn có thể thay đổi, nhưng thành thân rồi, sẽ triệt để chặt đứt tâm tư của người ngoài, dĩ nhiên an tâm hơn.

Xưa nay Chân Bảo Lộ ở trước mặt tý tý như một hài tử, lúc này nói đến việc hôn sự, cũng không có ngại ngùng.

Nàng nói: “Đây là ý của phụ thân.”

Chân Bảo Quỳnh cười cười: “Là chuyện tốt, đương nhiên tỷ rất mừng cho muội.”

Mấy ngày nay Chân Bảo Lộ vội vàng, không có cơ hội để nghỉ ngơi, nhưng thời điểm yên tĩnh, vẫn rất lo lắng. Nói sao thì xuất giá là chuyện quan trọng nhất đời của một cô nương.

Nàng ngược mắt nhìn tý tý, thấy cuộc sống của tý tý rất tốt, liền biết là vì tính tình của tý tý, mà người nhà chồng cũng tìm không sai, hơn nữa đối phương còn là phủ Trung Dũng Hầu, có tiếng thân thiện với người ngoài, tỷ phu còn là người ôn hòa rất được hoan nghênh, huynh đệ tỷ muội trên dưới cả phủ đều nể mặt hắn, bởi vậy, xem ở tỷ phu, hiển nhiên cũng sẽ săn sóc cho tý tý của nàng nhiều hơn. Chân Bảo Lộ hâm mộ tý tý may mắn. Nhưng, nàng cũng có Tiết Nhượng.

Chân Bảo Quỳnh hiểu muội muội nhất, chậm rãi nói: “Muội yên tâm, người nhà không phải chuyện gì đáng sợ. Muội thông minh, từ từ sẽ ứng phó được thôi. Tất cả đều như nhau.”

Chân Bảo Lộ nói: “Ừm, muội biết rồi.” Nàng lại nghĩ tới cái gì, hỏi, “Hôm nay sao tỷ phu không đến?”

Nhắc tới Tổng Chấp, gương mặt Chân Bảo Quỳnh hơi hơi ửng hồng, nói: “Hắn có chút việc. Nhưng... Sẽ tới đón tỷ.”

“Tỷ phu thật tốt.” Con mắt Chân Bảo Lộ lóe sáng, khiến Chân Bảo Quỳnh càng xấu hổ.

Từ thị nghe nói trưởng nữ đến, cũng lập tức qua đây.

Vào phòng khách, thấy trưởng nữ tươi cười rạng rỡ, bụng vừa tròn vừa lớn, lập tức vui mừng nhường mảy, tiến lên phía trước gọi: “Quỳnh nhi.”

Chân Bảo Quỳnh kêu một tiếng mẫu thân, muốn đứng lên, lại nghe Từ thị nói: “Đừng dậy làm gì? Bụng lớn như vậy rồi, nhanh ngồi xuống đi.”

Từ thị nhìn bụng trưởng nữ, mặt mày vui vẻ, lại nghĩ đến nửa mình bởi vì lúc trước để non tổn hại thân mình, thì nắm tay trưởng nữ nói, “Trời nóng như vậy, cũng không nên tùy tiện ra ngoài. Hiện giờ con đã là phụ nữ có mang, cần phải chú ý nhiều hơn.”

Chân Bảo Quỳnh là người làm mẹ, đối với hài tử trong bụng, đương nhiên rất cẩn thận. Huống hồ đây là thai đầu, rất quan trọng.

Nàng nói: “Mẫu thân, nữ nhi biết rồi. Chỉ là, muội muội phải xuất giá, con muốn qua đây trò chuyện cùng nàng.”

Từ thị biết cảm tình của hai tỷ muội tốt nên không nói gì nữa. Với lại trưởng nữ mang thai, tiểu nữ nhi ở cùng với nàng, cũng có thể dính chút không khí vui mừng.

Lần nào Từ thị đi phủ Trung Dũng Hầu, Tổng lão thái thái và Tổng phu nhân cũng khen Chân Bảo Quỳnh không dứt miệng, đủ khiến cho Từ thị mở mày mở mặt, dù sao người ngoài có nói, đều là bà dạy dỗ tốt. Từ nhỏ trưởng nữ đã xuất sắc, hiện giờ tiểu nữ nhi cũng cần phải xuất giá, nàng không yêu cầu xa vời rằng tiểu nữ nhi phải giống như tỷ tỷ nàng, chỉ cầu nàng có một nửa của tỷ tỷ là được.

Ngày hôm đó Chân Bảo Lộ gặp tỷ tỷ, liền bắt đầu đếm đầu ngón tay, mắt nhìn ngày xuất giá đã không còn mấy ngày, lúc này mới lo lắng.

Buổi tối Chân Bảo Lộ tắm rửa xong, mặc tằm y màu cam nhạt theo cảnh trúc, tóc đen bung xõa vẫn chưa hoàn toàn khô hết, một nửa phần khô rồi thả sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại.

Đang nghĩ tới không biết lúc này Tiết Nhượng đang làm gì.

Nàng cầm chén sứ trắng chứa nước ô mai chua ngọt uống một ngụm thật ngon miệng, nhấp nhấp môi, thì cảm giác có một bóng dáng chặn đi ánh trăng trước mặt nàng.

Chân Bảo Lộ ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu, thấy bóng dáng thẳng tắp cao lớn lẫm lẫm đứng phía trước cửa sổ, vốn là kinh ngạc, sau đó lại thản nhiên nói: “Sao chàng lại tới đây?”

Nàng biết hắn có bản lĩnh, tùy tùy tiện tiện liền có thể xông vào khuê phòng của nàng.

Tiết Nhượng đến được một lúc. Hắn nhìn nàng nhàn nhã đứng ở đằng kia, bất tri bất giác đã nhìn thật lâu.

Tiết Nhượng vốn tuần mỹ, sắp có việc vui, mặt mày càng sáng lạn. Ánh trăng nhàn nhạt nhẹ chiếu lên khuôn mặt tuần tú của hắn, khiến vẻ tuần mỹ càng đặc biệt nổi bật lên. Hắn nhìn nàng thật sâu, nói: “Muốn đến gặp nàng.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, đem chén nước đặt qua một bên, nói: “Coi chừng bị xem như kẻ trộm đó.”

Tiết Nhượng tự xưng là quen tay hay việc, chút năng lực ấy vẫn có. Nhưng lời này hắn không tiện nói với nàng, chỉ nói: “Ta nói mấy câu rồi đi.”

Chân Bảo Lộ không biết hắn muốn nói gì, nhưng trước khi thành thân, nàng có thể gặp mặt cùng hắn, đã rất tốt rồi. Nàng nhìn hắn sững sờ đứng ở nơi đó, do dự một lúc, mới nói: “Vậy chàng vào đây đi.”

Tiết Nhượng ngẩn người.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới xấu hổ buồn bực, làm bộ muốn đóng cửa sổ.

Tiết Nhượng không phải người ngốc, lập tức dễ dàng nhảy vào, đứng thẳng trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng. Thật lâu mới nói một câu: “Tiểu Lộ... Ta sẽ tốt với nàng cả đời.”

Chân Bảo Lộ nghe xong, không nhận được khoe miệng cong cong.

Những lời này đúng là rất chân thực.

Nàng không biết Tiết Nhượng có thể tốt với nàng cả đời hay không, nhưng nàng biết, bây giờ hắn đối với nàng nhất định là thật lòng.

Trong lòng nàng ngọt ngào, nói: “Ừm, ta biết.”

Hắn muốn ôm nàng. Chỉ là mặc dù hai người đã rất thân cận, nhưng hắn vẫn còn băn khoăn. Thoáng giờ tay lên, rồi lại thả xuống, mới nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi sớm đi.”

Chân Bảo Lộ thầm nghĩ hắn thật ngốc, buổi tối khuya mong ngóng chạy tới đây, chỉ vì muốn nói điều này với nàng. Nhưng chỉ gật đầu: “Chàng cũng nhanh về đi.”

Tiết Nhượng cúi đầu ừ một tiếng, xê dịch bước chân, rồi nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên im lặng đứng yên tại chỗ.

Chân Bảo Lộ thấy hắn không lên tiếng, cũng không ra ngoài, thì giương mắt nhìn hắn: “Đại biểu...”

Còn chưa nói xong, Tiết Nhượng tiến lên hai bước ôm nàng vào lòng, hơi thở của nam nhân tới gần, môi mỏng bỗng nhiên áp xuống, phủ lên môi nàng, liếm láp gặm cắn.

Hắn có chút nôn nóng, giống như đã đè nén thật lâu, có thể là không có nhiều kinh nghiệm, nên không theo kết cấu gì quán đầu lưỡi của nàng, thuận lợi càn quét.

Chân Bảo Lộ bị hân hôn đến hai chân như nhũn ra. Hân hô hấp dồn dập, hơi thở nóng bỏng phất lên mặt nàng, tim nàng đập cực kỳ kịch liệt, bùm bùm bùm.

Cuối cùng Tiết Nhượng có chút không nhịn được, ôm lấy thân thể mềm mại êm ái trong lòng, theo bản năng đòi hỏi và đoạt lấy. Người là tham lam, lúc trước nghĩ tới, có thể nói chuyện cùng nàng, đã thấy vui vẻ, về sau thì hy vọng được ở bên cạnh nàng, về sau nữa, không nhịn được muốn thành thân với nàng. Có thể lấy nàng, đừng nói là hai năm, dù cho hai mươi năm, hân cũng nguyện ý chờ. Nhưng hôm nay thì sao, rốt cục hai người bọn họ có thể thành thân, hai năm đối với hân, thật vô cùng khó qua. May mà chỉ có mấy ngày nữa thôi.

Hân ôm tiểu cô nương mềm mại trong lòng hôn môi, cảm thấy tư vị này quá mức tuyệt mỹ, hân có phần muốn chưa đủ, thoáng buông nàng ra, để nàng hô hấp, sau đó dùng lực đè nàng lên vách tường cứng ngắt rét lạnh, một tay chống ở vách tường, một tay nâng gáy nàng lên, tiếp tục hôn.

Chân Bảo Lộ chưa từng thấy Tiết Nhượng như vậy, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, chỗ giữa đùi cũng có một cảm giác khác thường. Nàng không biết đó là cái gì, chỉ là theo bản năng cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng nắm chặt vạt áo của hân một cách gắt gao, đầu ngón tay đều trắng.

Đến khi hân hôn xong, hơi thở dồn dập rồi hạ xuống một nụ hôn mềm nhẹ trên gò má nàng, nụ hôn trấn an.

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn nàng, chớp mũi đối chớp mũi, dục niệm trong mắt thâm trầm, môi mỏng vốn là hơi lạnh giờ phút này hôn đến nồng nhiệt. Hân thở hân hân, hỏi: “Tiểu Lộ, như vậy...nàng có sợ không?”

Gương mặt Chân Bảo Lộ đỏ hồng, trong miệng tràn đầy hương vị của hân, đang mím môi dùng sức hô hấp. Nếu nói về phần cường thế bá đạo, còn có thể nói là bởi vì uống rượu, nhưng lúc này, trong miệng hân không có chút mùi rượu nào. Ngực hân lên lên xuống xuống, rất nóng, thân thể trắng kiện gắt gao đè nặng nàng. Nhưng vách tường phía sau lại lạnh lẽo. Có một loại cảm giác băng hỏa giao nhau.

Nếu nói lúc trước nàng không hiểu ánh mắt hân, nhưng giờ phút này, nàng loáng thoáng có chút biết rõ. Hân vẫn luôn kiềm nén.

Nàng sợ sao?

Chân Bảo Lộ tự hỏi mình.

Nói thật, ngay từ đầu nàng có chút bị dọa sợ, nhưng nghĩ lại, hân là vị hôn phu của nàng, hai người bọn họ sẽ thành thân, hân thích thân cận nàng, nàng có gì phải sợ chứ?

Chân Bảo Lộ đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn hân, hai tay để trước ngực hân thoáng nâng lên, vòng qua cổ hân, hai chân cũng khẽ dẫm lên mu bàn chân của hân, ngẩng đầu, hôn lên hai gò má hân.

“Không sợ.”

Nàng cười mỉm nhìn vào mắt hân, trong mắt là ánh ngược khuôn mặt tuấn tú của hân.

Tiết Nhượng ngẩn ra, đưa tay ôm lấy mặt nàng, ngón cái khẽ vuốt ve cánh môi mềm mại của nàng, rồi sau đó cúi đầu, tiếp tục hôn nàng.

.

Ba ngày trước khi xuất giá, phủ An Quốc Công tới đặt xuống trang lễ.

Vào buổi tối, Từ thị mới cầm đồ dưới đáy hòm đến phòng Chân Bảo Lộ truyền thụ đạo lý phu thê.

Tuy Chân Bảo Lộ là sống lại một đời, nhưng đời trước chưa từng gả cho người khác, không biết được những thứ này. Nhìn Từ thị lấy ra những đồ chơi nhỏ làm từ ngọc thạch to cỡ nắm tay, có hình con cá, hình hồ lô, hình chiếc thuyền nhỏ, còn có cây quýt, lê, các loại hình dạng hoa quả.

Thường ngày Chân Bảo Lộ thích nhất những thứ đồ chơi nhỏ này, Tiết Nhượng cũng vì nàng mà thu thập rất nhiều.

Nàng nhìn, rồi cầm một cái có hình chiếc hồ lô lên xem, phát hiện có một khe hở tinh tế, cái nắp phía trên có thể mở ra.

Chân Bảo Lộ tươi cười nói: “Cái này làm thật là tinh xảo.” Nàng mở nắp ra, thì nhìn thấy bên trong điêu khắc một đôi nam nữ, không chỉ có vậy, còn là nam nữ khỏa thân, mặt đối mặt, hai chân quấn lấy thân thể của đối phương.

Lúc này Chân Bảo Lộ mới run tay lên, thiếu chút nữa đã ném đi, đỏ mặt nhìn Từ thị: “Mẫu thân, đây là...”

Mặc dù Từ thị ngượng ngùng, nhưng lúc trước trường nữ xuất giá, đã chỉ dạy một lần, hiện giờ coi như quen tay. Bà nói: “Không cần xấu hổ, phu thê chi lễ là như thế, mẫu thân lo con không biết, cho nên mới giảng dạy con một chút. Con nhìn xem, ở đây có một cuốn sách.”

Gương mặt Chân Bảo Lộ đỏ đến rì máu, nhìn tiểu hồ lô cầm trong tay, bên trong là đôi nam nữ quấn với nhau, rồi lại run rẩy mở ra chiếc thuyền nhỏ, cũng là đôi nam nữ khỏa thân, nhưng tư thế không giống nhau, nữ từ quỳ sắp xuống, còn nam từ thì quỳ sau lưng nàng.

Hồ hấp của Chân Bảo Lộ bị kiềm hãm, hai tai nóng đến lợi hại.

Từ thị là người từng trải, lúc trước trường nữ cũng như thế, bà biết rõ tiểu cô nương thẹn thùng, nói: “Được rồi, mẫu thân không quấy rầy con nữa, tự con xem đi.”

Chân Bảo Lộ ngược ngung gật đầu, nhìn mẫu thân đi ra ngoài, lúc này mới thở phào một hơi.

Sau đó bỏ tiểu hồ lô trong tay xuống, do dự một lúc, mới lật cuốn sách ó vàng được đặt bên dưới ra.

Mới đầu Chân Bảo Lộ xấu hổ đến lợi hại, may mà trong phòng không có những người khác, một mình nàng lẳng lặng xem, thì không khăn trương như lúc đầu nữa.

Giống như tập thơ, Chân Bảo Lộ lật xem hết một lượt, rồi mở từng cái tượng ngọc xem đủ loại kiểu dáng, tư thế vụn vặt bên trong, lúc này mới đem cất kỹ tất cả.

Đêm trước khi xuất giá, Chân Bảo Lộ lo lắng không yên, nhàm chán đem giá y của mình ra xem.

Giá y tinh xảo hoa mỹ, nàng đã sớm mặc thử.

Chân Bảo Lộ để giá y xuống, dưới giá y là chiếc quần tơ lụa đỏ thẫm.

Màu sắc như vậy, dùng để mặc vào ngày xuất giá sáng mai.

Vốn không có gì, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Chân Bảo Lộ vén váy lụa lên xem.

Kiểu dáng chính là cho hỷ sự, nhưng dưới đáy lại có một lỗ hồng dài ba tấc...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Chân Bảo Lộ đã xem qua cuốn sách kia. Dù chưa từng trải, nhưng đối với phụ nữ chi đạo cũng hiểu được ít nhiều, làm sao không biết thứ này có tác dụng gì? Gương mặt trong chốc lát nóng rực đỏ bừng, đem quần lụa ném đi như một củ khoai lang bỏng tay. Loại vật này, nàng mới không thêm mặc!

Lúc này Chúc ma ma tiến vào, nói: “Tiểu thư, sáng mai còn phải dậy sớm đấy, người mau ngủ đi.”

Sáng mai Chân Bảo Lộ xuất giá, phải dậy rất sớm để trang điểm. Tuy nói tân nương từ xuất giá không cần làm gì, nhưng phải đội mũ phượng trùm khăn đỏ cả ngày, cũng hết sức gầy vò.

Chân Bảo Lộ đáp ứng, liền lên giường nhỏ đi ngủ. Nàng nằm trên giường, nghĩ tới sáng mai sẽ gả cho Tiết Nhượng, trong lòng có chút cảm giác nói không ra lời. Đồi trước trừ bỏ Từ Thừa Lăng, nàng luôn luôn không nghĩ tới gả cho người khác. Về sau Từ Thừa Lăng cưới Thẩm Trầm Ngư, nàng còn chưa kịp nghĩ tới người khác, cũng đã không kịp. Đồi này, nàng mới vừa cập kê, cư nhiên có thể lập gia đình.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Chân Bảo Lộ vênh vênh lên.

Trời tờ mờ sáng ngày kén, Chân Bảo Lộ bị Chúc ma ma đánh thức.

Xưa nay Chân Bảo Lộ lạc quan, tuy hôm nay phải xuất giá, đêm qua nàng vẫn ngủ được rất an ổn. Nghĩ xong việc liên ngủ, cùng với ngày thường không có gì khác biệt. Chỉ là lúc này bắt đầu, thấy mặt mày Hương Hàn Hương Đào vô cùng vui mừng, mới mơ mơ màng màng nghĩ - - nàng phải xuất giá rồi.

Chân Bảo Lộ có chút hoảng hốt, sau khi rửa mặt xong thì ngồi trước bàn trang điểm chải đầu.

Lúc sau, Từ thị cùng những nữ quyến của nhị phòng và tam phòng đều tới. Các nữ quyến tụ ở một chỗ, vô cùng náo nhiệt. Nhị tẩu Minh Vi đi đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, thấy tân nương từ đang trang điểm, mặt mày ôn nhu hàm chứa ý cười, chân thành tán dương: “Thật đẹp.”

Gương mặt Chân Bảo Lộ đỏ hồng, có chút xấu hổ.

Suy cho cùng Chân Bảo Lộ vẫn còn nhỏ tuổi, lúc này trang điểm rất dày, trắng trắng, hồng hồng, cho dù có tinh xảo đoan trang như thế nào, cũng không che giấu được nét ngây ngô trẻ con của nàng. Mà Chân Bảo Lộ nhìn mình trong gương, dày đặc phấn son như vậy, cả bản thân nàng đều nhận không ra.

Mà lúc này, đoàn người Từ thị đang nhìn qua, thấy tân nương từ mặc giá y đỏ thẫm, đôi mắt đẹp như nước hồ mùa thu nhẹ nhàng, sóng mắt lưu chuyển, gương mặt tinh xảo vô song đẹp đến khiến rung động lòng người. Ngay cả Nhị phu nhân Trình thị xưa nay không thích Chân Bảo Lộ, nhìn bộ dáng Chân

Bảo Lộ như vậy, cũng có chút ngây người.

Trang điểm xong, thì thấy Chân Bảo Quỳnh vì nhớ thương muội muội mà gắng gượng mang thai qua đây.

Chân Bảo Lộ nhìn mẫu thân, thăm thăm, nhóm người tẩu tẩu, trong phòng còn có thể không chế tâm tình của mình, đến khi gặp được Chân Bảo Quỳnh, mới suýt nữa rơi lệ, nhẹ giọng gọi: “Tỷ tỷ.”

Muội muội xuất giá là chuyện vui, nhưng tận mắt nhìn thấy muội muội mặc vào giá y đỏ thắm, mũ phượng khăn đỏ, nàng thật là không nỡ. Phụ nữ có thai cảm xúc vốn đã mẫn cảm, Chân Bảo Quỳnh nắm mười ngón tay thon dài trắng mịn của muội muội, trong mắt ướt át nói: “Tiểu Lộ của chúng ta thật đẹp.”

Mặc dù đã trang điểm xong, nhưng đội ngũ đón dâu của phủ An Quốc Công còn chưa tới, Chân Bảo Lộ liền có thời gian nói chuyện cùng tỷ tỷ. Lúc này, những người khác đều lui ra ngoài, chỉ còn lại mẹ con ba người. Từ thị đứng ở bên cạnh, trong lòng cũng có hơi chút thương cảm, mới không quá nửa năm, hai nữ nhi đều gả ra ngoài.

Chân Bảo Lộ ở trong phòng nói chuyện với Chân Bảo Quỳnh một lúc, thì nghe tiếng pháo nổ ù ù ù ù vang lên trong viện kia.

Đó là phủ An Quốc Công tới đón dâu.

Chân Bảo Lộ cổ nén nước mắt dâng trào, khóc đến đáng thương: “Tỷ tỷ...”

Chân Bảo Quỳnh nhìn muội muội, lần trước nàng xuất giá, cũng khóc thành dáng vẻ ấy, không ngờ lúc này bản thân nàng xuất giá, vẫn là khóc sụt sướt. Nàng cẩn thận thay Chân Bảo Lộ lau nước mắt, nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ. Chúng ta không khóc, hả?” Nàng biết xưa nay muội muội hoạt bát vui tươi, rất ít rơi lệ. Chỉ là lúc nào cũng ý lại tỷ tỷ là nàng, chỉ có trước mặt nàng, mới lộ ra bộ dạng đáng thương mảnh mai này.

Ở tiền viện, Tiết Nhượng mặc hi bào đỏ thắm đang khí thế hăng hái tiến vào đón tân nương tử.

Thượng nhi và Vinh nhi mặc tiểu bào màu lam mới tinh đứng ở phía trước. Hai tiểu tử kia mặt mày giống nhau như đúc, một đứa cao hơn chút, một đứa thấp hơn, bộ dáng không bao lớn mà thoải mái đứng ở nơi đó, tò vò rất không hoan nghênh.

Hôm nay Tiết Nhượng mang tâm tình tốt, đêm qua căn bản không sao ngủ được, nhưng tinh thần hẳn vẫn sung mãn, tươi cười rạng rỡ. Bản thân hẳn vốn đã tuần mỹ vô song, lúc này tươi cười đầy mặt, lại càng tao nhã vô song. Chẳng ai tin được rằng, vị nam tử tuổi trẻ tuần láng này, ở trên chiến trường nhưng là sát phạt quả quyết, uy vũ dũng mãnh.

Tiết Nhượng tiến lên, đem phong bì đỏ đã chuẩn bị xong đưa cho hai tiểu cữu tử (cậu em vợ): “Thượng nhi, Vinh nhi, ta tới đón Nhị tỷ của các đệ.”

Thượng nhi còn tuổi nhỏ, nhưng chín chắn biết quy củ. Hắn tiếp nhận phong bì đỏ, nể tình gọi một tiếng: “Nhị tỷ phụ.”

Tiết Nhượng mỉm cười, giơ tay sờ sờ đầu của hắn, rồi sau đó nhìn sang một đứa khác.

Thì thấy gương mặt trắng nõn tròn trịa mềm mại của Vinh nhi càng tỏ ra thanh tú trong bộ tiểu bào màu xanh thắm, đúng là một đứa bé môi hồng răng trắng mi thanh mục tú. Hai mắt hắn mở to ướt sũng, khịt khịt mũi hung hăng nói: “Không được đem Nhị tỷ đi.” Nói xong thì ủy khuất nức nở khóc lên.

Cũng khó trách Vinh nhi lại khóc đến thương tâm như vậy. Lúc trước Chân Bảo Quỳnh xuất giá, Vinh nhi đã rất khổ sở, nhưng còn có Nhị tỷ, xem như được an ủi. Thật không nghĩ đến mới nháy mắt, Nhị tỷ cũng cần phải lập gia đình. Vinh nhi không nỡ, lúc trước rất thích Đại Biểu Ca Tiết Nhượng, nhưng hôm nay thấy hắn muốn cướp đi Nhị tỷ, nửa phần mặt mũi cũng không chịu cho.

Tiết Nhượng bắt đắc dĩ, chỉ đành kiên nhẫn dụ dỗ tên tiểu tử này.

Chân Như Tùng đi tới, gọi người mang Vinh nhi đi. Ông nhìn con rể khí vũ hiên ngang trước mặt, lộ ra nụ cười hài lòng.

Tiết Nhượng hành lễ với Chân Như Tùng: “Nhạc phụ đại nhân.” Rồi theo ông đi chính sảnh bái kiến trưởng bối phủ Tề Quốc Công.

Vài năm nay hắn thường hay lui tới phủ Tề Quốc Công, người hai nhà lại có quan hệ thân thích, tự nhiên đều biết nhau. Hắn hành lễ với lão thái thái. Mà Chân Nhị gia thường ngày rất ít lộ diện hôm nay cũng ăn mặc vui mừng, ngồi ở một bên.

Tiết Nhượng hành lễ với từng người, trong lúc vung tay nhắc chân đều tỏ vẻ cao quý bất phàm, tuổi còn trẻ mà đã có khí độ này, thật là hiếm có.

.

Chân Bảo Lộ trùm khăn voan đỏ thắm, nghe tiếng pháo nổ ù ù ù ù thì được người đỡ đi ra ngoài đón. Nàng không có ca ca, nên công nàng lên kiệu chính là nhị đường huynh Chân Cảnh Duệ. Chân Cảnh Duệ công người vào kiệu, tựa như trấn an vỗ một cái lên mu bàn tay nàng, ý bảo nàng yên tâm.

Chân Bảo Lộ đích xác an tâm hơn. Nàng ôm ngọc như ý trong lòng, nhớ tới lúc này Vinh nhi khóc sụt sướt lôi kéo tay nàng không chịu buông ra, ngay cả tiểu đại nhân Thượng nhi xưa nay không rơi lệ, cũng vụng trộm đỏ cả vành mắt.

Mà bên ngoài, Vinh nhi nhìn Nhị tỷ lên kiệu hoa, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, đúng là một đứa nhỏ dễ khóc, cuối cùng vẫn là Từ thị ôm hắn vào lòng dỗ dành.

Còn Thượng nhi thì chậm rãi đi đến trước mặt Tiết Nhượng, dáng người nho nhỏ gương mặt đứng đắn, ngẩng đầu lên nói: “Người nhất định phải đối xử thật tốt với Nhị tỷ của ta.”

Tiết Nhượng chưa từng coi hấn là đứa bé, lần đầu nhìn thấy hấn, liền loáng thoáng có chút cảm giác, sau đó thấy hành vi cử chỉ của hấn, thái độ của hấn đối với Nhị tỷ, trong lòng hấn sớm đã nhận ra. Mà hấn cũng thông minh đấy, trong lòng hai người đều biết rõ, nhưng chưa bao giờ vạch trần ra.

Tiết Nhượng mỉm cười, bàn tay to vuốt ve đầu của hấn: “Người yên tâm.”

Ở tiền viện, Từ Thừa Lăng đứng ở nơi đó.

Thiếu niên nho nhã ôn nhuận ngày xưa, đã thành thực chững chạc rất nhiều, nét mặt tuấn lãng, thần sắc hờ hững, bớt đi sự bình dị gần gũi như gió xuân ấm áp, nhiều hơn mấy phần cao ngạo lạnh lùng. Tiếng pháo nổ đùng đùng, tiếng chiêng trống vô cùng náo nhiệt, Từ Thừa Lăng lại cảm thấy mọi thứ đều vô cùng an tĩnh. Hấn đứng ở đó, áo bào màu trúc xanh hơi lay động, khuôn mặt bởi vì uống rượu mà thoáng ửng hồng.

Hấn không ra ngoài, chỉ nghe thanh âm đón dâu càng lúc càng xa, mãi đến khi hoàn toàn biến mất.

.

Chân Bảo Lộ ngồi trong kiệu hoa, nghe thanh âm diễn tấu sáo và trống bên ngoài, thật lâu sau, cỗ kiệu mới dừng ở cửa lớn phủ An Quốc Công. Cỗ kiệu lắc lư vài ba cái, Chân Bảo Lộ vịn hai tay vào thành kiệu, biết đây là Tiết Nhượng đang đá cửa kiệu.

Sau khi hạ kiệu, nàng cúi đầu, thấy bàn chân to gần trong gang tấc, nhìn đôi giày gấm này, trong lòng Chân Bảo Lộ yên tâm rất nhiều.

Bước qua chậu than, vượt qua yên ngựa, bái thiên địa, đưa vào động phòng.

Làm xong những bước này, Chân Bảo Lộ ngồi trên giường mới trong phòng tân hôn, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nàng để hai tay trên đùi, thường ngày nàng không nhuộm móng tay, nhưng hôm nay thành thân, trên móng tay được nhuộm màu đỏ tươi sáng bóng. Giá y màu đỏ, khăn voan màu đỏ, Chân Bảo Lộ nhìn màu đỏ tươi trước mắt, cảm thấy có chút choáng váng. Là một loại cảm giác không chân thực.

Nàng nắm chặt hai tay, nghe âm thanh vô cùng náo nhiệt bên ngoài, biết Tiết Nhượng đến, lúc này mới thẳng người lên.

Bên ngoài tiếng chúc mừng sôi nổi, xen lẫn với tiếng cười, rất nhiều người, thanh âm huyên náo. Nhưng giọng nói của hấn, nàng lại có thể lập tức nhận ra.

Chân Bảo Lộ mỉm cười, đến khi nghe tiếng bước chân trầm ổn từ xa tới gần, mới hơi khấn trương.

Thật ra - - hấn có gì đáng sợ chứ?

Nàng hít một hơi thật sâu, rồi nghe hấn gọi nàng: “Tiểu Lộ.”

Nghe giọng điệu của hấn, giống như thật cao hứng.

Hì nương bên cạnh nói: “Đại công tử, nhanh mở khăn voan lên cho tân nương từ đi.”

Sau đó thì thấy gậy hi từ từ vén khăn voan trước mặt nàng lên, nàng cúi mắt ngồi ở chỗ kia, có chút bất an, nhận thấy được hơi thở của hấn, mới chậm rãi giương mắt lên nhìn. Trong mắt hấn nàng thấy được kinh diễm, nhếch miêng lên, trong lòng có nho nhỏ đắc ý. Nhưng thấy Tiết Nhượng mặc hi bào đỏ thẫm, cao lớn tuấn mỹ, cũng khiến nàng nhìn có chút không dời mắt nổi.

Thì ra hấn mặc màu đỏ lại đẹp như vậy.

Chân Bảo Lộ mấp máy môi. Phu quân đẹp mắt như thế, chính là của nàng.

Tiết Nhượng nhìn nàng, quả thực có phần kinh diễm. Chỉ là lúc này, trong lòng có cảm giác hoảng hốt tựa như đang nằm mơ. Nàng mặc giá y đỏ thẫm, ngồi ở bên cạnh, do hấn nhắc lên khăn voan, đó là thê tử của Tiết Nhượng hấn.

Hấn ngồi bên cạnh nàng, để hi nương vén màn, hát lời chúc mừng. Hạt đậu phộng trái long nhãn được tung lên người, trong lòng hấn vui mừng cực kỳ. Sau khi vén màn, sẽ là kết tóc, cắt xuống một đoạn tóc của hai người, cột thành đồng tâm kết.

Chân Bảo Lộ nhìn bàn tay to của hấn, vừa giỏi văn lại giỏi võ, lúc này cột đồng tâm kết cũng rất tinh xảo, càng cảm thấy hấn lợi hại.

Uống rượu hợp cần xong, Tiết Nhượng phải ra ngoài tiếp đón khách khứa. Hấn bước tới gần, hôn nhẹ lên gò má nàng. Cử chỉ như vậy, khiến cả đám nha hoàn ở đây đỏ mặt.

Gương mặt Chân Bảo Lộ nóng lợi hại, nhìn mắt hấn hàm chứa ý cười, thấy từ lúc hấn vào phòng đến giờ, vẫn luôn cười một cách ngây ngô như vậy.

Tiết Nhượng ôn nhu nói: “Ta ra ngoài tiếp đón khách khứa, nàng hãy tắm rửa trước. Hôm nay bận rộn cả ngày, nàng cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi, không cần chờ ta.”

Chân Bảo Lộ có yếu ớt đi nữa, cũng nhớ rõ mẫu thân từng căn dặn. Dù phu quân có trở về trẻ hơn, người làm thê tử không có đạo lý đi ngủ sớm, huống hồ là đêm tân hôn. Nhưng hẳn tốt với nàng, trong lòng nàng hưởng thụ, tâm tình cũng buông lỏng chút, nhỏ giọng dặn dò: “Uống ít rượu thôi.”

Hắn mỉm cười, lại hôn một cái lên gò má nàng, rồi sau đó mới lưu luyến không rời đi ra khỏi phòng.

Hoàn tất hết lễ nghi, Chân Bảo Lộ liền được Hương Hàn Hương Đào hầu hạ gỡ mũ phượng trên đầu xuống, ngày mùa hè nóng bức, mặc dù giá y đẹp mắt, nhưng quá dày, tuy cả ngày này nàng chỉ có ngồi một chỗ, cũng ra không ít mồ hôi.

Chân Bảo Lộ chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa, thì thấy Tiết Nghi Phụng qua đây.

Tiết Nghi Phụng mỉm cười, hướng tới Chân Bảo Lộ hô một tiếng: “Đại tẩu.”

Chân Bảo Lộ còn chưa thích ứng với xưng hô thế này, bị nàng kêu có chút xấu hổ, nhưng gặp được Tiết Nghi Phụng, nàng lại an tâm rất nhiều, nói: “Không được đùa cợt ta.”

Tiết Nghi Phụng mặc bối tử màu hồng thêu hoa hải đường, bộ dáng vui mừng tươi đẹp, nói với Chân Bảo Lộ: “Ta nào dám? Muội là đại tẩu của ta, ngày sau ta phải kính muội mới đúng.” Nàng nhìn vị đại tẩu mỹ mạo vô song này, mặc dù đã quen biết lâu rồi, giờ thấy bộ dáng trang điểm này của nàng, cũng có chút không dời mắt nổi. Nàng mỉm cười, “... Nguyên tưởng rằng đại ca của ta còn phải cố gắng nhịn thêm hai năm, không ngờ việc vui tới nhanh như vậy. Có thể nhìn thấy muội gả cho đại ca của ta, thật tốt. Còn nữa, chắc hôm nay muội chưa phát hiện đâu, với tính tình của đại ca ta, vậy mà từ nửa tháng trước ngày nào cũng mỉm cười, đặc biệt là hôm nay, khuôn mặt vui vẻ không gì sánh bằng. Từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua hắn như vậy.”

Bộ dáng Tiết Nghi Phụng tỏ ra vô cùng hiếm có.

Chân Bảo Lộ nghe nàng nói, cũng thấy buồn cười. Có khoa trương như vậy sao?

Tiết Nghi Phụng nhìn nàng, hai mắt tỏa sáng, nói: “Ta chỉ muốn ghé thăm muội một chút, muội nghỉ ngơi thật tốt đi, sáng mai chúng ta gặp lại.”

Thật ra Chân Bảo Lộ hết sức cần tiểu cô tử Tiết Nghi Phụng này giúp đỡ, dù sao Tiết Nhượng là nam nhân, có một số việc ở phủ An Quốc Công, vẫn nên hỏi Tiết Nghi Phụng là tốt nhất.

Sau khi Tiết Nghi Phụng rời khỏi, Chân Bảo Lộ mới vào phòng tắm tắm rửa.

Cả người mệt mỏi ngâm mình trong thùng tắm bằng gỗ, thỏa mái dễ chịu. Cả người Chân Bảo Lộ trắng nõn, làn da mềm mại, lúc này tắm rửa xong, mơ hồ ửng sáng bóng loáng, gần như trong suốt.

Thường ngày Hương Hàn Hương Đào hầu hạ Chân Bảo Lộ, đã thấy nhiều lần nên vẫn bình thường, nhưng hai nha hoàn của phủ An Quốc Công ở trong phòng, nhìn vị thiếu phu nhân này không chỉ bẽ nguyệt tu hoa, mà còn băng cơ ngọc cốt lại càng hiếm thấy, lúc hầu hạ nàng mặc tâm y, bởi vì làn da quá mức mềm nhẵn, tâm y ở đầu vai trượt xuống. Mỹ nhân yểu điệu như thế, cũng khó trách Đại công tử xưa nay tính tình nhạt nhẽo lại dễ tâm như vậy.

Sau khi đi ra, Chân Bảo Lộ ngồi trước gương, tùy ý chải búi tóc của phụ nhân (thiếu nữ đã có chồng), dùng một cây trâm hoa lựu bằng ngọc thạch có cố định.

Trên mặt tẩy sạch phấn son, không hề trang điểm, nhưng mặt mày xinh đẹp, lúc này Chân Bảo Lộ mới thư thái hơn.

Tuy rằng nữ tử trong gương chải búi tóc phụ nhân, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang theo vẻ trẻ con ngây ngô, bộ dáng tiểu cô nương. Suy cho cùng nàng còn nhỏ tuổi, nếu đợi thêm một hai năm rồi mới thành thân với hắn, sẽ càng thích hợp chút.

Bàn trang điểm gần cửa sổ, bên ngoài gió lạnh hiu hiu, thổi vào rất thoải mái.

Chân Bảo Lộ ngồi một lúc, mới nhìn chung quanh tân phòng một phen. Tiết Nhượng ở Tứ Hòa Cư, nàng không phải chưa từng đến, nhưng bây giờ giống như đã được sắp xếp lại, màu sắc trong phòng vốn là lạnh lẽo buồn tẻ, hiện nay màn treo có màu đỏ, giá cắm nến long phượng cháy sáng, ánh lửa nhảy nhót, phát ra âm thanh xì xì.

Ánh mắt Chân Bảo Lộ rơi vào chiếc gối thêu trăm tử uyên ương trên giường lớn. Nàng nhớ rõ, giường ngủ của Tiết Nhượng trước kia không lớn như vậy, mà lúc này giường hoàng hoa lê chạm khắc ngà voi ước chừng lớn gấp đôi.

Chân Bảo Lộ không nhịn được đỏ mặt.

Nàng bước đến bên giường ngồi xuống chờ. Qua một thời gian, thì nghe được bên ngoài có thanh âm của nha hoàn ma ma hành lễ.

Chân Bảo Lộ nhất thời ngẩn ra, hai tay nắm chặt, trong lòng bàn tay toát ra một ít mồ hôi.

Trở về sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Chân Bảo Lộ không dám nâng mắt lên, chỉ nghe tiếng bước chân của nam nhân từ xa tới gần.

Không có động tĩnh gì nữa, nàng mới thoáng giương mắt lên, nhìn thấy vóc người cao lớn đứng ở trước mặt.

Có vẻ hắn đã uống không ít rượu, gương mặt hơi hơi ửng hồng, mặt mày nhiễm cười, bộ dáng so với thường ngày dễ thân hơn nhiều. Rõ ràng đã rất quen thuộc, nhưng lúc này nàng lại có chút thận trọng.

Chân Bảo Lộ nhỏ giọng hỏi: “Chàng trở về rồi?”

Đôi mắt đen thâm trầm của nam nhân nhìn chằm chằm nàng, cổ họng khẽ động, khàn khàn “Ừ” một tiếng. Rồi sau đó cúi người muốn hôn nàng.

Bọn nha hoàn trong phòng vốn đang chuẩn bị hầu hạ Đại công tử tắm rửa, hiện giờ thấy cảnh tượng như vậy, mọi người liền thức thối lui ra.

Chân Bảo Lộ còn muốn hai người có thể trò chuyện một chút, thì không ngờ Tiết Nhượng vừa tiến đến đã bao phủ cả người mình.

Nàng bất ngờ không kịp chống đỡ, ngửa người về phía sau, ngã xuống đệm giường mềm mại, sau đó là một loạt nụ hôn như mưa rền gió dữ dồn dập rơi xuống. Trên thân hắn mang theo mùi rượu, Chân Bảo Lộ bị môi lưỡi của hắn quấy đến thở không nổi, chỗ mềm mại thì bị đè ép khó chịu, liền đưa tay, đặt lên ngực hắn nhẹ nhàng đẩy một chút.

Không nghĩ sau khi đột nhiên ngừng lại, nam nhân phản ứng đặc biệt nhanh nhẹn, lập tức cầm hai tay nàng giam trên đỉnh đầu, tiếp tục hôn.

Chân Bảo Lộ hơi ngước mặt, bị hôn đến có chút không thở nổi. Đến khi hắn buông lỏng ra, hai mắt nhắm lệ mịt mờ nhìn hắn.

Cả người Tiết Nhượng nóng bỏng, mùi rượu tràn đầy. Hắn nhìn vào mắt nàng, hô hấp thoáng dồn dập, hơi hơi bình phục tâm tình, mới hôn nhẹ môi nàng, hỏi: “Có đói bụng không?”

Chân Bảo Lộ bị hắn đè không thể động dậy, mà thân thể của hắn lại cứng rắn, tựa như một khối đá lớn. Kỳ thật nàng không hề đói, nhưng nhìn bộ dạng tư thế này của hắn, thì nuốt nước miếng một cái, nói: “Có một chút.”

Lúc này Tiết Nhượng mới đứng dậy, cánh tay rắn chắc ôm bờ eo của nàng, đỡ nàng lên. Chỉ là búi tóc của nàng hơi bị rối, trăm cái trên tóc bởi vì động tác mới vừa rồi mà rơi xuống, khiến một đầu tóc đen xõa bung ra, da trắng như tuyết môi đỏ mọng, đẹp không sao tả xiết.

Bàn tay Tiết Nhượng vẫn ôm eo của nàng, lòng bàn tay nóng bỏng xuyên thấu qua tấm y mỏng manh, cảm nhận được sự trơn bóng mịn màng. Hắn hôn nhẹ mặt nàng, lúc này mới đứng dậy gọi Hương Hàn ở ngoài chuẩn bị đồ ăn, bản thân thì xoay người đi phòng tắm tắm rửa.

Chân Bảo Lộ thở phào một hơi, gờ tay sờ sờ gương mặt nóng bỏng của mình, rồi kêu Hương Đào sửa sang lại búi tóc cho mình.

Lúc Tiết Nhượng tắm xong đi ra, vừa lúc Hương Hàn bưng cháo hạt sen táo đỏ tiến vào.

Chân Bảo Lộ ngó hắn một cái, không nói gì.

Khuôn mặt Tiết Nhượng trong veo mà lạnh lùng, thần nhiên nói: “Ra ngoài.”

Lời này chính là nói với tất cả nha hoàn trong phòng.

Hương Hàn Hương Đào hành lễ liền lui xuống, Tiết Nhượng bưng cháo hạt sen trên bàn, dùng thìa múc một muỗng, thổi thổi, thử thử nhiệt độ, lúc này mới đưa đến bên miệng Chân Bảo Lộ. Chân Bảo Lộ vốn là không đói bụng, nhưng thấy Tiết Nhượng chu đáo, cũng mỉm cười, nể tình há miệng ăn. Cháo hạt sen ngọt ngào mềm mại, ngụ ý sớm sinh quý tử.

Chân Bảo Lộ ăn chừng hơn nửa chén, mới không ăn nổi nữa.

Tiết Nhượng đặt chén sứ xuống, lấy khăn lau miệng cho nàng, hỏi: “Ăn no rồi hả?”

Chân Bảo Lộ đang muốn trả lời, đối diện với ánh mắt đen kịt của Tiết Nhượng, cảm thấy hơi dọa người, khe khẽ nói: “Ăn no, ăn no rồi...” Nàng còn chưa nói xong đã thấy cả người bị ôm lên.

Theo bản năng nàng kêu một tiếng, ôm lấy cổ của hắn, gương mặt áp vào da thịt chỗ ngực lộ ra khỏi áo của hắn, ấm áp nóng bỏng.

Đề mặc hắn ôm nàng lên giường, sau đó rèm che buông xuống. Bên trong giường nhỏ hẹp, tạo nên một khoảng không gian riêng biệt.

Tiết Nhượng ôm thê từ trong lòng, ngăn cách bói y phục mỏng manh, hương thơm trên thân thể mềm mại sớm đã khiến hắn nhiệt huyết sôi trào. Hắn ôm nàng vào ngực mình, đầu gối lên cánh tay hắn..., giọng nói khàn khàn gọi: “Tiểu Lộ...”

Hắn tới sát hơn, hôn mái tóc đen của nàng, môi mỏng cọ lên gò má nàng.

Chân Bảo Lộ bị hắn gọi đến mềm cả người, đánh bạo nắm lấy cái tay không yên kia của hắn, mắt to long lanh ngập nước nhìn hắn, thờ dốc nói: “Đại Biểu Ca, chúng ta nói chuyện trước không được sao?” Tim nàng đập thình thịch, còn chưa thích ứng nhanh như vậy.

Nào biết Tiết Nhượng xoay người, phủ trên người nàng, chớp mũi đối chớp mũi, hơi thở nóng bỏng phát lên mặt nàng, hai mắt nhìn nàng sâu sắc: “Hiện tại ta chỉ muốn làm chuyện này với nàng...”

Người này...

Hai gò má Chân Bảo Lộ nóng rực, đối với da mặt dày của hắn đành hoàn toàn chịu thua, tùy hắn càn quấy thôi.

Mặc dù bên trong giường mờ tối, nàng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng nhắm mắt lại, cảm giác được nụ hôn của hắn dọc theo chân mày của nàng, gương mặt, khóe môi, một đường đi xuống...

Hắn bỗng nhiên ngừng lại.

Nàng mở to mắt nhìn hắn, hắn cầm hai tay nàng, đặt lên vạt áo của hắn, nói: “Cởi áo ra cho ta.”

Chân Bảo Lộ run rẩy mà làm, khẽ cắn môi cời tấm y của hắn ra.

Thân thể của hắn tinh tráng khỏe mạnh, quả thật cứng rắn, từng múi bụng ngay ngắn chỉnh tề tựa như khối đậu hũ, so với nàng nhìn thấy mấy năm trước còn khá hơn.

Nàng hít sâu một hơi. Nàng biết sau đó phải làm cái gì, cũng hiểu được lần đầu sẽ có chút khó chịu. Nhưng tóm lại là phải trải qua.

...

Thời điểm thân mật khăng khít, hắn hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nước mắt mịt mờ, bỗng nhiên nghĩ đến cảnh tượng tiểu cô nương tươi cười xinh đẹp ở đời trước, dựa sát vào biểu ca thanh mai trúc mã của nàng vô cùng thân thiết.

Lúc này Tiết Nhượng không còn ôn nhu thương tiếc như trước, động tác thô bạo, nói giọng khàn khàn: “Tiểu Lộ.”

Hắn đưa tay bế cả người yếu đuối vô lực của nàng lên, dùng lực ôm chặt.

“Tiểu Lộ, nàng nhìn ta.”

Gương mặt nàng ửng hồng, đôi mắt ngập nước nhẹ nhàng, từ từ ngước nhìn hắn.

Một tay hắn nâng thân thể của nàng, một tay nắm cằm của nàng, thoáng nâng lên, ánh mắt sâu lắng thâm trầm nhìn nàng, hỏi: “Tiểu Lộ, ta là ai?”

Nàng gạt mình, cả người mềm yếu vô lực, khe khẽ đáp “... Đại Biểu Ca.”

Lúc này hắn mới vừa lòng, hôn nhẹ lên môi nàng.

Chân Bảo Lộ tuyệt đối không nghĩ tới, xưa nay Tiết Nhượng dịu dàng, thế nhưng thô bạo như thế. Sau đó Chân Bảo Lộ rút cả người lại, vẫn không nhúc nhích, trong lòng có chút buồn bực.

Tiết Nhượng ôm thân thể mềm mại thơm mềm lên, ngửi được mùi hương trên mái tóc nàng, môi mỏng hôn từng cái từng cái lên gương mặt nàng, giọng điệu đã hết dục niệm: “Ta ôm nàng đi tắm.”

Nàng không còn khí lực, trầm thấp “Ừ” một tiếng.

Hương Hàn Hương Đào gác đệm ở bên ngoài, lẳng lặng đứng ở cửa, nghe động tĩnh bên trong, mặt mày nóng rực đỏ hồng. Tiếng giường kêu kết kết, cả một canh giờ, mà còn chưa ngừng nghỉ. Lại nghe tiếng khóc thút thút của tiểu thư nhà nàng, thanh âm kia tuy rất đáng thương, mà lại xinh đẹp như nước, nghe được khiến lòng người yếu mềm.

Rốt cục nghe được bên trong yên tĩnh, muốn lấy nước, hai nha hoàn mới đi vào hầu hạ.

Liền thấy Đại công tử tuần mỹ vô song kia một đầu tóc đen như mực, trên người tùy ý khoác tấm y màu trắng, trực tiếp ôm người trong lòng vào phòng tắm.

Hương Hàn Hương Đào vội vàng tiến lên đổi đệm giường.

Vén lên màn đỏ thẫm, thấy nệm giường nhàu nát không thể tả, xấu hổ đến gương mặt như bị phỏng. Thầm nghĩ: Trách không được tiểu thư nhà nàng cả hơi sức xuống giường cũng không có.

Chính đang thay xong đệm giường chuẩn bị hầu hạ hai chủ tử thay quần áo, liền nghe tiếng nước bên trong ào ào, lại là một trận xao động.

Hai nha hoàn nhìn nhau, ngẫm hiểu, vội vàng lui ra ngoài.

Lại bị làm một lần trong thùng tắm, lúc này Chân Bảo Lộ quả thật nửa phần sức lực đều không có. Tùy ý Tiết Nhượng lau khô cả người cho nàng, thay tắm y xong ôm lên giường.

Chân Bảo Lộ vô cùng buồn ngủ, đã sớm ngủ say. Mà nam nhân bên cạnh, một đôi mắt đen khát khao tình ý lảng lảng nhìn nàng, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ của nàng, từng cái từng cái.

Hắn hôn hôn cái trán của nàng, khe khẽ nói: “Hai đời rồi, Tiểu Lộ...” Gắt gao ôm nàng vào lòng, cũng không nỡ buông ra.

Đêm tân hôn này, Chân Bảo Lộ không hề ngủ được thoải mái. Lại thêm, người nam nhân bên người này, cả đêm tinh thần phấn khích, từ đầu là không hề ngủ. Hai lần trên giường và một lần ở phòng tắm, hắn rõ ràng là dốc hết mình, nhưng hắn không hề mệt chút nào. Lúc nàng mơ màng ngủ, thì phát hiện nam nhân bên cạnh, lòng bàn tay thô ráp vỗ về thân thể của nàng, thì thảo nói nói, hôn nhẹ đầu vai nàng, xoa bóp bờ eo của nàng, tựa như một con chó to vậy, găm cắn ở trên người nàng. Nàng không thể ngủ thoải mái, phiền não đẩy hắn, hắn yên tĩnh. Bất quá chỉ một lúc lại bắt đầu. Đến cuối cùng, nàng chỉ đành mặc kệ.

Đến khi trời tờ mờ sáng, Chân Bảo Lộ mới mở to mắt.

Mặc dù mệt, nhưng nàng có chút không quen, tỉnh lại hơi sớm.

Lúc này mới phát hiện nam nhân bên cạnh cuối cùng đã ngủ vào.

Thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn góc cạnh rõ ràng mặt mày nhu hòa, khoe môi hơi hơi nhếch lên, y như một đứa bé được thỏa mãn.

Nhớ tới đêm qua hắn cần rở, đến bây giờ Chân Bảo Lộ cũng đỏ mặt, trong lòng còn có chút ủy khuất, nhưng hôm nay nhìn bộ dáng này của hắn, nàng liền mềm lòng. Chỉ rút tay từ trong ngực hắn ra, giờ tay vuốt ve khuôn mặt của hắn.

Ngón tay chạy dọc theo gương mặt của hắn, rơi trên sống mũi anh tuấn của hắn, rồi sau đó từ từ dời xuống, nhìn đôi môi mỏng của hắn.

Lúc này, hắn mới chậm rãi mở mắt, đáy mắt tối đen hàm chứa ý cười: “Tỉnh rồi hả?”

Chân Bảo Lộ “Ừm” một tiếng, muốn rút tay lại. Nhưng hắn dùng lực cầm lấy, cười nhẹ nhàng nhìn nàng, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng tiến đến bên miệng, nhẹ nhàng hôn vài cái.

Rõ ràng đã thân mật như thế, nhưng nàng vẫn cảm thấy thẹn thùng. Nàng tận lực trấn định, nói: “Chúng ta dậy thôi.”

Ngày đầu tiên tân nương từ vào cửa, sáng sớm phải đi kính trà.

Thấy hắn ôm mình không nói lời, Chân Bảo Lộ ngo ngoay vài cái, lại cảm giác được hắn... lại tinh thần hùng hục.

Người này...

Chân Bảo Lộ thật buồn bực, làm bộ muốn ngồi dậy, nhưng Tiết Nhượng không chịu, một tay kéo nàng qua, lật người đè lên. Trái lại lúc này đã có chút kinh nghiệm.

Lại là một phen sóng hồng lật đổ.

Đến khi xuống giường, hai chân như nhũn ra, run rẩy thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn cái tên nam nhân mặt mày hớn hờ tinh thần phấn chấn trước mặt, mới đi một bước hướng tới phòng tắm, thì nhận thấy được có một dòng chất lỏng chảy xuống, dọc theo bên trong bắp đùi.

Chân Bảo Lộ xấu hổ khép hai chân lại.

Tiết Nhượng mặc xong xiêm y, ôm hai cánh tay của nàng, cúi người hôn một cái lên mặt nàng, nói: “Ta ôm nàng đi.”

Này liền dễ dàng bông tân thê tử yếu điệu lên, đi vào phòng tắm.

Chân Bảo Lộ vẫn rất vui vẻ hưởng thụ, chỉ là bộ dáng hiện nay của nàng, đợi một lát nàng đi thỉnh an, dù sao cũng không thể để hắn bông nàng đi luôn chứ? Hơn nữa, lão thái thái và mọi người đều là người từng trải, ai cũng là người thành tinh, làm sao mà không nhìn ra? Nói tới thì, tối hôm qua nàng cùng Tiết Nhượng động phòng, trên dưới cả phủ đều biết hai người bọn họ đã làm cái gì, dù chân của nàng không run, bọn họ cũng sẽ nghĩ như thế.

Tiết Nhượng muốn hầu hạ nàng tắm rửa, bị lời nói dứt khoát của Chân Bảo Lộ cự tuyệt. Sáng sớm nao loạn một lần, nếu còn nữa, đợi nàng có thể xuống giường đi đường, thì cũng sẽ bị trĩ.

Tối hôm qua nàng vẫn không nhìn kỹ, nhưng tắm một hồi, Chân Bảo Lộ nhìn những vết đỏ trên người mình, trên ngực, đầu vai cùng bên trong bắp đùi càng nhiều hơn, ngay cả trên đôi chân ngọc trắng nõn xinh xắn, cũng có mấy vết hồng đậm.

Mà hai bên bờ eo của nàng, đầu tay càng rõ ràng.

Nhất thời Chân Bảo Lộ nhớ tới hai bàn tay to dùng lực giữ lấy eo của nàng đêm qua, sau đó...

Chân Bảo Lộ đỏ mặt được hai nha hoàn hầu hạ tắm rửa xong, thay xiêm y màu đỏ hoa thạch lưu tươi tắn. Vốn định mặc xiêm y có cổ áo cao chút để che đi những dấu vết này. Nhưng thời tiết nóng nực, nào có ai mặc áo cổ cao? Nếu nàng mặc như vậy, thế nào mà người ngoài không biết?

Lúc này Chân Bảo Lộ mặc nhu quần tề ngực, ngồi trước gương, nhìn những vết đỏ trước ngực, quả thực là cực kỳ giận Tiết Nhượng.

Nhìn thấy Tiết Nhượng, liền làm nũng oán giận nói: “Đều tại chàng.”

Tiết Nhượng biết đêm qua bản thân mình đã không khống chế tốt, khiến nàng ủy khuất, lúc này nhìn bộ dáng nàng luống cuống, thì nói: “Lần tới ta sẽ nhẹ hơn.”

Mặt Chân Bảo Lộ đỏ lên, cũng không nói chuyện cùng hắn nữa, chỉ bôi một lớp phấn thật dày lên cổ và trước ngực nàng để che đi dấu vết, mới có thể che hết những dấu vết này. Nhìn không thấy rồi, lúc này Chân Bảo Lộ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Nhượng dẫn nàng cùng đi ăn sáng, nhưng từ phòng ngủ đến phòng ăn chỉ có vài bước, mà khi Chân Bảo Lộ đi lại cảm thấy chỗ đó đau rất, hai chân run rẩy.

Có thể là tối hôm qua mệt nhọc, khiến khẩu vị sáng nay của Chân Bảo Lộ đặc biệt tốt, hơn nữa đồ ăn sáng hôm nay rất hợp khẩu vị của nàng.

Chân Bảo Lộ lại ăn hơn phân nửa chén cháo táo đỏ gạo nếp, thế này mới no.

Tiết Nhượng đã sớm ăn xong, nam nhân trôi qua trong quân doanh tốc độ ăn cơm rất nhanh. Hắn dùng khăn tay lau miệng cho nàng, mặt mày ôn nhu nói: “Ăn no rồi hả? Có muốn ăn nhiều hơn chút nữa không?”

Chân Bảo Lộ để tùy hắn lau miệng. Khi còn bé hắn thường xuyên chiều cổ nàng, nàng đã quen, cảm thấy Đại Biểu Ca rất ôn nhu và tỉ mỉ. Mà đêm qua sau khi chứng kiến hắn thô bạo mãnh liệt, nàng mới phát giác cùng nội tâm Đại Biểu Ca ôn nhu chu đáo thật không hề ăn khớp. Trách sao hắn lại thích tập võ, nhưng có đôi khi con người sắt đá mà tình cảm dịu dàng, mới càng khiến người cảm thấy thêm ấm lòng.

Lần đầu hai người bọn họ cùng ăn sáng, nàng đã ăn nhiều hơn so với bình thường rất nhiều. Nàng không muốn để hắn nghĩ mình rất tham ăn.

“Không cần.” Nàng lắc đầu. Dùng xong đồ ăn sáng, hai phu thê liền đi Như Ý Đường của lão thái thái.

Chân Bảo Lộ đi ra Tứ Hòa Cư, bởi vì quan hệ giữa nàng và Tiết Nhượng luôn thân thiết, nên nơi này không xa lạ gì, chỉ là nàng vẫn cảm thấy mới lạ, về sau mình sẽ sống ở nơi này. Ở chung một chỗ với hắn.

Mà hai chân nàng bủn rủn vô lực, nên đi rất chậm. Hắn nắm tay nàng thật chắc, lòng bàn tay ấm áp ôn hoà hiền hậu, theo bước chân của nàng đi, chạm rãi giới thiệu một chút chỗ ở trong phủ cho nàng nghe.

Chân Bảo Lộ lắng lắng nghe hắn nói.

Lần nào nàng tới phủ An Quốc Công, phần lớn đều đi Hương Tuyết ở của Tiết Nghi Phương, rồi qua chỗ lão thái thái thỉnh an, những chỗ khác, nàng xác thực không quen.

Chỉ là một đường đi trong phủ An Quốc Công nóc nhà đỏ ngói xanh, tầng lầu trùng điệp, so với phủ Tề Quốc Công vẫn rất khí thế.

Khi đến gần Như Ý Đường, nghĩ tới đợi lát nữa gặp lão thái thái, An Quốc Công, còn có Vương thị mọi người...

Nghĩ đến Vương thị, Chân Bảo Lộ mới mơ hồ có chút khẩn trương.

Nàng nghiêng đầu nhìn Tiết Nhượng, thấy bàn tay to của hắn nắm tay nàng thoáng dùng lực, mặt mày ôn hòa nói: “Không cần khẩn trương, có ta ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Chân Bảo Lộ theo Tiết Nhượng vào Như Ý Đường, tất cả mọi người bên trong đã đến đông đủ.

Hai phòng của phủ An Quốc Công, đều là con vợ cả.

Số lần Chân Bảo Lộ tới phủ An Quốc Công không hề ít, đại đa số đã có gặp vài lần. Nhưng lúc trước là lúc trước, lúc này nàng đi vào với thân phận tân nương tử, ánh mắt mọi người nhìn nàng tự nhiên cũng sẽ không giống nhau.

Dáng dấp của Chân Bảo Lộ xinh đẹp như trẻ con, vóc người cũng nhỏ xinh, hôm nay trang điểm theo cách của tân nương, đứng bên người Tiết Nhượng cao lớn, liếc mắt nhìn qua đích xác có chút nhu thuận dịu ngoan. Mà vóc dáng Tiết Nhượng cao to tuấn mỹ, khí độ bất phàm, thường ngày mặt không thay đổi, hiện giờ mặt mày mỉm cười, quả thực tuấn tú không sao tả được. Hai người đứng cùng nhau, không biết đẹp đôi bao nhiêu.

Mới vừa đi vào, Chân Bảo Lộ muốn rút tay ra khỏi tay Tiết Nhượng, nhưng Tiết Nhượng lại nhanh chóng nắm lại, lực đạo không mạnh, chỉ khiến nàng không tránh được. Nàng vốn thẹn thùng, lúc này bị hấn nắm tay dẫn đi, còn chưa ngẩng đầu, gương mặt đã bắt đầu ửng hồng.

Trong lòng Chân Bảo Lộ than thở, da mặt dày của nàng trở nên mỏng như vậy từ khi nào vậy hả?

Tiết Nhượng chậm rãi vào trong, hướng tới lão thái thái nói: “Tổ mẫu.”

Chân Bảo Lộ thoáng nín thở, cũng mỉm cười ngẩng đầu, gọi theo: “... Tổ mẫu.” Ban đầu là ngoại tổ mẫu đến tổ mẫu, bắt quá thiếu một chữ thôi, nhưng gọi ra cảm giác lại khác nhau quá lớn.

Lão thái thái cười vui vẻ, nhìn đôi phu thê tân hôn tiến vào, càng xem càng vui mừng, liên tục nói: “Đưa bé ngoan.”

Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng quỳ xuống, kính trà cho lão thái thái. Lão thái thái hào phóng, đưa cho một đôi vòng tay ngọc dương chi cùng một bộ trang sức hoa mẫu đơn tinh xảo làm lễ gặp mặt. Vương thị đứng ở một bên, thấy lão thái thái đối với Chân Bảo Lộ thê tử của trưởng tôn vừa ý như vậy, trong lòng có chút khó chịu.

Chân Bảo Lộ ngoan ngoãn nhận lấy, nhìn qua Vương thị.

Dù là Chân Bảo Lộ không thích Vương thị, hiện giờ trở thành con dâu, cũng phải quy củ kêu một tiếng “Mẫu thân”. Còn An Quốc Công, Chân Bảo Lộ biết An Quốc Công không thích đưa con trai Tiết Nhượng này, chỉ là ngày trước An Quốc Công xem ở tỷ tỷ nàng, nên đối với nàng coi như cũng yêu thương, có đôi khi lúc nàng tới gặp Tiết Nghi Phương, thái độ của An Quốc Công cũng rất ôn hòa.

Mà hiện nay, nhìn sắc mặt tuấn mỹ nho nhã của ông không có ý cười, chỉ uống trà, rồi cho tiền lì xì.

An Quốc Công rất yêu thương cháu gái là tỷ tỷ nàng, trong lòng nàng cũng kính trọng ông. Nhưng hiện giờ nàng gả cho Tiết Nhượng, là thê tử của Tiết Nhượng, An Quốc Công đối với Tiết Nhượng không tốt trong lòng nàng cũng vui không nổi. Vương thị càng không cần nói, trái lại tỏ ra vui vẻ từ ái.

Sau đó Tiết Nhượng dẫn nàng tới nhận thức Nhị thúc Nhị thẩm.

Tính tình Tiết Nhị gia rộng rãi, thích cười, bộ dáng có bảy tám phần giống với người huynh trưởng An Quốc Công. Thê tử của Tiết Nhị gia là Cố thị có dung mạo đoan chính thanh nhã, tính tình hai phu thê có chút giống nhau, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhàng, nhìn Chân Bảo Lộ, kéo tay nàng nói: “Lão đại thật sự là có phúc lớn, nhìn xem tiểu thê tử nè, bộ dáng rất chỉnh tề. Đến khi sang năm sinh một tiểu tử trắng trẻo mập mạp, sẽ được rất nhiều người yêu thích cho coi.”

Lời nói này lão thái thái thích, liên tục nói: “Đúng vậy.” Cháu trai mới vừa thành thân, đã bắt đầu trông mong chất trai rồi.

Chân Bảo Lộ bị nói đến xấu hổ, nhận tiền lì xì của Cố thị, nói: “Cảm ơn Nhị thẩm thẩm.”

Người trong phủ An Quốc Công không nhiều lắm, trưởng bối chỉ có vài người như vậy. Còn tiểu bối, hôm nay có thể tới Như Ý Đường, đều là con vợ cả.

Tiết Đàm nhị công tử đại phòng, Chân Bảo Lộ đã rất quen thuộc, xưng hô từ nhị biểu ca biến thành nhị đệ.

Nhị phòng cũng có hai con trai của vợ cả, theo thứ tự là Tiết Thành tam công tử, Tiết Dự tứ công tử. Tiết Thành ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, bộ dáng tuấn lãng, nói chung giống Tiết Nhị gia, là người thích cười, nhưng Chân Bảo Lộ biết tính tình Tiết Thành có chút phong lưu, so với Tiết Nhượng cùng Tiết Đàm, xem như là người kém nhất trong phủ An Quốc Công. Mà Tiết Dự vừa mới 12, lịch sự, có chút ngại ngùng hướng nội, so với Tiết Thành thì được lòng người hơn.

Về phần cô nương hai phòng, Chân Bảo Lộ không thể quen thuộc hơn được chính là Tiết Nghi Phương của đại phòng, Tiết Nghi Dung nhị phòng, còn có một tam cô nương sáu bảy tuổi, gọi là Tiết Nghi Chi, cũng là nhị phòng.

Chân Bảo Lộ đi theo Tiết Nhượng chào hỏi từng người, trong lòng có loại cảm giác thật kỳ diệu. Bắt đầu từ hôm nay, nàng cũng là một thành viên trong cái nhà này rồi.

Đi ra Như Ý Đường, mới vừa đi tới bên ngoài, Tiết Nhượng kéo tay nàng lên, chu đáo nói: “Tối hôm qua nàng ngủ không đủ, ta cùng nàng đi nghỉ ngơi một lúc.”

Chưa nói dứt lời, vừa nhắc tới tối hôm qua, Chân Bảo Lộ liền mặt đỏ, trong lòng giận hờn. Cảm thấy thường ngày Tiết Nhượng lịch sự như vậy, đối với nàng tình tế ôn nhu, nguy trang còn rất giống, đến trên giường mới lộ ra bản tính thật. Nàng đứng là hơi mệt, chân cũng rất mỏi, chỗ kia lại càng vô cùng đau đớn, chỉ là nàng mới vừa vào cửa, ban ngày liền đi ngủ, nếu để người biết, không chừng nói nàng như thế nào đâu. Còn nữa, nàng mới không muốn để cho Vương thị xoi mói nàng.

Nhà chồng không thể sánh bằng nhà mẹ đẻ, trở thành con dâu làm sao còn có thể muốn làm gì thì làm như khi ở khuê phòng?

Chân Bảo Lộ quyết tâm phải làm một thê tử hiền lành, đương nhiên không thể gây phiền toái cho Tiết Nhượng, lắc lắc đầu nói: “Không cần. Chàng cùng ta đi chung quanh một chút đi.”

Tiết Nhượng mỉm cười đáp ứng, không kêu bọn nha hoàn đi theo, chỉ một mình dẫn nàng đi dạo trong phủ An Quốc Công.

Chân Bảo Lộ thấy hân nắm tay nàng, trời rất nóng nha, lòng bàn tay nóng rực, toát cả mồ hôi, mới lên tiếng: “Chàng đừng cứ nắm tay ta, nhìn xem lúc này, tổ mẫu và mọi người đều cười nhạo ta.” Da mặt hân dày, không thêm để ý, nhưng có phải nàng không biết xấu hổ đâu chứ.

Nhưng Tiết Nhượng không buông ra, nói: “Thật sao. Chúng ta rất vất vả mới có thể quang minh chính đại nắm tay.”

Chân Bảo Lộ mỉm cười, trong lòng thật ngọt ngào, oán giận nói: “Thật ra tay ta ra mồ hôi.”

“Vậy sao?” Tiết Nhượng biết nàng thích sạch sẽ, liền buông tay ra nhìn xem, sau đó lấy khăn tay lau trong lòng bàn tay cho nàng. Tay nàng vừa trắng vừa mềm, nhỏ nhỏ, trước giờ không nhuộm màu móng, hiện giờ bởi vì xuất giá nên mới nhuộm màu, đặc biệt dễ nhìn.

Chân Bảo Lộ tùy hân lau tay cho nàng, nói: “Ta nhìn thấy sau viện của chúng ta có hàng cây nho, ngày mùa hè hóng mát dưới hàng cây nho là tốt nhất, sáng mai chàng cho người gắn bàn đu dây cho ta được không?”

Còn có cái gì được hay không sao? Hân lập tức đáp ứng, nói: “Ta tự mình làm cho nàng.”

Nàng mỉm cười, cảm thấy như vậy thật tốt. Trách không được người ta nói phu thê tân hôn là ngọt ngào nhất, nhưng mới vừa thành thân, nàng đã cảm giác được rồi. Nàng nhìn mặt hân, nghĩ tới điều gì, khe khẽ nói: “Đại Biểu Ca, về sau ta có cần đòi lại xưng hô không?... Thật ra ta gọi chàng như thế đã quen rồi.” Nàng hơi hơi nhủ mi, có chút khó khăn. Nhưng gả cho người, tóm lại phải đổi thôi. Lúc trước nàng quen kêu hân là Đại Biểu Ca, lúc tức giận, mới kêu tên của hân.

Cái này Tiết Nhượng cũng không quá để ý.

Hân nói: “Nàng thích gọi sao thì cứ gọi. Chỉ là xưng hô thôi, nhưng - -” Hân dừng một chút, nhìn mặt nàng, còn có chút như trẻ con, chỉ là giữa trán có thêm vẻ quyền rũ của một tân nương tử. Tiết Nhượng nhớ tới tới bộ dáng của nàng dưới thân hân tối hôm qua, đôi mắt thâm sâu, tiếng nói cũng trầm chìm hơn, “... Nàng chỉ cần nhớ kỹ ta là phu quân của nàng là được rồi.”

Hai mắt Chân Bảo Lộ khẽ cong, vui mừng mỉm cười, mang theo tính trẻ con thường ngày.

Trời mùa hè oi bức, mới sáng sớm, không bao lâu đã nắng gay gắt. Tiết Nhượng biết cả người thê tử nũng nịu, hiển nhiên không nỡ để nàng phơi nắng, đi một lúc thì dắt nàng về Tứ Hòa Cư.

Hai người đi tới bên hồ sen, thì thấy trong lương đình bên cạnh ao, có bóng dáng xanh biếc yếu điệu mảnh khảnh đứng ở đó, một cơn gió thổi qua, khiến làn váy hơi phất lên, có vài phần xuất trần thoát tục. Thấy cô nương trong đình kia, cho cá ăn xong, chính đang đi tới, vừa may gặp phải đôi phu thê tân hôn này.

Không phải người ngoài, đúng là biểu cô nương Chu Sính Đình ở nhờ tại phủ An Quốc Công.

Chu Sính Đình không phải người của phủ An Quốc Công, nên lúc này ở Như Ý Đường mới không thấy nàng ta. Xưa nay Chân Bảo Lộ hay không để tâm, trước kia đã sớm quên đi người này, hiện nay Chu Sính Đình bỗng nhiên xuất hiện như vậy, cách ăn mặc còn thanh lịch duyên dáng yêu kiều như phù dung, nhìn như nhân hoa chiếu nguyệt, sạch sẽ đáng yêu, mặc dù dung mạo không phải thượng thừa nhất, nhưng nam nhân tựa như thích loại mảnh mai này.

Chu Sính Đình mỉm cười nói: “Nhượng biểu ca...” Đối với Chân Bảo Lộ thì cung kính gọi: “Biểu tẩu.”

Chân Bảo Lộ cũng cười: “Chu biểu muội thật sự là hưng trí.”

Chu Sính Đình biết nàng nói cái gì, ngại ngùng mỉm cười, nói: “Ta có thói quen sáng sớm mỗi ngày tới chỗ này cho cá ăn, khiến biểu tẩu chê cười rồi.”

Nào có?

Chỉ là về Tứ Hòa Cư phải đi qua nơi này đó, đi chỗ nào cho cá ăn không tốt lại cứ muốn chọn ở đây. Mà tâm tư của nàng ta đối với Tiết Nhượng đã rõ ràng ràng, tuy rằng Chân Bảo Lộ biết, đã nhiều năm như vậy, Tiết Nhượng không coi trọng nàng ta, hay liếc mắt một cái, đương nhiên không có khả năng động tâm với nàng ta. Nhưng gì đó của mình bị người nhớ kỹ, trong lòng tóm lại vẫn không thoải mái, huống hồ còn không phải thứ bình thường gì đó, mà là một người sống sờ sờ, phu quân của nàng.

Chào hỏi xong liền đi.

Chỉ là lúc trở về, Chân Bảo Lộ không nói nhiều như lúc này nữa.

Tiết Nhượng cũng không phải người ngốc, trở về Tứ Hòa Cư, vừa vào nhà, liền ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn mặt nàng, nói: “Đừng nóng giận.”

Chân Bảo Lộ nhìn hần, nói: “Không đến nỗi tức giận, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.” Nàng nói lời thật.

Nói xong, giờ tay vỗ về gương mặt hần. Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt này quả nhiên là càng xem càng đẹp, đặc biệt khi nhìn nàng, trong ánh mắt hần đều tràn đầy hình ảnh nàng, giữa đầu lông mày cũng chất chứa nhu tình, khó trách trên choker nhiều hoa đào như vậy. Nàng vòng lấy cổ của hần, ngửa mặt lên nói, “Bất quá vị Chu cô nương này đích xác rất cuồng đại đấy, trong mong coi giữ chàng, đến hiện nay còn chưa đính thân. Ta sớm gả cho chàng, chặt đứt tâm tư của biểu muội này, coi như đã làm một việc thiện đây.”

Thấy nàng quả thật không tức giận, Tiết Nhượng mới phóng tâm. Chỉ là hần ở cùng một chỗ với nàng, căn bản không muốn nói đến người khác, chỉ cuối xuống ôm nàng lên.

Chân Bảo Lộ kinh hô một tiếng, ôm cổ hần, nói: “Ban ngày đấy, chàng làm gì thế?”

Tiết Nhượng cười cười nói: “Xoa eo cho nàng, có được hay không?”

Chân Bảo Lộ mở to hai mắt, tựa như hỏi “Chàng còn có thể xoa eo?” Nhưng nói thật ra, xương sống thắt lưng của nàng xác thực rất đau nhức, lập tức cũng không cự tuyệt, khẽ đứng đưa hai chân, cười dịu dàng nói: “Được, xoa bóp tốt ta thưởng bạc cho chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Bên này lão thái thái lưu lại Vương thị nói chuyện, những người khác đều đi ra Như Ý Đường.

Nhị phu nhân Cố thị. Nghĩ tới dáng dấp hôm nay của lão thái thái, nói: “Đúng là đã lâu ta chưa thấy qua lão thái thái cao hứng như vậy rồi.” Sau đó nói với Tiết Thành bên cạnh, “Con cũng 17 tuổi, đến cuối năm nhị đường huynh của con thành thân, sang năm nên đến phiên con. Con xem Tiết Nhượng hôm nay, một người ít nói kiệm lời, thế mà hôm nay lại rạng rỡ như vậy, thật tốt a.”

Tiết Thành lại chu mỏ: “Nếu con có thể lấy được nương tử mỹ mạo giống vậy, con cũng rạng rỡ nha.”

Từ nhỏ Tiết Thành được Cố thị sủng ái, tính tình tuy giống phụ thân Tiết Nhị gia, nhưng lại là người phong lưu yêu thích sắc đẹp, trước kia hần cũng có thấy Chân Bảo Lộ vài lần, lần nào nhìn đều không dỗi mắt nổi, thế nhưng Chân Bảo Lộ là hòn ngọc minh châu trên lòng bàn tay phủ Tề Quốc Công, cho dù ngẫu nhiên tới phủ An Quốc Công của bọn họ, cũng chỉ ở Hương Tuyết ở của Tiết Nghi Phương, hần có muốn gặp cũng khó khăn. Trái lại hai năm qua lại chưa từng thấy, chỉ là mới vừa rồi, Chân Bảo Lộ chải búi tóc phụ nhân đứng bên cạnh Tiết Nhượng, nếu không có Cố thị nhắc nhở, sợ là Tiết Thành luống cuống rồi.

Cố thị liếc xéo hần: “Con nhớ kỹ cho ta, bên ngoài con trên choker ai như thế nào cũng không sao, nhưng đây là đại tẩu của con, con hãy tôn trọng một chút đi!” Thấy bộ dáng nhừ tử như nước đổ đầu vịt, Cố thị giận dữ sợ, nghiêm túc nói: “Con không thấy đại ca con yêu thương thê tử có bao nhiêu à, Tiết Nhượng bây giờ không giống ngày xưa, con đừng có trên choker vào!”

Cố thị không thích Vương thị, nhưng Vương thị thân là phu nhân Quốc Công, chủ trì việc nội trợ trong phủ An Quốc Công, dù bà không thích, cũng phải nể mặt bà ta. Xưa nay bà không quen nhìn bà ta ra vẻ, cũng biết bà ta ngóng trông con trai của mình có thể thành thân sớm, không ngờ Tiết Nhượng nhanh như vậy đã thành thân rồi. Trong lòng Vương thị không thoải mái, bà đã cảm thấy dễ chịu, nên khi nhìn vị tân nương tử này, đều cảm thấy thuận mắt rất nhiều.

Tiết Thành trầm nghĩ: Lời này còn cần người nói sao? Tuy Chân Bảo Lộ đẹp, hiện giờ đã là thê tử của đường huynh. Mà vị đường huynh này, nửa điểm hần cũng không dám đắc tội đâu.

Tiết Thành nhủ mảy, cũng không biết sao lại thế này, lúc trước Tiết Nhượng không như thế nào, nhưng hần nhìn thì đã thấy sợ hãi. Trong lòng hần cúi kinh, thấy Tiết Nhượng từ nhỏ không có mẫu thân, lại có phúc khí, cưới được một thê tử xinh đẹp vô song còn môn đăng hộ đối. Hần nói: “Nhị tử đi phòng sách một chút...”

Như vậy đã nghênh ngang tiêu sái đi rồi.

Cố thị nhíu mi lẩm bẩm: “Đứa nhỏ này...”

Tiết Thành không học vấn không nghề nghiệp, đi phòng sách đương nhiên chỉ là tùy tiện tìm có. Hần đi ngang qua hồ sen, thấy Chu Sính Đình đứng ở đằng kia, hào hứng nghênh đón: “Sao Chu biểu muội lại ở chỗ này?”

Chu Sính Đình nhìn thấy Tiết Thành, ánh mắt có chút né tránh, chậm rãi rũ mắt nói: “Thành biểu ca.”

Tiết Thành nhìn bộ dạng rụt rè đoan trang của Chu Sính Đình, trong lòng mỉm cười, trong đầu nàng ta đang suy nghĩ gì, sao hần không biết? Hần xi khẽ

một tiếng, đưa tay nắm tay nàng.

“Thành biểu ca!” Chu Sính Đình bị dọa giật mình, nhưng không dám lớn tiếng kêu hô, chỉ giãy giụa nói, “Thành biểu ca đừng như vậy...”

Tiết Thành lại không buông tay, nhìn nha hoàn sau lưng nàng muốn tiến lên ngăn cản, lờm lờm ta một cái: “Ta chỉ nói mấy câu với Chu biểu muội, nếu ngươi muốn làm lớn chuyện...”

Chu Sính Đình vội vàng dùng mắt ra hiệu cho nha hoàn, rồi sau đó run rẩy nhìn Tiết Thành, hai mắt tội nghiệp nói: “Tiết biểu ca muốn nói gì cùng Sính Đình?”

Tiết Thành nhìn nàng đầm đìa đáng yêu, cực kì hưởng thụ. Tuy rằng Chu Sính Đình không mỹ mạo bằng Chân Bảo Lộ, nhưng mảnh mai dịu ngoan, đừng nhìn nàng mảnh khảnh, nhưng đáng người không tệ, còn lớn hơn Chân Bảo Lộ hai tuổi, thân người đã hoàn toàn phát dục, hiện nay bởi vì khăn trương, hai luồng trước ngực lên lên xuống xuống, Tiết Thành nhìn đến trợn trắng mắt.

Tiết Thành ghé sát vào nàng hơn, ngửi mùi thơm trên người Chu Sính Đình: “Ngươi yêu thích đại ca ta, ta biết. Chu biểu muội, hôm nay ngươi không có tới Như Ý Đường, nên không thấy được, đại ca của ta đối với đại tẩu tốt bao nhiêu, hai người đứng cùng một nơi, quả nhiên là trời sinh một đôi. Mới vừa rồi ta nhìn vị đại tẩu này đi tới, tư thế đi đường... chắc chắn, cũng không biết hôm qua đại ca đã dày vò nàng ta như thế nào. Bất quá cũng thế, một mỹ nhân yêu điệu như vậy, người nam nhân nào còn không chế được?”

Suy cho cùng Chu Sính Đình là cô nương chưa lấy chồng, làm sao chịu được lời nói thô tục ô uế loại này, gương mặt lập tức ửng hồng, nói: “Ngươi đừng nói nữa.”

Tiết Thành nói: “Tốt, ta không nói. Chu biểu muội, nói thật, ta rất thích ngươi. Chỉ cần ngươi gật đầu, ta liền nói với tổ mẫu, cưới ngươi vào cửa, có được hay không?”

Chu Sính Đình ngẩn ra. Trong lòng nàng đều là Tiết Nhượng, Tiết Thành làm sao vào được mắt nàng? Lúc này liền cự tuyệt.

Tiết Thành trầm mặt, khôi phục lại rồi cười: “Chu biểu muội không cần phải gấp gáp trả lời, hãy cẩn thận suy nghĩ, há?” Hắn giơ tay vuốt ve gương mặt nàng, nhìn bộ dáng mềm mại của nàng run rẩy, tươi cười trên mặt càng sâu, lúc này mới buông nàng ra.

Chu Sính Đình sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vội vàng vàng đi trở về.

Mà Tiết Thành đứng tại chỗ, sửa sang lại ống tay áo của mình, nhìn theo bóng lưng Chu Sính Đình đi xa, vòng eo thon thon, đi đường giống như cành liễu.

.

Lại nói ở trong Như Ý Đường, lão thái thái lưu lại Vương thị, nói: “Khi Tiểu Lộ sống ở phủ Tề Quốc Công, trải qua cuộc sống kim tôn ngọc quý, phụ thân nàng sủng nữ nhi có tiếng trong Hoàng Thành, lúc này Tiểu Lộ gả gấp, vì Nhượng nhi của chúng ta, ngay cả trường nữ học cũng không đi, ủy khuất như vậy cũng không thể để nàng nhận không. Ngươi là chủ mẫu, thường ngày chủ trì việc nội trợ, tuy nói không thể thiên vị, nhưng cũng phải quan tâm đến Tứ Hòa Cư một chút, tuyệt đối không thể để Tiểu Lộ nhận ủy khuất gì.”

Wang thị vốn đã không thoải mái, nghe lão thái thái nói như vậy, trong lòng tức giận đến hoảng sợ. Gả gấp? Đội ngũ đón dâu dọc theo sông đào bọc cả Hoàng Thành, diễn tấu sáo và trống không biết có bao nhiêu phong quang, sinh lễ lễ hỏi trước kia đích xác thật dài, cho đủ mặt mũi, trong viện còn có sân khấu, hái xương sáu ngày, nếu như vậy mà coi như gấp gáp, hôn lễ nhà người ta còn có thể kêu là hôn lễ sao?

Bất công như vậy cũng rất quá rồi.

Trong lòng Vương thị căm giận, trên mặt lại nhẹ nhàng đáp ứng, nói: “Con dâu đã biết.”

Bà tươi cười dịu ngoan, tiếp tục nói, “Trong ngày thường con dâu sẽ chiều có Tiểu Lộ. Phàm là có cái gì, con dâu nhất định cho Tứ Hòa Cư một phần tốt nhất.”

Lúc này lão thái thái mới hài lòng mỉm cười.

Sau khi Vương thị lui ra, Lâm má má mới bùng ly trà đến trong tay lão thái thái, nói: “Người bất công như vậy, không sợ phu nhân không thoải mái sao?”

Xưa nay lão thái thái không thiên vị, dù là cháu gái Tiết Nghi Phương mà bà yêu thương, cũng sẽ không thiên vị rõ ràng. Hiện giờ thế tử của trường tôn mới vừa vào cửa, đã yêu thương như thế, cũng khó trách Lâm má má tò mò.

Bà tiếp nhận ly trà, uống một ngụm, mới nói: “Nhượng nhi là một hài tử thương cảm, trước đây ta không chú ý hắn, trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng không có cách nào khác để bù đắp. Hiện nay hắn đã thành thân, còn rất dễ tâm đến Tiểu Lộ, ta không để Tiểu Lộ nhận một điểm ủy khuất, coi như là bồi thường cho hắn.”

Người con dâu này, ít nhiều gì cũng có tức giận, lão thái thái làm như thế, thái độ của Vương thị cũng sẽ không hoàn toàn thay đổi, nhưng nhìn lão thái thái, nàng cũng sẽ không quá phẫn khó xử tân nương tử.

Lão thái thái thờ dài nói: “Thừa dịp ta còn ở đây, muốn che chở hai hài tử này.”

Lâm má má vội nói: “Người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Lão thái thái mỉm cười, bà không hy vọng xa vời sẽ sống lâu trăm tuổi, chỉ nghĩ đến bộ dáng ân ái của hai hài tử, nhân tiện nói: “Có thể sớm được ẵm chất trai trắng trẻo mập mạp là được rồi.”

Bên trong Tứ Hòa Cư.

“Ừm... Nhẹ chút.”

Chân Bảo Lộ nằm sấp trên giường la hán, để Tiết Nhượng nắn eo cho nàng. Lực tay của nam nhân thật lớn, không điều khiển được lực đạo.

Tiết Nhượng đã rất nhẹ, không ngờ thê tử vẫn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, ghét bỏ hán mạnh tay. Bất quá nghĩ tới tối hôm qua nàng điềm đạm mềm mại, cả người non mềm tựa như đậu hũ, hán thoáng dùng lực, liền lưu lại dấu tay. Tiết Nhượng khẽ xoa bờ eo của nàng, eo thon như vậy, không đủ một nắm tay, giống như chỉ gấp lại là có thể bẻ gãy, mà phía dưới được làn váy bao bọc là hai phần mềm mại đầy đặn, lại càng khiến hán nghĩ muốn hung hăng cắn lên vài cái.

Tiết Nhượng nghe nàng thoải mái kêu lên hừ hừ, biết lực đạo này vừa vặn tốt, lại thấy nàng nghiêng mặt dựa lên gối dựa màu đỏ thêu uyên ương hí thủy, đôi mắt hơi hơi híp lại, hán kè sát tới, kêu: “Tiểu Lộ.”

Lúc này Chân Bảo Lộ mới tỉnh táo chút, lông mi khẽ run, mở mắt.

Tiết Nhượng mỉm cười, vỗ về mặt nàng nói: “Ta ôm nàng lên giường ngủ.”

Chân Bảo Lộ nhìn bộ dáng Tiết Nhượng ôn nhu chu đáo, không thể sinh tức giận. Bộ dạng này của nàng, còn không phải do hôm qua hán náo động sao. Lúc trước nàng từng nghĩ tới sinh hoạt sau khi thành thân, chỉ cảm thấy nàng và Tiết Nhượng thân thiết, sống cùng nhau, hán sẽ che chở nàng, đau nàng, nàng làm một thê tử hiền lành. Nhưng nàng không nghĩ tới, buổi tối liền biết một loại làm ầm ĩ, cả đêm nàng mệt đến mức đau nhức toàn thân, hôm nay đi kính trà thiếu chút nữa luống cuống, nếu ngày sau vẫn như vậy, nàng tuyệt đối không chịu nổi.

Tiết Nhượng thấy nàng cau mày, giống như là đang nghĩ đến chuyện tình phiền não, cùng nàng nằm xuống, ôm eo nàng để nàng gần mình hơn, bàn tay to vỗ về lưng nàng, hán đưa tay lên, từ từ đến mặt nàng, giống như một con chó to chỉ muốn bám người.

“Đang suy nghĩ gì?”

Chân Bảo Lộ có chút xấu hổ. Tối hôm qua nàng thật sự có chút bị giật mình, nhưng phu thê chi đạo đã là như thế, nàng cũng không tốt nói cái gì. Vừa nghĩ tới hán giữ bờ eo của nàng từ phía sau làm nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Bảo Lộ nhất thời nóng lên, nhìn không thấy mặt hán, cái loại cảm giác này đặc biệt rõ ràng, nàng có thể rõ ràng cảm giác được hình dạng của nó. Ai nha, Chân Bảo Lộ xấu hổ đến vội mặt vào lòng nàng, néo cánh tay cứng rắn của hán, nói: “Đêm nay không cho chàng làm cản nữa...”

Xưa nay Tiết Nhượng đối với nàng là nói gì nghe nấy, điểm ấy Chân Bảo Lộ vẫn có tự tin, nhưng thật lâu mà không nghe Tiết Nhượng trả lời, lúc này mới ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hán.

Thấy hán bưng một bộ dáng cực kỳ do dự và rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Tiết Nhượng nhìn đôi mắt to mờ mịt của nàng, cũng hiểu được tối hôm qua hán đã làm nàng sợ. Lúc trước tâm tình hán tràn đầy vui vẻ, mong đợi cùng nàng thành thân. Biết nàng từ nhỏ đã mềm mại yếu ớt thì muốn cung chiều bảo hộ nàng. Chỉ là tối hôm qua hán uống một chút rượu, tâm tình lại vui vẻ, nhìn thấy đáng vẻ nàng mặc giả y đồ thẩm, đáng vẻ mỹ hoặc, nhìn đến không chuyển mắt được. Khi hán trở lại phòng ngủ thì nàng đã tắm rửa xong, mặc tâm y mỏng ngồi ở bên giường chờ hán, hán nhớ thương hai đời, nào có thể nhìn được?

Hán ôm nàng, biết được nàng không chịu nổi, cho nên mới phải nói lời này với hán, Tiết Nhượng đi tới gần hôn lên trán nàng, nói: “Có phải rất đau hay không? Để cho ta xem được không?”

Hán làm bộ muốn cời xiêm y của nàng.

Tại Chân Bảo Lộ nóng lên, lấy tay đè lại tay của hán để bên eo nàng. Tuy tối hôm qua trên người nàng chỗ nào cũng đều bị hán nhìn qua, nhưng tóm lại lúc ấy là buổi tối, hơn nữa bên trong màn trướng mờ tối, nàng còn có thể lừa mình dối người. Nhưng hiện tại, hơn nữa lại là ban ngày, hán muốn cời xiêm y của nàng, nàng làm sao có thể đồng ý cho hán cời.

Tuy là rất đau nhưng lại không tốt để hấn xem.

Nàng cự tuyệt: “Không cần đâu.”

Nàng sợ hấn dính vào, gấp rút lắc lắc đầu nói: “Chàng phải nghe lời ta.”

Thấy nàng thẹn thùng, hấn cũng không ép nàng.

Tiết Nhượng buông lỏng tay đang nắm đai lưng của nàng, ôm nàng, nói: “Tiểu Lộ, tối hôm qua là ta không tốt, chỉ là lúc ấy ta có chút nhịn không được...”

Chân Bảo Lộ đỏ mặt, nghe hấn lại nói lời không đứng đắn thì lăm bắm một câu: “Làm như từ trước tới nay chưa thấy qua nữ nhân vậy.”

Tiết Nhượng cười cười.

Còn không phải sao, trong mắt trong lòng hấn đều là nàng, những nữ nhân khác hấn căn bản sẽ không liếc mắt nhìn tới, cùng với chưa thấy qua nữ nhân cũng không có gì khác biệt.

Nàng dựa vào trong lòng hấn, cảm nhận hô hấp cùng lồng ngực rắn chắc pháp phồng của hấn. Hấn thích ôm nàng, yêu thương vuốt ve nàng. Trong ánh mắt mang theo vui vẻ, phảng phất đã mong đợi cực kỳ lâu. Chân Bảo Lộ biết mình thích hấn, chỉ là nàng rất quan tâm vì sao hấn thích nàng. Hấn luôn bồi ở bên người nàng, đối tốt với nàng, dường như chuyện gì đều không làm khó được hấn vậy, người lợi hại như thế, ai cũng sẽ thích, về sau hấn cường thế bá đạo bước ra một bước kia, nàng liền tiếp nhận hấn.

- - nhưng là nàng không nghĩ ra chính mình có chỗ nào đáng giá để hấn thích. Nàng lại không giống tỷ tỷ nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa hiền lương thực đức.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới thời điểm nàng lần đầu gặp mặt Tiết Nhượng, khi đó nàng mới tám tuổi, mà hấn đã là một thiếu niên mười bốn tuổi trăm mặc ít nói.

Chân Bảo Lộ đưa tay vòng quanh eo gầy gò của hấn, gò má tựa ở trên ngực hấn, chợt nhớ tới đời trước của mình. Nếu là khi đó, nàng cũng có thể gặp được hấn, thật là tốt. Nàng chắc chắn sẽ không chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Tiết Nhượng cúi đầu, xem thê tử trong lòng yên tĩnh, lúc này mới cúi người xuống hôn môi nàng một cái, sau đó ôm nàng đến trên giường.

•

Khi Chân Bảo Lộ tỉnh lại, thấy mình đang nằm ở trên giường.

Không thấy Tiết Nhượng đâu, nàng liền đứng dậy đi ra bên ngoài.

Một tiểu cô nương mặc y phục màu xanh nhạt, chải búi tóc kiểu nha hoàn hành lễ với nàng: “Nô tỳ Tuyết Trúc gặp qua Đại Thiếu phu nhân.” Cô nương trẻ tuổi thanh âm trong veo dễ nghe, mang theo một chút nhuyển nhu, nghe hết sức thoải mái.

Chân Bảo Lộ nghĩ nghĩ, không biết từ khi nào Tứ Hòa Cư có nha hoàn rồi, dù sao nàng mới vừa gả đến, tối hôm qua động phòng hoa chúc, nàng không có thời gian chú ý, hôm nay sáng sớm liền đi Như Ý Đường, trở lại liền nghỉ ngơi.

Hiện tại nhìn lại, nha hoàn này gọi là Tuyết Trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, ngũ quan mặc dù không tính tình xảo, nhưng đôi mắt to trong veo như nước, rất là xinh đẹp.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, bảo Chúc ma ma gọi tất cả nha hoàn ma ma trong Tứ Hòa Cư đến.

Không có gì khác ngoài vài nha hoàn thô sù* ra, Tứ Hòa Cư còn có bốn nha hoàn, theo thứ tự là Tuyết Trúc, Tuyết Mai, Thanh Loan(edit: trong bản convert là Thanh Nghiên nhưng không hay nên mình đổi tên cho hay), Thanh Hà. Bốn nha hoàn này bất kể là bộ dáng hay thân hình đều cực kỳ tương tự, mỗi người đều xinh xắn lanh lợi, dung mạo xinh đẹp.

*Nha hoàn thô sù: nha hoàn làm việc nặng như giặt đồ,...

Lúc trước khi nhìn thấy Tuyết Trúc thì Chân Bảo Lộ đã hết sức nghi hoặc. Giờ nhìn qua bốn người này, xinh đẹp nhất là tiểu cô nương có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, tên là Thanh Hà, có lẽ do nguyên nhân nhỏ tuổi nhất, thời điểm những người khác quy củ cúi đầu, tiểu nha hoàn này ngược lại đánh bạo ngẩng đầu nhìn một cái, đôi mắt to hết sức ngây thơ linh động.

Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua nàng ta nhiều một chút.

Tứ Hòa Cư còn có một ma ma họ Tân. Bởi vì Tân ma ma này vốn là ma ma hồi môn của mẫu thân Tiết Nhượng, sau khi Lục thị bệnh qua đời, Tân ma ma này liền được lão phu nhân phái tới chiếu cố đời sống sinh hoạt thường ngày của Tiết Nhượng.

Vì vậy, Chân Bảo Lộ đối với vị Tân ma ma này cũng kính trọng hơn, thường nàng một chút kim lỏa từ*.

*Kim lỏa từ: có thể là vàng, bạc nhưng không rõ phân lượng (ai biết nghĩa của từ này hay hơn chỉ hộ mình với).

Tân ma ma thân hình cao gầy, mặc y phục thu hương, trên mặt cười gương, đại khái là có chút câu nệ. Nhìn Chân Bảo Lộ đối với bà khách khí như thế, trong lòng Tân ma ma cũng cảm động, chỉ thấy nàng ra tay xa xỉ, cảm thấy Đại Thiếu phu nhân còn quá non nớt chút, ở phương diện cần cù tiết kiệm trong công việc quản gia còn phải học một chút thật tốt.

Tân ma ma tiếp nhận kim hỏa tử, cung kính nói: “Lão nô tạ ơn Đại Thiếu phu nhân.”

Chân Bảo Lộ tiếp lời: “Tân ma ma không cần khách khí, những năm này người chiếu cố Đại công tử cũng vất vả, đây là người nên được.”

Rồi sau đó lại để cho Chúc ma ma đem kim hỏa tử còn dư lại thưởng cho các nha hoàn trong phòng.

Tân ma ma nhìn vị Đại Thiếu phu nhân này mặc dù trẻ tuổi non nớt, nhưng đến cùng cũng là xuất thân từ phủ Tề Quốc Công, trên người có khí khái của tiểu thư khuê các, liền hơi hơi mỉm cười, cũng khó trách đại công tử thích như vậy.

Mà sau khi Tân ma ma cùng bọn nha hoàn đi ra ngoài, Chúc ma ma mới đi tới bên cạnh Chân Bảo Lộ, nhìn bộ dáng nàng hơi nhú mày, liền nói: “Lão nô hôm qua phát hiện, nha hoàn Tứ Hòa Cư này, mỗi một người đều có chút tương tự với Đại Thiếu phu nhân ngài (edit: vì Tiết Nhượng lấy Nguyệt tỷ nên mình đối xứng hô của các nha hoàn ma ma bên người Nguyệt tỷ nha). Lão nô nghe nói, ban đầu Tứ Hòa Cư trừ nha hoàn thô sử ra thì bên người Đại công tử chỉ có vài gã sai vặt, còn có vị Tân ma ma kia nữa, những nha hoàn này, là vì Đại công tử muốn thành thân, cho nên mới mua thêm.”

Trừ Vương thị ra, còn có người nào có thể làm việc này nữa?

Chân Bảo Lộ xưa nay trong mắt không cho xuất hiện một hạt cát nào. Nàng tuy là tân nương, nhưng không có khả năng không biết, từ xưa đến nay quan hệ bà tức(mẹ chồng nàng dâu) nếu không phải là gió đông thổi bạt gió tây, chính là gió tây áp đảo đông phong (ý là mẹ chồng nàng dâu bất hòa) - - nay Vương thị đã ra oai phủ đầu với nàng.

Nàng tin tưởng Tiết Nhượng là một chuyện, nhưng những nha hoàn này lưu lại hay không lưu lại, thì lại là một chuyện khác.

Chúc ma ma cảm thấy tức giận. Thời điểm nàng ở nương gia (nhà mẹ đẻ) phủ Tề Quốc Công, nào có người dám đối với nàng như vậy?

Chân Bảo Lộ nói: “Ta biết rõ, chuyện này ta sẽ xử lý thật tốt.”

Chúc ma ma gật đầu nói: “Đạ. Tuy nói ngài là nhi tức, nên kính nàng, nhưng vị quốc công phu nhân này thế nhưng không nể mặt ngài, người cũng không thể cứ chịu uất ức như vậy.”

Chân Bảo Lộ tự nhiên hiểu. Sống lại một đời, nàng không nghĩ phải chịu loại cảm giác ghen ghét này một lần nào nữa.

Nghĩ tới Tiết Nhượng, nàng giương mắt nhìn thoáng qua Chúc ma ma, hỏi: “Đại biểu ca đi đâu vậy?”

Nói đến Tiết Nhượng, Chúc ma ma lộ ra dáng tươi cười, nhìn đôi tân phu thê này ân ái như vậy, bà cũng thấy vui vẻ. Bà nói: “Đại công tử đang ở thư phòng.”

Đang ở thư phòng, như vậy hẳn nửa khắc nữa sẽ không trở về. Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, có chút thẹn thùng, do dự một hồi lâu mới nói: “Trước khi ta xuất giá, nương có chuẩn bị đồ cho ta, bên trong có ít thuốc mỡ...”

Chân Bảo Lộ xem như được Chúc ma ma một tay nuôi lớn, nhìn bộ dạng nàng nhăn nhăn nhỏ nhỏ, liền biết là hỏi cái gì. Tối hôm qua Đại công tử lần qua lần lại hơn một canh giờ mới yên tĩnh, tiểu thư khuê các mềm yếu như nàng làm sao chịu được? Huống chi còn là lần đầu. Chúc ma ma vội nói: “Chỗ này không thể để bị thương tổn được, không cần thận sẽ sinh bệnh. Thiếu Phu nhân đi vào trước, lão nô sẽ đi lấy ngay.”

Chân Bảo Lộ đỏ mặt, liền đi vào phòng, ngồi vào sau tấm bình phong bằng lụa trước giường.

Chúc ma ma từ trong tủ lấy ra một bình sứ nhỏ. Chân Bảo Lộ ở trước mặt Chúc ma ma, ngược lại so với ở trước mặt Tiết Nhượng tự tại hơn nhiều, lập tức liền bôi bôi y ra. Khuôn mặt nàng đỏ lên, nếu không phải thực quá đau, nàng cũng thẹn thùng mở miệng.

Chúc ma ma nhìn, lúc trước bà đối với Tiết Nhượng rất hài lòng, lúc này xem tiểu cô nương do bản thân một tay nuôi lớn bị lần qua lần lại thành bộ dáng này, cũng không nhịn được nheo lông mày, về mặt ngưng trọng trách nói: “Đại công tử cũng quá thô lỗ...”

Còn không phải sao.

Chân Bảo Lộ đỏ mặt, cũng đồng ý.

Mà bên ngoài, Tiết Nhượng từ thư phòng trở lại, vào phòng, thấy bên trong không có người, liền hỏi Hương Hàn: “Đại thiếu Phu nhân đâu?”

Hương Hàn đáp lại: “Đạ. Ở bên trong.”

Tiết Nhượng tự nhiên cho rằng Chân Bảo Lộ còn đang ngủ, đã qua nửa canh giờ rồi, ban ngày không thể ngủ nhiều, nếu không buổi tối không ngủ được. Hắn bước vào phòng ngủ muốn gọi thê tử thức dậy, sau khi bước vào đã thấy trên giường trống không, áo ngủ bằng gấm đỏ thẫm được gấp chỉnh tề.

Nghe sau tấm bình phong trước mặt có chút động tĩnh, khóe miệng Tiết Nhượng lúc này mới nhếch lên, xoay người đi vào.

“Tiểu Lộ.”

Hắn kêu một tiếng, đã thấy thê tử lộ ra hai chân trơn bóng tuyết trắng, đột nhiên nhìn thấy hắn, mới kêu lên một tiếng, sau đó vội vàng hấp tấp kéo làn váy mình xuống, che kín hai chân trắng muốt mới đứng lên.

Tiết Nhượng giật mình, sau đó nhìn bình sứ nhỏ trong tay Chúc ma ma, lập tức biết rõ đây là đang làm cái gì.

Hắn đi qua, cánh tay dài nhấc lên, nhận lấy bình sứ, thản nhiên nói: “Đi ra ngoài đi. Nơi này có ta là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Đội Tiết Nhượng giúp Chân Bảo Lộ bôi thuốc xong, Chân Bảo Lộ đã đồ bưng cả khuôn mặt, co bản thân thành một cục. Tùy ý hắn giúp nàng mặc quần lót, kéo váy xuống.

Tiết Nhượng ôm nàng, ôn nhu nói: “A Lộ, chúng ta là phu thê.”

Chuyện này Chân Bảo Lộ tự nhiên hiểu, nhưng là nàng vừa mới gả cho hắn, không có cách nào thích ứng kịp. Nàng bụm mặt, nghe lời hắn nói, cảm thấy chuyện này xác thực không có gì. Nàng chụm hai chân lại, thoáng giương mắt, xuyên thấu qua khe hở giữa ngón tay xem xét mặt hắn, rồi sau đó chậm rãi để xuống, nói: “Chàng dù sao cũng phải cho ta một ít thời gian thích ứng chứ.”

Tiết Nhượng nhìn qua đôi môi anh đào của nàng, giờ phút này khẽ vênh lên, có chút ít tính trẻ con. Hắn đi tới gần hôn một chút, cười cười: “Uh, là ta quá nóng nảy.” Không chỉ trên việc này sốt ruột, chuyện trên giường cũng gấp. Hắn không nghĩ tới chỗ đó của nàng thế nhưng bị thương thành như vậy. Hắn cảm thấy áy náy, “Mấy ngày nay ta đều bôi thuốc cho nàng.”

Chân Bảo Lộ đỏ mặt không lên tiếng, chỉ là nghĩ đến bản thân ở trước mặt hắn mở ra chân, hình ảnh kia quả mức xấu hổ. Bất quá lúc này hắn bôi thuốc cho nàng, thật là quy củ. Nàng vui mặt ở trong lòng hắn, vòng tay quanh sống lưng rắn chắc của hắn, khẽ gật đầu một cái.

Chỉ là vừa nghĩ tới những nha hoàn trẻ tuổi xinh đẹp kia, trong lòng nàng lại bắt đầu không thoải mái. Nàng mấp mấp môi, kêu hắn một tiếng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Nàng ngẩn ngơ, cuối cùng vẫn là không nói ra miệng, chỉ nói: “Không có gì.”

Tiết Nhượng liền giật mình, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Hôm nay là ngày đầu tân hôn của phu thê Chân Bảo Lộ, ấn quy củ An Quốc công phủ, sẽ dùng bữa cùng cả nhà. Ngày sau bọn họ liền đơn độc dùng bữa ở Tứ Hòa Cư, bất quá mỗi ngày cần đi Như Ý Đường thỉnh an lão phu nhân, mà Chân Bảo Lộ thân là nhi tử, chỗ Vương thị cũng là không thể thiếu.

Lúc dùng cơm trưa, Chân Bảo Lộ ngồi ở bên cạnh Tiết Nhượng.

Thức ăn hết sức phong phú, chỉ là Chân Bảo Lộ ăn quen sơn hào hải vị, đồ ăn An Quốc công phủ thật không bằng. Chuyện này Chân Bảo Lộ đã sớm biết, nhiều lần Tiết Nghi Phương lén lút tán thưởng đầu bếp Tề Quốc Công Phủ bọn họ, nói mỗi lần đến làm khách Tề Quốc Công Phủ bọn họ, cơm cũng có thể ăn nhiều hơn nửa bát. Lúc ấy Chân Bảo Lộ cảm thấy Tiết Nghi Phương khách khí, hiện tại nếm mấy món này, ngược lại thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Cũng không phải là thức ăn An Quốc công phủ kém, thật sự là đầu lưỡi Chân Bảo Lộ bị dưỡng được quá tốt. Mà Chân Như Tùng đau nữ nhi, liền bốn phía vơ vét đầu bếp tài nấu nướng tinh xảo, đồ ăn Tề Quốc Công Phủ tự nhiên vô cùng mỹ vị.

Tôm bóc vỏ bích loa này ngược lại làm được không tệ. Tôm bóc vỏ tươi sáng khoái đạm nộn, mùi thơm bích loa xuân như lan tựa như xạ. Cách làm tôm bóc vỏ bích loa tương tự tôm bóc vỏ long tinh, bích loa xuân là trà thượng đẳng, làm tôm bóc vỏ so với trà Long Tinh muốn càng ngon hơn chút ít.

Chân Bảo Lộ không khỏi ăn nhiều hai con.

Tiết Nhượng thấy nàng thích ăn, liền kẹp thêm một ít gắp qua đĩa nhỏ trước mặt nàng, lão phu nhân nhìn thấy hành động này mặt mày mỉm cười, mà Vương thị lại là thoáng nhíu nhíu mày.

Bên tai Chân Bảo Lộ như bị phồng, mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng nàng cũng rất thích loại cẩn thận yêu thương này. Nàng đang ăn cơm, thoáng trừng mắt hắn, không ngờ phát hiện lão phu nhân đang nhìn bên này mỉm cười, gấp rút dịch ra, lại vừa lúc nhìn thấy An Quốc công.

Nụ cười trên mặt Chân Bảo Lộ chậm rãi thu lại, nghĩ tới quan hệ hai cha con An Quốc công cùng Tiết Nhượng, thật có chút ít trăm mối như tơ vò. Theo lý thuyết, dù không thân cận, cũng là phụ tử máu mủ tình thâm, không có đạo lý ngay cả tui cười có lệ cũng không chịu đi. Hơn nữa An Quốc công cũng không phải là người trời sinh tính tình lạnh lùng, lúc trước hẳn đối nàng còn rất tốt. Chỉ là bây giờ nàng thành thân cùng Tiết Nhượng, hẳn đối nàng cũng không còn thân thiện như trước.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu xem nam nhân bên cạnh, trong lòng nghi hoặc sâu hơn.

Dùng cơm xong, Chân Bảo Lộ theo Tiết Nhượng hồi Tứ Hòa Cư, rất muốn biết quan hệ An Quốc công cùng Tiết Nhượng, có chút ít an lặng yên tĩnh, không nói lời nào. Tiết Nhượng thấy nàng không yên lòng, mới nắm tay nàng, hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Chân Bảo Lộ hoàn hồn, nhìn Tiết Nhượng mỉm cười, cũng cảm thấy hai người bọn họ là vợ chồng, không có gì khó nói, cũng thẳng thắn: “Ta cảm thấy được thái độ phụ thân đối với chàng có chút kỳ quái.”

Tiết Nhượng nhìn nàng, thấy bộ dáng nàng cẩn thận, liền hơi mỉm cười nói: “A Lộ, quan hệ ta cùng phụ thân, lúc trước nàng cũng đã biết rồi.”

Chân Bảo Lộ lại nói: “Lúc trước ta chỉ xem chàng là biểu ca, dù biết rồi, cũng không nên hỏi nhiều quá, nhưng bây giờ không giống...”

Trong nội tâm Tiết Nhượng âm áp, hiểu ý tứ nàng, nắm tay nàng nói: “Kỳ thật cũng không có gì, vẫn luôn là như vậy, ta đã quen.”

Chân Bảo Lộ tinh tế quan sát, thấy Tiết Nhượng xác thực một bộ không thêm đề ý, liền cũng không có hỏi nhiều.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tiết Nhượng xác thực như hắn nói, chỉ ôm nàng ngủ, không làm cái gì. Chân Bảo Lộ nhìn qua hắn, đưa tay vuốt ve mặt hắn, hắn thoáng há mồm, liền ngậm ngón tay nàng vào miệng.

Một trận tê dại đánh tới, Chân Bảo Lộ đỏ mặt cười cười, rồi sau đó nâng gương mặt hắn, cắn một cái ở trên mặt hắn. Nàng nằm trong lòng hắn, cảm giác được có cái gì cứng rắn chống đỡ bụng nàng, lầm bầm: “Tiết Nhượng...”

Tiết Nhượng cảm thấy ủy khuất, ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng như vậy, hắn không có phản ứng mới là lạ.

Lập tức ôm chặt nàng thêm, nhắm mắt nói: “Ngủ.”

Chân Bảo Lộ bị ôm chặt có chút ít không thoải mái, nhưng nghe Tiết Nhượng nói, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngủ. Dù sao sáng mai còn phải về nhà.

Mà trong Minh Hoa Cư của Vương thị, hôm nay An Quốc công đến nơi này qua đêm, Vương thị đương nhiên chuẩn bị thật tốt một phen. Nàng dù xinh đẹp, đến cùng đã không còn trẻ tuổi, thêm thường ngày nàng quản lý việc vặt trong An Quốc công phủ, cả ngày hết sức bận rộn, khóe mắt đã có nếp nhăn.

Vương thị nhìn qua dung nhan trong kính, tâm thần một tiếng, lại nghĩ tới lần trước trong cung nhìn thấy Từ thị. Rõ ràng không hơn kém nhau bao nhiêu tuổi, không biết Từ thị bảo dưỡng như thế nào, làn da trắng nõn, bóng loáng như son, nhìn qua tựa như thiếu nữ.

Vương thị trang điểm một phen, biết An Quốc công không thích quá mức nùng trang điểm mặt, chỉ thoáng thoa một chút son phấn, đợi nghe được An Quốc công tiến vào, mới đứng dậy chào đón.

An Quốc công tuần mỹ nho nhã, lại thành thực chừng mực, nam nhân không giống với nữ nhân, nữ nhân lại xinh đẹp, thanh xuân cũng chỉ có vài năm, mà nam nhân là theo tuổi tăng trưởng, sẽ càng phát ra có sức quyến rũ. An Quốc công, đúng là thời điểm có sức quyến rũ nhất.

Vương thị cười một tiếng, tiến lên hành lễ: “Quốc công gia.”

An Quốc công đổi chuyện đó cũng không ham thích, cho nên cho dù là đến chỗ Vương thị, một tháng cũng chỉ vài lần làm việc. Trong lòng Vương thị mặc dù có bất mãn, nhưng này cũng có chỗ tốt, thân phận An Quốc công tôn quý, bên cạnh không có nữ nhân nào khác, đây chính là điểm bao nữ nhân hâm mộ bà. Như thế, Vương thị cũng liền không có cái gì để oán.

Vương thị tự mình hầu hạ hắn thay quần áo, trong miệng lầm bầm: “Nhượng nhi nay đã thành thân, xác thực có chút không giống, nhìn một chút hôm nay hẳn đối đãi A Lộ, tiểu phu thê hai người thật sự là ân ái...” Vương thị hiểu được An Quốc công không thích Tiết Nhượng, ngày thường ở trước mặt hắn cũng rất ít đề cập Tiết Nhượng, nhưng hôm nay Tiết Nhượng thành gia, lão phu nhân lại rất yêu thương Chân Bảo Lộ, trong lòng Vương thị cũng có chút thấp thỏm, nếu là An Quốc công cũng dần dần bắt đầu để tâm tới Tiết Nhượng, kia đã có thể không ổn.

Trước mắt, nàng vừa nói chuyện, vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt An Quốc công.

Nào biết An Quốc công nghe, lông mày nhăn lại, một lần nữa mặc áo khoác lại, sửa sang lại một cái, liếc nhìn Vương thị nói: “Ta còn có chút việc phải xử lý, người ngủ đi, ngày khác ta lại đến.”

Vương thị biểu tình ngưng trọng, thầm nói mình thật sự là lẩm miệng, cũng chỉ có thể mặt mày kính cẩn nghe theo đưa hắn ra ngoài.

Chờ An Quốc công đi ra ngoài, Vương thị phần nộ ngồi trên tú đôn, trước ngực phập phồng, có chút ít nghiêng răng nghiêng lợi. Đã nhiều năm như vậy, An Quốc công giữ mình trong sạch, ngoại nhân đều nói hai vợ chồng bọn họ chìm cá tình thâm, nhưng lại có ai biết, An Quốc công đối nàng xưa nay lạnh nhạt, dù là chuyện khuê phòng, cũng bắt quá là làm theo phép tắc lấy lệ một phen, mỗi lần cũng chỉ là chưa bao lâu, liền qua loa kết thúc.

Lúc này, Phùng ma ma tiến vào, hành lễ với Vương thị nói: “Phu nhân, nha hoà Ý Lan cư bên kia lại đây , nói là Lan Di Nương phát sốt cao, cần thỉnh đại phu...”

Vương thị vốn đang tức giận, lúc này nơi nào còn sẽ quản người khác, cảm tức nói: “Yếu ớt như vậy, bất quá là hạ nhân mà thôi, thực cho mình là chủ tử ?”

Ngụ ở Ý Lan cư này không ai khác, chính là Lan Di Nương thiếp thất duy nhất của An Quốc công. Nói đến Lan Di Nương này, Vương thị cũng là một bụng khí, Lan Di Nương này là nha hoàn của hồi môn của Lục thị, về sau được An Quốc công thu thông phòng. Vương thị chán ghét nhất là Lục thị, người đã chết thì thôi, còn để lại cái di nương, quả thực là khiến người ngột ngạt. Cũng may Lan Di Nương này thể yếu, quanh năm suốt tháng bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, An Quốc công cũng chưa bao giờ bước tới chỗ nàng, này mới khiến Vương thị dễ chịu hơn chút ít.

Phùng ma ma nói: “Phu nhân ý là...”

Vương thị hít sâu một hơi, nói: “Thiếu phu nhân mới vừa vào cửa, trong lúc mấu chốt này thỉnh đại phu, nhiều xúi quẩy. Bảo nàng ở trên giường nghỉ ngơi đi, chờ mấy ngày hãy nói.”

Phùng ma ma lĩnh mệnh, lui ra ngoài đáp lời.

Ngày kế là ngày Chân Bảo Lộ lại mặt, sáng sớm đã chuẩn bị . Buổi tối không có lần qua lần lại, Chân Bảo Lộ tỉnh dậy sáng khoái tinh thần, khí sắc cũng tương đối đỏ thắm. Đợi rửa mặt trang điểm dùng đồ ăn sáng xong, Chân Bảo Lộ phát giác bốn nha hoàn trong phòng cũng không trông thấy , mà là đôi mấy gương mặt mới - - mấy nha hoàn mới tới này, người người sụp mí thuận mắt, một bộ quy củ.

Nghĩ tới điều gì, Chân Bảo Lộ nghiêng đầu nhìn nhìn Tiết Nhượng, thấy hán điểm nhiên như không gặp một bánh thạch anh hoa mai cho nàng: “Ăn nhiều một chút.”

Tối hôm qua không có làm ấm ỹ, Chân Bảo Lộ cũng không đói lắm, lúc này vẫn nề tình ăn.

Nàng mặt mày cong cong, tương đối hưởng thụ, đợi Tiết Nhượng vào phòng thay quần áo, Chân Bảo Lộ mới hỏi Chúc ma ma: “Bốn nha hoàn kia đâu?”

Chúc ma ma tươi cười dịu dàng , nói: “Hôm qua đại công tử hỏi lão nô ngài tình ngữ sau đã làm gì, lão nô bẩm báo với đại công tử, nghĩ đến là đại công tử nhìn thấy phu nhân ngài có chút không vui, cho nên đoán được vài phần, đổi mấy nha hoàn mới.

Là thế này phải không?

Chân Bảo Lộ đưa tay sờ sờ mặt mình, nàng biểu hiện rõ ràng đến vậy sao?

Nhìn đại công tử yêu thương cô nương nhà mình như vậy, Chúc ma ma rất đổi vui vẻ, lại cũng không khỏi không nhắc nhở một câu: “Bốn nha hoàn kia đến cùng là quốc công phu nhân chọn lựa , đại công tử không nề mặt như thế, quốc công phu nhân tất nhiên sẽ đem tức giận vung đến trên thân ngài .”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Chân Bảo Lộ cũng không thêm để ý. Nàng đã sớm có chuẩn bị, nếu không có sự việc lần này, thì lần tới Vương thị cũng tìm phiền toái cho nàng. Hơn nữa chuyện như vậy chỉ có Vương thị có tâm địa độc ác mới làm được. Chân Bảo Lộ cũng không để trong lòng, chỉ nói mình biết rõ.

Đội lên xe ngựa cùng Tiết Nhượng đi phủ Tề Quốc Công, Chân Bảo Lộ mới nâng hai tay nhắc cảm lên, đôi mắt mỉm cười lẳng lặng nhìn qua hán.

Tiết Nhượng bị nàng dùng đôi mắt to sáng ngời nhìn chăm chú thì mặt hơi nóng lên, chợt đưa tay bế nàng lên, để nàng ngồi ở trên đùi hán, thân thể hai người thân mật dựa vào cùng một chỗ, hán cúi người chống đỡ gò má nàng, hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”

Hơi thở ấm áp thổi trên mặt nàng có chút ngứa ngứa, Chân Bảo Lộ khó có được không thẹn thùng, chống lại trông mắt đen nhánh của hán, nâng bàn tay nhỏ bé lên vuốt ve gương mặt của hán, thanh âm dịu dàng nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy thích nhìn chàng như vậy.”

Tiết Nhượng lần đầu tiên nghe được nàng nói như vậy, không khỏi vui vẻ trong lòng, sau đó cười cười, nói: “Nàng thích là tốt rồi.”

Chân Bảo Lộ nhìn hán như vậy, lập tức cong môi, cũng không đề cập đến chuyện của bốn nha hoàn kia nữa, đợi đến bên ngoài phủ Tề Quốc Công, đôi tân phu thê mới xuống xe ngựa.

Hôm nay Chân Bảo Lộ chải tóc kiểu đám mây, cách ăn mặc kiểu phụ nhân(phụ nữ có chồng), ăn mặc cũng là đẹp để quý giá đoan trang, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, khí sắc đỏ thắm, nhìn liền biết ở phu gia trôi qua vô cùng tốt. Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng mới vừa vào cửa, liền thấy một tiểu hài tử

trắng trẻo, mập mạp mặc y phục xanh sẫm chạy tới, ôm cánh tay nàng giương cao đầu, nói: “Tỷ tỷ...” Mắt to ướt nhẹp, bộ dáng đáng thương như bị bỏ rơi.

Chân Bảo Lộ nhéo nhéo gò má Vinh Ca Nhi, hỏi: “Thượng ca nhi đâu?”

Vinh Ca Nhi bắt mắt bẹp bẹp miệng, giống như đang càu kình cùng ca ca vậy, nói: “Đang ở bên trong.” Sau đó nhìn thoáng qua Tiết Nhượng bên cạnh tỷ tỷ nhà mình, vốn là không tình nguyện nhử lại mi, do dự thật lâu, mới ngoan ngoãn mở miệng kêu lên: “Nhị tỷ phụ.”

Gọi Tiết Nhượng là thật rõ ràng, làm khuôn mặt Chân Bảo Lộ nóng lên.

Nàng nhìn không được nghiêng đầu, cong môi xem vị ‘Nhị tỷ phụ’ này, lúc này mặt mày nhu hòa, xem ra vị ‘nhị tỷ phụ’ này vô cùng hưởng thụ.

Tâm tình Tiết Nhượng vui vẻ, liền đưa cho Vinh Ca Nhi một hồng bao lớn.

Vinh Ca Nhi nhận lấy, vội vàng cười cười nói: “Cám ơn Nhị tỷ phụ.” Trên mặt nhất thời không còn đối với Tiết Nhượng không thích nữa.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ nhưng là còn nhớ, vị đệ đệ này của nàng là một hài tử không tham tiền, mà lúc này một cái hồng bao đã có thể thu mua hán, liền chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vờn đầu ngón tay chọc chọc khuôn mặt béo mụm mịn của bé một cái, khuôn mặt nhất thời giống như chiếc bánh bao thịt bị chọc cho méo mó.

“... Không có tiền đồ!” Chân Bảo Lộ ghét bỏ nói.

Vinh Ca Nhi đem hồng bao nhét vào trong ngực mình, hé ra khuôn mặt béo ụt ịt nghiêm túc nói: “Vinh Ca Nhi muốn cố gắng tích góp tiền, về sau mua váy xinh đẹp và đồ ăn ngon cho Mi Mi.”

Thì ra bạc này không phải vì bản thân hán tích góp, mà là tích góp vì tiểu Giang Mi? Chân Bảo Lộ tỉnh tể nghĩ tới khuôn mặt tiểu Giang Mi, tiểu cô nương sau này lớn lên tất nhiên sẽ là một cô nương xinh đẹp, hơn nữa tính tình nàng dựa theo mẫu thân Lô thị của nàng, được dạy dỗ như vậy, khẳng định là tài mạo song toàn nha. Chân Bảo Lộ nhìn đệ đệ béo nhà mình, còn nhỏ tuổi, đã hiểu được yêu thương tiểu cô nương, bất quá... đệ đệ Thượng ca nhi của nàng cũng thích Giang Mi.

Chân Bảo Lộ có chút ít rầu rĩ, tuy nói Vinh Ca Nhi biết tiểu Giang Mi trước, hơn nữa hai người chung đụng hòa hợp thân thiết, mỗi lần gặp nhau liền thân mật nắm tay, tiểu cô nương mở miệng một tiếng “Vinh ca ca”, âm thanh ngọt ngào, nàng cảm thấy Thượng ca nhi khó có được thích chơi đùa với một tiểu cô nương, cứ như vậy bị bỏ rơi, thật sự đáng thương.

Chân Bảo Lộ có chút bận tâm, sợ hai đệ đệ đồng thời thích một cô nương, trong lòng liền nghĩ, trước mắt ba người này đều còn nhỏ tuổi, nàng nghĩ quá xa rồi.

Chân Bảo Lộ theo Tiết Nhượng đến tiền viện, bên trong lão phu nhân, Chân Như Tùng, Chân tam gia cùng gia quyến đều ở đây.

Lão phu nhân nhìn qua đôi bích nhân vừa tiến vào, chỉ cảm thấy dung mạo thật xứng đôi, đứng ở một chỗ thật sự là quá đẹp mắt. Lão phu nhân gấp rút đem Chân Bảo Lộ kéo đến trong tay, trên dưới quan sát một phen, thấy tôn nữ khí sắc không tệ, nghĩ đến trôi qua không sai biệt lắm, lúc này mới vui mừng vỗ vỗ tay của nàng: “Đứa bé ngoan.”

Chân Bảo Lộ gọi một tiếng “Lão tổ tông”, lại dẫn Tiết Nhượng kêu cha nương cùng thúc thúc thăm thăm.

Tiết Nhượng y phục cẩm bào màu xang ngọc, dáng người thẳng, cao lớn tuấn mỹ, trong ngày thường bản thân ở phủ An Quốc công, đều là gương mặt lạnh lùng, nhưng hôm nay theo thê tử đến nương gia (nhà mẹ đẻ), mặt mày luôn nhiễm ý cười, tương đối ôn nhuận kính cần nghe theo.

Chân Bảo Lộ nhìn hán như vậy. Về sau nàng cùng hán là người một nhà, loại cảm giác này thật sự là quá kỳ diệu.

Tiết Nhượng ở chỗ này cùng nhạc phụ Chân Như Tùng nói chuyện, mà theo thường lệ Chân Bảo Lộ bị Từ thị gọi về phòng nói chuyện.

Tân nương tử lại mặt, làm nương tử nhiên là muốn hỏi một chút tình huống ở phu gia, còn có việc cùng hiền tể ở chung phòng. Có lẽ là gả cho người, Chân Bảo Lộ này da mặt cũng dày chút ít, nói ra: “Nương yên tâm, đại biểu ca đối với nữ nhi rất tốt, mọi người cũng đều cư xử rất khéo léo.”

Hiền tể đối tốt với nữ nhi, Từ thị đương nhiên sẽ tin, nhưng người phủ An Quốc công cư xử khéo léo, Từ thị nào sẽ tin? Không nói đến người khác, chỉ nói đến Vương thị, người này đâu phải là đèn đã cạn dầu? Từ thị nói: “sau khi thành thân liền thành người của nhà phu gia, có một số việc chúng ta cũng không nên nhúng tay vào, cuộc sống của các con thì chính các con trôi qua, bản thân con thông minh chắc cũng hiểu chút ít đúng mực. Từ xưa đến nay, nhà chồng khó chung đụng nhất là bà bà (mẹ chồng) cùng tiểu cô (em chồng), tiểu cô này, con cùng nàng là tỷ muội tốt, ngược lại không cần lo lắng, chỉ là bà bà kia... Vị An Quốc công phu nhân này là người khôn khéo, mọi việc con cũng nên cẩn thận chút.”

Chân Bảo Lộ cũng không nhớ rõ, đã bao lâu rồi vị nương thân (mẹ đẻ) này cùng nàng nói qua lời nói dài như vậy.

Nàng khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Nữ nhi biết rõ.”

Từ thị cười cười nói: “Nghĩ đến tỷ tỷ con, vừa nhu thuận lại thông tuệ, ở phủ Trung Dũng Hầu trôi qua như cá gặp nước...” Nói đến trưởng nữ, Từ thị lấy làm kiêu hãnh. Tuy nói Chân Bảo Lộ cùng Chân Bảo Quỳnh tình cảm rất tốt, bà đều biết rõ.

Nàng ở trong mắt nương, vĩnh viễn đều kém hơn tỷ tỷ, thời gian lâu, trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái. Dù sao ngay cả chính nàng cũng cảm thấy, nàng so với tỷ tỷ đều kém quá xa. Dù sau cũng đã trải qua hai đời, Chân Bảo Lộ cũng hiểu một chút đạo lý, tình cảm của nàng cùng tỷ tỷ rất tốt, nhưng đến nay trong lòng vẫn còn chút ít khúc mắc.

Chân Bảo Lộ không nói gì.

Từ thị cũng không có phát giác được sự biến hóa của nữ nhi, tiếp tục nói: “Tỷ tỷ con là người có phúc khí, nương không hy vọng xa vời con giống như nàng, bất quá hiền tế so với tỷ phu con chỉ nhỏ hơn một tuổi, đều đã hai mươi, bụng con cũng phải không chịu thua kém chút.”

Chân Bảo Lộ lại nói: “Nhưng là... Chúc ma ma nói tuổi của nữ nhi còn quá nhỏ, không nên có hài tử sớm như vậy.”

Sớm có hài tử, bản thân Chân Bảo Lộ cũng rất mong đợi, nhưng nàng vốn là gả cho Tiết Nhượng sớm hơn hai năm, nàng cũng mới vừa cập kê, không nên có hài tử sớm như vậy. Chân Bảo Lộ hiểu được đạo lý này, phụ nữ có thai sinh con nguy hiểm vạn phần, tuổi quá nhỏ dễ dàng tổn thương đến thân thể. Những chuyện này, chính nàng cũng không có nghĩ tới, nhưng Chúc ma ma ở bên người chiếu cố nàng, cũng đã nhắc nhở qua nàng. (edit: mình edit đến đây cũng bực Từ thị quá, mẹ ruột mà không quan tâm con mình bằng ma ma bên cạnh con mình. Chỉ lo quan tâm sự sĩ diện cùng mặt mũi của mình thôi, tức lộn ruột)

Từ thị vừa nghe nhất thời nhăn mi, nói: “Con đã cập kê, còn nhỏ đâu? Nhiều người mười hai mười ba tuổi sinh hài tử rồi, không như cũ thật tốt?” (edit: bó tay không còn gì để nói với bà này nữa)

Chân Bảo Lộ có chút ít không thoải mái, mẫu thân sinh quan tâm nàng còn không bằng Chúc ma ma, có điều nàng đã thành thói quen không phải sao? Hôm nay lại mặt, lần tới lại đến không biết là lúc nào, Chân Bảo Lộ không muốn cùng nương thân (mẹ đẻ) nàng huyên náo tan rã trong không vui, liền nhỏ giọng nói: “Nữ nhi biết rõ, buổi tối con hỏi ý tứ đại biểu ca một chút xem sao.”

Theo Từ thị nhìn thấy thì, Tiết Nhượng thân là trưởng tử phủ An Quốc công, bị Vương thị xem như cái đinh trong mắt, nếu sớm sinh nhi tử, ở phủ An Quốc công thì địa vị cũng ổn định hơn, cũng hy vọng nữ nhi của bà sớm cùng hiền tế sinh con đường cái. Bất quá lập gia đình thì sinh con đường cái là việc quan trọng của nữ nhi, nào có ai gả cho người mà không sinh hài tử đâu?

Lúc này Từ thị mới gật đầu nói: “Cũng được, con cùng hiền tế thương lượng tốt một chút.”

•

Tiết Nhượng bên này được Chân Như Tùng gọi đi thư phòng nói chuyện. Chân Như Tùng nhận một cái cúc hoa lè trên giá sách thì bên trong nhảy ra mấy quyển sách được xếp chỉnh tề, tùy ý mở ra một trang, nhìn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt giấy, mỉm cười với Tiết Nhượng, nói: “Đây là chữ của tiểu Lộ lúc sáu tuổi, ta tự mình dạy nàng viết.”

Tiết Nhượng cúi đầu xem, là luận ngữ đơn giản, chữ viết không được đoan trang, chữ lớn chữ nhỏ, khoa tay múa chân lười nhác, liếc một cái liền có thể nhìn ra được lúc nàng viết chữ này thì không kiên nhẫn cùng lấy lệ. Nhưng bởi vì những chữ này là nàng viết, nên những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo chữ này, hẳn cũng cảm thấy càng xem càng đáng yêu. (edit: đây có được xem là trong mắt người tình là tây thi không nhỉ. Haha)

“Tính tình tiểu Lộ không giống với tỷ tỷ của nàng. Quỳnh Nhi ba tuổi thì bắt đầu biết chữ, nhu thuận chăm chỉ, rất thích học bài. Nhưng tiểu Lộ lại là tiểu cô nương ham chơi lại thích ăn, mỗi ngày đều thích ở trong sân chạy tới chạy lui, nghịch ngợm gây sự, nửa điểm đều không giống cô nương gia điềm đạm nho nhã nên có. Ta nhớ được thời điểm nàng năm tuổi, thích ăn mít quả, ta mỗi ngày chạng vạng hái quả, sẽ gặp nàng đang ngồi xỏm ở cổng tường xây làm bình phong sau cây nhãn, chờ ta mang mít quả cho nàng.”

Trên mặt Chân Như Tùng tràn đầy nhu tình của phụ thân đối với nữ nhi bảo bối, còn khoa tay múa chân một cái: “Nàng khi đó đã lớn như vậy, gò má phần nộm, thời điểm ngẩng đầu nhìn ta, con mắt sáng long lanh, xinh đẹp hơn sao trên trời.”

Tiết Nhượng cong môi, hân cơ hồ cũng có thể tưởng tượng hình ảnh kia.

“Tiểu Lộ từ nhỏ rất được ta thương yêu, nhưng nàng nghịch ngợm, tổ mẫu của nàng không thích nàng, thậm chí ngay cả nương thân của nàng cũng vậy, cũng không quan tâm chăm sóc bằng tỷ tỷ của nàng. Tiểu hài tử kỳ thật hết sức nhạy cảm, bởi vì nguyên nhân này, quan hệ của nàng với tỷ tỷ nàng cũng không tốt, mỗi lần tỷ tỷ nàng chăm sóc nàng, đưa thức ăn ngon cùng đồ chơi hay cho nàng, nàng đều không nhận. Mỗi lần ta nhìn thấy, thời điểm nàng đi ngang qua tiền viện của tỷ tỷ nàng, thân hình nho nhỏ sẽ dừng lại ở đó một chút, sau đó chuyển cái đầu nhỏ nhìn nhiều hơn một chút...”

Chân Như Tùng quay đầu nhìn Tiết Nhượng, vỗ vỗ vai hắn, nói, “Quả thực ta vô cùng yêu thương tiểu Lộ, mấy năm này nói đúng ra là không muốn cho nàng đính hôn sớm, thời điểm khi tiểu Lộ còn bé ta đã suy nghĩ, rốt cuộc sau này muốn đem tiểu Lộ gả cho người nào, mới có thể yên tâm được. Vấn đề này ta đã nghĩ vài chục năm, nhưng thế không nghĩ ra đáp án tốt nhất.”

“Cho đến hôm đó khi ở hoàng gia biệt uyển - - người tìm được tiểu Lộ trở về. Nhưng lúc ấy người lại chủ động cầu hôn, sau đó ta đại khái cũng xem xét chuyện này. Chỉ có người mới có thể bảo hộ được tiểu Lộ. Mà lúc trước, ta cũng nghĩ tới Từ Thừa Lăng. Không nói gạt người, thời điểm hôm đó tiểu Lộ gặp chuyện không may, đứa nhỏ Thừa Lăng này cũng chủ động cầu ta thủ tiểu Lộ, mặc kệ thanh danh tiểu Lộ bị tổn thương, chỉ cần nàng có thể trở về, hẳn sẽ tới cầu hôn.” Chân Như Tùng dừng một chút, tự giễu nói, “Ta nói cái này, người sẽ không để tâm chứ?”

Tiết Nhượng đáp: “Tiểu tử tuyệt đối sẽ không.”

Chân Như Tùng cười cười, nói: “Ta biết không thỏa đáng, nhưng ta có thể nhìn ra được, người đối với tiểu Lộ rất tốt, ta coi người là người một nhà, nói chuyện cũng tùy tiện một chút. Chuyện này ta cũng đã nói với tiểu Lộ, lúc ấy tiểu nha đầu này còn tưởng rằng ta đáp ứng Thừa Lăng, vội vàng buộc ta đi

giải thích với người ta(Từ Thừa Lăng) cho rõ ràng... Ta nói với người nhiều như vậy, cũng không có ý gì khác, chỉ là hy vọng người đối xử thật tốt với nàng.”

Tiết Nhượng nói: “Tiểu Lộ thông tuệ đáng yêu, lúc nàng cúi kính, ta cũng cảm thấy nàng làm cho người ta thích. Nhạc phụ đại nhân yên tâm, ta Tiết Nhượng đời này đều sẽ che chở nàng, không để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất. Ta sẽ tận hết khả năng, làm cho cuộc đời nàng trôi qua hạnh phúc.”

Hiện tế này cũng xem như là hấn(Chân Như Tùng) nhìn từ nhỏ đến lớn, trước đây tính tình như thế nào, hấn không rõ ràng lắm, nhưng mấy năm nay, hấn(Chân Như Tùng) đối với hấn(Tiết Nhượng) ấn tượng vô cùng tốt, càng ngày càng tốt.

Chân Như Tùng cười cười nói: “Ta đương nhiên tin người. Chỉ là...” Hấn sắc mặt đột nhiên ngưng trọng chút ít, “Hiện nay Tuyên Hoà đế bệnh tình nguy kịch, người cùng Tĩnh Vương đi lại thân cận, Tĩnh Vương này bất kể là có thể hay không vinh đăng đại bảo(lên ngôi vua), đối với người mà nói đều chưa chắc là chuyện tốt. Người còn trẻ, có một số việc chớ nên vì cái trước mắt, có đôi khi phải vì người bên cạnh mình mà suy nghĩ cẩn thận.”

Tiết Nhượng biết nghe lời phải, nói: “Tiểu tể nghe theo nhạc phụ đại nhân dạy bảo.”

Chân Như Tùng biết hấn là người có chừng mực, hài lòng gật đầu: “Tốt, ta cũng không nhiều lời nữa, người đi bên kia xem tiểu Lộ thế nào, các nàng (chị Chân Bảo Lộ và Từ thị) quan hệ không được tốt, người đi qua xem một chút đi.”

Lúc này Tiết Nhượng mới từ thư phòng của Chân Như Tùng đi ra.

Hấn cất bước, ở trên hành lang dài đi tới, giữa lông mày cười ý kín đáo.

Đội đi ngang qua một cửa tròn, mới nhìn thấy một tiểu hài tử trắng nõn nhả nhện ở cạnh bồn hoa.

Tiểu hài tử mặc cẩm bào màu lam nhạt, gương mặt tuấn tú, vẻ mặt kiêu căng. Nhìn thấy hấn, mới nhu thuận hô: “Nhị tỷ phụ.”

Tiết Nhượng ứng một tiếng, cúi đầu xem tiểu gia hỏa này.

Hấn chợt nhớ tới đời trước, hấn nhìn tiểu thiếu niên này, từng bước một từ từ trưởng thành. Tiết Nhượng giọng nói ôn hòa hỏi: “Đệ đã nhìn thấy Nhị tỷ chưa?”

Gương mặt Thượng ca nhi nhỏ nhắn, vẻ mặt nhàn nhạt, lắc đầu.

Tiết Nhượng vừa nghe hấn không có nhìn thấy Nhị tỷ, thì muốn đi qua xem nàng, Thượng ca nhi nhìn bóng lưng cao lớn của hấn, mới không nhịn được nói: “Nhị tỷ ta đến cùng tốt ở chỗ nào?”

Hiện tại hấn thực nghĩ không ra. Từ nhỏ đến lớn, vị Nhị tỷ này của hấn ham hư vinh ích kỷ, chỉ lo chính mình, chưa bao giờ nghĩ cho người khác. Tính tình hấn lạnh nhạt, không giống với đệ đệ ngọc của mình, rõ ràng biết rõ nàng không thích mình, còn thích đi theo phía sau nàng, cuối cùng ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ được.

Thượng ca nhi lầm bầm nói: “Thời điểm ta lần đầu tiên nhìn thấy người, cũng biết người giống như ta.”

Tiết Nhượng bước chân dừng lại, không ngờ tiểu gia hỏa này cũng nhịn không được nói ra khỏi miệng. Hấn(Tiết Nhượng) xoay người nhìn hấn(Thượng ca nhi), thấy hấn dáng người nho nhỏ đứng ở đó, liền chậm rãi đi qua, đưa tay vỗ nhẹ nhàng đầu hấn, mỉm cười nói: “Đệ xuống thành kiến đối với Nhị tỷ người, chờ người trưởng thành, ta liền tìm cách cho người sớm thú(cưới vợ) được Giang tiểu cô nương, được không?”

Khuôn mặt Thượng ca nhi vốn trắng trẻo mềm mại, khi nghe được lời này, gò má trắng mềm cũng hồng hồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Bên này Chân Bảo Lộ cùng Từ thị tán gẫu xong sau, cảm thấy có chút ít rầu rĩ, muốn tìm Tiết Nhượng trò chuyện. Nàng đi vào trong viện, không nhìn thấy Tiết Nhượng, lại thấy được Vinh Nhi béo ụt ụt.

Đời này Chân Bảo Lộ cơ hồ mỗi ngày đều sẽ đi gặp hai đệ đệ, cũng thích chiều cõ bọn họ, hiện thời xuất giá, sau này liền không thể thường thường gặp mặt, thật sự là không nỡ, lập tức liền khom lưng nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn: “Nhìn thấy nhị tỷ phụ người không?”

Vinh Nhi dẫu môi, lầm bầm nói: “Ồ bên kia, cùng một chỗ với ca ca...” Hấn chỉ chỉ cửa cách đó không xa.

Chân Bảo Lộ hiểu rõ nhất vị đệ đệ này của mình, thấy hấn một bộ không vui, tất nhiên là gây gỗ cùng Thượng nhi, lúc này mới hỏi: “Sao vậy? Người lại bất hòa với Thượng nhi sao, nói cho Nhị tỷ, được không?”

Vinh Nhi có chút không muốn nói. Chỉ là xưa nay hấn ý lại vị tỷ tỷ này, cái gì cũng sẽ nói cùng nàng, buông thông lòng mi nồng đậm, cúi đầu oán hận nói: “Ca ca mỗi lần đều cùng ta đoạt Mi Mi, ta, ta không thích hấn.”

Chân Bảo Lộ giật mình, cười cười xấu hổ, nói ra: “Ba người các ngươi chơi cùng nhau, không tốt sao?”

Vinh Nhi suy nghĩ một chút, siết chặt tay mập mập đầy thịt, nói: “Mặc dù Mi Mi càng ưa thích chơi đùa cùng Vinh Nhi, nhưng là ca ca rất lợi hại, hấn thông minh như vậy, chuyện gì đều không làm khó được hấn... Về sau Mi Mi nhất định sẽ càng ưa thích hấn.”

Chân Bảo Lộ giờ mới hiểu được.

Nàng biết rõ Vinh Nhi thiện lương, cái gì đều nguyên ý nhi chia xẻ với Thượng nhi, Thượng nhi mặc dù không thích nói chuyện, lại phi thường che chở người đệ đệ này, tình cảm hai huynh đệ rất tốt. Vinh Nhi không có đạo lý để ý Thượng nhi cũng chơi cùng Mi Mi. Trước mắt nghe hấn nói như vậy, Chân Bảo Lộ rất là thông cảm. Nàng hiểu nhất loại cảm giác này, từ nhỏ đến lớn có một người so sánh cùng mình, cho dù đối phương là tỷ tỷ, nàng dù cũng ưu tú, thời gian lâu dài, trong lòng khó tránh khỏi sẽ sinh ra tự ti.

Chân Bảo Lộ không muốn nhìn thấy đệ đệ mình cũng giống như mình.

Có thể Thượng nhi cùng Vinh Nhi đối lập sẽ càng thêm mãnh liệt. Hai người bọn họ là song sinh, dung mạo cũng là không kém bao nhiêu, nhưng Thượng nhi lại là thiên phú dị bẩm, là tiểu thần đồng khó được, hơn nữa hấn thân là trưởng tử Tề Quốc Công Phủ, sau này muốn gánh chịu trách nhiệm cùng vinh dự cũng là không đồng dạng như vậy.

Nàng có chút ít may mắn mình có thể vào lúc này phát hiện tâm tư Vinh Nhi, vội ngồi xổm xuống đối diện với hấn, nói: “Thượng nhi học bài lợi hại hơn so với ngươi, nhưng Vinh Nhi cũng có ưu điểm của mình, Vinh Nhi nhân duyên tốt, điểm này Thượng nhi liền không so được với ngươi. Chỉ là các ngươi là huynh đệ, không nên này cứ so tới so lui. Thượng nhi học bài giỏi, hấn có thể dạy ngươi, kia Vinh Nhi cũng sẽ từ từ trở nên lợi hại; Vinh Nhi bằng hữu nhiều, có thể giới thiệu bạn của ngươi cho Thượng nhi, như vậy các ngươi có thể cùng nhau chơi đùa, nhiều người sẽ càng vui vẻ hơn, không phải sao?”

Vinh Nhi nước mắt rùng rùng nói: “Là Vinh Nhi quá keo kiệt...” Đúng nha, ca ca thường xuyên dạy hấn viết công khóa, khắp nơi giúp đỡ hấn. Có một lần hấn thiếu chút nữa rơi vào trong hồ, là ca ca đẩy hấn ra, mình không sao nhưng ca ca lại rớt xuống.

Tiểu nam oa béo ụt ịt đưa tay lau nước mắt một cái, nước mắt còn là lộp độp rơi, lầm bầm nói, “Ta còn nói với Mi Mi ca ca nói bậy, Vinh Nhi thật xấu...”

Chân Bảo Lộ lấy ra khăn xoa xoa mặt cho tiểu gia hỏa này, ôm hấn đến trong ngực, trấn an nói: “Không sao cả, tiểu hài tử phạm sai lầm hết sức bình thường, chỉ cần ngoan ngoãn sửa sai, lần sau tuyệt đối không phạm là được. Tỷ tỷ lúc còn nhỏ nghịch ngợm hơn cả Vinh Nhi, còn bắt nạt đại tỷ kia, hiện thời không phải quan hệ cùng đại tỷ rất tốt sao?”

Vinh Nhi háp háp mũi, dùng sức gật đầu: “Vinh Nhi nhất định thay đổi.”

Chân Bảo Lộ cười cười, hôn mặt hấn một chút, dặt hấn tay mập nói: “Đi, chúng ta đi qua.”

•

“... Không cần.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng nhi đỏ lên, một hồi lâu mới nói ra những lời này. Hấn không được tự nhiên xoay người, không có nhìn Tiết Nhượng.

Nam oa nho nhỏ, vẻ mặt rất nhanh liền khôi phục như ban đầu. Hấn thả xuống mi mắt, đòi trước tiểu cô nương kia đi theo hấn chịu không ít ủy khuất, đòi này nàng quan hệ rất tốt cùng Vinh Nhi, Vinh Nhi thiện lương hoạt bát, nếu là lớn lên, nàng có thể gả cho Vinh Nhi, ắt hẳn tốt hơn so với gả cho hấn.

Thượng nhi suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn hấn: “Huynh yên tâm, ta chẳng qua là cảm thấy, đòi trước Nhị tỷ, không xứng với huynh mà thôi. Đòi này... Nàng rất tốt, hy vọng huynh cũng quý trọng nàng ấy thật tốt.” Dù sao hấn là người lợi hại như vậy, mà Nhị tỷ mình...

Tiết Nhượng biết tiểu gia hỏa này còn nhỏ tuổi đã lão thành, tâm tư gì đều dấu ở trong lòng. Hấn đối Nhị tỷ hấn ta như thế nào, hấn ta sao lại không biết? Miệng cứng lòng mềm mà thôi.

Hấn vỗ vỗ đầu nam oa xem như trấn an, giương mắt, liền gặp đối diện hai người tỷ đệ một cao một thấp lại đây.

Nhìn qua kia mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn, Tiết Nhượng cười cười, mà tiểu gia hỏa kia, nện từng bước chân ngắn chạy tới, một tay ôm lấy Thượng nhi.

Vinh Nhi thật béo, nhào tới như vậy liền dễ dàng xô ngã Thượng nhi. Huynh đệ hai người vừa ngã ngồi dưới đất, Thượng nhi vô ý thức đưa tay che chở đệ đệ béo này.

Chân Bảo Lộ xem Tiết Nhượng hiểu cười, vừa bức mình vừa buồn cười, gấp rút đi qua nói lầm bầm: “Ngốc, đứng làm cái gì, còn không đỡ bọn họ dậy!”

Tươi cười trên mặt Tiết Nhượng chưa giảm, như hài tử làm sai chuyện, ngoan ngoãn khom lưng, đỡ hai tiểu tử lên.

Hắn dùng bàn tay vỗ vỗ áo choàng hai cậu em vợ, phui sạch mấy chỗ dính bùn đất lá cây roi, Chân Bảo Lộ xem hắn tỉ mỉ như vậy, liền lộ ra mỉm cười hài lòng, mấy lời nương nói khi này, nhất thời cũng không thấy khó nghe bức bối như vậy - - nếu là có hài tử, hẳn nhất định sẽ là phụ thân tốt.

Hai huynh đệ hòa hảo như lúc ban đầu, Chân Bảo Lộ mới thật sự phóng tâm trở về cùng Tiết Nhượng.

Trở về xe ngựa, Chân Bảo Lộ mới nghiêm túc suy nghĩ mấy lời nương nói, nhiều lần cũng nhìn không được vụng trộm quan sát Tiết Nhượng, Tiết Nhượng tuấn mỹ, nàng cũng bộ dạng xinh xắn, nếu sau này có hài tử, tất nhiên cũng là cực đáng yêu.

Cuối cùng Tiết Nhượng thật sự là nhìn không được, giương cánh tay siết chặt nàng đến trong ngực, cánh tay rắn chắc nhất thời giống như tường đồng vách sắt vậy, khiến Chân Bảo Lộ không có thể trốn. Nàng cũng không có nghĩ trốn, mắt khép lại liền dựa vào trong lòng hắn, khóe miệng vênh lên nói: “Đến ôm ta.”

Xe ngựa bánh xe lộc cộc lộc cộc, trong xe một mảnh yên tĩnh.

Tiết Nhượng cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lớn cỡ bàn tay tràn đầy nụ cười hạnh phúc, phảng phất là bởi vì ở trong lòng hắn, nàng cảm giác được an toàn cùng thoải mái.

Lúc Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ về tới An Quốc công phủ, người bên Vương thị liền lại đây truyền lời.

Chân Bảo Lộ tự nhiên hiểu được, bà bà này cuối cùng là kìm nén không được, thừa cơ hội này, muốn ra oai phủ đầu với nàng.

Tiết Nhượng không yên tâm, nắm nàng tay nói: “Ta đi qua cùng ngươi.”

“Không cần.” Chân Bảo Lộ một tiếng cự tuyệt.

Nàng gả cho hắn, tuy là vợ chồng, nhưng nàng không thể để hắn khắp nơi che chở nàng, bản thân cũng phải làm chuyện cần làm. Nói sau nàng cùng Vương thị coi như là mẹ chồng nàng dâu trên danh nghĩa, ngày sau khẳng định là phải tiếp xúc, chẳng lẽ mỗi lần đi gặp Vương thị đều muốn hắn bồi? Kìa thành cái dạng gì a.

Nàng kiễng chân xoa bóp mặt hắn, mở to mắt cười dịu dàng nói, “... Yên tâm, ta cũng không phải là đèn đã cạn dầu a.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chương 97.1

Vương thị ở tại Minh Hoa Cư, lúc này đang tức giận ngồi ở ghế bành, đôi mi thanh tú nhú chặt, nghĩ tới Chân Bảo Lộ kia vừa vào cửa liền lớn lối như thế, sít sao siết chặt hai tay, cảm thấy đến cùng là nuốt không trôi con tức này.

Nhớ ngày đó Vương thị coi như là quý nữ danh môn hoàng thành, chỉ là gia thế nhà mẹ đẻ so với An Quốc công phủ, tự nhiên muốn kém hơn một mảng lớn. Nếu không phải An Quốc công tái giá, vị trí phu nhân An Quốc công cũng không tới phiên nàng. Lúc nàng vào cửa, ở trước mặt lão thái thái kính cần nghe theo hiền lành, làm sự tình gì đều là nom nớp lo sợ, làm sao như Chân Bảo Lộ này, con mắt đều không nháy một cái, một hôm đã đuổi nha hoàn tỉ mỉ chọn lựa đi.

Vương thị phiền muộn nói: “Nàng cho là có đại công tử che chở nàng, liền đem An Quốc công phủ này trở thành nhà nàng sao? Nào có ai làm tức phụ như vậy? Nếu ta không để cho nàng lập lập quy củ, sáng mai quả nhiên là muốn bò đến trên đầu ta đến.”

Phùng ma ma trấn an nói: “Phu nhân xin bớt giận.”

Ngươi giận? Con tức này một lát là tiêu không được.

Vương thị ngồi chờ Chân Bảo Lộ lại đây. Mà Chân Bảo Lộ bên này, lại là không vội, nàng làm sự tình thích chậm chạp, thông thả ung dung đối một thân xiêm y, sửa sang búi tóc, lại uống vài ngụm nước, mới không nhanh không chậm đi Vương thị Minh Hoa Cư.

Đội tiền Minh Hoa Cư, thấy Vương thị, Chân Bảo Lộ mới cười nhẹ dịu dàng nói: “Không biết mẫu thân gọi ta có chuyện gì?”

Vương thị gặp vị nhi tức này, mặc một thân áo bông nhiều lớp mới tinh màu đỏ thắm cây cẩm chướng, hạ thân mặc váy điều nhuộm ngân nhệ la bách hợp, phía dưới làn váy, giày thêu tinh để hoa sen như ẩn như hiện, một đôi chân ngọc nhỏ nhắn xinh xắn, hết sức là động lòng người. Ở nàng xem gương mặt này, tuy là xinh đẹp, lại chưa thoát ngây thơ, nhìn thế nào đều còn có chút tính trẻ con.

Vương thị nhẹ xuy một tiếng, nói ra: “Xác thực có một số việc...”

Chân Bảo Lộ cười xem nàng, ý bảo nàng nói tiếp.

Vương thị không có cho nàng ngồi, liền để tùy đứng, nói ra: “Ta nghe Phùng ma ma nói, tứ nha hoàn hầu hạ trong phòng đại công tử, người đều đuổi đi hết?”

Khuôn mặt Chân Bảo Lộ hơi kinh ngạc nói: “Có chuyện này sao?”

“Người đừng giả bộ hồ đồ!” Vương thị lạnh lùng nói, “Nhượng nhi thành thân, sự tình mọi thứ từ ta thu xếp. Mấy ngày này ta vội trên vội dưới, hiện thời tốt lắm, người vừa vào cửa, cũng dám đối ta như vậy? Nha hoàn này là ta chọn, người làm như thế, rõ ràng đánh mặt ta. Đầu nói cô nương Tề Quốc Công Phủ tài mạo song toàn có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiện thời xem đến, lại đều là loại giáo đường này.”

Chân Bảo Lộ nhìn Vương thị bày bộ dáng ác bà bà, cảm thấy cũng cảm thấy buồn cười.

Nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói ra: “Mẫu thân nếu là nghĩ vậy, vậy ta không còn gì để nói, tứ nha hoàn kia ta xác thực không thích, còn vì sao ta không thích, ta nghĩ trong lòng ngài nhất định rõ ràng... Lúc này ta gọi người một tiếng mẫu thân, là kính ngài, ngài nếu là ý vào thân phận bà bà muốn ức hiếp ta, ta cũng không có cách. Chỉ là ta gả đến An Quốc công phủ không phải là để chịu ủy khuất, ngài chọn vài nha hoàn như vậy, người sáng suốt cũng nhìn ra được là ý gì, ta nếu là nhịn, kia lần tới không biết ngài còn nhét người nào. Ngài nếu là có ý tuyên thông phòng cho đại biểu ca, chỉ cần đại biểu ca thích, ta không có ý kiến gì, nhưng lúc này ta mới vừa vào cửa, người liền chọn vài kẻ có vài phần tương tự ta, ngài đây là chán ghét ta, hay là có chủ tâm không nể mặt Tề Quốc Công Phủ...”

Thường ngày Vương thị thấy Chân Bảo Lộ cùng một chỗ với nữ nhi Tiết Nghi Phụng, là người thích nói yêu cười, không ngờ lúc này lại miệng lưỡi bén nhọn vậy. Nàng nói: “Người dám nói với ta như vậy!”

Chân Bảo Lộ không có cách nào khác hòa thuận với Vương thị. Nàng cũng muốn xem ở trên mặt mũi Nghi Phụng mà kính bà ta, nhưng chuyện bà ta làm thật quá chướng mắt, nàng không có cách nào khác nhẫn nhịn. Nếu là mẫu thân thân sinh của Tiết Nhượng, nàng cũng công nhận, nhưng Vương thị này không phải, nàng tuy là kẻ mẫu Tiết Nhượng, nhưng từ nhỏ đến lớn, tất nhiên không có thiếu bạc đãi qua Tiết Nhượng. Nếu không phải có lão phu nhân ở đây, chỉ sợ Tiết Nhượng không thể sống tốt như hôm nay.

Chân Bảo Lộ bưng vẻ đăm chiêu, nói: “Mẫu thân nghĩ muốn ta kính ngài như thế nào? Ngài nếu là không làm loại sự tình này, ta tự nhiên sẽ hiểu kính ngài thật tốt, nhưng ta mới vừa vào cửa, tự hỏi cũng không có đắc tội ngài, ngài dù muốn lập quy củ cho ta, cũng nên xem cái quy củ kia thế nào. Chính ngài làm loại chuyện khiến người chán ghét, còn muốn ta bấm bụng bấm dạ chịu đựng, quy củ ấy theo ngài nói, chỗ tốt cũng không thể toàn bộ để ngài chiếm nha, ngài nói có đúng hay không?”

Nàng mặt mày kính cẩn nghe theo, từ từ nhấp nháy nói, vào tai Vương thị nghe, lại không cảm nhận được nàng nửa điểm kính trọng.

Vương thị cười cười, nói ra: “Như thế nào? Mới vừa vào cửa, liền muốn lật trời?”

Chân Bảo Lộ khẽ mỉm cười nói không dám, suy nghĩ một chút nhân tiện nói: “Thái độ nhi tửc xác thực có chút không đúng, nếu mẫu thân còn tức giận, có thể đem việc này nói cho tổ mẫu, tổ mẫu nếu là cảm thấy ngài làm đúng, vậy nhi tửc xin chịu phạt.”

Vương thị tự nhiên không thể nào nói việc này cho lão phu nhân. Lão phu nhân là nhân tình, nếu để cho bà ấy nhìn thấy nàng chọn lựa tứ nha hoàn, nhất định sẽ che chở Chân Bảo Lộ.

Vương thị vốn là nghĩ tới, Chân Bảo Lộ này ở Tề Quốc Công Phủ được sủng ái, cuối cùng là tiểu nha đầu, đến An Quốc công phủ bọn họ, dù là nhìn những nha hoàn kia không vừa mắt, nhưng chỉ cần biết rằng là nàng tuyên, dù không thích cũng phải nhịn.

Không ngờ nha đầu kia đúng là nửa điểm ủy khuất đều không chịu.

Chân Bảo Lộ khẽ phúc thân, nói: “Mẫu thân nếu không có chuyện gì khác, vậy nhi tửc liền đi về trước.”

Nói là hành lễ, nhưng nhìn qua liền biết qua loa lấy lệ, Vương thị tức giận đến cái trán thỉnh thoảng nhảy lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không có quy củ! Thật sự là không có quy củ!” Tức giận đến Vương thị ngực đều đau.

Hôm nay là Hương Hàn bồi Chân Bảo Lộ lại đây, nàng theo phu nhân nhà mình ra ngoài, mới nhỏ giọng nói ra: “Phu nhân, ngài nói mấy lời kia với quốc công phu nhân, sợ là bị bà ta ghi hận.”

Vương thị kia dễ trêu chọc như thế sao?

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Giả sử thái độ ta ôn thuận, chẳng lẽ nàng liền không làm khó dễ ta?”

Hương Hàn dừng một chút, nghĩ tới thái độ Vương thị, cảm thấy dù phu nhân nhà nàng làm tức phụ ngoan ngoãn, Vương thị này tuyệt đối không thiếu khó xử phu nhân.

Chân Bảo Lộ đi trên đường mòn đá xanh, bước chân bình tĩnh. Nàng nói: “Bà ta là kiểu bất nạt thiện sợ ác, nếu là ta ôn thuận chút ít, bà ta sợ là sẽ càng quá đáng hơn. Chuyện như vậy bà ta nếu là muốn nháo liên nháo, dù sao ta chiếm lý. Lúc nào cũng là ta muốn làm cho bà ta hiểu được, ta cũng không phải là quả hồng mềm tùy ý bà ta vuốt ve.”

Phụ thân nàng từ nhỏ che chở nàng, không cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, Vương thị này lại dựa vào cái gì muốn nàng bấm bụng bấm dạ nhẫn nhịn bà ta?

Chân Bảo Lộ chuẩn bị trở về Tứ Hòa Cư, đi đến một chỗ hành lang, gặp cách đó không xa có một bóng dáng lén lút lút, liền ngừng bước chân. Không là người khác, đúng là Tân ma ma Tứ Hòa Cư.

Chân Bảo Lộ hí hí mắt, thấy Tân ma ma kia hết nhìn đông tới nhìn tây, trong tay mang theo một hộp com, không biết muốn đi đâu.

Hương Hàn cũng nhìn thấy, nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân, cần nô tỳ đi qua nhìn một chút không?”

Tân ma ma này đến cùng là người Tứ Hòa Cư, lại là ma ma từ nhỏ chiếu cố Tiết Nhượng, Chân Bảo Lộ tự nhiên dễ tâm. Mặc dù số lần tiếp xúc không nhiều, có thể bởi vì quan hệ tới Tiết Nhượng, nàng đối vị Tân ma ma này ấn tượng rất tốt, cũng kính bà ấy. Xem về mặt bà ấy, cũng không có nghĩ chỗ xấu, chỉ nghĩ có phải bà ấy gặp cái gì khó xử hay không.

Chân Bảo Lộ bảo Hương Hàn đi qua nhìn coi, bản thân trở về Tứ Hòa Cư.

Lúc vào nhà, Chân Bảo Lộ nghe báo Tiết Nhượng đang ở trong phòng, liền tồn tâm tư trên cột, đôi mắt mỉm cười, đặt ngón trỏ ở trên môi, nhìn nha hoàn trong phòng muốn hành lễ làm một cái động tác chó có lên tiếng, mới rón rén đi vào.

Đi vào, liền gặp Tiết Nhượng lẳng lẳng đứng ở phía trước cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Nàng đứng ở phía sau hắn, xem bóng lưng hắn cao lớn, vai rộng eo chặt hẹp, dáng người rất tuấn tú, vòng tay ôm eo hắn, áp gò má vào trên sống lưng hắn.

Tiết Nhượng cúi đầu, xem hai tay vòng ở trên eo hắn, đuôi tay nắm lấy, trầm giọng hỏi: “Có chịu ủy khuất?”

“... Mới không có.” Chân Bảo Lộ nói thầm một câu.

Tiết Nhượng vuốt ve hai tay mềm mại của thể tử, cảm thụ được thân thể mềm mại của nàng dính sát sống lưng mình, hai đoàn mềm mại kia, cách quần áo hơi mỏng, cứ như vậy dán hắn. Tiết Nhượng chợt cảm thấy một trận nóng rang, mãnh liệt xoa người, liền ôm nàng vào trong lòng, bàn tay nâng cái ót nàng, đè lên cánh môi. Hắn thô thở hổn hển, đuôi đầu lưỡi đi vào, quấy nàng, tư thế như lang như hổ vậy, còn kém một ngụm ăn hết nàng. Tay kia cũng không có nhàn rồi, xoa thân thể mềm mại của nàng.

“Ngô...”

Chân Bảo Lộ ưm một tiếng, đuôi tay dùng sức đẩy hắn.

Một hồi lâu, nam nhân này cuối cùng là buông ra nàng, gò má Chân Bảo Lộ phấp phấp giương mắt nhìn hắn, chỉ lo thở từng ngụm từng ngụm, đều không còn khí lực nói chuyện.

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn qua nàng, nhìn miệng nàng mở rộng, lộ ra đầu lưỡi non mịn, liền lại cúi người hôn xuống, cắn một cái trên môi nàng.

Nhìn hắn như vậy, Chân Bảo Lộ quả thực không có cách cầm hắn. Trong ngày thường đứng đắn như vậy, ai sẽ nghĩ tới lén lút lại là dạng này.

Tiết Nhượng ôm vòng eo nàng, tay chậm rãi chuyển xuống dưới, xoa xoa chỗ đầy đặn, tựa trán nàng hỏi: “Còn đau hay không?”

Ân?

Chân Bảo Lộ ngăn ra, sau mới hiểu được Tiết Nhượng hỏi là cái gì. Tối hôm qua nàng lau được, nghỉ ngơi một buổi tối, tự nhiên là khá hơn nhiều. Chỉ là lúc này hỏi nàng... Chân Bảo Lộ đỏ mặt không có trả lời, nhưng Tiết Nhượng lại là đã nhìn ra, lập tức liền bế người lên.

Chân Bảo Lộ bị hắn ôm trực tiếp ném đến trên giường, thấy hắn đuôi tay ra, thả màn trướng xuống, ánh sáng trong màn trướng nhất thời mờ tối, ngay sau đó cả người liền đè lên.

Thời điểm này, Chân Bảo Lộ muốn cự tuyệt cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 97.2

Bên ngoài Hương Hàn đang muốn bẩm báo sự tình nghe được cho phu nhân nhà mình, nào biết vừa mới tiến vào, liền gặp nha hoàn còn lại đều quy củ đứng ở bên ngoài, hỏi Hương Đào: “Phu nhân đâu?”

Hương Đào đỏ mặt, nhìn thoáng qua phòng ngủ, thấy Hương Hàn muốn đi qua, liền tiến lên nhẹ nhàng giữ lại ống tay áo nàng.

Hương Hàn cũng đã đứng ở ngoài phòng ngủ. Cửa phòng ngủ còn chưa hoàn toàn đóng, xuyên thấu qua khe hở, liền có thể nhìn thấy hi trường trên giường lớn đang kịch liệt lay động đung đưa, một đoạn chân bạch ngọc lộ bên ngoài, được lụa trường đồ thẩm phụ trợ, như sương như tuyết, đầu ngón chân cũng khẽ dao động.

... Lại đong đưa lợi hại như vậy.

Hương Hàn gấp rút thu mắt từ giường lớn trở về, vẻ mặt nhàn nhạt, mới theo nha hoàn khác cùng lui đi ra bên ngoài.

Bên trong Chân Bảo Lộ nóng đến toàn thân đều toát mồ hôi, một hồi sau khi kết thúc, mới vòng quanh sống lưng hắn nói: “Hôm nay thái độ ta không được tốt, sợ là chọc tức bà ấy rồi...”

Tiết Nhượng biết rõ nàng nói là chuyện gì, chỉ lẳng lặng ôm nàng, không ra, hôn nàng nói: “Ta cưới ngươi về, vốn cũng không dự định để cho ngươi chịu nửa phần ủy khuất. Tiểu Lộ, những chuyện này ngươi không cần chịu đựng, mọi việc có ta ở đây.”

Chân Bảo Lộ nhìn qua đôi mắt hắn thâm trầm, trên mặt cười cười, cảm thấy hắn đối nàng thật sự là quá tốt. Sau một khắc, hắn lại hôn môi nàng, giọng nói khàn khàn mỉm cười hỏi nàng: “... Thoải mái hay không?”

Khuôn mặt Chân Bảo Lộ vốn là hiện ra đỏ hồng, lúc này lại càng muốn rỉ máu. Không thể không nói, lần này ngoại trừ ban đầu hơi trướng, so với lần đầu, thật là tốt hơn nhiều. Chỉ là tiền vốn của hắn quá đủ, làm việc vẫn còn có chút gian nan. Nàng chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong lồng ngực nóng bỏng của hắn, cắn môi nửa chữ không nói. Hắn đột nhiên nở nụ cười, lồng ngực chấn động đến mức lỗ tai nàng đều có chút ong ong vang lên.

Chân Bảo Lộ thật dỗi, duỗi tay捏 cánh tay hắn một cái.

Nam nhân này thật sự là càng ngày càng tệ!

•

Lại nói Vương thị bên này, nhớ tới thái độ hôm nay của Chân Bảo Lộ, ngực lại cảm tức một trận, lập tức liền bảo Phùng ma ma kêu Chu Phình Đình lại đây.

Chu Phình Đình đến An Quốc công phủ cũng đã nhiều năm, lại không có trụ đơn độc sâu nhỏ, mà là ở Như Ý Đường của lão phu nhân, trong Như Ý Đường tùy tiện dọn ra một phòng, mặc dù thu thập sạch sẽ, nhưng so với tiểu thư quyền quý, vậy coi như là vô cùng lạnh.

Đối việc này Chu Phình Đình cũng không phải là không có oán qua. Nhưng đến cùng là ăn nhờ ở đậu, hơn nữa ở nơi này, cũng có thể bất cứ lúc nào tận hiếu bên cạnh lão phu nhân, ngày đã lâu, cũng liền trụ quen.

Chu Phình Đình biết mẹ con Vương thị xưa nay không thích mình, hôm nay vừa nghe Vương thị kêu mình tới, liền cảm thấy nghi ngờ, nhưng đến cùng vẫn sửa soạn một phen, quy củ đi Vương thị Minh Hoa Cư.

Số lần Chu Phình Đình đến Minh Hoa Cư không nhiều, nhìn Minh Hoa Cư to như vậy, phú quý khí phái, quả thật là chỗ ở chủ mẫu quân gia. Nàng nghĩ đến chỗ bản thân như chim sẻ oa, liền sinh ra vài phần bất mãn cùng cảm khái đến.

Đội vào nhà nhìn thấy Vương thị ngồi ngay ngắn trên ghế bành, Chu Phình Đình mới quy củ hành lễ nói: “Phình Đình gặp qua mẹ.”

Tiểu cô nương thanh âm mềm mại dễ nghe, hết sức là dễ nghe.

Thái độ Vương thị thay đổi lạnh nhạt trước kia, cười kéo Chu Phình Đình lại đây, giường mắt xem một phen, cảm thấy Chu Phình Đình này mặc dù không xinh đẹp bằng Chân Bảo Lộ, nhưng đầu gối lớn hơn Chân Bảo Lộ mấy tuổi, thân thể trở mã tốt, eo nhỏ nhắn sạch sẽ, bộ ngực sung mãn, tư thái này đã không thua nữ nhân thành thực. Lại xem mặc đồ này, trắng trong thuần khiết thanh nhã, đều nói là người đẹp vì lụa, cách ăn mặc thanh nhã này cũng là một ý hay.

Vương thị khen: “Lúc ngươi vừa tới An Quốc công phủ, còn là tiểu cô nương ngây thơ, không nghĩ tới lúc trở mã lại thủy linh như vậy.”

Dù là Chu Phình Đình thông tuệ như thế nào, thời điểm này cũng đoán không ra trong hồ lô Vương thị bán cái gì, chỉ mở to một đôi mắt hạnh xem nàng: “Mẹ...”

Vương thị chụp vỗ tay nàng, để nàng ngồi xuống bên cạnh, mở miệng hỏi: “Ngươi năm nay cũng có mười sáu đi.”

Chu Phình Đình gật đầu.

Vương thị thở dài nói: “Phượng nhi của ta, đã mười lăm, hôn sự của nàng, ta cũng không thiếu quan tâm qua, năm nay nhưng là nhất định phải định ra đến. Ngươi đâu, đã trụ ở An Quốc công phủ lâu như vậy, ta cũng vậy xem ngươi như hài tử...”

Nói đến đây, Chu Phình Đình liền có chút ít hiểu, nghĩ đến Vương thị này là muốn đáp cầu dất mối cho nàng. Chỉ là trong ngày thường Vương thị xem thường nàng, nay lại không lý do, làm sao có hảo tâm như vậy? Chu Phình Đình rất sợ bà ấy sẽ hứa gả bản thân cho loạn thất bát tà nào đó, lập tức nhân tiện nói: “Phình Đình còn không muốn gả, nghĩ liên tục bồi ở bên cạnh lão tổ tông tận hiếu.”

Vương thị tươi cười một trận, ý vị thâm trường nói: “Ngươi là cô nương thông minh, ta cũng vậy quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngươi hợp ý Tiết Nhượng, nhưng Tiết Nhượng lại hồ hững, trong mắt của hắn chỉ cần Chân Bảo Lộ. Ngươi nói ngươi, khổ sở đợi lâu như vậy, mắt thấy hắn thành thân, chẳng lẽ liền buông tay như thế sao?”

“Mợ...” Chu Phình Đình kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vương thị trước mặt.

Nhìn bộ dạng Chu Phình Đình, Vương thị liền biết rõ nàng còn muốn gả cho Tiết Nhượng, cũng không lấp lửng nữa: “Nói thật, hôm nay ta tìm ngươi đến, cũng không hoàn toàn là bởi vì giúp ngươi, ngươi cũng là gặp qua Chân Bảo Lộ kia, nha đầu kia ở Tề Quốc Công Phủ được nuông chiều từ bé, nhưng là nửa điểm không đề bà ta đẩy vào mắt, nhi tức phụ này, ta là không thích, so sánh, ngươi có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình ôn hòa, ta nếu là lão phu nhân, tự nhiên hy vọng đại công tử cưới thế tử như ngươi vậy.”

Chuyện này Chu Phình Đình ngược lại tin tưởng.

Vị Chân lục cô nương kia là Minh Châu trên lòng bàn tay Tề Quốc Công Phủ, Vương thị này lại bắt bẻ hà khắc như thế, huống chi Tiết Nhượng còn không phải là thân sinh của nàng, sợ rằng tuyệt đối không kính trọng bà ta trên danh nghĩa này. Nhưng lão phu nhân lại là thích Chân Bảo Lộ, có lão phu nhân ở đây, Vương thị này thành thật không dám quá khó xử Chân Bảo Lộ.

Chu Phình Đình suy nghĩ một chút, hai tay siết chặt vạt áo, hiểu được nếu cùng Vương thị một chỗ, không khác cười lưng cọt. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, không ai có thể giúp nàng. Chu Phình Đình nói: “Mợ ý là...”

Vương thị cười cười, nói ra: “Ta cũng thích nói chuyện cùng người thông minh.” Nàng suy nghĩ một chút, lại bảo, “Ta có thể tìm cách để cho ngươi đến gần Tiết Nhượng, chỉ là vừa bắt đầu sợ là muốn ủy khuất ngươi, có Chân Bảo Lộ ở đây, ngươi chỉ có thể làm thiếp thất.”

Chu Phình Đình tâm này lên, kinh ngạc che mặt trước Vương thị.

Cái gì gọi là “Vừa mới bắt đầu”? Kia sau đâu... Chu Phình Đình cảm thấy có chút ít hiểu, muốn hỏi cũng không dám hỏi.

Vương thị lại nói: “Ngươi nếu là ngoan ngoãn nghe lời của ta, hết thảy ta có được lúc này, sau này ngươi cũng có thể có được.”

Nói đến chỗ này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Phình Đình mới trắng xanh.

Quang cảnh Vương thị như thế, luôn nói là kẻ thất. Nàng nếu là giống như bà ấy, không phải cũng chính là... Chu Phình Đình một lòng phù phù, phù phù cuồng loạn. Nàng thích Tiết Nhượng là một chuyện, lại cũng chưa từng có tâm tư ác độc qua, nếu không cũng sẽ không nhiều năm như vậy, chỉ có một chiêu cố làm ra vẻ ngẫu nhiên gặp mong chiếm được Tiết Nhượng chú ý. Nàng ăn nhờ ở đậu, nhưng cũng là có lòng tự trọng, hiện thời...

Chu Phình Đình không hề nghĩ ngợi liền đột nhiên đứng dậy, nói: “Không được. Mợ, ta, ta đi trước.”

“Đứng lại!” Vương thị gọi nàng lại.

Thân hình Chu Phình Đình run lên, siết chặt hai tay đứng ở tại chỗ.

Nhìn qua bóng lưng nàng, Vương thị đứng dậy nói: “Bầu trời này cũng sẽ không có bánh bồng nhiên rớt xuống, ngươi nếu là bỏ lỡ lần này, kia đời này cũng đừng muốn gả cho nhà tốt. Hôn sự của ngươi từ lão phu nhân thay ngươi xem xét, ngươi cho rằng, lão phu nhân là thật quan tâm ngươi sao? Nàng sớm đã đem chuyện này giao cho ta. Nếu ngươi không muốn gả Tiết Nhượng, vậy lần tới ta liền tùy tiện chọn cho ngươi một vị hôn phu gả ra ngoài... Nữ nhân lập gia đình liền là đánh cược mệnh, nếu sau này qua không được khá, cũng là bản thân ngươi số mệnh không tốt, không trách được trên đầu An Quốc công phủ chúng ta.”

Chu Phình Đình không nghĩ tới Vương thị thế nhưng ác độc đến vậy!

Trong mắt nàng tích trữ lệ, xoay người xem sắc mặt Vương thị, chỉ cảm thấy gương mặt này dù xinh đẹp, trái tim lại dơ bẩn đến đáng sợ. Nàng hít sâu một hơi, nói: “Phình Đình nghe mợ.”

Vương thị mới cười cười, đi qua dùng khăn xoa xoa nước mắt của nàng, nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, nói: “Ngoan ngoãn, thế này mới tốt.”

Nàng nhỏ giọng, “Chỉ cần gần được người Tiết Nhượng, dù hắn không chịu, xem ở mặt mũi lão phu nhân, cũng phải nạp ngươi. Không chỉ như thế, Chân Bảo Lộ cũng không dám bạc đãi ngươi. Nhân sinh dài đằng đẵng, ngoài ý muốn bất cứ lúc nào đều có, hơi không lưu ý, cái gì thiên tai, bệnh nặng bệnh nhẹ, người đang yên đang lành liền lạng yên không một tiếng động hương tan ngọc nát. Đến lúc đó không có Chân Bảo Lộ, có ta ở đây, ta đỡ ngươi một phen, vị trí chính thế, còn không là của ngươi.”

Chu Phình Đình thân nhiên nói: “Phình Đình... Tạ ơn mợ.”

Vương thị xem, nhin không được lộ ra tươi cười.

Tiết Nhượng nếu là mới vừa thành thân liền trên hoa gheo nguyệt, quả nhiên là hung hăng đánh Chân Bảo Lộ một bạt tai, ngay cả lão thái thái cũng sẽ “Lau mắt mà nhìn” tôn nhi chừng chặc bà ta luôn yêu thương này. Lại nghĩ tới Chân Bảo Lộ một bộ dáng đồ phụ, nếu là có Chu Phình Đình thân thiếp thất mỗi ngày lúc ăn lúc hiện ở trước mặt nàng, xem tính tình nàng như thế, sao có thể chịu được?

Động tình trong màn trường đã hơi dần dần dừng lại, chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập.

Chân Bảo Lộ mềm yếu vô lực nằm ở trong lòng Tiết Nhượng. Có lẽ là vì lần đầu hân quá mức thô bạo đã thương nàng, lúc này hân khó được ôn nhu cẩn thận, không có gì ngoài vừa mới bắt đầu khó chịu, lại cũng làm nàng nếm đến mùi vị trong đó. Chỉ là hiện nay Chân Bảo Lộ nửa điểm khí lực cũng không có, tùy ý hân sờ tới sờ lui, hôn tới hôn lui, tư thế kia, như là tiểu hài tử được món đồ chơi nhớ thương lâu ngày, chơi thế nào cũng sẽ không ngán.

Tiết Nhượng nhìn hai bên vòng eo nàng máu ứ đọng, lúc trước còn chưa tiêu, lúc này lại thêm mới, không khỏi tự trách lại trêu ghẹo: “Da nàng sao lại non mềm đến vậy? Ta hôm nay còn không dám dùng sức nắm.”

Còn nói sao.

Chân Bảo Lộ mặc dù thẹn thùng, lại cũng không nhịn được nheo hân một cái: “Ta lại không giống người, da dày thịt béo.” Nàng duỗi tay nheo nheo cánh tay hân, thật giống như tảng đá, cứng rắn. Nàng thật tức giận, há mồm cắn một cái, nhưng cũng là không động được hân.

“Đừng cắn, coi chừng làm răng bị thương.”

Tiết Nhượng ôm lấy nàng, nhìn dấu răng trên cánh tay mình, hai hàng thật chính tề, phá lệ đẹp mắt.

Hân bung lấy đầu, đưa mặt mình tới, nói: “Thịt trên mặt ta dễ cắn hơn.”

Chân Bảo Lộ mới không trúng kế của hân: “Nghĩ hay lắm.” Thấy hân còn muốn hồ nháo, lần này dù thế nào cũng không để hân thực hiện được, vội nói, “Chúng ta phải đứng lên. Hơn nửa ngày, còn ra thể thống gì.”

Tiết Nhượng bắt đầu đi, dứt khoát ôm nàng đi phòng tắm rửa một phen, chỉ là nam nhân vừa khai mận, khó tránh khỏi thực tùy biết vị, nơi nào không chế được nổi, toàn thân có khí lực dùng không hết, nhìn thể tứ bộ đáng “Nước nóng tron rửa nồn nà”, không thiếu được lại tới một hồi uyên ương nghịch nước, nhất thời phòng tắm tràn đầy tiếng nước chảy păng păng, hồi lâu mới yên tĩnh.

Chân Bảo Lộ đỏ khuôn mặt lên, hai cổ run run, đứng đều có chút không vững, thấy Tiết Nhượng còn muốn lại dán lên, liền xua đuổi hân đi thư phòng làm chính sự.

Người đi, Chân Bảo Lộ cuối cùng là thoải mái chút ít.

Chỉ là nhìn qua gương mặt kiều mỹ vô song trong kính, giữa lông mày tràn đầy kiều hoa nhận mưa móc.

Nàng nhìn nóng mặt, có chút ít thẹn thùng, lại có chút ít vui vẻ - - nguyên lai đây chính là mùi vị vui vẻ tân hôn.

Nàng cười cười, nhìn Hương Hàn vào, cũng có chút thẹn thùng. Chỉ sợ hôm nay chuyện nàng cùng Tiết Nhượng hồ nháo, toàn bộ Tứ Hòa Cư đều biết rõ. Chân Bảo Lộ không có lên tiếng, cổ làm ra vẻ lạnh nhạt cảm lấy lực răng ngà, chải mái tóc vừa mới được Tiết Nhượng hầu hạ lau khô đầu tóc.

Hương Hàn cũng là vui vẻ nhìn tiểu phu thê hai người ân ái, hiểu được chủ tử nhà nàng da mặt mỏng, nơi nào sẽ để chuyện này, chỉ nói: “Vừa mới nô tỳ đi sau lưng Tân ma ma, đến một nơi. Phu nhân không biết, Tân ma ma đi xem ai?”

Nàng đối sự tình An Quốc công phủ cũng chưa quen thuộc, nơi nào sẽ biết rõ Tân ma ma đi gặp ai, lập tức liền lắc đầu, nói: “Người nói đi.”

Hương Hàn bấm báo rõ ràng: “Nô tỳ nhìn thấy, Tân ma ma cầm lấy điểm tâm phòng bếp nhỏ chúng ta làm dư thừa, đi chỗ Lan Di Nương Ý Lan cư.”

“Lan Di Nương?”

Chân Bảo Lộ nhú mày tinh tế nhớ.

Nàng ngược lại nghe nói qua, An Quốc công giữ mình trong sạch, bên cạnh căn bản không có thiếp thất, Lan Di Nương này, là thiếp thất duy nhất bên cạnh An Quốc công. Điểm trọng yếu nhất, Lan Di Nương này vốn là nha hoàn bên cạnh Lục thị mẫu thân Tiết Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 98

Chân Bảo Lộ thật lòng kính Tân ma ma, chỉ là loại chuyện như vậy mặc dù là chuyện nhỏ, lại không thể mở một con mắt nhắm một con mắt. Nàng bảo Hương Hàn đi gọi Tân ma ma, hỏi một chút chuyện này.

Tân ma ma không ngờ chuyện như vậy sẽ bị Chân Bảo Lộ bắt gặp, hoảng sợ quỳ xuống, nói: “Thiếu phu nhân, là lão nô nhìn thấy những điểm tâm kia

còn dư, thời tiết nóng, nếu là không ăn nhất định hư, mới động lệch tâm tư, vụng trộm lấy đi. Lão nô cam nguyện chịu Thiếu phu nhân trách phạt.”

Chân Bảo Lộ mới vừa vào cửa, dù cho muốn lập quy củ với người dưới, cũng không cần cầm Tân ma ma khai đao. Tân ma ma chiếu cố Tiết Nhượng từ nhỏ, không có công lao cũng có khổ lao. Nàng gấp rút đi qua đỡ Tân ma ma đỡ, nói: “Ta chỉ là hỏi một chút mà thôi, Tân ma ma không cần căng thẳng. Những điểm tâm kia thật lãng phí, chỉ là chuyện như vậy tóm lại nên nói một tiếng với ta.”

Tân ma ma nói: “Lão nô sai.”

Chân Bảo Lộ chủ yếu cũng không phải là truy cứu chuyện này, nhìn Tân ma ma sợ đến như vậy, trong lòng nàng cũng không chịu nổi. Nàng thật đáng sợ như vậy sao? Chân Bảo Lộ nhìn về mặt Tân ma ma, mỉm cười nói: “Tân ma ma với Lan Di Nương ngược lại thật gần.”

“Lan Di Nương năm đó cùng lão nô từ Lục gia lại đây, những năm này thể cốt nàng không tốt, dưới gối lại không có con cái, lão nô có rảnh liền sẽ đi qua nhìn nàng một chút. Mấy ngày nay Lan Di Nương bệnh nghiêm trọng, lão nô biết Lan Di Nương thích ăn nhất đồ ngọt, hôm nay nhìn thấy những điểm tâm kia còn dư lại, liền muốn đưa đi cho nàng.”

Chân Bảo Lộ nghe nói qua, Lan Di Nương này lúc trước từng sinh một khuê nữ, chỉ là khuê nữ kia ít phúc, chỉ mới hai ba tuổi liền chết yểu.

Chân Bảo Lộ nói: “Nếu đã bị bệnh, vì sao không thỉnh đại phu?” Lan Di Nương này mặc dù nói không có con nối dòng, đến cùng cũng là thiếp thất An Quốc công, không có đạo lý ngã bệnh ngay cả mời đại phu cũng không được.

Tân ma ma gặp Thiếu phu nhân này cũng không có ý trách tội, hơn nữa đầy lòng thiện lương, mới nói ra chi tiết: “Quốc công phu nhân nói, lại hoãn mấy ngày.”

Vương thị này thật đúng là bất nạt thiện sợ ác!

Chân Bảo Lộ nguyên nghĩ bất quá không thích bà ta mà thôi, mới không mấy ngày, liền cảm thấy Vương thị này thật sự là đáng giận. Chân Bảo Lộ suy nghĩ, Lan Di Nương này đã là nha hoàn bên người Lục mẫu. Người của Lục mẫu còn ở An Quốc công phủ, hiện thời cũng chỉ còn dư lại Tân ma ma cùng Lan Di Nương, nghĩ đến Vương thị này là nửa điểm đều không tha cho.

Chân Bảo Lộ cũng là không có việc gì để làm, lập tức liền đứng lên nói: “Ta đi qua nhìn một chút đi. Nay ngã bệnh không thỉnh đại phu, làm sao khỏe lại được.”

Tân ma ma vốn là vì bệnh tình của Lan Di Nương mà sốt ruột, lúc này gặp Chân Bảo Lộ nguyện ý giúp, nhưng là không thể tốt hơn. Vội dẫn Chân Bảo Lộ đi Ý Lan cư.

Chân Bảo Lộ theo Tân ma ma đi qua.

So với Minh Hoa Cư Vương thị trụ, Ý Lan cư của Lan Di Nương này thật sự là hẻo lánh, ở vào góc tây bắc An Quốc công phủ, trước mặt là một mảnh thùy trúc, bên cạnh rừng trúc có cái hồ sen trong suốt. Hiện thời đang giữa hè, trong hồ sen hoa sen cạnh tranh đua nhau nở, phấn trắng nõn nà, hoa sen điệp điệp, xanh biếc như ngọc, gió nhẹ lướt qua, bên cạnh ao sóng lăn lăn, chớp mũi liền có thể ngửi được mùi thơm ngát của lá trúc cùng hương thơm hoa sen.

Không thể không nói, Ý Lan cư này quá mức hẻo lánh. Dù là giữa hè, vừa qua đi liền là một loại cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chân Bảo Lộ theo Tân ma ma đi vào, Hương Hàn, Hương Đào đi theo phía sau, còn không có vào nhà, liền nghe đến bên trong trận trện ho khan, mơ hồ còn có giọng thiếu niên trầm thấp.

Chân Bảo Lộ nghi ngờ.

Tân ma ma lại giải thích, mỉm cười nhìn về phía Chân Bảo Lộ nói: “Là Ngũ công tử.”

Ngũ công tử? Ở trong ấn tượng Chân Bảo Lộ, nàng căn bản chưa thấy qua vị Ngũ công tử này.

Quả nhiên, lúc Chân Bảo Lộ đi vào, liền nhìn thấy bên giường, ngồi một thiếu niên mặc trường bào màu xanh đã cũ. Lúc này coi như là ngồi, cũng có thể nhìn ra hấn có chút ít gầy, bụng chèn trà hai tay trắng nõn thon dài, ngược lại có được vô cùng tốt xem.

Mà nữ nhân dựa ở trên giường thân sắc có vẻ bệnh gầy trơ cả xương, đại khái chính là Lan Di Nương. Mặc dù giờ phút này Lan Di Nương bộ dáng ốm yếu, nhưng Chân Bảo Lộ nhìn, cảm thấy vị Lan Di Nương này dung mạo bình bình, ngũ quan không có gì đặc biệt.

Tân ma ma nói: “Lan Di Nương, vị này là Thiếu phu nhân.”

Nàng dẫn Chân Bảo Lộ tới bên giường Lan Di Nương.

Bên giường nữ tử khuôn mặt non nớt, lại dung mạo xuất chúng, như hoa như ngọc, liền là tiên nữ trên trời cũng không gì hơn cái này. Lan Di Nương cũng nghe nói đại công tử thành thân, lập tức biết vị này là Thiếu phu nhân nào, liền chuẩn bị đứng lên hành lễ.

Bên cạnh thiếu niên áo bào xanh gấp rút đỡ nàng: “Di nương.”

Chân Bảo Lộ cũng nói: “Lan Di Nương không cần đa lễ, cứ nằm đi.”

Nàng lại xem thiếu niên bên cạnh Lan Di Nương, thấy sắc mặt hần nhàn nhạt, khuôn mặt cũng có chút gầy gò, chỉ là hần phá lệ trắng nõn, mặt mày trong sáng, bộ dáng phi thường giống Tiết Nhượng. Chỉ là hần gầy chút ít, hiện nay mím môi, một bộ an lặng yên tĩnh. Hần đỡ Lan Di Nương lại ngay ngắn, này mới đứng dậy hướng tới nàng hành lễ, “Đại tẩu.”

Thiếu niên cao ngang ngực nàng, thậm chí còn thấp hơn nàng chút ít.

Chân Bảo Lộ gật gật đầu, thấy hần đối Lan Di Nương phi thường thân cận, nếu là nàng không biết rõ, còn thực cho rằng hai người bọn họ là mẹ con.

Lan Di Nương xác thực bệnh hết sức nghiêm trọng, Chân Bảo Lộ không phải là thích lo chuyện bao đồng, hôm nay đi qua, kỳ thật cũng là hiếu kỳ nàng chuyện bà bà Lục thị đã qua đời. Tân ma ma cùng Lan Di Nương lúc trước cùng hầu hạ Lục thị, cho nên nàng muốn giữ lại các nàng ấy. Nàng mệnh Hương Hân đi thỉnh đại phu, lại để cho Hương Đào lấy ra những điểm tâm cho Lan Di Nương, lúc ra cửa, nhìn Tân ma ma nói: “Sau này Lan Di Nương muốn ăn cái gì, liền bảo nữ đầu bếp Tứ Hòa Cư làm, không cần lại lén lút lút lút.”

Tân ma ma nghe cũng là xấu hổ.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới vị Ngũ công tử kia, liền hỏi: “Ngũ công tử thường xuyên đến xem Lan Di Nương sao?”

Tân ma ma gật đầu nói phải. Nói đến Ngũ công tử, cũng là một bộ hết sức đau lòng.

Nguyên lai mẹ đẻ Ngũ công tử này vốn là nha hoàn hầu hạ ở thư phòng An Quốc công, có một lần An Quốc công uống say rượu, mới có Ngũ công tử. Chỉ là nha hoàn kia cũng là ít phúc, sinh hạ Ngũ công tử sau liền đi. An tính tình Vương thị, tự nhiên không thể nào đối tốt một nhi tử thứ xuất, mà lúc ấy thân thể Lan Di Nương còn khỏe mạnh, thường xuyên chiếu cố vị Ngũ công tử này. Lại nói Ngũ công tử này mặc dù tuổi còn bé, cũng không thích nói chuyện, tại An Quốc công phủ căn bản không có cảm giác tồn tại, nhưng đối với Lan Di Nương lại là vô cùng có hiếu tâm.

Chân Bảo Lộ cũng không có hỏi nhiều, chỉ nghe sau lưng truyền đến giọng thiếu niên thanh nhuận, nàng nghe tiếng quay đầu, xem hần một bộ chán nản, Chân Bảo Lộ cảm thấy, gã sai vặt Tề Quốc Công Phủ ăn mặc còn tốt hơn hần.

Chỉ là thiếu niên sống lưng thẳng tắp, có một cổ cảm giác kiêu căng quái gở.

Có lẽ là bởi vì hần có chút ít tương tự Tiết Nhượng, Chân Bảo Lộ thấy hần cũng có vài phần thân thiết, thấy hần một đôi con ngươi đen nhánh nhìn nàng mà phía sau lạnh nhạt, cũng không xem mặt nàng, rũ xuống con mắt chấp tay nói: “Đa tạ đại tẩu.”

Chân Bảo Lộ nói: “Đều là người một nhà, Ngũ đệ không cần khách khí như vậy.”

Tuy nói vị Ngũ công tử này là thiếu niên mười một mười hai tuổi, nhưng Chân Bảo Lộ cũng không nên tiếp xúc nhiều với hần, liền trở về Tứ Hòa Cư.

Sau khi trở về, Chân Bảo Lộ thấy Tiết Nhượng cũng không ở thư phòng, mà là đã trở về. Nàng đang muốn nói với hần chuyện vừa rồi, lại thấy hần mặt mày lạnh nhạt, cầm lấy một thiệp cưới thiệp vàng, đưa cho nàng.

Chân Bảo Lộ cong cong môi, cười dịu dàng nói: “Nhà ai cưới tức phụ?”

Nàng từ trong tay Tiết Nhượng tiếp nhận thiệp cưới, mở ra nhìn, nhìn tên trên mặt, vẻ mặt khựng lại.

Là thiệp cưới của Từ Thừa Lăng cùng Thẩm Trầm Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chương 99

Lúc trước nàng tồn oán khí, chờ xem Thẩm Trầm Ngư gã đến Trường Ninh Hầu phủ chịu đựng nợ nàng bắt bẻ. Mà hiện thời, lúc nàng nhận được thiệp cưới này thời điểm, cảm giác lại là - - thật đáng tiếc vị Từ biểu ca này.

Ở trong trí nhớ của nàng, đời trước Từ Thừa Lăng là bị bức bắt đắc dĩ, giữa nương hần cùng nàng hần lựa chọn người trước. Nhưng đời này, Thẩm Trầm Ngư lại là Từ Thừa Lăng chủ động cầu hôn. Không chỉ như thế, còn có Tuyên Hoà để hạ chi tứ hôn. Như vậy, đời này hai người xem như vĩnh viễn trôi ở cùng một chỗ.

Chân Bảo Lộ có chút ít thốn thức. Có lẽ là vì đã gả cho Tiết Nhượng, ngày trôi qua quá trôi chảy, nàng cũng hy vọng Từ Thừa Lăng có thể sống thật tốt.

Chân Bảo Lộ lẩm bẩm nói: “Ngược lại là chuyện vui...” Nghe Tiết Nhượng không có động tĩnh, Chân Bảo Lộ mới ngược mắt nhìn hần.

Nam nhân lông mi lạnh nhạt, con mắt đen như mực, không có ứng năng, tâm tình phẳng phất có chút không vui.

Khóe miệng Chân Bảo Lộ nhếch lên, tự nhiên hiểu được trong lòng hắn đang suy nghĩ gì. Cũng thiệt là, nếu nói đời trước cũng nhận thức nàng thì thôi, nhưng đời này nàng cùng Từ Thừa Lăng thanh bạch không có nửa điểm quan hệ, so đo như vậy, lòng dạ cũng quá hẹp hòi.

Nói thật, Chân Bảo Lộ cảm thấy còn có chút không thoải mái, tổng cảm thấy Tiết Nhượng không tin nàng. Nếu là thường ngày, nàng tất nhiên là lười phải giải thích, nhưng Tiết Nhượng không phải người ngoài, hắn là phu quân của nàng, hai người bọn họ thành thân mới không có mấy ngày, không nên có hiềm khích gì.

Chân Bảo Lộ gác thiệp cưới trong tay qua một bên, lẩm bẩm nói: “Ta vừa mới theo Tân ma ma đi chỗ Lan Di Nương, Lan Di Nương bệnh thật nghiêm trọng, bên cạnh lại không có người chiếu cố, lúc ta đi qua, đúng lúc gặp Ngũ đệ cũng ở nơi đó.”

Tiết Nhượng nói: “Chỗ kia yên lặng, trong ngày thường người ít đi thì tốt hơn.”

Chân Bảo Lộ thấy hắn khắp nơi nhớ tới mình, cảm thấy ngọt ngào: “Uh, ta biết rồi.” Vừa nói vừa nhìn về phía Tiết Nhượng, quan sát ngũ quan hắn, tiếp tục nói, “Bất quá An Quốc công phủ này lúc trước ta cũng đến mấy lần, lại chưa từng gặp qua vị Ngũ công tử này... Ta coi hắn lớn lên còn thật giống người.”

Tiết Nhượng gật đầu nói: “Ngũ đệ liên tục ở trong viện, không thường đi đi lại lại ở trước mặt tổ mẫu, người tự nhiên chưa thấy qua.”

Chân Bảo Lộ nhún mày, nói: “Nhưng ta coi, Ngũ đệ cũng đã mười một mười hai tuổi, chẳng lẽ đều không đi học viện học bài sao?” Ở Đại Chu, ngay cả cô nương đại gia đình đều phải nỗ lực đọc sách biết chữ, huống chi là nam tử?

Tiết Nhượng cũng không có hứng thú gì, chỉ là nàng hỏi, hắn đáp: “Mẫu thân từng thỉnh tiên sinh cho hắn. Chỉ là có một đoạn thời gian, tiên sinh kia phẳng phất là ngã bệnh, ở nhà đường bệnh không có lại đây dạy Ngũ đệ học bài.”

Tiếp xúc cùng Vương thị này vài lần, Chân Bảo Lộ coi như là có chút ít hiểu tính tình bà ta, nhìn ra một chút những điểm lúc trước nàng nhìn không thấy tới. Nàng nghĩ đến Ngũ công tử, đáng thương kia lại xem Tiết Nhượng trước mặt, liền nghĩ, mới trước đây Tiết Nhượng đại khái cũng chịu không ít ủy khuất.

Chân Bảo Lộ thả xuống mi mắt, nhất thời thật đau lòng. Nàng nắm tay Tiết Nhượng tiến phòng ngủ, để hắn ngồi xuống, bản thân chạy tới đứng trước tủ son son điều diện mạ vàng hoa cỏ, lấy ra đồ đã chuẩn bị tốt.

Nàng ôm ở trong tay, gò má có nóng lên một chút, sau mới xoay người, xem hắn, đi đi qua chỗ hắn.

“Cầm lấy.”

Nàng duỗi tay, nhét vào trong tay Tiết Nhượng một đôi giày gấm.

Tiết Nhượng cúi đầu kinh ngạc nhìn đôi giày, rồi sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, khó có thể tin nhìn qua thê tử trước mặt: “Cho ta?”

Nhìn hắn ngây ngốc như vậy, Chân Bảo Lộ vừa bực mình vừa buồn cười, nói lẩm bẩm: “Cho mình, không cần thận làm lớn.”

Tiết Nhượng nghe nàng tức giận, mặt mày nhuộm sắc vui mừng, đi tới gần hôn một cái ở trên mặt nàng, vui vẻ nói: “Tiểu Lộ...” Hắn không có nghĩ tới, có một ngày, hắn có thể mang giày nàng tự mình làm. Nhất thời Tiết Nhượng nâng đôi giày này, cơ hồ đều không bỏ được buông lỏng ra.

Dù bực tức hơn nữa, xem Tiết Nhượng như thế, lúc này trên mặt Chân Bảo Lộ cũng chỉ còn lại nụ cười. Nàng nhắc nhở: “Ngốc, ôm làm cái gì? Còn không mau thử xem.”

Bị nàng nhắc nhở như vậy, Tiết Nhượng mới phản ứng lại, gật đầu như trống bỏi, mới cúi người xuống cởi ra giày trên chân, thay cái mới.

Chân Bảo Lộ xem hắn xỏ vào giày tự mình làm, trong lòng có loại cảm giác thật kỳ diệu, vội hỏi: “Người đứng lên đi vài bước.”

Tiết Nhượng nghe nàng nói, liền đi đi.

Chân Bảo Lộ mở to hai mắt hỏi hắn: “Thích hợp không?”

Tiết Nhượng cong môi gật đầu, con mắt sáng long lanh, nói: “Hết sức vừa.”

Thật sao? Chân Bảo Lộ còn thực không có tự tin lắm, nhưng lúc này thấy Tiết Nhượng mang đôi giày này bước chân nhẹ nhàng, liền cũng cảm thấy xác thực thích hợp. Giày này là sau khi hai người đính hôn, nàng mới bắt đầu chuẩn bị, dù sao cũng là muốn thành thân, nàng liền muốn chuẩn bị một cái lễ ra mắt.

Tiết Nhượng mang đôi giày mới, giương cánh tay ôm thê tử trước mặt vào trong ngực, hôn đỉnh đầu nàng chủ động nhận sai: “Là ta quá keo kiệt.”

Nàng đã gả cho hắn, hắn còn so đo Từ Thừa Lăng kia làm cái gì? Tiết Nhượng cảm giác mình xác thực quá mức cẩn thận, còn không độ lượng bằng nàng.

Giọng nam nhân trầm thấp thuần hậu, Chân Bảo Lộ chậm rãi duỗi tay ôm lấy eo hắn, nói: “Huynh biết mình hẹp hòi thì tốt. Từ biểu ca cũng đã sắp thành thân, hai ta cũng đã là vợ chồng, huynh cả ngày nếu là còn muốn để ý những chuyện vụn vặt kia, lần tới đừng hòng nghĩ đến có giày mới mang.” Nàng thật khí, tầng tầng ngắt hẳn một phen, hung hiểm nói, “Nghe không!”

Hắn liên tục nói: “Được.” Lại cúi đầu tựa trán nàng, nhẹ nhàng cọ vài cái.

Được giày mới mang, tâm tình Tiết Nhượng phá lệ tốt. Bởi vì buổi chiều đã làm ấm ỉ qua hai lần, buổi tối Tiết Nhượng tự nhiên không dám lại được voi đòi tiên, chỉ lẳng lẳng ôm nàng. Chỉ là nuyễn ngọc ôn hương trong tay, Tiết Nhượng nơi nào cầm giữ được, nhìn trong chốc lát liền nhìn không được, lập tức trở mình, nhẹ nhàng vui vẻ dầm dĩa làm một hồi.

Chân Bảo Lộ lại là toàn thân không còn sức lực, hai mắt mê ly nhìn qua người gần trong gang tấc, hỏi: “Đại biểu ca, huynh muốn hài tử không?”

Tiết Nhượng gạt mình, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng, hôn một cái. Hắn còn chưa có đi ra, giọng có chút khàn, nói: “Người còn nhỏ, chúng ta không vội.”

Chân Bảo Lộ cong môi, cảm thấy bản thân quả thật không có nhìn lầm Tiết Nhượng - - hắn thủy chung đặt nàng ở vị trí đầu tiên. Nàng ôm lấy lưng hắn, dán sát mặt lên, cảm thụ được lồng ngực hắn kịch liệt đập phồng, lẩm bẩm nói: “Người là trưởng tử, nên sớm có đứa bé mới đúng.” Đại khái là thay đổi lớn nhất sau khi gả cho người, mọi việc cũng nhìn không được suy nghĩ cho hẳn.

Tiết Nhượng đưa tay nâng mặt nàng, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Lộ, ta không vội. Người tuổi còn nhỏ, chờ qua một hai năm, lại muốn hài tử cũng an toàn hơn.”

Mặt mày Chân Bảo Lộ cong cong, vội vàng dùng lực kẹp hắn lại, nói: “Được.” Như vậy, nàng cũng không có gánh nặng.

Ngày kế Tiết Nghi Phương đến tìm Chân Bảo Lộ, kéo tay nàng khăn trương hề hề nói: “Nghe nói hôm qua nương ta tìm người?”

Chân Bảo Lộ xem Tiết Nghi Phương trở thành thân tỷ muội, nhưng nay đã thành thân, nàng là thê tử Tiết Nhượng, mà Vương thị là mẫu thân thân sinh của Tiết Nghi Phương, có một số việc nàng không tốt nói cùng nàng ấy, đỡ phải làm cho nàng ấy kẹt ở giữa tình thế khó xử. Chân Bảo Lộ không nói nhiều, chỉ nói: “Từ xưa mẹ chồng nàng dâu luôn có mâu thuẫn, bất quá đều là một chút chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi mà thôi, người không cần quá lo lắng.”

Tiết Nghi Phương lại là hiểu rõ vô cùng tính tình nương nàng, chau mày lại nói: “Kỳ thật ta cũng biết rõ, nương ta không thích đại ca, thậm chí khó xử đại ca, ta cũng là không thích bà ấy lắm vậy, nhưng nàng cuối cùng là mẫu thân của ta. Trước mắt người là đại tẩu ta, nương ta nếu là thật sự làm chuyện gì quá phận, người cũng không cần nề mặt ta nhẫn nhịn.”

Có đôi khi Chân Bảo Lộ sẽ nghĩ, tính tình Vương thị như vậy, sao sinh ra khuê nữ Tiết Nghi Phương thông tuệ có hiểu biết như vậy? Chân Bảo Lộ biết nàng ấy là hảo ý, gật đầu nói: “Àn. Ta biết rõ.”

Tiết Nghi Phương mới phóng tâm, lại thấy khuôn mặt Chân Bảo Lộ đỏ thắm, liền đi tới như tên trộm nói: “Đại ca ta hẳn đối người được không?”

Nói đến Tiết Nhượng, gò má Chân Bảo Lộ liền như bị phồng. Người kia đem nàng phụng trong lòng bàn tay. Nàng gật gật đầu, có một số việc, Tiết Nghi Phương cô nương chưa lấy chồng đương nhiên là không biết, chỉ nói cho qua chuyện: “Chờ người thành thân cùng Mục thể tử thì biết.”

Hôn sự Tiết Nghi Phương đã định ra rồi. Nàng học bài ở nữ học, gia thế tốt, danh tiếng tốt, người cầu hôn tự nhiên cũng nhiều. Mà trước đó vài ngày, Mục Vương phủ cũng tới cầu hôn. Mục Vương là thân đệ đệ cùng mẹ với đương kim Tuyên Hoà đế, trước ở thái ấp Kỳ châu, cuối năm ngoái mới được Tuyên Hoà đế triệu trở về. Lần này cầu hôn là cho thê tử Mục Vương phủ Tiêu Lễ. Nghe nói vị Mục thể tử này văn võ song toàn, năm nay chỉ mới mười chín, là quân tử dung mạo đẹp để khiêm tốn nhún nhường.

Vương thị cũng phi thường hài lòng cửa hôn sự này.

Đời trước Chân Bảo Lộ từng xa xa nhìn thấy qua vị Mục thể tử này, thật là người tác phong nhanh nhẹn, cũng biết Tiết Nghi Phương gả đi rồi, Mục thể tử kia đối nàng vô cùng tốt.

Tiết Nghi Phương lại là có chút ít không tình nguyện, thầm nói: “Ta lại không thấy qua hắn...” Nàng phi thường hâm mộ Chân Bảo Lộ, cảm thấy như Chân Bảo Lộ gả cho biểu ca hiểu tận gốc rễ, thật sự là không thể tốt hơn, mà nương nàng định cho nàng vị Mục thể tử kia, nàng lại là một mặt đều chưa từng gặp qua, đều không hiểu được người kia chung đụng thế nào.

Chân Bảo Lộ cười cười, cảm thấy Tiết Nghi Phương xinh đẹp đáng yêu, nếu nàng là nam tử, cũng không bỏ được nàng ấy chịu nửa điểm ủy khuất.

Mà một ngày kia, Chân Bảo Lộ nghe nói thân thể Lan Di Nương khá hơn nhiều, liền cũng nhín thì giờ qua đi xem một hồi. Thấy khuôn mặt nàng mặc dù còn tái nhợt suy nhược, lại rõ ràng khá hơn nhiều so với hôm trước. Chân Bảo Lộ cùng Lan Di Nương nói chuyện một lát, liền đứng dậy chuẩn bị đi trở về, đột nhiên cảm giác một trận chóng mặt, sứt sao nhần mi.

Hương Hàn thấy thế, vội lấy Chân Bảo Lộ, lo lắng hỏi: “Phu nhân?”

Chân Bảo Lộ khẽ cười cười, nói: “Có lẽ là trời nóng nực, có chút ít bị cảm nắng.”

Bất quá tiếp xúc ngắn ngủi, Lan Di Nương liền biết vị Thiếu phu nhân này là người tốt thiện lương rộng lượng. Lập tức nói: “Thiếu phu nhân nhanh đi về nghỉ ngơi đi.”

Lúc này, một nha hoàn mặc vài bồi màu xanh nhạt hơi cũ đi tới, hành lễ với Chân Bảo Lộ nói: “Thiếu phu nhân, nhìn sắc mặt người không được tốt, nếu không tới sương hoa đài cách vách nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi viện ngài gọi gã sai vặt nâng nhuyễn kiệu lại đây.”

Nghe giọng, Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn một cái.

Tiểu nha hoàn nói chuyện, đúng là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Lan Di Nương, tên là Bích Thảo . Tuy nói Chân Bảo Lộ quan tâm Lan Di Nương, nhưng đến cùng còn là tồn ý đề phòng người khác , tổng cảm thấy nha hoàn này nhiệt tình có chỗ không đúng, nhất thời cũng không có đáp ứng, nhìn Hương Hàn nói: “Đỡ ta trở về đi.”

Bích Thảo đứng ở tại chỗ, giặt mình, liền không nói không rằng .

Lúc Chân Bảo Lộ ra ngoài, Ngũ công tử Tiết Khiêm ngày ngày tới thăm Lan di nương cũng vừa lại đây, nhìn vẻ mặt Chân Bảo Lộ tái nhợt, gương mặt tuấn tú ngây thơ thoáng nghĩ ngợi, đi vào nhìn thấy Lan Di Nương, cũng không có hỏi chuyện này.

Lan Di Nương lại là chủ động nói : “ Thiếu phu nhân này phảng phất là bị cảm nắng , nhìn sắc mặt có chút ít không được tốt.”

Tiết Khiêm nhàn nhạt ừ một tiếng, lại cũng không để tâm.

Lan Di Nương nhìn qua thiếu niên trước mặt, lại là có chút ít đau lòng, nói: “Thiếu phu nhân tốt bụng vậy, nàng thật nguyện ý giúp ta, nếu là ta thỉnh cầu nàng giúp người, chắc hẳn nàng cũng..”

“Di nương.”

Tiết Khiêm rất nhanh liền cắt đứt lời Lan Di Nương nói, khuôn mặt gầy gò mặt lạnh nhạt, nói, “Đại tẩu nguyện ý giúp ngài, là xuất phát từ thiện tâm, nếu chúng ta được voi đòi tiên, kia liền quá phận . Nàng mới vừa vào cửa, làm việc có thật nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm, giúp ngài thỉnh đại phu, đã là đắc tội mẫu thân, chúng ta không thể ích kỷ.”

Đây cũng là tính tình Ngũ công tử Tiết Khiêm thứ xuất An Quốc công phủ, thiếu niên trầm mặc ít nói, bên ngoài nhìn đạm mạc, trong xương kiêu ngạo, cho tới bây giờ không chịu cầu người.

Lan Di Nương nói: “Người nói đúng.” Chỉ là, xem đứa nhỏ này, đã mười hai , ngay cả thư viện đều không có đi qua, nếu lại trì hoãn, sau này sao có cơ hội xoay người.

Tiết Khiêm ngồi nói chuyện với Lan Di Nương thêm một lát, liền chuẩn bị đi thư lâu.

Trước mặt Ý Lan cư bích trì lân cận lá sen điệp điệp, Tiết Khiêm mặc một thân áo choàng đã có chút phai màu nhưng gọn gàng sạch sẽ đứng ở nơi đó, nhìn sương hoa đài cách đó không xa, thấy bóng dáng hồng phấn mảnh mai đi vào.

Tiết Khiêm nhíu mày, ngược lại nhận ra vị cô nương này đúng là biểu tỷ hán Chu Phinh Đình.

Chỉ là hán xưa nay không xen vào việc của người khác, xoay người rời đi.

Hôm nay Tĩnh Vương có chuyện quan trọng thương lượng cùng Tiết Nhượng, Tiết Nhượng liền ra cửa một chuyến, đợi lúc trở lại, thấy thê tử không ở trong phòng, hỏi nha hoàn, mới biết nàng đi Lan Di Nương Ý Lan cư.

Tiết Nhượng nhớ tới thê tử, xiêm y cũng không đổi, liền chuyển bước đi Ý Lan cư.

Đến Ý Lan cư, Tiết Nhượng đứng ở ao hoa sen bên cạnh, không có đi vào, chỉ thấy nha hoàn mặc một thân vài bồi hơi cũ đi ra hành lễ, nói: “Đại công tử tới tìm Thiếu phu nhân đi? Vừa mới này Thiếu phu nhân có chút ít choáng váng đầu, đã đi sương hoa đài cách vách nghỉ ngơi.”

Tiết Nhượng nghe vậy, mặt không chút thay đổi, chỉ là xoay người đi bên sương hoa đài.

Lại nói sương hoa đài này, xây ở trong rừng trúc, bốn phía thúy trúc vờn quanh, thật là lịch sự tao nhã.

Hắn giẫm đạp đường đá bước nhanh đi vào, đưa tay, đẩy cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 100

Chân Bảo Lộ trở về Tứ Hòa Cư, được Hương Hàn cẩn thận đỡ vào nhà nghỉ ngơi, mà Hương Đào lại là vội vàng vàng ra ngoài tìm đại phu. Chân

Bảo Lộ là nữ chủ nhân Tứ Hòa Cư, mấy ngày nay Tiết Nhượng đối người vợ này có thể nói là như châu như bảo, lúc này đột nhiên thân thể khó chịu, nhưng là khiến hạ nhân Tứ Hòa Cư bị dọa hổng .

Chúc ma ma xem Chân Bảo Lộ trên giường sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, nào có hoạt bát sáng rỡ ngày thường. Nàng lấy khăn nhỏ xoa xoa mặt cho Chân Bảo Lộ.

Mà Chân Bảo Lộ chỉ cảm thấy có chút ít choáng váng đầu, trên đường từ Ý Lan cư về, đã khá hơn nhiều. Nàng giương mắt, đôi mắt thủy lượng nhìn về phía Chúc ma ma, lẩm bẩm hỏi: “Đại biểu ca còn chưa có trở về sao?” Hôm nay Tiết Nhượng có công sự đi ra ngoài, nói là đi gặp Tĩnh Vương . Chút ít chuyện của nam nhân, Chân Bảo Lộ cũng không có hỏi nhiều, dù sao trong thời gian nghỉ kết hôn Tĩnh Vương lại tìm hấn, khẳng định là có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Chúc ma ma nói: “Nghĩ đến là có chuyện tri hoãn .” Nam tử khác có lẽ sẽ ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu, nhưng Chúc ma ma đối Tiết Nhượng là một ngàn cái một vạn yên tâm, hiểu được cô gia này thành thật bốn phần, đối tiểu thư của nàng toàn tâm toàn ý.

Chân Bảo Lộ ừ một tiếng, cũng không nói cái gì. Dù sao lúc này Tiết Nhượng còn trong thời gian nghỉ kết hôn, thời gian nghỉ kết hôn này vừa qua, cũng không biết sẽ bận rộn thế nào. Lúc này đã không chịu nổi, vậy sau này nên làm cái gì bây giờ? Chân Bảo Lộ âm thầm cảm thấy phiền muộn, gả lại đây mới một hai ngày, liền mơ hồ có chút ít khuynh hướng xuân khuê oán phụ.

Lại nói lúc này có tiểu nha hoàn tiến vào, nghe Chân Bảo Lộ cùng Chúc ma ma nói chuyện, do dự, vẫn mở miệng nói: “Nô tỳ vừa mới... Vừa mới nhìn thấy đại công tử trở về .”

Nghe vậy, Chân Bảo Lộ thoáng ngẩng đầu, nhìn qua tiểu nha hoàn trước mặt khuôn mặt trắng nõn thanh tú, lần trước bốn nha hoàn kia bị đổi đi sau, lại thêm bốn người mới, nguyên một đám làm việc ôn hòa, nhu thuận nghe lời, Chân Bảo Lộ dùng hết sức thuận tay. Người nói chuyện, đúng là nhỏ tuổi nhất trong bốn người, tên là Thục Dược . Còn lại ba người, theo thứ tự là Liên Kiều, Hải Đường, Mộc Miên.

Chân Bảo Lộ nghi ngờ nói: “Người nói... Đại công tử đã về ?”

Thục Dược gật đầu, chân thành nói: “Dạ. Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, bất quá Liên Kiều tỷ tỳ không biết nói gì đó với đại công tử, đại công tử nghe xong liền đi.”

Chân Bảo Lộ mơ hồ có cái gì không đúng, liền bảo Chúc ma ma kêu Liên Kiều vào.

Liên Kiều vừa thấy Chân Bảo Lộ, liền có chút khẩn trương, siết chặt hai tay, cái trán toát ra mồ hôi, hấp môi nói: “Nô tỳ chỉ là nói với đại công tử, Thiếu phu nhân ngài đi chỗ Lan Di Nương, lúc này mặt trời lớn, nghĩ đến là đại công tử lo lắng ngài, liền đi qua tìm.”

Đây cũng là phù hợp tính tình Tiết Nhượng.

Chỉ là Chân Bảo Lộ nhìn nha hoàn Liên Kiều này, ánh mắt né tránh, rõ ràng là có chuyện gạt nàng. Nàng nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi: “Vậy người căng thẳng làm cái gì?”

Thân hình Liên Kiều run run, cắn môi dưới không nói gì.

Chân Bảo Lộ lên mặt, nhìn Chúc ma ma nói: “Nha hoàn này nhất định có cổ quái, nàng không chịu nói, Chúc ma ma người dẫn nàng ra ngoài, đánh hai mươi hèo, xem nàng nói hay không!”

Nha hoàn Liên Kiều này, thấy Thiếu phu nhân ngày thường trẻ tuổi mảnh mai nhắn tâm như thế, lập tức liền “Phù phù” quỳ xuống, liên tục cầu xin tha thứ.

Nhưng dù là như thế, cũng không có nói nửa câu.

Chân Bảo Lộ xem đầu đầu, chợt nghe bên ngoài có chút ít động tĩnh, liền mệnh Chúc ma ma đi ra xem xem.

Chúc ma ma vào, mới thấp giọng nói: “Là Ngũ công tử.”

Chân Bảo Lộ không biết vị Ngũ công tử này tại sao lại tới gặp nàng, nhưng nàng từ trong miệng Lan Di Nương cùng Tân ma ma, có chút ít hiểu biết tính tình vị Ngũ công tử này, là người bốn phần, thấy vị đại tẩu này sẽ khách khí chào hỏi, trừ như vậy, lại sẽ không nói nhiều thêm một lời. Lần này lại chủ động đến tìm nàng. Chân Bảo Lộ nghi ngờ, lúc này thân thể đã thoải mái hơn, tự nhiên cũng không có nghĩ nhiều, đứng lên, sửa sang xong xiêm y liền ra ngoài thấy hấn .

Thiếu niên cao cao gầy gầy đứng ở trong viện, cũng không vào, thân hình hấn có chút gầy yếu, sống lưng lại rất thẳng tắp .

Chân Bảo Lộ đi qua, nhìn hấn nói: “Nhưng là Lan Di Nương đã xảy ra chuyện gì?”

Gương mặt Tiết Khiêm tuấn tú lạnh nhạt, nghĩ tới cảnh tượng vừa mới chứng kiến ở sương hoa đài. Nếu là thường ngày, hấn sẽ không nhiều lời nửa chữ, trông thấy cũng làm như không nhìn thấy, nhưng lúc này... Tiết Khiêm nhìn qua vị đại tẩu trước mặt, nói: “Vừa mới ta từ trong sân Lan Di Nương đi ra, vô ý rơi đồ, lúc quay lại tìm, thấy đại ca tiến sương hoa đài.”

Chân này Chân Bảo Lộ cau lại, thầm nói: Chẳng lẽ Tiết Nhượng đi chỗ đó tìm nàng ?

Lại nghe Tiết Khiêm nói: “... Chu biểu tỷ ở bên trong từ trước.”

Tâm tư Chu Phình Đình đối Tiết Nhượng là rõ ràng rành , ngay cả Tiết Khiêm không quan tâm thể sự cũng rõ. Chân Bảo Lộ vừa nghe, nơi nào không hiểu nữa? Trong lòng không ngừng mắng Tiết Nhượng ngốc, nếu là Chu Phình Đình kia bố trí bấy rập gì, vậy hẳn không phải là... Chân Bảo Lộ càng tỉnh táo, nhủ lòng mày nhìn Tiết Khiêm nói: “Chuyện này đa tạ Ngũ đệ, chỉ là hy vọng Ngũ đệ giữ bí mật, không tiết lộ với bất luận kẻ nào.”

Tiết Khiêm khẽ gật đầu.

Chân Bảo Lộ cũng không thêm đề ý mặt trời cay độc, vội vàng vàng đi đến sương hoa đài.

Nữ nhân dễ nghĩ ngợi lung tung nhất, dọc theo con đường này, Chân Bảo Lộ suy nghĩ rất nhiều loạn thất bát tao , nếu nói là Chu Phình Đình kia dẫn dụ Tiết Nhượng, lấy tín nhiệm nàng đối Tiết Nhượng, hẳn là tuyệt đối sẽ không bị Chu Phình Đình mê hoặc , nhưng nếu nàng ta dùng biện pháp bí ối, kia... Chân Bảo Lộ cực kỳ sốt ruột khủng hoảng, có chút ít trách cứ Tiết Nhượng quá tuần tú, không lý do trêu chọc nhiều hoa đào.

Chân Bảo Lộ đi gấp, dưới chân dẫm lên một hòn đá nhỏ, mắt thăng bằng, mắt cá chân uốn một cái liền ngã trên mặt đất.

Chúc ma ma đi theo Chân Bảo Lộ, đáng tiếc nàng béo, bước chân cũng không nhẹ nhàng bằng Chân Bảo Lộ, bị bỏ xa một khoảng, mắt nhìn Chân Bảo Lộ ngã xuống, mặt mũi trắng bệch, gấp rút chạy tới đỡ nàng.

Chân Bảo Lộ cũng bất chấp đau , vội vàng đứng dậy.

Bất quá nàng còn chưa đứng lên, liền có một đôi tay rắn chắc mạnh mẽ đỡ nàng lên, tiếp theo đỉnh đầu liền truyền tới giọng nói căng thẳng: “Gấp gấp vậy làm cái gì? Có chỗ nào ngã đau ?”

Chân Bảo Lộ kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước nhìn thấy nam nhân trước mặt, mới đưa tay hung hăng đám vài quyền ở trước ngực hắn, nàng thật dồn sức đánh, tựa như phát tiết.

Nhưng dù là vậy, với Tiết Nhượng mà nói bất quá là gãi ngứa mà thôi.

Tiết Nhượng có chút ít sợ, gấp rút cầm tay nàng, hết sức quan tâm nói: “Ngã đau ?”

Thật có chút ít đau, lại không thật nghiêm trọng. Chân Bảo Lộ không tâm tư quản này, chỉ cầm lấy cánh tay hắn cứng rắn hỏi hắn: “Ngươi vừa rồi đi chỗ nào ?” Không có trực tiếp hỏi Chu Phình Đình, nàng muốn tự hắn nói.

Tiết Nhượng nói chi tiết: “Ta đi chỗ Lan Di Nương tìm ngươi, nghe nha hoàn kia nói thân thể ngươi khó chịu, nghỉ ngơi ở sương hoa đài, ta liền tiến vào.” Nói , hắn cười cười.

Còn cười!

Chân Bảo Lộ đôi mắt đỏ đỏ, ngắt hắn một cái.

Tiết Nhượng bất lấy tay nàng đặt bên môi hôn một cái, lại nói: “Xác thực nghe được một chút không nên nghe .”

Mặt Chân Bảo Lộ nhất thời sụp đổ, nghĩ tới có lẽ là Chu Phình Đình kia nói với hắn gì đó. Bất quá lúc này Tiết Nhượng ở đây , hẳn là cự tuyệt Chu Phình Đình kia. Chân Bảo Lộ tin hắn, trong lòng mặc dù dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn còn có chút rầu rĩ .

Lúc nàng đang nhủ mảy suy tư, lại cảm giác được thân thể bay lên trời.

“... Đại biểu ca!” Chân Bảo Lộ vô ý thức vòng quanh cổ hắn, ở trong phòng thân cận cũng coi như thôi, không nghĩ tới hắn ở bên ngoài cũng như thế. Gò má Chân Bảo Lộ đỏ bừng, cũng liền không thêm nghĩ chuyện Chu Phình Đình nữa, nhìn Tiết Nhượng nói, “Huynh mau thả ta xuống! Để người khác thấy được không tốt.”

Tiết Nhượng vẫn ôm nàng không buông, bàn tay nâng mũi đẹp, điều chỉnh tư thế, mới nói: “Ngươi té, ta nên chăm sóc cẩn thận. Chúng ta là phu thê, không có gì phải ngại .” Liền nghênh ngang ôm nàng đi trở về.

Nếu nói là vừa mới này còn có một chút không vui, kia giờ phút này nhìn Tiết Nhượng mạnh mẽ như vậy, khoe miệng Chân Bảo Lộ liền không nhịn được vênh lên.

Cô nương gia kỳ thật càng ưa thích nam tử có chút ít bá đạo. Thí dụ như lúc trước hắn cưỡng chế hôn nàng. Chỉ là chuyện như vậy có điều kiện tiên quyết, đó chính là nàng không ghét hắn , hơn nữa loáng thoáng đối hắn có chút hảo cảm, thậm chí tự mình đều không có phát giác được.

Từ nhỏ đến lớn, người thật lòng đối nàng không có mấy người, là loại yêu thương giống trống khua chiêng để tất cả đều biết, làm cho nàng cảm giác mình trong lòng hắn, chính là một bảo bối.

Chân Bảo Lộ bị ôm trở về Tử Hòa Cư, cũng may có lý do trật chân, cũng coi như thích đáng. Mà sau khi vào nhà, Chân Bảo Lộ liền ngồi ở trên giường, để Tiết Nhượng đặt chân nàng trên đùi của hắn, rón rén giúp nàng cởi tất , lấy cao thuốc, liền nhẹ nhàng vuốt ve lên.

Cũng may trật không nghiêm trọng lắm, chỉ hơi có chút đau.

Một chút vết thương nhỏ này, Chân Bảo Lộ đương nhiên thẹn thùng gọi đại phu, đỡ phải người khác cho rằng nàng yếu ớt.

Tiết Nhượng nâng chân ngọc tuyết trắng tron bóng, đặt trong lòng bàn tay hắn, khéo léo đẹp đẽ đáng yêu đến cực điểm, làm hắn nhìn không được muốn hôn vài ngụm.

Mà Chân Bảo Lộ cũng là nhìn thấy qua hắn như vậy, lúc ở trên giường, cứ như con sói đói, bắt được chỗ nào liền gặm chỗ đó, ngay cả chân cũng không buông tha.

Hiện nay nàng xem thấy bộ dáng hắn, cũng chứa tâm tư trên mặt, nhắc chân liền đá vào trên mặt hắn, rồi sau đó ôm bụng cười khanh khách.

Tiết Nhượng cũng là cười một tiếng, nắm chân nàng, gỡ lỏng bàn chân nàng, nhưng nàng lại là không sợ ngứa.

Nghĩ tới điều gì, Tiết Nhượng lại bỏ xuống, gỡ thịt mềm trên eo nàng, nhất thời thê tử dưới thân liền toàn thân vận vẹo, vừa khóc vừa cười nói: “Ngửa... Tiết Nhượng, huynh không được phép cù ta... Ngửa chết...”

Tiết Nhượng đưa mặt tới, nói: “Hôn ta một cái, ta liền buông tay.”

Chân Bảo Lộ chính là chịu không nổi bạo ngược, lập tức phục nhuyển, cong miệng lên liền hôn vài cái ở trên mặt hắn.

Chân Bảo Lộ cảm thấy bản thân quá không có tiền đồ, nếu là trên chiến trường, bị kẻ địch bắt đi, không cần nghiêm hình tra khảo, chỉ cần chứng kiến những hình cụ kia, sợ là bị hù dọa tất cả đều chiều. Thật sự là quá uất ức.

Vương thị đứng ở trước cửa sổ, cầm lấy cây kéo tu bỏ chấu hoa tử cát trúc quan âm, trúc quan âm xanh biếc tươi tốt, lớn lên vô cùng tốt. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn qua xa xa, xem ánh nắng chiều như gấm, chảy hồng nửa bầu trời, khẽ câu môi hỏi: “Giờ nào?”

Sau lưng phùng ma ma đi tới, nói ra: “Hồi phu nhân, sắp giờ Dậu.”

Vương thị bỏ cây kéo xuống, vượt lá cây trúc quan âm xanh nhạt, cười cười nói: “Là thời điểm đến phiên chúng ta đi thu vồng, cũng không biết con cá kia còn có tinh lực nhảy đáp hay không.”

Tâm tình Vương thị hết sức là sung sướng, nhặt quét mây ngải, cũng dấu không át được trong diễm lệ sáng rỡ trán nàng.

Nàng đang định vào nhà đổi một thân xiêm y, chợt nghe trong viện một trận ồn ào, nhất thời nhăn đầu lông mày, bước nhanh đi ra ngoài. Nàng vừa muốn khiển trách, gặp người tới là Lâm ma ma, nhất thời thay đổi mặt, lại cười nói: “Lâm ma ma sao đến đây?”

Hiện nay nhìn vị Lâm ma ma này, mặc một thân thu hương sắc hồ lô song hỷ văn, tăng thể diện mắt tam giác, trên mặt không có có vẻ mặt gì, thoáng nhìn Vương thị hành lễ, lại không có nửa điểm bộ dáng đầy tớ, nhàn nhạt nói: “Lão phu nhân có chuyện tìm phu nhân.”

Lâm ma ma nhưng là tâm phúc bên cạnh lão phu nhân, ngay cả Vương thị đều muốn cho nàng vài phân tình.

Vương thị nghe cười cười, cũng không nghĩ nhiều, nhẹ nhàng nói: “Đúng lúc, ta cũng có chuyện nghĩ đi nói cùng nương.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 101

Vương thị theo Lâm ma ma đi Như Ý Đường của lão phu nhân, đang định mang theo lão phu nhân đi sương hoa đài, xem trường tôn của nàng ta làm chuyện tốt.

Còn chưa tiến vào, liền nghe đến bên trong có tiếng khóc sụt sướt. Về mặt Vương thị liền giật mình, nghe ra đó là giọng của Chu Phình Đình, đang cảm thấy có chút kỳ quái, đi vào, liền nhìn đến một cô nương mặc váy ngắn hồng phấn quỳ trên mặt đất, quỳ bên cạnh lại là con trai trưởng nhị phòng Tiết Thành.

Vương thị cũng là người thông minh, chứng kiến cảnh tượng này, nơi nào không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ sắc mặt ngưng trọng đi vào, đi đến trước mặt lão phu nhân, quỳ củ hành lễ nói: “Nương.”

Nào biết lão phu nhân hung hăng lườm nàng một cái, run run ngón tay chỉ Vương thị nói: “Xem một chút người làm chuyện tốt!”

Vương thị hơi mỉm cười nói: “Nương nói cái gì? Nhi tức không hiểu.”

Lão phu nhân nói: “Người đừng giả ngu, người nhìn một chút Phình Đình!”

Nghe lão phu nhân nói, Vương thị quay đầu xem Chu Phình Đình quỳ trên mặt đất, thấy nàng mặc dù ăn mặc cực kỳ chặt chẽ, nhưng ánh mắt khóc đến hồng hồng, cánh môi sưng đỏ, trên cổ cũng có chút điểm dấu vết ái muội. Vương thị là người từng trải, nơi nào không hiểu được chút ít dấu vết này là làm sao có. Lại nhìn Tiết Thành cả lợ phát phờ, xiêu xiêu vẹo vẹo quỳ, trên mặt có chút ít vô tình, một bộ vất vả quá độ...

Đi vào rõ ràng là Tiết Nhượng, như thế nào lúc này biến thành Tiết Thành?

Vương thị nói: “Này... Phình Đình đến cùng là thế nào? Làm sao lại thành dạng này?”

Chu Phình Đình khóc đến sưng cả hai mắt, nếu không phải Vương thị bức bách, nàng cũng không dám làm thủ đoạn này. Bởi vì đối phương là Tiết Nhượng, nàng cũng chấp nhận, có ai nghĩ được, tiến vào thế nhưng sẽ là Tiết Thành. Kìa sương hoa đài là địa phương nào, bốn phía rừng trúc quay quanh, Ý Lan cư lại cách hồ, nàng quả nhiên là gọi trời trời không thấu, kêu đất đất không thừa. Hơn nữa trong phòng lại thêm hương liệu Vương thị đốt, hương kia có tác dụng thúc giục tình dục... Vừa nghĩ tới Tiết Thành cười trên người nàng làm loại chuyện đó, Chu Phình Đình càng phát ra thương tâm mức nở.

Chỉ là Chu Phình Đình cũng biết, nàng bị Tiết Thành chiếm thân thể, lại bị nhiều người biết rõ, nàng gả không được người khác, chỉ có thể gả cho Tiết Thành. Tiết Thành này mặc dù tính tình phong lưu, nhưng tưởng tượng đến ngày kia hắn nói nguyện ý cưới nàng, liền biết hắn vẫn có vài phần thành tâm, nhất thời cũng nhận rõ hiện trạng, lựa chọn cùng Tiết Thành.

Nhưng Vương thị này, nàng là tuyệt đối sẽ không buông tha.

Chu Phình Đình quý đi đến bên cạnh lão phu nhân, mặt mũi tràn đầy nước mắt, ôm chân lão phu nhân nói: “Là Phình Đình sai, lão tổ tông đừng nóng giận. Chỉ là... Chuyện hôm nay, có quan hệ trong sạch của Phình Đình, không thể cứ nhìn như vậy. Là Đại tẩu mầu, Đại tẩu mầu nàng uy hiếp Phình Đình, nếu là Phình Đình không thuận theo, nàng liền tùy tiện tìm người gả Phình Đình. Phình Đình thật sợ hãi, cũng chỉ có thể đáp ứng, không ngờ hôm nay đi sương hoa đài kia, thế nhưng phát sinh loại chuyện như vậy...”

Nhị phu nhân Cố thị cũng đứng ở bên cạnh, nàng vốn xem Vương thị không vừa mắt, hiện nay thấy nàng hại nhi tử mình như thế, nơi nào nhịn được, gấp rút nhìn lão phu nhân khóc lóc kể lể: “Nương, chuyện này người phải làm chủ cho Thành nhi a, đứa nhỏ này trong ngày thường mặc dù hồ nháo, nhưng cũng sẽ không bắt nạt đến trên người biểu muội nhà mình... Đây không phải là có chủ tâm hại danh tiếng Thành nhi chúng ta sao?”

Cố thị ước gì kéo Vương thị xuống đài, huống chi hôm nay Vương thị động nhi tử nàng, lại là càng đều không nhịn được.

Lão phu nhân cũng là rõ ràng, dù sao Tiết Thành này thanh danh bất hảo, tác phong cũng kém, nhưng Chu Phình Đình trụ ở An Quốc công phủ cũng không phải là một ngày hai ngày, nếu thật muốn bắt nạt, nơi nào sẽ chờ tới bây giờ? Hơn nữa nàng xác thực đã nói qua với Vương thị, để nàng ta giúp Phình Đình lưu ý đối tượng, chuyện này, nếu không phải Vương thị chủ động nói với Phình Đình, Phình Đình làm sao biết được?

Lão phu nhân nhìn ra được, bên trong này vẫn còn có chút kỳ quặc. Nhưng chuyện này là Vương thị làm, lại là không thể nghi ngờ.

“Nương, không phải như thế...”

Vương thị muốn thanh minh cho bản thân, nào biết Cố thị lại sai người cầm tới hương còn sót lại trong lư hương sương hoa đài, nhìn lão phu nhân nói: “Nương, người nhìn một chút hương này, ta từng chứng kiến Phùng ma ma bên cạnh đại tẩu ra ngoài mua. Lúc ấy nhi tử còn nghĩ, phu nhân đại gia đình chúng ta, sao có thể sử dụng loại hương này? Chỉ là nhi tử hiểu được, đại bá rất ít đi trong phòng đại tẩu, đại tẩu cùng đường dùng phương pháp này, đều là nữ nhân, cũng là có thể lý giải một hai, cho nên làm như không biết rõ. Nhưng hôm nay... Đại tẩu dùng hương liệu này ở trên người Thành nhi cùng Phình Đình, tâm tư này cũng quá ác độc!”

Cố thị tức giận đến nghiến răng.

Nhi tử của nàng vốn không nên thân, từ trước đã đối Chu Phình Đình có chút ít tâm tư, dùng hương này, nào có thể không xảy ra chuyện?

Mặt lão phu nhân càng đen thêm. Mà trên mặt Vương thị cũng là xấu hổ, không nghĩ tới chuyện này, lại bị Cố thị phát hiện.

Số lần An Quốc công mỗi tháng đến trong phòng nàng ít, ngày lâu dài, Vương thị liền vọng tưởng suy nghĩ biện pháp này. Nàng biết phu quân mình tâm tư kín đáo, sợ bị hắn nhìn ra, chỉ ngẫu nhiên vọng tưởng dùng tới một lần như vậy, hơn nữa lượng cũng cực ít. Hương này đến cùng là có tác dụng, Vương thị cũng ném đến mùi vị bên trong, cách một đoạn thời gian sẽ để Phùng ma ma ra ngoài mua. Ngày hôm nay, nàng biết Tiết Nhượng không gần nữ sắc, đối Chân Bảo Lộ thật là chuyên nhất, sợ sự tình không thành, cho nên dùng lượng gấp năm lần ngày thường.

Lão phu nhân cũng cảm thấy thân là một chủ mẫu, làm ra loại chuyện như vậy, thật sự là quá không biết xấu hổ. Nàng hít sâu một hơi, nhìn Vương thị nói: “Hai tháng này, người ở yên trong phòng mình chép kinh thư đi...”

Vương thị gật mình.

Nàng nhưng là nữ chủ nhân An Quốc công phủ, không có nàng, việc vặt ngày thường do ai xử lý?

Còn đang nghi hoặc, liền thấy Chân Bảo Lộ mặc một bộ váy ngắn màu hồng đỏ thêu thạch lựu hoa bước vào. Chân Bảo Lộ vốn là đại mỹ nhân hiếm có, thành thân sau lại thêm một chút dễ thương thiếu phụ, vừa tiến đến, Như Ý Đường này phảng phất nhất thời sáng sủa lên.

Tiết Thành quỳ trên mặt đất, xem bên cạnh đi qua làn váy, cảm thấy vị đại tẩu này đi qua chỗ nào đều là hương, thêm lúc trước người hương kia, lúc này còn không có hoàn hết, bụng dưới căng thẳng, thiếu chút nữa sẽ phải xấu mặt.

Cố thị nhìn, hung hăng lườm hán một cái.

Chân Bảo Lộ cũng vừa từ trên giường xuống, Hai vợ chồng mới cưới, tân hôn vui vẻ, nháo nháo liền thay đổi mùi vị, lại ngay lúc này, nha hoàn bên cạnh lão phu nhân lại đây, Chân Bảo Lộ đỏ mặt đẩy Tiết Nhượng ra.

Chân Bảo Lộ không biết có chuyện gì, nhưng sau khi vào nhà, xem trên mặt đất Chu Phình Đình cùng Tiết Thành đều quỳ, cũng là có chút ít bị kinh hãi. Mà Vương thị, nom nóp lo sợ đứng ở bên cạnh lão thái thái, nhị phu nhân Cố thị, cũng là đỏ vành mắt một bộ hết sức tức giận.

Chân Bảo Lộ nghi hoặc nhíu mày, đi vào, nhìn lão phu nhân nói: “Tổ mẫu.”

Lão phu nhân đứng dậy, kéo tay Chân Bảo Lộ, nói: “Tiểu Lộ, tổ mẫu có chuyện muốn nói với ngươi - - bắt đầu từ hôm nay, việc bếp núc An Quốc công phủ này, liền để ngươi phụ trách quản lý... Ngươi đến cùng tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, liền có Nhị thẩm thẩm ngươi giúp đỡ ngươi, ngươi nếu có cái gì chỗ nào không hiểu, hỏi Nhị thẩm thẩm ngươi.”

Vương thị vừa nghe, sắc mặt “Bá” trở nên trắng bệch.

Lúc trước nàng gả đến An Quốc công phủ, lão phu nhân như thế nào cũng không chịu đem việc bếp núc giao cho nàng, cho đến khi về sau có nhi tử, lão phu nhân mới đưa việc bếp núc giao cho nàng phụ trách quản lý, bắt đầu từ lúc ấy, Vương thị mới tính có chút sức lực.

Nhưng Chân Bảo Lộ này tính cái gì?

Một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, vào cửa chỉ mới mấy ngày. Hôm nay từ Chân Bảo Lộ quản việc bếp núc, sáng mai sẽ phải để Tiết Nhượng đương gia.

Vương thị như thế nào cũng không chịu theo, vội hỏi: “Nương, ngài cũng nói, tiểu Lộ tuổi quá nhỏ, không có kinh nghiệm gì, ngài xem... Ngài phạt ta như thế nào đều được, liền để nhi tử quản gia tốt, lấy công chuộc tội, được không?”

Cố thị cũng là ngần ra. Nguyên cho rằng Vương thị gặp chuyện không may, vậy phụ trách quản lý việc bếp núc sẽ rơi trên đầu nàng. Nhưng suy nghĩ lại, dù cho tạm thời để nàng quản, sau này vẫn là muốn giao cho đích tôn, như vậy, nàng thà rằng để Chân Bảo Lộ đến quản, cũng tốt khi chết Vương thị, xem nàng ta còn lớn lối như thế nào. Hơn nữa lão phu nhân nói, muốn nàng từ bên cạnh hiệp trợ. Chân Bảo Lộ tuổi còn nhỏ, đến lúc đó không phải vẫn nghe nàng sao?

Cố thị gấp rút tiến lên phía trước nói: “Nương yên tâm, nhi tử nhất định sẽ giúp tiểu Lộ thật tốt.” Nàng cười cười, nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ.

Mà Chân Bảo Lộ nghe lão phu nhân nói lời thăm thía, liếc mắt thấy Cố thị mỉm cười, Vương thị hung dữ nhìn nàng... Cảm thấy không hiểu ra sao.

Bất quá, Chân Bảo Lộ biết rõ Vương thị coi trọng nhất cái này. Nếu là đoạt quyền lợi chủ trì việc bếp núc, Vương thị còn không tức điên. Chỉ là nàng xác thực không có kinh nghiệm phương diện này nha.

Chân Bảo Lộ nháy mắt mấy cái, do dự nói: “Tổ mẫu, này... Không được tốt đi. Dù sao tiểu Lộ mới vừa vào cửa, tựa như ngài nói, không có kinh nghiệm gì.”

Lão phu nhân phảng phất là quyết tâm, nắm tay Chân Bảo Lộ nói: “Mọi việc đều có lần đầu, ngươi thông tuệ, từ từ sẽ rõ, rất nhanh liền quen tay. Không hiểu, liền hỏi Nhị thẩm thẩm ngươi, lại không được, lại đây hỏi ta cũng được. Ngươi là cháu dâu trưởng An Quốc công phủ chúng ta, sau này tóm lại là muốn chủ mẫu quản gia, bất quá sớm một chút mà thôi.”

Chân Bảo Lộ xem lão phu nhân tín nhiệm bản thân như vậy, cũng có chút cảm động.

Nàng xem Vương thị, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay tinh xảo hiện ra vẻ bị làm khó, phảng phất là lão phu nhân ép buộc nàng, nàng vốn là không nghĩ. Rồi mới miễn cưỡng đáp ứng, nhìn lão phu nhân nói: “Uh, kia tôn tức liền thử xem.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chương 102

Lúc Chân Bảo Lộ hồi Tử Hòa Cư, trời đã có chút ít âm u.

Nàng vừa vào nhà, liền nhìn đến Tiết Nhượng đang xem thư. Bàn tay nam nhân khớp xương cân xứng, thon dài mạnh mẽ, hiện nay nâng thư an lặng yên tĩnh xem, hơi có chút khí chất thư sinh nho nhã. Nhưng hán đẹp mắt, tóc mai như đao tài, mi như mực họa, ánh nến nhu hòa chiếu vào trên mặt hán, an

lặng yên tĩnh, khiến người khác không dám tiến lên quấy rầy.

Chân Bảo Lộ cũng là thích sắc đẹp, chung sống cùng Tiết Nhượng đã lâu, liền càng có thể nhìn ra hấn đẹp. Trước kia chỉ cảm thấy hấn là huynh trưởng thành thực chừng chạc, nhưng từ lúc gả cho hấn, nàng liền dần dần phát hiện một mặt ngây thơ trên người hấn.

Tiết Nhượng thỉnh giác bén nhạy, nàng vừa bước vào, liền phát giác được. Hấn nghiêng đầu xem nàng, đặt xuống thư trong tay, đứng dậy đi tới trước mặt nàng: “Trở về?”

“Ân.” Chân Bảo Lộ gật gật đầu. Nàng nghĩ tới chuyện vừa rồi, mặc dù lão phu nhân không có nói với nàng, nhưng nàng nhìn thấy Chu Phình Đình cùng Tiết Thành, còn có Vương thị, cũng có thể đoán ra bảy tám phần. Nàng nói, “Tổ mẫu tạm thời giao việc bếp núc trong phủ cho ta.”

Tiết Nhượng xem khuôn mặt ngây thơ của thê tử cau lại ấn đường, đưa tay nhẹ khẽ vuốt, nói: “Sợ làm không tốt?”

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, thành thực gật đầu. Nàng khi Vương thị là một chuyện, thế nhưng hiểu được mình có mấy cân mấy lượng, An Quốc công phủ này lại không phải là tiểu môn tiểu hộ, nơi nào tùy tiện có thể quản được? Tuy nói trước xuất giá, nương nàng dạy nàng rất nhiều, nàng cũng nghiêm túc học, nhưng làm, lại là một chuyện khác.

Tiết Nhượng thấy nàng khó xử, động viên: “Tiểu Lộ, không cần lo lắng, mọi việc đều từ từ sẽ đến. Nàng dù không tin mình, cũng phải tin tưởng ánh mắt tổ mẫu. Nếu đã giao việc cho nàng, tự có dụng ý riêng trong đó.” Hấn cầm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, “Bất quá, sợ là muốn mệt mỏi nàng.”

Chân Bảo Lộ ngược lại không có nghĩ tới có mệt hay không, dù sao đây là chuyện tốt. Nàng nếu muốn đứng vững gót chân ở An Quốc công phủ, không có gì tốt hơn cái này. Lão phu nhân cũng là thật lòng muốn tốt cho nàng, đây không chỉ là tín nhiệm nàng, lại là cho nàng một cơ hội cùng khảo nghiệm. Chân Bảo Lộ biết rõ, nếu là trong phủ có Vương thị phụ trách quản lý việc bếp núc một ngày, tất nhiên sẽ không đối xử tử tế Tiết Nhượng, ngay cả nàng đều muốn xem sắc mặt bà ta sống qua ngày. Cho nên đây không đơn thuần là vì mình, coi như là vì Tiết Nhượng, nàng cũng phải nỗ lực làm tốt.

Chân Bảo Lộ hơi mỉm cười nói: “Ta mới không sợ vất vả. Dù sao mấy ngày nữa huynh cũng bắt đầu bận rộn, ta đợi ở trong phủ không có việc gì, nếu là có chuyện để làm, cũng rất tốt.”

Nàng vào cửa không tới mấy ngày, lão phu nhân liền đưa việc phụ trách quản lý bếp núc cho nàng, đó là cho nàng mặt mũi, cùng lúc đó, trong phủ này sợ là có thật nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, chuẩn bị xem nàng làm trò cười. Nàng trong ngày thường tự tin, ở nữ học cũng là quang cảnh, có lẽ hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn, nội tâm của nàng vẫn sẽ có chút ít nhỏ nhỏ tự ti, sợ mình làm không tốt.

Nghe thê tử nói, Tiết Nhượng cúi người hôn nàng một cái, đôi mắt lại cười nói: “Ta mỗi ngày nhất định sớm trở về bồi nàng.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nhìn hấn làm vẻ mặt này, phảng phất hết sức dính nàng. Nàng bẹp bẹp miệng, nói: “Ta mới không lạ gì đâu.” Thấy hấn lại muốn hôn nàng, Chân Bảo Lộ đưa tay đẩy mặt hấn ra, nói, “Đúng rồi, hôm nay người đi sương hoa đài kia bên cạnh, có phải hay không chứng kiến...”

Dựa vào lời Ngũ đệ nói, hôm nay buổi chiều Chu Phình Đình ở sương hoa đài, mà Tiết Nhượng cũng tiến vào.

Tiết Nhượng nói: “Không thấy được, chỉ là nghe được.”

Gò má Chân Bảo Lộ như bị phồng, hồi tưởng bộ dáng Chu Phình Đình yếu đuối vô lực khóc sụt sùi, tự nhiên hiểu Tiết Nhượng nghe được cái gì.

Nhưng Vương thị không có đạo lý hại Tiết Thành, dù sao Tiết Thành là nhị phòng, như thế nào đều không trở ngại đến bà ta. Hơn nữa Chu Phình Đình này, rõ ràng thích Tiết Nhượng. Chân Bảo Lộ liền nghĩ, hôm nay, chỉ sợ là Vương thị bố trí gài Tiết Nhượng, lại không biết xảy ra chuyện gì, thế nhưng để Tiết Thành chui chỗ trống.

Vừa nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ lòng vẫn còn sợ hãi, nàng loáng thoáng nghe được Cố thị nói cái gì hương các loại, nếu là hôm nay không có Tiết Thành, mà là Tiết Nhượng tiến vào...

Tiết Nhượng lại nói: “Người biết được ta ở bên trong đó?”

Chân Bảo Lộ cũng không có lừa gạt hấn, nói: “Là Ngũ đệ nói cho ta biết.” Chân Bảo Lộ cũng không nghĩ tới, tính tình Ngũ công tử nhìn như vắng lạnh, nhưng không phải người vô tình. Lúc trước Chân Bảo Lộ không tốt công khai giúp hấn, nhưng hôm nay nàng phụ trách quản lý việc bếp núc, có thể trợ giúp hấn một phen. Dù sao hấn là Ngũ công tử An Quốc công phủ, bộ dáng như thế thật là không thể nào nói nổi.

Tiết Nhượng lạnh nhạt, mỉm môi không nói gì, hiển nhiên đối thứ đệ này không có hứng thú gì.

Chân Bảo Lộ nói: “Đại biểu ca, huynh đi đọc sách, ta đi xử lý một ít chuyện.”

Tiết Nhượng nhú mày, duỗi tay liền muốn ôm nàng.

Chân Bảo Lộ cũng không phải ngốc, chung đụng cùng Tiết Nhượng mấy ngày nay, cũng học được một chút, lập tức xoay một vòng, thân thể linh hoạt đào thoát khỏi tay của hấn. Nàng tay áo nhẹ nhàng, cười nói tự nhiên, cười dịu dàng nói: “Ta đi ra ngoài.” Nàng cười hi hi, liền xoay người đi.

Tiết Nhượng đứng ở tại chỗ, bắt đắc dĩ thu tay về, cười cười.

Chân Bảo Lộ sau khi ra ngoài, liền bảo Chúc ma ma kéo nha hoàn Liên Kiều kia lại đây. Nếu chuyện hôm nay, là Vương thị cố ý thiết kế Tiết Nhượng,

như vậy Liên Kiều này cũng tất nhiên đã bị Vương thị hoặc uy hiếp hoặc mua chuộc, người như vậy, nàng tuyệt đối không thể lại dùng .

Liên Kiều vừa nghe Chân Bảo Lộ nói tới quốc công phu nhân, khốc sướt mướt quỹ xuống: “Quốc công phu nhân nói, nếu là ta không thuận theo nàng, liền muốn hại người nhà ta. Thiếu phu nhân, trong nhà nô tỳ còn có một phụ thân có bệnh ở chân cùng đệ đệ, tuổi còn bé nô tỳ thật không có biện pháp...”

Chân Bảo Lộ có thể lý giải, nhưng là không thể mềm lòng, nhìn Chúc ma ma nói: “Ngươi cho nàng ta mười lượng bạc, đuổi nàng ra phủ đi.”

Liên Kiều hiểu được thiếu phu nhân này đã là hảo tâm, liền vội vàng dập đầu cảm tạ.

Xử lý xong Liên Kiều, còn có một người. Đó chính là Bích Thảo nha hoàn bên cạnh Lan Di Nương. Bích Thảo cùng Liên Kiều không giống nhau, không phải là nha hoàn trong viện tử của nàng, tự nhiên không tốt tùy ý xử trí. Nhưng nha hoàn như vậy, ở bên cạnh Lan Di Nương, tóm lại là cái tai họa ngầm. Nào biết ngày kế, Bích Thảo này thế nhưng không lý do mất tích.

Lan Di Nương tự nhiên không biết Bích Thảo có vấn đề, còn lo lắng rất lâu. Trong lòng Chân Bảo Lộ lại rất rõ ràng , hiểu được chuyện này đương nhiên là Vương thị làm. Vương thị xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu là lại nháo lớn sự tình, để lão phu nhân biết rõ, bà ta muốn hại không phải là Tiết Thành, mà là trưởng tử Tiết Nhượng, lão phu nhân tất nhiên sẽ giận dữ. Như vậy Vương thị nơi nào chỉ là bị tước đoạt quyền lợi phụ trách quản lý việc bếp núc, bị cảm tức chép kinh phạt đơn giản thế?

Chân Bảo Lộ cân nhắc tính toán, trước vẫn phân hai nha hoàn đến hầu hạ bên cạnh Lan Di Nương.

Một ngày kia nàng từ đi ra Như Ý Đường lão phu nhân, chuẩn bị trở về Tử Hòa Cư, đúng lúc gặp Ngũ công tử Tiết Khiêm.

Lúc này nhìn Tiết Khiêm, Chân Bảo Lộ có một loại cảm giác hai mắt tỏa sáng. Hắn mặc trên người một bộ trường bào màu thiên thanh cổ tròn, bởi vì thân thể hắn gầy chút ít so với thiếu niên bình thường, cho nên có cảm giác hơi yếu ớt nhu nhược , nhưng gương mặt ngày thơ tuấn tú mặt mi thanh mục, hết sức là tuấn tú.

Bất quá... Hải từ không có nương chính là đáng thương. Chân Bảo Lộ nhìn vị Ngũ đệ này, liền nghĩ tới Tiết Nhượng.

Tiết Khiêm nhìn nàng chấp tay: “Đại tẩu.”

Tiết Khiêm đối nàng xưa nay khách khí. Chân Bảo Lộ mặc dù không có thói quen, nhưng quan hệ thúc tẩu, xác thực nên khách khí như vậy để tránh rắc rối. Nàng cũng nhìn hắn khẽ gật đầu.

Tiết Khiêm nói: “Đa tạ đại tẩu.”

Từ lúc Chân Bảo Lộ phụ trách quản lý việc bếp núc, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ, tự nhiên đều muốn hỏi đến . Vừa mới bắt đầu thật là gấp rút sút đầu mê trán, có đôi khi còn muốn gấp rút đến tối. Mà chỗ Tiết Khiêm, Chân Bảo Lộ đã tra xét khoản, trương mục nhớ kỹ, Ngũ công tử này mỗi tháng cũng có chi phí ăn mặc, quần áo mới giày mới, mọi thứ cũng không thiếu . Nhưng trên thực tế đến trên tay hắn , ngay cả một phần mười cũng không tới, nếu không có Vương thị làm chỗ dựa, những hạ nhân kia sẽ có lá gan lớn như vậy?

Chân Bảo Lộ tìm được sơ hở, mà Cố thị từ bên cạnh hiệp trợ, tự nhiên cũng biết. Cố thị cảm lấy sai lầm này, ở trước mặt lão thái lại cáo trạng Vương thị. Lão phu nhân mặc dù không coi trọng thứ tôn này, nghe Cố thị nói, cũng gọi thứ tôn tới. Nhìn thấy thứ tôn, mặc quần áo cũ kỹ như vậy, lại ốm tong teo , thân là tổ mẫu, xem tự nhiên là đau lòng, liền thật tốt đền bù một phen.

Mấy ngày nay, không ít ăn ngon uống ngọt đều đưa Duyệt Trúc hiến Tiết Khiêm, có thể nói là thời gian cực khổ đã qua .

Chân Bảo Lộ nói: “Ta cũng không có hỗ trợ cái gì.” Trên thực tế, nàng thật là có tâm giúp Tiết Khiêm. Tuy nói thúc tẩu nên tị hiềm, cũng may Tiết Khiêm này chẳng qua là thiếu niên mười hai tuổi. Nàng chỉ là có ý đưa việc này nói cho Nhị thẩm thẩm Cố thị, biết rõ lấy tính tình Cố thị, nhất định sẽ đi nói cho lão phu nhân. Chỉ cần lão phu nhân biết tình cảnh tôn nhi này, dù thế nào , cũng sẽ để ý tới hắn nhiều hơn .

Tiết Khiêm cảm thấy hiểu, không nói gì .

Chân Bảo Lộ xem bộ dáng hắn nhả nhặn vừa trầm lặng ít nói, phảng phất là thấy được Tiết Nhượng thời niên thiếu, nói : “Lúc trước vị phu tử dạy ngươi, đã tuổi già, thân thể lại không tốt, tổ mẫu đã nói, để ta thỉnh cho ngươi người mới. Còn có, đầu mùa xuân năm sau, chính là Bạch Lộ thư viện kiểm tra nhập học, ta sẽ giúp ngươi báo danh, ngươi nếu muốn không chịu thua kém, nửa năm này chuẩn bị thật tốt.”

Bạch Lộ thư viện là thư viện số một số hai hoàng thành, An Quốc công phủ Tiết Nhượng Tiết Đàm đều là học bài ở đó. Chân Bảo Lộ từ trong miệng Lan Di Nương, biết rõ Ngũ công tử này thật là thông tuệ, nghe nói có bản lĩnh đã gặp qua là không quên. Thiếu niên như vậy, không nên bị chôn giấu .

Tiết Khiêm đến cùng là thiếu niên, dù chừng chặc, nay vừa nghe bốn chữ Bạch Lộ thư viện, cũng có chút kích động, sau đó mới nói: “Cảm ơn đại tẩu.”

Chân Bảo Lộ cong môi nói: “Ngươi không cần cảm ơn ta. Vội vàng đi chuẩn bị đi, cũng đừng để tổ mẫu thất vọng.”

Tiết Khiêm lập tức gật đầu, lại tạ ơn Chân Bảo Lộ, trở về Duyệt Trúc hiến dụng công .

Chân Bảo Lộ nhìn qua thiếu niên kia, thấy hắn cuối cùng có vài phần tinh thần phấn chấn đứng với tuổi, mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nghĩ đến còn có một đồng lớn sổ sách chờ nàng xem, liền có chút ít nhức đầu. Nếu nàng cũng có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được như Tiết Khiêm này, thật là tốt

a.

Chân Bảo Lộ nhíu mày, cúi đầu ủ rũ đi bận việc .

Một ngày kia, lão phu nhân gọi Tiết nhị gia, Cố thị cùng Tiết Thành tới.

Mà Chu Phình Đình mặc một thân bích áo nhu thuận đứng ở bên cạnh lão thái thái.

Chu Phình Đình vốn là mảnh mai gầy yếu, qua mấy ngày nay, càng phát ra suy nhược .

Lão phu nhân xem Chu Phình Đình, lại nhìn tôn nhi Tiết Thành, chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện của Phình Đình, ta nghĩ thật lâu, Thành nhi người tuổi cũng không nhỏ, hôn sự này nên định ra đến , Phình Đình ôn nhu hiền thực, đoan trang hào phóng, hôm nay ta liền làm chủ gả nàng cho người. Hôn sự này, ta xem cũng có thể chuẩn bị.”

Nếu không có chuyện hôm đó, lão phu nhân là tuyệt đối không gả Chu Phình Đình cho Tiết Thành . Tiết Thành dù thế nào , cũng là con trai trưởng nhị phòng, tự nhiên có tư cách cưới một tiểu thư khuê các lên được mặt bàn. Nhưng Chu Phình Đình ở An Quốc công phủ lâu như vậy, nếu để cho nàng làm thiếp thất Tiết Thành, kia người ngoài sẽ nói thế nào An Quốc công phủ bọn họ? Hơn nữa lão phu nhân nhớ tới mấy năm này Chu Phình Đình nhu thuận hiền thuận, tự nhiên cũng là có chút ít đau lòng, nàng vốn là bị ủy khuất, sao có thể lại để nàng làm thiếp?

Cố thị nghe , lại là không thuận theo, gấp rút nói “Nương, ngài cũng quá thiên vị . Chuyện này Thành nhi chúng ta cũng là người bị hại a. Phình Đình mặc dù có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng còn không thành thân đã mất trong sạch, chuyện như vậy nếu là bị người khác biết, ta cùng nhị gia nơi nào còn mặt mũi?” Cố thị vốn là kén cá chọn canh chuyện nhĩ tức, nơi nào có thể để ý Chu Phình Đình?

Chu Phình Đình cũng là ủy khuất, hiện nay nghe Cố thị nói, lại là tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tại chỗ liền khóc lên.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy, Thành nhi là nam nhân, nam nhân sẽ phải dám làm dám chịu, khi dễ tiểu cô nương người ta, không chịu trách nhiệm tính cái gì?”

Tiết Thành xưa nay phong lưu, đối cô biều muội Chu Phình Đình này, kỳ thật cũng không có gì thật lòng đáng nói. Chỉ là Chu Phình Đình cả ngày ở trước mặt hấn lúc ẩn lúc hiện, hấn ngại mặt lão phu nhân không dám động nàng, cảm giác này, nhìn thấy, ăn không được, Tiết Thành mới có hơi tâm tâm niệm niệm. Nhưng hôm nay cuối cùng ăn đến miệng. Hôm đó tuy là lần đầu của nàng, nhưng có hương liệu giúp đỡ, Tiết Thành cũng là không có nửa phần thương tiếc , mà Chu Phình Đình cũng như hấn tượng tượng, trên mặt đứng đắn, ở trên giường còn không phải là cái dâm đảng sao ?

Tiết Thành nói: “Tổ mẫu, hôm đó tôn nhi xác thực hồ đồ, lúc đầu tôn nhi nhìn thấy Chu biều muội, nguyên vốn định tị hiềm, là nàng tự nhào tới, cho nên ta mới...”

Chu Phình Đình vừa nghe nói Tiết Thành lời này, đỏ mắt lên, xấu hổ đến khóc lên, nhìn lão phu nhân nói: “Lão tổ tông...”

Lão phu nhân bị Chu Phình Đình nước mắt rờn rờn nhìn, tâm cũng nhuyến . Tôn nhi nàng vô liêm sỉ làm chuyện hồ đồ, nàng không phải là không có nghe qua, nhưng lúc này, nàng nếu là ủy khuất Chu Phình Đình, không tốt công đạo Chu gia.

Lão phu nhân nghiêm mặt nói: “Ta chỉ hỏi người một câu - - Phình Đình này, người cưới hay không cưới?”

Tiết Thành bĩu môi, cũng có chút e ngại lão phu nhân uy nghiêm, hiểu được hôm nay hấn nếu là không đáp ứng, xác định vững chắc không có quả ngon để ăn. Nghĩ tới mùi vị Chu Phình Đình còn không tệ, Tiết Thành mới miễn cưỡng nói: “Tôn nhi nghe tổ mẫu , đồng ý cưới Chu biều muội.”

“Thành nhi!” Cố thị cơ hồ hét lên.

Lão phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay Chu Phình Đình bên cạnh, nhìn Tiết Thành nói: “Đứa bé ngoan.” Lại nhìn Cố thị nói, “Nếu đã Thành nhi tự mình đồng ý , vậy chuyện này liền định vậy, sáng mai ta liền phái người đi nói cho Chu gia. Thành nhi là trưởng tử nhị phòng, hôn sự này cũng là không qua loa được , người vợ vàng đi chuẩn bị, để hai đứa bé sớm thành hôn, đỡ phải lại nháo ra chuyện gì.”

Cố thị gất gao cắn môi dưới, cảm thấy phiền muộn Chu Phình Đình, lại hận lại là Vương thị, không tình nguyện nói: “Nhĩ tức biết rõ.”

Tiết Thành sắp kết hôn với Chu Phình Đình, Chân Bảo Lộ đương nhiên cũng biết rõ . Chỉ là Chu Phình Đình này trước kết hôn đã thất trinh, dù gả cho Tiết Thành, lấy tính tình Cố thị, sợ cũng sẽ khắp nơi làm khó dễ nàng ta.

Chân Bảo Lộ nhìn Hương Hàn đến bấm báo nói: “Ta biết rõ .”

Ngáp một cái, khép sổ sách lại.

Lúc Chân Bảo Lộ hỏi Tứ Hòa Cư, liền nhìn thấy trong sân dưới bồ đào có bàn đu dây tinh xảo rất khác biệt, cong môi lộ ra mỉm cười. Tiết Nhượng xác thực đối nàng quá tốt, nàng nói mỗi câu mỗi nói, hấn đều ghi tạc trong lòng. Chỉ là mấy ngày nay nàng quá bận rộn, bàn đu dây này căn bản không có cơ hội ngồi.

Chân Bảo Lộ đi vào, Tiết Nhượng liền tiến lên đón chào, giương cánh tay ôm nàng vào trong lòng: “Có mệt hay không?”

Giọng nam nhân ôn nhu trầm thấp, nghe vào hết sức thoải mái, Chân Bảo Lộ cong môi híp híp mắt, ôm eo hấn gầy gò chặt hẹp, dán sát gò má lên, nhỏ

giọng một chút nói: “Hơi mệt chút.” Nàng vô lực tựa ở trên lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ của hắn, nói, “Hôn sự của Chu biểu muội cùng Tam đệ, huynh cũng đã biết?”

Tiết Nhượng nhàn nhạt “Ân” một tiếng, bày tỏ mình đã biết, nhưng cũng không có hứng thú.

Sau liền dắt tay nàng đi dùng bữa .

Tiểu phu thê tân hôn vui vẻ, buổi tối tránh không được nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa vận động một phen.

Tiết Nhượng nhớ tới mấy ngày nay nàng vất vả, cũng không dám quá dùng sức, tận lực ôn nhu một chút.

Giường ken kết vang lên gần một canh giờ, Tiết Nhượng chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, muốn thêm một lần. Chỉ là cúi đầu nhìn, gặp thê tử trong lòng hai mắt nhắm chặt, tóc đen tán loạn đầy gối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tràn đầy mệt mỏi, đã ngủ say.

“Tiểu Lộ?” Hắn nhẹ khẽ gọi nàng một tiếng.

Nhất thời Tiết Nhượng thương tiếc lại có chút ít thất bại, cúi người hôn nàng một chút, bắt đắc dĩ lui đi ra, ôm nàng đi phòng tắm tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 103

Lại nói Cổ thị, trở về tây viện vẫn là nuốt không trôi con tức này, tức giận đến hộc mắt đều hồng : “ Thành nhi chúng ta sao có thể lấy loại nữ nhân này? Bà ấy trong ngày thường thiên vị đích tôn cũng coi như thôi, nhưng đây là chung thân đại sự Thành nhi đây? Nhìn một chút Tiết Nhượng Tiết Đàm, cưới là cô nương nhà ai? Chân Bảo Lộ là Minh Châu trên lòng bàn tay Tề Quốc Công Phủ, lão phu nhân từ nhỏ đã thích, ở nữ học cũng là nổi danh; mà Tiết Đàm đính hôn , lại là đích nữ khánh quốc công phủ, như thế nào đến phiên Thành nhi chúng ta, liền phải cưới người sa cơ thất thế?”

Tiết Nghi Dung gần gũi với Chu Phình Đình, loáng thoáng cũng là có chút ít biết rõ . Tuy nói nàng giao hảo với Chu Phình Đình, nhưng đều là vì Chu Phình Đình miệng ngọt dỗ người, hơn nữa đứng ở bên cạnh nàng, có thể phụ trợ ra nàng xuất thân tốt.

Ca ca nàng dù là phong lưu hoàn khổ thì sao, cũng không tới phiên Chu Phình Đình a?

Tiết Nghi Dung nói: “Nương, người đừng nóng giận.”

Cổ thị đang nổi nóng, nhìn thấy Tiết Nghi Dung, cũng phiền muộn nói: “Ta sao có thể không tức giận? Ngươi xem một chút bản thân ngươi, nguyên cho rằng, hôn sự của ngươi nương xem như không cần buồn, Phùng công tử kia hào hoa phong nhã có tiền đồ , nào biết kéo cho tới bây giờ.”

Tiết Nghi Dung định là trưởng tử Phùng Tử Tu nhà Lễ bộ hữu thị lang, cũng là thanh niên tài tuấn xuất sắc hoàng thành. Tiết Nghi Dung không có tiền nữ học, vốn là mười lăm tuổi liền muốn thành thân , nào biết nương Phùng Tử Tu kia đột nhiên qua đời, Phùng Tử Tu bởi vì muốn giữ đạo hiếu ba năm, cho nên Tiết Nghi Dung này phải mười tám tuổi mới có thể gả. Mới đầu Tiết Nghi Dung cũng cảm thấy ủy khuất, nhưng năm nay Tiết Nghi Dung đã mười tám , cuối năm có thể xuất giá.

Cổ thị đối con rể tương lai Phùng Tử Tu này cũng là cực hài lòng , nào biết Vương thị lại định cho Tiết Nghi Dung thế tử Mục Vương Tiêu Lễ. So sánh hai bên, Phùng Tử Tu tự nhiên là thua một mảng lớn. Nhưng Cổ thị cũng không có cách nào, Tiết Nghi Dung này là đích tôn con vợ cả, lại học bài ở nữ học, danh tiếng tốt, từ nhỏ đã được lão phu nhân mang theo bên người, trong ngày thường đi đi lại lại gặp qua nhóm mệnh phụ. Còn chưa có cập kê, nhân gia đến hỏi cưới đã đập phá bậc cửa , chọn chọn lựa lựa , tự nhiên muốn tuyển tốt nhất.

Không lý do nói đến hôn sự của mình, Tiết Nghi Dung cũng có chút thẹn thùng, nói lầm bầm “Nương...”

Cổ thị thờ dài.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng mềm mại nhu nhu, liền gặp một tiểu cô nương mặc váy màu hồng anh đào đi vào. Tiểu nữ oa chải búi tóc, bộ dáng trắng mịn đáng yêu, đúng là tiểu nữ nhi Tiết Nghi Chi mới sáu tuổi của Cổ thị.

“Nương.” Tiết Nghi Chi ngọt ngào kêu, đi tới trước mặt Cổ thị.

Cổ thị ôm Tiết Nghi Chi sát trong lòng, nghe giọng nàng ngọt nhu, liền xoa bóp gò má non nớt tiểu nữ nhi, vẻ mặt mới nhu hòa một chút, nói: “Sau này hôn sự tiểu Chi chúng ta, nương nhất định giúp ngươi chọn thật tốt. A Chi cần phải không chịu thua kém, sau này dụng công chút ít, tiền nữ học, chọn vị hôn phu cũng dễ dàng.”

Tiết Nghi Dung vốn là thật lòng an lòng an ủi nương nhà mình , lúc này nghe nương nói chuyện như vậy cùng muội muội, liền cảm thấy nương là ghét bỏ nàng thua kém người khác. Tiết Nghi Dung cũng ủy khuất, nói lầm bầm: “Ngài ghét bỏ Phình Đình, người ta còn không vui ý gả cho ca ca đâu?”

Tiết Nghi Dung nhưng là biết rõ, Chu Phình Đình này ái mộ Tiết Nhượng mấy năm. Mà người ca ca nàng, nặng mấy cân mấy lượng, nàng cũng là biết rõ. Tuy nói nàng không muốn Chu Phình Đình làm tẩu tẩu nàng, nhưng Chu Phình Đình bản thân cũng là không muốn, ai kêu ca ca của nàng quá mức phong lưu, ngay cả biểu muội mình đều không buông tha?

Cố thị nghe mấy lời này, chuẩn bị mắng chửi người, chỉ là ánh mắt bỗng nhiên dừng lại, mới có hơi bưng tỉnh đại ngộ.

Đúng nha, Chu Phình Đình này nhưng là trong lòng ngưỡng mộ Tiết Nhượng.

Nói tới Vương thị, nàng ta mặc dù không thích nàng, nhưng trong ngày thường cũng là khách khí với nàng, không có đạo lý bỗng nhiên hại nhi tử nàng?

Như vậy...

Cố thị cắn răng cười cười, nói: “Tốt, Thành nhi nhất định phải cưới Chu Phình Đình, nhưng con tức này, ta là không thể không ra.”

Tiết Nhượng chỉ được nghỉ kết hôn mười ngày, mười ngày vừa qua, liền muốn bắt đầu bận rộn. Sáng sớm Chân Bảo Lộ nghe được động tĩnh theo bản năng đứng lên, thấy Tiết Nhượng đã mặc quần áo, đột nhiên kịp phản ứng.

Tiết Nhượng xoay người xem nàng, thấy ánh mắt nàng mê mang ngồi dậy, khoác một đầu tóc đen như mây, khuôn mặt mềm mại ướt át. Hắn đi qua, cúi người hôn nàng một chút, nói giọng khàn khàn: “Đánh thức nàng? Canh giờ còn sớm, nàng lại ngủ thêm một lát đi.”

Chân Bảo Lộ không ngủ lại, cầm đai lưng buộc vào giúp hắn, rất có phong độ thê tử hiền lành.

Nàng giúp hắn mặc áo choàng, sửa sang lại một chút nếp uốn vạt áo, mới giương mắt nhìn hắn, ôm cổ hắn nhẹ nhàng hôn một cái ở trên mặt hắn kiểu kiều nói: “Sớm đi trở về.”

Tiết Nhượng dừng một chút, cánh tay nhấc lên, liền bế nàng lên, đè nặng nàng liền hôn cái miệng nhỏ nhắn. Bàn tay to xoa thân thể mềm mại nhắn nhủ ôn tron của nàng, hôn cho đến khi Chân Bảo Lộ thở hồng hộc, mới đè người đến trên giường.

“Ngô...”

Chân Bảo Lộ bị nam nhân quây đến nói không ra lời, đợi phát giác được hắn cứ như vậy đè mình, hai gò má như bị phồng, đưa tay nhéo nhéo mặt hắn.

Tiết Nhượng buông nàng ra, nhìn qua khuôn mặt nàng ửng đỏ, đưa tay nhẹ khẽ vuốt, giọng trầm ách nói: “Vậy ta đi.”

“Ân!” Chân Bảo Lộ vội vàng gạt đầu, lại sợ hắn hồ nháo, dùng sức đẩy lồng ngực hắn, thúc giục, “Vội vàng đi.”

Hắn cười cười, chỉ là chỗ nào đó vẫn chưa bình ổn. Hắn xoa đầu nàng, nói: “Nhớ kỹ đừng mệt mỏi mình.”

Chân Bảo Lộ gạt đầu liên tục, thấy hắn đứng lên, mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này nàng không có xuống giường, chỉ nhìn hắn sửa sang xong nếp uốn xiêm y, nhìn nàng một cái, lại đi tới, giúp nàng đắp kín chăn, dịch dịch góc chăn, lại cúi người hôn gò má nàng, nói: “Còn sớm, mấy ngày nay nàng cũng mệt muốn chết rồi, hôm nay không cần đi chỗ tổ mẫu thỉnh an, liền ngủ thêm một lát.”

“Ân.” Chân Bảo Lộ cong môi gạt đầu.

Tiết Nhượng đi, Chân Bảo Lộ giờ lên khoe môi khê mân mân, rồi sau đó xoay người, nhìn qua áo ngủ đỏ thắm bằng gấm cùng gối dựa thêu uyên ương nghịch nước, trong lòng mới có hơi trống rỗng.

Nàng lẳng lẳng nằm nghiêng, ôm áo ngủ bằng gấm, nghe hơi thở trên gối đầu - - mặt trên còn có hương vị hắn.

Nàng nguyên cho là mình không có thích hắn như vậy, nhưng hắn mới rời đi một lát, nàng liền bắt đầu nghĩ hắn.

Chân Bảo Lộ không có cốt khí hít mũi một cái. Mới vừa gả đến An Quốc công phủ mấy ngày, nhiều chuyện, Tiết Nhượng lại yêu dính nàng, hai người tận hứng ở Tứ Hòa Cư ngọt ngào, khi đó nàng không có thời gian nghĩ nhiều, trước mắt hết thấy đã chậm rãi thích ứng, thấy hắn rời đi, mới rốt cục có một chút thương cảm rời nhà.

Chân Bảo Lộ vô luận như thế nào đều ngủ lại không được, tròn tròn mắt lẳng lẳng nằm trong chốc lát, liền đứng lên tắm rửa rửa mặt.

Có lẽ là lần đầu từ lúc gả lại đây một mình dùng đồ ăn sáng, Chân Bảo Lộ không có hứng thú, ăn một chút liền no bụng.

Chúc ma ma nhìn, mới lo lắng nói: “Phu nhân, ngài ăn nhiều chút. Đại công tử trước khi xuất môn đã phân phó, muốn lão nô nhìn chăm chăm đấy.”

Chân Bảo Lộ nhìn Chúc ma ma hiền hậu ân cần, không có cách chống cự, liền lại ăn nhiều một chút.

Trên thực tế, Chân Bảo Lộ chỉ là sáng sớm thoáng thương cảm một chút, dùng đồ ăn sáng xong liền muốn bắt đầu bận rộn, nào có công phu nghĩ Tiết Nhượng? Đùng xem An Quốc công phủ này chỉ có hai phòng, nhưng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ không ít. May đầu óc Chân Bảo Lộ linh hoạt, nếu không vừa mới bắt đầu, nơi nào chống đỡ được?

Bên trong Chân Bảo Lộ đang gảy tính toán, năm ngón tay thật nhanh, răng rắc thanh thúy, điệu bộ này ngược lại có hình có dáng .

Lúc Tiết Nghi Phuong tiến vào, xem cảnh tượng này, cũng có một chút sùng sốt. Vị đại tẩu Chân Bảo Lộ này, còn nhỏ hơn nàng một tuổi, nàng từ nhỏ đã xem nàng ấy là muội muội mà che chở, hiện thời xem nàng ấy thành thân, gả cho đại ca nàng, trong lòng cũng là cực vui vẻ . Hiện nay thấy nàng ấy tính toán nghiêm túc chuyên tâm, lại chải búi tóc phụ nhân, làm nàng cũng không khỏi sợ hãi than: thành thân đến cùng là không giống.

Còn là Chân Bảo Lộ trước kịp phản ứng: “Nghi Phuong.”

Tiết Nghi Phuong lại đây, kêu một tiếng đại tẩu.

Ban đầu Chân Bảo Lộ nghe được xưng hô này, còn sẽ đỏ mặt, nhưng từ từ lại là thói quen . Nàng đáp một tiếng, để việc trong tay xuống, bảo Hường Hân Hường Đào cầm chút bánh ngọt nước trà vào.

“Mẫu thân như thế nào?” Chân Bảo Lộ biết rõ, hôm nay Tiết Nghi Phuong lại đây, tất nhiên là vì Vương thị.

Dựa vào ý tứ lão phu nhân, Chân Bảo Lộ cũng chỉ có mừng một mười lăm mới đi chỗ Vương thị thỉnh an. Mà Vương thị bị cấm túc, Chân Bảo Lộ thân làm con dâu dĩ nhiên là miễn thỉnh an. Từ hôm đó đến nay, nàng không có lại đi qua Minh Hoa Cư của Vương thị.

Chân Bảo Lộ không thích Vương thị là một chuyện, nhưng Tiết Nghi Phuong lại là thân khuê nữ của Vương thị, lúc này Chân Bảo Lộ nhìn thấy nàng, trong lòng ít nhiều có chút ít đau lòng.

Tiết Nghi Phuong nghe vậy nói: “Ta mới vừa đi xem qua, rất tốt...” Dừng một chút, vừa cười cười nhìn Chân Bảo Lộ, “Đại tẩu, chúng ta chơi từ nhỏ tới lớn, sao lúc này lại xa lạ như vậy? Việc bếp núc ban đầu thật là nương ta quản, nhưng nương ta làm sai chuyện, hiện thời bị phạt cấm túc, tổ mẫu để cho tẩu cháu dâu trưởng đến quản, cũng là theo lẽ thường, tẩu thấy ta không cần cảm thấy đau lòng.”

Đây là lý do Chân Bảo Lộ từ nhỏ thích chơi cùng Tiết Nghi Phuong. Tính tình nàng ấy đích xác làm cho người ta quá thích.

Chân Bảo Lộ khẽ mỉm cười, thân nhiên nói: “Chi e trong lòng mẫu thân không phải nghĩ như vậy.”

Lời này nhưng lại không phải giả. Tiết Nghi Phuong thoáng rù xuống mi mắt, nghĩ tới mấy ngày nay nàng đi Minh Hoa Cư thăm nương nàng, chỉ cần nàng nói một câu đại tẩu tốt, nương liền bắt đầu mắng nàng.

Lúc trước Vương thị đối Tiết Nghi Phuong không tốt, Tiết Nghi Phuong đều có chút nhìn không được, lúc này không lý do giận chó đánh mèo Chân Bảo Lộ, Tiết Nghi Phuong càng thêm cảm thấy nương nàng xác thực quá phận. Nhưng Vương thị đến cùng là nương Tiết Nghi Phuong, trong lòng nàng cũng là mâu thuẫn, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiết Nghi Phuong không có cách nào khác phản bác. Nàng mặt mày ảm đạm, lẳng lặng siết chặt hai tay, nói: “Ta mấy ngày nay ngày ngày đi Như Ý Đường, nhưng lúc này tổ mẫu thật tức giận, ta khuyên như thế nào đều vô dụng...”

Lão phu nhân từ nhỏ liền đau Tiết Nghi Phuong, mỗi lần chỉ cần Tiết Nghi Phuong làm nũng, lão phu nhân không có không thuận theo. Chỉ là lần này Vương thị thật sự là quá phận .

Chân Bảo Lộ dừng một chút, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi là... Muốn ta đi chỗ tổ mẫu cầu tình cho mẫu thân?”

Tiết Nghi Phuong nói không phải: “Trước thật có ý nghĩ này. Chỉ là mấy ngày nay ta xem mẫu thân của ta phiền lòng nóng nảy, ta lại cảm thấy, để nàng yên lặng một chút như vậy cũng tốt. Đại tẩu, ta biết rõ tẩu và nương ta chung đụng không vui, ta cũng không muốn khó xử tẩu. Hôm nay liền đơn thuần đến xem tẩu một chút, nói vài lời cùng tẩu...” Lại nhíu mày thăm nói, “Nhìn tẩu và nương ta như thế, ta thật lo lắng ngày sau ta gả ra ngoài, không biết nên chung đụng với bà bà như thế nào.”

Chân Bảo Lộ không thích Vương thị là một chuyện, coi là làm đáng một chút, cũng từng miễn cưỡng thỉnh cầu lão phu nhân. Chỉ là lão phu nhân không đồng ý mềm lòng mà thôi. Gặp Tiết Nghi Phuong lý giải nàng như thế, nàng cũng nhẹ lòng hơn .

Lại nghe nàng lo lắng vấn đề mẹ chồng nàng dâu sau này, Chân Bảo Lộ cười dài nói: “Ngươi từ nhỏ đã được trưởng bối thích, miệng lại ngọt, hơn nữa ta nghe nói, Mộ vương phi kia nổi tiếng hiền hòa thân thiết, ngươi không cần phải lo lắng.”

Tiết Nghi Phuong lại là không biết, nàng thậm chí ngay cả Mục thế tử đính hôn với mình lớn lên trông thế nào cũng không biết. Nàng bất đắc dĩ nói: “Nếu thật như thế, vậy là tốt rồi.”

Cô tẩu hai người nói thêm một lát, Tiết Nghi Phuong liền trở về ôn sách.

Chân Bảo Lộ nhìn qua bóng lưng Tiết Nghi Phuong, nghĩ tới hai tháng sau, Vương thị giải cấm túc, cũng không biết lão phu nhân có thể một lần nữa cho bà ấy phụ trách quản lý việc bếp núc hay không - - nàng tự nhiên là không muốn. Dù sao lấy tính tình Vương thị, phụ trách quản lý việc bếp núc, tất nhiên sẽ nhằm vào nàng. Nhưng nếu thật Vương thị bị lão phu nhân đoạt quyền, vậy còn không hận nàng thấu xương. Đến lúc đó, mâu thuẫn giữa nàng cùng Vương thị sẽ càng nghiêm trọng. Hiện thời Vương thị thiết kế hại Tiết Nghi Phuong, sau này không biết rõ còn có thể làm ra cái gì.

Đến lúc ấy, Tiết Nghi Phuong nên làm gì đây?

Chân Bảo Lộ một lần nữa ngồi vào ghế bành, cúi đầu xem sổ sách rậm rạp chằng chịt, tâm tình cũng có chút ít phiền muộn, xem không vào chút nào.

Nàng đứng dậy đi ra ngoài, một mình đi đến ao hoa sen, xa xa nhìn thấy đình nghỉ mát, một thiếu niên cao cao gầy gầy, đang cầm lấy cần câu cá.

Chân Bảo Lộ vốn là không nghĩ đi quấy rầy, chỉ là thiếu niên kia cũng nhìn thấy nàng, xoay người gọi nàng một tiếng: “Đại tẩu.” Liền bỏ xuống cần câu đi tới.

Chân Bảo Lộ cũng không tiện đứng tại chỗ, thoáng đi tới một chút, nhìn Tiết Khiêm nói: “Đang câu cá sao?”

Tiết Khiêm mặc dù nói còn rất ít, nhưng so với vừa mới bắt đầu, lúc này đối đại tẩu Chân Bảo Lộ này xem như cực khách khí. Hắn gật đầu, nói: “Lan Di Nương thích ăn cá, ta ngẫu nhiên sẽ câu mấy con cho nàng. Câu đã lâu, cũng xem như có chút hiểu biết.”

Chân Bảo Lộ mắt sắc tối tăm. Công tử đại gia đình, muốn ăn cá còn phải tự mình câu, nói ra chỉ sợ cũng sẽ không có người tin tưởng.

Bất quá nàng còn nhớ, Tiết Nhượng cũng rất thích ăn cá ...

Lúc chưa có gã cho hắn, nàng chưa quen thuộc thói quen ẩm thực của hắn, hiện thời cùng dùng bữa, tỉ mỉ lưu ý, tự nhiên cũng hiểu rõ một chút. Chân Bảo Lộ nhìn hôm nay mặt trời không lớn, nhìn thoáng qua mặt hồ bích sóng lân lân, đột nhiên có hào hứng, bảo Hương Hàn tìm cho nàng một cây cần câu, ở trong lương đình thả câu.

Mà Tiết Khiêm mặc dù chỉ có mười hai, ở phương diện câu cá, lại là vô cùng lợi hại. Mới đầu Chân Bảo Lộ không hiểu môn đạo, còn là nhờ hắn chỉ điểm, mới câu được một con cá chép.

Lúc Tiết Nhượng trở lại, liền gặp Hương Đào chờ ở bên ngoài đón hắn.

Hắn biết là thế tử nhớ tới hắn, khoe miệng không khỏi vênh lên, trong tay bóp một bao bánh chưng đường lúc đi ngang qua mua, nhìn thấy Hương Đào, liền hỏi: “Phu nhân còn đang bận sao?”

Hương Đào gặp đại công tử mới vừa vào cửa đã hỏi phu nhân, thật đúng là ân ái, không khỏi cảm thấy vui vẻ, mỉm cười nói: “Hồi đại công tử, hôm nay phu nhân sớm hết bận, lúc này đang ở thư trước lầu mặt bên hồ sen câu cá đâu.”

Tiết Nhượng nghe vậy, mặt mày đột nhiên ôn hòa hơn, chỉ nghĩ nàng nghe lọt lời mình nói, tranh thủ lúc rảnh rỗi câu cá, coi như là có nhàn hạ thoải mái. Hắn cũng không hỏi Từ Hòa Cư thay quần áo, bay thẳng đến ao.

Xa xa, liền nghe được tiếng nàng cười sung sướng.

Thanh thúy như chuông bạc.

Nhất thời Tiết Nhượng cũng giống như bị cuốn hút, không có phân nửa mệt mỏi, xoắn bước đi đến chòi nghỉ mát. Liền gặp trong đình nghỉ mát, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở bên trong, đang cầm lấy cần câu, nhấc câu được một con cá chép.

Cá chép lớn vô ý rớt bên chân nàng, vui vẻ, nàng bị dọa nâng váy chạy tới chạy lui, lớn tiếng kêu cứu “Ngũ đệ! Ngũ đệ!”. Bên cạnh thiếu niên tuấn tú non nớt cũng cười, túm tay áo bắt được cá chép, rồi sau đó “Phù phù” một tiếng bỏ vào trong thùng nước, trong thùng gỗ văng lên bọt nước trong suốt, tình cảnh hết sức là khoan khoái.

Bước chân Tiết Nhượng hơi chậm lại, đột nhiên thu liễm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 104

Chân Bảo Lộ nhìn qua cá chép trong thùng gỗ, xem bọn cá quấy cái đuôi bơi qua bơi lại, lại cảm thấy nguyên lai câu cá còn thật có ý tứ.

Ban đầu bên trong thùng nước có ba con, sau đó hai người cùng câu, tổng cộng liền có bảy con. Chân Bảo Lộ chỉ câu được hai con, nhìn Tiết Khiêm nói: “Sắc trời không còn sớm, hôm nay liền đến đây thôi. Ta lấy mấy con ta câu được, còn lại Ngũ đệ ngươi đều mang đi đi.”

Tiết Khiêm nói: “Ta không hay ăn cá, Lan Di Nương không cần nhiều vậy, hai con là đủ rồi.”

Còn không thích ăn cá? Chân Bảo Lộ nhìn hắn, thấy hắn gầy, khuôn mặt ngây thơ, liền nhớ tới hai đệ đệ béo ụt ịt nhà mình, nói lời thắm thía: “Tiểu hài tử ăn nhiều cá tốt cho thân thể, ngươi bận rộn học bài, càng nên ăn cá bồi bổ thân thể. Hơn nữa cá này tốt nhất cho mắt, ăn rất tốt.”

Bởi vì hai người cùng thả câu, quan hệ cũng dần dần kéo gần lại, Chân Bảo Lộ cảm thấy hắn giống Tiết Nhượng, lại thấy hắn ở An Quốc công phủ qua không được khá, liền coi hắn như đệ đệ mà chiều chuộng. Mới đầu Tiết Khiêm này không thích nói chuyện, nhưng hắn đến cùng còn là thiếu niên, quan hệ hơi

chút thân cận, nói cũng nhiều hơn. Bất quá này đại khái cũng liên quan tới tính tình Chân Bảo Lộ sáng sủa, người bên cạnh cũng sẽ bị nàng lây nhiễm, không ý thức lời nói liên biến nhiều.

Tiết Khiêm nhìn không được nhìn thoáng qua đại tẩu trước mặt, biết nàng cũng chỉ mới vừa cập kê, mặc dù đã lập gia đình, kỳ thật cũng chỉ lớn hơn hẳn hai tuổi mà thôi. Dù cho đoan trang hiền lành như thế nào, trong xương vẫn là tiểu cô nương hoạt bát. Tiết Khiêm cảm thấy nàng hết sức thân thiết, không hề giống quý nữ khác cao cao tại thượng, xem thường thứ xuất, liền mỉm cười đáp ứng.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên một trận mưa to đến.

Chân Bảo Lộ đứng ở bên cạnh đình nghỉ mát, mưa thuận gió thổi vào, làm ướt một góc làn váy nàng, may Chân Bảo Lộ phản ứng mau, “Ai nha” một tiếng, liền vội vội vàng vàng trốn đến bên kia, nếu không nơi nào chỉ là ướt nhẹ một góc mà thôi.

Nàng nhìn qua mưa bên ngoài, thật lớn a.

Hương Hàn liên tục bồi ở bên cạnh Chân Bảo Lộ, nhân tiện nói: “Phu nhân, nô tỳ đi về lấy hai cái ô đi.”

Chân Bảo Lộ xưa nay xem Hương Hàn như tỷ muội vậy, nhìn mưa lớn như vậy, nàng cũng không đành lòng để nàng ấy bắt chặp mưa đi lấy ô. Chân Bảo Lộ lắc đầu nói: “Không cần, bất quá là đông tố mà thôi, đợi một chút liền ngừng.” Chỉ là thời điểm này, Tiết Nhượng cũng nên trở về đi.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng đứng ở trong lương đình, đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền chuyển mắt.

Liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn cao ngất, ở trong mưa mông lung dần dần ẩn hiện, trong tay hắn cầm một dù giấy vẽ, dọc theo đường đá, chậm rãi đi tới chòi nghỉ mát.

Hắn vừa trở về, mặc trên người bộ quần áo lúc sáng sớm kia.

Ngay cả xiêm y đều không đổi.

Chân Bảo Lộ thấy hắn chậm rãi đến gần, cũng thoáng đi về trước vài bước, đợi hắn vào, mới ngửa đầu cười nói: “Sao huynh lại tới đây?”

Sắc mặt Tiết Nhượng như thường, nói: “Nghe nói nàng câu cá ở đây, nhìn thấy trời mưa, liền tới xem một chút.” Nói, hắn nhìn về phía thiếu niên đứng tại bên cạnh thùng gỗ.

Tiết Khiêm thân là thứ đệ, số lần tiếp xúc cùng Tiết Nhượng không nhiều, hơn nữa tính tình Tiết Nhượng cũng là trầm mặc ít nói, hai cái không người thích nói chuyện tụ lại một chỗ, trừ trầm mặc vẫn là trầm mặc. Lúc này, Tiết Khiêm vội lên trước cung kính nói: “Đại ca.”

Tiết Khiêm mới mười hai, so với Chân Bảo Lộ, thân hình thấp hơn một chút, hướng chi là so với Tiết Nhượng cao hơn người thường rất nhiều. Đứng trước mặt của hắn, nhất thời nổi bật lên hắn như đứa bé. Hơn nữa hai người ngũ quan mặc dù có chút giống, nhưng Tiết Khiêm hơi lộ vẻ nhu hòa, có loại cảm giác nhã nhặn, mà ngũ quan Tiết Nhượng hình dáng sâu hơn chút ít, hắn lại lớn tuổi hơn, càng phát ra nổi bật lên hắn khí chất trầm ổn.

Tiết Nhượng chỉ nhàn nhạt “Ân” một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Chân Bảo Lộ đã thành thói quen tính tình Tiết Nhượng, ở trước mặt nàng còn tốt chút ít, ở trước mặt những người khác, quả nhiên là lời nói thật là ít ỏi. Nàng kéo tay hắn đi đến bên cạnh thùng gỗ, có chút ít hưng phấn nói: “Đại biểu ca huynh nhìn, những thứ này đều là ta cùng Ngũ đệ câu. Không nghĩ tới Ngũ đệ còn nhỏ tuổi, câu cá lại lợi hại như vậy. Đại biểu ca, huynh thích ăn cá, buổi tối liền bảo phòng bếp làm, ân... Lúc này trời nóng nực, ăn hấp như thế nào?”

Tiết Nhượng nói: “Tốt, nghe nàng.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nhìn mưa bên ngoài hơi nhỏ, Tiết Nhượng mới kéo nàng trở về.

Tiết Nhượng quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiết Khiêm sau lưng, thân nhiên nói: “Ngũ đệ ở chỗ này chờ một lát, lập tức sẽ có người đưa ô lại đây.”

Tiết Khiêm cảm kích nói: “Đa tạ đại ca.”

Khỏe miệng Chân Bảo Lộ cũng vênh lên. Nàng cũng biết tính tình Tiết Nhượng lạnh nhạt, kỳ thật đối thân nhân còn là rất tốt.

Nàng cùng Tiết Nhượng ra ngoài, hắn đại khái là sợ nàng bị giọt mưa, lúc bụng dù cái ô thiên vị phía bên nàng, chờ đến lúc về tới Từ Hòa Cư, Chân Bảo Lộ giúp hắn thay quần áo, liền nhìn thấy bả vai xiêm y hắn đều dính ướt.

Bữa tối làm cá chép hấp.

Cá chép chưng xong, thịt cá nộn thực vừa phải. Cá chép hấp tươi thuần mùi thơm ngát, thịt chất non mịn, thêm cá này lại là Chân Bảo Lộ tự tay câu, càng thêm mỹ vị. Chân Bảo Lộ ăn nồng nhiệt, lại chẳng biết tại sao, hôm nay Tiết Nhượng cũng không có động - - nàng còn nhớ hắn rõ ràng là thích ăn cá.

Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút ít ảm đạm. Đó cũng không phải phản ứng nàng mong đợi. Chỉ là chỉ một con cá, Chân Bảo Lộ cảm giác mình quá so đo. Đại khái là ngày thường Tiết Nhượng đối nàng quá tốt, nàng đối hắn mong đợi cũng cao một chút, nhưng Tiết Nhượng đến cùng không phải là con

người hoàn mỹ, không cần thiết khắp nơi đón ý nói hùa nàng.

Chân Bảo Lộ cong môi, hỏi: “Đại biểu ca hôm nay có chuyện sao? Sao một bộ không có khẩu vị?”

Tiết Nhượng nhìn nàng một cái, cười cười mới nói: “Thật có chút ít gấp rút.” Hắn kẹp một khối thịt cá, bỏ vào trong miệng, nhìn về phía nàng nói, “Ăn thật ngon.”

Tâm tình Chân Bảo Lộ sung sướng, lại kẹp cho hắn một khối, gác qua trong chén hắn: “Vậy thì ăn nhiều chút. Huynh nếu thích ăn, sáng mai ta liền đi câu thêm.”

Tiết Nhượng lại nói: “Ngẫu nhiên một lần thì được. Nàng nếu là ngày ngày đi câu cá, bị nhạc phụ biết, còn tưởng rằng ta bạc đãi nàng.”

Cũng đúng.

Chân Bảo Lộ còn là tâm tính tiểu hài tử, chẳng qua là cảm thấy câu cá mới mẻ mà thôi. Nhưng nàng nhớ kỹ thân phận của bản thân, nàng là cháu dâu trưởng An Quốc công phủ, nào có thể ngày ngày chạy đi câu cá? Chân Bảo Lộ cảm thấy Tiết Nhượng nói có lý, cũng liền gật đầu, còn nói đến Tiết Khiêm: “... Tổ mẫu bảo ta giúp hân sang năm kiểm tra nhập học Bạch Lộ thư viện, Ngũ đệ thông tuệ, còn nhỏ tuổi liền đọc đủ tứ thư, nghĩ đến kiểm tra nhập học cũng không khó để được hân.”

Tính tình Tiết Khiêm kỳ thật có chút giống Thượng Ca nhi, đều là thiếu niên lão thành, cực thông tuệ, lại ít nói kiêu lời. Chỉ là Tiết Khiêm vì là thứ xuất, đối đãi người khách khí lễ phép chút ít. Chân Bảo Lộ phi thường xem trọng hân.

Tiết Nhượng nghe, xem khuôn mặt thê tử mỉm cười, thoáng rù xuống mi mắt. Nàng xác thực thường thức người đọc đủ thi thư có tài hoa nhất.

Hôm nay có mưa, buổi tối cũng mát mẻ một chút. Chân Bảo Lộ trước tắm rửa nằm ở trên giường. Tiết Nhượng đi ra từ phòng tắm, xem trên giường, thê tử đã nằm nghiêng ngủ. Áo ngủ bằng gấm màu sắc tươi đẹp, đồ thẩm vui mừng, cánh tay nàng tuyết trắng lồ lộ bên ngoài, tuyết nộn mảnh mai, tóc đen xõa, đẹp đến có chút ít làm người ta hoảng hốt.

Tiết Nhượng kinh ngạc đứng trong chốc lát, mới đi qua, bỏ xuống màn trướng, nằm xuống nhẹ nhàng ôm nàng.

Chân Bảo Lộ phát giác được hơi thở của hân, theo thói quen xoay người, đưa tay ôm lấy hân, dựa thân thể vào trong lòng hân. Hôm nay nàng chẳng hề bận rộn, cũng không mệt mỏi giống hôm qua vậy, một đôi mắt thanh minh thủy lượng, đánh giá hân một cái. Nàng dù tùy tiện, cũng có thể cảm giác ra hôm nay tâm tình Tiết Nhượng không được tốt. Nàng cho về công việc, cũng không có hỏi nhiều, chỉ hôn lên khuôn mặt hân, nói: “Ta có chút nhớ nhưng tỷ tỷ, nghĩ tới đi xem nàng một chút.”

Chân Bảo Quỳnh có thai, tuy nói ở Trung Dũng Hầu phủ ăn được uống hảo, nhưng nàng vẫn còn có chút tương niệm.

Tiết Nhượng ôm nàng, nói: “Ân. Nàng nói với tổ mẫu một tiếng là được. Ta cùng tỷ phu ngược lại gặp qua vài lần, nhìn mặt mày hân hồng hào, tâm tình rất tốt, nghĩ đến tỷ tỷ nàng hân là trời qua không tẻ.” Tiết Nhượng cùng Tống Chấp vốn là bạn tốt, hiện thời thành anh em đồng hao, quan hệ tự nhiên cũng thân cận hơn một chút.

Chân Bảo Lộ an tâm “Ân” một tiếng. Hai người ôm trong chốc lát, tay Tiết Nhượng liền bắt đầu hạnh kiểm xấu. Lòng bàn tay nam nhân nóng bỏng thô lệ, sờ qua vân ve qua chỗ nào, phảng phất dường như bắt lửa. Chân Bảo Lộ mềm cả người, tùy hân lần người đi lên. Thấy hân chậm rì rì, nàng bị hân treu chọc xuân nước róc rách, cảm thấy có chút ít xấu hổ, dụi về sau hân cường thế xuất kích, nàng liền có chút ít không chịu nổi.

Chẳng biết tại sao, hôm nay hân lực đạo phá lệ mạnh hơn chút ít.

Chân Bảo Lộ khóc sụt sướt, khuôn mặt xuân triều đầy mặt. Từ đêm động phòng hoa chúc kia, nàng liền rất ít thấy Tiết Nhượng mặt không chế như vậy. Nàng với tay nắm màn trướng bên ngoài, sau một khắc lại bị hân cầm thật chặt cường thế kéo trở lại. Nàng cả người đều ở trong lòng hân, như thuyền nhỏ gặp được cuồng phong sóng lớn, lắc lư, phiêu đảng, lao đảo, lung lay sắp đổ.

Làm ẩm ỉ thật lâu.

Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy buồn bực, vì sao hân lúc nào cũng là có khí lực dùng không hết. Đến về sau nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, không tâm tư nghĩ cái khác, mềm thân thể không nhúc nhích, tùy hân ôm mình đi phòng tắm tắm rửa. Lần nữa lên giường, nàng đã ngủ. Mơ mơ màng màng, tổng cảm giác có người nhẹ nhàng vỗ về mặt nàng, một cái một cái, vô cùng ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 105

Ngày kẻ Chân Bảo Lộ đương nhiên dậy trễ. Hôm nay là ngày đi chỗ lão phu nhân thỉnh an, Chân Bảo Lộ vội vội vàng vàng thức, hai chân vừa rơi

xuống đất, chột cảm thấy như nhũn ra, thiếu chút nữa sẽ té ngã. Chân Bảo Lộ mặc cỡ gò má đỏ bừng, oán thầm qua Tiết Nhượng quá không biết nặng nhẹ, nằng đi qua như vậy, lão phu nhân nơi nào nhìn không ra?

Chúc ma ma lại vào , vén lên màn trướng nói: “Vừa mới đại công tử đi chỗ lão phu nhân đã nói, thân thể Thiếu phu nhân có chút ít khó chịu, lão phu nhân liền bảo ngài nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Vụng về lấy cớ như vậy, lão phu nhân nơi nào sẽ tin?

Bất quá - -

Làm khó hấn một đại nam nhân sẵn sức như thế.

Chân Bảo Lộ dễ chịu hơn chút ít, vội vàng rửa mặt, đổi một thân áo bông nhiều lớp màu đỏ hồng như ý vãn. Nàng tuổi còn nhỏ, nếu là mặc xiêm y màu nhạt tươi mới chút ít, nửa điểm đều không giống như là đã xuất giá, cho nên Chân Bảo Lộ chỉ có thể nhịn đau bỏ qua màu sắc trắng mịn mình thích nhất, mặc các màu hơi chút trang trọng chút ít .

Thu thập thỏa đáng xong, Chân Bảo Lộ liền đi Như Ý Đường. Mới vừa bước vào, liền thấy lão phu nhân cùng nhị phu nhân Cố thị đang nói chuyện. Chu Phình Đình đứng ở bên cạnh lão thái thái, bên cạnh Cố thị là đại cô nương Tiết Nghi Dung, trong lòng ôm tứ cô nương Tiết Nghi Chi mới sáu tuổi.

Chân Bảo Lộ chậm rãi đi qua, hành lễ với lão phu nhân, rồi nhìn Cố thị gọi: “Nhị thẩm thẩm.”

Tiết Nghi Dung kêu một tiếng đại tẩu, Chu Phình Đình cũng khách khí gọi nàng biểu tẩu.

Cuối cùng tiểu cô nương Tiết Nghi Chi trắng mịn trong lòng Cố thị, nghiêng đầu nhu thuận gọi: “Đại tẩu.”

Tiểu nữ oa thanh âm ngọt ngào , hết sức là dễ nghe, Chân Bảo Lộ nghe cười cười.

Lão phu nhân lại nói: “Nhượng nhi nói thân thể ngươi khó chịu, không nghỉ ngơi, sao còn lại đây?”

Tiết Nhượng thương nàng là một chuyện, nhưng nàng cậy sủng sinh kiêu lại là không thể . Chân Bảo Lộ nói: “Đã khá hơn nhiều, không có khoa trương như đại biểu ca nói vậy. Đề tổ mẫu lo lắng, là tiểu Lộ không phải.”

Lão phu nhân cũng là người từng trải, nơi nào không biết tôn nhi đau tức phụ này? Nàng kéo Chân Bảo Lộ đến bên cạnh, nhìn khuôn mặt nàng nhỏ nhắn sáng rõ, sắc mặt đỏ thắm, so với lúc còn khuê các càng thêm xinh đẹp . Lão phu nhân kéo tay Chân Bảo Lộ, nói: “Lúc trước ta còn lo lắng tính tình Nhượng nhi khó chịu, sẽ không đau người, trước mắt xem hấn đối người như vậy , ta cũng yên lòng.”

Cố thị cũng có thể nhìn ra tiểu vợ chồng ân ái, tân hôn vui vẻ , nam nhân yêu làm ảm ỉ cũng là bình thường , huống chi còn là một vị thê tử nũng nịu xinh đẹp như hoa, người nam nhân nào có thể nhịn được? Lại nói mấy ngày nay chung đụng, cảm thấy vị chất tức này thông tuệ hào phóng, ở trước mặt nàng khiêm tốn khách khí, làm nàng hết sức hưởng thụ.

Cố thị cũng mỉm cười đi theo phụ họa nói: “Đúng nha. Nhượng nhi đau người, ta xem sang năm nương có thể ôm tăng tôn rồi.”

Lời này lão phu nhân thích nghe. Nàng cười dài xem Chân Bảo Lộ, mặt mày từ ái, một bộ sáng mai có thể ôm tăng tôn.

Chân Bảo Lộ bên tai nóng lên, bị lão phu nhân nhìn thấy có chút ít thẹn thùng. Nàng cùng Tiết Nhượng mặc dù ân ái, nhưng lại tạm thời tránh thai, sang năm sợ là muốn khiến lão phu nhân thất vọng rồi.

Chu Phình Đình xem lão phu nhân đối Chân Bảo Lộ yêu thương như vậy, trong lòng cũng có chút mùi vị không phải. Nàng bồi ở bên cạnh lão thái thái những năm này, có thể làm đều làm , nhọc nhằn khổ sở trả giá nhiều, mới khiến lão phu nhân đối với nàng yêu thương chút ít, nhưng nếu so sánh, còn là không kịp một nửa Tiết Nghi Phụng. Tiết Nghi Phụng cũng coi như thôi, nhưng là Chân Bảo Lộ này, lúc trước chỉ là ngoại tôn nữ tiện nghi không có bất kỳ liên hệ máu mủ, nào biết mới vừa vào cửa, lão phu nhân liền cưng thành dạng này.

Chu Phình Đình biết rõ, ngày sau nàng gả Tiết Thành, lấy thái độ lão phu nhân đối với Tiết Thành, đối với cháu dâu cái cũng tất nhiên không bằng đối Chân Bảo Lộ.

Cố thị mẹ con ba người đi sau, Chân Bảo Lộ mới nói với lão phu nhân muốn đi xem một chút Chân Bảo Quỳnh.

Chân Bảo Quỳnh là ngoại tôn nữ ruột của lão phu nhân, bởi vì nương Chân Bảo Quỳnh mất sớm, lão phu nhân đối Chân Bảo Quỳnh so với cháu gái ruột còn tốt hơn, trước mắt nghe Chân Bảo Lộ nhớ tới tỷ tỷ như thế, cũng cảm thấy an ủi: “Cũng tốt, ta cũng nhớ thương Quỳnh Nhi. Nhớ ngày đó nương nàng mang nàng, bụng làm ảm ỉ lợi hại, cũng không hiểu được Quỳnh Nhi có phải giống nương nàng hay không, đứa nhỏ này có ngoan hay không. Ta đợi tí nữa liền cho người đưa thiệp mời đến Trung Dũng Hầu phủ, người thay ta đi nhìn nàng một chút.”

Vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy tỷ tỷ, Chân Bảo Lộ phi thường vui vẻ.

Lúc Chân Bảo Lộ ra Như Ý Đường, lại thấy Cố thị đứng ở nơi đó, cũng không đi xa.

Cố thị mặc một thân vải bồi hoa hồng sắc mọi chuyện như ý vãn, chải búi tóc uyển đoạ, nhìn thấy nàng, còn cười dịu dàng đi tới.

“Nhị thẩm thẩm” Chân Bảo Lộ cũng nghênh đón, hiểu được Cố thị là có ý đợi nàng .

Mấy ngày nay nàng xử lý việc vặt, Cố thị cũng giúp nàng rất nhiều. Nàng cùng Vương thị quan hệ đã không xong, cũng may cùng Cố thị xem như chung đụng khoái trá.

Cố thị kéo nàng cùng đi tới, cùng nàng oán hận chuyện hôn sự Tiết Thành.

Chân Bảo Lộ đối Chu Phình Đình ấn tượng không tốt, nhưng vào lúc này, cũng sẽ không trước mặt Cố thị nói Chu Phình Đình không phải, chỉ tận lực lựa chỗ tốt nói. Nàng cười cười nói: “Chu cô nương coi như là hiểu tận gốc rễ , lúc ta ở nữ học, thường xuyên nghe phu tử tán dương Chu cô nương, nói nàng chăm chỉ khắc khổ .”

Cố thị nhẹ cười khẽ một tiếng, không cho là đúng.Nàng dừng lại bước chân, nhìn về phía Chân Bảo Lộ, dần dần thu liễm cười, một bộ do do dự dự.

Chân Bảo Lộ mắt sắc giao hoạt, dứt khoát thuận ý Cố thị, hỏi: “Nhị thẩm thẩm có tâm sự gì?” Nói , nàng lại thẹn thùng mân mím môi, “Tiểu Lộ gả lại đây không đến nửa tháng, đối An Quốc công phủ cũng không quá hiểu rõ, nhờ có Nhị thẩm thẩm hỗ trợ. Nhị thẩm thẩm nếu là tin tưởng A Lộ, có cái gì khó xử cứ nói đừng ngại.”

Cố thị thấy nàng một mảnh chân thành, liền mở miệng nói: “Chuyện Thành nhi cùng Chu Phình Đình, nghĩ đến người cũng biết đi?”

Mặc dù không có nói rõ, nhưng Chân Bảo Lộ không thể nói không biết. Nàng khẽ gật đầu.

Thấy vậy, Cố thị mới nhỏ giọng nói: “Hôm đó người đi chỗ Lan Di Nương phải không?”

Chân Bảo Lộ không có gì hay giấu giếm , gật đầu nói: “Uh, mấy ngày trước đây Lan Di Nương ngã bệnh , hôm đó nghe nói nàng khá hơn chút ít, ta liền đi qua nhìn coi.”

Cố thị nói: “Vậy thì đúng rồi. Ta nghe nói hôm đó người vừa đi, đại công tử liền đi tìm người , mà nha hoàn Bích Thảo Ý Lan cư, nói người ở sương hoa đài, đại công tử liền tiến vào... Nhưng ai có thể nghĩ đến, Thành nhi nhà ta trước hấn một bước tiến sương hoa đài. Tiểu Lộ, ta nói đến mức này, người có thể hiểu ?”

Chân Bảo Lộ nơi nào sẽ không hiểu.

Chỉ là nàng cũng có chút kinh ngạc, gọi nha hoàn Bích Thảo, đã bị Vương thị đưa ra phủ , Cố thị từ đâu biết được ?

Chân Bảo Lộ lẩm bẩm nói: “Nhị thẩm thẩm ý là...”

Cố thị thở dài nói: “Ta vào cửa tới nay, ngày liền trôi qua nom nớp lo sợ , ta tự hỏi đôi đại tẩu coi như là tôn kính, nhưng nàng ta mỗi lần đều bày sắc mặt cho ta xem. Người hiện thời thành nhi tức nàng, nàng đối người như thế nào, cũng không cần ta nhiều lời đi? Ta trong ngày thường kính nàng, lại không nghĩ rằng, đại tẩu thế nhưng sẽ làm ra loại chuyện như vậy, hại người cùng Nhượng nhi.”

Nếu hôm đó Tiết Nhượng trúng kế, thế tất yếu phải nạp Chu Phình Đình, mà Chân Bảo Lộ xuất giá mới mấy ngày, ở trong lúc máu chốt này nạp thiếp, cô nương xuất thân danh môn nuôi dưỡng từ bé như Chân Bảo Lộ sao có thể chịu đựng?

Chân Bảo Lộ gạt mình, khó có thể tin xem Cố thị, nói: “Mẫu thân nàng... Nàng sẽ không làm như vậy?”

“Nơi nào sẽ không?” Cố thị xuy một tiếng, nói, “Chu Phình Đình đợi tại An Quốc công phủ cũng không phải là một ngày hai ngày , người hẳn biết, lúc nàng vừa tới, liền vừa ý Nhượng nhi , chỉ là Nhượng nhi không nhìn trúng nàng mà thôi. Mấy năm này lão phu nhân cũng xem xét cho nàng qua vài vị công tử không tệ, nhưng Chu Phình Đình lại là kén cá chọn canh , như thế nào cũng không chịu đáp ứng. Hôm đó Chu Phình Đình cũng nói, là bị đại tẩu uy hiếp, nhưng nàng đến cuối cùng, cũng là đáp ứng, nói cho cùng cũng là người tình ta nguyện . Lại nói, không lý do , đại tẩu hại Thành nhi nhà ta làm cái gì? Thành nhi cho tới bây giờ đều là lời nhắc phong lưu, danh tiếng cũng không nên, hấn cũng sẽ không tạo thành cái uy hiếp đối với người nào.”

Dừng một chút, Cố thị mới nói: “Tiểu Lộ, người đại tẩu thật sự muốn đối phó, là người cùng Nhượng nhi.”

Chân Bảo Lộ không nói gì, một bộ bị kinh ngạc đến ngây người.

Lại nghe Cố thị nói: “Chuyện này, ta ai cũng không có nói, chỉ nói cùng một mình người. Ta cũng là làm con dâu, hiểu được làm con dâu khó xử, nhưng vị đại tẩu này, làm chuyện thật là quá phận , có nàng một ngày, về sau cũng không biết còn sẽ làm ra chuyện bản thủ gì nữa, hai vợ chồng các người cũng sẽ không sống yên ổn nổi.”

Chân Bảo Lộ tự nhiên nghe được, Cố thị là muốn lôi nàng đến cùng một trận doanh. Nàng nhỏ giọng hỏi: “Kia Nhị thẩm thẩm ý là...”

Cố thị thấy nàng thông minh, cũng không có lại quanh co lòng vòng, nói: “Nha hoàn Bích Thảo kia, ta đã sai người tìm được rồi. Chỉ cần nàng ta đi ra chỉ chứng đại tẩu, nói ra sự tình từ đầu đến cuối, lão phu nhân tự nhiên sẽ khiển trách nàng. Hấn hại đích trường tử, nhưng không phải là chuyện nhỏ. Đến lúc đó dù cho còn có thể ở lại An Quốc công phủ, lão phu nhân cũng sẽ không lại tin nàng ta. Mà việc bếp núc, cũng chỉ có thể để người tiếp tục phụ trách quản lý.”

Nghĩ đến Cố thị là quyết tâm muốn kéo Vương thị xuống ngựa .

Chân Bảo Lộ nghĩ đến Tiết Nghi Phương, do dự một chút, mới nói: “Nhị thẩm thẩm, người cũng biết, ta vừa qua cửa, quan hệ cũng mẫu thân không tốt, đã có rất nhiều chuyện linh tinh, nói ta làm con dâu không kính trọng trường bối. Chuyện này nếu ta lại dính vào, đến lúc đó người khác sẽ nói ta như thế nào?” Nàng nhún nhún, nhìn Cố thị nói, “Nhị thẩm thẩm, ngài tin tưởng ta như vậy, ta cũng hết sức cảm động, chỉ là chuyện này, ta...”

Cố thị vừa nghe, cũng hiểu. Nàng thở dài nói: “Xác thực, là ta nghĩ đến không chu toàn.”

Cố thị mặc dù tiếc nuối, nhưng nàng cũng hiểu Chân Bảo Lộ băn khoăn.

Từ biệt Cố thị, Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, mới đi Minh Hoa Cư của Vương thị.

Nàng ở bên ngoài do dự thật lâu. Nói thật ra, lấy tính tình có thù tất báo lòng dạ hẹp hòi của nàng, ước gì chuyện Vương thị làm bị lão phu nhân biết rõ. Vương thị sau này cũng không dám lại đối phó Tiết Nhưộng. Nhưng là nàng với Tiết Nghi Phương là bạn tốt, tỷ muội tốt từ nhỏ đến lớn, Tiết Đàm cũng phi thường che chở nàng.

Cuối cùng Chân Bảo Lộ vẫn tiến vào.

Phùng ma ma trong phòng Vương thị, thấy Chân Bảo Lộ vào, cũng là hơi sững sờ, sau đó mới hành lễ nói: “Lão nô gặp qua Thiếu phu nhân.” Do dự trong chớp lát, đón Chân Bảo Lộ vào.

Vương thị đang ngồi ở bàn vuông khắc hoa sen trước cửa sổ, tay cầm bút, đang sao chép kinh thư. Nàng mặc trên người một bộ vải bồi thu hương sắc thêu hoa hải đường, ăn mặc còn tính trắng trong thuần khiết, bộ dáng này, so với ngày thường xem thuận mắt nhiều.

Thấy Chân Bảo Lộ vào, Vương thị không cho nàng sắc mặt tốt xem, ngay cả khách sáo thường ngày cũng không có, nói thẳng: “Như thế nào? Đến nhìn chê cười ta?”

Chân Bảo Lộ nhún nhún mày. Nàng ta thái độ không tốt, nàng cũng lười hành lễ, dù sao bên trong này không có người khác, nàng cùng Vương thị đều là lòng dạ biết rõ, bớt chút khách sáo cũng tốt.

Chân Bảo Lộ nói thẳng: “Ta cũng không muốn tới nơi này. Chuyện hôm đó, ta biết rõ cũng không phải đơn giản như vậy. Người không có đạo lý hại Tiết Thành, chỉ là muốn hại đại biểu ca, để ta khó xử mà thôi...”

Tay Vương thị dừng một chút, bút pháp mực nhỏ xuống, đọng ở trên giấy Tuyên Thành, hình thành một đoàn nòng đậm.

Nàng nói: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Hôm đó người uy hiếp nha hoàn Liên Kiều Tứ Hòa Cư, mua chuộc Bích Thảo bên cạnh Lan Di Nương, để đại biểu ca cho là ta ở sương hoa đài, mà chờ bên trong, lại là Chu Phính Đình. Lại chẳng biết tại sao, để Tiết Thành chui chỗ trống, rồi loạn kế hoạch của người.”

Vương thị giương mắt lạnh lùng nói: “Người nói vậy!”

Chân Bảo Lộ nhìn nàng, khuôn mặt thản nhiên nói: “Ta có phải nói vậy hay không, trong lòng của người hiểu rõ. Ta hôm nay lại đây, chỉ là muốn nói cho người biết, Nhị thẩm thẩm đã biết chân tướng sự tình, nghĩ đến lập tức sẽ nói cho tổ mẫu.”

Vương thị ngẩn ra.

Vài năm nay Cố thị liên tục bị nàng đè nặng, lần này nếu là bắt được cơ hội này, kia Cố thị còn không thêm dầu thêm mỡ, kéo nàng xuống ngựa? Vương thị hít sâu một hơi, nhìn Chân Bảo Lộ trước mắt, hỏi: “Người sao lại nói cho ta biết?”

Chân Bảo Lộ nói: “Nói thật, ta xác thực không nghĩ nói cho người biết. Người hại ta cùng đại biểu ca như thế, ta sẽ chờ xem người thâm hại. Ta hôm nay lại đây cùng người nói, bất quá là xem phân thượng người là nương Nghi Phương. Người không tha cho đại biểu ca, ta có thể lý giải, nhưng người hại hân, có từng nghĩ tới nếu tổ mẫu tra ra chân tướng, người sẽ có kết cục gì? Nghi Phương còn chưa có xuất giá, người xem như là vì nàng, cũng nên nghĩ hậu quả.”

Sắc mặt Vương thị không được tốt, thật không nghĩ tới, hôm nay thế nhưng sẽ bị một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa nhục nhả.

Chân Bảo Lộ nói chuyện, cũng không muốn nhìn Vương thị một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

Đi ra Minh Hoa Cư, Chân Bảo Lộ thở ra một hơi dài.

Nàng cũng không ngờ mình rộng lượng được tới vậy. Bất quá - - lần này là vì Nghi Phương, nàng nói cho Vương thị, nàng nếu là có năng lực giải quyết, coi như là không phụ lòng tình tỷ muội cùng Nghi Phương.

Nhưng là - -

Nếu như có lần tới, dù cho Nghi Phương cầu xin, nàng cũng sẽ không lại mềm lòng.

Buổi chiều Chân Bảo Lộ vội vàng xử lý việc vặt. Chỉ là hôm nay có chút ít không yên lòng, đầy trong đầu đều là về mặt hôm qua của Tiết Nhưộng.

Nàng cùng Tiết Nhượng thành thân chưa tới nửa tháng, tuy nói đã biết nhiều năm, nhưng nàng chưa từng hiểu rõ hắn, phàm là nàng đối hắn quan tâm chút ít, nơi nào sẽ nhìn không ra lúc hắn nhìn mình ánh mắt nóng bỏng? Bây giờ nghĩ lại, hắn đối nàng tốt như vậy, lúc ấy nàng nhìn nhiều Tiết Nhượng một chút, cũng sẽ không đàn độn đến bây giờ mới biết được hắn thích nàng.

Chân Bảo Lộ vênh lên khoe miệng.

Hương Hàn, Hương Đào ở bên cạnh hầu hạ, nhìn Chân Bảo Lộ cười ngọt ngào, liền biết là đang nhớ ai. Hương Đào trêu ghẹo nói: “Phu nhân nhưng là nhớ đại công tử?”

Chống lại ánh mắt Hương Đào cười hi hi, Chân Bảo Lộ cũng không có thẹn thùng, nói: “Người cùng Hương Hàn tuổi cũng không nhỏ, qua mấy ngày ta liền gả bọn người ra ngoài. Các người cũng có thể tự chọn lựa, hầu vệ quản gia An Quốc công phủ này, hoặc là Tề Quốc Công Phủ cũng được, nhìn trúng ai, nếu là người chưa có vợ, ta liền thương lượng cùng đại biểu ca một chút.”

Hương Hàn vừa nghe, nhất thời xấu hổ đỏ mặt.

Hương Đào cũng thẹn thùng, lại nói: “Nô tỳ mới không cần, nô tỳ muốn hầu hạ phu nhân.” Suy nghĩ một chút, lại nhỏ giọng nói, “Nếu thật phải gả, liền gả trong phủ, như vậy có thể tiếp tục ở cạnh phu nhân.”

Chân Bảo Lộ cười cười, lại thấy sắc trời không còn sớm, Tiết Nhượng cũng nên trở về, liền dự định hồi Tứ Hòa Cư chờ.

Trên đường hồi Tứ Hòa Cư, Chân Bảo Lộ gặp Tiết Khiêm. Thấy hắn mới từ thư lâu bên cạnh lại đây, sau lưng gã sai vật nâng thư, mặt hắn có chút tái nhợt.

Hắn thấy nàng, lộ ra mỉm cười, lại do dự chốc lát, mới tiến lên phía trước nói: “Đại tẩu.” Giọng nói có chút khàn khàn.

Chân Bảo Lộ tinh tế quan sát hắn, nhú mày lo lắng nói: “Ngũ đệ nhưng là thân thể khó chịu?” Hải tử không có nương chính là đáng thương, bên cạnh không có người quan tâm.

Tiết Khiêm thân nhiên nói: “Không có việc gì, đa tạ đại tẩu quan tâm.”

Sắc mặt tái nhợt thành dạng này, nơi nào là không có việc gì? Chân Bảo Lộ bưng dáng vẻ đại tẩu, lông mày khê nhíu.

Mà gã sai vật sau lưng Tiết Khiêm lại nói chuyện: “Hôm qua Ngũ công tử đội mưa trở về, buổi tối liền bắt đầu nóng rần lên, lúc này vừa vãn hạ sốt chút ít, liền đến thư lâu đọc sách...”

“Cảm miệng!”

Tiết Khiêm nhú mày giọng nói nhàn nhạt, dù còn nhỏ tuổi, lại rất có tư thế.

Gã sai vật tự nhiên ngậm miệng. Mà Chân Bảo Lộ nhìn qua thiếu niên trước mặt có chút suy nhược, trong lòng cũng có chút áy náy. Hôm qua Tiết Nhượng rõ ràng nói đã sai người cầm ô lại, tại sao lại mắc mưa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 106

Chân Bảo Lộ cũng không phải ngốc, lập tức liền hiểu. Nàng thẹn thùng nhìn qua Tiết Khiêm, thấy hắn nhìn mình, cũng biết hắn thông minh, liền cũng không có giải thích thêm, chỉ nói: “Đọc sách dĩ nhiên trọng yếu, nhưng thân thể vẫn là trọng yếu nhất. Hôm qua là ta quên, làm hại người gặp mưa. Người nhanh đi về nghỉ ngơi đi, ta bảo Hương Hàn thỉnh đại phu nhìn người một chút...”

“Đại tẩu, không cần. Ta - -”

“Đều nói trường tẩu như mẫu, người vừa gọi ta một tiếng đại tẩu, vậy ta làm chuyện ta nên làm, nhanh đi về nghỉ ngơi đi.” Chân Bảo Lộ cắt đứt lời hắn nói.

Hốc mắt Tiết Khiêm ửng đỏ, không có nói cái gì nữa, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, liền xoay người lại.

Mà Chân Bảo Lộ, xem bóng lưng vị tiểu thiếu niên này, nghĩ đến vẻ mặt Tiết Nhượng hôm qua, nhất thời không biết trong lòng là nên khí hay nên cười.

Lại nói Cố thị trở về tây viện, cảm thấy có chút ít giận Chân Bảo Lộ kia.

Nàng nguyên cho rằng, mấy ngày nay hòa hợp chung đụng, nàng đem việc này nói cho nàng ta biết, nàng ta tất nhiên sẽ đứng ở phía bên nàng, dù sao

Vương thị xảy ra chuyện, đối với nàng ta cũng có chỗ tốt. Không ngờ lại cự tuyệt. Nghĩ đến tiểu cô nương này mặc dù tuổi còn trẻ, vẫn có vài phần khả năng.

Nàng thật có chút ít thích nàng ấy, chỉ là vì kéo Vương thị xuống ngựa, chỉ có thể lựa chọn coi nàng ta làm tên. Dù sao lão phu nhân sủng nàng ấy, nếu nàng ấy mở miệng, lão phu nhân tất nhiên sẽ làm chủ cho nàng ta.

Ai từng nghĩ...

Cố thị ngồi xuống, vuốt vuốt ấn đường, chỉ có thể tự tìm cách.

Tiết Nghi Dung vừa định vào, thấy vẻ mặt nương nhà mình, liền biết rõ tâm tình nàng không tốt, cũng không có tiến lên, chỉ khom lưng néo néo mặt muội muội tuổi còn bé, cho nàng đi vào.

“Nương.”

Nghe được giọng khuê nữ ngọt ngào, mặt mày Cố thị giãn ra, ôm Tiết Nghi Chỉ vào trong lòng. Nàng cúi đầu xem khuôn mặt nữ nhi trắng trắng mềm mềm, càng xem càng thích, vừa nghĩ tới nếu Vương thị tiếp tục ở lại An Quốc công phủ, sau này tất nhiên sẽ tìm cách một lần nữa phụ trách quản lý việc bếp núc, khi đó nàng còn có ngày tốt lành sao? Dù sao Chân Bảo Lộ trẻ tuổi, vẫn dễ đối phó hơn Vương thị đi?

Vừa nghĩ như vậy, Cố thị lại hạ quyết tâm - lần này nhất định phải cho Vương thị đẹp mặt.

Nàng hôn mặt nữ nhi, nói: “Tiểu Chỉ ngoan ngoãn, xem nương như thế nào ra ác khí này.”

Chân Bảo Lộ trở về Tứ Hòa Cư, chợt thấy trên bàn con đặt một bao đồ, đi tới mở ra nhìn coi, thấy bên trong dĩ nhiên là một bao bánh chưng đường.

Bánh chưng đường bộ dáng bánh chưng bốn góc, là do kẹo mạch nha chế thành, màu sắc xinh đẹp màu hồng phách, có nhân hoa sinh, nhân hạt thông, còn có các loại hoa cỏ. Chân Bảo Lộ lúc trước hết sức thích ăn.

Hương Đào nhìn, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đây là hôm qua đại công tử mua.”

Thì ra Tiết Nhượng này còn coi nàng như tiểu hài tử? Chân Bảo Lộ cảm một viên, bỏ vào trong miệng, nếm hương vị bánh chưng đường ngọt, khoe môi không tự giác giương cao lên.

Chân Bảo Lộ ngồi ở trong phòng chốc lát, liền nghe bên ngoài có tiếng bước chân tiến vào. Nếu là thường ngày, Chân Bảo Lộ liền đứng dậy đi đón, nhưng lúc này Chân Bảo Lộ lẳng lặng ngồi trên giường lụa, cầm trong tay một bản thi tập, tùy ý lật vài trang, một bộ ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc Tiết Nhượng tiến vào, liền nhìn thấy thê tử lẳng lặng ngồi trên giường lụa, đưa lưng về phía hắn. Hắn mặt mày ôn hòa, chậm rãi đi qua, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, vươn tay ôm nàng gọi: “Tiểu Lộ.” Vừa nghĩ tới đêm qua cản trở, Tiết Nhượng cũng là tự trách. Lúc giúp nàng tắm rửa, thấy chỗ kia đều sưng. Hiện nay gặp thê tử có chút ít tức giận, Tiết Nhượng tự nhiên cho là cái này, dán môi ở bên cạnh mặt nàng, ôn nhu nói, “Còn đau sao?”

Lỗi tai ngựa, Chân Bảo Lộ tay chân táy máy, thi tập “Pằng” một tiếng rơi trên giường lụa. Nàng hít sâu một hơi, nói thẳng: “Vừa mới nãy ta nhìn thấy Ngũ đệ. Sắc mặt hắn không được tốt, nghe gã sai vặt bên cạnh hắn nói, là vì hôm qua lúc trở về mắc mưa, buổi tối liền bắt đầu nóng rần lên...” Nàng cảm giác được hai tay nam nhân đang ôm mình dừng một chút, sau đó chậm rãi buông ra, buông nàng ra, đứng lên.

Chân Bảo Lộ xoay người nhìn hắn, thấy hắn đưa lưng về phía mình đi tới phía trước cửa sổ, bóng dáng cao cao to to, nhìn liền làm người ta sinh ra cảm giác an toàn.

Bên tai Tiết Nhượng nóng lên, không dám nhìn mặt nàng, đành phải nhìn xa xa bên ngoài.

Rồi sau đó liền nghe được sau lưng “Phốc xuy” một tiếng cười nhẹ nhàng.

Bên tai Tiết Nhượng đỏ hơn.

Chân Bảo Lộ mỉm cười đứng dậy, xem bóng lưng hắn, chỉ cảm thấy hắn đã hai mươi, sao còn giống đứa bé hơn cả nàng. Nàng đi qua, đứng ở phía sau hắn, duỗi tay ôm eo hắn, ghé bả nói: “Nào có làm đại ca như huynh vậy?”

Tiết Nhượng nói: “Ta bảo người đi đưa cái ô, chỉ là đi hơi chậm chút ít mà thôi. Nào biết hắn nửa điểm đều thiếu kiên nhẫn, chờ chưa tới một khắc đồng hồ đã đi.” Hắn mặc dù là không vui, bảo người đi chậm chút, nhưng xác thực cũng quá hẹp hòi. Hắn sợ nàng ghét bỏ hắn, cố gắng giải vây cho mình. “Đường đường đại nam nhân, thể cốt sao yếu như vậy.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy buồn cười, lấy ngón tay chọc chọc da thịt hắn, nói: “Huynh cho rằng ai cũng giống như huynh vậy a?” Hắn mỗi ngày đều rèn luyện, thể cốt tốt, mùa đông cũng có thể khóa thân không mặc quần áo, người thường đã không so sánh nổi, càng đừng nói Tiết Khiêm văn văn nhược nhược, nơi nào có thể so với hắn?

Tiết Nhượng mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Bệnh nghiêm trọng?”

Chân Bảo Lộ nói: “Ta gọi đại phu đi xem, cũng không có gì đáng ngại.” Rồi sau đó lại nhin không được thắm nói, “Quý hẹp hòi. Ta còn tưởng rằng ngày hôm qua huynh làm sao.”

Nàng cho rằng hán phiền lòng công sự, không ngờ lại là vì chút chuyện nhỏ này.

Tiết Nhượng chậm rãi xoay người lại, cúi đầu xem nàng, nghiêm túc nói: “Chuyện khác ta có thể hào phóng, nhưng là tiểu Lộ...” Hán đưa tay vuốt ve mặt nàng, “Nàng không được.”

Chân Bảo Lộ kinh ngạc nhìn qua hán, rồi sau đó mới nói: “Nhưng Ngũ đệ còn là đứa bé.”

Hán mới mười hai tuổi.

Tiết Nhượng cúi người hôn mặt nàng, trầm giọng nói: “Lúc nàng còn là hài tử, ta đã thích nàng. A Lộ, nàng hiểu không?”

Chân Bảo Lộ cảm thấy “Ông” một tiếng, gò má hồng đến lợi hại. Hai người bọn họ mặc dù thành thân, nàng cũng biết hán thích nàng, nhưng thoải mái nói ra như vậy, phảng phất còn là lần đầu. Nàng có chút ít thẹn thùng, nhưng khóe miệng lại nhin không được giờ lên.

Cuối cùng nhin không được vui mặt ở trong lòng hán, đáp: “Hiểu...”

“... Bình đảm chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chương 107

Hôm nay Chân Bảo Lộ đi Trung Dũng Hầu phủ thăm Chân Bảo Quỳnh.

Trước Chân Bảo Quỳnh cùng đại cô nương Tống Như Trung Dũng Hầu phủ quan hệ không tệ, mà Chân Bảo Lộ lại cùng tỷ tỷ như hình với bóng, Trung Dũng Hầu phủ này tự nhiên cũng không có thiếu đến. Bất quá hai năm này bởi vì tránh hiểm nghi, số lần tới ít đi.

Mới vừa tới cửa, liền có Cát ma ma bên cạnh Chân Bảo Quỳnh qua đón tiếp. Cát ma ma mặc một thân vải bồi thu hương sắc, khí sắc không tệ.

Chân Bảo Lộ nhìn Cát ma ma, liền hỏi: “Tỷ tỷ gần đây như thế nào?”

Cát ma ma vừa lĩnh người đi vào, vừa nói: “Hầu phu nhân đối Thiếu phu nhân chúng ta không tệ. Đứa nhỏ trong bụng Thiếu phu nhân cũng khỏe mạnh, chính là yêu làm ầm ĩ, mấy ngày nay Thiếu phu nhân ăn cơm đều không có hứng thú. Mấy ngày trước đây Thiếu phu nhân cũng bảo nhớ ngài, hôm nay ngài tới, nàng khẳng định cao hứng.”

Chân Bảo Lộ chỉ chú ý tới nửa trước, nghe cau mày. Thầm nghĩ: Quả thật như tổ mẫu nói, tỷ tỷ mang thai phản ứng lớn.

Đội tiền Cẩn Du Hiền Chân Bảo Quỳnh trụ, liền gặp Chân Bảo Quỳnh nâng bụng to ngồi ở bên cửa sổ, đang thêu thùa.

Thêu là cái yếm đứa bé, hết sức tinh xảo đáng yêu.

Chân Bảo Lộ đi vào, giọng trong vắt gọi: “Tỷ tỷ.”

Chân Bảo Quỳnh vừa nghe giọng của muội muội, gấp rút quay đầu nhìn, đợi nhìn thấy muội muội xinh đẹp động lòng người, thật có hoảng hốt trong nháy mắt. Sau thấy nàng cười dịu dàng kêu tỷ tỷ, lại cảm thấy dù đã gả cho người, vẫn là muội muội hoạt bát đáng yêu của nàng. Chân Bảo Quỳnh gấp rút gác qua một bên việc thêu thùa trong tay, đứng dậy chào đón.

“Tỷ tỷ mau ngồi đi.” Chân Bảo Lộ gấp rút đi qua, quan sát thân hình tỷ tỷ nhà mình, thấy bụng nàng tròn trịa, so lúc trước lớn hơn một chút. Chân Bảo Lộ cúi đầu xem xét bụng nàng, nơi nơi vui vẻ, tính trẻ con nói, “Ta đến xem tỷ tỷ một chút, tiện đường xem tiểu chất nhi một chút.”

Chân Bảo Quỳnh cười nói: “Đã thành thân, nói chuyện còn như một đứa bé.” Miệng nói như vậy, Chân Bảo Quỳnh cũng có thể nhìn ra, muội muội ở phu gia sống rất tốt. Nàng nhìn muội muội, chải búi tóc phụ nhân, mang kim trâm tơ quần khảm châu thạch lựu hoa, vành tai đeo một đôi nam châu, mặc một thân gấm vóc vải bồi khói mờ hồng dệt nổi, đã có phong thái phu nhân đại gia đình, nơi nào còn là tiểu cô nương lúc xuất giá khóc suốt mướt ồm nàng?

Nàng đưa tay vuốt ve mặt muội muội, kéo nàng cùng ngồi xuống, ngậm cười hỏi: “Ở An Quốc công phủ thế nào? Muội phu đối người được không?”

Chân Bảo Lộ cười dài đáp: “Àn. Tỷ tỷ yên tâm, ta rất tốt, đại biểu ca đối ta cũng rất tốt.”

Vậy là tốt rồi. Chân Bảo Quỳnh cảm thấy cũng yên tâm. Tuy nói đều đã nhìn ra, có thể nàng còn là muốn chính miệng nghe muội muội nói.

Chân Bảo Quỳnh lại bảo Cát ma ma cùng bọn nha hoàn dâng điểm tâm và trái cây đã chuẩn bị tốt lên. Hôm qua biết được muối muối muốn tới, Chân Bảo Quỳnh xưa nay chẳng chặc, nhưng cũng là hưng phấn rất lâu, may nàng có thai không cần đi thỉnh an, sáng sớm mới ngủ thêm một lát.

Chân Bảo Lộ thấy tỷ tỷ khách khí như vậy, cũng cầm một khối liên hoa điểm tâm bắt đầu ăn, nhìn tỷ tỷ nói: “Nghe Cát ma ma nói, tiểu chất nhi này hết sức nghịch ngợm.”

Giữa lòng mây Chân Bảo Quỳnh tràn đầy nhu hòa làm mẹ, vuốt ve bụng tròn trịa của mình. Nàng tâm bố thỏa đáng, bụng hơi chút lớn chút so với sáu tháng bình thường. Nàng nói: “Xác thực yêu làm âm ỉ, bất quá đã quen.” Mang hài tử, coi như là làm âm ỉ, cũng là gánh nặng ngọt ngào.

Chân Bảo Lộ nghe, nhìn thấy bụng tỷ tỷ, cũng có chút hâm mộ. Nàng cầm lấy cái yếm hài nhi Chân Bảo Quỳnh đặt tại một bên, đồ rực , trên mặt thêu hai cá chép rất sống động. Chân Bảo Lộ cong môi cười một tiếng, lại thấy phía dưới còn đặt giấy hài nhi, nho nhỏ, đặc biệt đáng yêu.

Chân Bảo Lộ yêu thích không rời tay, đôi mắt sáng nhìn Chân Bảo Quỳnh: “Tỷ tỷ tay nghề thật là khéo, giấy yếm này thật là tốt xem.”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Đợi ngày sau ngươi mang bầu, tỷ tỷ cũng làm cho ngươi.”

Nàng nha.

Gò má Chân Bảo Lộ đỏ hồng, nàng cho tới bây giờ không đối gạt tỷ tỷ, liền nói: “Ta thương lượng qua cùng đại biểu ca, qua một hai năm mới muốn hài tử.”

Chân Bảo Quỳnh vốn lo lắng muối muối tuổi còn nhỏ - - còn chưa chiếu cố tốt chính mình, sao có thể chiếu cố hài tử? Lại nói, tuổi quá nhỏ sinh hài tử cũng không nên. Ngay cả nàng, lúc gả cho Tổng Cháp, mấy ngày tân hôn, Tổng Cháp cũng đã nói qua cùng nàng, vấn đề hài tử không vội. Bất quá chuyện đứa nhỏ này, sao có thể tự mình làm chủ, không ý thức cứ như vậy đến . Lúc ấy nàng nhìn thấy bộ dáng Tổng Cháp vui vẻ quên trời đất, mới hiểu được hẳn thực sự không phải là không muốn hài tử, chỉ là không muốn cho nàng gánh nặng mà thôi.

“Cũng tốt.” Chân Bảo Quỳnh nhìn muối muối, nói, “Dù sao ngươi tuổi còn nhỏ, ngoại tử mẫu họ cũng là có thể thông cảm.” Chân Bảo Quỳnh mọi việc đều là lấy muối muối làm đầu .

Chân Bảo Lộ thật suy nghĩ như vậy , nhưng lúc này xem cái yếm nhỏ tiểu hài tử đáng yêu, trong lòng thật là có chút ít chờ đợi. Hài tử của àng cùng Tiết Nhượng, nhất định thật đáng yêu. Bất quá nghĩ đến thái độ hằn đối đệ đệ Tiết Khiêm, Chân Bảo Lộ liền có chút bận tâm, nếu là sau này nàng sinh nhi tử, hẳn có cũng đối đãi nhi tử như vậy hay không.

Chân Bảo Lộ lại nói chuyện nàng phụ trách quản lý việc bếp núc cho Chân Bảo Quỳnh . Chân Bảo Quỳnh nghe , quả thật có chút ít kinh ngạc, sau lại cười cười nói: “Đây chính là chuyện tốt. Có ngoại tử mẫu ở đây, ta không cần lo lắng.”

Vừa qua khỏi cửa, liền đem việc bếp núc trong phủ giao cho nàng, đối một cô dâu mới mà nói, nhưng là tín nhiệm cùng coi trọng lớn lao. Mà Chân Bảo Quỳnh, tuy nói Trung Dũng hầu phu nhân hợp ý nàng, nhưng cuối cùng là nhị nhi tử, trên nàng còn có một đầu trưởng Ngự thị. Ngự thị kia là cháu gái ruột Trung Dũng hầu phu nhân, quan hệ tự nhiên không phải mẹ chồng nàng dâu bình thường có thể khách quan.

Chân Bảo Lộ cười cười, hiểu được đây thật là chuyện rất tốt. Để nàng phụ trách quản lý việc bếp núc, người An Quốc công phủ nơi nào còn sẽ vì nàng tuổi còn nhỏ mà xem nhẹ nàng.

Tỷ muội hai người đang nói chuyện, Cát ma ma vào , nói: “Nhị thiếu phu nhân, Tam cô nương cùng biểu cô nương sang đây thăm ngài.”

Chân Bảo Quỳnh nghe , nói: “Ta biết rõ .” Lại nhìn Chân Bảo Lộ nói, “Tiểu Lộ, giúp ta cùng đi ra ngoài đi.”

Chân Bảo Lộ đỡ tỷ tỷ cùng ra ngoài, liền gặp hai tiểu cô nương chính trực tuổi trẻ song song đi đến, vừa nói vừa cười .

Mặc vải bồi màu hồng đào chải song búi tóc rủ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hạt dưa, hết sức tinh xảo xinh đẹp, có chút ít tương tự Tổng Nhữ, là đích tôn con vợ cả Tam cô nương, Tổng Nhân thân muội muội Tổng Cháp, năm nay mới mười ba. Mà bên cạnh Tổng Nhân, cao gầy hơn chút ít, tuổi cũng lớn chút, mặc vải bồi màu hồng cánh sen sắc thêu hoa lan, đầu tóc sơ thành theo tóc mây, mặt trứng ngỗng, lông mày kẻ đen con mắt quả hạnh, nhìn dịu dàng hào phóng, phi thường xinh đẹp.

Tổng Nhân gấp rút ngọt ngào kêu một tiếng Nhị tẩu, lại nhìn Chân Bảo Lộ, gọi: “Lộ tỷ tỷ.” Nàng cũng quen biết Chân Bảo Lộ.

Lại giới thiệu cô nương bên cạnh với nàng.

Chân Bảo Lộ thế mới biết, nguyên lai tiểu cô nương này chính là cô em vợ trưởng tử Tổng Giang Trung Dũng Hầu phủ - - Ngự Minh Châu.

Ngự Minh Châu cũng là cháu gái ruột Trung Dũng hầu phu nhân, cùng Tổng Nhân là biểu tỷ muội, nhìn quan hệ liền như chị em ruột.

Chân Bảo Lộ nghĩ đến chuyện đời trước, không khỏi nhìn thoáng qua Ngự Minh Châu này. Tỷ tỷ Ngự Minh Châu gả đại công tử Trung Dũng Hầu phủ Tổng Giang, mà bản thân nàng ta trong lòng ngưỡng mộ là Nhị công tử Tổng Cháp. Đời trước tỷ tỷ bởi vì muốn chiếu cố đệ đệ muội muội, hôn sự chẳng hề thuận lợi, lúc ấy Trung Dũng Hầu phu nhân cũng có chút không thích tỷ tỷ nàng, mà nhị nhi tử bà ấy hài lòng, chính là vị cháu gái ruột Ngự Minh Châu này. (nên mới dẫn đến sóng gió ngày sau, thật hết biết, quyết tâm gả hai cháu gái cho hai con trai)

Như vậy, Chân Bảo Lộ đối Ngự Minh Châu gặp gỡ tỷ tỷ phu nàng cũng không có bao nhiêu hảo cảm, chỉ khẽ mỉm cười chào hỏi: “Ngự Nhị cô

nương.”

Ngụy Minh Châu cử chỉ tự nhiên thanh thản.

Tổng Nhân lại nói tiếp: “Nhị biểu tỷ gần đây muốn nhìn (Liễu Bá Uyên du ký), ta thời gian trước nghe Nhị ca nhắc qua, biết trong thư phòng của hần có, liền bồi nhị biểu tỷ lại đây nhìn một chút, nào biết Nhị ca không ở đây. Nhị tẩu, hôm nay Lộ tỷ tỷ ở đây, ta cùng nhị biểu tỷ sẽ không quấy rầy , chờ Nhị ca về , tẩu nói cùng hần một tiếng.”

Tổng Nhân vốn là quan hệ tốt với Ngụy Minh Châu, từ lúc tỷ tỷ Tổng Như xuất giá, Tổng Nhân liền đối Ngụy Minh Châu như thân tỷ tỷ vậy. Nếu không phải Nhị ca từ sớm đã đính hôn cùng Chân Bảo Quỳnh, nàng phi thường hy vọng Nhị ca có thể lấy Ngụy Minh Châu .

Chân Bảo Quỳnh thán nhiên nhìn Ngụy Minh Châu một cái, cười cười nói: “Không phải là đại sự gì, đợi tí nữa ta liền mệnh nha hoàn đưa qua nhị biểu muội.”

Ngụy Minh Châu giật mình, nhìn Chân Bảo Quỳnh, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Như vậy không được tốt đi...” Ngụy Minh Châu từ nhỏ chơi chung tới lớn với Tổng Chấp, tự nhiên biết rõ, vị Tổng nhị công tử Tổng Chấp này mặc dù tính tình tốt, nhưng là không cho phép người khác tiến thư phòng của hần, ngay cả thân muội muội Tổng Nhân đều không được. Cho nên khi này Tổng Nhân mới nói như vậy.

Chân Bảo Quỳnh khẽ mỉm cười, nói: “Không có gì đáng ngại.”

Thần sắc Ngụy Minh Châu nhàn nhạt, cũng liền không nói gì .

Còn Tổng Nhân, đến nước này, Tổng Nhân nơi nào nhìn không ra, đây là Nhị ca nàng cho phép ?

Tổng Nhân có chút ít hâm mộ, cảm thấy Nhị ca đối Nhị tẩu thật sự là quá tốt . Lại nghĩ đến vị Nhị tẩu này có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài mạo song toàn, Nhị ca yêu thích, cũng là bình thường .

Tổng Nhân vui vẻ nói: “Tốt lắm, vậy ta tạ Nhị tẩu .”

Về mặt Ngụy Minh Châu cũng không quá tốt, nàng nhìn Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, lại nghe nói qua danh tiếng nàng ấy ở nữ học, vốn là có chút ít tự ti mặc cảm, hiện nay thấy nàng ấy nâng cao một cái bụng bự, bụng tư thể nữ chủ nhân, càng thêm cảm thấy nàng như người ngoài. Nàng thích nhị biểu ca, nhìn tỷ tỷ nàng gả cho đại biểu ca, nàng cũng mơ hồ ngóng trông, có thể gả cho nhị biểu ca. Ngay cả cô mẫu nàng cũng đề qua chuyện này, chỉ là lúc ấy tuổi nàng còn nhỏ, cảm thấy hết thấy đều là đương nhiên , sau khi lớn lên, khẳng định là gả cho nhị biểu ca , không ngờ... Không ngờ xuất hiện Chân Bảo Quỳnh.

Nhị biểu ca nàng thế nhưng sùng bái nàng ấy đến vậy, ngay cả thư phòng cũng cho phép nàng ấy tùy ý ra vào.

Ngụy Minh Châu gượng cười, cảm tạ: “Đa tạ nhị biểu tẩu.”

Tổng Nhân cùng Ngụy Minh Châu đi rồi, Chân Bảo Lộ mới nháy mắt tỷ tỷ nhà mình mấy cái: “Tỷ tỷ cũng thật là lợi hại.”

Chân Bảo Quỳnh cố làm ra vẻ không hiểu, cười nói: “Ta có cái gì mà lợi hại?”

Chân Bảo Lộ kéo cánh tay tỷ tỷ đi vào, lần nữa ngồi xuống, nói: “ Vị Ngụy Nhị cô nương này thích tỷ phu đi.”

Chân Bảo Quỳnh ngẩn ra, rồi sau đó mới nở nụ cười, nói: “Người ngược lại mất sắc .”

Chân Bảo Lộ nói: “Nơi nào là mất sắc? Nhìn ánh mắt Ngụy Nhị cô nương xem tỷ tỷ, ngay cả người mù cũng nhìn ra được là xảy ra chuyện gì. Tỷ tỷ nhẹ nhàng nói một câu, liền khiến Ngụy Nhị cô nương tự ti mặc cảm, nghĩ đến lần tới Ngụy Nhị cô nương sẽ không lại đặc biệt tìm tỷ phu 'Mượn sách' .”

Chân Bảo Quỳnh nói: “Kỳ thật... Nếu không phải có ta, hôm nay Tổng nhị công tử cưới nhất định vị Ngụy Nhị cô nương này. Ngụy Nhị cô nương cùng tỷ phu người nhưng là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau.”

Mùi chua như vậy nhưng là lần đầu Chân Bảo Lộ cho tới bây giờ không có nghe tỷ tỷ nàng nói qua , hiện nay khó được nghe lời nói này, Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy thần kỳ.

Trước kia vị tỷ tỷ này, chỉ thích học bài, bên cạnh phảng phất đều không để ý, nay thành thân, trên người lại có chút ít khói lửa hơi thở nhân gian.

Chân Bảo Lộ xem tỷ tỷ ngọt ngào hạnh phúc lại có thai, mà chính nàng cũng gả Tiết Nhượng. Như vậy thật tốt.

Lại nói Tổng Nhân cùng Ngụy Minh Châu ra Cẩn Du Hiên, Ngụy Minh Châu liền thay đổi sắc mặt, rầu rĩ không vui .

Tổng Nhân dù ngốc, cũng là biết rõ vị nhị biểu tỷ này thích Nhị ca nàng. Nàng suy nghĩ một chút, an ủi: “Nhị biểu tỷ. Tỷ xem hiện tại, Nhị ca ta cùng Nhị tẩu ân ái như vậy, Nhị tẩu ta đã hoà hài tử, tỷ cũng sớm đẻ xuống đi.”

Tổng Nhân bĩu môi, lại nói: “Trong mắt của ta, nhị biểu tỷ đoan trang hiền thực, xuất thân danh môn, không cần thiết ở cùng Nhị ca ta cái cây mọc lệch này.”

Phốc xuy!

Vốn là tâm tình trầm trọng Ngụy Minh Châu nhất thời cười ra tiếng, mặt mày mỉm cười người Tống Nhân nói: “Nào có người nói ca ca nhà mình như vậy?”

Tống Nhân thấy nàng cuối cùng cười, thẹn thùng gãi gãi mặt, cười hắc hắc nói: “Ta nói thật mà.”

Ngụy Minh Châu nhìn thoáng qua sân nhỏ sau lưng, dần dần thu liễm cười.

Cần Du Hiền này, nàng từ nhỏ đến lớn đến không biết bao nhiêu lần. Vị nhị biểu ca này, xưa nay thích đã hình thành thì không thay đổi, nhưng từ lúc Chân Bảo Quỳnh vào cửa, liền mọi thứ ản yếu thích của nàng ấy. Nàng ấy thích hoa mai, hẳn liền trồng ở trong sân toàn hồng mai. Mà chỗ cây mai đó, vốn là trồng một gốc cây táo. Mới trước đây, mùa táo chín, hẳn leo cây hái táo, nàng đứng ở phía dưới dùng y phục ôm lấy... Khi đó thật vui vẻ a.

Ngụy Minh Châu hai mắt âm đạm, lẩm bẩm nói: “Có lẽ... Người nói đúng.” Nàng lại triển lạn đeo bám đánh không biết xấu hổ, chỉ biết khiến người hiềm khích mà thôi. (thật giả tạo, vậy mà sau này khẳng khẳng ảo tưởng người ta thích mình, tự đi làm thiệp)

An Quốc công phủ.

Hôm nay Tiết Nhượng hồi phủ sớm, chỉ là trở về Tứ Hòa Cư, nhìn thấy thê tử không ở đây, mới nhớ tới thê tử đi Trung Dũng Hầu phủ thăm tỷ tỷ nàng. Nhất thời lòng mi Tiết Nhượng nhàn nhạt, bản thân đi sau tám bình phong thay quần áo, nghĩ tới điều gì, mới mệnh gãi sai vật đi tìm Tiết Khiêm đến.

Tiết Khiêm gầy yếu, sắc mặt so với mấy ngày trước đây ngược lại tốt hơn chút ít. Hiện nay nghe nói đại ca tìm hẳn, cũng là có chút ít kinh ngạc, liền vội vàng đổi một thân xiêm y, đi thư phòng gặp đại ca.

Mẹ đẻ Tiết Khiêm thân phận nha hoàn đề tiện. Mà nha hoàn kia vốn là hầu hạ ở thư phòng An Quốc công, ở phương diện này, Vương thị cho tới bây giờ sẽ không buông lỏng, chọn lựa nha hoàn đều là dung mạo bình bình, ôn thuận nghe lời. Không ngờ còn là tính sai, lần kia An Quốc công uống quá nhiều, nhúng chàm nha hoàn này. Mà nha hoàn này sợ hãi, cũng không đem việc này nói cho Vương thị, vô ý làm thông phòng, cho rằng chuyện này có thể lặng lẽ dấu diếm đi, không ngờ lại hoài hài tử.

Thân phận như vậy, nhất định không được coi trọng.

Mà lần này cũng là lần đầu vị đại ca Tiết Nhượng này gọi hẳn lại đây.

Tiết Khiêm cảm thấy có chút ít thấp thỏm, bị gãi sai vật dẫn tiến thư phòng, thấy Tiết Nhượng ngồi ở phía sau bàn khí thể hiên ngang, mới cung kính hành lễ nói: “Đại ca.”

Giọng thiếu niên thanh nhuận ngay thơ, còn có chút ít vỡ giọng khó phân biệt. Tiết Nhượng nghe tiếng nhàn nhạt “Àn” một tiếng, bản tay khóp xương cân xứng lại như cũ cầm bút, viết cho xong đồ trong tay.

Tiết Khiêm cũng không ngẩng đầu, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Hắn mặc một thân trường bào cổ tròn màu xanh nhạt, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, mặt mày phi thường thanh tú.

Đợi đến Tiết Nhượng cuối cùng viết xong, đặt bút xuống, mới nói: “Nghe đại tẩu người nói, hôm đó người mắc mưa ngã bệnh?”

Tiết Khiêm có chút khản trương: “Đa tạ đại ca quan tâm. Đại tẩu thỉnh đại phu cho ta, uống thuốc đã khá hơn nhiều.”

Tiết Nhượng nói: “Vậy là tốt rồi. Chuyện hôm đó...”

“Hôm đó là ta quá gấp gáp, nhìn mưa nhỏ rồi liền chạy về.” Tiết Khiêm lập tức nói, giọng nói có chút ít dồn dập.

Tiết Nhượng mới giương mắt nhìn hẳn một cái. Thấy hẳn nhả nhặn gầy yếu, thấp hơn nhiều so với hẳn lúc mười hai tuổi. Vừa nhìn liền là bộ dáng thư sinh văn nhược tay trái gà không chặt... Nhưng là nàng giống như thường thức loại này. Tiết Nhượng nhíu nhíu mày, giọng nói lãnh một chút, nói: “Nam tử hẳn đại trượng phu, mắc mưa liền ngã bệnh, thân thể so với tiểu cô nương còn mảnh mai hơn, nói ra thật mất mặt...”

Trên mặt bạch ngọc Tiết Khiêm hơi có vẻ ửng đỏ, hiển nhiên có chút ít thẹn thùng, lại cảm thấy vị đại ca này nói phi thường có lý.

Lại nghe hẳn nói: “Người tuổi còn nhỏ, bắt đầu rèn luyện từ hôm nay vẫn còn kịp. Tốt lắm, người mỗi ngày giờ Mẹo thức dậy, chạy vài vòng dọc theo sân nhỏ, mỗi ngày một canh giờ, chạy xong lại đọc sách...” Dừng một chút, tiếp tục nói, “Mấy ngày nữa, ta sẽ thỉnh sư phụ dạy người luyện công phu, cười ngựa bắn tên mọi thứ đều phải học.”

Tiết Khiêm gạt mình.

Tiết Nhượng thấy hẳn không nói, mặt mày lạnh nhạt, nói: “Như thế nào? Sợ mệt mỏi?”

Tiết Khiêm vội nói: “Không có...” Trên mặt hẳn có chút ít mừng rỡ, sợ hãi giương mắt, con mắt sáng trong nhìn đại ca trước mặt, nói, “Đa tạ đại ca quan tâm”

Tiết Nhượng ừ một tiếng. Cảm thấy phương thức rèn luyện như vậy, không tới một năm, Tiết Khiêm tất nhiên không phải bộ dáng thư sinh văn nhược nữa.

Hắn lại đưa giấy Tuyên Thành viết xong trong tay, nói: “Đây là danh mục ta viết cho ngươi, đều có thể tìm thấy ở thư lâu, có chút nhiều, nhưng là đối với ngươi trăm lợi không có một hại. Ngươi xem hết tất cả, nhớ kỹ trong lòng, sang năm kiểm tra nhập học Bạch Lộ thư viện không có vấn đề gì.”

Tiết Khiêm tiến lên, hai tay tiếp nhận, nhìn trên mặt danh sách rậm rạp chẳng chịt, đối người thường mà nói xác thực quá nhiều, nhưng hắn đã gặp qua là không quên được, cũng không có áp lực quá lớn, vội nói: “Đa tạ đại ca.”

Tiết Nhượng xưa nay ít nói kiêu lời, lại thân tình đại gia đình nhạt nhẽo, huống chi là đối một thứ đệ xuất từ nha hoàn. Tiết Nhượng nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, nói: “Tốt lắm, ngươi nhanh đi về học bài đi.”

Tiết Khiêm vội vàng gật đầu, cúi đầu xem chữ trên giấy này thoăn thoắt mạnh mẽ, hai đầu lông mày tràn đầy thỏa mãn vui vẻ. Hắn vội trộm nhìn thoáng qua gò má vị đại ca này, sau đó cúi đầu, xoay người đi ra ngoài.

“Chờ chút.”

Ân?

Tiết Khiêm nghe tiếng, gấp rút xoay người lại nhìn về phía Tiết Nhượng, trên mặt nghi hoặc, lẩm bẩm nói: “Không biết đại ca còn có chuyện gì phân phó?”

Tiết Nhượng nhẹ ho một tiếng, không nhanh không chậm nói: “... Trong ngày thường nếu là không có chuyện khẩn cấp, tận lực không cần đi tìm đại tẩu ngươi.”

Lời này Tiết Khiêm lý giải.

Hắn biết rõ vị đại tẩu này tuổi còn trẻ, vừa qua cửa liền phụ trách quản lý việc bếp núc trong phủ, xác thực quá bận rộn. Nhất thời Tiết Khiêm cũng có chút tự trách, là hắn suy tính không chu toàn, gấp rút nhìn đại ca nói: “Ân. Ta sau này nhất định sẽ không đi quấy rầy đại tẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 108

Lúc Chân Bảo Lộ hồi phủ, nghe nha hoàn nói Tiết Nhượng ở thư phòng, liền trực tiếp đi thư phòng.

Nàng mới vừa đến ngoài viện, liền nhìn thấy một bóng dáng gầy yếu đi ra từ bên trong, trong tay không biết cầm cái gì. Thấy là Tiết Khiêm, Chân Bảo Lộ có chút ít ngoài ý muốn. Nên biết quan hệ giữa Tiết Nhượng cùng thứ đệ Tiết Khiêm này không tốt, trong ngày thường ngay cả lời nói đều không thể nói vài câu, huống chi là cho hắn đến thư phòng.

Chân Bảo Lộ thấy hắn cúi đầu xem đồ trong tay, có chút ít nhập thần, không nhìn thấy nàng, liền chủ động đi qua chào hỏi: “Ngủ đề?”

Tiết Khiêm mới ngẩng đầu lên.

Lúc trước tính tình hắn lạnh nhạt, lời nói cũng rất ít, lúc này gặp đại tẩu, ngược lại lộ ra tươi cười vài phần tính trẻ con: “Đại tẩu.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, lại hỏi: “Đại ca ngươi tìm ngươi sao? Ngươi nhìn cái gì nghiêm túc đến vậy?”

Tiết Khiêm đưa danh mục trong tay cho nàng. Chân Bảo Lộ tiếp nhận, tự nhiên nhận biết chữ viết của Tiết Nhượng. Ánh mắt của nàng mở to, thật to, thâm nghĩ: Tiết Nhượng thế nhưng còn sẽ giúp hắn nhóm sách.

Sau một khắc, liền nghe Tiết Khiêm vui vẻ nói: “Đại ca giúp ta viết danh mục này, bảo ta chiếu theo cái này đi thư lâu đọc sách, nói chỉ cần xem hết nhớ kỹ, kiểm tra nhập học Bạch Lộ thư viện liền không có vấn đề. Đại ca lại thấy thân thể ta yếu, dạy ta biện pháp luyện thay, còn thỉnh sư phụ cho ta tập võ.”

Thiếu niên giọng nói nhẹ nhàng, tâm tình phẳng phát phá lệ rất tốt.

Chân Bảo Lộ nhìn qua hắn sáng long lanh con mắt, cảm thấy cũng không nhìn có chút ít đau lòng. Đây đứa bé, quả nhiên là rất dễ dàng thỏa mãn. Nàng đem đơn sách trả lại cho hắn, mỉm cười nói: “Đã đại ca ngươi coi trọng ngươi như vậy, ngươi phải càng thêm chăm chỉ, đừng cô phụ kỳ vọng.”

Theo Chân Bảo Lộ, Tiết Nhượng là người không thích lo chuyện bao đồng, hắn nếu đã vì Tiết Khiêm làm được đến thế này, hiển nhiên là đem hắn để ở trong lòng. Hắn không có nương, cha lại không đau yêu, tuy nói tình cảm huynh đệ cùng Tiết Đàm không tệ, nhưng trở ngại Vương thị, cuối cùng không

thể quá thân cận. Hiện thời có một đệ đệ có hiểu biết, Chân Bảo Lộ cũng vì hấn cảm thấy cao hứng.

Tiết Khiêm trịnh trọng gật đầu, hai đầu lông mày thần thái tung bay, một bộ ý chí chiến đấu sục sôi: “Uh, ta biết rõ.”

Chân Bảo Lộ cũng bị tâm tình hấn cảm nhiễm, nói: “Ngươi ngày thường nếu là thiếu cái gì, chỉ để ý nói cùng ta, gặp cái gì khó xử, cũng chỉ cần tìm ta và đại ca ngươi, chúng ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

Tiết Khiêm do dự một chút, mỉm cười nói: “Được. Đa tạ đại tẩu.” Trong lòng lại nghĩ: Đại tẩu đối hấn đã thật tốt, hấn tuyệt đối không thể lại phiền toái nàng.

Chân Bảo Lộ nhìn qua bóng lưng thiếu niên nhỏ yếu, cong môi cười cười. Nàng chỉ nghĩ đến một mặt, nhưng Tiết Nhượng lại nghĩ đến nhiều như vậy. Cũng phải, đọc sách dĩ nhiên trọng yếu, lại không có gì quan trọng hơn thân thể khỏe mạnh. Nàng sao không nghĩ tới, thỉnh sư phụ cho hấn tập võ?

Nàng quả nhiên còn không bằng đại biểu ca tâm tư kín đáo đâu.

Bởi vì ở chỗ này gặp được Tiết Khiêm, lại nghe hấn nói mấy chuyện này, lúc Chân Bảo Lộ tiến thư phòng, nhìn thấy Tiết Nhượng ánh mắt cũng có chút không giống. Nàng mỉm cười, đi qua gọi: “Đại biểu ca.”

Tiết Nhượng thấy nàng vui vẻ như thế, chỉ nghĩ nàng đi gặp nàng tỷ tỷ, mới tâm tình phá lệ tốt. Hấn đứng dậy đi qua, cầm lên tay nàng, nhẹ bóp mấy cái, hỏi: “Tỷ tỷ nàng như thế nào?”

“Rất tốt.”

Chân Bảo Lộ bị hấn kéo đi đến ngồi xuống một bên trên giường La Hán, thấy hấn rót trà cho mình, liền uống hai chén, sau đó mới bỏ xuống chén trà, gương mặt lẳng lặng nhìn hấn.

Mắt nàng vốn là trong suốt sáng ngời, ướt nhẹp. Lúc này lại kín đáo ý cười, Tiết Nhượng nhìn thấy đều có chút miệng đắng lưỡi khô, mở miệng hỏi: “Như thế nào?” Trên mặt hấn trấn định, nhưng giọng nói đã có chút âm ảm.

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, nói không có việc gì. Nàng thoáng rù xuống mi mắt, ngón tay mảnh mai trắng nõn như măng mùa xuân vậy vuốt vuốt chén trà, cong môi nói: “Lúc ta đến đây, đúng lúc gặp phải Ngũ đệ. Ta nhìn thấy danh mục huynh viết cho hấn, có chút ít kinh ngạc. Ta nguyên cho rằng huynh không thích hấn, không nghĩ tới huynh đối Ngũ đệ còn không tệ...” Nói, nàng thu tay lại, hai tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn nam nhân trước mặt, “Đại biểu ca, ta càng ngày càng cảm thấy, huynh thật tốt.”

Tiết Nhượng bị nàng nhìn có chút ít nóng. Hấn ngăn người, mới nói: “Đây là ta phải làm.”

Chân Bảo Lộ vui vẻ cười cười, đứng dậy vòng qua bàn nhỏ ngồi vào bên cạnh hấn, nói: “Hôm nay ta đi xem tỷ tỷ ta, thấy nàng mang hài tử, mặc dù béo một chút, nhưng ta lại cảm thấy nàng càng ngày càng đẹp.” Mang thai, thân hình liền sẽ sung vũ, nữ nhân đều là thích đẹp, nơi nào có thể chịu nổi?

Nhưng hôm nay nhìn lại, lại có chút ít khiến Chân Bảo Lộ thay đổi cái nhìn.

Bên má nàng có chút ít phiểm hồng, nhin không được ngoéo một cái ngón tay hấn, nói, “Đại biểu ca... Chờ sang năm, chúng ta có hài tử đi, được hay không?”

Nàng cúi đầu, có chút ít thẹn thùng.

Đã tháng Bảy, cách sang năm cũng chỉ còn non nửa năm. Lúc ấy tuổi nàng cũng không xê xích gì nhiều tuổi tốt sinh con. Mặc dù so với dự đoán sớm một chút, nhưng trong lòng nàng đã bắt đầu chờ đợi.

Ngốc tử mới có thể nói không tốt. Tiết Nhượng mặt mày mỉm cười, lẳng lặng đưa mắt nhìn thê tử bên cạnh. Nghe nàng chủ động nói muốn sinh con dường cái cho hấn, đây là chuyện đời trước hấn hoàn toàn không dám hy vọng xa vời.

Tiết Nhượng cùng Tổng Cháp trong ngày thường cũng là có chút ít lui tới, trước đề tài hai người tán gẫu đều là cực hợp ý, nhưng từ lúc thê tử hấn mang thai, Tổng Cháp mỗi ngày đều nói, liền là sau này hài tử sinh ra như thế nào, nếu là nam oa, liền tự mình dạy hấn đọc sách biết chữ, nếu là nữ oa, liền ngàn kiểu trăm sùng, đi theo nương nàng học tập nữ công... Mỗi lần nói đến đề tài này, lúc nào Tiết Nhượng cũng là không nói được lời nào. Muốn hấn nói gì? Hấn một mặt hy vọng thê tử thật tốt, lớn tuổi chút ít hãy sinh hài tử, một mặt... Lại phá lệ chờ đợi.

Tiết Nhượng nhìn bộ dáng nàng cười dịu dàng, biết rõ nàng đang tưởng tượng cảnh tượng có hài tử. Hấn nhìn qua nàng, phảng phất cũng có thể cảm nhận được cổ ấm áp kia.

Hài tử của bọn họ.

Hài tử của hấn cùng A Lộ.

Tiết Nhượng ngừng lại, đều cảm thấy đó là một chuyện hết sức tốt đẹp.

Bất quá Tiết Nhượng vẫn có cân nhắc, buổi tối làm việc mặc dù phá lệ hưng mãnh chút ít, nhưng đến cuối cùng, còn là chịu đựng lấy ra đến bên ngoài. Chân Bảo Lộ lại là toàn thân mềm yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm xinh đẹp, cứ như vậy lẳng lặng rúc vào trong lòng hấn.

Chân Bảo Lộ ngủ say sưa, trong lúc ngủ mơ, liền phát giác được người bên cạnh hôn nàng, rồi sau đó bàn tay ấm áp hơi có vẻ thô lệ kia, nhẹ nhàng che ở trên bụng nàng.

Ngày kế Chân Bảo Lộ tỉnh lại, đang trang điểm ở trước gương. Trong kính nữ tử xinh đẹp không gì sánh được, giữa lông mày mang theo dễ thương khó nói lên lời, khí sắc khuôn mặt đỏ thắm, làn da lại là trắng nõn nhẵn nhụi. Mặc dù ngây thơ, nhưng cũng có chút hương vị thiếu phụ.

Trước kia Chân Bảo Lộ không hiểu, vì sao gả cho người lại có biến hóa này. Hiện thời nhìn mình trong kính, tự nhiên dần dần hiểu. Phu thê ân ái, đều là viết ở trên mặt.

Chân Bảo Lộ chen cây trâm vào búi tóc, chuẩn bị đứng dậy ra ngoài dùng đồ ăn sáng.

Hương Đào lại vội vàng vàng chạy vào, sốt ruột nói: “Quốc công phu nhân nàng.. Nàng xảy ra chuyện rồi.”

Chân Bảo Lộ dừng tay, nói: “Đến cùng xảy ra chuyện gì? Ngươi từ từ nói.”

Hương Đào nói: “Nô tỳ vừa mới đi qua Như Ý Đường, liền nhìn thấy quốc công phu nhân bị lão phu nhân gọi tiến vào, sau đó liền nghe đến bên trong một trận ồn ào. Về sau quốc công gia cũng tiến vào, sau đó nô tỳ liền nghe quốc công phu nhân khóc náo loạn lên, nô tỳ lớn mật đến gần chút, liền nghe thấy quốc công gia bảo là muốn bỏ vợ.”

Bỏ vợ!

Chân Bảo Lộ nghe tâm run run. Đây cũng không phải là chuyện nhỏ đâu! Những ngày qua Vương thị liên tục ở trong Minh Hoa Cư, hẳn sẽ không phạm sai gì nữa. Nếu thật có chuyện gì, cũng là chuyện Chu Phình Đình ngày đó. Đây là đại sự, Chân Bảo Lộ không kịp dùng đồ ăn sáng, liền vội vàng đi Như Ý Đường.

Mới vừa đi tới bên ngoài, Lâm ma ma bên cạnh lão phu nhân liền đi đến, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thiếu phu nhân đi vào cẩn thận chút, có thể không nói lời nào thì đừng nói.”

Lâm ma ma là người bên cạnh lão phu nhân tín nhiệm nhất, ngay cả Vương thị đều muốn kính nàng vài phần. Chân Bảo Lộ lập tức gật đầu, nói: “Ân. Tạ Lâm ma ma nhắc nhở.”

Nàng chậm rãi đi vào, thấy nhị phòng Cốc thị, Tiết Thành đều ở đây, Chu Phình Đình đo đỏ đôi mắt đứng ở bên cạnh lão phu nhân, mà giữa phòng quý một tiểu nha hoàn run lấy bầy. Chân Bảo Lộ vừa nhìn, liền nhận ra tiểu nha hoàn này chính là Bích Thảo hầu hạ bên cạnh Lan Di Nương. Lại xem Vương thị ăn mặc trắng trong thuần khiết, hiện nay hai mắt đỏ ngầu, gắt gao ôm chân An Quốc công, nơi nào còn có quý khí ngày thường?

Lão phu nhân nhìn nàng, nói: “Tiểu Lộ, đến ngồi cạnh tổ mẫu.”

Chân Bảo Lộ đang lo không biết nên làm thế nào cho phải, vừa nghe lão phu nhân nói, liền đi tới bên cạnh bà. Chu Phình Đình đứng ở bên cạnh lão phu nhân, cách rất gần, càng có thể thấy rõ hai mắt nàng sưng đỏ. Chân Bảo Lộ xem lão phu nhân, gọi: “Tổ mẫu...”

Lão phu nhân hỏi: “Hôm đó... Ngươi đi chỗ Lan Di Nương?”

Chân Bảo Lộ gật đầu nói: “Ân. Tôn tước xác thực đi qua.”

Lão phu nhân chỉ nha hoàn quý trên mặt đất nói: “Vây nha hoàn này, ngươi có nhận thức?”

Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua, nói: “Nhận biết.”

Lão phu nhân hiểu được tôn tước thông tuệ, lại hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước đây, ngươi đuổi nha hoàn Liên Kiều trong viện của ngươi đi. Nhưng là nàng ta đã làm sai điều gì?”

Lão phu nhân có thể hỏi như vậy, hiển nhiên đã biết. Nhưng Chân Bảo Lộ lại là không thể nói thẳng, chỉ nhìn lão phu nhân, ấp a ấp úng nói: “Tổ mẫu...”

Lão phu nhân cảm thấy hiểu rõ, nói: “Nha hoàn này đã khai hết. Nói là quốc công phu nhân chỉ thị, mà hôm đó ngươi ở chỗ Lan Di Nương, có chút ít choáng váng đầu, cũng là trong kế hoạch, trong nước trà ngươi uống thêm chút đồ.”

Chân Bảo Lộ ngẩn ra. Nàng nhưng là còn nhớ lúc mình cho đại phu nhìn qua, không có vấn đề gì.

“... May thuốc kia chỉ là tạm thời khiến người choáng váng đầu, không phải là độc dược, bất quá... Dù cho như thế, nha hoàn này cũng là tội ác tày trời.” Nói đến đây, lão phu nhân nhìn cũng không phải là nha hoàn quý trên mặt đất, mà là Vương thị khắp người chật vật khóc sụt sướt.

Cốc thị cũng vẻ mặt sầu bi, tiến lên nói: “Nhi tức cũng không nghĩ tới, sự tình thế nhưng lại như vậy. Nếu không phải lúc ta ra cửa, nhìn thấy nha hoàn này lén lén lút lút, trông thấy ta liền chột dạ, cũng sẽ không hỏi. Nay không hỏi không biết rõ, vừa hỏi lại là gạt mình. Nhưng nhi cùng tiểu Lộ vừa mới thành thân, nếu là gây ra loại chuyện như vậy, bảo tiểu Lộ làm sao bây giờ? Thành nhi nhà ta ngày thường không có việc gì, lần này coi như là làm một chuyện tốt.”

Cốc thị biết rõ Chu Phình Đình này, nàng không cần cũng phải muốn. Nàng nhận mệnh, nhưng nàng dù sao cũng phải để lão phu nhân biết rõ, nhi tử nàng

là vì trường tôn bảo bối kia của bà ấy mới phải cưới kẻ sa cơ thất thế này. Như vậy, trong lòng lão phu nhân ít nhiều sẽ tồn một chút áy náy, sau này cũng sẽ đền bù tổn thất cho Thành nhi .

Lão phu nhân không nói gì, chỉ nhìn nhi tử, hỏi: “Ngươi thực muốn bỏ vợ?”

Bỏ vợ nhưng là đại sự, huống chi Vương thị này ở An Quốc công phủ chịu một nhọc vài chục năm, lão phu nhân cũng là nhìn ở trong mắt . Vương thị khôn khéo, vì An Quốc công phủ trả giá rất nhiều. Lão phu nhân cảm thấy, tước đoạt quyền lực phụ trách quản lý việc bếp núc của nàng ta, đã là trừng phạt lớn nhất , nàng không có nghĩ tới để nhi tử hưu nàng ta.

Lông mi An Quốc công ngâm băng sương, tùy ý Vương thị ôm chân của hắn, trên mặt cũng không có phân nửa động dung.

Chân Bảo Lộ xem vị cha chồng này, cũng cảm thấy dạng đàn ông lạnh lùng này thật sự là thật đáng sợ . Không nói cái khác, Vương thị này gả cho hắn gần hai mươi năm, hai người dựng dục một đôi trai gái, An Quốc công này bên cạnh không có thiệp thất thông phòng, ngoại nhân đều nói An Quốc công cùng Vương thị chìm cả tình thâm, ai từng nghĩ nam nhân này lại vô tình như vậy? Nói bỏ vợ liền bỏ vợ.

Vương thị thấy lão phu nhân có ý bảo vệ nàng, lúc này khóc lóc nước mắt, nhìn lão phu nhân nói: “Nương, nhi tức biết sai rồi, nhi tức cũng không dám nữa. Nương, Đàm nhi cùng Phương nhi, không thể không có ta.”

Lão phu nhân phi thường đau Tiết Đàm cùng Tiết Nghi Phương , lời nói này vừa vặn đâm chọt uy hiếp của nàng. Nàng suy nghĩ một chút, nhìn nhi tử nói: “Cũng đúng, Đàm nhi cùng Nghi Phương tuy đã đính hôn, nhưng cuối cùng còn chưa thành thân. Nếu là trong lúc mấu chốt này, ngươi hưu nàng, hai đứa bé làm sao bây giờ? Trọng Uyên, ta xem bỏ vợ khó tránh có chút ít không ổn.”

Trọng Uyên là tên chữ An Quốc công.

An Quốc công suy nghĩ một chút, thân nhiên nói: “Nhi tử liền theo nương. Vương thị này, nhi tử có thể không hưu. Chỉ là phẩm hạnh nàng như vậy, không có tư cách lại làm chủ mẫu, kể từ hôm nay, liền trụ đến Thanh Tâm Cư đi.”

Thanh Tâm Cư. Đây chính là địa phương lui bại vắng lạnh nhất Đông viện.

Vương thị thảm mặt tái nhợt, không nghĩ tới mình sẽ rơi đến mức này. Vừa nhìn về phía Bích Thảo kia, chỉ cảm thấy lúc trước không đủ nhẫn tâm, nếu là xong hết mọi chuyện, nơi nào còn sẽ bị Cố thị bắt lấy chuôi? Vương thị không cam lòng, nhưng nàng hiểu rõ người phu quân này, lòng dạ ác độc đến đáng sợ. Nàng suy nghĩ một chút, không nói một lời.

Mà An Quốc công lại là một cước đá nàng ra, xoải bước rời khỏi Như Ý Đường.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 109

Lão phu nhân xoa ấn đường, lộ ra một mối, vẫy vẫy tay nói: “Được rồi, các ngươi cũng đều đi xuống đi.”

Cố thị cùng Tiết Thành đều hành lễ lui ra, mà Chu Phính Đình đỡ lão phu nhân đứng dậy vào nhà. Chân Bảo Lộ đứng ở tại chỗ, nhìn Vương thị ngồi dưới đất, thấy nàng được Phùng ma ma dắt đi lấy đứng lên. Hai mắt Vương thị phấp hờng, trước khi đi ra, xoay người hung hăng trợn mắt nhìn Chân Bảo Lộ một cái.

Chân Bảo Lộ không có nhìn bà ta.

Chuyện hôm nay, vốn là bà ta tự tìm .

Nàng không nghĩ tới là, An Quốc công này nhìn lịch sự nho nhã, đối Vương thị lại nhẫn tâm như vậy.

Chân Bảo Lộ sau khi trở về, liền nên làm gì thì làm cái đó . Một buổi trưa trôi qua, Tiết Nghi Phương đang ở nữ học nhận được tin tức, liền xin nghỉ trở về . Nàng đi chỗ Vương thị trước, mà Vương thị đã chuyển đi Thanh Tâm Cư. Nàng lại tìm An Quốc công cầu tình, chỉ là An Quốc công lại không phân nửa dao động.

Đợi lúc Tiết Nghi Phương đến Chân Bảo Lộ Tứ Hòa Cư, mang đôi mắt khóc ừng hồng tiến vào.

Tiết Nghi Phương thút tha thút thít , khóc đến mức không kịp thở: “Nương ta nói như thế nào cũng gả cho hắn gần hai mươi năm , ngươi nói hắn sao có thể nhẫn tâm đến vậy? Chuyện này là nương ta làm không đúng, nhưng hắn sao có thể tuyệt tình đến vậy...” Tiết Nghi Phương là Minh Châu trên lòng bàn tay An Quốc công phủ, thâm thụ lão phu nhân sủng ái, duy chỉ có nàng tự mình biết, phụ thân đối nàng xưa nay là không thích . Bất quá so với thái độ phụ thân đối đại ca, đối với nàng cùng Nhị ca đã xem như không tệ .

Chân Bảo Lộ đành phải giúp nàng lau nước mắt. Nàng không giỏi an ủi người, mà Tiết Nghi Phương xưa nay tính tình lạc quan, cũng là lần đầu khóc đến thương tâm như vậy.

Tiết Nghi Phương ở Tứ Hòa Cư ngồi nửa canh giờ, một lúc sau tâm tình mới bình ổn lại chút ít, chỉ là một đôi mắt đỏ rực, nhìn qua vô hạn ủy khuất. Nàng nhìn Chân Bảo Lộ, nói: “Đại tẩu, chuyện kia ta đều biết rồi. Ta mặc dù tìm tẩu oán hận cha ta, nhưng ta hiểu rõ, nương ta thật là gieo gió gặt bão. Tẩu không thích nương ta, ta lý giải, ta cũng phi thường không đồng ý chuyện nương ta làm, nhưng bà cuối cùng là mẫu thân của ta, ta không thể giống người khác trách cứ bà...”

Chân Bảo Lộ gật đầu nói: “Ta đương nhiên hiểu.” Vào lúc này, nàng ấy thương tâm khổ sở, còn có thể đến tìm nàng, thấy rõ nàng ấy đối nàng chân thành.

Sau Tiết Đàm đến Tứ Hòa Cư mang Tiết Nghi Phương đi.

Bất quá Tiết Đàm lại không biểu hiện rõ ràng như Tiết Nghi Phương, chỉ thân nhiên nhìn Chân Bảo Lộ một cái, nói: “Đa tạ đại tẩu chiếu cố Nghi Phương.”

Chân Bảo Lộ nghe được lạnh nhạt trong giọng nói Tiết Đàm. Chờ Tiết Đàm dẫn Tiết Nghi Phương đi rồi, Chúc ma ma mới đi đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, thấp giọng nói: “Nhi công tử này cũng thật là, rõ ràng là quốc công phu nhân làm sai chuyện, còn oán giận tới trên người Thiếu phu nhân ngài.”

Chân Bảo Lộ đi đến cửa sổ phía trước, ngón tay nhẹ khẽ vuốt mây dóa hoa. Thái độ Tiết Đàm đối với nàng, nàng có thể lý giải. Chỉ là sau này giữa hai người bọn họ chỉ sợ cũng đã không thể chung đụng hòa hợp như ngày xưa vậy.

Chạng vạng Tiết Nhượng trở về, Chân Bảo Lộ tiến lên giúp hắn thay quần áo, nói chuyện đã xảy ra hôm nay với hắn, thấy mặt hắn không chút thay đổi, mới nói: “Huynh đã biết rồi?”

Tiết Nhượng “Ân” một tiếng.

Chân Bảo Lộ hiểu được quan hệ hắn cùng kế mẫu Vương thị không tốt, nhất thời cũng không có lại tiếp tục nói. Nàng hầu hạ hắn đổi một thân áo màu xanh ngọc hàng lụa, dáng người hắn cao ngất cao lớn, tất nhiên là mặc cái gì đều dễ nhìn. Nàng giúp hắn chải lại tóc, mới cong môi nói: “Mấy ngày trước đây ta ở kho hàng nhìn trộm mấy xấp vải tốt, ta coi rất hợp với huynh, ngày mai ta làm cho huynh vài thân áo choàng...” Gò má nàng có một chút nóng lên, chậm rãi giương mắt nhìn hắn, thấy một đôi mắt đen nhánh hẹp dài cũng mỉm cười nhìn nàng, phảng phất thật cao hứng.

Chân Bảo Lộ thầm nói, “Ta thừa thừa không tính quá tinh xảo, nhưng cũng tính có thể gặp người, lần trước ta làm giày cho huynh không phải là rất tốt sao?”

Về mặt Tiết Nhượng ôn hòa, cầm hai tay nàng lên, nói: “Ân. Qua hai ngày liền là ngày đại hi Từ biểu ca nàng, đến lúc đó ta bồi nàng cùng đi, liền mang đôi giày kia.” Đôi giày mới đó, hắn không nỡ mang, chỉ là ngẫu nhiên mở ngăn tủ ngắm một lúc, trong lòng liền phá lệ vui mừng. Tựa như hải tử gặp thỏ, được quần áo mới, muốn cho mỗi người đều biết rõ, nhưng là muốn chịu đựng, đến năm mới, mới hoan hoan hi hi thay, khoe khoang bốn phía.

Chân Bảo Lộ cũng bật cười, nói: “Bất quá một đôi giày mà thôi.” Hắn nói như thế nào cũng là đại công tử An Quốc công phủ, còn có thể thiếu một đôi giày mới sao?

Buổi tối Chân Bảo Lộ có chút ít không ngủ được, tối hôm qua làm ầm ĩ đến quá nửa đêm, hôm nay Tiết Nhượng tự nhiên phải cho nàng nghỉ ngơi. Hắn là người không thành thật, lúc ngủ liền thích ôm nàng, chỗ nào cũng thích sờ một cái hôn một cái.

Đêm nay ngược lại quy củ.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng tựa ở trong lòng hắn. Nàng vốn là không mấy thích cùng ngủ với người khác, nhưng từ lúc gả cho hắn, lại từ từ quen. Nàng thích mùi trên người hắn, mùi của đàn ông không giống mùi thơm ngát như nữ tử vậy, lại làm người ta cảm giác thiết thực.

Chân Bảo Lộ nhắm mắt lại, nghĩ đến hôm nay An Quốc công cùng Vương thị. Nàng nhịn không được nghỉ ngơi lung tung, hiện thời nàng cùng Tiết Nhượng ân ái, hắn sủng ái nàng đau nàng, lại không biết có thể duy trì bao lâu. Nàng đã quen hắn đối nàng tốt, nếu là một ngày kia tình cảm phai đi, nàng có chút không dám tưởng tượng.

Nhất thời hai tay Chân Bảo Lộ ôm Tiết Nhượng càng chặt hơn, gò má dính sát ở trên ngực hắn.

Vương thị trụ đến Thanh Tâm Cư, An Quốc công phủ phảng phất cũng vắng lạnh chút ít. Trong ngày thường Tiết Nghi Phương nói nhiều nhất, thích rúc vào bên cạnh lão phu nhân cười cười nói nói, mà hiện thời Chu Phỉnh Đình phảng phất thay thế vị trí Tiết Nghi Phương, cùng lão phu nhân như hình với bóng.

Còn Tiết Nghi Phương, từ ngày đó, liền bị phong hàn. Chân Bảo Lộ thân là trưởng tẩu, tự nhiên mỗi ngày đều muốn đi qua chiếu cố, nàng cũng vài lần gặp được Tiết Đàm, thái độ hắn đối nàng như cũ có chút ít bất hòa.

Hôm nay Chân Bảo Lộ xem Tiết Nghi Phương, từ Hương Tuyết cư đi ra, xa xa, liền nhìn thấy trong lương đình phía trước, Chu Phỉnh Đình cùng Cố thị vừa nói vừa cười.

Cố thị vốn là không thích Chu Phỉnh Đình.

Chúc ma ma nhìn, nói: “Vị Chu cô nương này ngược lại có thủ đoạn, nhanh vậy đã khiến nhị phu nhân ưa thích.”

Mấy ngày nay Chân Bảo Lộ không có tiếp xúc cùng Cố thị, còn Chu Phinh Đình, hiện thời lão phu nhân đối nàng ta tốt, Cố thị xem mặt mũi lão phu nhân, đối nàng ta khách khí một chút cũng là bình thường. Chỉ là nàng chung đụng qua Cố thị, biết rõ lấy tính tình nàng ta, từ trong đáy lòng vẫn là xem thường Chu Phinh Đình.

Chân Bảo Lộ nhìn thoáng qua, nhớ tới hôm qua làm gần một nửa áo choàng, liền trở về phòng tiếp tục làm.

Mùng sáu tháng bảy là ngày đại công tử Trường Ninh Hầu phủ Từ Thừa Lăng thành thân.

Trường Ninh Hầu phủ là nhà ngoại Chân Bảo Lộ, nàng tự nhiên là phải đi. Hơn nữa còn là đi cùng Tiết Nhượng. Hôn sự Từ Thừa Lăng cùng Phúc Yên huyện chủ Thẩm Trầm Ngư, là Tuyên Hoà đề tứ hôn, phô trương tự nhiên là không giống bình thường, quan to hiển quý đến chúc mừng cũng rất nhiều.

Lúc Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng đến Trường Ninh Hầu phủ, bên ngoài hai bên đã đậu đầy xe ngựa cổ kiểu hoa lệ khí phái. Phô trương như vậy, so sánh với lúc Chân Bảo Lộ xuất giá còn muốn nào nhiệt hơn.

Chân Bảo Lộ được Tiết Nhượng đỡ cẩn thận xuống xe ngựa, đi bên trong trước gặp Từ lão phu nhân, Trường Ninh Hầu cùng Trang thị.

Từ lão phu nhân xem ngoại tôn nữ cùng ngoại tôn nữ con rể, dung mạo đáng đối, đứng ở một chỗ giống như người ngọc, cũng nhìn không được nhìn nhiều vài lần. Từ lão phu nhân kéo Chân Bảo Lộ nói một chút thân mật, lại thấy gò má Chân Bảo Lộ đỏ thắm, xinh đẹp như hoa, càng cảm thấy đáng tiếc. Thầm nghĩ: nếu lúc trước có thể sớm định ra hôn sự, Lăng nhi nhà bà hôm nay cưới liền không phải là Phúc Yên huyện chủ hai chân có tật lại hủy dung, mà là vị trước mặt này. (người kiêu đồ không biết động phòng thể nào chứ đừng nói mang bầu được)

Còn Trang thị, cũng là biết rõ Chân Bảo Lộ ở An Quốc công phủ sống rất tốt.

Ban đầu nàng cho rằng, lấy khả năng tiểu nha đầu này, không phải là đối thủ Vương thị. Nhưng nàng lại nghe nói, Chân Bảo Lộ này vừa gả vào liền phụ trách quản lý việc bếp núc, còn Vương thị, mới đầu là bị cấm túc, về sau thiếu chút nữa bị hù.

Nhất thời Trang thị liền ghét bỏ Vương thị kia thật không có bản lĩnh, lại bị một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa chen lấn xuống ngựa.

Hôm nay là ngày trưởng tử thành thân, nhưng trong lòng Trang thị cũng không có nửa điểm vui sướng đáng nói, trên mặt cũng bắt quá là gượng cười mà thôi. Lúc nhìn Chân Bảo Lộ, còn lạnh hơn nhạt so với lúc trước. (chết cũng ngoan cố)

Chân Bảo Lộ cũng có thể phát giác thái độ Trang thị đối với mình, bất quá từ nhỏ đến lớn, quan hệ nàng cùng Trang thị chính là như thế. Đời trước nàng có lẽ còn lo lắng, nếu là gả cho Từ Thừa Lăng, không thiếu được bị Trang thị ức hiếp. Hiện thời nàng gả cho Tiết Nhượng, dù Trang thị không thích nàng, với nàng mà nói cũng không coi là cái gì.

Nàng chỉ nghiêng đầu nhìn về phía Tiết Nhượng bên cạnh, nhìn hắn cười cười.

Lại nói Từ Tú Tâm, xem Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng phu thê ân ái, trong lòng càng thêm không phải mùi vị. Ở tiền thính được một lát, liền tìm cớ đi ra ngoài. Tiểu cô nương kiêu kiêu tiểu tiểu, đứng ở bên cạnh lang trụ nhìn tỷ tỷ Từ Cẩm Tâm oán trách: “Dựa vào cái gì nàng ta sống thật tốt, yên tâm thoải mái gả cho Tiết biểu ca, đại ca ta lại phải chịu ủy khuất!”

Nói đến phía sau, giọng nói Từ Tú Tâm có chút ít kích động.

Từ nhỏ đến lớn, Từ Tú Tâm luôn lấy đại ca Từ Thừa Lăng làm gương, lấy hắn làm kiêu ngạo. Chuyện hôn sự, tự nhiên cũng hy vọng ca ca có thể lấy một cô nương xứng đôi với hắn. Lúc trước nhìn Thẩm Trầm Ngư, thân là huyện chủ, được Tuyên Hoà đề sủng ái, dung mạo xuất chúng lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, là đại tâu tốt nhất trong cảm nhận của nàng. Ai ngờ đến thế nhưng sẽ phát sinh loại chuyện như vậy?

Nàng đi thăm qua vài lần, Thẩm Trầm Ngư ngồi ở trên xe lăn, trên mặt mang mạng che mặt, ngay cả ấn đường đều mang hoa diềm che vết sẹo. Cho dù nàng không có chân chính xem qua gương mặt nàng ta sau khi bị hủy dung, cũng có thể tưởng tượng nghiêm trọng thế nào.

Thẩm Trầm Ngư như vậy, nơi nào xứng đôi đại ca nàng?

Từ Cẩm Tâm vốn là cứng chặc hơn, hiện thời cũng đã thành thân, ôn nhu trấn an nói: “Tốt lắm, hôm nay là ngày vui của đại ca, người khác sợ nước, bị người thấy thành bộ dáng gì? Đại ca cưới đại tâu, vốn là hắn tự nguyện, cùng tiểu Lộ không có quan hệ gì. Tú Tâm, người cũng không còn là tiểu hài tử, loại chuyện như vậy, không thể trách ở trên người tiểu Lộ.”

Từ Tú Tâm lại là không nghe. Nàng đo đo đôi mắt nói: “Hôm đó đại ca từ Tề Quốc Công Phủ đi ra, liền sinh con bệnh nặng, sau tính tình cũng đều thay đổi, cho nên hắn mới tự mình cam chịu cầu hôn Thẩm Trầm Ngư. Nếu không phải hôm đó Chân Bảo Lộ nói gì đó với đại ca, hắn sao có thể thành dạng này?” (mẹ nào con nấy)

Từ Cẩm Tâm thấy muội muội tính tình bướng bỉnh, cứ tự cho mình đúng cần quấy, liền muốn mở miệng khuyên nhủ thật tốt.

Đúng lúc này, lại nghe tiền viện truyền đến tiếng pháo rầm rắc cùng tiếng chiêng trống vui mừng.

Đó là đón tân nương từ vào cửa.

Từ Cẩm Tâm đưa tay giúp muội muội lau nước mắt, nói: “Tốt lắm, loại lời này không được phép nói nữa. Người nghe, đại ca đón dâu về tới, chúng ta đi qua nhìn một chút.”

Từ Tú Tâm này mới thôi, đi theo Từ Cẩm Tâm ra ngoài xem tân nương tử.

Mà Chân Bảo Lộ lại là không có ra ngoài, nàng cùng Tiết Nhượng đợi ở trong sân, nghe bên ngoài diễn tấu sáo và trống, nhất thời có chút ít hoảng hốt.

Đời trước, Từ Thừa Lăng không thành thân sớm nhưng, dù đã đính hôn với Thẩm Trầm Ngư lâu. Ngày đó, nàng một đêm không ngủ, ngày kế không cam lòng lại đây, xa xa đứng ở bên ngoài xem - - xem Từ Thừa Lăng cười ở trên ngựa, một bộ hi bảo màu đỏ thẫm, phong thái thanh nhã, ôn nhuận vô song, chỉ là trên mặt cũng không có phân nửa tươi cười.

Lúc này nàng đứng ở bên trong, lại là thật tâm thành ý chúc mừng hắn.

Chân Bảo Lộ giương mắt, xem người săn sóc nàng dâu cổng tân nương tử vào.

Bởi vì hai chân Thẩm Trầm Ngư có bệnh, kia vượt chậu than cùng cười ngựa yên liền cần đặt nàng ở trên xe lăn, rồi sau đó mọi người hợp lực mang nàng tới. Nàng mặc một thân đồ cưới đỏ thẫm, thân thể phẳng phất so với lúc trước gầy yếu đi một chút, hai tay trắng thuần cầm một đầu dây lụa đỏ thẫm, mà một đầu khác, Từ Thừa Lăng nắm ở trong tay.

Từ Thừa Lăng vốn là tuấn lãng, một thân hi bảo lại là tư thế oai hùng phi phàm. Hắn phẳng phất cũng chú ý tới nàng, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua bên này.

Chân Bảo Lộ duỗi tay, vô ý thức cầm bàn tay bên người khoan dung ấm áp, rồi sau đó nhìn Từ Thừa Lăng mỉm cười gật đầu, xem như hướng hắn báo tin vui.

Về mặt Từ Thừa Lăng hơi chậm lại, bước chân cũng ngừng lại, đợi lúc thấy Chân Bảo Lộ ăn mặc kiểu phụ nhân, chỉ cảm thấy nàng diễm quang tứ phía, so với lúc trước càng đẹp hơn. Hắn chợt nhớ tới mới trước đây, tiểu biểu muội thích đi theo sau hắn làm nũng tình nghịch... Lại trôi qua nhanh như vậy. Nàng phẳng phất dịu ngoan hơn so với trước khi gả, nghĩ đến hắn là Tiết Nhượng đối nàng rất tốt.

Cũng phải. Nếu hắn cưới nàng, cũng tất nhiên xem nàng làm trân bảo.

Nhìn thấy bọn họ ân ái, Từ Thừa Lăng thất vọng trong tích tắc.

... Hắn hy vọng nàng sống không tốt, nhưng lại không bỏ được nàng qua không được khá.

Thẩm Trầm Ngư mặc một thân đồ cưới nặng trĩu rườm rà, phát giác được trong nháy mắt dừng lại, cảm thấy có chút ít thấp thòm, nắm thật chặt dây lụa trong tay, tay mảnh khảnh bởi vì quá mức dùng sức có chút ít trắng bệch. Đợi xe lăn tiếp tục đi tới, Thẩm Trầm Ngư mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Chân Bảo Lộ thoáng cong môi, nghiêng đầu xem nam tử cao lớn bên cạnh, một đôi mắt không chớp.

Tiết Nhượng lên lút mặc dù da mặt dày, nhưng Chân Bảo Lộ lại phát hiện, kỳ thật hắn cũng là dễ đỏ mặt. Mỗi lần nàng chỉ cần này không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, bên tai hắn sẽ nóng lên. Liền như hiện tại.

Tiết Nhượng nhẹ ho một tiếng, nói: “Nhìn cái gì chứ?” Nàng vừa mới nhìn Từ Thừa Lăng thật lâu.

Tay Chân Bảo Lộ cũng nắm tay hắn, hai tay nhẹ nhàng cầm, lắc vài cái, như làm nũng, cười dịu dàng nói: “Ta đang suy nghĩ, Từ biểu ca mặc hi bảo rất đẹp mắt...”

Sắc mặt hắn trầm xuống.

Nàng mỉm môi, tiếp tục nói: “Bất quá - - còn là xa không kịp huynh.”

Tiết Nhượng ngẩn ra, hai đầu lông mày cuối cùng lộ ra tươi cười, có chút ít đắc ý, có chút ít vui vẻ, rồi sau đó cúi người ghé môi vào bên tai nàng, trầm giọng nói: “Trở về lại thu thập nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 110

Tiệc mừng bắt đầu, Chân Bảo Lộ tự nhiên không tốt cùng một chỗ với Tiết Nhượng. Hôm nay Tề Quốc Công Phủ cũng đến, Chân Bảo Lộ tự nhiên muốn ngồi cùng một chỗ với nhóm người Từ thị. Bất quá lúc này ánh mắt mọi người đều rơi ở trên người Chân Bảo Quỳnh có thai.

Chân Bảo Quỳnh xưa nay thân hình mảnh mai gầy yếu, hiện thời mang hài tử, gò má cũng tròn hơn một vòng.

Từ thị vui vẻ nhìn bụng trưởng nữ, kiên nhẫn dặn dò vài câu, lại hỏi một chút việc vặt trong ngày thường, so sánh, Chân Bảo Lộ đứng ở bên cạnh, không có người nói chuyện, liền tỏ ra có chút ít lúng túng.

Cũng may ngồi ở bên cạnh Chân Bảo Lộ, đứng là cô nương Thẩm gia Khánh quốc công Thẩm Yên.

Theo lý thuyết, Thẩm Yên không nên ngồi ở đây. Bất quá Thẩm Yên đã đính hôn với Tiết Đàm, sau này cùng Chân Bảo Lộ là chị em dâu, ngồi cùng một chỗ, có thể trò chuyện nhiều.

Lại nói Thẩm Yên trong ngày thường tâm cao khí ngạo, ngày xưa thời điểm, Thẩm Trầm Ngư ngông cuồng tự đại cũng chỉ có nàng mới đối nghịch cùng Thẩm Trầm Ngư. Lúc này lại là chủ động nói chuyện cùng Chân Bảo Lộ: “Mấy ngày nữa là sinh nhật ta, đến lúc đó ta cho người đưa thiệp mời đến, tỷ nếu có thì giờ rảnh liền lại đây đi, chúng ta cũng tốt trò chuyện.”

Chân Bảo Lộ cùng Thẩm Yên chỉ là giao tiếp hời hợt, lúc này nàng ấy mời mọc nàng, nàng cũng là biết rõ nguyên do trong đó - - sau này đều là chị em dâu, hẳn là tiếp xúc nhiều mới đúng.

Chân Bảo Lộ đang lo không có người nói chuyện, liền gật đầu nói: “Được, ta có rảnh nhất định đi qua.”

Chuyện An Quốc công phủ, Thẩm Yên cũng là có nghe thấy, thấy Chân Bảo Lộ tuổi còn trẻ, nhỏ nhắn xinh xắn, thật là nhìn không ra bộ dáng nàng ấy đối phó Vương thị kia. Thẩm Yên kiêu ngạo hơn nữa, cũng hiểu được Tiết lão phu nhân kia đối cháu dâu trưởng Chân Bảo Lộ này cực sủng ái, nàng nếu là già đi, thể tất yếu phải cùng đại tẩu này chung đụng tốt.

Cũng may Thẩm Yên cũng thật thích tính tình Chân Bảo Lộ, giao hảo cùng nàng không phải một chuyện quá miễn cưỡng.

Chân Bảo Quỳnh thật vất vả đáp hết Từ thị hỏi, thấy nàng lại muốn thao thao bất tuyệt, liền cười cười nói: “Nương yên tâm, nữ nhi sẽ chiều cố thật tốt bản thân. Ngài cũng vậy, trong ngày thường phải xử lý việc vặt trong phủ, lại muốn chiều cố Thượng nhi cùng Vinh Nhi, đừng quá vất vả.”

Từ thị trẻ tuổi xinh đẹp, tuyệt đối nổi bật nhất trong các phu nhân cùng tuổi. Chỉ là hôm nay không hiểu được xảy ra chuyện gì, có lẽ là mấy hôm nay vất vả, gò má Từ thị mờ mờ hiện ra một mồi, nơi khóe mắt cũng nhiều một chút nhân nhợt nếp nhăn. Nữ nhân dù bảo dưỡng thế nào, tóm lại vẫn là bù không được thời gian bào mòn.

Chân Bảo Lộ nói chuyện cùng Thẩm Yên, nghe được giọng tỷ tỷ nhà mình, cũng xoay người nhìn thoáng qua.

Bên tay trái nàng ngồi là Chân Bảo Quỳnh, bên kia Chân Bảo Quỳnh liền Từ thị ngồi.

Hôm nay Từ thị mặc một thân vải bồi màu đỏ hồng mọi chuyện như ý vãn, chải búi tóc uyển đọa, ăn mặc cũng là khéo léo, bất quá Chân Bảo Lộ nhìn sang, xác thực cảm thấy nương phảng phất già hơn rất nhiều, ngay cả làn da cũng không mềm mại trắng nõn bằng lúc trước.

Chân Bảo Lộ lúc trước tùy hứng, ngăn cách với Từ thị, nhưng hôm nay đã xuất giá, trong lòng so đo cũng dần dần nhạt. Lúc này cũng nói: “Đúng nha, nương người cũng phải chiều cố tốt bản thân, tỷ tỷ có tỷ phu đâu.”

Từ thị ngẩn ra, đưa tay vuốt ve mặt mình, mới nhìn khuôn mặt, Chân Bảo Lộ mềm mại có thể nhéo ra nước, thần nhiên nói: “Không cần ngại nhiều lời.”

Chân Bảo Lộ vừa nghe, sắc mặt nhất thời liền thay đổi, cũng liền không nói một lời.

Ngay cả Chân Bảo Quỳnh cũng nhìn không được, kéo tay Từ thị nhỏ giọng nói: “Nương.” Nàng nhú mi lại, giọng nói có chút ít trách cứ.

Từ thị ngay cả lời Chân Bảo Quỳnh nói đều nghe không vô. Về mặt nàng lạnh lùng rút tay về, nói: “Nương đi trò chuyện cùng ngoại tổ mẫu người.” Nói xong, cứ như vậy trực tiếp rời chỗ.

Lúc trước Từ thị đối khuê nữ Chân Bảo Lộ này có chút lạnh nhạt, nhưng cũng sẽ không quá đáng đến vậy. Hôm nay lại làm ra loại chuyện này, ngược lại khiến nữ quyến đang ngồi có chút ít sững sốt. Cũng may cùng bàn đều là người trong nhà, liền cũng thức thời không có nhiều lời.

Chân Bảo Quỳnh nhìn thoáng qua muội muội bên cạnh, mới nhìn Tiết thị nói: “Nghe nói Ngũ muội muội chọn được hôn nhân tốt, ta còn chưa có chúc mừng Ngũ muội muội.”

Chân Bảo Nguyệt ngồi ở bên cạnh Tiết thị, nói ra còn có chút tính trẻ con, lúc này ngay trước mặt mọi người, lại là nhã nhặn, rất có phong thái khuê nữ gia giáo. Vừa nghe lời này, khuôn mặt Chân Bảo Nguyệt nhỏ nhắn đỏ bừng, rúc vào bên cạnh Tiết thị, bộ dáng lộ vẻ vô cùng thẹn thùng.

Tiết thị cũng kin đáo ý cười, hiển nhiên cũng là hài lòng cửa hôn sự này.

Chuyện này Chân Bảo Lộ đã sớm biết được. Chân Bảo Nguyệt là đính hôn với Tam công tử Thái phó tự khanh Hồng gia, nghe nói là người trung hậu thành thật. Lúc cầu hôn, Chân Bảo Nguyệt vụng trộm xem qua một cái, cảm thấy vị Hồng Tam công tử kia dung mạo xuất chúng, liền gật đầu đáp ứng.

Nhất thời bầu không khí chỗ ngồi liền lại náo nhiệt.

Chân Bảo Quỳnh mới kéo tay muội muội rồi chỗ.

Đi đến hành lang, Chân Bảo Quỳnh mới nói: “Ta coi khí sắc nương không được tốt, mấy ngày này có lẽ là quá mức bận rộn, cho nên tính tình liền vội vàng xao động một chút, tiểu Lộ người chớ suy nghĩ quá nhiều.”

Chân Bảo Lộ cười cười nói: “Tỷ tỷ yên tâm, ta không có để ở trong lòng.” Nếu là ngày xưa nàng có lẽ sẽ rầu rĩ không vui một đoạn thời gian, nhưng hôm nay nàng cũng đã lập gia đình, có một số việc, sẽ không đặt tại trong lòng quá lâu. Chuyện như vậy, vốn chẳng phải lần đầu. Nàng nghĩ tới sắc mặt nương khi nãy, thật có chút ít tiêu tụy.

Như thế, Chân Bảo Quỳnh cũng yên tâm.

Chân Bảo Quỳnh là phụ nữ có thai, số lần đi nhà xí cũng nhiều lần hơn so với bình thường chút ít, lúc này mơ hồ lại có cảm giác, liền đỏ mặt nói cùng muội muội. Chân Bảo Lộ nói: “Ta đi cùng tỷ đi.”

Chân Bảo Quỳnh cười cười: “Không cần, ta có nha hoàn bồi ta được rồi.”

Chân Bảo Lộ cũng cười cười, cũng cảm thấy mình phải sửa lại mấy thói quen lúc còn là tiểu cô nương. Nhìn nha hoàn đỡ Chân Bảo Quỳnh đi, Chân Bảo Lộ mới đi trở về.

Chỉ là lúc này tâm tình nàng không được tốt, cũng không có vội vã trở lại, đi dạo một chút trong sân Trường Ninh Hầu phủ.

Trường Ninh Hầu phủ này Chân Bảo Lộ rất quen, đời trước còn ở nơi này một đoạn thời gian. Nhớ tới những ngày ăn nhờ ở đậu kia, Chân Bảo Lộ cảm thấy giống như là nằm mơ.

Đi trong chốc lát, mới ngẫm trộm nghe đã thấy có giọng tiểu cô nương.

Chân Bảo Lộ dừng một chút, nhìn về phía Hương Hàn bên cạnh đi theo mình, hỏi: “Người có nghe thấy?”

Hương Hàn vênh tai, cũng lắng nghe, nhìn cách đó không xa nói: “Giống như là bên kia truyền tới.”

Cách đó không xa là một cái ao hoa sen, mới trước đây Chân Bảo Lộ chính ở chỗ này hái hạt sen. Nàng dẫn Hương Hàn theo tiếng tìm kiếm, liền thấy bên cạnh ao hoa sen, một tiểu cô nương nửa người ở trong ao, đôi mắt đỏ đỏ khóc sụt sịt.

Đến gần nhìn, Chân Bảo Lộ mới ngạc nhiên phát hiện.

Đúng là Từ Tú Tâm!

Nàng cùng Từ Tú Tâm từ nhỏ âm ỉ đến lớn, cho tới bây giờ đều là không hợp nổi, lúc này thấy nàng ấy khóc sụt sịt chặt vật, hiển nhiên là bất cẩn té xuống. Chân Bảo Lộ nhìn không được lộ ra mỉm cười, nói: “Tú Tâm biểu tỷ ở chỗ này làm cái gì?”

Nghe được giọng của Chân Bảo Lộ, tiếng khóc Từ Tú Tâm mới dừng lại. Ao hoa sen nước không sâu, nhưng cũng tới ngực Từ Tú Tâm, mà ven tảng đá lại là rêu che kín, trơn trượt, cần bản bờ không được.

Từ Tú Tâm không nghĩ tới thế nhưng sẽ gặp phải Chân Bảo Lộ, nàng hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng hà hê, ta không cần người quan tâm!”

Từ Tú Tâm chính là như vậy, nửa điểm đều không để ý tình cảnh của mình.

Chân Bảo Lộ trên cao nhìn xuống, đứng ở bên cạnh cũng không có ý định giúp nàng ta, hai tay vòng cánh tay mỉm cười nói: “Xem Tú Tâm biểu tỷ chơi thật vui vẻ.” Một bộ cần bản không có ý định giúp người.

Từ Tú Tâm thật sự là hận chết bộ dáng này của Chân Bảo Lộ. Nàng hy vọng nàng ấy qua không được khá, nhưng hết lần này tới lần khác bị nàng ấy nhìn thấy bản thân quẫn cảnh. Nàng cắn cắn môi, nói: “Người mau đi, ta không muốn nhìn thấy người!” Lại nghĩ tới cảnh tượng vừa mới nãy đại ca nhà mình cùng Thẩm Trầm Ngư bãi đường, trên mặt đại ca nàng một chút tươi cười cũng không có. Nàng lại là đau lòng, nước mắt lộp độp rơi xuống, cắn môi nói, “Nếu không phải người, đại ca ta sao sẽ biến thành dạng này? Đại ca ta sao sẽ lấy Thẩm Trầm Ngư?”

Bị loạn chụp mũ như vậy, lấy tính tình Chân Bảo Lộ nơi nào dễ yên?

Nàng châm chọc cười cười, nói: “Từ biểu ca muốn kết hôn ai, lại có quan hệ gì tới ta? Lại nói, người trước không phải liên tục hy vọng Từ biểu ca cưới vị Phúc Yên huyện chủ này sao? Lúc trước người cùng nàng nhưng là như hình với bóng, còn thân hơn thân tỷ muội đấy? Hiện thời thật tốt, người ta bắt quả là thân thể có tổn hại, người liền chướng mắt nàng ấy. Muốn ta nói Từ biểu ca không đáng thương, vị biểu tẩu này, có tiểu cô như người, mới thật đáng thương.”

Nàng cảm thấy Thẩm Trầm Ngư tự làm tự chịu, đối với nàng ta là nửa điểm không đồng tình. Nhưng đứng ở trên lập trường Thẩm Trầm Ngư, tỷ muội tốt ngày xưa móc tim móc phổi, thể nhưng bây giờ ghét bỏ nàng ta, thật sự là làm người ta thất vọng đau khổ.

Từ Tú Tâm bị nói á khẩu không trả lời được, gắt gao cắn môi, nửa chữ đều nói không nên lời.

Chân Bảo Lộ lại nói: “Ta sẽ không quấy rầy nhã hứng của người. Bắt quả, xem ở tình cảm biểu tỷ muội, ta có thể nhắc nhở người một chút. Hôm nay là ngày Từ biểu ca thành thân, khách nhiều, vừa mới ta cùng tỷ tỷ cùng đi tới, liền gặp không ít. Người chỉ để ý bản thân ở chỗ này kêu, đến lúc đó kêu

ngoại nam lại đây, nhìn đến bộ dáng người toàn thân ướt nhẹp, ta liền sớm chúc mừng Tú Tâm biểu tỷ tìm được lang quân như ý.”

Từ Tú Tâm dù ngực hơn nữa, cũng biết Chân Bảo Lộ nói là sự thật - - nàng khóc suốt mướt không dám gọi người, cũng là vì nguyên nhân này.

Nàng biết rõ Chân Bảo Lộ nghĩ cái gì, không phải là muốn nàng thỉnh cầu nàng ấy sao? Nàng mới sẽ không!

Từ Tú Tâm rất có cốt khí nghĩ tới, đợi thấy Chân Bảo Lộ vừa nói liền xoay người rời đi, nửa điểm cũng không cho nàng chỗ trống suy tính, mới bị hù dọa mặt mày thất sắc, hô: “Chân Bảo Lộ!”

Bước chân Chân Bảo Lộ dừng lại, lại không xoay người.

Từ Tú Tâm là hận chết bộ dáng cao cao tại thượng này, nhưng vẫn là hít mũi một cái, cúi đầu nói: “Người kéo ta đi lên, được không?”

Chân Bảo Lộ cảm thấy, Từ Tú Tâm này cuối cùng không có ngoan đến hết thuốc chữa. Nàng một lần nữa xoay người, nhìn về phía Từ Tú Tâm ngâm ở trong nước, cố ý nói: “Tú Tâm biểu tỷ vừa mới nói cái gì, ta không có nghe rõ.”

Từ Tú Tâm vận đôi mi thanh tú, lớn tiếng một chút: “Lộ biểu muội, thỉnh người kéo ta lên đây đi, ta nhất định cảm kích người thật tốt.”

Như thế Chân Bảo Lộ mới thoải mái chút ít, nhìn Hương Hàn bảo: “Đi qua đi.”

Hương Hàn lĩnh mệnh, đi đến bờ ao kéo người lên. Chỉ là Từ Tú Tâm có chút ít nặng, Hương Hàn một lát ngược lại kéo không được. Chân Bảo Lộ dứt khoát cũng không quản, nhưng lại nghĩ, cứ kéo dài e bị người khác bắt gắp.

Nàng nhắc váy, cũng ngồi xổm người xuống, nhìn Từ Tú Tâm trong nước duỗi tay: “Đưa tay cho ta.”

Từ Tú Tâm sững sờ, chậm rãi giương mắt nhìn Chân Bảo Lộ, cảm thấy gương mặt nàng ấy xác thực đẹp đến quá chói mắt. Nàng lại từ từ dời mắt đến trên tay nàng ấy đưa ra, không biết sao, trong lòng lại có một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Nàng vội vã dời mắt, đưa tay khoác lên lòng bàn tay nàng ấy, cứ như vậy được hai người chủ tớ các nàng kéo lên.

Xiêm y Từ Tú Tâm đều ướt đầm, thêm hôm nay nàng mặc một thân váy ngắn màu nhạt sa mỏng, váy này xác thực xinh đẹp, nhưng rơi xuống nước, liền trong suốt đáng sợ, thậm chí ngay cả cái yếm màu đỏ thắm thêu hoa hải đường bên trong cũng nhìn thấy rõ ràng.

Từ Tú Tâm xấu hổ, gấp rút hai tay che ngực.

Chân Bảo Lộ nhìn nàng ấy xấu hổ ngượng ngùng như vậy, nhân tiện nói: “Hiện tại biết rõ thẹn thùng.” Lại nói, “... Chúng ta đều là nữ, có cái gì tốt. Ta còn đẹp hơn người nhiều.”

Gò má Từ Tú Tâm đỏ bừng, không nghĩ tới Chân Bảo Lộ thế nhưng sẽ nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy, chỉ cảm thấy nàng ta gả cho người rồi da mặt dày thêm. Nhưng nàng lại ma xui quỷ khiến, nhìn thoáng qua ngực nàng ấy, chỗ kia liền mềm chập chùng, căng phồng, xác thực so với nàng lớn hơn rất nhiều, hình dáng cũng sung mãn.

Nàng lại thấy Chân Bảo Lộ ăn mặc phụ nhân, mặc dù tuổi nhỏ hơn nàng, nhưng dù sao gả cho người, hai đầu lông mày liền có một cỗ thiếu phụ dễ thương, không lại giống như nàng, là tiểu cô nương trẻ trung ngây thơ.

Từ Tú Tâm dù không muốn thừa nhận, không thừa nhận cũng không được, Chân Bảo Lộ xác thực so với nàng đẹp mắt quá nhiều, cả chỗ kia cũng đẹp mắt hơn nàng.

Nàng không phục cong cong môi.

Từ Tú Tâm toàn thân ướt đầm, tự nhiên không tốt tùy tiện đi đi lại lại, Chân Bảo Lộ vội để Hương Hàn đi lấy áo choàng của mình. Đợi Hương Hàn mang áo choàng tới, nàng mới bọc trên người Từ Tú Tâm.

Khuôn mặt Từ Tú Tâm bị đông lạnh có hơi trắng bệch, lẳng lặng nhìn Chân Bảo Lộ giúp nàng mặc áo choàng cài dây lưng. Hai người đứng gần, càng thấy rõ gò má tình xảo vô song của nàng ấy, nàng ấy buồn thông mắt, lông mi nồng đậm che giấu, phảng phất là cánh bướm vỗ cánh muốn bay, đôi môi hình dáng sung mãn, không nhiễm son phấn, trên người lại có một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt, nghe thấy có chút ít ngọt.

Từ Tú Tâm có chút ít hoảng hốt, thầm nghĩ: Không trách được đại ca nàng sẽ thích nàng ấy.

Từ Tú Tâm thở phì phì đưa tay: “Ta tự mình làm.” Liền đưa tay tự mình mặc áo choàng thắt dây lưng.

Chân Bảo Lộ cũng không có trông cậy vào nàng tri ân đồ báo, xuy một tiếng thu tay về, chuẩn bị trở về.

Liền nghe được sau lưng Từ Tú Tâm ngạc nhiên mừng rỡ kêu một tiếng: “Đại ca.”

Chân Bảo Lộ ngẩn ra, xoay người lại, nhìn nam tử mặc một thân hi bào đỏ thắm đang bước đến đây, quả thật là Từ Thừa Lăng.

Hắn hần mới từ tân phòng đi ra, muốn đi chào hỏi tân khách.

Từ Thừa Lãng thấy Chân Bảo Lộ cùng Từ Tú Tâm, cũng là có chút ít kinh ngạc. Hắn đi đến trước mặt Từ Tú Tâm, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Từ Tú Tâm nói ra chi tiết: “Ta cảm thấy khó chịu, chỉ có một người đi ra một chút, không cần thận rơi vào trong ao ...” Câu nói kế tiếp, nàng có chút ít không muốn nói, nhưng cũng không tình nguyện nói, “May mắn gặp được Lộ biểu muội, là nàng kéo ta lên, còn mượn áo choàng cho ta.”

Từ Tú Tâm cùng Chân Bảo Lộ quan hệ không tốt, điểm này Từ Thừa Lãng rõ ràng nhất. Nhưng hắn cũng biết, vị Lộ biểu muội này là người miệng cứng lòng mềm, thấy muội muội của hắn rơi xuống nước, không có đạo lý không cứu. Từ Thừa Lãng nhìn về phía tiểu biểu muội trước mặt, giờ phút này xem, so với lúc nãy xa xa càng thêm rõ ràng. Giọng nói hắn có chút ít hết sức bất hòa, mở miệng nói: “Đa tạ Lộ biểu muội.”

Chân Bảo Lộ thật là có chút ít không muốn tiếp xúc nhiều với Từ Thừa Lãng. Nàng nói: “Tiện tay mà thôi.”

Từ Tú Tâm bĩu môi thầm nói: “Đã cứu ta chính là đã cứu ta, khiêm tốn cái gì.”

“Tú Tâm!” Từ Thừa Lãng nhíu mày, hiển nhiên là không thích thái độ Từ Tú Tâm như vậy.

Từ Tú Tâm ở trước mặt Chân Bảo Lộ vênh vao tự đắc, ở trước mặt đại ca nhà mình liền thành tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn.

Nàng xem thấy Chân Bảo Lộ, thấy làn váy nàng có rêu xanh, hiểu được này là vì lúc nãy kéo nàng, không cần thận dính vào. Từ Tú Tâm nói: “Chuyện hôm nay, đa tạ Lộ biểu muội. Ta coi váy người bẩn, người đi gian phòng tây sương phòng bên kia chờ ta, ta bảo nha hoàn đưa váy qua cho người.”

Chân Bảo Lộ cúi đầu một cái, nhìn làn váy mình, quả thật bị dơ. Khó khi thái độ Từ Tú Tâm đối nàng khá hơn một chút, ngay trước mặt Từ Thừa Lãng, nàng cũng không sẽ đầu vồ mồm cùng nàng ấy, mới mỉm cười nói: “Vậy thì làm phiền Tú Tâm biểu tỷ.”

Từ Tú Tâm nhẹ khẽ hừ một tiếng.

Mới trước đây Chân Bảo Lộ đến Trường Ninh Hầu phủ nhiều, trong tây sương phòng có một gian phòng riêng cho mình. Bên trong trang sức bài trí, tuyệt đối không thua khuê phòng hai vị cô nương Từ Cẩm Tâm Từ Tú Tâm. Mấy năm này Chân Bảo Lộ không thường đến Trường Ninh Hầu phủ, nhưng đến cùng cũng là nhà ngoại nàng, ngẫu nhiên vẫn là trụ mấy đêm.

Chân Bảo Lộ cùng Hương Hàn vào nhà, bên trong không có nha hoàn, chỉ là gian phòng quét dọn phi thường sạch sẽ, bên trong bình hoa phía trước cửa sổ thậm chí cắm hoa quế mới mẽ, đầy phòng đều là hương thơm hoa quế.

Liền Hương Hàn cũng than thở: “Gian phòng này giống như mỗi ngày đều có người quét dọn.”

Chân Bảo Lộ nghĩ tới điều gì, nhàn nhạt nhíu mày.

Tiền viện Từ Thừa Lãng đang đi qua chào hỏi tân khách, đợi đến bàn Tiết Nhượng, khuôn mặt tuấn lãng nho nhã mới trầm trầm xuống.

Tiết Nhượng cũng là gương mặt không biểu tình. Trước kia còn chung đụng với Từ Thừa Lãng, Từ Thừa Lãng còn xem như ôn nhả có lễ, chậm rãi mà nói, trước mặt hai người tụ cùng một chỗ, Từ Thừa Lãng lại không nói một lời, tình cảnh nhất thời liền lạnh nhạt.

Còn là Tiết Nhượng khó được chủ động mở miệng, nâng chén keo kiệt phun ra hai chữ: “Chúc mừng.”

Trong nội tâm Từ Thừa Lãng hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Đa tạ.”

Hai người nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Tổng Chấp cũng ở đây. Hắn mặt mày mỉm cười nhìn qua hai người này, cũng là biết rõ nội tình. Đợi mời rượu xong, Tiết Nhượng ngồi xuống, Tổng Chấp mới trêu ghẹo: “Nhìn người giường cung bật kiếm kia, người không biết còn tưởng rằng hôm nay Từ đại công tử cưới người trong lòng của người.”

Sắc mặt Tiết Nhượng tối tăm trầm vài phần.

Tổng Chấp vốn hào sảng, lại là người gặp việc vui tinh thần thích, cũng lười so đo vị anh em đồng hao này, liền cùng mấy người khác cùng bàn nói chuyện phiếm đi.

Tiết Nhượng cầm lên ly rượu, lại uống một chén. Hắn thoáng giương mắt, xem bên kia Từ Thừa Lãng một thân hi bào, nghĩ đến lời thề từ nói, mặt mày giãn ra, trong lòng ngược lại thoải mái một chút. Hắn đang chuẩn bị dời đi mất, lại thấy một gã sai vặt vội vàng vàng đi tới bên cạnh Từ Thừa Lãng, ở bên tai hắn nói một câu gì đó, Từ Thừa Lãng nhất thời thay đổi sắc mặt, bỏ xuống chén liền đi, một bộ hết sức khẩn cấp.

Không biết xảy ra chuyện gì, Tiết Nhượng mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, cũng đứng dậy rời chỗ, tiến lên ngăn lại Từ Thừa Lãng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Từ Thừa Lãng nhìn Tiết Nhượng che trước mặt, vội vàng nói: “Tây sương phòng bốc cháy... tiểu Lộ còn ở bên trong!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 111.1

Tây sương phòng sớm đã là khói dày đặc cuộn cuộn, bó củi bị đốt phát ra đom đóm đom đóm, lửa tình tử tán loạn khắp nơi. Chân Bảo Lộ là bị sắc tình. Nàng mở mắt ra liền cảm giác được một cỗ khói dày đặc, vội vàng che miệng mũi, đứng dậy muốn chạy đi.

Nàng đi lên phía trước một bước, xà ngang phía trên vừa vịn đập xuống, may mắn Chân Bảo Lộ phản ứng mau, lui lại hậu diện mấy bước, mới không có bị nện vào.

Chỉ là dưới chân không biết dẫm lên cái gì, Chân Bảo Lộ cúi đầu vừa nhìn, gặp bên chân đứng là Hương Hàn hôn mê, khom xuống đẩy vài cái: “Hương Hàn, Hương Hàn!”

Chân Bảo Lộ thấy nàng ấy khấn nhảm chặt hai mắt, sốt ruột nhìn chung quanh. Nàng nâng lên tay Hương Hàn, vòng tay nàng ấy ở trên cổ, rồi sau đó mới chạy tới chỗ thể lửa nhỏ hơn trong phòng. Nàng đi đến phía trước cửa sổ, thấy cửa sổ đóng chặt, dùng sức đẩy vài cái, cửa sổ lại là vẫn không nhúc nhích. Chân Bảo Lộ nhìn nhìn bốn phía, nhìn thấy có một ghế nhỏ, gấp rút bỏ Hương Hàn xuống, cầm lấy ghế kia, hung hăng đánh tới cửa sổ.

Pằng pằng vài cái, còn không có mở ra.

Chân Bảo Lộ lại cắn răng dùng sức đung, đung phải có bảy tám lần, cửa sổ kia “Bùm” một tiếng, cuối cùng là đập ra.

Chân Bảo Lộ mừng rỡ, chỉ là đôi mắt bị sương mù huân đến đều ngăn không được rơi lệ. Nàng ho khan vài tiếng, mới một lần nữa đỡ Hương Hàn lên, nâng thân thể nàng ấy lên, vớt nàng ấy đến ngoài cửa sổ.

Gian phòng kia nàng ở qua nhiều lần, đòi trước lại là ở chỗ này một đoạn thời gian rất dài, tự nhiên biết rõ bên ngoài là một cái ao.

Nàng dùng sức ném Hương Hàn ra ngoài, nhắc chân bò lên trên cái bàn, nhìn đến váy mình kiểm tra lần nữa, vội vàng nhảy vào trong hồ.

“Phù phù” một tiếng.

Chân Bảo Lộ rơi vào trong nước, cố gắng đi tìm Hương Hàn, nàng nhìn nhìn bốn phía, thấy thân thể nàng ấy lơ lửng, lập tức đưa tay ôm nàng ấy lại đây, bơi lên cạnh ao.

Ao này cũng không lớn, chỉ là thể lực Chân Bảo Lộ có chút ít chống đỡ hết nổi, bơi một nửa đã là sức cùng lực kiệt. Bất quá người nếu là gặp phải nguy cơ sinh tử, liền có thể làm được chuyện bình thường làm không được. Chân Bảo Lộ ngày thường thân kiêu thể yếu, lúc này thể nhưng cứ như vậy mang theo Hương Hàn bơi tới bên cạnh ao.

Chân Bảo Lộ tăng tăng thờ ra một hơi.

Nàng nhìn về phía sau lưng.

Sương phòng kia ngọn lửa chạy toán loạn, thể lửa thật lớn, nếu không phải nàng kịp thời tỉnh lại, sợ là cứ như vậy không giải thích được táng thân biển lửa.

Nàng cũng không muốn chết, nàng vừa mới gả người.

Đợi lúc Tiết Nhượng cùng Từ Thừa Lăng đến tây sương phòng, liền nhìn thấy tây sương phòng ngọn lửa hùng hực bùng cháy.

Xem đến cảnh tượng trước mắt này, Từ Thừa Lăng cũng sợ hết hồn. Tiết Nhượng sắc mặt trầm đến lợi hại, tiến lên liền muốn đi vào, Từ Thừa Lăng một phen chặn hấn lại, nói: “Lửa quá lớn, người nếu là đi vào, cũng sẽ có nguy hiểm.” Tiểu biểu muội đã ở bên trong, hấn không thể để cho trượng phu nàng cũng mạo hiểm.

Mặt mày Tiết Nhượng lạnh như băng.

Lại nghe Từ Thừa Lăng nói: “A Lộ ở trong phủ ta xảy ra chuyện, cần phải là ta đi vào cứu nàng.”

Tiết Nhượng ngo hấn một cái, gằn từng chữ: “Thê tử Tiết Nhượng ta, không cần người khác tới cứu.” Hấn đẩy Từ Thừa Lăng ra, nhắc chân định bước vào.

Ngay vào lúc này, sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng động.

Tiết Nhượng bình tĩnh đứng ở tại chỗ, có chút ít khó có thể tin, đợi nghe được tiếng thứ hai, mới gấp rút xoay người lại.

Hấn nhìn qua thê tử cách đó không xa toàn thân chật vật, còn chưa kịp nghĩ, thân thể liền trước một bước theo bản năng chạy tới.

Tiết Nhượng đứng ở trước mặt nàng, đánh giá trên dưới một phen, mới ôm nàng vào trong lòng: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ mềm cả người, mới thoát ra đến, lại bơi trong nước lâu, chẳng những bản thân lên bờ, còn kéo Hương Hàn đi lên, lúc này cũng sớm đã không còn khí lực. Cường chống đến lúc này, đợi thân thể được hân hừng vàng ôm vào trong ngực thời điểm, mới rốt cục cảm giác được an toàn, cứ như vậy mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Tiết Nhượng ôm trong lòng thân thể xinh xắn nhỏ nhắn lạnh buốt, gấp rút cõng ra áo bào trên người, khoác lên cho nàng, bao bọc thân thể nhỏ yếu lại.

Từ Thừa Lăng cũng lại đây, thấy Tiết Nhượng ôm Chân Bảo Lộ trong lòng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Trước mang nàng đi đổi thân xiêm y, ta phái người đi thỉnh đại phu.”

Tiết Nhượng gật đầu, ôm ngang người lên, rồi sau đó mới nhìn Từ Thừa Lăng nói: “Bên cạnh còn có một đứa nha hoàn, hầu hạ bên cạnh tiểu Lộ.” Trước khi ngắt đi, nàng kéo tà áo hân kêu tên Hương Hàn.

Từ Thừa Lăng vừa nghe, gấp rút phân phó người đi qua cứu.

Bên này Chân Bảo Quỳnh cũng nghe đến tin tức muối muối gặp nạn, gấp đến độ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nàng một người phụ nữ có thai, cứ như vậy vác bụng to巍巍 vàng vàng đi qua. Còn là Tổng Chấp giữ nàng lại, nắm tay nàng nói: “Muội phu cùng Thừa Lăng đều đã qua, sẽ phải không có chuyện gì. Nàng mang hài tử, đi qua không phải là thêm phiền sao.”

Trong ngày thường Chân Bảo Quỳnh cũng là một người cứng chặc, gặp chuyện liên quan tới muối muối, liền có chút ít tay chân luống cuống. Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn nước mắt lã chã rơi, run sợ tay nắm lấy cánh tay Tổng Chấp nói: “Vậy huynh đi xem một chút, xem một chút tiểu Lộ có cứu được chưa...” Muối muối của nàng, thật vất vả thành thân, cùng muội phu phu thê ân ái, còn chưa có mấy ngày tốt lành, không thể cứ như vậy xảy ra chuyện.

Tổng Chấp gấp thân thể từ từ đều run lên, lại biết nàng nhìn như nhu nhược, kỳ thật lại thật là ít khóc, hân cơ hồ không có thấy qua nàng khóc. Lúc này nhìn nàng sốt ruột thành bộ dáng này, gấp rút trấn an nói: “Được, nàng ở chỗ này chờ ta, ta đi xem một chút có thể giúp được cái gì hay không?”

Chân Bảo Quỳnh gấp rút buông hân ra, gật đầu nói: “Huynh mau đi.”

Tổng Chấp buông lỏng tay, chuẩn bị đi qua hỗ trợ. Đúng lúc gặp được gã sai vặt Song Thụy bên cạnh Từ Thừa Lăng, đến bẩm báo hân: “Tổng nhị công tử xin yên tâm, Tiết Thiếu phu nhân được cứu ra, đại công tử chúng ta cũng đã sai người thỉnh đại phu.”

Tổng Chấp cũng là thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là hôm nay cô em vợ này đã xảy ra chuyện gì, lấy tính tình từ từ hân, nơi nào chịu được? Hân vừa muốn hỏi một chút cận kề tình hình, liền thấy sau lưng hân từ nghiêng ngã chao đảo chạy đến, hỏi: “A Lộ được cứu ra? Nàng có bị thương hay không? Hiện tại ở đâu? Ta qua đi xem nàng một chút.”

Tổng Chấp thấy thể từ thiếu chút nữa sẽ ngã xuống, bị hủ dọa tim đều muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài, vội vươn tay đỡ nàng, nói: “Ta cùng đi.”

Song Thụy lĩnh hai vợ chồng bọn họ đi phòng khách Chân Bảo Lộ nghỉ ngơi. Vừa đi đến ngoài viện, liền gặp Thẩm Yên đồng dạng tới thăm, mà Tề Quốc Công Phủ tam phu nhân Tiết thị cùng Chân Bảo Nguyệt cũng đều đến.

Chân Bảo Quỳnh vào phòng, thấy được Chân Như Tùng, gấp rút đi tới hỏi: “Phụ thân, tiểu Lộ như thế nào?”

Chân Như Tùng bình tĩnh nhất. Hân cũng là vừa nghe đến tin tức liền lại đây, lúc đuổi tới tây sương phòng, liền nhìn đến con rể ôm nữ nhi lại đây. Chứng kiến gương mặt nữ nhi tái nhợt, Chân Như Tùng thiếu chút nữa đều đứng không vững.

Hân nhìn về phía trường nữ, nói: “Tiểu Lộ tự chạy ra, hân không có cái gì đáng ngại.”

Đội bên trong Chân Bảo Lộ thay xong xiêm y, nhóm Chân Như Tùng mới đi vào.

Trong phòng, Tiết Nhượng ngồi ở bên giường, vặn lấy khăn nhỏ trong tay, giúp thể từ trên giường lau tay lau mặt. Nhìn động tác hân thuần thực, phảng phất ở nhà không có ít lần hầu hạ người. Người trên giường hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, cái trán không ngừng toát ra tầng mồ hôi mịn, trong miệng lẩm bẩm, phảng phất là đang nói mớ, chỉ theo bản năng cảm lấy đệm giường dưới thân, hiển nhiên là một bộ bị kinh hãi.

Tiết Nhượng hít sâu một hơi mới cố gắng làm cho tâm tình mình bình phục lại, thấy Chân Như Tùng vào, mới hô: “Nhạc phụ.”

Chân Như Tùng nói: “Tiểu Lộ nàng...”

Tiết Nhượng nhìn thoáng qua thể từ, ổn định tay mình phát run, nói: “Tiểu Lộ không có việc gì.”

Động tĩnh lớn như vậy, khách nhân ăn cưới tiền viện, muốn không biết rõ cũng khó khăn. Ngay cả Thẩm Trầm Ngư ngồi trong tân phòng, cũng nghe đến động tĩnh bên ngoài, bảo nha hoàn ra ngoài hỏi thăm.

Nha hoàn hồi môn Thất Tịch của Thẩm Trầm Ngư ra ngoài hỏi thăm, sau trở về tân phòng, quy củ đứng ở bên cạnh huyện chủ nhà mình, nhỏ giọng nói: “Giống như là tây sương phòng đi lấy nước, Tiết Thiếu phu nhân đứng lúc ở bên trong.”

Tiết Thiếu phu nhân.

Mới nghe, Thảm Trầm Ngư còn có chút không có phản ứng kịp, sau mới nhớ, Chân Bảo Lộ giả Tiết Nhượng, cũng không chính là Tiết Thiếu phu nhân sao? Thảm Trầm Ngư nghĩ tới Tiết Nhượng, cũng là nam tử từng làm nàng động tâm, nhưng từ lúc Từ Thừa Lãng chủ động cầu hôn, nàng liền một lòng một dạ đối Từ Thừa Lãng, cố gắng không thêm nghĩ Tiết Nhượng nữa.

Bất quá lúc này nghe được xưng hô này, Thảm Trầm Ngư vẫn thất thần trong tích tắc, rồi sau đó lẩm bẩm nói: “Cứu được không?”

Thất Tịch nói: “Nghe nói lúc cô gia cùng Tiết đại công tử đuổi đi qua, Tiết thiếu phu nhân đã tự chạy thoát, ngược lại cái mạng lớn.”

Thảm Trầm Ngư sít sao siết chặt ống tay áo, thản nhiên nói: “Từ Thừa Lãng cũng đi qua?”

Thất Tịch hầu hạ bên cạnh Thảm Trầm Ngư cũng có một đoạn thời gian, đối với việc này có chút ít hiểu rõ, giữa biểu huynh muội, xưa nay là có chút ít ái muội. Nàng cũng ngầm trộm nghe nói qua một chút sự tình, biết được Từ Thừa Lãng đối Chân Bảo Lộ kia có chút ý tứ. Dù sao nàng từng gặp qua vị Tiết Thiếu phu nhân kia, xinh đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương cũng không gì hơn cái này.

Nhưng lời này nàng không thể nói, gấp rút cẩn thận nói: “Hôm nay Tiết Thiếu phu nhân cũng có mặt trong tiệc mừng, nơi này là Trường Ninh Hầu phủ, cô gia thân là chủ nhân, không có đạo lý không quan tâm.”

Này ý tứ chính là, Từ Thừa Lãng đuổi đi qua cứu Chân Bảo Lộ, không có nguyên nhân khác.

Đến cùng có nguyên nhân khác hay không, Thảm Trầm Ngư tự hỏi vẫn còn có chút biết rõ. Tự lúc gặp chuyện không may sau, nàng mới đầu trôi qua thống khổ, nhưng dần dần, tâm tình cũng dần bình tĩnh trở lại. Nàng biết rõ Từ Thừa Lãng đối Chân Bảo Lộ tồn ái m, chỉ là Chân Bảo Lộ đã lập gia đình, hẳn cũng thành thân, những chuyện này, cũng liền hết thấy khó còn khả năng. Đừng nói hẳn, nàng cũng không phải sao, trong lòng ít nhiều gì, vẫn còn có chút nhớ tới Tiết Nhượng.

Nghĩ tới đây, Thảm Trầm Ngư ngược lại cảm giác tâm tình mình vô cùng bình tĩnh.

Nàng nói: “Người đi qua nhìn một chút đi, xem một chút có cái gì có thể giúp.”

Từ Thừa Lãng là chủ nhân, mà nàng giả đến Trường Ninh Hầu phủ, cũng là người Trường Ninh Hầu phủ. Nếu như lướt qua tầng quan hệ này, nàng là tuyệt đối sẽ không để ý Chân Bảo Lộ chết sống.

Nếu là nàng ấy thật ra chuyện gì, đáy lòng nàng đại khái còn sẽ nhỏ nhỏ mừng rỡ một phen.

Lúc Chân Bảo Lộ tỉnh lại, liền nhìn thấy Tiết Nhượng canh giữ ở bên cạnh nàng.

Nàng mới vừa mở mắt ra, liền thấy hắn một bộ lo lắng: “Tiểu Lộ, có chỗ nào không thoải mái không?”

Chân Bảo Lộ gọi một tiếng “Đại biểu ca”, lại nhìn một chút bên giường Chân Như Tùng cùng Chân Bảo Quỳnh, ngay cả hai đệ đệ béo đều ở đây, bên ngoài cũng là vô cùng náo nhiệt, phảng phất có tổ mẫu cùng ngoại tổ mẫu nàng, còn có giọng Trang thị mợ nàng. Nghĩ đến hôm nay chuyện nàng huyền náo như vậy có chút lớn, tất cả mọi người đều bị kinh động.

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, nói: “Ta không sao.”

Mà phía ngoài Từ Thừa Lãng, cũng là vạn phần lo âu, chỉ là trở ngại nam nữ khác biệt, không thể đi vào.

Tỷ muội Từ Cẩm Tâm cùng Từ Tú Tâm cũng lại đây. Từ Tú Tâm đến trễ một chút, thấy Từ Thừa Lãng, liền hỏi: “Đại ca, Lộ biểu muội nàng như thế nào?”

Sắc mặt Từ Thừa Lãng phi thường khó coi.

Hắn nhìn qua Từ Tú Tâm trước mặt, giọng nói lạnh lùng nói: “Người không phải là ước gì nàng gặp chuyện không may sao?”

Từ Thừa Lãng ở trước mặt Từ Tú Tâm có uy nghiêm huynh trưởng, nhưng cũng không phải là loại tùy tiện phát giận, đại đa số thời điểm thái độ ôn hòa, coi như là huynh trưởng tốt sủng ái muội muội. Hiện nay Từ Tú Tâm nghe được đại ca nhà mình nói, vẻ mặt mê man, hấp hấp môi có chút ít nói không ra lời.

Trang thị vốn cũng không thích nhĩ tử cười Thảm Trầm Ngư, hôm nay xử lý tiệc mừng, lại xảy ra chuyện này, trong mắt Trang thị, vốn là cực xúi quẩy. Nàng nghe nhĩ tử nói ra những lời này, càng không nín được, lạnh lùng nói: “Người sao có thể nói muội muội người như vậy!”

Bởi vì hôm nay rơi xuống nước, khuôn mặt Từ Tú Tâm cũng có chút tái nhợt, kịp phản ứng, mới hiểu được ý tứ đại ca, nhất thời hai mắt sưng mù mờ mịt, nước mắt doanh trong, giọng mang theo khóc nức nở, ủy khuất nói: “Đại ca đây là ý gì?”

Nàng thật tâm quan tâm Chân Bảo Lộ, hẳn nói nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 111.2

Hai mắt Từ Thừa Lăng lạnh như băng, gằn từng chữ: “Ngày thường bên cạnh người đều có nha hoàn đi theo, hôm nay sao hết lần này tới lần khác không có? Đang yên đang lành, sao đúng lúc liền rơi xuống nước, bị tiểu Lộ thấy được?” Trong lòng hấn khí, nhất thời ngay Lộ biểu muội cũng không gọi, trực tiếp kêu nhũ danh.

“... Người biết tiểu Lộ là người miệng cứng lòng mềm, nàng gặp người rơi xuống nước, nhất định sẽ xuất thủ cứu người, xiêm y người ướt, nàng tiếp xúc, tự nhiên y phục của nàng cũng sẽ ẩm ướt. Người bảo tiểu Lộ đi tây sương phòng thay quần áo, tiểu Lộ mới đi vào, chưa được bao lâu nơi này đã lấy nước... Từ Tú Tâm, người nói, chuyện hôm nay cùng người không có nửa điểm quan hệ.”

Sắc mặt Từ Tú Tâm trắng bệch, không nhận được nói: “Không phải là ta! Không phải là ta!”

Nàng cúi đầu khóc thút thít, “Ta là cảm thấy đại ca cưới Thẩm Trầm Ngư bị ủy khuất, trong tâm của ta khó chịu, cho nên mới đi đến hồ se, nào biết sẽ rơi xuống nước, mới gặp Lộ biểu muội. Nàng hảo tâm cứu ta, trong tâm của ta tự nhiên là cảm kích, nhìn thấy xiêm y nàng bẩn, chẳng lẽ mặc kệ sao? Nàng mỗi lần đến trong phủ chúng ta, sẽ ngủ ở tây sương phòng, trong lòng ca ca rõ ràng nhất, huynh không phải là mỗi ngày đều phái người đi quét dọn sao?”

“Tú Tâm!” Nghe khúc sau, Trang thị cũng không nhận được lên tiếng ngăn lại.

Hôm nay Thẩm Trầm Ngư giả đến Trường Ninh Hầu phủ bọn họ, lời này nếu là bị người bên cạnh Tần Dương trường công chúa nghe được, biết nhi tử nàng tâm tâm niệm niệm Chân Bảo Lộ, nơi nào sẽ nhận được con tức này?

Từ Thừa Lăng lại là không tin. Hấn nói: “Người không phải là hy vọng ta cưới Thẩm Trầm Ngư nhất sao? Lúc trước ta cùng Thẩm Trầm Ngư còn chưa định thân, người cùng nàng thân như tỷ muội, chỉ thiếu chút nữa mở miệng gọi đại tẩu.”

Từ Tú Tâm hết đường chối cãi, nàng xoa xoa nước mắt, gấp rút chạy vào phòng ngủ.

Từ Thừa Lăng sợ nàng lại gây chuyện, tự nhiên cũng đi vào theo.

Bên trong Chân Bảo Lộ đang nói chuyện với Chân Như Tùng, bên ngoài vang vọng tiếng cãi nhau, vốn là có chút ít nghe được, lúc này thấy Từ Tú Tâm đỏ đo đôi mắt vào, đằng sau còn đi theo Từ Thừa Lăng về mặt xanh mét.

Từ Thừa Lăng nhìn qua Chân Như Tùng, Tiết Nhượng trong phòng, vừa liếc nhìn Chân Bảo Lộ nằm ở trên giường, thấy mặc dù sắc mặt nàng không được tốt, tóm lại đã tỉnh, mới lên tiếng: “Chuyện hôm nay, là Trường Ninh Hầu phủ ta quản giáo bất lợi, đương nếu muốn trách phạt, chất nhi tuyệt đối sẽ không bao che.”

“Đại ca!” Từ Tú Tâm khóc đến mức không kịp thở, kéo ống tay áo hấn nói, “Không phải là ta, không phải là ta! Huynh sao cũng không tin ta?”

Từ Thừa Lăng cũng không phải là không đau muội muội này, nhưng là hấn biết rõ muội muội cùng Chân Bảo Lộ quan hệ xưa nay không tốt. Hôm nay trước khi Chân Bảo Lộ xảy ra chuyện, người cuối cùng gặp là Từ Tú Tâm, Chân Bảo Lộ cũng là bởi vì Từ Tú Tâm mới đến tây sương phòng, hết thấy mặc dù làm được quá mức dễ hiểu, nhưng hấn đứng là hiểu rõ muội muội mình có bao nhiêu cân lượng, mới sẽ nhận định như vậy.

Từ Tú Tâm sốt ruột không thôi, lại không biết nên biện giải cho mình như thế nào. Mà những chứng cứ kia lại toàn bộ đều chỉ hướng nàng. Chỉ có thể không ngừng kéo ống tay áo Từ Thừa Lăng, nói “Không phải là ta, không phải là ta”.

Nàng chưa từng có tuyệt vọng như vậy, lúc đại ca nàng cầm lấy ống tay áo của hấn đẩy nàng ra, mới hoàn toàn hết hy vọng.

“... Không phải là nàng.”

Tiếng khóc Từ Tú Tâm hơi chậm lại, nghe được giọng này, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn về phía Chân Bảo Lộ trên giường.

Chân Bảo Lộ xem Từ Tú Tâm khóc sụt sùi, cũng là không chịu nổi, lại nhân nhạ nói: “Tiểu muội, chuyện hôm nay, không quan hệ Tú Tâm biểu tỷ.”

Từ Tú Tâm không nghĩ tới, ở thời điểm này, thân ca ca nàng đều không tin nàng, thay nàng nói chuyện lại là biểu muội xưa nay nàng chán ghét. Người không có trải qua loại chuyện như vậy, là sẽ không minh bạch loại cảm giác này, lúc này, Từ Tú Tâm càng muốn khóc lớn, cuối cùng là có người tin nàng.

Từ Thừa Lăng nói: “Tiểu Lộ, người không cần...”

Chân Bảo Lộ biết rõ hấn muốn nói cái gì, trực tiếp cắt đứt lời hấn nói.

“Từ biểu ca, ta không có che chở Tú Tâm biểu tỳ. Huynh cũng biết ta cùng Tú Tâm biểu tỳ quan hệ xưa nay không tốt, nếu hôm nay thật là nàng làm , ta tuyệt đối sẽ không giúp nàng. Nhưng là Từ biểu ca, chuyện này, không có bất kỳ quan hệ cùng Tú Tâm biểu tỳ. Ta cùng nàng coi như là cùng nhau lớn lên , mỗi lần cùng một chỗ đều có mâu thuẫn, nhưng nàng xưa nay chỉ là yêu cùng ta đầu miệng lưỡi, loại chuyện này, lấy tính tình nàng là làm không được .”

Từ Thừa Lăng cũng là quan tâm sẽ bị loạn, hiện thời nghe Chân Bảo Lộ nói vậy, tâm bình khí hòa một phen, cũng cảm giác mình oan uổng muội muội. Hắn chậm rãi nghiêng đầu, xem muội muội hốc mắt khóc đến sưng đỏ, không biết nên nói như thế nào: “Tú Tâm..”

Từ Tú Tâm lại là quay người lại, khóc chạy ra phòng ngủ.

Từ Thừa Lăng tự nhiên đuổi theo.

Còn những người khác trong phòng ngủ cũng đều nhất nhất đi ra ngoài. Chân Như Tùng phi thường muốn lưu lại bởi nữ nhi , hắn nhớ tới mới trước đây, mỗi lần nữ nhi ngã bệnh, liền yêu kéo tay hắn, đáng thương nói: “Phụ thân, không cần đi.” Khi đó, hắn nhìn nữ nhi mình nhỏ nhỏ cuộn lại trong chăn, lúc nào cũng là không tự chủ được liền mềm lòng.

Có một tiểu áo bông tri kỷ như vậy, Chân Như Tùng mỗi lần thấy nàng, cái gì phiền lòng cũng không có . Hiện thời gặp con rể đối nàng tốt, tỉ mỉ chiếu cố nàng, hắn triệt để yên tâm.

Vinh Nhi cùng Thượng nhi đi ở tuốt phía sau. Vinh Nhi béo ụt ịt, cẩn thận mỗi bước đi, nếu không phải nghe đại phu nói, tỷ tỷ cần tĩnh dưỡng, hắn như thế nào cũng không muốn đi. Thượng nhi lại là mặt không chút thay đổi, chỉ nhìn Tiết Nhượng một cái, nói: “Tỷ phụ, người chiếu cố Nhị tỷ ta thật tốt.”

Hai huynh đệ liền đi ra ngoài.

Chân Như Tùng đi vào trong viện, nghĩ tới cảnh tượng khi nãy, cũng là một trận hoảng sợ. Lúc này tây sương phòng đã dập tắt lửa , phòng ở kia đã cháy sạch không sai biệt lắm , nếu không phải khuê nữ hắn tự chạy ra kịp, kia hiện thời... Chân Như Tùng thân hình cao lớn đứng trong sân, ngẫm lại đều là một trận hoảng sợ.

Đội thấy Từ thị mặt tái nhợt chạy tới, mới có hơi trách cứ. Nữ nhi xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng làm mẹ , thế nhưng hiện tại mới lại đây.

Chân Như Tùng mặt lạnh tiến lên phía trước nói: “Người mới vừa đi nơi nào ?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 112

Từ thị phảng phất có chút ít bị thái độ Chân Như Tùng hù đến. Thân thể nàng run run, rũ xuống mi mắt, xoắn hai tay nói: “Vừa mới thiếp thể xác và tinh thần không được tốt, liền...”

Chân Như Tùng cũng là có thể nhìn ra được, mấy ngày này, tâm tình thê tử thật có chút ít không tốt, có đôi khi nửa đêm đều sẽ bị bừng tỉnh. Hắn thấy nàng một bộ nom nớp lo sợ, có đôi khi cũng sẽ tự trách, lúc trước hai người bọn họ chìm cả tình thâm, vì sao hiện thời sẽ đi đến nông nổi này. Thái độ hắn khá hơn một chút, giọng nói lại vẫn là nhàn nhạt : “Cũng may không có việc gì, đại phu chỉ nói bị kinh hãi, “

Từ thị thờ phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Chân Như Tùng nói: “Con rể đang ở bên trong bởi A Lộ, người vào thăm nàng một chút đi.”

Từ thị do dự chốc lát, mới cất bước vào nhà.

Trong phòng Chân Bảo Lộ đang tựa ở trong lòng Tiết Nhượng, chuyện hôm nay như vậy, với nàng mà nói thật là kinh hãi thật lớn. Cũng may lúc ấy nàng không có hoảng loạn. Bên ngoài truyền đến giọng của Từ thị, Tiết Nhượng mới đặt nàng lại giường, bản thân đứng dậy đứng ở bên giường. Hắn gặp Từ thị vào, khách khí nói: “Nhạc mẫu.”

Từ thị hơi gật đầu, rồi sau đó nhìn về phía Chân Bảo Lộ trên giường. Hiện nay Chân Bảo Lộ xoa tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt suy nhược, trong ngày thường lúc nào nàng cũng là hoạt bát yêu náo , gò má cũng là đỏ thắm nhuận , bộ dáng bệnh hoạn, còn là cực ít gặp .

Từ thị đứng ở nơi đó, nhìn chốc lát, mới phục hồi tinh thần lại, đi tới nói: “Còn khó chịu sao?”

Chân Bảo Lộ xem Từ thị trước mặt, cong cong môi nói: “Nuông yên tâm, nữ nhi đã không sao.”

Từ thị “A” một tiếng, nói: “Vậy là tốt rồi.” Nàng suy nghĩ một chút, lại nói, “Nghe nói người bị lạnh, nữ nhân kiêng kỵ nhất là bị lạnh , mấy ngày nay người

ngồi thật tốt, không cần quá mức vất vả.” Từ thị biết rõ chuyện Chân Bảo Lộ phụ trách quản lý việc bếp núc, nàng cũng là quản gia chủ mẫu Tề Quốc Công Phủ, tự nhiên hiểu được vất vả trong đó.

Chân Bảo Lộ gật gù đầu, nói: “Nữ nhi sẽ chú ý.”

Từ thị đứng ở đó, không có ngồi xuống dự định tán gẫu lâu, lại nói vài câu quan tâm, đi ra ngoài.

Thái độ gương gao như vậy, nửa điểm đều không giống mẹ con, Từ thị đối Chân Bảo Quỳnh không phải là thân sinh, đều muốn tốt hơn so với nàng gấp mấy lần. Chân Bảo Lộ cũng đã thành quen, chỉ là thân thể đang khó chịu, người cũng là phá lệ yếu ớt, đợi Từ thị ra ngoài, Chân Bảo Lộ liền phát giác được hốc mắt mình không ý thức có chút ít âm áp, lúc Tiết Nhượng lần nữa ngồi xuống, nàng nhìn hắt ánh mắt cũng có chút mơ hồ.

Nàng hấp hấp môi: “Đại biểu ca.”

Tiết Nhượng đáp một tiếng, giơ tay ôm thân thể nàng vào trong lòng, ôn hoà hiền hậu bàn tay nâng cái ót nàng, nhấn nàng ở ngực mình. Hắn thoáng cúi đầu, cánh môi nhẹ nhàng cọ vài cái đầu tóc nàng. Hắn nghe mùi trên người nàng, phát giác được thân thể nàng run run, mới vô ý thức nhẹ nhàng vuốt vài cái, nhíu mày nói: “Đau?” Hắn sờ đầu nàng.

Chân Bảo Lộ thành thực gật đầu.

Tiết Nhượng phát giác được trên đầu nàng có chỗ sưng, cúi đầu nói: “Nàng thử nhớ lại chuyện đã xảy ra hôm nay, một năm một mười nói cho ta biết.”

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, nói: “Ta gặp Tú Tâm biểu tỷ rơi xuống nước, lúc lờ nàng đi lên, không cẩn thận làm rơi vấy. Sau ta liền trở về tây sương phòng đổi váy, chỉ là còn chưa kịp đổi, đã có người đánh ta cùng Hương Hàn ngất xỉu. Chuyện về sau, huynh đều biết rõ. Ta cũng là bị khói hun tỉnh, sau đó tìm cách đập mở cửa sổ trốn thoát.”

Tiết Nhượng nói: “Vậy nàng có thấy người nào.”

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, hai tay siết chặt, nói: “Không có. Lúc ta cùng Hương Hàn tới chỗ này, cũng không có thấy gì ở đây.”

Tiết Nhượng nói: “Ta biết rõ.” Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán nàng, trấn an nói, “Không phải sợ. Chuyện này, ta sẽ tra rõ ràng.” Nàng mềm mại yếu ớt, phá lệ làm người ta yêu tiếc, Tiết Nhượng cứ ôm nàng như vậy, cảm giác được nàng vẫn còn có chút sợ hãi, liền siết cánh tay buộc chặt một chút.

Lại nói Từ Tú Tâm. Trong ngày thường luôn được nuông chiều, lúc này chịu thiên đại ỷ khuất, quả nhiên là khóc sụt sùi. Lúc Từ Thừa Lăng tìm được nàng, liền nhìn đến nàng một đôi mắt khóc đỏ hồng, ngồi xổm khúc quanh hành lang, hiển nhiên một bộ tiểu miêu tiểu cầu bị người vứt bỏ.

Từ Thừa Lăng thấy muội muội như vậy, cũng là tự trách, nhưng lúc ấy tâm tư hắn sớm đã rối loạn, nào có chỗ suy tư?

Hắn khom xuống, nói: “Tú Tâm, là đại ca không đúng, người chớ khóc, àn?”

Từ Tú Tâm khóc lớn tiếng hơn.

Từ Thừa Lăng bắt đầu dỗ, nói: “Chuyện hôm nay, thật có quá nhiều trùng hợp, người cùng tiểu Lộ lại như vậy, ta...”

Nói đến đây, Từ Tú Tâm cũng có chút nghe không vào. Nàng ngược mắt nhìn Từ Thừa Lăng trước mặt, giọng nói tức giận nói: “Nhưng ta là thân muội muội huynh, huynh thế nhưng không tin ta.”

Cuối cùng là người đuối lý. Từ Thừa Lăng vội nói: “Là đại ca hồ đồ.”

Từ Tú Tâm ủy khuất nước nôi, đưa tay lau nước mắt, nói: “Quả nhiên là châm chọc, huynh là thân ca ca ta, như thế nào cũng không tin ta, ta trong ngày thường chán ghét Chân Bảo Lộ nhất, không nghĩ tới chỉ có nàng tin tưởng ta.” Từ Tú Tâm cắn môi nói, “Kỳ thật nhớ tới, ta từ nhỏ đến lớn quan hệ cùng Lộ biểu muội không tốt, cũng là bởi vì đại ca, nếu không phải huynh đối nàng tốt như vậy, ta sao có thể thoải mái.”

Từ Thừa Lăng thở nhỏ đối Chân Bảo Lộ tốt, Trang thị cũng là có chút bất mãn, ngay trước mặt Từ Tú Tâm, không thể thiếu oán hận. Lâu ngày xuống, Từ Tú Tâm vốn là trong lòng không thoải mái, càng thêm không thích biểu muội này đoạt đại ca nàng - - nàng ta không có thân ca ca, lại đi đoạt của nàng?

Đi qua chuyện như vậy, Từ Tú Tâm cũng có chút suy nghĩ cẩn thận, lướt qua không nói cái khác, mấy năm này Chân Bảo Lộ xác thực xuất sắc rất nhiều. Nàng theo thói quen chán ghét nàng ấy, thấy nàng ấy ở nữ học biểu hiện xuất sắc, mà nàng lại là dựa vào Thẩm Trầm Ngư mới được đi vào. So sánh, khó tránh khỏi ghen tị. Kia tự nhiên càng thêm không có khả năng tốt hơn.

Từ Thừa Lăng khuyên can dụ dỗ nàng mãi.

Mà Từ Tú Tâm cũng là khó được thấy đại ca nàng kiên nhẫn như vậy, nhất thời tâm cũng nhuyến, chỉ quệt mồm bất mãn nói: “Đại ca về sau không được phép không tin ta nữa.”

Nhìn muội muội cuối cùng chịu tha thứ hắn, Từ Thừa Lăng mới đưa tay vuốt mặt nàng, nói: “Nhất định.”

Từ Tú Tâm thế này mới nín khóc mỉm cười. Nàng vốn là là tâm tính tiểu hài tử, mặc dù so với Chân Bảo Lộ lớn hơn một tuổi, nhưng tính tình thật sự là

hết sức ngây thơ. Nay cũng có quan hệ cùng Trang thị ngày thường giáo dưỡn. Nàng hít mũi một cái, được Từ Thừa Lãng đỡ lên, nhin không được hỏi: “Kia chuyện hôm nay, thật sự là ngoài ý muốn sao?”

Như thế nào sẽ khéo như vậy? Hơn nữa tây sương phòng kia, xác thực cũng là nàng bảo Chân Bảo Lộ đi . Từ Tú Tâm tỉnh tể nghĩ, cảm thấy đại ca hẳn hoài nghi mình cũng không phải không có đạo lý, dù sao nơi này là Trường Ninh Hầu phủ, mà nàng lại chán ghét Chân Bảo Lộ như vậy, sự tình liên hệ tới, nàng không có cách nào khác tự chứng trong sạch, thật là hết đường chối cãi .

May mắn...

Từ Tú Tâm siết chặt hai tay, cảm thấy lúc này nghĩ tới Chân Bảo Lộ, cũng không có đáng ghét như trước - - may mắn nàng ấy tin tưởng nàng.

Nếu là lúc ấy Chân Bảo Lộ cũng cho rằng là nàng làm , lấy thái độ đại ca nàng, kia tội danh này nàng phải gánh .

Từ Tú Tâm nhớ tới đã cảm thấy oan ức ngập trời.

Mặt mày Từ Thừa Lãng ôn hòa dần dần che dấu, một hồi lâu mới nói: “Có phải ngoài ý muốn hay không, điều tra mới có thể biết.” Nhưng trong lòng Từ Thừa Lãng, sớm đã nhận định, chuyện này cũng không phải là ngoài ý muốn. Hắn lẳng lặng nhìn qua hai mắt muội muội sưng đỏ, nói, “Người trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Từ Tú Tâm vô ý thức liền muốn hỏi: Đại ca huynh muốn đi làm cái gì? Nhưng đảo mắt vừa nghĩ, hôm nay là ngày đại hi đại ca nàng, đại ca nàng thân là tân lang, tự nhiên là muốn đi tiền viện mời rượu . Mặc dù nàng cảm thấy hiện tại Thẩm Trầm Ngư không xứng với đại ca, nhưng người cũng đã cưới vào cửa , sau này nàng vẫn phải là cung kính gọi một tiếng “Đại tẩu” . Nghĩ rõ, Từ Tú Tâm cũng hiểu chuyện chút ít, nói: “Đại ca huynh đi giúp đi, ta trở về phòng rửa mặt.”

Gặp tâm tình muội muội cuối cùng ổn định, Từ Thừa Lãng cũng yên lòng, hắn đưa tay vuốt vuốt đầu nàng, nói: “Thực xin lỗi, hôm nay là đại ca không đúng.”

Từ Tú Tâm cắn cắn môi, kinh ngạc ngược mắt nhìn đại ca trước mặt. Kể từ lúc đại ca nàng ngã bệnh, nàng cũng rất ít nhìn thấy hắn cười. Hơn nữa tính tình cũng thay đổi lạnh nhạt rất nhiều, khiến Từ Tú Tâm có chút ít sợ hãi, hơn nữa là lo lắng. Trong hốc mắt nước mắt tràn đầy, muốn rơi lại chưa rơi, lông mi Từ Tú Tâm run run, mới cố làm ra vẻ yếu ớt nói: “Ta tha thứ huynh lần này .” Nàng cười cười, nói, “Không nói với huynh, ta trở về phòng .”

Từ Thừa Lãng xem bóng dáng muội muội đi xa, gương mặt ôn hòa tuấn tú mới lại một lần nữa âm trầm xuống.

Hắn nhanh chóng xoay người, bước nhanh hướng tới tây sương phòng bốc cháy.

Lúc này lửa đã bị dập tắt, sương mù như cũ bốc khói lên. Từ Thừa Lãng chấp tay đứng ở ngoài viện, xem phòng vốn đang thật tốt, lại bị đốt thành bộ dáng này. Hắn chậm rãi đi vào, mỗi một chỗ bên trong này, hắn đều có một chút kí ức với nàng. Gầm ừg gầm trên mặt đất, phát ra một chút tiếng vang rất nhỏ, dội đi đến bên trong, nhìn thấy gì đó, mới chợt ngừng lại.

Từ Thừa Lãng đứng ở tại chỗ, nhìn qua bên trong bóng dáng đứng thẳng cao lớn tuấn mỹ, mới nói: “Không cần bồi Lộ biểu muội sao?”

Tiết Nhượng vốn là mặt không chút thay đổi, lúc này sắc mặt âm trầm đáng sợ, thấy Từ Thừa Lãng, nhàn nhạt nói: “Nàng đã ngủ .” Lại mím môi, giống như cười mà như không nói, “Ngược lại người, hôm nay là tân lang, sao không đi tiền viện chào hỏi khách khứa?”

Từ Thừa Lãng bước lên một bước, nói: “Ta giống như người.”

Tiết Nhượng không nói gì thêm, nhắc chân đi vào.

Hai người cùng tỉnh tể tra xét một phen, Từ Thừa Lãng mới nói: “Nếu là ngoài ý muốn đi lấy nước, thế lửa này không thể nào lan tràn mau đến vậy...” Hắn ngồi xổm người xuống, cầm lấy một đoạn gỗ đốt tro, lẩm bẫm suy đoán nói, “Hắn là bị giới thứ bắt lửa.”

Tiết Nhượng không để ý tới hắn, đi đến một chỗ bên cửa sổ. Hai cánh cửa sổ, mặc dù đã cháy sạch không sai biệt lắm , lại vẫn là có thể phân biệt rõ cây gỗ đan xen dính.

Từ Thừa Lãng thuận mắt hắn nhìn đi qua, nói: “Chuyện này phát sinh trong phủ ta, tiểu Lộ thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Trường Ninh Hầu phủ chúng ta nên phụ trách nhiệm này. Người yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ tra rõ ràng .”

Kỳ thật trong lòng Từ Thừa Lãng có chút ít sợ hãi. Dù sao người có thể ở trong phủ của hắn làm loại chuyện như vậy, nhất định đối Trường Ninh Hầu phủ phi thường quen thuộc, nếu là như vậy, liền là người hắn quen biết.

Thượng nhi Vinh Nhi một lần nữa trở về tiền viện, lúc thấy Từ thị xem tỷ tỷ trở về , Vinh Nhi hít mũi một cái, có chút ít sợ hãi nói: “Nương.”

Từ thị nhìn thấy Vinh nhi, một tay ôm thân thể mập mạp của hắn vào trong lòng, trấn an nói: “Vinh Nhi không sợ.”

Vinh Nhi làm sao có thể không sợ? Hắn mới vừa ở trong phòng, không dám khóc, lúc này tự nhiên là không nín được , tiếng nói non nớt sợ hãi: “Nhị tỷ tỷ thiếu chút nữa liền... Vinh Nhi không muốn tỷ tỷ gặp chuyện không may.” Nói , liền khóc oà khóc rống lên.

Chân Bảo Lộ mặc dù gặp nạn, nhưng hôm nay nói như thế nào cũng là ngày đại hi của Từ Thừa Lãng, tiểu hài tử khóc sụt sướt, tóm lại là không tốt .

Từ thị khuyên can mãi dụ dỗ tốt lắm, Nghiêm má má liền đi đến bên cạnh Từ thị, về mặt ngưng trọng nói thứ gì.

Sắc mặt Từ thị kinh hãi, nhìn Thượng nhi nói: “Nương có một số việc, người chiếu cố đệ đệ người thật tốt, nương lập tức sẽ trở lại.”

Thượng nhi ngẩng mặt, không chút thay đổi khế gật đầu.

Đi ra bên ngoài, Từ thị mới vội vàng nhìn Phùng ma ma nói: “Xảy ra chuyện gì? Không phải đã bảo người đuổi đi sao?”

Phùng ma ma nói: “Lão nô xác thực đã cho bạc, chỉ là họ Triệu kia nói cái gì cũng không chịu đi, chê bạc không đủ.”

Từ thị vội hỏi: “Vậy người cho hẳn bao nhiêu.”

“Lão nô đưa nhiều hơn năm mươi lượng, nhưng Triệu Toàn kia lại công phu sư tử ngoạm, muốn ba ngàn lượng, lão nô thật sự là không cách nào...”

Lúc này Từ thị nơi nào nghe lọt? Mặt nàng tái nhợt đi đến cửa sau, liền gặp một gã sai vặt trẻ tuổi mặc một thân áo choàng hơi cũ đứng ở nơi đó. Nam tử kia không cao, thấp lại béo ục ịch, bộ dáng cũng là bình thường. Trong ngày thường người như vậy, nào dám ở trước mặt Từ thị nói chuyện lớn tiếng? Ngay cả xách giày cho Từ thị cũng không xứng, lúc này nhìn Từ thị cùng Phùng ma ma đi ra, mới cười hờn hờn nghênh đón: “Tiểu nhân gặp qua phu nhân.”

Từ thị tuyệt đối không dám ở lâu, nói thẳng: “Người nếu là lại không đi, sau này cũng là người gặp tai ương!”

Ngày thường Từ thị xác thực có vài phần uy nghiêm, nhưng hôm nay một bộ thất kinh, vào tai gã sai vặt Triệu Toàn, nghe cũng là không có phân nửa uy hiếp, ngược lại cong môi cười cười, nói: “Được a, đến lúc đó phu nhân ngài cũng là chịu không nổi, có thể kéo ngài làm đệm lưng, ta cũng không thiệt thòi.”

Từ thị tức giận đến thiếu chút nữa muốn té xỉu. Nàng biết rõ những người này lòng tham không đáy. Do dự chốc lát, mới lên tiếng: “Ta hiện tại không mang nhiều bạc như vậy, mười ngày, ta sẽ phái người đưa cho người.”

Triệu Toàn nói: “Mười ngày quá lâu, nhiều nhất ngày mai.”

Từ thị hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nói: “Ba ngày. Trong vòng ba ngày, ta chuẩn bị cho người ba ngàn lượng, người phải bảo đảm, vĩnh viễn rời đi xa hoàng thành.”

“Được, kia tiểu nhân liền tin phu nhân một lần.”

Từ thị thấy hẳn cuối cùng chịu đi, hô hấp bối rối đều khí gấp rút lên.

Nàng hung hăng siết chặt lòng bàn tay, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, cứ như vậy được Phùng ma ma dắt đi lấy trở về.

Nàng một lòng bất ổn, đợi đi đến nơi cửa sau, chống lại bóng dáng béo ụt ịt đứng ở trước cửa, sắc mặt trắng bệch sợ run thật lâu, sau mới run sợ nói: “Con, Thượng nhi...”

Thượng nhi mặc một thân tiểu bào màu xanh ngọc gấm lụa, thân thể thẳng, gương mặt tiểu thịt trắng nõn nhàn nhạt, nghiêng đầu nhìn nhìn cách đó không xa. Hắn ngẩng đầu, mắt to đen lúng liếng nhìn qua Từ thị trước mặt, mắt sắc trong suốt, ánh ngược mặt Từ thị hoảng loạn luống cuống, giọng ngay thơ hỏi: “Nương, vừa mới người kia là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 113

Trang thị đang ở tiền viện, từ trong phòng Chân Bảo Lộ đi ra, về mặt bức bối: “Đang yên đang lành, như thế nào liền chạy đi đâu nước? Trong phủ chúng ta vẫn luôn yên bình, nàng vừa đến liền xảy ra chuyện rồi. Hôm nay còn là ngày đại hi Thừa Lãng chúng ta, nhiều xúi quẩy a.”

Lúc này Từ lão phu nhân không ở đây, Trang thị mới dám nói loại lời này. Từ Cẩm Tâm lại là bồi ở bên cạnh nàng, lập tức nhân tiện nói: “Nương, người sao có thể nói như vậy?” Nhìn thấy Chân Bảo Lộ suy nhược tái nhợt, Từ Cẩm Tâm làm biểu tỳ, cũng là đau lòng.

Trang thị không lại nói nhiều. Ngày xưa nàng đối hai khuê nữ cũng là cực thương yêu, bằng không Từ Tú Tâm kia cũng sẽ không dưỡng thành loại được nuông chiều mà hư, lúc này nàng cúi đầu nhìn nhìn bụng Từ Cẩm Tâm, nhủ thầm nói: “Người trông người xem, gã đi cũng đã nhiều ngày, như thế nào bụng còn không có nửa điểm động tĩnh? Hôm nay người thấy Chân Bảo Quỳnh kia. Người xem nàng một chút, nhìn tính tình rất mềm mại, chính là so với người còn thông minh hơn, hiểu được sớm sinh đứa nhỏ mới là chuyện đúng đắn. Người cũng không biết, Trung Dũng Hầu phủ kia đối cô con dâu này tốt bao nhiêu.”

Từ Cẩm Tâm không muốn đề cập đề tài này .

Nàng gả cho trưởng tử Lễ bộ Thượng thư Lâm gia, lúc mới vừa gả đi cũng là cảm sát hòa mình tương kính như tân , nhưng bụng Từ Cẩm Tâm chậm chạp không có động tĩnh, thái độ phu gia tự nhiên thay đổi . Từ Cẩm Tâm không nắm chắc khí, trượng phu muốn nạp thiếp, nàng cũng là không có cách nào.

Nhất thời Từ Cẩm Tâm cũng không có lên tiếng , chỉ sắc mặt thản nhiên nói: “Ta đi xem Tú Tâm một chút.”

Trang thị oán trách một câu. Nghĩ tới hai nữ nhi của Từ thị, đều gả được nhà tốt, nàng tự nhiên tồn tâm ganh đua so sánh, Chân Bảo Quỳnh kia vừa gả đi liền mang thai , Chân Bảo Lộ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là có chút ít khả năng , dễ dàng lật đổ Vương thị, trong tay phụ trách quản lý việc bếp núc trong phủ. Mà hai khuê nữ của nàng, một cái so với một cái càng không bớt lo.

Trang thị bất đắc dĩ thở dài một hơi, điều chỉnh tốt tâm tính, liền chuẩn bị lần nữa vào chỗ ngồi.

Lại nói Trang thị nhập chỗ ngồi, tân lang vốn nên ở đây mời rượu lại là không thấy bóng dáng. Trang thị gọi người tìm gã sai vặt Song Thụy bên người Từ Thừa Lăng, hỏi: “Đại công tử đâu?”

Song Thụy áp ứng, có chút không dám nói, rồi sau đó sợ hãi Trang thị uy nghiêm, mới lên tiếng: “Đại công tử hẩn... Hẩn đi tây sương phòng.”

Trang thị quả nhiên là dờ khóc dờ cười .

Hẩn trong ngày thường đối Chân Bảo Lộ nhớ mãi không quên cũng coi như thôi, thường xuyên đi tây sương phòng dọn dẹp, nhưng lúc này chỗ kia đã đốt thành tro bụi , lại có cái gì tốt xem ? Trang thị nói: “Người vội vàng đi kêu hẩn trở về! Thế này còn ra thế thống gì!”

Gặp Song Thụy lĩnh mệnh đi , lại không rất yên tâm, đứng dậy nói, “Được rồi , ta vẫn là tự mình đi một chuyến đi.”

Tiểu nam oa bấy tuổi, cứ như vậy đứng ở trước mặt nương mình, một đôi mắt tinh tế quan sát nàng, mặc dù đã biết được, nhưng vẫn là nhìn không được lạnh lùng hời hợt một lần nữa: “Nương, vừa mới người kia là ai? Nương không thể nói cùng nhi tử một chút sao?”

Thượng nhi tuổi còn nhỏ, lại dị thường thông tuệ chừng chạc, cũng là điều Từ thị kiêu ngạo nhất. Những năm này nàng đối xử tử tế Chân Bảo Quỳnh, thấy Chân Bảo Quỳnh ưu tú xuất sắc, không người không tán dương, nàng nghe cũng là vinh thường, dù sao này là khuê nữ nàng dạy dỗ. Nhưng nói đi nói lại, Chân Bảo Quỳnh tóm lại không phải là nàng thân sinh , tự hào xa không kịp chứng kiến trưởng tử thông tuệ như thế.

Mặt Từ thị tái nhợt, run run không nói nên lời.

Nghiêm má má nhìn phu nhân nhà mình một cái, vội vàng nói: “Bất quá là gã sai vặt nhận ân huệ phu nhân chúng ta mà thôi, hiện thời gặp khó khăn, muốn tìm phu nhân chúng ta cầu hỗ trợ. Phu nhân xưa nay thiện lương, cho nên...”

“Câm miệng!” Thượng nhi lạnh lùng nói.

Nghiêm má má nghe cũng là cả kinh. Vị công tử này tuổi còn nhỏ, lại có uy nghiêm như vậy. Nàng cũng biết rõ tính tình Tứ công tử này, mặc dù không thích nói chuyện, nhưng cũng sẽ không loạn phát tỷ khí. Nghiêm má má lập tức câm miệng, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Thượng nhi lại lạnh lùng xem Từ thị trước mặt, nói: “Nương cho rằng nhi tử là người ngu sao? Vừa mới những lời nương và kẻ kia nói, nhi tử nghe được rõ ràng rành mạch. Ngài tại sao phải cho hẩn nhiều bạc như vậy, nương làm cái gì không thể cho ai biết sao?”

Thượng nhi cho tới bây giờ đều là kính người làm nương này , ở trước mặt nàng nhu thuận hiểu chuyện, khi nào dùng loại giọng này nói chuyện với nàng.

Hai mắt Từ thị rung rung nhìn Thượng nhi, đưa tay liền muốn sờ mặt hẩn.

Thượng nhi lui về sau một bước, khiến tay Từ thị chụp hụt. Ánh mắt hẩn chán ghét xem nàng, nói: “Ngài đừng đụng ta.”

“Thượng nhi...” Từ thị kêu hẩn một tiếng, thấy hẩn xoay người rồi đi, vô lực ngã ngồi dưới đất, lẩm bẩm nói, “Thượng nhi.”

Phùng ma ma gấp rút đi đỡ Từ thị, nói: “Phu nhân...” Nàng do dự một chút, trấn an nói, “Tứ công tử có lẽ còn không biết. Liền tính... Dù hẩn thực biết rõ , ngài cũng là nương của hẩn, hẩn sẽ không nói cho người khác biết .”

Từ thị lắc đầu, mặt mũi tràn đầy là lệ nói: “Sẽ không . Hẩn sẽ đi nói cho cha hẩn .”

Thượng nhi không biết mình chạy bao lâu, một đường nghiêng ngả chao đảo, tiểu nam oa xưa nay chừng chạc, lúc này lại là đụng phải nhiều nha hoàn.

Mà Chân Bảo Lộ đang nghỉ ngơi ở trong phòng, khi tỉnh lại không thấy được Tiết Nhượng, vốn là có chút ít thất lạc, lại thấy đệ đệ sắc mặt tái nhợt chạy tới, mới làm nàng sợ hãi kêu lên.

Chân Bảo Lộ xem đệ đệ bình tĩnh đứng cách nàng năm bước, thấy vẻ mặt hẩn có chút ít rất không thích hợp, hấp hấp môi nói: “Thượng nhi?” Nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua Thượng nhi như vậy, nhất thời có chút ít không biết làm sao. Hẩn không nhúc nhích , Chân Bảo Lộ cảm thấy lo lắng, dứt khoát vén lên áo ngủ bằng gấm, chân trần đi xuống.

Nàng khom xuống nhìn hắn, lo lắng nói: “Như thế nào ?”

Thượng nhi lẳng lẳng xem Chân Bảo Lộ, mắt to hắc bồ đào trong suốt, hiện thời có chút ít ướt nhẹp . Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Nhị tỷ.”

Chân Bảo Lộ đáp: “Ân.”

Thượng ca nhi đến gần chút ít, vươn hai tay ôm lấy nàng, vùi đầu đến trong lòng nàng: “Nhị tỷ... Thực xin lỗi.”

Chân Bảo Lộ có chút ít sững sốt.

Trong ngày thường lúc Vinh Nhi chịu ủy khuất, thích nhất ôm nàng như vậy, ở trong lòng nàng ủy khuất oán hận. Nhưng hắn đảo mắt liền quên , cái gì thiên đại ủy khuất, nàng ôm ôm liền không có việc gì . Nhưng Thượng nhi không giống vậy. Hắn với Vinh Nhi mặc dù cùng tuổi, lại là từ nhỏ rất cường hãn, nàng cơ hồ không có thấy qua hắn khóc.

Nàng sợ run thật lâu, mới đưa tay ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ trên lưng hắn vài cái, nói: “Nói cái gì đó, chúng ta là tỷ đệ ruột, người cùng Nhị tỷ nói xin lỗi làm gì?” Nếu là Vinh Nhi, nàng sẽ đoán hắn có phải không cẩn thận làm hư đồ nàng hay không, nhưng Thượng nhi, nàng liền đoán không được . Nàng nghiêng đầu, hôn một chút mặt hắn, trấn an nói, “Ai khi dễ người?”

Hai tay Thượng nhi vững vàng ôm lấy Nhị tỷ của hắn, nhẹ khẽ lắc đầu.

Lúc Tiết Nhượng tiến vào, liền thấy thê tử cứ như vậy chân trần đứng trên mặt đất, trong lòng ôm tiểu nam oa phảng phất bị ủy khuất.

Tiết Nhượng chột nhứ mày, xem nha hoàn hầu hạ trong phòng, giọng lạnh thấu xương nói: “Các người hầu hạ chủ tử như vậy sao?”

Nha hoàn nghe , bị hù dọa hai chân run lên, trực tiếp quỳ xuống.

Sau một khắc, Tiết Nhượng kéo Thượng nhi ra, ôm ngang thê tử lên, trực tiếp ôm đến trên giường. Hắn thấy thê tử muốn nói chuyện, cánh tay mạnh mẽ rắn chắc dùng sức đè ép áo ngủ bằng gấm, lông mi lạnh như băng nói: “Nàng không xem trọng thân thể mình, có từng nghĩ tới ta? Chân Bảo Lộ, lần tới nàng còn dám cứ như vậy xuống đất thử xem?”

Chân Bảo Lộ muốn nói chuyện, miệng nhất thời liền đóng lại.

Ở trong ấn tượng của nàng, đây là lần đầu Tiết Nhượng dùng giọng điệu này nói chuyện cùng nàng. Bất quá nàng biết rõ, hôm nay hắn đại khái là có chút ít bị hù đến .

Thượng nhi vội nói: “Là ta không đúng.”

Tiết Nhượng không để ý tới hắn, đè lại thân thể thê tử cho nàng nằm xong. Bởi vì vẻ mặt hắn quá dọa người, Chân Bảo Lộ cũng là an lặng yên tĩnh, không dám nói thêm một chữ nữa. Làm xong những chuyện này, Tiết Nhượng mới quay đầu lại xem cậu em vợ, thấy hốc mắt hắn khẽ phấp phồng, vẻ mặt cũng không có phân nửa động dung, gần từng chữ, “Không muốn chuyện gì đều tìm đến Nhị tỷ người, người cũng không phải tiểu hài tử .”

Chân Bảo Lộ tự nhiên không biết rõ lời này ý gì, chỉ cảm thấy đệ đệ này mặc dù tâm tính thành thực, làm việc cũng như người lớn, nhưng nói cho cùng chẳng qua là tiểu nam oa bảy tuổi.

Thượng nhi nắm thật chặt hai tay, khó được nhu thuận: “Ta biết rõ .” Hắn nhìn thoáng qua Chân Bảo Lộ trên giường, nói, “Nhị tỷ nghỉ ngơi thật tốt, ta không làm phiền tỷ nữa.”

Xem bóng dáng Thượng nhi nho nhỏ đi ra khỏi phòng ngủ, Chân Bảo Lộ mới nóng nảy, nhìn Tiết Nhượng gọi: “Đại biểu ca!” Lâm bầm, “Thượng nhi xưa nay không thân với ta, hôm nay khó được lộ ra tính tình tiểu hài tử, huynh sao lại như vậy, lần tới hắn đâu chịu thân cận ta?”

Đôi là thường ngày, Tiết Nhượng sớm chịu thua , mà hiện nay hắn lại là xem nàng, giọng nói nhàn nhạt nói: “Nếu thật không có lương tâm như vậy, nàng lại cần gì đối tốt với hắn ?”

Chân Bảo Lộ hấp hấp môi muốn thanh minh, chống lại đôi mắt Tiết Nhượng đen nhánh hẹp dài, á khẩu không trả lời được . Nàng thật là tính tình như vậy, nhưng với Thượng nhi không giống. Chân Bảo Lộ tồn áy náy kiếp trước thua thiệt hai đệ đệ, cho nên đối với người khác, tư thái cao hơn nữa, chẳng thèm ngó tới, ở trước mặt bọn đệ đệ, nàng lúc nào cũng là phóng tư thái thấp hết sức.

Hốc mắt nàng phấp phồng, Tiết Nhượng nhìn , cuối cùng là mềm lòng.

Hắn ôm cả người và chôn vào trong ngực, nhìn nàng, rất lâu, mới chậm rãi nói: “Tiểu Lộ, có một số việc, nàng cảm thấy không có gì, cảm thấy không ủy khuất. Bọn họ là thân nhân của nàng, dù đối với nàng không tốt, làm sai điều gì, nàng cũng sẽ dễ dàng tha thứ bọn họ... Nhưng ta sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chương 114

Chân Bảo Lộ có chút ít nghe không hiểu lời này. Nhưng là bản năng cảm thấy ảm lạnh. Trong bụng nàng còn có chút bận tâm Thượng nhi, dù sao lấy tính tình hẩn, thái độ cử chỉ hôm nay đích xác có chút kỳ quái.

Chân Bảo Lộ đưa cánh tay từ trong áo ngủ bằng gấm ra ngoài, cánh tay trắng nõn mảnh khảnh, cứ như vậy vững vàng ôm lấy cổ hẩn, cọ cọ mặt, nói: “Đại biểu ca.” Nàng không biết mình nên nói cái gì, chỉ muốn cứ như vậy dính sát hẩn, cùng hẩn thân cận.

Tiết Nhượng tự hỏi đôi cậu em vợ Thượng nhi coi như là yêu ai yêu cả đường đi. Hôm nay nhưng thật sự tức giận hẩn, thấy hẩn không hiểu chuyện như vậy, rõ ràng biết rõ thân thể nàng khó chịu, còn để nàng chân trần xuống đất. Hẩn ta có khúc mắc, hẩn có thể lý giải, nhưng là nàng làm đã thật tốt, nàng không nợ hẩn ta cái gì.

Hẩn yêu thương nàng như vậy, chịu không được thái độ người khác đối với nàng. Trước kia nàng còn không có gả cho hẩn, hẩn không có cách nào quản, nhưng hôm nay nàng là thê tử của hẩn, hẩn có tư cách quản.

Hẩn xem nàng là bảo bối, sao có thể để nàng ở trước mặt người khác chịu ủy khuất.

Thượng nhi đi ra, không chút do dự, trực tiếp liền đi tìm Chân Như Tùng.

Mà Chân Như Tùng mặc dù ở chỗ ngồi uống rượu, nhưng là trong lòng thâm nhủ khuê nữ, trên mặt cũng có chút lạnh nhạt. Có quan viên muốn mượn cơ hội này tiếp cận hẩn, thấy tâm tình hẩn không tốt, tự nhiên cũng không dám tiến lên bắt chuyện, xăm xịt quay về.

Chân Như Tùng một mình uống rượu, ánh mắt nhìn lại xa xa, thấy dưới cây hoa quế, một bóng dáng nho nhỏ đứng thẳng.

Chân Như Tùng nhíu mày, đứng dậy đi qua. Gặp quả thật là Thượng nhi, mới hỏi: “Sao một mình chạy loạn?” Nhi tử này, chẳng chặc hiểu chuyện, Chân Như Tùng vẫn luôn kiêu ngạo, nhưng hôm nay nhiều người, hẩn còn là đứa bé, một mình chạy tới chạy lui, bên cạnh ngay cả nha hoàn cũng không có. Hỏi hẩn, “Nương nương đâu? Sao nương không ở bên nương nương?”

Thượng nhi cũng không phải hài đồng bảy tuổi. Hẩn cũng có thể nhìn ra mấy năm này cha mẹ của hẩn bất hòa. Trong tay áo hẩn dùng sức nắm chặt lại, do dự chốc lát, vẫn là mở miệng nói: “Cha, nhi tử có chuyện muốn nói.”

Còn nhỏ tuổi, đã có bộ dáng nghiêm trang.

Chân Như Tùng cảm thấy bộ dáng này có chút ít đáng yêu, mới nói: “Nương nói, ta nghe.” Theo Chân Như Tùng, tiểu hài tử có thể có chuyện gì?

Thượng nhi muốn mở miệng. Đúng lúc này, Từ thị lại không biết từ nơi nào xông ra, nhìn Chân Như Tùng nói: “Quốc công gia.”

Sắc mặt Từ thị có chút ít không được tốt, có lẽ là chạy nhanh, trước ngực phập phồng, hô hấp dồn dập. Chân Như Tùng nhìn nàng, nói: “Sao hồi hẩn như vậy?” Lại nói, “Thượng nhi tuổi còn nhỏ, nương sao có thể để một mình hẩn chạy loạn?”

Từ thị nhìn thái độ Chân Như Tùng, thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Là thiếp thân không phải, liền mang Thượng nhi trở về.” Nói, liền bắt lấy cánh tay Thượng nhi.

Thượng nhi nhéo lông mày, vung tay Từ thị ra, lông mi lạnh nhạt, một bộ không muốn bị nàng đụng vào.

Từ thị kinh ngạc cương tại chỗ đó, hai tay có chút ít lúng túng rũ xuống.

Chân Như Tùng gặp nhi tử như thế, không thể không phê bình: “Ngày thường gặp nương nhu thuận có lẽ, sao hôm nay đối với nương nương như thế?” Chân Như Tùng từ trước đến nay chú trọng phẩm hạnh, ở phương diện quản giáo nhi tử, yêu cầu cũng nghiêm khắc một chút, đặc biệt là đối trường tử. Cũng may trường tử này chưa bao giờ để hẩn thất vọng.

Nhưng lúc này thái độ Thượng nhi đối mẩu thân, là Chân Như Tùng không thể dễ dàng tha thứ. (thật ra mà nói công bằng, cho đến cuối truyện, Chân Như Tùng đối tốt với tiểu Lộ nhất, nhưng chỉ là bề nổi. Một phần vì tham gia triều chính, một phần vì tính cách, Chân Như Tùng hoàn toàn không hề hiểu người thân mình, bao gồm mẹ - vợ - con. Ngày sau tất cả tự lực cánh sinh, không trông chờ gì ở người cha này được, vì ông còn hại tất cả gặp bao khó khăn)

Từ thị nói: “Không có việc gì, vừa mới nháo chút ít tiểu tỳ khí, thiếp thân nói cùng hẩn một chút là được. Quốc công gia ngài trở lại chỗ ngồi đi, chỗ này có thiếp thân.”

Ở trong mắt Chân Như Tùng, Thượng nhi dù thông tuệ, cũng bắt quá là nam oa bảy tuổi, không có chuyện khẩn yếu gì, quảng chuyện hẩn muốn nói cùng mình ra sau đầu, xoay người trở lại chỗ ngồi.

Mà Thượng nhi thấy tình thế, liền muốn tiến lên đuổi theo.

Từ thị thấy, gấp rút giữ chặt cánh tay hẩn, thấp giọng nói: “Thượng nhi!”

Thượng nhi xoay người lại nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, nói: “... Ngài muốn ta bao che ngài?”

Tay Từ thị run lên, thu tay trở về, sau đó mới run sợ nói: “Không phải. Ta sẽ tự nói.”

Thượng nhi không lên tiếng. Suy nghĩ một chút, còn là không nhìn được nói: “Ngài vì cái gì không giải thích? Nỗi khổ tâm gì?”

Lúc này, Từ thị cũng không dám xem nhi tử này như tiểu hài tử bình thường. Nàng buồn thối mắt, không dám nhìn hấn, chỉ lẩm bẩm nói một câu: “Ta chính miệng nói, để ta chính miệng nói...”

Thượng nhi nhìn Từ thị như vậy, muốn mở miệng hỏi cái gì, há to miệng, vẫn là nhìn.

Hôm nay Chân Bảo Lộ ở Trường Ninh Hầu phủ phát sinh loại chuyện như vậy, nghỉ ngơi sau, đi gặp Từ lão phu nhân cùng Trường Ninh Hầu và Trang thị, liền theo Tiết Nhượng trở về. Trước khi trở về, Chân Bảo Quỳnh giúp muội muội sửa sang đầu tóc, thấy nàng mày liễu chau quá chặt chẽ, quan tâm nói: “Người trở về nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai ta sẽ đi qua nhìn người.”

Chân Bảo Lộ nơi nào chịu, vội nói: “Không cần, ta lại không có việc gì. Tỷ tỷ an tâm dưỡng thai.” Thấy Chân Bảo Quỳnh vẫn là không yên lòng, Chân Bảo Lộ liền cười nhìn Tổng Cháp nói, “Tỷ phu mau mang tỷ tỷ về đi.”

Tổng Cháp cười cười, liền đỡ Chân Bảo Quỳnh đi vào.

Chân Bảo Lộ bị lạnh, mặc quần áo dày chút ít. Xiêm y này, nhưng là của Từ Tú Tâm. Nghĩ tới lúc trước thái độ Từ Tú Tâm đối với nàng, nàng thật là có chút ít thụ sủng nhược kinh. Hôm nay nàng giúp nàng ấy nói chuyện, không có ý tứ hết sức giúp nàng ấy, dù sao nàng xem Từ Tú Tâm cũng là không vừa mắt, lại không nghĩ rằng, một phen như vậy, làm nàng ấy cải biến cái nhìn đối với nàng.

Trong lòng Chân Bảo Lộ cũng là vui vẻ, bất kể nói thế nào, ít nhiều gì vẫn còn có chút thu hoạch.

Suy nghĩ chút ít, Chân Bảo Lộ nghiêng đầu xem Tiết Nhượng bên cạnh, từ lúc nàng gặp chuyện không may sau, Tiết Nhượng không có cười qua. Trong bụng nàng đau lòng, cẩn thận đưa tay tới, dùng ngón út nhẹ nhàng khều hấn, mặt mày lại cười nói: “Đại biểu ca.”

Tiết Nhượng nghiêng mặt qua xem nàng, thấy khuôn mặt nàng không đỏ thắm giống lúc đến, liền dùng sức ôm người vào trong lòng, nói ra: “Nàng nghỉ ngơi đi.”

Chân Bảo Lộ nhưng thật ra là muốn trò chuyện cùng hấn, dù sao nàng nên nghỉ ngơi cũng đã nghỉ ngơi. Nhưng hiện nay thấy thái độ hấn, liền cũng ngoan ngoãn tựa ở trong lòng hấn, cứ như vậy nghe mùi vị trên người hấn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên này, Từ Thừa Lăng uống đến say không còn biết gì tiến động phòng.

Trong động phòng, Thẩm Trầm Ngư thấp thòm bất an ngồi tại mép giường. Đại khăn voan đỏ vừa mới bỏ qua, chỉ là trên mặt Thẩm Trầm Ngư vẫn che một mạng che mặt hơi mỏng. Bởi vì hai chân, nha hoàn bên người nàng là một tác cũng không rời.

Từ Thừa Lăng nhìn tới bên giường một cái.

Một đôi mắt sáng ngời ló ở ngoài mạng che mặt lại thấp thòm, trước sau như một đẹp mắt, lại thiếu vài phần cao ngạo ngày xưa. Thấy Từ Thừa Lăng mặc hi bảo, dung mạo tuấn lãng, lại là khiến Thẩm Trầm Ngư có chút ít xem ngây dại. Nhưng nghĩ đến bản thân, Thẩm Trầm Ngư liền không tự chủ được đưa tay vuốt ve mạng che mặt của mình.

Từ Thừa Lăng tiến phòng tắm rửa, thay xong quần áo ngủ, mới đi tới bên giường. Mà lúc này, Thẩm Trầm Ngư đã nằm xuống.

Thẩm Trầm Ngư dù thế nào cũng đường đường là huyện chủ, từ nhỏ kiến thức liền là đại tình cảnh, nhất quán thông dong lạnh nhạt, khi nào lộ ra căng thẳng như vậy?

Nàng cảm thụ được đệm giường dưới thân mềm mại rõ ràng lờ lững, lòng bàn tay đỏ mọng, một lòng cơ hồ đều muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài. Chỉ phát giác được hấn nằm xuống, hai người từng người tách ra một bên giường hỉ, sau hấn không có phân nửa động tĩnh.

Thẩm Trầm Ngư có chút ít không ngủ được, nắm thật chặt quả đấm nằm nghiêng, chờ thật lâu, thấy hấn vẫn không có động tĩnh, mới nhắm mắt lại.

Tối hôm đó, Từ thị ở Trường Ninh Hầu phủ uống xong rượu mừng, liền theo một nhà đi trở về. Chân Như Tùng uống rượu, Từ thị tựa như thường ngày tự mình đưa canh giải rượu cho hấn. Chỉ là trước đó, nàng ngồi ở trước gương trang điểm một phen.

Từ thị nhìn qua dung nhan nữ nhân trong kính dần dần phai pha, đột nhiên có chút ít nhận thức không ra bản thân. Nàng đưa tay vuốt ve, lòng bàn tay có chút run run.

Nghiêm má má nói: “Phu nhân vẫn là rực rỡ như cũ.”

Từ thị không nói gì, chen vào búi tóc một cây trâm bích sắc thủy ngọc đẹp. Đó là Chân Như Tùng đưa cho nàng. Từ thị có rất nhiều đồ trang sức đeo tay, lại thích nhất cây này. Chỉ là trâm ngọc này dễ vỡ, nàng mỗi lần đều không bỏ được mang. Từ thị chen trâm ngọc vào, đứng dậy. Nàng mặc một thân áo bông nhiều lớp đỏ tươi sắc cây cẩm chương, vòng eo mảnh mai như liễu, thân hình cùng lúc còn trẻ không có gì khác biệt, chột liếc mắt nhìn qua, nàng còn là cô dâu lúc trước mới vừa gả đến Tề Quốc Công Phủ, mọi chuyện cẩn thận, mặt mày kính cẩn nghe theo.

Chân Như Tùng đang muốn thoát áo khoác, liền gấp Từ thị vào . Từ thị đi đến bên cạnh hắn, nói: “Để thiếp thân giúp.”

Nàng xưa nay ôn nhu sẵn sốc, Chân Như Tùng thả tay xuống, để tùy giải nút áo.

Hắn cúi đầu xuống xem nàng, thấy nàng phẳng phất có chút không giống bình thường. Đột thấy tóc mai nàng thoáng vài sợi bạc, Chân Như Tùng mới giật mình. Không ý thức, bọn họ cũng dần dần già. Nghĩ tới đây, Chân Như Tùng có chút ít mềm lòng, lại có chút ít tự trách. Không nghĩ tới thời gian qua nhanh như vậy, thê tử này đã làm bạn với mình vài chục năm .

Thoát áo khoác, Chân Như Tùng lại uống canh giải rượu Từ thị đưa tới.

Từ thị xem hắn uống xong, đưa tay tiếp nhận chén sứ, để nha hoàn lui ra.

Chân Như Tùng xem nàng điệu bộ này, liền hỏi: “Có chuyện muốn nói cùng ta?”

Từ thị cong môi cười cười, ánh mắt rơi ở trên người nam nhân cao lớn trước mặt, nói: “Thiếp thân chợt nhớ tới, cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy quốc công gia -- “

Chân Như Tùng nhíu nhíu mày. Ấn tập tục Đại Chu, nam nữ trước khi đính hôn, là có thể nhìn nhau . Lúc ấy hắn đứng xa xa nhìn nàng, thấy nàng cử chỉ dịu dàng thành thạo, lại dung mạo xuất chúng, nhớ đến gia thế nàng, làm kẻ thất hán xem như ụy khuất . Hôn nữa lúc ấy tâm tư hắn đối chuyện nam nữ rất nhạt, vốn là không ứng, nhưng đột nhiên nhìn thấy nàng cười dịu dàng chiếu cố hài tử, thật là hiền lành, liền nhớ tới nữ nhi ấu tang mẫu, xác thực cần một kẻ mẫu tới chiếu cố, nên gặt đầu. Nói thật ra , tình cảm hắn đối vị thê tử này, cũng là nàng sau khi vào cửa, từng giọt từng giọt bị nàng cảm động, mới tiếp nhận nàng, sau thậm chí cùng nàng như keo như sơn, có qua một đoạn ngày cực ân ái.

Từ thị nói tiếp: “Thiếp thân lần đầu gặp quốc công gia, bất quá tuổi dậy thì, quốc công gia có lẽ đã quên mất, khi đó ta thiếu chút nữa bị con ngựa đụng vào, là ngài đã cứu ta.”

Chuyện này, Chân Như Tùng còn thật không nhớ rõ .

Hắn thân nhiên nói: “Thật sao, giống như có chút ít ấn tượng. Bất quá quá lâu, nhớ không rõ .”

Đôi mắt Từ thị sáng trong, phẳng phất còn là cô nương lúc trước gặp tình yêu đầu tiên. Nàng nói: “Thiếp thân lại nhớ rất rõ ràng. Hôm đó quốc công gia mặc một thân hồ màu lam trắng tuyết, bên hông treo hai cái túi hương, mang phát quan, là bạch ngọc khắc trúc văn .”

Chân Như Tùng có chút ít ngơ ngẩn.

Từ thị tiếp tục nói: “Quốc công gia, có thể gả cho ngài, là chuyện hạnh phúc nhất cả đời ta. Cảm tình ta đối với ngài, mặc dù chưa bao giờ nói ra, nhưng là vượt xa ngài nghĩ rất nhiều.” Nàng suy nghĩ một chút, mới rốt cục nói, “Đời này, ta xem như thỏa mãn.”

Nếu nói không có cảm động, kia tự nhiên là gạt người. Ánh mắt Chân Như Tùng ôn hòa một chút, nghĩ tới thái độ mấy năm này đối thê tử, mới nói: “Yêu Yều, sao hôm nay nói chuyện này?”

Từ thị cắn cắn môi, mỉm cười nhất thời rơi lệ. Ánh mắt nàng gần như quán quýt si mê, cứ như vậy nhìn về phía Chân Như Tùng, hít sâu một hơi nói ra: “Hôm nay tiểu Lộ thiếu chút nữa gặp chuyện không may, quốc công gia không cần lại tra, chuyện này... Chuyện này là thiếp thân gây nên.”

Chân Như Tùng cương tại chỗ đó, một hồi lâu mới nói: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Từ thị ngửa đầu nói: “Là thiếp thân, bảo gã sai vật Triệu Toàn trong phủ, đánh ngất xiu hai người chủ tớ các nàng, mệnh hán phóng hỏa .”

“Ta xem ngươi điên rồi !” Hai mắt Chân Như Tùng phấp phồng, giận dữ hết, “Tiểu Lộ là nữ nhi ngươi! Nàng là con gái ruột ngươi! Ngươi vì sao làm như vậy?”

Nghe được động tĩnh như vậy, Nghiêm má má đứng ở bên ngoài cũng là không yên, đi vào liền gặp Chân Như Tùng bốp cốp Từ thị, vội lên trước ngăn trở nói: “Quốc công gia, ngài đừng như vậy, phu nhân làm như thế cũng là vì ngài!”

Chân Như Tùng xem Nghiêm má má, buông lỏng tay, thân thể Từ thị nhất thời vô lực ngã ngồi dưới đất. Hắn nói: “Ngươi hầu hạ bên cạnh phu nhân, cũng là tận mắt nhìn tiểu Lộ lớn lên , ngươi cứ như vậy điên khùng theo phu nhân?”

Nghiêm má má lập tức quỳ xuống, nói: “Quốc công gia, phu nhân cũng là không có cách nào...”

Trong lòng Nghiêm má má cũng là rối rắm vạn phần . Phu nhân này, đối quốc công gia, chính là chuyện gì đều làm ra được.

Mấy năm này quan hệ hai vợ chồng Từ thị cùng Chân Như Tùng lạnh nhạt, Từ thị cho là mình niên lão sắc suy, suy nghĩ biện pháp làm ra tức hương viên (chết vẫn không biết sai ở đâu). Tức hương viên kia phi thường khó tìm, nhưng hiệu quả vô cùng tốt, ăn mấy ngày, Từ thị liền dung quang toả sáng, làn da mềm mại như thiếu nữ. Từ thị mừng rỡ, lại không biết tức hương viên không chỉ có tính ỷ lại, hơn nữa tác dụng phụ mạnh, rối loạn nhân tâm trí. Nghiêm má má cũng là khuyên qua, nhưng Từ thị vì dung mạo, như thế nào đều không nghe.

Sau đến tự nhiên thì đã trễ.

Từ thị từ mỗi ba ngày ăn một lần, đến mỗi ngày ăn một lần, dung nhan vẫn là nhanh chóng già yếu, một đầu tóc đen nhánh cũng nhanh chóng bạc. Từ thị mỗi ngày sáng sớm hầu hạ Chân Như Tùng rời giường, sau đó chính là tìm kiếm tóc bạc nhổ sạch.

Mấy ngày trước đây, Từ thị đi Linh Phong Tự, đúng lúc gặp được Huyền Diệu đại sư dạo chơi trở về.

Nghiêm má má tiếp tục nói: "... Huyền Diệu đại sư kia nói Lục cô nương chúng ta trời sinh khắc thân, nếu có nàng ở đây, cha mẹ liền sẽ mất sớm. Phu nhân mới đầu là không chịu tin, nhưng là hôm đó đúng lúc quốc công gia vô ý ngã ngựa..."

Chuyện này phát sinh ở mấy ngày trước.

Hôm đó trên đường hồi phủ, Chân Như Tùng xác thực vô ý rơi xuống lưng ngựa, thiếu chút nữa liền mệnh tang dưới vó ngựa. Cũng may chuyện như vậy kinh sợ mà không nguy hiểm, Chân Như Tùng cũng bất quá chịu chút bị thương ngoài da. Hắn không muốn để lão phu nhân lo lắng, tự nhiên không lộ ra ngoài, mà nữ nhi vừa mới xuất giá, hắn cũng là không bỏ được nàng lo lắng cho mình, mới không người biết được. Duy có Từ thị hầu hạ bên cạnh biết rõ.

Chân Như Tùng tức giận đến hai tay phát run, nói: "Hoàng đường như vậy, người cũng tin!"

Bởi vì tức hương viên kia, tâm trí Từ thị vốn là bị tổn thương, Chân Như Tùng lại đối nàng ngày càng lạnh nhạt, trong lòng nàng càng sốt ruột.

Với Chân Bảo Lộ, Từ thị dù không thích nàng, cũng là tồn tình cảm mẹ con, trong ngày thường nàng có thể trách móc nặng nề, nhưng thực muốn nàng ra tay, nàng cũng là do dự rất lâu. Hôm nay nàng gặp Chân Bảo Lộ sống tốt như vậy, nghĩ tới nàng hạnh phúc, lại muốn dùng mệnh song thân để đổi..

Sau, Từ thị lại vừa lúc thấy Chân Bảo Lộ cứu Từ Tú Tâm, muốn đi tây sương phòng thay quần áo. Nàng biết rõ tây sương phòng không có người nào, cho nên mới dứt khoát ra tay.

Từ thị khóc nói: "Mệnh thiếp thân không quan trọng, nhưng thiếp thân tuyệt đối không thể cảm mệnh quốc công gia ngài mạo hiểm. Từ lúc có tiểu Lộ, ngài gặp ngoài ý muốn không phải là một lần hai lần, lúc trước là dịch bệnh, thiếu chút nữa liền..."

Từ thị niên thiếu liền ái mộ Chân Như Tùng, lấy thân phận của nàng, có thể gả cho hắn. Nhưng hắn lại cưới biểu muội Tiết thị thanh mai trúc mã của hắn. Nàng vì thế thương tâm không thôi, đẩy tất cả hôn sự. Mỗi lần nhớ lại hắn một thân hi bảo cưỡi ngựa, hận không thể mình là Tiết thị kia, thay hắn sinh con dưỡng cái. Về sau Tiết thị mất, lấy thân phận của nàng, tái giá cho hắn vốn là ủy khuất, chỉ cần nàng đáp ứng, Tề Quốc Công Phủ không có đạo lý không gật đầu.

Những năm này, nàng đối Chân Bảo Quỳnh tốt, làm nhi tử hiếu thuận, làm thê tử hiền lành, đem sự tình làm được tốt nhất, bất quá là muốn chứng minh cho hắn xem, Tiết thị có thể làm, nàng làm được tốt hơn.

Lúc này Từ thị đã quỳ gối xuống đất. Nàng phủ phục ở dưới chân hắn, hèn mọn đáng thương, mặt mũi tràn đầy là lệ nói: "Thiếp thân mặc kệ những người khác, cái gì cũng có thể không cần, nhưng là ngài nhất định phải thật tốt. Chỉ cần người tốt, dù bảo thiếp thân đi tìm chết, cũng cam tâm tình nguyện."

Lời nói này, Chân Như Tùng là nửa điểm không có cảm động. Hắn thậm chí cảm thấy có chút ít không thể tin. Trong mắt hắn, thê tử dịu dàng hiền thực, thì ra là kẻ điên khùng như vậy...

Chân Như Tùng nói: "Nhưng tiểu Lộ là con gái ruột người."

Từ thị run tay nói: "Thiếp thân từng do dự, thiếp thân cũng hết sức sợ hãi, nhưng là không có biện pháp..." Dù không có tình cảm, cũng là thân mẫu nữ. Nhưng ở trong mắt Từ thị, trọng yếu nhất, là trượng phu trước mặt này thật tốt.

Chân Như Tùng nhìn về phía Từ thị, nhất thời cảm thấy khuôn mặt nàng có chút ít đáng ghét. Theo nàng nói, hết thảy đều là bởi vì hắn.. Vừa nghĩ tới hôm nay khuê nữ thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Chân Như Tùng hận không thể lột xương xẻ thịt kẻ chủ mưu. Nhưng bây giờ thê tử hắn nói cho hắn biết, là bởi vì hắn.

Thân thể Chân Như Tùng nhất thời lao đảo, lui về sau một bước.

"Quốc công gia!" Từ thị sốt ruột hô một tiếng.

Chân Như Tùng gấp rút vung tay, tránh nàng như rắn rết, nói: "Đừng tới đây..." Hắn mắt đỏ xem nàng, âm sắc lạnh thấu xương nói, "Không nên tới gần ta. Người ra ngoài, hiện tại ta không muốn phải nhìn người."

Từ thị sớm đã khóc thành lệ, nhưng nàng cuối cùng nghe hắn nói, thân thể run rẩy đứng dậy, từng bước từng bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Chân Như Tùng thờ phỉ phò từng ngậm từng ngậm, thấy Từ thị ra ngoài, thân hình không yên, ngã ngồi ở trên mặt ghế.

Chân Bảo Lộ theo Tiết Như蓉 trở về phủ. Tiết lão phu nhân cũng dẫn tam phu nhân Cố thị sang xem, Tiết lão phu nhân quần quít lấy tay nắm lấy Chân Bảo Lộ tay, trên dưới đánh giá một phen, lâm lâm nói: "Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt."

Chân Bảo Lộ có chút ít thẹn thùng, khuyên can trấn an lão phu nhân mãi, mới cuối cùng là thờ phào nhẹ nhõm.

Bất quá sắc mặt Tiết Nhượng vẫn luôn không tốt.

Chân Bảo Lộ biết hẳn là lo lắng quá độ, buổi tối tắm rửa lên giường, liền quần quít trườn miên lấy hẳn. Sắc mặt Tiết Nhượng nhàn nhạt, nhưng thân thể đã có phản ứng. Hắn ôm người vào trong lòng, lông mi chậm rãi chút ít, ôn nhu hôn nàng một chút, nói: “Ngủ đi.” Liền không có bước tiếp theo.

Thân thể Chân Bảo Lộ xác thực cũng khó chịu, nhưng vì dụ dỗ hẳn, nàng cam tâm tình nguyện, trước mắt thấy hẳn săn sóc, tự nhiên cười một tiếng, cũng đứng lên đi thân thân gò má hẳn tuần nỡ, về mặt thỏa mãn đỏ lên nói: “Mấy ngày nữa, ta để huynh thu thập, được không?”

Tiết Nhượng cuối cùng lộ ra mỉm cười. Hắn đưa tay xoa bóp mặt nàng, ôm thê tử thật chặt .

Đội canh ba gõ mõ qua, Chân Bảo Lộ sớm đã ngủ say sưa, chỉ là mơ mơ màng màng, phát giác được bên ngoài có chút ít động tĩnh, sau cũng cảm giác được Tiết Nhượng vội vàng vàng mặc xiêm y đi ra ngoài. Bên cạnh không có người, Chân Bảo Lộ có chút bất an, liền nằm nghiêng chờ hẳn trở về.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, Chân Bảo Lộ mới ngồi dậy, gấp quả thật là hẳn, mới còn buồn ngủ hỏi: “Như thế nào ? Nhưng là đã xảy ra chuyện gì?”

Buổi tối khuya , sự tình nhất định rất gấp.

Mặt Tiết Nhượng không chút thay đổi ngồi ở bên cạnh nàng, rất lâu, mới nắm tay nàng, kêu: “Tiểu Lộ...”

Chân Bảo Lộ có chút ít bị hẳn hù dọa, cảm thấy bối rối, tổng cảm thấy có loại dự cảm điềm xấu, sau đó mới nhàn nhạt cười cười, nói: “Cái gì nha? Huynh nói đi.”

Tiết Nhượng mới lên tiếng: “Tề Quốc Công Phủ truyền đến tin tức, nói là nương nàng... mất.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 115

Đang yên đang lành, người sao nói mất liền mất?

Chân Bảo Lộ vội vàng theo Tiết Nhượng đi Tề Quốc Công Phủ, lúc ấy Vinh Nhi sớm đã khóc sụt sùi, khuôn mặt mập mạp tràn đầy nước mắt, ngay cả Thượng nhi tuổi còn bé lão thành, cũng là hai mắt ướt át. Cuối cùng là mẹ con, một khắc kia nước mắt Chân Bảo Lộ cũng là không tự chủ được rơi xuống, có chút đứng không vững. May bên cạnh có Tiết Nhượng đỡ nàng.

Chân Như Tùng cũng là về mặt tiêu tụy, phảng phất là trong một đêm già đi rất nhiều.

Chân Bảo Lộ thấy Chân Như Tùng, liền như mới trước đây bỏ nhào vào trong lòng hẳn, thấp giọng khóc lên.

Chân Như Tùng ôm nữ nhi, nghĩ tới chuyện lúc trước, cũng là thật không nghĩ tới, thê tử thế nhưng cứ đi như vậy. Nàng nhấn tâm với nữ nhi, cũng nhấn tâm với bản thân. Chân Như Tùng dùng sức ôm chặt nữ nhi, lâm lâm nói: “Tiểu Lộ.”

Sau Chân Bảo Lộ hỏi nguyên nhân. Đội nghe được ba chữ tức hương viên này, mới có hơi giật mình. Nàng xưa nay thích đẹp, tức hương viên này nàng cũng là có nghe thấy , chỉ là loại đồ này, tuyệt đối không phải là vật tốt. Nàng không hiểu được nương nàng sao lại sử dụng, chỉ là nàng biết rõ tình cảm nương nàng đối phụ thân, nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm, bà ấy vì phụ thân, tự nhiên cái gì đều nguyện ý, huống chi là ăn tức hương viên.

Chân Bảo Lộ thấy nương nàng an hưởng nằm ở trong quan mộc, gương mặt lại có chút xa lạ, đầu tóc đen kia trộn lẫn tơ bạc. Chân Bảo Lộ lại nghĩ tới mấy ngày trước, nương nàng đột nhiên trở nên trẻ tuổi xinh đẹp dung quang toả sáng, hôm qua thấy, lại là về mặt tiêu tụy. Như thế, tự nhiên không nghĩ ngờ gì.

Đội Chân Bảo Quỳnh đến, Chân Bảo Lộ tự nhiên liền cùng tỷ tỷ canh giữ ở linh tiền Từ thị.

Tiết Nhượng cùng Chân Như Tùng đứng ở trong sân. Về mặt Chân Như Tùng có chút ít mệt mỏi, đối người vợ này, cuối cùng là có cảm tình, trên mặt cũng hiện đầy bi thương. Lúc này, về mặt Tiết Nhượng bình tĩnh nhìn qua xa xa, nói: “Hôm qua ở Trường Ninh Hầu phủ, ta bắt được một gã sai vật gọi Triệu Toàn, không biết nhạc phụ có biết người này?”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Tiết Nhượng nhìn Chân Như Tùng.

Chân Như Tùng vừa nghe tên này, liền là ngẩn ra. Trong lòng hẳn cực kỳ oán thê tử kia, nhưng hôm nay người cũng đã đi , hẳn đầy ngập oán khí, cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng. Hắn tự hỏi xưa nay đối nữ nhi sủng ái, lại không biết bởi vì mình, nàng mới rơi vào hiểm cảnh. Bất quá, Chân Như Tùng cũng là hiểu biết con rể Tiết Nhượng này, hẳn để ý nữ nhi như thế, xảy ra chuyện, tự nhiên sẽ điều tra kỹ.

Chân Như Tùng thân nhiên nói: “Ngươi đã biết rõ ?”

Tiết Nhượng không nói gì.

Chân Như Tùng tiếp tục nói: “Chuyện này nếu muốn nói đến, cũng là bởi vì ta. Ta biết rõ, lại là không biết đối mặt tiểu Lộ như thế nào...” Chuyện này đối nữ nhi mà nói, thật sự là quá tàn nhẫn. Hắn tư tâm không muốn nàng biết rõ, trong lòng lại không biết nên xử lý chuyện này như thế nào. Ai ngờ hắn còn chưa nghĩ kỹ, thê tử này, đã thay hắn làm quyết định.

Chân Như Tùng nhớ lại từng ly từng tý mấy năm này chung đụng cùng thê tử, nàng đối hắn thật là cẩn thận, hôm qua lại chính miệng nghe nàng biểu lộ tình yêu, Chân Như Tùng liền cảm giác mình mới là đầu số gây nên - - nếu là lúc trước hắn có thể kiên nhẫn hiểu rõ một chút, lại quan tâm thê tử một chút, hôm nay cũng không phải là cục diện này.

Nghe vậy, Tiết Nhượng cũng không có bất kỳ an ủi, chỉ là không nói lời nào, thẳng tắp đứng ở một bên.

Từ thị thân là quốc công phu nhân, đột nhiên qua đời, tự nhiên không phải là một chuyện nhỏ. Lão phu nhân cũng là sợ hết hồn. Lão phu nhân đối cô con dâu Từ thị này là thật tâm hài lòng, lúc trước nàng liên tục không sinh được nhi tử, bà mới hơi có oán khí, nhưng sau bụng nàng không chịu thua kém sinh hai tôn nhi thông tuệ, lão phu nhân còn có cái gì không hài lòng.

Nhưng lúc này Từ thị bởi vì ăn tức hương viên quá nhiều mà chết bất đắc kỳ tử, chuyện này nếu là truyền đi, cũng không phải là dễ nghe, liền tuyên bố với bên ngoài Từ thị đột nhiên nhiễm bệnh hiểm nghèo qua đời.

Chân Bảo Lộ vốn là thân thể khó chịu, mấy ngày nay vội vàng tang sự Từ thị, lại là nhiều lần hôn mê bất tỉnh. Vài ngày sau, khuôn mặt Chân Bảo Lộ thật vất vả dường tròn một chút lại gây một vòng lớn.

Đội Từ thị hạ táng xong, Chân Bảo Lộ mới đứng ở trước mộ phần Từ thị, nhớ tới sự tình đời trước.

Đời trước tình cảm nàng cùng phụ thân rất tốt, phụ thân nàng qua đời sau, chỉ có thể ý lại nương Từ thị này. Nào biết nương không có mấy ngày cũng đi theo. Đời này, nàng cho rằng phụ thân bảo trụ tính mạng, nương nàng, cũng có thể bình an vô sự, không ngờ vẫn là đi sớm.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới dung nhan phụ thân nàng tiêu tụy, hai người đệ đệ khóc đến thương tâm, này mới nhìn không được, vui thân thể vào trong lòng người bên cạnh, hai tay ôm thật chặt eo chặt hẹp của hắn, nước mắt: “Đại biểu ca...” Đời này, cũng may còn có Tiết Nhượng bởi nàng.

Tiết Nhượng tùy nàng thống thống khoái khoái khóc. Khóc xong, đây hết thấy cũng đều kết thúc.

Chỉ là sau mấy ngày, thân thể Chân Bảo Lộ vẫn luôn không tốt, buổi tối lại là có chút ít không ngủ được. Tiết Nhượng cũng tận lực bồi nàng, lấy tâm tình nàng, sự vụ trong phủ cũng tạm thời giao cho Cố thị phụ trách quản lý. Ngay cả Tiết Nghi Phương sinh bệnh, cũng sẽ thường xuyên sang đây thăm nàng.

Một ngày kia, Tiết Nhượng còn chưa hồi phủ. Chân Bảo Lộ rảnh rồi, liền ở trong lương đình cho cá ăn.

tiết Khiêm nhìn tóc mai nàng cài đóa hoa trắng, cũng là vẻ mặt ngưng trọng, cầm trong tay một ít hoa cỏ, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Đại tẩu, ta xem y thuật, nói bạc hà có thể an thần...”

Tiết Khiêm cũng là biết rõ tình huống Chân Bảo Lộ mấy ngày nay.

Chân Bảo Lộ nhìn qua cỏ bạc hà trong tay thiếu niên trước mặt, cong môi nói: “Đệ có tâm. Bất quá... Đang yên đang lành, sao xem y thuật?”

Tiết Khiêm tự nhiên khó mà nói là hắn cố ý đi xem, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Thân thể Lan Di Nương không tốt, ta liền nghĩ, xem chút ít y thuật sẽ có chút ít trợ giúp.”

Chân Bảo Lộ hiểu được hắn mặt lạnh tim nóng, cũng không có hỏi nhiều, chỉ để Hương Đào tiếp nhận chậu cỏ bạc hà này. Bạc hà trong sạch, Chân Bảo Lộ cúi đầu xuống ngửi một cái, nào biết vừa mới cúi đầu, sắc mặt Chân Bảo Lộ nhất thời liền trở nên trắng bệch, thân thể cũng thẳng tắp ngã xuống.

Hương Đào vội vàng ném xuống cỏ bạc hà trong tay, duỗi tay vịn lấy Chân Bảo Lộ, hoảng hốt gọi: “Phu nhân!”

Tiết Nhượng vừa hồi phủ, liền nghe đến tin tức thê tử té xỉu, khuôn mặt nhất thời trầm đến đáng sợ, xoay bước liền vào phòng ngủ.

Nào biết hắn đi vào, trong phòng lão phu nhân, Cố thị, Tiết Nghi Phương đều ở đây. Lão phu nhân nhìn hắn vội vàng hấp tấp trở về, mới cười dịu dàng vỗ tay nói: “Nhìn ngươi một chút, lúc trước chừng chặc như vậy, sao đụng chuyện tiểu Lộ tựa như thay đổi thành người khác...”

Lại nói: “Đã sắp làm cha, phải kiềm chế tâm tính.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 116

Tiết Nhượng lẩm bẩm nói: “Tổ mẫu ý là...”

Lão phu nhân cũng là vui vẻ, nhìn Tiết Nhượng, nhân tiện nói: “Ngược lại gốc rồi. Vừa mới đại phu đã nhìn qua, tiểu Lộ mang thai một tháng.” Bà hiểu được hai vợ chồng tình cảm tốt, lập tức cũng không lại quấy rầy, nói, “Được rồi, ta cũng không nói nhiều. Người vào với tiểu Lộ đi, các người từ từ nói chuyện.”

Tiết Nhượng đưa mắt nhìn lão phu nhân ra ngoài.

Cố thị tiến lên phía trước nói: “Nương, nhi tức đỡ ngại ra ngoài.” Trên mặt nàng cười dài, trong lòng lại là có chút ít thổn thức. Vận khí Chân Bảo Lộ này quả nhiên quá tốt, lão phu nhân vốn yêu thương nàng, lúc này mới vừa vào cửa mang bầu hải tử, liền tính sinh không phải nam hài, lão phu nhân cũng là vui vẻ. Xem thái độ lão phu nhân đối với Tiết Nghi Phương cũng biết.

Mấy ngày nay tâm tình lão phu nhân xác thực không được tốt, Từ thị kia vốn đang sống sờ sờ, nói mất liên mất. Đi ra bên ngoài, lão phu nhân nghĩ tới mấy ngày này tôn tức gặp phải, lại là một trận hoảng sợ. Đầu tiên là đi lấy nước, sau là bận rộn nhiều ngày tang sự, hải tử đang yên đang lành, gầy một vòng lớn, dù là vậy, đứa nhỏ trong bụng thể nhưng còn có thể bình an...

Lúc này vừa mới một tháng, lão phu nhân đối với tăng tôn nhi hoặc là tăng tôn nữ kia tràn trề mong đợi, không quan tâm có phải nam oa hay không, chỉ cần có thể bình an sinh ra, tất nhiên là cái có phúc khí.

Lão phu nhân thật vui vẻ, nói với Cố thị: “Tiểu Lộ mang hải tử, mấy ngày này, sự vụ trong phủ, người giúp đỡ nàng nhiều hơn.”

Cố thị giật mình. Nàng nguyên cho rằng, Chân Bảo Lộ có thai, việc bếp núc An Quốc công phủ giao đến phiên nàng, nhưng lão phu nhân nói lời này... Giúp đỡ nàng ấy? Là sợ nàng tồn tâm tư gì không nên tồn sao?

Cố thị cười cười, hiện thời đã như vậy, sau này Chân Bảo Lộ kia sinh hạ tăng tôn, An Quốc công phủ quả nhiên là địa bàn nàng ấy. Như nói không có hâm mộ cùng ghen tị, đây chính là gạt người.

Cố thị vội nói: “Nhi tức hiểu.”

Những người khác trong phòng ngủ, tự nhiên đều thức thời lui xuống. Chân Bảo Lộ cứ như vậy nằm ở trên giường, bàn tay nhẹ nhàng che ở trên bụng mình, chỗ kia còn không có cảm giác gì, nhưng bên trong thể nhưng đã có một tiểu sinh mệnh. Chân Bảo Lộ ngẩng đầu lên, xem Tiết Nhượng đứng ngay gốc ở bên giường, nghĩ tới mấy ngày trước, hai người còn thương lượng, qua một hai năm mới muốn hải tử, cảm thấy có chút buồn cười.

Chân Bảo Lộ cười nhìn hắn: “Gốc rồi?”

Bị cười nhạo, Tiết Nhượng lại một chút cũng không tức giận. Hắn mỉm cười, ngồi xuống bên giường nàng, giường cánh tay bế nàng lên, ôn nhu nói: “Tiểu Lộ...” Trong lòng hắn là vui vẻ, nhưng lại có một chút e ngại. Hắn hôn nàng một chút, hỏi, “Đại phu nói như thế nào?”

Nói đến cái này, Chân Bảo Lộ cũng là hoảng sợ một trận. Phụ nữ có thai xưa nay là quý báu yếu ớt, đặc biệt là ba tháng đầu. Tỷ tỷ nàng mới vừa mang thai, người bên cạnh mọi chuyện cẩn thận, chỉ sợ va chạm. Mà nàng đâu? Hôm đó đi lấy nước, nàng còn từ cửa sổ nhảy ra ngoài, ở trong ao bơi thật lâu, mà mấy ngày nay, lại bận rộn... Chân Bảo Lộ vừa vui vẻ, vừa lại cảm giác mình quả nhiên là nương không đủ tư cách, lại nửa điểm cũng không có phát giác được.

Nàng nói: “Có chút ít không yên... Đầu là ta quá bất cẩn.” Nếu không phải thân thể nàng tốt, đứa nhỏ này nơi nào còn giữ được?

Mặc dù không có nghĩ tới sớm muốn hải tử, nhưng đứa nhỏ này đến, nàng tự nhiên là bảo bối.

Tiết Nhượng nói: “Mấy ngày nay, nàng liền nghỉ ngơi cho tốt, ngoan ngoãn dưỡng thai. Chờ hải tử ổn thỏa chút ít, ta lại dẫn nàng ra ngoài dạo.”

Chân Bảo Lộ vội vàng gật đầu. Nghĩ tới điều gì, lại ngẩng đầu nhìn hắn, thấy mặt hắn không chút thay đổi, mới cẩn thận nói: “Đại biểu ca, huynh có phải không thích hay không a?”

Tiết Nhượng nhìn nàng một cái, hôn nhẹ lên trán nàng, trầm giọng nói: “Tiểu Lộ, đây là chuyện ta nằm mộng cũng muốn.” Hắn sao lại không thích, hắn quả thực thích muốn chết. Hắn đưa tay che ở trên bụng nàng, cách áo ngủ bằng gấm, nhẹ nhàng đụng một cái, cẩn thận.

Chân Bảo Lộ nguyên còn có chút thấp thỏm, lúc này thấy hắn biểu hiện, tự nhiên không suy nghĩ lung tung.

Tình cảm Chân Bảo Lộ cùng nương Từ thị mặc dù không tốt, nhưng Từ thị đột nhiên qua đời, cũng khiến Chân Bảo Lộ thương tâm rất lâu. Mấy ngày nay, tâm tình nàng liên tục không được tốt. Vào lúc này, đứa nhỏ đột nhiên đến, nhất thời mang đến vui sướng cho nàng. Chân Bảo Lộ đã bắt đầu mong đợi, đứa nhỏ này ra đời, nó sẽ giống ai đây?

Tin tức Chân Bảo Lộ mang thai, rất nhanh liền truyền đến Tề Quốc Công Phủ. Tề Quốc Công Phủ tự nhiên lục tục đưa tới rất nhiều đồ. Còn bên Chân Bảo Quỳnh, vừa nghe đến tin tức, ngày kế liền nâng bụng to đến.

Cũng may hôm nay Tống Chấp được nghỉ, tiện đường bồi thê từ lại đây. Chân Bảo Quỳnh đi phòng ngủ muội muội, nhìn khuôn mặt muội muội nhỏ nhắn,

liền lại là đau lòng lại là vui vẻ nắm tay muội muội, nói: “Thật tốt.”

Từ thị qua đời, Chân Bảo Quỳnh cũng là bị đả kích . Hiện thời nghe được tin tức muội muội mang thai, mới làm nàng thoáng an ủi chút ít. Nàng nói: “Đứa nhỏ này khẳng định là cái có phúc khí, lại rất hiểu chuyện.”

Chân Bảo Lộ ngó ngó bụng tỷ tỷ nhà mình tròn trịa, nhìn lại một chút bản thân, liền tưởng tượng thấy, bộ dáng lúc bụng nàng lớn. Chân Bảo Lộ sờ sờ bụng bản thân, nói: “Đứng nha, còn chưa thấy qua rắn chắc như vậy.”

Nghe lời muội muội nói, Chân Bảo Quỳnh nhất thời liền bật cười.

Chân Bảo Lộ cùng tỷ tỷ xưa nay là không chuyện gì không nói được, mang hài tử, dĩ nhiên vui sướng, nhưng nàng nhớ tới lúc trước Chúc ma ma nói cùng nàng, liền lại nhăn đầu lông mày. Nàng do dự một lát, mới hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ mang thai, trong phòng tỷ phụ... Có thu thông phòng?”

Chân Bảo Quỳnh nghe, biết rõ muội muội muốn hỏi điều gì, cũng là hai gò má như bị phồng. Loại chuyện như vậy, vốn nên nương địch thân đến dạy. Chỉ là...

Chân Bảo Quỳnh nghĩ đến Từ thị, hốc mắt liền lại có chút ít hồng. Nếu đã không có nương, kia nàng làm trưởng tỷ, tự nhiên đến gánh chịu phần trách nhiệm này.

Nhất thời Chân Bảo Quỳnh cũng không lại đỏ mặt, ngược mắt nhìn muội muội, nói: “Ba tháng đầu, xác thực không thể làm chuyện phòng the, chờ sau thai nhi ổn thỏa chút ít, có thể nhẹ một chút, chỉ là không thể liên tiếp. Còn như thông phòng, nữ nhân hoài hài tử, xác thực không có đạo lý ghen nam nhân, nhưng là tiểu Lộ, muội phụ đối người không giống, hân đối người toàn tâm toàn ý, người không muốn, cũng không cần miễn cưỡng chính mình.”

Chân Bảo Lộ thật đúng là không muốn.

Bất quá từ trong lời tỷ tỷ nàng nói, Chân Bảo Lộ cũng có thể nghe ra, tỷ phụ đối nàng cũng là vô cùng tốt. Với Tiết Nhượng, nàng tự nhiên là có lòng tin, trước lúc gả cho hắn, cũng không có nghĩ tới tìm thông phòng cho hắn. Chỉ là chung đụng cùng hắn mấy ngày này, hiểu được hắn về phương diện kia quá hung hãn, ghen mấy ngày đã rất vất vả, nàng mang thai ở cữ tối thiểu cũng phải một năm - - kia ghen thành cái dạng gì a?

Chân Bảo Lộ đầu môi nói: “Xác thực. Ta mang thai vất vả, không đạo lý để cho một mình hắn thoải mái.”

Chân Bảo Quỳnh nghe được mặt đỏ tới mang tai.

Trong phòng tỷ muội hai người đang nói chuyện, Chúc ma ma lại vào nói: “Phu nhân, Chân trắc phi sang đây thăm ngài.”

Chân Bảo Chương?

Chân Bảo Lộ có chút ít kinh ngạc, nhìn thoáng qua Chân Bảo Quỳnh. Đầu là đường tỷ muội, nàng mang thai, Chân Bảo Chương sang đây thăm nàng, cũng là ở trong tình lý, chỉ là quan hệ nàng cùng Chân Bảo Chương bày ở nơi đó, lần trước trong cung, lại phát sinh chuyện như vậy, lúc này nàng ta đến thăm nàng, thật là chuyện lạ.

Chân Bảo Lộ nhìn Chúc ma ma nói: “Người thỉnh nàng vào đi.”

Chúc ma ma đáp ứng, liền đi đón Chân Bảo Chương vào.

Lại nói Chân Bảo Chương đi vào, mặc trên người một thân vải bồi thạch lựu hồng khắp kim, chải búi tóc song đao, trên búi tóc cắm trăm cái kim khâu ngọc điệp cánh, thật là đẹp để quý giá khí phái. So sánh, càng tỏ ra tỷ muội Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Lộ đang chịu tang thanh nhã trắng trong thuần khiết.

Chân Bảo Chương nhìn Chân Bảo Lộ trên giường, thay đổi thái độ trước kia, mỉm cười tiến lên phía trước nói: “Nghe nói Lục muội muội mang thai, đây thật là chuyện đại hi sự. Ta kìm nén không được, liền lại đây nhìn Lục muội muội một chút...” Vừa nhìn về phía Chân Bảo Quỳnh, “Từ muội muội đã ở a.”

Ánh mắt Chân Bảo Chương rơi ở trên bụng Chân Bảo Quỳnh, lại thấy vẻ mặt nàng đỏ thắm, khó tránh khỏi có chút ít so sánh. Lúc ấy Từ thị đột nhiên qua đời, trong lòng nàng còn âm thầm mừng rỡ, cảm thấy Chân Bảo Lộ mới gả, nương liền qua đời, quả nhiên là xúi quẩy. Không ngờ chưa tới mấy ngày, liền được khám ra hi mạch. Tính tính ngày, đứa nhỏ này, tám phần chính là hoài thượng ngày động phòng. Hai người tỷ muội này, nguyên một đám đều hoài hài tử, mà nàng cần có hài tử nhất, bụng lại không có phản ứng động tĩnh.

Lúc trước nàng còn vui vẻ, Tĩnh Vương cũng không có chuẩn bị cho nàng canh tránh thai, lấy thân thể nàng, mang thai cũng là chuyện sớm muộn, lại không ngờ nguyệt sự mỗi tháng đúng hạn mà đến.

Chân Bảo Lộ cong môi nói: “Trắc phi nương nương có tâm.”

Chân Bảo Chương ngăn ra, cũng là nghe ra trong giọng nói Chân Bảo Lộ không chào đón. Trong lòng nàng tức giận đến nghiêng răng, chuyện lần trước, ị ủy khuất rõ ràng là mình, lúc này nàng ấy ngược lại ra về.

Chân Bảo Chương khẽ hừ một tiếng, trên mặt lại vẫn là cười, nói: “Lục muội muội khách khí làm cái gì? Ta hôm nay mang theo một chút tổ yến cho người bổ thân thể, đây đều là các nương nương trong cung hay ăn lúc mang thai, vương gia dặn ta cố ý đưa người một chút. Người nha, liền đường thân

thể thật tốt, nhìn người một chút, người gầy đi hẳn...”

Chân Bảo Lộ không biết trong hồ lô Chân Bảo Chương này bán cái gì, bắt quá nghe tới Tĩnh Vương trong miệng nàng, Chân Bảo Lộ có thể đoán được đại khái, hôm nay Chân Bảo Chương đến, hẳn là ý tứ của Tĩnh Vương.

Chân Bảo Lộ nói: “Vậy thì đa tạ tam tỷ tỷ.” Nàng ấy đối nàng khách khí, nàng tự nhiên cũng cho nàng ấy bạc thang.

Chân Bảo Chương khách khí nói chuyện một phen với Chân Bảo Lộ, mở miệng một tiếng “Lục muội muội”, nhìn qua có chút thân mật. Đợi nàng đi ra ngoài, Chân Bảo Quỳnh mới mỉm cười hỏi: “Người khi nào cùng nàng ta tới đây vậy?”

Chân Bảo Lộ lẩm bẩm một câu: “Ta cũng không biết, lần trước nhìn ta, còn vênh vào tự đắc.” Trong lòng lại mơ hồ có chút ít lo lắng, thái độ Chân Bảo Chương đối với nàng, toàn bộ là vì Tĩnh Vương. Nhưng là Tĩnh Vương đối Tiết Nhượng, vì sao coi trọng như vậy?

Tiết Nhượng đang cưỡi ngựa bắn cung cùng Tĩnh Vương. Tĩnh Vương một thân võ giáp ngồi ở trên lưng ngựa, cầm cung tiễn trong tay, giương cánh tay kéo ra, “Vèo” một tiếng, mũi tên kia liền chuẩn xác không lầm bắn trúng hồng tâm.

Hắn lại rút ra một tên, khoác lên cung, xoay người nhìn Tiết Nhượng nói: “Nghe nói Tiết Thiếu phu nhân có tin vui, bản vương nhìn hai người thành thân cũng không bao lâu, chúc mừng người.”

Tiết Nhượng nói: “Đa tạ vương gia.”

Tĩnh Vương cười cười, đột nhiên chuyển người, cung tiễn vốn đang nhắm ngay hồng tâm lại hướng tới mặt Tiết Nhượng. Hắn tươi cười coi mở, một bộ đại nam hài, nói: “Bản vương thật hâm mộ người, có vợ có con, viên mãn nhất nhân sinh, cũng không gì hơn cái này.”

Sắc mặt Tiết Nhượng không có chút nào biến hóa.

Tĩnh Vương cười, đem cung tiễn một lần nữa nhắm ngay hồng tâm. Hồng tâm vốn đã có một mũi tên, lúc này hắn bắn ra một tên nữa, thẳng tắp bắn tới hồng tâm, lại trực tiếp chia mũi tên có sẵn kia thành hai nửa, rớt xuống, mà tên sau, lại là rần chắc bắn vào vị trí cũ.

Hắn lại cà lơ phát phơ tiện tay quăng cung tiễn, nội giám bên cạnh đứng thẳng động tác nhanh chóng ôm lấy. Tĩnh Vương thần nhiên nói: “Không có ý nghĩa.” Tay nắm chặt dây cương, kẹp chặt bụng ngựa nói, “Bản vương còn có chút việc, đi trước một bước.”

Tiết Nhượng hành lễ, cung tiễn Tĩnh Vương.

Bệnh tình Tuyên Hoà để nguy kịch, Tĩnh Vương cơ hồ là ngày ngày túc trực chăm sóc, hôm nay khó được rảnh rỗi, từ cưỡi ngựa trắng đi ra, liền trực tiếp trở về Tĩnh Vương phủ.

Vừa lúc, Chân Bảo Chương mới trở về từ An Quốc công phủ. Nàng vừa xuống xe ngựa, nhìn thấy Tĩnh Vương cưỡi ngựa đến. Chân Bảo Chương nhất thời lộ ra tươi cười. Mấy ngày này, Tĩnh Vương cơ hồ ngày ngày đều trong cung, dù hỏi Tĩnh Vương phủ, cũng sẽ không ở lâu, càng đừng nói là qua đêm.

Chân Bảo Chương vội vàng đi lên, hành lễ nói: “Vương gia.”

Tĩnh Vương nhìn tư thế nàng, liền tươi cười ôn hòa thần nhiên nói: “Đi nhìn Lục muội muội người?”

Chân Bảo Chương gật đầu, vẻ mặt ôn thuận nói: “Uh, lời vương gia nói hôm đó, thiếp thân cẩn thận ghi tạc tâm. Lục muội muội kia, cũng là mệnh khổ, đột nhiên không có nương thân, vào lúc này lại mang thai, quả nhiên là một chuyện vui. Thiếp thân nghe nói nàng thai nhi không yên, liền đem tổ yến vương gia thưởng cho thiếp thân đưa đi cho Lục muội muội.”

Chân Bảo Chương nghĩ đến lần trước, mình cậy sủng sinh kiêu, thiếu chút nữa chọc cho Tĩnh Vương không thích, tình thế nghĩ đến, vẫn còn giật mình. Nàng không phải kẻ ngốc, nhìn ra được hắn phi thường coi trọng Tiết Nhượng, mà hiện nay Tuyên Hoà để bệnh nặng, không biết lúc nào sẽ đột nhiên đi, Tĩnh Vương vô cùng có khả năng lên làm hoàng đế. Vào lúc này, nàng tự nhiên muốn tìm cách để Tĩnh Vương sủng ái. Còn như ghen khí kia, chậm rãi tích góp, tổng có ngày trút giận.

Tĩnh Vương cất bước vào phủ, Chân Bảo Chương theo sát phía sau. Đi một đoạn đường, Tĩnh Vương mới nói: “Người làm được rất tốt. Bên cạnh Bản vương chính là cần người hiền lành thân mật như vậy.”

Nghe lời này Chân Bảo Chương cười tươi như hoa, không vui lúc trước ở An Quốc công phủ, tự nhiên cũng liền tan đi tất cả.

Bởi vì Chân Bảo Lộ có thai, Tiết Nhượng tận lực sớm hỏi phủ. Hắn vừa vào Tứ Hòa Cư, liền nhìn thấy thê tử buông tóc đen ngồi ở trên giường, cầm trong tay một đôi tiểu hài tử tinh xảo. Hắn nhu hòa, đi qua liền ngồi xuống, hỏi: “Nhìn cái gì chứ?”

Chân Bảo Lộ đưa đầu hồ tinh xảo trong tay cho hắn xem, nói: “Hôm nay tỷ tỷ ta đến cùng tỷ phu xem ta, vừa mới đi không lâu. Đây là tỷ tỷ cho ta, làm được thật là tốt, ta không có tay nghề này.” Chân Bảo Lộ thêu thùa không tẻ, nhưng là so với Chân Bảo Quỳnh, tự nhiên là kém một mảng lớn.

Tiết Nhượng liếc nhìn, lại không có nhìn nhiều.

Trước kia Tiết Nhượng hỏi phủ, Chân Bảo Lộ không thể thiếu rất bận rộn. Nhưng lúc này bên trong bụng Chân Bảo Lộ có tiểu bảo bối, liền chỉ cần

ngoan ngoan ngồi ở trên giường, xem Tiết Nhượng tự mình dọn dẹp. Buổi tối Chân Bảo Lộ rúc vào trong lòng hắn, nói: “Qua hai tháng, chúng ta đi Linh Phong Tự hái Bồ Tát, cầu phúc cho đứa nhỏ này.”

Tiết Nhượng thoáng nhú mày, xem vẻ mặt thê tử mỉm cười, mấy ngày qua chưa thấy nàng cười vui vẻ đến như vậy. Tiết Nhượng chợt đáp ứng, nói: “Được, đến lúc đó ta đi cùng nàng.”

Chân Bảo Lộ vốn là muốn đi cùng tỷ tỷ, bất quá tính tình ngày, lúc ấy tỷ tỷ nàng sắp tới lâm bồn, không tốt bởi nàng cùng đi. Chân Bảo Lộ nói: “Thành.” Nói đến, nàng cũng đã lâu không cùng Tiết Nhượng đi Linh Phong Tự hái quả cam.

Lúc trước mặt trời lặn mới nghỉ ngơi, hiện thời bụng lỏng xuống, Chân Bảo Lộ rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Tiết Nhượng đưa tay vuốt ve mặt nàng, giúp nàng dịch góc chăn, mới ôm nàng cùng nhắm mắt ngủ.

Mà ngày kế, bên trong cung liền truyền đến tin tức, Tuyên Hoà đế băng hà.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Chương 117

Tuyên Hoà đế băng hà, Tiết Nhượng nghe tin cũng phải tiến cung.

Chân Bảo Lộ mang hài tử, vốn luôn có chút bất an, hiện thời phát sinh chuyện lớn như vậy, cũng cảm thấy căng thẳng theo. Trước khi đi, Tiết Nhượng tự mình mặc tốt, đến bên giường sờ sờ mặt nàng, nói: “Nàng ngủ tiếp một lát, đêm nay ta về trễ.” Giọng hắn không có gì khác biệt, vẻ mặt cũng là ôn ôn hòa hòa.

Chân Bảo Lộ nhìn qua hắn. Hai người bọn họ thành thân không lâu, lại phăng phắt như thật lâu, vợ chồng già vậy, khó mà chia tách. Nàng rũ xuống mi mắt, nói: “Vậy huyênh hôn ta. Hôn xong lại đi.”

Hắn biết rõ nàng bất an, cúi người hôn mắt nàng một chút, cánh môi chậm rãi đi xuống, che ở trên môi nàng. Hắn lại cọ vài cái, giọng nói trầm trầm: “Yên tâm.”

“Ân.” Chân Bảo Lộ đột nhiên liền an tâm. Nàng xem thấy hắn đứng dậy, cất bước ra ngoài, thân hình cao lớn, khiến người sinh ra một cổ cảm giác an toàn phi thường thiết thực. Nàng nhìn hắn ra ngoài, bản thân lại là vô luận như thế nào đều ngủ không được. Chỉ là nàng mang hài tử, thai nhi lại không yên, chỉ có thể nghỉ ngơi thật tốt, không thể chạy loạn.

Chân Bảo Lộ nhắm mắt lại suy nghĩ một chút. Mặc dù nàng có ký ức đời trước, nhưng đời này chênh lệch quá nhiều với đời trước. Đời trước nàng không biết Tiết Nhượng, đời này lại gả cho hắn, hiện thời còn mang cả hài tử. Mà Tuyên Hoà đế, đời trước ít nhất lúc nàng mười bảy tuổi, còn là sống rất tốt. Bất quá, nếu không phải nguyên nhân này, lúc trước nàng cũng không lại thành thân cùng Tiết Nhượng nhanh như vậy.

Chân Bảo Lộ dùng đồ ăn sáng. Bởi vì nàng có thai, trong lúc này sự vụ tạm thời đều giao cho Cố thị, lúc này rảnh rồi, liền bảo Hương Đào đem một nửa áo choàng lần trước nàng may cầm tới. Bận rộn tiếp tục.

Lúc Tiết Nghi Phương tiến vào, liền nhìn đến Chân Bảo Lộ đang may áo choàng, nhìn nàng một bộ thê tử hiền lành, lập tức ngoéo môi một cái. Nàng đi qua nói: “Cho đại ca ta?”

Chân Bảo Lộ nắm áo choàng, gật đầu nói: “Ân.”

Tiết Nghi Phương cười cười nói: “Lúc trước ngại nhưng là không mấy thích làm chút ít việc thêu thùa này, không ngờ thành thân, càng trở nên hiền lành.”

Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy có chút buồn cười. Trước kia nàng không tìm không phôi, nơi nào chịu làm cho người khác mấy thứ này? Chỉ là lần trước nhìn thấy hắn được nàng làm giày mới, cao hứng thành như vậy, trong lòng liền nghĩ, kia nếu là mặc vào áo choàng nàng làm, hắn sẽ cao hứng thành cái dạng gì a? Nàng còn rất muốn nhìn đến cảnh tượng đó.

Nhìn thấy Tiết Nghi Phương, Chân Bảo Lộ tự nhiên muốn hỏi tình hình Vương thị. Lúc này nói đến Vương thị, Tiết Nghi Phương cũng chỉ là cười cười nói: “Rất tốt. Thanh Tâm Cư kia, mặc dù yên tĩnh chút ít, nhưng nương ta nói như thế nào đều là quốc công phu nhân, bọn hạ nhân cũng là không dám khất khe nàng.” Tiết Nghi Phương nhìn qua Chân Bảo Lộ, tự nhiên sẽ không nói, hôm qua nương nàng nghe được nàng ấy mang thai sau nói những lời khó nghe kia.

Bất quá là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, Chân Bảo Lộ đối Vương thị cũng không để bụng.

Tiết Nghi Phương giống như thường ngày tới xem nàng một chút, thấy nàng có chuyện làm, tán gẫu một lát đi ra ngoài. Hôm nay Tiết Nghi Phương mặc một bộ váy ngắn bích sắc thêu lục đài hoa mai, tiểu cô nương ngày xưa hoạt bát, bất quá ngắn ngủi một thời gian, liền trở nên yên tĩnh đoan trang. Không

có nương thân ở bên người chiều cổ, phảng phất trưởng thành đặc biệt mau.

Chân Bảo Lộ cảm may vá trong tay, nghĩ tới Tiết Nghi Phuong, vốn là nên thuận lợi gả cho Mục thế tử, nhưng tình huống hiện nay, quốc tang ba năm, Tiết Nghi Phuong liền không thể ra gả. Nàng còn lớn hơn mình một tuổi, đến lúc đó, đã mười tám.

Giờ phút này ở Như Ý Đường lão phu nhân, Cố thị ôm nữ nhi Tiết Nghi Dung không ngừng oán hận. Tiết Nghi Dung đính hôn cùng Phùng Tử Tu, thật vất vả Phùng Tử Tu chịu tang mẫu thân ba năm xong, trừ phục sau, liền có thể thành thân cùng Tiết Nghi Dung, không ngờ lại tới quốc tang. Tiết Nghi Dung đã mười tám, tiếp qua ba năm, liền hơn hai mươi, vài năm tốt đẹp nhất cô nương gia, thoáng cái liền qua mất.

Cố thị nói: “Dung nhi chúng ta quá mức mệnh khổ, sớm biết như thế, cửa hôn sự này chúng ta liền không nên đáp ứng...”

Hốc mắt Tiết Nghi Dung hồng hồng nói: “Nương...”

Cố thị lại kêu rên lên.

Lão phu nhân nhíu mi nói: “Nhìn người một chút, như bộ dáng gì? Hoàng thượng mới vừa băng hà, người tốt rồi, một lòng nhớ tới gả nữ nhi, nếu là bị người khác nghe, toàn bộ An Quốc công phủ chúng ta đều muốn bị người liên lụy.” Lão phu nhân mặc dù đau lòng tôn nữ Tiết Nghi Dung, nhưng nhớ thương nhất, còn là mấy đích tôn nhi tôn nữ, Tiết Đàm năm nay vốn nên thành thân, mà Tiết Nghi Phuong cũng đến tuổi xuất giá, hai nhà cũng đã thương lượng xong hôn kỳ. Từ lúc Vương thị gặp chuyện không may, lão phu nhân lại là đau lòng Tiết Nghi Phuong, nhìn Mục thế tử hào hoa phong nhã, đang nghỉ ngơi lúc nàng ấy xuất giá, thêm nhiều chút đồ cưới dền bù thật tốt một phen, ai ngờ Tuyên Hoà để lại băng hà trong lúc mầu chốt này.

Nhưng là nói đi nói lại, bất quá là chút ít chuyện nhỏ. Hoàng đế băng hà, ngôi vị hoàng đế không biết có bao nhiêu người nhìn thêm thường chăm chú, từ xưa đế vương đăng cơ, tránh không được một phen gió tanh mưa máu, An Quốc công phủ bọn họ lại là dòng dõi thế gia đệ nhất hoàng thành, tự nhiên muốn bị ảnh hưởng.

Nghe được lời nói này, Cố thị gấp rút im lặng, cũng không dám nói lung tung nữa.

Tiết Nghi Phuong thăm Chân Bảo Lộ, từ Tử Hòa Cư đi ra, tới Như Ý Đường lão phu nhân. Đúng lúc nghe được Cố thị nói, đứng bên ngoài chốc lát, mới đi vào, nhìn lão phu nhân gọi: “Tổ mẫu.”

Lão phu nhân xem Tiết Nghi Phuong, ngưng trọng trên mặt mới dần dần thu lại, một lần nữa lộ ra ôn hòa, nói: “Thân thể người còn chưa tốt hẳn, sao không nghỉ ngơi thật tốt?”

Tiết Nghi Phuong mỉm cười nói: “Đã không sao. Tôn nữ mới vừa đi xem đại tẩu, sau đó nhớ tới tổ mẫu, liền lại đây bồi ngài trò chuyện.” Lại nhìn Cố thị nói, “Nhị thẩm thăm đã ở à.”

Chuyện Vương thị, mặc dù là bà ấy gieo gió gặt bão, Tiết Nghi Phuong cũng không có hồ đồ trách tội Chân Bảo Lộ. Nhưng Vương thị đến cùng là nương nàng, nếu không phải Cố thị, nương nàng cũng sẽ không đến kết quả như vậy. Tiết Nghi Phuong từ nhỏ liền thấy rõ Cố thị khẩu Phật tâm xà, trong ngoài bất nhất, lúc trước cùng nàng không quan hệ, nàng tự nhiên cũng sẽ không để ở trong lòng, nhưng hôm nay kéo nương nàng xuống ngựa, thái độ nàng đối Cố thị tự nhiên cũng không khác hơn chút nào.

Cố thị cũng là có thể phát giác Tiết Nghi Phuong lạnh nhạt, trong nội tâm căm giận, nghĩ tới rõ ràng là nương nàng ta không từ thủ đoạn nào làm sai chuyện, không kiểm điểm bản thân, ngược lại là oán nàng. Dung nhi của nàng không có cách nào xuất giá, Tiết Nghi Phuong cũng không có tốt hơn chỗ nào, Mục thế tử Tiêu Lễ còn là hoàng gia tử đệ, mấy ngày này, không chừng nháo ra chuyện gì, ba năm sau, nàng có thể thuận lợi gả cho vị Mục thế tử văn võ song toàn này hay không, còn là chưa biết.

Cố thị thậm chí ác độc nghĩ: Mục thế tử nếu là lần đoạt vị này gặp chuyện không may, vậy càng tốt.

Lúc này, chỉ có nói đến Chân Bảo Lộ, trong lòng lão phu nhân mới an ủi vài phần. Nàng nói: “Nhượng nhi cũng là sáng sớm liền tiến cung, hôm nay cũng không biết có thể trở về hay không.” Trong lòng lão phu nhân cũng là rõ ràng, tôn nhi này, là đứng ở bên Tĩnh Vương.

Tiết Nghi Phuong ngậm cười nói: “Tổ mẫu yên tâm, đại ca làm việc xưa nay chừng chặc, lần này cũng là không có việc gì.”

Lão phu nhân tự nhiên không hy vọng tôn nhi có chuyện, nhưng tôn nhi này đang yên đang lành, hết lần này tới lần khác theo võ, đến lúc đó xảy ra chuyện, hẳn chắc chắn xong về phía trước. Tôn tức mới vừa hoài thương hải tẩu, tôn nhi, vô luận như thế nào đều không thể xảy ra chuyện gì. Lão phu nhân nói: “Cũng phải... Nhượng nhi làm việc cho tới bây giờ đều ổn thỏa.”

Lão phu nhân lưu lại Tiết Nghi Phuong, Cố thị cùng Tiết Nghi Dung, đều rời Như Ý Đường, thậm chí ngay cả Chu Phỉnh Đình cũng đi ra ngoài.

Chu Phỉnh Đình đi theo sau lưng Cố thị, nhớ tới hôm trước Chân Bảo Lộ có thai, nàng cũng cùng những người khác vào nhà xem nàng ấy. Sắc mặt nàng ấy mặc dù không tốt, nhưng tất cả mọi người vây quanh bên nàng ấy, như sao vây quanh trăng. Lúc nàng gả Tiết Thành, nàng cũng nhận thức, nhưng Chân Bảo Lộ này, lại hết lần này tới lần khác may mắn như vậy.

Từ lúc Chân Bảo Lộ có thai, Chu Phỉnh Đình không chỉ một lần nghĩ, nếu người gả cho Tiết Nhượng là nàng, như vậy hiện thời Chân Bảo Lộ có hết thảy, liền là của nàng.

Nàng ngược mắt nhìn Cố thị.

Nàng cũng liền không cần nhìn sắc mặt bà ta.

Khẩu vị Chân Bảo Lộ không tốt, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, nàng cũng miễn cưỡng ăn một chút. Đến lúc dùng bữa tối, nàng sẽ chờ Tiết Nhượng trở về, chỉ là liên tục đợi đến giờ Tuất, còn chưa thấy hắn trở về.

Chúc ma ma tất nhiên là nhìn không được, tiến lên khuyên nhủ: “Phu nhân, ngài ăn trước đi.”

Chân Bảo Lộ do dự một chút. Đợi người Hương Đào đi đại môn chạy vào, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Gã sai vật bên cạnh Đại công tử trở về, nói là hôm nay đại công tử có lẽ là không trở lại, nhắn ngài đừng chờ, sớm dùng bữa, sớm đi nghỉ ngơi, chậm nhất sáng mai sẽ trở lại.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, nàng đưa tay sờ sờ bụng bằng phẳng, lần đầu tiên hiểu cảm giác phụ nhân khuê phòng ngóng trông phu quân sớm ngày trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 118

Lúc Tiết Nhượng trở lại, Chân Bảo Lộ sớm ngủ mất. Gương mặt trắng nõn bọc trong áo ngủ bằng gấm, tóc đen như mây, nhu thuận như đứa bé. Hắn đưa tay, nhẹ khẽ vuốt mặt nàng. Ban đêm canh thâm đường dài, Tiết Nhượng vội vã trở về, trên người cũng có một chút lạnh, lòng bàn tay man mát lạnh lạnh đụng chạm lấy gỗ mã nàng non nớt, tất nhiên là khiến Chân Bảo Lộ vốn ngủ không sâu bỗng chốc tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra nhìn hắn.

Tiết Nhượng dùng một chút, hiển nhiên không nghĩ tới nàng dễ thức như vậy, đảo mắt nghĩ, cũng liền hiểu nguyên nhân, ôn nhu nói: “Đánh thức nàng?”

Thấy là Tiết Nhượng, ánh mắt Chân Bảo Lộ mơ mơ màng màng, hai đôi mắt sưng mù mịt mờ, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Chàng trở về?”

Tiết Nhượng gật đầu, hôn mặt nàng một chút, nói: “Ta đi tắm rửa đã.” Hắn đứng dậy đi phòng tắm tắm rửa, rửa mặt một phen, mới lên giường ôm thê tử trong áo ngủ bằng gấm đến trong ngực.

Lúc này, Chân Bảo Lộ tự nhiên lại mơ mơ màng màng ngủ mất, chỉ phát giác được bên người ấm áp hơi thở, liền theo thói quen duỗi tay ôm chặt lấy. Có hắn ở đây, nàng liền ngủ ngon.

Mà ngày kế lúc Chân Bảo Lộ tỉnh, Tiết Nhượng sớm ra cửa.

Trước mắt Đại Chu, trọng yếu nhất là chuyện lập tân hoàng.

Tuyên Hoà đế băng hà, cũng không phải là ngẫu nhiên. Lúc trước liên tục bệnh nặng, vốn là treo ngược một ngum khí cuối cùng. Bất quá nhắc tới cũng kỳ quái, Tuyên Hoà đế cũng không lưu lại di chiếu lập trữ. Thế nên, tân hoàng tự nhiên muốn từ văn võ bá quan đề cử.

Con nối dòng Tuyên Hoà đế không ít, nhưng có thể thuận thuận lợi lợi lớn lên, lại không mấy người. Đại hoàng tử do hoàng hậu sinh, theo lý thuyết, Đại hoàng tử vốn nên là ứng cử thái tử tốt nhất, ai nghĩ tới Đại hoàng tử còn nhỏ không hăng hái học hành, sau này lớn lên lại nổi tiếng phong lưu, cũng vì vậy, Tuyên Hoà đế chậm chạp không lập Đại hoàng tử.

So sánh, Nhị hoàng tử được phong làm Tĩnh Vương lại hơn xa. Tĩnh Vương là Mộc quý phi sinh, từ nhỏ đã thông tuệ dũng cảm, quãng Đại hoàng tử lớn tuổi hơn không biết mấy con phố, hơn nữa trong ngày thường hắn đối đãi người không tệ, ấn tượng trong văn võ bá quan cũng vô cùng tốt. Đại Chu xưa nay tôn trọng lập hiến, không câu nệ lập trường lập đích, thế nên, Tĩnh Vương phản thắng tự nhiên lớn một chút. Còn nữa, lần trước Tĩnh Vương dẫn quân bình định chiến loạn biên quan, dụng binh như thần, cũng là thêm không ít lợi thế.

Lại nói Mộc Vương, cuối mỗi năm mới được triệu hồi hoàng thành. Hắn thân là thân đệ đệ Tuyên Hoà đế, tự nhiên là lời nói có trọng lượng.

Mộc Vương là đồng bào huynh đệ với Tuyên Hoà đế, sau khi Tuyên Hoà đế lên ngôi, thủ đoạn tàn nhẫn, trong tối ngoài sáng nhất nhất diệt trừ huynh đệ ngày xưa tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chỉ để lại vị bào đệ Mộc Vương. Mộc Vương trước cũng là thâm thụ tiền đế sủng ái, lúc ấy nếu không phải mẫu phi Tuyên Hoà đế một lòng nghĩ tới trưởng tử, ngôi vị hoàng đế là của ai còn nói không chừng. Tuyên Hoà đế cũng xem Mộc Vương là cái đinh trong mắt, nhưng đến cùng trở ngại thái hậu, thành thật không dám đuổi tận giết tuyệt.

Mà Mộc Vương, bị đưa đi Kỳ châu kia vài năm, tự nhiên cũng không có nhân rồi, cũng là có lui tới một chút quan viên trong triều. Lúc này vừa vận dụng Tuyên Hoà đế băng hà, tự nhiên vững vàng nắm chặt cơ hội này.

- - Mà Mộc Vương lại là đứng ở bên Đại hoàng tử.

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, nếu là Đại hoàng tử hèn hạ kém tài kế vị, quyền lực tự nhiên là rơi vào tay Mộc Vương. Với mấy nguyên lão trong triều, lúc trước từng chứng kiến khả năng của Mộc Vương, sau này thấy Tuyên Hoà đế kế vị ngu ngốc vô đạo, không ít người trong nội tâm âm thầm hỏi

hận: Nếu là khi đó leo lên ngôi vị hoàng đế là Mục Vương tài đức sáng suốt, Đại Chu cũng không dẫn đến kết cục như vậy.

Nhất thời An Quốc công phu cũng là mây mù che phủ.

Nên biết đình hôn cùng Tiết Nghi Phương đúng là trường tử Mục Vương Mục thế tử Tiêu Lễ. Nếu Đại hoàng tử có thể thuận lợi đăng cơ, kia tự nhiên là tốt nhất, như là không thế, nếu như là Tĩnh Vương đăng cơ, nơi nào chứa được Mục Vương? Tiết Nghi Phương nếu là gả cho Mục thế tử, liên quan An Quốc công phu cũng bị liên lụy tới.

Ngay cả An Quốc công, ngày xưa cùng Mục Vương cũng là có vài phần giao tình. Hiện thời hai nhà muốn trở thành thân gia, nhìn Mục Vương đứng ở bên cạnh Đại hoàng tử, hẳn tự nhiên cũng ủng hộ Đại hoàng tử.

Còn như Tiết Nhưộng, lại là từ đầu đến cuối đều đứng ở bên Tĩnh Vương. Bất quá lúc này, Tiết Nhưộng chỉ là một võ tướng tứ phẩm mà thôi, cũng không có bao nhiêu phân lượng.

Lén lút Tĩnh Vương nhìn Tiết Nhưộng, liền trêu ghẹo: “Bản vương thật không có nhìn lầm người. Chỉ là - - hôm nay người nếu là trở về phủ, sợ là lệnh tôn sẽ không cho người sắc mặt tốt xem, nếu không ở chỗ bản vương trốn vài hôm?” Ngay mặt đối nghịch cùng lão tử, mặt An Quốc công tự nhiên đen đến không còn hình dáng.

Cũng khó vào lúc này, Tĩnh Vương còn có tâm tư nói giỡn.

Tiết Nhưộng tự nhiên là mặt mày lại cười nói: “Đa tạ ý tốt của vương gia. Bất quá, mặt tướng cản trở về bồi thê tử trong nhà.”

Như thế, Tĩnh Vương chỉ nói hần là cái sùng thể như mệnh, tự nhiên không có nhiều lời.

Mà lời này, xác thực cũng là bị Tĩnh Vương nói trúng. Hồi phủ sau, An Quốc công ở trước mặt lão thái thái, lạnh lùng nói: “Nghịch tử, còn không quỳ xuống!” Nói liền mệnh quân gia đi lấy gia pháp đến.

Trong ngày thường An Quốc công đối con trai này chẳng quan tâm, hiện thời, lại là không thể nhìn hần đối nghịch cùng mình như thế.

Lão phu nhân thấy thế, vội vàng ngăn trở: “Người làm cái gì vậy?” Rồi nhìn Tiết Nhưộng che mặt sắc lạnh nhạt quỳ trên mặt đất nói, “Khỏi phải nghe cha người, mau đứng lên.”

An Quốc công nói: “Ta làm cái gì? Ta lại là muốn hỏi hần một chút, đến cùng muốn làm cái gì? Đại hoàng tử là trường tử, hoàng hậu sinh, hiện thời lại có Mục Vương ủng hộ, người sáng suốt đều biết rõ ngôi vị hoàng đế sẽ rơi ở trong tay ai. Người ngược lại, trong ngày thường người cùng Tĩnh Vương đi được gần cũng liền thôi, vào lúc này, là thời điểm người nên nói nghĩa khí sao?” Nói, liền cầm lấy roi đánh xuống.

An Quốc công cũng từng tập võ, lúc này đang nổi nóng, một roi đánh xuống, liền là trầy da sứt thịt, vết thương thật là dữ tợn.

Lão phu nhân thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, sốt ruột nói: “Ta xem người là điên khùng!” Nàng vội vàng đoạt lấy roi trong tay An Quốc công.

Nói thật ra, những năm này quan hệ hai cha con bất hòa, nàng xem thấy cũng là thói quen, nhưng đánh hải tử như vậy, lại là lần đầu. Trong lòng lão phu nhân cũng hiểu, trước khác nay khác. Trước tôn nhi cùng Tĩnh Vương đi được gần, hần cũng không có nhiều lời, kì thực là chấp nhận. Dù sao hần cũng biết, không có gì bất ngờ xảy ra, Tĩnh Vương sau này liền là hoàng đế, tôn nhi cùng Tĩnh Vương quan hệ tốt, vậy đối với hần cùng toàn bộ An Quốc công phu đều có trợ giúp. Ai ngờ Mục Vương muốn ủng hộ lại là Đại hoàng tử.

Như vậy, An Quốc công tự nhiên phải suy tính lần nữa.

Sau này nữ nhi của hần muốn gả cho Mục thế tử, không đề cập tới giao tình trước kia, cũng nên đứng ở bên Mục Vương. Hơn nữa, Đại hoàng tử đăng cơ, Mục Vương cầm quyền, vậy đối với hần cùng An Quốc công phu, cũng là có trợ giúp. Trợ giúp này, còn hơn cả so với Tĩnh Vương lên ngôi.

Chân Bảo Lộ bên này, vừa nghe hai cha con phát sinh tranh chấp, cũng chẳng quan tâm thân thể mình thai nhi không yên, vội vàng đi tiền viện.

Vừa vào nhà, liền nhìn đến Tiết Nhưộng thẳng tắp quỳ trên mặt đất, vết thương trên lưng máu chảy đầm đìa, nhìn thấy mà giật mình.

Trong ngày thường, Chân Bảo Lộ nhớ tới An Quốc công này là cha chồng nàng, nàng kính trọng hần. Nhưng lúc này, xem hần đối Tiết Nhưộng, nàng vô luận như thế nào đều nhìn không được.

Lão phu nhân thấy nàng vào, lập tức liền nhíu mày nói: “Mang hải tử, sao còn chạy loạn?” Lại vội vàng kéo An Quốc công, nhìn Chân Bảo Lộ nói, “Đến cũng tốt, người theo Nhưộng nhi cùng nhau nhanh đi về.”

Chân Bảo Lộ biết rõ, lão phu nhân là giúp Tiết Nhưộng. Nàng vội vàng gạt đầu, khom lưng đỡ Tiết Nhưộng dậy, gọi: “Đại biểu ca.”

Tiết Nhưộng xưa nay nghe lời nàng nói, tự nhiên là đứng dậy đi. Ra đến bên ngoài, Chân Bảo Lộ mới oán hận: “Huynh bị ngốc sao? Cha vốn có thành kiến với huynh, đang yên đang lành, huynh trêu chọc hần làm cái gì?” Lão tử mặc kệ đã làm sai điều gì, đều cũng có lý, thua thiệt bị giáo huấn khuyên bảo, khẳng định là nhĩ tử.

Sắc mặt Tiết Nhưộng tốt hơn vài phần, nói: “Không có gì đáng ngại.” Hần nghiêng đầu, nắm chặt tay nàng, nói, “Để cho nàng lo lắng.”

Chân Bảo Lộ nói: “Ta là thê tử của chàng, tự nhiên lo lắng cho chàng.”

Vừa mới Chân Bảo Lộ mặc dù không ở đây, nhưng từ trong miệng bọn nha hoàn, lời mò cũng là biết rõ một chút. Nàng bao che khuyết điểm, tự nhiên là đứng ở bên Tiết Nhượng. An Quốc công này, ban đầu cũng là ủng hộ Tĩnh Vương, hôm nay cho rằng Đại hoàng tử đáng cơ, đối An Quốc công phủ có lợi hơn chút ít, nên ngoảnh mặt phản bội.

Nhưng là vị cha chồng này có từng nghĩ qua, lấy dã tâm của Mục Vương, đến lúc đó dù cho Đại hoàng tử đáng cơ, nắm giữ quyền lực sau, lại chịu cam tâm làm một hạ thần?

Mà Thanh Tâm Cư, Vương thị ngày ngày sao chép kinh văn, nghe được tin tức này, trong lòng cũng dấy lên một chút hy vọng. Nàng dồn hết tâm sức tìm cửa hôn sự này cho nữ nhi, trong lòng nàng là ước gì lúc này Đại hoàng tử đáng cơ, qua mấy ngày này, Mục Vương tiêu diệt hết chướng ngại, đá Đại hoàng tử một cước văng ra, bản thân leo lên ngôi vị hoàng đế.

Đến lúc đó, trưởng tử Mục thế tử liền là thái tử. Kia nàng liền là nhạc mẫu thái tử.

Lúc ấy, An Quốc công xem mặt mũi hoàng gia, cũng không dám cứ giam nàng ở Thanh Tâm Cư như vậy.

Lại nghe Tiết Nhượng là đứng ở bên Tĩnh Vương, Vương thị công môi nói: “Đến lúc Đại hoàng tử đáng cơ, người đầu tiên muốn diệt trừ liền là Tĩnh Vương. Tan đàn xẻ nghé, Tiết Nhượng còn ngày lành sao.”

Chỉ là Vương thị không nghĩ tới, ngày kế liền ở trong tẩm cung Tuyên Hoà đế, tìm được di chiếu lập trữ đã sớm viết xong.

Mà phía trên kia, rất rõ ràng viết nhường ngôi cho nhị hoàng tử Tiêu Trạch, tức Tĩnh Vương, kế hoàng đế vị.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Chương 119

Đại hoàng tử dù có Mục Vương ủng hộ thì như thế nào? Hiện thời có di chiếu của Tuyên Hoà đế, trên mặt rõ ràng rành mạch viết lập Nhị hoàng tử Tĩnh Vương, lại có quốc tỵ, Mục Vương cũng là không cách nào.

Nhị hoàng tử Tĩnh Vương thuận lợi kế vị, chuyện đầu tiên là xử lý tang sự tiên đế. Mà lúc trước đoàn người ủng hộ Đại hoàng tử, tất nhiên là nom nớp lo sợ, người người cảm thấy bất an. An Quốc công phủ, nhất thời cũng không biết là hi là bi thương.

Trong Như Ý Đường, lão phu nhân thở dài nói: “May lúc trước Nhượng nhi đứng ở bên cạnh Tĩnh Vương.” Liền vội vội vàng vàng sửa lời nói, “Không đúng, hiện thời phải gọi Hoàng thượng.”

An Quốc công xưa nay không thích trưởng tử, vừa nghe lão phu nhân nhắc tới trưởng tử, lông mi liền nhú lại. Chỉ là tân hoàng sau khi lên ngôi, mặc dù không có bắt đầu đối phó những quan viên lúc trước ủng hộ Đại hoàng tử, nhưng người ủng hộ hắn, đều nhất nhất lên chức. Tỷ như Tiết Nhượng, liền từ võ tướng tứ phẩm trực tiếp thăng làm chính tam phẩm tiền phong dự lĩnh, trên đường gặp mấy quan viên, đều nhìn hắn chúc mừng, khen hắn có nhi tử xuất sắc như thế, đợi một thời gian, tiền đồ tự nhiên không thể đo lường. Khi đó, An Quốc công cũng chỉ có thể gượng cười, giả vờ mừng rỡ.

An Quốc công đứng lên nói: “Nuông, nhi tử còn chính sự bận rộn, trước về thư phòng.” Liền đứng dậy hành lễ, xoay bước đi ra ngoài, hiển nhiên thập phần không thích đề tài này.

Lão phu nhân nhìn bóng lưng nhi tử cao lớn, mắt thấy quan hệ hai cha con này ngày càng căng thẳng, không khỏi thở dài một tiếng.

Lão phu nhân lại nghĩ tới Vương thị. Nàng nguyên cho rằng, Vương thị muốn hại tôn nhi nàng, nhi tử phạt nặng Vương thị như thế, trong lòng hẳn cũng có tôn nhi, hiện thời lại nhớ tới, là nàng nghĩ quá nhiều - - nguyên nhân nhi tử tức giận, bất quá là Vương thị dùng hương liệu thúc giục tình dục mà thôi.

Lão phu nhân mặc dù không thích Vương thị, nhưng nhi tử nàng đang lúc tráng niên, bên cạnh dù sao cũng phải có người thân mật. Nam nhân không có nữ nhân, tính tình cũng sẽ thay đổi đến càng phát táo bạo. Hẳn lúc trước đối nhi tử lạnh nhạt, ở trước mặt người ngoài, cũng không phải một bộ ôn nhuận nho nhã sao?

Lão phu nhân lo âu, nhìn Lâm ma ma bên cạnh nói: “Người hỗ trợ thu xếp, chọn vài nha hoàn nhu thuận hiểu chuyện, gia thế sạch sẽ, thả tới thư phòng hầu hạ quốc công gia.”

Lâm ma ma hiểu được ý tứ lão phu nhân. Lúc trước có Vương thị ở đây, những chuyện này, tự nhiên đều là Vương thị làm chủ, tuyển nha hoàn, nếu dùng mạo xinh đẹp, tuyệt đối là không được. Mà quốc công gia lại là giữ mình trong sạch, trong chuyện này, cũng đều tùy Vương thị.

Lâm ma ma suy nghĩ một chút, nói: “Lão nô ngược lại nghe nói, vị Lan Di Nương Ý Lan cư, thân thể đã thật tốt.”

Lan Di Nương ngụ Ý Lan cư quá lâu, lão phu nhân quên mất có người này. Hiện thời nghĩ đến, Lan Di Nương này nhưng là lúc Lục thị còn, tự mình chải tóc đưa đến cạnh con trai. Tuy nói nhĩ tử năng về chuyện nam nữ cực nhạt, nhưng cuối cùng, sợ là còn nhớ tới Lục thị.

Lão phu nhân hiểu ý tứ Lâm ma ma, nói: “Vây cũng tốt.”

Lúc này, Tiết Khiêm vào. Thiếu niên thanh tú nhã nhặn, quy củ hành lễ với lão phu nhân, cầm kinh thư sao chép tốt trong tay đưa cho lão phu nhân, nói: “Tổ mẫu, đây là kinh phạt lần trước tổ mẫu bảo tôn nhĩ chép, tôi qua tôn nhĩ chép xong, hôm nay cố ý đưa tới cho ngài.”

Lão phu nhân đối tôn nhĩ Tiết Khiêm này xưa nay chú ý ít, nếu không phải hôm đó nhìn hấn gầy yếu như thế, sinh ra cảm giác thương tiếc áy náy, sợ là sẽ không chú ý đến hấn. Bất quá lão phu nhân nhìn ra được, thứ tôn này thông tuệ khắc khổ, nếu bồi dưỡng thật tốt, sau khi lớn lên tất nhiên là nổi danh.

Lão phu nhân nói: “Sao chép tốt lắm...” Nàng cũng bất quá là nghe nói chữ hấn không tệ, thuận miệng nói, cũng không phải là cần dùng gấp kinh phạt. Mà mấy ngày nay nhiều chuyện, nàng cũng sớm quên mất chuyện này.

Tiếp nhận nhìn coi, lão phu nhân mới hai mắt tỏa sáng, khen: “Chữ xác thực không tệ, rất có khí khái đại ca ngươi.”

Tiết Nhượng không chỉ võ nghệ xuất chúng, hơn nữa một tay viết chữ rất tốt, ban đầu học bài ở Bạch Lộ thư viện, cũng là cực phát triển. Khi đó Tiết Nhượng lỡ thi hội, lão phu nhân bởi vì việc này tiếc hận một thời gian.

Khuôn mặt Tiết Khiêm bạch ngọc hơi có chút câu nệ, nói: “So với đại ca, tôn nhĩ còn kém xa lắm, chỉ là trong lúc rảnh rỗi, liền học theo bảng chữ mẫu của đại ca.”

Lão phu nhân nói: “Ngươi không cần khiêm tốn. Chữ ngươi mặc dù có vài phần như đại ca ngươi, nhưng cũng có hương vị riêng mình, nhìn bút say mực no bụng, thu phóng có độ, thật là chữ tốt. Chữ này giúp tổ mẫu chép kinh phạt, ngược lại đại tài tiêu dụng.”

Tiết Khiêm nói: “Có thể vì tổ mẫu sao chép kinh phạt, là phúc khí tôn nhĩ.”

Tiết Khiêm đi, lão phu nhân xem bóng lưng tôn nhĩ này cao gầy, đột nhiên hí hí mắt. Tiết Khiêm này là nha hoàn lúc trước hầu hạ ở thư phòng sinh, lão phu nhân còn nhớ, nha hoàn đó làm việc chững chạc quy củ, nếu không phải bụng lớn, chuyện như vậy sợ là bị dấu điếm đi. Mà nha hoàn đó, dung mạo mặc dù không xuất chúng, chỉ là cặp mắt, có chút ít tương tự Lục thị.

Nghỉ ngơi mấy ngày, thai nhi trong bụng Chân Bảo Lộ cuối cùng là ổn thỏa, chỉ là thuốc dưỡng thai kia, mỗi ngày đều là không tránh khỏi. Lúc này Chân Bảo Lộ mặc một thân vải bồi trắng trong thuần khiết như hoa lan giao lĩnh, đang ngắm hoa.

Nàng còn chịu tang, lại gặp quốc tang, ngay cả búi tóc, cũng bất quá là trang sức cực đơn giản. Mới nhập môn, nàng nhớ tới mình còn quá trẻ, liền cố gắng ăn mặc trang điểm lão thành một chút, hiện thời mặc thanh nhã, phảng phất bỗng chốc trở lại bộ dáng khuê các, mặt mày ngây thơ, sợ là không có người sẽ cảm thấy, đây là một phụ nhân sắp làm nương.

Lúc Tiết Khiêm đi qua sân nhỏ, liền gặp bóng dáng Chân Bảo Lộ mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở trong bụi hoa cúc sắc màu rực rỡ đủ loại, tư thái thân nhiên.

Chân Bảo Lộ lập tức liền nhìn thấy Tiết Khiêm, nhìn hấn cười cười.

Tiết Khiêm này mới đi qua, gọi: “Đại tẩu.”

Chân Bảo Lộ gật gật đầu, xem phương hướng hấn lại đây, hỏi: “Đi gặp tổ mẫu?”

Tiết Khiêm nói chi tiết: “Mấy ngày trước đây tổ mẫu bảo ta giúp nàng chép kinh phạt, hôm nay chép tốt lắm, liền đưa qua cho nàng.” Hấn gặp đại tẩu trước mặt khí sắc không tệ, không tiêu tụy giống mấy ngày trước vậy, cũng yên tâm chút ít.

Chỉ là ăn mặc như vậy, nhìn còn quá trẻ non nớt...

Bất quá cũng phải, đại tẩu cũng chỉ lớn hơn hấn hai tuổi mà thôi. Tiết Khiêm thầm nghĩ.

Chân Bảo Lộ nhìn Tiết Khiêm, liền nhớ tới hôm đó nàng được khám ra mang thai. Ngũ công tử này mặc dù niên thiếu lão thành, nhưng nói cho cùng còn là thiếu niên, lúc ấy đại khái là bởi vì cô bạc hà mình đưa làm nàng té xỉu, dọa hấn hoảng rồi, sau đó lại tự trách không thôi. Mà sau, Chân Bảo Lộ liền tục nghỉ ngơi ở trên giường, cũng không có cơ hội gặp Tiết Khiêm, lại không có cơ hội trấn an hấn một phen.

Hôm nay cuối cùng gặp.

Chân Bảo Lộ ngậm cười nói: “Chuyện lần trước, ngươi chớ để ở trong lòng.”

Tiết Khiêm cũng là thật lâu khó có thể tiêu tan. Hấn chẳng qua là hảo tâm, không ngờ lại làm hại đại tẩu hấn té xỉu. Tiết Khiêm nói: “Đại tẩu không có việc gì thì tốt.”

Hấn còn muốn nói gì, vừa nhắc mắt, liền nhìn đến đại ca dáng người cao ngất, khí thế凛冽 lại đây. Lập tức liền nhớ tới lúc trước đại ca nói với hấn, bảo hấn vô sự chớ đến quấy rầy đại tẩu. Nhất thời Tiết Khiêm có chút ít chột dạ, nhìn thấy Tiết Nhượng, nhân tiện nói: “Đại ca.”

Tiết Nhượng nhàn nhạt ừ một tiếng, hiển nhiên đối Tiết Khiêm cũng không thêm để ý, chỉ là ánh mắt rơi ở trên mặt thê tử bên cạnh, xem nàng một phen, nhìn sắc mặt đỏ thắm, lông mi mới khẽ giãn ra.

Ngày thường cũng liến thoắt, trước mắt có Tiết Khiêm ở đây, Chân Bảo Lộ không chịu nổi ánh mắt Tiết Nhượng nóng bỏng như vậy. Gò má nàng nóng lên, nhỏ giọng hỏi: “Đại biểu ca tại sao trở về sớm vậy?”

Về mặt Tiết Nhượng ôn hòa, nói: “Cố ý trở về sớm với nàng.”

Chân Bảo Lộ cố ý làm cho giọng nói mình lạnh nhạt một chút, chính là không nghĩ trước mặt Tiết Khiêm biểu hiện quá mức thân cận cùng Tiết Nhượng, nhưng hần nói chuyện ngược lại càng rõ ràng, một đôi mắt cũng là nóng bỏng đáng sợ.

Tiết Khiêm cũng không phải ngốc, hai gò má khẽ phồng hồng, lập tức liền nói: “Ta đi về trước đọc sách.”

Tiết Khiêm đi rồi, Chân Bảo Lộ mới đưa tay捏 một cái trên cánh tay rắn chắc của hần, oán hận nói: “Ngũ đệ ở đây, huynh đều không hiểu được thu liễm chút ít.”

Tiết Nhượng nâng tay nắm lấy tay thê tử, bàn tay ấm áp, dùng sức bao vây lấy tay nàng trơn mềm mảnh khảnh, giữa lòng mảy có chút ít ngây thơ, thần nhiên nói: “Phàm là có chút ít nhẫn lực, liền nên biết phải làm sao.”

Tiết Nhượng nói lời này mặc dù có chút không biết xấu hổ, nhưng là Chân Bảo Lộ lại phi thường hưởng thụ. Nàng thích hần sùng ái nàng như vậy, không hề cố kỵ, không kiêng nể gì cả. Mắt Chân Bảo Lộ kín đáo ý cười, sóng mắt lưu chuyển, ngay cả nàng đều không hiểu được giờ phút này mình có nhiều dễ thương chọc người, còn không biết sống chết lấy ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay hần, nhìn hần cười cười.

Đầu tiên là Từ thị qua đời, sau khi hết bận, Chân Bảo Lộ liền khám ra có thai, lại tới quốc tang, Tiết Nhượng đều chưa từng nghỉ ngơi thật tốt. Hiện thời khó được trở về nhà sớm một chút, nhìn nàng kiều diễm ướt át, Tiết Nhượng nơi nào cầm giữ được? Lập tức nâng gò má nàng, cứ như vậy hôn xuống.

Chân Bảo Lộ cũng có chút bị giật mình, đây cũng không phải là Tứ Hòa Cư, lui tới, sẽ bị người nhìn thấy.

Cánh môi bị hần ngậm, thô lỗ mút vào, thân thể Chân Bảo Lộ có chút ít như nhũn ra, dùng sức cắn một cái ở trên môi hần, mới nhắc nhở: “Đừng ở chỗ này.”

Tiết Nhượng này mới bỗng nàng lên, bay thẳng về Tứ Hòa Cư. Vừa vào nhà, liền để người đến trên giường phòng ngủ, cả người liền tầng tầng che đi lên, môi mỏng hôn nàng, bàn tay rất quen đưa vào chỗ vật áo nàng, cách vài vóc hơi mỏng, một trận vuốt ve.

Nhiều ngày không thân mật, Chân Bảo Lộ bị hần hôn đến toàn thân mềm yếu, thờ hồng hộc.

Lúc hai người ý loạn tình mê, liền nghe được ngoài phòng ngủ truyền đến tầng tầng vài tiếng ho khan.

Đó là giọng Chúc ma ma.

Hai mắt Chân Bảo Lộ che sương, này mới đỏ mặt phản ứng kịp. Mà Tiết Nhượng trên người nàng, tự nhiên cũng hiểu, cứ như vậy giương cánh tay ôm nàng, không có lại tiến một bước, không nhúc nhích, rồi sau đó mới thấp giọng tự giễu nói: “Thiếu chút nữa liền quên...”

Trong giọng hần dục niệm đã lui.

Bên tai Chân Bảo Lộ nóng lên, nhìn thân thể bị hần lột được một nửa, cũng cùng cười theo một cái.

Đúng là vẫn không có cách nào khác dẹp loạn, Tiết Nhượng ca thán một tiếng, hôn nàng một chút, lưu luyến không rời đứng lên, bắt đầu dĩ nói: “Ta đi tắm rửa.”

Chân Bảo Lộ quấn thân thể vào áo ngủ bằng gấm, lung tung gật đầu. Cứ như vậy xem hần trần trụi nửa người tiến phòng tắm, mới nhịn không được bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Chương 120

Tiết Nhượng tắm rửa xong, Chân Bảo Lộ tự nhiên là không tốt thân cận hần, đỡ phải lại nháo xảy ra chuyện gì. Cũng may Tiết Nhượng cũng có việc bận rộn, liền trực tiếp đi thư phòng.

Tiết Nhượng vừa đi, Chúc ma ma mới trầm mặt vào, nhìn khuôn mặt Chân Bảo Lộ như ngậm xuân thủy, đỏ bừng, gấp rút nói lời thăm thía: “Ngài sao tùy đại công tử hồ nháo? Nếu là có mệnh hệ gì...” Câu nói kế tiếp, Chúc ma ma không nói, Chân Bảo Lộ cũng là biết rõ.

Thai này vốn là lần qua lần lại, trải qua nhiều chuyện như vậy còn có thể an ổn, đã cực không dễ dàng. Thật vất vả nghỉ ngơi mấy ngày, thai nhi an ổn, tiểu phu thê hai người còn hồ háo như vậy. Cũng khó trách Chúc ma ma không vui. Dù sao con nôi dòng nhưng là đại sự, đặc biệt là thai đầu, nhưng là không qua loa được.

Chân Bảo Lộ cũng bị nói được mặt đỏ tới mang tai, lẩm bẩm nói: “Lần tới chắc chắn sẽ không.” Trong lòng lại nói: Chuyện như vậy nếu muốn trách cứ, cũng nên đi quái Tiết Nhượng a.

Chúc ma ma nói: “Ngài nhớ kỹ thì được, lão nô xem, mấy ngày này, không cần cùng giường thì hơn.”

Nói cùng giường, tự nhiên không phải là chỉ chuyện phu thê, chỉ là ngủ riêng mà thôi.

Công tử đại gia đình, nếu là thê tử có bầu, bất tiện hầu hạ, thê tử tự nhiên ở trong sân mình đợi, còn an bài vài nha hoàn hoặc là di nương đi hầu hạ. Nhưng chuyện như vậy, Chân Bảo Lộ làm không được. Lúc nàng vừa vào cửa liền trụ cùng một chỗ với Tiết Nhượng, không có gì khác biệt phu thê bình thường. Mặc dù không an bài nha hoàn, nhưng nàng cứ như vậy ngủ ở Tiết Nhượng bên cạnh, hấn lại là huyết khí sôi trào, có một số việc thật không tốt bảo đảm.

Chân Bảo Lộ gật gật đầu, nói: “Được, buổi tối ta nói với đại biểu ca một tiếng.” Gặp Chúc ma ma về mặt ngưng trọng, Chân Bảo Lộ gấp rút bỏ sung, “Chúc ma ma yên tâm, chắc chắn sẽ không.”

Giọng Chúc ma ma cũng nhuyễn một chút, thở dài nói: “Lão nô cũng là vì tốt cho ngài...”

Lúc này, Chúc ma ma nghĩ đến Từ thị đột nhiên bệnh qua đời. Nếu có quốc công phu nhân ở, Thiếu phu nhân cũng không phải cái gì cũng không hiểu, cần nàng khắp nơi nhắc nhở.

Chân Bảo Lộ sao không nghĩ tới? Nương kia của nàng, đối nàng mặc dù không tốt như với tỷ tỷ, đúng là vẫn còn để ý nàng. Nếu như biết rõ nàng hoài hài tử, sợ cũng sẽ cố ý lại đây dạy nàng những chuyện nên chú ý, lúc trước tỷ tỷ mang thai chính là như thế.

Chân Bảo Lộ sờ sờ bụng bằng phẳng, vừa nghĩ, đột nhiên có chút nhớ nhung hai người đệ đệ.

Cũng không biết có phải là tâm ý tương thông hay không, ngày kế Thượng nhi cùng Vinh Nhi sang đây xem Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ cũng không phải là người đa sầu đa cảm, hiện thời nhìn thấy, lại suýt nữa rơi lệ, duỗi tay kéo Vinh Nhi vào trong lòng, hôn một chút gò má hấn nói: “Sao đến thăm Nhị tỷ vậy?”

Mấy ngày này, Vinh Nhi còn đắm chìm ở trong bóng ma mất đi nương thân. Chân Như Tùng là nam nhân, cũng sẽ không chiều cổ người, hai hài tử này, liền ở chỗ lão phu nhân, để bà tự nuôi dưỡng. Như vậy, Chân Bảo Lộ cũng yên tâm - - lão phu nhân xưa nay bảo bối mấy tôn nhi này, có lão phu nhân ở đây, hai đệ đệ chắc chắn sẽ không bị ủy khuất.

Vinh Nhi duỗi tay, lấy ra tiểu bố lão hồ, tiếng nói non nớt: “Cho tiểu cháu ngoại trai.”

Chân Bảo Lộ nhất thời liền cười ra tiếng.

Chúc ma ma bên cạnh nghe cũng vui vẻ, nhìn một chút Ngũ công tử, thật biết nói chuyện.

Bất quá Chân Bảo Lộ cũng có thể đoán được, đại khái là tổ mẫu nàng nói như vậy ở trước mặt Vinh Nhi. Tổ mẫu nàng tự nhiên hy vọng nàng sinh nam oa, ở An Quốc công phủ đứng vững gót chân.

Chân Bảo Lộ biết rõ Vinh Nhi thích nhất lão hồ này. Hấn cho tới bây giờ đều là một hài tử thiện lương, coi như mình lại thích, cũng có thể chia sẻ cùng người thân cận nhất.

Chân Bảo Lộ xoa bóp mặt hấn trắng non mềm, nói: “Chờ tiểu cháu ngoại trai sinh ra, nhất định phải bảo hấn cảm ơn cữu cữu.”

Nghe được hai chữ “Cữu cữu”, Vinh Nhi liền lộ ra mỉm cười. Hấn cúi đầu xem xét bụng Nhị tỷ nhà mình, biết tiểu cháu ngoại trai đi ra từ bên trong này, hấn xem qua bụng đại tỷ, như giấu quả bóng nhỏ, nhưng Nhị tỷ, còn nhỏ như vậy.

Đôi mắt Vinh Nhi sáng nói: “Uh, đến lúc đó Vinh Nhi chơi cùng tiểu cháu ngoại trai.”

Chân Bảo Lộ cùng Vinh Nhi cười cười nói nói, thỉnh thoảng giường mắt xem Thượng nhi một chút. Kể từ nương thân qua đời, tính tình Thượng nhi càng nội liêm hơn, Chân Bảo Lộ sờ đầu Vinh Nhi, xem Thượng nhi không nói một lời mặt không chút thay đổi, có chút ít lo lắng.

Đợi Tiết Nhượng trở lại, Chân Bảo Lộ u sầu đầy mặt nói chuyện này cùng hấn: “... Thượng nhi vốn là tính tình hướng nội, lúc trước còn có nương căn thân chiều cổ, hiện thời tuy nói có lão tổ tông, sẽ không bị ủy khuất, nhưng tóm lại là cách một tầng, không thân thiết như nương. Lâu dài, ta sợ tính tình hấn càng thêm nội liêm.” Niềm thiếu lão thành, theo Chân Bảo Lộ cũng không phải là một chuyện tốt. Nếu là sau này nàng sinh hài tử, chỉ hy vọng hài tử có thể trôi qua khoái khoái lạc lạc, sẽ không đối hấn quá mức nghiêm khắc.

Tiết Nhượng nói: “Không cần quá lo lắng.”

Chân Bảo Lộ gương mặt, chống lại mắt Tiết Nhượng, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhỏ giọng hỏi: “Đại biểu ca lúc còn nhỏ, cũng là như vậy sao?”

Tiết Nhượng thấp giọng “Ân” một tiếng.

Chân Bảo Lộ này mới hơi có chút yên tâm, bất quá cảm thấy lại như kim châm, có chút ít đau lòng. Chợt nhớ tới, lần đầu nàng thấy hắn, cũng không dám tiếp hoa hải đường hắn cho nàng hái. Khi đó, sợ là khó được một lần chủ động trợ giúp một tiểu cô nương đi?

Chân Bảo Lộ cong cong môi, nghĩ tới hắn niên thiếu. Sớm biết rằng nàng sẽ gả cho hắn, lúc ấy nàng khẳng định tiếp, hơn nữa còn sẽ bảo hắn hái cho nàng nhiều chút.

Tuyên Vũ Đế, cũng chính là Tĩnh Vương ngày xưa nay lên ngôi, trắc phi Chân Bảo Chương liền được phong làm huệ phi.

Lúc trước Chân Bảo Chương nghe được Tuyên Hoà đế băng hà, trong lòng nhưng là âm thầm mừng rỡ rất lâu, rồi sau đó lại nghe nói Mục Vương muốn ủng lập Đại hoàng tử làm đế, lại là gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đợi đi chiếu tuyên đọc xong, Tĩnh Vương thuận lợi lên ngôi vị hoàng đế, Chân Bảo Chương mới là thở phào nhẹ nhõm.

Chân Bảo Chương lấy thân phận trắc phi tiến cung, vào ở Trường Xuân Cung. Chỉ là hiện thời tiên hoàng mới vừa băng hà, cả nước chung buồn bã, Chân Bảo Chương ngày ngày ăn chay, ăn mặc chi phí còn không bằng so với lúc ở Tĩnh Vương phủ.

Nhưng danh tiếng huệ phi này, không thỏa mãn được Chân Bảo Chương.

Chân Bảo Chương nguyên cho rằng, lấy thân phận của nàng, không đảm đương nổi hoàng hậu, làm quý phi nhưng là thuận lý thành chương, không ngờ Tuyên Vũ Đế chỉ cho một chức huệ phi thấp nhất trong tứ phi.

Trình thị tiến cung thăm Chân Bảo Chương, nhìn nữ nhi mặt ủ mày chau, nghe nàng oán hận một phen, mới lên tiếng: “Ngươi nha, đã làm hoàng phi, phải đưa mắt phóng lâu dài chút ít. Huệ phi thì sao chứ? Hiện thời hậu cung to như vậy, chỉ một huệ phi nương nương là người, người còn không phải là nữ chủ nhân hậu cung sao? Chương nhi, nương nói, quan trọng nhất là bụng ngươi phải tranh khí, vội vàng hoài nam hải, đây mới là chuyện đúng đắn.”

Chân Bảo Chương nói lầm bầm “Chuyện như vậy lại không phải là toàn dựa vào một mình ta.”

Trình thị nhìn coi, gặp nữ nhi như hoa như ngọc, lại nghĩ Tuyên Vũ Đế trẻ tuổi cường tráng, hoài hài tử hẳn không phải việc khó mới đúng.

Sắc mặt nàng trầm xuống, đột nhiên có chút ít lo lắng, thấp giọng nói: “Chớ không phải là Hoàng thượng hắn...” Nửa sau tuy không có nói rõ, ý tứ đã rất rõ ràng.

Chân Bảo Chương bị nói xấu hổ đỏ mặt, kiều kiều nói: “Nương...” Nàng có chút ít thẹn thùng, “Hoàng thượng hẳn không thành vấn đề, nữ nhi bất quá là thuận miệng nói một chút mà thôi.”

Nếu nói lúc trước Chân Bảo Chương đối Tiết Nhượng còn tồn vài phần niệm tưởng, gả cho Tĩnh Vương sau, thấy qua Tĩnh Vương ở trên giường hùng vĩ, biết được tư vị làm nữ nhân, tự nhiên khẳng khái một mực.

Bất quá lúc làm cô nương gia, không hiểu được phương diện kia. Tình yêu đầu tiên, cũng bất quá là ôm trong lòng một phần tình cảm cực thuần túy. Lúc này lại nhớ tới Tiết Nhượng, thấy thân thể hắn cao ngất, vai rộng eo chặt hẹp, so với Tĩnh Vương cường tráng rất nhiều, sợ là ở trên giường hành sự, cũng là dừng mãi uy vũ. Lực muối muối kia thân thể mảnh mai, không biết chịu đựng như thế nào...

Cũng không trách được, Chân Bảo Lộ thuận lợi hoài hài tử.

Nghĩ đến đây Chân Bảo Chương suy nghĩ: Nếu nam nhân nhà nàng, cũng dừng mãi như Tiết Nhượng vậy, nàng khẳng định cũng sớm một chút mang bầu.

Trình thị thở phào nhẹ nhõm. Dù sao bên cạnh Tĩnh Vương không có nữ nhân khác, mặc dù là một chuyện tốt, nhưng giữ mình quá mức trong sạch, liền có kỳ quặc. Cộng thêm nữ nhi chậm chạp không có thai, Trình thị mới dừng cảm suy đoán, cũng may không phải như nàng nghĩ.

Trình thị nói: “Không phải thì tốt.”

Chân Bảo Chương gật đầu, bày tỏ tự mình biết, lại hỏi: “Nương ở trong phủ trôi qua tốt không?”

Nói đến chuyện như vậy, mặt mày Trình thị tràn đầy vẻ đắc ý dấu không được. Nàng nói: “Ngươi hôm nay là huệ phi nương nương, cô nương trong phủ chúng ta nào gả được bằng người. Coi như là lão phu nhân, xem ở mặt mũi người, thái độ đối ta cùng cha người, cũng tốt lên rất nhiều. Bất quá - -” Trình thị dừng một chút, nói, “Còn tưởng rằng Từ thị chết, việc bếp núc nên giao ta quản, không nghĩ tới lão phu nhân thế nhưng đề cho tam thẩm người đến quản.”

Nhắc tới cái này, Trình thị chính là một bụng khí.

Chân Bảo Chương cũng là không phục, chỉ là mấy năm nay thái độ lão phu nhân đối nhị phòng, cũng là thấy nhưng không thể trách. Nàng thậm chí không biết rõ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dẫn tới lão phu nhân đối đãi nhị phòng như vậy.

Chân Bảo Chương nói: “Từ thị đã chết, có nữ nhi làm chỗ dựa cho người, tổ mẫu cũng không dám bạc đãi người. Đến lúc đó, chỉ cần nương bắt lấy

tam thăm thăm sai lầm, việc bếp núc sớm muộn giao cho nương. Đại bá hai lần chết thê tử, lấy tính tình hần, trong khoảng thời gian ngắn sợ là sẽ không lại cưới.”

Trình thị đương nhiên cũng nghĩ như vậy.

Chân Bảo Chương lại thấp giọng hỏi: “Chuyện kia... Nương đã xử lý thỏa đáng?”

Sắc mặt Trình thị ngẩn ra, nhớ tới cũng có chút lạnh sống lưng. Lúc ấy nàng chỉ là biết rõ Từ thị ăn tức hương viên, tâm trí có chút ít bị tổn thương, thấy nàng muốn đi Linh Phong Tự, suy nghĩ biện pháp chán ghét nàng ta một phen, nào biết Từ thị thật phát rồ, làm ra loại chuyện đó?

Trình thị nghiêm mặt nói: “Nương làm việc, ngươi còn không yên tâm?” Chuyện này, dù tra thế nào, cũng tra không được đến trên đầu nàng.

Chân Bảo Chương cười cười, nói: “Vậy là tốt rồi.” Nàng nghĩ tới Chân Bảo Lộ tang mẫu, liền tâm tình thật tốt. Chỉ là lại nghĩ tới nàng ta mang hài tử, trong lòng liền có vài phần mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 121

Mười lăm tháng tám, Cúc Hoàng của mạp.

Chân Bảo Lộ tha thiết mong chờ bụng lên con của, chỉ là nghe mùi vị kia, liền có chút ít không chịu nổi. Mà Tiết Nhượng, mặc dù là tập võ, cạo thịt của lại là cao thủ, thịt của trắng nõn như ngọc, gạch của vàng óng ánh tựa như cam. Chân Bảo Lộ mân mím môi, nhỏ giọng hỏi: “Đại biểu ca, ăn ngon không?”

Tiết Nhượng nhìn qua nàng, có chút buồn cười, mới nói: “Nếu không... Cầm của đi xuống đi?”

Chân Bảo Lộ lắc lắc đầu, nói không quan hệ, “Huynh ăn đi.”

Nàng có thai, lại là ba tháng đầu, tự nhiên là nửa điểm đều không qua loa được. Của tính hàn, phụ nữ có thai không nên ăn. Chân Bảo Lộ bảo Tiết Nhượng ăn, nàng ở bên cạnh xem. Cũng không biết có phải vì mang thai hay không, nàng đặc biệt thêm ăn, hiện thời nhìn của này, thật có chút ít không chế không nổi.

Hai vợ chồng đang dùng cơm, kia Trung Dững Hầu phủ, lại truyền đến tin tức - - nói là Chân Bảo Quỳnh muốn sinh con.

Chân Bảo Lộ sợ hãi kêu lên, vẻ mặt sốt ruột nhìn Chúc ma ma nói: “Tỷ tỷ không phải là mới tám tháng sao?” Theo lý thuyết, còn chưa tới lúc sinh, sao lại sinh con trước thời gian?

Chúc ma ma nói: “Lão nô cũng không rõ ràng lắm, hình như là hôm nay đi tản bộ trong sân, không cẩn thận vấp ngã.”

Phụ nữ mang thai tháng tám, bị ngã, đây chính là cực kỳ nghiêm trọng.

Nàng lập tức nói: “Ta đi qua xem một chút.”

An Quốc công phủ cùng Trung Dững Hầu phủ cách không xa, xe ngựa đi qua, không đến nửa canh giờ thì đến.

Tiết Nhượng cũng hiểu biết tính tình thê tử, biết ngăn không được, tiến lên nói: “Ta đi cùng nàng.”

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy tốt, gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta chạy nhanh qua.”

Chân Bảo Lộ vội vàng theo Tiết Nhượng lên xe ngựa, trong đầu có chút ít bất ổn. Tiết Nhượng thấy nàng lo lắng như thế, liền ôm nàng đến trong ngực, ôn nhu trấn an nói: “Yên tâm, không có việc gì.”

Chân Bảo Lộ khần trương liền thích bắt đồ, trước kia là siết chặt hai tay mình, lúc này theo thói quen nắm ngón tay Tiết Nhượng. Nàng dùng sức nắm, vuốt ve chỗ kén móng lòng ngón tay hần, trong lòng thoáng yên chút, nói: “Tỷ tỷ ta không giống ta, nàng xưa nay chẳng chắc tí mĩ, từ lúc hoài hài tử, liền khắp nơi cẩn thận. Hiện thời đã tám tháng, càng không cần phải nói... Sao sẽ mắc danh kỳ diệu vương chân ngã chứ?”

Ý tứ Chân Bảo Lộ đã rất rõ ràng, cảm thấy chuyện này cũng không phải là ngẫu nhiên. Đại gia đình không ít chuyện bản, Trung Dững Hầu phủ nhìn qua tuy là hoà hợp êm thấm, nhưng nàng đến cùng là không có xâm nhập sâu, không biết được ở trong đó có người tâm địa ác độc hay không.

Lúc Chân Bảo Lộ theo Tiết Nhượng đến Trung Dững Hầu phủ, trực tiếp đi Cẩn Du Hiên Chân Bảo Quỳnh trụ. Trong sân, Tổng Chấp mặc một thân trường bào cổ tròn màu lam nhạt đứng ở nơi đó. Xưa nay chẳng chặc, lúc này đi tới đi lui, gương mặt tuấn tú cũng vận vất sít sao.

Thấy Tổng Cháp, Chân Bảo Lộ gấp rút nghênh đón, gọi: “Tỷ phu.”

Tổng Cháp nhìn cô em vợ một cái, rồi nhìn Tiết Nhượng nói: “Các người đã tới.”

Chân Bảo Lộ không nhịn được nói: “Tỷ tỷ đến cùng là thế nào? Không phải là mới tám tháng sao?”

Vừa dứt lời, Tam cô nương Tổng Nhân đứng ở Tổng Cháp bên cạnh hốc mắt hồng hồng liền khóc sụt sùi nói: “Là ta không tốt, vốn định cùng Nhị tẩu đi ngắm hoa. Ta không có vịn lấy Nhị tẩu, mới làm hại nàng ngã xuống...” Tổng Nhân mới mười ba, tiểu cô nương nũng nịu, tính tình thiên chân hồn nhiên, nơi nào gặp phải loại chuyện như vậy? Khí lực nàng nhỏ, Chân Bảo Quỳnh ngã xuống, nàng trước tiên tự nhiên là đỡ không được. Kìa một cái chớp mắt, cơ hồ là dọa Tổng Nhân ngốc rồi, đến bây giờ còn không có hồi phục tinh thần.

Chân Bảo Lộ cũng là không tốt oán Tổng Nhân. Dù sao chuyện này, không trách được nàng ấy. Chỉ là trong lòng nàng thiên vị tỷ tỷ, tư tâm cho phép, lúc này, cũng không tâm tư an ủi Tổng Nhân nước mắt lưng tròng.

Tổng Nhân một đôi mắt nén lệ nước, sợ hãi nhìn thoáng qua Tổng Cháp, muốn nói lại thôi.

Nhị ca nàng xưa nay tính tình tốt, lần đầu lộ ra vẻ mặt này với nàng. Nhất thời Tổng Nhân thấp thỏm không thôi, chỉ hy vọng Chân Bảo Quỳnh có thể bình an sinh hạ hài tử.

Lại nói Tổng Cháp, đối người vợ Chân Bảo Quỳnh này có thể nói là xem như trân bảo, lúc nàng mang thai, lại là ước gì một tắc cũng không rời chiếu cố ở bên người nàng. Hiện thời ở trong phủ mình, thế nhưng ra chuyện như vậy, trong lòng hẳn ít nhiều gì cũng là có chút ít trách cứ Tổng Nhân, rốt cuộc là muội muội của hắn, Tổng Cháp tự nhiên cũng không nói gì thêm.

Trong lòng Chân Bảo Lộ lo lắng tỷ tỷ, nghe trong phòng sinh, tỷ tỷ nàng tê tâm liệt phế kêu, cũng là theo bản năng nắm chặt tay Tiết Nhượng.

Nàng biết rõ sinh hài tử vất vả. Lúc trước nương nàng sinh Thượng nhi Vinh Nhi, nàng đã ở U U Hiên đợi thật lâu.

Ước chừng ba canh giờ, trong phòng sinh, mới rốt cục truyền đến tiếng hài nhi khóc nỉ non.

Nghe thanh âm kia, cực kỳ vang dội, Chân Bảo Lộ mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiết Nhượng bên cạnh nói: “Sinh.”

Tiết Nhượng gật đầu ừ một tiếng, mà Tổng Cháp, nơi nào đứng vững? Trực tiếp liền xông vào.

Chân Bảo Lộ xem bộ dáng Tổng Cháp, đột nhiên nghĩ đến, nếu là lần tới nàng sinh hài tử, Tiết Nhượng sẽ phản ứng như thế nào?

Đều nói “Bảy tháng sống tám tháng chết”, Chân Bảo Quỳnh mang thai tám tháng sinh con, tự nhiên là cực hung hiểm. Cũng may lần này xem như kinh sợ mà không nguy hiểm, người lớn đưa nhỏ đều bình an.

Chân Bảo Lộ kim nén không được, cũng nghĩ vào xem một chút, Tiết Nhượng là nam tử, không tốt tùy ý đi vào, liền nói với hắn: “Ta đi vào nhìn một chút, huynh ở nơi này chờ ta.” Nói xong, liền đi vào thăm Chân Bảo Quỳnh cùng vừa sinh ra hài tử.

Chân Bảo Quỳnh mới vừa sinh sản xong, thai đầu, chỉ đau ba canh giờ, coi như là thuận lợi. Mà lúc này, đứa bé đã được rửa sạch qua, bao trong tã lót tinh xảo.

Gặp Tổng Cháp một lòng chạy đi chỗ tỷ tỷ, nàng liền đi tới bên cạnh Cát ma ma ôm hài tử, hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Cát ma ma cười dịu dàng nói: “Hồi Tiết Thiếu phu nhân, là vị cô nương.”

Cô nương.

Chân Bảo Lộ cúi đầu xem xét, nhìn hài tử được bao trong tã lót đỏ rực, tóc máu đen nhánh dính ở trên đầu, nhiều nếp nhăn, so với lúc Thượng nhi Vinh Nhi sinh ra, còn muốn xấu hơn.

Tiểu gia hỏa này, chính là ngoại sinh nữ của nàng. Chân Bảo Lộ mím môi cười cười, nghĩ tới sau này tiểu gia hỏa này muốn gọi mình một tiếng “Dì”, Chân Bảo Lộ liền càng xem càng thuận mắt. Nàng nói: “Ta có thể ôm sao?”

Cát ma ma cười cười, liền cẩn thận đưa tiểu nữ oa trong lòng cho Chân Bảo Lộ. Nàng thấy tư thế Chân Bảo Lộ ôm tiểu oa nhi có hình có dáng, không khỏi lộ ra ánh mắt thương thức.

Lúc này, bên ngoài có giọng vọng vào.

“... Sinh? Nam oa hay là nữ oa?”

Chân Bảo Lộ nghe giọng kia, lơ mơ có thể nghe ra, hẳn là bà tỷ tỷ nàng - - Trung Dững hầu phu nhân - - Ngụy thị. Trung Dững hầu phu nhân kia, nghe được là nữ oa, giọng nói rõ ràng thất lạc rất nhiều. Bất quá vẫn là đi đến, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân tốt không?”

Phụ nhân tiến vào, mặc một thân áo bông nhiều lớp xanh lá mạ cuối triều cảnh bảo bình, quần áo ăn mặc đoan trang lịch sự tao nhã, vẻ mặt cũng là cực

ôn hòa .

Nghe nói tỉnh tỉnh Tống Cháp ôn nhuận như ngọc, hầu hết theo vị Trung Dũng hầu phu nhân này.

Cát ma ma tiến lên hành lễ nói: “Nhị thiếu phu nhân sinh con thuận lợi, lúc này đang nghỉ ngơi ở trên giường, Nhị công tử bồi.”

Ngụy thị nói: “Vây là tốt rồi.” Lại nhìn thấy Chân Bảo Lộ trong phòng, “Tiểu Lộ đã ở a.” Nàng rủ xuống mi mắt, xem trong ngực nàng ôm tiểu oa nhi, liền cũng biết là cháu gái.

Chân Bảo Lộ gọi người, thấy Ngụy thị, liền ôm hài tử đi qua cho nàng xem. Ngụy thị cúi đầu nhìn thoáng qua, mỉm cười nói: “Không có đủ tháng, cái đầu xác thực nhỏ chút ít. Bất quá nhìn bộ dáng, sau này trưởng thành, tất nhiên cũng là mỹ nhân.”

Ngụy thị ngoài miệng tán dương. Nhưng làm tổ mẫu, lại không có ý tứ muốn ôm tiểu tôn nữ này.

Chân Bảo Lộ vốn đối Ngụy thị cũng cực kính trọng , lúc trước nàng đến Trung Dũng Hầu phủ, Ngụy thị đối nàng cùng tỷ tỷ đều phi thường không tệ. Tỷ tỷ nàng gả đến Trung Dũng Hầu phủ sau, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng cực hòa hợp. Về sau tỷ tỷ mang thai, vậy thì càng không cần nói. Chỉ là - - nương nàng qua đời sau, nàng mặc dù bận rộn, nhưng cũng là quan tâm tỷ tỷ , ngẫu nhiên nghe nói, thái độ Ngụy thị đối tỷ tỷ nàng có chút ít phai nhạt.

Khi đó, nàng cảm thấy là nhất thời, khả năng không lớn.

Hiện thời..

Chân Bảo Lộ có chút ít thất vọng. Trong mắt Ngụy thị, nữ oa cuối cùng không quý báu bằng nam oa.

Nàng cúi đầu xem oa nhi trong tay, tâm đều nhuyển .

Loại tâm tình này, duy trì liên tục đến Chân Bảo Lộ theo Tiết Nhượng rời Trung Dũng Hầu phủ. Trong xe ngựa, Chân Bảo Lộ biểu hiện an lặng yên tĩnh, hoàn toàn không giống lúc đi. Sau, mới nhin không được nói: “Ta ôm qua ngoại sinh nữ, nhỏ nhỏ, phi thường đáng yêu.”

Tiết Nhượng gật đầu, cũng không nói cái gì.

Chân Bảo Lộ dò xét hần một cái, nói: “Ai, huynh sao không quan tâm nha?”

Tiết Nhượng cười nhìn nàng, hai đầu lông mày ôn ôn hòa hòa , chậm rãi nói: “Tiểu Lộ, hài tử của người khác, ta quan tâm làm cái gì?”

Có đôi khi, Chân Bảo Lộ phi thường thích thái độ hần trừu nàng cái gì đều không thêm đề ý, nhưng có đôi khi, lại có chút ít dờ khóc dờ cười - - kia không đơn thuần là hài tử của người khác, cũng là ngoại sinh nữ của hần a.

Hai tay Chân Bảo Lộ chống cằm, vận cong đôi mi thanh tú, cảm thấy có chút ít nhỏ nhỏ phiền não. Nếu là lần tới, nàng sinh nữ oa, cũng không biết được hần có thích hay không.

Tiên hoàng băng hà, toàn thành cấm tiệc. Tết Trung thu đang yên đang lành, cũng có chút vắng lạnh.

An Quốc công phủ cả nhà tụ ở trong sân ngắm trăng, Chu Phình Đình nhu thuận đứng ở bên cạnh lão phu nhân. Nàng đọc đủ thứ thi thư, kể một chút về truyền thuyết trung thu, nói được sinh động như thật, lão phu nhân nghe , cũng lộ ra vẻ mặt thương thức.

Cố thị mặc dù không hài lòng Chu Phình Đình này, hiện thời gặp Chu Phình Đình được lão phu nhân ưu ái, trong lòng ít nhiều gì vẫn còn có chút an ủi .

Không ngờ Chu Phình Đình, vốn đang nói thật hay, không biết như thế nào liền té xỉu.

Lão phu nhân vội vàng gọi người đi thỉnh đại phu.

Không xem đại phu không biết rõ, vừa khám, liền khám ra hi mạch đến .

Chân Bảo Lộ được Tiết Nhượng ôm xuống xe ngựa, liền nhìn đến đại phu cùng tiểu đồng cổng hòm thuốc đi ra. Chân Bảo Lộ còn tưởng rằng là lão phu nhân xảy ra chuyện gì, vừa vào cửa, nghe Chúc ma ma nói, mới biết được là xem bệnh cho Chu Phình Đình.

Chân Bảo Lộ theo miệng hỏi: “Chu biểu muội như thế nào?” Chu Phình Đình này, xác thực một bộ liễu yếu đư đưa theo gió.

Chúc ma ma thấp giọng nói: “Vị Chu cô nương này thật đúng là, đại phu khám bệnh báo , không phải là bệnh, là... Hi mạch.”

Hi mạch. Chân Bảo Lộ đột nhiên nghĩ đến, hôm đó ở sương hoa đài, Chu Phình Đình cùng Tiết Thành, chứ không phải là... Lúc ấy hoài thượng .

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Chúc má má.

Chúc má má cười cười, trong mắt có chút ít xem thường, nói: “Lão nô nghe nói, hài tử trong bụng Chu cô nương, mới vừa đầy một tháng.”

Mới vừa đầy một tháng.

Chân Bảo Lộ lập tức liền hiểu .

Chuyện Sương hoa đài đó, đã qua hai tháng. Đứa nhỏ này mới vừa đầy một tháng, đó chính là nói -- Chu Phình Đình lại lên kút thân cận cùng Tiết Thành.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chương 122

Chân Bảo Lộ vốn cũng không thích Chu Phình Đình, hiện nay nghe nàng như vậy, lại là từ trong đáy lòng xem thường nàng.

Nếu nói chuyện lần trước, là Vương thị gây nên, Chu Phình Đình là người bị hại. Như vậy, ở An Quốc công phủ bọn họ ra chuyện, lão phu nhân đối với nàng tự nhiên tồn áy náy, này mới thời thời khắc khắc mang nàng theo bên người, bất quá là muốn sau này gả cho Tiết Thành, Cố thị làm bà bà, xem ở mặt mũi nàng, đối Chu Phình Đình cũng phải khách khí một chút.

Hiện thời tốt hơn, lỡ làm mang thai. Hai người này trong khoảng thời gian ngắn không thành thân được, đứa nhỏ này đến cùng có nên lưu hay không? Nếu là lưu lại, Chu Phình Đình sau này vào cửa, cũng là bị người xem thường .

Lại nói Chu Phình Đình, lúc này đang nằm ở trên giường hoa cúc lê cửa tròn, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, mắt quả hạnh hiện nhu hòa, hai đầu lông mày sạch sẽ đáng yêu. Bộ dáng này, nếu là thường ngày, lão phu nhân khó tránh khỏi thương yêu. Nhưng lúc này, lão phu nhân lại là tức mà không biết nói sao .

Trên mặt nàng thân nhiên nói: “Người có tính toán gì không?”

Chu Phình Đình cắn cắn môi, nghe ra lão phu nhân không vui, nhưng đến cùng không bỏ được đứa nhỏ này. Lúc trước nàng không thích Tiết Thành, nhưng biết mình đời này chỉ có thể cùng hắn, một ít chuyện tự nhiên cũng đều xem nhạt. Mà nàng lại sợ, thời gian lâu dài, Cố thị lại xuất cái gì yêu thù thân đến, hủy cửa hôn sự này, đến lúc đó lão phu nhân không có thể tiếp tục giúp nàng. Như vậy, nàng chỉ có thể vững vàng bắt lấy Tiết Thành .

Chu Phình Đình yếu ớt nói: “Phình Đình nghĩ... Nghĩ sinh hạ đứa bé này.”

Chu Phình Đình hiểu, Tiết Thành còn chưa có con nối dòng, nếu là nàng sinh nam oa, ngày sau liền không cần lo lắng.

Lão phu nhân nơi nào nhìn không ra tâm tư Chu Phình Đình? Nhất thời trong lòng, cũng lười thay nàng thanh minh .

Nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Kia theo ý người...” Đứng lên, tiếp tục nói “Ta sẽ sai người thu thập một cái sân, từ sáng mai, người liền an tâm dưỡng thai đi.” Tiểu cô nương bên cạnh nhiều năm, lão phu nhân tự nhiên cũng là có cảm tình. Lúc này lão phu nhân đối Chu Phình Đình, khó tránh khỏi thất vọng.

Chu Phình Đình cúi đầu đáp ứng, nói: “Đa tạ lão tổ tông.” Nàng nắm thật chặt đệm chăn dưới thân, hiểu được lão phu nhân chỉ sợ cũng xem thường mình, liền lại không cam lòng, rung rung muốn giải thích, “Lão tổ tông, kỳ thật ta...”

“Mà thôi.” Lão phu nhân phát phát tay, không có lại xem Chu Phình Đình, “Người cái gì đều không cần phải nói, nghỉ ngơi thật tốt đi.” Liền đi ra khỏi phòng Chu Phình Đình.

Bên chỗ Cố thị, cũng là càng xem thường Chu Phình Đình . Tuy nói nàng ngóng trông tôn nhi, nhưng loại tôn nhi danh không chính ngôn không thuận này, nàng nếu là muốn, nơi nào cần chờ tới bây giờ?

Cố thị nhìn Tiết Thành nói: “Nhìn một chút người làm chuyện tốt? Loại chuyện như vậy, nếu là truyền đi, không biết bao nhiêu người xem người chê cười.”

Tiết Thành đối Chu Phình Đình vốn chỉ là tồn tâm tư hứng thú, ném qua , cũng liền thôi. Chỉ là mấy ngày này Chu Phình Đình ở trước mặt hắn rõ ràng nhu thuận ôn thuận, có đôi khi nhìn nàng đôi mắt đậm lệ mị mị, hắn cũng không nhịn được sinh ra thương tiếc. Hắn phong lưu thành tính, thường xuyên qua lại, liền lại cùng nhau cút đến trên giường .

Nghĩ tới tình cảnh Chu Phình Đình, Tiết Thành cũng là thương hương tiếc ngọc , lập tức thay Chu Phình Đình nói chuyện: “Nương, nói như thế nào trong bụng Phình Đình là tôn nhi của ngài a.”

Cố thị đứng lên nói: “Loại tôn nhi này, ta mới không lạ gì.”

Tiết Thành đưa tay sờ sờ mũi, hắn hiểu biết thái độ Cố thị, nhất thời cũng liền không nói gì nữa.

Chân Bảo Quỳnh bình an sinh hạ nữ nhi, tám ba ngày lễ, Chân Bảo Lộ thân là dì, tự nhiên phải đi. Nàng ngồi ở bên giường Chân Bảo Quỳnh, ôm tiều ngoại sinh nữ trong lòng, nhìn tỷ tỷ nói: “Đã đặt nữ danh chưa?”

Chân Bảo Quỳnh mỉm cười, nói: “ Sinh vào trung thu, nữ danh liền kêu A Đoàn.”

A Đoàn. Chân Bảo Lộ lẩm bẩm niệm vài lần, đôi mắt sáng trong nói: “Thật là dễ nghe.” Nói, liền cúi đầu xem tiều ngoại sinh nữ trong lòng, thấy nàng yên tĩnh ngủ, tiều tiểu mềm mại, quả nhiên là cực kỳ đáng yêu. Nàng cúi đầu nói chút ít lời, rồi sau đó mới giương mắt lên, xem tỷ tỷ trước mặt, gắp nụ cười trên mặt nàng nhàn nhạt, liền cẩn thận nói, “Tỷ tỷ? Có phải hay không... Cũng có chút thất vọng?”

Hai tỷ muội xưa nay là không chuyện không nói, Chân Bảo Quỳnh tự nhiên cũng minh bạch muội muội nói thất vọng chỉ là cái gì.

Nàng gả cho Tổng Cháp, nơi nào không muốn sinh con trai cho hấn? Tuy nói hai người bọn họ còn trẻ, sau này còn có thể thêm, nhưng là đầu một cái là nữ nhi, nàng đã cảm giác được thái độ bà bà.

Chân Bảo Quỳnh nhìn muội muội một cái, thấy khuôn mặt nàng đỏ thắm, là được nuông chiều ra, nghĩ đến ở An Quốc công phủ, trôi qua so với trước còn tốt hơn. Đây là Chân Bảo Quỳnh vui nhất. Chuyện nàng ở nhà chồng, dù nói cho nàng, cũng bắt quá là nhiều một người phiền lòng mà thôi.

Chân Bảo Quỳnh chỉ là cười cười, nói: “Nếu nói không có nửa điểm thất vọng, đó là gạt người. Bất quá, A Đoàn là đứa nhỏ đầu tiên của ta và tỷ phu người, dù là nữ nhi, tỷ phu người cũng phi thường bảo bối.”

Chân Bảo Lộ nghe, biết rõ Tổng Cháp chính là tính tình như vậy, cũng là tươi cười nói: “Vậy là tốt rồi.” Trong lòng lại hiểu. Nàng không có nhiều lời, lại hỏi, “Chuyện hôm đó, đến tốt cùng là thế nào?” Chính là chuyện ngã xuống ở trong sân.

Chân Bảo Quỳnh nói: “Khi đó ta đang suy nghĩ chút sự tình, có chút ít không cẩn thận, ngược lại làm liên lụy tới Tam muội muội bị trách mắng.” Tổng Nhân là cô nương thiện lương, gặp chuyện như vậy, nàng nhưng là mỗi ngày đều chạy đến chỗ Chân Bảo Quỳnh, vì chính là đền bù lần trước mình sơ sẩy.

Như thế, Chân Bảo Lộ cũng không lại hỏi nhiều.

Lại nghe được bên tai ưm một tiếng, Chân Bảo Lộ cúi đầu, chống lại trong lòng tiều A Đoàn mắt to đen lúng liếng, nhin không được cười nói: “A Đoàn tỉnh.”

Ôm tiều ngoại sinh nữ vừa sinh ra thêm một lát, Chân Bảo Lộ liền đi ra ngoài.

Lúc này, Tổng Cháp mới vào bồi Chân Bảo Quỳnh. Hấn quan sát thê tử ôn nhu, cũng là có thể cảm nhận được hai ngày này nàng đối mình khác thường. Tổng Cháp ngồi xuống bên giường nàng, giương cánh tay muốn ôm nàng đến trong ngực, lại bị Chân Bảo Quỳnh đơn giản né tránh, nàng nói: “Trên người ta còn chưa khô sạch, huynh đệ ý xa ta một chút đi.”

Tổng Cháp tỉ mỉ như bụi, nơi nào không biết bởi vì sao? Hấn nắm tay nàng nói: “Quỳnh Nhi, ta biết rõ thái độ nương đối nàng khiến nàng có chút ít thất vọng. Trong lòng nàng tức giận, chỉ đề ý xa lên ta là được. Còn có, A Đoàn là nữ nhi thì như thế nào? Tổng Cháp ta liền thích khuê nữ, ta làm phụ thân, sẽ có đôi sủng ái nàng, cưng chiều hai mẹ con nàng.”

Nói đến mức này, Chân Bảo Quỳnh mới lộ ra một nụ cười.

Nàng ngược mắt nhìn nam tử trước mặt tuần lãng nho nhã, trong lòng lại là như thế nào đều không quên được một màn kia. Tay nàng trong đệm chăn vô ý thức nắm chặt chút ít.

Chân Bảo Quỳnh không khỏi cảm giác mình suy nghĩ nhiều, mới buông thông mắt, cúi đầu nói: “Ta... Ta không phải là cô ý phát giận.”

Tính tình Chân Bảo Quỳnh xưa nay tốt, từ nhỏ đến lớn, đều là loại cô nương trưởng bối thích nhất. Mà gả cho Tổng Cháp sau, nàng cũng an tâm làm thê tử hiền lành, xử lý sự tình ngay ngắn rõ ràng, làm người ta tìm không ra phân nửa sai đến. Thời gian qua vẫn vậy, lúc trước rõ ràng có thể hòa hòa khí khí đối mặt Ngụy Minh Châu, lại không biết sao, tâm tư nhưng dần dần nhạy cảm lên, còn phát giận phụ quân nhà mình.

Tổng Cháp cười cười, nói: “Ta hiểu rồi.”

Hấn lại cúi đầu hôn gò má nàng một cái, gương mặt tuần tú tươi cười, ôn nhu nói, “Quỳnh Nhi, kỳ thật người không cần đem mỗi chuyện đều làm được thật tốt, cũng không cần lúc nào đều bảo trì bộ dáng đoan trang. Ở trước mặt ta, người có thể trẻ con một chút. Người nhìn tiều Lộ, nếu Tiết Nhượng chọc cho nàng ấy không vui, xem chừng nàng ấy dám từ chối Tiết Nhượng ngoài cửa, để hấn cuốn gói đi ngủ thư phòng.”

Chân Bảo Quỳnh có chút ít bị hấn nói trêu chọc, “Phốc xuy” liền cười ra tiếng.

Nàng mỉm cười nghĩ tới muội muội nàng... Muội muội nàng, thật là thẳng thắn như vậy.

Nàng hiểu rõ muội muội, bởi vì nàng là tỷ tỷ, nàng ấy lúc nào cũng có áp lực. Lúc trước nương còn tại thế, khắp nơi cảm nàng ấy và mình so sánh với nhau. Loại chuyện như vậy, nàng muốn tránh miễn trừ, nhưng cuối cùng là tránh không được. Nàng không có nương, Từ thị đối nàng tốt, nàng coi bà như mẫu thân thân sinh, nhưng ở trước mặt người ngoài, vẫn phải là cố gắng làm được tốt hơn.

Có đôi khi nàng nhìn thấy ánh mắt muội muội hâm mộ sùng bái, nàng ấy lại không biết, nàng làm tỷ tỷ, có nhiều hâm mộ nàng ấy... Hâm mộ nàng ấy sống

tiêu sái tự tại, thật đáng yêu.

Nếu nàng là nam tử, cũng sẽ thích cô nương đáng yêu thông tuệ như muội muội vậy.

Chân Bảo Quỳnh khó được yếu ớt nói: “Ta có thể không học được.”

Tổng Chấp vội nói: “Ta không phải là ý tứ kia. Chỉ là, Quỳnh Nhi, chúng ta là phu thê, nếu có chuyện gì, liền nói thẳng ra, người ở trước mặt ta, không cần vắn và như vậy. Tự tại chút ít, được hay không?”

Nàng có thể chứ?

Chân Bảo Quỳnh thấp giọng hỏi mình, gương mặt xem nam nhân mắt sáng ngời ôn nhu trước mặt, mới nói: “Àn. Được.”

Chân Bảo Lộ từ Trung Dũng Hầu phủ đi ra, tâm tình có chút ít không được tốt. Đợi trở về An Quốc công phủ, biết rõ Tuyên Vũ Đế hạ chỉ, muốn Tiết Nhượng xuất chinh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời liền sụp đổ.

Biên quan Đại Chu vốn là mấy năm liên tục chiến loạn, Đông có Lương quốc, Tây tiếp Đại Sở, Nam liền Di quốc, không người nào không nhìn thêm thường chăm chú? Khói thuốc súng nổi lên bốn phía nhất là phía bắc, nhiều lần xâm phạm biên cảnh. Mà lúc này, tiên hoàng băng hà, Tuyên Vũ Đế vừa mới kế vị, ngôi vị hoàng đế còn chưa ngồi vững vàng, tất nhiên là thời cơ tốt xâm chiếm.

Bảo vệ quốc gia, thật là chuyện nam nhân nên làm. Chân Bảo Lộ cũng hiểu, gả cho Tiết Nhượng, sớm muộn muốn đối mặt những chuyện này. Chỉ là nàng không nghĩ tới, sẽ phát sinh mau như vậy - nàng cùng Tiết Nhượng thành thân mới hai tháng.

Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao...

Chân Bảo Lộ nhớ tới những vết thương trên người Tiết Nhượng, nông sâu khác nhau, chính là lần trước bình định chiến loạn biên quan lưu lại, dù đã kết vảy, đều dữ tợn đáng sợ.

Chân Bảo Lộ không dám nghĩ tiếp nữa, đợi Tiết Nhượng trở lại, trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng trùng trùng.

Tiết Nhượng mới từ chỗ lão phu nhân lại đây, thấy thê tử bộ dáng như vậy, hiểu rõ, đi qua ôm nàng vào trong ngực, bóp khuôn mặt nàng tròn mềm, nói: “Nàng đã biết?”

Vóc người nàng không cao, cứ như vậy tựa ở trong lòng hắn, lỗ tai liền áp vào ngực hắn. Hắn vừa nói, nàng có thể cảm nhận được lồng ngực hắn đập phồng cùng chấn động. Chân Bảo Lộ cong cong môi, ích kỷ nói: “Chàng không đi không được sao?” Nàng có chút ít phiền muộn mình, rõ ràng là từng sống một đời, lại không biết lần này Tiết Nhượng xuất chinh, kết quả như thế nào.

Tiết Nhượng biết nàng lo lắng, trong nội tâm ấm áp không ít. Hắn cũng xác thực không bỏ được rồi đi nàng.

Hắn cúi đầu xuống, cái trán chống đỡ nàng, hơi thở ấm áp phất ở trên mặt nàng, một đôi mắt ôn nhu như nước, nói: “Tiểu Lộ, lúc nàng gả cho ta, ta đã nói, sau này nhất định sẽ cho nàng trải qua ngày tốt lành.”

Chân Bảo Lộ nói: “Hiện tại đã đủ.” Đời này, nàng không tham lam, tháng ngày như bây giờ, đã làm nàng phi thường thỏa mãn.

Tiết Nhượng cười cười, lòng ngón tay hơi có vẻ cẩu thả phủ ở trên mặt nàng. Thế này không chịu nổi, ngày sau nên làm cái gì bây giờ? Nàng sao yếu ớt đến vậy...

Tiết Nhượng nói: “Không cần lo lắng, ta bảo đảm, sẽ bình an trở về.”

Chân Bảo Lộ cũng rõ ràng, ý chỉ đã ban, khẳng định không thể không đi.

Hơn nữa Tiết Nhượng là võ tướng, nào có đạo lý võ tướng nhân ở hoàng thành? Nói sau trước mặt lại không phải là thái bình thịnh thế, lần này đi, không biết khi nào trở về. Cuộc chiến kiểu này, nếu là đánh ba năm rưỡi, cũng là chuyện thường xảy ra. Cho nên những cô nương hoàng thành, phạm là xuất thân cao quý chút ít, đều không rất tình nguyện gả võ tướng. Mà nam tử dòng dõi thế gia, liền tính dù không thành khí, cũng thành thật không muốn theo võ.

Vào lúc này, Tuyên Vũ Đế muốn Tiết Nhượng mang binh, coi như là tín nhiệm hắn. Nếu là trận chiến này đánh được đẹp mắt, đợi Tiết Nhượng khải hoàn, thăng quan phong thưởng tự nhiên không thể thiếu. Liên quan nàng làm thê tử, cũng đi theo cùng vinh.

Chỉ là loại vinh quang này, là nam nhân nàng ở trên chiến trường liều chết liều sống đối về, nàng không cần cũng được.

Tiết Nhượng nhẹ khẽ gọi nàng một tiếng: “Tiểu Lộ?” Phát giác được thê tử trong lòng an tĩnh không nói gì, Tiết Nhượng mới thoáng ngần ra, chột cúi đầu, vuốt tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, chống lại mắt nàng.

Một đôi mắt mịt mờ lệ, Tiết Nhượng nhìn thấy trong lòng căng thẳng. Liền là Tiết Nhượng trong ngày thường chững chạc, lúc này cũng nhất thời đánh toi bời, quân lính tan rã.

Cũng không biết có phải vì đã thành thân, hai đời Chân Bảo Lộ cộng lại, cũng không có bận tâm cùng không nở như vậy. So với tình cảm nàng cùng Tiết

Nhượng hiện thời, những khúc mắc đời trước của nàng cùng Từ Thừa Lãng, không đáng kể chút nào. Nàng hít mũi một cái, cảm giác mình quá không dùng được. Tiết Nhượng muốn mang binh đánh giặc, nàng làm thế tử, sao có thể ích kỷ như vậy?

Nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, lau nước mắt ướt, tận lực làm cho giọng mình bình tĩnh một chút, nói: “Đều tại chàng, ngày thường quá sủng ái ta.” Đường nàng càng yếu ớt. Rồi sau đó lẩm bẩm nói, “Huynh khi nào xuất phát? Ta thu thập hành lý cho huynh.”

Tiết Nhượng nói: “Ba ngày sau.”

Chân Bảo Lộ ảo não, thật muốn đánh hấn choáng, cắt vào bao tải giấu đi, không cho hấn đi. Trên mặt lại nghĩ một đàng nói một nẻo: “Biết rồi, ta đi thu thập giúp huynh.”

Tiết Nhượng lại là cực kỳ yêu bộ dáng này của nàng. Hấn cười, giương cánh tay ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu liền chặn cái miệng nhỏ nhắn nàng hôn nàng, hôn hôn, thở hồng hộc nói, “Không bỏ được ta?” Giọng nói còn có chút mừng thầm.

Chân Bảo Lộ nhón chân lên ôm cổ hấn, giương cao khuôn mặt nhỏ nhắn đáp lại hấn, thành thực nói: “Ân.” Thấy hấn đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt sáng kinh người, mặt mày đúng là trẻ con, Chân Bảo Lộ vừa giận vừa hôn, hung hăng cắn một cái ở trên miệng hấn. Quá bất nạt người!

Nàng không bỏ được hấn, hấn cao hứng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chương 123

Đến buổi tối ngày thứ ba, cả nhà dùng bữa, lão phu nhân nói: “Không còn sớm, hai vợ chồng các người cũng đều trở về đi.” Lão phu nhân biết rõ sáng mai tôn nhi phải xuất chinh, hai vợ chồng mới vừa thành thân, lão phu nhân cũng lý giải, tự nhiên cho bọn họ nhiều thời gian chung đụng một chút. Nghe lão phu nhân nói, Tiết Nhượng tự nhiên dẫn Chân Bảo Lộ hồi Từ Hòa Cư. Mà lúc này, Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn trăng sáng tỏ, có hơi phiền muộn.

Một đường không nói gì, Tiết Nhượng cứ như vậy nắm tay nàng, chậm chạp đi tới. Trong sân trồng cây hoa quế, hiện thời là thời kỳ hoa quế nở rộ, một đường phiêu hương, thấm vào ruột gan.

Hấn nói: “Khoảng thời gian này ta không ở đây, nàng mang hài tử, mọi chuyện cần cẩn thận. Nếu có người mời mọc nàng, có thể không đi tận lực không đi, ăn đồ, uống nước trà, cũng đều muốn coi chừng. Ta sẽ an bài cho nàng hai nha hoàn biết công phu, nếu muốn ra cửa, các nàng sẽ che chở nàng.” Suy nghĩ một chút, lại nói, “Sự vụ trong phủ, nàng không cần quá để tâm, hiện thời nàng mang hài tử, không thể quá vất vả.”

Chân Bảo Lộ vẫn cảm thấy Tiết Nhượng ít nói kiệm lời, lúc này thấy hấn dong dong dài dài, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Nàng vốn đang rầu rĩ, cũng chậm chậm thoải mái hơn. Tay nàng cứ bị hấn dắt như vậy, có loại cảm giác vợ chồng già.

Nàng nghiêng đầu, tức giận nói: “Ta biết rõ. Ta lại không phải tiểu hài tử.”

Nàng ở trước mặt hấn trẻ con, đó là bởi vì hấn đối nàng tốt, nàng ý lại hấn, tín nhiệm hấn. Chờ hấn đi, muốn đối mặt những người khác, nàng tự nhiên không thể lại là bộ dáng kia.

Tiết Nhượng dừng lại bước chân, đôi mắt đen kịt nhìn về phía nàng, đưa tay sờ sờ mặt nàng, chạm vào lông mày nàng, lại sờ sờ lỗ tai nàng. Càng xem, lại càng nghĩ muốn mang đi.

Hấn nói: “Nếu không phải nàng có thai, ta liền mang nàng cùng đi.”

Chân Bảo Lộ biết rõ hấn chỉ là nói đùa, hấn phải đi hành quân đánh trận, nơi nào mang nàng đi được a? Bất quá, nghe lời nói này, Chân Bảo Lộ ngăn không được cảm thấy ngọt, ngoài miệng lại cố ý nói: “Ai muốn cùng đi với huynh chịu khổ nha. Lúc huynh trở lại, không cần mang cô nương thân thể đáng thương, không nhà để về thì tốt rồi.”

Tiết Nhượng cười: “Ta sẽ không.”

Nàng đương nhiên biết rõ hấn sẽ không. Chờ nhìn hấn ở trước mặt nàng thành thật nghe lời, nhưng ở trước mặt người ngoài, kia tâm địa nhưng là cực kỳ cứng rắn nha. Nhưng nàng thích nhất tính tình hấn như vậy, nàng nắm hai tay hấn lúc ẩn lúc hiện, trong miệng lẩm bẩm nói: “Làm sao bây giờ... Huynh còn chưa đi, ta liền bắt đầu nhớ huynh.”

Tiết Nhượng cúi người hôn mặt nàng, đem nàng ụy khuất đều nuốt vào.

Buổi tối hai người cũng không có đi tản bộ, Chân Bảo Lộ trước tắm rửa, chờ Tiết Nhượng tiến phòng tắm, nàng liền cẩn thận kiểm tra xiêm y Tiết Nhượng mang theo một lần nữa, xác nhận không có sót.

Nàng liền lẳng lặng đứng ở đằng kia, Tiết Nhượng từ phòng tắm đi ra, nhìn nàng buông thông mát, dưới ánh nến, mặt mày nàng nhu hòa xinh đẹp nói không nên lời, làn da trắng nõn trong suốt, hiện ra một tầng vàng sáng dịu dàng, đẹp đến phảng phất sau một khắc sẽ đập nguyệt trở lại. Mà giờ khắc này, nàng lại nghiêm túc nhìn ngó xiêm y.

Tiết Nhượng cảm thấy thế từ quá mức hiền lành. Hắn tiến lên, từ phía sau ôm chặt nàng, tuy nói đã mang thai, nhưng vòng eo này như cũ mảnh mai như ban đầu. Bàn tay hắn ấm áp che ở chỗ kia, cái cảm chống đầu vai nàng, hôn lỗ tai nàng nói: “Hôm qua không phải đã thu thập xong sao?”

Chân Bảo Lộ phối hợp xếp lại xiêm y, hiểu được hành quân đánh trận, xiêm y mỗi ngày đều đổi sợ là không thể nào, suy nghĩ một chút, liền chuẩn bị nhiều quần lót một chút. Nàng nói: “Ta xem một chút có thiếu cái gì hay không.” Lại chỉ đồng quần lót sửa sang xong kia, “Ra cửa, mỗi ngày tắm rửa sợ là không được, bắt quá quần lót cần đổi... Nếu là vô cùng bận thì trở về, xem ta còn muốn chàng không.”

Tiết Nhượng cười.

Hắn thật có chút ít không câu nệ tiểu tiết, phần lớn nam nhân đại khái đều là như thế đi. Huống chi hắn từ nhỏ không có nương, càng phải như vậy. Nhưng hắn biết rõ nàng thích sạch sẽ, lúc trước chưa gả cho hắn, trên người tiểu cô nương chính là thơm ngào ngạt, gả cho hắn rồi, hắn lại là thích nghe thấy mùi vị trên người nàng. Lúc trước mỗi lần thấy nàng, lúc nào hắn cũng dọn dẹp mình sạch sẽ, đỡ phải nàng không thích. Hắn nói: “Được, ta đều nghe nàng.”

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, lại cảm giác mình quá ngây thơ.

Nàng ca thán một tiếng, xoay người ôm lấy eo hắn, nhận mệnh nói: “Mà thôi, chàng chịu khó chút là được.” Đến lúc đó dù cho Tiết Nhượng đầy bụi đất trở về cũng không quan hệ, chỉ cần hắn bình an, bảo nàng tự tay chà xát bùn cho hắn cũng được.

Trên giường, hai người ôm cùng một chỗ, không nói lời nào.

Mặc dù an lặng yên tĩnh, nhưng Chân Bảo Lộ biết rõ, Tiết Nhượng không ngủ, mà nàng cũng không ngủ được. Nàng gối lên cánh tay nam nhân rắn chắc mạnh mẽ, nhịn không được, nghiêng đầu hôn mặt hắn một chút. Ngay sau đó, nàng liền bị hắn áp chế đến dưới thân, tận tình hôn.

Hắn nghiêng thân thể, hôn đến khó mà chia tách, thở hổn hển khí, vẫn còn có thể bảo trì lý trí, tránh đi bụng nàng. Hắn vuốt ve thân thể nàng mềm mại, chỉ là hôn, cũng đã làm hắn khó có thể áp chế. Hắn dùng lực ôm nàng, không động dậy được nữa, lại hôn gò má nàng, giọng đề nén nói: “Tiểu Lộ, ngủ đi.”

Nàng ngủ, vậy hắn thì sao? Chân Bảo Lộ không phải ngốc, chỗ kia lớn lối chống đỡ nàng như thế, hắn sợ là nhịn hết sức vất vả. Hai gò má Chân Bảo Lộ nóng lên, nghĩ tới lần sau gặp mặt không biết là khi nào, này mới đưa tay, sờ soạng dọc theo gò má hắn, nhỏ giọng nói: “Có muốn hay không?”

Tiết Nhượng ngán ra.

Ở loại sự tình này, mỗi lần làm không biết mệt là hắn. Nàng đâu, quá yếu ớt, thân thể cũng yếu ớt, mỗi lần đều khóc sưng mắt cầu xin tha thứ, nơi nào chủ động như vậy?

Thời điểm này, nói không cần là người ngu. Loại bánh bao trên trời rơi xuống này, hắn sao sẽ không cần? Hắn cầm bàn tay nàng nhỏ bé, hôn mặt nàng, đáp án không cần nói cũng biết.

Một đêm hồ nháo, lúc Chân Bảo Lộ tỉnh, Tiết Nhượng đã đi. Bên cạnh trống rỗng, trên gối đầu còn lưu lại hơi thở hắn, Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, nghe hương vị trên gối đầu, có chút ít nôn nao.

Nghe bên ngoài giọng của Hương Hàn, Chân Bảo Lộ mới hỏi: “Đại công tử đi khi nào?”

Hương Hàn trả lời: “Không đến Giờ Mẹo đã xuất phát.”

Chân Bảo Lộ nhíu mày, biết đêm qua Tiết Nhượng sợ là không có ngủ. Vung màn trướng lên, Chân Bảo Lộ chống lại mặt Hương Hàn, mới lưu luyến không rời đứng lên. Lúc nằm còn không có cảm giác gì, vừa đi, có thể phát giác được giữa hai chân khác thường.

Nghĩ đến đêm qua Tiết Nhượng vui đùa vào. . ., mặt Chân Bảo Lộ bá một cái nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 124

Tiết Nhượng đi rồi, Chân Bảo Lộ thật có chút ít không quen. Hai người chính trực tâm hồn, trong ngày thường như keo như sơn, ngay cả ngủ cũng phải ôm ngủ. Tiết Nhượng vừa đi, Tứ Hòa Cư lập tức trở nên vắng lạnh rất nhiều.

Cũng may Chân Bảo Lộ có chuyện làm, làm một chút cái yếm nhỏ cho tiểu hài tử, may áo choàng cho Tiết Nhượng, thời gian trôi qua rất nhanh. Đứa nhỏ trong bụng cũng là bình an, thuốc dưỡng thai mỗi ngày hai lần, lão phu nhân lại không ngừng đưa một chút đồ yên bổ thân thể. Tiết Nhượng đi một tháng, khuôn mặt Chân Bảo Lộ tròn hơn một vòng.

Có đôi khi Chân Bảo Lộ xem thiếu phụ trong kính sáng rỡ đỏ thắm xinh đẹp, cảm giác mình quá không tìm không phôi, nương tử nhà người khác, phu quân rời nhà, nên cơm nước không nghĩ, ngày càng tiêu tụy. Nàng tốt rồi, dường thật béo tròn, không thấy chút nào đối phu quân tưởng niệm. Hôm nay Chân Bảo Lộ nhìn Chúc ma ma bụng to yên lại đây, liền cau mày liếc nói: “Cũng không thể cứ ăn thế này, đại biểu ca trở về, có lẽ không nhận ra ta.”

Chúc ma ma nghe cười không ngừng, chỉ cảm thấy Tiểu phu nhân mặc dù giả cho người, nhưng được đại công tử sủng ái, tính tình ngược lại so với lúc còn cô nương càng yếu ớt hơn. Ở nhà chồng thoải mái ngọt ngào như vậy, thật là làm người ta hâm mộ.

Chúc ma ma nói: “Nhìn ngài nói, đại công tử trước khi xuất môn, liền dặn dò lão nô, chiếu cố sinh hoạt thường ngày Thiếu phu nhân, muốn ăn cái gì, coi như là nửa đêm, cũng phải chuẩn bị.”

Chân Bảo Lộ nghe cười cười. Hẳn xác thực sủng ái nàng không có nguyên tắc.

Nghĩ tới Tiết Nhượng, mặt mày Chân Bảo Lộ đang mỉm cười liền nhiễm một tầng cô đơn nhàn nhạt, nàng vốn xinh đẹp, gò má phấn nhuận, phảng phất là phù dung dưới ánh trăng vậy, kiều kiều oánh oánh. Nàng chau môi nói lầm bầm: “Cũng không biết hắn hiện tại thế nào...”

Chớ nhìn hắn trong ngày thường rất biết chiều cố người, nhưng đến phiên hắn, lại là không câu nệ tiểu tiết.

Chúc ma ma trấn an nói: “Thiếu phu nhân yên tâm, đại công tử nhất định sẽ bình an.”

Đúng nha. Bình an là trọng yếu nhất.

Đang nói, Hương Hân vào, hành lễ nói: “Thiếu phu nhân, Chu cô nương lại đây.”

Chu Phình Đình. Chân Bảo Lộ biết rõ, từ lúc Chu Phình Đình được khám ra có thai sau, lão phu nhân liền cho nàng ở Nhĩ Hi cư dưỡng thai. Trong bụng nàng đến cùng là hài tử của Tiết Thành, lão phu nhân tự nhiên không thể bạc đãi nàng, phái hai ma ma cùng bốn nha hoàn đi qua chiếu cố. Mà chi phí thường ngày Nhĩ Hi cư, Chân Bảo Lộ cũng là rõ ràng tường tận. Đã xem như chi phí tốn tực.

Nói tới chuyện việc bếp núc, Chân Bảo Lộ có thai không thích hợp quá vất vả, phần lớn từ Cố thị phụ trách quản lý, nhưng nàng đến cùng là chủ, Cố thị là phụ, dù cho Cố thị đã làm xong, cũng phải lấy tới để Chân Bảo Lộ xem qua.

Cố thị thân là trưởng bối, lâu dài như vậy, khó tránh khỏi cùng Chân Bảo Lộ sinh ra khoảng cách.

Lúc trước Vương thị không có ngã đài, Cố thị cùng Chân Bảo Lộ coi như là chung đụng hòa hợp, bất quá hòa hợp này, cũng là trên mặt mũi hòa hợp. Dù sao các nàng đứng chung một chiến tuyến đối địch Vương thị. Nhưng Vương thị đi Thanh Tâm Cư sau, Cố thị cùng Chân Bảo Lộ, liền cũng không thân cận như đoạn thời gian trước vậy, đều là khách khí.

Chân Bảo Lộ thích lòng ngay dạ thẳng, nhưng cùng ở dưới một mái hiên, có chút ít thời điểm cần làm dáng một chút. Hiện thời Cố thị đối nàng bất hòa, Chân Bảo Lộ ngược lại là thoải mái một chút. Không ngờ đi một cái Cố thị, lại tới Chu Phình Đình dán lên đây.

Chu Phình Đình đi Nhĩ Hi cư dưỡng thai, chỗ lão phu nhân tự nhiên có chút ít không đợi thấy nàng. Chu Phình Đình mỗi lần đi Như Ý Đường, lúc nào cũng là vấp phải trắc trở. Mà lão thái thái này, vốn là nàng duy nhất cậy vào ở An Quốc công phủ. Hiện thời lão phu nhân không muốn thấy nàng, Cố thị đối hài tử trong bụng nàng cũng chẳng quan tâm, Chu Phình Đình tự nhiên là nóng nảy.

Nói đến Tiết Thành, mặc dù tính tình phong lưu hoàn hảo, nhưng cũng cực nghe lời Cố thị nói, Cố thị không cho hắn đi gặp Chu Phình Đình, Tiết Thành liền cực ít đi Nhĩ Hi cư xem Chu Phình Đình. Chu Phình Đình ngày xưa cùng Tiết Nghi Dung cũng là giao hảo, nhưng nháo qua mấy lần, Tiết Nghi Dung cũng bất hòa với Chu Phình Đình. Ý tứ Cố thị chính là: Phàm hạnh Chu Phình Đình như thế, nếu Tiết Nghi Dung thân cận cùng nàng, sợ đi theo học cái xấu.

Nếu không phải bị bức ép đến trình độ này, Chu Phình Đình cũng sẽ không ưỡn mặt đến Chân Bảo Lộ bên này.

Chu Phình Đình liền nghĩ: Luôn nói đều là phụ nữ có thai, nhưng đến cùng không giống nhau.

Nói đến, sau này nàng giả cho Tiết Thành, còn phải xem sắc mặt vị trưởng tẩu Chân Bảo Lộ này.

Lúc này Chu Phình Đình liền lại đây.

Chu Phình Đình rất ít đến Tứ Hòa Cư, ở trong ấn tượng của nàng, Tứ Hòa Cư còn dừng lại ở lúc Tiết Nhượng còn một mình - - sạch sẽ nguội lạnh, khiến người chùn bước.

Ngày hôm nay, nàng bước vào Tứ Hòa Cư, vừa vào sân nhỏ, liền nhìn dưới bồ đào buông thõng từng chuỗi bồ đào cực lớn, phía dưới còn có một bàn đu dây chế tác tinh xảo, có thể dung nạp hai người, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng - - buổi tối mùa hè, hai vợ chồng ngồi dưới bồ đào hóng mát, cười nói nói, nồng tình mật ý...

Chu Phình Đình hít sâu một hơi, không có cách nào khác không hâm mộ Chân Bảo Lộ.

Chỉ là trên mặt nàng lại là lạnh nhạt . Hôm nay nàng mặc một thân váy ngắn tổ sặc, thân thể mảnh mai suy nhược, bước chân thong dong ưu nhã.

Đội đi vào nhà, nhìn qua bài trí bên trong ấm áp tinh xảo, ánh mắt Chu Phình Đình hơi chậm lại. Thầm nghĩ: Ngay cả bên trong lăng lộng lẫy của hoàng đế, đều là ẩn nấp từ yêu thích đến .

Thấy rõ Tiết Như蓉 sùng ái vị thê tử này đến mức nào.

Tay Chu Phình Đình trong tay áo nắm thật chặt, chậm rãi đi vào, vừa hay nhìn thấy Chân Bảo Lộ từ trong phòng đi ra. Môi nàng khê cong, thấy Chân Bảo Lộ nuông chiều một thời gian dung quang càng hơn lúc trước, cả người phảng phất là che một tầng Minh Châu nhân nhạt chói lọi.

Nàng vội gọi: “Biểu tẩu.”

Chân Bảo Lộ không thích Chu Phình Đình, lại không cần thiết miễn cưỡng mình cho nàng ta sắc mặt tốt, lập tức nhân nhạt “Ân” một tiếng, rồi sau đó nói: “Không biết Chu biểu muội đến Tứ Hòa Cư có chuyện gì?”

Nếu là trước kia, Chu Phình Đình thấy thái độ Chân Bảo Lộ như vậy, tự nhiên sẽ không lại mặt nóng dán dính lạnh. Nhưng hôm nay nàng ở An Quốc công phủ một thân một mình, không thể lần nữa đắc tội Chân Bảo Lộ , liền mỉm cười nói: “Cũng không có gì, chính là nghĩ đến nhìn biểu tẩu một chút.”

Nàng tươi cười điềm tĩnh thanh nhã, “Mấy ngày nay vừa vận cuối thu khí sáng, Phình Đình nghĩ hẹn biểu tẩu cùng đi Linh Phong Tự bái Phật, không biết biểu tẩu có hứng thú?”

Vừa dứt lời, Chân Bảo Lộ còn chưa nói, Chúc ma ma đứng ở bên người nàng lại lên tiếng: “Biểu cô nương, Thiếu phu nhân chúng ta có thai, không thích hợp ra cửa. Biểu cô nương bản thân không chú ý cũng liền thôi, hài tử trong bụng Thiếu phu nhân chúng ta, nhưng là nửa điểm không thể ra sai lầm .”

Chu Phình Đình tươi cười nhất thời cứng đờ, nhưng đến cùng còn là chưa từ bỏ ý định, tổng cảm thấy Chân Bảo Lộ dù lớn lối thế nào, cũng sẽ không ở trước mặt hạ nhân cho nàng khó chịu. Huống chi, nàng tự hỏi cũng không có làm gì gây bất lợi cho nàng ấy. (còn đang tưởng mọi người ngu, không biết chuyện nàng ta âm mưu trèo lên giường Tiết Như蓉)

Chu Phình Đình một lần nữa sửa sang lại tâm tình, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Biểu tẩu xuất thân danh môn, chúng ta lại từng học nữ học, xưa nay có tri thức hiểu lễ nghĩa, không ngờ đây tới bên cạnh, làm việc lại có chút ít không tri lễ.” Chủ tử còn không có lên tiếng, nơi nào đến phiên đây tới chen miệng vào?

Chu Phình Đình ngu ngốc không biết tính tình Chân Bảo Lộ, nàng thà rằng mình bị ủy khuất, cũng không cho phép người bên cạnh bị một chút xú bắt nạt. Nàng mở miệng nói: “Chu biểu muội, Chúc ma ma ở bên cạnh ta vài chục năm, nhìn ta lớn lên , tình nghĩa không phải chủ tớ bình thường có thể so sánh . Ta xưa nay kính nàng, lời nàng nói, chính là ý tứ ta...”

Nói đến đây, sắc mặt Chu Phình Đình thoáng trắng, vội nói: “Biểu tẩu, ta không phải là ý tứ kia...”

Chân Bảo Lộ cười một tiếng, nói: “Ta hiểu rõ. Bất quá đi Linh Phong Tự, ta không có thời gian bởi Chu biểu muội đi, Chu biểu muội nếu muốn đi, vậy mời Nhị thẩm thẩm cùng đi. Trước đó vài ngày ta nghe Nhị thẩm thẩm lắm bầm, muốn đi Linh Phong Tự một chuyến thì phải.”

Chu Phình Đình cười cười, nói: “Tốt lắm, Phình Đình liền không quấy rầy biểu tẩu , ta đi Nhị cữu mẫu nhìn một chút.”

Chúc ma ma thấy Chu Phình Đình đi ra ngoài, mới nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Đại công tử trước khi xuất môn đã phân phó, dặn lão nô nhìn một chút. Thiếu phu nhân ngài mang hài tử, tự nhiên không thể tùy tiện tiện cùng Chu cô nương ra ngoài...” Chúc ma ma không tin nhân phẩm Chu Phình Đình.

Chân Bảo Lộ khẽ mỉm cười, nói: “Chúc ma ma đa tâm” Chu Phình Đình bất quá muốn cùng nàng đánh quan hệ mà thôi, nàng ta hẹn mình ra ngoài, nếu là nàng xảy ra cái gì ngoài ý muốn, Chu Phình Đình dù thế nào cũng không thoát được tội danh. Nàng ta không có ngu xuẩn đến vậy.

Bất quá - -

Dù không xảy ra chuyện gì, nàng cũng sẽ không cùng Chu Phình Đình ra ngoài .

Chân Bảo Lộ nghĩ đến tiểu ngoại sinh nữ của nàng, nhân tiện nói: “Sáng mai ta muốn đi xem tỷ tỷ.”

Chúc ma ma nói: “Cũng tốt.” Chung đụng nhiều cùng Chân Bảo Lộ, Chúc ma ma hoàn toàn đồng ý. Dù sao coi như là phụ nữ có thai, cũng không có đạo lý cả ngày ở trong phủ.

Mà Chu Phình Đình, ra Tứ Hòa Cư sau, nước mắt liền nhịn không được rơi xuống. Nàng thanh lệ mảnh mai, bộ dáng tuôn rơi rơi lệ, thập phần động lòng người.

Tiểu nha hoàn đi theo bên cạnh Chu Phình Đình mặc vải bồi xanh biếc chải búi tóc xoắn ốc, mặt tròn tròn, mi thanh mục tú, đúng là Phù Bình theo Chu Phình Đình từ Chu phủ lại đây. Phù Bình thấy thế, cũng thay cô nương nhà mình cảm thấy ủy khuất, nhỏ giọng trấn an nói: “Cô nương, Thiếu phu nhân này quá bắt nạt người. Nếu không ngài nói cho Tam công tử đi.”

Chu Phình Đình cười rưng rưng, nhân nhạt nhìn Phù Bình một cái, nói: “Ngươi cho rằng, Tam công tử sẽ giúp ta sao?”

Phù Bình nấp nấp môi, muốn nói bên trong bụng cô nương nhà nàng dầu gì mang hài tử của hấn, hấn sao có đạo lý không che chở hài tử của mình?

Nhưng Phù Bình ở An Quốc công phủ cũng không phải là một ngày hai ngày, biết lão phu nhân che chở Thiếu phu nhân, cùng là mang hài tử, Thiếu phu nhân cùng cô nương nhà nàng một phen đối lập, quả nhiên là một trời một vực... Lúc này, Phù Bình liền nhận không được nghĩ: Nếu cô nương nhà nàng xuất thân cũng tôn quý như Thiếu phu nhân vậy, hiện thời cũng sẽ không có kết cục như vậy.

Phù Bình trấn an nói: “Cô nương yên tâm, chỉ cần người bình an sinh con, sau này gả Tam công tử, hết thảy đều sẽ tốt đẹp lên.”

Chu Phình Đình đưa tay vuốt ve bụng mình, biết rõ cũng chỉ có thể như thế. Chỉ là nàng lại lo lắng, nếu là sinh một nữ nhi, nàng nên làm thế nào cho phải.

Ngày kế Chân Bảo Lộ liền đi Trung Dũng Hầu phủ xem Chân Bảo Quỳnh.

Tiểu ngoại sinh nữ A Đoàn kia, hiện thời đã một tháng. Tuy nói lúc vừa sinh ra, có nhiều nếp nhăn đỏ rực, hiện thời nhưng lại hoàn toàn khác biệt. Chân Bảo Lộ thấy khuôn mặt tiểu ngoại sinh nữ dị thường trắng nõn, như tiểu bánh bao thơm phưng phức, nàng mỗi lần động vào, đều là rất cẩn thận, rất sợ làm đau bé. Chân Bảo Lộ hôn hôn bé, A Đoàn cũng phi thường thích người di này, mỗi lần thấy nàng, một đôi mắt to thủy lượng liền nhìn chằm chằm vào nàng, toét miệng cười.

Chân Bảo Lộ bị nàng nhìn đến tâm đều hóa thủy.

Tiểu A Đoàn đã đặt đại danh, tên một chữ “Hộ”. Lấy từ một câu trong (Sở Từ • đại chiêu) “Hộ nhĩn nghi cười, Nga Mi mạn chí”, liền là hình dung nữ tử có đôi mắt đẹp.

Tên Chân Bảo Lộ, cũng là lúc trước tổ phụ nàng, nhìn thấy mắt nàng ngập nước giống mắt hươu con, mới đặt một chữ “Lộ”. Như vậy, Chân Bảo Lộ càng cảm giác mình cùng tiểu A Đoàn thật là có duyên phận.

Hơn nữa tiểu A Đoàn này, nhìn nhỏ nhỏ, lại biết nhận thức, tính khí không nhỏ. Chính là phụ thân nàng Tổng Cháp muốn ôm nàng, cũng là không cho chút mặt mũi, gào khóc. Nhưng đến lượt Chân Bảo Lộ lại khác, ngoan ngoãn nhu thuận nép ở trong ngực nàng, ôn thuận như con cừu nhỏ, vểnh lên miệng nhỏ phun bong bóng, không biết có bao nhiêu đáng yêu.

Chân Bảo Lộ nhẹ nhẹ nheo cái mũi nhỏ tiểu A Đoàn, nhìn Chân Bảo Quỳnh cười nói: “A Đoàn thật là quá đáng yêu, ta nếu là sinh nam oa thì tốt rồi, sau khi lớn lên liền để A Đoàn làm nhi tức ta...” Lời này cũng bất quá là Chân Bảo Lộ nói đùa mà thôi, dù sao nàng là nương sáng suốt, sẽ không tùy ý hôn sự hài tử. Nhưng chuyện như vậy nếu thật sự có thể thành, vậy không thể tốt hơn.

Chân Bảo Quỳnh cũng cười. Nàng nói: “Tính tình A Đoàn không tốt, chỉ sợ đến lúc đó không làm cho người ta thích.” Tiểu hài tử này, còn nhỏ tuổi, có thể nhìn ra tính tình. Tiểu A Đoàn hết sức yếu ớt, sau này lớn lên, chỉ sợ cũng rất khó ôn thuận hiền thực như nương nàng vậy.

Chân Bảo Lộ lại là thích, vội nói: “Cô nương gia chính là yếu ớt chút ít mới tốt.”

Chân Bảo Quỳnh xem muội muội tươi cười sáng rỡ, thần thái tung bay, vô ý thức lộ ra ánh mắt hâm mộ. Nàng cong cong môi, nghĩ tới nếu là tính tình tiểu A Đoàn có thể theo di nàng, đó cũng là một việc tốt.

Hai tỷ muội, liền ngồi trong phòng nói mãi. Phía ngoài nha hoàn ma ma truyền đến tiếng hành lễ, nghe liền có thể biết, là Tổng Cháp trở về.

Chân Bảo Lộ ôm tiểu A Đoàn giương mắt nhìn, liền thấy Tổng Cháp mặc một thân thường phục xanh lá cây khúc lĩnh xoắn bước vào. Hắn mặt như quan ngọc, khí chất ôn nhuận, cả người so với ngày xưa trầm ổn không ít. Hiện thời Tổng Cháp đang ở Hàn Lâm Viện nhậm biên soạn chức, mỗi ngày chỉ phải chịu trách nhiệm cáo sắc khởi thảo, chỉnh sửa sách sử, kinh điển thị giảng các loại.

Hắn vào nhà, thấy Chân Bảo Lộ, liền mỉm cười nói: “Tiểu Lộ đến chơi.”

Chân Bảo Lộ cười cười, khách khí nói: “Tỷ phụ.”

Trước kia nàng còn là hài tử, quan hệ cùng Tổng Cháp không tệ, chỉ là hiện thời lớn lên, Tổng Cháp cưới tỷ tỷ nàng, nàng cũng lập gia đình, quan hệ tỷ phu cùng cô em vợ xưa nay có chút ít nhạy cảm, Chân Bảo Lộ cũng sẽ hết sức giữ khoảng cách đúng mực.

Tổng Cháp nhìn Chân Bảo Lộ gật gật đầu, ánh mắt không tự chủ được rơi ở trên mặt Chân Bảo Quỳnh.

Chân Bảo Quỳnh nhìn qua hắn, vốn là khỏe môi cong lên chậm rãi bỏ xuống, mặt mày có chút ít lạnh nhạt, vô ý thức thoáng dịch ra ánh mắt hắn. Nghĩ tới muội muội còn ở nơi đây, liền nhanh chóng giương mắt, mỉm cười đứng dậy, vẻ mặt không khác ngày thường.

Chân Bảo Lộ mặc dù rất tùy tiện, nhưng đối mặt người mình để ý, cũng là tỉ mỉ như bụi. Lúc này nhìn vẻ mặt tỷ tỷ biến hóa rất nhỏ, chột nháy mi.

Nàng cúi đầu xem tiểu ngoại sinh nữ trong lòng y y nha nha tình nghịch, trong lòng lại nhận không được lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 125

Chân Bảo Lộ đi rồi, Tổng Cháp nhìn qua khuê nữ thê tử ôm trong lòng, mới chậm rãi đi qua, ôn nhu gọi: “Quỳnh Nhi...” Hắn giương cánh tay muốn ôm nàng, chỉ là trước kia thê tử ôn thuận, lại thoáng lui về sau một bước.

Tay Tổng Cháp thoáng hơi chậm lại, liền cương tại chỗ đó, một hồi lâu mới nói, “Còn giận ta?”

Mặt mày hắn ôn nhu, không có gì khác biệt ngày thường.

Thấy nàng lẳng lặng buông thông mắt, không nói một lời, Tổng Cháp mới thờ dài nói: “Chuyện kia, ta sẽ xử lý tốt.” Sợ nàng tức giận, hắn lại nhẹ giọng trấn an nói, “Nàng yên tâm.”

Chân Bảo Quỳnh hơi nheo lông mày, chậm rãi ngẩng mặt lên, nói: “Thật cũng không cái gì. Nương nói đúng, chuyện như vậy nếu là truyền ra ngoài, khuê dự nhị biểu muội bị tổn thương, sẽ ảnh hưởng hôn sự. nàng... Huynh xác thực nên nhận trách nhiệm đến.”

Lúc Chân Bảo Quỳnh nói lời này, giọng nói thật bình tĩnh. Hôm đó Ngụy thị đến tìm nàng nói chuyện, nói chuyện Tổng Cháp cùng Ngụy Minh Châu, sau đó hơi ý tứ nàng. Chân Bảo Quỳnh là người thông minh, tự nhiên biết rõ ý tứ bà bà - - chính là bảo nàng mở miệng tiếp nhận Ngụy Minh Châu.

Nếu là trước kia, nàng biết rõ làm thê tử cần phải hiền lương thực đức, lấy phu làm trời. Thay trượng phu nạp thiếp, đó là chuyện thê tử nên làm. Nhưng hôm nay, nàng cùng Tổng Cháp thành thân sau, hắn đối nàng chuyên nhất si tình, nàng tự nhiên tồn tư tâm, không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu của mình. Nàng cho là mình gả đúng người, hắn là thật tâm yêu nàng, nàng cũng thích hắn, không ngờ loại chuyện như vậy, vẫn là phát sinh.

Chân Bảo Quỳnh vừa dứt lời, tính tình Tổng Cháp dù tốt, sắc mặt cũng chợt chìm xuống.

Hắn tự tay nắm bả vai nàng gầy yếu, cúi đầu xem nàng, gần từng chữ: “Nàng rõ ràng biết rõ cái này không có khả năng. Ta nhìn nàng ấy lớn lên, đối nàng ấy cùng thân muội muội không có gì khác biệt, biết rõ tâm tư nàng ấy đối với ta sau, ta liền tận lực tránh nàng ấy, nếu ta thực muốn kết hôn với nàng ấy, cần gì chờ tới bây giờ...” Trong lòng hắn có chút ít thất vọng, tổng cảm thấy nàng căn bản không tin mình, nàng ở trước mặt muội muội nàng, cái gì cũng có thể nói, mà ở trước mặt hắn, lúc nào cũng là cách một tầng. (anh ôm con khác, rêu rao khắp nơi, kêu tin thế quái nào)

Hắn hít sâu một hơi, ôm nàng, nói, “Hôm đó ta cái gì đều không có làm, nàng không tin ta?”

Hôm đó Tổng Cháp ra ngoài xã giao uống chút ít rượu, lúc trở lại, đúng lúc gặp được Ngụy Minh Châu trụ ở trong phủ. Ngụy Minh Châu thấy hắn say khướt, liền “hào tâm” đỡ hắn một phen. Mà Tổng Cháp, trong ngày thường không gần nữ sắc, bên cạnh chỉ có thê tử Chân Bảo Quỳnh. Lúc ấy thần trí có chút ít không rõ, cho là thê tử sẵn sàng, liền ôm nàng vào trong lòng. Ngụy Minh Châu vốn thích Tổng Cháp, mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng liền dựa vào trong lòng hắn. Cũng may Tổng Cháp rất nhanh phát giác dị thường, đẩy Ngụy Minh Châu trong lòng ra.

Ai ngờ tới, một màn này lại bị nha hoàn bên cạnh Ngụy thị “trùng hợp” thấy được, hơn nữa nói việc này cho Ngụy thị.

Ngụy thị biết được sau, không có tìm Tổng Cháp thương lượng chuyện này, ngược lại cùng Chân Bảo Quỳnh đề.

Lại nói ngày đó Chân Bảo Quỳnh sinh con, tân bộ cùng Tổng Nhân ở trong sân, xa xa, chính là chứng kiến Tổng Cháp cùng Ngụy Minh Châu ở một chỗ. Tổng Cháp tự mình nói xin lỗi Ngụy Minh Châu, Ngụy Minh Châu biết Tổng Cháp là chính nhân quân tử, cũng không có trách tội, chỉ là hốc mắt có chút ít hồng hồng, bầu không khí giữa hai người có chút ít ái muội. Lúc ấy Chân Bảo Quỳnh cũng không biết chuyện, cũng không biết hai người bọn họ đang nói cái gì, trong lòng khó tránh khỏi có chút ít hiểu lầm, nhất thời hoảng hốt, này mới không cẩn thận ngã xuống. (“trùng hợp” thấy ghê luôn, chỉ mỗi Tổng Cháp ngu xuẩn cho mẹ mình là tốt, biểu muội mình thiện lương, mãi sau này mới phát hiện mình bị gài bẫy)

Về sau bình an sinh xong hài tử, nàng gặp Tổng Cháp đối mình ôn nhu sẵn sàng, Chân Bảo Quỳnh liền cảm giác mình oan uổng Tổng Cháp, là nàng quá hẹp hòi.

Ai ngờ còn chưa ra tháng, Ngụy thị lại với nói chuyện này nàng.

Ngụy thị vốn là bởi vì Chân Bảo Quỳnh mới ra gả không lâu nương lại chết cảm thấy có chút ít khó chịu, tổng cảm thấy xúi quẩy. Sau đang yên đang lành, lại sinh non một nữ nhi, lại càng muốn Tổng Cháp nạp thiếp.

Ngụy thị lúc trước thích Chân Bảo Quỳnh, cũng là bởi vì nàng hiền lương thực đức, là kiểu mẫu quý nữ hoàng thành. Chỉ là Ngụy thị không nghĩ tới, Chân Bảo Quỳnh sau khi vào cửa, Tổng Cháp liền một lòng phòng thủ nàng ấy, kín miệng không đề cập tới nạp thiếp. Mẹ chồng nàng dâu từ xưa đều có mâu thuẫn, đủ loại như thế, Ngụy thị khó tránh khỏi nghĩ đến Ngụy Minh Châu, thầm nghĩ: Nếu là lúc trước nhi tử cưới là Ngụy Minh Châu, sẽ giống như dâu trưởng ôn thuận rộng lượng, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện độc chiếm trượng phu.

Chân Bảo Quỳnh cũng không phải là người chịu không nổi ủy khuất, trong ngày thường Ngụy thị làm bà bà, nếu đối nàng có chút ít làm khó dễ, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nói ở trước mặt Tổng Cháp. Người ở bên ngoài xem đến, toàn gia chung đụng hòa thuận, quan hệ mẹ chồng nàng dâu Chân Bảo Quỳnh cùng Ngụy thị hòa hợp, thân như mẹ con. Ngay cả Chân Bảo Lộ, cũng cho là như vậy.

Ngụy thị dù làm khó dễ nàng như thế nào, nàng cũng có thể nhẫn. Chỉ là có một điểm, Chân Bảo Quỳnh vô luận như thế nào đều không chịu nổi - - đó chính là Ngụy thị bất mãn đối với nữ nhi nàng.

Bởi vì A Đoàn là nữ oa, từ lúc sinh ra, Ngụy thị chưa từng ôm qua tiểu tôn nữ này.

Trong lòng nàng kim nén bức bối, bất bình thay nữ nhi. Cho đến khi hôm đó Ngự thị đề muốn Ngự Minh Châu làm quý thiếp Tổng Cháp, mới hoàn toàn chọc giận Chân Bảo Quỳnh.

Chân Bảo Quỳnh cắn cắn môi, không nói gì.

Tổng Cháp mới bắt đầu nói: “Nàng gả cho ta đã một năm, ta là hạng người gì, nàng chẳng lẽ không rõ ràng sao?”

Hắn siết chặt thật chặt, hai người dựa vào cùng một chỗ, chen lấn tiểu A Đoàn trong lòng Chân Bảo Quỳnh có chút ít không thoải mái. Tiểu tử mím mím môi, chột khóc oà rống lên.

Tính tình Chân Bảo Quỳnh ôn thuận, nhưng thân là nương thân, xem nữ nhi khó chịu, thái độ cũng cường thế một chút, khẩn trương nói: “Huynh mau buông ra, làm đau A Đoàn.”

Tổng Cháp gấp rút buông lỏng tay, xem nữ nhi khóc đến khuôn mặt đỏ bừng, cũng áy náy đau lòng. Hắn giương mắt, lẳng lặng nhìn qua thê tử, xem nàng dụ dỗ nữ nhi, đợi đến tiếng khóc nữ nhi dần dần ngừng, liền tiếp tục nói: “Chuyện này, ta sẽ giải quyết tốt, nàng yên tâm.”

Chân Bảo Quỳnh không lên tiếng, liên tục cúi đầu, đợi hắn đi ra ngoài, nghe tiếng bước chân của hắn dần dần biến mất, mới ôm thật chặt nữ nhi trong ngực, nước mắt chột rơi xuống.

Nước mắt trong suốt rơi ở trên mặt tiểu A Đoàn, tiểu A Đoàn giật mình, mở to mắt đen lúng liếng nhìn nương mình. Tiểu tử cúi đầu “Ngô” một tiếng, lại cực nhu thuận không có lại khóc nháo, ngoan ngoãn ở trong ngực nương thân.

Chân Bảo Lộ từ Trung Dững Hầu phủ đi ra, lại là không yên lòng. Bên cạnh không có Tiết Nhượng, nàng không có người thương lượng, chỉ có thể nói cùng Chúc ma ma.

Chúc ma ma sau khi nghe, liền nói: “Thiếu phu nhân, hai người tuy là tỷ muội, nhưng chuyện này, đến cùng là chuyện hai vợ chồng, ngài không tốt quản. Hai vợ chồng, cả ngày một chỗ, tính tình dù tốt, cũng là sẽ phát sinh mâu thuẫn. Ngài ngàn vạn đừng nhúng tay.”

Cũng không phải là Chúc ma ma không có lương tâm, chỉ là Chân Bảo Quỳnh đã gả ra ngoài, Chân Bảo Lộ cũng đã là vợ của người khác, sự tình trong nhà, sự tình giữa vợ chồng, coi như là thân tỷ muội, cũng không nên nhúng tay.

Chân Bảo Lộ lo lắng nói: “Nhưng nếu tỷ bị ủy khuất gì, người Trung Dững Hầu phủ bắt nạt nàng thì sao?”

Tỷ tỷ nàng tính tình nhu nhược, đời trước dùng thân thể mảnh mai hộ ba tỷ đệ bọn họ, nhưng kia đều là bị bức. Đời này nương thân mặc dù bệnh qua đời, kia phụ thân còn là quốc công gia, hai nàng ăn sung mặc sướng, tỷ tỷ nàng tự nhiên so với đời trước lại nhu nhược chút ít.

Chúc ma ma nói: “Thiếu phu nhân, nếu như thực như ngài nói, vậy chuyện này, cũng không phải là ngài đến nhúng tay. Lúc này ngài nếu nháo, thay tỷ tỷ nhà mình xả giận, nhưng ngài lại không thể cả đời ở Trung Dững Hầu phủ, thời thời khắc khắc che chở nàng ấy. Tính tình tứ cô nương lão nô cũng hiểu rõ, mặc dù ôn thuận, nhưng cũng không phải là loại tùy ý người bắt nạt. Lại nói, lão nô nhìn, Tổng nhị công tử đối tứ cô nương như châu như bảo, nếu có cái gì, hẳn tất nhiên sẽ che chở tứ cô nương. Giả sử hôm nay không phải là bởi vì những người khác trong Trung Dững Hầu phủ, mà là Tổng nhị công tử, vậy ngài liền lại không cần lo lắng. Mấy ngày nữa hai vợ chồng sẽ lại tốt thôi.”

Chân Bảo Lộ cũng là quan tâm sẽ bị loạn. Tính tể nghĩ đến, Chúc ma ma nói rất có lý - - nàng đã xuất giá, có thể tùy tiện nhúng tay chuyện tỷ tỷ sao? Nếu tỷ tỷ đã không có ý định nói cùng nàng, kia nàng cũng không thể cưỡng chế đi hỏi hoặc là điều tra.

Nàng ngược mắt nhìn Chúc ma ma, thân nhiên nói: “Là ta quá lo lắng. Có lẽ hai người bọn họ thực không có chuyện gì, là ta nghĩ nhiều.”

Chân Bảo Lộ chính là bao che khuyết điểm, cũng là Chúc ma ma phi thường thương thức nhất. Nàng cười nói: “Uh, nếu là Thiếu phu nhân không yên tâm, mấy ngày nữa lại đi xem một chút, đến lúc đó tiểu phu thê không chừng đã hòa hảo như lúc ban đầu.”

Nghe Chúc ma ma nói, Chân Bảo Lộ quả nhiên dễ chịu chút ít.

Hồi phủ sau, Chân Bảo Lộ đi Như Ý Đường.

Lão phu nhân cười dịu dàng nói: “Tới ngược lại khéo, đỡ phải ta lại phái người đi qua.”

Chân Bảo Lộ có chút ít nghi hoặc, nhưng thấy lão phu nhân tươi cười sung sướng, biết rõ tất nhiên là chuyện tốt, lại thoáng nhìn hai phong thư trong tay lão phu nhân - - trong đó một phong đã mở ra, còn có một phong bị đề ở phía dưới.

Chân Bảo Lộ liền nhận ra chữ trên phong thư, giữa lông mày dị thường hưng phấn.

Lão phu nhân nhìn mắt nàng sáng chói, trêu ghẹo nói: “Người ngược lại mắt sắc.” Nàng lấy ra thư đề ở phía dưới, đưa cho Chân Bảo Lộ, “Nhượng nhi gửi thư. Lần trước xuất chinh, chỉ gửi một phong thư, báo bình an. Lúc này tốt hơn, ra cửa một tháng, thư đã về rồi.” Lão phu nhân biết rõ hai người bọn họ tình cảm tốt, trường tồn bất quá là nhớ tới thê tử, gửi thư cho bà, cũng là tiện đường.

Lúc này Cố thị, Tiết Nghi Dung, Tiết Nghi Phụng đều ở đây, Chân Bảo Lộ cảm thấy ngọt ngào, da mặt vẫn còn có chút hồng, bị lão phu nhân trêu ghẹo xấu hổ đỏ mặt.

Nàng hận không thể đoạt thư trong tay lão phu nhân, đáng tiếc thận trọng, cẩn thận tiếp nhận. Nàng nhìn chữ trên phong thư, dùng ngón tay vuốt ve, nhìn không được vênh lên khoe miệng, nếu không phải lão phu nhân ở đây, nàng thật nhịn không được mở đọc ngay.

Chân Bảo Lộ sợ hãi giương mắt, trong mắt dề nén vui mừng, nhỏ giọng gọi: “Tổ mẫu...”

Lão phu nhân thích nhất Chân Bảo Lộ nữ nhi gia kiêu thái như vậy, đưa tay vỗ nhẹ nhàng mu bàn tay nàng, nói: “Được rồi, người trở về xem thật kỹ đi.”

Tổ mẫu quả thật hiểu rõ nàng.

Trên mặt Chân Bảo Lộ nóng cháy, trong lòng lại là cười hi hi.

Nàng cầm lấy thư, hành lễ với lão phu nhân, lại chào hỏi mấy người Cố thị, liền rời Như Ý Đường.

Lão phu nhân nhìn nàng vui vẻ, xem cũng cảm thấy thoải mái, lại cười nói: “Đứa nhỏ này...” Giọng nói lại là tràn đầy sủng ái.

Cố thị thấy lão phu nhân sủng ái Chân Bảo Lộ như thế, sắc mặt cũng có chút không đẹp mắt. Tiết Nhượng chỉ mới nhọc quán (20 tuổi), lần này nếu là lập công trạng trở về, còn không biết lão phu nhân sẽ vui vẻ thành bộ dáng gì.

Cố thị có chút ít hy vọng Tiết Nhượng không cần bình an trở về, thậm chí ác độc nghĩ: Vạn nhất Tiết Nhượng chết trận sa trường quá tốt đi?

Chân Bảo Lộ cực nhanh trở về Tứ Hòa Cư, đi vào, hơi thở đều có chút không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm, hấp môi thở phì phò. Nàng vội vội vàng vàng mở phong ra, lấy ra thư bên trong, cứ như vậy đọc - -

Tiểu Lộ khanh khanh như ngộ.

Chỉ riêng hàng chữ mở đầu này, gò má Chân Bảo Lộ liền “Bá” một cái nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Chương 126

Chân Bảo Lộ cũng không biết mình làm như thế nào một chữ không rơi xem xong phong thư này.

Sau khi xem xong, không chỉ hai gò má Chân Bảo Lộ ửng hồng, liền cái cổ trắng nõn như ngọc đều nhiễm lên phấn son sắc.

Nàng sít sao cầm lấy phong thư này, vừa cảm thấy lời Tiết Nhượng quá mức ngọt ngào, thật sự là mắc cỡ chết người, nhưng lại nhịn không được cong môi cười. dần dần Hân đối với nàng, cho tới bây giờ đều là không chút nào che lấp. Trong lòng Chân Bảo Lộ rõ ràng. Nhưng hân xưa nay là làm nhiều nói ít, tương niệm trắng ra như vậy, còn là lần đầu.

Chân Bảo Lộ một lòng phảng phất ngâm vào trong lọ mực, trừ ngọt vẫn là ngọt.

Chân Bảo Lộ cảm thấy, nếu Tiết Nhượng viết thư cho nàng, trả lễ lại, nàng cũng nên hồi âm cho hân.

Chân Bảo Lộ không do dự, lập tức liền gọi Hương Hân mài mực, ngồi vào bàn đọc sách, nghĩ tới nên viết cho Tiết Nhượng những gì - - nàng cũng không da mặt dày giống như hân vậy, cái gì đều nói.

Chân Bảo Lộ viết chuyện trong nhà, nàng trôi qua rất tốt, hài tử cũng rất tốt. Mấy ngày này, phát sinh một chút vụn vặt đều nói cùng hân. Liền giống như trước, mỗi buổi tối, nàng gói lên khuy tay hân, cùng hân tán gẫu. Hân nói không nhiều, nhưng là sẽ rất nghiêm túc nghe. Mặc dù không quan tâm, còn là biết thỉnh thoảng phụ họa vài câu, nàng cũng đã rất vui vẻ.

Đặt bút xuống, Chân Bảo Lộ lại phát hiện, chữ mình rậm rạp chằng chịt viết khoảng chừng mười mấy trang.

Nàng đều không có ý thức được.

Trên mặt Chân Bảo Lộ ngưng ngưng, nhìn chỗ đầu đề, chợt nghĩ tới điều gì, liền chạy đến trước gương, mở ra hộp son vị bồ đào. Ngón tay mảnh mai tuyết trắng nhẹ nhàng nhúng lấy, sau đó nhìn qua mình trong kính, cẩn thận thoa ở trên môi. Cánh môi mềm mại ướm át, màu so với ngày thường tươi đẹp rất nhiều, nổi bật lên cả khuôn mặt đều sáng rỡ vài phần. Chân Bảo Lộ nhìn hài lòng, mới cầm lấy thư, ở chỗ trống bên cạnh đầu đề, ấn xuống một cái dấu son môi.

Làm xong này, Chân Bảo Lộ mới cẩn thận gấp thư lại, lại lấy một cái khăn lụa bên người, cùng thả tới trong phong thư.

Chúc ma ma bung thuốc đường thai vào, nhìn Thiếu phu nhân nhà mình một bộ nùng nịu dễ thương, tất nhiên là đoán được tân hôn không lâu tiểu phu thê hai bên tường niệm, đại công tử trong thơ này tất nhiên tràn ngập tương tư. Nàng nhìn cười tủm tỉm, cẩn thận đưa tới chén sứ trắng nhỏ, nói: “Đã không nóng, Thiếu phu nhân mau uống đi.”

Chân Bảo Lộ ừ một tiếng, lúc này cũng không chê thuốc đường thai đắng, cười tủm tỉm tiếp nhận chén sứ, uống một ngụm, này mới phản ứng tới, vội vàng nhắm mi.

Nàng nhin nhin, lại nhắm mắt lại, “Rằm rằm” uống xong. Nàng đưa chén không cho Chúc ma ma, để tùy hầu hạ mình lau miệng. Chân Bảo Lộ nhủ mi nói: “Mứt hoa quả đâu?”

Nàng sợ đắng, uống thuốc nhất định phải ngâm mứt hoa quả .

Chúc ma ma đưa đĩa nhỏ chứa mứt hoa quả tới, trêu ghẹo nói: “Lão nô còn tưởng rằng, Thiếu phu nhân có thư của đại công tử, liền không cần ăn mứt hoa quả này.”

Ngọt ngào cười tủm tỉm .

Chân Bảo Lộ gắt giọng: “Lại chê cười ta.” Nàng ngâm một viên mứt hoa quả, híp híp mắt, cảm thụ đầu lưỡi lan tràn ra tơ tơ ý ngọt, lại cảm thấy mứt hoa quả so với bình thường ngọt hơn rất nhiều.

Chân Bảo Lộ mỗi tháng vui vẻ nhất là lúc nhận được thư của Tiết Nhượng. Đợi nhận được bức thư thứ hai, ngày kế Chân Bảo Lộ liền lại đi một chuyến An Quốc công phủ xem tỷ tỷ.

Hai tỷ muội Chân Bảo Lộ cùng Chân Bảo Quỳnh tình cảm tốt, tất cả nha hoàn Cẩn Du Hiền đều là nhận biết nàng, lập tức cũng không có thông truyền, trực tiếp cho nàng vào.

Mấy ngày trước đây Chân Bảo Lộ tự mình làm mũ quả dưa tử tinh xảo, đang định đưa cho tiểu ngoại sinh nữ A Đoàn. Mới vừa đi tới bên ngoài, liền nghe đến bên trong phảng phất có giọng những người khác.

Quả thật là có người.

Chân Bảo Lộ không tốt đi vào, nhất thời liền đứng ở tại chỗ. Lại nghe ở trong đó, truyền đến giọng của Trung Dũng hầu phu nhân Ngụy thị: “Minh Châu làm thiệp cho lão Nhị, đã là ủy khuất, người sao không tha cho nàng?”

“Nương, chuyện này, nhĩ tức không có phản đối. Phu quân muốn nạp, nhĩ tức tuyệt đối sẽ không nói một chữ không. Sau này nhĩ biểu muội vào cửa, nhĩ tức cũng sẽ thật tốt đối nàng, nhìn nàng làm thân tỷ muội.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Chương 127

Trong phòng Ngụy thị nơi nào tin lời Chân Bảo Quỳnh nói, chỉ thần nhiên nói: “Người thật nghĩ như vậy, kia nương cũng yên lòng. Minh Châu cuối cùng là chất nữ ta, nàng là ta nhìn lớn lên. Tính tình nàng ta hiểu, thuận theo nghe lời, sau này cùng người thành tỷ muội, tất nhiên sẽ kính trọng người, điểm này người chỉ để ý yên tâm”

Ý tứ lời này, tuy nói là cho Chân Bảo Quỳnh mặt mũi, Ngụy Minh Châu vào cửa, cũng bắt quá là thiệp thất mà thôi. Nhưng còn có một tầng ý tứ, đó chính là Ngụy Minh Châu là cháu gái ruột Ngụy thị, để nàng làm thiệp đã là ủy khuất, Chân Bảo Quỳnh đừng giờ trò chèn ép, bà bà nàng đẩy lên tiếng, dù thế nào Chân Bảo Quỳnh cũng phải đáp ứng.

Chân Bảo Quỳnh đáp ứng. Gặp Ngụy thị đi, liền đứng dậy đưa nàng.

Ngụy thị nhìn cử chỉ nhĩ tức, đoan trang hào phóng, thật là tìm không ra sai. Chỉ là từ xưa bà bà xem nhĩ tức, lúc nào cũng là không vừa mắt. Lại nói xa hương gần thói, trước chưa xuất giá, Ngụy thị phi thường thích Chân Bảo Quỳnh, thật đối đãi nàng như thân khuê nữ. Nhưng vào cửa, vẫn là như mẹ chồng nàng dâu chung đụng bình thường.

Chân Bảo Quỳnh đưa Ngụy thị tới cửa, mới vừa tới cửa, liền gặp Chân Bảo Lộ đứng ở nơi đó.

Hôm nay Chân Bảo Lộ mặc một thân váy ngắn ngọc xoáy sắc, bởi vì có thai, quần áo có chút ít rộng thùng thình, ăn mặc có chút ít thanh lịch. Nhưng mà gương mặt nàng lại ngọc nộn ngũ quan sáng rõ, môi hồng răng trắng, mặt mày ô đậm đặc, ngược lại càng khiến người bị dung mạo nàng hấp dẫn.

Ngụy thị nhìn Chân Bảo Lộ một cái, một đôi đôi mắt đẹp dịu dàng phảng phất hai ao nước trong, vừa có thiếu nữ linh động, lại không kém nữ nhi gia kiều mỹ, sáng chói sáng ngời, thật làm nàng có chút ít thần thờ.

Ngày xưa Chân Bảo Lộ còn là tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu, Ngụy thị đã cảm thấy dung mạo Chân Bảo Lộ quá mức phát triển, tiểu cô nương như vậy, nếu nam nhân cưới về, vậy còn có tâm tư làm chuyện khác sao.

Chân Bảo Lộ trước tiên mở miệng, hai gò má lại cười nói: “Phu nhân.”

Ngụy thị cũng là nghe nói qua chuyện Vương thị, mặc dù không biết cặn kẽ tình hình, lại cũng cảm thấy Chân Bảo Lộ không đơn thuần hoạt bát như nhìn qua vậy. Là cái tâm tư giảo hoạt. Bằng không Vương thị cũng sẽ không té ngã thảm hại đến vậy. Trước lão phu nhân phi thường thích nàng, đối Chân Bảo Lộ, thậm chí so với tôn tức Chân Bảo Quỳnh này còn muốn thân cận hơn, sợ là còn nhỏ tuổi, chính là vô cùng có thành phủ.

Hiện nay gặp Chân Bảo Lộ cử chỉ khéo léo, khách khí, Ngụy thị liền biết rõ, vừa mới nàng cùng Chân Bảo Quỳnh nói chuyện ở trong phòng, nàng ấy sợ là đều nghe thấy.

Ngụy thị cười cười: “Tiểu Lộ cũng tới. Ta vừa vặn cùng Quỳnh Nhi nói dứt lời, hai tỷ muội các người cũng đã lâu không gặp mặt, hôm nay hợp gặp xong, lưu lại cùng dùng bữa. Ta đi trước.”

Chân Bảo Lộ cười dịu dàng gật đầu, đưa mắt nhìn Ngụy thị ra ngoài, nàng mới đi theo Chân Bảo Quỳnh cùng đi vào nhà.

Quan hệ hai tỷ muội vốn tốt, từ lúc Từ thị qua đời sau, càng là thân cận rất nhiều. Chân Bảo Quỳnh chiếu cố muội muội này, chân chính là ôm lấy phần việc của Từ thị. Bất quá làm nương sau, Chân Bảo Quỳnh liền bận rộn, cộng thêm bị chuyện Ngụy Minh Châu rộn lòng, nàng thiếu muội muội quan tâm, ngược lại phải để muội muội mang thai đến quan tâm nàng.

Này khiến Chân Bảo Quỳnh phi thường tự trách.

Chân Bảo Quỳnh lĩnh người đi vào, phân phó bọn nha hoàn chuẩn bị cho nàng điểm tâm thích ăn, tựa như thường ngày.

Chân Bảo Lộ lại là nhịn không được, nhìn qua tỷ tỷ nhà mình ôn thuận, lẳng lặng nói: “Vừa mới ta ở bên ngoài, đều nghe thấy.” Nàng dừng một chút, lại nói, “Ta không phải cố ý.”

Chân Bảo Quỳnh tự nhiên hiểu. Nàng nhìn nàng ấy một cái, nói: “Ta biết rõ.”

Chân Bảo Lộ mân mím môi, cẩn thận hỏi: “Tỷ tỷ, vậy tỷ thực nguyện ý tỷ phu nạp thiếp sao?”

Chân Bảo Quỳnh suy nghĩ một chút, khẽ cười cười, nói: “Dù cho không muốn, vậy thì như thế nào? Bây giờ không nạp, sau này cũng sẽ thôi.” Nói đến phần sau, mặt nàng hiện cô đơn, vô ý thức thở dài.

Chân Bảo Lộ đối vị tỷ phu Tổng Chấp này, lại là cực có lòng tin, chỉ cảm thấy Ngụy thị quá phận, tỷ tỷ nàng mới vừa sinh hài tử không lâu, liền thu xếp bắt tỷ phu nạp thiếp.

Nàng đưa tay cầm hai tay tỷ tỷ, dùng sức捏捏, vẻ mặt thành thật khuyên: “Chuyện như vậy tỷ nói cùng tỷ phu chưa? Hẳn để ý tỷ như vậy, lúc tỷ mang thai, đều quy củ, sao lại đáp ứng nạp thiếp?” Nghĩ tới Ngụy Minh Châu, Chân Bảo Lộ mặc dù không thích nàng ta, nhưng nàng ta đến cùng là cô nương đại gia đình, sao sẽ ba ba cam nguyện làm thiếp? (làm rồi bé ơi)

“... Thân phận Ngụy cô nương như vậy, theo lý thuyết cũng là không lo gì. Hơn nữa ta coi dung mạo nàng không tệ, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, không có đạo lý lẩn quẩn trong lòng a.”

Chuyện cho tới bây giờ, Chân Bảo Quỳnh cũng không lừa gạt muội muội nữa, liền nói chuyện xảy ra hai tháng trước với nàng. Chân Bảo Lộ cực kì tức giận, nhưng trở ngại mặt mũi tỷ tỷ, nàng không thể nhúng tay quá nhiều, vừa nghe hết, vậy cũng được? Nhất thời liền nói giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chỉ như vậy tỷ phu phải nạp nàng ta? Này rõ ràng chính là gạt người.”

Mặc dù nói chuyện này, Tổng Chấp cũng có sai, dù sao nói ra, lúc nào cũng là cô nương gia thua thiệt. Nhưng Chân Bảo Lộ tự nhiên không thể trước mặt tỷ tỷ nói tỷ phu không phải. Huống chi, trong lòng nàng vẫn là tin tưởng Tổng Chấp.

Chân Bảo Quỳnh vội nói: “Người mang hài tử, đừng quá kích động.”

Chân Bảo Lộ sờ sờ bụng bản thân, nói: “Ta không sao.”

Vốn trong lòng Chân Bảo Quỳnh cực khó chịu, hiện nay xem muội muội che chở mình như thế, đã cảm thấy trong lòng ấm áp, thoải mái rất nhiều. Nàng vênh lên khoe miệng, nhìn muội muội, rồi sau đó mới nhìn không được nói: “Tiểu Lộ, kỳ thật ta vẫn luôn hết sức hâm mộ người. Có đôi khi ta thường thường suy nghĩ, nếu tính tình ta cũng thẳng thắn hoạt bát như người vậy, vậy là tốt rồi...”

Chân Bảo Quỳnh thân là trưởng tôn nữ, từ nhỏ đến lớn, các trưởng bối nhìn thấy, không người không tán dương. Nàng mọi chuyện cố gắng làm được tốt nhất, thời điểm dụng công học bài, mỗi lần nhìn muội muội ở trong sân chơi đùa, nghe tiếng cười nàng ấy thanh thúy hoạt bát, nàng liền vô cùng khát vọng.

Chân Bảo Lộ lại cười cười, lẩm bẩm nói: “Ta có cái gì tốt hâm mộ...” Nàng nhớ tới mình đời trước, tính tình bị nuông chiều, chịu không được người khác so sánh nàng cùng tỷ tỷ, hiện thời nghĩ đến, lúc ấy nàng bất quá là tự ti nhay cảm. Đời này, hết thấy chậm rãi đều khá hơn, nhưng tỷ tỷ ở trong lòng của nàng, thủy chung là tấm gương học tập. Lúc này, tỷ tỷ lại nói với nàng, nàng ấy kỳ thật hâm mộ nàng.

Chuyện như vậy Chân Bảo Lộ nghe bắt quả cười cười, cũng không có nhắc lại, chỉ quan tâm chuyện Ngụy thị muốn tỷ phụ nạp thiếp, vội hỏi: “Tỷ tỷ tính thế nào? Chẳng lẽ thực đồng ý?”

Chân Bảo Quỳnh thật dự định như vậy, nhưng trong lòng nàng cũng thật không muốn. Nàng nói: “Vẫn còn có biện pháp khác sao?”

Trong lòng Chân Bảo Quỳnh hiểu, dù hiện tại Tổng Cháp không nạp thiếp, một lòng che chở nàng, nhưng tình cảm giữa vợ chồng, lúc nào cũng sẽ từ từ phai đi. Đến lúc đó dù không có Ngụy Minh Châu, sẽ có càng nhiều cô nương như hoa như ngọc, Tổng Cháp có thể cự tuyệt Ngụy thị một lần, lại không thể cự tuyệt Ngụy thị cả đời - - Ngụy thị dù sao cũng là nương hán, thu xếp nạp thiếp cho hán, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện như vậy, tỷ trước mặt Ngụy thị đáp ứng, cũng không quan hệ. Tỷ phụ đối tỷ tốt, tỷ để tỷ phụ tự mình đi nói chuyện nương hán đi. Bất quá là đừng một cái mà thôi, chỉ cần không la lên, ai biết được? Chẳng lẽ làm thiếp không mất mặt?”

“... Lại nói, vị Ngụy Nhị cô nương này nếu thật sự quan tâm khuê dự, sao còn liên tục ở Trung Dũng Hầu phủ, lòng dạ này tính cái gì? Chuyện như vậy tỷ mở lòng nói cùng tỷ phụ, trong lòng tỷ không vui, phải cho hán biết. Ngụy thị làm khó dễ tỷ, tỷ cũng không cần kiềm chế ghen, tỷ yên lặng chịu ủy khuất, sau này Ngụy thị tự nhiên xem tỷ là quạ hồng mềm dễ nhéo.”

Chân Bảo Lộ nói chuyện, Cát ma ma bên cạnh nghe cũng thật là đồng ý.

Mặt mày Cát ma ma nhuộm cười, nhìn về phía Chân Bảo Quỳnh nói: “Đừng nha, Lục cô nương nói có lý. Phu nhân đến tìm ngài, nhất định là Nhị công tử không đáp ứng, mới nghĩ tới muốn ngài đi nói cùng Nhị công tử, nếu ngài thực gật đầu, trong lòng Nhị công tử chỉ sợ cũng sẽ thất vọng. Ngài trong ngày thường bị ủy khuất, không nói với Nhị công tử, mấy ngày này, Nhị công tử công vụ bề bộn, hán tự nhiên cũng không biết. Nạp thiếp nhưng là đại sự, nếu là bắt đầu, sau này đâu chỉ một Ngụy cô nương?”

Chân Bảo Quỳnh có chút ít động dung.

Nàng xưa nay được kể mẫu Từ thị giáo dưỡng, tính tình Từ thị, là lấy phu làm trời, dù cho trượng phu muốn nạp thiếp, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nói một chữ không. Thê tử như vậy, xác thực hiền lương thực đức, kiểu mẫu làm thê. Chân Bảo Quỳnh gả cho Tổng Cháp, mới đầu đối chuyện nạp thiếp cũng là không phản đối, cùng Tổng Cháp chung đụng sau, thấy hán cuồng dại chuyên nhất, mới không muốn cùng người khác chia sẻ trượng phu. Mà sau phát sinh chuyện Ngụy Minh Châu, Chân Bảo Quỳnh mặc dù ủy khuất, trong lòng tự nhiên cũng xét lại mình, cảm thấy dù nàng không muốn, cũng không có đạo lý ngăn trượng phu nạp thiếp.

Hiện thời nghĩ đến, là nàng sai thái quá...

Nàng một mặt hâm mộ tính tình muội muội thẳng thắn, một mặt lại cẩn thận, không dám ngỗ nghịch ý tứ bà bà.

Chân Bảo Quỳnh cười một tiếng, xem muội muội, nói: “Ta hiểu được.”

Chân Bảo Quỳnh thông minh, xưa nay là một điểm liên thông. Chân Bảo Lộ rõ ràng nhất điểm này. Nàng cười xem tỷ tỷ, đôi mắt sáng trong nói: “Vẫn là tốt rồi. Tỷ tỷ tính tình xấu hổ nội liêm, nhưng tỷ phụ đối tỷ là thật tâm, giữa vợ chồng có chuyện gì, chỉ để ý nói là được. Nếu như chung đụng cùng trượng phu mình đều khách khí, vậy còn gọi phu thê gì chứ.”

Nàng ở bên ngoài, có thể ôn thuận đứng ở bên cạnh Tiết Nhượng, cho hán mặt mũi. Nhưng trở về Tứ Hòa Cư, dù là Tiết Nhượng tự tay hầu hạ nàng rửa chân, cũng bất quá là tình thú giữa vợ chồng mà thôi.

Chân Bảo Lộ từ Cẩn Du Hiền ra ngoài, ở trên hành lang dài, đúng lúc gặp được Ngụy Minh Châu.

Nàng hí mắt tinh tế quan sát một phen, Ngụy Minh Châu cao gầy mảnh mai, tư thái thướt tha, mặt mày cũng là càng nhìn càng tốt, là cô nương xinh đẹp. Nhưng bởi vì chuyện đó, Chân Bảo Lộ vào trước là chủ, xem Ngụy Minh Châu cũng bất bệ chút ít. Chỉ cảm thấy Ngụy Minh Châu này mặc dù không tệ, nhưng bụng tỷ tỷ nàng thì thư khí tự lộng lẫy, Ngụy Minh Châu chỉ có cái vỏ rỗng tuyệt đối so sánh không bằng.

Chân Bảo Lộ tiến lên phía trước nói: “Ngụy cô nương.”

Ngụy Minh Châu thấy là Chân Bảo Lộ, cũng không kinh ngạc, nàng biết Chân Bảo Lộ cùng Chân Bảo Quỳnh tình cảm tỷ muội tốt, hai tỷ muội lui tới thật là mật thiết. Chỉ là... Bởi vì sự kiện kia, trong nội tâm Ngụy Minh Châu đối Chân Bảo Quỳnh có chút ít ngượng ngập, lúc này gặp Chân Bảo Lộ, có chút không dám nhìn thẳng nàng.

Nàng cố gắng điều chỉnh tâm tình, chống lại hai mắt Chân Bảo Lộ.

Đều là nữ tử, Ngụy Minh Châu cũng không khỏi không cảm khái một câu: Bề nguyệt tu hoa, cũng chỉ đến mức này.

Ngụy Minh Châu thấy nàng thẳng tắp nhìn mình, có chút ít thẹn thùng, thuận miệng nói: “Tiết Thiếu phu nhân, là tới xem nhị biểu tẩu đi?”

Chân Bảo Lộ mỉm cười gật đầu, nói: “Đúng nha, bất quá...” Nàng nhìn về phía Ngụy Minh Châu, nói tiếp, “Vừa mới vừa vặn ở chỗ tỷ tỷ gặp được hầu phu nhân.”

Ngụy Minh Châu cũng không phải ngốc, nghe giọng nói Chân Bảo Lộ như thế, lại nghe nàng nhắc Ngụy thị, khó tránh khỏi nghĩ đến chuyện đó. Tay siết chặt, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác xấu hổ nàng nhúng tay vào hai vợ chồng, bị người khác phát hiện. Ngụy Minh Châu nhẹ nhàng rũ mắt,

cũng không nói lời nào.

Xem bộ dáng Ngụy Minh Châu như vậy, Chân Bảo Lộ liền nói: “Ngụy cô nương, chúng ta mặc dù đã gặp nhiều lần, lại không nói chuyện nhiều, nếu Ngụy cô nương không có chuyện gì, chúng ta liền ở trong sân đi một chút đi.”

Ngụy Minh Châu suy nghĩ một chút, cũng không có cự tuyệt.

Đi đến trong nội viện, Chân Bảo Lộ liền nói thẳng: “Ngụy cô nương có biết, ta mới vừa đi tìm tỷ tỷ, nghe được cái gì? Hầu phu nhân thế nhưng muốn Ngụy cô nương làm thiếp thất tỷ phu ta, tỷ phu ta không chịu, hầu phu nhân liền tìm tỷ tỷ ta. Ngụy cô nương biết rõ tính tình tỷ tỷ ta, thân là nhi tử, ở trước mặt bà bà, sao lại nói một chữ không..”

Ngụy Minh Châu lại phảng phất phi thường khiếp sợ, nàng ngăn người, mấp môi nói: “Người nói... Nhị biểu ca hần, hần không muốn?”

Chân Bảo Lộ lập tức phát giác được dị thường, nhìn Ngụy Minh Châu nói: “Đúng vậy. Ngụy cô nương ở Trung Dững Hầu phủ nhiều hơn ta, tỷ phu ta đối tỷ tỷ ta như thế nào, Ngụy cô nương tất nhiên rõ ràng. Lại nói, tỷ phu ta như vậy, dù thật muốn nạp thiếp, làm sao có thể để Ngụy cô nương làm thiếp? Nếu hần đối với người có tâm tư gì, cũng không tới phiền tỷ tỷ ta vào cửa, người nói có đúng hay không?”

Khuôn mặt Ngụy Minh Châu trắng bệch.

Chân Bảo Lộ tiếp tục nói: “Sao vậy? Chuyện như vậy chẳng lẽ Ngụy cô nương không biết rõ?” Nàng nhún mày, nghi ngờ nói, “Nhưng nếu là hầu phu nhân muốn người làm thiếp cho tỷ phu ta, không thể nào không thương lượng với người đi.”

Ngụy thị dù cường thế, muốn Ngụy Minh Châu đang yên đang lành làm thiếp con trai mình, tóm lại phải xem Ngụy Minh Châu nguyện ý hay không.

Ngụy Minh Châu lẩm bẩm nói: “Nhưng là cô mẫu nói... Nàng nói...”

Chân Bảo Lộ hip hip mắt, chậm rãi mở miệng nói: “Hầu phu nhân nói với Ngụy cô nương, là tỷ phu ta hần tự nguyện ?”

Ngụy Minh Châu hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Chân Bảo Lộ, lúc này không phải không thừa nhận, xác thực bị nàng đoán trúng .

Mà Chân Bảo Lộ thấy là như thế, lại càng cảm tức Ngụy thị thật là khinh người quá đáng. Chuyện nạp thiếp, Ngụy Minh Châu không phải liều chết muốn, tỷ phu nàng càng không muốn, tỷ tỷ nàng cũng không muốn, người trong cuộc đều không muốn , bà ta lại tạo áp lực cho tỷ tỷ. Chân Bảo Lộ thậm chí có thể nghĩ đến, nếu tỷ tỷ nàng gât đầu, tỷ phu nàng nói không chừng cũng sẽ đáp ứng.

Nhất thời hộc mắt Ngụy Minh Châu phỉếm hồng, sít sao siết chặt khăn trong tay, nước mắt lã chã rơi.

Ngụy Minh Châu mặc dù ái mộ Tống Chấp, nhưng đến cùng cũng là cô nương đại gia đình, gặp Tống Chấp cùng Chân Bảo Quỳnh phu thê ân ái, tình cảm này cũng liền cổ gắng dẫu ở trong lòng. Lúc ấy Tống Chấp uống say rượu, ôm lấy nàng. Nàng cũng là nhất thời mê luyến, không có đẩy hần ra. Nhưng Tống Chấp rất nhanh liền tỉnh táo lại . Mà sau, lại đặc biệt nhận lỗi với nàng.

Ngụy Minh Châu bởi vì này thương tâm rất lâu, cũng không ngờ chuyện này bị Ngụy thị biết rõ . Ngụy thị lên lút nói cùng nàng, là Tống Chấp nói cho bà biết , chính là muốn bà làm chủ thuyết phục nàng, nạp nàng làm thiếp, chịu trách nhiệm với nàng, ngày sau nhất định sủng ái.

Ngụy Minh Châu chưa bao giờ nghĩ tới làm thiếp. Nhưng nàng tin Ngụy thị , nghe nàng nói , coi như là làm thiếp thất, đối nàng cũng sẽ như nhi tử. Ngụy Minh Châu lại suy nghĩ một chút, nghĩ lấy tính tình Tống Chấp, nếu là đề cùng Ngụy thị, sợ là thật tâm muốn nạp nàng. Nàng do dự rất lâu, dù sao làm thiếp không phải chuyện hay ho gì, nhưng lại nghĩ tới, Tống Chấp nói muốn nàng, vậy cũng tức là hần yêu thích nàng, chỉ cần Tống Chấp đối với nàng là thật tâm, ngày sau sủng nàng như sủng Chân Bảo Quỳnh, dù làm thiếp cũng không sao.

Ai ngờ... (con này ảo tưởng hơi kinh, ở chung cả chục năm không yêu không thương, ôm có 1 cái, tự nhiên người ta yêu say đắm nó)

Ngụy Minh Châu có chút ít ghen ngào, chỉ cảm thấy chuyện này quá mức nhục nhã, xấu hổ nói: “Đa tạ Tiết Thiếu phu nhân báo cho, chuyện này là ta không phải, ngày khác tất nhiên tìm nhị biểu tâu xin lỗi.” Nàng đưa tay lau chùi nước mắt, tâm tình có chút ít mất khống chế, “Ta trước xin lỗi không tiếp được .”

Chân Bảo Lộ có chút buồn cười, xem bóng lưng Ngụy Minh Châu đi xa, nhất thời đổi cái nhìn về Ngụy cô nương này.

Nếu Ngụy Minh Châu tự biết nhục, vậy chuyện này liền dễ giải quyết .

Chúc ma ma cười nói: “Như vậy Thiếu phu nhân ngài có thể yên tâm đi?”

Chân Bảo Lộ dần dần thu liễm cười, mi xinh đẹp tuyệt trần cau lại.

Nàng nơi nào có thể yên tâm chứ? Chỉ cần Ngụy thị thân là bà bà một ngày, nàng liền tránh không được lo lắng tỷ tỷ. Bất quá nàng hiểu, loại chuyện như vậy, nàng làm được , giúp được nhất thời cũng không giúp được một đời. Tóm lại là muốn tỷ tỷ nàng đứng lên mới được.

Lại nói mấy ngày này Tống Chấp rất bận rộn, mỗi đêm rất khuya mới trở về nhà. Buổi tối hôm nay, phảng phất sự tình cuối cùng là làm xong, thấy thê tử đứng ở bên cạnh nhìn xem nữ nhi, nhất thời mặt mày nhu hòa, tiến lên ôm nàng.

Thân thể Chân Bảo Quỳnh giật mình, lại không có giống mấy ngày trước đây như đẩy hẳn ra, chỉ thản nhiên nói: “Huynh trở về ?”

Tổng Cháp nghe giọng điệu này, cũng có chút vui vẻ. Hẳn không có buông tay, thuận thế hôn gò má nàng một chút, nói: “Vừa mới ta gặp được nhị biểu muội, nàng ấy đã nói hết. Quỳnh Nhi, mấy ngày này, là ta sơ sót, để cho nàng bị ủy khuất .”

Chân Bảo Quỳnh nghe vành mắt phỉếm hồng, sợ mình khóc lên, cắn môi không nói gì. Tổng Cháp chuyển thân thể nàng lại, mặt đối mặt xem . Hẳn vuốt mặt nàng nói: “Quỳnh Nhi, dù nàng không nói với ta, nương ta đối nàng thế nào, ta sao lại không biết? Ta biết rõ, bởi vì A Đoàn là nữ oa, thái độ nương ta xác thực lạnh nhạt chút ít. Nàng mang thai vất vả, còn chịu ủy khuất như vậy. Mà ta cũng là cái không bớt lo ...” Hẳn ôn nhu, giương cánh tay ôm chặt nàng, cúi đầu gặp nước mắt trên mắt nàng nhẹ nhàng hôn xuống.

Chân Bảo Quỳnh thấp giọng nói: “Ta cũng có sai. Ta không nên không tin huynh.”

Tổng Cháp cười cười, xem nàng nói: “Xem ra hôm nay tiểu Lộ không thiếu khai đạo nàng.”

Chân Bảo Quỳnh bị hẳn trâu ghẹo đỏ mặt, đưa tay nhẹ nhàng đấm một quyền ở trước ngực hẳn. Tổng Cháp cầm chặt tay nàng, đến gần ở trên môi hôn một cái, mặt mày ngâm vui mừng, hỏi: “Nàng không muốn biết, hôm nay nhị biểu muội nói gì đó với ta sao?”

Chân Bảo Quỳnh do dự một chút, chậm rãi ngẩng mặt, nói: “Muốn.”

Tổng Cháp cảm thấy, thê tử này của hẳn, nếu là mỗi lần cũng có thể nói với hẳn lời trong lòng, vậy thì thật tốt quá. Trong ngày thường, nếu không phải hẳn thông minh, nơi nào đoán được tâm tư nàng? Nhưng dù thông minh, có một số việc, hẳn cũng muốn nàng trực tiếp nói cho hẳn biết.

Lúc này, Tổng Cháp phi thường cảm kích cô em vợ kia. Chỉ có lời cô em vợ nói, thê tử mới có thể nghe lọt.

Tổng Cháp một năm một mười, nói lại tất cả. Chân Bảo Quỳnh vừa nghe, kinh ngạc nói không ra lời.

Nàng không nghĩ tới, chuyện nạp thiếp, cũng chỉ là Ngụy thị một bên tình nguyện... (Ngụy Minh Châu đổ hết cho Ngụy thị, thật là “hiền lương “)

Chân Bảo Quỳnh cắn cắn môi, nghĩ tới nếu nàng thật nghe Ngụy thị nói, thuyết phục Tổng Cháp nạp thiếp... Không trách được muội muội nói với nàng có chuyện gì, nói thẳng ra là được. Đây là hậu quả giấu ở trong lòng.

Hốc mắt Chân Bảo Quỳnh ướt át, không nói một lời. Tổng Cháp xem đau lòng, lại nói: “Bất quá, chuyện này cũng không phải là không có lợi - - “

Chân Bảo Quỳnh dù thông minh, lúc này cũng nghe không hiểu lời Tổng Cháp nói, nàng nghi hoặc nhìn hẳn, nghe hẳn nói tiếp.

Mặt mày Tổng Cháp ôn hòa, chậm rãi nói: “Mấy ngày này, ta ngày ngày về muộn, ngoài công sự, còn xử lý một việc riêng.”

Hẳn cố ý làm chuyện xấu, không nói ngay.

Chân Bảo Quỳnh không có cách nào, như hẳn mong muốn hỏi: “Chuyện gì?”

Tổng Cháp mới nói: “Ta ở Xuân Thụ ngõ cách vách mua một tòa nhà. Ta mới vừa làm quan, để dành không nhiều, nhưng đều là bạc của ta. Tòa nhà không lớn, nhưng đủ để một nhà ba người chúng ta trụ, ngược lại dư dả .”

Nói đến đây, Chân Bảo Quỳnh mới phảng phất hiểu cái gì. Nàng kinh ngạc nói: “Ý của chàng là - - “

Tổng Cháp nói: “Chuyện này, ta thương lượng qua cùng tổ mẫu, tổ mẫu cũng đã đồng ý , chỗ cha mẹ, ta sẽ đi nói . Dù sao Xuân Thụ ngõ cách đây không xa, xem như một chỗ, như muốn đi qua dùng cơm, cũng so với ngày thường sớm ra cửa một khắc đồng hồ mà thôi. Chúng ta mặc dù chuyển ra, nhưng không tính là ở riêng, thường ngày vẫn đi đi lại lại. Bất quá nàng yên tâm, chờ qua mấy ngày, ta sẽ thương lượng cùng nương, để nàng không cần mỗi ngày đều sáng chiều phụng dưỡng, mỗi tháng mừng một mười lăm lại đây thỉnh an được rồi , nàng cảm thấy thế nào?” Hẳn thấy nàng không nói lời nào, trong lòng có chút ít không nắm chắc, hẳn đi sớm về tối rất bận rộn, liền là muốn cho nàng vui vẻ.

“Quỳnh Nhi?” Hẳn nhẹ khẽ gọi nàng một tiếng.

Chân Bảo Quỳnh nhìn không được roi lệ, chủ động duỗi tay ôm lấy hẳn, nức nở nói: “Là ta sai ...”

Tổng Cháp cũng bởi vì nàng chủ động mừng rỡ không thôi. Hẳn ôm nàng chặt, hôn gò má nàng, nói: “Giữa vợ chồng nếu có chuyện gì, tất nhiên đều là làm trọng phu sai. Cho nên Quỳnh Nhi, là ta không tốt, sau này ta nếu có chỗ không đúng, nàng chỉ để ý nói cùng ta.”

Thê tử trong lòng nhẹ nhàng gạt đầu. Tổng Cháp nhìn không được cười, cảm giác mình cực khổ nữa, thấy nàng vui vẻ, lập tức liền thỏa mãn . Hẳn nói: “Sáng mai ta liền dẫn nàng đi xem một chút, nàng muốn bố trí như thế nào, đều nghe nàng , được hay không?”

Chân Bảo Quỳnh vui vẻ không thôi, nói: “Tốt.”

Tổng Cháp hành động như vậy, cũng là ngoài Chân Bảo Lộ dự liệu. Tổng Cháp thân là thứ tử, sau này muốn ở riêng, Ngụy thị là đi theo lão đại. Chân Bảo Lộ ước gì toàn gia sớm đi ở riêng. Nhưng cha mẹ đều ở đây, Tổng Cháp mới vừa tiến vào quan trường, thời gian còn sớm, Chân Bảo Lộ vốn cảm thấy, tỷ tỷ nàng tối thiểu phải chịu đựng vài chục năm.

Không ngờ Tổng Chấp nghĩ được biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Sau Chân Bảo Lộ lại đi xem tỷ tỷ, liền thấy tỷ tỷ nàng cả người dung quang toả sáng, nụ cười trên mặt cũng nhiều chút ít. Mà Ngụy Minh Châu, ngày đó cũng thu dọn đồ đạc đi, hai tháng kế tiếp đều không có tới nữa.

Chân Bảo Lộ cuối cùng là yên tâm.

Mỗi một ngày qua đi, nháy mắt liền tới cuối năm. Hải tử trong bụng Chân Bảo Lộ, cũng sáu tháng. Nàng ngày thường được chiếu cố thỏa thỏa thiếp thiếp, cả ngày ăn chút ít bổ dưỡng, cả người tròn một vòng, bụng lại phình, so với phụ nữ có thai bình thường lớn hơn rất nhiều.

Đây là năm đầu tiên Chân Bảo Lộ trôi qua ở An Quốc công phủ, mặc dù bên cạnh không có Tiết Nhượng, nhưng lão phu nhân đối nàng như cháu gái ruột, khiến trong lòng Chân Bảo Lộ cũng có chút ấm áp. Chỉ là ngày toàn gia đoàn viên, làm nàng nhìn không được càng tưởng niệm Tiết Nhượng. Cũng không biết hần qua năm như thế nào.

Mùng hai, Chân Bảo Lộ trở về nhà mẹ đẻ Tề Quốc Công Phủ.

Chân Như Tùng vốn là tuần mĩ, danh tiếng vang khắp thiên hạ, nhưng từ lúc Từ thị qua đời sau, phảng phất là trong một đêm già hơn rất nhiều. Chân Bảo Lộ xem phụ thân nhà mình thoáng điểm tóc trắng, trong lòng cũng có chút đau lòng. Lén lút lão phu nhân cũng kéo nàng nói qua, chờ quốc tang đi qua, muốn nàng khuyên nhủ phụ thân tái giá.

Chuyện này, đổi lại trước kia, Chân Bảo Lộ là tuyệt đối sẽ không đồng ý. Chỉ là hiện nay xem phụ thân nàng cô đơn như thế, cũng tồn tâm, muốn có người hiền lành, thật tốt chiếu cố phụ thân. Qua vài năm, cha hần đối nương thân tưởng niệm nhật, nàng tự nhiên sẽ nói lại.

Cứ như vậy mãi cho đến cuối tháng hai, cảnh xuân hoà thuận vui vẻ, hoàng thành nhất phái sinh cơ bùng bùng.

Mà mấy ngày trước đây, Tiết Nhượng liền truyền đến tin chiến thắng, ít ngày nữa liền muốn khai hoàn.

Chia lia hơn nửa năm, Chân Bảo Lộ nâng cao bụng tám tháng. Nàng vừa nghe Tiết Nhượng dẫn đầu quân đội cách hoàng thành mười lăm dặm, chạng vạng có thể đến, tự nhiên lộ ra tươi cười.

Trên mặt Chân Bảo Lộ là ngăn không được vui sướng, trở về phòng, tỉ mỉ ăn mặc một chút, đợi nhìn qua gương mặt trong kính lớn rất nhiều, liền có chút ít không tự tin.

Nàng quay đầu hỏi Chúc ma ma: “Hình dáng này của ta, có phải là không tốt nhìn hay không?” Mặc dù đã lập gia đình, còn sắp làm nương thân, nhưng giọng nói nàng còn như trong khuê các vậy, kiều kiều khí khí, vì người trong lòng mà ưu phiền trang điểm.

Kỳ thật Chân Bảo Lộ so với phụ nữ có thai khác, béo lên xác thực không tính rõ ràng, mặt chỉ tròn hơn một vòng mà thôi. Nàng nhỏ nhắn xinh xắn, thân thể đã mang thai cũng không thấy thịt, chỉ có vòng eo vốn mảnh khảnh, mỗi một ngày lớn một chút, giống như gấu quả bóng nhỏ, cứ như vậy chụp trên thân thể mảnh khảnh. Thân thể nàng tốt, nâng bụng to bước chân cũng nhẹ nhàng, có đôi khi còn có thể chạy vài bước, mỗi lần như vậy khiến Chúc ma ma bị hù dọa tâm đều muốn nhảy ra ngoài.

Chúc ma ma xem Thiếu phu nhân nhà mình xinh đẹp, nói: “Nơi nào? Thiếu phu nhân so với lúc đại công tử rời đi còn muốn đẹp hơn.”

Chân Bảo Lộ không tự tin, đưa tay vuốt ve mặt mình, mặc dù nói nếu Tiết Nhượng dám ghét bỏ nàng, nàng sẽ cho hần đẹp mặt, nhưng nàng lại nhìn không được nghĩ ở trước mặt hần bày ra một mặt đẹp nhất.

Chân Bảo Lộ an ủi mình, trang điểm một phen, cứ như vậy ngồi ở trong sân, rướn cổ lên, chờ lại chờ, ngóng trông Tiết Nhượng trở về.

Bất quá, còn chưa có tin tức Tiết Nhượng hồi phủ, trong cung đã tới người, nói là huệ phi nương nương tưởng niệm đường muội Chân Bảo Lộ, hôm nay có ý phải người thỉnh nàng vào cung ôn chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 128

Chân Bảo Chương hiện thời đã là huệ phi, nàng ta nếu đã phải người cho nàng vào cung, nàng liền không thể không đi.

Chỉ là Chúc ma ma có chút không yên lòng, dù sao ngày xưa Chân Bảo Chương cùng Chân Bảo Lộ có chút không đúng. Nếu Chân Bảo Chương muốn làm gì, các nàng cũng là không ngăn được. Bà châm chọc một phen, nói: “Thiếu phu nhân mang hải tử, lần này tiến cung, nếu xảy ra chuyện gì làm sao cho phải? Nếu không chúng ta hồi lời, nói thân thể ngài khó chịu...”

Chân Bảo Lộ nói: “Điều bộ này, ta không đi không được.”

Chân Bảo Lộ hiểu, Chân Bảo Chương sẽ không không lý do tìm nàng ôn chuyện. Nếu muốn ôn chuyện, ngày nào không tốt, mà lại phải chờ tới hôm nay Tiết Nhượng trở về? Bất quá, Chân Bảo Chương không thích nàng, điều này nàng biết rõ. Nếu không phải bị bắt đắ dĩ, nàng mang hài tử, cũng không muốn có bất kỳ tiếp xúc với nàng ta.

Nhưng lúc này, sợ không phải chủ ý của Chân Bảo Chương.

Tiết Nhượng khai hoàn, nắm bình quyền trong tay, mà Tuyên Vũ Đế đăng cơ không lâu, đế vị còn không yên, nếu vào lúc này, Tiết Nhượng có dã tâm gì, Tuyên Vũ Đế tuyệt đối không chống đỡ được. Nói là Tuyên Vũ Đế tin nhiệm Tiết Nhượng, mới đưa bình quyền cho hắn, nhưng cách làm hôm nay, lại nơi nào có thể nhìn ra hắn tin nhiệm Tiết Nhượng?

Lần này nàng tiến cung gặp Chân Bảo Chương, chỉ cần Tiết Nhượng ngoan ngoãn giao ra bình quyền, nàng cùng hài tử cũng đều sẽ bình an vô sự.

Chân Bảo Lộ ngồi yên lặng, bên ngoài liền có người đến thúc giục, hiển nhiên hôm nay nàng không thể không đi.

Chân Bảo Lộ không có cách nào, mới đứng lên nói: “Chúc ma ma, ngài ở nhà, để Tiết Kiết, Tiết Khứ theo ta vào cung.”

Tiết Kiết, Tiết Khứ là hai nha hoàn bên cạnh Chân Bảo Lộ, đúng là Tiết Nhượng trước khi đi an bài, dung mạo hai tiểu nha hoàn bình thường, tên lại là bình thường, từ nhỏ tập võ, công phu so với thị vệ bình thường còn muốn lợi hại hơn. Mỗi lần ra cửa, Chân Bảo Lộ cũng đều mang các nàng theo.

Chúc ma ma nhéo lông mày cảm thấy lo lắng, cũng muốn đi cùng, nhưng vừa nghĩ thân già này, đi sợ còn liên lụy người, lập tức liền nói: “Được rồi, lão nô đỡ ngài ra ngoài.”

Chân Bảo Lộ gật gật đầu. Nàng bụng lớn, lúc đi đường cũng phải nâng eo mới được. Cứ như vậy bị đỡ đi ra ngoài. Đi Như Ý Đường gặp lão phu nhân bện họ trước.

Mấy ngày này, lão phu nhân không yên tâm Chân Bảo Lộ ra cửa, cũng may Chân Bảo Lộ cũng không có chuyện gì muốn quan tâm, qua hết năm, liền liên tục ở trong phủ dưỡng thai, nơi nào đều không đi. Nhưng hôm nay là huê phi nương nương phái người đến, lão phu nhân cũng không có biện pháp.

Lão phu nhân cứ như vậy nắm tay Chân Bảo Lộ, xem tôn tức lớn bụng, có chút không yên lòng, dặn dò: “Coi chừng chút ít.”

Chân Bảo Lộ gật đầu, nói: “Tổ mẫu yên tâm, nói không chừng ta còn có thể cùng đại biểu ca trở về.” Vào cung, cũng là có chỗ tốt, như vậy nàng có thể sớm nhìn thấy Tiết Nhượng một chút.

Sau Chân Bảo Lộ lên xe ngựa.

Chân Bảo Lộ ban đầu còn lo lắng xe ngựa lắc lư, nàng chịu không nổi đâu. Sau khi lên xe, phát giác xe ngựa này chạy vững vàng, này phu xe lái xe thành thạo, nàng coi như là thở phào nhẹ nhõm. Nàng mò tròn vo bụng, cảm thấy có chút ít thấp thỏm, chỉ là muốn đợi tí nữa nhĩ Tiết Nhượng liền sẽ tiến cung, nhất thời cũng liền thiết thực rất nhiều.

An Quốc công phủ cách hoàng cung không tính quá xa, xe ngựa chậm rãi chạy, nửa canh giờ đã đến.

Trong Trường Xuân Cung, Chân Bảo Chương lấy gương soi mình, xem mình trong kính xinh đẹp, tóc mây châu trâm, nhất phái đoan trang quý khí, giữa lông mày mờ hồ có chút ít đặc ý.

Lúc này, cung tỷ Phát Đông bên cạnh Chân Bảo Chương vào, hành lễ nói: “Nương nương, Tiết thiếu phu nhân đã đến.”

Vừa nghe Chân Bảo Lộ đến, Chân Bảo Chương cũng không có bao nhiêu vui sướng. Đây là ý tứ của Tuyên Vũ Đế. Nàng lúc trước còn muốn gọi Chân Bảo Lộ vào, tìm cách giáo huấn nàng ta một chút, nhưng nàng ta mang hài tử, nàng nếu không cẩn thận, làm hại thai nhi trong bụng Chân Bảo Lộ xảy ra chuyện gì, người đầu tiên trách tội nàng chính là Tuyên Vũ Đế. Dù sao Tiết Nhượng hiện thời tay cầm quân đội hùng hậu, vì bảo vệ quốc gia đắm máu chiến đấu hằng hái, phía bên nàng, không những không biết cảm ơn, còn hại thể nhĩ hắn. Tiết Nhượng sủng thể như mệnh, như vậy, ai biết Tiết Nhượng nắm quân đội hùng hậu sẽ làm ra chuyện gì?

Tuyên Vũ Đế trọng dụng Tiết Nhượng, Chân Bảo Chương liền không nhúc nhích được Chân Bảo Lộ, trong bụng nàng cực kỳ buồn bực. Nhưng hôm nay Tiết Nhượng khai hoàn, Tuyên Vũ Đế lại muốn nàng thỉnh Chân Bảo Lộ vào, ý kia tự nhiên là không cần nói cũng biết.

Làm hoàng đế, làm sao thật sự tin nhiệm người nào?

Không tin nhiệm, kia được chìm quên ná, đáng cá quên nom liền là chuyện sớm muộn. Nghĩ tới đây, Chân Bảo Chương thoải mái một chút.

Chân Bảo Chương trang điểm ăn mặc tốt, lại ngồi mè neho trong tấm điện chốc lát, đợi qua gần nửa canh giờ, mới chậm chạp ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài, liền nhìn đến Chân Bảo Lộ đứng ở đằng kia.

Tĩnh tĩnh ngày, Chân Bảo Chương cũng có mấy tháng chưa thấy qua Chân Bảo Lộ, lúc này xem nàng, bụng tròn vo, những chỗ khác, lại không béo lên bao nhiêu. Gò má nàng đỏ thắm giống như hoa đào tháng ba, giữa lông mày đều là thoải mái được nuông chiều vô cùng tốt.

Chân Bảo Chương tự nhận mình sống tốt hơn nàng ta, nàng thân là hoàng phi, mà nàng ta bất quá là tôn tức quốc công phủ, chỉ là thấy bụng nàng ta tròn

trịa, Chân Bảo Chương còn là nhện không được hâm mộ - - nàng rõ ràng thâm thụ Hoàng thượng sủng ái, lại chậm chạp chưa có thai.

Chân Bảo Chương cảm thấy không thoải mái, trên mặt lại kín đáo ý cười, tiến lên phía trước nói: “Lục muội muội đến .”

Chân Bảo Lộ nhìn nàng hành lễ, gọi: “Huệ phi nương nương.”

Chân Bảo Chương không ưa nàng ta, hiện thời nàng thân là huệ phi, theo lý thuyết muốn làm khó dễ nàng ta thế nào đều được, nhưng lúc trước Tuyên Vũ Đế đã có ý thông báo, nàng phải chiều cố tốt Chân Bảo Lộ, không thể ra nửa điểm đường rẽ, mà trong Trường Xuân Cung, tất cả đều là người của Tuyên Vũ Đế. Dù cho Chân Bảo Chương không thích, lúc này cũng phải khách khí đối nàng ta, kéo nàng ta cùng ngồi xuống nói chuyện.

Gặp về mặt Chân Bảo Chương như vậy, Chân Bảo Lộ liền hiểu, nàng suy đoán không sai. Lúc này, Chân Bảo Chương không dám động nàng .

Hai nàng tuy là đường tử muội, nhưng cuối cùng là bằng mặt không bằng lòng, tán gẫu vài câu, liền không có gì đáng nói. Chân Bảo Chương cũng cười cứng ngắc, xem phía hoa hải đường bên ngoài cửa sổ, nói: “ Trước viện Bán cung Hải Đường nở không tệ, nếu không Lục muội muội bồi Bán cung ra ngoài ngắm hoa đi.”

Chân Bảo Lộ xem chừng, ấn tốc độ hành quân, lúc này Tiết Nhượng cũng nên tiến cung, liền cũng gật đầu.

Mà bên Tuyên Vũ Đế, Tiết Nhượng đã tiến cung.

Tiết Nhượng một thân võ trang, cao lớn rắn rỏi, tuy có phong trần mệt mỏi cảm giác, không chút nào lộ vẻ chật vật.

Tuyên Vũ Đế mỉm cười xuống ngự cấp, thấy mình còn chưa nói, hần liền giao binh phù ra đây, tươi cười cứng đờ, nói: “Lần này thật sự là vất vả Tiết tướng quân . Hôm nay huệ phi vừa vận hện Tiết phu nhân, lúc này hần còn trong cung, trăm cùng người đi qua đi.”

Mặt Tiết Nhượng không chút thay đổi, nói: “Làm phiền Hoàng thượng .”

Tuyên Vũ Đế cùng Tiết Nhượng đi đến Trường Xuân Cung, trên đường hai người nói chuyện mấy tháng này đánh trận, phảng phất lại trở về lúc trước. Đến Trường Xuân Cung, xa xa , liền nhìn đến dưới gốc cây hoa hải đường nở rộ, hai đạo lệ ảnh đứng ở đó.

Cùng hoa lệ phú quý...

Tiết Nhượng một đôi con người đen lẳng lẳng nhìn qua. Nàng nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, hiện thời nâng cao bụng lớn, hành tẩu đều phảng phất có chút ít khó khăn.

Nàng ban đầu là hoạt bát khéo léo như vậy, bộ dáng này, có chút ít ngốc, lại dị thường đáng yêu.

Tiết Nhượng đứng ở tại chỗ, không có đi qua.

Chân Bảo Lộ lại là cảm giác được có ánh mắt nóng bỏng. Nàng nghĩ tới điều gì, vô ý thức xoay người, đập vào mắt liền là bên ngoài kia nam tử cao lớn mặc một thân khôi giáp. Nàng giật mình, cứ như vậy, mắt liền cũng không dời đi nổi.

Nàng một tắc một tắc tinh tế quan sát mặt hần, rậm đen rất nhiều, cũng gây một chút, những thứ khác, không có thay đổi gì. Chân Bảo Lộ nắm nắm tay, hốc mắt nóng lên, hần không thể cứ như vậy chạy như bay đi qua.

Cuối cùng vẫn là Tiết Nhượng lại đây trước.

Tuyên Vũ Đế tươi cười cởi mở, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiết Nhượng, nói: “Được rồi , trở về đi. Biết rõ hai người có nhiều chuyện muốn nói, trăm cũng không lưu người.”

Trong mắt Chân Bảo Lộ nơi nào còn có những người khác? Tràn đầy đều là hần. Nàng lẳng lẳng nhìn qua hần. Nguyên cho rằng dựa vào tính tình hần, sẽ không chế không nổi ôm nàng. Nhưng mà hần cái gì đều không có làm, cũng chưa nói cái gì, cứ như vậy tùy ý nhìn nàng một cái, phảng phất cũng như bình thường, hai người bọn họ không có chia lìa, chính là hôm nay hần tiến cung, tiện đường cùng nàng về nhà mà thôi.

Đợi đến lúc ra ngoài, Tiết Nhượng mới vô ý thức cầm tay nàng, tạ ơn Tuyên Vũ Đế, dẫn nàng ra ngoài.

Tay bị hần nắm, tay nam nhân ấm áp rắn chắc, tim Chân Bảo Lộ phũ phũ nhảy rất nhanh, vô cùng hưng phấn. Nàng chậm rãi đi tới, đi theo hần cùng ra ngoài, đi được vững vàng, tựa như ngày thường hai người tân bộ sau khi ăn xong, vô cùng nhàn nhã. Nàng nhìn không được, thỉnh thoảng nghiêng đầu, xem khuôn mặt hần tuấn mỹ, khóe môi vô ý thức khẽ cong lên.

Đi đến cửa cung, Chân Bảo Lộ bị hần ôm lên xe ngựa. Hai người chia lìa lâu, lúc này ôm cùng một chỗ, nàng nghe mùi trên người hần, liền biết xiêm y này sợ là có mấy ngày không đổi, nhưng nàng lại nửa điểm đều không chê, còn vô ý thức ôm lấy cổ hần, muốn cùng hần lại thân cận một chút.

Đợi đến lên xe ngựa, tim Chân Bảo Lộ thấp thòm bỏ xuống.

Nam nhân liên tục không nói một lời biểu hiện bình tĩnh, này mới hưng hăng dùng sức ôm chặt nàng, bàn tay rắn chắc nâng cái ót nàng, đột nhiên cúi người, nóng bỏng hôn liền ừn ừn kéo tới.

Chương 131: Chương 129

Răng môi giao triển, Chân Bảo Lộ có chút ít chống đỡ không được. Chỉ theo bản năng siết chặt tà áo hần, bị buộc ngừng đầu lên, miệng mở rộng mặc hần đòi lấy. Nàng cũng là tướng niệm hần, mỗi ngày mặc dù có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng mỗi lần bình tĩnh lại tâm tình, tổng cảm thấy nàng đợi tại Từ Hòa Cư, có chút ít cô đơn.

Chân Bảo Lộ nhắm chặt hai mắt, chỉ là cổ ảm áp kia còn là nhìn không được tràn ra đến, hần phảng phất là phát giác được, ngừng lại, nhìn nhìn nàng, sau đó hôn một chút mắt nàng, một cái một cái, dị thường ôn nhu.

Chân Bảo Lộ mở mắt ra, nhìn qua gương mặt tuấn gầy trong gang tấc tú. Hai mắt nàng rung rung, sương mù mịt mờ, có chút ít thấy không rõ, chỉ nhìn không được đưa tay, nhẹ khẽ vuốt ở trên mặt hần, rồi sau đó hai tay ôm chặt cổ hần, dán môi mình đi lên, lại hôn.

Đại khái thật sự là tách ra quá lâu, hai người hôn xong, cứ như vậy trán kề trán, lẫn nhau lặng lẽ xem.

Lời muốn nói có quá nhiều, nhưng là lúc này, Chân Bảo Lộ không biết nói gì, nàng vui vào trong lòng hần, thoáng động, chớp mũi nàng có thể cọ đến hần. Con người hần đen nhánh kín đáo ý cười, đột nhiên ngu dần, Chân Bảo Lộ cảm thấy buồn cười, cũng đi theo cười ra tiếng. Trong chốc lát khóc trong chốc lát cười, như tiểu hài tử.

Ánh mắt Tiết Nhượng liên tục rơi ở trên mặt, sau mới nhìn nhìn bụng nàng cao cao nổi lên, cười nói: “Thực lớn.”

Chân Bảo Lộ hai tay nắm tay hần, để bàn tay nóng bỏng của hần che ở trên bụng nàng. Nàng nói: “Tám tháng, có thể không lớn sao?”

Tiết Nhượng sờ soạng vài cái, vừa nghĩ đứa nhỏ trong bụng này, không lâu sẽ sinh ra, trong lòng hần liền tràn trề mong đợi.

Tiết Nhượng nói: “Tiểu Lộ, mấy tháng này, vất vả nàng.”

Chân Bảo Lộ nói: “Vất vả thật là có, bất quá ta cảm thấy hết sức thiết thực. Huỳnh không ở bên cạnh ta, còn có hài tử bồi ta.” Chân Bảo Lộ mặc dù tiếc nuối Tiết Nhượng không làm bạn với nàng lúc nàng mang thai, nhưng lại may mắn, Tiết Nhượng rời đi mấy tháng này, có hài tử bồi nàng.

Mặt mày nàng linh động, vẫn là trẻ con như vậy. Tiết Nhượng cong môi, sùng ái cúi người khế hôn nàng, này còn chưa đủ, lại nhìn không được ngậm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lại một lần nữa hôn. Tay hần vuốt bụng nàng, sau liền nhìn không được, theo thói quen mò tới chỗ muốn sờ nhất. Xe ngựa vững vàng chạy, nhưng cũng tránh không được một chút lay động. Hần ôm nàng thật chặt, xoa nàng, hôn hôn, hô hấp liền càng phát ra dồn dập.

Lại tiếp tục sẽ có chuyện xấu đấy.

Này mới buông nàng ra.

Gò má Chân Bảo Lộ đỏ thắm, đôi mắt cũng là dễ thương sáng bóng. Tách ra quá lâu, nàng có thể rõ ràng rành mạch cảm nhận được hần tưởng niệm, nhất thời cũng tùy hần muốn làm gì thì làm. Hần quá phận, nàng mới có thể nhắc nhở một câu: “Đừng vò nát xiêm y ta.” Vừa mới nàng ra ngoài phủ, lão phu nhân không yên tâm, cố ý đưa nàng ra ngoài, lúc này nàng hồi phủ, cũng là muốn đi gặp lão phu nhân, để bà yên tâm.

Tiết Nhượng “Ân” một tiếng, khàn giọng nói: “Chỗ này cũng lớn không ít.”

Hai gò má Chân Bảo Lộ đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái.

Tiết Nhượng cười, chỉ cảm thấy nàng bất kể là khóc hay là cười, dù cứ như vậy trừng hần, hần cũng cảm thấy vui vẻ. Hần hậu tri hậu giác, mới nghĩ tới điều gì, nhìn qua khuôn mặt nàng sạch sẽ mềm mại, sẵn sốc hỏi: “Ta xuất mồ hôi, có thể hun tới nàng?” Nàng mũi linh, nhưng hần là nam nhân, gấp rút lên đường, không xuất mồ hôi là không thể nào.

Lúc này nhớ tới đến.

Chân Bảo Lộ đưa tay xoa bóp mặt hần, dùng lòng ngón tay sờ sờ râu mọc ra trên cằm hần, ghét bỏ nói: “Còn nói sao, thôi chết. Còn có, râu chàng quá cứng, vừa mới đâm chọt mặt ta.”

Tiết Nhượng thật nghiêm túc nhìn coi, thấy dưới cằm nàng, xác thực bị chà xát hồng hồng.

Nhìn qua môi nàng đỏ mọng kiều diễm ướt át, mắt Tiết Nhượng ám tối, nhất thời cũng không dám lại hôn nàng, chỉ ôm chặt nàng, nói: “Ta trở về liền dọn dẹp một chút.”

Chân Bảo Lộ hài lòng gật đầu.

Đội trở về An Quốc công phủ, hai vợ chồng đi Như Ý Đường lão phu nhân trước. Trong Như Ý Đường, hai phòng An Quốc công phủ đều ở đây. Tiết Nhượng nhìn lão phu nhân, lúc này quý xuống, hành lễ với lão phu nhân.

Hốc mắt lão phu nhân phấp phồng, gấp rút đỡ Tiết Nhượng lên. Bà giương mắt quan sát hắn, nói: “Nhìn một chút, gầy nhiều.” Vừa liếc nhìn Chân Bảo Lộ bên người Tiết Nhượng, nhìn không được thờ dài nói, “Người không ở mấy tháng này, may tiểu Lộ luôn luôn đến bồi ta. Tiểu Lộ mang hài tử vất vả, người trở về, muốn bù đắp cho nàng.”

Cố thị đứng ở bên cạnh, nghe lão phu nhân nói lời này, có chút bất mãn. Chân Bảo Lộ mang thai mặc dù vất vả, nhưng đến cùng là thê tử, trượng phu đi xa nhà trở về, nên thê tử hầu hạ trượng phu mới đúng. Như thế nào đến Chân Bảo Lộ, đều ngược lại?

Tiết Nhượng tự nhiên là đáp ứng. Hắn mỉm cười nhìn Chân Bảo Lộ một cái, lúc này không giống trong nội cung, tình cảm trong ánh mắt cũng là không thêm che dấu. Nhiều người ở đây nhìn thấy, Chân Bảo Lộ lại là ngọt ngào, lại cảm thấy thẹn thùng.

Chân Bảo Lộ lại nhìn An Quốc công một chút, thấy vẻ mặt hắn nhàn nhạt, không có chút nào bất luận cái gì vui sướng. Tuy nói quan hệ hai cha con này không được tốt, nhưng tóm lại là thân phụ tử, trong lòng Chân Bảo Lộ, đối An Quốc công cũng là tồn một chút hi vọng.

Vẫn là Tiết Khiêm xưa nay không thích nói chuyện, tiến lên nhu thuận gọi: “Đại ca.”

Thiếu niên mười ba tuổi, đúng là lúc cao lớn. Cộng thêm hơn nửa năm này, lão phu nhân đối Tiết Khiêm coi như là cháu cố. Tiết Khiêm cao cao gầy gầy, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, nhưng hắn dựa vào Tiết Nhượng lúc trước chỉ dẫn, ngày ngày sáng sớm thức dậy chạy vòng, thể cốt cường tráng rất nhiều. Hiện nay thiếu niên một bộ trường bào thanh sam, đã có vài phần thiếu niên nhẹ nhàng.

Tiết Nhượng gật đầu, ngược lại khó được nể tình nói: “Cao hơn.”

Tiết Khiêm cười cười, tính tình cũng so với ngày xưa sáng sủa rất nhiều.

Chân Bảo Lộ phi thường thích thứ đệ Tiết Khiêm này, hắn mặc dù không nhiều lời, lại là thận trọng thiện lương. Chân Bảo Lộ nói: “Đại biểu ca còn chưa biết đi, trước đó vài ngày Khiêm đệ thi vào Bạch Lộ thư viện, hơn nữa còn là đứng đầu bảng.”

Với An Quốc công phủ, đây cũng là một việc vui lớn. Lúc trước Tiết Khiêm không có tiếng tăm gì, ngoại nhân cơ hồ cũng không biết phòng lớn An Quốc công phủ còn có một vị con vợ kế. Đợi Tiết Khiêm lấy thân phận đứng đầu bảng tiến Bạch Lộ thư viện, tự nhiên có không ít người hỏi thăm. Có vừa nghe hắn là nha hoàn sinh, thân phận tiện, không khỏi tiếc hận; có lại cảm thấy hắn thân là con vợ kế, lại ưu tú như thế, thật là thương thức.

Chân Bảo Lộ xem Tiết Khiêm làm thân đệ đệ, hắn có tiền đồ, nàng tự nhiên cũng thấy vinh quang, lúc này tươi cười cũng phi thường sáng lạn.

Tiết Khiêm cũng nhìn về phía Chân Bảo Lộ cười cười, có chút ít thẹn thùng, nói: “Nhờ có đại ca cho danh mục.”

Tiết Nhượng không nói gì, hiển nhiên đối đề tài này cũng không có hứng thú.

Tiết Nhượng trở về, lão phu nhân vui vẻ nhất, bảo Tiết Nhượng trở về thu thập một phen thật tốt, buổi tối cùng nhau họp gấp dùng bữa tối.

Mọi người đều tản đi, Cố thị mang theo trường tử Tiết Thành cùng đi ra, nhìn thoáng qua Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ đi xa, nói: “Tổ mẫu người nhưng càng coi trọng vị đại ca này của người.”

Ban đầu lão phu nhân mặc dù quan tâm Tiết Nhượng, nhưng nếu nói tôn nhi nàng quý giá nhất, chính là Tiết Đàm Vương thị sinh. Nhưng từ lúc Vương thị trụ đến Thanh Tâm Cư, Tiết Đàm vốn là ôn nhuận như ngọc, cũng giống như thay đổi tính tình, nhiễm những thói quen con nhà giàu. Đây khiến lão phu nhân phi thường thất vọng. Hiện nay Tiết Nhượng khôi hoàn, lập đại công trạng như thế, lão phu nhân tự nhiên càng thêm thích vị trưởng tôn có tiền đồ này.

Tiết Thành nói: “Đại ca có tiền đồ, tổ mẫu coi trọng cũng phải...” Tiết Thành trông thấy qua cảnh tượng náo nhiệt lúc Tiết Nhượng hồi hoàng thành, chỉ cảm thấy lúc ấy Tiết Nhượng uy phong凛凛, làm hắn thập phần hâm mộ, lập tức liền nói, “Nương, nếu không ta cũng theo đại ca nhập ngũ.”

Nếu là trước kia, Tiết Thành cũng không dám như thế. Nhưng hôm nay nghĩ, Tiết Nhượng và hắn đến cùng là đường huynh đệ, nếu hắn muốn theo võ, hắn ta cũng sẽ chiều ứng hắn.

Tiết Thành không phải là thư sinh, trong ngày thường ngược lại thích cười đùa.

Cố thị nheo mắt một cái, hung ác nói: “Ta xem người là hồ đồ. Theo võ có tiền đồ gì? Người chỉ để ý học bài, không được phép muốn những thứ loạn thất bát tao này.”

Tiết Thành bẹp bẹp miệng, thấy Cố thị tức giận, nhất thời cũng không dám nhiều lời nữa.

Chân Bảo Lộ mang hài tử, đi chậm. Mà Tiết Nhượng cũng dựa vào bước chân nàng đi. Mới ra Như Ý Đường, Tiết Nhượng liền chặn ngang bệ nàng lên.

Thân thể bay lên không, Chân Bảo Lộ vô ý thức ôm cổ hắn, chống lại mắt hắn mỉm cười, ngượng ngùng nói: “Đừng làm rộn, nhiều người xem.” Đây ban ngày, bọn hạ nhân lui tới, hắn không che mắt mặt, nàng còn e lệ.

Tiết Nhượng cứ ôm nàng như vậy, tuy nói thân thể mang thai, so với lúc trước nặng hơn rất nhiều, nhưng chút này, với Tiết Nhượng mà nói, căn bản không tính cái gì. Hắn ôm ngang nàng vững vàng đi tới, ngoài miệng nói: “Vừa mới tổ mẫu nói, nàng cũng nghe thấy. Bà chính là muốn ta đền bù tổn thất cho nàng.”

Khỏe miệng Chân Bảo Lộ khẽ cong, nàng cũng hy vọng hắn đối nàng tốt. Chỉ là nàng hiện mang thai, ôm cũng khó nhìn nha. Dù là Chân Bảo Lộ không muốn, Tiết Nhượng cũng phối hợp ôm nàng trở về Tử Hòa Cư.

Ban ngày, bọn nha hoàn Tử Hòa Cư tự nhiên đều ở trong sân, các nàng cũng nghe được tin tức, nói đại công tử đã trở về, nhưng lúc này xem đại công tử cứ như vậy ôm Thiếu phu nhân vào, vẫn khiến các nàng sợ hết hồn.

Cũng may những nha hoàn này đều cũng có nhân lực, quy củ hành lễ, cũng không giương mắt liếc mắt nhìn nhiều.

Vào phòng, Tiết Nhượng cẩn thận đặt nàng đến trên giường La Hán, lại hôn mặt nàng một chút, mới tiến đi tắm.

Chân Bảo Lộ lẳng lặng ngồi trên giường La Hán, nghe trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào, mới hoảng hốt lấy lại tinh thần, đẩy mắt một trận sáng trong - - Tiết Nhượng thật trở về.

Buổi tối mơ mơ màng màng, Chân Bảo Lộ tỉnh lại, xem nam nhân bên cạnh, như cũ cảm thấy giống như là đang nằm mơ. Nàng lẩm bẩm nói: “Sao còn chưa ngủ?” Theo lý thuyết, mấy ngày này hắn hành quân đánh trận, sợ là không có nghỉ ngơi thật tốt, hiện thời trở về nhà, nên nghỉ ngơi cho tốt mới đúng.

Tiết Nhượng sờ sờ mặt nàng, nói: “Không có gì, liền muốn nhìn nàng một chút.” Nàng trong ngày thường thích ngủ nghiêng, hai tay ôm eo hắn, nhưng lúc này bụng nàng lớn, chỉ có thể ngước lên ngủ, hắn liền nghiêng đi hôn, cứ như vậy ngưng mắt nhìn nàng, nhất thời cũng liền quên mất mệt mỏi.

Chân Bảo Lộ thông minh, tự nhiên biết rõ tâm tư hắn. Trong bụng nàng ngọt, suy nghĩ một chút, mới rũ mắt xuống cúi đầu nói: “Huynh giúp ta gọi Hương Hân một cái.”

Tiết Nhượng nghe, cũng không có gọi, mà là tự mình đứng dậy, bế nàng lên.

Phát giác được cử chỉ hắn, Chân Bảo Lộ có chút ít thẹn thùng, lấy ngón tay chọc chọc lồng ngực hắn, mắng: “Tiết Nhượng.”

Tiết Nhượng phối hợp ôm nàng đến phòng tắm, để nàng đứng ở bên cạnh cái bồn, mới lên tiếng: “Chúng ta là phu thê, những chuyện này, còn có cái gì thẹn thùng.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Muốn ta giúp cởi quần lót không?”

Lời tuy như thế, nhưng đến cùng Chân Bảo Lộ không qua được điểm mấu chốt trong lòng, thấy hắn làm bộ muốn cởi quần lót nàng, mới vội vàng nói: “Huynh ra ngoài.”

Tiết Nhượng cũng không đùa nàng: “Được, xong gọi ta.”

Chân Bảo Lộ “Ân” một tiếng, thấy hắn đi ra ngoài, mới cởi quần lót đi nhà cầu.

Sau đó hắn lại tự mình hầu hạ nàng rửa tay. Chân Bảo Lộ nhìn hắn như vậy, cũng không kinh ngạc. Hắn xưa nay đối nàng tốt, mấy tháng này, nàng mang hài tử, hắn lại không ở bên cạnh nàng, tự nhiên nghĩ tới muốn đền bù tổn thất. Kỳ thật cũng không có gì, nhưng hôm nay nhớ tới, ngay cả Chân Bảo Lộ đều có chút bội phục mình, thế nhưng cứ như vậy cam tâm tình nguyện sinh hài tử cho hắn, ngoan ngoãn ở nhà chờ hắn, không có nửa câu oán hận.

Những chuyện này, đặt tại trước kia, lấy tính tình nàng ích kỷ, là tuyệt đối không thể ngờ mình có thể làm được.

Tiết Nhượng thấy nàng còn chưa ngủ, liền nói: “Ngày mai chúng ta đi xem nhạc phụ một chút.” Nghĩ đến năm đầu tiên nàng gả cho mình, liền là một mình nàng bụng to trở về nhà mẹ đẻ, Tiết Nhượng liền không nhịn được tự trách.

Chân Bảo Lộ buồn ngủ lợi hại, lung tung gật đầu “Ân” một tiếng.

Ngày kế hai vợ chồng đi Tề Quốc Công Phủ một chuyến. Chân Như Tùng xưa nay đau khuê nữ Chân Bảo Lộ, hắn vốn cũng hài lòng con rể Tiết Nhượng, nhưng nghĩ đến mấy tháng này, khuê nữ hắn mang hài tử, hắn ta lại ở bên ngoài, trong lòng khó tránh khỏi có chút ít trách cứ.

Thấy rõ khuê nữ con rể vào nhà, con rể giờ tay nhắc chân đều là sủng ái khuê nữ, hắn muốn trách cứ cũng là nói không nên lời.

Hơn nữa, lần này con rể nhưng lập công lớn, chỉ dùng nửa năm, liền bình định được chiến loạn. Mỗi lần biên quan truyền đến tin chiến thắng, lúc vào triều, không ít đồng僚 cũng khen hắn có con rể tốt dụng binh như thần. Chân Như Tùng vốn còn lo lắng, tuổi con rể còn trẻ, sợ không có kinh nghiệm gì.

Lại là hắn quá lo lắng...

Chân Như Tùng đi theo cũng vinh quang, nhưng lại không thể không lo lắng, chiếu theo tình thế này, trong mắt Tuyên Vũ Đế có thể dung hạ một tướng quân công cao hơn chủ hay không. Lén lút nói chuyện với Tiết Nhượng, Chân Như Tùng tự nhiên đề chuyện hôm qua. Vừa nghĩ tới khuê nữ bảo bối nàng bụng lớn như vậy tiến cung, nếu xảy ra chuyện gì, cũng không biết nên như thế nào cho phải.

Dù sao người ta Tuyên Vũ Đế cùng huê phi, bọn họ nếu muốn tính sổ, cũng là tính không dậy nổi.

Tiết Nhượng nói: “Chuyện này thật là tiểu tế bảo vệ A Lộ không chu toàn, nhạc phụ đại nhân yên tâm, sau này tiểu tế chắc chắn che chở A Lộ cùng hài nhi trong bụng nàng.”

Chân Như Tùng hiểu tính tình Tiết Nhượng nhất, hẳn cũng không bỏ được thể từ mình chịu một chút xiu tổn thương.

Hắn nhìn qua con rể càng chừng chặc hơn xưa, bất đắc dĩ nói: “Chuyện như vậy cũng không thể trách người.”

Lại nghĩ tới lần này Tiết Nhượng lập công trạng, nhưng Tuyên Vũ Đế chỉ lấy binh quyền, còn chưa có ban thưởng, nhất thời Chân Như Tùng lại lo lắng không biết trong lòng Tuyên Vũ Đế cân nhắc cái gì.

Một ngày kia, Chân Bảo Lộ ngồi ở trong phòng, xem xét xiêm y đứa bé. Bởi vì không biết là nam hay nữ, liền chuẩn bị cho cả nam oa, nữ oa. Hài tử vừa sinh ra làn da mềm mại, yếu ớt nhất, Chân Bảo Lộ tỉ mỉ kiểm tra, nhìn trên mặt không có cấu thả gì, mới gấp xiêm y đặt qua một bên.

Chúc ma ma vội vàng vào, nói: “Thiếu phu nhân, thánh chỉ trong cung đến, muốn Thiếu phu nhân đi tiền viện cùng lĩnh chỉ.”

Chân Bảo Lộ ngược lại không có kinh ngạc, nghĩ đến thánh chỉ này là ban thưởng Tiết Nhượng. Dù sao lần này Tiết Nhượng lập đại công trạng như thế.

Nàng được Chúc ma ma dắt đi đứng lên. Dâng hương tắm rửa, đổi một thân xiêm y, mới đi tiền viện tiếp chỉ.

Chỉ là vừa đi ra sân nhỏ Tứ Hòa Cư, bụng Chân Bảo Lộ liền đau từng hồi, suýt khuỵu ngã. Chúc ma ma nhìn thấy, nhất thời bị dọa hỏng, vội gọi: “Thiếu phu nhân!”

Bọn nha hoàn Tứ Hòa Cư nghe tiếng ào ào gom lại đây.

Chân Bảo Lộ ôm bụng, cái trán đỏ mồ hôi, nhìn Chúc ma ma một cái, mới nói: “Đau...” Nàng sợ là muốn sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chương 130

Bụng Chân Bảo Lộ vốn là lớn hơn phụ nữ có thai bình thường rất nhiều, phát động trước thời gian cũng là bình thường. Mà bà đỡ, bà vú các loại, sớm đã mời vào phủ từ tháng trước, chờ Chân Bảo Lộ sinh con. Hiện nay Chân Bảo Lộ sinh con trước thời gian, bọn nha hoàn Tứ Hòa Cư kinh ngạc sau, lập tức đỡ người đi vào, rồi sau đó từng người đi chuẩn bị.

Chỗ lão phu nhân, cũng có nha hoàn đi qua bẩm báo.

Tiền viện lão phu nhân mặc cáo mệnh phục, nhất phái quý khí, chờ tiếp chỉ, đợi nghe được tin tức này, cũng là kinh ngạc nói: “Sao đột nhiên sẽ sinh?” Trong bụng nàng sốt ruột, dù sao nữ nhân sinh hài tử nhưng là chuyện nguy hiểm, hơn nữa tuổi Chân Bảo Lộ còn nhỏ, người cũng nhỏ nhắn.

Mà Tiết Nhượng cũng vừa hồi phủ. Hắn vừa vào cửa, thấy thần sắc lão phu nhân căng thẳng, gấp rút tiến lên phía trước nói, “Tổ mẫu.”

Tiết Nhượng vốn là có chuyện quan trọng, bởi vì tiếp chỉ mới chạy về.

Lão phu nhân nhìn thấy Tiết Nhượng, vội nói: “Tiểu Lộ sắp sinh.”

Vừa dứt lời, thần sắc Tiết Nhượng biến đổi, liền xoay bước chạy về Tứ Hòa Cư.

Lão phu nhân nhìn hắn kích động như vậy, gấp rút phân phó Lâm ma ma bên cạnh: “Người đuổi theo sát đi, không cho hắn tiến phòng sinh.”

Từ xưa phòng sinh là dơ bẩn, đạo lý này nam tử đều hiểu. Chỉ là lão phu nhân biết, trường tồn cùng tồn tức tình cảm tốt, hoài hài tử đều ngày ngày ngủ cùng một chỗ, lấy tính tình hắn, xâm nhập phòng sinh, cũng là chẳng có gì lạ.

Lâm ma ma hiểu ý đáp ứng, vội vã đuổi theo.

Bên này, bụng Chân Bảo Lộ vô cùng đau đớn. So với đau đớn này, những thứ kia trong ngày thường căn bản liền không coi là cái gì. Nàng nằm ở trên giường, nghiêng đầu cảm lấy tay Chúc ma ma bên cạnh, lẩm bẩm hỏi: “Đại biểu ca đâu, đại biểu ca trở về chưa?”

Nàng có chút ít sợ hãi. Lúc nàng hoài hài tử, chưa từng có sợ hãi. Cảm nhận được hài tử trong bụng mỗi một ngày lớn lên, trong lòng nàng chỉ có hưng phấn cùng mong đợi, nhưng vào lúc này, nàng lại sợ hãi. Nữ tử sinh con, vốn là đi một vòng ở trước quỷ môn quan, mà lão Thiên xưa nay công bằng, đời này nàng trôi qua hạnh phúc, chỉ sợ ở trong lúc mấu chốt này, sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng vừa mới thành thân cùng Tiết Nhượng không lâu, một năm nay cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hẳn cũng không bởi nàng thật tốt đâu.

Chúc ma ma cũng là gặp qua nữ tử sinh con , ngược lại có kinh nghiệm. Nàng trấn an nói: “Thiếu phu nhân yên tâm, lúc này đại công tử khẳng định trở về , đợi tí nữa đại công tử sẽ phòng thủ ở bên ngoài, ngài chỉ để ý dùng sức, sinh con ra. Thai đầu lúc nào cũng là gian nan chút ít , có lẽ nô bồi ngài, không cần sợ, ân?”

Chân Bảo Lộ nhìn qua Chúc ma ma tròn trịa mập mạp bên người, hốc mắt ướt ướt. Chúc ma ma đã chiều cổ nàng từ nhỏ, tiểu tỷ khí thói quen nhỏ của nàng, nương nàng cũng không biết, nhưng Chúc ma ma lại là tất cả đều biết rõ . Chân Bảo Lộ chợt nhớ tới đời trước, lúc ấy nàng nương chiều ương ngạnh, ngay cả chị em ruột đều không thèm để ý, sao lại để ý một hạ nhân? Lúc nàng ăn nhờ ở đậu, cũng chỉ có Chúc ma ma liên tục bồi nàng, những lời nàng không thích nghe, cũng là bà một lần một lần nhẫn nại tính tình nói ở bên tai nàng.

Chân Bảo Lộ nức nở nói: “Được...”

Nàng cảm thụ được từng đợt rồi lại từng đợt co rút đau đớn, nghe bên ngoài phảng phất có giọng Tiết Nhượng. Nàng biết rõ tính tình Tiết Nhượng, lúc này sợ là sẽ vào, liền nói với Chúc ma ma: “Người ra ngoài nói với hần, không cần lo lắng, không được cho hần đi vào.”

Hốc mắt Chúc ma ma ướt át, này mới phát giác được, tiểu cô nương mình chiều cổ từ nhỏ, cuối cùng đã trưởng thành.

Chúc ma ma nói: “Được, lão nô liền ra ngoài.”

“... Ân.” trong lòng Chân Bảo Lộ bình ổn rất nhiều. Hai đời cộng lại, lần này là lần đầu nàng sinh hài tử, mới đầu khó tránh khỏi có chút ít bối rối. Trước xuất giá, nàng nếu có chuyện gì sợ hãi, liền đi tìm phụ thân; xuất giá sau, Tiết Nhượng đối nàng tốt, nàng liền không nhận được ý lại hần. Nhưng nàng đã là thê tử của hần , sau này còn là một người mẹ, có một số việc, nhất định phải nàng một mình đến gánh.

Như Chân Bảo Lộ đoán, Chúc ma ma mới đi, liền gặp Tiết Nhượng xoay bước muốn vào trong phòng. Nàng ngăn cản lại, hành lễ nói: “Đại công tử, Thiếu phu nhân nói , ngài ở bên ngoài chờ , chờ vào.”

Tiết Nhượng ngăn ra.

Hần có thể nghe được giọng nàng, rất thống khổ. Hần núm chặt tay, chỉ muốn canh giữ ở bên cạnh nàng, bồi nàng. Hiện nay thấy Chúc ma ma, Tiết Nhượng hỏi: “Thực... là ý tứ tiểu Lộ?”

Chúc ma ma gật đầu: “Là ý tứ Thiếu phu nhân, đại công tử nghe theo Thiếu phu nhân , ra ngoài chờ. Thiếu phu nhân là thai đầu, một lát sợ là sinh không được, ngài đừng quá sốt ruột, bà đỡ đỡ đẻ đều cũng có kinh nghiệm...” Nàng nói , liền để Tiết Nhượng ra ngoài.

Tiết Nhượng đứng ở đó, nhìn quanh bình phong.

Lông mi hần chau quá chặt chẽ , do dự rất lâu, mới đi ra ngoài.

Nghĩ tới điều gì, hần quay đầu lại, nhìn Chúc ma ma, nói: “Người nói cho nàng biết, ta ở bên ngoài bồi nàng, bảo nàng đừng sợ.”

Hần hiểu rõ tính tình nàng nhất, nhìn rất lớn lối , kỳ thật chính là một cái gia đình bạo ngược. Gặp chuyện sợ hãi, phản ứng giống như tiểu cô nương. Chuyện sinh hài tử này, nàng khẳng định cũng là hoảng loạn sợ hãi .

Tiết Nhượng nắm thật chặt quyền, thân hình cao lớn cứ như vậy đứng ở trong viện. Hần nghĩ tới nàng gả cho mình sau, nàng mặc dù không có câu oán hận, nhưng hần lại biết, hần làm thua xa dự định ban đầu của hần. Hần vốn không nghĩ tới muốn nàng sớm trải qua thống khổ sinh con.

Chỗ Tiết Khiêm, nghe được tin tức đại tẩu sinh con, cũng không nhận được lo lắng.

Hần mặc dù niên thiếu, nhưng cũng là xem qua y thuật , biết rõ nữ tử sinh con nguy hiểm, lập tức liền đứng dậy, nhìn Lan Di Nương nói: “Di nương, ta đi xem đại tẩu một chút.”

Bệnh Lan Di Nương có thể chữa trị, cũng là nhờ có Chân Bảo Lộ, nếu không phải nàng ấy cho thỉnh đại phu, lúc này nàng còn như trước đây bệnh nằm ở trên giường.

Lan Di Nương xem Tiết Khiêm, hơn nửa năm, Tiết Khiêm biến hóa vô cùng, tính tình cũng sáng sủa rất nhiều. Vốn là tiểu nam hài ít nói trầm mặc, hiện thời vừa dùng công lớn học bài vừacố gắng tập võ, đã có chút ít khí khái nam tử.

Lan Di Nương nói: “Thiếu phu nhân sinh hài tử, đại công tử sẽ phòng thủ, người ngày thường quan hệ tốt với Thiếu phu nhân, nhưng đến cùng là nam nữ khác biệt, nên nắm chắc đúng mực. Người nếu là thật sự vì tốt cho nàng, có đôi khi cũng phải chú ý một chút. Ví như hiện tại, người nên ở chỗ này đợi tin tức, đừng đi qua thêm phiền toái.”

Tiết Khiêm mặc dù mười ba, lại so với thiếu niên bình thường thành thực hơn không ít, lập tức nghe ra ý tứ của Lan Di Nương, nhất thời bên tai nóng nóng.

Hần lẩm bẩm nói: “Ta chỉ là quan tâm đại tẩu, cũng không có ý tứ gì khác.”

Lan Di Nương thấy hần xưa nay chừng chặc, lúc này khẩn trương, trong lòng nơi nào còn đoán không ra? Bất quá nàng từng gặp Chân Bảo Lộ, vị Thiếu phu nhân này trẻ tuổi xinh đẹp, lại chỉ lớn hơn hai tuổi Tiết Khiêm, thông tuệ thiện lương, như Tiết Khiêm từ nhỏ không có người thương yêu, có tẩu tẩu

quan tâm hẳn, sinh ra một chút tình cảm, cũng là bình thường

Nhưng đây chỉ là ái mộ thời niên thiếu mà thôi, đợi ngày sau trưởng thành, đã trải qua tình yêu nam nữ thật sự, quay đầu lại, tự nhiên cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận .

Mà Lan Di Nương cũng tin tưởng Tiết Khiêm, đứa nhỏ này, cũng sẽ cất giấu tâm tư này ở trong lòng mà thôi.

Nàng nói: “Vây là tốt rồi, người liền ở chỗ này đợi đi.”

Tiết Khiêm lo lắng không thôi, thiếu niên trẻ tuổi ngây thơ, liền đứng ở tại chỗ. Mặt thoáng cau lại, nhìn phương hướng Tứ Hòa Cư, sau đó rũ mắt xuống, nhìn Lan Di Nương nói: “Ta hiểu rõ.”

Chân Bảo Lộ đã đau ước chừng hai canh giờ, còn bị hành hạ trong phòng sinh.

Lão phu nhân cũng kìm nén không được chạy tới, nhìn tình thế không tốt, tự nhiên ngay cả tâm tư uống nước ăn cơm cũng không có .

Cố thị cũng bồi ở bên cạnh lão thái thái, nói: “Nương cứ việc yên tâm, nhi tức nhìn, thân thể tiểu Lộ khỏe mạnh, lúc trước bụng lớn như vậy, người khác đều cần người đỡ, nàng đâu, đi đứng thật là nhẹ nhàng, ta xem sinh hài tử, cũng sẽ không có vấn đề.” Ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại là ước gì Chân Bảo Lộ gặp chuyện không may .

Nửa năm này, mới đầu là Cố thị quản việc bếp núc, nhưng là mỗi lần cũng phải đi Tứ Hòa Cư để Chân Bảo Lộ xem qua. Về sau, Chân Bảo Lộ thai nhi ổn định, liền lại bắt đầu quán sự. Trong lòng Cố thị khí, lại cũng không dám như thế nào, nhưng có một lần nghe đây tớ trong phủ nghị luận sau lưng nàng, nói nàng vào cửa đã hai mươi năm, thế nhưng còn không bằng một tiểu cô nương vào cửa không đến một năm.

Cố thị vốn là kìm nén bức bối, nghe lời này, lại là giận Chân Bảo Lộ. Cộng thêm về sau có vài lần, nàng ra sai bị Chân Bảo Lộ nhìn ra, lại khiến Cố thị vừa thẹn vừa căm, càng không thích Chân Bảo Lộ . (bắt tài vô dụng mà thích ra vẻ)

Nhưng Chân Bảo Lộ mang hài tử, lão phu nhân cực kỳ quý báu, cả nhà trên dưới đều coi nàng như Bò Tát mà cung phụng, nàng cũng không dám trêu chọc nàng ấy. Hiện nay Chân Bảo Lộ sinh hài tử, vừa nghĩ tới bụng nàng ấy lớn như vậy, tuổi lại nhỏ, nếu xảy ra chuyện, cũng là bình thường .

Lúc trước nương Tiết Nhượng, cũng không bồi vì sinh Tiết Nhượng lấy hết thân thể, cuối cùng sớm hương tan ngọc nát sao?

Cho nên lúc này, Cố thị vừa nghe Chân Bảo Lộ không tốt, trong lòng ngược lại có chút ít vui vẻ - - dù sao nếu là Chân Bảo Lộ xảy ra chuyện gì, vậy đối với địa vị nhị phòng ở An Quốc công phủ cũng là có chỗ tốt . (cuối truyện mấy mẹ con này thảm. Nghĩ cũng biết, phòng lớn 3 con trai, làm gì có cửa cho nhị phòng thừa kế phủ. Cứ mơ mộng, tranh thứ không của mình, bị vợ của Tiết Đàm trị không nương tay)

Trong lòng Lão phu nhân cũng nghĩ như vậy, thân thể tôn tức khỏe mạnh, sinh hài tử không thành vấn đề. Nhưng đến cùng còn là nhịn không được lo lắng.

Tiết Nhượng đứng ở trong sân, không nhúc nhích, lại qua nửa canh giờ, hẳn nghe thanh âm bên trong phòng sinh càng ngày càng nhỏ, thậm chí không có động tĩnh. Kìm nén không được, ở trước mặt lão thái thái, liền trực tiếp vọt vào.

Toàn thân Chân Bảo Lộ đều là mồ hôi, nụ cười tái nhợt mảnh mai, lúc này há mồm uống bát súp Chúc ma ma đưa, nhìn thấy Tiết Nhượng cứ như vậy xông vào, mới kinh ngạc gọi: “Đại, đại biểu ca?” Chớp mắt một cái, nàng cho là mình xuất hiện ảo giác.

Hắn sao vào ?

Không phải là bảo hắn chờ vào sao?

Chúc ma ma cũng lớn tiếng nói: “Đại công tử ngài sao lại vào ? Ngài đây không phải là hồ nháo sao?” Nói liền vội vàng muốn đuổi Tiết Nhượng ra ngoài.

Tiết Nhượng nơi nào chịu?

Hắn xem thê tử suy yếu, đi đến bên giường nàng, duỗi tay cầm tay nàng, lòng bàn tay hắn tất cả đều là mồ hôi.

“Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ cũng là bất đắc dĩ, nhìn qua hắn, nói: “Đại biểu ca, huynh... Huynh không cần lo lắng, nhanh đi ra ngoài đi.” Nàng lẩm bẩm nói, “Huynh ở nơi này, ta sẽ phân tâm.”

Tiết Nhượng cũng biết mình lần này quá mức không ổn, nhưng hắn liền muốn vào xem xem nàng. Lúc này thấy nàng như vậy, hắn lại càng không muốn đi ra ngoài. Chỉ là hắn xưa nay nghe lời nàng nói, biết nàng nói đúng, liền đưa tay vuốt ve mặt nàng, nhẹ khề hôn trán nàng.

Chân Bảo Lộ nhịn không được cười cười, nhất thời phảng phất cũng không cảm giác được đau đớn. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia, nàng có thể cam tâm tình nguyện vì một nam nhân sinh hài tử. Nàng nói: “Đại biểu ca, gả cho huynh thật tốt. Nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn gả cho huynh.”

Tiết Nhượng liền giật mình, rồi sau đó rất nhanh gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta liền định. Bất quá tiểu Lộ, chúng ta trước sống thật tốt đời này.”

Chân Bảo Lộ nói: “Ân.” Lại thấy hấn khẩn trương, trấn an nói, “Đừng lo lắng.”

Tiết Nhượng mới đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hấn ra ngoài, Chân Bảo Lộ cong cong môi, nhất thời cảm giác mình có thêm sức lực.

Tin tức Chân Bảo Lộ sinh con, Tề Quốc Công Phủ cũng biết.

Lúc ấy Từ Thừa Lăng vừa vặn đánh cờ với Chân Như Tùng ở thư phòng. Từ lúc Từ thị qua đời sau, Từ Thừa Lăng liền thường xuyên lấy lý do lãnh giáo kỳ nghệ tới thăm Chân Như Tùng. Ngẫu nhiên Chân Bảo Lộ hỏi Tề Quốc Công Phủ, cũng sẽ gặp hấn. Từ Thừa Lăng tự nhiên là muốn gặp nàng, thậm chí xa xa nhìn một cái cũng được, chỉ là hấn sợ nàng lúng túng, nên lúc Chân Bảo Lộ đến, hấn đều sớm một chút rời phủ.

Từ Thừa Lăng một bộ trường bào xanh đậm, cả người ôn nhuận như ngọc, một đôi tay khớp xương cân xứng, đang mỉm cười hạ một quân cờ.

Bất quá Chân Như Tùng kỳ nghệ tinh xảo, ván này mặc dù nhiều hơn một khắc đồng hồ so với ván trước, Từ Thừa Lăng như cũ thua cực thảm.

Chân Như Tùng mỉm cười, không thể không nói, lúc hấn đánh cờ cùng Từ Thừa Lăng, xác thực hưởng thụ. Bất quá hấn hiểu tâm tư Từ Thừa Lăng đối khuê nữ bảo bối của mình, nhất thời cũng tránh không được so sánh hấn với Tiết Nhượng. Trong lòng hấn cũng thừa nhận, Từ Thừa Lăng xác thực ưu tú, nếu không có Tiết Nhượng, nữ nhi hấn, có lẽ sẽ thích hấn ta.

Chân Như Tùng nói: “Hôm nay liền đến đây thôi.”

Từ Thừa Lăng gật đầu, nhìn Chân Như Tùng mỉm cười đứng dậy.

Mà lúc này, gãi sai vật bên cạnh Chân Như Tùng, lại vào bẩm báo, nói: “Quốc công gia, An Quốc công phủ truyền đến tin tức, nói Tiết Thiếu phu nhân muốn sinh.”

Chân Như Tùng thu lại mặt cười.

Mà Từ Thừa Lăng, cũng không nhận được cảm thấy lo lắng, trong tay áo quả đấm đều căng thẳng nắm lại.

Cho đến khi trở về Trường Ninh Hầu phủ, Từ Thừa Lăng như cũ lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, không nói một lời.

Hấn xem bóng đêm bên ngoài trầm trầm, nghĩ tới nàng sinh con có thuận lợi hay không. Nghe nói thai đầu, muốn gian nan một chút. Từ Thừa Lăng nhớ tới mới trước đây, tiêu biểu muội trắng mịn yếu ớt, đung đung, đều muốn rót nước mắt bất hấn thôi một chút mới được.

Nàng xưa nay sợ đau, sinh hài tử đau như vậy, nàng sao chịu nổi?

Lúc này, dù biết rõ nàng đang cố gắng thay một người nam nhân khác sinh hài tử, Từ Thừa Lăng vẫn là không chế không nổi mình.

Này lại có quan hệ gì? Chỉ cần nàng bình an thì đủ rồi.

Chân Bảo Lộ ước chừng lần qua lần lại đến ngày kế. Đến ngày sau, cơ hồ Chân Bảo Lộ đã không có sức lực.

Nàng cho tới bây giờ không có nghĩ tới, sinh hài tử thống khổ như thế.

Chân Bảo Lộ cả người đều mơ mơ màng màng, sức cùng lực kiệt, bên tai là giọng bà đỡ: “Thiếu phu nhân lại dùng sức, hài tử sắp ra rồi ... Ngài mau dùng sức.”

Cuối cùng... Muốn đi ra sao?

Nghe lời này, nàng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, lần nữa dùng sức...

Đầu giờ dần, bên trong phòng sinh cuối cùng truyền ra tiếng hài nhi vang dội khóc nỉ non. (tính sơ sơ là gần hai mươi tiếng đồng hồ. Kinh!)

Tiết Nhượng đứng ở trong viện như đá trụ, nghe được tiếng khóc kia, cùng trong phòng sinh vui vẻ náo nhiệt, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cơ hồ muốn rơi lệ.

Hấn không chút do dự, cất bước liền chạy đi vào.

Chân Bảo Lộ lại đã ngủ.

Mơ mơ màng màng, Chân Bảo Lộ cảm giác được có người lau mặt cho nàng, lại nhẹ nhàng gọi tên nàng. Chân Bảo Lộ mới gian nan chậm rãi mở mắt ra. Đập vào mắt là mặt Tiết Nhượng. Nàng cười cười, nhìn qua gò má Tiết Nhượng tuấn mỹ.

Chân Bảo Lộ nhớ tới, lúc cuối cùng nàng phảng phất nghe được tiếng hài nhi, hết sức vang dội.

Nàng cầm lấy tay hấn, hỏi: “Hài tử thế nào?”

Giọng nàng đã có chút ám ách .

Tiết Nhượng mặt mày ôn hòa, xem bộ dáng nàng suy yếu, nắm thật chặt tay nàng đặt bên môi, hôn một chút, rồi sau đó mới ôn nhu nói: “... Điều rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Chương 131

Điều rất tốt.

Chân Bảo Lộ nghe , mới phóng tâm

Chúc ma ma cùng Hương Hàn ôm lấy hai đứa bé đến, thả tới bên giường Chân Bảo Lộ. Chúc ma ma nói: “Mới vừa ăn sữa, lúc này đang ngủ ngon. Nhìn một chút, hai hài tử này ngày sau đều sẽ là tuần nam mỹ nữ.”

Chúc ma ma cũng là vui vẻ. Chân Bảo Lộ sinh song bào thai khó khăn tầng tầng, lúc ấy nếu là lại kéo, sợ là ngay cả người mẹ đều sẽ xảy ra chuyện. Cũng may cuối cùng vẫn là sinh hạ.

Nương Chân Bảo Lộ Từ thị có tiền lệ sinh sinh đôi, lúc này Chân Bảo Lộ một ngụm khí sinh hai cái, cũng là chẳng có gì lạ . Mặt mày Chân Bảo Lộ cong cong, phảng phất bỗng chốc liền không có mệt mỏi. Nàng nhìn hai tiểu oa bên cạnh, bế đến gần nàng một chút, bao bọc nam oa là tã lót màu đỏ, nữ oa bên cạnh là màu lam .

Long phượng thai, này là người khác đều hâm mộ mà không được.

Chân Bảo Lộ cũng không khỏi bội phục mình, hai mắt sáng trong, nhìn Tiết Nhượng nói: “Ta thật lợi hại.”

Chúc ma ma cùng Hương Hàn nhìn nhau cười một tiếng.

Tiết Nhượng cũng đưa tay xoa xoa đầu nàng, đồng ý nói: “Àn. Tiểu Lộ nhà ta tự nhiên lợi hại.”

Chân Bảo Lộ cười dịu dàng, nhìn hai tiểu tử nhiều nếp nhăn, bởi vì là song sinh, cho nên so với hài nhi bình thường nhỏ hơn một chút, tóc máu đen sẫm dán ở trên đầu, nhắm hai mắt lại, xem mặt mày, một lát cũng xem không giống ai. Lúc này hai người đều an lặng yên tĩnh ngủ, hết sức là nhu thuận.

Chân Bảo Lộ sinh hài tử liền đã ngủ mê man, tự nhiên không biết hai tiểu tử cái nào sinh ra trước. Vẫn là nghe Tiết Nhượng nói mới biết được, hai tiểu tử này, là đôi tỷ đệ - - tỷ tỷ so với đệ đệ sớm sinh ra nửa khắc đồng hồ.

Trong lòng Chân Bảo Lộ phi thường thỏa mãn, lần lượt hôn từng cái gò má non nớt hai tiểu tử, một đôi mắt không chớp mắt , thấy thế nào đều xem không đủ.

Tiết Nhượng lại nói: “Nàng cũng đối , trước ăn một chút gì.” Liền để Chúc ma ma cùng Hương Hàn ôm hai hài tử đi.

“Ài...” Chân Bảo Lộ lên tiếng, có chút ít không bỏ được, đưa tay che chở hai oa nhi này, nhìn Tiết Nhượng nói, “Ta lại nhìn nhiều một lát.”

Tiết Nhượng dở khóc dở cười nói: “Nàng mới vừa sinh hài tử xong, nghỉ ngơi cho tốt, sau này muốn thấy lúc nào cũng được, àn?”

Lời Tiết Nhượng nói cũng có lý. Hài tử đã sinh, chẳng lẽ còn sẽ một lần nữa chạy vào trong bụng? Chân Bảo Lộ tự nhiên gật đầu, lưu luyến không rời xem hai hài tử bị ôm đi, sau đó để Tiết Nhượng đỡ nàng ngồi thẳng dậy, uy nàng ăn cháo gạo kê.

Lão phu nhân cũng đi xem tăng tôn cùng tăng tôn nữ, lúc này một trái tim thấp thỏm cuối cùng là buông xuống. Tuy nói dù thai này của Chân Bảo Lộ là nữ oa, lão phu nhân như cũ cũng là sủng ái , nhưng trong lòng lão phu nhân, tự nhiên là mong trông có thể sinh nam oa . Lúc này quá tốt rồi, sinh một đôi long phượng thai, bộ dáng hai tiểu tử lại tốt, sau này tỷ tỷ chiêu cố đệ đệ, đây chính là không còn gì tốt hơn nhất.

Lão phu nhân vui sướng đi từ đường bá liệt tổ liệt tông.

Cố thị cũng không khỏi hâm mộ, thở dài nói: “Chân Bảo Lộ thật đúng là tốt số . Mới vừa vào cửa hài tử không nói, thai đầu liền sinh một đôi long phượng thai...” Vừa nghĩ tới lão phu nhân vui vẻ quên trời đất, Cố thị cũng biết, ẩn tình thế này, sau này nhị phòng bọn họ xác thực muốn xem sắc mặt Chân Bảo Lộ sống qua ngày .

Cố thị nhớ tới lúc trước mình có chút bất mãn Chân Bảo Lộ, nhất thời âm thầm hối hận, nghĩ tới sau này dù có bất mãn thế nào, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, gấp rút phân phó ma ma bên cạnh, đưa qua bên Chân Bảo Lộ chút ít đồ bổ thân thể, coi như là một phen tâm ý nhị phòng.

Mà tin tức Chân Bảo Lộ sinh con, tự nhiên cũng truyền đến trong cung. Lúc đó Tuyên Vũ Đế đang ở Trường Xuân Cung của huệ phi Chân Bảo Chương. Chân Bảo Chương hầu hạ hần thay quần áo.

Nghe công công bẩm báo, nói về từ Tiết Nhượng thuận lợi sinh hạ cho hần một đôi long phượng. Tuyên Vũ Đế cũng không khỏi thở dài nói: “Tiết Nhượng này, thật đúng là có phúc khí.”

Cũng không phải sao?

Chân Bảo Chương bên cạnh, nghe được tin tức này, mặt cũng thoáng xanh. Lúc trước nàng nhìn thấy bụng Chân Bảo Lộ lớn như thế, liền không thích, bất quá hôm qua nghe được Chân Bảo Lộ sinh con gian nan, có lẽ là muốn xảy ra chuyện, trong lòng nàng có vài phần vui vẻ. Không ngờ vừa tính đây, lại nghe được tin tức bình an sinh con - - thuận lợi còn chưa đủ, một lần sinh còn sinh long phượng.

Long phượng thai. Chân Bảo Chương trầm nghĩ: Nếu là nàng cũng có thể sinh hạ một đôi long phượng thai, hiện nay há chỉ là một huệ phi?

Tuyên Vũ Đế mỉm cười, cúi đầu xem Chân Bảo Chương động tác cứng ngắc, đưa tay nâng cằm nàng nói: “Như thế nào? Mất hứng?” Tuyên Vũ Đế tính tình cởi mở, sau khi lên ngôi, trên người tự nhiên nhiều thêm một cỗ đế vương uy nghiêm. Nhưng hần một đôi mắt mỉm cười, cứ như vậy lẳng lặng xem nàng, khiến Chân Bảo Chương cảm giác được cảm giác mất.

Chân Bảo Chương chợt cười, nói: “Nơi nào? Nó thì chỉ là cảm thấy cao hứng cho Lục muội muội mà thôi.” Tiết Nhượng chiến công hiển hách, nàng thật không dám lại trước mặt Tuyên Vũ Đế nói xấu Tiết Nhượng, tương tự vậy cũng không thể nói xấu Chân Bảo Lộ. Chân Bảo Chương mặc dù ở thâm cung, nhưng mấy ngày trước, chuyện Tiết Nhượng đánh trận dụng binh như thần sớm truyền tới hoàng thành, mỗi một người đều miêu tả sinh động, quả thực tăng bốc Tiết Nhượng thành chiến thần hạ phàm.

Tuyên Vũ Đế cười cười, nhìn Chân Bảo Chương nói: “Nhưng trầm lại có chút ít không vui...”

Chân Bảo Chương gạt mình, cẩn thận giương mắt đi quan sát hần, có chút không rõ.

Lại nghe hần từ từ nói: “Trầm có chút ít hâm mộ hần. Khi nào thì người cũng sinh cho trầm một tiểu hoàng tử đây.”

Vừa dứt lời, mặt Chân Bảo Chương nhiễm vui mừng, nơi nào còn có tâm tư đi ghen tị Chân Bảo Lộ, chỉ uốn lên môi thấp mi, một bộ nũng nịu.

Lúc Chân Bảo Lộ mới vừa gả vào An Quốc công phủ, cũng như cô nương gia bình thường xuất giá, náo nhiệt qua cũng liền thôi. Cho đến khi Chân Bảo Lộ mới vừa vào cửa, dùng thân phận tôn tức phụ trách quản lý việc bếp núc, vòng quý tộc hoàng thành mới nghị luận ào ào. Cho tới bây giờ, Chân Bảo Lộ chưa tới một năm liền sinh hạ một đôi long phượng thai, trong lòng các quý phụ hoàng thành đều hâm mộ vận khí của Chân Bảo Lộ.

Lễ tắm ba ngày của hai tiểu tử, Chân Bảo Quỳnh cũng ôm khuê nữ A Đoàn lại đây.

Tiểu A Đoàn mới tám tháng, bộ dáng trắng tinh, tính tình không giống Chân Bảo Quỳnh ôn thuận, ngược lại dị thường hoạt bát. Thấy hai tiểu gia hòa trong nôi, liền vui vẻ y y nha nha kêu lên, hoa tay múa chân.

Mà hai tiểu tử nhà Chân Bảo Lộ, tỷ tỷ an lặng yên tĩnh, tính tình có chút giống Tiết Nhượng, không thích lên tiếng, chỉ có muốn ăn cùng đi tiểu, mới có thể khóc lên vài tiếng. Bất quá giọng đặc biệt lớn. Đệ đệ nhỏ một chút, lại khiến Chân Bảo Lộ vô cùng đau đầu, cả ngày lẫn đêm lúc nào cũng là khóc, khóc đến đỏ mặt lên, phảng phất mình bị bao nhiêu ủy khuất, cần phải Chân Bảo Lộ tự mình ôm, mới có thể yên tĩnh chút ít.

Tiết Nhượng nói nhi tử giống nàng, bất quá Chân Bảo Lộ tuyệt đối sẽ không thừa nhận, mình lúc nhỏ thích khóc nhè.

Chân Bảo Quỳnh vừa cười vừa nói: “Tiểu hài tử hay khóc hết sức bình thường, A Đoàn nhà ta lúc ấy cũng đặc biệt hay khóc.”

Tiểu A Đoàn trắng ngần nghe được tên mình, đôi mắt đen lúng liếng nhìn về phía nương nhà mình, duỗi tay đưa ngón tay ngậm vào trong miệng, nhìn Chân Bảo Quỳnh cười khanh khách, cho rằng nương đang khen nàng.

Chân Bảo Quỳnh bị nàng nhìn thấy tâm đều hóa nước, bắt lấy bàn tay nhỏ bé nàng nói: “A Đoàn ngoan ngoãn, không được phép ăn tay.”

Tiểu A Đoàn “Ngô” một tiếng, đáng thương nhìn về phía Chân Bảo Lộ, điệu bộ này, như thể đang cầu cứu Chân Bảo Lộ.

Còn nhỏ như vậy, Chân Bảo Lộ có thể tưởng tượng, tiểu ngoại sinh nữ này, lớn lên sau này là thông tuệ động lòng người đến cỡ nào.

Chân Bảo Lộ cùng Chân Bảo Quỳnh đang nói chuyện, Thượng nhi cùng Vinh Nhi cũng vào. Vinh Nhi hai ngày trước liền ba ba nhớ tới, hôm nay có thể tới, tự nhiên vội vàng vàng vọt vào, úp sấp bên giường, mắt to hưng phấn nhìn cháu ngoại trai cùng ngoại sinh nữ nhỏ nhỏ.

Thượng nhi quy củ, mặc dù mới tám tuổi, sau khi Từ thị đi, nhìn qua lại càng chừng chặc.

Chân Bảo Lộ ngược mắt xem Thượng nhi. Thượng nhi mới mím môi, mở miệng nói: “Nhị tỷ.” Hần cùng Vinh Nhi đi xem tiểu tử, trong lòng hần cũng có chút rục rịch, dù cho chừng chặc, vào lúc này cũng có chút nhìn không được, cất bước đi qua.

Thượng nhi xem hai tiểu oa trong tã lót kia. Nhỏ như vậy.

Đội hần lẳng lặng nhìn qua ngoại sinh nữ trong tã lót màu đỏ, thấy nàng vốn là đang nhắm mắt, chậm rãi mở ra, cứ như vậy chống lại mắt hần, cũng lẳng

lặng nhìn lại hấn. Mắt đen nhánh trong veo, là sạch sẽ nhất, nàng xem thấy hấn, rồi sau đó khó được cong môi lên.

Đáy lòng Thượng nhi nhất thời có chút ít mềm mại, nhin không được duỗi tay, nhẹ nhàng cầm tay nàng quơ quơ.

Quả đấm nhỏ như vậy, bắt quá lớn chừng hột đào.

Ngay cả Chân Bảo Lộ đều kinh ngạc, nói: “Đường Đường ngày thường nhưng là ai đều không để ý. Hôm nay lại nhìn cứu cứu cười.”

Đường Đường là nữ danh khuê nữ, còn là Chân Bảo Lộ tự mình đặt. Nàng cùng Tiết Nhượng lần đầu gặp dưới tàng cây hoa hải đường, vừa hy vọng khuê nữ sau khi lớn lên, có thể kiều diễm xinh đẹp như hoa hải đường vậy. Chân Bảo Lộ cho rằng nữ danh này vô cùng có hàm nghĩa, không ngờ Tiết Nhượng lại không hiểu. Trong lòng Chân Bảo Lộ âm thầm tức tối, nam nhân chính là sơ ý, cảnh tượng lần đầu hai người bọn họ gặp mặt, hấn lại dám quên!

“Đường Đường, Đường Đường.” Mới vừa làm cứu cứu, Vinh Nhi vô cùng vui vẻ, cũng đi theo hô vài tiếng.

Bất quá tính tình Đường Đường không yêu phản ứng người, phảng phất không nghe thấy cứu cứu Vinh Nhi gọi, nhìn Thượng nhi cười xong, liền nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Mặt Vinh Nhi trắng non mềm nhất thời sụp đổ, ủy khuất ba ba xem tiểu ngoại sinh nữ nhắm mắt lại ngủ không để ý tới người, rồi sau đó mới một lần nữa tập trung sự chú ý ở trên người tiểu cháu ngoại trai.

Vinh Nhi nói: “Cháu ngoại trai đâu, cháu ngoại trai tên gì?” Tiểu ngoại sinh nữ không yêu để ý người, Vinh Nhi cũng có thể lý giải, nhưng tiểu cháu ngoại trai là bé trai, hấn cũng là bé trai, tiểu cháu ngoại trai sẽ thích chơi cùng hấn.

“... Trường Phúc.” Chân Bảo Lộ có chút ít khó có thể mở miệng.

Tên này vừa nghe liền biết không phải là nàng đặt, mà là Tiết Nhượng thuận miệng đặt, nàng vốn là không muốn, dù sao con trai bảo bối của mình sao có thể có một nữ danh tiểu miểu tiểu cầu. Bất quá không biết như thế nào truyền đến chỗ lão phu nhân, lão phu nhân vừa nghe, lại cảm thấy nữ danh này không tệ, đều nói tên xấu dễ nuôi, nữ danh gì đó đều là người trong nhà gọi, cũng không có gì phải ngại ngùng. Chân Bảo Lộ nhìn lão phu nhân mở miệng một tiếng “Trường Phúc” gọi được hằng say, tự nhiên cũng thẹn thùng đổi tên.

Vinh Nhi vui vẻ kêu một tiếng: “Trường Phúc.” Mặt mày mỉm cười chờ tiểu cháu ngoại trai phản ứng.

Nào biết tiểu cháu ngoại trai này, lẳng lặng xem hấn, nhếch miệng, phát ra một trận khóc nức nở.

Vinh Nhi vừa nghe hấn khóc, nhất thời tròn to hai mắt, gấp rút hoảng loạn luống cuống nói: “Đừng, đừng khóc a.”

“Oa - -” một tiếng, Trường Phúc khóc rất dùng sức, ở trước mặt cậu nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Chương 132

Tiết Nhượng đi đến chỗ bức tường phù điêu, liền nhìn đến cách đó không xa dưới cây nhãn xanh um, nam tử trẻ tuổi cao gầy đứng ở đó.

Nam tử nhả nhặn nho nhả, mặc một bộ cẩm bào thiên thanh, ống tay áo thêu tứ quân tử đồ án tinh tế. Mặt mày hấn tuấn tú, khuôn mặt như bạch ngọc, tuấn dật phong lưu nói không nên lời. Ngay cả Tiết Nhượng không ưa hấn, không thừa nhận cũng không được, nếu không phải đời này hấn có kị ức kiếp trước, hao hết tâm tư, thê tử hấn tâm tâm niệm niệm trong lòng, chưa chắc hấn đã cưới về được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiết Nhượng có chút ít bị đè nén. Xoải bước tiến lên, gọi: “Từ đại nhân.”

Từ Thừa Lăng nghe Tiết Nhượng xưng hô không thạo, ngược lại mặt mày cười cười ôn hòa. Tính tình hấn xưa nay ôn nhuận, chỉ là hai năm này thành thực rất nhiều, dù khẽ mỉm cười, cũng không giống ngày xưa vậy, khiến người cảm giác được một cỗ ám áp, mà là có vài phần xa lạ cùng khách khí. Hiện thời Từ Thừa Lăng đã là học sĩ Hàn Lâm Viện, so với Tổng Chấp cùng nhập Hàn Lâm Viện, chức quan thăng nhanh hơn rất nhiều. Thêm thế tử hấn là biểu muội Tuyên Vũ Đế, tiền đồ sau này của Từ Thừa Lăng tất nhiên là bùng sáng.

Từ Thừa Lăng nói: “Tiết tướng quân khách khí. Hôm nay chất nhĩ, chất nữ ta tắm ba ngày, vừa vận rãnh, liền tới xem một chút.”

Từ Thừa Lăng biết rõ Tiết Nhượng không hoan nghênh hấn, cũng không định đi vào gặp Chân Bảo Lộ, chỉ lấy từ trong lòng ngực ra một cái túi gấm, đưa cho Tiết Nhượng: “Nơi này là hai cái khóa trường mệnh, coi như là một phen tâm ý của ta. Nghĩ đến hôm nay khách nhiều, ta cũng không đi vào quấy rầy, Tiết tướng quân giúp ta chuyển cho tiểu Lộ.”

Tiết Nhượng duỗi tay tiếp nhận, thân nhiên nói: “Đa tạ.”

Từ Thừa Lăng cười cười, cùng Tiết Nhượng khách sáo một phen, liền xoay người đi ra khỏi cửa chính An Quốc công phủ.

Tiết Nhượng nhìn qua bóng lưng nam tử, cúi đầu bóp lấy túi gấm trong tay, nhớ tới những hình ảnh đời trước, nhìn không được muốn ném mấy khóa trường mệnh này. Nhưng đến cùng còn là nhìn được, dùng sức bóp một cái, nện bước chân dài đi Tứ Hòa Cư.

Từ Thừa Lăng mới vừa đi ra An Quốc công phủ, liền tầng tầng ho khan vài tiếng. Hắn vốn là trắng nõn, lúc này sắc mặt tái nhợt, nhìn qua có chút ít suy nhược. Chính là một bộ nhiễm phong hàn.

Gã sai vật Song Thụy đi theo phía sau lại là kích động. Hôm đó đại công tử nghe nói Tiết Thiếu phu nhân sinh con, liền cả đêm đi Linh Phong Tự, ở trước mặt Phật tổ cầu phúc cho nàng. Nay còn chưa đủ, công tử nhà hắn quả nhiên là điên rồi, thế nhưng ở trước mặt Phật tổ, nói chỉ cần mẫu tử Tiết Thiếu phu nhân bình an hắn nguyện ý giảm thọ mười năm.

Từ Tú Tâm nghe nói đại ca cũng tới, liền đi ra ngoài tìm, đúng lúc nhìn hắn ra ngoài, liền tiến lên gọi hắn lại: “Đại ca!”

Từ Thừa Lăng xoay người.

Thấy là Từ Tú Tâm, vẻ mặt thoáng ôn hòa chút ít, hỏi: “Sao đi ra?”

Từ ngày Từ Thừa Lăng thành thân, ở Trường Ninh Hầu phủ phát sinh những chuyện kia, Từ Tú Tâm cũng bài trừ thành kiến đối Chân Bảo Lộ, cùng nàng lui tới cũng mật thiết một chút. Hôm nay là hai hài tử tám ba ngày lễ, nàng tự nhiên là tới, lúc này cũng là vừa nhìn hai tử xong, mới từ Tứ Hòa Cư đi ra.

Từ Tú Tâm hỏi: “Đại ca nếu đã đến, sao không vào xem một chút? Ta vừa mới nhìn qua, hai hài tử kia thật đáng yêu.” Vừa nghĩ tới hai tiểu oa nhi vừa sinh ra kia, Từ Tú Tâm toàn bộ tâm đều nhuyển. Hai hài tử kia thật là quá đáng yêu!

Vậy sao. Từ Thừa Lăng có chút ít động tâm, trên mặt lại vẫn thản nhiên nói: “Không cần, ta còn có việc bận rộn.”

Từ Tú Tâm đầu môi, có chút bất mãn.

Nàng ngốc nữa, cũng biết trong lòng đại ca nàng còn không quên được Chân Bảo Lộ. Nhớ tới Thẩm Trầm Ngư, lúc mới vừa gả vào, nương nàng liền bất mãn, cho tới bây giờ, quan hệ mẹ chồng nàng dâu càng không tốt. Cũng không biết có phải nguyên nhân này hay không, đại ca nàng thường ở bên ngoài bận đến rất khuya mới trở về.

Nhưng dù sao đã thành thân, những chuyện trước kia, cũng là nên buông xuống. Từ Tú Tâm nói: “Được rồi, đại ca đi đi, ta chậm chút trở về.”

Từ Thừa Lăng gật đầu, xoay bước ly khai An Quốc công phủ.

Bên trong phòng ngủ, hai hài tử bị ôm ra đi tham gia lễ tám ba ngày, Chân Bảo Lộ nhất thời rồi rãnh, lại có chút ít không quen. Nàng tựa vào gối dựa màu xanh ngọc lẳng rên đại, nghe tiếng bước chân quen thuộc, giương mắt chính là thân hình Tiết Nhượng cao lớn, mới cười cười: “Đại biểu ca.”

Tiết Nhượng tiến lên, ngồi ở bên giường nàng, giương cánh tay ôm nàng vào trong ngực, hơi hít mũi, chớp mũi ngửi hương thơm hơi thờ trên người nàng. Lại không nói lời nào.

Chân Bảo Lộ theo bản năng tựa ở trong lòng hắn, vốn là mỉm cười, chợt nhớ tới hôm đó Tuyên Vũ Đế hạ ý chỉ, nàng cũng có chút không vui.

Hôm đó thánh chỉ vừa tới, nàng lại muốn sinh, chờ sinh xong hai tử, nàng lại một lòng nhớ tới hai hài tử, thấy thế nào đều xem không đủ, ngược lại quên chuyện này, còn là về sau nghe Chúc ma ma nói, mới biết. Theo lý thuyết, Tuyên Vũ Đế sơ đẳng đại bảo, Tiết Nhượng cũng là có công phò tá, sau lại thay hắn bình định chiến loạn, một phen ban thưởng tự nhiên là không tránh khỏi. Thánh chỉ hôm đó, xác thực phong Tiết Nhượng làm nhị phẩm tước quốc tướng quân, xem như hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, cũng không ngờ, ngay sau đó liền để cho Tiết Nhượng đi trấn thủ Đồng Châu.

Đồng Châu kia, Chân Bảo Lộ cũng là có nghe thấy, gần biên giới hai nước, thật là cần cố. Lúc trước trấn thủ Đồng Châu là Hoắc tướng quân, nghe nói nhiều năm trước chọc cho tiên đế không vui, nhưng là tìm không ra cái gì sai, liền phái hắn đến đó. Hoắc tướng quân đi một lần chính là đến tận bây giờ, vài ngày trước đó vừa vận bệnh qua đời. Đồng Châu không người trấn thủ, tự nhiên phải phái người đi.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, nói: “Đại biểu ca, ta cùng huynh đi Đồng Châu, được không?”

Chân Bảo Lộ ăn không được khổ, cũng biết nếu là đi Đồng Châu, tuyệt đối không phú quý an nhàn như hoàng thành. Nhưng là nàng đích xác không muốn tách ra hắn.

Tiết Nhượng cúi đầu, chống lại mắt nàng xinh đẹp, con ngươi đen nhánh cứ như vậy ôn nhu nhìn nàng. Đã là vợ chồng, hai tử đã có hai đứa, nhưng Chân Bảo Lộ vẫn là không chịu nổi ánh mắt hắn nóng bỏng như vậy, gò má nóng lên. Nàng đưa tay ôm lấy mặt của hắn, há mồm cắn một cái, nói: “Có đáp ứng hay không?”

Hắn tùy ý nàng cắn, sau đó ôn nhu hỏi: “Tiểu Lộ, nàng biết như vậy nghĩa là gì không?”

Nàng đương nhiên biết rõ! Bất quá lúc này nghe Tiết Nhượng nói, mũi nàng có chút ít ê ẩm, hỏi: “Vậy huynh không có nghĩ tới dẫn ta cùng đi sao?” Nàng nắm lấy tà áo hắn, tức giận nói, “Huynh chẳng lẽ không nghĩ qua - - nếu huynh không trở lại, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nàng càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt lộp độp rơi. Hấn hoảng hồn, ôn nhu đi dụ dỗ nàng, lau nước mắt cho nàng. Nàng lại quật cường né tránh, hung hăng tự lau khô nước mắt.

Tiết Nhượng nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: “Đừng khóc...” Hấn dùng lòng ngón tay xoa xoa mắt nàng, chỉ là làn da nàng nộn, hấn không dám quá dùng sức. Cẩn thận, liền tỏ ra động tác hấn có chút ít ngốc. Hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, cúi người hôn một cái chóp mũi nàng, không nhanh không chậm nói, “Ta sẽ đi đúng hạn, chỉ là khi đó nàng còn chưa ra tháng. Đường Đường cùng Trường Phúc quá nhỏ, không thích hợp bốn ba. Nàng ở hoàng thành mấy tháng, ta sẽ phái người đến tiếp nàng.”

Chân Bảo Lộ vội vàng gạt đầu, chống lại hấn mỉm cười, mới đột nhiên nghĩ tới điều gì, xấu hổ hỏi: “Huỳnh... Đã sớm định tốt lắm?”

Tiết Nhượng cười cười, ôm nàng sát vào trong ngực, nói: “Từ lúc tiến cung, ta nhìn thấy nàng nâng bụng to đứng dưới gốc hải đường ở Trường Xuân Cung, ta đã quyết định - - sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều muốn vững vàng trời nàng ở bên người, một tác cũng không rời.”

Trong nội tâm Chân Bảo Lộ vui vẻ, cũng cúi đầu ôm lấy hấn, nói: “Ta lớn như vậy, còn không có rời hoàng thành, lúc này cũng đúng lúc có thể đi xem một chút.”

Nàng nghĩ lạc quan, nhưng Tiết Nhượng lại không thể không gọi nước lạnh, chân thành nói: “Đến lúc đó sẽ có chút ít vất vả, nàng nếu là hối hận, la hét muốn trở về, ta có thể sẽ không đáp ứng.” Hấn vuốt vuốt tóc nàng, môi mím khẽ cong hỏi, “Nghĩ rõ ràng?”

Chân Bảo Lộ mới không tin lời hấn nói. Hấn dễ ý nàng nhiều như vậy, nàng nơi nào không rõ ràng. Nếu thật nàng hối hận, hấn khẳng định một câu đều không nói, liền đưa nàng trở về. Hấn không bỏ được nàng chịu khổ. Bất quá nàng mới sẽ không hối hận.

Chân Bảo Lộ tươi sáng cười một tiếng, ngửa mặt há mồm cắn hấn một cái, tràn đầy tự tin nói: “Chàng mới sẽ không.”

Hấn đối với nàng tốt nhất.

Trong lòng Tiết Nhượng cũng cười mình, cứ đơn giản như vậy bị nàng thấy rõ là bài tẩy. Hấn xác thực sẽ không, nếu hấn có thể nhẫn tâm, đòi trước cũng sẽ không để nàng ở một chỗ cùng Từ Thừa Lăng. Khi đó lấy khả năng của hấn, muốn đoạt nàng từ Từ Thừa Lăng, không phải là một việc khó gì.

Thân thể dính sát ở một chỗ, Chân Bảo Lộ cảm nhận được người Tiết Nhượng cất đồ, đưa bàn tay nhỏ bé sờ soạng tìm, hỏi: “Vật gì đó, cần...” Nàng vừa sờ, dĩ nhiên là túi gấm, lấy ra, tay thon dài quần quít lấy dây túi thơm, đưa tay lung lay vài cái ở trước mắt hấn, thử nhe răng làm ra một bộ người đàn bà đánh đá: “Tiểu cô nương nào đưa?”

Về mặt Tiết Nhượng không có chút rung động nào, nói: “Nàng tự mình xem.”

Còn thừa nước đục thả câu. Chân Bảo Lộ đương nhiên tin tưởng hấn, chỉ là túi thơm này nàng xác thực chưa thấy qua, hơn nữa đường may tinh tế, tất nhiên xuất từ một cô nương huệ chất lan tâm. Trong lòng nàng tự nhiên không phục, thò lỗ mở túi gấm ra, cảm đồ từ bên trong ra, để trong lòng bàn tay.

... Là hai cái khóa trường mệnh phú quý văn bạc, khắc phúc lộc song toàn, sống lâu trăm tuổi cát tường văn tự.

Chân Bảo Lộ mò hai cái khóa bạc này, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Tiết Nhượng hỏi: “Đây là...”

Tiết Nhượng nói: “Là Từ Thừa Lăng đưa.”

Quả nhiên.

Nghe giọng nam nhân bất mãn nói, Chân Bảo Lộ nhanh chóng rũ mắt xuống, không nói gì thêm, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Nói như thế nào cũng là Từ biểu ca một phen tâm ý, bất quá Đường Đường cùng Trường Phúc đã có khóa trường mệnh, lại là tô mẫu tự mình mang cho, hai cái này chúng ta cất đi thôi.”

Tiết Nhượng cũng nghĩ như vậy. Dù chưa có mang, hấn cũng sẽ không để khuê nữ cùng nhi tử bảo bối mang đồ hấn ta đưa.

Tiết Nhượng cùng thê tử ngọt ngào một phen, nghe được Chân Như Tùng đến, mới lên tiếng: “Ta đi gặp nhạc phụ.”

Chân Như Tùng đối con rể Tiết Nhượng này phi thường hài lòng, Chân Bảo Lộ vốn là không cần lo lắng, nhưng vừa nghĩ tới Tuyên Vũ Đế hạ ý chỉ, liền biết phụ thân nàng thương nàng, quả quyết không bỏ được nàng đi theo Tiết Nhượng đến Đông Châu chịu khổ. Tuyên Vũ Đế miệng vàng lời ngọc, hạ thánh chỉ, tự nhiên không có cách nào khác sửa lại, trong lòng phụ thân nàng tức giận, khẳng định trút lên trên người Tiết Nhượng.

Lúc này, Chân Bảo Lộ rồi rắm, nếu nàng không có kiêng cử thì tốt rồi, nàng cùng đi gặp phụ thân, phụ thân xem mặt mũi nàng, cũng sẽ không làm quá với Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng nhìn ra lo lắng trong mắt nàng, vuốt ve mặt nàng nói: “Không cần lo lắng. Dù nhạc phụ thực muốn mắng ta, cũng là đúng.”

Chân Bảo Lộ không có cách, nắm tay hấn nói: “Tính tình cha ta rất tốt, chính là bao che khuyết điểm. Huỳnh đừng mạnh miệng được rồi.”

“... Yên tâm, ta không phải là tiểu hài tử.” Tiết Nhượng vừa cười vừa nói, đứng dậy ra ngoài gặp Chân Như Tùng.

Bất quá hôm nay tâm tình Chân Như Tùng xác thực không được tốt. Vốn là làm ngoại tổ phụ, nên là người gặp việc vui tinh thần tốt mới đúng, trước mắt

ngồi ở trong phòng, xem Tiết Nhượng bước vào, khuôn mặt âm trầm đáng sợ.

Chân Như Tùng nhìn về phía Tiết Nhượng, thấy hấn cao lớn tuấn mỹ, khí chất phát triển, tính tình cũng tốt, đối khuê nữ hấn nhưng là sùng đến không thể nói. Cũng là bởi vậy, hấn cảm thấy Tiết Nhượng là võ tướng cũng không sao, dù sao đây cũng là tâm nguyện ngày xưa của hấn. Nhưng sự tình rơi xuống trên người bảo bối khuê nữ mình, hấn cũng không thể tránh được như những phụ thân khác, chịu không nổi khuê nữ ăn nửa điểm khổ.

Tiết Nhượng cung kính hành lễ: “Tiểu tể gặp qua nhạc phụ.”

Chân Như Tùng nhàn nhạt ứng, nhìn về phía hấn nói: “Khi nào xuất phát?”

Đây là biết rõ còn có hỏi. Khi nào Tiết Nhượng đi Đồng Châu, Chân Như Tùng không thể không biết rõ. Tiết Nhượng hiểu tâm tình nhạc phụ giờ phút này, phối hợp trả lời: “Còn có nửa tháng.”

“Nửa tháng?” Chân Như Tùng có chút ít nghiêng răng nghiêng lợi. Thành thân mấy tháng, khuê nữ hấn mang hài tử một mình lưu hoàng thành, hấn ta vừa đi chính là nửa năm. Trước mắt trở về cũng chưa tới nửa tháng, lại muốn ra cửa. Hơn nửa lần này không giống lần trước, Tuyên Vũ Đế kiêng kỵ Tiết Nhượng, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào để hấn trở về.

Chân Như Tùng bỗng nhiên đứng dậy, đứng chấp tay hỏi, “Vậy tiểu Lộ thì sao? Ngươi tính thế nào?”

Nói thật, lúc này, Chân Như Tùng quả thực tính toán muốn phu thê bọn họ hòa ly. Hàng năm phu quân không ở bên người, còn không bằng không cần, đi theo hấn hồi Tề Quốc Công Phủ, còn có người nhà chiếu cố, hấn cũng yên tâm. Bất quá ý tưởng này, cũng chỉ là nhất thời xúc động mà thôi.

Hấn sao nhẫn tâm. Hơn nữa, cũng không thể trách con rể.

Tiết Nhượng ngược mắt, nhìn Chân Như Tùng, liền vén áo bào quỳ xuống, nói: “Hồi nhạc phụ, tiểu tể đã thương lượng cùng tiểu Lộ. Tiểu tể trước qua bên kia đàn xếp, chờ qua mấy tháng, bọn nhỏ lớn chút ít, tiểu tể liền phải người tiếp mẹ con bọn họ qua. Thỉnh nhạc phụ đại nhân yên tâm, tiểu tể nhất định sẽ chiếu cố mẹ con bọn họ, sẽ không để cho bọn họ chịu phân nửa tổn thương.”

Chân Như Tùng nơi nào cam lòng đồng ý. Lần này vừa đi, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về. Nhưng không thể không nói, so với phu thê chia lìa, đồng cam cộng khổ, sẽ tốt hơn một chút.

Bản thân Chân Như Tùng cũng hiểu, Tiết Nhượng đi trấn thủ Đồng Châu, chưa chắc là chuyện xấu. Dù sao hấn đi xa, Tuyên Vũ Đế sẽ không lại để mắt đến hấn. Hai vợ chồng rời xa là không phải, nhưng so với ở hoàng thành dưới mí mắt Tuyên Vũ Đế, sống kinh hoàng khiếp sợ, đi xa vẫn tốt hơn.

Ngẫm lại là như thế, nhưng bảo Chân Như Tùng trông mắt nhìn khuê nữ mình nuông chiều từ bé, đi theo Tiết Nhượng đến Đồng Châu chịu khổ, lừa gạt trong lòng hấn liền khó có thể dẹp loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chương 133

Chân Bảo Lộ vốn lo lắng Tiết Nhượng, đợi lão phu nhân cùng Chúc ma ma ôm hai hài tử trở về, một lòng liền rơi ở trên thân hai hài tử, nhất thời cũng liền không thêm nghĩ Tiết Nhượng nữa. Lão phu nhân ôm tiểu tăng tôn Trường Phúc, mỉm cười nhìn hai hài tử nói: “Bộ dáng Trường Phúc thật giống Nhượng nhi lúc vừa sinh như đúc, quả thực là một cái khuôn mẫu khắc ra.”

Chân Bảo Lộ lại là nhìn không ra, cảm thấy hai tiểu tử giống nhau như đúc, ngũ quan còn chưa nảy nở, căn bản nhìn không ra là giống ai. Bất quá người lớn tuổi chút ít, lúc nào cũng là yêu nói mấy lời này. Huống chi Chân Bảo Lộ nghe cũng vui vẻ nha.

Chân Bảo Lộ cũng đi theo nói: “Tôn tức cũng cảm thấy giống đại biểu ca, nếu là lớn lên thể trạng có thể như đại biểu ca thì tốt rồi.”

Nàng không hy vọng xa vời hai hài tử mình xuất sắc gì, chỉ muốn bọn họ bình an. Tiết Nhượng thể cốt tốt, hy vọng hai hài tử cũng là như thế. Nhưng khách quan so Trường Phúc với tỷ tỷ Đường Đường, tính tình phảng phất nhu nhược hơn rất nhiều. Nàng chỉ sợ thể trạng cũng mảnh mai. Dù là cô nương gia, thân thể mảnh mai, cũng không là một chuyện tốt, huống chi là nam tử đâu?

Lão phu nhân cũng tán đồng gật đầu: “Đúng nha.” Nàng sờ sờ tay nhỏ bé tiểu tăng tôn nắm thành quả đấm, càng xem càng cảm thấy đáng yêu. Lại nghĩ tới thánh chỉ hôm đó, lòng mảy lão phu nhân nhẩn lại, nhìn về phía Chân Bảo Lộ, “Chuyện Nhượng nhi, ngươi suy tính như thế nào?”

Chân Bảo Lộ nhìn lão phu nhân thích Trường Phúc như thế, có chút ít không biết nên mở miệng như thế nào, nhưng nghĩ tới, tóm lại là muốn nói, liền mở miệng nói thẳng: “Tôn tức thương lượng qua cùng đại biểu ca, chờ hấn dần xếp ở Đồng Châu tốt, sẽ phái người đến tiếp mẹ con chúng ta.”

Sắc mặt lão phu nhân trầm xuống, xem tiểu tăng tôn trong tã lót, có chút ít phiền muộn.

Thật vất vả trông mong đến, tăng tôn tăng tôn nữ lại muốn đi Đồng Châu.

Chân Bảo Lộ nhỏ giọng nói: “Tổ mẫu...” Nàng có chút áy náy. Dù sao nàng biết rõ lão phu nhân rất thích hai hài tử.

Lão phu nhân nói: “Mà thôi, ta cũng hiểu. Tiểu phu thê các ngươi chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, tóm lại không phải là biện pháp, huống chi Nhượng nhi ở Đồng Châu, cũng cần người chiếu cố. Chỉ là ta nghe nói chỗ kia không được yên ổn, sợ là muốn ủy khuất ngươi.”

Chân Bảo Lộ nghe lão phu nhân nói như vậy, cũng yên lòng. Nàng nói: “Tổ mẫu yên tâm, tôn tức nhất định sẽ chiếu cố đại biểu ca thật tốt, Đường cùng Trường Phúc, cũng nhất định sẽ dạy bảo bọn họ thật tốt. Chỉ cần có cơ hội, tôn tức liền dẫn hai hài tử về thăm ngài.”

Như thế, lão phu nhân tự nhiên không còn gì để nói.

Sau lão phu nhân lại đi tìm trưởng tử, nhìn An Quốc công nói: “Chuyện Nhượng nhi, ngươi không thể suy nghĩ biện pháp sao? Đồng Châu đó, nếu là đi, cũng không biết khi nào mới có thể trở về...” Ở trước mặt Chân Bảo Lộ, lão phu nhân tự nhiên khó mà nói những lời này. Nhưng trong lòng nàng thật là lo lắng gấp gáp.

An Quốc công nhìn lão phu nhân một cái, mặt mày kính cẩn nghe theo nói: “Nương, chuyện này Hoàng thượng đã hạ chỉ, nhi tử cũng không có cách nào.”

An Quốc công đối con trai Tiết Nhượng xưa nay lạnh nhạt, lão phu nhân xem hẳn một bộ chuyện này không liên quan đến mình, cũng là thờ cũng không ra hơi. Nàng nói: “Nào có người làm phụ thân như ngươi vậy?” Bất quá vừa nghĩ tới, lúc nhi tử nàng ôm hai hài tử, lộ ra vẻ mặt nhu hòa khó được, lão phu nhân liền hiểu nhi tử mặc dù không thích trưởng tử, nhưng hai hài tử kia, lại là thích.

Nàng nói: “Mà thôi. Ngươi đã không chịu tìm cách, vậy ta cũng không miễn cưỡng. Ta nghe tiểu Lộ nói, qua mấy tháng cũng đi theo.”

An Quốc công hỏi: “Vậy hai hài tử thì sao?”

Lão phu nhân đáp: “Có thể như thế nào? Hai hài tử nhỏ như vậy, sao có thể rời bỏ nương thân. Lại nói, ta mặc dù có tư tâm, nhưng cũng là làm nương, nơi nào cam lòng để bọn họ cốt nhục chia lìa? Đi Đồng Châu cũng tốt, để hai hài tử từ nhỏ liền chịu chút khổ, sau khi lớn lên có thể hiểu chuyện chút ít.”

An Quốc công nhú mày, hiển nhiên là không vui ý.

Trong hoàng cung, Tuyên Vũ Đế phê duyệt hết tấu chương, liền đi Trường Xuân Cung. Mà Chân Bảo Chương sớm đã tỉ mỉ trang điểm, thấy Tuyên Vũ Đế liền nghiêng đón. Nàng thông tuệ, ở bên cạnh Tuyên Vũ Đế lâu như vậy, tự nhiên có thể nhìn ra tâm tình hẳn không tốt, thấy hẳn nói năng lạnh nhạt, nhất thời liền quy củ, không dám quá phận.

Chân Bảo Chương bó tay bó chân hầu hạ, bất quá vừa nghĩ tới Tiết Nhượng bị điều đi xa, trong lòng nàng cũng có chút vui mừng.

Phong trần quốc Đại tướng quân thì như thế nào? Có cái gì tốt? Bất quá là ám hiểm mà thôi.

Chân Bảo Chương ước gì Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ sống không tốt, nhưng trở ngại Tuyên Vũ Đế, nàng không dám tính kế bọn họ, hiện thời tốt rồi, Tuyên Vũ Đế kiêng kỵ Tiết Nhượng, tự mình xuất thủ.

Tuyên Vũ Đế xem nữ nhân trước mặt mỉm cười, nơi nào nhìn không ra ý nghĩ nàng. Lòng mày hấn cau lại, không kịp tắm rửa, liền một tay nhấc nàng đè lên giường. Bộ dáng hấn nhả nhện trong sáng, chỉ có người hầu hạ bên người, mới biết được tình tình thật sự của hấn.

“Xoẹt” một tiếng, quần áo Chân Bảo Chương liền bị trực tiếp xé thành hai nửa.

Chân Bảo Chương kinh hô một tiếng, cũng rất mau phản ứng lại, gát gao cắn môi, không để cho mình phát ra âm thanh.

Trước khi Chân Bảo Chương xuất giá, nào biết những thứ này, nhưng cùng Tuyên Vũ Đế sau, liền hiểu được diệu dụng trong đó. Hấn mặc dù có chút thô lỗ, có chút ít cử chỉ quá đáng, nhưng nàng cũng không biết vì sao, rõ ràng là một chút phi thường khuất nhục, nàng lại nếm đến mùi vị tuyệt không thể tả. Liền là hấn quật nàng, nàng đều cảm thấy thoải mái.

Đáng tiếc hôm nay tâm tình Tuyên Vũ Đế so với bình thường còn muốn mất không chế hơn, trong lòng hấn có hỏa, liền tất cả vung đến trên người Chân Bảo Chương, tận tình chà đạp giày vò. Đợi nàng cơ hồ ngất đi, mới từ trên giường đứng lên.

Tuyên Vũ Đế trẻ tuổi tuổi già, hiện nay trên người chỉ mặc một thân quần áo ngủ tơ lụa màu vàng sáng, thêu ngũ trảo kim long. Lòng mi hấn thâm tỏa, nghĩ tới Tiết Nhượng ít ngày nữa sẽ đi Đồng Châu.

Hấn biết rõ, Tiết Nhượng lập được đại công như thế, hẳn lại điều hấn ta đi như thế, không biết có bao nhiêu đại thần sẽ thất vọng đau khổ.

Nhưng hấn là thật kiêng kỵ hấn ta.

Hấn từng chứng kiến hấn ta bày mưu nghĩ kế, dụng binh thành thạo ở trên chiến trường, ngay cả lão tướng cùng xuất chinh cũng than thở không thôi.

Mà hấn, hấn tự hỏi có tâm giấu dốt, ngày xưa ở trước mặt phụ hoàng, cố ý làm bộ như không thêm để ý chút nào ngôi vị hoàng đế, chỉ an tâm làm nhi tử hiếu thuận, hấn cho là mình làm được rất tốt, nhưng hôm nay nghĩ đến, lại là người giỏi có người còn giỏi hơn. Hấn cảm kích Tiết Nhượng liên tục giúp đỡ

hắn, nếu nói lúc trước đối hắn ta có chút ít hoài nghi, lần bình định chiến loạn biên quan, hắn ta xả thân cứu hắn, hắn liền không có đạo lý lại hoài nghi hắn ta.

Chỉ là leo lên để vị, có một số việc cũng là thân bất do kỷ. Tiết Nhượng đã tạo thành uy hiếp cho hắn, vậy hắn dù cần hắn ta, cũng không thể giữ hắn ta lại. Không giết hắn ta, để hắn ta đi Đồng Châu, coi như là nhớ tới một phen tình nghĩa trước kia.

Hắn ta đi Đồng Châu, tự sinh tự diệt.

Đời này, hắn không hy vọng hắn ta xuất hiện lần nữa ở trước mặt của hắn.

Tiết Nhượng sắp xuất phát, Chân Bảo Lộ mặc dù không nở, nhưng nghĩ đến qua mấy tháng liền có thể một nhà đoàn tụ, cũng yên lòng. Trước khi đi, Tiết Nhượng cứ như vậy ôm nàng, lúc ấy Chân Bảo Lộ còn chưa có ra tháng, ờ cứ không thể tắm rửa không thể gội đầu, dù là đại mỹ nhân, sợ cũng lười như thường. Huống chi Chân Bảo Lộ tự nhận sinh hài tử, thân hình béo một vòng, gò má cũng thêm một chút thịt, càng ghét bỏ chính mình.

Tiết Nhượng lại ôm nàng không ngừng hôn.

Nàng phiền muộn nói: “Thối như vậy, có cái gì tốt hôn.”

Tuy là nói vậy, nhưng nếu lúc này Tiết Nhượng ghét bỏ nàng, trong lòng nàng lại không được tự nhiên. Cũng may Tiết Nhượng cũng không ngốc, hôn gò má nàng nói: “Thơm, chỗ nào cũng thơm.”

Chân Bảo Lộ nhin không được cười, trước ngực cũng phập phồng, sinh hài tử, hai khối thịt vốn đầy đặn lại càng được dịp phát triển, ằm ằm sóng dậy, triều dâng sóng dậy, hết sức là khả quan. Ngay cả Chân Bảo Lộ nhìn cũng có chút thẹn thùng. Nàng đỏ mặt, chống lại đôi mắt nam nhân thâm trầm xem chỗ đó, mới ngăn cản lại cái cô hắn, đi hôn một cái.

Nàng lúc trước chưa từng thích ai như thế, vốn cảm thấy đời trước đối Từ Thừa Lăng đã xem như hết sức thích, cũng không ngờ gả cho Tiết Nhượng sau, nàng mới hiểu một chút. Nàng ôm hắn thật chặt, ứa nước mắt đáng thương nói: “Phải sớm đi đón ta cùng bọn nhỏ.”

Tiết Nhượng vừa nghe nàng nói, mềm lòng rồi tỉnh rồi mù.

Hắn hôn môi nàng một cái, bàn tay vuốt ve gò má nàng, nói: “Nàng yên tâm. Nếu là ta không sớm đón nàng, sợ nhạc phụ đại nhân khí, lĩnh nàng về nhà mẹ đẻ mất.”

Về mặt Chân Như Tùng hôm đó, Tiết Nhượng nhìn thấy cực hiểu. Lấy sủng ái ngài ấy đối tiểu Lộ, nếu hắn thực có can đảm lưu mẹ con các nàng ở hoàng thành, ngài ấy tuyệt đối dẫn người về. Làm thư hòa ly, thừa dịp hắn không ở đây, tái giá, cũng là vô cùng có khả năng.

Khoan hãy nói, đối lại Chân Bảo Lộ trước kia, nếu là gả một phu quân như vậy, lấy tính tình nàng không tìm không phổi, nếu như không có sinh hạ hài tử, có lẽ thực sẽ chọn hòa ly. Nàng xưa nay ích kỷ, không muốn bạc đãi mình nhất, nhưng đối thành Tiết Nhượng liền không giống. Nàng nhưng không bỏ được hắn.

Bất quá lần này Tiết Nhượng phải đi, Chân Bảo Lộ quả nhiên là khóc bù lu bù loa.

Chân Bảo Lộ khóc, Trường Phúc mờ to mắt, cũng đi theo oa oa khóc lớn, Đường Đường nhu thuận nhất, trong ngày thường cực ít khóc, hôm nay phảng phất là phát giác được bầu không khí không thích hợp, cũng đi theo kéo giọng khóc náo loạn lên.

Nhất thời trong phòng tràn ngập tiếng khóc rống.

Cuối cùng vẫn là Chúc ma ma cùng Hương Hàn ôm hai hài tử ra ngoài, lưu lại Tiết Nhượng trấn an Chân Bảo Lộ. Chân Bảo Lộ khóc đến đáng thương, một đôi mắt đỏ rực, như con thỏ bị úy khuất.

Tiết Nhượng trấn an gần nửa canh giờ, đợi tâm tình nàng tốt chút ít, này mới ngoan hạ quyết tâm xoay bước rồi đi.

Tiết Nhượng vừa đi, Chân Bảo Lộ lại khổ sở thật lâu. Bất quá mỗi ngày muốn chiều cổ hai đứa bé, cũng coi như là có chuyện làm. Ra tháng sau, Chân Bảo Lộ liền thường xuyên đi Xuân Thụ ngõ xem Chân Bảo Quỳnh.

Hiện thời Chân Bảo Quỳnh cùng Tổng Cháp sống rất tốt, khiến Chân Bảo Lộ không ngừng hâm mộ. Một nhà ba người trong nhà không lớn, tòa nhà bố trí an phận lịch sự tao nhã, trong viện trồng hoa mai Chân Bảo Quỳnh thích nhất. Ban ngày Tổng Cháp làm nhiệm vụ, Chân Bảo Quỳnh liền chiều cổ nữ nhi A Đoàn, gần Trung Dũng Hầu phủ, thỉnh thoảng qua đi lại, đến chạng vạng, liền ôm A Đoàn chờ Tổng Cháp trở về.

Ngày trôi qua bình bình đạm đạm, lại phi thường ấm áp.

Có đôi khi Chân Bảo Quỳnh xem nàng ngẩn ngơ, liền chụp vỗ tay của nàng hỏi: “Lại nhớ muội phu?”

Ở trước mặt Chân Bảo Quỳnh, Chân Bảo Lộ xưa nay là da mặt dày, lập tức liền gạt đầu nói: “Mỗi ngày đều nhớ.”

Chân Bảo Quỳnh cũng là có thể lý giải, một mặt hy vọng hai vợ chồng này có thể đoàn tụ, một mặt lại không bỏ được muội muội rồi đi.

Mà Chân Bảo Lộ cũng là bởi vì này, cho nên mấy ngày này, thường xuyên đến xem Chân Bảo Quỳnh, hoặc là hỏi Tề Quốc Công Phủ thăm Chân Như

Tùng. Cô nương đã xuất giá, thường xuyên chạy ra ngoài hoặc là về nhà mẹ đẻ tóm lại không tốt, nhưng Tiết lão phu nhân lại là lý giải nàng, dù cho Cố thị nói cái gì, bà cũng không thêm đề ý.

Tiết Nhượng đến Đồng Châu sau, mỗi nửa tháng liền gửi về một phong thư.

Chờ đến trung tuần tháng mười, Chân Bảo Lộ nhận được thư Tiết Nhượng, nói đã phái người đến tiếp bọn họ, mới nhịn không được đỏ mắt lên.

Lão phu nhân nghe được tin tức này, không biết nên vui hay nên buồn, xem tăng tôn cùng tăng tôn nữ trắng trẻo mập mạp, nói: “Cũng tốt, sớm đi đi qua, còn có thể cùng mừng năm mới.”

Chân Bảo Lộ đột nhiên nhớ ra, nàng gả cho Tiết Nhượng sắp hai năm, còn không có cùng đón năm mới thật tốt. Lần trước nàng cùng hân qua giao thừa, còn là lúc nàng chưa xuất giá, hai người bọn họ cùng ngồi ở chóp tường, hân nghĩ hôn nàng, cũng không dám hôn.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, xem hai đứa bé đã có thể mở miệng gọi người, cũng là một trận thờ dài.

Không nghĩ tới nhanh như vậy, ngay cả hài tử nàng đã sinh cho hân hai cái.

“Nương...” Giọng Đường Đường nhu nhu gọi một tiếng, môi hồng răng trắng, mắt to sáng ngời lại trong suốt.

Chân Bảo Lộ nhìn về phía nữ nhi, nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ đỏ thịt, mặt mày hai hài tử đều cực kỳ giống Tiết Nhượng. Bất quá Trường Phúc là nam oa, giống Tiết Nhượng, nàng tự nhiên là vui vẻ, nhưng Đường Đường là nữ oa, nếu sau này như Tiết Nhượng cao lớn cường tráng, vậy nàng là thật muốn lo lắng. Cũng may khuê nữ sẽ theo bên nàng, sau này dạy nàng cô nương gia nên họ, cố gắng bồi dưỡng khuê nữ thành một tiểu cô nương làm cho người ta thích.

Còn như Trường Phúc...

Tiểu Trường Phúc tươi cười khờ ngốc, là cái yêu cười thích nói, tiểu nam oa người gặp người thích. Tiểu gia hỏa này chỗ nào cũng tốt, chính là quá yêu khóc.

Hơn nữa Đường Đường quá thông minh, mặt mày linh động, mới bốn tháng liền mở miệng gọi người. Như vậy, liền nổi bật lên tiểu Trường Phúc sáu tháng mới bắt đầu gọi người ngốc chút ít. Bất quá so với đứa nhỏ bình thường, tiểu Trường Phúc còn là tính cực thông tuệ.

Hai hài tử cùng sinh ra, tránh không được so sánh. Cũng may hai hài tử này là tỷ đệ. Đường Đường mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã thành thói quen che chở đệ đệ. Tính tình Đường Đường bá đạo, lần trước Vinh Nhi trêu chọc Trường Phúc, Đường Đường cho là bất nạt đệ đệ, thiếu chút nữa đánh cữu cữu Vinh Nhi bảy tuổi suýt khóc.

Chân Bảo Lộ nhìn qua hai hài tử, nhịn không được ôm hai tiểu tử đến trong ngực, lần lượt hôn từng cái một chút.

Đêm trước ngày Chân Bảo Lộ rời đi, Tiết Khiêm đến Tứ Hòa Cư.

Chân Bảo Lộ xem Tiết Khiêm trở thành thân đệ đệ, thấy hân đến tự nhiên vui vẻ. Chỉ là Tiết Khiêm đã mười ba, tính tình lại so với thiếu niên bình thường chừng chặc hơn chút ít, cộng thêm hơn nửa năm này cao lớn không ít, hiện tại đứng ở trước mặt Chân Bảo Lộ, đã rõ ràng cao hơn nàng một đoạn. Chân Bảo Lộ không thể lại coi hân như tiểu thiếu niên mà đối đãi.

Chân Bảo Lộ cũng cao, chỉ là chiều cao này, so sánh với Tiết Khiêm, liền là không cách nào so sánh được. Nàng nghiêng đầu xem thiếu niên này, ngũ quan hân cùng Tiết Nhượng phi thường tương tự, cộng thêm hân cố gắng rèn luyện thân thể, không còn là tiểu thiếu niên tay trái gà không chặt, ngay cả làn da cũng không biết xảy ra chuyện gì, rám đen một chút, như vậy, càng thêm giống Tiết Nhượng liền tương tự.

Chân Bảo Lộ cảm giác mình có chút ít không phúc hậu. Có chút ít thời điểm, nàng tưởng niệm Tiết Nhượng, liền nhịn không được nhìn nhiều thoáng qua Tiết Khiêm, trong lòng lại là nổi lên nồng đậm tưởng niệm đối Tiết Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Chương 134

Chân Bảo Lộ cười một tiếng, gọi: “Ngũ đệ.”

Chân Bảo Lộ mặc dù đã là nương hai đứa bé, nhưng nói cho cùng cũng mới mười lăm mười sáu tuổi. Nàng sinh xong hài tử liền vội khôi phục dáng người, phương pháp thỏa đáng, hiện thời eo nhỏ nhắn như khói tựa như liễu, chưa đầy một nắm tay, cũng không có cái gì khác biệt ngày xưa. Bất quá bộ ngực này lại là lớn chút ít, cộng thêm ngũ quan sáng rỡ linh động, nhất thời khiến Tiết Khiêm không tự giác hồng bên tai.

Hân không nhanh không chậm dịch mắt, nói: “Ngày mai đại tâu sẽ phải lên đường, ta liền muốn đến thăm tâu một chút.”

Chân Bảo Lộ tự nhiên không ngoài ý: “Có tâm.”

Lòng nàng tràn đầy đều là vui sướng sắp gặp lại Tiết Nhượng, ngược lại quên mất Tiết Khiêm.

Hiện nay hấn có ý sang đây thăm nàng. Chân Bảo Lộ liền có chút bận tâm, sau này nàng không ở trong phủ, cũng không biết Tiết Khiêm có chịu ủy khuất gì không. Bất quá vừa nghĩ, Tiết Khiêm còn nhỏ tuổi, hiện thời ở Bạch Lộ thư viện đã có một chút danh tiếng. Ở Đại Chu, con vợ kế cũng có thể tham gia khoa cử. Với con vợ kế mà nói, cũng là một con đường ra. Nếu hấn có thể dụng công học bài khảo thủ công danh, ngày sau tất nhiên có tiền đồ thật tốt.

Hấn lại thông tuệ, hiện thời được lão phu nhân yêu thương, nàng lo lắng sợ là dư thừa.

Tiết Khiêm lấy từ trong lồng ngực ra một đôi hoa lụa màu hồng nhạt đưa Chân Bảo Lộ.

Hoa lụa tính chất vô cùng tốt, mỏng như cánh ve, chế tác tinh xảo.

Chân Bảo Lộ ngần ra, không rõ nhìn về phía Tiết Khiêm: “Ngũ đệ?”

Lông mi Tiết Khiêm trong sáng nhuộm vui vẻ, hoãn nói: “Lần trước đi ngang qua sạp nhìn đẹp mắt, liền mua. Vốn định lúc Đường Đường một tuổi đưa cho bé, bất quá bữa tiệc bé một tuổi, ta sợ là không có cơ hội tham gia, dứt khoát liền đưa sớm một chút. Hoa lụa này không đáng giá bao nhiêu tiền, hy vọng đại tẩu không ghét bỏ.” Hấn nói được cây ngay không sợ chết đứng, khiến người không tìm được lý do cự tuyệt.

Chân Bảo Lộ giương mắt nhìn hấn, thấy hai mắt hấn bình bình thản thản, liền gạt ý tưởng hoang đường vừa xuất hiện trong đầu đi.

Nàng nhìn thấy hoa lụa này, biết được đây cũng không phải là không đáng giá tiền như Tiết Khiêm nói, chế tác cùng hình thức này, chỉ có Linh Lung Quán mới có thể làm ra được. Giá tiền này tự nhiên không nhỏ.

Chân Bảo Lộ không có đi nhận, chỉ nói: “Ta thường xuyên đi Linh Lung Quán, nhãn lực này vẫn có. Hoa lụa này Ngũ đệ người giữ lại, lần tới có thể đưa cho tiểu cô nương ngưỡng mộ trong lòng.”

Hai gò má Tiết Khiêm khẽ phồng hồng, xấu hổ nói: “Chuyện như vậy còn sớm, ta hiện tại chỉ muốn đọc sách. Đại tẩu, ta dù sao cũng là thúc thúc Đường Đường, đưa bé lễ một tuổi là chuyện phải làm, còn hy vọng đại tẩu có thể nhận lấy thay Đường Đường, được không?”

Nói đến mức này, Chân Bảo Lộ không tốt lại không thu. Nếu không phảng phất trong lòng nàng thật sự có những ý nghĩ khác.

Nàng bình bình thản thản nhận lấy, nói: “Được rồi, vậy ta liền thay Đường Đường cảm ơn.” Trong lòng lại có chút ít không được tự nhiên.

Tiết Khiêm cười cười: “Àn.”

Chân Bảo Lộ nhìn thấy vẻ mặt hấn, mặc dù không có gì khác biệt ngày thường, nhưng tổng cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng vuốt ve hoa lụa trong tay, lại dạn dò Tiết Khiêm vài câu, liền để hấn đi trở về. Tiết Khiêm thuận theo nghe lời, chỉ là lúc xoay người đi một đoạn đường, mới xoay người gọi nàng một tiếng: “Đại tẩu.”

Chân Bảo Lộ quay đầu lại nhìn qua hấn, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Thiếu niên cao cao gầy gầy đứng ở đó, sau lưng của hấn là ánh chiều tà, sáng lạn chói lọi chiếu vào trên người hấn, hấn tuấn tú tuyết luân, phảng phất như thần, thế nhưng có một loại cảm giác kinh diễm. Hối nàng: “Tẩu... Đại tẩu đại ca còn trở về không?”

Nàng cho là cái gì. Chân Bảo Lộ vừa cười vừa nói: “Đương nhiên.”

“... Được.” Tiết Khiêm cười cười, lẩm bẩm nói, “Vậy là tốt rồi.”

Chân Bảo Lộ đưa Tiết Khiêm đi, cầm lấy hoa lụa trong tay vào trong phòng, nhìn trên giường La Hán hai tiểu tử cãi nhau ầm ĩ phi thường sung sướng, mới đi qua, đưa hoa lụa trong tay cho Đường Đường: “Đây là Ngũ thúc đưa cho Đường Đường.”

Tính tình Đường Đường lạnh nhạt, không yêu phản ứng người, điểm này phi thường giống Tiết Nhượng. Bất quá nàng phi thường hợp ý Tiết Khiêm, cũng thích để Tiết Khiêm ôm. Có đôi khi Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy kỳ quái. Tựa như Đường Đường thích cừu cừu Thượng nhi, ở trước mặt Thượng nhi nhu thuận hiểu chuyện, nhưng gặp Vinh Nhi, liền yêu bắt nạt hấn.

Đường Đường đưa tay béo ụt ịt nắm lấy hoa lụa xinh đẹp, rồi sau đó nhú nhú mày, tiếng nói non nớt: “Không thích.” Tính tình tiểu nữ oa phi thường trực tiếp, không thích chính là không thích.

Chân Bảo Lộ cười cười, ôm thân thể tiểu tử mềm mại, để nàng ngồi ở trên đùi mình, cảm ra một đóa trong đó, nhìn Đường Đường nói: “Rõ ràng rất đẹp a, lần tới nương cài trên đầu Đường Đường, được hay không?”

“Không!” Đường Đường vừa nghe muốn mang trên đầu, lập tức ném hoa lụa trong tay.

Chân Bảo Lộ tức giận nói: “Người lớn gan!”

Đường Đường bẹp bẹp miệng, giọng trong vắt nói: “Không thích.”

Chân Bảo Lộ có chút ít đau đầu. Tiểu cô nương thích nhất chút ít đồ màu sắc rực rỡ, nhưng khuê nữ nàng tốt rồi, nửa điểm đều không thích.

Chân Bảo Lộ chỉ cho nàng còn nhỏ, đợi nàng lớn hơn một chút, liền biết rõ thích đẹp. Nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ liền quyết định thu hoa lụa này lại, đợi đến nàng lớn hơn chút nữa lại mang cho nàng - dù sao cũng là Tiết Khiêm một phen tâm ý, nàng tổng không tốt tùy tính tình khuê nữ, cứ như vậy ném đi.

Chân Bảo Lộ đang muốn duỗi tay lấy đóa hoa lụa tới, lại thấy nhi tử béo Trùng Phúc vươn tay mập trắng nõn như ngó sen vậy, cầm lấy hoa lụa hồng phấn tỷ tỷ ném ở trước mặt hắn, cúi đầu, cầm nghiêng cứu một phen, rồi sau đó hai mắt sáng trong, hưng phấn ngẩng đầu: “Hoa!”

Trùng Phúc phẳng phất hết sức thích, cười tùm tùm chuẩn bị nhét vào lòng, sau đó nghĩ tới điều gì, xem xét nương nhà mình, nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ nhỏ giọng nói, “Hoa, Trùng Phúc thích.”

Trùng Phúc biết rõ này là của tỷ tỷ, mặc dù là tỷ tỷ ném, nhưng đến cùng là đồ tỷ tỷ, hẳn phải hỏi nàng, nàng đáp ứng, hẳn mới có thể giấu đi.

Đường Đường sùng sùng nhất người đệ đệ này, hướng chi hoa lụa này nàng vốn cũng không thích, hiện nay xem đệ đệ vui vẻ, liền duỗi tay cũng đưa cho hắn một đóa còn dư lại: “Cho.”

Trùng Phúc lập tức vui vẻ, cười hi hi duỗi tay nhận lấy, nhìn thấy hai đóa hoa lụa, càng xem càng thích, sau đó cẩn thận bỏ vào trong túi áo mình.

Chân Bảo Lộ có chút ít lo âu, thật là lo lắng nói với Chúc ma ma: “Chúc ma ma, bà nói... Trùng Phúc sẽ không lớn lên cũng như vậy đi?” Chân Bảo Lộ cúi mặt, phi thường phi thường lo lắng.

Chúc ma ma lại dở khóc dở cười nói: “Thiếu phu nhân ngài nghĩ đi nơi nào? Tiểu hài tử thích hoa hết sức bình thường.”

Chân Bảo Lộ nhéo lông mày, nhìn thoáng qua nhi tử được hoa lụa cười ngây ngô, lẩm bẩm nói: “Hy vọng như thế.” Trong lòng liền nghĩ, đại khái là vì nhi tử không bên cạnh phụ thân, tới Đồng Châu, để Tiết Nhượng tiếp xúc nhiều cùng Trùng Phúc một chút, nhi tử này, hẳn có thể học được khí khái nam tử trên người Tiết Nhượng, nói không chừng còn nhỏ tuổi liền thích vũ đạo long thương rồi.

Trong đầu Chân Bảo Lộ hiện lên tiểu Trùng Phúc béo lùn chắc nịch đi theo đằng sau Tiết Nhượng sáng sớm chạy vòng, cảm thấy cảnh tượng kia vô cùng ấm áp, trong lòng mới thoải mái một chút.

Chân Bảo Lộ phải đi, buổi tối Tiết Nghi Phương tự nhiên sang đây thăm nàng.

Tiết Nghi Phương xem hai tiểu tử dung mạo giống nhau như đúc, trong lòng cũng thật là không nỡ, lại vén vén nắm hai tay Chân Bảo Lộ nói: “Ngươi đi chỗ kia, phải chiều cổ tốt mình. Nếu là có thời gian, liền thường xuyên viết thư cho ta.”

Chân Bảo Lộ tự nhiên đáp ứng. Tiết Nghi Phương là bằng hữu tốt nhất của nàng, nàng cũng là không bỏ được nàng ấy. Nhưng cô nương gia một khi gả cho người, tâm tư liền thiên vị phu quân cùng hài tử.

Xem Tiết Nghi Phương, Chân Bảo Lộ lại không thể không nhớ tới hôn sự nàng ấy.

Tiết Nghi Phương đã đính hôn với Mục Vương thế tử Tiêu Lễ, nhưng lúc trước Mục Vương ủng hộ Đại hoàng tử, Tuyên Vũ Đế kế vị sau, Đại hoàng tử bị phong Hoài vương, trực tiếp xua đuổi đến Hoài châu. Tuy nói Tuyên Vũ Đế còn không có chính thức đối phó Mục Vương, nhưng mọi người đều biết rõ, này là sớm muộn. An Quốc công muốn tìm biện pháp giải trừ cửa hôn sự này, nhưng đối phương dù sao cũng là vương gia, vô duyên vô cớ, còn thực tìm không đến lý do.

Đời trước Tuyên Hoà đế không có bằng hà sớm như vậy, Tiết Nghi Phương thuận thuận lợi lợi gả cho Tiêu Lễ, ngày trôi qua hết sức là hạnh phúc.

Chân Bảo Lộ nguyên cho rằng, đời này bản thân không cần lo lắng hôn sự Tiết Nghi Phương, nhưng lúc này, nàng cũng không biết, mình có nên hy vọng Tiết Nghi Phương gả cho vị Mục thế tử kia hay không.

Tiết Nghi Phương cũng là cô nương thông minh, Chân Bảo Lộ không nói, có một số việc nàng cũng hiểu. Nàng nói: “Đại tẩu cũng yên tâm, không cần lo lắng cho ta.”

Nàng dù không yên tâm, cũng không có biện pháp.

Chân Bảo Lộ nhìn nàng, nói: “Được.”

Ngày kế Chân Bảo Lộ liền dẫn hai hài tử lên thuyền đi Đồng Châu.

Trước khi đi, Chân Như Tùng, Chân Bảo Quỳnh cùng hai đệ đệ đều lại đây đưa tiễn.

Một phen lưu luyến không rời, đứng là vẫn còn muốn phân ly.

Chuyến này Chân Bảo Lộ dẫn theo Chúc ma ma, hai nha hoàn Hương Hàn, Hương Đào, còn có Tiết Kiết, Tiết Khử được Tiết Nhượng an bài bên

người nàng. Còn lại đều là thị vệ đi theo. Mà đến tiếp Chân Bảo Lộ, là một vị phó tướng trẻ tuổi Đồng Châu, gọi Mạnh Hạc Thụ.

Chân Bảo Lộ lần đầu nghe được cái tên này, chỉ cảm thấy nhả nhặn, nửa điểm đều không giống như tên võ tướng. Chờ thấy bộ dáng Mạnh Hạc Thụ, thấy hán quả thật là nhả nhặn trắng nõn, một bộ trời gà không chát.

Nhưng Chân Bảo Lộ biết rõ, nếu Tiết Nhượng phái vị Mạnh phó tướng đến tiếp nàng này, khẳng định thật tín nhiệm hán. Chân Bảo Lộ cũng không dám xem nhẹ hán.

Ở trên thuyền hơn nửa tháng, Chân Bảo Lộ có chút ít may mắn hai hài tử đều phi thường thích ứng thủy lộ, mà nàng cũng không có say sóng. Bất quá Hương Hàn ngay ngày đầu liền bắt đầu say sóng, về sau dùng phương thuốc cổ truyền Mạnh Hạc Thụ cho, mới khá hơn nhiều.

Chạng vạng hôm nay, Mạnh Hạc Thụ liền trước đến bẩm báo, nói là còn có mười ngày liền có thể đến Đồng Châu.

Này khiến Chân Bảo Lộ phi thường mừng rỡ.

Tuy nói Chân Bảo Lộ đã thích ứng ngồi thuyền, nhưng thức ăn trên thuyền nàng tuyệt đối không thể nhịn. Còn nữa, Mạnh Hạc Thụ là quân nhân, dẫn đầu binh lính, cũng là không chọn thức ăn, cho rằng thức ăn cho nàng đã vô cùng tốt, nhưng ở trong mắt Chân Bảo Lộ, hoàn toàn là khó có thể nuốt trôi.

Chân Bảo Lộ nuông chiều từ bé, sao chịu nổi những thứ này? Nhưng vị Mạnh phó tướng này không phải là Tiết Nhượng, nàng không muốn gây phiền phức. Lại nói, lúc nàng quyết định đi Đồng Châu, liền biết đến chỗ kia, ngày khẳng định không so được với hoàng thành. Chịu khổ là khẳng định.

Ngẫm lại cũng là kỳ lạ quý hiếm, nàng như vậy, thế nhưng dám vì một nam nhân chịu khổ chịu tội, không chỉ không có nửa điểm oán giận, hơn nữa còn ba ba đi qua.

Chân Bảo Lộ nhìn Mạnh Hạc Thụ, biết rõ hán mỗi ngày đều viết thư cho Tiết Nhượng báo hành tung, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Lúc Mạnh tướng quân nói cho phu quân ta biết ngày đến, có thể thêm một ngày hay không. Ta đến trước, muốn cho hán một kinh hi.”

Thời tiết có chút lạnh, Chân Bảo Lộ mặc một bộ áo nhỏ màu xanh ngọc tố, màu sắc này, đại khái là nghĩ nổi bật lên bản thân hơi thành thực chút ít. Chỉ là khuôn mặt nàng quá non, ngũ quan sáng rõ, dù ăn mặc lão thành như thế nào, vẫn là một tiểu cô nương chính trực hoa quý.

Tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc, nếu để cho nam tử huyết khí sôi trào hộ tống, khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện. Nhưng Mạnh Hạc Thụ này chỉ lúc mới gặp gỡ nàng có một tia bình thường kinh diễm, sau quy củ, cũng không liếc nhìn nàng nhiều một cái.

Chân Bảo Lộ mơ hồ có chút ít biết rõ, vì sao Tiết Nhượng yên tâm Mạnh Hạc Thụ.

Mạnh Hạc Thụ mặc dù bộ dáng nhả nhặn, có chút giống thư sinh văn nhược, nhưng công phu thật là không tệ, làm việc cũng là gọn gàng linh hoạt, lúc này nghe Chân Bảo Lộ yêu cầu, lại không biết phải làm gì cho đúng.

Chân Bảo Lộ cũng hiểu đạo lý quân lệnh như núi, nói: “Mạnh tướng quân yên tâm, ta bảo đảm đến lúc đó phu quân nhà ta sẽ không trách người, được không?”

Mạnh Hạc Thụ nói: “Mạt tướng cũng không phải là ý tứ này.”

Chân Bảo Lộ nói: “Vậy còn gì nữa.” Nàng nhìn Mạnh Hạc Thụ, thấy tuổi tác hán có vẻ ngang ngửa Tiết Nhượng, liền hỏi, “Mạnh tướng quân đã thành gia chưa?”

Mạnh Hạc Thụ lắc đầu.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy có người yêu chưa?”

Bên tai Mạnh Hạc Thụ nóng lên, sẽ không nói dối, lại có chút ít thẹn thùng, liền trầm mặc không nói gì.

Chân Bảo Lộ hiểu rõ, bởi vì Mạnh Hạc Thụ là võ tướng, cho nên nói chuyện cùng hán cũng trực tiếp một chút. Nàng nói: “Nếu đã Mạnh tướng quân có người yêu, hán có thể hiểu tâm tình ta. Ta cùng phu quân hơn nửa năm không gặp, khó tránh khỏi tưởng niệm, ta liền muốn xem bộ dáng hán kinh ngạc vui vẻ. Mạnh tướng quân có thể lý giải đi?”

Mạnh Hạc Thụ ngắt ra, một hồi lâu mới gật đầu nói: “Mạt tướng hiểu.”

Chân Bảo Lộ mặc dù nói được đường hoàng, lại là không thể gạt được Chúc ma ma. Chờ Mạnh Hạc Thụ đi rồi, Chúc ma ma liền trêu ghẹo: “Thiếu phu nhân là lo lắng đại công tử ở Đồng Châu không an phận?”

Không an phận.

Cụ thể không an phận như thế nào, là tâm hoa vẩn liễu, hay bên ngoài dưỡng nữ nhân các loại.

Chân Bảo Lộ biết rõ mình nên tin tưởng Tiết Nhượng, nhưng nàng cũng thừa nhận, mình thật có ý tứ phương diện này.

Nàng gả cho Tiết Nhượng sau, hiểu được hán đối chuyện nam nữ có bao nhiêu tình lực, sau nàng mang thai, hán xuất chinh, đợi đến hán trở về, ngày hai người bọn họ gặp nhau, cũng bắt quá ngắn ngủi một tháng. Lúc ấy nàng đầu tiên là bụng lớn béo phệ, sau sinh hài tử, liền ở cứ, Tiết Nhượng căn bản không có cơ hội thân cận cùng nàng. Ngay sau đó, Tiết Nhượng lại đi Đồng Châu, vừa đi liền cho tới bây giờ.

Nói sau, Đồng Châu lân cận Cừ Châu, mà Cừ Châu lại là lân cận di quốc.

Dân di quốc phong thoảng, cô nương gia có thể hở ngực lộ nhũ, Cừ Châu, Đồng Châu to như vậy, tự nhiên cũng có chút ảnh hưởng. Nam tử Cừ Châu, Đồng Châu ít, nam tử trẻ tuổi thể tráng, mỗi một người đều bị kéo đi nhập ngũ, như vậy, cô nương gia liền tìm không được đối tượng thích hợp. Nhưng bên kia cô nương gia không bị cản trở, tính tình trực tiếp, nếu là vừa ý công tử nhà nào, trực tiếp đến cửa cầu hôn, cũng không có ít cô nương vừa ý một nam tử, ở trên đường vung tay chặn người.

Cô nương gia hoàng thành thận trọng, dù đối Tiết Nhượng có cái gì không an phận, cũng sẽ không có cử chỉ quá đáng. Nhưng ở Đồng Châu, Tiết Nhượng lớn lên tuần mã, tuổi còn trẻ, lại là Đại tướng quân, coi như là thành thân, phu nhân nàng đây liên tục không ở bên cạnh hán, không biết có bao nhiêu ong bướm.

Chân Bảo Lộ ngẫm lại liền lo âu.

Mạnh Hạc Thư gửi thư cho Tiết Nhượng, viết đến ngày đến, là mừng một tháng chạp. Đây là kế hoạch ban đầu, chỉ là Mạnh Hạc Thư nghe Chân Bảo Lộ nói, liền bảo thuyền nhanh hơn một chút, cuối cùng mười ngày hành trình giảm bớt còn chín ngày, như vậy, cũng không tính hán nói dối.

Bất quá Mạnh Hạc Thư nhớ tới bộ dáng tướng quân cùng phu nhân, cũng không nhịn được hiếu kỳ, Tiết tướng quân trầm mặc ít nói sát phạt quyết đoán, lại cưới một thê tử nũng nịu, người như hoa như ngọc. Người khác thương hương tiếc ngọc, hán chẳng có gì lạ, nhưng khó có thể tưởng tượng Tiết tướng quân hóa thành bộ dáng nhu hòa.

Thuyền đến bến tàu, Mạnh Hạc Thư liền dùng xe ngựa đưa bọn họ đi phủ tướng quân.

Lúc này, Chân Bảo Lộ một lòng mới phù phù đập mạnh, cực kỳ căng thẳng. Nàng xem xem Trương Phúc trong lòng đã ngủ, còn có Đường Đường bên cạnh được Chúc ma ma ôm.

Đường Đường còn chưa ngủ, đôi mắt lẳng lặng nhìn nàng, nhu nhu gọi: “Nương.”

Chân Bảo Lộ xem khuê nữ, hôn gò má nàng nói: “Chờ hạ có thể nhìn thấy phụ thân.”

“Cha, phụ thân.” Tiểu nữ oa trắng ngần kêu một tiếng, hiển nhiên không thể so với gọi “Nương”.

Xem hai hài tử, Chân Bảo Lộ cũng không nhịn được chớp mũi chua xót.

Bất quá - -

Chân Bảo Lộ nghĩ thầm cho Tiết Nhượng một kinh hi, hậu quả lại là, hôm nay Tiết Nhượng không ở trong phủ, mà là đi từ lâu ăn cơm cùng đồng僚.

Có gã sai vặt thấy là phu nhân đến, hết sức thức thời tiến lên phía trước nói: “Tiểu nhân đi Thiên hương lâu nói cho tướng quân? Tướng quân không biết hôm nay phu nhân tới, nếu là biết rõ, chắc chắn sẽ không...”

“Không cần.” Chân Bảo Lộ bình tĩnh cắt đứt gã sai vặt nói, rồi sau đó nghĩ tới Mạnh Hạc Thư còn ở đây, liền rộng lượng nói, “Tướng quân tất nhiên có chuyện quan trọng, người không cần đi quấy rầy. Ta trở về phòng nghỉ ngơi chờ hán được rồi.”

Gã sai vặt cũng là người thông minh, tuy nói phu nhân này không có cùng theo tới Đồng Châu, nhưng đó là bởi vì mới vừa sinh hài tử. Mà tướng quân nhà hán đâu? Trong ngày thường không câu nệ tiểu tiết, lại là tự mình bố trí phòng ở âm áp lịch sự tao nhã, chính là vì ngóng trông phu nhân tới. Mới đầu hán cũng tò mò, phu nhân kia là dung mạo như thiên tiên cỡ nào, dù sao đại mỹ nhân Hoắc cô nương ngày ngày bám lấy, tướng quân nhà hán lại chường mắt nàng ta.

Lúc này vừa nhìn, gã sai vặt liền lập tức hiểu.

Phu nhân nhà hán đẹp đến vậy, đại cô nương Hoắc gia so sánh cùng phu nhân, lập tức liền ảm đạm thất sắc. Hơn nữa Hoắc cô nương kia tuy đẹp, lại giống cô nương Đồng Châu, tính tình thẳng thắn, tiếng nói cũng là mười phần hào khí. Liên tục ở Đồng Châu, nguyên cho rằng cô nương chính là như thế, hiện thời thấy phu nhân nhà hán, mới hiểu được đây mới là bộ dáng nữ nhân nên có.

Chân Bảo Lộ biết rõ mình không nên không hiểu chuyện, nhưng nàng dọc theo đường đi chịu nhiều tội như vậy, ngàn dặm xa xôi đến tìm hán, hán thế nhưng không ở đây, trong lòng nhịn không được liền có chút tức giận.

Nàng kìm nén bức bối, khách khí tạ ơn Mạnh Hạc Thư, rồi sau đó ôm nhi tử, cùng mấy người Chúc ma ma trở về phòng.

Vừa đến phòng, Chúc ma ma liền an ủi: “Thiếu phu nhân ngài đừng nóng giận, đại công tử là nam nhân, khó tránh khỏi có xã giao.”

Chân Bảo Lộ hiểu đạo lý này. Lúc hai người bọn họ thành thân, hán cũng là có xã giao, chỉ là hán cho tới bây giờ đều không đi, liền thích đàn đờn xem nàng, cùng nàng ngọt ngào.

Bây giờ nghĩ lại, không phải là Tiết Nhượng không thích xã giao, mà là giữa xã giao cùng nàng, hẳn sẽ chọn nàng. Mà ở Đồng Châu, nàng không có ở bên cạnh hắn.

Chân Bảo Lộ sửa sang lại tâm tình một phen, mặc dù đã mệt chết đi, hơn nữa sắc trời cũng không sớm, nhưng nàng nửa điểm muốn nghỉ ngơi cũng không có. Trường Phúc đã ngủ, nàng lại dụ dỗ Đường Đường ngủ, Đường Đường lại là tinh thần sáng láng, nép ở trong ngực nàng gọi: “Phụ thân.”

Chân Bảo Lộ xoa bóp cái mũi nhỏ nàng, nói: “Cha ngươi còn chưa có trở lại đâu.”

Đường Đường mân mân cái miệng nhỏ nhắn trắng nõn nà, mắt to đen lúng liếng nhìn qua nàng, có chút ít thất lạc.

Chân Bảo Lộ hôn hôn nàng, hát đồng dao, cuối cùng là dụ dỗ nàng ngủ thiếp đi.

Chúc ma ma vào nói: “Thiếu phu nhân, sắc trời không còn sớm, ngài cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Chân Bảo Lộ đặt Đường Đường ở trên giường, giúp nàng dịch chân mền, cứ như vậy xem tỷ đệ bọn họ giống nhau như đúc. Nàng có chút ít ủy khuất, nói: “Ta không ngủ được.” Rõ ràng đã mệt chết đi, nhưng nàng không thấy Tiết Nhượng, một điểm buồn ngủ cũng không có.

Chân Bảo Lộ an trí hai hài tử xong, không buồn ngủ, liền choàng một áo choàng thổ cẩm khảm mao đi bên ngoài.

Nàng vốn là trong lòng cực kỳ buồn, tùy ý đi một chút mà thôi, nhưng hai chân phảng phất là không nghe sai sử, cứ như vậy đi tới cửa lớn.

Chân Bảo Lộ đứng ở tại chỗ, thăm mắng mình: Không có tiền đồ.

Nàng thật sự là không có tiền đồ. Nhưng nàng chính là nhớ hắn, không chế không nổi nghĩ hắn.

Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút lạnh, rụt rụt tay, đứng ở sau đại môn xem bên ngoài, cũng không biết có phải thần giao cách cảm hay không, nàng mới vừa đi tới, liền nghe được một trận tiếng vỗ ngựa.

Nhất thời trống ngực Chân Bảo Lộ đập thành thành, nâng mắt nhìn.

Tiếng vỗ ngựa từ xa tới gần, chỉ riêng là tiếng vỗ ngựa mà thôi, Chân Bảo Lộ liền có thể xác định, nhất định là Tiết Nhượng trở về.

Nàng giương mắt nhìn, thấy một chiến mã màu nâu sẫm dừng lại, một bóng lưng cao lớn từ trên ngựa nhảy xuống. Hốc mắt Chân Bảo Lộ nóng lên, nghĩ tới là nên đi ra ngoài, hay là chờ hắn vào lại cho hắn một kinh hi. Lúc nàng do do dự dự, lại nghe đến giọng một cô nương gia.

“Tiết tướng quân.”

Chân Bảo Lộ giương mắt đi xem, gấp đằng sau Tiết Nhượng, quả thật đi theo một con ngựa toàn thân tuyết trắng, mà trên ngựa là một vị cô nương mặc áo váy đỏ thắm. Chân Bảo Lộ nhìn cẩn thận, một tác một tác quan sát cô nương kia, thấy nàng quả thật xinh đẹp như hoa, hơn nữa hai đầu lông mày còn có một tia anh khí nữ nhi gia hiếm thấy. Có lẽ là cưỡi ngựa quá nhanh, cô nương kia thờ phỉ phò, trước ngực phập phồng, hết sức là đồ sộ.

Cô nương ngồi trên lưng ngựa, đúng là nữ nhi độc nhất Hoắc tướng quân lúc trước trấn thủ Đồng Châu, tên Hoắc Thanh Thục.

Hoắc Thanh Thục nguyên định lưu loát xuống ngựa, chợt nghĩ tới điều gì, lúc xuống ngựa “Ái da” một tiếng, ngay sau đó liền ngã ngồi dưới đất. (nàng này không xấu, nhưng hơi biến thái)

Nàng ngược đầu, lộ ra một gương mặt đẹp đẽ cùng cái cổ mảnh mai cân xứng, cứ như vậy đáng thương nhìn nam tử cao lớn tuấn mỹ cách đó không xa, nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng làm cho giọng mình yếu ớt một chút: “Tiết tướng quân, ta trật chân.” Thấy hắn không có phản ứng, một bộ chuẩn bị đi vào, chặn lại nói, “Ngươi... Ngươi có thể đỡ ta một chút không?” Lớn tiếng một chút.

“Vị cô nương này!”

Vốn chỉ hai người bọn họ, chợt nghe giọng của một cô gái, Hoắc Thanh Thục cả kinh, gấp rút nghiêng đầu xem.

Đã thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trực tiếp đến trước mặt nàng, một tay đỡ lấy nàng lên.

Ngày thường Chân Bảo Lộ rất mảnh mai, lúc này cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, rõ ràng còn chưa ăn bữa tối. Nhưng nàng cứ như vậy trực tiếp đỡ tiểu cô nương lên, hơn nữa sau khi đỡ dậy, phát hiện vóc người đối phương cao hơn nàng một mảng lớn.

Nhưng Chân Bảo Lộ hoàn toàn một bộ khí thế bức người, nhìn nàng gần từng chữ: “Còn đứng ổn sao! Có muốn ta phái người đỡ ngươi trở về hay không?”

Hoắc Thanh Thục hoàn toàn có chút ít sững sờ, giương mắt kinh ngạc xem nam tử trước mặt: “Tiết, Tiết tướng quân.”

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu, nghĩ tới nếu Tiết Nhượng dám giúp nàng ta nói chuyện, nàng liền trực tiếp trở mặt cùng hắn, không ngờ vừa quay đầu, chống lại trước mặt nam tử đầy mặt râu quai nón, chợt có chút ít giật mình: “Tiết, Tiết Nhượng?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Chương 135

Hoắc Thanh Thục trở về Hoắc phủ, liền thấy Mạnh Hạc Thư cũng trở về phủ.

Hoắc Thanh Thục là nữ nhi duy nhất Hoắc đại tướng quân Hoắc Chấn Bắc lúc trước trấn thủ Đồng Châu, mà Mạnh Hạc Thư lại là con một chiến hữu đã mất của Hoắc Chấn Bắc, lúc bảy tuổi liền được đưa về Hoắc phủ.

Lúc này Hoắc Thanh Thục thấy Mạnh Hạc Thư, liền không vui nhìn mi.

Nàng biết rõ, Mạnh Hạc Thư bị Tiết Nhượng phái đi hoàng thành tiếp phu nhân hân Chân thị, sáng mai sẽ tới. Cũng là bởi vì như thế, Hoắc Thanh Thục mới cảm thấy lo lắng, hôm nay mới nghĩ ra phương pháp này, định tối nay làm thiệp Tiết Nhượng.

Nàng thấy Mạnh Hạc Thư đã trở về, liền biết được Tiết phu nhân Chân thị cũng đã đến, như vậy cô nương vừa mới ở ngoài phủ tướng quân kia...

Vừa nghĩ tới cô nương kia, Hoắc Thanh Thục liền không khỏi có chút ít tự ti. Nàng tại Đồng Châu, cũng là nổi danh xinh đẹp, cộng thêm danh tiếng Hoắc Chấn Bắc, nàng có thể nói là một nữ trăm nhà cầu, không cần giống cô nương khác, lo lắng hôn sự mình. Nàng mặc dù đã hai mươi, không chút nào nóng nảy, chọn lựa lựa lựa, tổng cảm thấy những nam tử kia không nhập được mắt nàng, nhưng lần đầu tiên nàng thấy Tiết Nhượng, liền không khỏi bị hấp dẫn.

Tiết tướng quân cao lớn rắn rỏi, uy phong凛冽, đặc biệt là bộ dáng râu ria lồi thoi kia, thật là có mùi vị nam nhân!

Hoắc Thanh Thục cảm thấy, nam nhân nên như thế, mà không phải như Mạnh Hạc Thư, nhả nhặn giống như thư sinh văn nhọc. Bộ dạng đó sau này sao có thể bảo vệ thể nhi?

Nghĩ đến Tiết Nhượng, Hoắc Thanh Thục liền tâm hồn thiếu nữ đại loạn.

Chỉ là vừa nghĩ tới cô nương hôm nay xuất hiện ở phủ tướng quân... Cũng khó trách Hoắc Thanh Thục sẽ cảm thấy đó là tiểu cô nương chưa xuất giá. Hoắc Thanh Thục nghĩ tới nữ tử mềm mại xinh đẹp, gương mặt sứ bạch trong suốt, hoàn toàn khác biệt cô nương Đồng Châu làn da màu lúa mạch. Hoắc Thanh Thục vốn còn tự gât mình tiểu cô nương kia là biểu muội, muội muội Tiết Nhượng, nhưng giờ phút này thấy Mạnh Hạc Thư, liền không thể lại lừa mình dối người - cô nương kia không là người khác, đúng là thể tử Tiết Nhượng.

Trong nội tâm Hoắc Thanh Thục khẽ buồn, tự nhiên cũng không cho Mạnh Hạc Thư sắc mặt tốt xem.

Mạnh Hạc Thư thấy nàng một mình trở về, tiến lên phía trước nói: “Sao không cho nha hoàn đi theo?”

Về mặt Hoắc Thanh Thục nhàn nhạt, nói: “Ta lớn như thế, còn có thể gặp chuyện không may?” Cô nương Đồng Châu phần lớn tập võ, võ nghệ nàng cùng Mạnh Hạc Thư, đều là Hoắc Chấn Bắc tự mình dạy. Hoắc Thanh Thục tự nhận võ nghệ bản thân chẳng hề kém so với Mạnh Hạc Thư. Hơn nữa, mới trước đây hân còn không bằng nàng đâu. (mơ tưởng hảo huyền)

Mạnh Hạc Thư khi còn bé trải qua ngày đói khổ lạnh lẽo, lúc được Hoắc Chấn Bắc lĩnh về Hoắc phủ, mới đầu thường xuyên ngã bệnh. Lúc ấy Hoắc Thanh Thục mới ba tuổi, lại vui vẻ hoang dã tựa như con khỉ. Trong mắt Hoắc Thanh Thục, Mạnh Hạc Thư vẫn luôn là ma ốm còn mảnh mai hơn cô nương gia.

Hoắc Thanh Thục bước đi thật nhanh đến gần cửa chính, trực tiếp trở về phòng mình.

Mẫu thân của Hoắc Thanh Thục Phan thị thấy nàng trở về, nhìn nàng ăn mặc dị thường xinh đẹp, liền biết nàng đi làm cái gì, gấp rút tiến lên phía trước nói: “Hạc Thư trở về trước thời gian một ngày, mấy ngày này hân cũng vất vả, sáng mai ngươi liền lưu ở trong phủ đừng chạy loạn khắp nơi, một nhà chúng ta thật tốt dùng cơm.”

Phan thị biết rõ tâm tư Mạnh Hạc Thư đối với khuê nữ nàng, cũng biết khuê nữ nàng căn bản không để ý Mạnh Hạc Thư. Tiết tướng quân mặc dù tốt, nhưng người ta đã có vợ có con. Chỉ là khuê nữ nàng, thấy Tiết tướng quân liền như mất hồn, trong ngày thường không thích nhất mặc váy mang trăm hoa, hôm nay vì Tiết tướng quân, thậm chí ngay cả phần son đều dùng.

Phan thị nhíu mi nói: “A Thục, Tiết tướng quân không phải là lương xứng, ngươi cũng đừng lại phí tâm tư.”

Hoắc Thanh Thục cũng biết, Tiết tướng quân đã thành thân, nàng như vậy có chút ít không phúc hậu. Nhưng có thể làm sao chứ? Nàng cũng là một phen giũa tư tưởng. Nàng cũng đã nghĩ kỹ, chỉ cần có thể cùng một chỗ với Tiết Nhượng, bảo nàng làm thiệp cũng không sao cả. Hơn nữa... Nghĩ tới vị Tiết phu nhân kia, tuy đẹp, nhưng mềm mại yếu ớt như vậy, như đồ gốm, so với nàng võ nghệ phi phàm, sao đáng đối với Tiết Nhượng bằng nàng chứ? (ngày sau bị Lộ tỷ chửi thẳng mặt 3 lần mới tỉnh ngộ. Chứ trước đó rất bị ối)

Hoắc Thanh Thục nói: “Nương, nhưng là nữ nhi chỉ thích Tiết tướng quân...” Nói đến Tiết Nhượng, Hoắc Thanh Thục lộ ra nữ nhi gia kiêu thái, hai

tay chống cằm ánh mắt quán quýt si mê, “Nữ nhi từ nhỏ liền muốn gả đại anh hùng như vậy, võ công của hần cái thế, bày mưu nghĩ kế, lại còn đầy mặt râu quai nón, chính là lý tưởng trong lòng ta.”

Phan thị nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Hoắc Thanh Thục khi còn bé từng bị một quân gia đầy mặt râu quai nón xuất thủ cứu giúp, từ đó về sau, nàng liền đối với loại nam tử này rất là tôn kính, đợi đến tình yêu đầu tiên, càng là muốn gả một nam tử như vậy, không khéo, lúc này, Tiết Nhượng quân xuất hiện.

Hoắc Thanh Thục ước mơ một trận, lại nói: “Như Mạnh Hạc Thư, bộ dạng văn văn nhược nhược như tiểu bạch kiêu, sau này sao có thể bảo vệ được thê tử?”

Phan thị nói: “ Công phu Hạc Thư rất tốt, mấy năm này nhưng lập không ít công trạng.”

Hoắc Thanh Thục mới không tin, phản bác: “Hần luôn bại dưới tay ta.” Theo Hoắc Thanh Thục, nàng nếu là muốn lập gia đình, tối thiểu nhất, liền là công phu lợi hại hơn nàng.

Đó là người ta mỗi lần đều nhường người. Phan thị nhìn nữ nhi, thở dài, cuối cùng vẫn là không có nói câu này ra miệng.

Chân Bảo Lộ bị Tiết Nhượng nắm tay trực tiếp trở về chỗ ở. Đợi tiến phòng ngủ, Chân Bảo Lộ nhìn qua bộ dáng hần lồi thối, vẫn còn có chút khó có thể tin.

Tiết Nhượng nhìn nàng, bên tai cũng có chút nóng, ôn nhu nói: “Nàng ngồi ở nơi này một lát, ta trước đi dọn dẹp một chút.” Liền muốn tiến phòng tắm.

Thu thập cái gì, tự nhiên là vừa nghĩ hiểu ngay .

“... Ai.” Chân Bảo Lộ gọi hần lại, bàn tay nhỏ bé theo bản năng kéo ống tay áo hần.

Tiết Nhượng đứng tại chỗ, nhìn tiểu động tác nàng khẽ ảm lòng, nghiêng đầu nhìn thê tử: “Tiểu Lộ?”

Chân Bảo Lộ lẳng lặng nhìn hần, “Phốc xuy” cười ra tiếng, nàng cười một hồi, mới kéo hần đến bên cạnh, đưa tay sờ sờ râu ria hần, cười dịu dàng nói: “Làm sao thành bộ dáng này? Bên cạnh không có người hầu hạ sao? Sao không tự ý thức dọn dẹp thật tốt?” Nếu không phải hai người bọn họ quá mức quen thuộc, nàng thật là có chút ít không nhận ra hần.

Tiết Nhượng khó được có chút ít thẹn thùng: “Vốn là nghĩ tới... Đêm nay thu thập .”

Chân Bảo Lộ hiểu rõ, nhất thời cảm thấy Tiết Nhượng quá đáng yêu. Nghĩ đến nam nhân đều là tính tình này, nửa điểm đều không để ý bản thân, biết rõ sáng mai nàng sẽ đến, liền tạm thời thu thập một phen, đỡ phải làm cho nàng ghét bỏ.

Không nghĩ nàng tới trước thời gian một ngày, thế nhưng có thể chứng kiến bộ dáng này của Tiết Nhượng.

Mặt mày Chân Bảo Lộ cong cong, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

Mà Tiết Nhượng nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn ngày nhớ đêm mong, nơi nào còn kiềm chế được, lúc này hai tay bùng lấy, hôn lên. Hần hôn đến vừa vội lại hung, Chân Bảo Lộ bất ngờ, vô ý thức đẩy hần, Tiết Nhượng dọn ra một tay, ôm eo nàng, dọc theo vòng eo mảnh khảnh chuyển xuống, ôm lấy thân thể nàng găt gao vào trong lòng mình.

Tiểu biệt thăng tân hôn, vốn là cực đẹp, nhưng khuôn mặt Chân Bảo Lộ mềm mại, bị râu ria Tiết Nhượng đâm có chút ít đau, này mới bắt mẫn ô ô lên tiếng, hai tay bóp cánh tay hần.

Tiết Nhượng tự nhiên cũng cảm giác được . Hần buông nàng ra, bàn tay nhẹ vỗ về mặt nàng, ngưng mắt nhìn đôi mắt nàng sáng nước mênh mông, khàn giọng nói: “Chờ ta.”

Mặc dù là phu quân nàng, nhưng Chân Bảo Lộ vẫn là thích Tiết Nhượng gọn gàng sạch sẽ, lập tức gật đầu nói: “Ân.”

Bước chân hần vội vã, xoải bước tiến phòng tắm.

Chân Bảo Lộ nhìn qua bóng lưng hần cấp bách, cảm thấy gò má có chút ít nóng, cảnh tượng này, tựa như đêm động phòng hoa chúc. Nàng cong cong môi, nghĩ tới điều gì, giờ tay lên, hít hà hương vị trên thân mình. Hiện thời đã là mùa đông, không có ngày ngày tắm rửa, nhưng Chân Bảo Lộ lại thói quen mỗi ngày tắm rửa. Chỉ là một tháng này, nàng ở trên thuyền không thoải mái như hoàng thành, tự nhiên cũng không phải là ngày ngày tắm rửa .

Chờ Tiết Nhượng rửa xong , nàng cũng muốn tẩy một chút.

Có lẽ hần cam tâm tình nguyện cùng nhau, có thể là vì tách ra quá lâu, ở trước mặt hần, nàng tỏ ra có chút ít thẹn thùng.

Chân Bảo Lộ cảm thấy ngọt ngào, nhất thời cảm thấy một tháng này chịu khổ căn bản không tính là cái gì, cũng đã sớm quên Hoắc Thanh Thục lúc trước nhìn thấy ra sau đầu .

Nghe phòng tắm tiếng nước chảy ào ào, Chân Bảo Lộ nghĩ tới lúc Tiết Nhượng đi vào, cũng không mang quần áo ngủ quần lót. Liền mở tủ quần áo ra, cầm một bộ quần áo ngủ tổ sặc cùng một cái quần lót.

Nàng đứng ở bên ngoài phòng tắm, gọi hân: “Đại biểu ca.”

Bên trong truyền đến giọng Tiết Nhượng: “Vào đi.”

Chân Bảo Lộ giặt mình, lại nghĩ, hai người bọn họ là phu thê, ngay cả hài tử đều sinh, lại có cái gì tốt xấu hổ. Nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ liền thân nhiên đi vào.

Nam nhân tắm rửa thật mau, lúc này Tiết Nhượng mới vừa từ trong thùng tắm đi ra. Hân không có mặc quần áo, lúc nhắc chân bước ra thùng tắm, vật kia phá lệ làm cản.

Chân Bảo Lộ nhìn qua thân thể hân rắn chắc cường tráng, vai rộng eo chặt hẹp, hai chân thẳng tắp, cơ bụng tám khối thật chỉnh tề, toàn thân đều phảng phất tràn trề sức mạnh.

Sức mạnh. Nghĩ đến cái từ này, Chân Bảo Lộ có một chút mặt nóng. Rồi sau đó chống lại gò má hân sạch sẽ, trở lại hình tượng tuấn lãng ngày trước.

Đây mới là đại biểu ca nàng a.

Chân Bảo Lộ nhìn chỗ dưới cằm hân có vết máu nho nhỏ, vội tiến lên nhìn kỹ đau lòng nói: “Chuyện gì vậy?”

Tiết Nhượng cầm lấy khăn nhỏ lau thân thể, một bộ không thèm để ý: “Không cần thận quét trứng.” Hân tự nhiên không thể nói, là vì quá gấp mới bị trứng.

Chân Bảo Lộ thấy hân không thèm để ý, nhưng nàng lại đau lòng. Nàng tiến lên đưa xiêm y cho hân, đưa tay vuốt ve cái cằm hân, nói: “Còn may không sâu.” Cũng trợn mắt nhìn hân một cái, có lẽ là đã làm nung, càng biết chiều cố người, “Lần tới để ta giúp chàng cạo đi.”

Tiết Nhượng lại cười nói: “Được.” Hân chốc lát mặc xong quần áo ngủ, ngay cả dây lưng đều không cài, liền trực tiếp đến trước mặt Chân Bảo Lộ chặn ngang ôm lấy, cất bước tới giường.

Chân Bảo Lộ đỏ bừng mặt, thấy hân gấp gáp như vậy, ôm cái cổ hân nói làm bầm: “Ta còn không có tắm rửa.”

Tiết Nhượng cúi người hôn mặt nàng một chút, ngậm nàng dây dưa chốc lát, hô hấp dồn dập nói: “Đợi tí nữa ta giúp nàng tắm rửa.”

Chân Bảo Lộ bị hân hôn đến toàn thân nóng lên, cứ như vậy bị hân ôm lên giường, muốn làm gì thì làm.

Chỉ là hai người bọn họ rất lâu không làm việc kia, Chân Bảo Lộ sinh hài tử sau, không chỉ dùng biện pháp khôi phục dáng người, phía dưới lại là dùng hương nhị viên, đến nay, chỗ kia khít khao như ban đầu, cũng chính là không kém động phòng nhiều lắm. Mà Tiết Nhượng tiền vốn lại lớn, làm việc cũng gấp, Chân Bảo Lộ đau đến muốn chết, nhịn không được khóc thành tiếng.

Động tĩnh trên giường lớn, kịch liệt đung đưa, dường như đất rung núi chuyển.

Sau đó, Chân Bảo Lộ đỏ mề hôi đầm đìa ở trong khuỷu tay Tiết Nhượng, ngay cả khí lực động ngón tay cũng không có. Hai gò má nàng ửng hồng, hai đầu lông mày đều là dễ thương sắc, chậm rãi giương mắt chống lại nam tử bên người hai mắt mỉm cười, nghĩ tới vừa mới hành sự, hân nói những lời hạ lưu thô tục kia, trước mắt nhớ lại đều làm nàng xấu hổ...

Chợt nhớ tới đêm nay hân cùng đồng liêu đi uống rượu, Chân Bảo Lộ bất mãn nói: “Những lời hạ lưu kia, là học được từ đâu?”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy có chút tức giận, chỉ sợ hân bị những bằng hữu kia làm hư.

Tiết Nhượng lần người tiến lên, gò má dán gò má, hai người thân mật khăng khít. Hân trầm giọng nói: “Nói cái gì? Ân?”

Rõ ràng biết nàng nói không nên lời! Chân Bảo Lộ há mồm cắn một cái trên mặt hân, cách hân gần như vậy, nghĩ đến bọn họ thành thân sau chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều ngày, nhất thời hốc mắt khê phiếm hồng, hai tay tuyết trắng vững vàng ôm vòng eo hân. Nàng cũng không nói gì, nhưng Tiết Nhượng lại có thể rõ ràng cảm nhận được rành mạch.

Hân thu liễm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc mai nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Lộ, những ngày này, để cho nàng chịu ủy khuất.”

Hân nói chưa dứt lời, nói chuyện, Chân Bảo Lộ có chút ít không nín được. Tuy nói lão phu nhân đối nàng tốt, bất kể là nàng mang thai hay là ở cữ, bên cạnh đều có người hầu hạ, chiều cố ngay ngắn rõ ràng, nhưng nàng khó tránh khỏi tưởng niệm hân.

Phát giác được thân thể mềm mại thể từ trong lòng khê run, Tiết Nhượng ôm nàng, trong lòng nhìn không được tự trách. Nước mắt nàng nhỏ xuống lồng ngực hân, Tiết Nhượng tựa hồ có thể cảm giác được cổ nóng rực kia dọc theo làn da, liên tục thấm thấu đến đầu quả tim. Hân hôn hôn nàng, dụ dỗ nói: “Mấy ngày này, ta tận lực cùng nàng, Đồng Châu mặc dù không phồn thịnh bằng hoàng thành, lại có một phen hương vị khác. Mấy ngày nữa, ta dẫn nàng đi Phụng Trạch Sơn ngâm ôn tuyền, dẫn nàng đi săn bắn, chờ khai xuân, thời tiết ấm áp chút ít, toàn gia chúng ta cùng đi đập thanh, được không?”

Chân Bảo Lộ gật đầu: “Ân.” Hai mắt nàng dịu dàng, gò má lại mang theo vui vẻ, tự trong ngực hân nhắc đầu, lẳng lặng xem hân.

Tiết Nhượng bị đôi mắt nàng trong suốt dễ thương nhìn thấy chống đỡ không được, duỗi tay捏 ở eo nàng, liền trở mình một cái, tiếp tục làm việc.

Chân Bảo Lộ vốn là còn lo lắng, Tiết Nhượng ở Đồng Châu có thể “Không thành thật” hay không, hôm nay nhìn tướng ăn hấn như vậy, nàng cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều.

Cả đêm, Chân Bảo Lộ vẫn luôn là hỗn loạn, lúc trước cả người lắc lư kịch liệt, phập phồng, so với lúc trên thuyền còn muốn mệt mỏi hơn. Rồi sau đó cuối cùng có thể nghỉ ngơi. Bởi vì bên cạnh có phu quân, Chân Bảo Lộ dựa vào trong lòng hấn, ngủ vô cùng say sưa.

Vừa tỉnh dậy, cũng đã đến giờ Thìn.

Còn là Chân Bảo Lộ nghe tiếng hai hài tử bên ngoài, mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Lúc nàng thức dậy, Tiết Nhượng đã chẳng biết đi đâu, nếu không phải Chân Bảo Lộ có thể rõ ràng cảm giác được toàn thân đau nhức, còn thực cho rằng đêm qua là một giấc mộng.

Chân Bảo Lộ run hai chân mặc lại quần áo ngủ, Hương Hàn cũng biết động tĩnh tối hôm qua, thức thoi không đề cập tới, chỉ trong lòng vui vẻ, giúp nàng trang điểm ăn mặc.

Lúc ở hoàng thành, Chân Bảo Lộ sợ mình tuổi quá nhỏ, mặc xiêm y màu nhạt lộ vẻ non nớt, liền mặc lão thành chút ít. Nhưng lúc này, Chân Bảo Lộ nhớ tới cô nương trẻ tuổi xinh đẹp tối hôm qua. Trong lòng nàng dĩ nhiên tin Tiết Nhượng, nhưng đến cùng không thoải mái, liền hết sức trang điểm cho mình xinh đẹp hơn chút ít, mặc một thân áo váy gấm vóc phần son sắc. Khuôn mặt nàng xinh đẹp động lòng người, trên mặt khê hiện hồng, giống như mẫu đơn đầu cành kiều diễm giội mưa móc.

Chúc ma ma cùng Hương Đào ôm hai tiểu tử vào, Trường Phúc vừa thấy nương nhà mình, khuôn mặt nhỏ như bánh bao thịt cười ngây ngô, giang hai cánh tay, thân thể kích động nghiêng tới trước: “Nương, nương, ôm ôm”

Tâm tình Chân Bảo Lộ tốt, sớm tỉnh mơ đều là cười dịu dàng. Nàng tiếp nhận tiểu Trường Phúc từ trong lòng Chúc ma ma, hôn một chút mặt non nớt. Lại hỏi Chúc ma ma: “Đại biểu ca khi nào ra cửa, có nói hôm nay có trở về dùng cơm trưa không?”

Chúc ma ma trả lời: “Vừa tới giờ Mẹo liền đứng lên, còn phân phó nha hoàn trong phòng, không cần đánh thức Thiếu phu nhân, để ngài ngủ thêm một lát. Dùng đồ ăn sáng sau, lại đi xem Tiểu công tử bọn họ.”

Chân Bảo Lộ sau khi nghe, này mới hài lòng.

“... Đại công tử nói trước dùng cơm trưa khẳng định trở về.”

Chân Bảo Lộ nói: “Vậy được rồi, Chúc ma ma biết khẩu vị đại biểu ca, bảo nữ đầu bếp làm vài món ăn hấn thích ăn nhất. Mấy ngày này hấn ở Đồng Châu, cũng không biết chiều cổ mình như thế nào, ta đã đến, liền phải để hấn tốt hơn.” Hồi tưởng đêm qua Tiết Nhượng đầy mặt râu quai nón, nàng hiện thời nhớ tới đều có chút khiếp sợ.

Tối hôm qua Chân Bảo Lộ không có dùng bữa, sau một phen vất vả, mệt mỏi trực tiếp ngủ mất, đồ ăn sáng liền dùng nhiều hơn một chút. Rồi sau đó mang theo hai hài tử, đi một vòng ở trong sân.

Hôm qua nàng cũng không nhìn qua thật tốt, hôm nay nhìn, tòa nhà bố trí phi thường hợp tâm ý nàng, mà bọn họ trụ Độc Hươu hiền, so với hoàng thành Tiết Nhượng trụ Tử Hòa Cư, cũng không kém nhiều. Chân Bảo Lộ biết rõ, nếu không phải bởi vì nàng ở cũ, hai hài tử cũng còn nhỏ, ngày Tiết Nhượng rời đi, nhất định sẽ dẫn nàng đi cùng.

Ở bên ngoài đi một vòng, Chân Bảo Lộ cảm thấy có chút lạnh, chuẩn bị trở về phòng.

Lúc này có nha hoàn đến bẩm báo, nói là Hoắc đại cô nương đến thăm hỏi.

Chân Bảo Lộ đối một màn tối hôm qua canh cánh trong lòng, từ trong miệng hạ nhân, cũng biết vị Hoắc Thanh Thục này quán quít chặt lấy Tiết Nhượng mấy tháng nay, cả Đồng Châu người người đều biết, đối với nàng ta đương nhiên không có hảo cảm. Nhưng phụ thân của Hoắc Thanh Thục là Hoắc Chấn Bắc ngày xưa trấn thủ Đồng Châu, Hoắc Chấn Bắc bệnh qua đời, Tuyên Vũ Đế có ý để mẹ con bọn họ hồi hoàng thành, chỉ là Hoắc phu nhân không chịu về hoàng thành phồn thịnh kia, cam nguyện lưu lại, tiếp tục phòng thủ địa phương ngày xưa phu quân nàng bảo vệ, mà vị Hoắc đại cô nương kia, cũng là không có nửa câu oán hận.

Danh tiếng Hoắc Thanh Thục ở Đồng Châu phi thường tốt, Chân Bảo Lộ mới đến, mặc dù biết tà tâm nàng ta đối Tiết Nhượng, lại cũng không thể tránh không gặp. Hơn nữa, nàng còn muốn chân chính gặp mặt vị Hoắc cô nương này.

Hoắc Thanh Thục thẳng tính, đêm qua gặp Chân Bảo Lộ, lại bị cử chỉ nàng có chút ít hù đến, sau nhìn Tiết Nhượng trực tiếp dẫn nàng đi vào, Hoắc Thanh Thục ngờ ngác ngồi ở tại chỗ chốc lát, mới lấy lại tinh thần, trở về Hoắc phủ.

Hôm nay Hoắc Thanh Thục tỉ mỉ trang điểm một phen, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến Tiết phủ.

Thiếu nữ tinh thần phấn chấn bông bông, vốn là tràn đầy tự tin dung mạo, nhìn thấy dưới tàng cây hồng mai, nữ tử thướt tha nhỏ nhắn xinh xắn yêu kiều, nhất thời hô hấp hơi chậm lại.

Ngón tay mảnh mai tuyết trắng, thẳng tắp thon dài, yếu ớt như măng mùa xuân, nhẹ nhàng bệ hồng mai, khiến người hận không thể hóa thân thành hồng

mai kia, để mỹ nhân tùy ý hái, nở rộ xinh đẹp ở đầu ngón tay nàng. Nàng cúi đầu, nhẹ ngửi mùi thơm hồng mai kia, rồi sau đó nhẹ nhàn mỉm cười nhẹ, đẹp như tiên tử.

Hoắc Thanh Thục kích động liền thích bóp đồ, lúc này hưng hăng bóp ngọc bội thắt lưng, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, trong tay ngọc bội, nhất thời vỡ thành hai nửa.

Đêm qua sắc trời đã tối, nàng không có nhìn kỹ tướng mạo vị Tiết phu nhân này, nhưng cũng biết, Tiết phu nhân kia da như tuyết môi đỏ mọng, là một mỹ nhân cực đẹp. Hiện nay vừa nhìn, Hoắc Thanh Thục liền không nhận được nghĩ: Không trách được Tiết Đại tướng quân chúm mắt nàng, ở trước mặt Tiết phu nhân, chút tư sắc của nàng quá mức khó coi.

Lúc ấy Hoắc Thanh Thục từ trong miệng Mạnh Hạc Thư biết được, Tiết tướng quân đã thành thân, khổ sở trong lòng một lúc, về sau may mắn mặt dày, cam nguyện làm thiệp thất hân, biết Tiết tướng quân thích mỹ nhân mảnh mai, liền cũng trang điểm cho mình có chút ít hương vị nữ nhân, cử chỉ cũng kiều yếu một ít, thí dụ như xuống ngựa sẽ tựa chân các loại - - ngày xưa nàng kính thường nhất, vì Tiết tướng quân, nàng trở thành người bản thân cũng không nhận ra.

Nhưng nàng chưa bao giờ lùi bước.

Giờ phút này thấy Tiết phu nhân, lần đầu Hoắc Thanh Thục cảm giác được quyết tâm của mình lung lay sắp đổ.

Chân Bảo Lộ cử chỉ nhàn nhã, tự nhiên cũng nhìn thấy Hoắc Thanh Thục cách đó không xa. Nàng mỉm cười, chậm rãi đi qua, nói: “Hắn là Hoắc cô nương đi?”

Cách gần một chút, Hoắc Thanh Thục thấy rất rõ ràng, Tiết phu nhân xinh đẹp, không phải là tô son điểm phấn, làn da nàng trắng nõn giống như sữa bò, hiện ra trên châu bóng loáng. Bóp đi lên, chỉ sợ cũng non nớt, cũng không biết có thể nhéo ra nước hay không.

Hoắc Thanh Thục nghĩ ngợi lung tung, mơ mơ màng màng, đi theo Chân Bảo Lộ tiến phòng khách.

Đi vào, liền nghe được tiếng tiểu oa nhi y y nha nha sung sướng.

Hoắc Thanh Thục vốn lung lay sắp đổ, nhìn đến trong lòng nha hoàn cùng ma ma ôm một đôi tiểu oa nhi giống nhau như đúc trắng ngần đáng yêu vô cùng, ăm ăm sục đồ. (cấu tạo não không bình thường, đã biết người ta có con từ đâu. Còn nghĩ chắc con người ta xấu xí, phải mình sinh mới đẹp. Giờ bị tát thẳng mặt)

Chân Bảo Lộ nghiêm nhiên bưng một bộ tư thể nữ chủ nhân, khách khí nói: “Hoắc cô nương mời ngồi.”

Hoắc Thanh Thục ngờ ngác ngồi xuống, ánh mắt lại rơi trên người hai tiểu tử, rồi sau đó nghiêng đầu, xem Tiết phu nhân ngồi ở bên cạnh, càng cảm thấy nàng xinh đẹp hơn vài phần. Thề nhĩ như vậy, cũng khó trách Tiết đại tướng quân vội vã tiếp bọn họ đến, nếu đổi lại là nàng, cũng tất nhiên tràn yêu, hận không thể thời thời khắc khắc đặt ở bên cạnh.

Này lúc, đằng trước gã sai vặt trước đến bẩm báo, nói là tướng quân trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Chương 136

Nam tử tiến vào mặc một thân giáp bào màu xanh ngọc tố, áo choàng gọn gàng sạch sẽ, ngay cả nếp nhăn đều vuốt bằng phẳng, càng không có dính bất luận bụi đất gì. Khuôn mặt nam tử lại là mặt mày trong sáng, ngũ quan tuấn mỹ. Thân thể cao cao to to, khiến người cảm thấy hắn đập mạnh vào, liền sinh ra một cỗ cảm giác áp bách trên cao nhìn xuống.

Hoắc Thanh Thục nhớ thương Tiết Nhượng không phải là ngày một ngày hai, lúc này nhìn bóng dáng hắn, liền có thể nhận ra hắn. Nàng mỉm cười, hai tay thoảng căng thẳng siết chặt, chào đón Tiết Nhượng nhấc chân bước vào, lúc thấy rõ hắn, vẻ mặt xấu hổ mang ý cười mới hơi chậm lại, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ nhếch, thật lâu không kịp hồi thần. (bà tưởng về gặp bà chắc?)

Tiết Nhượng xoay bước đi đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, một cách tự nhiên cầm tay nàng, ánh mắt còn chưa vào nhà liền rơi trên người nàng, vẫn luôn không có dời đi, phảng phất căn bản không chú ý tới phòng khách còn có những người khác.

Chân Bảo Lộ cũng không nghĩ tới hắn sẽ về sớm như vậy, lúc này nhìn hắn, tâm tình sung sướng nói: “Tại sao trở về sớm như vậy?”

Tiết Nhượng ôn hòa nói: “Sự tình đều xử lý xong, liền muốn sớm trở về cùng nàng.”

Chân Bảo Lộ bị ánh mắt hắn ôn nhu nhìn, trong nội tâm ngọt ngào, khóe miệng không ý thức vênh lên, lại nhìn thoảng qua vẻ mặt Hoắc Thanh Thục đại ra, nói: “Ta ở Đồng Châu không có người quen biết, làm khó Hoắc cô nương sáng sớm liền sang đây thăm ta.”

Tiết Nhượng mới phảng phất phát giác được Hoắc Thanh Thục, nghiêng đầu, nhìn nàng một cái.

Giờ phút này trong nội tâm Hoắc Thanh Thục có thể nói là ngũ vị tạp trần. Tiết tướng quân trước mặt, nơi nào còn là nam nhân ngày thường râu ria lồi thò có mùi vị thô hán tử? Hiện nay thu thập sạch sẽ thoả đáng, râu ria trên mặt chà xát sạch sẽ, phô ra gương mặt tuấn mỹ vô song.

Hoắc Thanh Thục mặc dù kinh diễm, bên trong hơn nữa là thất lạc - - chẳng lẽ đây mới là Tiết tướng quân? Sao đang yên đang lành , cạo râu ria rồi?

Hoắc Thanh Thục đến cùng là cô nương gia, lần đầu thích một nam tử, không ngờ thế nhưng nhục nhã như vậy. Hốc mắt nàng ửng đỏ, lại sợ ở chỗ này càng mất mặt, liền nói ngay: “Nếu Tiết tướng quân đã trở về , vậy Thanh Thục ngày khác lại đến xem Tiết phu nhân đi.”

Này liền vội vội vàng vàng, chạy trốn chết đi ra ngoài.

Lúc này đừng nói là Chân Bảo Lộ , ngay cả Tiết Nhượng cũng có chút khiếp sợ. Hắn nguyên cho rằng, Hoắc Thanh Thục biết võ công, làm việc xưa nay thô lỗ, hôm nay đến cửa, sợ thê tử bị ủy khuất, không nghĩ tới... Tiết Nhượng nhìn nàng, cười nói: “Xem ra ta lo lắng vô ích.”

Chân Bảo Lộ cũng là không hiểu ra sao. Bất quá nghe hắn nói, mới hiểu được hắn sốt ruột trở về, là lo lắng nàng ăn thiệt thòi. Trong lòng nàng vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Ta lại không là tiểu hài tử, huynh lo lắng ta làm chi?”

Chỉ là nhớ tới vị Hoắc cô nương kia, trong lòng Chân Bảo Lộ liền không thoải mái. Nàng nội tâm nhỏ, dù cho Tiết Nhượng đối người ta vô tình, nhưng vị Hoắc cô nương này ba ba dấn lên, trong lòng nàng cũng là cực kỳ chán ghét . Rõ ràng lớn lên không tệ, gia thế cũng được, danh tiếng ở Đồng Châu tốt, không lo không ai thèm lấy, vì sao hết lần này tới lần khác nhìn trúng Tiết Nhượng có thể nhỉ? Đây thật sự là làm người ta khinh thường.

Tiết Nhượng thấy nàng vốn cười, đột nhiên thu liễm cười, vội hỏi: “Như thế nào ?”

Như thế nào ? Chẳng lẽ còn không rõ ràng sao? Chân Bảo Lộ cảm thấy Tiết Nhượng đánh trận thật thông minh, dân chúng hoàng thành truyền đến truyền đi, thẳng khen hắn đến bầu trời , Tuyên Vũ Đế kiêng kỵ hắn, cũng có một phần nguyên nhân này. Nhưng hôm nay vì sao nàng không vui, hắn thế nhưng không nhìn ra.

Thật sự là cái đầu gỗ!

Chân Bảo Lộ giống cô nương gia, không thích nói chuyện quá trực tiếp , nhưng chuyện như vậy nàng đích xác tức giận, liền nhịn không được âm dương quái khí nói: “Ta coi vị Hoắc cô nương này lớn lên rất đẹp mắt , nghe nói năm nay đã hai mươi, sao vẫn chưa thành thân chứ?”

Tiết Nhượng có chút hăng hái nhìn nàng, khoe miệng cười mỉm.

Chân Bảo Lộ bị hắn nhìn thẹn thùng, xoay người đi trêu chọc Trường Phúc trong lòng Chúc ma ma.

Tiểu Trường Phúc trắng trẻo mập mạp, lúc này một đôi mắt to ngập nước nhìn nương mình, duỗi tay muốn ôm ôm.

Chỉ là ánh mắt nhìn Tiết Nhượng, lại là có chút ít xa lạ.

Chân Bảo Lộ chợt có chút ít đau lòng, hai hài tử này, sinh ra đều không có tiếp xúc qua phụ thân, khó trách xa lạ như vậy .

Chân Bảo Lộ muốn đi ôm hắn, chỉ là nam nhân phía sau nàng, lại trước một bước tiếp nhận Trường Phúc từ trong ngực Chúc ma ma. Tiểu tử rõ ràng là muốn nương ôm, nhưng lúc này Tiết Nhượng lại ôm hắn. Hắn lại không biết, liền nâng lên bàn tay nhỏ bé đỏ đỏ thịt, “Pằng” một cái đánh vào trên mặt Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ ngẩn ra, nghiêm mặt nói: “Đây là phụ thân, sao có thể đánh phụ thân chứ?”

Tiểu Trường Phúc ý thức được mình làm sai chuyện, rụt rụt đầu, nghẹn miệng, một bộ lả chã chực khóc.

Tiết Nhượng lại đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé tiểu tử, chống lại gương mặt mười phần tương tự mình, lại rõ ràng nhiều thịt hơn, trong lòng mềm mại nói không nên lời.

Hắn nói: “Không có gì đáng ngại. Những ngày này, ta không có làm tròn trách nhiệm phụ thân, xác thực nên đánh.” Lúc nói lời này, hắn vẫn nhìn Chân Bảo Lộ, chỉ cần vừa nghĩ tới, mấy tháng này, nàng một mình lưu ở hoàng thành, mang theo hai hài tử, hắn lại cảm thấy thua thiệt.

Hốc mắt Chân Bảo Lộ cũng có chút ướt, nhìn tiểu Trường Phúc nói: “Trường Phúc ngoan ngoan, gọi phụ thân, ă?”

Tiểu tử sợ hãi nhìn thoáng qua Tiết Nhượng, thấy hắn khẽ mỉm cười, một bộ hết sức thân thiết, đại khái là phụ tử thiên tính, rất nhanh liền nhu thuận mở miệng: “Cha, phụ thân.”

Chân Bảo Lộ mới hài lòng cười cười. Nàng lại nhìn một chút Đường Đường được Hương Hàn ôm. Tính tình khuê nữ hoàn toàn khác nhi tử, cho tới bây giờ đều là một bộ không thèm để ý chút nào, nhưng tiểu tử đến cùng tuổi còn nhỏ, lúc này nhìn đệ đệ được phụ thân ôm vào trong ngực, trong ánh mắt khó tránh khỏi toát ra một chút khát vọng. Nàng khẽ mỉm môi, an lặng yên tĩnh , không nói một lời.

Tiết Nhượng thuận ánh mắt thê tử nhìn sang, nhìn khuê nữ, lại là yêu thích rồi tình rồi mù. Hắn điều chỉnh một cái cánh tay ôm con trai, sau đó đưa tay kia

ra, nhìn Đường Đường nói: “Đường Đường, đến, để phụ thân ôm ôm.”

Đường Đường mắt to ngấn ra, tiểu tử xưa nay mặt không chút thay đổi, khó được lộ ra bộ dáng mừng rỡ, thân thể vội vàng nghiêng tới trước.

Cánh tay Tiết Nhượng vươn sang, liền ôm khuê nữ qua.

Tiết Nhượng một tay một đứa, ôm dễ dàng vững vàng.

Chân Bảo Lộ cứ như vậy nhìn phụ tử ba người bọn họ, Trường Phúc cùng Đường Đường xác thực cực kỳ giống Tiết Nhượng, Trường Phúc yêu cười, híp mắt giống tiểu phật Di Lạc, Đường Đường tươi cười nhân nhật, còn nhỏ tuổi liền có cổ khí độ lạnh nhạt, ngược lại hồ phụ không sinh khuyến tử.

Hai tiểu tử mặc dù trước đó không có gặp qua phụ thân Tiết Nhượng, nhưng hôm nay Tiết Nhượng phá lệ kiên nhẫn ôn nhu, bởi hai tỷ đệ chơi trên giường La Hán, một ngày qua đi, cảm tình ba phụ tử cũng đã rất khá.

Nhìn thấy như vậy, Chân Bảo Lộ mới đầu lo lắng, coi như là buông xuống.

Lại nói Hoắc Thanh Thục trở về Hoắc phủ, liền là một bộ vô cảm

Vừa vặn gặp được Mạnh Hạc Thư muốn ra cửa.

Mạnh Hạc Thư coi như là nhìn Hoắc Thanh Thục lớn lên, hiện nay thấy nàng mặc một thân áo váy xinh đẹp tinh xảo, chải tóc mây, so ngày thường hoàn toàn bất đồng, khiến người hai mắt tỏa sáng. Nàng vốn là xinh đẹp, lại càng khiến Mạnh Hạc Thư có chút ít chuyển dời mắt. Hắn thấy tâm tình nàng sa sút, liền tiến lên trấn an: “Như thế nào? Ai khi dễ ngươi?”

Hoắc Thanh Thục cũng không phải là tiểu cô nương tùy tiện tiện liền khóc nhè, chỉ là chuyện hôm nay đối với nàng đã kích thích sự quá lớn. Nếu là Tiết Nhượng lấy diện mạo như vậy xuất hiện ở trước mặt nàng, dù rất tuấn tú, nàng cũng sẽ không ba ba dán lên. Hoắc Thanh Thục nghĩ tới Tiết phu nhân đứng ở bên cạnh Tiết Nhượng, trong lòng càng thêm không biết là mùi vị gì. Nàng chủ động đến cửa khiếu khích, Tiết phu nhân mặc dù lấy lễ đối đãi, bên trong sợ là sớm chửi nàng không biết xấu hổ đi? (chứ không chẳng lẽ khen)

Mà Tiết tướng quân, trong ngày thường hắn cứng rắn tâm địa như vậy, ở trước mặt Tiết phu nhân, lại hóa thành quần người nhu hòa.

Nếu không phải nàng biết rõ Tiết Nhượng, hôm nay nhìn thái độ hắn đối thê tử, tất nhiên cho rằng hắn là nam tử ôn nhu nhẹ nhàng nho nhã.

Ai..

Hoắc Thanh Thục thờ dài một tiếng. Nghĩ tới Tiết phu nhân mềm mại yếu ớt, tiểu mỹ nhân như vậy, nếu là mình chọc nàng khóc, chẳng khác nào phạm lỗi tày đình.

Nàng cũng không gạt Mạnh Hạc Thư, nói: “Mấy tháng này, ta sống chết quần quít lấy Hoắc tướng quân, hôm nay thấy phu nhân hắn, mới có hơi hoi hận.” Trong lòng nàng lo lắng, lòng mày lẳng lặng nhíu lại, nói, “Ngươi nói, Tiết phu nhân có thể giận ta hay không a?”

Mạnh Hạc Thư hiển nhiên không kịp phản ứng. Hắn biết rõ tính tình Hoắc Thanh Thục, chỉ cần là mình muốn, cũng sẽ không hề cố kỵ đi tranh thủ. Với Tiết tướng quân cũng là như thế, cho dù người ta đã có thê nhi, nàng cũng bất quá là hơi do dự một cái, sau đó một bộ “Không đến tường Nam không quay đầu” đi liều mạng quyến rũ Tiết tướng quân.

Hiện thời..

Mạnh Hạc Thư tinh tế quan sát về mặt nàng, suy nghĩ một phen nói: “Ta cũng tiếp xúc Tiết phu nhân một đoạn thời gian, tính tình nàng trực tiếp, người làm chuyện quả phẫn, nghĩ đến Tiết phu nhân đối với người cũng sẽ có chút ít thành kiến.”

Hoắc Thanh Thục sột ruột hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Mạnh Hạc Thư nói: “Nếu ngươi đối Tiết tướng quân còn tồn tâm tư kia, chuyện này liền không có biện pháp giải quyết. Tiết phu nhân nhìn qua cũng không phải là nữ tử ôn lương hiền thực có thể thay chồng mình nạp thiếp.”

Cái này nàng cũng đã nhìn ra. Hôm nay nhìn hai người bọn họ đứng ở một chỗ, ngay cả nàng còn cảm thấy, một đôi phu thê như thế, không nên có những người khác chen vào tiến đến.

Trong lòng Hoắc Thanh Thục đã rất rõ ràng, mím môi nói: “Ta hiện tại đối Tiết tướng quân không tâm tư, về sau cũng sẽ không có...” Nàng sợ Mạnh Hạc Thư không tin, lại nói, “Ta vốn là cảm thấy áy náy, ta biết rõ sai.” Nàng cũng là cô nương trong sạch, không có đạo lý gấp gáp làm thiếp người ta. Chuyện này, nàng cũng là do dự thật lâu. Hiện thời gặp chính chủ, nàng càng cảm thấy được tội lỗi.

Hoắc Thanh Thục lẩm bẩm nói: “Ngày khác ta đến cửa xin lỗi Tiết phu nhân thôi...” Nàng cúi đầu xuống, nói thầm, “Hy vọng nàng đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt ta.”

Khóe miệng Mạnh Hạc Thư khẽ cong, nhìn đỉnh đầu nàng nói: “Uh, Tiết phu nhân nhất định sẽ tha thứ ngươi.”

Bất quá Chân Bảo Lộ lại không có ý định cho vị Hoắc cô nương này sắc mặt tốt xem, dù sao ở trong lòng của nàng, Hoắc Thanh Thục lưu cho nàng

ấn tượng quá kém - - nàng không thích nhất chính là loại cô nương cam chịu hạ tiện.

Buổi tối Tiết Nhượng dụ dỗ xong hai hài tử, liền vào phòng bồi thê tử. Thấy nàng vừa vận tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, liền giương cánh tay ôm chặt nàng, cúi đầu hôn một cái.

Chân Bảo Lộ hỏi: “Đường Đường cùng Trường Phúc đã ngủ?”

Tiết Nhượng gật đầu: “Ngủ.” Lại cười cười nói, “Trước kia không cảm thấy, bây giờ ngắm lại, đồ hài tử so với đánh trận còn muốn mệt hơn.”

Còn nói sao. Chân Bảo Lộ nhìn hấn một cái.

Tiết Nhượng tự biết có then, nhẹ mỗ gò má nàng nói: “Đêm nay để vì phu hầu hạ phu nhân thật tốt, ần?”

Gò má Chân Bảo Lộ như bị phồng, nghĩ tới tới hôm qua hấn cản trở, đêm nay tất nhiên là không thể theo hấn. Tiết Nhượng cứ như vậy lẳng lẳng vẫy nàng vào trong ngực, một cái một cái vuốt mặt nàng, thành thật khai báo: “Hoắc cô nương này xác thực đối ta có chút ý tứ, nhưng trong tâm của ta chỉ có nàng, đối với nàng ta kính trọng tránh xa, ngay cả một sợi tóc nàng ta đều không có chạm qua, nàng nếu vì chuyện như vậy trong lòng không vui, thật quá không đáng.”

Chân Bảo Lộ nhìn hấn, nói: “Ta lại là cảm thấy Hoắc cô nương đối với huynh nhưng là một lòng say mê, nhìn một chút bộ dáng hôm qua của huynh, nàng còn vừa mắt huynh...” (Lộ tỷ không ngờ thẩm mỹ nữ phụ biến thái)

Tiết Nhượng néo eo nàng, thân thể tiến tới gần chút ít.

Chân Bảo Lộ cảm thấy nhột, gấp đến độ lui về phía sau, lui lại mấy bước, trực tiếp dựa vào đến trên tường, không thể lui được nữa.

Tiết Nhượng trên cao nhìn xuống nàng, lại cười nói: “Bộ dáng ta thế nào?”

Đương nhiên là râu ria lòi thoi lếch thếch. Chân Bảo Lộ cười hấn, há mồm liền cắn một cái ở trên cằm hấn.

Rồi sau đó liền bị Tiết Nhượng nâng mông bế lên, trực tiếp ném đến trên giường.

Chân Bảo Lộ kinh hô một tiếng, thấy hấn tiêu sái thoát ý, kéo chân nàng ra bên ngoài, vội vàng đề đi lên, mới thở hắt hắt dùng bàn tay chống đỡ lồng ngực hấn, nói: “Đêm nay đang hoàng một chút, ta không thoải mái, huynh không được phép dính vào.”

Tiết Nhượng nhiệt tình nhất thời uể oải, cứ như vậy hôn mặt nàng một cái ăn đỡ thèm, ôm nàng nói: “Là ta không tốt, tới hôm qua quá nóng nảy, không biết nặng nhẹ, chỉ là nàng quá...” Tiết Nhượng nhìn thê tử dưới thân đỏ mặt, lấy tay che trên miệng hấn ra, biết thê tử thẹn thùng, liền cười cười nói, “Tốt lắm, ta không nói. Chúng ta sớm đi ngủ, ần?”

Động tác Tiết Nhượng lưu loát tiến ỏ chần, hai người ôm nhau ngủ.

Không ngờ ngày kế, Hoắc Thanh Thục lại tới.

Chân Bảo Lộ tự nhận là người tính tình không tốt, thái độ hôm qua đã rất rõ ràng, Hoắc cô nương này đặc biệt quá không thức thời. Lần này nàng chiêu đãi Hoắc Thanh Thục, không khách khí như hôm qua vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là lạnh như băng.

Hoắc Thanh Thục cẩn thận nói lời tới hôm qua chuẩn bị, bày tỏ nàng đối Tiết Nhượng chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, sau này tuyệt đối sẽ không lại có phân nửa tâm tư, nói xong, ba ba nhìn Chân Bảo Lộ, nói: “Tiết phu nhân, ngài đến Đồng Châu cũng không có bằng hữu, tuổi chúng ta xấp xỉ, không bằng kết giao bằng hữu, sau này cũng tốt lui tới, người xem thế nào?”

Chân Bảo Lộ vốn hoài nghi Hoắc Thanh Thục tà tâm không chết, nghe nàng nói những lời này, tự nhiên cảm thấy nàng ta muốn tìm biện pháp đến gần Tiết Nhượng. Dù Hoắc Thanh Thục nói là sự thật, thật lòng hối cải, nàng cũng không thể làm bằng hữu với nàng ta.

Nàng nội tâm nhỏ nhen, tật xấu hai đời này, còn là sửa không được.

Chân Bảo Lộ hỏi: “Vậy lúc trước Hoắc cô nương đối phu quân nhà ta xác thực có tâm tư, phải hay không?”

Hoắc Thanh Thục thành thật nói: “... Phải.”

Chân Bảo Lộ lại hỏi: “Khi đó, Hoắc cô nương cũng biết phu quân nhà ta hấn đã thành thân, hơn nữa còn có hai đứa bé.”

Hoắc Thanh Thục gật gật đầu, bày tỏ mình biết, cũng không có thanh minh.

Chân Bảo Lộ càng nói càng tức, nói: “Vậy Hoắc cô nương khi đó là muốn phu quân nhà ta bỏ ta, hay là - - “

“Không có, ta không có ý tứ kia.” Hoắc Thanh Thục vội vàng thanh minh.

“Đó chính là nguyên ý làm thế?” Chân Bảo Lộ tiếp tục hỏi.

Hoắc Thanh Thục hai tay siết chặt, do dự chốc lát, gạt đầu.

Hôm nay Hoắc Thanh Thục mặc đơn giản luột, trên mặt cũng không có tô son điểm phấn, hai lông mày kẻ đen anh khí mười phần, lại có một phen hương vị khác. Cô nương như vậy, Chân Bảo Lộ vốn sẽ thường thức, nhưng lúc này, nàng thật sự là thường thức không được. Chân Bảo Lộ chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nhìn nàng nói: “Hoắc cô nương, ta xem ngươi thẳng tính, vừa vặn ta cũng vậy, lời khách sáo ta cũng không muốn nói nhiều...”

Nàng dừng một chút, mới nói, “Hoắc cô nương có phải cảm thấy, ngươi nói lời này, ta liền sẽ rộng lượng tha thứ ngươi, cùng ngươi giao hảo hay không? ... Ta Chân Bảo Lộ thiếu bằng hữu sao? Ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ta sẽ làm bằng hữu với một kẻ đã từng ngấp nghé phu quân ta, cam nguyện làm thiếp phu quân ta?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Chương 137

Da mặt Hoắc Thanh Thục dù dày, cũng không chịu nổi Chân Bảo Lộ trực tiếp nói, lúc này tìm lý do, bắt đồ đi ra ngoài. Chân Bảo Lộ nhìn bóng lưng Hoắc Thanh Thục, thầm nghĩ không phải là nàng nói hơi nặng lời đi, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới, nàng ở hoàng thành nhọc nhằn khổ sở mang hai hài tử, vị Hoắc cô nương này lại quấn quýt chặt lấy Tiết Nhượng, gấp gấp làm thiếp hẳn, nàng vô luận như thế nào đều nuốt không trôi con tức này.

Chân Bảo Lộ nghiêng đầu hỏi Chúc ma ma: “Ta có phải nói hơi quá hay không?”

Chúc ma ma tự nhiên là thiên vị Chân Bảo Lộ, lại nói, chuyện như vậy vốn là Hoắc cô nương kia làm chuyện bỉ ổi khiến người chán ghét.

Nàng nói: “Thiếu phu nhân nói không sai, là Hoắc cô nương làm việc khác người.”

Chân Bảo Lộ vừa nghe cũng cảm thấy có lý. Nhưng nghĩ đến vừa mới Hoắc Thanh Thục kia nói, nếu nàng ta thực đối Tiết Nhượng không tâm tư, thật là một việc tốt. Nàng ta thật lòng đến cửa cầu hòa cũng tốt, có những ý nghĩ khác cũng tốt, nhưng nàng thật sự không thích nàng ta. Hôm nay nói chuyện khó nghe, cũng miễn sau này nàng ta lần nữa đến cửa.

Hôm nay Tiết Nhượng nhàn ở trong phủ, không có ra cửa. Lúc Chân Bảo Lộ đi qua, đứng ở ngoài phòng, liền nghe đến bên trong giọng ba người một lớn hai nhỏ. Nàng nhìn qua bên trong, Trường Phúc ở trong lòng phụ thân nhà mình cười ngáy ngổ, Đường Đường cúi đầu, chơi tiểu cung Tiết Nhượng tự tay làm cho nàng.

Chân Bảo Lộ từng cho rằng, tính tình Tiết Nhượng, sợ là ở trước mặt bọn nhỏ cũng rất lạnh nhạt, chưa từng nghĩ hẳn đối hai hài tử thế nhưng ôn nhu như vậy.

Tiết Nhượng phát giác được, nghiêng đầu gọi nàng: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ “Ân” một tiếng.

Hai tiểu tử vừa nghe là nương, cũng cùng xoay đầu qua, khuôn mặt nhỏ nhắn thịt vù vù tràn tươi cười, nhu nhu gọi: “Nương.”

Chân Bảo Lộ đi qua, ôm lấy Đường Đường trên giường La Hán. Nàng cúi đầu xem tiểu cung trong tay Đường Đường, nhìn Tiết Nhượng nói: “Đường Đường là nữ oa, huynh sao có thể để nàng chơi cái này?”

Tiết Nhượng lại nói: “Nhưng là Đường Đường hết sức thích, phải không?”

Đường Đường xưa nay không thích nói chuyện không yêu cười lập tức gạt đầu, mỉm cười nhìn nương nhà mình, tiếng nói non nớt: “Thích.”

Tiểu cô nương, không thích hoa lại thích cung. Chân Bảo Lộ làm mẹ có chút ít phạm sấu.

Đội toàn gia cùng ăn trưa, Đường Đường cùng Trường Phúc ngoan ngoãn ngủ trưa, Chân Bảo Lộ mới nói chuyện Hoắc Thanh Thục hôm nay đến với hẳn.

Tiết Nhượng vừa nghe, tự nhiên không để ý, “Nàng thích lui tới cùng ai liền lui tới, không cần nghĩ quá nhiều.”

Chân Bảo Lộ cũng là sau đó mới nghĩ đến. Phụ thân của Hoắc Thanh Thục Hoắc Chấn Bắc trấn thủ Đồng Châu vài chục năm, sớm qua đời, nghe nói cũng là bởi vì quá mức lao碌. Dân chúng Đồng Châu vốn là kính trọng hẳn, cũng chính vì vậy, đối Hoắc Thanh Thục nữ nhi độc nhất Hoắc tướng quân cũng là kính trọng có thêm. Nàng mới đến, liền xé rách mặt với Hoắc Thanh Thục, cũng không biết sau này có thể mang đến phiền toái cho Tiết Nhượng hay không.

Chân Bảo Lộ nhủ lại mảy liễu không nói, Tiết Nhượng cười nhìn nàng: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ, thật sự như thế, vậy Hoắc cô nương gả ta làm thiếp, nàng cũng nguyện ý?”

“Huynh nghĩ đẹp nhỉ!” Chân Bảo Lộ trừng hấn, hai tay vững vàng nâng gò má hấn, gần từng chữ, “Phu quân Chân Bảo Lộ ta, há lại người khác có thể nhúng chàm?”

Tiết Nhượng cười nhìn nàng, phối hợp nói: “Uh, phải.”

Chân Bảo Lộ cong môi cười cười, chỉ cảm thấy Tiết Nhượng làm việc gì đều dựa vào nàng, nếu cứ thế này, nàng sớm muộn sẽ bị hấn sùng sấu. Có đôi khi nàng cũng sẽ trầm suy nghĩ, đến cùng Tiết Nhượng thích nàng cái gì?

Nàng nhẹ nhàng đỡ mặt hấn, cánh tay vòng cổ hấn, dựa thân thể vào.

Chủ động như vậy cực ít, lập tức bị Tiết Nhượng ôm vào trong ngực, trực tiếp ôm đến trên giường.

Lúc này là ban ngày, Chân Bảo Lộ tự biết không nên tùy hấn hồ nháo, lại không biết như thế nào, lại dần dần mê thuận theo hấn. Giữa vợ chồng làm chuyện thân mật nhất, cảm giác phong phú, khiến Chân Bảo Lộ luôn dung túng Tiết Nhượng. Vẫn luôn là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều ngày, Chân Bảo Lộ phi thường quý trọng ôn tồn giờ khắc này.

Lúc ở hoàng thành, Tiết Nhượng ngày ngày đều gấp rút, nhưng đến Đồng Châu hoàn cảnh mặc dù so ra kém hoàng thành, Tiết Nhượng rõ ràng nhàn nhã rất nhiều. Chân Bảo Lộ bắt quả một nữ nhân, tự nhận kiến thức nông cạn, cảm thấy Tiết Nhượng nhàn nhã thông dong như vậy, ngày ngày có thể bồi nàng cùng hài tử, không tồi. Nhưng nàng biết rõ, Tiết Nhượng là nam nhân, không có khả năng sẽ như nàng, cam nguyện qua ngày nhàn nhã.

Mấy ngày đầu Chân Bảo Lộ đến Đồng Châu, liền gửi thư về An Quốc công phủ, Tề Quốc Công Phủ, còn có chỗ tỷ tỷ.

Mùa đông Đồng Châu trời lạnh, Tiết Nhượng có tâm bồi nàng, nàng cũng không muốn ra cửa. Ở nhà có hai hài tử náo nhiệt, dù không ra khỏi cửa ở nhà bồi hài tử, canh giờ cũng trôi qua cực nhanh. Cũng có không ít phu nhân Đồng Châu thỉnh nàng đi quý phủ làm khách, đều bị Chân Bảo Lộ lấy lý do thân thể khó chịu từ chối.

Hoàng thành có vòng quý phụ hoàng thành, Đồng Châu tự nhiên cũng có. Các phu nhân này, vốn là đối Tiết phu nhân Chân Bảo Lộ tràn ngập tò mò, hiện thời thấy dáng vẻ nàng lớn như vậy, đối với nàng tự nhiên cũng rất có một phen bàn tán. Có nói vị Tiết phu nhân này xuất thân đại gia đình hoàng thành, thân kiều thể yếu. Cũng có nói Tiết phu nhân này sợ là lên không được mặt bàn, không bằng Hoắc đại cô nương thẳng thắn hào phóng, mà chuyện Hoắc đại cô nương ái mộ Tiết Nhượng, Đồng Châu không ai không biết, dung mạo Hoắc Thanh Thục xuất chúng, ở Đồng Châu xem như đệ nhất, mọi người tự nhiên cảm thấy Tiết tướng quân trung trinh đối thể tử, là vì tình tình Tiết phu nhân hung hấn, là cộp cái lưng hùm vai gấu, Tiết tướng quân mới không dám nạp thiếp. (cái xứ gì mà nữ nhân nhòm ngó chồng người ta thì lại được hoan nghênh)

Như thế đủ loại đồn đãi, nhất thời thành đề tài đứng đầu Đồng Châu trong lúc trà dư tửu hậu.

Mà lúc này đây, Chân Bảo Lộ cũng nhận được thư người thân hoàng thành.

Tiết Nghi Phương cũng viết thư cho nàng, trong thư thoáng đề tới huệ phi, cũng chính là Chân Bảo Chương. Nghe nói ngày thứ hai nàng rời đi hoàng thành, trong cung liền truyền ra tin tức huệ phi nương nương mang thai. Mà Nhị thẩm thẩm Trình thị lại càng tự kiêu, các quý phụ hoàng thành cũng gấp gáp giao hảo cùng Trình thị. Tuyên Vũ Đế lại là ban thưởng không ít này nọ cho huệ phi, không ngờ huệ phi nương nương là người ít phúc, có một ngày tàn bộ ở ngự hoa viên, không cẩn thận trượt ngã, đứa nhỏ này lập tức mất.

Hôm đó ngay lúc Tấn Dương đại trưởng công chúa cùng Thẩm Trầm Ngự tiến cung. Trong cung không có phi tần khác, Chân Bảo Chương mất hài tử trong bụng, tâm tình có chút mất khống chế, nói là Thẩm Trầm Ngự làm, còn ngay trước mặt Tấn Dương trưởng công chúa, nói Thẩm Trầm Ngự dung mạo hủy hết còn đi ra mặt mặt xấu hổ, khiến Tấn Dương trưởng công chúa tức giận đến không nhẹ.

Nên biết, Tấn Dương đại trưởng công chúa là muội muội tiền đế thương yêu nhất, Tuyên Vũ Đế đối cô cô Tấn Dương đại trưởng công chúa cũng là hết sức kính trọng. Lúc trước Tuyên Vũ Đế cùng Đại hoàng tử cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, Tấn Dương đại trưởng công chúa nhưng là đứng ở bên Tuyên Vũ Đế.

Tấn Dương đại trưởng công chúa thương yêu nhất là khuê nữ Thẩm Trầm Ngự này, nơi nào chịu được Chân Bảo Chương lý do thoái thác? Lúc này không đề ý Chân Bảo Chương mới vừa mất hài tử, tiến lên liền hung hăng đánh nàng hai bạt tay. Hai bạt tay này, còn là ngay trước mặt Tuyên Vũ Đế.

Đừng xem Tuyên Vũ Đế ngày thường sùng ái Chân Bảo Chương, lúc ấy nhưng là ngay cả lông mày đều không nháy một cái, sau đó lại lấy lý do “Bảo vệ hoàng tự bất lực” cấm túc Chân Bảo Chương.

Chân Bảo Lộ mặc dù không quan tâm Chân Bảo Chương, nhưng Chân Bảo Chương đến cùng xuất thân Tề Quốc Công Phủ, khó tránh khỏi không liên lụy toàn gia Tề Quốc Công Phủ. Quả thật, sau Tuyên Vũ Đế liền hạ chỉ, phái phụ thân nàng đến Nghiêu Châu.

Chỉ là sự tình này, trong thư Tề Quốc Công Phủ đưa tới, nhưng là phân nửa đều không có nhắc tới.

Chân Bảo Lộ nghe hết sức bức bối. Tiết Nhượng an ủi nàng nói: “Lúc này, nhạc phụ đại nhân đi Nghiêu Châu cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt. Tựa như chúng ta, nàng xem không phải là rất tốt sao?”

Chân Bảo Lộ cũng biết. Chuyện nương nàng đột nhiên mất, đối phụ thân đã kích rất lớn, trong khoảng thời gian này, hấn vẫn luôn là tinh thần không phấn chấn. Lúc này xa điều, với hấn mà nói, xem như là đi giải sầu, cũng là rất tốt.

Chỉ là - -

Chân Bảo Lộ nói: “Ta lo lắng Thượng nhi cùng Vinh Nhi, bọn họ còn nhỏ, không có nương, bên cạnh lại không phụ thân chiều cổ, ta lo lắng...” Nàng thực phi thường lo lắng, tuy nói đời này phụ thân nàng chỉ là xa điều, không giống đời trước, nhưng bên người không có phụ thân che chở, chỉ sợ bị bắt nạt.

Tiết Nhượng lại là không lo lắng Thượng nhi, đứa nhỏ này có năng lực che chở đệ đệ hần.

Chân Bảo Lộ xem xong thư, lại thấy được một phong thư khác, trên đó viết “Đại ca đại tẩu thân mến”.

Chữ viết tiêu sái, rất có một phen khí khái.

Chân Bảo Lộ run tay một trận, không biết nên mở hay là không nên mở. Nàng cùng Tiết Khiêm đi lại gần, tự nhiên có thể nhận ra đây là bút tích của Tiết Khiêm.

Chân Bảo Lộ không ngốc, vừa nghĩ tới hôm đó Tiết Khiêm lấy danh nghĩa Đường Đường đưa hoa lụa, lại nhớ tới ngôn hành cử chỉ trước đó hần đối với nàng, nhất thời liền hiểu tâm tư hần đối với bản thân. Nói cho cùng, nàng mặc dù là đại tẩu, nhưng với Tiết Khiêm mà nói, bất quá chỉ lớn hơn hần hai tuổi mà thôi.

Nàng không có mở, Tiết Nhượng nhìn thư này, tự nhiên cũng biết do ai viết, lập tức nói ra: “Như thế nào không phá hủy?”

Chân Bảo Lộ ngó ngó hần, không lên tiếng, trực tiếp mở thư.

Tiết Khiêm mặc dù tuổi còn nhỏ, lại là tâm tư thành thực, nội dung bức thư cũng viết được cung kính, không có đơn độc chỉ quan tâm Chân Bảo Lộ, ngược lại quan tâm huynh trưởng cùng hai chất nữ nhiều một chút. Vốn là không có gì, nhưng người tâm tư thông thấu xem thư này, liền có thể phát giác một loại cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Nói thật, Chân Bảo Lộ đối tâm tư Tiết Khiêm cũng không có bao nhiêu phản cảm, chỉ có chút ít hối hận lúc trước đối hần quá mức quan tâm. Hần là thiếu niên còn trẻ, đúng là thời điểm tình yêu đầu tiên, cộng thêm hần từ nhỏ bị xem nhẹ, lúc này xuất hiện một người quan tâm hần, tự nhiên hết sức dễ dàng cảm động. Nhưng nàng cũng hiểu, Tiết Khiêm thủ lễ, hơn nữa hần hiện tại tuổi còn nhỏ, chờ tiếp qua vài năm, sẽ triệt để hiểu.

Tiết Nhượng cùng đọc với nàng, xem xong rồi mới đánh giá một câu: “Khiêm đệ ngược lại có tâm.”

Giọng hần không nhanh không chậm, không có gì khác biệt bình thường. Nhưng lúc gọi “Khiêm đệ”, Chân Bảo Lộ nghe được trong lòng có chút ít bật cười.

Quả thật là mất hứng.

Đây là năm thứ ba Chân Bảo Lộ gả cho Tiết Nhượng, hai giao thừa trước, hai người bọn họ đều không có cơ hội cùng nhau qua. Hiện thời lần đầu phu thê qua giao thừa, lại là ở Đồng Châu. Giao thừa đêm nay, cả nhà bọn họ bốn miệng cùng nhau đón giao thừa. Đầu năm mừng một, cũng có không ít người đến thăm hỏi. Mừng hai, Tiết Nhượng liền ôm nàng, quá mức áy náy nói: “Năm nay còn là không có cách nào đưa nàng về nhà mẹ đẻ.”

Chân Bảo Lộ lại cũng không thèm đề ý này. Thấy hần như thế, liền nói: “Vậy ngày thường huynh đối ta tốt chút ít được rồi.”

Tiết Nhượng cười nói: “Ta khi nào đối nàng không tốt?”

Chân Bảo Lộ cảm thấy lời hần nói có lý, tự nhiên cười cười, không có có cái gì nói tiếp.

Qua năm, Đường Đường cùng Trường Phúc liền hai tuổi, hai tiểu oa nhi béo ụt ụt, mặc quần áo mới, như tiểu đồng tử trong tranh tết.

Đồng Châu năm mới rất náo nhiệt, nhân dịp này, Chân Bảo Lộ nhớ tới lúc trước những phu nhân kia mời mọc nàng, lần lượt đưa thiệp mời từng người, chiêu đãi một phen.

Các phu nhân kia vốn là đối Chân Bảo Lộ hiếu kỳ, lúc này nhận thiệp mời của Chân Bảo Lộ, tự nhiên người người đều đến. Đoàn người vốn tưởng rằng Tiết tướng quân anh vĩ như thế, lại bị Tiết phu nhân trị được ngoan ngoãn, Tiết phu nhân này tất nhiên là cái sư tử Hà Đông. Nhưng hôm nay gặp, Tiết phu nhân này nhỏ nhắn xinh xắn, xinh đẹp vô song, giọng tay nhắc chân đều lộ vẻ ưu nhã nữ tử quý tộc hoàng thành, liền lập tức hiểu, vì sao Hoắc đại cô nương quần quít chặt lấy như thế, Tiết tướng quân như cũ chương mắt nàng ta.

Chân Bảo Lộ thiết yến, cũng mời Hoắc phu nhân Phan thị. Phan thị gặp Chân Bảo Lộ, trong lòng cũng có vài phần áy náy, lén lút nói: “Là ta quân giáo không nghiêm, bất quá Tiết phu nhân xin yên tâm, A Thục bảo đảm qua với ta, nàng đối Tiết tướng quân sẽ không còn có phần nửa không an phận. Qua năm, ta liền cho nàng đính hôn.”

Chân Bảo Lộ đã quen mấy quý phụ hoàng thành khẩu Phật tâm xà lá mặt lá trái, hiện thời nhìn các phu nhân Đồng Châu, người người nhanh mồm nhanh miệng, ngược lại có chút ít kinh ngạc.

Hoắc tướng quân cùng Phan thị chỉ có một khuê nữ là Hoắc Thanh Thục, yêu thương chút ít cũng là có thể lý giải, huống chi Chân Bảo Lộ cũng là làm nương.

Chân Bảo Lộ lập tức nói: “Hoặc cô nương cứ động lần này xác thực không làm cho người ta thích, nếu là có thể sửa lại, ta tự nhiên sẽ không lại so đo.”

Chân Bảo Lộ tán gẫu cùng Phan thị thật là hợp ý, mà bên cạnh lại truyền đến tin tức, nói là Hoắc Thanh Thục xảy ra chuyện rồi.

Chân Bảo Lộ cùng Phan thị đi tiền viện, đi vào liền nghe được giọng Trường Phúc oa oa khóc lớn, mà bên cạnh đứng Hoắc Thanh Thục, đang che tay, nhìn thấy Chân Bảo Lộ đến, tựa như hải tử làm sai việc, ngoan ngoãn cúi đầu.

Phan thị lập tức đi đến trước mặt Hoắc Thanh Thục.

Chúc ma ma tiến lên nói với Chân Bảo Lộ: “Là lão nô sơ sót, không biết nha hoàn nào sơ ý, để Hóa Súng ở trong góc, Tiểu công tử đang chơi vui vẻ, thiếu chút nữa cái mông ngồi xuống, may hoặc cô nương tay mắt lanh lẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chương 138

Tiểu Trường Phúc vốn là nhất gan, phạm là có chuyện gì, liền sợ hãi oa oa khóc lớn. Huống chi hôm nay xác thực là bị kinh hãi. Tiểu tử nhìn thấy Chân Bảo Lộ vào, liền khóc sụt sùi muốn nương ôm.

Chân Bảo Lộ thân làm mẹ, không bỏ được hải tử khóc nhất, Đường Đường ngày thường không khóc không nháo, là gan cũng lớn, nhưng tiểu Trường Phúc, lại là thích khóc nhè, cả ngày là bộ dáng đáng thương bị ủy khuất. Nhưng mà Chân Bảo Lộ lại mềm lòng nhất bộ dạng này.

Chân Bảo Lộ nhìn Chúc ma ma khẽ gật đầu, bày tỏ bản thân biết rõ, này mới ôm nhi tử béo vào trong ngực, hôn hôn gò má nộn của hắn, ôm chặt thân thể mềm mại tiểu tử.

Ở trong ngực của nương, một đôi tay mập của tiểu tử như ngó sen vậy, bởi vì mặc quần áo thật dày động tác có chút ít không lưu loát, vững vàng ôm lấy cái cổ nương thân, liền như vậy nằm ở đầu vai nương thân, đôi mắt đỏ đỏ, dần dần dừng lại khóc thút thít.

Chân Bảo Lộ đứng đó nhìn Hoắc Thanh Thục - - mu bàn tay nàng bị Phan thị nắm trong tay, trắng nõn hiện thời có một chút phiếm hồng. Rồi mới nhìn Chúc ma ma nói: “Mau đi thỉnh đại phu.” Sau đó phân phó Hương Hân, “Đi lấy bình ngọc phu cao đến.”

Nàng đi đến trước mặt Hoắc Thanh Thục, nói: “Vừa mới nhờ có hoặc cô nương.”

Từ lần trước, Hoắc Thanh Thục cũng có mấy lần chạm mặt Chân Bảo Lộ, chỉ là nàng ở trước mặt nàng ấy cảm thấy không ngốc đầu lên được, mỗi lần đều là đi vòng qua. Lần này nghe nàng ấy nói chuyện với mình, Hoắc Thanh Thục hơi run sợ giật mình, lại xem nàng thanh tuyệt sáng rỡ như tiên tử, Hoắc Thanh Thục có chút ít chuyển đuôi mũi, mở miệng nói: “Không sao cả, dù sao ta da dày thịt béo. Nhưng Tiết Tiểu công tử không giống, làn da tiểu hải tử nộn, nếu bị phỏng sẽ rất tệ.”

Chân Bảo Lộ bị Hoắc Thanh Thục một câu “Da dày thịt béo” trên ghẹo, có chút buồn cười, nào có cô nương gia nói mình như vậy?

Mới đầu nàng cảm thấy vị hoặc cô nương này có chút ít anh khí, hiện nay ở Đồng Châu một đoạn thời gian, mới phát hiện cô nương Đồng Châu phần lớn như thế, khách quan, hoặc cô nương này xác thực xem như xinh đẹp xuất chúng.

Phan thị chỉ có một khuê nữ, hoặc Chấn Bắc chưa qua đời, hai vợ chồng đem Hoắc Thanh Thục trở thành tròng mắt yêu thương, nơi nào cam lòng nàng bị mây may tổn thương? Nhưng hoặc gia cô nương đều là như thế, tính tình trượng nghĩa, Phan thị cũng là đồng ý cứ chỉ lần này của khuê nữ. Nhưng tâm đầu lại là không tránh khỏi.

Cũng may hoặc Thanh Thục bị phỏng không nghiêm trọng lắm, đại phu nhìn kê được, còn nói sẽ không lưu lại vết sẹo, Phan thị mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chân Bảo Lộ mang hai hải tử về phòng, chuẩn bị tốt giáo dục một phen.

Tiết Nhượng vốn là đang chiêu đãi đồng liêu cũng nghe được tin tức, vội vã chạy đến, nhìn Chân Bảo Lộ hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Trường Phúc như thế nào?”

Tiểu Trường Phúc trong lòng nương, nghe được giọng phụ thân, liền quay đầu, mặt tiểu bánh bao trắng trẻo mập mập cứ như vậy nhìn phụ thân nhà mình, ủy khuất chếp miệng.

Chân Bảo Lộ đưa tay nhẹ véo gò má tiểu Trường Phúc, sắc mặt thân nhiên nói: “Còn ủy khuất?”

Tiểu Trường Phúc mặc dù nhìn ngơ ngác, nhưng đến cùng là hải tử Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ, trên thực tế thông minh. Hắn ý thức được nương thân có chút tức giận, mắt to ngập nước nhìn nàng, một bộ biết rõ sai, nhìn trong chốc lát, sau đó đưa cái miệng nhỏ nhắn tới, “Bẹp” ở trên mặt nương

thân hôn một cái.

Con tức lớn hơn nữa, lúc này, tự nhiên cũng là tiêu mất.

Chân Bảo Lộ nhéo nhéo cái mũi nhỏ từ béo, nói: “Biết rõ sai được rồi.” Nàng nhìn về phía Tiết Nhượng - - hôm nay Tiết Nhượng tuấn lãng, cao lớn tuấn mỹ, vừa mới hân xuất hiện, không biết có bao nhiêu phụ nhân nhìn hân. Các phụ nhân Đồng Châu tính tình trực tiếp là chuyện tốt, nhưng mà mặt khác, ánh mắt nhìn nam nhân, cũng là không e dè. Kỳ thật cũng khó trách thái độ các phụ nhân này như thế, lúc trước Tiết Nhượng đều là một bộ lời thôi lịch thêch, nàng đến , mới bắt đầu dọn dẹp, mặt mũi nam nhân đang tràn đầy râu ria, thu thập được sạch sẽ, tự nhiên có một loại cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Ngày hôm nay, nàng cùng Hoắc Thanh Thục mặc dù không có tiếp xúc trực tiếp, nhưng lúc Tiết Nhượng xuất hiện, nàng vô ý thức nhìn Hoắc Thanh Thục, thấy nàng cũng không có lộ ra ánh mắt si mê nữa.

Chân Bảo Lộ nói sự tình với Tiết Nhượng, sau cùng mới nói: “Hoắc phụ nhân cùng Hoắc cô nương đã đi trở về, ngày khác ta lại đi Hoắc phủ.”

Hoắc phủ ở Đồng Châu quá mức có danh vọng, Chân Bảo Lộ nên đi thăm Hoắc phụ nhân , huống chi hôm nay nàng cùng Hoắc phụ nhân tiếp xúc một phen, cùng Hoắc phụ nhân còn là rất hợp ý.

Phan thị cùng Hoắc Thanh Thục trở về phủ. Nhìn mu bàn tay khuê nữ, Phan thị vẫn là đau lòng, nhíu lông mày nói: “Còn đau hay không? Có muốn nướng lại xức thuốc cho nguoi hay không?”

Hoắc Thanh Thục không phải là loại cô nương nũng nịu, chút đau này với nàng mà nói không coi là cái gì. Hơn nữa lúc này tâm tình nàng vừa vận ngược lại, nàng cứu Tiết Tiêu công tử, Tiết phụ nhân còn cố ý cảm tạ nàng.

Hoắc Thanh Thục cong môi cười một tiếng, nhìn Phan thị cười mở nói: “Nương, ngài yên tâm, ta không sao.”

Phan thị nói: “Vậy là tốt rồi.”

Hoắc Thanh Thục lại hỏi Phan thị: “Nương, nữ nhi vừa mới nhìn thấy ngài cùng vào với Tiết phụ nhân, hai người trước ở một chỗ nói chuyện sao?”

Phan thị là thật thích Chân Bảo Lộ , nói: “Còn không phải là vì nguoi? Nhìn một chút lúc trước nguoi làm chuyện hồ đồ kia, ta nếu là Tiết phụ nhân, chỉ sợ cũng canh cánh trong lòng.”

Nói đến chuyện này, Hoắc Thanh Thục cũng là hối hận không kịp. Chỉ có thể oán Tiết tướng quân lúc phụ nhân không ở bên người lời thôi như thế, làm hại nàng hiểu lầm. Bất quá, cũng chỉ có tuần mỹ như thế, đứng chung một chỗ với Tiết phụ nhân, mới xứng đôi xứng đối.

Chúc ma ma tra xét nha hoàn ném loạn Hòa Sủng ra.

Quý phủ có hai hài tử, nha hoàn làm việc qua loa như vậy, tự nhiên không thể hầu hạ ở tiền đình, liền đuổi đến phòng giặt áo. Mà nha hoàn chiếu khán bên người Trường Phúc, Chân Bảo Lộ cũng là không thể tha thứ, nhưng hai nha hoàn kia đều là từ hoàng thành mang tới, chiếu cố hai tiểu tử từ lúc sinh ra, hơn nữa hai tiểu tử cũng quen các nàng chiếu cố. Chân Bảo Lộ thấy các nàng thật lòng hối cải, lại nhớ tới vì phạm lần đầu, chỉ phạt ba tháng lương.

Ban ngày ra sự việc này, buổi tối Chân Bảo Lộ tự mình canh giữ ở bên cạnh hai hài tử, nhìn bọn họ ngủ say sưa, cũng không bỏ được trở về phòng, cứ như vậy ngơ ngác nhìn bọn họ.

Còn là Tiết Nhượng vào, thúc giục: “Hôm nay nàng cũng mệt mỏi , chúng ta sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt Chân Bảo Lộ liên tục rơi trên mặt nhỏ hai tiểu tử giống nhau như đúc, căn bản không nghĩ trở về phòng. Làm nương, tâm tư khó tránh khỏi có chút không giống. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, với tiểu Trường Phúc mà nói, bất quá là một chuyện nhỏ, sáng mai liền quên, nhưng Chân Bảo Lộ, còn là nhìn không được nghĩ thật lâu.

Tiết Nhượng lẳng lẳng nhìn nàng, chờ một lát sau, Chân Bảo Lộ trực tiếp nằm sấp bên cạnh nôi ngủ thiếp đi, hân mới khom lưng bế thê từ lên.

Hân ôm lấy nàng, nàng liền theo thói quen dựa vào trong lòng hân, gò má dính sát lồng ngực hân, chính là một bộ cực tín nhiệm.

Trở về phòng. Hân khom lưng giúp nàng cởi giày, đổi quần áo ngủ, rồi sau đó nằm lên, vững vàng ôm nàng vào trong ngực.

Tiết Nhượng quan sát nàng ngủ yên, đáy lòng là thỏa mãn nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chương 139

Ba năm sau

Cửa sổ mở ra, trong sân trồng mấy cây hoa hải đường, ngày xuân chính trực, hoa hải đường nở kiêu diễm ướt át, cánh hoa theo gió dập chòn, hương hoa thanh đậm lặng yên không một tiếng động từ cửa sổ tiến vào, toàn bộ trong phòng đều tràn ngập hương hoa.

Chân Bảo Lộ ngồi ở giường lụa cạnh cửa sổ, một đôi tay ngọc mảnh mai trắng nõn cầm kim sợi thêu hoa văn lên cẩm bào, chờ thêu xong một mũi cuối cùng, mới thoáng cúi đầu, cắn đứt sợi tơ kia.

Cầm cẩm bào lên nhìn, Chân Bảo Lộ cuối cùng là thờ phào nhẹ nhõm. Từ lúc có hai hải tử, nàng liền phá lệ thích tự tay may xiêm y cho bọn nhỏ, nhưng bọn nhỏ có, Tiết Nhượng nếu là không có, liền sẽ nháo tính tình tiểu hải tử.

Chân Bảo Lộ có đôi khi cũng cảm thấy buồn cười, một nam nhân hai mươi lăm tuổi, như thế nào càng lớn càng trẻ lại?

Chúc ma ma nhìn áo choàng này, cũng khen: “Áo choàng này làm thật không tệ, tướg quân nhất định sẽ thích.”

Lúc vừa tới Đồng Châu, Chúc ma ma cùng bọn hạ nhân hoàng thành tới, còn quen gọi Tiết Nhượng “Đại công tử”, nhưng ở Đồng Châu đã lâu, liền cũng đổi giọng gọi “Tướg quân”. Chân Bảo Lộ cũng là như thế, chỉ là lên lút như cũ thích gọi hắc biểu ca. Xưng hô đại biểu ca này bình thường, nhưng lên lút kêu, lại có một phen tình thú khác.

Chân Bảo Lộ gấp chỉnh tề áo choàng, tự tay để tới trong tủ treo quần áo, rồi sau đó mới hỏi: “Còn chưa có thư sao?”

Thư này, tự nhiên là chỉ hoàng thành bên kia.

Mấy năm này hoàng thành cũng loạn, mấy nhà thế gia ngày trước danh tiếng hiển hách, không biết khi nào thì rơi đài. Tỉnh tỉnh Tuyên Vũ Đế biến ảo không ngừng lộ rõ không thể nghi ngờ, nhiều đại gia tộc xảy ra chuyện, hoàng thành có thể nói là lòng người bàng hoàng. So sánh, Chân Bảo Lộ ở Đồng Châu ba năm, có thể nói là an nhàn nhàn nhả.

Chúc ma ma lắc đầu, thấy Chân Bảo Lộ nhũ mày, nói: “Có lẽ trên đường tri hoãn.”

Chỉ hy vọng như thế.

An Quốc công phủ cùng Tề Quốc Công Phủ ở hoàng thành cũng là cực có danh vọng, phụ thân nàng lúc trước bị giáng chức đi Nghiêu Châu, hiện thời đã trở về hoàng thành. Bất quá, nàng sợ An Quốc công phủ cũng sẽ xảy ra chuyện.

Mấy năm này thân thể lão phu nhân càng ngày càng kém, An Quốc công phủ, lại bởi vì Chu Phính Đình gả cho Tiết Thành trở nên gà bay chó sủa, lão phu nhân triệt để chán ghét Chu Phính Đình. Mà Chu Phính Đình, nếu không phải bụng không chịu thua kém, sinh con trai cho Tiết Thành, nếu không sao có thể thuận thuận lợi lợi trở thành chính thê? Lúc trước có Cố thị, bây giờ thêm một Chu Phính Đình, bên trong phủ tự nhiên không có một ngày yên ổn, cũng may Tiết Đàm cũng thành thân, cưới Thẩm Yên, Thẩm Yên này thông tuệ có thủ đoạn cũng có nhà mẹ đẻ cường thế, mới có thể trị được Chu Phính Đình cùng Cố thị.

Vốn là có Tiết Nghi Phương ở đây, Chân Bảo Lộ còn tính yên tâm. Nhưng mùa xuân, Tiết Nghi Phương liền gả cho Tiêu Lễ đã là Mục Vương. Thủ đoạn Tiêu Lễ đến cùng không kịp phụ thân hắc, đôi mắt Tuyên Vũ Đế, cũng chỉ có tùy ý hắc vượt ve. Tuyên Vũ Đế hạ một cái thánh chỉ, chỉ có thể ngoan ngoãn mang theo thê tử đi thái ấp Khánh Châu.

Bất quá, đây cũng là chuyện tốt.

Chân Bảo Lộ đứng dậy, lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, hai mắt nhìn hoa hải đường bên ngoài nở rộ, trong lòng lại lo lắng trùng trùng.

Chờ nghe trong viện có tiếng cãi nhau, hình như có tiếng hải tử khóc nỉ non, mới vội vàng đi ra ngoài.

Chúc ma ma cũng cùng đuổi kịp.

Bên cạnh xích đu trước viện, đứng ba tiểu oa nhi như bạch ngọc. Trong đó hai bé cao hơn chút ít, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo giống nhau như đúc, chính là Đường Đường cùng Trường Phúc đã năm tuổi. Mà một người khác chỉ nhỏ một chút, đang khóc sụt sùi lau nước mắt, là bạn chơi của hai người, nhi tử Mạnh Hạc Thư, tên là A Húc.

Mạnh Hạc Thư là cánh tay trái đắc lực của Tiết Nhượng, hai nhà đi được gần, hải tử cũng chơi cùng nhau. A Húc mới ba tuổi, đúng là lúc dễ khóc rống nhất.

Lúc Chân Bảo Lộ đi qua, nhìn thấy tiểu nam oa ủy khuất khóc, liền ngồi xổm xuống lau nước mắt cho hắc, dự dõ nói: “Sao vậy? Nhưng là Đường Đường cùng Trường Phúc bắt nạt người?”

Chân Bảo Lộ thích tiểu hải tử, huống chi A Húc thông tuệ nhu thuận, vừa không giống Đường Đường ít nói kiêu lời, lại không giống Trường Phúc vô cùng hoạt bát. Hơn nữa tính tình hắc cũng không giống nương hắc, từ nhỏ được Phan thị tự dạy dỗ, Phan thị gả vào nhà tướg môn, nhưng là sinh ra từ thế gia thư hương. Lúc trước không có dạy nữ nhi thành danh môn khuê tú đọc đủ thứ thi thư, trong lòng còn có tiếc nuối, đối A Húc có kỳ vọng cao.

Lúc Phan thị ôm tiểu ngoại tôn này, liền thích đọc thơ cho hắc, dần dà, A Húc còn nhỏ tuổi, đã bắt đầu biết chữ. Lúc người ta gấp ghềnh mở miệng nói chuyện, A Húc đã theo Phan thị học ngâm thơ.

A Húc oa ở trong lòng Chân Bảo Lộ, muốn nói chuyện, nhưng nước mắt rùng rùng nhìn thoáng qua Đường Đường mặt không chút thay đổi, liền lắc lắc đầu, nói: “Không có, không có.”

A Húc phi thường thích tỷ tỷ Đường Đường này, Đường Đường mặc dù không yêu cười, cũng không thích nói chuyện, nhưng mỗi lần đệ đệ bị người khi dễ, nàng sẽ ngăn cản trước mặt đệ đệ. Đây khiến A Húc còn nhỏ tuổi thập phần hâm mộ, thường xuyên la hét muốn nương sinh tỷ tỷ cho hắn. Cho nên hôm nay, Trường Phúc cầm lấy sâu lông hù dọa hắn, hắn cũng không thể nói cho Tiết thâm thâm, nếu không chờ Tiết thâm thâm không ở, Đường Đường nhất định sẽ đánh hắn.

Nhưng là Chân Bảo Lộ hiểu rõ ba đứa bé này nhất, tính tình A Húc nhu nhược thiện lương, chắc chắn sẽ không trước mặt bọn Trường Phúc nói ai khi dễ hắn.

Nàng dụ dỗ A Húc, để nha hoàn mang theo hắn đi rửa mặt, rồi sau đó nghiêm mặt nhìn Đường Đường cùng Trường Phúc nói: “Theo ta vào.”

Trường Phúc có chút ít sợ nương, mặt to như hắc bồ đào vậy nhìn bóng lưng nương một cái, rồi sau đó bất an nhìn tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, nương sẽ đánh cái mông ta sao?”

Đường Đường đưa tay sờ đầu hắn, nói: “Yên tâm, có ta đây.”

Trường Phúc mím môi cười cười, rồi sau đó bị tỷ tỷ nắm tay, đi theo nương vào phòng.

Vào phòng, Chân Bảo Lộ ngồi ở ghế bành hoa cúc lệ, đưa tay cầm lên chén trà uống một ngụm trà, mới giương mắt nhìn sang hai tiểu tử trắng ngần trước mặt.

Đặt chén trà ở trên bàn con, Chân Bảo Lộ mới nói: “Đến cùng là thế nào?”

Đường Đường nói: “Ta cùng đệ đệ chơi đùa với A Húc. A Húc yêu khóc nhất, hắn không có việc gì liền thích khóc.”

Chân Bảo Lộ dừng một chút. Khuê nữ này, trong ngày thường nói với nàng không được mấy câu, lúc này, ngược lại khó được nói dài. Chân Bảo Lộ cắt đứt lời nữ nhi nói, nhìn thoáng qua Trường Phúc: “Người nói.”

Ngô.

Tiểu nam oa béo lùn chắc nịch, căng thẳng nắm nắm hai tay, thói quen này, giống Chân Bảo Lộ như đúc. Hắn sợ hãi nhìn thoáng qua nương, suy nghĩ một chút, thành thật nói: “Là, là Trường Phúc không ngoan, Trường Phúc thả sâu tới trong tay A Húc đệ đệ, cho nên hắn, hắn mới khóc ...”

Trường Phúc từ khi ra đời, liền thích khóc. Chân Bảo Lộ lo lắng hắn trưởng thành cũng là tính tình này, liền để hắn đi theo bên cạnh phụ thân, học tập khí khái nam tử hán của phụ thân. Hai năm này, tính tình Trường Phúc thật có chút ít thay đổi, gặp chuyện phản ứng đầu tiên không còn là khóc rống, hơn nữa phi thường hoạt bát. Bất quá tính tình hắn, so sánh với Đường Đường, vẫn còn có chút nhu nhược. Nhưng Chân Bảo Lộ tin tưởng, chỉ cần nàng dạy thật tốt, sau này nhi tử lớn lên nhất định có thể giống cha hắn vậy đội trời đạp đất.

“Ân.” Cuối cùng là nghe được nói thật, Chân Bảo Lộ gật đầu, sau đó nhìn về phía Đường Đường.

Đổi lại những đứa trẻ khác, gặp nương nghiêm túc như thế, sớm liền luống cuống. Nhưng Đường Đường lại là vắng lạnh lạnh nhạt, ghét bỏ nói: “Vốn chính là A Húc nhát gan, lúc nào cũng thích khóc.”

Chân Bảo Lộ nghiêm túc giáo dục: “A Húc mới ba tuổi, hay khóc hết sức bình thường...” Nàng biết rõ A Húc phi thường thích Đường Đường, còn không có học được đi đường, đã thích chơi cùng Đường Đường. Chỉ là Đường Đường mỗi lần đều phi thường lạnh nhạt tránh ra, lúc ấy A Húc còn chưa đi đường, chỉ có thể sốt ruột bò trên mặt đất, sau đó để nha hoàn hoặc là mẹ ôm hắn đuổi theo. Hiện thời học được đi đường, lại là mỗi ngày đều đến Tiết phủ tìm Đường Đường. Chỉ là Đường Đường phi thường ghét bỏ tính tình A Húc thỉnh thoảng khóc nhè.

Chân Bảo Lộ tiếp tục nói: “Trường Phúc cũng hết sức hay khóc, lúc hắn khóc, người không phải là còn dụ dỗ hắn sao? Sao đổi lại A Húc liền không thích?”

Tiểu Trường Phúc đứng ở trước mặt nương, vừa nghe nương nói như vậy, tròn to hai mắt. Trên mặt tiểu nam tử hán có chút ít không nhịn được, chu môi thanh minh cho bản thân: “Khi đó ta mới ba tuổi, ta hiện tại cũng năm tuổi, đã không hay khóc ...”

Mà trong sân, tiểu A Húc đã rửa mặt xong, đàng ngoan ngoãn khéo léo chờ Đường Đường cùng Trường Phúc đi ra. (tiềm chất thê nô tương lai)

Lúc Tiết Nhượng tiến vào, liền nhìn đến có tiểu nam oa lẳng lẳng đứng ở nơi đó, bên cạnh phòng thủ vài bà tử cùng nha hoàn. Bà tử, nha hoàn kia thấy Tiết Nhượng, vội vàng hành lễ. Mà A Húc nghe được động tĩnh, cũng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua nam tử cao lớn, tiếng nói non nớt: “Tiết bá bá.” Tiểu tử còn nhỏ tuổi, lại vô cùng lễ phép, thấy rõ sau này trưởng thành, tất nhiên cũng là quân tử khiêm tốn nhún nhường.

Không có người lớn lại không thích tiểu nam oa nhu thuận như vậy, nhưng mà đứng trước mặt ở A Húc, lại là Tiết Nhượng.

Tiết Nhượng hoàn toàn không thích loại nam tử này, kể cả nam oa.

Lướt qua cái này, còn có một tầng quan hệ khác.

A Húc là nhi tử Mạnh Hạc Thư cùng Hoắc Thanh Thục, lúc trước Hoắc Thanh Thục không lại dây dưa không rõ với Tiết Nhượng, sau lần Hoắc Thanh Thục cứu Trường Phúc, Chân Bảo Lộ đi Hoắc phủ đáp tạ, quan hệ cũng cải thiện rất nhiều. Mới đầu Chân Bảo Lộ đối Hoắc Thanh Thục còn có chút đề phòng, trong lòng cũng là không muốn thấy nàng, chỉ là xem mặt mũi nương nàng Phan thị, khách khí với nàng chút ít. Nhưng Hoắc Thanh Thục cho rằng thái độ Chân Bảo Lộ đối với nàng phát sinh chuyển biến, liền mảy dạn mặt dày dính lên. Đoạn thời gian kia, Tiết Nhượng mang theo thể tử du ngoạn bốn phía, liền thỉnh thoảng đụng tới Hoắc Thanh Thục không có nhân lực. Tiết Nhượng biết Mạnh Hạc Thư liên tục lưu luyến si mê Hoắc Thanh Thục, hẳn xem Mạnh Hạc Thư là huynh đệ, nhưng cũng không định xen vào việc của người khác, lúc đó lại là phá lệ chỉ chiều cho Mạnh Hạc Thư, cuối cùng ngăn ngại hai tháng, liền giúp Mạnh Hạc Thư cưới được Hoắc Thanh Thục.

Tiết Nhượng cho rằng, Hoắc Thanh Thục gả cho người, cũng không thể lại tùy tiện xuất đầu lộ diện. Nào biết Hoắc Thanh Thục thành thân sau, lại là lấy lý do lãnh giáo phu thê chung đụng tìm Chân Bảo Lộ.

Tiết Nhượng nơi nào nhẫn chịu được, bận rộn một ngày về phủ, không thể thân cận thể tử, chỉ có thể nhìn nàng tán gẫu cùng một ngoại nhân.

Tiết Nhượng lại tìm đến một phương thuốc cầu con, cho Mạnh Hạc Thư.

Phương thuốc này thật là linh nghiệm, Hoắc Thanh Thục hoài thai từ, Tiết Nhượng tự nhiên cảm thấy cuối cùng có thể yên tĩnh.

Đợi lúc thấy Hoắc Thanh Thục nâng bụng to tìm đến Chân Bảo Lộ, Tiết Nhượng mới cố nén kích động không ném nàng ta ra ngoài.

Cho nên nói, lúc này, Tiết Nhượng nhìn trước mặt quá giống Hoắc Thanh Thục, lại nhớ tiểu gia hỏa này vừa sinh ra liền dính nữ nhi bảo bối nhà hắn, Tiết Nhượng nơi nào sẽ cho hắn sắc mặt tốt xem?

A Húc cũng có thể phát giác được Tiết bá bá không thích hắn, này liền ngoan ngoãn im lặng, không đi quấy rầy.

Tiết Nhượng cất bước bước vào, liền thấy thể tử ngồi ở đằng kia, hai tiểu tử béo ụt ịt đứng trước mặt.

Hai tiểu tử vừa nghe phụ thân đến, lập tức quay đầu, ngoan ngoãn gọi.

Nếu không phải khuôn mặt Chân Bảo Lộ còn bình tĩnh, hai tiểu tử tất nhiên nện bước chân ngắn chạy đến bên cạnh phụ thân, muốn hắn ôm.

Tiết Nhượng đi qua, vuốt vuốt đầu khuê nữ, nhìn thể tử nói: “Sao vậy? Nhưng là bọn họ lại gây họa?”

Tiết Nhượng lúc này, tự nhiên so với mới vừa thành thân chừng chắc hơn rất nhiều. Hơn nữa có hài tử, tính tình hẳn rõ ràng ôn hòa, lúc này đối mặt thể tử cùng bọn nhỏ, nửa điểm mặt lạnh ít lời lúc bên ngoài đều không còn.

Chân Bảo Lộ nói: “Còn nói sao. A Húc mới bao nhiêu, hắn đến trong phủ chúng ta, liền là khách nhân, nào có đạo lý tùy ý trêu cợt người?”

Tiết Nhượng nhìn thoáng qua khuôn mặt hai hài tử đỏ đỏ thịt, cười tràn đầy ôn hòa, đồng ý nói: “Xác thực không nên. Được rồi, liền phạt các người sáng sớm mỗi ngày đi theo phụ thân chạy nhiều một vòng, còn có, mấy ngày nay không được phép lại đến phòng nương. Có nghe rõ không?”

Trường Phúc nhìn tỷ tỷ nhà mình khẽ mỉm cười, hai tiểu tử đứng thẳng tắp, cùng nhau nói: “Rõ ràng.”

Tiết Nhượng nói: “Còn không mau ra ngoài, tìm A Húc nói lời xin lỗi.”

Hai tiểu tử nhìn phụ thân hiểu ý cười cười, rồi sau đó vội vàng vàng chạy ra phòng.

Chân Bảo Lộ bỗng nhiên đứng dậy, trừng hắn: “Cứ như vậy, hai hài tử đều muốn bị huynh sủng hư.”

Tiết Nhượng lại không cho là đúng, nâng tay ôm lấy bả vai thể tử, quay nàng hướng phòng ngủ, vừa đẩy người đi, vừa nói: “Yên tâm, nếu thật phạm sai nghiêm trọng gì, ta tự nhiên sẽ không thiên vị. Hôm nay chuyện như vậy, bắt quá tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ mà thôi.”

Mặc dù nói có lý, nhưng Chân Bảo Lộ vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn nàng. Hôm nay Chân Bảo Lộ mặc một thân váy ngắn đơn giản màu hồng cánh sen, khuôn mặt dung mạo mỹ lệ, tăng thêm vài phần kiều mỹ, cái cổ mảnh mai như ngọc, trước ngực khe khẽ phồng phồng, trên cao nhìn xuống, có thể rõ ràng rành mạch nhìn thấy phong cảnh tuyệt vời kia, tuyết trắng sung mãn, liền miên trầm trùng.

Cổ họng Tiết Nhượng khẽ nhúc nhích, bàn tay nhẹ nhàng khoắc lên trên bờ eo nàng, cách vài vóc hơi mỏng, tựa hồ có thể cảm giác được bên trong ôntron. Hắn nhìn không được, cúi đầu liền hôn nàng một cái.

Chân Bảo Lộ này mới hoàn hồn, chống lại ánh mắt Tiết Nhượng, liền biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Nàng nhỏ giọng nói: “Không được phép nháo, buổi tối nói sau.”

Hai người thành thân cũng có mấy năm, nhưng tình cảm không chỉ không có chút nào trở thành nhạt, ngược lại càng nóng bỏng. Chân Bảo Lộ có đôi khi cũng không chịu nổi hắn, ở bên ngoài cùng với ở trong phủ, hoàn toàn là hai bộ dáng. Nhưng nói cho cùng, Tiết Nhượng như vậy, nàng càng thích - - ít nhất nàng sẽ không lo lắng hắn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm.

Nàng nâng tay ôm cổ hắn, bởi vì tư thế hai tay nâng lên, ống tay áo đột nhiên đi xuống, lộ ra hai cánh tay tuyết trắng mê người.

Nam nhân trước mặt, nàng kiễng chân, cũng chỉ có thể hôn đến cái cổ hắn. Hôn xong sau, mới dục dõ nói: “Nghe lời, ân?”

Tiết Nhượng bắt đầu cười, cúi đầu cọ xát mặt nàng, nói: “Thư của nhạc phụ, xem không?”

Đương nhiên muốn xem. Chân Bảo Lộ gấp rút nhìn hắn, nhìn trong mắt của hắn mỉm cười, nàng lập tức ý thức được cái gì, đỏ mặt nói: “Huynh, huynh quá không biết xấu hổ.”

Tiết Nhượng cúi đầu hôn nàng đang tức giận, càng xem càng thích, liền ôm nàng vào trong ngực, nói: “Chọc nàng nói, thư trong túi áo, nàng tự mình cầm đi.” Tiết Nhượng cũng không phải ngốc, thế tử này nhưng l có thù tất báo, lúc này hắn dùng thủ đoạn chiếm tiện nghi, ngày sau tuyệt đối tìm hắn tính sổ.

Chân Bảo Lộ cười cười, vươn tay vào ống tay áo hắn tìm, lấy thư ra.

Tiết Nhượng ôm nàng đi giường lụa xem thư, hắn ngồi xuống, để nàng ngồi ở trên hai chân hắn.

Chân Bảo Lộ một lòng chỉ nhớ tới thư, cũng liền tùy ý Tiết Nhượng chiếm tiện nghi, để hắn hôn chỗ này một cái, bóp chỗ kia một cái.

Vốn là Chân Bảo Lộ còn có chút bận tâm, nhưng nhìn nội dung trong thư, Chân Bảo Lộ liền thở ra một hơi dài. Phụ thân nàng hồi hoàng thành sau, Tuyên Vũ Đế ngược lại không có lại gây sự với hắn. Còn như An Quốc công phủ, coi như là yên bình.

Đọc tới tin tức phụ thân nàng tái giá, ánh mắt Chân Bảo Lộ mới đình trệ.

Không ý thức, lại đã bao lâu.

Bất quá nàng cũng hiểu, phụ thân nàng vốn không có ý niệm tái giá trong đầu, chỉ là tổ mẫu nàng không thể nhìn phụ thân nàng lẻ loi một mình. Thân là nam nhân, bên cạnh mang theo hai hài tử, không có nữ nhân là không được. Dựa vào ý tứ trong thư, phụ thân nàng đại khái là đáp ứng. Chân Bảo Lộ cũng là không có ý kiến gì.

Bất quá - -

Chân Bảo Lộ giật mình, nhìn Tiết Nhượng nói: “Đào mắt Thượng nhi cũng mười hai, tổ mẫu ta liền muốn định hôn sự cho hắn, huynh biết tổ mẫu hợp ý là cô nương nhà ai không?”

Tiết Nhượng nhìn nàng mỉm cười, nghe là Thượng nhi, trong nội tâm tự nhiên hiểu rõ, bất quá lại không nói, bàn tay dùng sức vân vê, hôn mặt nàng nói: “Cô nương nhà ai?”

“... Là Mi Mi.” Chân Bảo Lộ sợ Tiết Nhượng không nhớ rõ, nhắc nhở, “Chính là tiểu cô nương Giang gia, lúc trước thường chơi cùng Thượng nhi Vinh Nhi, lần đầu các đi lấy nước, huynh cứu Vinh Nhi cùng Mi Mi đấy. Mi Mi nhỏ hơn Thượng nhi hai tuổi, năm nay mới mười tuổi, cùng Thượng nhi cũng xứng đôi.”

Tiết Nhượng thấy nàng cười vui vẻ, trong nội tâm khẽ nhúc nhích, dán mặt nàng, chậm rãi mở miệng, trầm thấp hỏi: “Tiểu Lộ... Nàng muốn trở về sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Chương 140

Chân Bảo Lộ tự nhiên là nhớ người nhà ở hoàng thành, hiện nay nghe Tiết Nhượng hỏi như vậy, liền nghiêng đầu nhìn hắn: “Đại biểu ca.”

Tiết Nhượng cầm tay nàng lên, khẽ cười cười. Hắn ở chỗ này, phòng thủ thế nhĩ, tự nhiên trôi qua khoái hoạt. Nhưng nàng không giống, nàng thâm nhớ thân nhân trong lòng. Tiết Nhượng cúi đầu, dùng cái trán chống đỡ nàng. Có lẽ là sợ hắn cảm thấy áy náy, nàng rất ít ở trước mặt hắn đề cập tưởng niệm thân nhân. Nhưng là nàng mỗi lần xem thư hoàng thành gửi tới, mừng rỡ giữa lòng mây là không cách nào che giấu được.

Hắn đem môi tới gần, hôn nàng một chút, bàn tay dọc theo sống lưng nàng một đường đi xuống, ôm vòng eo nàng, liền bế nàng lên.

Thành thân nhiều năm, Tiết Nhượng cũng không giống lúc tân hôn, không có phương pháp gì. Nhẹ nhàng hôn như lông vũ nhẹ nhàng rơi xuống, rậm rạp chẳng chặt. Chân Bảo Lộ không ý thức liền nhắm mắt lại, hai tay vòng quanh cổ hắn.

Chân Bảo Lộ bị đặt đến trên giường, thân thể nam nhân rất nhanh liền che lên.

Nàng ôm thân thể hần rần chắc cứng trắng, cái cổ nhỏ bé theo bản năng giương cao, da thịt trắng muốt có thể so với mỹ ngọc.

Màn lụa màu nhạt rơi xuống, giường kịch liệt đung đưa, Chân Bảo Lộ cảm giác mình giống như là thuyền nhỏ trôi lơ lửng ở trên biển, bọt sóng dùng sức vỗ vào, thuyền nhỏ chọt cao chọt thấp, phập phồng, cuối cùng bọt sóng cao cao cuộn cuộn nổi lên, dùng sức vỗ một cái, kia thuyền nhỏ liền “Bùm” một tiếng chia năm xẻ bảy.

Chân Bảo Lộ thờ phỉ phò từng ngum từng ngum, cái trán đầy mồ hôi, tùy ý nam nhân bên cạnh hôn mình.

Nàng tựa ở trong lòng hần, hôn bả vai hần một cái, nói: “Đại biểu ca, ta là thê tử của huynh, chúng ta một nhà bốn người chỉ cần cùng một chỗ, bất kể là ở Đồng Châu hay là hoàng thành, đều là giống nhau.” Nữ nhân đã xuất giá tâm tính tự nhiên sẽ thay đổi, nàng dĩ nhiên tưởng niệm cha cùng bọn đệ đệ, nhưng nói cho cùng, giờ phút này nàng cùng Tiết Nhượng mới là người thân nhất. Nàng chỉ cần biết rằng người nhà vẫn tốt, tự nhiên cũng yên lòng.

Tiết Nhượng cười hôn nàng, thân thể của nam nhân da thịt căng cứng, tỏ ra lỗ võ mạnh mẽ, mà thân thể bạch ngọc mềm mại trong lòng, tự nhiên nổi bật lên càng yếu diệu mãnh mai, linh lung hấp dẫn.

Hần xoa nàng, giọng trầm trầm, rõ ràng dục niệm đã lui. Hần nói: “Tiểu Lộ, có thể lấy được nàng, ta thật sự là có phúc ba đời.”

Chân Bảo Lộ cảm giác lồng ngực nam nhân khẽ chấn động, hai tay vuốt vuốt bàn tay hần, khoe miệng khẽ nhếch lên. Hai người bọn họ đến tột cùng là ai có phúc ba đời, còn không biết đâu.

Nàng nói: “Trước xuất giá ta đã biết đạo lý lấy chồng theo chồng gả chớ theo chó, hải tử cũng đã sinh hai đứa, huynh nếu cứ nghĩ những loạn thất bát tao này, ta nhưng thật tức giận.”

Lúc trước nàng hoài Đường Đường cùng Trường Phúc, xem như ngoài ý muốn, sau Tiết Nhượng học thông minh, tìm một phương thuốc tránh thai. Nếu không lấy tình hình hai năm này hai người bọn họ nóng hổi nhiệt tình, lúc này phỏng đoán liền không dùng lại hai hải tử. Tiết Nhượng tồn tư tâm, mà nàng cũng cảm thấy, trước mắt mang hai hải tử đã đủ vất vả, nếu muốn đứa thứ ba, chờ hai đứa lớn chút nữa cũng không muộn.

Tiết Nhượng nhìn qua mặt mày nàng linh động, cực kỳ thích bộ dáng nàng kiều kiều khí khí. Chỉ cảm thấy lấy thê tử như thế, cuộc đời này không tiếc.

Tiết Nhượng vốn muốn cùng thê tử lại ôn tồn một phen, chỉ là đột nhiên có chuyện phải xử lý, chỉ có thể lại mặc xiêm y, vội vã ra cửa.

Tề Quốc Công Phủ.

Thiếu niên tuần tú đã mười hai tuổi đang canh giữ ở bên giường lão phu nhân, tự mình dứt được cho lão phu nhân, nhìn bà nằm ngủ, này mới xoay người ra phòng ngủ.

Bên ngoài Chân Cảnh Vinh thấy ca ca ra, lập tức nghênh đón, trên mặt trắng nõn tràn đầy lo lắng, hỏi: “Lão tổ tông như thế nào?”

Hai huynh đệ là song sinh, dung mạo giống nhau như đúc, nhưng khí chất hoàn toàn bất đồng. Chân Cảnh Thượng lạnh lùng ít nói, mà Chân Cảnh Vinh lại là thân mật ôn hòa như tên.

Chân Cảnh Thượng nhìn thoáng qua đệ đệ, nói: “Uống thuốc đã khá hơn nhiều.” Hần từ nhỏ tính tình lạnh nhạt, nhưng đối với đệ đệ này lại là phá lệ ôn hòa. Hần đưa tay vỗ nhẹ nhẹ bả vai hần một cái, nói, “Không cần quá lo lắng.”

Hai huynh đệ từ lúc Từ thị bệnh qua đời, liền được lão phu nhân dưỡng ở bên người. Lão phu nhân mấy năm trước, đối tôn nhi tôn nữ cũng không để tâm đến vậy, nhưng tuổi lớn, tính tình cũng nhu hòa một chút, quả thực xem hai huynh đệ này trở thành bảo bối cưng ái. Nhiều năm, hai huynh đệ đối lão phu nhân tình cảm tự nhiên có chút không giống.

Chân Cảnh Vinh xưa nay khâm phục ca ca song sinh này, hai người rõ ràng sinh ra cạnh giờ không sai biệt lắm, nhưng huynh ấy vĩnh viễn đều là xuất sắc cùng lạnh nhạt như vậy, để hần làm đệ đệ, cũng cảm thấy vinh quanh theo. Nghĩ tới điều gì, Chân Cảnh Vinh mỉm cười nói: “Đúng rồi, Mi Mi cũng có chút bận tâm huynh, lúc này chờ huynh ở lương đình trong sân nhỏ, đã mấy canh giờ, huynh mau nhanh qua đi.”

Tuy nói Giang Mi chỉ có mười tuổi, nhưng thuở nhỏ tình cảm cùng hai huynh đệ rất tốt. Nói đến, Giang Mi chơi cùng Chân Cảnh Vinh hợp ý nhất, nhưng Chân Cảnh Thượng liên tục lấy tư thái Đại ca ca bảo hộ hai người bọn họ, ba người cơ hồ là như hình với bóng. Với Chân Cảnh Vinh mà nói, Giang Mi có thể thành tàu tàu hần, thật sự là không thể tốt hơn.

Bất quá - - Giang Mi tuy nói đã định cho Chân Cảnh Thượng, nhưng đến cùng tuổi còn nhỏ.

Chân Cảnh Thượng nghe vậy, liền vội vã đi tiền viện lương đình.

Trong đình nghỉ mát, tiểu cô nương mặc một bộ váy ngắn tề ngực màu hồng anh đào, chải quán phát chính tề đứng ở nơi đó. Nàng nhìn thấy Chân Cảnh Thượng lại đây, liền nghênh đón, theo thói quen bắt lấy cánh tay hần, ngửa đầu gọi: “A Thượng ca ca.” Chân Cảnh Thượng không thích người đụng vào, nhưng Giang Mi lại là đặc thù.

Nàng xem thiếu niên trước mặt, mấy ngày này vì chiếu cố lão phu nhân, có chút ít tiêu tụy, cũng gầy rất nhiều. Khuôn mặt Giang Mi ngày thơ thanh tú khẽ nhú một cái, lo lắng hỏi, “Bệnh lão phu nhân còn chưa đỡ sao?”

Giang Mi biết rõ, mấy năm trước hần mất đi nương, mấy năm này lão phu nhân đối hai huynh đệ bọn họ vô cùng tốt, nếu là lão phu nhân lại xảy ra

chuyện gì, vậy bên cạnh hẳn liền người chiếu cố cũng không có .

Giương mặt tuần tú Chân Cảnh Thượng không chút thay đổi, lúc nhìn tiểu cô nương trước mặt, mới thoáng nhu hòa một chút. Hắn không nghĩ trước mặt nàng còn ả núp tâm tình mình, nhẹ nói: "... Bệnh tình lão tổ tông không khả quan." Lại nói, "Mi Mi, chết sống có số, dù thật xảy ra chuyện gì, người cũng không cần quá lo lắng."

Vừa nghe lời này, Giang Mi căng thẳng - - nàng biết rõ bệnh tình lão phu nhân không ổn, lại không nghĩ rằng nghiêm trọng đến vậy.

Tâm tình tiểu cô nương dễ mất không chế nhất, mắt hạnh cố nén nước mắt, lại cười trấn an nói: "Sẽ không , lão phu nhân người hiền có trời phù hộ, có thể sống lâu trăm tuổi... Dù cho, dù cho bà thực xảy ra chuyện, a Thượng ca ca còn có ta, chúng ta đã đính hôn , ta sau khi lớn lên liền gả cho huynh, sẽ chiếu cố huynh thật tốt."

Vốn là tâm tình nặng nề, bởi vì nàng an ủi trở nên dễ chịu hơn. Chân Cảnh Thượng nhìn tiểu cô nương ngây thơ trước mặt, biết nàng đến cùng còn quá nhỏ, gả cho hẳn cũng không phải là một việc tốt. Hắn đưa tay, nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu nàng, nhìn mắt to nàng trong suốt, nói: "Ân. Ta còn có Mi Mi."

Giang Mi xưa nay là cô nương thiện lương, không thể gặp người bên cạnh thương tâm nhất. Huống chi còn là tiểu ca ca từ nhỏ lớn lên cùng nàng. Chưa quen thuộc hẳn, nàng cảm thấy tính tình hẳn lạnh nhạt, không làm cho người ta thích, không thú vị bằng đệ đệ hẳn. Nhưng chung đụng được đã lâu, nàng lại cảm thấy hẳn hết sức cô đơn, nghĩ muốn tới gần hẳn, kéo hẳn cùng chơi đùa.

Giang Mi nhu thuận yên tĩnh, lại là tiểu cô nương thông tuệ. Nàng cảm giác được Chân Cảnh Thượng đối nàng đặc thù, mặc dù không thích nói chuyện, nhưng trên thực tế hẳn phi thường quan tâm nàng . Nàng đưa tay sờ sờ mặt hẳn, nhuyển nhu nói: "Ta phải trở về, ngày khác trở lại thăm huynh, được không?"

"... Ân." Chân Cảnh Thượng xưa nay trầm mặc ít nói, tâm tình nội liễm, dù trong lòng không nở, cũng sẽ không biểu lộ ra.

Hắn nhìn qua bóng lưng tiểu cô nương đi xa, mới đi tìm Chân Như Tùng.

Vừa vào nhà, liền nhìn đến một nữ tử mặc áo mỏng tơ xanh tử mình hoa bộ dáng đoan chính, búi tóc phụ nhân đứng ở một bên.

Chân Cảnh Thượng mở miệng gọi một tiếng "Mẫu thân" .

Cô gái này, là La thị trước đó vài ngày Chân Như Tùng vừa mới cưới làm kế thất.

So với hai thê tử trước của Chân Như Tùng, tư sắc La thị này qau thật quá mức bình thường. La thị năm nay cũng mới hai mươi tuổi hoa, không chỉ tư sắc bình thường, tất cả phương diện đều là bình thường . Lúc trước lão phu nhân chọn kế thất cho Chân Như Tùng, cũng không lại hết sức để ý gia thế dung mạo, mà là chú trọng bát tự. La thị này có mệnh cách vượng phu, lão phu nhân nhìn cũng thuận mắt, dù sao lão phu nhân chọn cô con dâu này, cũng không có những ý tứ khác, chỉ muốn nàng chiếu cố tốt nhi tử cùng hai tôn nhi của bà. Cho nên cửa hôn sự này rất nhanh liền định xuống, chọn ngày liền cưới vào cửa.

Sau khi vào cửa, La thị thật là an phận thủ thường, tình cảm vợ chồng cùng Chân Như Tùng lại là bình bình đạm đạm tương kính như tân. Bất quá mặc dù tính tình La thị yếu, nhưng đối với hai hài tử còn thật là để tâm .

Chân Cảnh Vinh đối với chuyện Chân Như Tùng tái giá, ngược lại nháo qua một trận, nhưng Chân Cảnh Thượng không giống, tâm hồn hẳn cũng không phải là một thiếu niên mười hai tuổi, Chân Như Tùng chính trực tráng niên, lại là chủ một gia đình, tái giá là rất bình thường.

Lúc này La thị thấy Chân Cảnh Thượng vào, liền cười cười nói: "Thượng nhi có chuyện tìm cha người?"

Đều nói là kế mẫu hay lo sợ, La thị sau khi vào cửa, Chân Như Tùng đối với nàng lạnh nhạt không nói, Chân Cảnh Thượng còn nhỏ tuổi, cũng là đáng về lạnh như băng, bất quá về sau nàng biết rõ, tính tình Chân Cảnh Thượng vốn là như thế, cũng không phải nhằm vào nàng, hơn nữa đối kế mẫu này cũng coi như tôn kính. Như vậy, La thị cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Chân Cảnh Thượng khẽ gật đầu, còn nhỏ tuổi, đã có phong độ công tử quý tộc. Hơn nữa Chân Cảnh Thượng ở Bạch Lộ thư viện xem như nhân vật phong vân, mới mười hai tuổi, bà mới làm mai đã đập phá ngưỡng cửa, cũng là bởi vì như thế, lão phu nhân mới rõ ràng sớm định sẵn hôn sự của hẳn.

La thị nói: "Vào đi, phụ tử các người từ từ nói, ta đi xem lão tổ tông một chút."

Chân Cảnh Thượng đi vào, liền thấy Chân Như Tùng cầm sách yên tĩnh xem. Lúc trước hẳn bị điều đi Nghiêu Châu, sau trở về hoàng thành, không có chuyện gì làm, liền ngày ngày ở trong phủ. Nam tử vốn nên như mặt trời ban trưa, hiện thời lại gây một vòng lớn, gương mặt tuần tú cũng không giống trước kia vô cùng phấn chấn, hai tóc mai cũng đã hiển thị rõ hoa râm.

Chân Như Tùng giương mắt nhìn thoáng qua nhi tử tiến vào, thân nhiên nói: "Có chuyện?"

Chân Cảnh Thượng gật đầu, nói: "Phụ thân. Lão tổ tông bà... Sợ là ngày giờ không nhiều . Vừa rồi liên tục ốm bệnh, muốn gặp Nhị tỷ."

Nghĩ đến ba năm không thấy Nhị tỷ, trong lòng Chân Cảnh Thượng cũng nói không nên lời là cảm giác gì. Hắn mặc dù nghĩ thỏa mãn nguyện vọng của lão nhân gia, nhưng đến cùng tôn tư tâm, chỉ muốn tỷ tỷ ở Đồng Châu an nhàn thanh ổn , không muốn nàng giao thiệp với hoàng thành.

Nửa tháng sau, Đồng Châu Tiết phủ, Chân Bảo Lộ nhận được thư của Tề Quốc Công Phủ, nói là bệnh tình lão phu nhân nguy kịch, muốn nàng nhanh đi

về, gặp bà một lần cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 141

Chân Bảo Lộ đọc được thư này, hai đầu lông mày nhăn nhọt một tầng buồn rầu. Khi còn bé lão phu nhân đối với nàng mặc dù không tốt, nhưng mấy năm trước còn là rất yêu thương tôn nữ này. Lão phu nhân lớn tuổi, tóm lại là muốn trải qua sinh lão bệnh tử, Chân Bảo Lộ dĩ nhiên không nỡ, lại cũng không thể tránh được.

Bỏ thư xuống, liền nghe được một trận tiếng bước chân sung sướng “Đặng đặng đặng”.

Chân Bảo Lộ giương mắt, liền nhìn thấy nhi tử trắng trẻo mập mạp chạy về phía nàng.

“Nương.” Trường Phúc bỗng chốc bỏ nhào vào trong lòng Chân Bảo Lộ, tay mập giờ một cành hoa hải đường điểm lệ, như hiến vật quý vậy nói, “Cho.”

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn, hoa hải đường kiêu kiêu ướt át, hết sức là nghiền lệ. Lại thấy khuôn mặt nhi tử trắng nõn như bánh bao nhỏ, trong lòng có chút ít sung sướng. Tính tình tiểu tử không giống cha hắn, là người phi thường biết thảo người khác niềm vui, cái miệng nhỏ nhắn này cũng ngọt. Chân Bảo Lộ cảm thấy, bộ dáng nhi tử vốn tốt, lớn lên sau, sợ là so với cha hắn càng biết dỗ cô nương gia.

Nàng đưa tay nhận lấy, tiến đến chớp mũi hít hà, cười dịu dàng nói: “Hoa này thật là đẹp mắt. Nương hết sức thích.”

Trường Phúc nghe vui vẻ cười, lại mân mê cái miệng nhỏ nhắn hôn “Bẹp” một cái trên mặt nương nhà mình.

Chân Bảo Lộ nâng cái mũi thịt thịt tiểu tử, để hắn ngồi ở trên đùi mình, nghĩ tới nội dung trong thư, mới nhìn nhi tử béo hoi: “Trường Phúc muốn gặp ngoại tổ phụ cùng các cậu cậu không?”

Tuy nói hai tiểu tử chưa tròn một tuổi liền theo Chân Bảo Lộ đến Đồng Châu, nhưng ở Đồng Châu mấy năm này, Chân Bảo Lộ cũng sẽ thường xuyên ở trước mặt hai người bọn họ nói chuyện hoàng thành.

Trường Phúc vừa nghe, gấp rút vui mừng nói: “Nghĩ.” Lại đôi mắt sáng ngời, tiếng nói non nớt, “Ngoại tổ mẫu A Húc sẽ làm bướm bướm yếu mềm cho hắn...” Giọng thoảng thấp một chút.

Ngoại tổ mẫu A Húc Phan thị, không chỉ đọc đủ thứ thi thư, hơn nữa tài nấu nướng quá mức tốt. Hai nhà đi được gần, Đường Đường cùng Trường Phúc cũng sẽ thường xuyên đi Hoắc phủ chơi. Tính tình Đường Đường là cái gì đều không thêm dè ý, nhưng Trường Phúc không giống, hoạt bát đáng yêu, còn hâm mộ A Húc có ngoại tổ mẫu đau.

Chân Bảo Lộ cúi đầu xem ánh mắt tiểu tử khát vọng, trong lòng tự nhiên có đáp án.

Buổi tối Chân Bảo Lộ hầu hạ Tiết Nhượng mặc quần áo ngủ, mới nói đến chuyện hoàng thành, “... Dù sao cũng là tổ mẫu ta, lần này ta nhất định phải trở về. Đường Đường cùng Trường Phúc cũng rồi đi lâu, lần này ta dẫn bọn nhóc cùng trở về, cũng để bọn nhóc gặp ngoại tổ phụ.” Ngoài cái này, Chân Bảo Lộ còn muốn gặp kẻ mẫu La thị kia, tuy nói trong thư viết La thị ôn lương hiền thực, nhưng nàng cũng chưa từng thấy tận mắt, đến cùng là không yên tâm.

La thị thành chủ mẫu quản gia, nếu là tâm tư sâu sắc một chút, có lẽ sẽ đối với Thượng nhi cùng Vinh Nhi bắt lợi. Dù sao cũng là người chưa từng gặp qua, tính tình như thế nào, thật sự là nói không chính xác.

Tiết Nhượng đưa tay, khớp xương ngón tay cân xứng thon dài, khoác lên bàn tay nhỏ bé của nàng đang giúp mình sửa sang lại tà áo. Hắn tự nhiên biết rõ, ngày giờ của Chân lão phu nhân không nhiều. Chỉ là bởi vì quan hệ đời trước, hắn cũng không có để ý nhiều Chân lão phu nhân này. Có đôi khi Tiết Nhượng hận không thể chặt đứt tất cả ràng buộc bên người nàng, vững vàng cột nàng bên cạnh mình, lại cũng không buông tay. Nhưng hắn cũng hiểu, nếu không có Tề Quốc Công Phủ, liền không có nàng.

Tiết Nhượng giờ tay lên, vuốt mặt mày thê tử tinh xảo, ôn nhu vuốt ve, bốn mắt nhìn nhau nói: “Ta hiểu rõ. Chỉ là mấy ngày này ta đi không được, sợ là để nàng một mình đi trở về.”

Chân Bảo Lộ biết hắn sự tình nhiều, liền lại cười nói: “Có cái gì vội vàng, ta lại không phải tiểu hài tử.” Nàng cũng đã là nương hai đứa bé, cũng không phải là tiểu cô nương không cách Tiết Nhượng được.

Giọng nàng lời nói thanh thúy, còn chưa nói hết, liền bị hắn ôm vào trong ngực.

Cánh tay nam nhân sát sao thu hẹp, phảng phất muốn khảm nhập nàng trong thân thể của hắn. Chân Bảo Lộ vòng hai tay quanh lưng hắn, gò má dán hắn cọ sát.

Tiết Nhượng nói: “Hoàng thành lúc này không giống ngày xưa, ta sẽ để Mạnh Hạc Thư hộ tống nàng. Chờ ta xử lý tốt sự tình, liền lập tức đuổi theo.”

Bệnh tình lão phu nhân nguy kịch, Tiết Nhượng thân là cháu rể, tự nhiên phải tận một phần hiếu đạo, chuyện này dù bày ở trước mặt Tuyên Vũ Đế, Tiết Nhượng cũng là có lý. Bất quá Chân Bảo Lộ tồn tư tâm, sợ Tiết Nhượng trở về, Tuyên Vũ Đế như cũ kiêng kỵ hắn, đến lúc đó không biết nghĩ ra biện pháp gì đối phó hắn. Nếu nói ban đầu Tuyên Vũ Đế còn có một chút danh tiếng, mấy năm này sớm đã bị hắn tiêu xài hết - - hoàng đế nếu muốn đối phó một người, đây chính là ai cũng không ngăn được.

Chân Bảo Lộ nói: “Uh, ta biết rõ.”

Tiết Nhượng phó thác việc này cho Mạnh Hạc Thư, Hoắc Thanh Thục thân là thê tử Mạnh Hạc Thư, tự nhiên cũng biết được. Vừa nghe nói chuyện như vậy, ngay kế liền tới Tiết phủ, đúng lúc Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ đều ở đây.

Hoắc Thanh Thục liền nói: “Tuy nói võ nghệ phu quân nhà ta không tệ, nhưng cuối cùng là nam nhân, tiểu Lộ là nữ tử, lại dẫn hai hài tử, nên có nữ tử võ công không tệ theo nàng đồng hành mới đúng.”

Mấy năm này, Hoắc Thanh Thục phi thường thích quán quít lấy Chân Bảo Lộ, hiện nay nói lời này, chính là quá rõ ràng - - chính là muốn cùng Chân Bảo Lộ đi hoàng thành.

Hoắc Thanh Thục liên tục ở Đồng Châu, không có đi xa, lần này thật là muốn kiến thức hoàng thành phồn thịnh, bất quá điểm trọng yếu nhất, thật là nghĩ bảo vệ Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Lộ biết rõ Hoắc Thanh Thục là hảo ý, nhưng nàng nói như thế nào cũng là thê tử phó tướng, để Mạnh Hạc Thư hộ tống nàng đi, đã là đại tài tiểu dụng, không có đạo lý huy động nhân lực như vậy, muốn hai vợ chồng bọn họ cùng hộ tống.

Chân Bảo Lộ nhìn Hoắc Thanh Thục, nếu nói là hai năm trước, nàng đối với nàng ấy còn có chút bất mãn, nhưng về sau hai nhà thân cận, nàng cùng nàng ấy cũng nói chuyện nhiều, coi như là tín nhiệm.

Chân Bảo Lộ muốn nói không cần, Tiết Nhượng trầm mặc không nói ngược lại mở miệng nói: “Cũng tốt, vậy thì phiền toái Mạnh phu nhân.”

Chân Bảo Lộ kinh ngạc nhìn Tiết Nhượng, mà Hoắc Thanh Thục cũng thật là giật mình. Hoắc Thanh Thục không ngờ, tự nhiên biết Tiết Nhượng nhìn nàng không vừa mắt, mỗi lần nàng đến Tiết phủ, hắn đều chưa từng cho nàng sắc mặt tốt xem, càng đừng nói như giờ phút này khách khí như vậy.

Rất nhanh Hoắc Thanh Thục liền cười mở miệng một tiếng, vỗ ngực bảo đảm nói: “Người yên tâm đi, ta dù cho mình bị thương, cũng sẽ không để tiểu Lộ rớt một sợi tóc.”

Tiết Nhượng dĩ nhiên không muốn gặp Hoắc Thanh Thục, nhưng cũng từng được chứng kiến công phu nàng, nàng cùng Mạnh Hạc Thư đều kế thừa võ công của Hoắc Chấn Bắc, từng chiêu từng thức đều học vô cùng vững chắc.

Tiết Nhượng lại lên lút tìm Mạnh Hạc Thư nói chuyện.

Gặp Tiết Nhượng coi trọng thê tử như vậy, Mạnh Hạc Thư ở bên cạnh hắn đã lâu, tự nhiên biết hắn là si tình thế gian ít có. Lập tức nói: “Tướng quân yên tâm, mặt tướng tất nhiên sẽ bảo vệ phu nhân thật tốt.”

Mạnh Hạc Thư mặc dù văn nhược trắng nõn, bất quá hắn có thể trở thành bộ hạ Tiết Nhượng tín nhiệm nhất, tự nhiên có chỗ hơn người.

Tiết Nhượng nói: “Vậy thì phiền toái người cùng tôn phu nhân.”

Mạnh Hạc Thư nơi nào không biết rõ, thê tử hắn phi thường cam tâm tình nguyện đi làm chuyện này.

Hai người bọn họ tuy là phu thê, nhưng hắn liên tục coi nàng như muội muội, thậm chí là nữ nhi mà sủng ái, nàng thích làm gì, hắn cho tới bây giờ sẽ không ngăn cản.

Mạnh Hạc Thư cười cười, ngược mắt nhìn nam nhân cao lớn chừng chạc trước mắt, hắn từng thấy bản lĩnh của Tiết Nhượng, thậm chí lần Tiết Nhượng cùng Tuyên Vũ Đế còn là Tĩnh Vương bình định biên quan chiến loạn, hắn cũng ở đó. Lúc ấy hắn còn cảm thấy Tĩnh Vương tuy là vương gia, lại không có phân nửa đáng vẻ, cùng Tiết Nhượng thân như huynh đệ, lại không nghĩ rằng, Tiết tướng quân đã từng xả thân bảo vệ hắn ta, hiện thời hắn ta lại đối Tiết tướng quân như vậy.

Mạnh Hạc Thư liên tục cảm thấy, người như Tiết Nhượng, không thể nào như nhạc phụ hắn vậy, liên tục canh giữ ở Đồng Châu.

Hôm sau đoàn người Chân Bảo Lộ liền xuất phát. Bởi vì thời gian vội vàng, Chân Bảo Lộ cũng không có dư thừa thời gian chuẩn bị thật tốt, chỉ thu thập một chút quần áo của mình cùng hai hài tử, liền bước lên thuyền hồi hoàng thành.

Tiết Nhượng mặc một thân thường phục màu xanh ngọc đứng ở bến tàu.

Gió táp thổi trúng áo bào hắn bay phất phới, hắn đưa tay sờ sờ mặt thê tử, nói: “Mọi sự cẩn thận.”

Lúc trước còn không có gì, lúc này thực muốn ly biệt, ngược lại Chân Bảo Lộ cảm giác được không nề. Nhưng xung quanh còn có những người khác,

Chân Bảo Lộ không tốt cùng hấn làm ra cử chỉ quá mức thân cận, chỉ gật đầu nói: “Àn. Huynh cũng vậy, ta không bên cạnh, huynh phải chiều cố tốt mình, đừng quá mệt nhọc.”

Tiết Nhượng nói: “Ta biết rõ.” Hấn liếc nhìn hai đứa bé trong tay thê tử, nhìn qua hai khuôn mặt béo ụt ịt, Tiết Nhượng nhất thời tâm đầu hóa thành nước, khom lưng bế hai hài tử lên, ôn nhu dạy bảo, “Phải nghe lời nương, không được phép bướng bỉnh, biết chưa.”

Về mặt Đường Đường ngày thường nhàn nhạt, nhưng ở trước mặt phụ thân, lại lộ ra bộ dáng ngoan ngoãn, gật đầu bày tỏ biết rõ.

Trương Phúc lại chân thành nói: “Trương Phúc vẫn luôn thật biết điều.”

Tiết Nhượng cười cười, hôn mặt nhi tử một cái, rồi sau đó lại hôn nữ nhi một cái. Hôn xong rồi, mới nhìn thê tử đứng trước mặt, nói: “Lại đây.”

Giọng nam nhân nói ôn nhu trầm thấp, cho dù hai người đều là vợ chồng già, Chân Bảo Lộ cũng không nhin có chút ít tâm loạn. Nàng hiểu ý hấn, nhấc chân đến gần hấn một chút, nhìn hấn đương nhiên cúi đầu xuống, cũng hôn một chút gò má nàng.

Tiết Nhượng tự mình đưa bọn họ mẹ con lên thuyền.

Đội thuyền lái đi, thân hình nam nhân cao lớn như cũ thẳng tắp đứng ở bến tàu. Hấn xem trên boong thuyền nhi tử sôi nổi, còn có khuê nữ khó được lớn tiếng gọi “Phụ thân”, rồi sau đó ánh mắt liên tục rơi trên người thê tử đứng trước mắt hấn.

Thuận đường đi hai mươi ngày, cuối cùng đã tới bến tàu hoàng thành. Chân Bảo Lộ dẫn hai hài tử ra ngoài, đựng Hoắc Thanh Thục sắc mặt trắng bệch, quan tâm hỏi: “Khá hơn chút nào không?” Hai hài tử không có say sóng, Hoắc Thanh Thục lại là từ đầu liên bắt đầu say sóng, ngay cả Mạnh Hạc Thư đưa phương thuốc say sóng cũng không có tác dụng. Hai mươi như vậy, cả người liền gây một vòng lớn, nào có sức sống ngày xưa?

Hoắc Thanh Thục cũng phi thường ảo não, mắt nhắm ở trước mặt Chân Bảo Lộ, chỉ có thể cười cười nói: “Khá hơn nhiều.”

Chân Bảo Lộ nói: “Vậy là tốt rồi, lên bờ chúng ta liền ngồi xe ngựa, nghĩ đến trước khi trời tối có thể đến Tề Quốc Công Phủ.”

Hoắc Thanh Thục không phải là cô nương nũng nịu, ngày thường chỉ cười ngựa, nơi nào nguyện ý ngồi xe ngựa a? Nhưng lúc này thân thể nàng đích xác chịu không nổi, chỉ có thể đi theo cùng lên xe ngựa.

Tề Quốc Công Phủ, Chân Như Tùng biết khuê nữ muốn trở về, nhưng là khó được dọn dẹp một phen, cả người nhìn lên tinh thần vô cùng phấn chấn một chút. Đội gã sai vật đến báo, nói là thuyền đã đến bến tàu, lúc này nữ nhi cùng tiểu ngoại tôn tiểu ngoại tôn nữ hấn đều lên xe ngựa, này mới khó được luống cuống, sốt ruột đi tiền viện chờ.

La thị yên tĩnh canh giữ ở bên cạnh Chân Như Tùng. Vị Chân Lục cô nương đã xuất giá kia, La thị cũng sớm có nghe nói, cũng biết Chân Như Tùng xưa nay xem nữ nhi này là Minh Châu trên lòng bàn tay. Chân Lục cô nương cũng là có phúc khí, sớm gả cho Tiết tướng quân khi đó tuổi trẻ tài cao. Không ngờ sau khi Tuyên Vũ Đế lên ngôi, lại điều Tiết tướng quân đi Đổng Châu.

Chuyến đi này, liền là ba bốn năm.

Lại xem thái độ quốc công gia, La thị rũ xuống mi mắt, liền cảm thấy, dù Chân Lục cô nương này đã xuất giá, nhưng hôm nay trở về, vẫn là được yêu thương như xưa.

La thị nhìn thông suốt, biết Chân Như Tùng đối Từ thị nhớ mãi không quên, cũng tự nhận dung mạo, gia thế, tài tình đều không bằng Từ thị. Hấn cùng nàng tương kính như tân, nàng đã thỏa mãn. Còn những thứ khác, nhưng là nửa điểm cũng không dám hy vọng xa vời. Hiện nay hai vị công gia từ đối nàng cũng là khách khí, dù sao cũng phải nói đến, ngoại trừ tính tình Nhị đệ muội Trình thị có chút ít không được tốt sống chung. La thị đối tình hình mình ở Tề Quốc Công Phủ còn là rất hài lòng.

Nhìn nha hoàn đã bung nước trà tới, La thị vội tiếp qua, nhìn Chân Như Tùng nói: “Quốc công gia, ngài cũng đợi lâu như vậy, uống miếng nước đi.” Nàng tự mình nâng chén trà đi qua.

Nghe hương trà, Chân Như Tùng liền biết rõ đây là bích son tuyết mầm hấn yêu uống nhất.

Hấn cũng không có nhìn nhiều La thị một cái, đưa tay cầm lấy chén trà, uống một ngụm. Đội hấn sau khi uống xong, La thị liền lại nhanh chóng đổi tay, tiếp nhận chén trà, gác qua trên khay nha hoàn bung trong tay. Có lẽ là đã làm qua rất nhiều lần, động tác La thị như nước chảy mây trôi, hết sức là rất quen.

Chân Như Tùng nghiêng đầu, nhìn La thị một cái, thấy La thị cũng không nhìn mình, mà là sụp mi thuận mắt, gò má trắng nõn bình thường, hết sức là yên tĩnh.

Lúc này, gã sai vật bên cạnh Chân Như Tùng đến bẩm báo, vội nói: “Quốc công gia, xe ngựa Lục cô nương đã đến.”

Theo lý thuyết, Chân Bảo Lộ đã xuất giá, người Tề Quốc Công Phủ, nên xưng hô một tiếng “Cô nãi nãi”. Nhưng Chân Như Tùng nhớ thương nữ nhi, trên dưới cả nhà cũng không có thay đổi xưng hô đối Chân Bảo Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 142

Chân Bảo Lộ dẫn hai hài tử xuống xe ngựa, liền nhìn thấy Chân Như Tùng đi ra từ cửa chính. Nàng thuở nhỏ ý lại phụ thân này, hiện nay mặc dù đã xuất gả, làm nương, nhưng đến trước mặt Chân Như Tùng, thủy chung còn là đứa bé. Lúc này nhìn dáng người Chân Như Tùng cao lớn, giữa hai tóc mai lại lộ vẻ hoa râm so với mấy năm trước, nhất thời liền nhin không được đồ vành mắt, xa xa liền gọi: “Phụ thân.”

Chân Như Tùng cũng xa xa nhìn qua nữ nhi. Nữ nhi gả cho Tiết Nhượng, hẳn cũng yên tâm. Nhưng có đôi khi còn là lo lắng, hai vợ chồng nếu là có cái gì mâu thuẫn, bên cạnh thân nữ nhi không có nhà mẹ đẻ giúp, không biết có bị ủy khuất.

Chân Như Tùng đến cùng là nam nhân, mặc dù tâm tình kích động, nhưng vẫn là chậm rãi đi qua, nhìn thoáng qua tiểu nam oa trong lòng Chân Bảo Lộ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cực kỳ giống Tiết Nhượng, hẳn đưa tay sờ sờ đầu tiểu ngoại tôn, giọng nói từ ái: “Trường Phúc đã lớn rồi.”

Tiểu Trường Phúc ôm cái cổ nương thân, mắt to đen lúng liếng nhìn Chân Như Tùng trước mặt, bộ dáng có chút tò mò, có lẽ là Chân Như Tùng tươi cười ôn hòa, tiểu Trường Phúc không thích người sờ vuốt đầu hắn, lần này là không có bài xích.

Đường Đường còn đứng trên xe ngựa, thấy Chân Như Tùng, cũng lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ. Đường Đường mặc dù thông tuệ, nhưng lúc rời đi, đến cùng tuổi quá nhỏ, tự nhiên là không nhớ được ngoại tổ phụ này.

Chân Như Tùng cũng nhìn thấy nàng, đuổi tay muốn ôm nàng: “Đường Đường, đến, đến ngoại tổ phụ bé.”

Khuôn mặt Đường Đường bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn nhìn nương nhà mình.

Chân Bảo Lộ nói: “Đây là ngoại tổ phụ, lúc trước Đường Đường không phải là rất muốn gặp ngoại tổ phụ sao?”

Tính tình Đường Đường lạnh nhạt, còn nhỏ tuổi, lại không yêu cười không yêu nháo, cả ngày la hét gặp ngoại tổ phụ, đó là Trường Phúc. Bất quá tiểu nữ oa cũng là nhu thuận, tùy ý ngoại tổ phụ bế nàng. Một đôi tay theo bản năng ôm cái cổ vị ngoại tổ phụ này, dù biết rõ hai người bọn họ là thân nhân, nhưng với Đường Đường mà nói, cũng bất quá là người xa lạ. Nhất thời về mặt Đường Đường vô cùng lạnh nhạt.

Chân Bảo Lộ nhìn Đường Đường, cũng là lý giải, rồi sau đó nhìn Trường Phúc nói: “Trường Phúc ngoan ngoãn, gọi ngoại tổ phụ.”

Trong lòng Chân Như Tùng ôm cục bột, tuy nói dung mạo tiểu ngoại tôn nữ này giống Tiết Nhượng, nhưng hắn vẫn có thể từ khuôn mặt này tìm ra bóng dáng khuê nữ, nhất thời tự nhiên là càng xem càng vui vẻ, cũng không chú ý Đường Đường thoáng bất mãn. Nên biết đứa nhỏ này vừa ra đời liền là tính tình không yêu phản ứng người.

Tính tình Trường Phúc sáng sủa, lập tức liền ngọt ngào gọi: “Ngoại, ngoại tổ phụ.” Sau khi kêu xong, còn có chút xấu hổ nhìn thoáng qua nương nhà mình, rồi sau đó mỉm môi cười, mặt tiểu bánh bao hết sức là làm cho người ta thích.

Chân Như Tùng dẫn nữ nhi cùng ngoại tôn ngoại tôn nữ hồi phủ. Còn Mạnh Hạc Thư lưu ở trên xe ngựa chiếu cố Hoắc Thanh Thục, cũng không đi vào.

Lần này Chân Bảo Lộ hồi hoàng thành, theo lý thuyết đã xuất giá, nên trước về An Quốc công phủ mới đúng, dù lúc này Chân Bảo Lộ thăm lão phu nhân, cũng không thể lưu ở Tề Quốc Công Phủ, buổi chiều phải về An Quốc công phủ. Mà Mạnh Hạc Thư cùng Hoắc Thanh Thục, tự nhiên đều đi theo nàng hồi phủ ở tạm.

Chân Bảo Lộ đi theo sau lưng Chân Như Tùng, chậm rãi vào phủ, nhìn bốn phía, tuy có chút ít thay đổi, nhưng phần lớn còn là bảo trì nguyên trạng.

Tiểu Trường Phúc nằm ở đầu vai nương, mắt to ngập nước đánh giá chung quanh, một bộ phi thường mới lạ.

Đến trong viện tử, Chân Bảo Lộ liền nhìn thấy một phụ nhân trẻ tuổi mặc vài bồi đình hương sắc lụa hoa hồ lô văn. Phụ nhân kia bất quá hai mươi ba hai mươi bốn, mặt trứng ngỗng, ngũ quan chẳng hề xuất sắc, bất quá làn da lại vô cùng trắng nõn. Nhìn tổng quan, cả khuôn mặt nhìn tự nhiên thoải mái một chút. Thấy mặt mày nàng có chút ít câu nệ, tính tình nhìn qua cũng phi thường ôn thuận, Chân Bảo Lộ cũng biết, vị này chính là La thị kế mẫu nàng.

Nghe nói mới hai mươi lăm, nhìn qua ngược lại so với nàng nghĩ lại trẻ tuổi chút ít.

La thị thấy Chân Như Tùng vào, gấp rút hành lễ, nhìn thoáng qua tiểu nữ oa trắng mịn trong lòng Chân Như Tùng, cũng bị nàng tính xảo đáng yêu làm giật mình. Lại xem đằng sau thiếu phụ trẻ tuổi tiến vào, La thị mới hiểu được, cái gì mới thật sự gọi chim sa cá lặn, quốc sắc thiên hương.

Từ cô nương đã xuất giá kia, coi như là thanh lệ nữ mao, nhưng vị Lục cô nương này, ngũ quan tinh xảo sáng rõ, đẹp khoe khoang lại chói mắt, một đôi mắt như ngâm xuân thủy, rõ ràng không có bất kỳ vẻ mặt gì, nhưng cũng chọc người.

La thị trước đã nghe nói Từ thị cực xinh đẹp, nữ nhi lại là trò giỏi hơn thầy, hiện thời xem đến, lời ấy không uổng.

Mặc dù tính tình La thị ôn thuận, nhưng gả cho Chân Như Tùng cũng đã một đoạn thời gian. Mà thân là quản gia chủ mẫu, còn là cần khí phách một chút. Nàng gấp rút tiến lên phía trước nói: “Tiểu Lộ trở về.”

Dù La thị cố làm ra vẻ trầm ổn như thế nào, Chân Bảo Lộ vẫn có thể nhìn ra nàng căng thẳng. Nếu nói lúc trước Chân Bảo Lộ còn cảm thấy có lẽ tâm tư La thị này giấu được sâu, như vậy trước mắt nhìn, liền biết là nàng suy nghĩ nhiều. Xem ra tổ mẫu nàng quả thật là suy tính rõ, không để ý dòng dõi, mà là tìm cho phụ thân nàng một thê tử ôn thuận nhu thuận, có thể hầu hạ ở bên người.

Chân Bảo Lộ không còn là Chân Lục cô nương lúc trước tính tình nuông chiều bướng bỉnh, đối với kẻ mẫu La thị này, cũng sẽ không hết sức bắt bẻ, chỉ thoáng gật đầu, nhẹ nhẹ kêu một tiếng: “Mẫu thân.”

La thị bắt đầu còn lo lắng, trước mắt nhìn tính tình Chân Lục cô nương này cũng không phải là yếu ớt như đồn đãi vậy, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm. Nàng thấy nàng ấy nhỏ nhắn xinh xắn, năm nay đã mười chín, nhưng khuôn mặt thủy nộn, nếu không phải chải búi tóc phụ nhân, người khác còn tưởng rằng chỉ là tiểu cô nương mới vừa cập kê. Nhìn nàng ôm nam oa bạch ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn giống tiểu nữ oa bên kia như đúc, La thị liền nhớ tới, lúc trước Tiết Thiếu phu nhân này sinh hạ long phượng thai, hoàng thành còn ào ào nghị luận qua.

Quả nhiên là cái có phúc khí.

La thị tiến lên phía trước nói: “Nhìn người đoạn đường này cũng mệt, nếu không ta thay người ôm Trường Phúc.”

Mặt Trường Phúc đỏ đỏ thịt, bàn tay nhỏ bé như ngó sen vậy vững vàng ôm cái cổ nương thân.

Xem tư thế này, La thị có chút ít lúng túng.

Chân Bảo Lộ liền mở miệng nói: “Cảm ơn mẫu thân, bất quá tính tình Trường Phúc không tốt, không thích người khác ôm, ta không sao.”

La thị cười gật đầu, có chút bận tâm, vô ý thức nhìn thoáng qua Chân Như Tùng, thấy hắn chỉ lo trêu chọc ngoại tôn nữ, phảng phất cũng không chú ý tới, này mới thở phào nhẹ nhõm. Vô luận như thế nào, nàng đều không nghĩ chọc cho hắn không thích.

Chân Bảo Lộ muốn đi Vĩnh Ân đường gặp lão phu nhân, lúc đi qua, Chân Như Tùng liền nói: “Nguyên vốn không muốn người về lúc này, trước mắt hoàng thành không thể so với trước kia, rất loạn. Lúc trước con rể lại là vì nguyên nhân kia mới đi Đồng Châu, nếu Hoàng thượng biết người trở về, cũng không biết có thể nhớ tới chuyện ngày xưa hay không...”

Chân Như Tùng đối Tuyên Vũ Đế vốn là có ý kiến, cộng thêm bởi vì hắn ta, làm hại hắn hơn ba năm không thấy nữ nhi, càng là tức giận. Mà tính tình Tuyên Vũ Đế có thù tất báo, toàn bộ hoàng thành tất cả đều là rõ ràng.

“... Chỉ là tổ mẫu người luôn nhớ mong người, mấy ngày này liên tục hô muốn gặp người, phụ thân mới không có cách nào, chỉ có thể viết thư cho người.”

Chân Bảo Lộ nghe hốc mắt nóng lên, nói: “Nữ nhi sao có thể chỉ lo mình, ham an nhàn, ngay cả thân nhân cũng không quan tâm? Cho dù không có việc này, nữ nhi cũng nghĩ, là thời điểm nên trở về một chuyến, thăm phụ thân cùng Thượng nhi Vĩnh Nhi.”

Chân Như Tùng tự nhiên biết rõ tâm tư của con gái, nhưng hắn chỉ cần biết rằng nữ nhi bình an, này là đủ rồi.

Chân Bảo Lộ tiến phòng ngủ lão phu nhân, mà lão phu nhân ngày xưa khôn khéo giỏi tính toán, hiện thời gầy đến da bọc xương, nhìn Chân Bảo Lộ trở về, liền nắm tay nàng, thao thao bất tuyệt nói rất lâu. Chân Bảo Lộ thực sự không phải là người đa sầu đa cảm, nhưng đến cùng còn là nhện không được rơi lệ.

Tiểu Trường Phúc đứng bên cạnh nương, nhìn nương khóc, cái miệng nhỏ nhắn cong cong, vờn bàn tay nhỏ bé mập mạp lau nước mắt cho nương: “Không khóc, nương không khóc.”

Chân Bảo Lộ cùng Chân Như Tùng đoàn tụ, tự nhiên có nhiều chuyện muốn nói. Mà Trường Phúc cùng Đường Đường liền đi cùng Nhị cữu cữu Chân Cảnh Vinh chơi trong sân.

Lúc Chân Cảnh Thượng hồi phủ, liền nhìn thấy đến bên ngoài đậu xe ngựa lạ, lông mi thiếu niên trong trời nhưng lạnh lùng, một cổ khí độ tuấn tú vô song. Trong ngày thường hắn trầm ổn nội liễm, lúc này khó được bước chân vội vã, đến trong viện, nhìn thấy Chân Cảnh Vinh cùng hai tiểu oa nhi, liền hỏi đệ đệ: “Nhị tỷ đâu?”

Chân Cảnh Vinh vừa mới gặp Chân Bảo Lộ, lúc này liền đỏ mặt lên, chơi cùng cháu ngoại trai ngoại sinh nữ thật là hợp ý, gương mặt tuấn tú trắng nõn tươi cười dào dạt, nói: “Nhị tỷ cùng phụ thân nói chuyện ở thư phòng.”

Chân Cảnh Thượng nhìn thoáng qua, liền không nói gì, nhủ mi vội vã đi thư phòng.

Tiểu Trường Phúc xem Chân Cảnh Thượng đi xa, thấy hắn cùng Nhị cữu cữu giống nhau như đúc, không khỏi nhếch miệng ngây ngô cười, nhìn về phía Nhị cữu cữu phi thường hợp ý hắn nói: “Giống nhau.”

Tiểu tử khanh khách cười không ngừng, Chân Cảnh Vinh nhìn không được néo néo mặt như bánh bao của hắn, thích không buông tay được.

Bên này Chân Bảo Lộ đang nói chuyện với Chân Như Tùng.

Chân Cảnh Thượng bước nhanh vào, liền gọi: “Nhị tỷ.”

Mắt Chân Bảo Lộ có chút ít hồng hồng, nhìn Chân Cảnh Thượng tiến vào, thấy hấn cao gầy tuấn tú, so với Chân Cảnh Vinh thành thực rất nhiều, lập tức liền vui mừng gọi: “Thượng nhi.”

Chân Cảnh Thượng đi đến trước mặt Chân Bảo Lộ, không có nói tí mĩ, trực tiếp liền nói: “Nhị tỷ, thừa dịp hiện tại, tỷ mau về Đồng Châu đi.”

Chân Bảo Lộ ngờ ngẩn, mà Chân Như Tùng cũng có chút không rõ. Chân Như Tùng biết hai tỷ đệ thuở nhỏ quan hệ không tốt, còn tưởng rằng là vì vậy, liền nhủ mi nói: “Thượng nhi, người sao có thể nói chuyện với Nhị tỷ người như vậy?”

Chân Bảo Lộ lại không cho là vậy, nàng biết rõ ba năm trước đây lúc nàng còn chưa có đi Đồng Châu, quan hệ đệ đệ cùng nàng cũng đã cải thiện. Nàng suy nghĩ một chút, mới hỏi: “Người nhưng là biết cái gì?”

Tâm tình Chân Cảnh Thượng khó được có chút ít mất khống chế, gấp gáp nói: “Mấy ngày trước, lúc lão tổ tông nói muốn gặp tỷ, ta còn không có phát giác, nhưng về sau, bà liên tục la hét muốn gặp tỷ. Ta cảm thấy có cái gì không đúng, liền lên lút tra xét, vừa mới bắt đầu không có chút đầu mối nào, cảm giác mình suy nghĩ nhiều, nhưng mấy ngày trước đây, ta tra xét được ngày thường lão tổ tông uống, phát hiện bên trong có khinh la tán. Thuốc này dễ làm tâm trí người ta mất phương hướng, ta hoài nghi - - “

“Người hoài nghi có người cố ý muốn ta hồi hoàng thành!” Chân Bảo Lộ lập tức nói.

Chân Cảnh Thượng gật đầu, nói: “Cho nên Nhị tỷ, tỷ mau chóng trở về đi, thừa dịp lúc này vừa mới hồi hoàng thành, không người phát giác, nếu không liền muộn.”

Vừa dứt lời, Chân Như Tùng cũng ý thức được cái gì, nhất thời cũng bất chấp cha con đoàn viên vui vẻ, vội dẫn Chân Bảo Lộ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chương 143

Chân Bảo Lộ dĩ nhiên không bỏ được người thân hoàng thành, nhưng cũng hiểu được đúng mực, lập tức theo chân Chân Như Tùng, dẫn hai hài tử chuẩn bị ra cửa chính Tề Quốc Công Phủ.

Đường Đường thông tuệ, còn nhỏ tuổi cũng đã phát giác được không khí khẩn trương, gò má ngọc nộn nghiêm trang, cũng không nói nhiều, tùy ý ngoại tổ phụ ôm nàng đi tới cổng lớn.

Trương Phúc lại là nghi hoặc không hiểu, hấn gác cái đầu nhỏ nằm ở trên vai nương nhà mình, nhìn phía sau đi theo hai cữu cữu. Tiểu Trương Phúc mặc dù vừa tới Tề Quốc Công Phủ, nhưng hấn chơi cùng Nhị cữu cữu thật là hợp ý, lúc này nghe nương nói, bảo là muốn trở về, liền vênh miệng nhỏ lên, có chút không nỡ. Bất quá tiểu tử ngược lại nhu thuận, an lặng yên tĩnh ôm cái cổ nương nhà mình, chỉ một đôi mắt tròn bóng nhuận nước mắt.

Chân Như Tùng muốn để nữ nhi cùng ngoại tôn ngoại tôn nữ hồi Đồng Châu, bất luận như thế nào, hôm nay cuối cùng là thấy mặt, nhìn bọn họ vẫn tốt, hấn cũng yên tâm. Hai tay ôm chặt tiểu ngoại tôn nữ trắng nõn nà trong lòng, đi thật mau, bước chân lại ổn định.

Không ngờ lúc này, trong cung đột nhiên đến người.

Người tới chính là tâm phúc bên cạnh Tuyên Vũ Đế, công công Từ Kính Hải.

Vị Từ công công này nói là phụng khẩu dụ Tuyên Vũ Đế, biết Chân Bảo Lộ trở về hoàng thành, Huệ phi nương nương tưởng niệm đường muội, Tuyên Vũ Đế liền hạ chỉ muốn Chân Bảo Lộ tiến cung bồi Huệ phi mấy ngày, để hai tỷ muội ôn chuyện.

Mà đến cùng Từ Kính Hải, còn có Chi huy sứ cảm y vệ Ngu Khải Nam, dẫn theo ước chừng hai trăm nhân thủ.

Chân Như Tùng sao không hiểu lần này tiến cung tất nhiên không có đơn giản như vậy. Hấn thương nhất người nữ nhi này, tự nhiên không thể nào đáp ứng. Chỉ là Chân Như Tùng tung hoành quan trường cũng nhiều năm, tự nhiên sẽ không hiện rõ sắc mặt, lúc nhìn Từ công công về mặt nhàn nhạt, lên lút lại sốt ruột nói với Chân Bảo Lộ: “Chuyện nơi đây người không cần phải để ý đến, mau mang theo hai hài tử ra ngoài từ cửa sau, lập tức đi bến tàu.”

Chân Bảo Lộ nói: “Ta không thể đi, nếu là ta đi, phụ thân nên làm thế nào? Tề Quốc Công Phủ sẽ thế nào?”

Chân Bảo Lộ sao nguyện ý mạo hiểm?

Nhưng nàng nghĩ vô cùng rõ ràng, nếu Tuyên Vũ Đế đã biết được nàng đến hoàng thành, tất nhiên là chuẩn bị vạn toàn, tuyệt đối không thể để nàng đào thoát. Lại nói, nàng trốn, đó chính là kháng chỉ, Tuyên Vũ Đế càng thêm có cớ gây rắc rối cho Tề Quốc Công Phủ cùng An Quốc công phủ.

Nếu đã lần này mượn danh nghĩa Chân Bảo Chương, vậy giải thích rõ Tuyên Vũ Đế còn không nghĩ trực tiếp vạch mặt, hiện thời nàng ở hoàng thành, dưới mí mắt Tuyên Vũ Đế, tuyệt đối không thể đối nghịch hẳn.

Chân Bảo Lộ nhìn tóc trắng giữa hai tóc mai phụ thân nhà mình, từ nhỏ đến lớn, hẳn vẫn luôn che chở nàng, quan tâm nàng, lần này, nàng không thể ích kỷ.

Nàng nói: “Phụ thân yên tâm, ta sẽ bảo vệ mình, còn Đường Đường cùng Trường Phúc, liên phiên toái phụ thân.” Nàng cũng rõ ràng, lời nói này bất quá là an ủi phụ thân mà thôi, nàng sao có thể bảo vệ được mình? Tuyên Vũ Đế là đế vương, thật muốn xử trí nàng, nàng hoàn toàn không có biện pháp. Mấy năm này, nàng cùng Tiết Nhượng ở Đồng Châu, mặc dù Tiết Nhượng không nói rõ, nhưng trong ngày thường, cũng sẽ không gạt nàng những chuyện kia. Cho nên nàng biết rõ lấy bản lĩnh hiện thời của Tiết Nhượng, muốn tự vệ là dư dả. Nếu đến lúc đó Tuyên Vũ Đế thật lợi dụng nàng đối phó Tiết Nhượng, vậy nàng sẽ không chút do dự lựa chọn tự sát.

Chân Bảo Lộ cũng không nghĩ đến, một ngày kia, nàng nguyện ý vì một nam nhân làm đến trình độ này.

Còn có một mặt chính là, lần này nàng nghe Tuyên Vũ Đế đi hoàng cung, phụ thân nàng có lẽ còn có cơ hội đưa hai hài tử ra ngoài - - vì hài tử, nàng cũng không thể phản kháng.

Chân Như Tùng tự trách, ngay cả nữ nhi mình cũng không bảo vệ được.

Chân Bảo Lộ đi suốt một đường cũng là phong trần mệt mỏi, cứ như vậy tiến cung, thật sự là không ổn, này mới tìm cơ, muốn tắm rửa thay quần áo, tranh thủ thương lượng với Chân Như Tùng.

Thương thảo xong, Chân Bảo Lộ mới mặc một thân hoa phục đi tiền viện.

Lúc trước Tuyên Vũ Đế điều Tiết Nhượng đi Đồng Châu, từng phong Tiết Nhượng làm nhị phẩm trấn quốc Đại tướng quân, Chân Bảo Lộ thân làm thế tử, cũng được phong cáo mệnh. Đồng Châu không câu nệ lễ nghi, trong ngày thường Chân Bảo Lộ mặc y phục mình yêu thích, hôm nay trang điểm ăn mặc, là phục sức cung đình, đồ án theo phẩm trật Tiết Nhượng, bên trong mặc áo vải bồi không bầu, kim loại chế thành nút áo.

Chân Bảo Lộ trẻ tuổi, dung mạo lại lộ vẻ non nớt, trong ngày thường dù giả dạng vẻ người lớn như thế nào, đều kém chút mùi, hôm nay toàn thân khí phách, cộng thêm trên gương mặt tinh xảo mang theo lạnh nhạt, quả nhiên là quý khí bức người.

Từ công công cũng từng gặp qua Chân Bảo Lộ, biết vị Tiết phu nhân này thiên tư quốc sắc, vốn còn nghĩ, ở Đồng Châu mấy năm, dù dung nhan tươi mới như thế nào đều không chịu nổi bị bào mòn, còn tiếc nuối, không ngờ vị Tiết phu nhân này không chỉ hào quang vẫn như cũ, hơn nữa càng hơn trước. Điều này làm hẳn không khỏi nhớ tới một vị Chân thị khác trong cung, chút tư sắc đó của huệ phi, lại bị cho là cái gì?

Từ công công tiến lên, khách khí nói: “Hoàng thượng không con nối dõi, sớm muốn gặp hai hài tử thông tuệ đáng yêu của Tiết tướng quân cùng Tiết phu nhân, lần này cũng mang theo đi.”

Sắc mặt Chân Bảo Lộ trầm xuống, mở miệng nói: “Trẻ con từ nhỏ dưỡng ở Đồng Châu, không tri lễ sỗ, sợ là xông tới Hoàng thượng cùng huệ phi nương nung.”

Từ công công lại phát phát tay, cười nói: “Tiết phu nhân lời ấy sai rồi, Hoàng thượng thích tiểu hài nhi, hôm nay mới cố ý phân phó nô tài, muốn nô tài nhắc nhở Tiết phu nhân mang hài tử theo.”

Chân Bảo Lộ một mình ngược lại không có gì, nhưng sao cam lòng để hài tử của mình mạo hiểm theo? Nàng suy nghĩ một chút, trong đầu đều là hai hài tử đỏ đô thịt đáng yêu, hai người bọn họ còn nhỏ như vậy, sao có thể... Chân Bảo Lộ hít sâu một hơi, ý tứ của vị Từ công công này, nàng nhất định phải mang hài tử theo.

Làm sao bây giờ? Chân Bảo Lộ dùng sức nắm chặt tay, nhìn Từ công công mỉm cười trước mặt, trong lòng sớm đã mắng hẳn một ngàn lần một vạn lần.

Từ công công thấy nàng do dự, lại nói: “Tiết phu nhân... Chớ không phải là muốn kháng chỉ?”

Nhẹ nhàng một câu nói, lại là vô cùng có lực uy hiếp.

Chân Bảo Lộ nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn nắn một câu “Hoạn quan thứ!” Sau nhanh chóng suy tính một phen, nhìn Từ công công nói: “Hoàng thượng thích, đó là vinh hạnh cho hài tử, chỉ là - - đoạn đường này bên ba, nữ nhi ta khó chịu, lúc này còn nằm ở trên giường, mang bệnh như vậy, dù Hoàng thượng thấy, sợ cũng sẽ không cao hứng.”

Từ công công suy nghĩ một phen. Hẳn đi theo Tuyên Vũ Đế nhiều năm, tự nhiên cũng hiểu rõ tính tình hoàng đế, lần này bất quá là dùng Tiết phu nhân đối phó Tiết Nhượng mà thôi, sợ lợi thế không đủ, mới muốn cả hai hài tử, bảo đảm phải hết sức cẩn thận. Nữ hài ngã bệnh, ngược lại không quan trọng, nam hài còn đây. Một nữ nhi, với Tiết Nhượng mà nói, không coi là cái gì, nhưng nhi tử liền không giống.. Từ công công nói: “Đã là như thế, vậy Tiết tiểu cô nương liền nghỉ ngơi, Tiết phu nhân mang Tiết công tử theo được rồi.”

Chân Bảo Lộ siết chặt tay, lúc này, có thể bảo trụ một người liền một người đi. Nàng đối xử hai hài tử như nhau, Tiết Nhượng cũng là như thế, nhưng trong mắt người ngoài, tất nhiên là nam hài quan trọng hơn. Cho nên nàng mới nói như vậy. Nếu là nói Trường Phúc ngã bệnh, chính là vô luận như thế nào đều phải đưa hẳn tiến cung, nhưng Đường Đường không giống vậy. Như vậy, ít nhất Đường Đường không cần đi theo nàng tiến cung mạo hiểm. Vậy cũng tốt. Nếu đến lúc đó có thể tìm cách đi ra, mang một đứa nhỏ dễ dàng hơn mang hai đứa.

Nếu nói Chân Bảo Lộ ở phòng khách còn bảo trì lạnh nhạt, như vậy giờ phút này nhìn hai đứa bé ngồi trên giường La Hán, nước mắt bỗng chốc rơi xuống. Nàng nhẹ khẽ vuốt mặt nhi tử, rồi sau đó lại sờ sờ nữ nhi, nhìn nữ nhi nói: “Đường Đường ngoan ngoan, đi theo ngoại tổ phụ, phải nghe lời ngoại tổ phụ, biết không?”

Tiểu nữ oa xưa nay là bộ dáng gặp biến không kinh hãi, tính tình cực kỳ giống phụ thân, lúc này tiểu lông mày chau lại, nhu nhu hỏi: “Vậy nương cùng đệ đệ đâu?”

Tiểu Trường Phúc cũng mở to hai mắt, nhìn nương.

Chân Bảo Lộ cười cười nói: “Đệ đệ đi theo nương cùng tiến cung, mấy ngày nữa liền trở về, Đường Đường phải ngoan ngoan, được không?”

Tiểu nữ oa hiển nhiên không dễ gạt như đệ đệ của nàng vậy, nghiêng đầu nhìn nhìn về mặt đệ đệ ngốc, rồi sau đó nhìn nương nói: “Trong hoàng cung có người xấu sao? Nương, không đi không được sao?” Nàng thấy nương không nói gì, liền biết được đáp án, cuối cùng mới nói, “Vậy ta bồi nương đi được không? Đệ đệ lưu ở bên cạnh ngoại tổ phụ.”

Chân Bảo Lộ ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Đường Đường còn nhỏ tuổi thế nhưng có thể nói ra những lời này.

Tiểu Trường Phúc cũng giống như hiểu cái gì, vội vàng la lên: “Tỷ tỷ không đi, Trường Phúc đi! Trường Phúc bồi nương đi.” Hiển nhiên biết rõ này không phải là chuyện gì tốt, nhưng tiểu Trường Phúc biết rõ tỷ tỷ liên tục bảo vệ hắn, hắn là nam tử hán, không thể lại để tỷ tỷ bảo vệ hắn. “... Phụ thân nói, muốn Trường Phúc bảo vệ nương.”

Chân Bảo Lộ cười cười, đại khái hắn là trước khi bọn họ đi, Tiết Nhượng nói với Trường Phúc. Tiết Nhượng liên tục truyền thụ cho Trường Phúc tư tưởng nam tử hán đội trời đạp đất, phải bảo vệ người nhà.

Nàng đưa tay, nhẹ véo nhẹ bóp khuôn mặt nhi tử.

Đường Đường chân thành nói: “Nương, ngài xem, ta cùng đệ đệ giống hệt nhau, người ngoài tuyệt đối nhìn không ra. Hơn nữa...” Nàng nghĩ tới lý do thuyết phục nương, nhìn thoáng qua đệ đệ, thản nhiên nói, “Ta thông minh hơn đệ đệ.”

Gương mặt bánh bao tiểu Trường Phúc nhéo nhéo, có chút muốn phản bác, lại không biết phản bác như thế nào. Hắn thừa nhận, hắn xác thực ngốc hơn tỷ tỷ.

Đường Đường đưa tay vỗ vỗ đầu đệ đệ, rõ ràng mình cũng nhỏ như hắn, lại rất có phong độ tiểu đại nhân, “Không cần suy nghĩ, người đi theo nương tiến cung, nói không chừng còn gây họa?”

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Chân Bảo Lộ không có cách nào khác lựa chọn. Giả sử nàng có thể lý trí chút ít, nghiêm túc suy nghĩ một chút, liền sẽ minh bạch, nếu thật muốn chọn một người cùng nàng mạo hiểm, xác thực chọn nữ nhi thông tuệ sẽ tốt hơn. Nhưng vấn đề này, vứt cho một người mẹ, vô luận như thế nào đều bảo trì không được lý trí. Lúc này, nàng căn bản không biết nên suy tính như thế nào, cuối cùng để hai bọn họ tỷ đệ tự quyết định.

Chân Bảo Lộ đi ra cửa phòng, đứng ở hành lang, một bộ xiêm y hoa lệ đoan trang, vòng eo mảnh mai, làn váy uốn lượn. Lông mày nàng kẻ đen cau lại, gò má trong suốt nộn sáng như thu nguyệt, đẹp như tranh vẽ, rung động lòng người.

Một lát, tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến từ trong phòng.

Chân Bảo Lộ chậm rãi xoay người, nhìn tiểu tử đi về phía nàng, mặc một bộ tiểu bào màu xanh ngọc, trên đầu mang mũ quả dưa cùng màu, màu lam lam nổi bật da thịt trắng nõn như ngọc vậy.

Tiểu tử đi đến trước mặt nương nhà mình, giương cao đầu, nhẹ gọi một tiếng: “Nương.”

Sau đó vron tay nhỏ bé, dặt nàng, “Nương, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Chương 144

Lần này Chân Bảo Lộ tiến cung, Mạnh Hạc Thư thân là nam tử, tự nhiên không thể cùng theo.

Cũng may còn có Hoắc Thanh Thục.

Hoắc Thanh Thục đôi xiêm y với nha hoàn bên người nàng, đi theo Tiết Khứ, Tiết Ất theo nàng vào cung. Trước khi đi Mạnh Hạc Thư cố ý dặn dò

một phen, dầy nằng một chút lễ nghi trong cung, thân thể Hoắc Thanh Thục không sức sống như thường ngày vậy, mặt trắng nõn, lại nghiêm túc bảo đảm “Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ che chở tiểu Lộ . Không đúng... Nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ phu nhân thật tốt.” Hoắc Thanh Thục kịp thời đổi giọng. Bởi vì ở trước mặt Mạnh Hạc Thụ, trẻ con cười cười.

Mạnh Hạc Thụ nhìn qua mẫu tử đi ra từ cửa chính, cũng là một trận phiền muộn, nếu lần này Chân Bảo Lộ xảy ra chuyện gì, vậy hẳn khó chối tội này. Hắn lại cúi đầu xem thể tử trước mặt, mân mím môi: “Ngươi cũng vậy, bảo vệ mình thật tốt.”

Hắn lo lắng Chân Bảo Lộ, nhưng nói cho cùng, lo lắng nhất vẫn là thể tử của mình. Nàng xưa nay nói nghĩa khí, nếu Chân Bảo Lộ xảy ra chuyện gì, nàng khẳng định liều mạng.

Tính tình Hoắc Thanh Thục mặc dù rất tùy tiện , nhưng cũng biết chuyện hôm nay cũng không phải là chuyện nhỏ bình thường, lập tức duỗi tay, lặng lẽ ngoéo tay hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Yên tâm” Nàng tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu là nàng gặp chuyện, vậy Mạnh Hạc Thụ cùng A Húc của nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng còn phải nhìn A Húc lớn lên cười tức phụ.

Nói đơn giản vài câu, Hoắc Thanh Thục liền bồi mẹ con Chân Bảo Lộ lên xe ngựa.

Chân Bảo Lộ hiểu ánh mắt Mạnh Hạc Thụ, làm phu quân , sao cam lòng để thể tử mạo hiểm? Nhưng Hoắc Thanh Thục chỉ là nhún nhún vai, nói: “Điều nói ta phải bảo vệ ngươi, dọc theo đường này không chỉ không có nguy hiểm gì, còn để ngươi lo lắng thân thể ta, lúc này có chuyện , ta sao có thể lùi bước?”

Chân Bảo Lộ nhìn qua Hoắc Thanh Thục, trong lòng có chút ít không biết nên nói thế nào. Những năm này hai nhà bọn họ đi được gần, nhưng nàng có đôi khi còn nhớ tới chuyện xưa của nàng ấy cùng Tiết Nhượng. Dù sau đó mất thiết, cuối cùng là cách một tầng . Nàng chính là như vậy, không có biện pháp tin tưởng một người không hề giữ lại, một chút chuyện nhỏ, cũng sẽ canh cánh trong lòng thật lâu.

Nhưng trước mắt...

Hoắc Thanh Thục không đơn thuần là chỉ một mình, ở Đồng Châu còn có Phan thị cùng A Húc...

Chân Bảo Lộ nhắm hai mắt lại, cũng hy vọng lần này có kinh sợ mà không nguy hiểm.

Tính tình Hoắc Thanh Thục lạc quan, nàng nhìn tiểu tử trong lòng Chân Bảo Lộ, thấy mặt hắn không chút thay đổi, còn tưởng rằng tiểu Trường Phúc bị sợ, mới đi tới gần xoa bóp mặt hắn, nói: “Hôm nay sao Trường Phúc an tĩnh đến vậy? Là sợ sao? Ngươi yên tâm, có Thanh đi ở đây, sẽ bảo hộ ngươi cùng nương ngươi.”

Tiểu tử không để ý người.

Hoắc Thanh Thục nhìn hắn như vậy, dần dần cảm thấy tiểu gia hỏa này cũng không phải là sợ hãi, mà là căn bản không nghĩ đến ý nàng. Nàng lẩm bẩm nói: “Sao lại giống tỷ tỷ ngươi vậy chứ, ngươi không phải là - -” đột nhiên nghĩ tới điều gì, Hoắc Thanh Thục dừng một chút, kinh ngạc lại hết sức giảm thấp giọng nói, “Ngươi là... Đường Đường?”

Tiểu tử không nói gì, chỉ ngoan ngoãn ở trong ngực nương.

Hoắc Thanh Thục khiếp sợ, mới dần dần bình tĩnh, nói: “Cũng tốt, Đường Đường giống hệt Trường Phúc, người khác không nhận ra, hơn nữa Đường Đường còn thông tuệ hơn chút ít.”

Nếu Trường Phúc nghe được lời này, lại bất mãn chu môi, nhưng Hoắc Thanh Thục hiểu biết hai hài tử này, cảm thấy Trường Phúc mặc dù là nam oa, nhưng ở trước mặt tỷ tỷ, xưa nay luôn được bảo hộ. Mà Đường Đường, còn nhỏ tuổi, bình thường không nói lời nào, vừa nói liền khiến nàng ghen nói không ra lời. Hơn nữa nhi tử nàng, cũng phi thường thích theo đuôi Đường Đường.

Tuy nói Đường Đường không yêu phản ứng người, nhưng Hoắc Thanh Thục không chỉ một lần khích lệ nhi tử, thậm chí nàng còn nghĩ tới, nếu là sau khi lớn lên, nhi tử nàng có thể lấy được Đường Đường làm tức phụ, liền không thể tốt hơn . (đây là lý do A Húc làm thể nô chân chính, được mẹ dạy dỗ từ nhỏ)

Dọc theo đường đi thuận thuận lợi lợi , Chân Bảo Lộ sợ Hoắc Thanh Thục chưa quen tình huống trong cung, liền dặn nàng có thể không nói lời nào liền không nói. Hoắc Thanh Thục tự nhiên vỗ ngực đáp ứng.

Sắp xuống xe ngựa , Chân Bảo Lộ mới cúi đầu nhìn nữ nhi trong ngực một cái, ôn nhu hỏi: “Có sợ hay không?” Nàng lo lắng nhất, liền là nữ nhi trong lòng.

Đường Đường liên tục không nói lời nào, nghe được nương nhà mình hỏi, mới giương mắt nhìn nàng một cái. Tiểu tử nói chuyện bí bô, lại có hình có dáng : “Không sợ. Nương cũng không phải sợ.” Nàng nắm chặt tay nương.

Nàng vốn là an ủi bé con, không ngờ lại được bé con an ủi.

Chân Bảo Lộ hôn hôn nàng, mỉm cười “Ủm” một tiếng.

Chân Bảo Lộ dắt tay nữ nhi, tiến hoàng cung, bị Từ công công dẫn đi Trường Xuân Cung huệ phi Chân Bảo Chương.

Lần trước nàng vào cung, cũng đã là chuyện bốn năm trước.

Chân Bảo Lộ nhìn qua hoa hải đường đầy sân, có cảm giác phảng phất như cách một đời.

Chân Bảo Chương sớm đã trang điểm ăn mặc một phen. Tuy nói nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm, nhưng ở trước mặt kẻ địch, cũng là muốn bày ra mặt tốt nhất. Chân Bảo Chương nhìn qua mình trong kính nung trang điểm mặt khắp người quý khí, đưa tay vuốt ve mặt. Không khỏi than một tiếng.

Thời gian tàn phá, dung nhan nữ nhân dễ dàng suy bại nhất. Đặc biệt là năm ấy nàng vô ý sảy thai, tổn hại thân thể, dù sao đó tâm bồ thể nào cũng không trở lại được.

Bất quá Chân Bảo Lộ kia - -

Chân Bảo Chương cũng là nghe nói qua Đồng Châu, bởi vì hoàn cảnh, cô nương bên kia người người làn da màu lúa mạch, hơn nữa eo thô, giọng lớn, không có nửa điểm yếu kiều cô nương hoàng thành. Chân Bảo Lộ thật xinh đẹp, bất quá xinh đẹp kia cũng là nuông chiều đi ra, lúc trước nàng ở Tề Quốc Công Phủ, cái gì tốt Chân Như Tùng đều cho nàng, mà nương nàng Từ thị, cũng là biết bảo dưỡng, thêm ba phần trời sinh xinh đẹp, tự nhiên thành tiêu mỹ nhân thập phần quốc sắc thiên hương.

Mà hiện thời, ở Đồng Châu ba bốn năm, nơi nào còn sẽ có xinh đẹp ngày xưa?

Chân Bảo Chương cảm thấy, nàng mặc dù bởi vì sảy thai thua thiệt thân thể, nhưng trong cung ăn dùng đều là tốt nhất, như thế nào cũng trẻ tuổi xinh đẹp hơn Chân Bảo Lộ.

Nhưng là, đợi Chân Bảo Chương ra ngoài, nhìn thấy mặc phụ nhân đẹp đề quý giá mặc cáo mệnh phục, châu vòng thúy quán, cao quý tuyệt sắc trẻ tuổi, mới hơi ngẩn ra.

Trong bụng nàng phiền muộn một trận, có chút ít cực kỳ buồn bực, lại quan sát kỹ gương mặt nàng ấy, thấy khuôn mặt nàng ấy không thấy chút nào suy yếu, ngược lại đỏ thắm mềm mại, xinh đẹp động lòng người, so bốn năm trước căn bản không có cái gì khác biệt, chỉ là trên người nhiều một cỗ hàm súc đã làm mẹ.

Chân Bảo Chương dùng sức nắm tay, thuận ánh mắt đi xuống, xem tiểu nam oa mặc tiểu bào màu xanh ngọc nắm tay nàng ấy, tinh xảo trắng nõn như bạch ngọc, nhìn không được sinh lòng ghen tị.

Nếu hải tử của nàng có thể bình an sinh ra, có lẽ còn đáng yêu hơn nhi tử Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Chương nhìn tiểu nam oa bốn năm tuổi, thật là ngọc tuyệt đáng yêu, nhưng nàng lại là nửa điểm đều không vui nổi, trên mặt chỉ có thể gượng cười, nhìn tiểu nam oa nói: “Không nghĩ tới nháy mắt một cái, đã lớn như vậy, nhìn cũng thật giống Tiết tướng quân nha.”

Chân Bảo Lộ thấy Chân Bảo Chương tươi cười miễn cưỡng, trong lòng ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Như vậy, Chân Bảo Chương sẽ không dễ dàng động năng .

Chỉ là nàng nhìn Chân Bảo Chương ăn mặc điểm lệ như vậy, ngược lại nhìn không ra nửa điểm Chân Tam cô nương ngày xưa tâm cao khí ngạo. Lúc ấy, nàng ta xem thường loại nữ tử từ nung trang điểm mặt đề xinh đẹp nhất. Bất quá, chỉ cần nghĩ đến tình cảnh Chân Bảo Chương trong cung, Chân Bảo Lộ tự nhiên có thể hiểu.

Lúc trước Chân Bảo Chương thân là trắc phi duy nhất của Tĩnh Vương, được sủng ái, sau khi Tuyên Vũ Đế lên ngôi, còn có xu thế độc sủng hậu cung. Nhưng gần hai năm trước, Tuyên Vũ Đế không chỉ mở rộng hậu cung, chiêu mộ tân phi, ngay cả hoàng hậu cũng đã lập. Mắt nhìn tiểu mỹ nhân trong cung càng ngày càng nhiều, Chân Bảo Chương tự nhiên sốt ruột , nếu nàng có thể bình an sinh hạ hoàng tử công chúa, cũng coi là có cái bảo đảm. Có ai ngờ đến, Chân Bảo Chương không có cái phúc khí kia. Lần đó Chân Bảo Chương vu hãm Phúc Yên huyện chủ Thẩm Trầm Ngự, chọc cho Tuyên Vũ Đế căm tức nàng, sau khi căm tức chấm dứt, hậu cung đã là một quang cảnh khác , Chân Bảo Chương sao có thể không nóng nảy?

Chân Bảo Chương xác thực không dám động Chân Bảo Lộ. Hậu cung còn nhiều, rất nhiều tiểu mỹ nhân tươi mới, Tuyên Vũ Đế sớm đã quẳng nàng ra sau đầu . Nếu không phải hôm nay có chuyện này, Tuyên Vũ Đế sao có thể nhớ đến nàng? Cho nên nàng dù chán ghét Chân Bảo Lộ, chuyện này, cũng phải làm thỏa đáng .

Chân Bảo Chương kéo Chân Bảo Lộ “Ôn chuyện” một phen, ngay cả Hoắc Thanh Thục không biết chuyện, yên tĩnh đứng ở bên cạnh, nhìn hai người này chung đụng, cũng biết quan hệ hai người này rất kém.

Chân Bảo Chương nói: “Chỗ ở Bản cung đã phái người thu thập thỏa đáng cho ngươi, liền ở thiên điện Trường Xuân Cung, biết thân thể Lục muội muội quý báu, đồ đạc bên trong, mọi thứ ần Lục muội muội yêu thích . Ngươi nếu có cái gì cần , cứ việc phái người nói cho Bản cung, chúng ta là đường tỷ muội, không cần so đo nhiều. Ngươi chỉ an tâm ở lại, bởi Bản cung.”

Chân Bảo Chương tự nhiên không nghĩ chu đáo như vậy, nhưng Tuyên Vũ Đế lại là có ý dận dò qua, muốn để Chân Bảo Lộ ở hải lòng, không thể có nửa điểm thất lễ.

Lúc ấy Chân Bảo Chương cũng là nghi hoặc, thậm nghi: Hoàng thượng không phải là muốn bắt Chân Bảo Lộ cùng hải tử nàng ta để đối phó Tiết Nhượng sao? Vì sao còn muốn tổn công tổn sức như vậy?

Chân Bảo Chương khách khí như thế, Chân Bảo Lộ tự nhiên cũng là mỉm cười tạ ơn.

Hai tỷ muội đang nói, Tuyên Vũ Đế đến .

Chân Bảo Lộ đi theo đứng dậy hành lễ, nghe thấy Tuyên Vũ Đế nói “Miễn lễ”, mới thoáng ngẩng đầu nhìn một cái.

Dung mạo Tuyên Vũ Đế tuần lãng, mấy năm trước còn có một chút hương vị đại nam hài còi mỡ, mà giờ khắc này, mặc trên người một bộ long bào màu vàng sáng, gương mặt tuấn tú tỏ ra có chút ít hung ác nham hiểm. Đây làm cho nàng nhớ tới chuyện mấy năm trước ở hoàng cung, lúc ấy Tuyên Vũ Đế còn là Tĩnh Vương, bởi vì Chân Bảo Chương khó xử nàng, hấn thê nhưng ngay trước mặt Tiết Nhượng và nân, hung hăng đánh Chân Bảo Chương một bạt tay. Ánh mắt kia, nàng nhớ tới đều có chút không rét mà run.

Khi đó nàng chẳng qua là cảm thấy đáng sợ, nhưng không nói rõ được là gì. Sau này có một lần Tiết Nhượng mang nàng ra cửa đập thanh, lúc đến gần một cái cây, vô tình thấy một rắn độc, mới lần nữa cảm thụ cảm giác này.

Tuyên Vũ Đế đã mấy ngày không có tới Trường Xuân Cung , Chân Bảo Chương tự nhiên muốn vững vàng nắm chắc cơ hội này, vừa thấy Tuyên Vũ Đế, liền dính đi lên, nói chuyện lại là mềm giọng nhỏ nhẹ nũng nịu .

Mà Tuyên Vũ Đế, hấn vén áo bào ngồi xuống, cũng không xem Chân Bảo Chương, mặt mày thoáng mang cười nhìn Chân Bảo Lộ.

Chân Bảo Chương ở trong cung nhiều năm, tự nhiên không phải ngốc. Nàng nhìn ánh mắt Tuyên Vũ Đế, trong lòng không khỏi báo động mãnh liệt. Lại nhìn Chân Bảo Lộ, dung mạo so với Ngọc phi thịnh sùng nhất gần đây không biết hơn gấp bao nhiêu lần. Ngọc phi kia xuất thân dê tiện, lúc Tuyên Vũ Đế xuất cung nhất được ở ven đường một cô bé mồ côi, dựa vào vài phần tư sắc, cùng một đôi mắt ngập nước trong suốt, liền nhập mắt Tuyên Vũ Đế, hai tháng này hết sức được sủng ái.

Ngay cả Chân Bảo Chương không muốn thừa nhận, cũng biết Chân Bảo Lộ thật là đại mỹ nhân. Nàng lo lắng Tuyên Vũ Đế sẽ coi trọng Chân Bảo Lộ, lại nghĩ, Chân Bảo Lộ đến cùng đã thành thân.

Nhưng nghĩ tới điều gì, Chân Bảo Chương “Lộp bộp” một tiếng. Đúng nha, hấn là Hoàng thượng, Chân Bảo Lộ dù đã thành thân thì như thế nào? Nữ nhân trong hậu cung này, cũng không phải là không có người không phải tâm thần xử nữ . Hơn nữa Tuyên Vũ Đế nhìn Tiết Nhượng không vừa mắt, hiện nay nhìn thê tử Tiết Nhượng xinh đẹp, không chừng sẽ dùng phương pháp này để nhục nhả Tiết Nhượng!

Vừa nghĩ như vậy, Chân Bảo Chương liền lo lắng.

Mà Tuyên Vũ Đế, ánh mắt dần dần rơi trên người tiểu nam oa bên cạnh Chân Bảo Lộ, mặt tiểu nam oa rất giống phụ thân hấn, bất quá hai đầu lông mày cũng mơ hồ có chút giống nương hấn, trắng béo ngây thơ, nhìn càng thêm thanh tú chút ít.

Tuyên Vũ Đế cong môi, mặt mày tươi cười như ngậm gió xuân, như trường bối thân thiết vẫy tay nói: “Đến, đến bên cạnh trẫm”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chương 145 kết cục (1)

Chân Bảo Lộ vô ý thức nắm thật chặt tay của nữ nhi. Mà Hoắc Thanh Thục đứng sau lưng Chân Bảo Lộ, cũng nhất thời nắm chặt nắm tay.

Vẫn là Chân Bảo Chương trước cười mở miệng: “Lục muội muội sao căng thẳng như vậy? Hoàng thượng bất quá là muốn nhìn Tiết Tiểu công tử một chút mà thôi. Đây chính là phúc khí Tiết Tiểu công tử đòi trước đã tu luyện.” Nhìn Tuyên Vũ Đế cũng không có hứng thú với Chân Bảo Lộ, trong lòng Chân Bảo Chương tự nhiên thoải mái một chút, trên gương mặt trang dung tinh xảo chất đầy tươi cười làm ra vẻ.

Chân Bảo Lộ cười một tiếng, chậm rãi nói: “Huệ phi nương nương nói đùa, chỉ là Trường Phúc hấn... Hấn nhát gan.”

Tuyên Vũ Đế quan sát tiểu hài tử trắng tinh, đôi mắt hơi trầm xuống, tươi cười lại là càng sâu một chút, nói: “Tiết tướng quân bày mưu nghĩ kế, oai hùng quả cảm, trẫm nhìn này hài tử này có nét phụ thân hấn, không giống như là kẻ tính tình nhát gan .”

Chân Bảo Lộ căng thẳng, nghe Tuyên Vũ Đế nói, chỉ có thể khuôn mặt lạnh nhạt, nghiêng đầu nói với nữ nhi bên cạnh: “Ngoan ngoãn, đến chỗ Hoàng thượng đi.”

Đường Đường nhìn thoáng qua nương, phảng phất là nhìn ra căng thẳng trên mặt nương, nhìn nàng nháy nháy mắt trấn an, buông tay nương ra, nện chân nhỏ bước ngắn từng bước từng bước tới nam tử một bộ long bào ngồi ở chủ vị.

Đi đến trước mặt Tuyên Vũ Đế, tiểu tử không lạnh lùng ít nói như bình thường vậy, một đôi mắt to như lưu ly trong suốt sợ hãi nhìn hấn, bộ dáng giống tiểu hài nhi cùng lứa, nhìn thật có chút đáng yêu như nhát gan sợ người lạ.

Tuyên Vũ Đế nhìn hần, đưa tay sờ sờ đầu hần, ôn hòa hỏi: “Ngươi gọi Trường Phúc?”

Đường Đường gật đầu.

Tuyên Vũ Đế cười cười, nói: “Ngược lại nữ danh thành thật, ai đặt cho ngươi?” Đừng nói đại gia đình, hoàng tử công chúa trong hoàng cung này, cũng có thói quen đặt nữ danh bí ối để mệnh hảo dễ nuôi. Khi còn bé thân thể Tuyên Vũ Đế cũng không tốt, đã từng có một nữ danh như thế, khi đó hần ghét bỏ, lúc này nhớ tới, ngược lại có chút ít hoài niệm.

Đường Đường nhu thuận đáp: “Là phụ thân.”

Tiểu tử đáng yêu, trong lời nói mặc dù có trẻ con khiếp đảm xấu hổ, lại giống đứa nhỏ bình thường, mới đầu sợ người lạ, trò chuyện một chút, liền hoạt bát hơn. Đến cuối cùng, Tuyên Vũ Đế ôm lấy tiểu tử, để hần ngồi ở trên đùi của mình, trò chuyện với hần một chút chuyện vụn vặt, cười cười nói nói, một bộ rất hợp duyên.

Chân Bảo Chương nhìn có chút kinh ngạc.

Nàng không còn là trắc phi ngu ngốc ngày trước, biết tính tình Tuyên Vũ Đế cũng không phải là hiền hòa như bề ngoài vậy. Nhưng lúc này nhìn Tuyên Vũ Đế mềm giọng nhỏ nhẹ nói chuyện với tiểu nam oa, Chân Bảo Chương liền nhớ tới hài tử nàng vô ý làm mất. Nam nhân dù nhẫn tâm, trước mặt hài tử, cuối cùng là mềm mại, đối hài tử người khác như thế, huống chi là của mình chứ?

Chân Bảo Chương không khỏi nghĩ, nếu nàng có thể có đứa bé, ngày sau nói không chừng có thể lên làm thái hậu.

“... Nguyên lai Trường Phúc thích ngựa. Nay dễ thôi, chờ lần tới trăm có rãnh, liền dẫn ngươi cùng đi cưỡi ngựa.” Tuyên Vũ Đế xoa bóp gò má hần non nớt.

Mặt tiểu tử đỏ đỏ thịt ngậy thơ tươi cười, mắt to trong suốt nhìn Tuyên Vũ Đế, một bộ tán gẫu hết sức thân cận, nghiêng đầu, kéo tay hần nói: “Tốt nhất.”

Tuyên Vũ Đế cười cười, lại lấy từ bên hông đem một cái túi thơm chế tác tinh xảo đưa tới trước mặt Đường Đường: “Hôm nay trăm không có mang lễ ra mắt, cái này thích không?”

Đường Đường vươn tay, tiếp nhận, cúi đầu tinh tế nhìn.

Túi thơm Tuyên Vũ Đế đeo bên người, tự nhiên là vật tốt. Mà Chân Bảo Chương đứng ở một bên, tự nhiên cũng nhận ra cái túi hương này, là xuất từ tay Ngọc phi. Ngọc phi kia không đọc đủ thứ thi thư, tính thông cảm kỳ thư họa như khuê nữ hoàng thành, cũng chỉ việc thù thu xem như có chút đặc sắc.

Hậu cung nhiều người như vậy, làm túi thơm cho Tuyên Vũ Đế, Ngọc phi không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng, ngay cả Chân Bảo Chương, cũng tự mình làm qua. Chỉ là Tuyên Vũ Đế bất quá nể tình nhận lấy, cũng không thấy hần đeo. Mà Ngọc phi làm cái này, lại được Tuyên Vũ Đế đeo tùy thân, này cũng chính là, Tuyên Vũ Đế thật là sủng ái Ngọc phi kia.

Nhìn Tuyên Vũ Đế cứ như vậy đưa thứ mình thích tùy tiện thưởng tiểu oa nhi này, Chân Bảo Chương ngoài kinh ngạc, còn có chút đắc ý. Nếu là Ngọc phi biết, không biết là bộ dáng gì. Vừa nghĩ tới, Chân Bảo Chương liền có chút ít mong đợi. Ít nhất điều này nói rõ Tuyên Vũ Đế cũng không phải là hết sức coi trọng hà bao này.

Tuyên Vũ Đế thấy hần cầm lấy không nói lời nào, mới hỏi: “Không thích?”

Đường Đường suy nghĩ một chút, giương mắt nói: “Trường Phúc thích lão hồ.”

Trên hà bao này thù đồ án tường vân, hai bên là dây kết màu vàng sáng, Ngọc phi khéo tay, đã là đưa cho Tuyên Vũ Đế, tự nhiên càng dụng tâm, mà dùng sợi tơ, tự nhiên cũng là tốt nhất.

Chân Bảo Chương đứng ở một bên, liếc nhìn đứa trẻ không biết trời cao đất rộng này, đối lại người khác, Tuyên Vũ Đế ban thưởng đồ, nên đội ân đội nghĩa mới đúng, hần tốt hơn, lại kén cá chọn canh. Bất quá vừa nghĩ tới tính tình mẫu thân hần, Chân Bảo Chương cũng không thấy kỳ quái. Mẹ thể nào con thể này.

Chân Bảo Lộ liên tục không nói gì, trên mặt mặc dù lạnh nhạt, tâm sớm hoang mang lo sợ. Nhìn thấy Tuyên Vũ Đế duỗi tay lại sờ gò má Đường Đường, nàng có một ảo giác bất cứ lúc nào hần sẽ捏 cái cổ nữ nhi nàng.

Mà Tuyên Vũ Đế nghe, lại là cười mở miệng to, đưa tay xoa xoa đầu tiểu tử ngồi trên đùi, tháo nhẫn ngọc đang đeo trên ngón cái tay trái, nhét vào trong ví tiểu tử, nói: “Được, trăm nhớ kỹ, lần tới trăm sai người thù cho ngươi cái cổ lão hồ.”

Chân Bảo Chương nhìn thấy tâm nhảy lên. Nhẫn ngọc này là lúc Tuyên Vũ Đế vừa mới đăng cơ liền mang, hần hết sức thích, cơ hồ mỗi ngày đều đeo. Hiện thời, ngay cả con mắt đều không nháy đưa cho tên tiểu tử này.

Tuyên Vũ Đế ngồi ở Trường Xuân Cung gần nửa canh giờ, mới đứng dậy đi ngự thư phòng.

Mặc dù cũng không nói tới nay sẽ ở Trường Xuân Cung qua đêm, nhưng trong lòng Chân Bảo Chương vẫn là có chút ít vui vẻ. Đã thật lâu, Tuyên Vũ Đế không tới Trường Xuân Cung ngồi một chút, lâu đến Chân Bảo Chương cảm thấy hần đã quên mình.

Chân Bảo Chương đưa Tuyên Vũ Đế đi, xoay người nhìn qua mẫu tử Chân Bảo Lộ, nhất thời không biết dùng tâm tình như thế nào đối mặt bọn họ. Nhìn thấy tiểu oa nhi trắng nõn bên cạnh Chân Bảo Lộ, nghĩ đến lúc Tuyên Vũ Đế nói chuyện với tiểu nam oa này âm giọng nhỏ nhẹ, hận không thể biến tiểu nam oa này thành mình sinh ra .

Tâm tình Chân Bảo Chương sa sút, cũng không cách nào là mặt lá trái với Chân Bảo Lộ, lập tức mệnh cung tỳ đưa mẹ con bọn họ đến thiên điện nhìn một chút, xem liệu có thiếu cái gì.

Chân Bảo Lộ phúc thân tạ ơn, không nhanh không chậm dắt bàn tay nhỏ bé bên người, theo cung tỳ đi thiên điện, dặn dò một phen sau, mới dẫn nữ nhi đi đến tâm điện. Nàng thả nữ nhi tới trên giường, mình ngồi xổm ở trước mặt nàng, không chế không nổi, cứ như vậy ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng.

Đường Đường vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực nương nhà mình, nhuyển giọng nói: “Nương, Đường Đường không sợ.”

Chân Bảo Lộ nghĩ tới biểu hiện khi nãy của nữ nhi, bộ dáng thiên chân hoạt bát, nhìn làm cho người ta thích, duy chỉ có người quen biết hiểu nàng, mới càng xem càng khó chịu. Nữ nhi nàng, quá mức thông tuệ, nàng thả rằng bé như nhi tử vậy, thật vui vẻ, thật ngây thơ hoạt bát.

Mắt Chân Bảo Lộ rung rung, cười nói: “Ừm, nương tự biết người không sợ. Nương cũng không sợ.”

Đường Đường giương cao mặt bánh bao trắng nõn, nhìn nương nhà mình cười cười, rồi sau đó thu liễm cười, không chút do dự ném hà bao trong tay xuống sàn nhà. Phảng phất là cảm đồ gì bản vậy.

Bởi vì bên trong chứa nhân ngọc, rơi xuống đất vang lên một chút.

Chân Bảo Lộ giật mình.

Mặt Đường Đường không chút thay đổi, âm sắc mềm mại nói: “Ta không thích.” Rồi sau đó lại nói, “Ta chán ghét hẳn.”

Không thích, là chỉ hà bao cùng nhân này, mà chán ghét...

Chân Bảo Lộ nghĩ tới khi nãy nữ nhi ngồi ở trên đùi Tuyên Vũ Đế, tán gẫu cùng hẳn rất vui vẻ... Nàng thoáng giương mắt, ánh mắt rơi lên hà bao đang lẳng lẳng nằm trên thảm trải sàn tinh xảo.

Vẫn có tiểu tỳ khí .

Chân Bảo Lộ cong môi, ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, tâm tình vừa sung sướng vừa trầm trọng, mâu thuẫn lợi hại. Nàng duỗi tay ôm lấy nữ nhi, chỉ cảm thấy lúc này có nữ nhi ở đây, trong lòng bình ổn rất nhiều. Lại cũng không nhìn được, nhớ đến Tiết Nhượng. Cũng không biết khi nào Tiết Nhượng mới biết tin tức này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chương 146 kết cục ②

Lại nói Tuyên Vũ Đế ở ngự thư phòng được chốc lát, Từ công công bưng lục đầu bài lại đây . Tuyên Vũ Đế nhìn lướt qua, đưa tay lật thẻ bài của Ngọc phi.

Từ công công ngược lại không kinh ngạc. Mấy tháng này Ngọc phi thịnh sủng, Hoàng thượng có hơn nửa tháng ở Tàng Kiều cung của nàng, Ngọc phi này tuy nói xuất thân kém chút, nhưng hẳn biết, mấy vị phi tử được Hoàng thượng sủng ái, điểm giống nhau chính là đều xuất thân khá thấp.

Bất quá chưa từng có ai trường thịnh không suy yếu, Ngọc phi hiện thời được sủng ái, sau này cũng là nói không chính xác. Thừa cơ hội này sinh hạ hoàng tử, mới xem như có bảo đảm.

Buổi tối Tuyên Vũ Đế đi Ngọc phi Tàng Kiều cung. Khuôn mặt Ngọc phi trắng nõn đáng hạt dưa, mũi nhọn cằm nhọn, hai mắt dịu dàng, hết sức làm cho người ta muốn yêu thương. Lúc mới vừa tiến cung, tính tình Ngọc phi đơn thuần lại nhất gan, được Tuyên Vũ Đế nâng ở trong lòng bàn tay. Theo lý thuyết ở trong cung này một đoạn thời gian, dù tiểu cô nương đơn thuần như thế nào, cũng không còn như trước . Nhưng Ngọc phi này không biết là thật ngọc hay là bán tính như thế, ánh mắt trong suốt, đối Tuyên Vũ Đế giống như thể từ nhà bình thường hầu hạ phu quân vậy, nhu thuận ôn thuận, ngẫu nhiên ủy khuất rơi lệ, Tuyên Vũ Đế cũng có kiên nhẫn dụ dỗ hơn mấy lần.

Ít nhất ở trong mắt Tuyên Vũ Đế, Ngọc phi này thú vị hơn nhiều so với những tần phi khác trong cung.

Hôm nay Ngọc phi nghe nói Tuyên Vũ Đế đi Trường Xuân Cung của huệ phi, nàng tiến cung mấy ngày này, ngược lại chưa nghe nói qua huệ phi thị tẩm, nhưng huệ phi đến cùng là phi tử đầu tiên của Tuyên Vũ Đế, lúc Tuyên Vũ Đế còn là Tĩnh Vương cũng đã theo bên người , tình cảm đến cùng là không giống người thường.

Lúc này nàng tiến lên hầu hạ Tuyên Vũ Đế thay quần áo, nhìn đến thắt lưng hần không có hà bao nàng tự tay tháo, mới hơi chậm lại. Nhưng nàng cũng là thông tuệ, cũng không nhiều lời.

Tuyên Vũ Đế lại là nắm tay nàng, nói: “Hôm nay trong cung có tiểu oa nhi, cực kỳ đáng yêu, tính tình rất giống người, vừa mới bắt đầu nhát như chuột, tán gẫu quen thuộc sẽ nũng nịu...”

Bên tai Ngọc phi như bị phồng, bất mãn nói: “Nô tì nào có như thế?”

Tuyên Vũ Đế cười vài tiếng, nói: “Trẫm đang khen người mà.” Hần hí hí nhút nhát, nhìn qua nữ nhân trước mặt ánh mắt sạch sẽ trong suốt, gương mặt tay ôm nàng vào trong lòng.

Vừa nghĩ tới ban ngày thấy tiểu nam oa kia, Tuyên Vũ Đế mới lần đầu có khát vọng: Là thời điểm muốn vị tiểu hoàng tử.

Chân Bảo Lộ giúp nữ nhi tắm rửa, lau sạch sẽ sau, mới cùng lên giường. Nghiêng đầu nhìn qua nữ nhi nhu thuận bên cạnh, Chân Bảo Lộ không khỏi nhớ tới con trai đang ở Tề Quốc Công Phủ. Trường Phúc tuy là nam oa, so với Đường Đường yếu ớt chút ít, cũng yêu dính nàng, đã bao giờ cách nàng? Không biết hần có khóc hay không, lại không biết hần có nghe lời hay không.

Đường Đường mở mắt ra, thấy nương còn chưa ngủ, cũng nghiêng thân thể nhỏ nhỏ, mở miệng liền hỏi: “Nương là đang nhớ phụ thân cùng đệ đệ sao?”

Chân Bảo Lộ mỉm cười nhìn nàng, thường ngày Đường Đường không thích nói chuyện, rất ít chủ động tán gẫu, hôm nay ngược lại khó được.

Vì sao như thế, Chân Bảo Lộ tự nhiên rõ ràng. Đều nói nữ nhi là tiểu áo bông, xác thực không giả, Chân Bảo Lộ cảm thấy, cùng là nữ nhi, nàng lại là kém xa Đường Đường.

Chân Bảo Lộ cũng nói: “Đúng nha, nương rất nhớ bọn họ.”

Đường Đường trừng mắt nhìn, cũng nói: “Ta cũng nhớ.”

Tiểu gia hỏa này, cho tới bây giờ sẽ không chủ động biểu đạt tình cảm mình, tổng cảm giác mình thân là tỷ tỷ, nên che chở đệ đệ, nên ở trước mặt cha mẹ nhu thuận nghe lời chút ít. Dù có ủy khuất gì hay có gì không vui, cho tới bây giờ sẽ không nói với người khác. Chân Bảo Lộ nghĩ, tính tình làm người đau lòng này quả nhiên là giống Tiết Nhượng.

Hai mẹ con lại tâm tình, qua một hồi, liền từng người ngủ yên. Nhìn nữ nhi yên tĩnh ngủ, Chân Bảo Lộ thở phào nhẹ nhõm, tình huống tốt hơn rất nhiều này so với nàng dự liệu.

Hôm sau Tuyên Vũ Đế hạ triều, đi chỗ thái hậu thỉnh an.

Hậu cung có hai vị thái hậu, một vị là hoàng hậu tiên đế, một vị khác liền là Mộc quý phi ngày xưa, cũng chính là mẹ đẻ Tuyên Vũ Đế.

Tiên đế ngu ngốc vô đạo, trầm mê sắc đẹp, Mộc thái hậu lúc trước có thể sủng quan hậu cung, tự nhiên là có thủ đoạn. Nhưng lúc ấy dù thịnh sủng như thế nào, cũng bất quá là quý phi, trên đầu còn có hoàng hậu đè nặng. Tiên đế dù hồ đồ như thế nào, đối hoàng hậu vẫn có vài phân tôn trọng, nếu không lấy thủ đoạn Mộc quý phi, vị trí hoàng hậu sao có thể ngồi được an ổn?

Bây giờ ngược lại tốt lắm. Nhi tử thành hoàng đế, Mộc thái hậu muốn như thế nào liền như thế đấy, thậm chí ngay cả trai lơ, cũng mời chào không ít.

Tuyên Vũ Đế biết mẫu hậu mình ngày xưa cũng là bị không ít ủy khuất, mới có thể nuôi hần bình an lớn lên, không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết, đối với mấy chuyện Mộc quý phi làm, tự nhiên là mở một con mắt nhắm một con mắt. Nếu có đại thần dám chỉ trích, hần không nói hai lời liền giải quyết. Kể từ đó, những đại thần này cũng đi theo mở một con mắt nhắm một con mắt, trong lòng lại là càng thêm thất vọng Tuyên Vũ Đế.

Mộc thái hậu thấy Tuyên Vũ Đế đến, nhắc đến chuyện hai mẹ con Chân Bảo Lộ: “... Đón mẫu tử Chân thị vào cung, đến tốt cùng là để làm gì, còn mong hoàng nhi nhớ quên.”

Tuyên Vũ Đế hiểu, mẫu hậu hần đại khái là nghe nói mấy việc hôm qua, liền cười cười nói: “Nhi tử Tiết Nhượng, thật là thông tuệ đáng yêu, trẫm thật thích. Bất quá - - mẫu hậu yên tâm, nhi tử tự có chừng mực. Chờ mấy ngày nữa, phải xử trí mẫu tử Chân thị như thế nào, trẫm sẽ không chớp mắt một cái.”

Mộc thái hậu cười cười, nói: “Đã như thế, mẫu hậu liền yên tâm. Bất quá hoàng nhi, tuổi người cũng không nhỏ, là thời điểm nên có hoàng tử.”

Tuyên Vũ Đế nói: “Trẫm hôm nay đến, cũng là muốn thương lượng với mẫu phi chuyện này. Trẫm dự định, để Ngọc phi ngưng thuốc.”

Tuyên Vũ Đế đăng cơ cũng có mấy năm, hậu cung tần phi không có ba nghìn cũng có tám trăm. Hần tuổi trẻ khí thịnh, làm hoàng đế sau, về chuyện nam nữ cũng theo tiên đế, thật là tham hoan phóng túng. Như vậy, không thể nào không có hoàng tử công chúa. Nhưng ngoại trừ huệ phi Chân Bảo Chương lúc trước hoài qua hoàng tử một lần, còn lại bụng tần phi khác không có nửa điểm động tĩnh. Loại chuyện như vậy, lúc nào cũng là có chút ít kỳ quái. Lại không biết là Tuyên Vũ Đế tự động tay chân, mấy tần phi này, thị tẩm sau mặc dù không có uống canh tránh thai, nhưng trong ẩm thực ngày thường, đều bị bỏ vào vài thứ tránh thai.

Chân Bảo Chương kia, chẳng qua là vì Tuyên Vũ Đế muốn chặn lại miệng văn võ bá quan, đỡ phải suy đoán thân thể của hần có vấn đề, hoài thai rồi,

liền lại tìm biện pháp đánh rớt, như vậy, tự nhiên giải thích rõ vấn đề không phải là chỗ hấn.

Hoàng gia nhiều hoàng tử cũng không phải là chuyện tốt, Tuyên Vũ Đế am hiểu sâu đạo lý này. Cho nên hoàng tử muốn đi ra từ bụng ai, Tuyên Vũ Đế cũng có suy tính riêng.

Mộc thái hậu hơi ngần ra, tuy nói Tuyên Vũ Đế sủng ái Ngọc phi không phải là một ngày hai ngày, nhưng lúc trước cũng không phải là không có phi tử thịnh sủng như vậy, chưa có ai có thể làm cho Tuyên Vũ Đế động ý niệm này. Muốn Ngọc phi ngưng thuốc, đủ để giải thích rõ Tuyên Vũ Đế cực kì sủng ái Ngọc phi.

Mộc thái hậu nghĩ tới Ngọc phi kia, xuất thân thấp hèn, tính tình lại nhất gan, mẫu phi hoàng tử đầu tiên nên xuất sắc, hiện thời lại muốn... Trong lòng Mộc thái hậu không thích, nhưng nàng xác thực muốn ôm tôn nhi, Ngọc phi này, chỉ cần có thể sinh hạ hoàng tử, nàng cũng có thể suy tính tiếp nhận nàng ta.

Như thế, Mộc thái hậu liền vui vẻ nói: “Cũng tốt, Ngọc phi không có nhà mẹ đẻ, cũng giảm đi chút ít chuyện phiền toái.” Nghĩ tới điểm này, Mộc thái hậu đổi ngọc phi lại hài lòng thêm vài phần.

Tuyên Vũ Đế biết Mộc thái hậu có chút ít không muốn, nhưng hấn cũng là lần đầu khát vọng muốn con trai.

Nhi tử của hấn, tất nhiên sẽ xuất sắc hơn nhi tử Tiết Nhượng.

Nhớ tới hoàng tử, trong lòng Mộc thái hậu thoải mái vài phần, mặt mày cũng nhuộm nhẹ nhàng vui vẻ, hỏi Tuyên Vũ Đế: “Tiết Nhượng có động tĩnh gì chưa?”

Tuyên Vũ Đế kính trọng Mộc thái hậu, cho tới bây giờ đều là hề biết thì sẽ nói: “Hấn xưa nay sủng thê như mệnh, huống chi còn có con trai, tự nhiên là hết sức khẩn cấp chạy đến hoàng thành.”

Mộc thái hậu nói: “Vậy thì tốt rồi.” Dừng một chút, nghĩ cái gì, nhất thời thu liễm vui vẻ, lạnh mặt.

Mộc thái hậu nhớ tới trước đó không lâu vị đại sư kia tiên đoán, nói là tử vi tinh âm đậm không ánh sáng, có để sao băng rơi. Lời đại nghịch bất đạo như vậy, Mộc thái hậu tự nhiên là không tin. Nhưng nàng lại nghĩ tới lần đầu nhìn thấy Tiết Nhượng, liền sinh ra cảm giác bất an, tự nhiên nhìn không được liên tưởng đến Tiết Nhượng. Nhi tử nàng có thể thuận lợi đăng cơ, Tiết Nhượng cũng đã ra không ít lực, hiện thời mặc dù đi Đồng Châu, nhưng chỉ cần người còn ở đây, không chừng sẽ ra nhiều loạn. Dù sao ở trong mắt Mộc thái hậu, Tiết Nhượng cũng không phải là người chịu sống yên ổn.

Đến cùng là ngôi vị hoàng đế quan trọng hơn, chịu không được một tia sai lầm.

Sau đó Mộc thái hậu liền nói việc này cho Tuyên Vũ Đế, Tuyên Vũ Đế bắt quả cười cười, rồi sau đó nói với Mộc thái hậu chuyện mấy năm trước: “... Lúc đó trẫm cùng Tiết Nhượng mới quen, có chút thương thức hấn. Có một lần cùng đi Linh Phong Tự, Tĩnh Không đại sư đã nói trẫm có mệnh đế vương, lúc ấy trẫm tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ... Sau ngẫm lại, Tĩnh Không đại sư nói rõ ràng là hướng về phía Tiết Nhượng.”

Hai vị đại sư là sư huynh đệ đồng môn, Tĩnh Không đại sư, bốn năm trước liền tạ thế. Lúc đó chính là Tuyên Vũ Đế nhớ lại, lần đầu phát giác được dị thường, mới sai người giải quyết vị đại sư này.

Vừa dứt lời, Mộc thái hậu tự nhiên là khiếp sợ. Nghĩ tới mấy năm trước Tuyên Vũ Đế điều Tiết Nhượng vừa lập công trạng hiển hách đi Đồng Châu, nguyên lai là vì vậy. Nói đến, cử động lần đó đối Tiết Nhượng còn xem như nhân từ. Bất quá chuyện cho tới bây giờ, Mộc thái hậu tuyệt đối không cho phép giữ lại Tiết Nhượng này.

Vừa vặn, Tuyên Vũ Đế cũng sinh ra ý niệm này.

Tuyên Vũ Đế đứng dậy, nhìn Mộc thái hậu, gần từng chữ: “Mẫu hậu yên tâm, ngôi vị hoàng đế này, trẫm sẽ luôn luôn an an ổn ổn ngồi.”

Chân Bảo Lộ tiến cung đã có mười ngày, mới đầu Chân Bảo Chương còn sẽ tìm nàng trò chuyện, nhưng mười ngày trôi qua, Tuyên Vũ Đế cũng không bước vào Trường Xuân Cung nữa, tâm tình Chân Bảo Chương tự nhiên cũng không tốt, ngược lại lười phải lại để ý nàng.

Này đúng là hợp ý Chân Bảo Lộ.

Nàng mỗi ngày ở một chỗ với nữ nhi, hai mẹ con rất có cảm giác sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm càng ngày càng tốt.

Tin tức Chân Bảo Lộ tiến cung, An Quốc công phủ cùng Chân Bảo Quỳnh cũng sớm biết được. An Quốc công phủ Tiết lão phu nhân, còn nghĩ tới đề thê tử Tiết Đàm Thẩm Yên tiến cung thăm nàng, dù sao Thẩm Yên xuất từ Khánh quốc công phủ, là người nhà của cô nữu Tuyên Vũ Đế Tấn Dương đại trưởng công chúa, vào được hoàng cung, nhưng bốn phía Trường Xuân Cung đều có người gác, Thẩm Yên không có cách nào vào. Còn Chân Bảo Quỳnh lại càng không có cách nào, không biết muội muội cùng cháu ngoại trai trong cung như thế nào, càng lo lắng.

Chân Bảo Lộ cũng là như thế. Nàng cùng nữ nhi ở trong cung, không có tin tức gì truyền đi, tin tức phía ngoài, lại là không truyền vào.

Nàng sớm đã lòng nóng như lửa đốt, ngay cả buổi tối ngủ, cũng không dám ngủ quá sâu. Vài ngày sau, sắc mặt đều có chút không được tốt.

Mà một ngày kia, Giang Mi không biết suy nghĩ biện pháp gì, không chỉ tiến cung, hơn nữa còn chạy tới Trường Xuân Cung.

Ba bốn năm không gặp, tiểu Giang Mi sớm đã không phải là tiểu nữ oa trắng ngần lúc trước, mà là tiểu thiếu nữ mi thanh mục tú, mặc một thân quần áo

xanh biếc, chải búi tóc song hoàn, ấn đường có chu sa nốt ruồi đỏ tươi lớn cỡ hạt gạo, làn mề có thể nhìn ra một chút mỹ nhân ngày sau.

Chân Bảo Lộ vốn thích nàng, hiện thời Giang Mi dính hôn với đệ đệ của nàng, cũng đã xem tiểu cô nương này là em dâu, quan hệ tự nhiên càng thân mật.

Giang Mi còn nhỏ tuổi, ngoan ngoãn khéo khéo, lại dị thường chừng mực, nhỏ giọng nói với Chân Bảo Lộ: “Lộ tỷ tỷ yên tâm, hôm nay ta là theo nương ta tiến cung bồi thái hậu nương nương, thái hậu nương nương hết sức yêu thích ta, bọn họ cũng không dám cản trở ta.”

Mộc thái hậu không biết vì sao hết sức là hợp ý mẫu thân của Giang Mi Lô thị, mấy năm này thường xuyên gọi Lô thị dẫn Giang Mi tiến cung. Hoàng cung không có hoàng tử công chúa, Mộc thái hậu nhìn Giang Mi nhu thuận yên tĩnh, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, tự nhiên thích.

Chân Bảo Lộ cười cười, nói: “Vậy là tốt rồi.” Nàng cũng không hy vọng Giang Mi bởi vì mình xảy ra chuyện gì.

Giang Mi nhìn nàng nhảy mắt mấy cái, nói: “Lộ tỷ tỷ yên tâm, Đường Đường rất tốt, Tề Quốc Công Phủ cũng đều không có việc. Tiết đại ca sớm nhận được tin tức, ít ngày nữa sẽ đến hoàng thành. Đây là a Thượng ca ca muốn ta nói. Lộ tỷ tỷ có lời gì muốn ta nói với Thượng ca ca, tỷ cứ việc nói.”

Chân Bảo Lộ nghe Giang Mi nói Đường Đường rất tốt, liền hiểu đệ đệ hẳn làm việc cẩn thận, cũng không nói chuyện trao đổi hai hài tử cho Giang Mi.

Giang Mi có thể đi vào, đã xem như một kinh hỉ, Chân Bảo Lộ cũng không có lời gì, chỉ nói: “Người nói cho Thượng nhi, nói ta cùng Trường Phúc trong cung hết thấy đều bình an, bọn họ không cần lo lắng.” Còn Tiết Nhượng, nàng tin tưởng Tiết Nhượng có thể nghĩ đến càng nhiều mặt hơn so với nàng, không cần nàng nhắc nhở cái gì.

Giang Mi gật gật đầu, nói: “Nhìn Lộ tỷ tỷ cùng Trường Phúc thật tốt, ta cũng yên lòng.” Tiểu cô nương cười cười, lại nói, “Ta không thể ở lâu, đi trước, Lộ tỷ tỷ chiều cổ mình thật tốt.”

Chân Bảo Lộ đưa mắt nhìn Giang Mi rời đi, nhìn qua bóng dáng tiểu cô nương mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn, đột nhiên cảm giác, tiểu cô nương trong trí nhớ nhu thuận thiện lương, so với nàng muốn chừng mực hơn. Cô nương thâm tàng bất lộ lại thiện lương như vậy, không trách được lão phu nhân sớm định ra cho Thượng nhi.

Nghe Giang Mi nói, biết Tiết Nhượng rất nhanh sẽ tới hoàng thành, trong lòng yên ổn vài phần, ngay sau đó lại khẩn trương lên.

Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Đường Đường không nói một lời, duỗi tay ôm nàng vào lòng. Nàng cùng Đường Đường đều trong cung, dù Tiết Nhượng lợi hại hơn nữa, ở trước mặt Tuyên Vũ Đế, cũng rơi hạ phong, huống chi Tuyên Vũ Đế là đế vương. Tiết Nhượng hẳn thực sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này sao?

Ngày kế Chân Bảo Lộ thức dậy, mí mắt nhảy không ngừng. Chờ đến buổi trưa, Hoắc Thanh Thục đi đi lại lại bốn phía tìm cách hỏi thăm tin tức, mới kích động chạy vào, nhìn cung tỷ trong điện một chút, liền nhanh chóng ngậm miệng.

Chân Bảo Lộ thấy thế, đuổi những cung tỷ kia ra.

Lúc này, Hoắc Thanh Thục mới hưng phấn chạy đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, hạ giọng nói: “Tiết tướng quân tiến cung.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 147 kết cục ③

Hoắc Thanh Thục vừa dứt lời, mũi Chân Bảo Lộ đột nhiên có chút chua xót, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua nữ nhi trong ngực, tiểu tử cũng giương cao khuôn mặt đỏ đô thịt, trong mắt tràn đầy chờ đợi. Chân Bảo Lộ vừa vui vẻ vừa căng thẳng, ôm nữ nhi, hỏi Hoắc Thanh Thục: “Người còn nghe được cái gì?”

Hoắc Thanh Thục ueue nói: “Tin tức này, cũng là ta thật vất vả mới nghe được ... Còn lại ta cũng không biết.”

Chân Bảo Lộ cũng biết Hoắc Thanh Thục không dễ, tin tức này, với nàng mà nói đã tính vô cùng tốt. Nàng ôm lấy nữ nhi, nhìn không được đi ra bên ngoài.

Vừa đi vào trong viện, liền thấy Chân Bảo Chương một bộ trang phục lộng lẫy đi tới. Tuy nói Tuyên Vũ Đế không đến Trường Xuân Cung, nhưng Chân Bảo Chương ngày ngày đều tỉ mỉ trang điểm, chỉ sợ Tuyên Vũ Đế đột nhiên đến. Chân Bảo Chương nhìn Chân Bảo Lộ, nhìn không được nhìn thoáng qua tiểu nam oa trắng nõn động lòng người trong ngực nàng, sau đó mới nói: “Nhìn bộ dáng Lục muội muội, là biết được tin tức Tiết tướng quân tiến cung đi?”

Chân Bảo Lộ ôm nữ nhi không lên tiếng.

Chân Bảo Chương một bụng khí, đã như vậy, thế nhưng còn bùng tư thái cao ngạo. Nhưng vừa nghĩ tới nàng không làm gì được nàng ấy, chỉ có thể

thuận theo ý tứ Tuyên Vũ Đế, liền trầm mặt nói: “Hoàng thượng biết Tiết tướng quân tướng niệm thể nhi, cố ý muốn Bản cung lại đây nói một tiếng, lúc này Tiết tướng quân đang ở ngự hoa viên, mẹ con các người đi qua gặp hẳn một lần đi.”

Chân Bảo Lộ kích động, nhưng cũng có thể từ trong lời Chân Bảo Chương nói nghe được một chút ý tứ khác - - chỉ để nàng gặp Tiết Nhượng, đó là không có ý định để Tiết Nhượng đón mẹ con bọn họ xuất cung.

Chân Bảo Lộ mở miệng tạ ơn, nghiêng mặt nhìn nữ nhi mặt không chút thay đổi, đang nhìn nàng trấn an, cong cong môi.

Chân Bảo Lộ ôm nữ nhi, Hoắc Thanh Thục cùng đi, đi theo công công Tuyên Vũ Đế phái tới, đi ngự hoa viên.

Trong đình nghỉ mát bát giác ngự hoa viên, thân hình nam tử cao lớn rắn rỏi đứng ở trong đó. Gương mặt nam tử tuấn mỹ vô song sắc mặt lạnh như băng, hai đầu lông mày đều phảng phất là nhuộm bằng sương.

Bốn phía chừng hơn mười thị vệ đeo đao, canh giữ phía ngoài đình nghỉ mát này.

Nghe được một chút động tĩnh, Tiết Nhượng khẽ nâng mắt, nhìn hai bóng dáng nhỏ bé đang từ từ đi tới, gấp rút theo bản năng xoay bước đi qua.

Chân Bảo Lộ còn chưa nói chuyện, liền bị nam nhân ôm vào trong lòng. Nghe mùi vị quen thuộc trên người nam nhân, Chân Bảo Lộ mấy ngày nay liên tục biểu hiện lạnh nhạt, mới không khỏi đỏ mắt, thấp giọng nói: “Đại biểu ca...”

Tiết Nhượng ôm lấy nữ nhi trong ngực nàng, lại vòng tay ôm lấy nàng, cúi đầu hôn trán nàng, ôn nhu nói: “Bị ủy khuất?” Giọng hắn mặc dù ôn nhu như thường ngày, lại phảng phất đè nén tâm tình nào đó.

Chân Bảo Lộ cũng không phải là người thích khóc sụt sùi, bất quá nghĩ đến lần này tiến cung, nàng thậm chí chuẩn bị ý niệm tự sát trong đầu, còn có thể gặp mặt Tiết Nhượng, sao nàng không mất không chế cho được?

Nàng lắc đầu, nói: “Không có. Ta cùng Đường Đường đều rất tốt.”

Tiết Nhượng tự nhiên là không tin, một tay vòng quanh eo nàng, liền có thể rõ ràng cảm giác được, bất quá mới gần một tháng không thấy mà thôi, nàng lại gầy đến vậy. Tiết Nhượng thở dài một tiếng, lại nhìn nữ nhi trong ngực, tiểu tử trong ngực thường không biến sắc, giờ phút này cũng vững vàng ôm cái cổ hắn, mắt to có chút ướt nhẹp.

Thê tử cùng nữ nhi đều là bảo bối của hắn, Tiết Nhượng cũng hôn bé con một cái.

Tiết Nhượng lại nhìn về phía thê tử, đưa tay vuốt ve mặt nàng. Chân Bảo Lộ cố gắng bình phục tâm tình, nhìn bốn phía thấp thoáng thị vệ hoàng cung, cũng có chút hiểu tình cảnh hôm nay của nàng cùng Tiết Nhượng. Nàng hỏi: “Hắn muốn chàng làm chuyện gì?”

Hiện nay Tiết Nhượng bình an, nàng cùng nữ nhi cũng lông tóc không tổn hao gì, giải thích rõ Tuyên Vũ Đế không phải là ngay lập tức muốn mạng của Tiết Nhượng. Lưu nàng cùng nữ nhi trong cung, tự nhiên là muốn Tiết Nhượng làm gì đó cho hắn.

Tiết Nhượng biết thê tử thông tuệ, cũng không giấu giếm, nói: “Ngày mai ta liền phải xuất chinh đi Kỳ châu.”

Kỳ châu?

Chân Bảo Lộ có chút ít quen tai, suy nghĩ một chút mới bừng tỉnh đại ngộ: “Đây không phải là Nghi Phụng...”

“Phải.” Tiết Nhượng gật đầu, nói, “Mục Vương lên lút đóng quân, có lòng phản nghịch.”

Đã là như thế, Chân Bảo Lộ thật cảm thấy Tuyên Vũ Đế quá tàn độc, biết rõ Tiết Nhượng cùng Tiết Nghi Phụng là huynh muội. Tiết Nghi Phụng gả cho Mục Vương Tiêu Lễ, Mục Vương chính là muội phu của hắn. Lại muốn hắn đối phó muội phu mình. Bất quá Chân Bảo Lộ cũng có chút hiểu, chính là muốn Tiết Nhượng biểu trung thành, nói khó nghe, dù Tiết Nhượng thành công bắt lại Mục Vương Tiêu Lễ, Tuyên Vũ Đế cũng chưa chắc tin nhiệm hắn.

Chân Bảo Lộ xem Tiết Nghi Phụng là thân tỷ muội, lại là sọt ruột nói: “Vậy... Chàng đáp ứng?” Vừa dứt lời, Chân Bảo Lộ cảm giác mình thật là khờ, Tiết Nhượng đã nói, ngày mai phải xuất chinh đi Kỳ châu, cũng không phải là đáp ứng sao?

Tiết Nhượng thấy thê tử sọt ruột, vuốt mặt nàng nói: “Tiểu Lộ, tin ta không?”

Chân Bảo Lộ đột nhiên hiểu cái gì, kinh ngạc nhìn Tiết Nhượng, nàng gả cho hắn bấy lâu, tự nhiên là tin hắn. Nàng nhịn không được cầm tay hắn, hai mắt ươn ướt: “Ta tự nhiên tin chàng.”

Tuyên Vũ Đế chỉ cho hai vợ chồng thời gian uống cạn chum trà, mấy ngày không gặp, thật nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm, thì phải tách ra. Mặc dù trong lòng Chân Bảo Lộ khó chịu, cũng không muốn Tiết Nhượng lo lắng, lại là tin tưởng Tiết Nhượng, nhất định sẽ tìm cách giải quyết chuyện này, rất nhanh liền có thể một nhà đoàn tụ.

Hai gò má Chân Bảo Lộ mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, nhìn về phía Tiết Nhượng giờ giờ lên, giống như lúc ở Đồng Châu, khi Tiết Nhượng mỗi ngày ra cửa, phảng phất chỉ rời đi vài canh giờ, chờ dùng cơm trưa, Tiết Nhượng sẽ trở lại.

Những ngày tiếp theo, Chân Bảo Lộ mặc dù như cũ lưu ở hoàng cung, nhưng thái độ Tuyên Vũ Đế rõ ràng thay đổi. Ngoại trừ không cho mẹ con bọn họ xuất cung, những thứ khác căn bản không có cái gì câu thúc. Chỉ là còn không cho nàng tiếp xúc ngoại nhân.

Một ngày kia, Ngọc phi đột nhiên đến Trường Xuân Cung, Chân Bảo Chương dĩ nhiên xem thường Ngọc phi, nhưng cũng biết nàng ta gần đây danh tiếng chính thịnh, đích xác không dám đắc tội nàng ta. Tần phi hậu cung, cũng có không ít nịnh bợ Ngọc phi, Chân Bảo Chương tâm cao khí ngạo, khinh thường làm bạn những tần phi kia, nhưng hôm nay Ngọc phi đưa tới cửa, nàng đương nhiên lợi dụng cơ hội này, muốn quan hệ cùng Ngọc phi tốt hơn, lại là muốn dò xét cẩn thận vị ngọc phi này, xem trên người nàng ta đến cùng có chỗ nào hấp dẫn Tuyên Vũ Đế.

Ngọc phi tuy là sùng phi, nhưng xuất thân bày ở nơi đó, tính tình vẫn còn có chút nhát gan, nói chuyện cũng chậm rãi. Chân Bảo Chương càng xem càng cảm thấy nàng ta xa không kịp mình.

Tán gẫu một phen sau, Ngọc phi mới nói: “Nghe nói Tiết phu nhân cùng Tiết Tiểu công tử ở chỗ tỷ tỷ, Hoàng thượng nhiều lần đề qua với muội muội Tiết Tiểu công tử, nghe nói hết sức thông tuệ đáng yêu...”

Ngọc phi này xuất thân thấp hèn, chưa từng gặp Chân Bảo Lộ, Chân Bảo Chương tự nhiên cũng không để ý, thuận tay đưa một cái nhân tình, mời mẫu tử Chân Bảo Lộ tới.

Chân Bảo Lộ đối vị Ngọc phi này cũng hết sức là hiếu kỳ, lúc này thấy nàng ấy mặc thanh nhã, trên mặt cũng chỉ thoa phấn mỏng, dung mạo xác thực không kịp Chân Bảo Chương, nhưng Chân Bảo Lộ cảm thấy, bộ dáng sạch sẽ này so với Chân Bảo Chương càng làm cho người ta thích, cũng khó trách Tuyên Vũ Đế sẽ để tâm.

Ngọc phi nhìn tiểu nam oa, cũng một bộ hết sức là thích, nhận lấy hà bao từ trong tay cung tỷ phía sau, đưa cho tiểu oa nhi trước mặt: “Lần trước Hoàng thượng nói với Bản cung, Tiết Tiểu công tử thích lão hồ, Bản cung nhân rồi nhảm chán, liền thêu một cái, thích không?”

Đường Đường dĩ nhiên không thích, biểu hiện lại như đứa trẻ bình thường ngại thơ đáng yêu, vui vẻ nhận lấy.

Chân Bảo Chương nhìn Ngọc phi lại là cảm thấy nàng nỏ tính không đổi, cười nhạo nói: Thật coi mình là cung tỷ ngự phục tư.

Chân Bảo Lộ đối vị Ngọc phi này ngược lại không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là Ngọc phi nhìn nàng tươi cười dịu dàng, hết sức là khách khí, lại nhìn hà bao trong tay nữ nhi, thêu lão hồ uy phong凛凛, cũng thật là tinh xảo vô song.

Chân Bảo Lộ ngày ngày lo lắng an nguy của Tiết Nhượng, biết hẳn đã đến Kỳ châu.

Hoắc Thanh Thục thấy nàng trước mặt người ngoài lạnh nhạt, lén lút lại lo lắng trùng trùng, liền an ủi: “Người yên tâm đi, Tiết tướng quân nhất định sẽ bình an vô sự...”

Chân Bảo Lộ tự nhiên hy vọng Tiết Nhượng bình an vô sự, nhưng cũng muốn Tiết Nghi Phụng cũng bình an. Nàng rồi rẫm chính là, mặc kệ Tiết Nhượng có bao nhiêu khả năng, hiện thời cũng phải nghe Tuyên Vũ Đế mệnh lệnh làm việc.

Lại qua bảy tám ngày, Tuyên Vũ Đế khó được tranh thủ đến Trường Xuân Cung một chuyến, lại không đi nhìn Chân Bảo Chương tỉ mỉ trang điểm, mà tới thiên điện, tìm Đường Đường nói chuyện. Chân Bảo Lộ căn bản không nghĩ hẳn để tiếp xúc nữ nhi, không biết làm thế nào, hẳn là để vương, nàng không thể ngăn cản. Nhìn Tuyên Vũ Đế đối Đường Đường thật là ôn hòa, còn vuốt ve một đồng đồ chơi lớn, càng không rõ tâm tư hẳn.

Tuyên Vũ Đế vuốt vuốt đầu tiểu tử, muốn hẳn tự chơi, đi đến trước mặt Chân Bảo Lộ, cười nhẹ: “Tiết phu nhân nhưng là lo lắng Tiết tướng quân?”

Chân Bảo Lộ hít sâu một hơi, nhìn bộ dáng hẳn đáng ghét, tâm muốn đồng quy vu tận với hẳn đều có. Nàng nhìn một cái nữ nhi ngồi chơi trên giường La Hán, tâm tình rất nhanh bình định xuống, nhìn về phía Tuyên Vũ Đế nói: “Phu quân nhà ta thân là thần tử, làm việc cho hoàng thượng là bổn phận, thần phụ chỉ hy vọng hẳn có thể sớm ngày bình định loạn thần tặc tử, thay Hoàng thượng giải phiền.”

Tuyên Vũ Đế cười cười, một bộ long tâm cực kỳ vui mừng, sau đó mới đứng chấp tay, giọng như buồn bã nói: “Lời này thật là dễ nghe.”

Hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm người trước mặt, tình tế quan sát một phen, thần nhiên nói, “Tiết phu nhân thông tuệ xinh đẹp, tuổi trẻ đã phải thủ tiết, thật sự là đáng tiếc...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chương 148 kết cục ④

Hồ hấp Chân Bảo Lộ hơi chậm lại, đột nhiên nhìn Tuyên Vũ Đế trước mặt. Nếu nói là ngày thường hẳn còn mang theo nụ cười ôn hòa đối trá, như vậy giờ phút này ánh mắt này liền là không hề che lấp. Chân Bảo Lộ không phải là người hiền lành, nhưng cũng tồn lý trí, lúc này đối nghịch Tuyên Vũ Đế, tuyệt đối không có có kết cục tốt. Nàng một mình cũng coi như xong, nhưng còn có nữ nhi, nàng không thể xúc động.

Chân Bảo Lộ lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt thản nhiên nói: “Hoàng thượng này là ý gì?”

Tuyên Vũ Đế nhếch môi cười, lẳng lặng nhìn qua thiếu phụ dung mạo thanh tuyệt trước mặt. Hắn biết rõ Chân Bảo Lộ là tuyệt đại mỹ nhân, nữ nhân hậu cung hắn, không có ai có thể so với nàng. Hắn cũng biết Tiết Nhượng xem thể tử như mạng, nếu là trước kia, hẳn vì nhục nhã Tiết Nhượng, xác thực sẽ làm ra loại chuyện đó.

Nhưng hôm nay sao.

Tuyên Vũ Đế nghĩ tới Ngọc phi đơn thuần động lòng người, lại cảm thấy dù đẹp thì sao, cũng không kịp một nữ tử đơn thuần lại thiện lương toàn tâm toàn ý thuộc về hắn.

Tâm tình Tuyên Vũ Đế thật tốt, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Việc đã đến nước này, trẫm nói cho ngươi biết cũng không sao - - ngươi thật cho là, Tiết Nhượng bình định Kỳ châu rồi, trẫm liền có thể tin nhiệm hắn, thả mẹ con các ngươi xuất cung đoàn tụ cùng hắn sao?” Tuyên Vũ Đế cười cười, tiếp tục nói, “... Mục Vương Tiêu Lễ, cũng không phải là nhu nhược bất lực như vậy, trước hai cha con bọn họ ở Kỳ châu đã có tâm phản, lén lút đóng quân. Trẫm xác thực muốn mau sớm giải quyết Tiết Nhượng, nhưng trẫm biết rõ hắn còn có giá trị, lần này hắn giúp trẫm giải quyết loạn thần tặc tử Tiêu Lễ kia, nếu là có thể bình an trở về, trẫm tự nhiên có tưởng thưởng cho hắn...”

Chân Bảo Lộ nơi nào không biết Tuyên Vũ Đế nói “Tưởng thưởng” là cái gì - - được chim quên nả, dâng cá quên nom, chờ đợi Tiết Nhượng chỉ có một con đường chết.

Chân Bảo Lộ siết tay, biết ngày Tiết Nhượng khai hoàn, Tuyên Vũ Đế tất nhiên sẽ đặt mai phục. Dù tin tưởng Tiết Nhượng như thế nào, lúc này, cũng theo bản năng lo lắng. Nàng cắn cắn môi, mới hỏi: “Vì sao Hoàng thượng phải làm vậy?”

Tuyên Vũ Đế suy nghĩ một chút, nhìn Chân Bảo Lộ trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Vì sao? Từ lúc trẫm leo lên ngôi vị hoàng đế này tới nay, chưa từng có thật sự an tâm, trẫm đang suy nghĩ, nếu là Tiết Nhượng chết, trong lòng trẫm hẳn sẽ khá hơn một chút đi.”

Chân Bảo Lộ thẳng tắp đứng ở tại chỗ, xem Tuyên Vũ Đế chậm rãi ra thiên điện, sắc mặt tái nhợt lui lại đằng sau mấy bước.

“... Nương.” Đường Đường rất nhanh nhảy xuống khỏi giường La Hán, thân thể mập mạp hết sức là khéo léo, cứ như vậy chạy đến bên cạnh Chân Bảo Lộ.

Nghe được giọng nữ nhi mềm mại, Chân Bảo Lộ mỉm cười cúi đầu, khom lưng ôm lấy thân thể nữ nhi nhỏ nhỏ. Nhưng trong nội tâm nàng, thật là sợ hãi. Nếu Tiết Nhượng gặp chuyện không may...

Hoắc Thanh Thục chờ ở bên ngoài, nhìn Tuyên Vũ Đế đi, vội vội vàng vàng chạy vào, nhìn mẹ con Chân Bảo Lộ ôm nhau, liền lo lắng nói: “Cầu hoàng đế kia bắt nạt ngươi?”

Lúc Tuyên Vũ Đế muốn cung tỳ trong điện ra ngoài, Hoắc Thanh Thục liền có dự cảm điềm xấu, không biết làm thế nào, nàng chỉ có thể lui đi ra bên ngoài. Hoắc Thanh Thục biết rõ Chân Bảo Lộ đẹp, đừng nói là nam nhân, ngay cả nàng là nữ nhân, ánh mắt rơi ở trên người nàng ấy, cũng không cách nào dời đi. Hoắc Thanh Thục ở hoàng cung cũng có một đoạn thời gian, biết rõ tần phi hậu cung Tuyên Vũ Đế có bao nhiêu, cũng biết hắn giống tiên hoàng, si mê nữ sắc, nếu hắn muốn Chân Bảo Lộ... Hoắc Thanh Thục ở bên ngoài chú tâm nghe ngóng, nghĩ tới nếu nghe được một chút động tĩnh, liền trực tiếp xông vào, vô luận như thế nào, đều không để Tuyên Vũ Đế chạm vào một đầu ngón tay Chân Bảo Lộ. Không ngờ nàng ở bên ngoài đợi đã lâu, cũng không nghe thấy bất luận động tĩnh gì, ngược lại nhìn thấy Tuyên Vũ Đế đi.

Nhưng vừa tiến vào, liền nhìn thấy Chân Bảo Lộ ôm nữ nhi, tự nhiên cho rằng Chân Bảo Lộ bị khi dễ.

Chân Bảo Lộ nhìn bộ dáng Hoắc Thanh Thục tức giận, cũng không muốn làm nàng ấy lo lắng, nói: “Ta không sao, hắn không làm gì ta.”

“Vậy là tốt rồi, hắn nếu dám, ta đồng quy vu tận với hắn!” Hoắc Thanh Thục siết quả đấm, cắn giận nói.

Chân Bảo Lộ cong cong môi, trong lòng lại thật là trầm trọng, nữ nhi trong ngực giường cao khuôn mặt trắng nõn, nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng: “Nương.”

Nữ nhi thông tuệ, mấy lời Tuyên Vũ Đế nói, bé con cũng là nghe hiểu.

Chân Bảo Lộ sờ sờ mặt nữ nhi, lúc này lòng tràn đầy đều là Tiết Nhượng.

Tuyên Vũ Đế ra thiên điện không lâu, Chân Bảo Lộ liền nổi giận dưng dưng lại đây. Nhìn Chân Bảo Lộ liền ác độc nói: “Phu quân mình không ở đây, lại ươn mặt quyền rũ Hoàng thượng, thân là phụ nữ có chồng, Chân Bảo Lộ ngươi thật sự là không biết xấu hổ!” (vì mấy lời này ngày sau bị Tiết Nhượng trả thù thâm hiểm)

Chân Bảo Lộ biết rõ Tuyên Vũ Đế phảng phất hết sức thích tiểu nam oa, hắn khó được đến Trường Xuân Cung, nàng tỉ mỉ trang điểm, hắn lại đi gặp mẫu tử Chân Bảo Lộ.

Theo Chân Bảo Lộ, Chân Bảo Lộ tự nhiên là muốn mượn nữ tử, thân cận Tuyên Vũ Đế nhiều hơn. Nàng tự phụ xinh đẹp, Tuyên Vũ Đế lại là thích sắc đẹp, ngay cả Ngọc phi dung mạo bình bình cũng có thể sủng ái đến vậy, khó bảo toàn sẽ không bị Chân Bảo Lộ hồ mê từ câu đi. (Chân Bảo Lộ là kẻ đề tiện, ngày sau Tuyên Vũ Đế chết, ả liền trèo giường nam nhân khác. Đề tiện nên nghĩ ai cũng đề tiện như mình)

Trong lòng Chân Bảo Lộ không thoải mái, đứng dậy nhân tiện nói: “Đầu óc Huệ phi nương nương khó tránh quá mức dơ bẩn. Ta vì sao ở đây, trong lòng Huệ phi nương nương rõ ràng nhất, nếu là Huệ phi nương nương lo lắng, hôm nay liền thả mẹ con chúng ta ra cung đi, ta bảo đảm tuyệt đối không lại bước vào cửa cung một bước.”

Mới đầu Chân Bảo Chương thật là nghĩ mượn cơ hội này giúp Tuyên Vũ Đế, nhưng đến cùng, Tuyên Vũ Đế cũng không có bất luận tưởng thưởng gì cho nàng, mà hiện nay xem Tuyên Vũ Đế lại đơn độc chung đụng Chân Bảo Lộ, đuổi cung tỳ trong điện ra ngoài, khó tránh khỏi nghĩ tới phương diện kia. Nếu là Chân Bảo Lộ thực leo lên long sàng, được Tuyên Vũ Đế sủng, người đầu tiên muốn đổi phó chính là mình a... Chân Bảo Chương ngẫm lại cũng có chút sợ.

Nàng lại làm sao không nghĩ thả bọn họ xuất cung...

Chân Bảo Chương hung hăng tròn mắt nhìn nàng một cái, nói: “Nhìn người có thể lớn lối tới khi nào!” Nàng lại xúc động, cũng sẽ không đánh loạn kế hoạch Tuyên Vũ Đế. Bấy lâu nàng đều nhẫn nại được, còn không nhịn được mấy ngày này sao? Đến lúc đó Tuyên Vũ Đế giải quyết Tiết Nhượng, mẫu tử Chân Bảo Lộ còn không phải là như bèo tấm lơ lửng bất lực, tự nhiên tùy ý nàng.

Chân Bảo Chương vừa đi, Hoắc Thanh Thục liền chửi bới: “Cùng là Tề Quốc Công Phủ, sao lại bị ỏi được đến vậy!”

Chân Bảo Lộ cũng có chút bất đắc dĩ, nàng hiểu chính cảnh mình, không nên đắc tội Chân Bảo Chương, lúc này Chân Bảo Chương không dám động đến bọn họ, bất quá là vì Tiết Nhượng còn chưa hồi hoàng thành. Phạm là Tiết Nhượng xảy ra chuyện gì, Chân Bảo Chương lập tức đổi phó nàng, nàng không có cơ hội trở tay. Nhưng nàng cũng rõ ràng, dù lúc này nàng bầm bụng bầm dạ, lấy tính tình Chân Bảo Chương, lúc ấy cũng sẽ không mềm lòng.

Nếu đã như vậy, nàng không bằng tùy tiện.

Chân Bảo Lộ liên tục không có tin tức Tiết Nhượng, dù nàng tìm cách muốn báo quý kế của Tuyên Vũ Đế cho Tiết Nhượng, cũng không có cách nào truyền đi. Rõ ràng biết rõ, lại cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể tro mắt nhìn Tiết Nhượng mạo hiểm.

Chân Bảo Lộ mỗi đều sống một ngày bằng một năm.

Lại qua nửa tháng, Tuyên Vũ Đế long tâm cực kỳ vui mừng.

Chính là Ngọc phi mang thai một tháng.

Ngọc phi được sủng ái đã có mấy tháng, so với những tần phi lúc trước Tuyên Vũ Đế sủng ái, đã xem như thịnh sủng, nhưng chỉ cần không có hoài hoàng tử, trong lòng những tần phi này còn có thể ôm hy vọng may mắn, ngóng trông nàng ấy thất sủng, từ đám mây rơi vào vũng bùn. Lại không nghĩ rằng, Ngọc phi này thế nhưng lại có phúc khí, mang bầu long tự.

Tuyên Vũ Đế vốn sủng ái Ngọc phi, hôm nay càng xem Ngọc phi trở thành bảo bối đầu quả tim, ngay cả Mộc thái hậu vốn không vừa mắt Ngọc phi, cũng bắt đầu thích Ngọc phi.

Ngọc phi mặc dù được sủng ái, nhưng vẫn giữ bốn phận, rảnh rỗi sẽ đi cung các tần phi khác ngồi một chút, Chân Bảo Chương tuy là phi tử bị vắng vẻ, nhưng nói cho cùng cũng là vị phi tử đầu tiên của Tuyên Vũ Đế, Ngọc phi cũng thường xuyên đến Trường Xuân Cung này.

Chân Bảo Lộ đã từng gặp qua vị Ngọc phi này, thấy nàng tươi cười sạch sẽ, nhìn thật là cô nương đơn thuần thiện lương, một nữ tử như vậy, ở cạnh Tuyên Vũ Đế tự nhiên là đáng tiếc. Dù sao lấy tính tình Tuyên Vũ Đế, không thể nào cả đời đều sủng ái Ngọc phi. Tính tình Ngọc phi như vậy, một khi thất sủng, kết cục tuyệt đối không tốt.

Chân Bảo Lộ chỉ liếc mắt nhìn liền dời đi, dù sao hiện nay nàng còn khó bảo vệ bản thân, không có tâm tư nghĩ người khác.

Trước khi Ngọc phi rời Trường Xuân Cung, nhìn thấy Chân Bảo Lộ cùng tiểu nam oa cạnh nàng, đi qua chào hỏi Chân Bảo Lộ, sau đó cúi đầu nhìn tiểu nam oa nói: “Đây là hà bao Bán cung thêu, nhìn một chút thích không?”

Đây là lần thứ hai Ngọc phi đưa hà bao cho Đường Đường, Chân Bảo Lộ ngược lại không nghĩ nhiều, chỉ bảo nữ nhi ngoan ngoãn tiếp nhận.

Chờ trở về thiên điện, buổi tối Chân Bảo Lộ cởi áo cho nữ nhi, hà bao kia rơi xuống từ trong váy nàng. Chân Bảo Lộ thuận tay cầm lên nhìn coi, xem đồ án trên mặt, mới chợt hơi chậm lại.

Lần trước thêu là lão hồ, mà lần này trên mặt hà bao, thêu là Hải Đường kiều diễm ướt át.

Chân Bảo Lộ giật mình, không biết có phải mình suy nghĩ nhiều hay không, thu xếp cho nữ nhi xong, đi tìm hà bao lần trước Ngọc phi đưa. Nàng lấy hà bao từ trong tủ quần áo ra, tinh tế tường tận xem xét một phen, trên mặt xác thực thêu một con hồ lớn, nhưng hoa văn bốn phía, lại là hoa hải đường.

Hai tay Chân Bảo Lộ siết chặt một chút, lật hai hà bao.

Hai hà bao đều có tường kép, Chân Bảo Lộ sờ sờ, tìm một cái cây kéo, cắt hai hà bao.

Tinh tế tìm kiếm một phen, bên trong có hai tờ giấy cuộn rất nhỏ.

Một cái viết là: Hai mươi tháng sáu, giờ tỵ.

Thứ hai viết là: Ngự hoa viên, Chu Thúy đình.

Chân Bảo Lộ ngồi bên giường, nhất thời không rõ phải hình dung tâm tình mình giờ phút này như thế nào. Ngọc phi này... Là muốn giúp nàng? Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, xác định mình cùng Ngọc phi không có giao tình. Ngọc phi dù đơn thuần, cũng biết giúp hậu quả mẹ con các nàng. Nhưng dùng loại biện pháp này truyền tin tức, vậy Ngọc phi sợ là không đơn thuần như nhìn qua vậy. Như vậy, nàng lưu ở bên cạnh Tuyên Vũ Đế, có lẽ cũng là có người ở sau lưng thao túng.

Sẽ là ai chứ?

Chân Bảo Lộ cảm thấy Tiết Nhượng không có khả năng kia, dù sao ba bốn năm này, bọn họ ở xa Đồng Châu. Nhưng trong hoàng thành, lại có ai sẽ có bản lĩnh như thế?

Chân Bảo Lộ suy nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra. Nhưng nhìn tờ giấy này, trong lòng nàng cuối cùng là có một đường hi vọng. Cách ngày hai mươi tháng sáu, cũng chỉ còn ba ngày, nàng cũng biết Chu Thúy đình kia, chính là đình nghỉ mát lần trước nàng gặp mặt Tiết Nhượng.

Chân Bảo Lộ đưa tay cầm lấy chụp đèn, tờ giấy, chậm rãi đi đến bên giường, nhìn mặt nữ nhi đỏ đô thịt ngồi ở trên giường, đi tới gần hôn một cái: “Đường Đường, chúng ta có lẽ được cứu.”

Mấy ngày sau, Ngọc phi cũng không lại đến Trường Xuân Cung, bắt quả nàng nhìn không được để ý chút ít tin tức về Ngọc phi, chỉ nghe nói Tuyên Vũ Đế sủng Ngọc phi đến coi trời bằng vung, hận không thể hái trăng sáng trên bầu trời xuống cho nàng. Còn Chân Bảo Lộ, ban đầu còn lo lắng Chân Bảo Lộ bỏ lên long sàng, lúc này nào có tâm tư nghĩ chuyện này, ngày ngày nghĩ đến Ngọc phi kia hoài thượng long tự, ghen tị oán ghét.

Chân Bảo Lộ vẫn ở thiên điện, từ từ chờ ngày hai mươi đến.

Đến buổi tối ngày hai mươi tháng sáu, Chân Bảo Lộ chuẩn bị đầy đủ cho nữ nhi, bản thân cũng mặc một thân xiêm y màu tối, gọn và tiện. Hoắc Thanh Thục cũng là có bản lĩnh, thăm dò thời gian thay phiên của thị vệ trực đêm canh giữ ở thiên điện, thừa dịp giao ca vắng vẻ, lặng lẽ dẫn mẹ con Chân Bảo Lộ ra Trường Xuân Cung, đi tới ngự hoa viên Chu Thúy đình.

Chân Bảo Lộ ôm nữ nhi trong tay, có thể nói là kinh hồn táng đảm, cũng may nữ nhi nàng yên tĩnh nhu thuận, giúp Chân Bảo Lộ an tâm không ít.

Không trăng không gió, bóng cây lác lác.

Lúc Chân Bảo Lộ đến Chu Thúy đình, mới phát hiện bên trong căn bản không có thị vệ, phảng phất là sớm bị đẩy ra chỗ khác. Hoắc Thanh Thục đưa tay, chỉ chỉ phương hướng đông nam hoàng cung, chỗ đó ánh lửa ngút trời, phảng phất là đi lấy nước.

Chân Bảo Lộ hiểu rõ, biết được hẳn là Ngọc phi nghĩ biện pháp.

Chợt bên tai truyền đến tiếng vang rất nhỏ, cánh tay Chân Bảo Lộ ôm nữ nhi căng thẳng, nhìn chỗ có tiếng động, thoáng thấy bóng dáng mảnh khảnh, đi ra từ sau núi giả. Nơi này mặc dù đen tối, nhưng Chân Bảo Lộ dựa vào cảm giác, nhẹ giọng gọi: “Ngọc phi nương nương?”

Đi ra từ sau núi giả, đúng là Ngọc phi. Chỉ là phi tử ngày thường đơn thuần ngây thơ, giờ phút này lại là dị thường bình tĩnh tinh táo, thấy Chân Bảo Lộ, liền tiến lên phía trước nói: “Tiết phu nhân, thời gian không nhiều, ta phụng mệnh cứu mẹ con các ngài ra ngoài, xin mời đi theo ta.”

Chân Bảo Lộ hiểu kỳ, bắt quả vẫn là gạt đầu, đi theo nàng tới phía sau núi giả.

Chân Bảo Lộ đang tò mò Ngọc phi này đến tột cùng dùng cách nào cứu bọn họ ra ngoài, hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, nàng lại không chỉ một người, theo lý thuyết căn bản là không thể nào. Nàng muốn mở miệng hỏi thăm, lại thấy Ngọc phi mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn, đi đến sau hòn non bộ, đứng trước tảng đá khổng lồ bị rêu xanh che kín, sau đó khom lưng, thể nhưng dựa vào cánh tay mảnh khảnh kia, chuyển cự thạch kia qua một bên.

Đừng nói Chân Bảo Lộ, ngay cả Hoắc Thanh Thục tự xưng công phu không thua nam tử, cũng bị Ngọc phi làm kinh hãi.

Hoắc Thanh Thục vừa nhìn liền biết cự thạch kia nặng bao nhiêu, Ngọc phi này nhỏ nhắn xinh xắn, thân hình gầy giống Chân Bảo Lộ, nhưng khí lực này... Hoắc Thanh Thục mất tự nhiên nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng ngũ vị tạp trần. Quả thật là người không thể xem bề ngoài a.

Dời cự thạch kia đi, phía dưới chính là một địa đạo. Ngọc phi nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Cũng may đã kịp.” Nếu mật đạo này đào chậm trễ mấy ngày, tất cả công sức đều uổng phí.

Rồi nói tiếp với Chân Bảo Lộ, “Mật đạo này thông tới một biệt viện ngoại ô, vô cùng yên lặng an toàn, Tiết phu nhân đi nhanh lên đi.”

Chân Bảo Lộ tràn ngập tò mò với vị Ngọc phi này, không nhìn được nói: “Vì sao nương nương phải cứu ta?”

Ngọc phi cười cười, nói: “Ta vốn là mệnh tiện, nếu không nhờ có công tử, sao có thể sống đến bây giờ. Công tử hạ lệnh, cứu mẹ con Tiết phu nhân ra ngoài, tự nhiên sẽ tận lực hoàn thành.”

Chân Bảo Lộ không có lại hỏi nhiều, dù rất tò mò, công tử trong miệng Ngọc phi đến tột cùng là ai? Chỉ là việc này không nên chậm trễ, Chân Bảo Lộ nói một tiếng: “Đa tạ.” Liền ôm nữ nhi cẩn thận đi vào mật đạo, Hoắc Thanh Thục đi theo đằng sau.

Ngày kế Tuyên Vũ Đế vừa nghe tin tức của Tiết Nhượng truyền đến, phiền muộn vô án, lạnh lùng nói: “Phản ! Tiết Nhượng này là muốn phản!”

Từ công công bên cạnh Tuyên Vũ Đế, thấy hấn nổi giận như thế, nhân tiện nói: “Hoàng thượng, nhân mã của Tiết Nhượng cùng Mục Vương, đã đến Khánh châu ...”

Nếu muốn nói phản, xác thực đã phản .

Mục Vương cùng Tiết Nhượng là lấy danh nghĩa Đại hoàng tử ngày xưa thẳng đến hoàng thành. Mấy năm này, Tuyên Vũ Đế giết hại không biết bao nhiêu trung lương, điển hình chính là Tuyên Vũ Đế đổi đãi Tiết tướng quân, đều là nghe thấy làm lòng người rét lạnh. Cho nên binh lính từ Kỳ châu kia một đường lại đây, ngoài ý muốn thông suốt.

Mấy ngày trước đây mới nhận được tin chiến thắng của Tiết Nhượng, nói là đã bắt được Mục Vương. Cũng không ngờ, hai người này thế nhưng cấu kết với nhau làm việc xấu, cùng một giuộc, lặng yên không một tiếng động đánh tới hoàng thành. Thủ thành Mộc Hồng Định là biểu huynh Mộc thái hậu, vốn là không có bản lĩnh, dựa vào cạp vấy quan hệ với Mộc thái hậu mới ngồi vào vị trí này, lần này Mục Vương cùng Tiết Nhượng dẫn đầu quân đội khí thế như cầu vồng, Mộc Hồng Định sớm rồi rã, tùy ý bọn họ thông suốt tiến quân thần tốc .

Khánh châu vừa vỡ, ít ngày nữa liền muốn đến hoàng thành .

Tuyên Vũ Đế ngồi trên ghế, tuyệt đối không nghĩ tới, hai người này thế nhưng liên thủ, hơn nữa lừa dối hấn, người sắp đến hoàng thành , hấn mới nhận được tin tức. Hấn suy nghĩ một chút, mới nói: “ Loạn thần tặc tử Tiết Nhượng này, chẳng lẽ không để ý thê nhi?”

Tuyên Vũ Đế biết rõ Tiết Nhượng yêu thương thê nhi thế nào, chỉ cần thê nhi hấn ta còn ở trong tay hấn, dù thật đến hoàng thành, hấn cũng có bản lĩnh khiến hấn ta lui binh.

Lúc này, Trường Xuân Cung truyền đến tin tức, nói là mẫu tử Chân Bảo Lộ mất tích .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Chương 149.1: kết cục ⑤

Bên Chân Bảo Lộ, đi ra từ mật đạo, liền đến hậu viện một tòa nhà. Hoắc Thanh Thục đỡ hai mẹ con Chân Bảo Lộ đi ra, nhện không được trêu ghẹo nói: “Ngọc phi thật có ý tứ .”

Xác thực.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới bộ dáng Ngọc phi bình tĩnh trấn định, hoàn toàn bất đồng bộ dáng mảnh mai đơn thuần xưa nay, đầu chỉ là “Có ý tứ”, quả thực là ngoài dự đoán mọi người.

Chân Bảo Lộ nhìn nhìn nữ nhi trong ngực, vốn là gương mặt trắng non mềm, không biết sao lại dính một chút bùn đất. Tiểu tử không buồn bình như Trường Phúc vậy, bất cứ lúc nào đều là sạch sẽ , khi nào có bộ dáng mèo con bần thế này.

Ra cung, phảng phất nhất thời dễ dàng rất nhiều. Chân Bảo Lộ cười cười, đưa tay xoa xoa khuôn mặt nữ nhi, sít sao ôm nàng vào trong lòng.

Đường Đường cũng khó được nhìn nương nhà mình cười cười, sau đó nhu nhu nói: “Nương, để ta tự đi.”

Nữ nhi sẵn sàng, sợ nàng ôm một mối . Trên thực tế, Chân Bảo Lộ ôm thật có chút ít tay mỏi.

Chân Bảo Lộ cũng không do dự, lập tức liền để nữ nhi trong ngực xuống, sau đó dặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Chân Bảo Lộ nói với Hoắc Thanh Thục: “Chúng ta đi nhìn bốn phía một chút.”

Hoắc Thanh Thục gật đầu.

Đi ra sân nhỏ, Chân Bảo Lộ liền lơ mờ nghe được có chút ít thanh âm. Trong cung quen cảnh giác, lúc này cũng là theo bản năng dừng bước.

Đúng lúc này, một tiểu béo mặc tiểu bào màu lam cách đó không xa chạy đến, giọng thanh thúy lại kích động gọi: “Nương... Nương! Nương!” Tiểu tử béo ụt ịt, vốn là cầm tay thiếu niên bên cạnh, lúc này nhìn thấy nương, liền lập tức chạy tới.

Chân Bảo Lộ cũng ngăn ra, đợi nhìn thấy tiểu gia hỏa kia, vội ngồi xổm xuống, duỗi tay ôm nữ tử xông đến vào trong ngực, nữ nhi trong tay cũng xoay người, cùng ôm lấy nhau.

Trường Phúc phi thường kích động, tay mập ôm cái cổ nương nhà mình, như thế nào cũng không chịu buông ra, khóc thút tha thút thít , phảng phất là bị

thiên đại úy khuất.

Chân Bảo Lộ vốn là đau lòng, nhi tử vừa khóc, lại là mềm lòng rồi tỉnh rồi ngủ, gấp rút an ủi chốc lát. Qua rất lâu, tiểu tử mới dần dần bình tĩnh lại, bất quá đại khái là tách khỏi nương quá lâu, tay bé ôm lấy Chân Bảo Lộ, gò má cũng dính sát, phảng phất chỉ có như vậy, nương mới sẽ không rời khỏi mình nữa.

Chân Bảo Lộ không có cách với nhi tử này, khuyên can mãi, tiểu tử mới nín khóc mỉm cười.

Chân Bảo Lộ dùng khăn lau sạch sẽ nước mắt nước mũi trên mặt nhi tử, nàng thích sạch sẽ như vậy, làm nương, nhưng không hề ghét bỏ hài tử của mình bản. Những chuyện này, trước khi Chân Bảo Lộ làm nương, là hoàn toàn không lý giải được.

Chân Bảo Lộ trấn an nhi tử xong, mới biết mấy ngày nay vẫn luôn là Thượng nhi mang theo Trường Phúc, liền nhìn qua đệ đệ thanh tú lỗi lạc nói: “Vất vả người.”

Chân Cảnh Thượng ngược lại không có cảm thấy cái gì, chỉ nhìn tỷ tỷ khách khí với hắn, nhất thời tâm tình có một chút vi diệu.

Hôm đó Chân Bảo Lộ đến đi vội vàng, Chân Cảnh Thượng căn bản không có kịp nhìn, hiện nay thấy nàng nhỏ nhắn điềm tĩnh, so sánh với Nhị tỷ ái mộ hư vinh trong ký ức của hắn, đã hoàn toàn không thể trùng hợp.

Chân Cảnh Thượng thoáng liếc lông mi, sắc mặt thân nhiên nói: “Nhị tỷ không cần khách khí như vậy, đây là ta phải làm.” Hắn lại nói, “... Tỷ phu muốn ta cùng Trường Phúc đợi ở chỗ này, Tề Quốc Công Phủ chúng ta cùng An Quốc công phủ, cũng được an trí đến chỗ an toàn, Nhị tỷ không cần lo lắng.”

Chân Bảo Lộ vừa nghe liền yên tâm, dù sao nàng không hy vọng thân nhân mình gặp chuyện không may, lại hỏi: “Vậy tỷ phu người đâu?”

Tiết Nhượng đâu? Hắn đến tốt cùng như thế nào? Đây mới là chuyện Chân Bảo Lộ lo lắng nhất.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới điều gì, đột nhiên tròn to hai mắt, nói: “Không được, ta phải tìm cách thông báo đại biểu ca, Tuyên Vũ Đế bày quý kế, chỉ cần đại biểu ca bước vào hoàng thành, liền sẽ gặp nguy hiểm.”

Chân Cảnh Thượng gấp rút tiến lên phía trước nói: “Nhị tỷ, tỷ phu đều đã nghĩ tới, hơn nữa trước mắt...” Hắn khó được lộ ra tươi cười cực nhẹ, nhìn Chân Bảo Lộ, trấn an nói, “Tỷ phải tin tưởng tỷ phu.”

Chân Bảo Lộ vẫn luôn biết rõ, đệ đệ nàng xưa nay kính trọng Tiết Nhượng, cũng không biết là nguyên nhân gì. Bất quá nghĩ đến, thật là nàng quá lo lắng - - lấy bản lãnh của Tiết Nhượng, nơi nào cần nàng đề điểm? Đệ đệ nàng nói không sai, nàng biết rõ, Tiết Nhượng sớm cũng đã nghĩ đến.

Bất quá, Chân Bảo Lộ vẫn không có nghĩ đến, lần này Tiết Nhượng hồi hoàng thành, thế nhưng làm ra thanh thế to lớn như vậy.

Tuyên Vũ Đế vừa nghe mẩu từ Chân Bảo Lộ mất tích, trực tiếp đi Trường Xuân Cung, nhìn thấy Chân Bảo Chương, liền nâng tay túm xiêm y nàng ép hỏi: “Người đâu? Không phải là để người coi chừng cho tốt sao? Đến cùng đi nơi nào !”

Lúc Chân Bảo Chương biết tin tức mẩu từ Chân Bảo Lộ không cánh mà bay, cũng là bị hù dọa sắc mặt tái nhợt, biết nếu thật xảy ra chuyện, Tuyên Vũ Đế tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng. Trong ngày thường nàng kiêu căng lớn lối, nuông chiều ương ngạnh, nhưng ở trước mặt Tuyên Vũ Đế, thân thể run như cây sậy, khóc suốt mướt nói: “Nô tì cũng không biết, hôm qua rõ ràng còn tốt...” Chân Bảo Chương vốn định ninh, Chân Bảo Lộ là nữ tử, bên cạnh lại dẫn một hài tử bốn năm tuổi, nếu muốn chạy ra khỏi hoàng cung, trừ phi là có cánh bay.

- - nhưng Chân Bảo Lộ thật biến mất !

Xấu hổ nhìn Tuyên Vũ Đế, Chân Bảo Chương nhanh chóng suy nghĩ một phen, nhân tiện nói: “Nô tì nhớ tới, mấy ngày trước đây Ngọc phi muội muội đến chỗ nô tì, còn đưa một cái hà bao cho nam oa kia.”

Tuyên Vũ Đế bỗng chốc hiểu ý từ Chân Bảo Chương. Hắn vốn là giận lây sang Chân Bảo Chương, lúc này, Chân Bảo Chương còn dám nói xấu Ngọc phi, lập tức liền khiến Tuyên Vũ Đế giận không kềm được, nhắc chân đạp nàng ta một cước.

Tuyên Vũ Đế không phải là một nam tử ôn nhu, hoàn toàn ngược lại, trong lòng hắn tàn bạo, đối với nữ tử cũng là không có phân nửa thương hương tiếc ngọc. Chân Bảo Chương không kịp chuẩn bị bị đạp một cái, sống lưng đụng vào chân ghế dựa hoa hồng, trực tiếp phun máu, nhất thời châu trâm trên đầu rơi xuống, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Mà bọn cung tỷ thái giám quý gồi hai bên run lấy bấy, nguyên một đám không dám tiến lên nâng đỡ.

Tuyên Vũ Đế nói: “Tĩnh tình Ngọc phi đơn thuần, mặc dù xuất thân không hiển, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể vu oan !”

Chân Bảo Chương nào dám nói Ngọc phi không phải? Nhưng mấy ngày nay, đến Trường Xuân Cung của nàng, cũng chỉ có Ngọc phi. Bất quá Chân Bảo Chương cũng chỉ là nóng lòng muốn trốn tránh trách nhiệm, tính tề nghĩ đến, lấy tính tình cùng lập trường Ngọc phi, không thể làm chuyện này. Coi như là nàng ta, cũng không có khả năng làm được. Là nàng quá gấp, chạm đến nghịch lân Tuyên Vũ Đế.

Tuyên Vũ Đế ra khỏi cung của Chân Bảo Chương ra, liền nghe được tin tức Mộc thái hậu chạy đến ngự thư phòng tìm hắn. Hắn đi vào, Mộc thái hậu liền vội vàng tiến lên phía trước nói: “Hoàng nhi, cuối cùng là thế nào?”

Khuôn mặt Tuyên Vũ Đế bình tĩnh, hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay nói: “Trẫm đã an bài xong xuôi, Tiết Nhượng cùng Tiêu Lễ dùng danh tiếng hoàng huynh đến, hoàng huynh trăm bất quá là cái giá ảo tuĩ cơm, muốn trăm nhường ngôi vị hoàng đế cho hần, quả thực là người si nói mộng!” Chuyện này mặc dù ngoài ý muốn, nhưng trong lòng Tuyên Vũ Đế cũng rõ ràng, dù cho Tiết Nhượng lại lợi hại như thế nào, cũng không đủ lý do bắt hần thoái vị. Nếu là cưỡng chế, không có cái gì khác biệt đồng mưu soán vị.

Tuyên Vũ Đế trấn an, khiến Mộc thái hậu thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, tin tức Tiết Nhượng cùng Tiêu Lễ truyền đến, quả thực làm người ta đứng ngồi không yên.

Tuyên Vũ Đế cũng không nhịn được mắng một câu: “Phế vật! Một đám phế vật!”

Mộc thái hậu cũng hơi có chút khó nói.

Lúc trước nàng là sủng phi, mọi chuyện luôn cẩn thận, không dám mưu chức cho người nhà mẹ đẻ, đỡ phải bị người bắt được tay cầm. Nom nớp lo sợ nhiều năm, nhĩ tử cuối cùng làm hoàng đế, người nhà mẹ đẻ, Mộc thái hậu không thể thiếu trông nom, một chút công việc béo bở lần lượt cấp người trong nhà. Nhưng mà dựa vào quan hệ cạ vầy mưu được vị, nơi nào có cái gì chân tài thực học. Ngày thường ứng phó cũng coi như xong, đến thời điểm mấu chốt, vậy có thể làm được cái gì?

Đang lúc Tuyên Vũ Đế nổi giận, Ngọc phi chậm rãi vào, bộ dáng sốt ruột. Tuyên Vũ Đế thấy thế, tiến lên vài bước, cầm tay nàng nói: “Không đợi trong cung, đi ra làm cái gì?” Mặc dù là lời tức giận, nhưng lại là xuất từ lo lắng.

Ngọc phi giương cao gò má bạch ngọc thanh tú, chân mày cau lại, lo lắng nói: “Nô tì nghe được một chút về Mục Vương cùng Tiết tướng quân, lo lắng Hoàng thượng, mới nghĩ tới lại đây.”

Vào lúc hết sức khẩn cấp này, Tuyên Vũ Đế còn là nhìn không được cảm thấy trong nội tâm mềm mại. Hần đưa tay vuốt mặt Ngọc phi, nói: “Nếu người bình an sinh hạ tiểu hoàng tử, trăm liền lập người làm hoàng hậu.”

“Hoàng thượng!” Mộc thái hậu nhưng là ngồi không yên.

Hoàng hậu hiện thời của Tuyên Vũ Đế, chính là chất nữ Mộc thái hậu. Nhưng chất nữ nàng tiến cung sau, mới bị khám ra vô sinh. Những ngày này thân thể khó chịu, tĩnh dưỡng ở Khôn Ninh cung. Dù như thế, chỉ cần có Mộc thái hậu ở đây, Tuyên Vũ Đế cũng tuyệt đối sẽ không phế đi hoàng hậu, lập tân hậu khác. Chính là đáp ứng để Ngọc phi ngưng thuốc, Mộc thái hậu cũng suy tính, nếu là hoàng tử, đứa nhỏ này liền dưỡng dưới danh nghĩa hoàng hậu.

Tuyên Vũ Đế mỉm cười nhìn qua tiểu nữ nhân trước mặt, vào lúc khẩn cấp này, càng có thể phát giác được tình cảm của mình. Cùng một chỗ với Ngọc phi, hần mới đầu bất quá là cảm thấy không có gánh nặng, nàng không chỗ nương tựa, mình chính là trời của nàng, không có nhiều tâm địa gian xảo như vậy, càng sẽ không như nữ nhân khác trong hậu cung, cả ngày tính kế hần, chính là vì được chỗ tốt trên người hần. Từ nhỏ Tuyên Vũ Đế bên cạnh Mộc thái hậu, thường thấy bà tính kế, sớm mất đi tín nhiệm với nữ nhân. Cho đến khi có một ngày, hần có thể gặp được một người như vậy, cùng một chỗ với nàng, không cần lo lắng, không cần tính kế.

Hần nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, gần từng chữ: “Quân vô hí ngôn.”

Ngọc phi giật mình, nhìn thoáng qua Mộc thái hậu, sốt ruột lắc đầu nói: “Nô tì, nô tì không cần. Nô tì cái gì đều không cần.”

Tuyên Vũ Đế biết nàng nhát gan, ôn nhu trấn an nói: “Không cần lo lắng, có trẫm ở đây, không có gì phải sợ.”

Mộc thái hậu mặc dù tức giận, nhưng lúc này, còn có chuyện lửa cháy đến nơi, nhất thời cũng chỉ có thể ghen cái gì cũng chưa nói. Dù sao có nàng một ngày, tuyệt đối không cho phép bé gái mồ côi làm hoàng hậu.

Tuyên Vũ Đế sai người đưa Ngọc phi về Tầng kKêu cung, này mới tư thái đoan trang, chậm rãi đi điện Kim Loan.

Trong điện Kim Loan, Tuyên Vũ Đế mặc long bào, ngồi cao trên ghế rồng, lạnh nhạt nhìn văn võ bá quan phía dưới, nghe tin tức Tiết Nhượng cùng Tiêu Lễ vào cửa cung, yên tĩnh ngồi ở trên chờ. Mà các quan viên, lại là nguyên một đám mồ hôi chảy ròng ròng, hai chân căng thẳng run lên.

Chờ Tiêu Lễ, Tiết Nhượng mang binh xâm nhập, Tuyên Vũ Đế gắt gao nhìn chăm chăm hai người, mở miệng nói: “Tiêu Lễ, Tiết Nhượng, các người là nghĩ mưu phản?”

Tiết Nhượng một thân nhung trang, thân thể cao ngất, mà nam tử cao gầy thanh tú bên người hần, đúng là Mục Vương Tiêu Lễ, cũng là muội phu Tiết Nhượng. Tiêu Lễ nhàn nhạt mỉm cười, vẻ mặt không giống lúc trước đối mặt Tuyên Vũ Đế mềm yếu kính cẩn nghe theo.

Tiết Nhượng bước lên một bước nói: “Hôm nay mặt tướng cùng vương gia đến đây, bất quá là muốn phơi trần chuyện tiên hoàng bị hại khắp thiên hạ, còn như mưu phản... Giết huynh giết cha, ngược lại Hoàng thượng nói một chút, ai mới chân chính là mưu phản?”

Tuyên Vũ Đế hơi chậm lại, sau đó ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiết Nhượng: “Người - - “

Giết huynh giết cha, lại là xảy ra chuyện gì?

Tiết tướng quân này công trạng hiển hách, lúc Tuyên Vũ Đế còn chưa đăng cơ, đã trung thành bên cạnh Tĩnh vương, sau nhiều lần lập chiến công, chẳng những không có được ban thưởng xứng đáng, ngược lại điều hần đi Đồng Châu, vừa đi chính là ba bốn năm. Chuyện này, không chỉ khiến một đám võ tướng rét lạnh tâm, ngay cả những quan viên khác, đối Tuyên Vũ Đế cũng là rất có phê bình kín đáo. Mà Tuyên Vũ Đế giam lỏng thế tử Tiết tướng quân

ở hoàng cung, chuyện này mặc dù hiếm có người biết rõ, nhưng trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, quan viên ở đây, cũng là lòng dạ biết rõ. Còn có, người ta Mục Vương ngoan ngoãn ở Kỳ châu, an phận, cũng rắn muốn ép Tiết tướng quân đi đánh, này còn chưa đủ, Tiết tướng quân dù khai hoàn, trong cung cũng sẽ thiết hạ mai phục, không chút lưu tình giết trung thần. Đến tốt cùng là tàn bạo như thế nào, mới có thể làm chuyện vô duyên vô cớ sát hại trung lương này.

Nhưng dù là như thế, các đại thần cũng biết, Tiết tướng quân cùng Mục Vương cho dù mượn danh nghĩa Đại hoàng tử ngày xưa, lý do đến cùng không đủ sung túc.

Tuyên Vũ Đế nói: “Lời loạn thần tặc tử nói, há có thể tin tưởng? Lúc trước bệnh tình phụ hoàng nguy kịch, trẫm chăm sóc trước giường rồng mấy tháng tận tâm tận hiếu, tại sao mưu hại phụ hoàng?” Lúc ấy Tuyên Vũ Đế mặc dù giao hảo Tiết Nhượng, nhưng từ nhỏ sinh trưởng trong hoàn cảnh đó, hẳn đường thành tính tình không tin người khác. Chuyện kia, Tiết Nhượng tuyệt đối không thể nào biết rõ. Dù biết rõ, cũng không có bằng chứng.

Tiết Nhượng nói: “Như thế, vậy mặt tướng mời Hoàng thượng gặp một người...” Dứt lời, liền có một nam tử trung niên tóc hoa râm mặc trường bào thanh sam đi ra từ trong đám người, đi đến phía trước.

Tuyên Vũ Đế nhìn, mới đầu còn không nhìn ra, tinh tế nhìn lần nữa, mới trợn to hai mắt.

Mà mọi người ở đây, cũng có nhận ra người này, đúng là Từ thái y thái y viện. Y thuật Từ thái y cao siêu, lúc trước cùng vài thái y khác trong thái y viện, chuyên bắt mạch cho tiên hoàng. Chỉ là Từ thái y năm xưa, có thể nói là ôn nhuận trầm ổn, sao hôm nay lại là bộ dạng này?

Từ thái y chậm rãi nói mọi chuyện.

Nguyên lai lúc trước Tĩnh Vương dùng thê nhi uy hiếp Từ thái y cùng một Ngô thái y khác, trong được của tiên hoàng, thêm một vị vô sắc vô vị đời mạng, mới khiến tiên hoàng sớm băng hà.

Tuyên Vũ Đế đứng dậy giận dữ hét: “Ngẫm máu phun người, cá mè một lứa loạn thần tặc tử này, quả thực là hồ ngôn loạn ngữ!”

Từ thái y nói: “Hoàng thượng hẳn không nghĩ tới, thần còn sống đi. Lúc trước thần cùng Ngô thái y, vì thê nhi, mới gây sai lầm lớn. Nhưng cuối cùng Hoàng thượng lại muốn đuổi tận giết tuyệt, thần may mắn hơn Ngô thái y chút ít, trốn thoát khỏi trận lửa lớn kia, nhặt về một cái mạng nhỏ, chỉ là thê nhi thần...” Nghĩ đến thê nhi mình, Từ thái y liền không nhìn được đồ mắt. Hắn ngẩng đầu lên, nói, “Chỉ là, lúc trước thư Hoàng thượng tự tay viết cho thần, bị thần giấu ở một chỗ bí ẩn, cũng không có bị trận lửa lớn kia thiêu hủy.”

Nói, liền lấy ra bức thư được cất kỹ kia, để chúng đại thần thay phiên xem duyệt. Trong thư này có ấn tín của Tuyên Vũ Đế lúc còn là Tĩnh Vương, mà chữ trong thư, cũng là cực giống nét chữ của Tuyên Vũ Đế trong tấu chương. Cộng thêm mấy năm trước, nguyên một đám thái y từng chữa trị cho tiên hoàng lần lượt mất tích, như vậy giờ phút này này lời Từ thái y nói, đủ để khiến người tin phục.

Một kẻ lấy mạng tiên hoàng, có tư cách gì làm hoàng đế?

Sắc mặt Tuyên Vũ Đế có hơi trắng bệch, nắm chặt tay chậm rãi ngồi xuống ghế rồng, sau đó lại nói: “Thư này có thể giả tạo, chữ viết cũng có thể bắt chước, không có nữa điểm tin cậy.” Mặt sắc lạnh thấu xương, mơ hồ có chút ít đỏ tươi, “Trên tay trẫm có di chiếu của tiên hoàng.”

Vừa dứt lời, liền có một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn chậm rãi bước vào điện.

Đã có người nhận ra người này, liền thức thời tránh ra một lối.

Mà vẫn vô bá quan, tự nhiên cũng nhận ra, nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn thanh tú mặc cung trang này, đúng là Ngọc phi gần đây được Tuyên Vũ Đế sủng ái nhất, hơn nữa trong bụng đang mang long tử, rất là tôn quý.

Tuyên Vũ Đế nhìn Ngọc phi tiến vào, nhất thời kìm nén không được, rất sợ Tiết Nhượng nhân cơ hội cầm năng uy hiếp mình. Nếu là phi tử khác, hẳn tất nhiên là khinh thường, ngay cả hoàng hậu, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không chớp mắt một cái, nhưng Ngọc phi này không giống - - đó là nữ nhân đầu quả tim hần.

Giọng Tuyên Vũ Đế có chút ít kích động: “Người tới làm cái gì?”

Mới vừa nói chuyện, Tuyên Vũ Đế liền mơ hồ phát hiện, nữ nhân xưa nay khiếp đảm, hôm nay phảng phất có nơi nào không đúng. Hắn chợt nghĩ tới điều gì, gương mặt chăm chú nhìn nàng.

Không giống sạch sẽ trong suốt ngày xưa, mà là có một cổ thâm trầm thấy chết không sờn.

Ngọc phi từ từ đi lên, đứng ở trước mặt Tuyên Vũ Đế, mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn, cứ như vậy đứng ở đó, chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng thượng từng lên lút nói chuyện giả tạo di chiếu tiên đế với Bản cung. Bản cung có thể lấy hải nhi trong bụng thê, những lời này là thật. Tiên hoàng đột nhiên băng hà, cũng không có lưu di chiếu, di chiếu này là Thịnh tổng quản bên cạnh tiên hoàng ấn bút tích tiên hoàng giả tạo, trộm ẩn quốc tỳ.”

Vừa dứt lời, ở đây liền xôn xao.

Lúc trước tiên đế băng hà, mới đầu chẳng hề biết có di chiếu, Mục Vương thân là hoàng thúc, quyền cao chức trọng, hẳn một lòng ủng hộ Đại hoàng tử, mà Tuyên Vũ Đế, mặc dù cũng có đại thần ủng hộ, nhưng đến cùng không kịp hoàng thúc. Sau là tìm ra di chiếu của tiên hoàng, Tuyên Vũ Đế mới lên để vị, giả sử không có di chiếu kia, lúc này ngồi ở bảo điện Kim Loan, chỉ sợ không phải là Tuyên Vũ Đế.

Nhưng nếu là, tiên hoàng bị Tuyên Vũ Đế mưu hại, di chiếu này cũng là giả, vậy mọi người đều có lý do, kéo Tuyên Vũ Đế xuống khỏi ngôi vị hoàng đế.

Hơn nữa Ngọc phi này là bé gái mồ côi, trong bụng có mang hoàng tử duy nhất của Tuyên Vũ Đế, lại chính trực thịnh sùng, nói ra lời nói này, đối với nàng cũng không có nửa điểm tốt. Như vậy, tự nhiên không có lý do nói láo.

Tuyên Vũ Đế dùng sức cầm cổ tay Ngọc phi, hai mắt đỏ ngầu nói: “Người biết người đang nói cái gì sao?”

Ngọc phi đỏ vành mắt, nước mắt lăn lăn rơi, mềm mại nói: “Nô tì chỉ là không nghĩ Hoàng thượng lại sai thêm sai, coi như là tích đức cho hài tử trong bụng.”

Nhìn nữ nhân mảnh mai trước mặt, Tuyên Vũ Đế nơi nào còn không rõ ràng, đây hết thấy đều là nàng gái, cho tới bây giờ, nàng vẫn đang giả bộ!

Tuyên Vũ Đế nắm thật chặt cổ tay nàng, xem sắc mặt nàng trắng bệch, lại là hận không thể cứ như vậy bóp nát nàng. Nữ nhân này, cuối cùng là không có tâm. Từ đầu tới đuôi, coi hán như ngốc tử, bị nàng đùa giỡn xoay quanh!

Tuyên Vũ Đế cúi đầu cười lạnh vài tiếng, sau đó buông lỏng tay, ánh mắt rơi vào cổ tay mảnh mai nàng bị bóp đỏ, hơi lão đảo, lui về phía sau mấy bước, chặt vật ngã ngồi trên ghế rồng.

Chân Bảo Lộ liên tục đứng chờ ở trong sân, Tiết Nhượng chưa trở về, tâm nàng vẫn liên tục treo.

Mà Đường Đường cùng Trường Phúc, tiểu oa nhỏ nhỏ, cũng cảm nhận được nương lo lắng, mỗi người đều an lặng yên tĩnh, đứng ở bên cạnh nương chờ. Chân Cảnh Thượng lại đây, gọi bọn họ ăn cơm, Chân Bảo Lộ cũng lắc đầu, nói: “Ta vẫn chưa đói.”

Chân Bảo Lộ không ăn, Đường Đường cũng lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Cửu cửu, ta cũng vậy không đói bụng.”

Trường Phúc mở mắt to ngập nước, nhìn nương cùng tỷ tỷ một cái, rồi sau đó mân mím môi, cũng nói: “Trường Phúc cũng không đói bụng.”

Chân Cảnh Thượng nơi nào không biết tâm tư tiểu cháu ngoại trai, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Nhị tỷ, ăn một chút đi, ăn no mới có khí lực chờ tỷ phu.”

Chân Bảo Lộ có chút ít phân vân, nhưng nàng thật không cảm giác đói. Nàng liếc mắt nhìn hai hài tử bên cạnh, mới nhìn đệ đệ: “Người mang bọn họ đi ăn cơm đi, ta lại đợi lát nữa.”

Trường Phúc mặc dù đói, lại cũng không muốn tách khỏi nương, móng vuốt gấu gao siết chặt ống tay áo Chân Bảo Lộ, nước mắt lưng tròng nói: “Nương. Trường Phúc không cần ăn.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nói: “Ngoan ngoãn, người cùng tỷ tỷ đi ăn cơm. Kỳ thật nương cũng có một chút đói, như vậy, người cùng tỷ tỷ ăn cơm trước, hai người ăn xong. Nương lại đi ăn, được hay không?”

Trường Phúc lập tức liền hiểu ý tứ nương, gật gật đầu, giương cao mặt bánh bao béo ụt ịt nói: “Được, vậy Trường Phúc nhất định ăn thật nhanh!”

Chân Bảo Lộ nhìn không được vuốt vuốt mặt hán.

Xem đệ đệ dẫn con trai con gái đi xa, nụ cười trên mặt Chân Bảo Lộ mới dần dần thu lại. Nàng cúi đầu siết chặt tay, trong đầu sót ruột như kiến bò trên chảo nóng. Hán thực sẽ bình an sao? Chân Bảo Lộ vẫn là không yên lòng. Nghĩ tới mấy ngày này chia lìa, chớp mắt nàng đều có chút chua xót, nếu Tiết Nhượng thật ra chuyện gì, nàng tuyệt đối không thể như nương nàng đòi trước vậy, buồn bức mà chết, nhất định phải nuôi dưỡng hai hài tử này thật tốt.

Người chính là như vậy, ngày thường dù lạc quan, đến trình độ này, không thể không chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Vừa mới bọn nhỏ đều ở đây, Chân Bảo Lộ cố gắng khống chế tâm tình mình, lúc này vừa buông lỏng, nước mắt liền rơi xuống. Chân Bảo Lộ đưa tay, lung tung xoa xoa con mắt, đã làm nương, cũng không thể yếu ớt như vậy. Nàng hít sâu một hơi, nhìn nhìn phía trước, đợi nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đi về phía nàng, mới nhìn không được mấp mấp môi.

Thân thể nam nhân anh tuấn cao to, bước chân kiện tráng, nàng vui mừng đến phát khóc, nước mắt vừa mới nghẹn trở về lại rơi xuống, lúc nhìn hán, cũng mơ mơ hồ hồ, có chút ít không rõ ràng.

Nàng nghĩ đưa tay lau, lại có người trước nàng một bước, xoa gò má nàng, lòng bàn tay mang kén mỏng, nhẹ nhàng giúp nàng lau chùi nước mắt, ôn hòa nói: “Sao lại khóc?”

Giọng điệu này, phảng phất như bọn họ còn ở Đồng Châu, nàng ở nhà mang hài tử, hán mới vừa xong việc, trở về từ nha môn.

Chân Bảo Lộ nhìn không được, hai tay vòng cái cổ hán, kiễng chân, ngẩng mặt, liền hôn lên.

Bàn tay nam nhân chế trụ đầu nàng, cúi đầu dùng sức hôn nàng, căn bản không có bất kỳ bắn khoăn. Hán càng hôn càng sâu, hôn đến người trong ngực thờ không nổi, thút tha thút thít dựa vào trong lòng hán, Tiết Nhượng mới dùng sức ôm nàng, hôn đỉnh đầu nàng nói: “Sẽ không, về sau ta sẽ không để nàng lo lắng nữa, để nàng mạo hiểm nữa. Tiểu Lộ, đã không sao...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Chương 149.2

Tội danh Tuyên Vũ Đế mưu hại tiên đế, giả tạo di chiếu được xác định, tự nhiên phải thoái vị, mà hoàng tử của tiên đế, đã bị Tuyên Vũ Đế giết hại không sai biệt lắm, chỉ còn lại một trưởng tử không dùng được. Tuy nói là chỉ được cái vỏ, nhưng vẫn tốt hơn Tuyên Vũ Đế tàn bạo không chừng mực. Nhất thời chúng đại thần cũng tự nhiên tiếp nhận, nâng đỡ hân đăng cơ, thay đổi phong hào Tuyên Bình đế.

Còn Tiết đại tướng quân, lại được Tuyên Bình Đế phong vương, giữ chức nhiếp chính. Chuyện này mặc dù dẫn tới chỉ trích trên triều đình và dưới dân gian, nhưng Tuyên Bình Đế có bao nhiêu phân lượng, mọi người cũng là rõ ràng, hiện tại trên triều đình cũng đã không còn ai có năng lực hơn Tiết Nhượng, cho nên vị nhiếp chính vương quốc này, chỉ cần có thể trợ giúp Tuyên Bình Đế quản lý triều chính, vững chắc giang sơn, mọi người cũng không có gì để nói.

Hôm nay Mục Vương Tiêu Lễ phải về thái ấp Kỳ châu, Tiết Nhượng đi tiễn, nhìn Tiêu Lễ đạo: “Thật không định lưu lại?”

Tiêu Lễ cười cười, đưa tay chụp vỗ vai hắn, nói thẳng: “Bản vương sớm muốn cùng Nghi Phương đi du sơn ngoạn thủy, lúc trước là không có biện pháp, hiện thời đại cục đã định, còn lưu lại đây làm cái gì? Ở Kỳ châu đã quen, không thích ứng được hoàng thành phồn thịnh, còn người, sợ là muốn cả đời lưu ở hoàng thành, vất vả người.”

Tiêu Lễ vẫn luôn rõ ràng, hắn không giống phụ vương hắn. Cha hắn vẫn muốn Đông sơn tái khởi, tâm tâm niệm niệm cái vị trí kia, hắn là con trai duy nhất, có một số việc chỉ có thể tòng mệnh, nhưng hôm nay hắn chỉ muốn sống hạn phúc với thê tử mình, lại sinh mấy hài tử, trải qua ngày bình bình đạm đạm, nhân văn đã hạc vậy.

Tiết Nhượng cũng không nói gì thêm, đưa mắt nhìn hắn lên xe ngựa, dần dần đi xa.

Mà Tuyên Vũ Đế Tiêu Trạch, tội danh chứng thực, vốn nên xử tử, nhưng Hoàng thượng nhớ tới tình huynh đệ, cảm tức hắn ở Tĩnh Vương phủ, cả đời không cho hắn bước ra vương phủ nửa bước.

Một ngày kia, Tiêu Trạch đứng trong lương đình cho cá ăn, chợt nghe được tiếng bước chân, cho là Từ công công, ngược lại cũng không có xoay người. Đợi nghe sau lưng truyền đến giọng của một cô gái, khẽ run lên, xoay người.

Hắn nhìn qua nữ tử thanh tú nhỏ nhắn xinh xắn đứng ngay trước mắt, Ngọc phi hắn yêu nhất. Không, hiện thời hắn không phải là hoàng đế, nàng tự nhiên cũng không phải là Ngọc phi, nàng bất quá là một bé gái mồ côi gọi Dung Ngọc. Tiêu Trạch cũng không có như kích động lúc trước vậy, một lần nữa xoay người, vung đồ ăn cho cá vào trong hồ, thản nhiên nói: “Người tới làm cái gì?”

Dung Ngọc đặt xiêm y đã chuẩn bị lên bàn đá, nói: “Thời tiết chuyển lạnh, vương gia chú ý thân thể.”

Dáng người Tiêu Trạch thẳng tắp, không quay đầu nhìn, nhưng khóe mắt lại liếc qua bàn đá. Hắn nhớ lại, lúc trước nàng đáp ứng làm áo choàng cho hắn. Nàng còn hỏi hắn thân là Hoàng thượng, muốn áo choàng bình thường như vậy làm gì, lúc ấy hắn không có trả lời, hắn nguyên vốn là muốn chờ nàng thai nhi an ổn, mang nàng xuất cung một chút, chung đụng mấy ngày như một đôi phu thê bình thường vậy.

Hiện thời nghĩ đến, nàng từ vừa mới bắt đầu liền đã gạt hắn, trăm phương ngàn kế... Thậm chí ngay cả mang thai, đều là làm bộ.

Tiêu Trạch hít sâu một hơi, không nói một lời.

Dung Ngọc đứng trong chốc lát, sắc mặt điềm tĩnh lạnh nhạt, nói: “Vậy ta không quấy rầy vương gia.”

Nàng đi vài bước, mới nghe được sau lưng có người gọi nàng: “Đứng lại!”

Dung Ngọc khẽ run, đứng ở tại chỗ, sắc mặt lại thật là bình tĩnh, không chút biểu tình.

Lại nghe hắn hỏi: “Người có từng yêu thầm?”

“Không có.” Phảng phất là cực kỳ tự nhiên trả lời, không cần phải nghĩ nhiều, liền bật thốt ra.

Tiêu Trạch dừng một chút, mới nói: “Cút đi.”

Dung Ngọc chậm rãi ra sân nhỏ, lẳng lặng đứng ở một chỗ dưới cây đa, đưa tay, nhẹ nhàng, vuốt bụng mình một cái một cái, lầm bầm nói: “... Chưa từng có.” (Dung Ngọc rất đáng khâm phục. Tiêu Trạch tàn ác với kẻ khác, nhưng hắn thật sự yêu Dung Ngọc)

Chân Bảo Lộ không có nghĩ tới Tiết Nhượng sẽ làm vương gia, nhưng hôm nay hắn thành nhiếp chính vương, toàn gia trụ vương phủ cách Tề Quốc Công Phủ không xa. Vinh vương phủ này xa xỉ khí phái, lớn gấp ba An Quốc công phủ. Một tòa nhà lớn như vậy, Trường Phúc tự nhiên rất thích, mỗi ngày chạy tới chạy lui ở trong sân, hết sức là hoạt bát.

Chân Bảo Lộ xem nhi tử béo sung sướng như thế, nhớ tới mình đời trước, cũng cảm thấy có chút buồn cười. Đời trước nàng tham mộ hư vinh, hy vọng có thể ăn sung mặc sướng, nhưng hết lần này tới lần khác không chiếm được. Đời này, nàng chuẩn bị con đường thực tế gả cho người hoàng đế, lại không nghĩ rằng, một ngày kia mình lại thành vương phi.

Chân Bảo Lộ không có ý kiến gì, dù sao có phu quân cùng bọn nhỏ ở bên người, cái khác nàng đều không thèm để ý. Mặc kệ Tiết Nhượng là võ tướng hay là vương gia, với nàng mà nói chỉ là phu quân nàng mà thôi.

Chỉ là nghĩ đến mấy ngày này, Tiết Nhượng ngày ngày đều gấp rút, nàng có chút ít rầu rĩ. Có đôi khi xem hán ở thư phòng thay Tuyên Bình Đế phê duyệt tấu chương, bộ dáng kia, thật có vài phần rất quen, phảng phất đời trước đã làm qua loại sự tình này.

Nàng mặc dù đau lòng, nhưng cũng hiểu, Tiết Nhượng là muốn cho mẹ con bọn họ trôi qua khá hơn một chút. Nàng có thể làm, chính là thay hán quan tâm hai hài tử.

Ngày trôi qua cực nhanh, một cái nháy mắt liền là ba năm.

Trong ba năm này, mới đầu Tuyên Bình Đế còn sẽ nghe một chút ý kiến người bên cạnh, nghiêm túc phê duyệt tấu chương, nhưng về sau, chỉ lo hưởng thụ chỗ tốt làm hoàng đế mang đến, lại cũng không tâm tư phê duyệt tấu chương. Hơn nữa, Tiết Nhượng phê duyệt tấu chương chưa từng có ra sai lầm, đã như vậy, hán còn quan chuyện này làm gì?

Vốn là phía bên phải Tuyên Bình Đế, chuẩn bị thêm một ghế dựa, lúc vào triều, Tuyên Bình Đế ngồi ngay ngắn long ý, nhiếp chính vương ngồi vị trí bên phải. Nhưng dần dần, Tuyên Bình Đế vào triều liền là hai mắt biến thành màu đen, một bộ dáng dục quá độ, văn võ bá quan phía dưới nhìn thấy ào ào lắc đầu, cuối cùng nửa tháng cũng không thêm lâm triều.

Một ngày kia, trong cung thiết yến, Chân Bảo Lộ mang theo một đôi trai gái tiến cung dự tiệc.

Hiện nay thân phận của Chân Bảo Lộ khác xưa, tự nhiên không ít người gấp gáp nhìn bực. Dù sao này toàn bộ Đại Chu người nào không biết, hiện thời thật sự làm chủ thiên hạ này nhưng là Vinh vương, mà Vinh vương lại là sủng thần như mệnh. Chân Bảo Lộ ít đi ra ngoài, lại không thích gặp khách, mọi người muốn nhìn bực cũng không có cách, hôm nay khó được gặp, tự nhiên mỗi một người đều lại đây nói chuyện.

Chân Bảo Lộ một thân quý khí, gò má mềm mại phần nhuận như cũ, so với nữ nhi mười ba mười bốn tuổi phụ nhân mang theo còn muốn mềm mại hơn. Tuyệt sắc nhân gian như thế, không trách được nhiếp chính vương sủng ái như thế. Lại nhìn một đôi trai gái đáng yêu, lại là khiến người khác ao ước chết được.

Chân Bảo Lộ không chịu nổi nhiều người như vậy, tìm cơ hội liền ra ngoài hít thở không khí.

Hoắc Thanh Thục bồi Chân Bảo Lộ đi, cười hi hi nói: “Vương gia thật sự là tăng thể diện cho vương phi.”

Chân Bảo Lộ cười cười, biết Hoắc Thanh Thục là đang trêu ghẹo nàng. Liền theo nàng ấy đi ngự hoa viên.

Lại không biết, đúng lúc gặp được Tuyên Bình Đế.

Tuyên Bình Đế tự nhiên nghe nói Tiết Nhượng này có thể từ tuyệt sắc vô song, sủng như châu bảo, đã nhiều năm như vậy, không chỉ không có nạp thiếp, ngay cả thông phòng cũng không có một cái. Theo Tuyên Bình Đế, nữ nhân dù đẹp, lúc nào cũng là sẽ chán, Chân thị này có thể đẹp đến mức nào a?

Hôm nay nhìn, nhưng khiến Tuyên Bình Đế không thể dời mắt. Mắt hán dục ngẫu, không chớp mắt rơi trên người thiếu phụ xinh đẹp trước mặt, thấy tư thái nàng thướt tha mảnh mai, tuyết trắng trước ngực mặc dù bao bọc kỳ chặt chẽ, nhưng vẫn vênh lên no đủ, phảng phất là muốn dâng ra, mà vòng eo kia, lại là mảnh mai như liễu, quả thực câu Tuyên Bình Đế sắc tâm đại động, dưới đèn quần lúc này làm ra trò cười cho thiên hạ.

Chân Bảo Lộ nhíu mi lại, cũng nghe nói qua tác phong Tuyên Bình Đế này, quả thực so với tiên đế còn hoang dã vô đạo hơn. Lúc này ánh mắt hán nhìn mình, lại khiến Chân Bảo Lộ muốn nôn mửa.

Nhìn Chân Bảo Lộ hành lễ, Tuyên Bình Đế kín đáo cười, tiến lên định đi đỡ nàng: “Vinh vương phi không cần đa lễ...” Ánh mắt lại liên tục rơi vào ngực nàng.

Chân Bảo Lộ nghĩ tới lui về phía sau một bước, mà lúc này đây, lại có một cánh tay chen ngang, ôm nàng đến bên người, nhìn Tuyên Bình Đế nói: “Tham kiến Hoàng thượng.”

Giọng nói lạnh như băng, khiến Tuyên Bình Đế chợt lấy lại tinh thần, nhìn nam tử cao lớn lạnh lùng bên cạnh mỹ nhân, mồ hôi lạnh trên trán Tuyên Bình Đế chảy ròng, cười cười nói: “Vinh vương cũng ở chỗ này.”

Tuyên Bình Đế từng chứng kiến thủ đoạn của Tiết Nhượng, nếu nói lúc trước trong triều còn có người bởi vì hán ta nhiếp chính có chút bất mãn, như vậy hiện thời, sợ là không ai dám nói một chữ không. Thậm chí, nếu là một ngày kia, Tiết Nhượng muốn làm hoàng đế, hán cũng không có phản nửa sức lực phản kháng, nhẹ nhàng vừa nắm liền bị hán ta bóp chết.

Ở trước mặt Tiết Nhượng, Tuyên Bình Đế nào có phản nửa uy phong hoàng đế, hàn huyên vài câu, liền xoa xoa mồ hôi trên trán, chật vật đi.

Hoắc Thanh Thục cũng thức thời nói: “Vậy ta đi về trước.”

Chân Bảo Lộ nhìn qua nam tử bên cạnh mặt như băng sương, mới đưa tay, lặng lẽ ôm hân, nhìn hân cười cười: “Đại biểu ca.”

Cử chỉ thân cận như vậy, sắc mặt Tiết Nhượng nhất thời thay đổi nhu hòa, sau đó cúi người, hôn nàng một cái mặt bất đắc dĩ nói: “Quả nhiên là không để ta bớt lo.”

Chân Bảo Lộ tức giận, chuyện hôm nay nàng sai chỗ? Nàng khí, ngẩng mặt liền cắn một cái dưới cằm hân.

Tiết Nhượng cười cười, sủng ái ôm nàng vào trong lòng, cầm gối lên đầu vai nàng mảnh khảnh, bàn tay vuốt lưng nàng một cái một cái, ánh mắt nhìn thoáng qua phương hướng Tuyên Bình Đế ly khai, đột nhiên trầm xuống.

Một ngày kia, Chân Bảo Lộ ở trong sân bồi hai hài tử hái cây son trà. Son trà vàng óng, hái được đầy một giỏ. Chân Bảo Lộ lười biếng, ngồi bên cạnh bàn đá nhìn bọn trẻ.

Chúc ma ma như kiến bò chảo nóng, vội vã lại đây. Chân Bảo Lộ mỉm cười nhìn qua nữ nhi linh hoạt leo cây như con khỉ nhỏ, còn nhi tử đứng dưới tàng cây hung phấn cầm lấy giỏ trúc, nhìn thoáng qua Chúc ma ma: “Chuyện gì sốt ruột đến vậy?”

Chúc ma ma nói: “Hoàng thượng băng hà . Ở trên giường huệ phi nương nương.”

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ!

Chân Bảo Lộ căng thẳng, lập tức liên lo lắng chuyện như vậy có thể liên lụy đến trên người Tiết Nhượng hay không. Dù sao mấy năm này, hân ở trên triều đình đã có xu thế một tay che trời, mặc dù người chống hân không nhiều, nhưng Chân Bảo Lộ vẫn cảm thấy, trong lòng những người kia, không biết nói Tiết Nhượng như thế nào đâu. Nàng thân là thê tử Tiết Nhượng, mặc kệ khi nào, đều là hướng về hân .

Mà huệ phi này, chính là Chân Bảo Chương . Lúc trước Tuyên Bình Đế kế vị sau, thuận thế tiếp nhận một số tàn phi hậu cung của Tuyên Vũ Đế, Chân Bảo Chương cũng nằm trong số đó. Tuyên Bình Đế tưng dục cũng không phải là ngày một ngày hai, bất quá chết ở trên giường nữ nhân, cũng không phải là một chuyện về vang.

Nàng đang muốn hỏi, mặt Chúc ma ma liền lộ vẻ vui mừng nói: “Hiện tại các đại thần ào ào nghị luận, sau đó quyết định, ủng lập vương gia chúng ta làm tân hoàng...” Thấy vương phi nhà mình còn vẻ mặt mê man, Chúc ma ma tiếp tục nói, “Vương phi, vương gia chúng ta sắp làm Hoàng thượng , ngài sắp trở thành Hoàng hậu nương nương .”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Chương 150 đại kết cục

Nắng sớm mờ mờ.

Chân Bảo Lộ mở mắt ra, nghe mùi vị quen thuộc nam nhân bên người, sững sờ nhìn một mảnh minh hoàng. Đản độn u mê , nàng cứ như vậy làm tới hoàng hậu. Chân Bảo Lộ giật giật khóe miệng, cảm thấy có chút giống là đang nằm mơ. Phát giác được tay nam nhân trên vai nàng thoáng giật một cái, mới mỉm cười xoay người nói: “Đại biểu ca.”

“Ân.” Tiết Nhượng vươn tới, gò má nhẹ nhàng cọ mặt nàng, buồn ngủ lười biếng, giọng nói còn có chút khàn khàn.

Chân Bảo Lộ đưa tay vuốt ve mặt mày hân tuần lẫm, cảm thấy cho dù hân thành Hoàng thượng, ở trong mắt của nàng, cũng bất quá chỉ là nam nhân của Chân Bảo Lộ nàng.

Nàng vươn người, hôn một cái trên môi hân.

Hôm nay là ngày Tiết Khiêm thành thân.

Tiết Khiêm ngày xưa, chỉ là thứ xuất An Quốc công phủ không được sủng ái, mà Tiết Khiêm hiện thời, lại là đại tài tử nổi danh hoàng thành. Ngay cả danh tiếng Từ Thừa Lăng lúc trước, cũng không khiến người khác chấn động bằng Tiết Khiêm.

Tiết Khiêm thành tài, lại là đệ đệ Hoàng thượng, hôn sự tự nhiên thành đại mỹ vị hút người. Bà mỗi đến cửa quả thực có thể xếp thành một vòng dọc theo hoàng thành. Không biết sao Tiết Khiêm lại không hề bụng hôn sự, đã sắp nhược quán 20 tuổi, bên cạnh cũng không có người biết nóng lạnh. Tiết Khiêm thuở nhỏ tang mẫu, hôn sự tự nhiên do trưởng tử Chân Bảo Lộ lo liệu, hân nghe lời trưởng tử, muốn hân nhìn liên đi nhìn, chỉ là không có gặt đầu một cái.

Trước mắt cuối cùng chịu thành thân .

Tân nương là nữ nhi Đường viện phán thái y viện Đường Bảo Nguyệt. Viện phán chỉ là chức quan chính lục phẩm, mà Tiết Khiêm thân là hoàng đệ hiện thời là Cảnh vương, nhưng Chân Bảo Lộ lại là không thèm để ý điều này, thật vất vả có cô nương vừa ý, dù cho là người dân nữ bình thường, chỉ cần Tiết Khiêm thích, nàng liền làm chủ đồng ý.

Tiết Nhượng ngày thường không thèm để ý vị thứ đệ này, đặc biệt là mỗi lần nhìn hoàng hậu mình quan tâm hấn ta như thế, lại là muốn tùy tiện ban thưởng tứ hôn cho hấn ta, đỡ phải khiến thế tử hấn hao tâm tổn sức. Lúc này cuối cùng thành thân, Tiết Nhượng cũng khó được cảm khái nói: “Cuối cùng là chịu thành hôn, vị Đường cô nương này có chút khả năng.”

Hôm đó Tiết Khiêm chủ động tìm nàng nói muốn lấy vợ, Chân Bảo Lộ cũng là phi thường kinh ngạc, tự nhiên hỏi nguyên do. Tiết Khiêm cùng nàng xưa nay là không chuyện không nói, tự nhiên hề biết thì sẽ nói. Chân Bảo Lộ liền nói với Tiết Nhượng chân tướng sự tình.

Tiết Khiêm cùng Đường Bảo Nguyệt coi như là nhân duyên trời định. Hôm đó Tiết Khiêm đi phía sau núi Linh Phong Tự vẽ tranh, trong lúc rảnh rỗi đi dạo bốn phía một chút, nào biết vô ý rơi xuống sườn núi, đúng lúc gặp được Đường Bảo Nguyệt lên núi hái thuốc. Anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp, xưa nay là một đoạn giai thoại, ngược lại cũng là như thế.

Chân Bảo Lộ nói xong, mới nhìn Tiết Nhượng nói: “Mấy năm này nhìn Khiêm đệ không chịu thành thân, ta còn sợ hấn thích nam nhân, không nghĩ tới...” Nàng lại trêu ghẹo, “Nam nhân các ngươi đều là như thế, gặp một cô nương thiện lương, liền cảm thấy người ta tựa như tiên nữ.”

Vừa nghĩ tới hôm đó Tiết Khiêm đỏ mặt nói với nàng, Chân Bảo Lộ ngẫm lại đều cảm thấy buồn cười. Nàng cũng gặp qua vị Đường cô nương kia, nhã nhặn sạch sẽ thanh tú, nếu bàn về dung mạo, xa không kịp mấy người lúc trước nàng giới thiệu cho Tiết Khiêm, nhưng mà trong miệng Tiết Khiêm, vị Đường cô nương này liền thành tiểu tiên nữ nhân gian có một không hai.

Phảng phất như hồi tưởng cái gì xa xôi, Tiết Nhượng mắt sắc mỉm cười, thân nhiên nói: “Ừ. Sợ là cảm thấy thế gian này, không có ai đẹp hơn cô nương đó.”

Như thế người từng trải, thấu hiểu rất rõ.

Chân Bảo Lộ nhảy cảm, lúc này thu liễm cười, đưa tay nhéo mặt hấn hỏi: “Như thế nào? Ngươi cũng đã gặp qua tiên tử thiện lương như vậy?”

Chân Bảo Lộ đột nhiên nghĩ đến cô nương tên Dung Ngọc. Nàng ngược lại không nghĩ tới, Tiết Nhượng sau lưng gát nàng nhiều chuyện như vậy. Bất quá nàng đối Dung Ngọc cũng là trong lòng tôn cảm kích - - dù sao nàng ấy một cô nương gia, thật sự là trả giá quá nhiều.

Chân Bảo Lộ nghe nói, ba năm trước Dung Ngọc sinh một tiểu nữ oa, hiện thời hai mẹ con sinh hoạt trong một thôn nhỏ. Nàng có tâm giúp mẹ con các nàng, nhưng mỗi lần đều bị Dung Ngọc cự tuyệt.

Tiết Nhượng cúi đầu chống đỡ mặt nàng, nói: “Nàng chính là tiên tử của ta.”

Chân Bảo Lộ nhin không được tươi cười, sáng giọng: “Miệng lưỡi trơn tru.” Trong lòng lại phi thường hưởng thụ.

Hai người bọn họ thành thân nhiều năm, nàng tự nhiên sẽ không hoài nghi hấn hai lòng.

Cảnh vương phủ tràn ngập vui sướng, để hậu Tiết Nhượng cùng Chân Bảo Lộ xưa nay coi trọng vị thứ đệ này, cùng có mặt dự hôn lễ Tiết Khiêm, có thể nói là đủ nể mặt.

Giang Mi theo mẫu thân Lô thị tiến vào Cảnh vương phủ, một bước vào, tiểu cô nương nhất hai mắt to, liền vội tìm người.

Mà thiếu niên một bộ cảm bào tuyết sắc trong sáng, chi lan ngọc thụ, dẫn tới không ít nữ tử tuổi trẻ liền tiếp nghi chân, người người đều mặt đỏ tới mang tai.

Giang Mi vừa thấy hấn, liền không dời mắt.

Lô thị thân là người từng trải, tự nhiên lại rõ ràng, liền cũng không câu nệ nàng, để nàng đi chơi.

Thiếu nữ đã mười bốn tuổi, mắt hạnh má đào, ấn đường có nốt ruồi chu sa lớn cỡ hạt gạo tăng thêm vài phần xinh đẹp. Nàng chậm rãi lại đây, đỏ mặt gọi: “A Thượng ca ca.”

Chân Cảnh Thượng nhìn qua nữ hài trước mặt, nhìn nòng đậm ái mộ trong mắt nàng, khoe miệng khẽ giương lên: “Tháng sau là sinh nhật ngươi, có muốn lễ vật gì?”

Giang Mi lắc lắc đầu: “Không cần.” Nàng thật tâm nói, dù sao mấy năm này hấn đưa lễ vật sinh nhật cho mình, đều là chuẩn bị tí mĩ. Nàng biết rõ hấn tốt với mình, nhưng năm nay, nàng không nghĩ để hấn tốn nhiều tâm tư như vậy. Nói chuyện, nàng thấy thiếu niên trước mặt thoảng nhu mày, mới biết được mình nói sai, đỏ mặt giải thích, “Ý ta là... huynh có thể tới, ta cũng đã thật cao hứng.”

Nàng không muốn lễ vật gì. Hấn có thể đến chúc mừng sinh nhật nàng, chính là lễ vật tốt nhất cho nàng.

Mấy năm này, nàng có thể cảm giác được, tính tình hấn trở nên mềm mại ôn hòa, đối nàng càng ngày càng tốt.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng chiêng trống cùng tiếng pháo nổ nhiệt, Giang Mi quay đầu nhìn nhìn, xa xa tân nương từ mặc đồ cưới đỏ thắm, còn

có tân lang một bộ hi bào, cũng có chút hăm mộ.

Nhìn xong rồi, Giang Mi theo bước chân Chân Cảnh Thượng, tản bộ ở trong sân. Ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn hấn, hấn đẹp mắt, nếu là mặc hi bào, khẳng định càng đẹp mắt hơn Cảnh vương.

Vừa nghĩ vậy, khoe miệng Giang Mi vô ý thức cong lên, trong lòng vô cùng mong đợi.

Chân Cảnh Thượng nơi nào không biết tiểu cô nương bên người thỉnh thoảng nhìn lên hấn.

Hấn khó được có tâm tư trêu cợt, dừng bước chân, kéo nàng đến sau hòn non bộ, trên cao nhìn xuống nói: “Đẹp không?”

Trong ngày thường Giang Mi cũng là cô nương cơ trí thông tuệ, cũng không biết tại sao, mỗi lần ở trước mặt Chân Cảnh Thượng, liền trở nên có chút ít trì độn ngu ngốc. Sau đó nhớ tới, Giang Mi liền ảo não không thôi, nghĩ tới lần tới nhất định muốn ở trước mặt hấn biểu hiện tự nhiên thanh thản chút ít, nhưng lần tới cũng là như thế. Hiện nay nàng gương mặt, nhìn đôi mắt nam nhân thâm thủy đen, gò má ửng hồng, nghiêm túc quan sát, nhỏ nhỏ bình luận: “Đẹp mắt.”

Chân Cảnh Thượng ngẩn ra, nhìn qua gò má nàng phỉm hồng, đưa tay vuốt ve, mới cúi người, nhin không được hôn lên môi nàng.

Giang Mi dừng một chút, sau đó nhắm mắt lại, thân thể cứng ngắc tựa trên vách núi đá hòn non bộ. Bất quá là đụng môi một cái, cũng không có cái khác, nam nhân rất nhanh liền đứng thẳng. Khuôn mặt Giang Mi lại là đỏ bừng, nghĩ đưa tay sờ miệng, nhưng là cảm thấy thẹn thùng, liền cúi đầu xuống, kim lòng không được cười cười.

Hấn hôn nàng.

Chân Cảnh Thượng nhìn nàng cười, cũng cảm giác được thư thái. Quanh đi quẩn lại, hấn đúng là vẫn nhin không được trối nàng bên người. Hấn nói: “Sang năm chúng ta thành hôn.”

Nàng đã cập kê, có thể lập gia đình.

Giang Mi vừa nghe, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng trong nhìn qua hấn: “Tốt.” Thiếu niên xưa nay ít nói chữm chắc, bị ánh mắt nàng nhiệt tình thẳng thắn nhìn, bên tai trắng nõn, khó được nhiễm hồng phẩn nhẹ nhàng.

Nhưng nàng cũng không cảm giác mình trả lời quá mức không thận trọng.

Nàng thích hấn, là chuyện tất cả mọi người biết rõ; nàng muốn gả cho hấn, cũng là theo lý thường cần phải.

Chân Cảnh Thượng cười cười, lần nữa nhìn nàng, cổ họng hơi động một chút, khàn giọng hỏi: “Còn nghĩ hôn sao?”

Dù không thận trọng, lúc này Giang Mi nhin không được thẹn thùng, dừng một chút, mới khe khẽ gật đầu: “... Ừm.”

Nghĩ.

Chân Cảnh Thượng ngưng mắt nhìn cánh môi tiểu cô nương, nhìn một lát, mới lại một lần nữa cúi người.

Lúc hai cánh môi sắp chạm nhau, một tiếng gọi non nớt cất ngang.

“Cửu cửu!”

Chân Cảnh Thượng nghe ra là ai, mà tiểu cô nương trong lòng, cũng đỏ mặt không biết làm sao. Chân Cảnh Thượng đến cùng chữm chắc, nhẹ giọng nhìn Giang Mi nói một câu: “Không có việc gì.” Rồi sau đó mới nhìn kẻ phá rối, thái tử điện hạ mặc một thân tiểu bào màu vàng hơi đỏ.

Tiểu Trường Phúc đã là thái tử, năm nay đã chín tuổi, bất quá gò má vẫn là tròn tròn phúng phính, một đôi mắt ngập nước nhìn qua Chân Cảnh Thượng nói: “Cửu cửu, cửu cùng Giang tỷ tỷ đang làm cái gì?”

Chân Cảnh Thượng chuẩn bị tùy tiện tìm lý do hồ lộng qua.

Lại thấy tiểu thái tử bung một bộ “Đừng cho là ta nhỏ có thể tùy tiện gạt ta”, nói: “Ta đều trông thấy, cửu cửu hôn miệng Giang tỷ tỷ.”

Vừa dứt lời, Chân Cảnh Thượng nhin không được nhìn tiểu cô nương bên người. Quả nhiên, mắc cỡ không ngẩng đầu lên nổi.

Trường Phúc chuẩn bị nói thêm gì nữa, một tiểu cô nương giống hấn như đúc, lại mặc váy ngắn màu đỏ đi tới trước mặt hấn. Tiểu cô nương không béo như hấn vậy, cũng thoảng cao hơn hấn chút ít. Trường Phúc nhìn, gấp rút ngoan ngoan gọi: “Hoàng tỷ!”

Khuôn mặt Đường Đường lạnh nhạt, giáo dục đệ đệ: “Đừng quấy rầy cửu cửu.”

“Nhưng là...” Trường Phúc nghĩ giải thích.

Đường Đường nói: “Nghe lời.”

“... Dạ.” Trường Phúc chu mỏ một cái, quyết định vẫn là nghe lời hoàng tử, dặt tay tỷ tỷ, rồi đi cùng nàng.

Lúc này, Chân Cảnh Thượng mới cúi đầu nhìn tiểu cô nương trước mắt, thấp giọng nói: “Muốn tiếp tục sao?”

Khuôn mặt Giang Mi hồng sấp rì máu, khó được có chút ít tiểu tỷ khí trùng mắt liếc hắt một cái.

Chân Cảnh Thượng kim lòng không được nở nụ cười.

Nhìn thấy hắc tươi cười, Giang Mi lại một lần nữa đỏ mặt. Hắc cười lộ lên, sao lại càng đẹp mắt vậy chứ?

Buổi tối Chân Bảo Lộ dẫn một đôi trai gái hồi cung, tiểu Trường Phúc kể chuyện hôm nay nhìn thấy cừu cừu hôn miệng Giang tỷ tỷ với nương. Chân Bảo Lộ vừa nghe, liền nói lời thăm thía: “Chuyện này trừ nương. Không được phép nói cho người khác biết.”

Tĩnh tình đệ đệ nàng lạnh nhạt, cũng chỉ có Giang Mi mới có thể khiến hắc trở nên ôn hòa chút ít. Nàng là người từng trải, biết thiếu niên huyết khí sôi trào cùng một chỗ với tiểu cô nương mình thích, tránh không được nghĩ thân cận. Nhưng nàng tin tưởng đệ đệ nhà mình, là biết rõ đúng mực.

Tiểu Trường Phúc gật gật đầu: “Ta biết rõ. Hoàng tử cũng nói như vậy.”

Chân Bảo Lộ ngăn ra: “Đường Đường cũng nhìn thấy?”

Tiểu Trường Phúc nói: “Phải. Ta còn tưởng rằng cừu cừu bắt nạt Giang tỷ tỷ, nhưng hoàng tử bảo ta không cần lo, kéo ta đi, còn dặn ta không được phép nói cho người khác biết, nếu không người khác sẽ nói xấu Giang tỷ tỷ.”

Chân Bảo Lộ cũng là không chỉ một lần thấy khuê nữ mình nghiêm trang dạy bảo nhi tử, hai người rõ ràng là cùng tuổi, tính tình sao khác biệt đến vậy.

Một ngày kia, tiểu thái tử Trường Phúc viết xong công khóa liền đi tìm nương, lại phát hiện nương không ở tẩm điện, lại chạy tới ngự thư phòng, phụ thân cũng không ở đây.

Tiểu Trường Phúc chép miệng, tất nhiên là phụ thân cùng nương vụng trộm chơi cái gì, liền nện chân ngăn đi ngự hoa viên tìm.

Chạng vạng mùa hè có chút ít nóng bức, một góc hồ sen ngự hoa viên, bốn phía không người.

Lá sen xanh biên biếc, ngẫu nhiên chuồn chuồn bay ở trên, xen lẫn hương sen. Ở chỗ sâu trong hồ sen, một chiếc thuyền lá nhỏ ngừng ở chỗ này, bị tầng tầng lớp lớp lá sen xanh biếc che dấu cực kỳ chặt chẽ, khe lạy động.

“Ừm... Là Trường Phúc.” Chân Bảo Lộ nhẹ nhàng nhéo nhéo bả vai nam nhân.

Tiết Nhượng hôn nàng một cái, cái trán không ngừng tuôn mồ hôi, trầm giọng nói: “Đừng quan hắc. Đã chín tuổi, sau này không thể lại để hắc đánh nàng.”

Chân Bảo Lộ buồn cười, chỉ là muốn nói, bị đụng phải đứt quãng.

Tiết Nhượng nhìn qua người dưới thân trắng nõn mảnh khảnh, dưới lá sen xanh biếc càng như mỹ ngọc. Tiết Nhượng hít sâu một hơi, càng làm càn.

Chân Bảo Lộ nghe con nhà mình gọi từng tiếng, gắt gao cắn môi, sợ mình phát ra âm thanh, đợi nhi tử đi xa một chút, mới ảo não nện lồng ngực nam nhân.

Tiết Nhượng nắm chặt tay nàng, đưa đến bên môi mình, nói: “Tiểu Lộ, ta yêu nàng.”

Chân Bảo Lộ cảm giác mình quá không có cốt khí, cũng bởi vì hắc nói những lời này, bỗng chốc liền không giận. Nàng giương mắt, nhìn qua đôi mắt nam nhân thâm tình, mơn mím môi, mới khẽ mỉm cười nói: “Ta biết rõ.”

Tiết Nhượng cười cười, cúi người nhẹ khế hôn nàng một cái.

Không, nàng vĩnh viễn sẽ không biết ta yêu nàng đến mức nào.

Bất quá không sao cả, nàng chỉ cần mỗi ngày đều vui vẻ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Chương 151 kiếp trước ①

Mùa đông khắc nghiệt, bông tuyết trắng xóa.

Phòng khách hậu viện Linh Phong Tự, Hương Hàn bung trà nóng vào. Nàng cùng Hương Đào là nha hoàn bên người Lục cô nương Tề Quốc Công Phủ Chân Bảo Lộ, lần này đứng là bởi cô nương nhà mình đến Linh Phong Tự lễ Phật. Không ngờ tuyết rơi lớn như vậy. Tuyết phủ kín núi, mấy người chủ tớ các nàng tự nhiên chỉ có thể tạm ở lại phòng khách Linh Phong Tự.

Hương Hàn đi vào, liền gặp Hương Đào yên tĩnh đứng ở một bên, một bộ không dám hé răng.

Nghĩ đến tâm tình cô nương nhà mình không được tốt. Hương Hàn ngầm hiểu.

Một cô nương nhỏ nhắn xinh xắn đứng trước cửa sổ, mặc một bộ áo váy thạch lựu hồng tố.

Hương Hàn tiến lên phía trước nói: “Cô nương muốn uống chút trà nóng ấm áp thân thể?”

Chân Bảo Lộ phảng phất không có nghe thấy, lẳng lặng nhìn qua hồng mai nở rộ ngoài cửa sổ, lông mày kẻ đen khẽ khép lại. Tiểu cô nương mới mười ba tuổi, còn có chút ít ngây thơ, nhưng khuôn mặt tuyết nộn kiều hoa, cũng đã trở mĩ tính xảo vô song. Ngay cả Hương Hàn thường hầu hạ bên cạnh Chân Bảo Lộ, lúc này cũng không nhìn được nhìn nhiều.

Nghĩ tới điều gì, Hương Hàn nhìn cô nương nhà mình, ánh mắt nhiều vài phân đồng tình.

Chân Lục cô nương trước mười tuổi, có thể nói là kim tôn ngọc quý, ngàn kiều trăm sủng, đại gia Chân Như Tùng Tề Quốc Công Phủ, cũng chính là phụ thân Chân Bảo Lộ, quả thực là xem nàng như tròng mắt mà nâng niu. Sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy, khiến cô nương dường tính tình dị thường yếu ớt, chịu không nổi nửa điểm ủy khuất. Ăn, mặc, lại là không cần nói. Lời nói khoa trương chút, cô nương nhà nàng nếu ồn ào muốn trắng sáng trên trời, Chân Như Tùng cũng sẽ tìm cách hái cho nàng.

Cô nương chính là lớn lên trong nuông chiều như vậy, lại không ngờ tuổi còn bé, liền mất đi song thân.

Hương Hàn còn nhớ rõ, năm ấy cô nương nhà nàng mới mười tuổi, phụ thân Chân Như Tùng bị bệnh dịch, rất nhanh liền mất, mà nương nàng Từ thị, đối phu quân Chân Như Tùng có thể nói là cuồng dại, từ đó về sau triền miên giường bệnh, cũng không quan tâm ngó ngang mấy hài tử, sau buông tay nhân gian, lưu lại mấy tỷ đệ đáng thương không có người chiếu cố.

Nói đến tỷ đệ, trên Chân Bảo Lộ còn có một tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh, lớn hơn nàng ba tuổi, cũng không phải là Từ thị sinh, mà là nữ nhi vợ cả Tiết thị của Chân Như Tùng lưu lại. Từ thị đối Chân Bảo Quỳnh như chính mình sinh, thậm chí còn tốt hơn con gái ruột Chân Bảo Lộ, cộng thêm Chân Bảo Quỳnh đọc đủ thứ thi thư, dễ dàng thi vào nữ học hoàng thành, danh tiếng ở hoàng thành có thể nói là rất tốt. So sánh, Chân Bảo Lộ là muội muội bị chiều hư, danh tiếng kém rất nhiều.

Quan hệ giữa Chân Bảo Lộ cùng vị tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh này xưa nay không tốt, nhưng hai đệ đệ sinh đôi của nàng, còn gần gũi với trưởng tỷ Chân Bảo Quỳnh hơn cả thân tỷ tỷ cùng một mẹ là nàng.

Có đôi khi, Hương Hàn cũng cảm thấy cô nương nhà nàng quả thực rất ngốc. Hiện thời không chỗ nương tựa, máu mủ thân nhát là hai người đệ đệ này, nếu vào lúc này, nàng chiếu cố đệ đệ nhiều hơn chút ít, cũng sẽ không lâm vào tình cảnh này.

Hiện nay, Chân Bảo Quỳnh đi nhà ngoại An Quốc công phủ ở tạm, mà Chân Bảo Lộ, lại là không chịu cùng Chân Bảo Quỳnh đi An Quốc công phủ, hiện nay ở tại nhà ngoại Trường Ninh Hầu phủ. Còn hai đệ đệ tuổi còn bé, xưa nay thân cận Chân Bảo Quỳnh, lúc Từ thị bệnh nặng, Chân Bảo Quỳnh bỏ nữ học về nhà, chăm sóc đệ đệ muội muội, lúc này tự nhiên là trưởng tỷ đi chỗ nào, bọn họ đi theo chỗ đó.

Mà đi theo bên cạnh Chân Bảo Lộ, ngoại trừ hai nha hoàn Hương Hàn, Hương Đào, cũng chỉ có Chúc ma ma chiếu cố Chân Bảo Lộ từ nhỏ. Chỉ là mấy năm này thân thể Chúc ma ma không được tốt, lần này không theo ra cửa.

Chân Bảo Lộ yên tĩnh đứng chốc lát, cảm thấy thật có chút lạnh, mới ngồi xuống, uống một ngụm nước trà Hương Hàn bung tới.

Tiểu cô nương tuổi trẻ, ăn mặc tinh xảo sáng rỡ, giờ tay nhắc chân lại là có thêm khí chất danh môn quý nữ. Trước kia Chân Bảo Lộ không thêm để ý này, cảm thấy mình dù là con khi hoang, ở trước mặt phụ thân, vẫn là châu bảo. Nhưng sau lại không giống. Nàng không có chỗ dựa vào, nếu lại không học chút ít lễ nghi quý nữ, cuộc sống về sau lại càng không dễ chịu.

Trà xanh vào miệng, có chút đắng, dư vị ngọt lành. Chân Bảo Lộ đã uống vài ngụm, thân thể liền ấm áp rất nhiều.

Lúc này trời sắp tối rồi, Từ Thừa Lăng chắc chắn sẽ không đến đón nàng.

Trong lòng Chân Bảo Lộ hơi có chút phiền muộn.

Từ Thừa Lăng là đại công tử Trường Ninh Hầu phủ, nổi danh quý công tử hoàng thành. Hắn từ nhỏ đã tốt với nàng, mấy ngày này nàng ở tạm Trường Ninh Hầu phủ, ngoại tổ mẫu, mẹ cùng biểu tỷ nàng, mỗi một người đều đối nàng không tốt, chỉ có vị Từ biểu ca này, đối nàng càng hơn trước, này mới khiến nàng hơi có chút an ủi.

Mới trước đây Chân Bảo Lộ không có suy nghĩ nhiều như vậy, ai đối nàng tốt, sủng ái nàng, nàng liền thích cùng một chỗ với người đó. Còn những người không thích nàng, nàng cũng hờ hững.

Hiện thời không giống.

Từ Thừa Lăng đối nàng tốt, nàng liền nghĩ, sau này muốn gả cho hắn. Người khác nàng không yên tâm, chỉ có Từ Thừa Lăng, nàng biết rõ hắn nhất định sẽ đối nàng tốt. Hơn nữa thân phận của hắn tại đó, nàng không có quyền lợi chọn lựa, chỉ có thể vững vàng nắm chặt hắn.

Mà Trường Ninh Hầu phủ tuy là nhà ngoại nàng, nhưng ngày cũng không tốt qua.

Hiện tại Từ Tú Tâm xem thường nàng, trong ngày thường không thể thiếu ép buộc nàng, mới đầu nàng còn cho mình là tiểu thư ngàn kiêu trăm sủng, đến trước mặt ngoại tổ mẫu cáo trạng, nhưng dần dần cũng hiểu. Nàng chỉ là ngoại tôn nữ mà thôi, nào bằng Từ Tú Tâm này là thân tôn nữ. Ngoại tổ mẫu tự nhiên là thiên vị Từ Tú Tâm.

Thức ăn chay ở Linh Phong Tự, Chân Bảo Lộ cũng chỉ ăn vài miếng. Nhìn hồng mai bên ngoài nở đẹp, mà phía sau núi Linh Phong Tự, lại là trồng một rừng hồng mai.

Trong lúc rảnh rỗi, Chân Bảo Lộ liền dẫn Hương Hàn, Hương Đào đến phía sau núi ngắm hồng mai.

Hương Hàn nhìn, trong lòng tự nhiên cũng là vui vẻ. Đi ra một chút tóm lại tốt hơn so với luôn trong phòng.

Nàng cầm một áo choàng thật dày màu đỏ quả hạnh khảm lông chim cho cô nương nhà mình choàng lên.

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn coi, nghĩ tới điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhú một cái.

Áo choàng này mặc dù tinh xảo đẹp đẽ quý giá, nhưng là của năm cũ.

Chân Bảo Lộ bỗng nhiên nói: “Không choàng.”

Tay Hương Hàn có chút dừng lại, cẩn thận nói: “Cô nương, bên ngoài lạnh, nếu không khoác áo choàng, sẽ lạnh.”

Chân Bảo Lộ khẳng khái như thế, cứ như vậy chỉ mặc một thân áo váy đơn bạc ra cửa.

Hương Hàn lại là đau lòng cô nương nhà mình, lúc này không muốn, nhưng áo choàng này nên mang theo, nghĩ tới: Đến lúc đó cô nương nhà nàng cảm thấy lạnh, sẽ nguyện ý choàng.

Hồng mai điểm tuyết, tuyết trắng nhẹ rơi.

Cảnh sắc quá mức mê người.

Chân Bảo Lộ đột nhiên nghĩ đến tỷ tỷ nàng.

Chân Bảo Quỳnh là tài nữ thi thư khí tự lộng lẫy. Dù bộ dáng chỉ thanh tú, lúc trước mới vừa thi vào nữ học, liền dẫn tới không ít đại gia đình đến cửa cầu hôn.

Vốn là tâm tình Chân Bảo Lộ thật tốt, nghĩ đến đây, liền không lòng dạ nào thương thức hồng mai.

Thấy nàng định đi về, Hương Hàn tiến lên phía trước nói: “Cô nương, đội lên đi.”

Chân Bảo Lộ liếc mắt nhìn Hương Hàn trước mặt, mấy năm này bọn họ đi theo mình, đối nàng cũng là thật tâm. Nhất thời nàng có chút ít động lòng. Không có thân nhân thương yêu, lại tìm được một chút ấm áp từ trên người hạ nhân. Tính tình nàng hiếu thắng, tự nhiên không thể nói lời cảm kích với hai nha hoàn này, chỉ là lúc này ngoan ngoãn nghe lời, tùy ý nàng ấy khoác áo choàng cho mình.

Im ắng, lại hơi tối một chút, trên đường tuyết đọng không người quét dọn, đạp lên, liền phát ra tiếng kệt kệt.

Chân Bảo Lộ rầu rĩ đi ở phía trước, lúc sắp đến phòng khách mình ở, dưới chân không biết trúng vật gì đó, khiến nàng vướn chân ngã.

Vốn đi không chuyên tâm, vừa vướn chân, cả người Chân Bảo Lộ liền ngã xuống tuyết trên đất, thật là chặt vật.

Hương Hàn, Hương Đào vội lên trước dìu đỡ nàng đứng lên, phủi tuyết trên y phục cùng trên tóc của nàng. Hương Hàn vội vàng nói: “Cô nương ngã đau không?”

Mới trước đây Chân Bảo Lộ rất thích chơi tuyết, lúc này vấp ngã, tự nhiên là không có gì.

Chỉ là - -

Nàng nhìn lại chỗ vừa mới đạp phải, chỗ kia phẳng phất có vật gì đen như mực, lại là nhìn không rõ lắm. Lúc này nàng ngược lại gan lớn, đi lên phía trước nhìn coi.

Hương Hàn, Hương Đào cũng đi theo qua.

Hương Hàn đưa đèn lồng qua, ba chủ tớ nhìn người nằm trên mặt đất, bị hù dọa kêu lên tiếng.

Lấy lại bình tĩnh, Hương Hàn mới lớn lá gan thăm dò, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Hình như còn sống.” Lại lẩm bẩm nói, “Đang yên đang lành, sao ở chỗ này? Nếu là ở trong đất tuyết này một đêm, sáng mai còn có mệnh sống sao?”

Chân Bảo Lộ không thích xen vào việc của người khác, huống chi nàng là cô nương gia, sao có thể tùy tiện tiếp xúc nam tử xa lạ? Thân phận nàng đã có chút ít lúng túng, nếu danh tiếng lại có tý vết nào, mợ nàng càng thêm có lý do không để Từ Thừa Lăng cưới nàng.

Nàng đứng dậy đi vài bước, sau bước chân lại là ma xui quỷ khiến, nhìn Hương Hàn nói: “Đưa đèn lồng cho ta.”

Hương Hàn cũng không nhiều lời, trực tiếp đưa đèn lồng cho nàng.

Chân Bảo Lộ tiếp nhận đèn lồng, trở về theo đường cũ.

Hương Hàn cùng Hương Đào lúc này mới ý thức tới nàng muốn làm gì, nhất thời cũng kinh ngạc.

Chân Bảo Lộ dừng bước chân lại, nhắc đèn lồng trong tay nhìn qua người kia, ánh nến có một chút yếu, tản ra hào quang nhẹ nhàng nhu hòa, nàng nhìn nam tử quần áo tả tơi râu ria lòi thoi nằm trong đồng tuyết, rõ ràng sắp chết rét, chân mày cau lại nói: “Coi như người mạng lớn.”

Đôi là thường ngày, nàng nơi nào sẽ để ý tới?

Hôm nay nàng khó được nghĩ làm việc thiện một lần.

Vạn vật đều tĩnh lặng, cơ hồ không cảm giác được rét lạnh. Hẳn cho là sinh mạng mình cứ như vậy lặng yên không một tiếng động kết thúc. Trong thoáng chốc, phảng phất nghe được giọng nói rất nhỏ, mắt hần đang khép chặt, gian nan mở ra một chút, đập vào mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ xinh đẹp.

Vàng sáng hơi yếu, nổi bật lên nàng đẹp không giống người thường.

Trước khi gặp nàng, là mùa đông khắc nghiệt, băng thiên tuyết địa; sau khi gặp nàng, phảng phất trong nháy mắt vạn vật hồi phục, xuân về hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Chương 152 kiếp trước ②

Lúc Tiết Nhượng tỉnh, phát hiện mình đang ở trong phòng khách Linh Phong Tự. Hần nhắm mắt lại, nghĩ tới hôm qua mê man nhìn thấy một cảnh kia, lòng mi khẽ nhũn nhũ. Trong phòng có tiểu ni cô, thấy hần tỉnh lại, liền chấp tay trước ngực nói: “Thí chủ cuối cùng tỉnh.”

Tiết Nhượng đứng dậy nói cảm ơn.

Hần là đại công tử An Quốc công phủ. Năm trước liền theo quân, ở trong quân biểu hiện xuất chúng. Chỉ là trong quân doanh, cũng tránh không được bị người ám toán. Lần này hần bị trọng thương, không biết như thế nào chạy đến Linh Phong Tự này. Nếu không phải được cứu trợ, dựa vào trận tuyết hôm qua, sợ là hần cứ như vậy ném tính mạng.

Đại Chu trọng văn khinh võ, phàm là nam tử có chút của cải, cũng sẽ không lựa chọn con đường này. Tiết Nhượng thân là trưởng tử An Quốc công phủ, lại là vợ cả Lục thị An Quốc công sinh. An Quốc công đối Lục thị xem như mối tình thâm thiết, chỉ là Lục thị bởi vì sinh Tiết Nhượng mà thiếu hụt thân thể, không bao lâu liền hương tan ngọc nát, An Quốc công trút hết oán hận mất thê tử lên trên người nhi tử là Tiết Nhượng.

Chỉ là dù có tiếng si tình, nhưng đào mắt liền cưới kẻ thất, sinh một trai một gái, thậm chí ngay cả thứ xuất cũng có một đứa.

Thuở nhỏ quan hệ phụ tử Tiết Nhượng và An Quốc công đã không tốt, quý phủ cũng chỉ có tổ mẫu Tiết lão phu nhân yêu thương hần chút ít. Chỉ là tính tình hần quái gở, bên cạnh Tiết lão phu nhân có Tiết Đàm như thuận hiểu chuyện, có danh tiếng tài tử, trưởng tôn không hiểu chuyện là hần, phân lượng cũng không nặng. Hần không thích văn, ngược lại từ nhỏ thích luyện võ, lúc hần quyết định theo võ, chỉ có lão phu nhân khuyên, An Quốc công không nói gì, về phần kẻ mẫu Vương thị, lại là ước gì hần theo võ mau chết.

Thân thể nam tử luyện võ tự nhiên cường tráng hơn người bình thường, tình dưỡng chút liền có thể hành tẩu.

Tiết Nhượng xoay bước, đi đến trong nội viện.

Xa xa, liền nhìn thấy giữa cảnh tuyết trắng trong rừng mai, có hai bóng dáng.

Một nam một nữ. Nam đối mặt với hần, ăn mặc quý khí nhã nhặn, mặt mày tuấn lãng ôn hòa, nhìn dị thường hào hoa phong nhã; mà nữ thập phần nhỏ

nhấn xinh xắn, bọc một thân áo choàng thạch lựu lông chim màu đỏ, xem ra cũng là được nuông chiều lớn lên.

Vị cô nương giữa rừng mai, đúng là Chân Bảo Lộ.

Mà vị nam tử nho nhã khí chất như ngọc, chỉ lan ngọc thụ bên cạnh Chân Bảo Lộ, là đại biểu ca Từ Thừa Lãng nhà cậu nàng, đại tài tử nổi tiếng hoàng thành. Từ Thừa Lãng lớn hơn năm tuổi Chân Bảo Lộ, từ nhỏ đã tính tình chừng mực, lúc này đối cô biểu muội lại là vẻ mặt ôn hoà, giọng nói ôn hòa. Hắn nói: “Là ta không tốt, không có tới sớm đón người, ở Linh Phong Tự không quen đi?”

Từ Thừa Lãng vô cùng hiểu rõ vị biểu muội này, nàng yếu ớt, ở Linh Phong Tự, nơi nào ở quen được?

Còn nói sao. Chân Bảo Lộ không vui chép miệng, cánh môi mềm mại cứ như vậy khẽ vênh lên, rũ mắt nói: “Là mợ không cho phép đi?”

Nàng biết rõ Trang thị không thích nàng, nhưng sau này nếu muốn gả Từ Thừa Lãng, liền không thể đắc tội Trang thị.

Thật là Trang thị không cho phép. Từ Thừa Lãng thấy nàng ủy khuất, cũng đau lòng, đưa tay xoa xoa đầu nàng, thương tiếc nói: “Không liên quan nương. Nếu tức giận, ta liền để cho người đánh vài cái, được không?”

Chân Bảo Lộ chính là biết rõ, Từ Thừa Lãng nhất định sẽ che chở nương hắn. Hắn là người con có hiếu, dù tốt với nàng, lại cũng không bằng mẫu thân thân sinh.

Từ Thừa Lãng xem như người duy nhất hiện tại nàng có thể làm nũng phát tính khí, cho nên nhiều lúc, nàng cũng là có thể nhịn liền nhịn. Nàng cúi đầu, gầy thều dưới váy đỏ thắm thêu hoa ngọc lan nhẹ nhàng đá một cái găm ủng nam tử trước mặt, kiêu gắt giọng: “Ai muốn đánh huynh?”

Từ Thừa Lãng cười cười, cầm lên bàn tay nhỏ bé của nàng nói: “Còn là tiểu Lộ chúng ta đại nhân đại lượng.”

Trong nội tâm Chân Bảo Lộ cũng thoải mái một chút, mỉm cười trừng hắn.

Từ Thừa Lãng nhìn qua biểu muội trước mặt, thương yêu từ trong lòng. Sang năm nàng cập kê, hắn chưa định hôn sự, là vì đợi nàng. Chỗ mẫu thân hắn dĩ nhiên khó khăn tầng tầng, nhưng vì nàng, hắn sẽ tìm cách giải quyết. Nàng còn u mê, lúc này hắn chỉ nắm tay nàng, không dám lại gần một bước, chỉ là lúc cúi đầu, nhìn thấy trên cổ tay phải nàng, vốn là da thịt trắng nõn, lúc này có một chút phỉm hồng, mới nói: “Sao lại hồng?”

Chân Bảo Lộ cúi đầu nhìn, Từ Thừa Lãng nói là cổ tay mình, liền nhớ tới tối hôm qua nàng hảo tâm cứu nam tử râu quai nón đầy mặt, rõ ràng sắp chết, lại còn có tính cảnh giác cùng lực đạo lớn như vậy, gắt gao cầm lấy tay nàng không buông, nàng tổn không ít công sức mới thoát ra. Làn da cô nương gia nộn, một trào này tự nhiên lưu lại dấu đỏ.

Chân Bảo Lộ không tốt ở trước mặt Từ Thừa Lãng nói nàng tiếp xúc nam tử khác, chỉ nhỏ giọng nói: “Không cần thận va chạm trúng.”

Từ Thừa Lãng liên tục che chở nàng, nửa điểm đều không thể gặp nàng bị thương, lòng ngón tay vuốt ve cổ tay nàng, nói: “Trở về thoa được cho người.”

Trong nội tâm Chân Bảo Lộ ấm áp, cười nhìn hắn, nháy nháy mắt nói: “Vậy ta muốn huynh tự tay thoa cho ta.”

Từ Thừa Lãng chỉ cảm thấy tiểu biểu muội hắn quá mức ngây thơ, sang năm đã sắp cập kê, ở trước mặt hắn, lại không biết nam nữ khác biệt. Lại nghĩ tới, nàng còn nhỏ tuổi liền mất đi song thân, bên cạnh không có người dạy bảo, mới khẽ mỉm cười nói: “... Được.”

Tuyệt trắng hồng mai, tài tử giai nhân.

Đẹp giống như một bức họa.

Trong nháy mắt tiểu cô nương kia khẽ nghiêng đầu, Tiết Nhượng liền nhận ra nàng. Hắn cho rằng đó là một giấc mộng, không ngờ lại là thật.

Lúc này, tiểu ni cô chiếu cố Tiết Nhượng cũng đi tới, nhìn hai người trong rừng mai, mới nói: “Vị kia là Chân Lục cô nương hôm qua cứu người, bên cạnh, là đại công tử Trường Ninh Hầu phủ.”

Tiết Nhượng rời đi hoàng thành đã có vài năm, tự nhiên không biết vị Chân Lục cô nương này, nhưng danh tiếng Từ Thừa Lãng, hắn là nghe nói qua. Từ Thừa Lãng niên thiếu nổi danh, trong vòng quý tộc hoàng thành nhân duyên vô cùng tốt... Hắn lẳng lặng nhìn, thấy hai người cử chỉ thân mật, hiểu quan hệ hai người này cũng không phải là nam nữ bình thường đơn giản như vậy.

Bên ngoài lạnh, Từ Thừa Lãng tự nhiên sẽ không để nàng chờ lâu. Chân Bảo Lộ hồi phòng khách, bởi vì gặp Từ Thừa Lãng, tâm tình thoáng tốt hơn chút ít. Lúc này, Hương Hàn vào, nói: “Cô nương, vị nam tử hôm qua ngài cứu đã tỉnh, lúc này muốn lại đây tạ ơn cô nương.”

Chân Bảo Lộ nghĩ tới hôm qua mình khó được làm việc thiện, ngược lại không có để ở trong lòng. Nàng thân nhiên nói: “Không cần, để hắn đi đi.”

Nàng không có thiện tâm, cứu hắn cũng bất quá là để mình an tâm mà thôi.

Hương Hàn gật đầu, liền ra ngoài nói với người kia: “Vị công tử này, tâm ý ngài cô nương nhà ta đã biết, mời công tử trở về”

Mặc dù Tiết Nhượng ngoài ý muốn, nhưng cũng hiểu tình lý, cô nương dưỡng ở khuê phòng, há một ngoại nam muốn gặp là gặp? Hắn khẽ gật đầu, chuẩn bị đi trở về.

Lúc bước ra cửa sân, liền thấy một nam tử mặc y phục màu xanh trúc thanh nhã chậm rãi bước vào, nhìn thấy hắn, mỉm cười gật đầu ý chào hỏi.

Không hổ là quý công tử nổi danh hoàng thành, Tiết Nhượng cũng không thể không thừa nhận, giáo đường Từ Thừa Lãng này vô cùng tốt. Hắn khẽ gật đầu, bộ dáng lờ mờ lệch thếch, rõ ràng dị thường đối lập vị Từ công tử này.

Nhìn hắn đi vào, Tiết Nhượng dừng bước chân lại, quay đầu lại nhìn một cái.

Hắn xưa nay không chú trọng dáng vẻ mình, nhập quân doanh càng như vậy. Nhưng tiểu cô nương lại là không giống, tự nhiên thích thu thập sạch sẽ. Từ Thừa Lãng ăn mặc nhã nhặn, dáng vẻ này của hắn quả lỗi thôi?

Từ Thừa Lãng vào phòng, nhìn Chân Bảo Lộ đã thu thập xong, liền đưa tay, tỉ mỉ giúp nàng mang mũ áo choàng lên.

Cử chỉ thân mật, Chân Bảo Lộ lại là tập mãi thành quen, trong nội tâm cũng không phản nora khác thường.

Mỗi lần Chân Bảo Lộ đến Linh Phong Tự, đều là Từ Thừa Lãng đến đón về .

Linh Phong Tự hương khói cường thịnh, Từ Thừa Lãng lại là thanh niên tài tuấn số một số hai hoàng thành, hiện nay nhìn vị Từ đại công tử này, mấy tiểu cô nương tránh không được xấu hổ đỏ mặt, vụng trộm nhìn hắn, trong lòng là hận không thể biến thành tiểu cô nương được hắn cẩn thận che chở kia. Cũng có mấy cô nương, nhận ra người bên cạnh Từ Thừa Lãng, cũng không phải là cô nương Trường Ninh Hầu phủ, mà là biểu muội của hắn Chân Lục cô nương.

Phúc Yên huyện chủ Thẩm Trầm Ngư được vây quanh như sao vây quanh trăng, cũng nhìn thấy kia thân thể cao to, dị thường xuất chúng nam tử.

Nha hoàn bên người nàng thấy nàng nhìn nhiều mấy lần, liền mở miệng nói: “ Vị này là Từ đại công tử Trường Ninh Hầu phủ, huynh trưởng Từ cô nương Từ Cẩm Tâm.”

Phúc Yên huyện chủ Thẩm Trầm Ngư, là nữ nhi đương kim Tấn Dương trưởng công chúa, ngoại sinh nữ Tuyên Hoà đế thương yêu nhất, hoàng sủng này, ở hoàng thành có thể nói là độc nhất vô nhị. Nữ nhi Hoàng đế không lo gả, Thẩm Trầm Ngư cũng là như thế, nên dù đến tuổi, hôn sự nàng vẫn chưa định.

Thẩm Trầm Ngư học bài ở nữ học, cô nương nịnh bợ nàng tự nhiên không ít, chỉ là tính tình nàng cao ngạo, xưa nay không thêm phản ứng. Còn Từ Cẩm Tâm, đều là đệ tử nữ học, nàng cũng từng tiếp xúc qua , không giống những khuê nữ nịnh bợ nàng, ấn tượng nàng đối Từ Cẩm Tâm không tệ.

Hôm nay nhìn thấy Từ Cẩm Tâm có vị đại ca xuất sắc như vậy, ấn tượng Thẩm Trầm Ngư đối Từ Cẩm Tâm lại càng không tệ . Cho nên sau khi trở về nữ học, Thẩm Trầm Ngư chủ động giao hảo với Từ Cẩm Tâm.

Chân Bảo Lộ vừa hỏi Trường Ninh Hầu phủ liền bị phong hàn.

Tiểu cô nương yếu ớt, phát sốt đỏ mặt nằm ở trên giường bệnh.

Mợ Chân Bảo Lộ Trang thị, ngược lại đến xem qua một lần. Sắp tới lễ mừng năm mới , trong lúc mầu chốt này lại bị phong hàn... Trang thị liếc mắt nhìn một cái, liền vội vã trở về, nhíu mi nói: “Quả nhiên là tang môn tinh.”

Cho là Chân Bảo Lộ trên giường nóng đến hồ đồ, cho nên nửa đêm không có cố kỵ nàng, mới vừa đi ra phòng ngủ nàng, liền nói như vậy, nàng tất nhiên là nghe được rõ ràng rành mạch.

Nàng nóng sốt khó chịu, sốt sao siết chặt đệm giường dưới thân, có chút ít tức giận, càng nhiều hơn là ủy khuất.

Khi còn bé nếu nàng ngã bệnh, phụ thân nàng liền chiếu cố nàng ngày đêm, phảng phất nàng chau mày một cái, hắn liền muốn đau lòng một lúc lâu.

... Lúc trước được sủng như vậy á, tại sao hiện thời cái gì đều không còn? (kiếp trước Chân Bảo Lộ bị người người chán ghét cũng lỗi của Chân Như tông, chỉ sủng mà không dạy. Khiến nàng thành kẻ không học thức, không tâm cơ, đến cả quy củ cũng không biết)

Mất Chân Bảo Lộ dần ngập nước mắt, như nai con chỉ bị người vứt bỏ.

Từ Thừa Lãng vào, nhìn thấy bộ dáng tiểu biểu muội như vậy, tất nhiên là đau lòng, lập tức cũng không để ý Trang thị dận dò, tự mình chiếu cố nàng.

Ngày kế Chân Bảo Lộ ung dung tỉnh lại, mới có hơi chuyển biến tốt đẹp. Từ Thừa Lãng lại là mặt mũi tràn đầy tiêu tụy.

Biết đêm qua là hắn liên tục chiếu cố mình, Chân Bảo Lộ không khỏi nhớ tới, lúc nàng mất đi song thân, cũng là vị biểu ca này mãi mãi không rời bỏ nàng.

Trong mắt nàng hiện lệ, trong lòng là cảm kích hắn .

Từ Thừa Lãng cho rằng nàng còn khó chịu, liền căng thẳng, nhỏ nhẹ nói: “Như thế nào? Còn khó chịu sao?” Nói , đưa tay thăm dò cái trán nàng, cũng không có quá nóng.

Chân Bảo Lộ lắc đầu, nhìn Từ Thừa Lãng, mới cười cười nói: “Từ biểu ca.”

“... Ừ?” Từ Thừa Lãng nhìn qua nàng suy yếu, chờ nàng nói tiếp.

Lại nghe vị tiểu biểu muội này của hắn, hai mắt trong suốt cứ như vậy nhìn hắn, mở miệng nói: “Chờ ta cập kê , huynh cưới ta đi, được không?”

Từ Thừa Lãng có chút ít ngỡ ngàng. Đây là ý niệm hắn sớm có trong đầu, chỉ là hắn nhớ tới tuổi biểu muội quá nhỏ, hắn lại sinh ra tâm tư như vậy, thật sự là không nên. Nhưng lúc này, biểu muội mà hắn cho là tuổi còn bé không hiểu chuyện, lại mở miệng muốn hắn cưới nàng? Từ Thừa Lãng cũng có thể cảm giác được, nàng phá lệ thân cận cùng ý lại mình, hắn có lòng tin, ở trong lòng nàng, phân lượng của hắn là không giống kẻ khác.

Hiện thời...

Từ Thừa Lãng đến cùng chưa trải qua tình yêu , nhất thời gò má cũng khẽ phồng hồng, nhìn bộ dáng nàng nghiêm túc, mới mỉm cười cầm tay nàng, nói: “Được.” Dừng một chút, lại bổ sung, “Tiểu Lộ, ta sẽ chiều cổ nàng cả đời, tốt với nàng cả đời.” (Xảo trá)

Trong nội tâm Chân Bảo Lộ khẽ run, nhưng cũng tin hắn . Nàng nói lời này, một mặt là bởi vì nàng thật có tính toán này, về phương diện khác, là vì lời tối hóm của Trang thị nói.

Nếu đã cảm thấy nàng là tang môn tinh, vậy hãy để cho tang môn tinh này, cả đời ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện đi.

Ba năm sau, Tiết Nhượng chiến công hiển hách khó được trở về hoàng thành một lần, liền gặp ngay lúc Từ Thừa Lãng thành thân.

Hắn cười ở trên lưng ngựa, nhìn tân lang mặc hi bào. So với bộ dáng ba năm trước đây chật vật không chịu nổi, giờ phút này Tiết Nhượng, thay đổi tác phong ngày xưa, toàn thân dọn dẹp sạch sẽ, khuôn mặt tuấn mỹ vô song thoáng đen chút ít so với nam tử hoàng thành. Ngay cả bạn tốt trên chiến trường của hắn Mạnh Hạc Thư đều sợ hãi than, ba năm trước đây tìm được đường sống trong chỗ chết, ngược lại thay đổi tính tình, trở nên thích sạch sẽ .

Tiết Nhượng vốn tưởng rằng, lấy tình cảm Từ Thừa Lãng cùng vị Chân cô nương kia, lần này Từ Thừa Lãng đón dâu, tân nương tất nhiên là nàng. Không ngờ, mặt mày tân lang lạnh lẽo, trong kiệu hoa, cũng không phải là tiểu cô nương tựa tiên tử trong rừng ngày xưa, mà là quý nữ hoàng gia Phúc Yên huyện chủ.

Mười dặm hồng trang, phô trương rất lớn.

Nhưng Tiết Nhượng lại phảng phất không nghe được tiếng chiêng trống lớn nháo vui mừng kia, gương mặt tuấn tú hơi trầm xuống, lòng chỉ có một vấn đề.

- - Từ Thừa Lãng cưới người khác, vậy nàng bây giờ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Chương 153 kiếp trước ③

Chân Bảo Lộ cũng có nghe thấy danh tiếng vị Phúc Yên huyện chủ này. Tuyên Hoà để không có công chúa, quả thực xem ngoại sinh nữ này trở thành nữ nhi mà sủng ái, cho nên Thẩm Trầm Ngư ở trong vòng khuê nữ hoàng thành xưa nay là như trăng được sao vây quanh.

Chân Bảo Lộ từng nhìn qua vài lần, toàn thân Thẩm Trầm Ngư kia khí phái, thật là tôn quý vô song, nhưng dung mạo lại thật không coi là chim sa cá lặn.

Lúc ấy Chân Bảo Lộ mới vừa cập kê.

Nhóm quý nữ hoàng thành không tiến nữ học, hôn sự từ trước đến nay đều là sớm thu xếp . Song thân nàng đã qua đời, tổ mẫu lại nhìn nàng không vừa mắt, những ngày này nàng vẫn ở lại Trường Ninh Hầu phủ, Chân lão phu nhân càng không quan tâm tới nàng . Còn ngoại tổ mẫu nàng, cũng không tính khắt khe. Nàng biết mẹ Trang thị không thích nàng, hiện thời có thể nịnh nọt , cũng chỉ có ngoại tổ mẫu - - dù sao Trang thị lại cường thế như thế nào, dù sao cũng phải nghe lời bà nói, còn nữa, cứu cứu nàng, nhưng là người con có hiếu.

Từ hôm nàng cùng Từ Thừa Lãng chọc phá tăng ngăn cách kia, Từ Thừa Lãng càng tốt với nàng. Hắn là nam tử hào hoa phong nhã đọc đủ thi thư, dù là thân cận nàng, cũng sẽ không quá mức. Chân Bảo Lộ mặc dù thích hắn, muốn gả cho hắn, lại cũng không muốn sau này Từ Thừa Lãng xem thường nàng. Cô nương gia dù gập gềnh như thế nào, thận trọng nên có còn là cần phải có.

Nàng thân cận Từ Thừa Lãng, cũng sửa đổi tính tình, ở trước mặt ngoại tổ mẫu lại là ngoan ngoãn khéo léo , so với lúc mới vừa vào phủ, không biết thu liễm bao nhiêu. Chân Bảo Lộ lúc trước, cũng sẽ không nghĩ tới, một ngày kia mình cũng sẽ trải qua ngày ăn nhờ ở đậu, nhìn sắc mặt người làm việc.

Bất quá vì Từ Thừa Lãng, nàng nhịn.

Chỉ là có một ngày, Từ Tú Tâm không có chuyện gì lại tới ép buộc nàng, khinh thường nói: “Lấy thân phận đại ca ta, tuyệt đối sẽ không cưới nữ nhân như ngươi vào cửa, ta không đáp ứng, nương ta cũng sẽ không đáp ứng, ngươi chết tâm đi.”

Chân Bảo Lộ cũng không phải là cô gái được chiều chuộng lúc trước không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, đối với nàng, lời này bắt quá tiến tai trái ra tai phải.

Từ Tú Tâm xưa nay thích đầu võ mồm với nàng, nơi nào có thể chịu được bộ dáng nàng không thèm để ý chút nào như vậy, lập tức liền vội vàng nói: “Thẩm Trầm Ngư vừa ý đại ca ta, nương ta phi thường hài lòng cô con dâu này, hôm nay là ngày đại ca ta nghỉ lễ, lại không ở trong phủ, ngươi biết hắn đi làm cái gì sao?” Từ Tú Tâm gần từng chữ, “... Hắn ra ngoài gặp Thẩm Trầm Ngư.”

Chân Bảo Lộ rõ ràng, Từ Tú Tâm bắt quá là muốn chọc giận nàng, nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, lời nói này xác thực làm cho nàng rất tức giận.

Nàng hít sâu một hơi, trở về chỗ ở của mình.

Từ Thừa Lăng nghỉ cuối tuần, phần lớn sẽ ở trong phủ, không phải là hắn không thích ra cửa, mà là vì quý phủ có nàng.

Hắn thích thi từ ca phú, nhưng nàng lại là dốt đặc cái này. Nhưng hắn đều nhân nhượng mình, nàng thích gì, hắn làm cùng cái đó.

Tốt với nàng như vậy, làm sao có thể lên nàng đi gặp cô nương khác?

Nhưng nếu người kia là Thẩm Trầm Ngư... Chân Bảo Lộ so sánh mình cùng vị Phúc Yên huyện chủ này một phen, càng so sánh, trong lòng lại càng khó chịu. Giả sử cha mẹ nàng còn sống, hiện thời gia chủ Tề Quốc Công Phủ cũng không phải là nhị thúc nàng, mà là phụ thân nàng.

Gia thế quá trọng yếu với cô nương gia, xuất thân cái dạng gì, liền nhất định có hôn sự tương xứng.

Tỷ như tam đường tỷ Chân Bảo Chương, ban đầu cũng chỉ là cái hơi có danh tiếng tài nữ, liên tục bị Chân Bảo Quỳnh đè nặng, hiện thời nhị thúc nàng quản gia, Chân Bảo Quỳnh lại lui học, nàng ta liền thành quý nữ xuất chúng nhất Tề Quốc Công Phủ, bay lên đầu cành, thành Tĩnh Vương phi. Mà Chân Bảo Quỳnh xưa nay chạm tay có thể hỏng, lại là không người hỏi thăm.

Chân Bảo Lộ ngồi yên ở trước cửa sổ, ngay cả bữa tối đều không dùng.

Chỉ có Chúc ma ma cùng Hương Hàn, Hương Đào bên người nàng lo lắng khuyên vài lần, những người khác trong Trường Ninh Hầu phủ, kể cả ngoại tổ mẫu nàng, cũng không có hỏi đến.

Mà một ngày đó, Từ Thừa Lăng cũng không đến.

Ngày kế, hắn mới cảm lấy điểm tâm nàng thích ăn nhất, sang đây xem nàng. Nhìn nàng không vui, liền giải thích: “Hôm qua ta trở về hơi trễ, không tới nhìn nàng, nếu nàng tức giận thì nói ra, như thế nào đều được?” Hắn không phải là không muốn tới gặp nàng, chỉ là lại để ý danh tiếng nàng.

Từ Thừa Lăng hiểu rất rõ nàng, biết nàng yêu thích cái gì, đưa điểm tâm tới, cũng là nàng thích nhất. Nhưng lúc này, nàng nơi nào còn có tâm tư ăn điểm tâm, giương mắt liền hỏi hắn: “Ngươi hôm qua đi nơi nào? Gặp ai?”

Chân Bảo Lộ biết mình hỏi vấn đề này quá mức trực tiếp, nhưng nàng xưa nay thẳng tính, đối mặt lại là Từ Thừa Lăng, liền không thèm che giấu.

Từ Thừa Lăng kinh ngạc nhìn nàng, thấy mặt nàng không chút thay đổi, một đôi mắt ướt nhẹp lại khẽ phiếm hồng. Hắn đặt điểm tâm trong tay xuống, ôn nhu nói: “Hôm qua... Ta ở cửa hàng sách gặp Phúc Yên huyện chủ, nàng gần đây đang xem (Liễu Bá Uyên du ký), đúng lúc ta cũng thích cuốn sách này, cho nên bàn luận một lát...”

Từ Thừa Lăng sẽ không nói dối, càng sẽ không nói dối trước mặt Chân Bảo Lộ.

Chuyện Thẩm Trầm Ngư như vậy, tự nhiên không phải là trùng hợp. Vốn là Trang thị gặp gỡ Tấn Dương trưởng công chúa, Tấn Dương trưởng công chúa vô cùng thương thích Từ Thừa Lăng, Trang thị lại thấy lúc Phúc Yên huyện chủ nói đến con nhà mình, cũng là cực thương thích, này mới hiểu được Thẩm Trầm Ngư này ái mộ trưởng tử nàng. Trang thị rất sợ nhị tử nàng hồ đồ, nhận định tang môn tính Chân Bảo Lộ kia, đã sớm muốn hắn đính hôn, nhưng hắn lại không muốn, còn nữa, nhị tử ưu tú như vậy, Trang thị đối mắt toàn bộ hoàng thành, cũng không tìm ra một cô nương xứng đôi nhị tử nàng. Hiện thời gặp Thẩm Trầm Ngư, biết tiểu cô nương này thích nhị tử nàng, lại hỏi trưởng nữ, mới biết Thẩm Trầm Ngư cũng trưởng nữ nàng thân cận không ít.

Như vậy, Trang thị tự nhiên là vui khi việc thành.

Liền tìm cách tác hợp nhị tử nàng cùng Thẩm Trầm Ngư.

Chân Bảo Lộ vừa bức bối vừa buồn cười, vị biểu ca này, chính là quá thành thật. Nàng nói: “Như thế nào? Phúc Yên huyện chủ có chim sa cá lặn bế nguyệt tu hoa như đồn đãi? Nàng đọc đủ thứ thi thư, ngược lại lương xứng với biểu ca.”

Từ Thừa Lăng tự nhiên sẽ không nghĩ tới phương diện kia, chỉ cho là một người bình thường ngẫu nhiên gặp mà thôi. Hắn khẽ cười cười, cúi đầu nhìn nàng: “Ngươi không thích đọc sách, cũng không cho người ta đọc đủ thứ thi thư?”

Chân Bảo Lộ tức giận đến hộc mắt đỏ bừng, quả thực không nghĩ nói chuyện với hấn.

Từ Thừa Lăng biết mình nói thêm gì nữa, tiểu biểu muội này sẽ không muốn thấy hấn, liền ôn hòa nói: “Nếu nói là bé nguyệt tu hoa, cũng chưa nói tới. Huống chi, cả ngày thường thấy người thật sự bé nguyệt tu hoa, trong mắt trong lòng nơi nào còn chứa được cô nương khác? Cho dù tài hoa hơn người thì như thế nào, ta thích, lại là tiểu cô nương trước mắt không thích thì thừ, tính khí lại lớn.”

Ban đầu bị hấn tức giận đến ngực đau, nhưng lời nói này, nhất thời khiến Chân Bảo Lộ không sinh khí nổi..

Hấn tốt với nàng, nàng có thể cảm giác được, nhưng hấn cho tới bây giờ là làm được nhiều lời thì ít. Loại lời này, với hấn mà nói, quá mức trực tiếp lại khó được.

Tiểu cô nương tức giận, nhìn không được cong cong môi, hai ngón tay quấn lấy nhau, ngón tay trắng nõn như măng mùa xuân. Nàng thấp giọng nói: “Vậy... Nếu như mẹ muốn người cưới nàng?”

Từ Thừa Lăng nghe ra tức giận trong giọng nói của nàng tiêu giảm không ít, nói: “Ta lại không phải là long phượng nhân trung, huyện chủ người ta không nhất định xem trọng ta.”

Chân Bảo Lộ trừng hấn: “Vậy nếu là nhìn trúng rồi sao?”

Nhìn nàng mở mắt to tròn vo, bờ môi Từ Thừa Lăng nhấc lên một đường cong, đưa tay捏捏 mặt nàng, gần từng chữ: “Tiểu Lộ, thế từ ta, chỉ có thể là nàng.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy ngọt, giang hai cánh tay liền ôm lấy hấn, nhỏ giọng nói: “Nếu là người dám phụ ta, ta liền...” Nói, nàng nâng lên đầu, há mồm nhẹ nhàng cắn một cái dưới cằm hấn.

Nam tử trẻ tuổi huyết khí sôi trào nhất thời toàn thân căng thẳng, hấn khẽ mỉm cười, dùng đơn giản mang sủng ái nói: “Đừng làm rộn.”

Chân Bảo Lộ xưa nay tin tưởng lời Từ Thừa Lăng nói, huống chi Từ Thừa Lăng cũng xác thực không có lừa gạt nàng, nhưng nàng lại ngu ngốc quên, Từ Thừa Lăng là nhi tử hiếu thuận. Trang thị hợp ý Thẩm Trầm Ngư, tự nhiên tìm cách để Từ Thừa Lăng cùng Thẩm Trầm Ngư lui tới, mà Từ Tú Tâm, lại là ước gì đại ca mình cưới Thẩm Trầm Ngư, được vậy đối với nàng cũng có chỗ tốt.

Quan hệ Thẩm Trầm Ngư cùng Trường Ninh Hầu phủ càng thân cận, Từ Tú Tâm lại là luôn luôn thỉnh Thẩm Trầm Ngư lại đây. Nữ tử từ nhỏ xuất nhập cung đình, tự nhiên không phải là đèn đã cạn dầu, đến cuối cùng, ngay cả ngoại tổ mẫu Chân Bảo Lộ Từ lão phu nhân, cũng thật là thích Thẩm Trầm Ngư.

Khi Chân Bảo Lộ còn bé, là Minh Châu cao quý của Tề Quốc Công Phủ, Từ lão phu nhân tôn ý niệm để nàng gả cho trưởng tôn mình, nhưng sau song thân Chân Bảo Lộ lần lượt qua đời, Từ lão phu nhân liền thay ý niệm này, nhưng những ngày này, nàng nhìn ngoại tôn nữ vốn là tính tình kiêu căng, ở trước mặt mình nhu thuận hiếu chuyện, đứng chung một chỗ với trưởng tôn, cũng là dung mạo đáng đôi, lại biết trưởng tôn cuồng đại ngoại tôn nữ, lão nhân gia cũng là dao động qua.

Nhưng hôm nay có một Thẩm Trầm Ngư sinh ra hiển quý, có tri thức hiểu lễ nghĩa xuất hiện ở trước mặt lão thái thái, không hề nghi ngờ, một lòng liên thiên vị người huyện chủ sẽ mang lại nhiều lợi ích cho Trường Ninh Hầu phủ.

Hôm đó Chân Bảo Lộ nhìn thấy thái độ lão phu nhân đối với Thẩm Trầm Ngư, trên mặt không hiện, thực tế lại là trái tim băng giá. Bất quá là ngoại tổ mẫu mà thôi, cuối cùng là cách một tầng, huống chi mấy ngày này nàng liên tục ở Trường Ninh Hầu phủ, dù lại nhu thuận, cũng không cách nào che giấu sự thật nàng không có cha mẹ.

Một lần hai lần, về sau, mẫu thân của Thẩm Trầm Ngư Tấn Dương trưởng công chúa, thấy tuổi nữ nhi không nhỏ, liền đề chuyện này. Trang thị cùng Từ lão phu nhân, tự nhiên là liền đáp ứng.

Nhưng Từ Thừa Lăng nơi nào chịu?

Đáng tiếc nam tử quật cường, cuối cùng chịu không được mẫu thân cùng tổ mẫu tạo áp lực, đến cuối cùng, cũng gật đầu. (đề tiện, ngày sau bị anh Nhượng giết cả nhà cũng đáng)

Từ Thừa Lăng gật đầu, có thể nói là một cọng rom cuối cùng đè chết lạc đà, sau khi Chân Bảo Lộ biết, lại thần kỳ, không phát giận như trước vậy, mà là thái độ bình tĩnh bảo Chúc ma ma thu thập đồ của mình.

Nàng đi, Trang thị tự nhiên sẽ không ngăn nàng, bà ước gì nàng mau đi. Từ lão phu nhân, đối ngoại tôn nữ này tôn vài phần áy náy, thấy nàng không chỗ nương tựa, mở miệng giữ lại. Nhưng Chân Bảo Lộ lại là quy củ, nói không nghĩ lại quấy rầy.

Từ lão phu nhân cũng lười nói nhiều, không có lại lưu.

Kỳ thật trong lòng Từ lão phu nhân hiểu, nàng như vậy, dù trở về Tề Quốc Công Phủ, Chân lão phu nhân cũng không chào đón nàng. Huống chi hiện thời thân thể Chân lão phu nhân không được tốt, sợ là không còn mấy ngày, hiện nay chủ mẫu là Nhị thẩm thẩm Trình thị. Lúc trước khi Từ thị còn tại thế, quan hệ với Trình thị không tệ, Trình thị cũng là cực thân cận nhất nữ Chân Bảo Lộ này, nhưng Chân Như Tùng và Từ thị vừa đi, Trình thị trở mặt quả thực còn mau hơn lật sách.

Như vậy, ngày sau này của Chân Bảo Lộ, tất nhiên là không dễ chịu .

Từ Thừa Lãng áy náy, nhưng nếu hắn không đáp ứng cửa hôn sự này, trường công chúa sủng nữ như mệnh, Trường Ninh Hầu phủ bọn họ sợ không tốt nổi . Hắn không thể mạo hiểm tiền đồ của hắn lẫn Trường Ninh Hầu phủ. Từ Thừa Lãng nói với nàng: “Ta biết rõ ngươi tức giận, nhưng tiểu Lộ, ta không có biện pháp... Ngươi đừng đi, được không?”

Chân Bảo Lộ tất nhiên là không muốn, nhìn qua hắn nói: “Nơi này là Trường Ninh Hầu phủ, ta chỉ là về nhà mà thôi.” Nàng dừng một chút, lại nói, “... Từ Thừa Lãng, thật tốt làm tân lang của ngươi, về sau chúng ta chỉ là biểu huynh muội bình thường, có thể không thấy mặt liền không thấy mặt.”

“Tiểu Lộ!”

“Từ Thừa Lãng, ta không nghĩ phải nhìn ngươi nữa.”

Chân Bảo Lộ cảm giác mình thật là bất lực, người từ nhỏ đã tốt với nàng, nàng nhận định phải gả, cứ như vậy nói muốn kết hôn người khác, nàng nơi nào chịu được?

Nàng cả đêm trở về Tề Quốc Công Phủ, mà U U Hiến ngày xưa nàng ở, nơi nào còn là bộ dáng tỉ mỉ bố trí như lúc trước? Trong phòng những đồ chơi mới là phụ thân nàng vợ vết cho nàng, cái ghế, cái bị ném

Lúc trước nàng đi Trường Ninh Hầu phủ, những vật này tự nhiên không tốt mang theo, lại không nghĩ rằng, sẽ biến thành như vậy.

Nàng vừa hỏi, mới biết là Chân Bảo Nguyệt làm .

Chân Bảo Nguyệt là đích tiểu thư tam phòng, trong ngày thường quan hệ cùng Chân Bảo Chương rất tốt. Nàng phiền muộn đi tìm Chân Bảo Nguyệt, hai người từ trước đến nay xung khắc, không nói một lời liền đánh nhau.

Sau đó hai người đều bị thương, nhưng lão phu nhân lại ôm Chân Bảo Nguyệt đau lòng, đẩy tất cả trách nhiệm lên đầu nàng. (cùng là cháu, một đứa sống cùng với mình, một đứa bỏ nhà theo trai, bị trai bỏ mới vác xác về, hỏi thương đứa nào)

Đây là lần đầu Chân Bảo Lộ cảm thấy một thân một mình, lúc trước cha mẹ qua đời , khó chịu hơn nữa, bên cạnh còn có Từ Thừa Lãng bồi nàng, hiện thời lại không có gì cả .

Nàng cùng lão phu nhân xé rách mặt, bị cấm túc ở U U Hiến.

Mà ngày kế, Chân Bảo Quỳnh đang ở An Quốc công phủ, mang theo đệ đệ Vinh Nhi đến tìm nàng .

Chân Bảo Lộ không thích tỷ tỷ này, nhưng lúc ấy cũng không biết tại sao, Chân Bảo Quỳnh hỏi han ân cần đau lòng, nàng liền khóc òa lên. Cuối cùng, Chân Bảo Quỳnh kéo tay nàng nói: “Tiểu Lộ, nếu ngươi nguyện ý, liền theo ta đi An Quốc công phủ đi, ta đã nói với ngoại tổ mẫu, bà xưa nay thích nữ hài nhi. Ngươi đi qua, ta cũng có thể chiều cô ngươi thật tốt.”

Vinh Nhi trắng trắng mềm mềm, chứng tỏ ở An Quốc công phủ vô cùng tốt, gật đầu nói: “Đúng nha đúng nha.”

Chân Bảo Lộ sử diện . Nếu là trước kia, nơi nào sẽ đáp ứng? Nhưng việc đã đến nước này, mấy tỷ đệ ở cùng nhau, so với ở một mình tốt hơn rất nhiều.

Chân Bảo Quỳnh tỉ mỉ , biết nàng có tiểu tỷ khí, liền khắp nơi nhân nhượng nàng. Vinh Nhi thiên chân vô tà, lúc trước được Từ thị sủng ái, hiện thời có trường tỷ Chân Bảo Quỳnh, tính tình đơn thuần như ngày xưa vậy.

Nàng theo Chân Bảo Quỳnh đi An Quốc công phủ. Vốn là an bài ở cùng một chỗ với Chân Bảo Quỳnh, nhưng Chân Bảo Lộ thích ở một mình, liền lại an bài chỗ khác. Còn hai người đệ đệ của nàng, cũng ở một viện.

Chân Bảo Lộ đi qua vài lần, bên cạnh viện kia còn có một viện lớn một chút, gọi Tứ Hòa Cư , nghe ý tứ tỷ tỷ nàng, Tứ Hòa Cư này là chỗ ở của đại công tử An Quốc công phủ Tiết Nhượng, chỉ là Tiết Nhượng theo võ, mấy năm này thân ở quân doanh, ngược lại rất lâu không có trở về .

Chân Bảo Lộ cũng không để ý lắm.

Ở An Quốc công phủ, Tiết lão phu nhân thật là sủng ái tỷ tỷ nàng Chân Bảo Quỳnh, còn với nàng, xem mặt mũi Chân Bảo Quỳnh, đối nàng cũng là khách khí . Chỉ là đây tứ quý phủ, đối với vị biểu cô nương không thân thích là nàng này, ngược lại không quá tôn trọng.

Chân Bảo Quỳnh lớn hơn nàng ba tuổi, đã sớm tới tuổi làm mai, chỉ là sau khi cha mẹ qua đời, nàng liền gánh vác trách nhiệm chiếu cố đệ đệ, hôn sự cũng không định ra. Về sau ngược lại định Nhị công tử Trung Dũng Hầu phủ Tống Chấp, Tống Chấp si tình , nguyện ý chờ nàng.

Với thân phận hiện tại của Chân Bảo Quỳnh, còn có thể gả cho Tống nhị công tử, Tiết lão phu nhân tự nhiên là tổn không ít công sức.

Trong lòng Chân Bảo Lộ cũng là hâm mộ, mà hôn sự nàng, nhưng vẫn không định ra được.

Ngoài miệng Chân Bảo Lộ gọi Tiết lão phu nhân một tiếng ngoại tổ mẫu, nhưng đến cùng không phải là ngoại tôn nữ ruột, Tiết lão phu nhân cũng không có lập trường làm mai cho nàng.

An Quốc công phủ có tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh chiếu cố nàng, trôi qua cũng coi như tự tại. Cho đến khi Chân Bảo Quỳnh xuất giá, Chân Bảo Lộ lại cũng không lý do ở lại, dẫn hai đệ đệ trở về Tề Quốc Công Phủ.

Dù cho thế nào, Tề Quốc Công Phủ cuối cùng là nhà nàng.

Chân Bảo Lộ không thích mang hài tử, nhưng Chân Bảo Quỳnh đã xuất giá, Vinh Nhi liên tục yêu dính nàng, nhiều lần đều huyền não khiến nàng không kiên nhẫn. Mà Thượng nhi, mặc dù lạnh nhạt với nàng, nhưng còn nhỏ tuổi, làm việc xưa nay không cần nàng quan tâm.

Lúc trước ăn dạy dỗ, lần này Chân Bảo Lộ về Tề Quốc Công Phủ, tự nhiên sẽ không còn kích động như lần trước vậy.

Cho đến một ngày kia, Trường Ninh Hầu phủ đưa tới thiệp cưới - - Từ Thừa Lăng thành thân.

Lúc ấy Chân Bảo Lộ đang chiếu cố Vinh Nhi ngã bệnh. Khi đó Chân lão phu nhân đã mất, quý phủ chính thức do Trình thị quản gia, tự nhiên là khát khe mấy tỷ đệ nàng. Bên người nàng không có người để sai sử, đành phải tự mình ra cửa mua thuốc.

Chân Bảo Lộ mang màn che, ngơ ngác đứng ở ven đường, nhìn Từ Thừa Lăng mặc hi bào, mà Thẩm Trầm Ngư thuận lợi vui vẻ xuất giá.

Nguyên vốn đã không thêm để ý, dần dần thờ ơ đã quên, lại trần trụi như vậy hiện ra ở trước mặt nàng.

Chân Bảo Lộ nhìn tận mắt đội ngũ đón dâu dần dần đi xa, một người trợ trợ cầm bao thuốc đứng ở ven đường.

Tiết Nhượng chính là vào lúc này lại một lần nữa gặp nàng.

Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng chỉ thấy qua một hai lần, hiện nay còn cách mũ che mặt, hần thể nhưng liếc một cái liền nhận ra.

Xem thân hình nàng, gầy rất nhiều, phảng phất gió thổi qua liền sẽ bị thổi đi.

Ba năm trước đây hần từng nghe qua, biết hai người bọn họ là biểu huynh muội thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, lúc ấy hần động tâm, nhưng lại nghĩ, Từ Thừa Lăng ôn nhuận như ngọc vậy, đứng chung một chỗ với nàng, mới là lương xứng. Mà hần, còn rất nhiều chuyện trong quân doanh phải xử lý, liền rời đi. Hơn nữa, lúc ấy hần còn đang ở trong hiểm cảnh, không có gì có thể cho nàng.

Chỉ là ba năm nay nửa đêm tỉnh mộng, lúc nào hần cũng là có thể mơ thấy gương mặt ngày đêm mong nhớ...

Hôm nay Từ Thừa Lăng thành thân, tân nương không phải là nàng. Phản ứng đầu tiên của hần là tức giận, thay nàng cảm thấy không đáng giá, lại không thừa nhận cũng không được, trong lòng có một tia mừng thầm nho nhỏ.

Tiết Nhượng liên tục đi theo sau lưng nàng, đi theo tiểu cô nương đang đi vô định chẳng có mục đích.

Đi một chút ngừng ngừng, cứ như vậy đến trời tối.

Tiểu cô nương tuổi còn trẻ ở bên ngoài, lúc nào cũng là khiến người không yên tâm, huống chi dù nàng đeo mũ che mặt, cũng có thể nhìn ra dáng người nàng yếu điệu.

Nhìn thấy nàng thiếu chút nữa bị người khi dễ, hần nhịn không được tiến lên che chở nàng.

Nàng đâu, vốn là còn đáng đáp thất hồn lạc phách, gặp loại chuyện như vậy, cuối cùng là hồi thần lại, cả người trở nên cảnh giác.

Hần nhịn không được che chở nàng, giọng có chút khản trương: “Không phải sợ...”

Nàng lại cho hần cũng trở thành người xấu, bắt lấy tay hần, hung hăng cắn một cái, sau đó đầu cũng không quay lại chạy mất.

Tiết Nhượng không yên tâm, tiếp tục đi theo nàng, cho đến khi nhìn nàng vào cửa chính Tề Quốc Công Phủ, mới cúi đầu nhìn tay phải mình. Tiểu cô nương dùng sức cắn, dù hần da dày thịt béo, cũng bị cắn đến mơ hồ thấy máu.

Nhưng hần một chút cũng không cảm thấy đau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chương 154 kiếp trước ④

Trở về Tề Quốc Công Phủ, Chân Bảo Lộ vẫn như cũ còn nhớ tới Từ Thừa Lăng thành thân. Lúc này chậm rãi bình tĩnh lại tâm tình, mới phản ứng tới, vội vàng đi chỗ Vinh Nhi.

Nào biết cuối cùng là nàng quá mức sợ y lo là.

Thân thể Vinh Nhi vốn yếu đuối, mấy ngày nay bệnh nặng, nàng rời đi lâu như vậy, liền hấp hối. Tiểu thiếu niên mười tuổi, không có hoạt bát trước kia, nhắm hai mắt lại, lại cũng không cách nào mở miệng gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.

Lúc này, Chân Bảo Lộ mới ý thức tới mình phạm sai lầm lớn.

- - Nàng chỉ nhớ Từ Thừa Lăng thành thân, quên mất đệ đệ bệnh nặng. Nàng vì một người không đáng, hại chết đệ đệ mình.

Nàng cũng không phải là không tim không phổi. Khi còn bé không thích hai đệ đệ này, bắt quá là sợ đệ đệ đoạt yêu thương của cha mẹ dành cho nàng. Nhưng hôm nay, tỷ đệ bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, nàng dù phiền bọn họ, cuối cùng cũng quý trọng bọn họ. Nàng sao thật muốn đệ đệ gặp chuyện không may?

Nàng không phải cố ý, nhưng Thượng nhi lại là không tin. (tin làm sao nổi, thấy trai quên cả em mình)

Tình cảm giữa Thượng nhi cùng Vinh Nhi rất tốt, hẳn không tha thứ mình, nàng cũng là có thể lý giải. Huống chi ngay cả nàng đều không cách nào tha thứ bản thân.

Vinh Nhi đột nhiên bệnh qua đời, Chân Bảo Quỳnh đã xuất giá cũng vội vàng chạy đến. Chân Bảo Quỳnh khóc thương tâm, thấy rõ Chân Bảo Lộ cũng là bộ dáng hồn bay phách lạc, biết tất cả mọi người đổ trách nhiệm này lên người nàng, liền trấn an nói: “Chuyện này không thể trách người, tiểu Lộ, người không cần tự trách... Không trách người.”

Chân Bảo Lộ vẫn là có thành kiến tỷ tỷ Chân Bảo Quỳnh này, lại không nghĩ rằng, vào lúc này, nàng ấy còn tin tưởng nàng.

Lúc Thượng nhi chỉ trích nàng, nàng cũng không có cảm thấy ủy khuất, những người khác cảm thấy là nàng làm tỷ tỷ chiếu cố không chu toàn, làm hại đệ đệ tuổi còn bé đã mất, nàng cũng không có cảm giác mình bị oan uổng. Nhưng hôm nay, bởi vì Chân Bảo Quỳnh nói một câu “Không trách người”, mới để cho nàng thật sự ý thức được mình thật là một tỷ tỷ xấu xa.

Sau khi Vinh Nhi chết, Thượng nhi ngay cả liếc mắt cũng không thèm cho nàng một cái.

Chân Bảo Quỳnh dĩ nhiên lo lắng hai tỷ đệ này, nhưng nữ tử đã xuất giá, sao có thể thời thời khắc khắc quản chuyện đệ đệ muội muội nhà mẹ đẻ.

Cứ như vậy qua nửa năm. Cho đến một ngày, Chân Bảo Lộ sinh bệnh, toàn thân nóng hôi, nằm ở trên giường bệnh.

Nàng nhắm mắt lại, nghĩ tới lúc này mình sốt cao hỗn loạn, giống như Vinh Nhi đã từng, lại càng đau lòng đệ đệ.

Tin tức Chân Bảo Lộ ngã bệnh, tự nhiên truyền đến chỗ Thượng nhi.

Trong lòng Thượng nhi cực hận Chân Bảo Lộ, nhưng huyết thống thân tình trong xương là không cách nào dứt bỏ, hẳn không nhẫn tâm trở mặt nhìn Nhị tỷ bệnh chết, liền giúp nàng đi tìm đại phu.

Mà Tiết Nhượng, đã là tướng quân trẻ tuổi chiến công hiển hách tay cầm binh quyền.

Từ ngày Vinh Nhi gặp chuyện không may, hẳn liền trong bóng tối giúp đỡ nàng, che chở nàng, nàng ngã bệnh, hẳn tự nhiên cũng biết, thừa dịp trời tối lên vào Tề Quốc Công Phủ, xông vào khuê phòng của nàng.

Tề Quốc Công Phủ hiện thời coi như là hoàng thân quốc thích, phu nhân cô nương trong phủ, đi ra ngoài mỗi một người đều là ngăn nắp khí phái, nhưng hẳn không nghĩ tới, vị cô nương hẳn ngày nhớ đêm mong này, ngày trôi qua so với hẳn biết, còn muốn vất vả hơn.

Tiết Nhượng ngồi ở bên giường, nhìn gương mặt nàng lớn cỡ bàn tay, ốm tong teo, đã không có ngây thơ mập mạp lúc mới gặp gỡ.

... Tiểu cô nương mới mười bảy tuổi, đúng là tuổi sáng rỡ tươi đẹp nhất.

Nàng nên được nuông chiều, hưởng thụ hết thảy.

Tiết Nhượng đứng chốc lát, quyết định to gan - - dẫn nàng trở về phủ đệ của mình.

Nếu người khác đều không cần nàng, không quan tâm nàng, vậy hãy để cho hẳn đến thương yêu nàng.

Nàng nóng sốt hỗn loạn, tùy ý Tiết Nhượng lặng yên không một tiếng động ôm nàng đi.

Sau khi mang về phủ, Tiết Nhượng canh giữ bên giường, lại sai người thỉnh đại phu, trong lòng sớm bắt đầu nghĩ tới: Nếu nàng tỉnh lại, hẳn phải giải thích với nàng như thế nào, nàng mới có thể tiếp nhận hẳn?

Hắn cẩn thận lại lo sợ bất an, thấp thỏm canh giữ bên cạnh nàng, ngưng mắt nhìn nàng, cứ như vậy nhìn suốt cả đêm.

Chỉ là ngày kế nàng tỉnh lại, mở to một đôi mắt to nhất gan nhìn hẳn, giống như là nai con trong rừng thất kinh, mắt chớp chớp, giọng có chút ít khóc nức

nữ: “Người là ai?” Dừng một chút, phảng phất là bởi vì thực không biết hẳn, sợ hãi khóc lên, “... Ta muốn phụ thân.”

Tiết Nhượng là người tâm tư kín đáo cỡ nào, lúc này nơi nào nhìn không ra nàng dị thường? Hắn khẽ dựa gần nàng liền sợ hãi, hắn bó tay hết cách, chờ đại phu nhìn qua, mới biết được nàng là nóng rần quá lâu, tổn hại tâm trí.

Lòng ngực Tiết Nhượng tràn đầy lửa giận, hận không thể tự tay bóp chết tất cả những kẻ bắt nạt nàng.

Nhưng nàng biến thành thế này, như hải tử còn nhỏ tuổi, hẳn không thể hù dọa nàng.

Hắn cẩn thận tốt với nàng, mỗi ngày thân cận với nàng chút ít. Nàng vốn hoạt bát, thấy hẳn sẽ không làm thương tổn mình, liền cũng dần dần tín nhiệm hẳn. Đến về sau, lại là lớn lá gan sai hẳn làm cái này cái kia, tính tình kiêu căng lợi hại.

Nhưng hẳn lại cảm thấy, nàng như vậy rất đáng yêu.

Thuở nhỏ hẳn không có hưởng thụ qua ôn tình như vậy, nương hẳn mất sớm, phụ thân bởi vì nương sinh hẳn mà bệnh qua đời giận lây sang hẳn, từ nhỏ cũng là thờ ơ với hẳn. Đây là lần đầu, hẳn khát vọng thân cận một người.

Đại nương bỏ xuống phòng bị, nhìn hẳn tươi cười, hẳn lại cảm thấy dù nàng muốn hẳn chết, hẳn cũng sẽ mỉm cười chết.

Tề Quốc Công Phủ cũng có động tĩnh.

Chân Bảo Lộ đến cùng là cô nương Tề Quốc Công Phủ, đang yên đang lành lại mất tích, tự nhiên không có đạo lý không tìm. Về sau, thị vệ quý phủ lại là từ bờ sông tìm được một cỗ nữ thi chết đuối, dung mạo mặc dù đã không thể phân biệt rõ, nhưng xiêm y phi thường tương tự Chân Bảo Lộ hôm mất tích, mà trong thành này, lại không có cô nương trẻ tuổi mất tích, tự nhiên ai cũng cảm thấy đây là Chân Bảo Lộ.

Tiết Nhượng thuận lý thành chương nuôi nàng ở phủ mình, ngàn kiều trăm sủng, nàng muốn gì đều cho nàng. Mỗi lần nhớ tới nàng đã từng bị ức khuất, hẳn liền không bỏ được nàng chịu một chút xui tổn thương.

Kỳ thật hẳn không hiểu, vì cái gì có nhiều người không thích nàng như vậy, nàng rõ ràng tốt như vậy. (tỷ ấy chỉ tốt bụng đúng 1 lần, là lần cứu anh. Định mệnh!)

Buổi tối một ngày kia, hai người hóng mát ở trong sân.

Cùng nhau xem những vì sao, xem trăng sáng.

Nàng mặc một thân váy ngắn xinh đẹp, phấn trắng nõn nà, sắc mặt đỏ thắm, được hẳn nuôi vô cùng tốt. Nàng ngồi trên xích đu, hẳn đứng ở phía sau nhẹ nhàng đẩy. Nàng hiềm khích hẳn đây thấp, mắt to trắng đen rõ ràng cười nhìn hẳn, nói: “Tiết Nhượng khí lực của người quá nhỏ, sáng mai thức dậy ăn nhiều một chén cơm, mới đầy được ta.”

Hắn cũng cười cười, nói được.

Bắt đầu từ ngày kể, hẳn thật nghe lời nàng nói, mỗi bữa ăn nhiều một chén cơm.

Hắn không đẩy, thoáng quỳ gối ngồi xổm bên cạnh nàng, nhìn qua khuôn mặt nàng ngày càng êm dịu, mới hỏi: “Tiểu Lộ, nàng muốn cái gì?”

Chân Bảo Lộ biết rõ hẳn tốt với nàng, liền nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Ta muốn rất nhiều rất nhiều đồ trang sức đeo tay cùng xiêm y đẹp.”

Rất nhiều rất nhiều... Kia là bao nhiêu?

Tiết Nhượng không có hỏi lại, chỉ là trong lòng đã bắt đầu quyết định.

Hôm nay hẳn là Đại tướng quân tay cầm quân đội hùng hậu, nhưng hẳn cảm thấy, cho nàng ngày như vậy, còn là không đủ.

Một ngày kia, hẳn mang nàng ra cửa, bởi nàng mua đồ trang sức đeo tay cùng xiêm y. Kỳ thật quý phủ đã có rất nhiều, nhưng cô nương gia yêu thích đồ trang sức đeo tay cùng xiêm y, lại càng hưởng thụ quá trình chọn lựa.

Hắn nhìn nàng chọn, thấy nàng tươi cười sáng lạn, hẳn cũng cảm thấy vui vẻ.

Trên đường trở về, hẳn thấy nàng nhìn chăm chăm một tiểu nam oa béo ụt ịt ven đường, như có điều suy nghĩ.

Sau nàng mới lẩm bẩm hỏi hẳn: “Tiết Nhượng, ta có phải có đệ đệ hay không?”

Khi đó Tiết Nhượng liền biết, cho dù nàng đã không nhớ gì, nhưng trong lòng nàng vẫn là mơ hồ còn nhớ Vinh Nhi. Nhưng thằng bé đã chết, mà Thượng nhi lại là tính tình như vậy. Hắn đành nói dối nàng: “Không có.”

“... Không có sao?” Nàng thất lạc cúi đầu, sau đó nghiêng đầu, lại nhìn thoáng qua tiểu nam oa kia, lưu luyến không rời.

Cho đến một ngày, Tiết Nhượng còn trong quân doanh, gã sai vặt trong phủ vội vàng lại đây, nói là nàng đã xảy ra chuyện.

Hắn mặc kệ công vụ, khăn cấp trở về, lại thấy toàn thân nàng là máu nằm ở trên giường.

Nha hoàn chiếu cố nàng quỳ trên đất nói: “... Hôm nay nô tỳ theo phu nhân ra cửa, phu nhân nhìn thấy một tiểu nam oa sáu bảy tuổi đứng ở giữa đường, một chiếc xe ngựa chạy nhanh đâm tới, phu nhân quên mình chạy tới cứu đứa bé đó.”

Hắn run run tay ôm nàng, nhìn nàng chậm rãi mở mắt, hỏi hắn: “Vinh Nhi không có sao chứ?”

Hắn nghĩ nàng xem tiểu nam oa kia thành Vinh Nhi. Liên thuận lời nàng nói: “Hắn không có việc gì.”

Nàng cong cong môi, nhìn hắn một cái cuối cùng, nhắm mắt lại.

Tiết Nhượng cúi đầu nhìn nàng không còn sự sống, lâm bảm nói: “Nhưng tiểu Lộ, ta có việc...”

Sau khi Chân Bảo Lộ chết, Tiết Nhượng cũng không có sút tinh thần sa, mà là bận rộn như thường ngày. Nên nói, còn bận rộn hơn ngày xưa.

Sau Tuyên Hoà đế băng hà, hắn lợi dùng binh quyền trong tay, ủng lập Đại hoàng tử làm tân đế. Đại hoàng tử ngu ngốc bất lực, hắn làm nhiếp chính vương chấp chính. Tiết Nhượng khi đó, thủ đoạn âm độc, sát phạt quả quyết, ngay cả thân muội muội tiên hoàng Tân Dương trưởng công chúa, cũng không dể vào mắt.

Mà với Tĩnh Vương cùng tranh giành đế vị, Tiết Nhượng lại càng không nhân từ nương tay.

Tĩnh Vương phi Chân Bảo Chương nguyên vốn cho là mình sắp làm hoàng hậu, bỗng chốc Tĩnh Vương thất thế, lấy tính tình Tiết Nhượng, liền biết nếu tiếp tục đi theo Tĩnh Vương, sớm muộn cũng bị Tĩnh Vương liên lụy. Mà Chân Bảo Chương cũng từng xa xa nhìn qua Tiết Nhượng, biết hắn tuổi còn trẻ, khí phách tuấn lãng, nàng tự tin mình xinh đẹp, liền lên kế hoạch một cuộc đá văng Tĩnh Vương, leo lên giường Tiết Nhượng bám vào cạnh cao này.

Nàng lên viết thư cho Tiết Nhượng. Thế nhân đều biết nhiếp chính vương này không gần nữ sắc, nhưng nhận được thư, còn không phải là sốt ruột khó nén ước định địa điểm gặp nhau.

Chân Bảo Chương mừng thầm đắc ý, cảm thấy những ngày phú quý của mình cuối cùng là tới, làm nữ nhân của nhiếp chính vương, ngay cả Hoàng thượng đều không cần sợ.

Nàng tỉ mỉ ăn mặc một phen, đến chỗ hẹn, không ngờ lại bị hắn nói năng vũ nhục một trận, sau ban thưởng nàng cho một đám binh lính.

Nàng phủ phục trên mặt đất, ngửa đầu nhìn hắn, phẫn nộ quát: “Tiết Nhượng, ta là thê tử Tĩnh Vương, ngươi sao dám đối ta như vậy?” (bà còn nhớ bà là phụ nữ có chồng sao, kiếp trước kiesp này đều dể tiện dâm dăng)

Nào ngờ loạn thần tặc tử lãnh tâm này, bước chân không ngừng, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn nàng.

Tĩnh Vương phi dâm loạn, bất quá là một cái ra oai phủ đầu với Tĩnh Vương mà thôi, rất nhanh, Tĩnh Vương triệt để thất thế, sau chết bởi loạn tiền.

Tĩnh Vương phủ rơi đài, sau liền là phủ trưởng công chúa, cuối cùng, là Trường Ninh Hầu phủ...

Trường Ninh Hầu phủ, lấy tội danh tư thông với địch phản quốc, tịch thu tài sản chém cả nhà.

Mà Thẩm Trâm Ngư, đầu tiên là trải qua chuyện nhà mẹ đẻ, sau nhà chồng cũng bị tai hoạ ngập đầu, kẻ xưa nay kiêu ngạo như nàng nơi nào chịu nổi đá kích?

Lúc này, trong thiên lao âm u ẩm ướt, đại tài tử hoàng thành ngày xưa phong quang vô hạn, biên soạn Hàn Lâm Viện Từ Thờ Lãng, cũng là bộ dáng chán nản.

Tiết Nhượng chậm rãi tiến vào đại lao, cẩm bào cùng giày ủng không lấy nhiễm chút bụi, cùng trước mắt Từ Thờ Lãng tạo thành mãnh liệt đối lập.

Từ Thờ Lãng giương mắt, nhìn nam tử trước mặt như băng sương, trên cao nhìn xuống mình, mới nói: “Trường Ninh Hầu phủ chúng ta không thù không oán với ngươi, vì sao ngươi phải làm như vậy?”

Hắn nghĩ không ra, khi nào Trường Ninh Hầu phủ đắc tội kẻ này ?

Thấy hắn nhân nhạ nhìn mình một cái, nói: “Ai nói không thù không oán?”

Từ Thờ Lãng ngẩn ra, thấy ánh mắt hắn nhìn mình, mới phát giác được có cái gì không đúng. Hắn đến cùng còn giữ lý trí, lập tức nói: “Ta và ngươi, có cừu oán?”

Rồi sau đó nghe hắn nói: “Có.”

“... Thù giết ái thê.”

Làm xong những chuyện này, Tuyên Văn Đế, cũng chính là Đại hoàng tử ngày xưa, không còn giữ nổi ngôi vị hoàng đế nữa. Xưa nay Tiết Nhượng

không thêm đề ý danh tiếng, thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế.

Tiết Nhượng mặc một thân long bào, đã là đế vương sở hữu vạn dặm non sông. Hắn đi vào quốc khố Đại Chu, xem núi vàng núi bạc bên trong, lẩm bẩm nói: “Tiểu Lộ, nàng thích, ta đều có ... Nàng trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Chương 155 kiếp trước ⑤

Lòng dạ tân đế Tấn Nguyên Đế độc ác, nhưng trị quốc, so với Tuyên Bình Đế lúc trước có thể nói là mạnh hơn gấp trăm lần nghìn lần. Chính vụ lúc trước vốn là do hắn xử lý, hiện thời bất quá là càng danh chính ngôn thuận mà thôi. Nhìn giang sơn Đại Chu vững chắc, các đại thần lúc trước có dị nghị, cũng dần dần vui lòng phục tùng.

Quan trường kẻ nào không phải là cáo thành tinh? Mấy nhà thế gia hoàng thành ào ào rơi đài, còn lại tự nhiên là chỉ lo thân mình, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng, nhưng Tấn Nguyên Đế nhưng cũng là có phạt có thưởng.

Thí dụ như Tề Quốc Công Phủ.

Lại nói Tề Quốc công này ban đầu chỉ là nhị gia Chân gia, nếu không phải đại gia Chân gia bệnh qua đời, tước vị này cũng không tới phiên hắn. Tề Quốc công ăn hối lộ trái pháp luật phạm sai lầm, tất cả thế nhi đều bị liên lụy xử chết, theo lý thuyết dựa vào tính tình Tấn Nguyên Đế, Tề Quốc Công Phủ này xem như xong rồi.

Nhưng ai có thể ngờ, Tấn Nguyên Đế chỉ khiển trách nhị phòng, Công tử đích tôn đại phòng cùng người tam phòng, đều là bình an vô sự.

Không chỉ Tề Quốc Công Phủ, Tấn Nguyên Đế cũng là trông nom có thêm với Trung Dũng Hầu phủ.

Lúc ấy Chân Cảnh Thượng chỉ là thiếu niên mười hai tuổi. Tính tình hắn vốn quái gở, mất đi tất cả người thân nhất, càng trở nên không thích nói chuyện. Trong lòng Chân Cảnh Thượng tưởng niệm nhất là đệ đệ song sinh, nhưng là nửa đêm tỉnh mộng, cũng sẽ thường xuyên nhớ tới Nhị tỷ không thể nào thân cận kia.

Hôm đó nhìn cái xác nữ nhân được vớt từ dưới sông lên, hắn ngờ ngác nhìn thi thể đã không thể nhận dạng kia, cảm thấy người đó không phải là Nhị tỷ hắn.

Nhưng từ từ, lâu dài, dù hắn không chấp nhận, cũng chậm chậm tin tưởng - - Nhị tỷ hắn, xác thực đã đi như vậy.

Có đôi khi Chân Cảnh Thượng nghĩ, nếu lúc trước hắn có thể quan tâm nàng nhiều hơn một chút, có lẽ nàng cũng sẽ không sinh bệnh chạy loạn, sẽ không xảy ra chuyện... Nhưng lại nghĩ tới Vinh Nhi...

Người sống, lúc nào cũng là muốn gánh vác càng nhiều. Vốn là thiếu niên lão thành, trải qua những chuyện này sau, tính tình thay đổi càng âm trầm u ám.

Cũng may nhị thúc hắn gặp chuyện không may, Tam thúc hắn quản gia sau, hắn ở Tề Quốc Công Phủ tốt hơn chút ít.

Chỉ là hắn chưa từng nghĩ đến, tân đế này, lại truy phong Nhị tỷ hắn làm hoàng hậu, lấy lễ hoàng hậu, chôn cất nàng tại hoàng lăng.

Thánh chỉ vừa ban, vì sao Tấn Nguyên Đế trông nom Tề Quốc Công Phủ cùng Trung Dũng Hầu phủ, tự nhiên là rõ ràng - - bất quá là niệm tình hoàng hậu Chân thị đã qua đời.

Chân Cảnh Thượng nhớ tới lần đầu nhìn thấy người mưu soán vị đế vương này, hắn hoàn toàn không giống nam tử trẻ tuổi mới hơn hai mươi, ngược lại giống như là vừa trải qua tang thương, hoàn toàn bất đồng lúc trước mình nghĩ. Hắn không nói gì, dẫn mình đi trước bài vị Nhị tỷ.

Chân Cảnh Thượng nhìn qua chữ trên bài vị, trong lòng là ngũ vị tạp trần.

Tấn Nguyên Đế này, từ một võ tướng nho nhỏ, cho tới bây giờ là thiên tử cao quý, là bày mưu nghĩ kế cỡ nào, lại hết lần này tới lần khác chung tình với Nhị tỷ hắn.

Chân Cảnh Thượng không tính thân cận vị Nhị tỷ này, nói là tỷ đệ, quan hệ lại không bằng hắn cùng trưởng tỷ khác mẹ. Hắn tính tề hồi tương, vị Nhị tỷ này, ngoại trừ dung mạo mỹ lệ, những thứ khác, xác thực tìm không ra tốt chỗ nào, lại làm cho vị đế vương trẻ tuổi này tâm tâm niệm niệm.

Đúng là tuổi huyết khí sôi trào, hắn lại như người cô đơn, phòng thủ bài vị này cùng một hoàng cung trống rỗng.

Sau này Tấn Nguyên Đế dạy hắn rất nhiều, mặc dù lời nói không nhiều, nhưng đối với người đệ đệ duy nhất của thế tử, thật là không tệ. Hắn kính hắn ta, thời gian lâu dài, quan hệ của hai người thân thiết, hắn mới nhận không được hỏi: “Ngài cùng Nhị tỷ ta, quen biết như thế nào?”

Hắn ta nhàn nhạt nhìn hắn một cái, lại trả lời một câu không liên quan câu hỏi: “Nhị tỷ ngươi là nữ tử tốt nhất trên đời này.”

Chân Cảnh Thượng bội phục vị đế vương này thâm tình với Nhị tỷ hắn, lại là không thể tưởng tượng nổi tình yêu nam nữ.

Hắn đối tình cảm từ trước đến nay đều là nhạt nhẽo, dù ngày sau, cưới Giang thị nữ Giang Mi làm thê tử, cũng bất quá là tương kính như tân. Tình tình Giang Mi dịu dàng, lại thông tuệ lại tài tình, Chân Cảnh Thượng tìm không ra sai, nhưng hắn lại chưa từng nói với nàng cái gì thân mật, ngược lại là trầm mê quan trường.

Cho đến mấy năm sau, Giang Mi bệnh nặng qua đời, Chân Cảnh Thượng nhớ tới lời ngày xưa đế vương nói, mới rốt cục ném loại tư vị này... (đây là lý do vì sao lúc đầu Thượng nhi không dám gần Giang Mi, sợ bản thân không cho nàng được hạnh phúc)

Sau có người nhắc Giang Mi, hắn cũng nói một câu ở trong lòng: Nàng là nữ tử tốt nhất trên đời này.

Lại nói Tấn Nguyên Đế này mặc dù không giống các đế vương khác trầm mê nữ sắc, lại đơn độc trầm mê đạo gia. Làm đế vương, có được quyền lực cao nhất, muốn cái gì đều có, tự nhiên nghĩ trường sinh bất lão. Người hoàng thành đều cho là như vậy.

Chỉ có Chân Cảnh Thượng, biết được Tấn Nguyên Đế si tình Nhị tỷ hắn sau, mới hiểu được hắn ta làm vậy là vì cái gì.

Hắn xưa nay không tin kiếp trước kiếp này. Luân hồi chuyển thế, lại là hoang đường.

Dù hắn không tin, nhưng hết lần này tới lần khác hắn ta lại khẳng khái một mực...

Tuy Tiết Nhượng là đế vương, đối thế ngoại cao nhân đức cao vọng trọng, lại là kính trọng có thêm. Nhân sinh vội vã hơn mười năm, Tiết Nhượng cứ như vậy trầm mê đạo pháp, tìm kiếm cách chuyển thế luân hồi.

Cuối cùng có một ngày, Tiết Nhượng tìm được biện pháp ở trong sách cổ, lại tìm được đại sư Linh Phong Tự dạo chơi trở về.

Đại sư nói Tĩnh Vương vốn có mạng đế vương bốn năm, nếu không phải hắn bắt ngờ xuất hiện, Tĩnh Vương sẽ không dẫn đến kết quả như vậy.

Nếu hắn trùng sinh, đầu tiên phải làm, là giúp Tĩnh Vương đi theo mệnh số vốn có, trợ giúp hắn ta thuận lợi đăng cơ.

Tiết Nhượng cũng không phải tham luyến quyền vị, nếu có kiếp sau, dù muốn hắn cứ như vậy bình thường qua cả đời, chỉ cần gặp nàng, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Ngày làm phép, Chân Cảnh Thượng khó được kích động nói: “Nhị tỷ ta đã chết, ngài làm thế nào cũng không thay đổi được. Luân hồi chuyển thế, bất quá là lừa gạt thế nhân, ngài là thiên tử cao quý, vì sao lại tin tưởng loại hoang đường này?”

Hắn đang lúc tráng niên, có được cảm tử giang sơn, người người hâm mộ.

Hiện thời lại muốn bởi vì một bản sách cổ không hề căn cứ, sống sờ sờ bị lửa cháy bùng bùng đốt cháy tới chết. Tự thiêu liền có thể trùng sinh, ngốc từ đâu sẽ không tin tưởng!

Nhưng hắn vẫn là khuyên không được hắn ta...

Lúc nằm ở trên đài cao, Tiết Nhượng hồi tưởng cả đời này. Thế nhân muốn, hắn đều có, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi người đều có, lại là hắn hâm mộ nhất. Khi còn bé tang mẫu, quan hệ hắn cùng phụ thân không tốt, tổ mẫu còn quan tâm hắn, nhưng hắn không giống những người khác, tranh nhau biểu hiện trước mặt tổ mẫu, chỉ vì một chút sủng ái. Hắn không tranh không đoạt, không nghĩ muốn, chỉ là thích cảm giác trên chiến trường nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa chém giết. Hắn cho là cả đời mình nên như thế, lại không ngờ sẽ gặp nàng.

Linh Phong Tự mới gặp gỡ, hắn nhìn thoáng qua, liền là trọn đời khó quên.

Trong lòng trong mắt nàng chỉ có Từ biểu ca nàng, hắn liền thành toàn nàng, lại chưa từng nghĩ, hắn làm sai. Nếu là chọn lại, hắn nhất định sẽ không nhượng bộ nửa bước.

Tiết Nhượng dần dần mất đi tri giác, lúc tỉnh phát hiện mình đang nằm ở trên giường.

Đúng là Từ Hòa Cư An Quốc công phủ.

... Hắn trở về.

Một khắc kia, hắn mừng rỡ như điên.

Một ngày kia vừa lúc An Quốc công trở về từ Hạc châu, mang về một chút đồ chơi nhỏ Hạc châu, cho nữ quyến trong nhà. Có một phần, là muốn đưa đến Tề Quốc Công Phủ cho Chân Bảo Quỳnh.

Đây hình như là lần đầu Tiết Nhượng chủ động đề nghị với người phụ thân này: “Phụ thân, để ta đi đi.”

An Quốc công bởi vì thế tử Lục thị chết, đối trường tử này cho tới bây giờ là không quan tâm, hẳn quen giữa phụ tử không gần không xa, lúc này khó được thấy Tiết Nhượng chủ động nói chuyện, ngược lại kinh ngạc nhìn Tiết Nhượng một cái. Sau lại cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Tiết Nhượng mượn cơ hội lễ cho Chân Bảo Quỳnh, đi Lâm Linh Cư của Chân Bảo Quỳnh, mà cách Lâm Linh Cư không xa, liền là chỗ ở của Chân Bảo Lộ vừa tám tuổi.

Bất quá lần này, hẳn không có cơ hội gặp nàng.

Hai ngày sau, Chân Cảnh Thượng cùng Chân Cảnh Vinh làm lễ tắm ba ngày, hẳn bởi tổ mẫu lần nữa bước vào Tề Quốc Công Phủ.

Gặp trường bối sau, hẳn cũng không tụ cùng một chỗ với thiếu niên cùng lứa, mà là đi phương hướng U U Hiên.

Đúng là lúc hoa hải đường nở rộ, trong nội viện sắc màu hải đường rực rỡ, kiều nghiêng vô song.

Dưới tầng hoa phấn nhuận sáng rỡ, tiểu cô nương mới bảy tám tuổi, mặc một thân váy ngắn màu son mảnh vụn hoa tề ngực, tóc đen mềm mại sơ thành hai búi tóc nụ hoa tinh xảo, gò tay, nhảy dựng nhảy dựng, muốn hái được đóa hoa xinh đẹp nhất kia.

Nàng ngừng đầu nhìn hoa, hẳn đứng xa xa nhìn nàng.

Hắn chậm rãi đi qua, đứng ở sau lưng nàng, bởi vì hắn cao, dễ dàng hái được đóa hoa đó.

“... Cho.” Hắn xuống đưa hoa tới trước mặt nàng.

Tiểu cô nương cuối cùng kịp phản ứng, ngơ ngác quay đầu nhìn hắn.

Là mặt tròn ngọc tuyết đáng yêu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trước mặt, dần dần trùng hợp cùng một chỗ với dung nhan sáng rỡ xinh đẹp trong trí nhớ, Tiết Nhượng tận lực khắc chế nhìn nàng, gò hoa trong tay, chờ nàng lấy.

- - Hắn không nóng nảy. Hiện tại hẳn có thời gian cả đời, có thể chậm rãi chờ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Chương 156: Lời cuối sách ①

Tuyên Bình Đế băng hà, lúc Tiết Nhượng sắp đăng cơ, Nhị thẩm Trình thị tới tìm nàng.

Mấy năm nay nàng không lui tới với Trình thị, từ lúc Tiết Nhượng nhiếp chính, mấy nhà nữ quyền quyền quý hoàng thành không ít người đến nịnh bợ nàng, Trình thị cũng ở trong đó. Lúc ấy Trình thị nhin không được than thở Chân Bảo Lộ tốt số, nguyên cho rằng cả đời phải ở Đồng Châu, không ngờ Tiết Nhượng này có tiền đồ như thế.

Tiêu Trạch bị cảm xúc tại Tĩnh Vương phủ, mà Chân Bảo Chương là phi tử Tiêu Trạch, nên bởi Tiêu Trạch, Trình thị xưa nay yêu thương nữ nhi này, lúc trước nàng ấy thất sủng bà sốt ruột không thôi, hướng chỉ nhìn nữ nhi cứ như vậy phí thời gian cả đời. Vì ngày sau, tự nhiên là muốn đi tìm Chân Bảo Lộ cầu xin - - đều là đường tử muội, dù ngày xưa không hợp, cũng không có đạo lý thấy chết mà không cứu.

Nhưng Chân Bảo Chương lại ương ngạnh, không cho phép Trình thị đi tìm Chân Bảo Lộ, đào mắt liền tìm được cách lên giường của Tuyên Bình Đế.

Chân Bảo Chương sớm đã không còn tư thái cao ngạo ngày xưa, ở bên cạnh Tiêu Trạch tuy là thất sủng, nhưng ứng phó Tuyên Bình Đế hoang dâm vô đạo lại là dư dả. Thậm chí, còn ở bên gối Tuyên Bình Đế dèm pha Tiết Nhượng, ba ba ngóng trông Tiết Nhượng ngã ngựa, đáng tiếc Tuyên Bình Đế bất tài nhất gan, biết vị nhiếp chính vương này lợi hại thế nào, nào dám đối phó Tiết Nhượng nhà.

Chân Bảo Chương lưu ở bên cạnh Tuyên Bình Đế, thật cũng không có cái gì, dù sao phi tử hậu cung Tiêu Trạch, cũng có một bộ phận lựa chọn tiếp tục lưu lại hậu cung, hầu hạ tân hoàng, ngày ăn sung mặc sướng, tổng tốt hơn bị nhốt ở Tĩnh Vương phủ.

Chân Bảo Lộ ít tiền cung, cũng không có tiếp xúc Chân Bảo Chương, chỉ biết nàng ta ở hậu cung của Tuyên Bình Đế, còn được cho là sủng, như cá gặp nước.

Mà hiện thời, Tuyên Bình Đế cũng băng hà.

Trình thị biết tính tình nữ nhi của mình bướng bỉnh, lúc này không có thương lượng với Chân Bảo Chương, trực tiếp tìm Chân Bảo Lộ, rõ ràng là trường bối, lại bụng thái độ được đoan đoan chính chính.

Chân Bảo Lộ xưa nay tâm địa cứng rắn, lại là cái mạng thù, tất xấu này đến bây giờ còn không có thay đổi, nhìn thấy Trình thị, liền nhớ lại trước kia, cũng không thêm tôn trọng. Trình thị thấy Chân Bảo Lộ không hợp tác, hạ quyết tâm, lúc này quỳ xuống nói: “Tiểu Lộ, Chương nhi dù thế nào cũng là đường tử ngoại, ngày xưa ta cùng Chương nhi thật có chỗ không đúng, nhưng hôm nay...” Trình thị đỏ mắt, nghẹn ngào nói, “Chương nhi còn trẻ tuổi như vậy...”

Tuyên Bình Đế băng hà, Chân Bảo Chương thân là sủng phi, phải cùng chôn theo.

Chân Bảo Lộ nhìn Trình thị quỳ trên mặt đất, nhớ tới nàng cùng Chân Bảo Chương qua lại, lại nghĩ hiện thời một nhà bốn người của nàng hạnh phúc, khó được mềm lòng một lần.

Buổi tối Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng nằm ở trên giường, mây mưa một trận xong, đồn dập thở phì phò.

Ba năm nay, Tiết Nhượng bận rộn hơn lúc ở Đồng Châu, nhưng dù bận thế nào, cũng sẽ mỗi ngày về nhà bồi thê nhi cùng dùng cơm, xã giao gì đó, có thể đẩy liền đẩy. Có lẽ là được bảo hộ quá tốt, tính tình Chân Bảo Lộ, cũng thay đổi được ôn hòa một chút.

Ngày mai Tiết Nhượng sẽ đăng cơ, Chân Bảo Lộ sẽ lấy thân phận hoàng hậu, nhập chủ hậu cung.

Chân Bảo Lộ nhắm mắt lại.

Hoàng hậu.

Đời trước nàng ngóng trông gã cho Từ Thừa Lăng, làm Hầu phu nhân, lại là yêu cầu xa vời, đời này quyết tâm thực tế sống qua ngày. Gã cho Tiết Nhượng, nàng cũng không có ý định hưởng thụ vinh hoa phú quý, cũng không ngờ, không cần thận, phu quân nàng liền thành Hoàng thượng, nàng sắp làm mẫu nghi thiên hạ, trở thành nữ nhân tôn quý nhất Đại Chu.

“... Đang suy nghĩ gì?” Tiết Nhượng hôn gò má nàng một cái, ôn nhu hỏi. Trong giọng nam nhân đã lui dục niệm, có chút trầm khàn, nghe vào khiến lòng người tê tê đại đại.

Chân Bảo Lộ tựa ở trong lòng hắn, nghiêng đầu nói với hắn: “Ta đang suy nghĩ, sau khi chàng lên ngôi, muốn nạp bao nhiêu phi tử.”

Nếu là mới vừa thành thân, Chân Bảo Lộ có lẽ còn sẽ nghĩ như vậy, nhưng hôm nay phu thê vài năm, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được nam nhân này chung tình với mình, cũng biết, trừ mình ra, hắn sẽ không cần nữ nhân khác. Nàng có thể tự tin cùng chắc chắn như vậy, toàn bộ là bởi vì biểu hiện ngày thường của hắn.

Tiết Nhượng cười cười. Để vị này, đời trước hắn lại không phải không ngồi qua. Kỳ thật hắn muốn nói là, long ý này cũng không có cái gì khác biệt cái ghê bình thường, đời trước hắn muốn ngồi long ý này, bất quá là muốn cho nàng xiêm y đẹp nhất châu báu đắt tiền nhất thế gian này, nàng sĩ diện, hắn liền cho nàng tất cả những thứ nữ nhân đều muốn. Nhưng cuối cùng nàng lại không thể hưởng thụ... Đời này, hắn cũng là muốn để nàng trải qua ngày tốt lành. Tất cả tiếc nuối đời trước, hắn đều đền bù.

Tiết Nhượng cúi đầu hôn môi nàng, hôn vài cái, cứ nhẹ nhàng như vậy, cũng không dời đi. Hắn nói: “Chớ suy nghĩ lung tung, có nàng liền đủ ta lăn qua lăn lại, còn muốn nữ nhân khác làm cái gì?”

Có đôi khi hắn cũng không hiểu tại sao những nam tử kia thích tam thê tứ thiếp, có một người vợ thế này, hắn sùng còn không kịp, nơi nào còn có thời gian xử lý nữ nhân khác.

Nàng biết hắn sẽ nói như vậy, nhưng nàng chính là thích nghe. Chân Bảo Lộ cũng hôn hắn một cái, nháy mắt nói: “Như vậy thì tốt, ta nói rõ ràng, hai ta thành thân bấy lâu, tình tình ta chàng cũng biết rõ, không phải là hiện thực rộng lượng, làm không được hiền hậu.”

Tiết Nhượng biết nghe lời phải: “Nàng thích như thế nào liền như thế nấy, không cần bởi vì ta ủy khuất mình. Nàng là thê tử của ta, hoàng hậu Đại Chu, không cần miễn cưỡng mình đến nịnh nọt người khác, mà là bọn họ tới nịnh nọt nàng. Hiện nay như vậy, sau này cũng là như thế...” Nói, hắn cầm tay nàng, tiến đến bên miệng hôn một cái, con ngươi đen ôn nhu nhìn nàng, “Chỉ cần chăm sóc tốt bản thân, bồi ở bên cạnh ta là được.”

Nữ nhân đại khái đều không chịu nổi đồ ngon đồ ngọt như vậy, huống chi còn từ nam tử tuấn mỹ vô song, Chân Bảo Lộ cảm thấy, từ lúc hắn nhiếp chính tới nay, không chỉ những thứ khác có tiến bộ, công phu ngoài miệng cũng lợi hại rất nhiều.

Nhưng nàng thích nghe.

Chân Bảo Lộ ừ một tiếng, sau đó mới nhớ tới ban ngày Trình thị tới, bất quá nàng biết Tiết Nhượng xưa nay không quan tâm loại chuyện này, liền cũng không nói với mẹ.

Ngày Tiết Nhượng đăng cơ, khắp chốn mừng vui.

Chân Bảo Lộ mặc một thân phượng bào nặng nề rườm rà đẹp đẽ quý giá vô song, đứng ở bên cạnh Tiết Nhượng. Lúc ấy nàng nhìn văn võ bá quan dưới chân, mới cuối cùng cảm nhận được cảm giác làm hoàng hậu, sau đó thoảng quay đầu, nhìn Tiết Nhượng bên cạnh - - thấy hắn mặc long bào màu vàng sáng, chừng chặc nội liễm, không gian tự tại, nhưng ở trong mắt nàng, bất quá chỉ là phu quân Chân Bảo Lộ nàng mà thôi.

Cũng không có cái gì thay đổi.

Ăn lễ cũ, buổi tối tân đế ngủ lại Khôn Trữ Cung của hoàng hậu.

Huống chi tân đế này không có phi tử khác.

Buổi tối Chân Bảo Lộ tắm rửa xong, ngồi trên giường thêu đồ án long phượng, vừa nghe Tiết Nhượng trở về, vẫn còn ngồi, còn là Chúc ma ma nhắc nhở, nàng mới chậm quá đứng lên.

Chúc ma ma biết quan hệ phu thê Chân Bảo Lộ cùng Tiết Nhượng rất tốt, nhưng lúc này Tiết Nhượng đã là Hoàng thượng, lễ nghi nên có vẫn nên làm đủ.

Ngược lại là Tiết Nhượng, nhìn thấy nàng liền bước đi thật nhanh tiến lên đón chào, nắm chặt tay nàng, dắt nàng đi bên giường.

Chân Bảo Lộ thấy gương mặt tuần tử của hán khê phiếm hồng, mắt cũng sáng long lanh, mới hỏi: “Uống rượu?”

“Ừ.” Tiết Nhượng đáp lời, nhìn nàng thành thực khai báo, “Không có uống say, chỉ hơi nhiều hơn bình thường.”

Hôm nay là ngày vui, tránh không được uống rượu nhiều chút.

Chân Bảo Lộ biết rõ hán, thấy hán nói như vậy, liền mệnh cung tỳ hầu hạ đi chuẩn bị canh giải rượu, lại nói với hán: “Chàng đi vào tắm rửa trước.”

Hán gật gật đầu, cực nghe lời tiến phòng tắm.

Chân Bảo Lộ nhìn qua bóng lưng cao lớn rần rori mặc long bào màu vàng sáng, thoáng nhú mảy, cảm thấy dù hán làm Hoàng thượng, cũng không có gì khác ngày thường, hôm qua hán còn cố ý nói, ở nơi riêng tư, hai người bọn họ liền xưng hô như bình thường.

Chân Bảo Lộ nhìn tấm cung to như vậy, cảm giác cả nhà bọn họ, bất quá là đổi chỗ ở mà thôi, cái khác căn bản không có thay đổi gì.

Chúc ma ma thấy Tiết Nhượng đi vào, mới nhỏ giọng nhắc nhở: “Nương nương, tuy nói tình cảm giữa Hoàng thượng và ngài tốt, nhưng hôm nay đến cùng là không như xưa, ngài cũng chú ý nhiều chút ít.” Chân Bảo Lộ có thể làm hoàng hậu, Chúc ma ma phi thường vui vẻ, tuy nói mấy năm này, tình cảm hai vợ chồng nàng nhìn ở trong mắt, nhưng lúc này không phải thăng quan bình thường, Tiết Nhượng nhưng thăng thành Hoàng thượng.

Chân Bảo Lộ làm không được bộ dáng kính cẩn nghe theo ở trước mặt Tiết Nhượng, bất quá nàng cũng hiểu Chúc ma ma là hảo tâm, lập tức liền đáp ứng, nhưng hành động cụ thể lại là không có.

Tiết Nhượng tắm rửa xong đi ra, Chân Bảo Lộ giúp hán xoa xoa lọn tóc, những người khác trong tầm điện, tất nhiên là thức thời lui ra.

Sau đó hai người đều ngồi vào bên giường, Chân Bảo Lộ nhìn tấm cung trang hoàng hoan hỉ, mới cười một tiếng nhìn Tiết Nhượng nói: “Cứ như thành thân...” Nàng nói, nương nương chống lại ánh mắt của nam nhân trước mặt, thấy trong mắt của hán liên tục ngập ý cười ám áp.

Chân Bảo Lộ thấy hán như vậy, càng giống tân lang ngốc ở đêm động phòng hoa chúc, không khỏi buồn cười: “Nghĩ cái gì?”

Tiết Nhượng cười cười, ôm nàng hôn một cái: “Không có gì.”

Chỉ là nghĩ đến, đời trước lúc hán đăng cơ, một mình ngồi suốt cả một buổi tối trong Khôn Trữ Cung trống rỗng. Hán đem tấm cung hoàng hậu này, bố trí thành bộ dáng nàng thích, nhưng bởi hán, cũng chỉ có bài vị của nàng.

Rõ ràng đã là chuyện đời trước, những năm gần đây, số lần hán hồi tưởng càng ngày càng ít, hôm nay lại là khó được phá lệ nhớ lại rõ ràng một lần.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày kế Chân Bảo Lộ đi chỗ Chân Bảo Chương.

Chân Bảo Chương như cũ ăn mặc tinh xảo vô song, trang dung rực rỡ, nàng biết mình có thể ở chỗ này, không cần chôn theo Tuyên Bình Đế, là nhờ Chân Bảo Lộ. Cho dù nàng không muốn thỉnh cầu Chân Bảo Lộ, nhưng cái gì nhẹ cái gì nặng nàng còn phân được rõ. Nàng còn trẻ, nàng không muốn chết.

Chỉ là, lúc này, Chân Bảo Chương nhìn Chân Bảo Lộ mặc cung trang hoàng hậu bước vào tấm cung của mình, lại cảm thấy chói mắt.

Lúc trước nàng đi theo bên cạnh Tiêu Trạch, sau lại theo Tuyên Bình Đế, nàng không có lúc nào là không muốn làm hoàng hậu, nhưng hết lần này tới lần khác, thứ nàng hằng mơ, đều bị Chân Bảo Lộ dễ dàng có được. Hiện nay Tiết Nhượng thành hoàng đế, hậu cung không có phi tử khác, độc sủng Chân Bảo Lộ, này là phúc khí cỡ nào.

Chân Bảo Chương gắt gao bóp hai tay, biết rõ mình này lúc này không nên đắc tội nàng ta, nhưng vẫn là nuốt không trôi con tức này.

Hai người nói mấy lời, ý tứ Chân Bảo Lộ, liền là tìm lý do tống nàng xuất cung, đổi thân phận, dựa vào dung mạo nàng, vẫn là có thể tái giá.

Chân Bảo Lộ thật vất vả hảo tâm một lần, Chân Bảo Chương lại cảm thấy nàng ta chủ tâm khoe khoang trước mặt nàng, điên cuồng nói: “Người thật

cho là mình được người người sủng ái, hết sức hạnh phúc sao? Nương người - - “

Chân Bảo Chương vừa muốn mở miệng, liền thấy nam tử cao lớn mặc long bào màu vàng sáng đi đến, thấy mặt hắn lạnh như băng, hoảng sợ im miệng không nói. (trở rồi cung)

Tiết Nhượng đã không phải là Tiết Nhượng ngày xưa.

Chân Bảo Chương đột nhiên sinh ra sợ hãi.

Nàng thanh tỉnh lại, mặc dù muốn nhìn Chân Bảo Lộ thống khổ, nhưng nếu là nói ra chuyện Từ thị, vậy nàng cùng nương nàng cũng sẽ bị tra ra .

Chân Bảo Lộ đối lời Chân Bảo Chương nói không có hứng thú, nhưng nghe nàng ta nhắc đến nương mình, ngược lại khó được nghiêm túc nghe, không ngờ lúc này, Tiết Nhượng vào .

Sau Tiết Nhượng dẫn nàng ra ngoài, cầm tay nàng, nhân nhạ hỏi: “Sao tới nơi này?”

Chân Bảo Lộ nói chi tiết: “... Ta mới không tốt bụng như vậy, chỉ là lần này khó được mềm lòng, tam đường tử này, nếu có thể xuất cung, lập gia đình sống qua ngày, ta coi như là làm một việc tốt, xem như là tích phúc cho Đường Đường cùng Trường Phúc.”

Tiết Nhượng ừ một tiếng, vẻ mặt cũng có chút nghiêm túc.

Chân Bảo Lộ còn tưởng rằng hắn không thích mình lui tới với Chân Bảo Chương, nhéo nhéo bàn tay hắn, thấy hắn cười , cũng khẽ mỉm cười. Chỉ là nàng nghĩ tới lời khi này Chân Bảo Chương chưa nói hết, tổng cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Bất quá cảm giác này, lập tức liền bị bận rộn xử lý việc trong cung đánh tan.

Mà một ngày kia, ngoài cung đột nhiên truyền đến tin tức. Nói là Chân Bảo Chương bị đưa ra ngoài cung sau, tạm thời an trí ở một thôn trang , hôm đó Trình thị cố ý đi thăm nữ nhi, không ngờ đang yên đang lành , tòa nhà này đột nhiên hỏa hoạn, Trình thị cùng Chân Bảo Chương bị vây ở trong phòng, sống sờ sờ bị chết cháy .

Chân Bảo Lộ mới nhớ tới, hôm đó lời Chân Bảo Chương chưa nói hết, đợi buổi tối Tiết Nhượng trở về, nàng cố ý làm bộ như lơ đãng, thuận miệng nói trước mặt hắn .

Tiết Nhượng vốn là giang hai tay, nhìn thê tử giúp hắn cời dây lưng , nghe nàng nói như vậy, nơi nào không biết rõ trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, lập tức nắm tay nàng: “Tiểu Lộ.”

Chân Bảo Lộ ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiết Nhượng nhìn mắt nàng, hỏi: “Nàng hoài nghi ta?”

Tiết Nhượng hiểu nàng rất rõ, Chân Bảo Lộ dừng một chút, không có phủ nhận. Nàng tin tưởng Tiết Nhượng, biết mặc kệ hắn làm chuyện gì, đều là vì tốt cho nàng. Nhưng mặc dù như thế, nàng cũng không thích cảm giác mình bị lừa gạt. Nàng cũng không hy vọng chỉ là hắn đơn phương trả giá, bọn họ là phu thê, một ít chuyện, đều là có thể cùng nhau gánh chịu .

Nàng không lên tiếng, Tiết Nhượng cũng không nói.

Vốn là trong lòng nàng còn có chút khẳng định, cảm thấy khẳng định là Chân Bảo Chương cùng Trình thị làm cái gì, Tiết Nhượng mới hạ thủ, mà Tiết Nhượng đối nàng xưa nay rất tốt, chỉ cần nàng hỏi , hắn nhất định sẽ nói .

Nhưng lúc này đây, hắn không có nói rõ.

Là nàng đoán sai sao?

Chân Bảo Lộ cẩn thận giương mắt, quan sát thần sắc hắn, thấy hắn như thể không vui. Chỉ thế này, Chân Bảo Lộ liền tự trách . Nàng đang làm cái gì vậy?

Nàng giơ tay lên, xoa bóp mặt hắn, mềm mại gọi: “Đại biểu ca.”

Lông mi Tiết Nhượng giãn ra một chút, nhìn nàng nói: “Tiểu Lộ, ta biết rõ tính tình nàng, nếu thật có chuyện gì, ta sẽ không gạt nàng. Nàng hiện thời cũng đã làm nương, ta sẽ không chỉ xem nàng như tiểu cô nương lúc trước...”

Tiết Nhượng ở trước mặt nàng, cho tới bây giờ chưa từng nói dối, lúc này, Chân Bảo Lộ nơi nào còn nghi ngờ cái gì, chỉ ôm hắn nói: “Ta biết rõ , chuyện hôm nay, là ta không đúng”

Vì Trình thị cùng Chân Bảo Chương, cần gì chứ?

Ngày kế, Chân Bảo Lộ liền phân phó người trước đó được nàng phái đi, bảo các nàng không cần lại tra chuyện Chân Bảo Chương.

Dù thật sự có nội tình gì, nàng cũng không muốn biết thêm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Chương 157 tục thiên ②

Sau khi Chân Bảo Lộ làm hoàng hậu, cũng là dần dần quen ngày tháng trong cung bên.

Lại nói Đường Đường cùng Trường Phúc.

Đường Đường ngược lại không có gì, Trường Phúc lại là có một ít buồn phiền. Mới đầu đến hoàng cung, Trường Phúc nhìn một chút chỗ này, ngó ngó chỗ kia, hết sức là hiếm có, nhưng lâu ngày, chỉ có thể ở trong cung, không thể đi ra ngoài chơi, khiến tiểu tử ghen hông.

Đồng Châu không thể so với hoàng thành, lúc ấy Chân Bảo Lộ cũng không câu nệ bọn họ, nhưng cứ như vậy đột nhiên tiến vào lồng giam hoàng cung này, tiểu hài tử không thích ứng được cũng là bình thường.

Chân Bảo Lộ đau hải tử, liền thường xuyên thiết yến trong cung, mời mọc nữ quyến. Những quý phụ thế gia này, tự nhiên biết dụng ý của Hoàng hậu nương nung, liền mang theo tiểu hài tử nhu thuận có hiểu biết trong nhà đến, phần lớn mang là tiểu nữ hài, nhỏ hơn Trường Phúc chút ít, hoặc là lớn hơn hai ba tuổi, còn như nam hài, đều là võ nghệ xuất chúng trong nhà. Nên biết, từ lúc thay đổi triều đại, Đại Chu mơ hồ có xu thế trọng võ nhẹ văn.

Chân Bảo Lộ biết tâm tư các nàng, nhưng cũng không cảm giác cái gì, chỉ cần con trai con gái nàng cao hứng là được.

Khi còn bé Chân Bảo Lộ cảm thấy, còn nhỏ tuổi đã đính hôn cho hải tử, thật sự là không nên, nếu cứ quyết định như vậy, sau này bọn nhỏ tìm được người thật lòng thích, vậy phải làm thế nào? Cho nên lúc Chân Bảo Lộ chưa sinh hai hải tử đã nghĩ, sẽ không cho bọn họ đính hôn sớm.

Nhưng có một số việc, trước khi làm nương cùng sau khi làm nương là hoàn toàn khác nhau.

Chân Bảo Lộ đứng ở trên hành lang dài, nhìn bọn nhỏ chơi đùa trong ngự hoa viên, nguyên một đám trắng trắng mềm mềm, ngọc tuyết đáng yêu. Liền bắt đầu nhìn không được xem xét con rẻ cùng nhi tức phụ.

Đường Đường mặc dù chỉ có tám tuổi, nhưng tính tình cao lãnh, tiểu hài tử lúc nào cũng là thích hoạt bát có bạn chơi, dần dần hầu như tất cả xúm lại đến bên cạnh tiểu thái tử Trường Phúc.

Bất quá, vẫn có đặc thù.

Chân Bảo Lộ nhìn thấy nữ nhi nhà mình ít nói kiêu lời, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nhuận, bên cạnh có một tiểu nữ oa mặc váy ngắn hồng phấn chải búi tóc nụ hoa, nhìn ước chừng khoảng năm tuổi. Tiểu nữ oa nhỏ như vậy, phần lớn đều cực đáng yêu đẹp mắt, nhưng tiểu nữ oa này, còn nhỏ tuổi, mặt mày liền hiện lộ ra tinh xảo, ẩn trực giác của Chân Bảo Lộ, sau này tất nhiên là đại mỹ nhân.

Tiểu nữ oa xinh đẹp, lúc nào cũng sẽ lưu lại cho người khác ấn tượng tốt, huống chi tiểu nữ oa này có thể chơi với Đường Đường lạnh nhạt, Chân Bảo Lộ liền càng xem càng thích.

Nàng hiểu rõ nữ nhi mình, nhìn tính tình lạnh nhạt, kỳ thật mềm lòng nhất. Ban đầu ở Đồng Châu, tiểu A Húc nhà Mạnh Hạc Thư, chính là đi theo sau mộng Đường Đường. Đường Đường mới đầu hồ hững, nhưng về sau còn là tùy hấn đi theo mình.

Lúc trước nàng cũng hy vọng Mạnh Hạc Thư cùng Hoắc Thanh Thục có thể lưu ở hoàng thành, nhưng hai vợ chồng bọn họ quen ở Đồng Châu, khẳng định đi trở về.

Trường Phúc hoạt bát, ngược lại có thể rất nhanh kết bạn mới, Đường Đường sau lưng không có cái đuôi nhỏ A Húc nữa, tiểu bóng dáng nhìn cô đơn rất nhiều.

Chân Bảo Lộ đối có chút tò mò tiểu nữ oa này.

Sau đó mới biết, tiểu nữ oa này là ái nữ Khánh quốc công phủ Thẩm Trường Đường, tên là Thẩm Gia Ngư, năm nay mới vừa sáu tuổi, nghe nói vô cùng thông tuệ.

Trong lòng Chân Bảo Lộ mơ hồ nhớ kỹ, nghĩ tới sau này để Thẩm tiểu cô nương lui tới nhiều với Đường Đường. Tiểu hài tử dù hiểu chuyện như thế nào, bên cạnh cũng phải có bằng hữu.

Nhưng hôm nay, tiểu Trường Phúc đột nhiên chạy tới, nhìn Chân Bảo Lộ nói: “Nương, Trường Phúc trưởng thành muốn cưới Gia Ngư muội muội.”

Chân Bảo Lộ đang uống trà mơ, nghe tiểu Trường Phúc nói như vậy, có chút ít bị sặc, sau đó nhìn mặt bánh bao ngây thơ con nhà mình, hỏi: “Người

thích tiểu cô nương Thẩm gia?”

Tiểu Trường Phúc gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh nương nhà mình, nghiêng đầu nhìn Chân Bảo Lộ, người nho nhỏ, hai tay thịt thịt nâng mặt bánh bao, hết sức là nghiêm túc nói: “Hết sức thích.”

“Nhưng là...” Ngày thường Chân Bảo Lộ cũng là có chút ít lưu ý, biết nhi tử nàng thích chơi với A Đoàn cùng Minh nhi nhà tỷ tỷ nàng nhất. A Đoàn lớn hơn Trường Phúc tám tháng, tính tình có chút giống tỷ tỷ nàng, còn nhỏ tuổi liền phi thường biết chiều cổ người, nàng thường xuyên nhìn A Đoàn dắt đệ đệ đi theo sau lưng Trường Phúc, Trường Phúc lại là nghênh ngang đi phía trước, như tiểu bá vương.

Chân Bảo Lộ nói: “Người không phải thích chơi cùng biểu tỷ A Đoàn người nhất sao?” Nàng cho rằng, Trường Phúc sẽ thích A Đoàn nhiều hơn chút.

Tiểu Trường Phúc suy nghĩ một chút, cảm khái nói: “A Đoàn biểu tỷ thật là tốt, ta cũng hết sức thích nàng, nhưng nàng là tỷ tỷ, ta thích nàng không giống như thích Gia Ngư muội muội.”

Mới tám tuổi, sao hiểu được có cái gì khác nhau?

Bất quá Chân Bảo Lộ vẫn tiếp tục nghe nhi tử nói tiếp.

Tiểu Trường Phúc mặc một bộ tiểu bào màu vàng hơi đỏ đứng lên, đưa lưng về phía nương nhà mình, bóng dáng nho nhỏ tương đối có vài phần tịch mịch, dùng giọng non nớt nói: “Tất cả tiểu cô nương đều thích chơi cùng ta, chỉ có Gia Ngư muội muội, không thích cùng một chỗ với ta...” Nói, hắn xoay người nhìn nương nhà mình, mắt to đen nhánh tròn trịa trong suốt lại sáng ngời, mỉm cười nói, “Ta cảm thấy nàng hết sức đặc biệt, không giống những cô gái kia.”

Chân Bảo Lộ chỉ cảm thấy buồn cười, nói: “Người còn nhỏ, sau này sẽ gặp phải càng nhiều cô gái.”

“Nhưng ta chính là thích nàng.” Tiểu Trường Phúc khốn khổ vì tình vận tiểu lông mày, bộ dáng thập phần phiền não thật là tức cười, sau đó lại phảng phất nghĩ đến chuyện phiền não, bĩu môi nói, “Nhưng ta thích cũng không làm gì được... Gia Ngư muội muội chỉ thích chơi cùng hoàng tỷ.”

Nói đến cái này, tiểu thái tử thời gian qua vạn người mê cũng có chút buồn rầu.

Tất cả cô gái đều thích chơi cùng hắn, bé trai cũng vậy, hết lần này tới lần khác Thẩm Gia Ngư chỉ thích công chúa điện hạ tư thế oai hùng hiên ngang tuổi còn bé lảo nhào.

Chân Bảo Lộ ngược lại có thể lý giải con nhà mình thất bại. Hải tử cùng lừa, xác thực không có không thích chơi cùng hắn, mặc dù có một chút là người lớn dạy, nói thí dụ như Bình nhi cùng A Yên. Bình nhi cùng A Yên này là hải tử Tiết Thành cùng Chu Phình Đình, còn nhỏ tuổi đã bị Chu Phình Đình dạy vô cùng nịnh hót, luôn nghĩ mọi biện pháp nịnh nọt Đường Đường cùng Trường Phúc. Nhưng càng là như thế, hai tiểu tử càng là không thích dạng bạn chơi này. Ngoài số ít này, phần lớn đều là chân tâm thực lòng thích chơi cùng Trường Phúc.

Chân Bảo Lộ sờ sờ đầu nhi tử trấn an, bày tỏ này hôn sự không thể miễn cưỡng, muốn lẫn nhau thích mới thành.

Buổi trưa hôm sau, Tiết Nhượng rồi rảnh bởi Chân Bảo Lộ đi dạo ngự hoa viên, gặp trời mưa, liền tránh mưa ở một tòa lầu các gần đây.

Đứng ở phía trước cửa sổ lầu hai, Chân Bảo Lộ nhìn mấy tiểu oa nhi trong chòi nghỉ mát, lại nghĩ tới mấy ngày trước đây Trường Phúc nói, liền nhìn Tiết Nhượng sau lưng: “Đại biểu ca, chàng cảm thấy tiểu cô nương Thẩm gia này như thế nào? Trường Phúc ngược lại hết sức thích nàng, nàng cùng Đường Đường cũng hợp...”

Chân Bảo Lộ biết, hiện tại nghĩ những thứ này còn quá sớm, nhưng nếu là sau khi lớn lên, nhi tử nàng thực thích Thẩm gia tiểu cô nương, tính tình nhi tử Thẩm Gia Ngư như vậy, nàng cũng là có thể tiếp nhận.

Tiết Nhượng hiểu thế tử là ý gì, nhân nhạ nhìn mấy hải tử tránh mưa trong lương đình một cái, ôm thân thể thế tử mềm mại, cái cảm chống đỡ đầu nàng, nói: “Trường Phúc còn quá nhỏ.”

Cái này nàng tự nhiên biết.

Chân Bảo Lộ nói: “Ta bất quá là thuận miệng hỏi mà thôi... Nếu là sau này con của chúng ta thật lòng muốn cưới thì sao?”

Nàng nói liền nghiêng đầu, nào biết mới vừa nghiêng đầu, cái miệng nhỏ nhắn liền bị chặn. Chân Bảo Lộ sợ run một cái, sau đó lập tức phản ứng kịp, tùy hấn tiến quân thần tốc. Nguyên bản là cực ân ái, cử chỉ thân mật như vậy ngược lại không có gì, hôn hôn, tay nam nhân này liền không thành thật.

Chân Bảo Lộ nhẹ khê đẩy đẩy hắn: “Tiết Nhượng!”

Ngày thường nàng thích gọi hắn đại biểu ca, lúc có chút tức giận, mới có thể gọi tên đầy đủ của hắn.

Tiết Nhượng hôn môi nàng, hai mắt u trầm nói: “Tiểu cô nương kia là nữ nhi Thẩm Trường Đường.”

Nàng đương nhiên biết rõ, đó là nữ nhi Thẩm Trường Đường, mấy năm trước thanh danh Thẩm Trường Đường bất hảo, là cái phong lưu hoàn khổ, nhưng sau khi thành thân chứng chạc rất nhiều, thế tử Thẩm Trường Đường, là chất nữ kế mẫu La thị nàng, thật là có tri thức hiểu lễ nghĩa, mới có thể dạy dỗ Thẩm Gia Ngư thành tiểu cô nương làm cho người ta thích.

Chân Bảo Lộ suy nghĩ một chút, mới nhớ tới một chuyện - - lúc trước nàng cùng Thẩm Trường Đường này có chút ít không vui, Thẩm Trường Đường từng đến cửa cầu hôn nàng, bất quá bị phụ thân nàng thẳng thừng cự tuyệt.

Nhưng chuyện như vậy, đã qua nhiều năm như vậy.

Chân Bảo Lộ muốn xoa người cười nhạo hấn một phen - - đã là nam nhân danh tiếng vang khắp thiên hạ, sao có thể tính toán chi li đến mức này.

Chỉ tiếc nam nhân phía sau nàng lực đạo lớn, trực tiếp ép nàng đến phía trước cửa sổ, bàn tay to hồ nháo một phen, định hành sự ở chỗ này.

Thân hình Chân Bảo Lộ run lên, lại là không thể động đậy, cứ như vậy bị tay hấn cản quấy, mới vội vã ngăn: “Ngươi! ...” Nàng đứng ở trước cửa sổ, có thể nhìn thấy bọn nhỏ trong lương đình, nếu bọn nhỏ ngẩng đầu lên, tự nhiên cũng có thể thấy nàng ở chỗ này.

Chân Bảo Lộ cắn môi, cố gắng không để cho mình phát ra tiếng, chỉ là lúc này thật sự là xấu hổ lợi hại, nghiêng người hiện ra mặt đỏ ửng, nhắm mắt thừa nhận.

Không biết qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến giọng bọn tiểu tử thanh thúy dễ nghe. Chân Bảo Lộ hoảng hốt mở to mắt, nhìn bên ngoài, đã là mưa rào.

Nhưng phía bên nàng, còn là gió táp mưa rào, mưa tầm tã như rót, bên tai lại là gió táp thổi mạnh, sóng nhiệt ngập trời, lớn lối lợi hại.

Mưa quá lớn ...

Trong mưa kiêu hoa khẽ run, hạt mưa dùng sức vỗ ướt nhẹp hoa cùng cành lá xanh nhạt, càng chiến đấu càng hăng say.

Chân Bảo Lộ sốt ruột muốn khóc lên: “Ngươi... Ngươi nhanh được không?”

Rất lâu, ngân hà chảy ngược, phát triển mạnh mẽ.

Mưa đã tạnh, Tiết Nhượng mới cười hôn nàng một cái, ôm thân thể nàng khẽ run đến trong ngực, tựa trán nàng giọng khàn khàn nói: “Cảm giác như thế nào?”

Chân Bảo Lộ hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái.

Nhưng lúc này gương mặt kiêu diễm vô song hiện ra đỏ hồng, đôi mắt như ngăm lặn thu thủy, nào có nửa điểm lực uy hiếp?

Lúc trở lại tẩm cung, Trường Phúc đã trở về. Tiểu tử mặc dù buống binh, nhưng cũng hiểu lễ, tiến lên đón chào, đầu tiên là nhu thuận hành lễ, sau đó mới hỏi: “Phụ thân cùng nương mới vừa đi nơi nào? Trường Phúc tìm lâu lắm.”

Hai chân Chân Bảo Lộ còn mỗi, lập tức không biết nên trả lời như thế nào.

Ngược lại Tiết Nhượng, bộ dáng tâm tình rất tốt, nhìn con nhà mình nói: “Trời mưa, ta cùng nương ngươi trốn mưa tại trên tiểu các lâu.”

“Oh.” Tiểu Trường Phúc cuối cùng hiểu, mở to mắt nghiêm túc cảm khái nói, “Đúng nha, vừa rồi trời mưa lớn quá!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Chương 158 tục thiên ③

Chuyện Thẩm gia tiểu cô nương tạm thời đặt qua một bên, bọn nhỏ còn nhỏ, lại nói tiểu Trường Phúc là cái có mới nói cũ, sau này còn không biết sẽ như thế nào.

Với Trường Phúc, Chân Bảo Lộ không lo lắng, nhưng Đường Đường ít nói, Chân Bảo Lộ làm nương, liền thường xuyên tìm nàng nói chuyện tâm tình. Tiểu cô nương dù lão thành như thế nào, đúng là vẫn còn đứa bé. Nói đến Thẩm Gia Ngự, Đường Đường liền đơn giản hơi nhủm nói: “Nàng hết sức ảm l.”

Tình tình Đường Đường chính là như vậy, đệ đệ Trường Phúc ồn ào như thế nào, nàng đều che chở, nhưng với người ngoài, liền là hờ hững.

Nhưng nghe giọng khuê nữ, Chân Bảo Lộ nơi nào không biết rõ, kỳ thật khuê nữ nàng còn thật là hết sức thích chơi cùng Thẩm gia tiểu cô nương.

Có một lần, nàng đứng lúc gặp Thẩm Gia Ngự xuất cung, tiểu cô nương tươi cười ngọt ngào, quy củ hành lễ: “Gia Ngự gặp qua Hoàng hậu nương nương.”

Dung mạo hoàng hậu tuyệt mỹ, Thẩm Gia Ngư không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Chân Bảo Lộ ngược lại khó được dịp nói chuyện với Thẩm tiểu cô nương này, tự nhiên tránh không được nói đến Trương Phúc cùng Đường Đường Giọng Thẩm Gia Ngư mềm mại, hết sức là khéo léo nói: “Gia Ngư hết sức thích công chúa điện hạ.”

Chân Bảo Lộ cười cười, tính tình nữ nhi nài, nhưng là lãnh lạnh nhạt đạm.

Lại nghe Thẩm Gia Ngư nói: “Về sau Gia Ngư cũng muốn như công chúa điện hạ vậy, từ nhỏ liền luyện võ. Nếu có thể làm nữ tướng quân, vậy là tốt rồi.” Tiểu cô nương mở to một đôi mắt to ngập nước, bộ dáng hết sức là ước mơ.

Tiểu cô nương bình thường, phần lớn hưởng thụ nuông chiều từ bé, không ngờ tiểu cô nương ngọc tuyệt đáng yêu này, lại là lập chí muốn làm nữ tướng quân. Không trách được có thể thân cận Đường Đường, nữ nhi nài, chính là điển hình tiểu nữ tướng quân. Đáng tiếc Chân Bảo Lộ đau nữ nhi, nơi nào cam lòng cho nữ nhi sau khi lớn lên đi con đường như vậy. Nàng thả rằng tính tình một đôi trai gái đối đôi cho nhau.

Bất quá - -

Chân Bảo Lộ nghĩ tới vị cha mẹ Thẩm tiểu cô nương này, hôm nay nhìn tính tình nàng như vậy, ngược lại không biết tính tình tiểu cô nương này theo ai, không giống phụ thân nàng ngang tàng như vậy, lại không giống mẫu thân nàng dịu dàng. Nhưng nàng nhìn, lại rất thích.

Chân Bảo Lộ sờ sờ đầu tiểu cô nương này, thấy nàng cười dịu dàng nhìn mình, sau đó đang nhìn mình thì nhìn sau lưng mình, vui vẻ gọi: “Dương.”

Chân Bảo Lộ xoay người, liền thấy một nam nhân dáng người cao to mặc thường phục quan văn nhị phẩm, trên khuôn mặt tuấn lãng, dần dần thu lại ôn nhuận thời niên thiếu, tựa như một khối mỹ ngọc bị mài dũa khéo đưa đẩy, mượt mà nội liễm, quanh thân tao nhã càng hơn trước kia.

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh Chân Bảo Lộ, chấp tay hành lễ.

Chân Bảo Lộ cười một tiếng, đáy mắt bằng phẳng: “Biểu ca không cần đa lễ.”

Thẩm Gia Ngư phảng phất hết sức thích vị dương này, cái đầu nhỏ ngược lên ngọt ngào gọi hắn.

Từ Thừa Lăng nhìn Thẩm Gia Ngư cười cười, sau đó mới tùy ý nhìn thoáng qua nữ tử trước mặt. Ban đầu hắn còn lo lắng, hiện nay thấy mặt nàng đỏ thắm, mặt mày nhu hòa, liền hiểu được nàng sống thực rất tốt. Nhìn thấy nàng cười, nói chuyện cùng hắn như vậy, hắn nên vui vẻ, nhưng mà ngoài vui vẻ, trong lòng còn có cả đau nhức, thoáng cái lan tràn ra.

Bất quá là thời niên thiếu trẻ trung say mê mà thôi, lâu ngày, cuối cùng sẽ phai đi.

Hai người dùng giọng nói bình thường nhất khách sáo vài câu, sau cùng Chân Bảo Lộ nói: “Bản cung còn chưa gặp Mậu nhi, nghe Cẩm Tâm biểu tỷ đề qua, nói Mậu nhi giống biểu ca...”

Mậu nhi, là thứ tử Từ Thừa Lăng.

Từ Thừa Lăng cùng Thẩm Trầm Ngư thành thân mấy năm, hai người chậm chạp không có con nối dòng, Thẩm Trầm Ngư vốn là tài mạo song toàn, nhưng hôm nay chẳng qua là kẻ bị hủy dung mạo lại không thể đi được. Thân thể Từ Thừa Lăng không việc gì, có lẽ là ở Thẩm Trầm Ngư, mới không có hài tử.

Trương Ninh Hầu phu nhân Trang thị, vốn đã không thích Thẩm Trầm Ngư, quan hệ hai người mẹ chồng nàng dâu xưa nay không tốt, Từ Thừa Lăng chậm chạp không có hài tử, tự nhiên liền làm chủ nạp thiếp cho hắn. Nếu là lúc trước, Thẩm Trầm Ngư thân là huyện chủ, nào cho phép thiếp thất sinh ra hài tử trước nàng, nhưng hiện nay muốn trách liền trách cái bụng nàng không biết tranh mà thôi.

Mà Trang thị chọn thiếp thất cho Từ Thừa Lăng, cũng là nhu thuận ôn thuận khỏe mạnh, rất nhanh liền mang bầu hài tử, như vậy, lại là ngồi vững tội danh Thẩm Trầm Ngư khó mang thai. Kỳ thật, dù Thẩm Trầm Ngư mang bầu hài tử, lấy thân thể nàng hiện tại, sợ là cũng không sinh ra một hài tử khỏe mạnh nổi.

Thiếp thất kia đầu năm vào cửa, cuối năm liền sinh nhi tử Mậu nhi, hiện nay đứa bé kia đã được bảy tám tháng. Mậu nhi tuy là thứ xuất, lại là con trai duy nhất Từ Thừa Lăng, nếu Thẩm Trầm Ngư thật không thể sinh hài tử, Mậu nhi này có thể không đơn giản chỉ là thứ xuất.

Nghe vậy, Từ Thừa Lăng suy nghĩ một chút, kỳ thật mình còn chưa ôm qua đứa bé kia, hắn chỉ nhìn qua vài lần, nhỏ nhỏ một đoàn, căn bản nhìn không ra giống ai, nhưng nương hắn cả ngày ôm tôn nhi, nói là bộ dáng giống hắn.

Cho nên lúc hắn hồi phủ, khó được đi chỗ Kiều thị nhìn hài tử.

Kiều thị thành thật không nghĩ tới, Từ Thừa Lăng sẽ tới.

Nàng đang ngồi ở phía trước cửa sổ thêu thùa, Mậu nhi béo ụt ụt, bò qua bò lại trên giường La Hán. Gặp Từ Thừa Lăng đến, Kiều thị gấp rút đứng dậy chào đón, hành lễ nói: “Đại công tử.”

Ánh mắt Từ Thừa Lăng quét Kiều thị một cái, hôm nay nàng mặc một thân vải bồi thu hương sắc, sạch sẽ thanh lịch, dung mạo nàng thanh lệ, thật tính là

mỹ nhân. Gương mặt Kiều thị tròn trĩnh, đã mười sáu , có lẽ vì gương mặt, có vẻ non nớt chút ít. Từ Thừa Lãng gạt đầu, đi đến bên giường La Hán.

Kiều thị biết rõ , đại công tử này nhìn như ôn nhuận, nhưng thật ra là người nội liễm, lúc nàng ở bên cạnh hắn, nom nớp lo sợ, chỉ sợ mình làm sai chuyện. Chỉ là - - Kiều thị thấy hắn đi qua chỗ Mậu ca nhi, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn qua bóng lưng hắn, sống lưng nam nhân rộng lớn, dáng người cao lớn, xuất sắc như vậy, sợ là không có nữ nhân có thể không động tâm .

Mậu nhi không thân cận lắm phụ thân Từ Thừa Lãng này, bất quá tính tình hắn hoạt bát, không sợ người lạ, lúc này nghiêng đầu, cười cười nhìn Từ Thừa Lãng, trong miệng y y nha nha , không hiểu được nói gì nữa.

Từ Thừa Lãng duỗi tay vuốt ve gò má đứa nhỏ này trắng nõn, nào biết toét miệng, nước miếng rất nhanh liền chảy ra, còn dính ở trên tay hắn.

Kiều thị bị hù dọa mặt mũi trắng bệch, gấp rút đi qua, cầm lấy khăn vội vàng lau nước miếng trên tay Từ Thừa Lãng, bộ dáng vô cùng gấp gáp khăn trương.

Từ Thừa Lãng ngược lại không để ý, nhìn bộ dáng nàng, khó được cảm thấy có vài phần buồn cười. Hắn mở miệng nói: “Không có gì đáng ngại.” Ánh mắt rơi ở trên người hài tử, giọng nói khó được ôn hòa vài phần.

Kiều thị càng cảm thấy hôm nay đại công tử có chút không giống ngày thường, sau lại thấy hắn tự tay đi ôm Mậu nhi, nam nhân trong ngày thường chừng chạc, lại là không am hiểu ôm hài tử, nàng nhẹ giọng mở miệng, uốn nắn tư thế cho hắn, nhìn hắn cúi đầu đùa với Mậu nhi, trong lòng nhin không được vui vẻ.

... Nàng cho rằng hắn không thích.

Từ Thừa Lãng lại hỏi một chút về Mậu nhi, Kiều thị mới đầu còn khăn trương, dần dần , nhìn hắn khó được mặt mày ôn hòa, liền cũng buông lỏng, nhất nhất đáp lời.

Chuyện Từ Thừa Lãng đi chỗ Kiều thị, rất nhanh liền truyền đến Trang thị cùng Thẩm Trầm Ngư. Trang thị ngược lại vui vẻ , Kiều thị sinh cho bà tôn nhi thông tuệ lanh lợi mập mạp, bà càng xem càng thuận mắt, nếu là nhi tử đi chỗ Kiều thị nương nhiều một chút, không chừng sang năm liền có đứa thứ hai . Còn nữa, bà sớm nhìn Thẩm Trầm Ngư không vừa mắt, như vậy, cũng có thể chán ghét ghê tởm nàng ta một phen.

Thẩm Trầm Ngư biết được, về mặt ngược lại không có thay đổi gì. Nàng lẳng lặng ngồi ở trong sân, khuôn mặt điềm tĩnh. Người ngoài đều nói Từ Thừa Lãng thâm tình với nàng, dù nàng biến thành bộ dáng hiện tại, còn nguyện ý cưới nàng. Mới đầu nàng cũng cho là như vậy ... Nhưng người khác nào biết, thành thân mấy năm, vị phu quân “Tình thâm nghĩa trọng” này, căn bản chưa từng chạm vào nàng một cái.

Mới đầu nàng còn oán hắn, thật không hiểu, vì sao phải cưới nàng. Sau nàng cũng hiểu được , hắn không lấy được người hắn yêu, như vậy cưới ai cũng là giống nhau.

Nói cho cùng, hắn giống như nàng, đều là người đáng thương mà thôi.

Hoàng cung.

Chân Bảo Lộ làm một đôi gắm ủng cho Tiết Nhượng, đợi buổi tối Tiết Nhượng xử lý tốt chính sự đến Khôn Trữ Cung, liền lấy gắm ủng kia ra, nói: “Chàng mang thử một chút, nhìn xem vừa chân hay không.”

Tiết Nhượng vui vẻ nhận giày thử một chút, ngược lại cực vừa chân thoải mái , sau đó nghĩ tới điều gì, nhìn thê tử hỏi: “Hôm nay, nàng gặp Từ Thừa Lãng?”

Chân Bảo Lộ ngo ngắc, nhìn về phía hắn, thấy hắn nghiêm trang , nhin không được cười nói: “Như thế nào? Không muốn ta gặp mặt Từ biểu ca?” Nàng biết hắn không thích Từ Thừa Lãng , nàng cũng tận lực tránh gặp mặt Từ Thừa Lãng, bất quá từ lúc hắn làm Hoàng thượng, thái độ đối với Từ Thừa Lãng ngược lại tốt lên rất nhiều, ít nhất không có giương cung bạt kiếm như trước- - nàng cho rằng hắn đã thành thực , không nghĩ tới trong lòng còn so đo.

Tiết Nhượng hí hí mắt, nghĩ tới Từ Thừa Lãng, đôi lại trước kia, hắn sợ là sẽ không khách khí với hắn ta như vậy, nhưng hôm nay, bên cạnh có vợ có con, đòi trước muốn , đòi này đều có được , tâm tính cũng bình hòa rất nhiều. Dù sao, những ân oán kia, đòi trước hắn đã thanh toán đủ .

Nhưng là, hắn muốn rộng lượng, nói cho cùng còn để ý. Nàng đã từng thích hắn ta như vậy, thậm chí, đòi này nếu là không có hắn từ nhỏ canh giữ bên cạnh nàng, nàng sợ là còn nhớ tới vị Từ biểu ca học phú ngũ xa này.

Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, lẳng lặng vuốt ve, nhìn nàng trái lương tâm nói: “Cũng không phải là không cho phép.”

Chân Bảo Lộ cảm thấy buồn cười, nhướn mày hỏi: “Vậy là cái gì?”

Tiết Nhượng vươn tới, nhẹ khẽ cắn môi nàng một cái, đề nghị: “Tiểu Lộ, chúng ta lại sinh một đứa bé đi?”

Bỗng chốc nhắc tới sinh hài tử, Chân Bảo Lộ không có chuẩn bị, bất quá nàng thân là hoàng hậu, ở trong thâm cung, đối với chuyện trên triều đình, cũng là có nghe thấy. Tiết Nhượng chỉ có nàng, hậu cung không có tác dụng, các đại thần khó tránh khỏi có chút ít ý kiến. Tuy nói mỗi lần đều bị hắn bác bỏ, nhưng nói cho cùng, độc sủng một người, còn là trước đó chưa từng có . Mới đầu Chân Bảo Lộ cho rằng Tiết Nhượng không sao cả, nhưng dần dần, cũng hiểu hắn khó xử.

Đương nhiên, cho dù như thế, Chân Bảo Lộ đối với chuyện này, cũng không làm được rộng lượng .

Bằng không... Lại sinh một đứa? Chân Bảo Lộ có chút ít nhao nhao muốn thử .

Nàng nghĩ tới Đường Đường cùng Trường Phúc, hài tử càng lúc càng lớn, cũng là càng không nghe lời. Nàng ngược lại nghĩ lại sinh một nữ nhi nhu thuận thông tuệ. Như vậy, ánh mắt nàng nhìn nam nhân trước mặt, cũng dần dần nhu hòa.

Tiết Nhượng hiểu ý, dè người lên, trong lòng cuối cùng là thông khoái một chút. Chỉ là còn nghĩ tới, ngày gần đây sợ là Từ Thừa Lăng quá nhàn, nên an bài cho hắn một ít chuyện làm thì hơn .

Bất quá đứa nhỏ này, cũng không phải là nói hoài liên hoài được. Từ lúc bắt đầu không tránh mang thai, đã có mấy tháng , nhưng bụng Chân Bảo Lộ còn là không có động tĩnh gì. Mỗi lần nguyệt sự tới, Chân Bảo Lộ tránh không được thất lạc.

Mà sau khi Tiết Khiêm thành thân, Chân Bảo Lộ thân làm tỷ tỷ liền bắt đầu quan tâm tới hôn sự hai người đệ đệ nhà mình. Thượng nhi đã đính hôn với Giang Mi, Chân Bảo Lộ suy nghĩ sớm để hai người thành thân.

Vinh Nhi còn chưa có đính hôn.

Quý phủ tuy có kẻ mẫu La thị, nhưng tính tình La thị mềm nhuyễn, có một số việc, còn là người làm Nhị tỷ nàng đây nói có tác dụng hơn một chút. Nghĩ tới hôm đó nhi tử kẻ với nàng, Thượng nhi cùng Giang Mi lên lút có chút ít cử chỉ thân mật, Chân Bảo Lộ liền biết đệ đệ nàng cũng không phải là lãnh tính như biểu hiện bên ngoài vậy, trong nóng ngoài lạnh thôi.

Nàng cũng thường xuyên gọi Giang Mi tiến cung vào bồi nàng. Tiểu cô nương càng lớn càng xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều , Chân Bảo Lộ càng nhìn càng thích. Giang Mi là tiểu thư đoan trang khuê các, đối với đệ đệ của nàng ái mộ si tình, cho tới bây giờ không thêm che dấu , mỗi lần nói đến đệ đệ nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, mắt hiện ra điệu dàng sắc nước.

Có đôi khi Chân Bảo Lộ cũng thấy kỳ quái, dung mạo hai đệ đệ nàng không khác biệt nhau lắm, nếu bàn về tính tình, tuyệt đối là Vinh Nhi đáng yêu hơn chút ít, hơn nữa khi còn bé Giang Mi chơi với Vinh Nhi hợp ý hơn, sao phu quân tiểu cô nương vừa ý lại là Thượng nhi. May Vinh Nhi đối tình yêu nam nữ không thông suốt, có huynh trưởng cùng tỷ tỷ che chở, còn là đứa bé, nếu hai huynh đệ đồng thời thích một cô nương, vậy thì quá phiền toái.

Nàng hiểu kỳ quái, hai gò má tiểu cô nương ửng hồng, nhưng các nàng xưa nay thân cận, quan hệ như thân tỷ muội, không có quá mức thẹn thùng, buông mắt nhỏ giọng nói: “Ta cũng không biết, giống như đời trước liền muốn gả cho hắn.” Thấy nàng cười, tiểu cô nương liền xấu hổ , ngượng ngùng nói, “Nương nương không được chê cười ta.”

Nàng sao lại cười nàng ấy chứ. Chân Bảo Lộ nghĩ, tính tình đệ đệ nàng nội liêm, nên cưới tiểu cô nương tính tình trực tiếp chút ít.

Giang Mi đã cập kê, ý tứ Tề Quốc Công Phủ cùng Giang gia, đều là muốn bọn họ sớm ngày thành hôn.

Hôn sự liền được chuẩn bị.

Nhưng có một ngày, tiểu cô nương vốn nên vui vẻ đợi gả, lại đỏ mắt hỏi nàng: “Nương nương, ngài nói có phải là A Thượng không thích ta?”

Danh tiếng Giang Mi cực tốt giữa toàn bộ hoàng thành, cùng Chân Cảnh Thượng lại là thanh mai trúc mã, được xem như quần anh tị hội .

Trong lòng Chân Bảo Lộ lộp bộp một tiếng, hỏi: “Sao vậy? Thượng nhi làm gì khiến người không vui?”

Giang Mi suy nghĩ một chút, sắp thành thân, nên vui vẻ , nhưng tính tế nghĩ đến, hai người bọn họ, cơ hồ mỗi lần đều là nàng chủ động dán lên . Giang Mi thành thật nói: “ Hôm qua, hôm qua ta đến tìm hắn , vốn là muốn chào hỏi hắn, nhưng là... Nhưng là nhìn thấy hắn đang nói chuyện cùng cô nương khác.”

Lời giấu ở trong lòng được nói ra, cuối cùng là thoải mái một chút.

Giang Mi chưa từng gặp cô nương kia, thấy rõ tuổi nàng ấy hẳn không khác biệt nàng lắm, bộ dáng không thua kém nàng, nhưng cao hơn nàng chút ít, cử chỉ hào phóng, tươi cười ngọt ngào, vừa nhìn chính là xuất thân hiển quý, đứng chung một chỗ với hắn, thật là đáng đôi. Mà nàng, trong ngày thường còn tính cơ trí , ở trước mặt hắn, lại là đần độn, cái gì cũng không biết .

Nàng biết rõ hắn rất tốt, dựa vào thân phận, tài học cùng dung mạo của hắn, có thật nhiều tiểu cô nương thích hắn, nhưng tính tình hắn lạnh nhạt, không ai dám đến gần, hắn cũng chưa từng ôn hoà như vậy nói chuyện nhiều với cô nương có lòng ái mộ hắn... Nàng vẫn luôn yên tâm hắn, ngày thường hắn ít nói, nhưng nàng vẫn cảm giác được hắn quan tâm nàng.

Chân Bảo Lộ lại là không tin , đệ đệ nàng, nàng vẫn có lòng tin , tuyệt đối không phải là kẻ thay đổi thất thường, lập tức liền trấn an Giang Mi đạo: “Có lẽ là hiểu lầm, hôm nay Thượng nhi cũng đến đây, nếu không người trở về trễ chút, Bản cung giúp người hỏi hắn một chút, để hắn cho người câu trả lời thỏa đáng.” Sắp thành thân , cũng không thể có hiểu lầm.

Giang Mi vừa nghe liền vội , vội vàng vàng nói: “Đừng...” Nàng cắn cắn môi, “Ta vốn cũng không nên nói những chuyện này với Hoàng hậu nương nương, chỉ là ta không có tỷ muội có thể thổ lộ, xem nương nương như thân tỷ tỷ, nếu ngài hỏi hắn, hẳn khẳng định cho là ta có ý cáo trạng với nương nương.”

Đến nước này , tiểu cô nương vẫn không nở chọc giận hân.

Chân Bảo Lộ nhìn lại là đau lòng, cô nương tốt như vậy, đệ đệ nàng nếu lại không quý trọng, vậy cũng thật quá hồ đồ.

Giang Mi đang phiền lòng, tiểu thái tử không biết từ nơi nào xuất hiện , phảng phất là nghe hai người nói chuyện, mặt bánh bao trắng nõn, đến gần phía trước nói: “Cửu cửu lại bắt nạt Giang tỷ tỷ sao?”

Nhìn tiểu thái tử Trường Phúc, Giang Mi liền nhớ tới hôm đó Tiết Khiêm thành thân, nàng cùng Chân Cảnh Thượng thân cận, bị thái tử cùng công chúa nhìn thấy . Da mặt tiểu cô nương mông, nhất thời ngượng ngùng.

Trường Phúc nghiêm túc nhíu nhíu mày, vẻ mặt thất vọng lắc đầu, nói: “Cửu cửu như vậy không thể được.”

Suy nghĩ một chút, liền đề nghị: “Nếu không Giang tỷ tỷ không gả cho cửu cửu , gả cho Trường Phúc đi. Ta nhất định sẽ đối với tỷ thật tốt.”

Tiểu gia hỏa này...

Chân Bảo Lộ buồn cười, nói: “ Lúc trước không phải ngươi nói, muốn cưới Thẩm tiểu cô nương sao?”

Trường Phúc mở trừng hai mắt, giải thích: “Ta sớm không còn thích Thẩm Gia Ngư .”

Nghe một chút, lúc muốn cưới ngươi ta, mở miệng một tiếng “Gia Ngư muội muội”, hiện thời liền là gọi thẳng tên đầy đủ, cứ gọi Thẩm Gia Ngư .

Chân Bảo Lộ cũng cảm thấy rợn lông vì nhi tử mình. Tiểu gia hỏa này, lớn lên khẳng định không chung tình bằng phụ thân hân. Cũng không biết là giống ai , rõ ràng nàng cùng Tiết Nhượng đều là thủy chung như một.

Tâm tình Giang Mi đang không tốt, nghe thái tử điện hạ nói vậy, vui vẻ vài phân, cảm thấy tiểu gia hỏa này thật sự là quá mức đáng yêu. Nàng hỏi: “Vi sao? Thẩm tiểu cô nương không phải là rất tốt sao?” Nàng gặp qua Thẩm tiểu cô nương vài lần, Thẩm tiểu cô nương kia hoạt bát thông minh, vô cùng khiến người ta thích.

Trường Phúc nhíu mày ngồi vào bên cạnh nương nhà mình, chậm chạp xếp hai chân mập lại, duỗi tay cầm một khối bánh quế, cắn một cái, nghiêm túc nói: “Thẩm Gia Ngư giống hoàng tử, thích học công phu, cô nương công phu lợi hại lớn lên đều là cạp cái, nếu ta cưới nàng, ta lo lắng nàng sẽ đánh ta...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Chương 159 tục thiên ④

Chân Cảnh Thượng thường xuyên đến Khôn Trữ Cung thăm Chân Bảo Lộ, quan hệ hai tỷ đệ, so với khi còn bé tất nhiên là tốt hơn nhiều. Hôm nay hân đến Khôn Trữ Cung, liền nhìn thấy Giang Mi đi trên con đường mòn khác, đại khái cũng là mới từ Khôn Trữ Cung đi ra.

Chân Cảnh Thượng lẳng lặng đứng ở xa xa, chờ nàng lại đây. Hân biết tính tình nàng, nhìn thấy hân, tất nhiên sẽ vui vẻ chạy qua. Huống chi hai người bọn họ sắp thành thân, vì kiêng kị, cũng có mấy ngày không gặp mặt .

Chỉ là - -

Tiểu cô nương kia vội vã nhìn hân một cái, lại rũ mắt xuống, sau đó vẻ mặt làm như không nhìn thấy, vội vã đi .

Giống như là hết sức tránh hân.

Chân Cảnh Thượng đương nhiên sẽ không cảm thấy, nàng đang thẹn thùng, huống chi vẻ mặt khi này nàng, nhưng là không có nửa điểm xấu hổ.

Chân Cảnh Thượng rũ mắt xuống, lông mi nhẹ rung, tiểu cô nương ngày thường thích dính hân, hôm nay khác thường , trong lòng hân đột nhiên có chút ít không vui , còn rầu rĩ .

Hân đi Khôn Trữ Cung, trong nội cung, Chân Bảo Lộ cùng thái tử Trường Phúc đều ở đây.

Chân Cảnh Thượng còn chưa mở miệng, tiểu cháu ngoại trai thái tử đã nói: “Cửu cửu, nếu cửu không thích Giang tỷ tỷ, liền nhường Giang tỷ tỷ cho Trường Phúc đi.”

Tiểu thái tử xưa nay hoạt bát, thỉnh thoảng toát ra chút ít ý niệm ly kỳ cổ quái trong đầu, Chân Cảnh Thượng cũng là thấy nhưng không thể trách, nhưng đột nhiên nói một câu như vậy, hân vẫn có chút giật mình.

Hân giương mắt nhìn Nhị tỷ.

Chân Bảo Lộ vội vàng đuổi tiểu gia hỏa này đi, sau đó nhìn Chân Cảnh Thượng nói: “Trường Phúc xưa nay yêu làm âm ỉ, người không cần để ý hắn.” Suy nghĩ một chút, lại nói, “Người thành thật nói với ta, người nhưng có cái gì với cô nương khác?”

Chân Bảo Lộ nói chuyện thẳng, lại là thật tâm thiên vị Giang Mi, Chân Cảnh Thượng nghe nhất thời liền hiểu rõ, thầm nghĩ không trách được hôm nay nàng thấy mình thế nhưng trốn tránh. Chân Cảnh Thượng thông tuệ cỡ nào, lập tức nghĩ đến tại sao nàng lại hiểu lầm. Chỉ là nàng đúng là vẫn còn không tin hẳn, không trực tiếp đi hỏi hắn.

Khuôn mặt Chân Cảnh Thượng nhàn nhạt, giải thích một phen, Chân Bảo Lộ mới an tâm, nói: “Không có thì tốt, Mi Mi cuối cùng là tiểu cô nương, người là đại nam nhân, có một số việc chủ động một chút, đừng ý vào người ta thích người liền mọi việc không để trong lòng.”

Chân Cảnh Thượng gật đầu: “Ta biết rõ.”

Chân Bảo Lộ cười cười, nhìn đệ đệ mình, hiện thời đã cao cao gầy gầy chỉ lan ngọc thụ, thăm than thời gian qua thực mau. Nàng hỏi một chút công việc hôn lễ, Chân Cảnh Thượng thân là trưởng tử Tề Quốc Công Phủ, hôn sự này tự nhiên là không được qua loa, La thị cũng phi thường coi trọng chuyện này, mọi việc chuẩn bị thỏa thỏa đáng đáng. Như thế, Chân Bảo Lộ coi như là yên tâm.

Tuy là tỷ đệ, nhưng vẫn còn không thích hợp ở lâu, Chân Cảnh Thượng đi ra Khôn Trữ Cung, liền thấy tiểu thiếu niên trắng nõn ngây thơ ngồi chồm hổm trên mặt đất - - tiểu thái tử thế nhưng không đi, tại bên ngoài chờ hắn.

Thấy hắn đi ra, tiểu thái tử đứng dậy, có hình có dáng phui phui áo bào, nghênh đón cữu cữu nhà mình, dùng giọng thương lượng nói: “Cữu cữu cảm thấy đề nghị của Trường Phúc như thế nào? Chỉ cần cữu cữu gật đầu, chỗ Giang tỷ tỷ không cần lo lắng.” Tiểu thái tử Trường Phúc từ nhỏ liền được tiểu cô nương bao quanh, đối sức quyến rũ của mình vẫn có lòng tin, hẳn cảm thấy, cô nương dịu dàng yên tĩnh như Giang Mi vậy, tốt hơn so với Thẩm Gia Ngư nhiều.

Chân Cảnh Thượng không yêu cười, hôm nay khó được mỉm cười vuốt ve đầu tiểu cháu ngoại trai, nói: “Nghĩ đều không cần nghĩ...”

“Àn?” Tiểu thái tử nghiêng đầu.

Chân Cảnh Thượng cười cười nói: “Ta cùng Giang tỷ tỷ người lập tức sẽ thành thân, sau này người phải đổi giọng gọi mợ.”

Trường Phúc bủn rủn môi, cảm thấy cữu cữu hắn thật sự là kỳ quái, nếu không thích Giang tỷ tỷ, vậy vì sao phải cưới nàng, nhưng nếu là thích, sao cam lòng khiến Giang tỷ tỷ không vui. Phụ thân hắn thích nương hắn, mọi chuyện đều thuận theo nương, nơi nào cam lòng khiến nương khổ sở? Theo Trường Phúc, làm như phụ thân hắn vậy, mới xem là thích.

Bất quá vừa nghĩ như vậy, Trường Phúc cảm giác mình cũng không có thích Giang tỷ tỷ, dù sao muốn cưới nàng là vì tính cách nàng tốt, cũng sẽ không đánh người.

Nhưng nhiều ngày sau, Chân Cảnh Thượng liên tục không có cơ hội gặp mặt Giang Mi, có đôi khi ngẫu nhiên đụng phải, nàng nhìn hắn, cũng sẽ đi đường vòng. Cứ như vậy mãi cho đến đại thọ sáu mươi của lão phu nhân Giang phủ, Chân Cảnh Thượng theo Chân Như Tùng cùng La thị đến Giang phủ.

Giang Mi biết hôm nay Chân Cảnh Thượng sẽ tới, thức dậy sớm, mặc áo bông nhiều lớp màu hồng đỏ triền cành bảo bình mới tinh, sơ búi tóc mây tình xảo, còn đeo một đoá hoa lựu. Tiểu cô nương tuổi mười bốn, bộ dáng đã hơi phát triển, dung mạo Giang Mi mặc dù xinh đẹp, lại không tính quá nổi bật, thẳng tại khí chất. Nhưng tỉ mỉ ăn mặc, liền hoàn toàn khác hẳn ngày thường, thật là làm người ta hai mắt tỏa sáng.

Vừa nghe Tề Quốc công cùng Chân Cảnh Thượng đến, Giang Mi cũng có chút ngồi không yên, định đi tiễn viện.

Bất quá, còn chưa thấy Chân Cảnh Thượng, ngược lại trước gặp biểu ca nàng Lô Từ Tấn. Lô Từ Tấn tác phong nhanh nhẹn, cùng Giang Mi coi như là thanh mai trúc mã, học cùng một khóa với Chân Cảnh Thượng ở thư viện, nhưng vì hai người thích cùng một cô nương, ngày thường cực ít lui tới, mà Lô Từ Tấn không nhìn được Chân Cảnh Thượng thanh cao ít nói nhất, mỗi lần thấy biểu muội bảo bối chủ động thân cận hắn, trong lòng liền nén giận, không làm sao được, ai bảo biểu muội hắn lại thích hắn ta.

Giang Mi biết nam nữ khác biệt, nàng sắp phải lập gia đình, không tốt quá thân cận biểu ca, đang chuẩn bị qua loa vài câu, liền nhìn cách đó không xa dưới đại thụ, Chân Cảnh Thượng đứng ở nơi đó.

Hôm nay Chân Cảnh Thượng mặc cẩm bào tuyết sắc, tác phong nhanh nhẹn. Hắn tuần mỵ, mỗi lần Giang Mi nhìn thấy hắn đều không dời mắt được, đặc biệt là lúc hắn mặc tuyết bào, cả người liền bị hắn mê đến đầu óc choáng váng.

Lúc này đây, nàng lại nhìn được.

Giang Mi nhớ hắn, nhưng vừa nghĩ tới chuyện hôm đó, liền bắt mẫn, dựa vào ý tứ Hoàng hậu nương nương, hắn đã biết mình vì thế gian dối, nhưng hết lần này tới lần khác nửa điểm bày tỏ cũng không có. Xưa nay nàng luôn nhún nhường trước hắn, nhưng lần này, Hoàng hậu nương nương nói với nàng, muốn nàng bùng nổ về cô nương gia, không thể để hắn coi thường. Giang Mi cảm thấy có lý, cũng là bởi vì mỗi lần đều là nàng chủ động, cho nên hắn nhìn nàng nhân nhượng hắn coi là đương nhiên.

Hắn không đến, chính là biết rõ mình nhớ hắn, sẽ nhìn không được đi qua. Nhưng lúc này đây, nàng mới không nên chủ động đi qua!

Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn Lô Từ Tấn trước mắt, khẽ mỉm cười, nói chuyện với biểu ca.

Nàng xưa nay nhu thuận, từ trước đến nay không làm chuyện chọc hấn tức giận, lần này có tâm tư phản nghịch, có chủ tâm muốn xem hấn phản ứng thế nào. Trước mặt hấn, nói chuyện với nam tử khác, nhìn hấn sẽ như thế nào. Lần đầu Giang Mi làm loại chuyện như vậy, có chút khẩn trương, nhưng vừa nghĩ tới hấn cũng lén lút vui vẻ nói chuyện với cô nương khác, liền cũng dứt khoát buông lỏng, không lại nghĩ nhiều.

Nàng nói chuyện với biểu ca, lén lén giương mắt nhìn Chân Cảnh Thượng bên kia, thấy hấn nhàn nhạt nhìn mình một cái, sau đó khuôn mặt bình tĩnh rồi đi.

Trong lòng Giang Mi có chút ít khó chịu, cảm giác mình thật sự là quá ngốc, lập tức nói với Lô Từ Tân: “Tần biểu ca, thân thể ta có chút ít không thoải mái, về phòng nghỉ ngơi trước.”

Trong mắt nàng ghen lệ, vội vã đi, muốn bản thân yên tĩnh một lát, liền đi tới một chỗ không người.

Nàng cúi đầu, đang nức nở, lúc này có người chợt nắm tay nàng, lôi nàng đến một bên. Tim Giang Mi nhảy dựng, bối rối ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt là gương mặt tuấn tú trắng nõn, nước mắt càng hăng hái rơi, khó được phản kháng: “Người tha ta ra!”

Chân Cảnh Thượng lôi nàng đến chỗ bí mật, liếm mi thấp giọng nói: “Người cùng ta nháo cái gì?”

Giang Mi cắn cắn môi, cổ tay bị hấn nắm đau nhức, nàng biết rõ hấn nhìn qua vẫn vẫn nhược nhược, kỳ thật từ nhỏ tập võ, khí lực cũng lớn. Nàng rút tay, hấn lại không chịu buông nàng ra, nàng cũng không giãy dụa nữa, xoay mặt sang một bên, nổi giận nói: “Ta không có nháo.”

Chân Cảnh Thượng vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không để ý nàng khóc, cứ như vậy hôn xuống. Hai người thật cũng không là lần đầu thân cận, đặc biệt là đối với Chân Cảnh Thượng mà nói, ở trong lòng của hấn, nàng đã là thê tử của hấn. Nhưng với Giang Mi, đây là lần thứ hai hấn thân cận nàng.

Miệng cứ như vậy bị nam nhân chặn lại, cánh mũi đều là hơi thở mát lạnh lại nóng bỏng của hấn, Giang Mi giật mình, bị hấn thuần thục hôn, cảm giác thân thể mình đều có chút nhuyễn. Vốn là còn dự định thận trọng, lúc này nơi nào còn thận trọng, cứ như vậy chỉ ngây ngốc tùy ý hấn muốn làm gì thì làm.

Chân Cảnh Thượng đối nàng coi như là ôn thuận, lần này lại là có chút tức giận, hôn cũng dùng sức một chút, hấn thấy nàng phản ứng ngờ nghệch, lại nổi tâm tư trêu chọc, cứ như vậy áp nàng lên thân cây phía sau, tiến quân thần tốc, hôn nàng đến không thở nổi.

Lần trước hai người cũng là thân cận qua, nhưng lần kia chỉ là đụng môi một cái, nàng cho rằng như vậy đã hết sức thân cận, cũng không ngờ còn có thể này... Đột bị hôn đến cái lưỡi tê dại, hấn mới lui ra.

Chân Cảnh Thượng cúi đầu nhìn nàng đỏ mặt, như chim cúi nép người, mới cúi đầu hỏi: “Còn nháo sao?”

Người này...

Gò má Giang Mi đỏ bừng, ngay tiếp theo cái cổ đều hiện ra đỏ ửng. Nàng cúi đầu, không dám nhìn hấn, ấp úng nửa ngày đều nói không ra lời.

Chân Cảnh Thượng cảm thấy buồn cười, duỗi tay nâng cái cằm nàng, khiến nàng ngẩng mặt nhìn mình, thiếu nữ đỏ mặt, hai mắt ướt át, đáy mắt trong suốt ánh ngược mặt hấn, thẹn thùng như vậy, quyến rũ người nhất.

Chân Cảnh Thượng lại một lần nữa che môi lên, phát giác được thân thể nàng khẽ rung động, chậm rãi ôm nàng, cử chỉ so với lúc trước ôn nhu rất nhiều, còn mang theo vài phần trần an.

Hôn xong rồi, Chân Cảnh Thượng nhìn nàng nói: “Người hôm đó nói chuyện với ta, là Lâm tứ cô nương, nàng thích Vinh Nhi, đúng lúc gặp ta, liền hỏi ta Vinh Nhi yêu thích những gì...” Nghe đến đó, mặt Giang Mi còn hồng hơn ba phần so với lúc này, lại nghe hấn không nhanh không chậm nói, “Người nhìn người ta một chút, lại nhìn nhìn người, chúng ta sắp thành thân, người phạm là có gì bất mãn, chỉ để ý nói với ta.”

Giang Mi cũng cảm thấy hấn nói có lý, nhưng cũng có chút ủy khuất, rĩ mắt xuống nói: “Ta... Ta sợ người tức giận.” Nàng ở trước mặt hấn ngoan ngoãn khéo léo, vì không nghĩ chọc giận hấn.

Chân Cảnh Thượng cũng không phải thật trách nàng, nghe nàng nói như vậy, lại là nhẹ khẽ vuốt mặt nàng, giọng cũng thả mềm một chút: “Người nếu là lo lắng ta tức giận, khi này còn nói chuyện với Tần biểu ca người như vậy, trong mắt người đến tột cùng còn có vị hôn phu này hay không? Há?”

Rõ ràng là nhẹ nhàng một câu nói, lại gọi Giang Mi cảm giác mình phạm không thể tha thứ sai lầm lớn giống nhau. Nếu đã biết rõ đó là một hiểu lầm, cũng hiểu được kia Lâm tứ cô nương thích là Chân Cảnh Vinh, Giang Mi trong lòng tự nhiên không lại buồn cực kỳ. Có thể hôm nay hấn cứ chỉ, thật là ngoài nàng dự liệu, nàng không ngu ngốc, biết rõ hấn mới vừa mặc dù đi ra ngoài, nhưng vẫn là để ý nàng cùng Lô Từ Tân đơn độc nói chuyện.

Nàng cong cong môi, duỗi tay nắm ống tay áo hấn nói: “Ta chính là chọc tức người một chút...” Sợ hấn tức giận, lại ngượng lại nói, “Về sau sẽ không.”

Chân Cảnh Thượng tự nhiên biết nàng nhỏ mọn, nhưng cũng là thực bị nàng chọc tức, hấn vừa mạnh mẽ cắn môi nàng một cái, vừa nói: “Đừng có lại nghĩ ngợi lung tung.”

“Ừm.” Giang Mi đáp ứng, nhưng lúc này hai người gần, thân thể dính sát cùng một chỗ, nàng có thể rõ ràng cảm giác được áo bào hấn nổi lên dị thường. Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu cái gì, đỏ mặt nói, “Người...”

Lúc này , Chân Cảnh Thượng vẫn bộ dáng đứng đắn, chỉ ôm nàng không nói gì, cũng không có tiến thêm một bước hạnh kiểm xấu, đợi chỗ kia yên tĩnh , mới lạnh nhạt buông nàng ra.

Giang Mi cẩn thận ngẩng mặt lên, nhìn nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn nhàn nhạt, không có gì khác biệt bình thường, nhưng cái hôn nóng bỏng lại bá đạo khi này, lại là thật sự phát sinh.

Giống như, chỉ có nàng mới được nhìn thấy bộ dáng hắn lén lút khác người. Nghĩ đến cái này, trong nội tâm Giang Mi âm thầm vui vẻ, với hắn, nàng đúng là khác biệt.

Chân Cảnh Thượng thấy nàng cười ngây ngô, khóe môi thoáng cong, hỏi: “Cười cái gì?”

Nàng lắc lắc đầu, vội hỏi: “Ta mới không có cười.” Nhưng đáy mắt vui vẻ, lại là dần dần sâu hơn, Chân Cảnh Thượng nhìn thấy cũng không nhịn được buồn cười .

Rất nhanh, Chân Cảnh Thượng liền thành thân với Giang Mi, ngay sau đó, hôn sự Chân Cảnh Vinh cũng định ra, cưới chính là Lâm tứ cô nương xinh đẹp hoạt bát hôm đó.

Hai đệ đệ đều thành thân, Chân Bảo Lộ làm tỷ tỷ, khối đá lớn trong lòng cũng bỏ xuống. Mà sau đó, Chân Bảo Lộ thuận lợi mang bầu thai thứ hai, năm sau sinh hạ một tiểu hoàng tử trắng trẻo mập mạp.

Chân Bảo Lộ có chút ít thất vọng, nàng ngóng trông khuê nữ mà. Cũng may Nhị hoàng tử này hiểu chuyện, chỉ là càng lớn lên, tính tình càng khó chịu, cực kỳ giống phụ thân hắn.

Bốn năm sau, thái tử điện hạ mười sáu tuổi, cũng cưới một cô nương ôn lương hiền thực làm thái tử phi, mà khiến Chân Bảo Lộ đau đầu , còn lại là hôn sự của Đường Đường.

Mấy năm này, Đường Đường cùng Thẩm Gia Ngư thường xuyên mặc nam trang ra ngoài hồ nháo, mắt nhìn đã mười sáu tuổi , hôn sự lại là chậm chạp chưa định. Mỗi lần Chân Bảo Lộ muốn nàng nhìn một chút những thanh niên tài tuấn xuất sắc hoàng thành, vị công chúa này liền mặt như băng sương nhìn lướt qua, đến cuối cùng đều churóng mắt tắt cả.

Chân Bảo Lộ không thể không lo âu.

Mỗi lần Tiết Nhượng đều an ủi: “Không nóng nảy, để Đường Đường chậm rãi chọn.”

Chân Bảo Lộ sao có thể không nóng nảy? Mắt nhìn Đường Đường đã mười sáu , lúc nàng mười sáu, đã làm nương . Nữ nhi nàng từ nhỏ liền yêu tập võ, mới đầu Chân Bảo Lộ muốn chọn cho nàng người công phu lợi hại, nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu thật như thế, ngày sau hai vợ chồng câu kinh, quý phu chẳng phải là muốn gà bay chó sủa? Vừa nghĩ như vậy, Chân Bảo Lộ liền cảm thấy, vẫn nên tìm người nhà nhận thì hơn .

Chân Bảo Lộ lo âu hôn sự nữ nhi, đảo mắt lại là ba năm qua đi .

Công chúa điện hạ đã mười chín tuổi, xinh đẹp tuyệt trần, lại không thích son phấn, cả ngày mặc nam trang, ban đầu còn có Thẩm Gia Ngư làm bạn, nhưng một năm trước Thẩm Gia Ngư bị gả đi, vốn là hai mỹ nhân cùng cười ngửa, nay trở thành cô đơn chiếc bóng.

Chân Bảo Lộ lúc trước còn sốt ruột , đến giờ phút này, ngược lại chậm rãi yên tâm, còn là quyết định không bắt buộc nữ nhi. Chỉ là thói quen, trong ngày thường sẽ lưu ý con em thế gia ưu tú nhiều một chút. Nhưng theo Chân Bảo Lộ, những cậu ấm danh tiếng không tệ kia, cũng không có một cái xứng đôi nữ nhi nàng, khó trách Đường Đường liên tục churóng mắt đâu.

Vừa gặp khoa cử, trạng nguyên lần này, là thiếu niên văn vẹn mười bảy tuổi.

Chân Bảo Lộ không quan tâm chuyện triều đình lắm, nhưng lúc này lại là nghe nói , trạng nguyên này trời sinh thông tuệ, bảy tuổi liền biết ngâm thơ, thời niên thiếu nổi tiếng quê nhà.

Tiết Nhượng lại nói: “ Trạng nguyên này, chúng ta đều biết.”

Nàng nhận biết? Chân Bảo Lộ lại là càng thêm hiếu kỳ .

Hôm nay hoàng cung thiết yến, tân khoa trạng nguyên cũng trong hàng ngũ được chào đón.

Thiếu niên mười bảy tuổi, đúng là xuân phong đắc ý, một bộ cảm bào, mặt như quan ngọc, tuấn mỹ phi phạm, đi theo nội giám dẫn đường vào cung. Đi ngang qua ngự hoa viên, mới thấy xa xa trong đình bạch ngọc, thoáng bóng dáng mảnh mai cao gầy, đang xoải bước đi qua.

Mạnh Húc hơi run sợ gạt mình.

Nội giám đi ở phía trước, biết trạng nguyên này tiền đồ không thể đo lường, thái độ tự nhiên kính cẩn nghe theo, thuận ánh mắt hắn nhìn, liền cười cười, nói: “Vị kia là công chúa điện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Chương 160 tục thiên ⑤

Chân Bảo Lộ cũng không nghĩ tới, Mạnh Húc Thư cùng Hoắc Thanh Thục thế nhưng có thể đường ra một nhi tử thành trạng nguyên.

Theo Chân Bảo Lộ, cho dù là trạng nguyên, dựa vào tính tình đôi cha mẹ này, cũng nên đường ra một Vũ trạng nguyên. Lúc Chân Bảo Lộ nhìn tân khoa trạng nguyên nhả nhận như hạc giữa bầy gà, nhất thời liền nghĩ đến Đường Đường nhà nàng.

Nhi tử Mạnh Húc Thư, Chân Bảo Lộ đối hần tự nhiên cũng đặc thù chút ít, bữa tiệc xong, liền lưu hần lại, hỏi một chút chuyện ở Đồng Châu.

Mạnh Húc mặc dù chỉ có mười bảy, nhưng lại cao hơn thiếu niên bình thường rất nhiều, tính tình hần ôn hòa, nói chuyện cũng là không nhanh không chậm, biểu hiện ở trước mặt Chân Bảo Lộ thật là khéo léo. Bất quá Mạnh Húc vẫn còn có chút kinh ngạc, vị hoàng hậu trước mắt, theo lý cũng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng dung mạo nàng cực đẹp, nhìn vô cùng trẻ tuổi, đứng chung một chỗ với công chúa điện hạ, tựa như tỷ muội.

Chân Bảo Lộ nhớ tới thời gian ở Đồng Châu, không khỏi có chút ít hoài niệm, nhìn Đường Đường một cái, lại nhìn Mạnh Húc nói: “Bản cung còn nhớ rõ khi còn bé người thích đi theo đằng sau Đường Đường nhất, cứ như cái đuôi nhỏ.”

Mạnh húc ngược lại nghe cha mẹ của hần nói qua, bất quá lúc ấy hần quá nhỏ, có một số việc đã không nhớ rõ, sau lại tách ra quá lâu, mơ mơ hồ hồ có chút ít ấn tượng mà thôi.

Hần thoáng nghiêng đầu, nhìn thoáng qua công chúa ngồi ở một bên yên tĩnh ít nói, hoàn toàn khác những gì hần nghĩ. Hần gặp không ít quý nữ hoàng thành, bởi vì thân phận của hần, lại còn chưa định thân, có mấy cô nương ái mộ hần, những người đó không có chỗ nào mà không phải là trang dung tinh mỹ, quần áo đẹp để quý giá.

Nhưng nàng, nàng là công chúa cao quý, lại phảng phất không yêu ăn mặc, cũng là bởi vì như thế, nổi bật lên dung mạo mỹ lệ càng thanh lệ thoát tục.

Mạnh Húc chỉ liếc mắt nhìn nhiều một lần, rất nhanh liền lấy lại tinh thần, lúc nhìn thấy hoàng hậu nhìn mình mỉm cười, thiếu niên trẻ tuổi mới nhìn không được đồ mặt.

Chân Bảo Lộ nhìn thấy có chút ít buồn cười, bất quá nàng cũng biết dung mạo nữ nhi mình xuất sắc, nhìn ngây ngốc, Mạnh Húc này cũng không phải là người đầu tiên.

Mạnh Húc đến, thái tử điện hạ Trường Phúc cũng nghe tiếng chạy đến.

Thái tử điện hạ có thể nói là hoài niệm đoạn thời gian ở Đồng Châu, gặp lại Mạnh Húc ngọc thụ lâm phong, tính tình Trường Phúc xưa nay sáng sủa, liền cười cười nói: “Nháy mắt một cái, người đã lớn thế này.”

Rõ ràng chỉ lớn hơn hai tuổi, lại làm tư thái trưởng bối.

Mạnh Húc nhìn thái tử cung kính hành lễ, nhìn dung mạo hần có bảy tám phần như công chúa, nghe nói khi còn bé càng giống hơn, trưởng thành, nam nữ khác biệt liền hiển lộ ra, lại còn quần áo ăn mặc, cũng sẽ không nhận sai hai tỷ đệ này.

Thái tử yêu cười, tươi cười thân thiết, Mạnh Húc đột nhiên nghĩ đến công chúa mặt như băng sương kia, cảm thấy hiếu kỳ, cũng không biết công chúa cười lộ lên, là bộ dáng gì.

Mạnh Húc đi rồi, Chân Bảo Lộ mới nhìn Đường Đường nói: “Khi còn bé quan hệ hai người rất tốt mà, sao hôm nay gặp lại, một câu cũng không nói.”

Đường Đường nơi nào không biết ý tứ nương nhà mình, nhưng theo ý nàng, để ý nam tử này còn không bằng cho nàng đi cười ngựa bắn tên cong thích hơn. Chỉ là có chút việc, trong lòng nàng cũng hiểu, liền trực tiếp nói: “Dù vậy, ta cũng chỉ coi hần như đệ đệ.”

Chân Bảo Lộ hiểu ý tứ nữ nhi, nhất thời cũng không có tiếp tục, chỉ là cảm thấy lo lắng, nếu ngay cả Mạnh Húc xuất sắc như vậy đều chướng mắt, nữ nhi nàng, không phải là thích cô nương đi?

Hôn sự nữ nhi, thành tâm bệnh trong lòng Chân Bảo Lộ, buổi tối nàng soi gương, nhìn nữ tử trong kính lại chau mày, liền lẩm bẩm nói: “Sắp có nếp nhăn.”

Tiết Nhượng tiến vào, nghe lời thê tử nói, không khỏi cười một tiếng, lập tức liền đánh người, nào có phần nửa uy nghiêm đế vương? Hần hôn mặt nàng nói: “Nơi nào có nếp nhăn? Tiểu Lộ nhà ta nhìn như tiểu cô nương vừa cập kê.”

Dễ ngon dễ ngọt ai không thích nghe, Chân Bảo Lộ tươi cười, nhìn qua hai người trong kính dính sát cùng một chỗ, dung nhan nàng xác thực không có gì thay đổi, còn giống như trước đây, không có phai nhạt. Về phần hần, lại là càng thành thực có sức quyến rũ.

Lúc nói đến Đường Đường, Tiết Nhượng liền nói: “Nếu Đường Đường thực xuất giá, nàng cam lòng sao?”

Này...

Chân Bảo Lộ nhăn mặt lại, vừa nghĩ tới nữ nhi bảo bối mình mặc đồ cưới đồ thẩm xuất giá, trong lòng thật là không nở. Cũng là bởi vì như thế, nàng mới không có bức nữ nhi, để con bé làm chuyện mình muốn làm, đợi duyên phận đến, lập gia đình liền là thuận lý thành chương. Nàng tựa vào trong ngực nam nhân bên cạnh, vuốt vuốt bàn tay hắn, lẳng lặng không nói gì.

Tiết Nhượng ôm thân thể mềm mại của nàng, cánh tay thoáng dùng sức, đáy mắt một mảnh nhu tình, nói: “Ta xem nàng cả ngày quá nhàn, đã như vậy, lại sinh đứa bé, được không?”

Những năm gần đây, hai vợ chồng càng cực ân ái, có đôi khi không khác phu thê bình thường, có cãi nhau, nhưng cũng là chút ít chuyện nhỏ lông gà vò tỏi, phần lớn hẳn đều sẽ nhường nàng. Lúc này nói đến sinh hài tử, gò má Chân Bảo Lộ không khỏi như bị phồng, nàng sắp làm tổ mẫu, nếu là lại sinh hài tử, chẳng phải là khiến người chê cười?

Chân Bảo Lộ nhìn hắn một cái, nói: “Không đứng đắn.”

Tiết Nhượng cười, cúi người cắn nàng một cái, nghe nàng ngơ ngơ lên tiếng, mới xoa bóp thân thể nàng, khàn khàn nói: “Không đứng đắn cái gì, đến... Trăm để nàng nhìn một chút, cái gì mới gọi là không đứng đắn.”

Từ sau cung yến, Mạnh Húc cùng thái tử điện hạ càng ngày càng thân thiết, mà Tiết Nhượng cũng là vui khi việc thành, Mạnh Hạc Thư có nhi tử xuất sắc như vậy, sau này thái tử kế vị, không thể thiếu hẳn phân ưu cho thái tử. Chỉ là trạng nguyên mười bảy tuổi này, từ hôm cung yến, tâm thiếu nam trẻ trung, cũng bắt đầu không tự chủ được.

Mạnh Húc từ nhỏ xuất sắc, cô nương ái mộ hẳn tự nhiên nhiều, mắt nhìn đến mười bảy tuổi, nhưng vẫn là thiếu niên ngây thơ không biết chuyện nam nữ.

Hắn nguyên cho rằng, tình cảm bất quá chỉ là chuyện văn thơ nói bóng bẩy, hiện nay dẫn đến trên đầu mình, mới hiểu được cảm giác ngày nhớ đêm mơ cũng không phải là nói ngoa.

Hắn phảng phất... Đối với nàng nhất kiến chung tình.

Dù sao trong lòng Mạnh Húc, khi còn bé tiếp xúc, căn bản không coi là cái gì, cung yến kia, mới xem như gặp gỡ đầu tiên thật sự.

Cho đến ngày thu săn, Mạnh Húc mới lại được gặp cô nương mình ngưỡng mộ trong lòng một lần nữa.

Công chúa sắp hai mươi tuổi hoa, đẹp không gì sánh nổi, cứ như vậy mặc võ trang một thân màu đỏ, cười trên lưng ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang, không thua nam nhi.

Mạnh Húc nhìn vẫn nhợt, nhưng có cha mẹ như vậy, võ nghệ kỳ thật cũng là cực xuất chúng, thuật cưỡi ngựa lại là không cần nói, bảy tám tuổi liền bị cha mẹ ném lên lưng ngựa bắt đầu học cưỡi ngựa.

Nam tử xưa nay thích biểu hiện thật tốt trước mặt người trong lòng, Mạnh Húc cũng không ngoại lệ, đáng tiếc hắn mới vừa dùng sức, lại sơ sẩy một cái, dẫm lên bãi thú bố trí ở trong rừng.

Bộ bấy thú bỗng chốc vững vàng kẹp đuôi phải hắn lại, máu tươi đỏ thẩm rỉ ra, dù Mạnh Húc thân là nam tử, cũng không cách nào đem này bộ thú kẹp đẩy ra. Bấy thú kẹp chặt, lo là một cái, đuôi phải hắn có thể bị phé.

Bên cạnh không có tùy tùng, Mạnh Húc cũng không thấy có người đi qua, nhưng nếu hắn lớn tiếng gọi, thật là quá mức mất mặt.

Vào lúc mất mặt này, trong lòng Mạnh Húc liền ngóng trông, ngàn vạn không cần gặp công chúa.

Trong lòng hắn nói thầm như thế, cũng không ngờ vừa mở mắt ra, liền thấy cô nương hắn tâm tâm niệm niệm đi tới đây, lạnh nhạt đánh giá tình hình của hắn một cái, liền ngồi xổm xuống.

Mạnh Húc vội hỏi: “Công chúa...”

“Ngươi chớ lộn xộn.” Đường Đường quỳ bên cạnh thiếu niên trước mặt, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, cố gắng đẩy bộ bấy thú ra.

Nàng không nhiều lời, lại có uy nghiêm công chúa, nhưng lúc này, nàng cứ như vậy không để ý thân phận mình tôn quý, trực tiếp quỳ xuống, ngược lại khiến Mạnh Húc khiếp sợ. Nhưng sau một khắc, Mạnh Húc càng thêm kinh hãi rồi... Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua hai tay nàng, đôi tay này trắng nõn mảnh mai, thập phần xinh đẹp, nhưng bàn tay nhỏ bé nhìn như yếu đuối vô lực này, thế nhưng dễ dàng, bẻ bộ kẹp thú ra.

Này...

Lúc này Mạnh Húc ngẩn người tại đó.

Đường Đường chỉ dùng ba phần lực, liền mở được bộ bấy thú, thấy vết thương mắt cá chân hắn không nhẹ, giương mắt nhìn phản ứng của hắn, vừa thấy vẻ mặt hắn, cũng biết hắn đang suy nghĩ gì. giọng nói yên ắng tĩnh lặng: “Ngươi không cần nghĩ quá nhiều, khí lực ta vốn hơn người, hôm nay dù là Trương Phúc, cũng chưa chắc có thể đẩy ra.” (ba phần, ba phần, mới ba phần thôi đó!!!)

Xem như... An ủi lòng tự trọng thiếu niên này đi.

Chỉ là, khó được lúc công chúa điện hạ hảo tâm, hoàn toàn đã kích trạng nguyên trẻ tuổi.

Vì vậy, lúc công chúa Đường Đường cao quý nhân nhượng trước người có địa vị thấp, khom lưng còng hẳn trở về, Mạnh Húc ở trên lưng người trong lòng, tâm thiếu nam đã hoàn toàn chết lặng.

Hắn kinh ngạc nhìn gò má nàng trắng nõn tinh xảo, nhìn gần trong gang tấc, vành tai nàng khéo léo tinh xảo, đột nhiên cảm giác được, hôm nay chuyện đã xảy ra, cũng không tính quá tệ.

Đường Đường dẫn người về chỗ cũ, liền tiếp tục đi sẵn. Thái tử điện hạ biết tin tức bạn tốt bị thương, tự nhiên vội vã chạy đến, biết hắn chữa trị kịp thời, miệng vết thương không tính nghiêm trọng, tự nhiên là yên tâm. Lại biết là hoàng tử nhà mình cứu hắn, chế nhạo nói: “Hoàng tử này của cô, nhưng là khó được khi hảo tâm...”

Là sao...

Mạnh Húc mỉm cười, nghĩ tới chuyện mới phát sinh, dư vị tinh tế, trong lòng càng là ngọt ngào, bất quá vẫn là kinh ngạc nói: “Khí lực công chúa điện hạ thật là lớn...”

Thái tử biết hắn nói là chuyện bộ bấy thú, nếu là người khác, nghe chuyện này, xác thực sẽ giật mình như Mạnh Húc, nhưng thái tử cùng hoàng tử này là tỷ đệ long phượng thai, chỉ hơi hột, tư thái tập mãi thành thói quen: “Quá quen rồi, chuyện hoàng tử làm người ta kinh ngạc, còn nhiều lắm.”

Nói chuyện như vậy, Mạnh Húc càng hiểu kỳ.

Thái tử thông minh cỡ nào, sớm nhìn ra tâm tư Mạnh Húc đối hoàng tử hắn không tầm thường, đứng dậy nói: “Ngươi cũng trông thấy, hoàng tử này của cô, hoàn toàn khác hẳn những cô nương mềm mại yếu ớt kia, cô biết ngươi thích nàng, có mấy lời cô nói trước, vô nghệ hoàng tử lợi hại như vậy, nếu sau này ngươi cưới nàng, chọc nàng tức giận, ngươi vẫn nhược như vậy, đánh không lại nàng...”

Nào biết trạng nguyên này không có chút nào dao động bởi vì thái tử nói, ngược lại hơi mỉm cười nói: “Ta nguyện ý bị nàng đánh.”

Thái tử điện hạ nhất thời dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn trạng nguyên trước mặt.

Có một lần này, Mạnh Húc càng kiên định tâm tư mình, cử chỉ cũng thẳng thắn hơn.

Xem thiếu niên nhiệt tình như vậy, Chân Bảo Lộ làm mẹ, cũng là trong nội tâm vui vẻ, liền ngóng trông Mạnh Húc này thật có thể đã động tâm nữ nhi nhà mình.

Đường Đường bị hắn quán không nhận được, nhưng Mạnh Húc này, mặc kệ nàng lạnh nhạt như thế nào, hắn đều mày dạn mặt dày, không thềm để ý chút nào. Bị quán lâu, Đường Đường mới nói: “Ngươi thật muốn cưới ta?”

Mạnh Húc ngăn ra, tiện đà gật đầu nói: “Muốn.” Nằm mộng cũng muốn.

Đường Đường suy nghĩ một chút, nói: “Được, ngày mai chúng ta đưa ngựa, nếu ngươi có thể thắng ta, ta gả cho ngươi.”

Mạnh Húc biết rõ, thuật cưỡi ngựa của vị công chúa này kế thừa Hoàng thượng, vô cùng tinh xảo, đôi mắt toàn bộ hoàng thành, cũng tìm không ra người lợi hại hơn nàng.

Nhưng đây là cơ hội khó được, Mạnh Húc tự nhiên sẽ không buông tha cho. Lại nói, cho dù hắn thực thua, vậy hắn... Sẽ tiếp tục.

Hôm đưa ngựa, Mạnh Húc làm đủ chuẩn bị, còn Đường Đường, nàng từ nhỏ liền xuất sắc, nhưng càng khó được là, cho tới bây giờ không tự cao tự đại, dù nhìn Mạnh Húc vẫn vẫn nhược nhược, nàng cũng sẽ không phớt lờ.

Hôm nay bạn tốt đã gả đi của nàng Thẩm Gia Ngư cũng nghe tin chạy đến, nhìn trạng nguyên trẻ tuổi tuấn mỹ như vậy, lại khó được si tình, liền nói với Đường Đường: “Bằng không... Ngươi nhường chút?” Theo ý nàng, trạng nguyên này tuyệt đối không thắng được Đường Đường.

Khuôn mặt Đường Đường nhàn nhạt, đợi đến lúc đưa ngựa, lại là không có phân nửa nhường.

Nhưng Mạnh Húc cũng không phải thật thư sinh văn nhược, thuật cưỡi ngựa cũng là cực xuất chúng, theo thật sát đằng sau Đường Đường, dù vậy, lúc sắp đến đích, cũng kém một khoảng lớn.

Đường Đường cưỡi ở trên lưng ngựa, nhìn qua đích đến ngay trước mặt, phá lệ quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy nam tử vốn ngồi trên lưng ngựa, lại vô ý rơi khỏi ngựa. Xuất phát từ bản năng, nàng đạp lưng ngựa nhảy lên thật cao, trực tiếp nhào tới.

Hai người cùng lăn xuống sườn núi, mới đầu rõ ràng là nàng che chở hắn, lăn đến phía dưới, Đường Đường mới phát hiện, mình bị hắn vững vàng ôm vào trong ngực, biến thành hắn che chở mình.

Đường Đường mở mắt ra, nhìn qua khuôn mặt nam tử tuấn tú trước mắt, nhìn về mặt hắn, liền biết mọi chuyện. Công chúa điện hạ xưa nay lạnh nhạt, lúc

này lại là thật tức giận , lạnh lùng nói: “Mạnh Húc!” (anh biết mình thua chắc, nên giả vờ té kéo chị theo)

Chọc người giận , nhưng Mạnh Húc vẫn là chán sống cười cười, lớn gan hôn một cái trên môi nàng, nói: “Gả cho ta.”

Đường Đường nhú mi, dùng sức đánh hấn một cái.

Khí lực rất lớn, Mạnh Húc cảm giác xương sườn mình sắp bị nàng đánh gãy , nhưng vẫn là mỉm cười nói: “Đường Đường, gả cho ta.”

Sự thực chứng minh, quần quít chặt lấy thật sự hữu dụng, một tháng sau, Mạnh Húc như nguyện đón dâu công chúa, nhất thời xuân phong đắc ý, còn muốn vui vẻ hơn lúc hấn trúng trạng nguyên.

Động phòng hoa chúc, Mạnh Húc vén khăn voan đỏ lên, nhìn nàng nùng trang điểm mặt, thật là bị kinh diễm một phen. Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, lúc cuối cùng có thể được như nguyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến tin tức, nói là Hoàng hậu nương nương té xỉu.

Vừa dứt tiếng, Mạnh Húc nhìn Đường Đường cười trên người mình, lu loát mặc lại xiêm y, cấp tốc ra cửa. (mới ngày đầu, đã thấy được tương lai của cặp vợ chồng này)

Tên đã trên đây, tư vị này thật sự là khó chịu, nhưng Mạnh Húc cũng hiểu cái gì nhẹ cái gì nặng, vội vàng đứng lên cũng mặc lại xiêm y, tiến lên cầm tay nàng nói: “Ta cùng đi với nàng.”

Đường Đường nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt nam nhân kiên định, trong lòng đột nhiên nhu hòa vài phần, khẽ gật đầu, tùy ý hấn nắm tay mình, cấp tốc vào cung.

Khôn Trữ Cung.

Chân Bảo Lộ nằm ở trên giường, biết bởi vì nàng, buổi tối khuya , kinh động mọi người, ngay cả nữ nhi mới vừa thành thân, đều vội vã chạy đến. Nhất thời Chân Bảo Lộ nhin không được vui mặt trong đệm chăn, mắt to ướt át trùng Tiết Nhượng bên giường vẻ mặt vui vẻ, gắt giọng: “Đều tại ngươi...”

Tiết Nhượng cười cười, ôm cả người và chấn vào trong lòng, hôn nàng một cái, nói: “Đây không phải là vừa vặn, Đường Đường xuất giá, nàng khó tránh khỏi tịch mịch, đứa nhỏ này tới ngược lại kịp thời, sau này trưởng thành, tất nhiên là nhu thuận .”

Biết rõ hoàng hậu không có gì, chỉ là có bầu, thật là là một chuyện vui.

Thăm hỏi xong, Mạnh Húc cùng Đường Đường xuất cung, hai người tay nắm tay đi, Mạnh Húc ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, đoàn tụ sum vầy này, quả nhiên là ngày tốt.

Hắn chậm rãi nghiêng người, nhìn qua thê tử tân hôn bên người, ôn nhu nói: “Chúng ta cũng mau sinh đứa bé đi.”

Đường Đường lẳng lẳng nhìn hắn rất lâu, mới khẽ mỉm cười, mở miệng nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.